

Giới thiệu Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt

Ngày lễ trọng đại nhất của người con gái là mong ước lấy được tấm chồng tốt nhưng đến nỗi Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt trong buổi lễ kết hôn cũng không có mặt anh ta!

Đó là nhiệm vụ mà gia đình hai bên đã sắp đặt cho cô, mọi đắng cay tuổi nhục mà cô phải chịu. Người đàn ông tàn nhẫn kia luôn theo dõi cô mọi lúc mọi nơi với ánh mắt khiếp sợ.

Cô nhận lấy sự đau xót khi anh bỏ rơi cô nhưng rốt cuộc chỉ là một trò chơi, như vậy, sau cùng là ai cúi đầu ní non. Lại là đến lúc mất đi mới biết quý trọng hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Hôn lễ không có chú rể

Ngày 29 tháng 2, mưa.

Hôm nay, là ngày tôi kết hôn, cũng là sinh nhật lần thứ năm trong cuộc đời tôi.

Nhiệm Duy Nhất cầm bút viết một mạch những lời này trong quyển nhật ký.

Trong ngày trọng đại này, cô chỉ có thể ghi chép lại mấy câu đó.

Bởi vì, sẽ không ai tổ chức sinh nhật cho cô; bởi vì, đến bây giờ cô còn không biết đáng về đối tượng kết hôn của cô như thế nào...

Tầng dưới vang lên tiếng còi xe, cô nên đi.

Ngắm nhìn bốn phía, cô và mẹ sống nương tựa lẫn nhau hơn mười năm trong gác nhỏ giống như lồng chim câu không có gì để mang đi. Cô bỏ nhật ký vào túi, thứ duy nhất không bỏ được chính là con gấu tiểu Bồ rách nát, cô ngắm nghĩ, cuối cùng ôm lấy con gấu tiểu Bồ đi ra khỏi nhà.

“Cô Nhiệm, không, thiếu phu nhân, mời lên xe.”

Duy Nhất khẽ mỉm cười, ôm chặt gấu tiểu Bồ trong ngực, hơi không quen cách xưng hô này. Phu nhân? Đúng, từ hôm nay trở đi cô chính là phu nhân của người nào đó, nhưng mà, cô vẫn không biết anh ta là ai.

Mỗi lần đều là nhân viên vệ sĩ này tìm cô, anh ta là Tần Nhiên, là người có thái độ rất ôn hòa.

Tần Nhiên không nói một câu nào, trực tiếp lái xe đưa cô đi đăng ký.

Mà cô lại bị đưa đi phòng luật sư. Đối mặt với ánh mắt kinh dị của cô, Tần Nhiên giải thích, “Luật sư đã làm xong thủ tục, cô chỉ cần ký tên là được.”

Cô giật mình, hóa ra kết hôn còn có thể như vậy.

Trong nháy mắt khi bước vào văn phòng luật sư, cô bỗng nhiên hơi khần trương, không biết trong văn phòng, ông xã của cô là người như thế nào?

Cô hít thở sâu một hơi, đẩy cửa ra...

Bên trong chỉ có luật sư mang kính ngồi nghiêm chỉnh phía sau bàn làm việc vĩ đại, thấy cô tiến vào có lẽ phép thì đưa tay mời, “Cô Nhiệm sao? Mời ngồi.”

Duy Nhất gật gật đầu, ngồi đối diện luật sư.

Luật sư lấy ra hai phần văn kiện, “Mời cô Nhiệm ký tên ở chỗ này, ngài Lãnh đã ký xong.”

Ngài Lãnh? Rốt cuộc cô biết, ông xã của cô họ Lãnh.

Ôm chặt gấu nhỏ trước ngực, cô cắn môi, ở chỗ ký tên phát hiện hai chữ rồng bay phượng múa: Lãnh Dục.

Cô trầm tư, không biết người đàn ông viết chữ mạnh mẽ có lực như vậy sẽ là người như thế nào...

“Cô Nhiệm có vấn đề gì không?” Luật sư nhắc nhở cô.

“Không có, không có!” Cô lắc lắc đầu, cầm cây viết trên bàn ký tên, ngay ngắn nắn nót viết tên mình lên — Nhiệm Duy Nhất.

“Tốt lắm! Chúc mừng cô và ngài Lãnh chính thức trở thành vợ chồng.” Luật sư có dáng vẻ kinh nghiệm, thu hồi văn kiện.

Duy Nhất ngồi ngây dại trên ghế, như thế, cô đã kết hôn sao? Không có nghi lễ? Không có khách mời? Không có chúc phúc? Thậm chí... Không có chú rể...

Cô ôm thật chặt gấu nhỏ trước ngực...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Nhà họ Lãnh

“Thiếu phu nhân, đây là nhà cũ nhà họ Lãnh, một tuần thiếu gia trở về một lần, hôm nay là ngày cậu ấy trở về. Hành lý của cô đâu? Tôi mang vào giúp cô.” Tần Nhiên mở cửa xe cho cô.

Duy Nhất đánh giá căn biệt thự bốn tầng cách xa nội thành này, bên ngoài màu xám đậm, nóc nhà hình tròn màu xám trắng, cửa sổ hình vòm màu trắng, nhìn qua giống như một tòa nhà cổ.

Duy Nhất ôm chặt gấu vải trong ngực, lắc đầu, thoáng cảm thấy khó chịu, “Tôi... không có hành lý gì cả.”

Tần Nhiên ngẩn ngơ, nhớ tới khi đi đón cô thì quả thật cái gì cũng không có, trừ con gấu nhỏ rách nát bẩn thỉu trong ngực.

Anh gật gù đầu, “Không có gì, ở đây cái gì cũng có, cô cũng không cần mang. Đi theo tôi!”

“Tòa nhà bên kia là phòng người giúp việc, sau nhà chính có hồ bơi cùng sân quần vợt, nếu không thích bơi lội và quần vợt, bên kia còn có một phòng tập thể hình. Ngôi nhà hai tầng trong cùng đã bỏ hoang từ lâu, là chỗ nguy hiểm, không có việc gì thì ngàn vạn lần không được đến gần. Phải tránh phải tránh xa!” Tần Nhiên chỉ trỏ giới thiệu cho cô.

Duy Nhất nhìn hoa cả mắt, cô không biết nơi này lớn như thế nào, cũng không biết để xây một căn nhà như vậy mất bao nhiêu tiền, tóm lại cô chưa bao giờ nghe những điều về tầng lớp này.

“Lãng phí!” Cô lẩm bẩm một câu, Puck đi tới, thấy Tần Nhiên nhìn cô đi lại, cho rằng anh ta nghe được, vội vàng thề lười.

Tần Nhiên bị nét mặt của cô chọc cười, đưa cô vào nhà chính, đối diện là một thím lớn tuổi, Tần Nhiên chỉ vào bà ấy nói, “Đây là má Tăng *, phụ trách quản lý tất cả những người giúp việc, chồng má là quản gia ở đây. Má Tăng, đây là thiếu phu nhân, má đưa cô ấy lên tầng trên đi, tôi trở về báo cáo lại cho thiếu gia.”

(*) Từ má ở đây là chỉ người giúp việc lớn tuổi, bà quản gia trong nhà, gọi má để tăng sự thân thiện và gần gũi.

Má Tăng cười lên rất ôn hòa, dẫn Duy Nhất lên tầng trên: “Thiếu phu nhân, phòng của cô ở tầng ba, cũng đã sắp xếp xong, thiếu gia nói tối nay sẽ trở về.”

Duy Nhất đang mở cửa ra, lập tức bị bài trí bên trong làm sợ ngây người, vách tường màu trắng làm chủ, gần cửa sổ có vách tường trang trí màu hồng, rèm cửa sổ cũng màu hồng, điểm xuyết viền tơ cùng màu.

Đồ dùng của nữ là tổ hợp của màu hồng nhạt và màu trắng, giường đôi và tủ đầu giường rất dễ thương, chất đầy búp bê và gấu bông đủ loại lớn nhỏ, trên bệ cửa sổ đủ loại tulip, lá cây xanh um tươi tốt.

Nơi đây, chính là vương quốc của công chúa!

Cô không thể tin vào tất cả mọi thứ trước mắt mình, xoay người ôm lấy má Tăng, “Má Tăng, đây thật sự là phòng của con sao? Má không tính sai chứ?”

Ánh mắt của cô tỏa sáng lấp lánh, giống như nhật được kho báu gì đó.

Má Tăng gật gù đầu, vì sự hồn nhiên rất buồn cười của cô ấy mà vui mừng, có một cô bé không có tâm tư đi tới bên cạnh thiếu gia, có phải thiếu gia sẽ học được cách nở nụ cười không?

Duy Nhất hét to một tiếng, hưng phấn bỏ nhào lăn lộn trong một đồng lớn búp bê, ôm lấy con này hôn nhẹ, ôm lấy con kia chụt chụt, còn thỉnh thoảng nói chuyện với búp bê, ánh mắt má Tăng hoàn toàn mềm nhũn, nhìn cô như nhìn con gái nhà bên cạnh.

Chương 3: Đêm tân hôn (1)

Duy Nhất không biết má Tăng đi ra lúc nào, chưa bao giờ ngủ trên giường mềm mại như thế này, trong chăn mới toanh tản ra mùi thơm thoang thoang, một lát sau Duy Nhất liền ngủ thiếp đi.

Cũng không biết ngủ bao lâu, Duy Nhất bị người gọi dậy, “Thiếu phu nhân, thiếu phu nhân, mau tỉnh lại!”

Cô dụi dụi đôi mắt nhập nhèm, khuôn mặt hiền lành của má Tăng đập vào mắt, lại nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đã tối đen như mực.

“Thiếu phu nhân, thiếu gia gọi điện thoại về, nói lập tức tới ngay, cô mau ăn chút đồ, chuẩn bị một chút!” Chuẩn bị? Duy Nhất túm tóc, sao có cảm giác như chờ Hoàng đế lâm hạnh thời cổ đại vậy? Có gì mà chuẩn bị tốt?

Mặc dù nghĩ vậy, vẫn rời giường cho má Tăng thu xếp.

Ăn cơm, tắm, đổi áo ngủ, chính là từ đầu tới cuối vẫn nâng niu con gấu tiểu Bó rách nát trong tay, cuối cùng, Duy Nhất với toàn thân thơm ngào ngát bị đẩy mạnh vào một gian phòng xa lạ.

“Đây là phòng thiếu gia, cô ở đây đợi đi!” Má Tăng ấn cô ngồi xuống.

Đột nhiên Duy Nhất cảm thấy trong lòng trống không, bắt đầu sợ hãi, vội vàng kéo tay má Tăng, “Má Tăng, đừng đi, má... theo giúp con...”

Dáng vẻ nhút nhát của cô khiến má Tăng thương yêu, Puck~dd/lq.đ nhìn dáng vẻ này, cô bé cũng rất thuần khiết, nhất định chưa từng có bạn trai!

Má Tăng vỗ tay của cô, “Cô bé ngốc, đây là đêm động phòng hoa chúc của cô, má Tăng sao cùng cô?”

Ngoài cửa sổ bỗng vang lên tiếng còi xe, má Tăng nhìn ra phía ngoài, vui vẻ nói: “Thiếu gia trở lại!”

Ngay lập tức tìm Duy Nhất đập thành thịch, mặt cô đỏ lên nắm chặt tay má Tăng không buông, “Má Tăng, làm thế nào? Làm sao bây giờ?”

“Cái gì làm sao bây giờ? Cô bé ngốc! Phụ nữ đều phải trải qua cửa ải này đây! Nào, buộc cái này lên.” Má Tăng lấy ra một mảnh vải đỏ.

“Đây là cái gì?” Duy Nhất kỳ quái hỏi.

Nhà họ Lãnh đúng là nhiều tật xấu, kết hôn còn phải có mảnh vải đỏ? Cho dù là muốn kiểm tra vết máu, trên TV cũng dùng vải trắng mà?

Má Tăng dùng mảnh vải che kín mắt cô, “Đây là căn dặn của thiếu gia, ôi, cô bé, nghe lời, cố gắng để thiếu gia vui vẻ!”

Duy Nhất rơi vào một vùng tối tăm, sợ hãi như dơi núi lấp biển không giải thích được mà đến, cô vờn tay sờ soạng trong không khí, “Má Tăng, đừng đi! Đừng bỏ con lại, con sợ...”

Má Tăng thở dài, nhẹ nhàng đóng cửa lại, bà không tự chủ được liền thích cô bé này, rất hy vọng cô ấy có thể mang lại hạnh phúc cho thiếu gia...

Trong bóng tối, Duy Nhất sờ soạng lần nữa liền tìm được gấu tiểu Bó, ôm thật chặt vào trong ngực, sau đó rúc vào góc giường, giống như có như vậy thì cô mới có thể tìm được chút cảm giác an toàn trong lo sợ nghi ngờ.

Xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, khóa cửa xoay “cách” một tiếng, Duy Nhất lại rụt về sau một chút, mặc dù lui xuống nữa sẽ rút khỏi giường. Hồi hộp khiến đôi tay cô càng thêm dùng sức, gấu tiểu Bó trong tay cô hoàn toàn thay đổi hình dạng.

Tiếng bước chân hơi ngưng lại ở cửa ra vào, sau đó từng bước một tiến đến gần cô, tim của cô gần như muốn nhảy ra khỏi miệng, đột nhiên, một mùi nưọt đập vào mặt...

Chương 4: Đêm tân hôn (2)

Duy Nhất chỉ cảm thấy bị mê muội, cả người ngã về phía sau.

Bởi vì đã lùi đến mép giường từ trước, thế cho nên cô phịch một tiếng, mạnh mẽ té chồng vó lên trời, gấu tiểu Bó trong ngực cũng văng ra ngoài.

“Con gấu của tôi!” Duy Nhất ngồi dậy không để ý tới đau đớn, chuyện thứ nhất chính là bò trên đất tìm gấu của cô.

Đột nhiên một thứ gì đó mềm nhũn nhét vào trong ngực cô, “Là cái này sao?”

Giọng nói rất êm tai, trầm thấp, từ tính, mang theo chút mê muội sau khi say rượu, giống như âm thanh Microphone lan rộng, chạm vào màng nhĩ Duy Nhất.

Duy Nhất không tự chủ nuốt nước miếng một cái, ôm chặt gấu tiểu Bó lần nữa.

Một giây sau, hai chân cô rời mặt đất, rơi vào một lồng ngực, ấm áp rộng rãi, mùi rượu nồng nặc bao quanh, cô lại cảm thấy đầu vầng mắt hoa lần nữa, mặt đỏ như trái đào chín mọng, “Cái đó... xin chào, tôi tên là Duy Nhất, anh thì sao?” Hồi hộp sẽ khiến cô nói năng lộn xộn, nói xong cô liền hỏi hận không thôi, thật sự quá ngu ngốc, không phải anh ta tên là Lãnh Dực sao? Hơn nữa, cô là bà xã của anh, sao anh lại không biết tên của cô?

Đột nhiên thân thể cô lơ lửng, bay ra ngoài, sau đó rơi lên một chỗ mềm mại, nếu đoán không sai, chắc là giường.

“Duy Nhất? Tên rất đặc biệt.”

Cảm của cô bị anh nâng lên, cô nghe những lời này, trong lòng hơi trầm xuống, thì ra anh không biết tên tuổi mình? Thật sự là người kỳ quái! Vậy sao anh không cưới mình thì không được?

Ngón tay vốn để dưới cằm dần dần trượt xuống, mang theo vị cồn nóng bỏng càng kích thích sóng lẫn tần trên làn da cô, cô hơi run, càng dán chặt con gấu trong tay về phía mình.

Chỉ nghe “Roẹt” một tiếng, áo ngủ của cô chia làm hai, hơi lạnh ào ào kéo tới, cô hét lên một tiếng, cuống quýt dùng gấu nhỏ che kín thân thể mình.

“Bỏ nó ra!” Một tiếng ra lệnh lạnh lùng, hai bàn tay to lớn cố gắng đoạt gấu tiểu Bó từ trong tay cô.

“Không!” Cô cắn chặt cánh môi, theo bản năng càng nắm chặt hơn.

Một sức mạnh đánh tới, trong tay cô không còn, gấu nhỏ không cánh mà bay.

Cô lúng túng lo sợ, kêu gào, “Trả nó lại cho tôi! Trả nó lại cho tôi!”

Lập tức sờ soạng chung quanh, hai mắt mông lung không nhìn thấy gì, “Bốp” một tiếng, đau nhức truyền đến, không biết cô đụng phải thứ gì, trên trán có chất lỏng chậm rãi chảy xuống.

Nhưng cô hoàn toàn không để ý đến điều đó, Puck.d/đ'lq/đ vẫn sờ soạng chung quanh tìm gấu nhỏ của cô, trong miệng nức nở rất nhỏ, “Gấu nhỏ, mày đang ở đâu? Ở đâu...”

Mềm mại quen thuộc trở lại trước ngực, cô ôm chặt gấu nhỏ, khoe miệng tràn ra một nụ cười thỏa mãn, thuận tay lau chất lỏng chảy trên trán, trong chốc lát màu đỏ đầy tay lộ ra dưới ánh đèn, chỉ có điều cô không nhìn thấy...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thân Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Đêm tân hôn (3)

Một hồi lục lọi, sau tiếng nước rào rào, một cảm giác lạnh như băng ở trên trán cô, giống như bông băng, nhẹ nhàng, mềm mại, là mùi cồn, hay là người đối diện vẫn phả ra mùi rượu? Cô không biết...

Có người nắm chặt tay cô, cô cho là anh ta lại muốn cướp gấu nhỏ của cô, liều chết không chịu buông.

“Đưa tay cho tôi!” Người nọ găm lên giận dữ, kéo tay của cô.

Nước ấm áp chảy trong tay cô, còn có cảm giác khăn lông mềm mại lau trên da, rất thoải mái...

Tay nhẹ buông, gấu nhỏ rơi xuống lần nữa, giọt nước văng lên trước ngực, ấm áp qua đi, chính là lạnh lẽo, cô đột nhiên nhớ tới áo ngủ của mình bị rách thành hai nửa, kêu lên một tiếng, che ngực mình.

“Gặp quý!” Anh thấp giọng mắng, không biết đập cái gì một phát, rào rào một tiếng, hình như toàn bộ nước đổ xuống đất.

Tình hình như vậy khiến cho cô sợ, đôi tay theo bản năng đi mò tìm gấu nhỏ, mà quên mất hiện tại mình lộ ngực...

Một giây sau, một thân thể nặng nề đặt ở trên người cô, l/q'đ mang theo mùi rượu nồng đậm cùng thân thể nóng như lửa thiêu đốt cô.

Cô vội vàng đỡ lấy trước ngực ngăn anh lại, “Tránh ra! Anh đáng ghét!”

“Tôi đáng ghét!” Hừ lạnh một tiếng lẫn vào mùi rượu phun lên mặt cô, trong nháy mắt mặt của cô nóng bỏng.

Hai tay của cô bị anh cô định trên đỉnh đầu, hơi thở nồng đậm của phái nam phủ xuống.

“Tần Nhiên không nói rõ cho cô sao?” Tay anh vừa dùng lực, xé nốt chỗ che gấu cuối cùng của cô.

“A ——” cô mang theo tiếng khóc nức nở hét ầm lên, người này thật sự kỳ quái, vừa rồi còn dịu dàng lau cón cho cô, sao bây giờ lại trở nên thô lỗ thế này!

Cô biết sắp xảy ra chuyện gì, đây là do cô đáp ứng, nhưng mà, đem tâm hồn của cô, lần đầu tiên của cô, người thiếu nữ nào mà lại không từng tràn đầy ảo tưởng? Cô vốn định cho Tử Nhiên, mà bây giờ...

“Có thể nhẹ một chút không?” Nước mắt của cô chảy xuống, ướt đầm mảnh vải che mắt, ánh sáng hơi lộ ra, tuy nhiên không nhìn thấy người đàn ông trước mắt.

“A ——” cô còn chưa nhận được câu trả lời, liền truyền đến trận đau xé rách, đau đến mức xương cốt toàn thân giống như vỡ vụn, cô biết, cô trở thành phụ nữ. Không lãng mạn, không hề dịu dàng, thậm chí còn không biết ai biến cô thành phụ nữ...

Lúc này, cô lại không rơi nước mắt, Puck. nắm chặt ga giường dưới người, cắn chặt môi dưới, mặc cho khổ sở lan tràn giống như muốn xé nát cô, cô cố nén đau đớn, trong lòng yên lặng nhớ kỹ, “Mẹ, như vậy, mẹ thật sự được cứu rồi sao?”

Cuối cùng, tất cả gió êm sóng lặng, một âm thanh lơ lửng trong bóng tối. “Đây là lần đầu tiên của cô?”

Duy Nhất không trả lời câu hỏi của anh ta, giọng nói cứng rắn khô khốc nện ra từ trong cổ họng, “Đưa gấu tiểu Bỏ lại cho tôi, được không?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thân Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Ác mộng

Cảm giác mềm mại ấm áp của gấu tiểu Bỏ trấn an lòng cô, chịu đựng thân thể đau nhức, cô ôm chặt gấu tiểu Bỏ, cuộn thân mình thật chặt, một giọt lệ chảy xuống từ khóe mắt xuống cánh mũi, lại trượt vào trong miệng, mặn quá, chất quá...

Trên người ấm áp, là ai đắp chăn cho cô? Rồi sau đó là tiếng cửa nhẹ nhàng khép lại...

“Mẹ!” Duy Nhất nghẹn ngào khẽ gọi một tiếng, mê mê man man tiến vào giấc mộng đẹp.

Rất đen, đêm rất đen...

Có người đè trên người Duy Nhất, một đôi tay xé quần áo của cô, bị giật mình tỉnh giấc cô sợ tới mức la to...

“Duy Nhất! Duy Nhất!” Mẹ nghe tiếng kêu xông tới bật đèn sáng.

“Mẹ! Cứu con!” Duy Nhất liều mạng giãy giụa, thấy rõ ràng người trước mắt là ông già này! Cô điên cuồng cào ông ta, cào ra vô số vết máu trên người ông ta.

“Đê tiện!” Một bạt tai tát lên mặt Duy Nhất, thân thể lại đè lên.

Mẹ khóc liều mạng đẩy ông ta ra, ầu ẩu với ông ta, hô to, “Lão già! Van xin ngài, con bé vẫn còn con nít! Ngài thả con bé đi! Duy Nhất, Duy Nhất, mau đi ra! Chạy mau đi!”

Duy Nhất khép quần áo rách mướp trên người lại, sợ đến mức nhanh chân bỏ chạy, sau khi chạy ra một đoạn, đột nhiên nhớ tới, dừng bước chạy lại.

Bên trong nửa sáng nửa tối, cô nhìn thấy một cảnh đáng sợ, mẹ giống như bị, bị thân thể kinh tởm đó đè phía dưới...

“Mẹ ——!” Cô kêu khóc, nắm lấy bình hoa trên bàn dùng hết sức lực đập xuống. .

Kêu đau một tiếng, lão già kia đang nằm trên người mẹ ngừng vận động, máu tràn ra trước mắt Duy Nhất, Duy Nhất bị tình hình trước mắt dọa sợ ngây người.

“Bốp choang” một tiếng, bình hoa trong tay rớt xuống đất, theo đó là tiếng mẹ la mắng, “Đã bảo con chạy mau, con còn trở lại làm gì?”

“Mẹ —— làm thế nào? Con giết người! Con giết người!” Khi Duy Nhất tỉnh táo lại nhào vào trong lòng mẹ khóc.

“Đừng sợ! Đừng sợ!” Mẹ vỗ lưng cô an ủi, “Duy Nhất không giết người! Nhớ! Duy Nhất không giết người!”

Rất nhanh, mẹ bình tĩnh mặc lại quần áo đã bị xé rách, dùng vải lau sạch dấu vân tay của Duy Nhất trên bình hoa, sau đó ấn lung tung dấu vân tay của mình lên, mảnh sứ vỡ cắt ngón tay mẹ, máu của mẹ xen lẫn với máu của lão già ghê tởm.

“Mẹ, mẹ làm gì vậy?” Duy Nhất không hiểu hỏi.

“Duy Nhất, chuyện tối nay, cái gì con cũng không biết, nhớ kỹ không? Con ở ký túc xá trong trường!” Mẹ bình tĩnh nói cho cô.

Duy Nhất kinh hãi, “Không! Mẹ! Vì sao mẹ lại gán tội thay con? Con không muốn! Con đi tự thú! Con sẽ đi ngay bây giờ!”

“Duy Nhất!” Mẹ bình tĩnh gọi tên cô, không biết từ khi nào trên tay cầm một mảnh sứ vỡ, lúc này đang đặt ở trên cổ bà, “Duy Nhất, nếu con không nghe lời mẹ nói mẹ sẽ lập tức chết trước mặt con!”

“Mẹ ——” tiếng khóc của Duy Nhất trầm thấp vang vọng trong đêm.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chuyện cười về quần áo ngủ

“Mẹ —— mẹ ——” Duy Nhất vẫn ôm chặt gấu nhỏ, ở tư thế cuộn tròn.

Má Tăng khẽ đẩy cửa ra, Duy Nhất kêu gọi trong mộng làm đau lòng bà, chỉ thấy khuôn mặt đầm nước mắt của cô, gương mặt dán chặt trên gấu tiểu Bó, con gấu nhỏ rách nát đã ướt nước mắt một mảng lớn.

Trên mặt cô còn che vải! Má Tăng cẩn thận cời ra cho cô, lại nhẹ nhàng mở ga giường, vết máu tươi đẹp trên ga giường nhìn thấy ghê, má Tăng âm thầm vui mừng, ông trời phù hộ, nhanh để cho thiếu gia có hậu một chút! Chỉ có điều, tối hôm qua đã làm khổ cô bé này, thiếu gia cũng nên nhẹ nhàng một chút mới đúng. .

Bà cười thầm, vui mừng đến nở hoa, lập tức bắt tay vào quét dọn gian phòng, từ trước tới nay phòng thiếu gia luôn do một mình bà quét dọn. .

Duy Nhất bị âm thanh sột sột soạt soạt đánh thức, vẫn đắm chìm trong cơn mộng đau đớn như trước, nói mê một tiếng, “Mẹ ——”

Má Tăng lập tức ngừng công việc trong tay, đi tới bên giường ngồi xuống, “Cô bé, tỉnh rồi hả?” Bà không gọi cô là thiếu phu nhân, vì dáng vẻ của cô khiến người ta thương yêu. .

Duy Nhất mở to mắt, thấy dáng vẻ hiền lành của má Tăng, thân thể vừa động liền đau như chia năm xẻ bảy, chuyện tối hôm qua tái hiện lên trong đầu, vừa xấu hổ lại vừa khổ sở, khiến mặt cô đỏ lên.

Dáng vẻ e lệ của cô khiến má Tăng cảm thấy cô đáng yêu hơn, liền êm ái nói, “Cô bé, tỉnh dậy thì đứng lên đi, tắm một cái, xuống tầng dưới ăn gì đó, vệ sĩ của thiếu gia đã đợi cô lâu rồi.”

Tần Nhiên? Duy Nhất nhớ tới người vệ sĩ trẻ tuổi tuấn tú đó, vẫn nói chuyện rất nhã nhặn với cô.

“Cái đó... thiếu gia nhà ta đâu?” Duy Nhất ấp a ấp úng hỏi, cô không biết nên đối mặt với anh như thế nào, có cần che mắt cho yên ổn chút không?

“Thiếu gia đã đi công ty.” Má Tăng nhìn vẻ mặt của Duy Nhất mà âm thầm thấy buồn cười, cô nhóc này còn xấu hổ?

Công ty? “Hôm nay không phải chủ nhật sao?” Duy Nhất tò mò hỏi.

“Đúng, thiếu gia chăm chỉ làm việc, cho tới bây giờ cũng không nghỉ chủ nhật!”

Hừ! Người điên cuồng làm việc đều vô cùng biến thái! Tâm lý có bóng ma! Duy Nhất trầm nghĩ, nhưng không dám nói ra.

Má Tăng thao thao bất tuyệt mấy câu, đơn giản là khen thiếu gia nhà bà tốt bao nhiêu ưu tú bao nhiêu, sau đó kêu Duy Nhất nhanh chóng rửa mặt xuống tầng dưới ăn bữa sáng. Duy Nhất nhìn đồng hồ, nói chính xác, phải là cơm trưa.

Cô lồm cồm rời giường, đột nhiên nhớ tới đây không phải là phòng ngủ của cô, nhìn lại toàn thân trần truồng, làm sao bây giờ?

...

Hai mươi phút sau, cô mặc áo ngủ rộng rãi của nam xuất hiện ở tầng dưới, vải cotton nguyên chất màu trắng, hơi mới, mềm mại dính vào người, rất thoải mái, trên áo ngủ còn tản ra một mùi thơm ngát không nói ra được, là mùi của xà bông giặt quần áo, nhưng lẫn vào là hơi thở của đàn ông xa lạ, người hơi choáng váng, bên trong áo ngủ, không che được nhiều...

Tần Nhiên nhìn cô đi từ trên cầu thang xoắn ốc xuống, tóc còn ướt tùy ý thả xuống hai vai, áo ngủ của thiếu gia mặc trên người cô quả thật quá rộng rồi, thân thể nhỏ nhắn của cô ở bên trong có vẻ đầm đìa đáng yêu, cổ áo khê mở rộng còn có thể nhìn thấy đầy đặn trước ngực cô, dường như có vẻ rất có hàng họ...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Chuyện cười về quần áo ngủ (2)

“Ủa? Thiếu phu nhân, sao cô lại mặc áo ngủ của thiếu gia xuống đây?” Má Tăng vừa đúng lúc đi tới hỏi.

“Tôi... cái đó, tối hôm qua áo ngủ của tôi bị... xé hư...” Tạm thời cô còn chưa ý thức được hậu quả của những lời này.

Tần Nhiên cùng má Tăng thật sự không nhịn được cười, bật cười ra tiếng, Duy Nhất mới nhớ ra mình nói gì, hận không tìm được một cái lỗ để chui vào.

“Thiếu phu nhân,” má Tăng trêu mếu kéo cô ngồi cạnh bàn ăn, “Tủ treo quần áo trong phòng của cô có quần áo, đã chuẩn bị tốt từ trước, tất cả đều theo số đo của cô, chỉ có điều ăn xong bữa sáng rồi đi đổi.”

Má Tăng bụng sữa tươi trứng gà đến trước mặt Duy Nhất, “Mỗi ngày nhất định phải có một quả trứng gà, một ly sữa tươi, nhưng không thể để bụng rỗng ăn, còn có chén thuốc này phải uống.” Má Tăng bụng ra một chén thuốc bắc đen thùi lù.

“Đây là thuốc gì?” Duy Nhất ngửi thấy mùi đắng muốn nôn mửa.

“Thiếu phu nhân, đây là thuốc giúp cô cùng thiếu gia sớm sinh tiểu thiếu gia.” Má Tăng cười hiền lành, Tần Nhiên ở đối diện cười rất khoa trương...

Mặt Duy Nhất đỏ bừng ngay tức khắc, vội đầu ra sức ăn, ánh mắt quan sát về mặt Tần Nhiên đang cười như tên trộm.

Đợi sau khi cô ăn xong, Tần Nhiên giống như làm ảo thuật lấy ra một con gấu bông ở dưới gầm bàn, “Thiếu phu nhân, ngày hôm qua là sinh nhật cô, bù quà sinh nhật cho cô, chúc cô sinh nhật vui vẻ.”

Thật ra thì anh biết, anh tặng quà cho cô không thích hợp, cô là thiếu phu nhân, anh chỉ là vệ sĩ kiêm trợ lý của thiếu gia mà thôi, thân phận khác biệt, nhưng mỗi lần nhìn thấy đáng yêu cô ôm chặt gấu tiểu Bô như tìm chỗ dựa liền cảm thấy tim đau đớn chua xót không giải thích được.

Gấu tiểu Bô này nhất định có chuyện xưa không bình thường, nhưng mà, nó quá cũ, cho nên, ngày hôm qua khi qua tiệm đồ chơi, anh một người cao một mét tám lăm lại có thể như ma xui quỷ khiến mua cái gọi là quà sinh nhật.

Cặp mắt Duy Nhất lại đỏ, thay vì nhào tới gấu bông, không bằng nói nhào vào Tần Nhiên, người ôm gấu cùng nhào vào trong ngực Tần Nhiên.

Trong nháy mắt Tần Nhiên ngây dại, cô vừa mới gội đầu tóc vẫn tỏa hương, mềm mại trước ngực không có áo ngực, trong áo ngủ rộng rãi gần như dán chặt vào ngực anh, đây đều là kích thích không nhỏ đối với bất kỳ một người đàn ông bình thường nào...

“Tần đại ca! Tôi có thể gọi anh là Tần đại ca không? Thật sự rất cảm động, kể từ khi tôi chào đời đến nay đây là lần đầu tiên được nhận quà sinh nhật từ người khác!” Nước mắt của Duy Nhất chảy lên bộ âu phục không có một nếp nhăn của anh...

Cánh tay Tần Nhiên cứng nhắc thử ôm cô, cũng không nói tiếng nào, anh không biết nên nói gì, chỉ vỗ nhẹ lưng cô, hy vọng cho cô an ủi.

Ai cũng không thấy, ngoài cửa xuất hiện bóng dáng một người đàn ông, nhìn chăm chăm vào Duy Nhất đang mặc áo ngủ và cảnh ôm nhau, rồi sau đó lặng lẽ rời đi...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Hiệp ước

Chờ cảm xúc của Duy Nhất thoáng bình tĩnh lại, Tàn Nhiên liền kéo cô ra, lấy một bản văn kiện.

“Thiếu phu nhân, đây là hiệp ước mà thiếu gia ủy thác tôi đưa cho cô xem, trên hiệp ước nói rõ, cô và thiếu gia tự nguyện kết hôn, thiếu gia sẽ giúp mẹ cô thắng ở phiên tòa, nếu một năm sau sinh đứa nhỏ, điều kiện trước tiên là bé trai, cô có thể lấy hai mươi triệu, dĩ nhiên nếu là bé gái mà nói cũng có thể lấy được mười triệu.”

Tàn Nhiên đọc sơ qua nội dung hiệp ước cho cô, hỏi, “Thiếu phu nhân có cần tăng giảm gì không?”

Duy Nhất đã biết những điều kiện này trước khi kết hôn, cô không hề để ý đến bao nhiêu tiền, mục đích kết hôn của cô chính là muốn thiếu gia nhà họ Lãnh giúp cô cứu mẹ ra mà thôi.

Vì vậy, cô lắc lắc đầu.

“Nếu như không có, xin mời thiếu phu nhân ký tên ở đây.” Tàn Nhiên đưa giấy, bút cho cô.

Cô lại thấy, chỗ ký tên trên văn kiện có hai chữ rồng bay phượng múa —— Lãnh Dục.

Cô ký tên mình ở bên cạnh, đặt bút xuống hỏi, “Tôi muốn biết, hôm nay tôi có thể đi gặp mẹ tôi?”

“Cái này, để tôi gọi điện thoại hỏi thiếu gia.” Tàn Nhiên mở điện thoại di động gọi một cú điện thoại, sau khi nói mấy câu, Tàn Nhiên cao hứng nói với cô, “Thiếu gia đồng ý rồi!”

“Cảm ơn anh!” Duy Nhất cảm ơn anh ta từ trong thâm tâm.

Tàn Nhiên cười một tiếng, “Người cô nên cảm ơn chính là thiếu gia.”

Nhớ tới người đàn ông thô bạo tối hôm qua, Duy Nhất bủi môi, cảm ơn anh ta? Không cần thiết! Giữa anh và cô hoàn toàn là giao dịch, cô không có tiền, cho nên dùng thân thể của mình để phục vụ anh ta mà thôi, cô không biết, nếu như ngày ấy, tên luật sư mập mạp chết tiệt kia cũng yêu cầu cô lên giường như thế, cô sẽ đồng ý không, có lẽ, vì cứu mẹ cũng bất chấp rất nhiều...

Tàn Nhiên để nét mặt của cô vào trong mắt, vẫn ôn hòa cười, lấy ra một chiếc điện thoại di động đưa cho cô, “Đây là thiếu gia đưa cho cô, có chuyện cậu ấy sẽ tìm cô.”

Duy Nhất nhận lấy chiếc điện thoại di động màu hồng, bên trong một số điện thoại cũng không có, liền tiện tay ném qua, “Biết rồi. Chúng ta đi nhìn mẹ tôi trước, được không? Anh có thể theo giúp tôi không?”

“Dĩ nhiên, đây là công việc của tôi!” Tàn Nhiên gật đầu, “Cô đi thay quần áo trước đi!”

Duy Nhất bịch bịch chạy lên lầu, bỗng chạy xuống, ôm lấy Tàn Nhiên đưa cho cô con gấu bông, “Gấu kia? Cũng là công việc sao?”

Mới đầu Tàn Nhiên sững sờ, đột nhiên hiểu ý của cô, nhoen miệng cười: “Không phải!”

“Cám ơn!” Duy Nhất vui mừng cười, lộ ra hàm răng trắng mịn rất đẹp mắt.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Người đàn ông này

Trở lại phòng ngủ màu hồng nhạt của cô, mở cửa tủ quần áo, Duy Nhất tròn mắt há hốc mồm.

Bên trong từng dãy âu phục mà ngày trước cô không dám nhìn, vừa sờ vào thấy mềm mại là biết giá xa xỉ, tùy tiện nhìn một nhãn hiệu, cô bị sợ đến le thẳng lưng, chỉ có điều, cô có thói quen mặc áo sơ mi kiểu cao bồi.

Trong tủ quần áo còn có một hộp bày ngay ngắn chỉnh tề các loại áo ngực, có dây, không dây, đầy đủ miếng dán ngực các kiểu, hơn nữa... số đo rất

chính xác.

Cô đỏ mặt, nghĩ đến phải đi gặp mẹ ở chỗ tạm giam, liền chọn một bộ váy màu đen, phối cùng một áo khoác nhỏ, xem ra tương đối trang trọng nghiêm túc một chút.

Lúc ra cửa, ánh mắt của cô rơi trên giày, dù thế nào thì giày thể thao đơn giản của mình không hề xứng với cái váy này. Mà trong phòng cô có một tủ chuyên để giày đủ các loại giày da mới tinh —— giày cao gót, cô sống hai mươi năm còn chưa một lần xỏ chân vào giày cao gót!

Tùy tiện chọn một đôi giày da đen khám pha lê, dường như xứng với chiếc váy này. Thử đi vài bước, vẫn không quen, chỉ có điều, không để ý nhiều như vậy, chậm chậm xuống dưới.

Khi nhìn thấy cô thì Tần Nhiên ngây dại trong nháy mắt, trong bộ váy đen, da thịt trắng nõn được tôn lên vừa mỹ miều lại xinh đẹp, một cặp mắt trong veo giống như không nhiễm khói lửa nhân gian, đúng, cô giống như một yêu tinh nhỏ...

Duy Nhất hơi mất tự nhiên, trên mặt đỏ ửng một cách tự nhiên, “Khó coi sao? Tần đại ca?”

Tần Nhiên như bừng tỉnh trong giấc mộng, cười xấu hổ, “Không, rất đẹp mắt.”

“Đi thôi!” Duy Nhất cười ngọt ngào, tiến lên xe cùng Tần Nhiên.

Đến công trại tạm giam, Duy Nhất xuống xe, nhưng mang giày cao gót nên cô vừa mới đi vài bước liền đứng không vững ngã về sau, Tần Nhiên đi đỡ cô theo bản năng, nhưng không biết vì sao lại đột nhiên thu tay lại, Duy Nhất ngã thẳng tấp trên mặt đất, cái gáy bị té đau nhức.

“Tần đại ca, anh xảy ra chuyện gì!” Rõ ràng cô đã cảm thấy ngã xuống trên cánh tay Tần Nhiên, tại sao lại ngã xuống đất? Không khỏi bò dậy xoa đầu hô lớn.

Tần Nhiên cười rất xấu hổ, ánh mắt lại nhìn về một hướng khác.

Duy Nhất nhìn theo ánh mắt của anh, xa xa, chỉ thấy một người đàn ông mặc âu phục màu đen dùng ánh mắt khác thường nhìn về phía này.

Ánh mắt kia, lạnh lùng, sắc bén, nếu là kiếm tốt, nhất định đã xuyên qua thân thể của cô...

Không hiểu sao cô sợ quỳnh lên, không được tự nhiên kéo cánh tay Tần Nhiên tìm kiếm cảm giác an toàn, “Đi thôi!” Cô chỉ hy vọng thoát khỏi tầm mắt người này nhanh lên một chút, lại rõ ràng cảm thấy thân thể Tần Nhiên cứng ngắc.

Âu phục màu đen đảo mắt liền chui vào một chiếc xe, chiếc xe này...

Duy Nhất rà soát lại trong đầu về tin tức của nó, Bugatti Veyron màu đen, lộng lẫy toát lên từ trong trầm ổn, cô nhất định đã từng thấy...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Vì mẹ

Suy nghĩ của Duy Nhất quay lại ngày đó.

Di Hách làm người giúp việc nữ cùng mẹ trong gia đình đó len lén nói cho cô biết, thật ra thì nguyên nhân cái chết của ông già kia là do bệnh tim phát tác, chứ không phải do bình hoa. Nhưng mà, gia đình kia hết lần này đến lần khác không chịu buông tha mẹ.

Gặp phải chuyện này nên làm gì? Duy Nhất vẫn còn trẻ không có cách nào, đi tới đồn cảnh sát, đi qua tòa án, cũng không có ai tin tưởng cô, muốn cô đưa ra chứng cứ, cô không đưa ra được chứng cứ ngược lại còn bị người ta lấy lý do cản trở việc công mà xua đuổi.

Hoàn toàn không có cách nào, cô nghĩ tới mời luật sư, mời luật sư tốt nhất!

Vì vậy, cô đi tới tòa nhà luật sư tốt nhất, nhưng mà, cô không có tiền...

Suốt một tuần lễ, cô quán lấy luật sư mập giỏi danh tiếng, cũng bị anh ta lấy ánh mắt khinh miệt mà từ chối. Cuối cùng, cô không có cách nào khác, quỳ gối trước mặt luật sư mập ở trước cửa chính văn phòng luật sư...

Nhưng mà, điều này cũng chỉ đổi lấy cái đẫy nặng nề.

Ngày ấy, đổ mưa to, cô bị đẩy ngã vào trong mưa, cánh tay bị trầy da một mảng lớn, máu đỏ thẩm ngấm ngoằn ngoèo theo nước mưa...

Cô khóc sao? Cô không biết, chỉ biết mưa đổ ập xuống rơi xuống...

Nhưng vào lúc này, một chiếc Bugatti Veyron màu đen chạy qua bên cạnh...

Đúng, chính là chiếc xe này!

Duy Nhất tỉnh lại từ trong hồi ức, nhìn chăm chăm chiếc xe càng lúc càng xa.

“Thiếu phu nhân?” Tần Nhiên buông cánh tay ra, kêu cô một tiếng.

“Hả?” Cô giật mình, “Đi thôi! Đi vào!” Cô cúi đầu, nhớ tới một ngày đó, Tần Nhiên xuất hiện trong cuộc sống của cô, nói cho cô biết, có một người đồng ý giúp cô vụ kiện này, nhưng có một điều kiện. Vì vậy, liền có một hôn lễ không giải thích được...

Bên trong trại tạm giam, Duy Nhất hồi hộp nhìn chăm chăm vào cửa, rốt cuộc nhìn thấy bóng dáng mẹ chưa già đã yếu xuất hiện.

Hai mắt cô rung rung, xông lên gần kính thủy tinh ngăn cách hồ to.

Một ống điện thoại đưa tới cạnh tay cô, cô ngẩng đầu nhìn lên, là Tần Nhiên, cô cảm kích nói tiếng “Cảm ơn”, liền cầm ống nghe nói chuyện với mẹ.

“Mẹ, mẹ ở bên trong có tốt không? Yên tâm, con nhất định có thể cứu mẹ ra ngoài!” Duy Nhất vội vàng nói vào trong ống nghe.

Mẹ Duy Nhất nhìn Tần Nhiên ở bên người con gái một chút, “Duy Nhất, cậu ta là ai? Sao trước kia mẹ chưa từng gặp? Con à, con đừng làm chuyện điên rồ!”

“Mẹ, mẹ yên tâm đi, anh ấy chỉ là bạn học trước đây của con, con sẽ có chừng mực.” Duy Nhất không muốn cho mẹ biết chuyện hôn nhân của mình.

Mẹ nửa tin nửa ngờ quan sát cô qua lớp thủy tinh, “Sao trên người con có bộ quần áo đắt tiền như vậy?”

Duy Nhất vắt hết óc mới nghĩ ra lời nói dối, “Mẹ, đây là con mượn Mỹ Mỹ, buổi chiều con muốn đi phỏng vấn, mẹ, con nhất định kiếm nhiều tiền, mời luật sư tốt nhất cho mẹ!”

...

Tần Nhiên nhìn tình hình hai mẹ con, không hiểu sao trong lòng khó sở...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thân Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Tối thứ hai

Đây là buổi tối thứ hai Duy Nhất trải qua ở nhà họ Lãnh, đối mặt với căn phòng lớn trống trơn, cô có chút không biết làm sao.

Theo thói quen nhà họ Lãnh, một tuần thiếu gia trở lại một lần, như vậy hôm nay anh không trở lại, Duy Nhất âm thầm thở phào nhẹ nhõm, điều này khiến cho cô không sợ hãi bao nhiêu, chỉ cần nghĩ tới trải qua một đêm khó sở như hôm qua là cô liền phát run.

Đối mặt với căn phòng trống rỗng nhà họ Lãnh, cô hơi ngỡ ngàng lúng túng, không biết nên làm gì. Hình như cô là chủ nhân nơi này, nhưng cô không tìm thấy được chút cảm giác nữ chủ nhân nào.

Thời tiết tháng ba, vẫn còn hơi lạnh, cô tắm xong liền co lại trên ghế sofa, lười biếng đắp một tấm đệm mỏng tạo thành giường, trong đầu nghĩ đến tình hình gặp mẹ buổi sáng mà thất thần.

Đột nhiên, điện thoại nhà họ Lãnh gần bên tay vang lên, cô không cần nghĩ ngợi tiện tay cầm lấy, “A lô!”

Đầu điện thoại bên kia hoàn toàn trầm lặng.

Cô hơi kinh ngạc, lại alô liên tục vài tiếng, vẫn không có ai nói chuyện.

“Ai vậy! Bệnh thần kinh!” Cô không tự chủ được lớn tiếng mắng.

Giống như ma quỷ, trong điện thoại lại vang lên một giọng nam trầm thấp, giống như đã từng gặp trước đó, “Gọi má Tăng nghe điện thoại.”

Duy Nhất bị sợ tới mức thiếu chút nữa làm rớt điện thoại xuống đất, gọi to má Tăng.

Má Tăng đi như chạy tới, nhấc điện thoại lên nói mấy câu, chỉ là luôn miệng đáp lời “Được, thiếu gia!” “Biết, thiếu gia.” Mọi việc đều nói thế.

Thiếu gia? Duy Nhất nhớ lại xưng hô này n lần về sau, đột nhiên nhớ ra mình vừa mới mắng hấn bệnh thần kinh...

Xong rồi, cô âm thầm kêu khổ, không biết tại sao, nghĩ đến thiếu gia liền cảm thấy sợ hãi...

Mà chuyện sợ hãi hơn còn ở phía sau, má Tăng để điện thoại xuống lập tức xắn tay áo đuổi Duy Nhất lên tầng trên, còn mừng rỡ không thôi mà lái nhái, “Nhanh! Thiếu phu nhân! Thiếu gia trở lại, muốn cô lên tầng trên chuẩn bị!”

Duy Nhất nghe vào tai sao lại kỳ cục vậy? Cảm giác giống như đang nói..., nhanh, thiếu gia đã trở lại, chuẩn bị tiếp khách...

“Không phải một tuần anh ấy trở về một lần sao?” Duy Nhất vô cùng mất hứng.

Má Tăng lại rất vui, “Đúng vậy! Có thể thấy được thiếu phu nhân thay đổi thiếu gia, chính là bắt đầu tốt đẹp!”

Ặc... Duy Nhất không được tự nhiên nấc cụt một cái, cô không nhận ra đây là bắt đầu tốt đẹp, nếu về sau muốn cô chịu đựng đau khổ giống như tối hôm qua, cô thật sự sống không bằng chết...

Má Tăng đẩy cô vào căn phòng tối hôm qua, vẫn dùng một mảnh vải đỏ che mắt cô lại, “Thiếu phu nhân, xin chờ chốc lát, chắc thiếu gia cũng sắp đến.”

“Má Tăng...” Duy Nhất bắt đầu phát run, “Đưa gấu tiểu Bó cho con...”

Má Tăng đưa gấu tiểu Bó ở đầu giường cho cô, nhẹ nhàng khép cửa đi ra ngoài, Duy Nhất ôm chặt gấu tiểu Bó chờ đợi thời khắc kinh hoàng lại tới...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Tối thứ hai (2)

Âm thanh tiếng khóa cửa mở ra bằng tay...

Tiếng bước chân càng lúc càng gần...

Tối nay không có hương rượu...

Nhưng lại có hơi thở phái nam mãnh liệt...

Hơi thở này càng lúc càng gần, càng ngày càng đậm, trực giác nói cho Duy Nhất biết đã nhích tới gần mặt của cô, cô không tự nhiên ôm chặt gấu nhỏ lui về phía sau, mặt nóng lên nhanh chóng.

Một bàn tay to giữ chặt gáy cô, “Lui nữa lại té đấy!” Vẫn là giọng nói êm tai đó, không có vị men say nồng đậm, nhưng lộ ra mê hoặc rõ ràng.

Mặt Duy Nhất lập tức đỏ lên, không biết nên trả lời thế nào, bật ra một câu, “Anh... tắm rửa trước...”

Ngang hông căng thẳng, cô bị ôm vào trong ngực, hơi thở phái nam hun cô đến thất điên bát đảo, bên tai là ni non trầm thấp, “Bệnh thần kinh không chú ý nhiều như vậy...”

Ặc... Duy Nhất tỉnh táo trong mê hoặc, bệnh thần kinh?... Cô nghĩ tới vừa rồi mắng anh thế nào, lập tức quỳnh lên, anh sẽ không vì như vậy mà phạt cô chứ?

Phải nói gì để thoát khỏi cục diện khó xử đây? “Anh... không phải một tuần chỉ về một lần sao?” Cô ngẩng mặt lên, hình như chỉ có vậy mới có thể nhìn thấy anh, dĩ nhiên cô bị bật mắt không phát hiện được, đôi môi lại gặp một thứ, mềm nhũn, ẩm ướt...

Ngon lửa nhen nhóm...

Cô duy trì tư thế một cử động cũng không dám...

“Bởi vì em quyến rũ anh...” Trên môi mềm mại khẽ nhúc nhích, hơi thở ấm áp phả ra câu nói này vô cùng mập mờ.

“Em không có...” Duy Nhất thẹn đến mức muốn chui xuống đất, giọng nói cũng nhanh chóng bị bao phủ trong môi mềm của anh.

Cho tới bây giờ chưa từng có cảm giác này, môi anh giống như chứa ma lực, nhiệt độ nóng bỏng như muốn hòa ta cả người cô, cô chịu hết nổi nhẹ nhàng “A” một tiếng, môi son hé mở, liền có lưỡi nóng ướt thừa lúc vắng mà vào, tùy ý bao bọc dây dưa trong miệng cô.

Duy Nhất hoàn toàn không biết làm sao, ý thức từ từ mơ hồ, dần dần rơi vào một mảnh mờ mịt trong sương mù. Gấu nhỏ vẫn ôm chặt trước ngực cũng rơi xuống, không tự chủ ôm chặt lấy thân thể to lớn...

“Cô nhóc rất biết điều, còn là nư hôn đầu?” Rốt cuộc anh rời khỏi môi cô, đầu lưỡi khẽ khiêu khích vành tai cô.

“Ừm...” Duy Nhất hô hấp một ngụm lớn không khí đã lâu không có, phát ra tiếng ưm ưm giống như mèo con kêu, vành tai bị một luồng nóng ướt liếm, cô không ngừng giãy dụa yếu ớt trong lòng anh, khẽ run rẩy.

Phản ứng ngây ngô của cô giống như mồi lửa cháy lan ra đồng cỏ, lập tức, cô bị một thân thể trắng kiện áp đảo, đồng thời “Roẹt” một tiếng, áo ngủ của cô lại hy sinh vinh quang lần nữa.

Cảm giác sợ hãi tối hôm qua giống như hình với bóng mà đến, cô sợ đẩy thân thể nặng nề đang đè trên người mình tỏ vẻ, “Không cần... Không cần...”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Tối thứ hai (3)

Không có cơ hội cự tuyệt, cô bị môi mềm nóng rực bắt lại lần nữa, lực chống lại càng lúc càng trở nên yếu ớt.

Chưa từng có cảm giác này, cảm giác bị ngọn lửa cháy đến muốn hòa tan.

Cô cho là sẽ rất đau, sẽ kinh khủng giống như tối hôm qua, nhưng mà, hôm nay anh rất dịu dàng, không khổ sở, không kinh khủng như trong tưởng tượng, ngược lại được anh dẫn dắt, cô tìm được cảnh giới trước nay chưa từng có, cũng không biết bao nhiêu lần bị mất phương hướng đến gần như bất tỉnh trong thủy triều lên xuống do anh gây ra, chỉ có thể giữ chặt lưng của anh mới có thể có chỗ dựa.

Trong chốc lát, hình như cảm thấy có một vết sẹo thật dài trên lưng anh, trên tấm lưng trơn bóng, cảm giác rất rõ ràng...

Lúc tình nồng, cô đột nhiên nhớ tới một vấn đề, “Chuyện của mẹ em như thế nào?”

Anh dừng lại một chút, giọng rất không vui mừng, “Đã giải quyết xong, cuối tuần có thể đi đón ra!”

Giống như tức giận lúc này cô không thích hợp, vấn đề không thích hợp, anh đột nhiên gia tăng sức lực cùng tốc độ, tâm sự lớn nhất của Duy Nhất bỏ xuống, rốt cuộc không thể chống lại thủy triều sung sướng trong cơ thể, cắn một phát thật mạnh trên đầu vai anh...

Đêm nay, cô không biết triển miên bao lâu, hình như hai người có muốn ngừng cũng không ngừng được, chỉ có điều từ đầu đến cuối tấm vải rộng rãi này không hề buông ra, mặc dù cô rất muốn nhìn thấy hình dáng của anh như thế nào...

Khi tỉnh lại, lưng vẫn đau, bên cạnh trống không, giống như tất cả tối hôm qua chỉ là một giấc mơ...

Duy Nhất miễn cưỡng đứng dậy, tháo vải ra, ngâm mình vào bồn tắm trong phòng tắm của anh, rồi sau đó mặc áo ngủ của anh giống trước đi xuống tầng dưới, cô quyết định, sau này để vài bộ quần áo ngủ của mình trong phòng anh...

Chậm chạp từ từ đi tới bên cạnh bàn ăn, má Tăng lại đưa cho cô một chén thuốc đen thùi lùi, hơn nữa nhìn cô chằm chằm không thôi, vẻ mặt cười hi hi.

“Má Tăng, sao vậy?” Duy Nhất hỏi yếu ớt.

“Không có việc gì! Không có việc gì!” Má Tăng lắc đầu liên tục, trong lòng lại âm thầm cao hứng, tiếp tục như vậy thì sẽ rất nhanh có tiểu thiếu gia rồi!

Bà nhìn Duy Nhất miễn cưỡng uống hết chén thuốc đắng mà vui sướng hài lòng nói, “Thiếu phu nhân, hôm nay là thứ hai, có thời gian đi bệnh viện kiểm tra sức khỏe...”

“Cái gì? Thứ hai?!” Duy Nhất nhảy dựng lên.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Đi làm

Nguy rồi! Thứ hai là ngày cô phải đi làm! Rất khó khăn mới có thể tìm được một công việc trong tập đoàn bất động sản lớn nhất – tập đoàn Doãn thị, tuyệt đối không thể mất!

Dùng tốc độ nhanh nhất vọt lên tầng trên thay quần áo.

Bộ váy màu trắng làm nổi bật lên dáng người nhanh nhẹn hoạt bát vô cùng uyển chuyển của cô, nhưng... sao trên cổ lại nhiều thêm dấu vết đỏ tím chỉ trong một đêm?

Cảnh tượng mặc cỡ đêm hôm qua tái hiện trong đầu cô, cô đỏ mặt tìm chiếc khăn lụa trong ngăn tủ thất lên cổ.

“Thiếu phu nhân phải ra ngoài sao? Có cần lái xe đưa đi?” Má Tăng thấy cô mặc trang phục chỉnh tề xuống dưới, tiến lên hỏi.

Duy Nhất cân nhắc một chút rồi gật gật đầu, nơi này, cô không biết đi nhờ xe như thế nào!

Nhưng cô cũng không định để lái xe đích thân đưa cô đến cửa tập đoàn Doãn thị, cô chỉ là nhân viên văn thư bình thường, thật sự có vẻ không xứng ngồi xe sang trọng như vậy đi làm.

Vì vậy, đến chỗ cách tập đoàn Doãn thị 500m, cô yêu cầu dừng xe.

“Thiếu phu nhân, cần tôi tới đón cô không?” Tiểu Thân hỏi rất lễ phép.

Duy Nhất bằng lòng, “Năm giờ rưỡi chiều, anh đợi ở đây.”

Công việc của cô chính là làm việc trong phòng vận chuyển thư tín, sách báo hoặc tài liệu. Trong tập đoàn người đẹp như mây, từ trước tới nay cách ăn mặc của cô luôn chất phác, là người bám đầy bụi mà chạy nơi này nơi kia, không ai chú ý đến cô, nhưng hôm nay thật kỳ lạ, đến mỗi một chỗ, đều có người nhìn cô chăm chăm, hơn nữa đều là người đẹp cấp quan trọng.

Chẳng lẽ quần áo của mình có vấn đề? Cô nghĩ cả buổi, đoán chừng là do mình luôn mặc áo phong quần cao bồi, đột nhiên mặc một bộ như vậy đúng là hơi khác thường.

Cô lo đến nỗi, tiếp tục công việc của mình.

Phân tài liệu tiếp theo đưa tới phòng làm việc của tổng giám đốc, coi như cô cũng đã quen cửa nẻo rồi, bởi vì bạn tốt Phuong Mỹ Mỹ chính là thư ký tổng giám đốc, công việc của cô cũng do Mỹ Mỹ tìm giúp.

Kết quả khi Mỹ Mỹ vừa nhìn thấy cô thì miệng liền cong lên thành hình chữ O, “Duy Nhất! Cậu... cậu thật sự là Duy Nhất sao?”

Dáng vẻ của Mỹ Mỹ khiến cho cô liên tưởng đến ánh mắt khác thường của những người đẹp phòng làm việc khác, cô không biết vì sao, “Thế nào? Hôm nay tất cả mọi người là lạ!”

“Duy Nhất, cậu không biết thật hay giả vờ vậy?” Mỹ Mỹ kinh ngạc nhìn cô chăm chăm, “Trang phục này của cậu! Gabriel-leChanel, cậu phát tài?”

Duy Nhất khó chịu kéo vạt áo, “Nào có đâu! Tôi cũng không biết là cái gì, người khác không cần cho tôi!”

Mỹ Mỹ chép miệng, “Kiểu mới nhất bản số lượng có hạn, ai không muốn cũng cho tôi một bộ!”

Trong lòng Duy Nhất hốt hoảng, cầm tài liệu trong tay kín đáo đưa cho cô ấy, “Đừng nói nhảm! Giao cho tổng giám đốc! Cậu cầm đi đi!”

Đột nhiên Mỹ Mỹ mỉm cười, “Duy Nhất, cậu mặc bộ này thật đẹp, công ty không có ai so được với cậu, không bằng cậu đưa vào, nói không chừng tổng giám đốc sẽ coi trọng cậu!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Khắc tinh

“Đi đi! Tôi còn rất nhiều tài liệu phải đưa!” Duy Nhất giơ đồ trong tay lên, tới công ty chưa đến một tháng, còn không biết dáng vẻ tổng giám đốc ra sao! Nói không chừng là một ông già!

Duy Nhất vừa lui ra vừa làm mặt quỷ, lại “Àm” một tiếng đụng vào thứ gì đó, đáng thương thay cô mang giày cao gót vốn không đứng vững, liền với tư

thể chặt vật ngã xuống phía trước, mắt thấy sắp ngã sóng soài, ngang hông lại có thứ gì ôm lấy, giống như hai cánh tay...

Cô quay đầu vừa nhìn, lập tức ngây ngẩn cả người, gương mặt quá chuẩn! Người đàn ông rất đẹp trai!

Bờ môi mỏng hoàn mỹ mím chặt, lỗ mũi hoàn hảo, không giống đàn ông trong nước chút nào, vô cùng cương nghị mà giống như mũi điều hâu, hấp dẫn người khác nhất chính là mắt của anh ta, thâm thúy, lạnh lùng, ánh mắt như kiếm, dường như có thể xuyên qua thân thể cô, còn có hơi thở trên người anh, rất quen thuộc, vô cùng quen thuộc...

Đã từng gặp ở đâu đây? Duy Nhất tìm kiếm kỹ ở trong đầu, đứng rồi, anh ta chính là người đàn ông ở bên ngoài trại tạm giam kia...

Người đàn ông này nhìn thấy cô, trong mắt cũng có chút kinh ngạc thoáng qua, sau đó liền buông cánh tay, đẩy cửa phòng làm việc của tổng giám đốc.

Duy Nhất vẫn đang ngơ ngác nhìn anh, hoàn toàn không hề để ý đến mình không có lực chống đỡ.

Vì vậy, “Bịch” một tiếng, Duy Nhất ngã xuống đất, cái gáy lại gặp nạn lần nữa!

Trời ạ! Cứ tiếp tục như vậy cô sẽ bị té thành ngọc! Duy Nhất bò dậy nhìn cánh cửa đã khép dốc sức dậm chân, sao trên thế giới lại có người đàn ông như vậy! Người này đúng là khắc tinh của cô! Mỗi lần gặp anh ta giày cao gót cũng sẽ gặp chuyện không may, hơn nữa nhất định cái gáy sẽ bị té...

“Khắc tinh giày cao gót!” Duy Nhất nhỏ giọng lầm bầm.

“Duy Nhất, cậu biết anh ta?” Mỹ Mỹ rất bất quái tiến đến gần.

“Không! Không biết!” Duy Nhất vội vàng phủ nhận.

Mỹ Mỹ lộ vẻ thất vọng “Ôi, tớ còn tưởng cậu có may mắn gặp mặt rồi! Người này là bạn tốt nhất của tổng giám đốc, được xưng là núi băng nhà giàu nhất Lĩnh Ngạn! Wow, ngẫu nhiên chết mất, mỗi người phụ nữ đều muốn bắt được anh ta, nhưng anh ta không gần nữ sắc, bên ngoài đồn đại anh ta là gay, ha ha!”

Lĩnh Ngạn? Không hiểu sao Duy Nhất có cảm giác cái tên này hơi kỳ lạ, cô lắc lắc đầu, thật sự là té đến hồ đồ! Trùng hợp là họ Lĩnh mà thôi, ông xã thần bí của cô tên là Lĩnh Dục!

“Tớ đi đây!” Duy Nhất đi thử vài bước, cũng may, giày cao gót này còn chưa làm sái chân của cô.

“Này, Duy Nhất! Tối hôm nay công ty có party chúc mừng công việc, đây là vé vào cửa, nhớ mang theo bạn trai đó!” Mỹ Mỹ kín đáo đưa cho cô một vé.

Duy Nhất nhận lấy âm thầm buồn bực, kèm theo bạn trai?

Chẳng lẽ cô có thể mang theo ông xã thần bí xuất hiện sao? Vẫn là nên mang theo người khác? Dù sao cô cũng chỉ là bà xã thần bí của anh, mang theo một bạn trai tới dự bữa tiệc cũng không có gì lớn! Ừ, cứ làm như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Doãn Tử Nhiên

Màn đêm buông xuống, Duy Nhất quan sát mình trước gương.

Một bộ lễ phục màu xanh dương nhạt lộ vai, tóc dài đen nhánh thẳng tắp xoa xuống hai vai, xắc tay cùng màu, chính cô còn có chỗ chưa quen thuộc, thì ra cô có thể mơ mộng như vậy, có thể xinh đẹp giống như công chúa.

Chỉ có điều, cô cảm thấy giống như thiếu một thứ gì đó...

Sờ cổ trống không, nếu như có thể có một sợi dây chuyền thì tốt hơn!

Nhưng mà cô không phải là người có lòng tham, cũng không phải là người tự ti, ngày trước cô mặc áo sơ mi rẻ tiền còn có thể ngẩng cao đầu mà bước đi, bây giờ cô sẽ không vì ăn mặc giống như một công chúa mà kiêu ngạo. Cô chính là cô, cô chỉ là Duy Nhất!

Cô mím mím môi, coi như cho mình lòng tin, liền nhanh nhẹn cất bước xuống tầng dưới.

Vừa đúng lúc điện thoại di động của cô vang lên, móc ra nhìn, thì ra là Doãn Tử Nhiên gọi tới.

“Duy Nhất! Anh chờ rất lâu ở trước cửa hội trường công ty của em! Có phải em định cho anh leo cây không?” Giọng nói vô si của Doãn Từ Nhiên vang lên ở đầu bên kia, giống như rất không vui.

Duy Nhất liền rống với điện thoại, “Em không bảo anh chờ em? Là chính anh đòi sống đòi chết muốn đi party với em!”

Vốn Duy Nhất đang nghĩ có nên mang theo bạn trai đi dự party, Doãn Từ Nhiên lại tự đưa tới cửa, trang trọng ra vẻ nếu không để cho cậu ta đi sẽ chết trước mặt cô...

Đầu bên kia mất đi dáng vẻ kiêu ngạo, có người lẩm bẩm, “Được lắm được lắm, dám hung dữ với anh, anh tiếp tục chờ em!”

Duy Nhất nhìn đồng hồ, quả thật không còn sớm, thật ra thì hôm nay cô đồng ý để Từ Nhiên đi cùng mình là có nguyên nhân, Từ Nhiên thích cô, cô biết, anh ấy đã thổ lộ với cô nhiều lần, không phải cô không có cảm giác với Từ Nhiên, ngày trước bởi vì hoàn cảnh gia đình quá kém, cô không cho phép mình nói chuyện yêu đương, bây giờ cô lại không có tư cách nhắc đến rồi, cho nên hôm nay muốn nói rõ ràng với Từ Nhiên.

Ngoài cửa hội trường tập đoàn Doãn thị, Doãn Từ Nhiên – trai đẹp trẻ tuổi, mặc một bộ lễ phục Gianfranco Ferré * màu xanh dương, nơ màu xanh nhạt, khiến cho chỗ anh đứng sinh ra một vòng sáng, ánh mắt mọi người đều tập trung trên người anh.

(*) Gianfranco Ferré: (1944 – 2007) Là nhà thiết kế thời trang người Ý. Cũng được gọi là “Kiến trúc sư thời trang”, khi đưa kiến trúc và những hình khối vào trang phục.

Mà anh đang không ngừng tìm kiếm bóng dáng một nữ sinh mặc áo sơ mi trong đám người, nhưng tìm khắp nơi không thấy. Cô nhóc đáng chết này! Anh lấy điện thoại di động ra chuẩn bị gọi điện thoại...

“Doãn Từ Nhiên!” Người trước mặt hét lớn dọa anh giật mình.

Ngẩng đầu, anh không dám tin vào hai mắt của mình, yêu tinh trong bóng đêm thật sự là cô sao? “Yêu tinh tiểu Lam! Đừng làm tôi sợ!” Anh nói hơi không mạch lạc.

“Anh mới làm em sợ!” Duy Nhất quan sát trang phục trên người anh, hiển nhiên là bộ có giá tiền xa xỉ, “Anh lừa gạt bộ quần áo này ở đâu?” Ở trong trí nhớ của cô, nhà Doãn Từ Nhiên cũng nghèo khó giống như nhà cô, từ khi học trung học liền bắt đầu làm việc ngoài giờ cùng cô!

Doãn Từ Nhiên không trả lời cô..., chỉ nhìn cô chằm chằm, “Anh nói nhìn kiểu gì cũng thấy là lạ! Xem ra hôm nay hai chúng ta thật sự là tâm ý tương thông!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thân Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Doãn Từ Nhiên (2)

Anh lấy ra một hộp trang sức, một sợi dây chuyền bằng đá ngọc thạch màu xanh đang nằm yên ở đó, mặt dây hình trái tim vô cùng sáng chói.

“Đeo cái này lên là hoàn mỹ!” Anh gỡ dây chuyền từ tay đeo cho cô.

Duy Nhất sờ sợi dây trước ngực, mừng rỡ không thôi, “Từ Nhiên, mặt dây thủy tinh này thật đẹp! Anh rất tình mắt đỏ!”

Khóe môi Doãn Từ Nhiên khẽ co rúm, cô nhóc ngốc nghếch, dây chuyền đá quý giá trị triệu bạc biến thành thủy tinh...

Chỉ có điều như vậy cũng tốt, nếu như nói cho cô biết giá trị của sợi dây chuyền này cô sẽ không nhận, coi như nó là... thủy tinh thôi...

“Đi thôi!” Anh tao nhã duỗi tay về phía cánh tay của cô.

Lúc vào trong hội trường, trong nháy mắt tiếng động huyền ảo đã yên tĩnh lặng lẽ vì sự xuất hiện của bọn họ, không hẹn mà cùng mặc bộ lễ phục màu xanh dương, người ta không thể nói không nghĩ đến đây là cố tình giả bộ, cộng thêm ngoại hình hai người xuất chúng, không thể nghĩ ngờ trở thành người được chú ý nhất ở đây.

Vậy mà, Duy Nhất lại không hiểu sao cảm thấy toàn thân không được tự nhiên, hình như có ngàn vạn cây kim đâm vào trên da rất khó chịu.

Ánh mắt Duy Nhất tìm kiếm chung quanh, rốt cuộc tìm được nguồn gốc của sự sợ hãi —— trong góc, một người đàn ông mặc âu phục màu đen cầm ly rượu lạnh lùng nhìn cô, cặp mắt kia lạnh lùng, sắc bén, giống như kiếm tốt có thể xuyên qua cơ thể cô...

Không hiểu sao cô sợ run cả người, tại sao lại gặp phải khắc tinh này!

Cùng lúc đó, tín hiệu khắc tinh phát ra, một nhân viên phục vụ bưng khay đi qua bên người cô, không cẩn thận va chạm với cô, trọng tâm giày cao gót

của cô nghiêng đi...

Cũng may lần này Doãn Từ Nhiên nhanh tay lẹ mắt giữ eo cô, nếu không nhất định lại mất mặt trước mọi người...

“Ồn chứ?” Doãn Từ Nhiên ngồi xổm xuống nâng mắt cá chân của cô lên.

Cô đau đến suýt nữa rơi nước mắt, ngoài miệng lại nói “Không sao”, đồng thời lại tìm kiếm ánh mắt kia, nhưng không thấy bóng dáng. Không nghĩ ra, tại sao mỗi lần gặp người đàn ông này đều không may?

Buổi tiệc sắp bắt đầu, người điều khiển chương trình trên sân khấu bắt đầu nói chuyện, “Các vị khách, các bạn, xin chào buổi tối! Tối nay là lễ chúc mừng của Tập đoàn Doãn thị chúng ta, đồng thời cũng là nghi thức hoan nghênh tổng giám đốc mới nhậm chức của chúng ta trở về nước, cho nên, đầu tiên mời Tổng giám đốc của chúng ta lên nói chuyện với mọi người!”

Doãn Từ Nhiên cười thần bí, đỡ Duy Nhất ngồi lên ghế, liền đi về phía sân khấu.

Duy Nhất hoàn toàn ngẩn người tại chỗ...

“Xin chào mọi người, tôi là Doãn Từ Nhiên, lần này về công ty...” Sau đó Doãn Từ Nhiên còn nói gì, Duy Nhất không nghe được nữa, cô chỉ cảm thấy môi miệng của Doãn Từ Nhiên khẽ mở ra khẽ khép lại, dù sao cô cũng không tin, siêu cấp ngu ngốc lưu ban khi học tiểu học mới có thể học cùng lớp với cô sẽ là Tổng giám đốc mới của tập đoàn Doãn thị.

Không phải anh xuất thân bản hàn sao? Không phải anh ra nước ngoài vừa học vừa làm sao? Sao vừa đến là thành Tổng giám đốc?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Thiếu phu nhân, mời về nhà

Tổ chức tiệc mừng vì Tổng giám đốc, buổi khiêu vũ tối nay do anh bắt đầu.

Doãn Từ Nhiên chậm rãi đi đến trước mặt Duy Nhất, mang theo nụ cười như mộng ảo, rất lịch sự vươn tay, “Duy Nhất, có thể chứ?”

Nếu nhảy một điệu này có phải sẽ mang tới hiểu lầm? Cô không muốn trở thành tiêu điểm của tin tức bất quá, huống chi, mục đích tham gia party tối nay của cô và Doãn Từ Nhiên không phải là điều này.

“Cái này... Em đau chân...” Duy Nhất cúi đầu nhìn đôi giày xăng đan cao gót nhỏ nhắn màu xanh nhạt mang trên chân.

“Không sao, đây là khiêu vũ chậm, di chuyển tùy ý theo anh là được!” Doãn Từ Nhiên đã vòng tay ngang hông cô.

Mặt Duy Nhất ửng hồng trong phút chốc, đang do dự, sau lưng Doãn Từ Nhiên lặng lẽ không tiếng động xuất hiện một người – Tần Nhiên.

“Xin lỗi, thiếu phu nhân, thiếu gia nói thời gian không còn sớm, để cho tôi đón cô về nhà.” Tần Nhiên vô cùng tao nhã cúi đầu một cái.

Doãn Từ Nhiên buông lỏng tay ra, vẻ mặt ngạc nhiên, “Thiếu phu nhân, Duy Nhất, em...”

“Đúng!” Duy Nhất ngẩng đầu lên, nói thật nhanh: “Em đã kết hôn, hôm nay chính là muốn nói rõ với anh chuyện này, thật lòng xin lỗi! Tần đại ca, chúng ta đi thôi!”

Nói xong, Duy Nhất quay đầu bước đi.

Doãn Từ Nhiên đuổi theo, bắt được cánh tay cô ở cửa hội trường, “Nhiệm Duy Nhất! Em đứng lại đó cho anh! Em là người không có lương tâm! Anh mới đi một tháng không gặp em... em liền kết hôn?”

Hội trường bị tiếng rộng giận của anh chấn động yên lặng như tờ, ngay cả tiếng nhạc cũng dừng lại.

Duy Nhất lúng túng, “Anh nhỏ giọng một chút, muốn tất cả mọi người đều biết?”

“Anh chính là muốn tất cả mọi người đều biết, anh muốn cho em biết, em chính là cô dâu mà anh quyết định trước khi ra nước ngoài!” Cặp mắt tuần mỵ của Doãn Từ Nhiên như muốn phun ra lửa.

“Doãn Từ Nhiên, anh là người điên!” Duy Nhất hất tay của anh ra, “Ngay cả cấp ba cũng ngu dốt mà học lại, em có đồng ý gả cho anh sao?”

Duy Nhất giả bộ không để ý đến chán nản trong mắt Doãn Từ Nhiên, nén lòng rời xa quá khứ, Từ Nhiên, đừng trách em nói chuyện quá tuyệt tình, nếu

không có cơ hội, còn không bằng hoàn toàn đoạn tuyệt...

Doãn Từ Nhiên nhìn bóng dáng màu xanh dương nhạt biến mất trong màn đêm, tinh thần chán nản, Duy Nhất, kẻ ngốc này, anh học lại cấp ba chính là vì chờ em học cùng lớp, anh đi du học một tháng trở về một lần là vì muốn nhìn thấy em, những điều này em cũng không biết sao?

Một góc hẻo lánh trong hội trường yên lặng trang nghiêm, hai người đàn ông cầm ly rượu của mình chăm chú nhìn tất cả.

“Doãn Tiêu Trác, trông chừng tốt em của cậu, đừng chọc người phụ nữ kia.” Người đàn ông mặc âu phục màu đen nói từng câu từng chữ.

Người tên gọi Doãn Tiêu Trác này nhìn anh cân nhắc, “Hà? Tại sao? Em trai tôi không xứng với cô ấy ở chỗ nào?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Rình coi

“Đó là người phụ nữ của tôi!” Âu phục màu đen cắn răng phun ra những lời này.

Doãn Tiêu Trác càng cảm thấy buồn cười, “Người phụ nữ của cậu? Lúc nào thì núi băng nhà giàu số một có phụ nữ? Không phải cậu là gay sao?”

“Nếu như tôi mà là gay, người thứ nhất tôi muốn tìm chính là cậu!” Âu phục màu đen giơ ly rượu ra trước mặt, xuyên thấu qua chất lỏng màu rượu vang đỏ, đối diện với người có vẻ tuấn tú ma quỷ vô hạn.

Anh khẽ nhấp một ngụm rượu, đưa ly rượu tới bên môi Doãn Tiêu Trác, anh mân mê chỗ vừa chạm vào cánh môi Doãn Tiêu Trác, “Uống đi, cưng!”

Doãn Tiêu Trác gạt phăng tay anh ra, làm dáng vẻ nôn mửa, ly rượu rơi xuống đất, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Anh cười dài một tiếng, nghênh ngang rời đi.

“Có trò hay để nhìn!” Doãn Tiêu Trác nhìn chăm chú vào bóng lưng của anh mỉm cười nói nhỏ.

Nhà họ Lãnh.

Duy Nhất vội vàng đá giày cao gót dưới chân, tiến vào phòng tắm tùy ý tắm rửa, sau đó ném mình lên giường nhỏ màu hồng, ôm chặt gấu tiểu Bó trong ngực, mơ mơ màng màng ngủ.

Tối nay cô chỉ muốn ngủ, người khác khi tâm trạng không tốt sẽ mất ngủ, nhưng cô ngược lại, chỉ cần có tâm sự sẽ ôm gấu tiểu Bó cuộn mình giấu vào trong chăn, như vậy cô sẽ cảm thấy rất an toàn...

Cô mãi mãi nhớ rõ ngày đó, một đám học sinh nam trong lớp cười cô là đứa con hoang không có ba, đuổi theo cô đánh, lao thẳng đến cô đánh cho bể đầu máu chảy, là Doãn Từ Nhiên từ trên trời giáng xuống, giống như siêu nhân cứu cô.

Từ đó bên người cô nhiều hơn một thân hộ mệnh, không còn ai dám bắt nạt cô. Mà gấu tiểu Bó, cũng do Doãn Từ Nhiên đưa cho cô, là quà tặng duy nhất cho nhận được trong cuộc đời này. Cô đã nuôi dưỡng thành thói quen, chỉ cần ôm gấu tiểu Bó, cô sẽ cảm thấy giống như Doãn Từ Nhiên đang bảo vệ cô, cũng sẽ không cần phải sợ hãi, nhưng mà bây giờ...

“Từ Nhiên, thật lòng xin lỗi...” Một giây cuối cùng trước khi chìm vào giấc ngủ, cô chảy nước mắt xuống, là vì Doãn Từ Nhiên sao? Cô không biết? Rất khổ sở ư? Cô cũng không biết, dường như cũng không phải.

Sau khi cô chìm vào giấc ngủ, cửa phòng bị nhẹ nhàng đẩy ra.

Một người đàn ông mang theo cảm giác say đi vào, ngồi ở bên giường lặng lẽ nhìn khuôn mặt đang ngủ của cô, phát hiện trên quai hàm cô vẫn lem lốc nước mắt chưa khô.

Nước mắt này chảy vì Doãn Từ Nhiên sao? Trong lòng anh hơi tức giận, lại nói không ra lời vuốt ngón tay tới, nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, động tác êm ái giống như sợ làm đau cô.

Rồi sau đó, đứng dậy, tắt đèn, trong phòng lập tức yên tĩnh giống như không có ai đã tới...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Điện thoại

Duy Nhất đứng trước gương hồi lâu, bây giờ Doãn Từ Nhiên đã trở thành tổng giám đốc của tập đoàn Doãn thị, cô không biết có nên đi tới tập đoàn Doãn thị làm việc không.

Lúc đang do dự, trong túi phát ra âm thanh xa lạ, cô sừng sốt một lát mới nhớ ra, đây là chuông điện thoại di động, là điện thoại di động ông xã thần bí đưa cho cô phát ra âm thanh.

Cô nhanh chóng mở túi ra, lấy điện thoại di động, phía trên hiện lên một dãy số xa lạ, tim của cô lập tức đập thình thịch, tay hơi run, không hiểu sao khiếp sợ khiến cô không dám nhận cú điện thoại này.

Cô hít sâu một hơi, nhắm hai mắt lại, rồi cuộc lấy dũng khí, nhấn nút nghe, nhẹ nhàng “Alo” một tiếng.

Đối phương hoàn toàn trầm mặc.

“Alo!” Lại alo một tiếng.

Vẫn trầm mặc...

Tại sao lại như vậy! Hết kiên nhẫn, tính cách vốn có của cô lộ ra, lớn tiếng nói, “Này! Người nào vậy! Không nói chuyện nữa thì tôi cúp máy!” Tiện thể còn lẩm bầm một câu, “Bệnh thần kinh!”

“Là tôi!” Bất thình lình giọng nói bên kia phát ra lại khiến cho cô sợ hết hồn.

Duy Nhất hơi buồn bực, không hiểu rốt cuộc anh giả bộ thần bí gì, lúc đó che mắt còn chưa tỉnh, gọi điện thoại cũng thần bí như vậy, cứ tiếp tục như thế sớm muộn gì cô cũng sẽ mắc bệnh tâm thần.

Lừa giận trong lòng bỗng nhiên dâng lên, cũng bất chấp tất cả rống vào ống nghe, “Có sao không! Anh có thể nói bình thường một lần không? Tôi không muốn bị bệnh thần kinh giống như anh!”

Sau khi gào xong cô lập tức hối hận, không biết anh sẽ đối xử với cô như thế nào, mà đầu điện thoại bên kia lại rơi vào trầm mặc, điều này khiến cho cô càng thêm khủng hoảng, có phải sau khi trầm mặc sẽ bộc phát không?

“Này, nói chuyện đi!” Cô lầu bầu một câu, giọng mềm nhũn.

“Ừ, hôm nay mẹ em có thể đi ra, chuẩn bị một chút đi đón bà, ở nhà sẽ có người giúp đỡ em.” Không giận dữ như trong dự liệu, vẫn là giọng bình tĩnh, bình tĩnh, nhưng rất lạnh nhạt.

“A--, biết rồi, nhưng mà, tôi phải đi làm...” Duy Nhất nghĩ có thể anh sẽ đi cùng cô, nhưng trong lòng đang kiếm cớ trốn tránh, chỉ có điều, đi đón mẹ là việc lớn, cô phải đi làm, thật rối rắm...

“Công việc ở tập đoàn Doãn thị? Tôi đã từ chức giúp em, không cần đi nữa.” Giọng của đối phương là chuyện đương nhiên.

Điều này khiến cho lừa giận của Duy Nhất hoàn toàn bộc phát, “Này, anh thật quá đáng! Anh dựa vào cái gì mà xin thôi công việc của tôi? Giữa chúng ta chỉ có khế ước, ngay cả đáng về anh như thế nào tôi cũng không biết, anh có quyền gì mà can thiệp vào cuộc sống của tôi?”

Lừa giận của cô trong điện thoại như rơi vào vực sâu không đáy, lại không kích thích nổi một chút đáp lại.

Sau khi trầm mặc, vẫn là giọng nói lạnh lùng của anh, “Em muốn sớm chiều chung đụng với Doãn Từ Nhiên sao?”

Hả? Cho tới bây giờ cô vẫn chưa nghĩ tới như vậy nhưng mà, sao anh biết quan hệ giữa mình và Doãn Từ Nhiên?

“Không phải... Tôi không có...” Nghĩ lại, sao cô giống như cô vợ nhỏ giải thích cho anh vậy, liền đổi giọng, “Điều này không liên quan gì đến anh! Tóm lại chính là anh không thể tùy ý can thiệp tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Không nên yêu thiếu gia

“Thời gian chuẩn bị 10 phút, lập tức tới đón em.” Anh vốn không đếm xỉa gì đến cô, ném ra những lời này xong liền cúp điện thoại.

Gi chữ hà! Duy Nhất thăm thì với điện thoại di động.

Đối với Duy Nhất, mười phút này giống như đứng trên đồng lửa. nghĩ đến lập tức có thể gặp người biến cô thành phụ nữ trong đêm tối đó, trong lòng vô cùng thấp thòm

Bên tai hồi tưởng lại giọng nói trầm thấp cuốn hút của anh, trong đầu cô bắt đầu tưởng tượng không biết bao nhiêu lần về khuôn mặt của anh sẽ như thế nào.

Dường như đã qua một thế kỷ, rốt cuộc tầng dưới vang lên tiếng còi xe, Duy Nhất úp sấp người lên cửa sổ nhìn, là BMW vẫn thường đưa đón cô đang chậm rãi lái tới.

Cô đỏ mặt, xoay người ôm ngực, cả trái tim giống như muốn bật tung ra khỏi ngực.

Quá không có tương lai! Sao lại khản trương như vậy?

Lúc tiểu học tham gia tranh tài ca hát cũng không như vậy! Cô âm thầm khinh bỉ mình, mở cửa chạy xuống tầng dưới.

“Thiếu phu nhân, chào buổi sáng!” Tàn Nhiên rất cung kính đứng ở bên cửa xe.

Duy Nhất len lén liếc mắt nhìn vào trong xe, bên trong trống không, trong lòng vô thức hơi thất vọng, vốn cho rằng hôm nay có thể nhìn thấy khuôn mặt thật của anh ấy...

“Chỉ... một mình anh sao?” Duy Nhất hỏi dò Tàn Nhiên.

Tàn Nhiên có chút ngoài ý muốn, “Đúng! Thiếu phu nhân còn cho là có ai?” Ngược lại như vỡ lẽ hiểu ra, “Thiếu phu nhân mong thiếu gia cũng tới sao?”

“Không có, không có...” Duy Nhất khoát tay lia lịa, nhưng đáy mắt hốt hoảng đã sớm tiết lộ tâm tư của cô.

Mà lời kế tiếp của Tàn Nhiên lại làm cho cô khiếp sợ, “Thiếu phu nhân, tốt nhất là cô đừng muốn nhìn thấy thiếu gia, thiếu gia không gặp cô có nguyên nhân của ngài ấy, gặp cũng không có chỗ tốt với thiếu phu nhân.”

“A --” Duy Nhất từ chối cho ý kiến mà lên tiếng.

Tàn Nhiên thấy cảm xúc của cô hơi tụt xuống, nói tiếp, “Thiếu phu nhân, cô và thiếu gia chỉ là một bản giao dịch, đây là thiếu gia cố ý nhấn mạnh, vốn tôi không nên lăm mồm, nhưng mà tôi không muốn về sau thiếu phu nhân sẽ đau lòng, cho nên có ý tốt mà nhắc nhở thiếu phu nhân, tuyệt đối không nên yêu thiếu gia.”

“Tôi? Yêu anh ấy?” Duy Nhất cười to không ngừng, “Tôi sẽ yêu một người mà chưa từng thấy mặt? Thật buồn cười quá!”

“Vậy thì tốt! Xem ra tôi làm việc thừa rồi!” Tàn Nhiên cười cười, “Mời thiếu phu nhân lên xe!”

“Được!” Duy Nhất gật gù đầu, còn đắm chìm trong lời nói vừa rồi của Tàn Nhiên, thật sự rất buồn cười, thật sự là chuyện cười lớn nhất thiên hạ!

Chỉ có điều, con người luôn hiếu kỳ, cô cũng chỉ tò mò mà thôi! Không thấy mặt cũng tốt, tốt nhất là luôn không gặp mặt, sớm muộn gì cô cũng phải rời đi, nếu gặp mặt, sau khi rời đi gặp lại lần nữa không tránh khỏi lúng túng.

Vừa nghĩ như thế, liền bình thường trở lại...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Tai nạn xe cộ

Bên ngoài trại tạm giam, Duy Nhất nhìn thấy mẹ đi từ bên trong ra, thân hình gầy gò, đầu tóc rối bời thoảng bay trong gió nhìn có vẻ già nua như vậy. Nước mắt Duy Nhất đã tuôn trào trong hốc mắt trong phút chốc.

“Mẹ --” Cô gọi một tiếng dài, chạy vội về phía mẹ.

Đột nhiên, một chuyện ngoài dự đoán xảy ra, một chiếc xe chạy tốc độ cao đến, đâm thẳng về phía mẹ khi Duy Nhất sắp chạy đến trước mặt mẹ, mắt thấy mẹ bị văng thật cao ném ra không trung, lại nặng nề rơi xuống thân xe, bắn mảy cái móng xuống đất, máu, phun trào ra...

“Mẹ --” một tiếng kêu đau xé lòng vang lên, sau đó trước mặt Duy Nhất bỗng tối sầm, cái gì cũng không biết, trước khi ngất đi trong nháy mắt, cô nhìn thấy chiếc Bugatti Veyron quen thuộc từ khúc quanh ra ngoài...

Duy Nhất không biết mình trở về nhà họ Lãnh như thế nào. Trải qua điều tra của cảnh sát, đây là một vụ tai nạn giao thông ngoài ý muốn, sau khi trừng trị người gây ra tai nạn theo pháp luật là xong việc, Duy Nhất nhớ mãi không quên gương mặt hung thủ đó...

Sau đó chính là tang lễ, cả quá trình Duy Nhất đều chết lặng. May mắn có Tần Nhiên vẫn ở bên cạnh cô, đẩy cô, nói cho cô biết nên như vậy, nên như thế.

Duy Nhất không có người thân, cũng không có bạn bè nào, cho nên tang lễ vô cùng đơn giản.

Mỹ Mỹ cùng Doãn Từ Nhiên tới trước để an ủi cô, Duy Nhất cũng chỉ thẫn thờ nhìn bọn họ, thẫn thờ cúi người tạ lễ.

Dường như Doãn Từ Nhiên muốn nói gì, nhưng Tần Nhiên vẫn luôn bảo vệ bên cạnh Duy Nhất, nên anh không mở miệng nữa, chỉ nhẹ nhàng ôm Duy Nhất, nói cho cô biết, Duy Nhất, phải kiên cường, phải dũng cảm.

Duy Nhất vẫn không nhúc nhích, ánh mắt vô hồn, cười một tiếng với Doãn Từ Nhiên, “Cám ơn, em biết rõ.”

Cô lại còn cười...

Tất cả mọi người ở đây vì nụ cười của cô mà đau lòng không thôi, cô nên khóc, cô nên khóc đi! Thì ra có lúc nụ cười càng khiến cho người ta đau lòng hơn tiếng khóc...

Nhưng mà, cô không khóc.

Từ nhỏ đến lớn mẹ luôn dạy cô rằng phải kiên cường, phải dũng cảm, cho nên cô vẫn luôn không cho phép mình khóc. Bạn cùng trang lứa chửi cô là con hoang, cô không khóc; bạn học đánh cô bẻ đầu chảy máu, cô không khóc; mẹ ngã bệnh, cô cũng mẹ đi bệnh viện ngã mặt mũi bầm dập, cô vẫn không khóc...

Cô vẫn rất kiên cường, rất dũng cảm...

Mỉm cười là vũ khí tốt nhất để cô bảo vệ mình...

Mỉm cười cứng nhắc như vậy vẫn giữ vững trên mặt cô ba ngày, cười đến khô miệng ê ẩm, cười đến thịt trên mặt đau đớn, thật ra thì cười, cũng là chuyện rất mệt mỏi...

Cô lại không thấy trong góc kia, có một cặp mắt lạnh lùng vẫn chăm chú nhìn mình...

Ngày cuối cùng, cô mặc đồ đen, đứng lẳng lặng trước mộ mẹ. Trong hình mẹ cười đến dịu dàng như lúc đầu, đây là hình chụp Duy Nhất chọn lựa rất tỉ mỉ, trong lòng cô, mẹ vĩnh viễn trẻ trung xinh đẹp.

Cô vuốt ngón tay, vuốt nhẹ nhàng nụ cười của mẹ, khuôn mặt đã từng dịu dàng giờ nay chạm vào tay lạnh lẽo, cô khẽ mỉm cười, mẹ con sẽ kiên cường dũng cảm sống tốt!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Anh là ai

Trở lại nhà họ Lãnh, má Tăng lập tức tiến lên đón, “Thiếu phu nhân, bữa trưa đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, ăn chút đi, đã ba ngày cô chưa ăn gì rồi.”

Duy Nhất thẫn thờ lắc lắc đầu, lên tầng trên, nhốt mình trong gian phòng, mệt quá...

Tiện tay ôm lấy gấu tiểu Bó rách nát, ôm thật chặt vào trong ngực, chui vào trong chăn, dùng chăn che kín đầu, trong bóng tối, vẫn cảm thấy không yên tâm.

Cô dán chặt mặt lên gấu tiểu Bó, hình như vậy mới có thể cảm thấy Doãn Từ Nhiên đã từng bảo vệ cô, nhưng mà, hôm nay, tất cả đều không có tác dụng, không dùng được...

Đột nhiên cô không biết mình muốn gì, không có mẹ, cô còn có cái gì, trước nay chưa từng mê man cùng sợ hãi giống như đêm tối cắn nuốt cô, lần đầu tiên cô phát hiện, thì ra cô không kiên cường như cô tưởng tượng, cô rất sợ, sợ cảm giác bị cả thế giới vứt bỏ...

Bên tai chợt vang lên âm thanh điện thoại vui vẻ, cô không muốn nhận, lúc này cô không muốn bắt kỳ ai quấy rầy, nhưng mà, tiếng chuông vẫn kiên nhẫn

một mực vang lên.

Cuối cùng bất đắc dĩ mở cái túi ở đầu giường, lấy ra điện thoại không có bất kỳ dây số nào, ấn nút nghe, nhẹ nhàng “Alo” một tiếng, sau đó liền chờ bên kia trầm mặc, mỗi một lần gọi điện thoại đều như vậy sao? Đáp lại cô là trầm mặc, giống như cô đang đối thoại với đêm đen...

Ngoài dự đoán, âm thanh trầm nhẹ quen thuộc vang lên rất nhanh. “Duy Nhất, là anh.”

Là anh? Anh là ai? Duy Nhất cười khở, dĩ nhiên cô biết anh là ai, nhưng mà, cô quả thật không biết anh là ai, âm thanh quen thuộc này thật gần, lại thật xa...

Không hiểu sao, một nỗi oán hận dâng lên từ đáy lòng, cô trả lời một câu yếu ớt, “Là anh? Anh là ai?”

“Anh là...” Phía đối diện ngừng thật lâu, rất lâu vẫn không nói chuyện.

Duy Nhất chỉ lặng yên cầm điện thoại di động, không vội vã cắt đứt như ngày trước, cũng không nói gì, thế giới yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy hô hấp của đối phương.

Đột nhiên Duy Nhất cảm thấy cảm giác này rất tốt, ít nhất có thể để cho cô cảm thấy thì ra trên thế giới này có người cùng tồn tại với cô...

“Anh là... ông xã của em.” Trong yên tĩnh đột nhiên thốt ra một lời nói đột ngột.

Ông xã? Duy Nhất cảm thấy xưng hô này thật xa lạ. Cô có ông xã sao? Thật sự có sao? Hình như là có, nhưng mà, lại hình như không có...

“Xin lỗi, tôi muốn ngủ.” Không khí biến đổi, Duy Nhất muốn kết thúc đoạn đối thoại này.

“Duy Nhất...” Người ở đầu bên kia vội vàng gọi cô lại.

“Hà?”

“Không có việc gì...” Anh do dự mãi, đột nhiên hỏi, “Duy Nhất, em muốn khóc không?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Khóc đi

Khóc? Từ xưa tới nay chưa từng ai hỏi cô những lời này, ngoại trừ nói cho cô biết phải kiên cường, còn phải kiên cường...

Nhưng mà... “Em... có thể khóc sao?” Giọng nói của Duy Nhất mơ hồ mà mê man.

“Tại sao không thể? Muốn khóc cứ khóc, khóc cho đến khi mệt thì thôi.” Giọng nói trầm thấp mà êm ái khẽ đập vào màng nhĩ của cô, khuấy chạm mềm mại đau đớn, vẫn kéo dài trong lòng.

Giây phút kia, Duy Nhất cảm thấy lớp nguy trang kiên cường của mình sao nặng nề, nặng đến mức cô không gánh vác nổi, nặng đến mức cô chỉ muốn tháo xuống.

Nước mắt bắt đầu tràn ra hốc mắt, đầu tiên là một giọt hai giọt, sau từng hàng rơi xuống, cuối cùng từ nức nở nghẹn ngào biến thành gào khóc.

Cô vừa khóc vừa nói chuyện lung tung, “Em rất nhớ mẹ, từ nhỏ chỉ có mẹ và em sống nương tựa lẫn nhau, không có mẹ em không biết nên làm gì, em cảm thấy rất sợ, rất cô đơn, giống như thế giới chỉ có mình em...”

Bên kia không nói gì nữa, chỉ yên lặng, yên lặng để cho cô khóc đến cùng.

Cô không biết mình khóc bao lâu, thật sự khóc đến mệt mỏi, không còn hơi sức để khóc nữa mới dừng lại, hơi khóc chịu với sự yên tĩnh của đầu bên kia, tiếng khóc kinh khủng như vậy nhất định đã dọa sợ người khác, đã sớm không ở đó nghe hả?

“Anh... vẫn ở đó chứ?” Cô sợ hãi hỏi.

“Anh ở đây, vẫn ở đây.” Vẫn là giọng nói trầm thấp cuốn hút.

Duy Nhất hơi yên tâm, nhưng lại cảm thấy thẹn thùng, “Xin lỗi, em... cái đó... khóc thật khủng khiếp...”

Bên kia lại truyền đến tiếng cười khẽ, lần đầu tiên cô nghe thấy anh cười, “Không, rất thẳng thắn! Cuộc sống nên như vậy! Mới không mệt mỏi như vậy!”

Trên lòng mi Duy Nhất còn vương nước mắt, thật sự chưa mệt mỏi như vậy...

“Duy Nhất, muốn ngủ rồi sao?”

“Ừ, có chút.”

“Vậy em ngủ đi, anh ở nhà!”

Ở nhà?! Duy Nhất nhảy lên, đột nhiên nhớ ra hôm nay là Chủ nhật.

“À!” Cô lập tức nhảy dựng lên, “Hôm nay... Có thể không... việc kia, em thật sự không có tâm tình.” Cô chưa từng quên “Khế ước nghĩa vụ” của mình.

Anh lại nở nụ cười lần nữa ở đầu bên kia, “Xem ra đã khóc thật sự tốt hơn nhiều rồi, có thể nghĩ tới chuyện này chứng tỏ cảm xúc không tệ lắm!”

“Không phải, em không có ý này... em...” Duy Nhất đỏ hết mặt, vội vàng giải thích.

“Được rồi, ngủ đi!” Anh không trêu chọc cô nữa, chỉ nhẹ nhàng nói với cô, “Anh chỉ muốn nói cho em biết, anh đang ở nhà, cho nên... em không phải cô đơn!”

“Ừm...” Duy Nhất xấu hổ túm tóc, giống như anh có thể nhìn thấy từ đầu bên kia điện thoại.

“Ngủ ngon! Duy Nhất!”

“Ngủ ngon!” Giọng nói dịu dàng của anh khiến Duy Nhất không nỡ để điện thoại xuống, ít nhất phương thức này cũng khiến cho cô cảm thấy an toàn một lần, nếu như đối mặt với người thật, cô nhất định không khóc nổi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Điện thoại cực lâu

Khi Duy Nhất tỉnh lại thì trời đã sáng rồi, bên quai hàm có vật gì đó đập vào gây đau, cô cầm lên nhìn, thì ra là điện thoại di động.

Cô như vậy mà tối hôm qua lại gối lên điện thoại di động ngủ cả đêm, hơn nữa điện thoại vẫn ở trạng thái trò chuyện, thời gian trò chuyện hiện lên là mười một giờ hai mươi phút.

Chẳng lẽ anh cũng ngủ thiếp đi quên tắt điện thoại?

Duy Nhất nói thử: “Này!”

Bên kia lập tức có đáp lại, “Chào buổi sáng! Duy Nhất, tỉnh rồi?”

“Anh... Ở đâu?” Không tìm được từ gì Duy Nhất tùy tiện hỏi một câu.

“Anh đang trên đường đến công ty.”

Cái gì? Vậy không phải anh quên tắt điện thoại! “Cái đó... Hôm qua em ngủ thiếp đi, quên tắt điện thoại, sao anh cũng không tắt?” Cô kinh ngạc hỏi.

Bên kia thoáng trầm mặc một lúc, “Anh sợ khi em tỉnh dậy có thể còn muốn khóc...”

Một thứ âm áp gì đó chảy qua tim Duy Nhất, cô không biết cái đó được gọi là cảm động không. “À, ha ha, vậy anh vẫn luôn cầm điện thoại không mệt sao?”

Anh đột nhiên phá ra cười to lên, “Chẳng lẽ Duy Nhất không biết trên thế giới này có thứ gọi là tai nghe sao?”

Duy Nhất nắm tóc, cười rất xấu hổ, “Ha ha, đúng đó! Kiểu điện thoại này thật tốt, pin dùng rất bền!” Cô phát hiện ở trước mặt anh mình luôn nói lời rất ngốc.

Anh cũng cười, “Ừ, đây là tiếng cười chân thật của Duy Nhất, không phải làm bộ! Rất tốt!”

“À, em thật sự không sao, rất tốt, cảm ơn anh, em cúp điện thoại nhé?”

“Được! Bái bai!”

“Bye bye!” Duy Nhất đặt điện thoại xuống, có chút không muốn, bên môi vẫn duy trì nụ cười, nụ cười phát ra từ nội tâm.

Mà trong xe, anh cũng cười nhàn nhạt. Lái xe bên cạnh anh kinh ngạc phát hiện, thiếu gia bình thường không nói cười tùy tiện sáng nay lại có thể cười suốt...

Duy Nhất ăn xong bữa sáng mà má Tăng tỉ mỉ chuẩn bị, cảm thấy trạng thái tinh thần rất tốt, quyết định đi làm.

Đội khi cô đến công ty, lại phát hiện vị trí của mình có người thay, chẳng lẽ anh thật sự từ chức thay mình? Trái tim hơi tức giận.

Đang chuẩn bị đi hỏi cho ra lẽ, trưởng bộ phận tới nói cho cô biết, công việc của cô đã bị đổi thành thư ký Tổng giám đốc, mời cô đến thẳng phòng Tổng giám đốc trình diện.

Tổng giám đốc? Doãn Tử Nhiên? Cô bắt đầu nhưc đầu.

Mà lúc này trong phòng tổng giám đốc đang xảy ra cuộc cãi vã kịch liệt...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Cãi vã

Doãn Tiêu Trác giữ lại Doãn Tử Nhiên đang lửa giận ngút trời: “Tử Nhiên, đó là chuyện của nhà họ Lãnh, em không cần dính vào!”

“Em dính vào!” Doãn Tử Nhiên hất thẳng tay Doãn Tiêu Trác ra, “Anh hai! Anh không thể vì quan hệ tốt với Lãnh Ngạn mà trợ Trụ vi ngược *! Anh và em còn là anh em ruột! Tại sao anh không giúp em? Em thật lòng thích Duy Nhất!”

(*) Trợ Trụ vi ngược: giúp vua Trụ làm điều ác, tương đương nổi giáo cho giặc.

“Nhưng mà, cô gái kia đã là con dâu nhà họ Lãnh.” Doãn Tiêu Trác nói sự thật.

“Con dâu nhà họ Lãnh?” Nhắc tới mấy chữ này Doãn Tử Nhiên liền nổi trận lôi đình, “Em đã điều tra, ký tên kết hôn với Duy Nhất là Lãnh Dục! Nhưng Lãnh Dục rõ ràng đã...”

“Đủ rồi!” Doãn Tiêu Trác cắt ngang lời em mình, “Em nói to như vậy không sợ người khác nghe được sao?”

“Em sợ cái gì? Tên Lãnh Ngạn kia ý vào mình có tiền làm chuyện thương thiên hại lý * như vậy, anh ta không sợ thiên lôi đánh xuống sao? Đây là không công bằng với Duy Nhất! Em phải nói cho Duy Nhất!” Doãn Tử Nhiên lấy điện thoại di động ra chuẩn bị gọi điện.

(*) thương thiên hại lý: không có tính người, tàn nhẫn, nhẫn tâm.

“Tử Nhiên! Em bình tĩnh một chút!” Doãn Tiêu Trác đoạt lấy điện thoại di động của em trai, “Hãy nghe anh nói, Lãnh Ngạn là anh em của anh, em cũng là anh em của anh, nhưng mà, Lãnh Ngạn sống quá khổ, có lẽ cô gái này là thuốc chữa khỏi bệnh cho cậu ấy.”

“Vậy còn em? Em không khổ sao? Khi em còn học cấp ba đã bắt đầu thích cô ấy, vì cô ấy, em học ở nước Mỹ cũng không yên ổn, chương trình bốn năm học em đã xong trong hai năm, chỉ sợ cô ấy bị người ta cướp đi! Kết quả là... cô ấy vẫn lập gia đình...” Doãn Tử Nhiên càng nói càng như đưa đám, cảm xúc đã không còn kích động như vừa rồi.

“Chính là lời này!” Doãn Tiêu Trác vỗ vỗ bờ vai em mình, “Duy Nhất đã lập gia đình, nếu cô ấy còn độc thân, tùy em theo đuổi cô ấy, anh đều không phản đối, nhưng mà, người ta đã kết hôn, em lại đi dây dưa thì không phải là việc mà đáng mày râu nên làm!”

“Nhưng mà, tên trên hiệp nghị hôn nhân là Lãnh Dục!” Doãn Tử Nhiên không cam tâm nói.

“Được rồi! Bây giờ Lãnh Ngạn không thể ký tên, nhưng mà, đây chỉ là một quá trình, hy vọng Lãnh Ngạn có thể dựa vào cô nhóc này để lấy ra bóng ma của hắn, hơn nữa, anh thấy Lãnh Ngạn đối xử với cô bé này không tầm thường.”

Doãn Tử Nhiên hừ một tiếng, “Duy Nhất thương anh ta sao? Em không tin! Rõ ràng cuộc hôn nhân này là một âm mưu, em sẽ không bỏ qua!”

Doãn Tiêu Trác cười cười, “Có yêu hay không không phải do em tính toán, em có thể không buông tha, cũng có thể cạnh tranh công bằng với Lãnh Ngạn, nhưng không nên nói điều này ra, nó sẽ làm tổn thương Lãnh Ngạn, cũng làm tổn thương cô gái kia!”

Doãn Từ Nhiên giận dỗi ném ghế, “Em xem đến lúc đó Lãnh Ngạn bảo chữa như thế nào! Giấy không gói được lửa, em không nói chẳng lẽ sẽ vĩnh viễn giấu diếm sao? Em sẽ tự mình hỏi Duy Nhất, muốn cô ấy lựa chọn thêm một lần!”

Đang nói, trên cửa vang lên tiếng gõ, “Tổng giám đốc, thư ký mới đến trình diện.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Yêu anh không

Doãn Tiêu Trác khẽ mỉm cười, “Cậu em định gần gũi được ban lộc? Xem bản lĩnh của em!” Nói xong đi ra ngoài.

Duy Nhất đi vào phòng làm việc lại cảm thấy không khí khác thường, Doãn Từ Nhiên tức giận ngồi sau bàn làm việc, còn có một soái ca không hề thua kém Doãn Từ Nhiên đi ra ngoài, cô tạm thời không biết nên nói gì.

Ngược lại, vị soái ca này mở miệng trước, “Em chính là Duy Nhất sao? Hoan nghênh tới làm việc ở công ty của chúng ta.”

Duy Nhất nghi ngờ, soái ca này rất nhiệt tình...

Mà trong trường hợp đó, Doãn Từ Nhiên mặt thối không giấu nổi vẻ giễu cợt giới thiệu, “Đây là tổng giám đốc công ty chúng ta – ngài Doãn Tiêu Trác, Duy Nhất nhớ kỹ!”

“Xin chào tổng giám đốc!” Duy Nhất không khiêm tốn cũng không kiêu căng hơi gật đầu.

Hai mắt Doãn Tiêu Trác tỏa sáng, cô bé này có nụ cười rất ngọt ngào, khó trách Doãn Từ Nhiên yêu đơn phương nhiều năm như vậy! Khó trách Lãnh Ngạn lại... Ý tưởng phía sau biến mất trong tiếng cười của anh, “Nhìn thấy em thật vui mừng!” Nhìn thấy cô, anh thật sự rất vui mừng!

Tiếng cười của Doãn Tiêu Trác biến mất ở ngoài cửa, Doãn Từ Nhiên lập tức từ trên ghế xông tới, giữ chặt hai vai Duy Nhất, “Duy Nhất, gả cho anh, được không?”

Duy Nhất bị anh hù sợ, đẩy anh ra, “Từ Nhiên, không phải đã nói cho anh biết sao? Em đã kết hôn!”

Doãn Từ Nhiên không hề tức giận, tiến lên cầm tay cô, “Duy Nhất, anh biết rõ em vội kết hôn là vì gặp phải chuyện khó xử, là vì chuyện của bác gái sao? Nhưng bây giờ bác gái đã qua đời, em có thể ly hôn với anh ta! Duy Nhất, chỉ có kết hôn với người yêu thật lòng mới có hạnh phúc! Em không cần ngốc như vậy!”

Vốn tâm tình vừa chuyển tốt, nhưng bởi vì Doãn Từ Nhiên lại nhắc tới mẹ mà đau lòng, cô hất tay anh ra, “Từ Nhiên, anh không cần như vậy, nếu không em từ chức, lập tức rời đi!”

Doãn Từ Nhiên ý thức được mình nói chuyện không nên nói, rất đau lòng, “Thật lòng xin lỗi, anh chỉ thật lòng thích em, anh hy vọng cho em cuộc sống hạnh phúc.”

“Cám ơn! Bây giờ em rất hạnh phúc! Không có chuyện gì thì em ra ngoài làm việc!” Duy Nhất xoay người mở cửa.

“Duy Nhất!” Doãn Từ Nhiên gọi cô lại, “Duy Nhất, chẳng lẽ người em yêu không phải anh sao?” Anh không tin, tình cảm nhiều năm như vậy chỉ có mình anh.

Duy Nhất đứng ở cạnh cửa, cảm giác nói không nên lời dao động trong lòng, hình như lại muốn khóc, trải qua tối hôm trước, khóc trở thành chuyện rất dễ dàng với cô.

Cô yêu anh sao? Có lẽ thế, ít nhất ngày trước còn cho là như vậy, nhưng mà, bây giờ cô đã không còn toàn vẹn, là cô gái của người khác, còn có tư cách nói chữ yêu sao?

Cô không trả lời anh, đóng cửa lại đi tới bàn làm việc của mình.

Doãn Từ Nhiên nhìn theo bóng lưng của cô, ngẩn ngơ trong lòng không chịu nổi, cô gái này quật cường mà giàu lòng tự ái, vì để kéo gần cự ly với cô, mình che giấu thân phận thiếu gia tập đoàn Doãn thị nhiều năm, cùng nhau chen xe buýt chen tàu điện ngầm với cô, cùng nhau đi đưa đồ ăn với cô, cuối cùng cô lại lựa chọn người có tiền...

“Duy Nhất, nếu anh sớm nói cho em biết, nhà anh cũng là gia đình có tiền có thế, có phải em sẽ gả cho anh?” Anh tự lẩm bẩm.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Hộp cơm tình yêu

Buổi trưa, Duy Nhất đang chuẩn bị đi nhà ăn nhân viên ăn cơm, Doãn Từ Nhiên xuất hiện trước mặt cô, “Duy Nhất, cùng đi ăn cơm?”

Duy Nhất làm bộ kéo dài thời gian thu dọn đồ đạc, không biết nên cự tuyệt làm sao, đáng về gây sự của Doãn Từ Nhiên khiến cho cô cảm thấy rất khâm trọng.

Đúng lúc ấy, điện thoại di động của cô vang lên, âm nhạc rất quen thuộc, “Baby, em chính là duy nhất của anh...” Âm thanh gọi tới này nhắc nhở tới một người.

Lần đầu tiên khi nghe thấy tiếng chuông reo, cô cảm thấy khủng hoảng, lần thứ hai, lần thứ ba... Hôm nay nghe thấy, cô cảm thấy đây là tiếng cứu mạng.

Cô vội vàng nghe điện thoại, trong chờ mong vẫn là âm thanh trầm thấp dịu dàng, vẫn là câu nói kia, “Duy Nhất, là anh.”

“Em biết là anh.” Duy Nhất cố ý dùng giọng nói dịu dàng để nói, khóe mắt vẫn quan sát phản ứng của Doãn Từ Nhiên.

“Ăn cơm chưa?” Anh hỏi.

“Vẫn chưa! Đang định đi ăn!” Duy Nhất nhìn thấy Doãn Từ Nhiên giận dỗi rồi đi, trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Rất xin lỗi Từ Nhiên, em không có tư cách yêu anh nữa...

“À! Vội đi! Má Tăng làm cơm cho em, chắc sắp tới!”

Duy Nhất ngây ngẩn người, đây là lần đầu tiên cô nhận được hộp cơm tình yêu, từ trước cô luôn tiết kiệm tiền thay mẹ, luôn để dành tiền cơm trưa mẹ cho...

Cô hít mũi một cái, cảm giác mình càng ngày càng yếu đuối...

“Duy Nhất kiên cường biến thành mít ướt rồi hả?” Anh đột nhiên cười trầm thấp một tiếng.

“Em không có... Em chẳng qua là...” Cô ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên là má Tăng đang xách mấy hộp cơm tới, “Má Tăng đến rồi!” Cô vội nói.

“Được! Em ăn cơm trước đi! Không nói nữa!” Đầu bên kia lập tức chỉ còn lại tiếng tút tút.

Má Tăng cười tủm tỉm từng bước từng bước một bày hộp cơm trên bàn, Duy Nhất nhìn ngây người, nói chuyện cũng không lưu loát, “Má Tăng... Con ăn được nhiều như vậy sao?”

“Thiếu phu nhân, bây giờ cô phải ăn nhiều, cô quá gầy! Béo lên một chút để sinh cậu con trai béo tốt cho thiếu gia!” Đôi mắt má Tăng cười đến thành một đường thẳng rồi.

“Má Tăng...” Duy Nhất mắc cỡ đỏ bừng mặt, vội đầu cúi xuống, tóc dài phủ xuống.

Má Tăng triu mến vén tóc cô ra sau tai, “Ăn ngon không? Thiếu phu nhân?”

Duy Nhất ra sức gật đầu, trong mắt lại dần ướt át, má Tăng để cho cô cảm thấy ấm áp của mẹ.

“Ăn ngon là được rồi! Má Tăng trở về làm nhiều hơn một chút!”

Nước mắt của Duy Nhất liền không nhịn được mà rơi xuống, rơi vào trong chén, thì ra ấm áp càng làm cho người ta rơi lệ hơn là đau khổ.

“Thiếu phu nhân, tại sao khóc? Má Tăng nói sai?” Đáng về má Tăng rất kinh hoàng.

“Không có! Không có!” Duy Nhất nhào vào trong ngực má Tăng, “Con chỉ nhớ mẹ, má Tăng, má thật tốt! Giống như mẹ! Tại sao người đối xử tốt với con như vậy?”

Má Tăng khẽ vuốt tóc cô, “Thiếu phu nhân, má Tăng ở nhà họ Lãnh nhiều năm như vậy, nhìn thiếu gia lớn lên, thiếu gia rất khỏe, má Tăng hy vọng có thể khiến thiếu gia vui vẻ.”

“Con? Con có thể sao?” Duy Nhất ngược đôi mắt đầm lệ, ông xã chưa từng gặp này, mang lại vui vẻ cho anh ấy như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Anh ở đâu

“Cô có thể làm được, lần đầu tiên má Tăng nhìn thấy cô đã biết rõ cô là một cô gái tốt, nhất định có thể!” Má Tăng nói khẳng định.

Lần đầu tiên nhìn thấy cô là lúc nào nhỉ? Ở cửa văn phòng luật sư, cô gái kiên cường quý xuống van xin luật sư, bà liếc nhìn là thích, lúc đó, thiếu gia không dễ gì để tìm một cô gái đồng ý tiếp tục hương khói nhà họ Lãnh, hơn nữa đã đồng ý tất cả đều do bà làm chủ, bà liền chọn trúng cô...

Giờ tan việc, Doãn Tử Nhiên đậu xe trước mặt Duy Nhất, “Duy Nhất, lên xe đi, anh đưa em về!”

Cùng lúc đó, lái xe nhà họ Lãnh cũng lái xe tới, mở cửa xe, “Thiếu phu nhân, mời lên xe.”

Duy Nhất hơi do dự, cuối cùng đi về phía xe nhà họ Lãnh.

Doãn Tử Nhiên găm thét sau lưng cô, “Duy Nhất, không phải em muốn chính là tiền sao? Anh cũng có tiền, tiền của anh không ít hơn tiền của anh ta!”

Khoảnh khắc đó, Duy Nhất nghe thấy âm thanh cõi lòng tan nát, cô là người phụ nữ yêu tiền sao? Đúng vậy... Chính cô cũng tự khinh bỉ mình...

Xoay người, nụ cười nở rộ dưới trời chiều, “Đúng! Em chính là người phụ nữ ái mộ hư vinh, tham đồ phú quý, sao? Đáng giá để anh thích không? Gặp lại!”

Cô để lại cho Doãn Tử Nhiên vĩnh viễn là nụ cười, nụ cười giả dối, kiên cường giả dối...

Mà khi cô xoay người lần nữa, ai thấy cô đơn trong mắt? Có một câu nói gì nhỉ? Gặp mặt đúng người sai lúc, chỉ đau lòng một trận mà thôi... Cô và Doãn Tử Nhiên cứ bỏ lỡ như vậy...

Lúc này là giờ cao điểm tan ca, ánh mắt nóng bỏng của công nhân viên công ty sau lưng thiêu đốt, cô khẽ mỉm cười, chui vào trong xe thuộc về mình, trong lòng hoàn toàn thản nhiên...

Trở lại nhà họ Lãnh, mới phát hiện mệt mỏi quá, ăn cơm xong liền vội vã ném mình lên giường, lại như thế nào cũng không ngủ được. Đứng dậy mở cửa sổ ra, lá xanh đơn thuần của hoa tulip ngập tràn trong không khí ban đêm, cô hít thở thật sâu, cảm giác thoải mái không ít.

Cúi đầu nhìn xuống phía dưới, lại phát hiện gian phòng ở tầng hai sáng đèn. Tầng hai? Không phải phòng của anh sao? Hôm nay không phải chủ nhật, sao anh lại trở về chứ?

Bên tai quanh quẩn lời má Tăng nói, bà nói thiếu gia rất khổ, nhưng Duy Nhất không hiểu, người có tiền như vậy sẽ khổ sao? Cô chỉ cho rằng chỉ có người sinh hoạt vất vả như cô và mẹ mới khổ.

Đột nhiên rất muốn nói chuyện với anh, thích nghe âm thanh mềm mọng của anh, nhưng mà, cô cảm điện thoại di động lên cuối cùng lại không dám gọi điện thoại tới, anh có bận không? Có thể quấy rầy anh không?

Nhìn thú nhồi bông khắp giường, cô nghĩ đến một biện pháp.

Lấy giấy bút, viết một câu: anh về nhà? Có ở đây không?

Rồi sau đó cột tờ giấy vào thú nhồi bông, lại buộc cái chuông, dùng sợi dây cột lại chậm rãi thả xuống từ cửa sổ.

Chờ đến khi thú nhồi bông đến cửa sổ tầng hai, Duy Nhất lắc chuông leng keng, tiếng chuông trong trẻo lại hết sức êm tai trong màn đêm yên tĩnh.

Anh sẽ nghe thấy sao? Sẽ để ý đến cô sao? Không hiểu sao Duy Nhất rất căng thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thân Bí Không Thấy Mặt* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Lời nói đúng vô cùng

Chỉ thấy cửa sổ mở ra, có một cánh tay duỗi ra từ bên trong, ngón tay rất thon dài, khá trắng, từ tay áo có thể thấy được áo ngủ anh mặc chính là món đồ Duy Nhất từng mặc.

Đây là lần đầu tiên Duy Nhất thật sự nhìn thấy anh, mặc dù chỉ là một cánh tay, nhưng tim Duy Nhất vẫn nhảy dựng thành thịch, hơn nữa có một hưng phấn khó giải thích.

Thú nhồi bông bị cầm đi vào, một lát sau lại buộc trở lại sợi dây, tiếng chuông vừa vang lên, Duy Nhất liền cẩn thận từng ly từng tí kéo sợi dây lên, vội vàng mở tờ giấy ra, nét chữ quen thuộc nhảy múa trên giấy: Đúng, anh về nhà, công việc hôm nay có vui vẻ không?

Nhớ lại cuộc đối thoại buổi chiều với Doãn Tử Nhiên, Duy Nhất liền tụt cảm xúc, xé trang giấy lần nữa, viết: em, thật sự là cô gái hư sao? Một cô gái ích kỷ, tham lam hư vinh?

Sau khi thả tờ giấy xuống, Duy Nhất tựa vào cửa sổ lẳng lặng chờ đợi câu trả lời thuyết phục của anh, đợi tiếng chuông vang lên, cô chậm chạp không dám thu dây thừng, không biết vì sao, thậm chí cô hơi quan tâm tới đánh giá của anh.

Lấy dũng khí, mở tờ giấy nhỏ ra, đáp án bên trong khiến cô đỏ mặt, đồng thời cũng nở nụ cười.

Cô gái giao lần đầu tiên cho chồng mình sao lại là cô gái hư? Duy Nhất, anh thấy em là cô gái thuần khiết nhất! Phía sau còn vẽ một vẻ mặt háo sắc.

Nhớ tới đêm ở cùng với anh, Duy Nhất không khỏi hoang mang, anh vẽ vẻ mặt này là có ý gì? Chẳng lẽ... cùng cô.

Không được! Hôm nay không phải chủ nhật! Cô vội vã vẽ một mặt trắng sáng, vẽ tiếp màn trời màu xanh đậm phía trên lên tờ giấy, viết hai chữ: ngủ ngon! Lập tức thả tờ giấy xuống, cũng không chờ anh trả lời, tắt đèn ngủ, hơn nữa, nhanh chóng tiến vào giấc mộng đẹp.

Gió buổi sáng lay động chuông gió, cô đang trong giấc mộng liền bị tiếng chuông đánh thức, chuyện thứ nhất chính là nhìn xuống tầng dưới, thú bông nhỏ và chuông gió đang nhẹ nhàng lay động, cô kéo sợi dây lên, mở tờ giấy ra:

Duy Nhất, anh đi công ty, sau khi rời giường ăn sáng xong rồi đi làm, buổi trưa có thể má Tăng sẽ mang cơm hộp cho em. Chỉ có điều, không ngờ người nào đó tham ăn như vậy!!!

Ba dấu chấm than liên tục sau đó vẽ một con heo nhỏ.

Duy Nhất khép tờ giấy lại, để vào trong lòng, có một cảm giác ấm áp đang chảy trong ngực.

Ánh mắt lại rơi vào thú bông nhỏ, cô không khỏi cong môi, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên đầu thú bông, “Em buồn bán có lời, rình coi anh ấy cả đêm, chị đây còn không biết hình dáng anh ấy ra sao!”

Cô khẽ đảo mắt, có một chủ ý, cũng không thể để cho con thú nhồi bông này chiếm tiện nghi!

Cô vội vã thay quần áo xuống tầng dưới, tìm má Tăng muốn bỏ một vài thứ vào trong túi xách, cô phải thừa dịp thời gian rảnh rỗi trong lúc làm việc hôm nay làm chút đồ!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Bị bắt nạt

Để cho cô cảm thấy may mắn chính là suốt ngày hôm nay Doãn Tử Nhiên không tới quấy rầy cô, để cho cô hoàn thành công việc của mình, hơn nữa lúc nghỉ trưa còn chờ má Tăng đi rồi làm xong chuyện riêng của mình.

Cô nhìn vật nhỏ trong tay, bắt đầu mong đợi buổi tối đến, bản thân không ý thức được, nụ cười bên môi dịu dàng cỡ nào, thậm chí lóe sáng như giấc mộng rực rỡ...

“Duy Nhất, đây là cái gì?” Một tiếng hô to thức tỉnh cô, cô cuống quýt bỏ đồ vào trong túi xách, theo giọng nói nhìn sang, Mỹ Mỹ đang tò mò nhìn chăm chăm vào cái bọc túi xách của cô.

“Không có, không có gì!” Duy Nhất mất tự nhiên giải thích.

Mỹ Mỹ đi tới bên người cô hỏi ân cần, “Duy Nhất, có phải cậu có chuyện gì dối tớ?”

Duy Nhất lắc đầu, không muốn nói chuyện mình đã kết hôn ra cho cô ấy biết, “Không! Không có!”

“Duy Nhất, cậu đừng lừa tớ, cậu có biết bây giờ ở công ty đang bàn luận gì về cậu không?” Mỹ Mỹ cứ nhìn cô chăm chăm.

“Cái... cái gì?” Ánh mắt Duy Nhất dao động, không dám nhìn thẳng cô ấy.

“Họ nói quan hệ giữa cậu và Tổng giám đốc không trong sáng, dựa vào Tổng giám đốc leo lên vị trí thư ký này, sau đó tìm được người có tiền hơn thì chơi bắt cả hai tay, bỏ rơi Tổng giám đốc!” Mỹ Mỹ thờ hồn hèn nói, “Tớ biết rõ quan hệ giữa cậu và Tổng giám đốc, không ngờ thẳng nhóc hay chơi chung một chỗ với cậu ngày đó lại chính là Tổng giám đốc, nhưng tớ không tin cậu bắt cả hai tay, cậu không phải loại người như vậy!”

Duy Nhất không muốn giải thích, nhìn đồng hồ trên vách tường một chút, đẩy Mỹ Mỹ nói, “Cậu tin tưởng tớ là được rồi, để ý người ta nói làm gì vậy? Đến giờ làm việc rồi, cậu mau đi đi!”

Thật vất vả mới đẩy Mỹ Mỹ đi, Serena – một thư ký khác của Doãn Tử Nhiên – đi vào, khinh thường nhìn cô, sau đó lạnh lùng hừ mũi một tiếng.

Duy Nhất không rõ sự việc, thờ ơ mím môi, trở lại chỗ làm của mình.

Tự dưng bắt đầu mong đợi hết giờ, mong đợi trở về nhà họ Lãnh. Cuối cùng đã tới lúc tan làm, Duy Nhất mang túi xách chạy vào trong thang máy, giờ tan việc rất nhiều người, trong thang máy càng lúc càng chen chúc, còn có một số người không có ý tốt đẩy Duy Nhất sang bên cạnh, Duy Nhất bị ép đến góc khuất phía trong.

Thang máy đến, Duy Nhất không định chen lấn cùng các cô ấy, đợi đến khi các cô ấy đi gần hết, cô mới ra khỏi thang máy, nhưng dưới chân lại bị treo, cô ngã xuống cửa thang máy, đúng lúc cửa thang máy đóng lại, chân của cô bị thang máy kẹp lại, cô đau đến hết âm lên, trong khi giây không hiểu sao chân váy của cô lại bị rách ra, cô té xuống đất nửa người dưới chỉ còn quần lót.

Cô lúng túng dùng túi xách che kín nửa người dưới, nhưng sao che được? Chung quanh phát ra tiếng cười to, đủ loại ngôn ngữ dơ bẩn dội lên người cô.

“Nhìn xem! Đây chính là người phụ nữ đó của Tổng giám đốc, nghe nói còn chơi bắt cả hai tay!”

“Quả nhiên là đủ điên khùng! Lại có thể còi vấy trong thang máy, cùng ai đây? Ra ngoài liền bắt cháp! Diễm phúc như vậy!”

“Stop! Đây sợ rằng không phải là có phúc! Người lăng nhăng như vậy có thể có bệnh không? Đừng để bị lây bệnh!”

“Cũng phải! Đây, các người ai tiếp xúc nhiều với cô ta, nhanh đi bệnh viện kiểm tra, xem có phải bị mắc bệnh Sida!”

“Đây, các cậu nhìn mấy người đàn ông kia mắt nhìn đã không chớp rồi! Nhanh chóng nhớ kỹ, cô ta mặc quần lót màu hồng nhạt!”

“Ha ha ha ha!”

...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Giải vây

Duy Nhất ôm đầu gối cuộn tròn trên đất, đầu chôn thật sâu, cô chưa từng bị nhục nhã như vậy, cô không dám ngẩng đầu lên, tiếng cười chung quanh giống như tiếng nguyên rủa kinh khủng, cô hận mình không thể lập tức chết đi.

“Mấy người đang làm gì! Tan việc còn chưa về!” Đột nhiên một tiếng rống to vang lên.

Duy Nhất len lén nhìn về phía âm thanh, chỉ thấy trong thang máy chuyên dụng của Tổng giám đốc có hai người đàn ông, một là Tổng giám đốc, một người khác mặc comple màu đen đã từng gặp nhiều lần – núi băng nhà giàu số một Lãnh Ngạn, cô tức giận vô cùng, khó trách hôm nay cô xui xẻo như vậy, lại gặp anh ta!

Nổi giận là Tổng giám đốc, mà tòa núi băng này thấy người kia là cô thì sắc mặt thay đổi rõ rệt, lập tức xông tới cởi áo vest bọc lấy cô, sau đó ôm cô đi ra ngoài công ty.

Tiếng cười chung quanh như ngưng lại, Duy Nhất giấu mặt trong bộ ngực của anh, mùi vị trên áo sơ mi của anh hơi có cảm giác quen thuộc, tự nhiên, nước mắt nhục nhã trào ra, thấm ướt áo sơ mi của anh.

Mà nhân viên công ty nhìn mọi chuyện đang diễn ra, từng người ngậy ra như phồng, núi băng nhà giàu nhất không gần nữ sắc trong truyền thuyết lại có thể biết cởi áo mình đưa cho người phụ nữ này ôm ra ngoài?

“Nhìn cái gì vậy? Không muốn sau khi tan ca toàn bộ ở lại suốt đêm!” Tổng giám đốc tập đoàn Doãn thị Doãn Tiêu Trác căm tức nhìn đám người kia.

Trong nháy mắt, người trong sảnh chính biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Duy Nhất bị ôm đến xe BMW của nhà họ Lãnh, lái xe tiểu Thân thấy bọn họ, miệng há ra, “Thiếu... phu nhân.”

Duy Nhất đang khóc thút thít không nghe thấy ba chữ kia dừng lại ở giữa, cũng không ngờ, tại sao núi băng này lại biết xe của mình...

Anh đặt cô ở trên ghế, cũng không lấy lại áo của mình, lại đưa tay lướt nhẹ trên mặt cô, lau nước mắt cho cô.

Uất ức đầy bụng Duy Nhất không có chỗ phát tiết, một phát gạt tay anh ra, khóc lớn kêu, “Tránh ra! Đừng giả bộ làm người tốt! Mỗi lần gặp phải anh, giày cao gót của tôi sẽ bị xui xẻo! Anh là khắc tinh! Lần sau không cần hiện ra trong tầm mắt của tôi!”

Anh hơi sững sờ, nhưng không nói lời nào, đóng cửa xe, xe chậm rãi lái đi.

Anh trở lại sảnh chính tập đoàn Doãn thị, nhặt giày cùng vấy rơi ở cửa thang máy lên nhìn kỹ, nói với Doãn Tiêu Trác, “Rất rõ ràng, giày cao gót bị người cắt trước đó, vấy cũng bị rạch trước, đây là công ty của cậu, cậu phải cho tôi một công đạo.”

Doãn Tiêu Trác cười ha ha, “Tôi còn tưởng sao anh lại mua đồ kém chất lượng như vậy cho bà xã mặc, chỉ có điều...” Anh cười xấu xa, “Làn da của bà xã anh rất trắng! Ha ha ha!”

Nói xong nhanh chóng tránh đi, nếu không theo anh được biết kết quả của anh sẽ rất thâm...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Mất mát

Xe vừa mới lái vào nhà họ Lãnh, Duy Nhất đã nhìn thấy má Tăng cầm một cái quần đùi cô, còn cô khóc đỏ con mắt cũng không suy nghĩ tại sao cô và lái xe không gọi điện cho má Tăng, sao má Tăng lại biết tình trạng của cô, chỉ mặc quần dài vào lên tầng trên thật nhanh, tự giam mình trong phòng khóc, má Tăng đi lên gõ cửa vô số lần, cô cũng không mở.

Bên tai giống như vẫn còn văng vẳng tiếng cười nhạo và nhục mạ của những người đó, cô không biết sau này đi làm như thế nào, đối mặt với đám người kia như thế nào.

“Duy Nhất, phải kiên cường! Phải kiên cường! Phải kiên cường!” Cô vùi đầu trong chăn hô to mấy tiếng, nhưng cảm giác muốn khóc vẫn mãnh liệt như vậy.

“Đều tại anh! Nói cho em biết có thể khóc, hại em bây giờ yếu ớt như vậy!” Tự nhiên, bắt đầu oán giận người tầng dưới, bước chân lại tự nhiên tiến ra cửa sổ.

Ngoài cửa sổ bóng đêm như mực, mà cửa sổ tầng dưới cũng đen kịt một mảnh, tổng lòng không hiểu sao cảm thấy mất mát, chậm rãi đi về bên bàn, chống cằm, anh, tại sao không trở lại?

Cứ cách năm phút đồng hồ, cô sẽ nhìn xuống dưới một lần, mãi cho đến khi kim đồng hồ chỉ mười hai giờ, tầng dưới vẫn đen như mực. Tối nay, anh sẽ không về, nhưng mà, tại sao thật hy vọng anh ở nhà?

Lấy hết dũng khí, mở điện thoại di động ra, ấn xuống số điện thoại duy nhất có trong đó, nhận được hồi âm: Xin lỗi, số máy ngài gọi đã tắt...

Lấy từ trong túi xách ra một con búp bê con nít, tóc thật dài xoắn hai vai, tóc mái chỉnh tề trước trán, hai mắt thật to, mặc quần jean cũ rách cùng áo sơ mi, hiển nhiên chính là bản thân Duy Nhất.

Đây là bởi vì thú nhồi bông nhìn coi anh cả đêm, cô không phục mới làm, chuẩn bị làm búp bê nhỏ thay thế mình đi nhìn coi anh, nhưng mà anh lại không có ở đây...

Rất uất ức lấy bút ra, vẽ mấy giọt nước mắt trên con búp bê nhỏ, cột vào sợi dây thả xuống dưới.

Tiếng chuông như cũ, gió đêm như cũ, nhưng con búp bê nhỏ lại lắc lư cô đơn như vậy...

Cô lau lệ nhỏ, chui vào trong chăn, lặng lẽ nhớ lại giọng nói dịu dàng, lẳng lặng nhớ nhưng chữ viết rồng bay phượng múa, lẳng lặng gổi lên cái tên đó ngủ -- Lãnh Dục...

Cô không biết mình ngủ bao lâu, ngày giống như tối lại như sáng, vừa sáng vừa tối.

Rất cuộc...

“Baby, em chính là duy nhất của anh..” Giai điệu quen thuộc vang lên, Duy Nhất nhảy cẫng lên từ trên giường, lấy điện thoại di động ra, liền khóc lớn với người ở đầu bên kia, “Tại sao anh không về nhà?!”

Người ở đầu điện thoại bên kia cảm thấy rất vô tội, rõ ràng ngày hôm qua có người mắng anh là khất tinh, không muốn anh xuất hiện trong tầm mắt của cô...

“Duy Nhất, tại sao hôm nay không đi làm? Tại sao hai ngày không ăn cơm?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thân Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Muốn gặp anh

“Em không muốn đi làm, em muốn từ chức, anh từ chức giúp em đi!” Lần trước anh đã nói chuyện từ chức, sớm biết liền nghe anh, cũng sẽ không xảy ra chuyện không chịu nổi như vậy.

Ở đầu điện thoại bên kia, anh rất nghiêm túc nói cho cô, “Đây không phải là Duy Nhất mà anh biết!”

“Anh biết em sao?” Duy Nhất không khỏi tức giận, cô cũng không nhận ra anh.

Anh quả nhiên trầm mặc, trong điện thoại chỉ còn lại hô hấp của lẫn nhau...

Sau đó, ngay cả âm thanh hô hấp của anh cũng không còn, chỉ còn lại tiếng tút tút tút. Duy Nhất nóng nảy, lớn tiếng “Này này này!” với điện thoại.

Trả lời cô vẫn là tiếng tút tút tút...

Cô tức giận vứt điện thoại, đây là tính khí gì! Khi cô muốn nghe giọng nói của anh nhất thì lại là thái độ này!

Gió đêm ngoài cửa sổ thổi qua, chọt vang lên tiếng chuông gió, Duy Nhất đứng bật dậy, vọt tới cửa sổ, bởi vì dùng sức quá mạnh mà bật ngược ghé lại.

Không thể chờ đợi được thu con búp bê nhỏ lên, mở tờ giấy ra, chữ viết như nước chảy mây trôi khiến nước mắt Duy Nhất lại chảy ra:

Duy Nhất, nước mắt có thể chảy với anh, nhưng biểu hiện ra với người ngoài, nhất định phải kiên cường! Đáng về bây giờ chính là em dùng sai lầm của người khác trừng phạt mình, có đáng không? Cô ngốc!

Những lời này có ý gì? Dùng bề ngoài kiên cường với người khác, mà nước mắt để cho anh, vậy anh không phải là người ngoài đó sao? Đó thuộc về cái gì? Nhưng mà, cô cũng không biết hình dáng của anh như thế nào...

Duy Nhất nhìn con búp bê nhỏ trong tay, giọt lệ cô vẽ lên đã bị anh dùng bút đỏ bôi thành vòng tròn lớn, trên mặt con búp bê nhỏ thêm hai hình phần son buồn cười, khóe môi cũng bị anh vạch ra hơi nhếch lên.

Cô không khỏi phì cười ra tiếng, thật xấu xí!

Ôm búp bê nhỏ vào trong ngực, cô bắt đầu tưởng tượng về mặt của anh lúc vẽ mặt cho búp bê nhỏ, không hiểu sao, rất muốn nhìn thấy anh. Đột nhiên nghĩ đến anh ở tầng dưới, sao không đi gặp anh một chút chứ? Cô vì ý nghĩ của mình mà hưng phấn, lập tức mở cửa lao xuống tầng dưới.

Đi tới tầng hai, cửa gian phòng quen thuộc, cô hít sâu một hơi, mới lấy dũng khí mở cửa, nhưng mà, cho dù cô cố thế nào, bên trong cũng không có động tĩnh.

Cô tức giận buồn bực mà đập lên cửa một cước, “Có gì đặc biệt hơn người! Không thấy thì không thấy! Về sau anh muốn gặp bà đây còn không cho anh thấy!”

“Thiếu phu nhân, cô đang ở đây làm gì đó?” Má Tăng đột nhiên xuất hiện ở phía sau cô, mang theo nụ cười mập mờ trên mặt.

Duy Nhất che miệng lại, mặt căng ra đỏ bừng, “Không có, không có gì...” Xong rồi, má Tăng sẽ không cho là cô chủ động ôm ấp yêu thương chứ?

“Thiếu gia vừa mới đi ra ngoài, cô cần tìm thiếu gia sao?” Má Tăng hỏi.

“Ai muốn tìm anh ta! Bụng của con đói! Má Tăng, con muốn ăn nhiều đồ!” Duy Nhất chạy đến phòng ăn tầng một hô to, chính cô cũng không ý thức được, trong lúc vô tình, tâm tình không tốt của cô đã biến mất hết gần như không còn!

Ăn no! Ngủ ngon! Ngày mai đi làm! Cô oán hận cắn chân vịt thảm nghĩ.

Má Tăng nhìn cô, cười híp mắt, xem ra thiếu phu nhân muốn gặp mặt thiếu gia, vậy chắc thật sự thích thiếu gia? Có lẽ bà nên tìm một cơ hội...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Không nên làm tổn thương cậu ta

Duy Nhất không biết mình dùng bao nhiêu dũng khí mới có thể lại đứng trước cửa thang máy công ty một lần nữa. Sau đám người chen chúc, cô ép mình ngẩng đầu ưỡn ngực.

Khi đồng nghiệp liên tiếp quay đầu lại, trong mắt vẫn cười nhạo và bàn luận qua lại, đáng vẻ mặt mờ vẫn khiến trái tim Duy Nhất đau nhói thật sâu sắc, không biết bao nhiêu lần cô nói với chính mình: Duy Nhất, phải kiên cường, nước mắt của mình không thể để người khác nhìn thấy!

Vì vậy, bên môi tràn ra nụ cười tự tin nhất, hào phóng vừa đủ mà chào hỏi với một đồng nghiệp nhìn quen mắt, nhớ hình như tên là Mary, “Hi! Mary! Buổi sáng tốt lành!”

Mặt của đối phương cũng đỏ, lúng túng tránh né trả lời cô, “Hi, buổi sáng tốt lành!”

Tiếng bàn luận đột nhiên ngừng lại...

Duy Nhất cười, lần này là cười thật lòng, dùng lời đồn bằng trí tuệ, thì ra tất cả đơn giản như vậy!

“Duy Nhất, tới thang máy bên này!” Một giọng nam rất ôn hòa.

Duy Nhất theo tiếng nói nhìn sang, Tổng giám đốc Doãn Tiêu Trác đang ở thang máy riêng của anh ta đợi cô.

Cô ưu nhã phát tay với Mary, “Vâng tôi qua đó! Có muốn cùng đi?”

“Không! Không! Cảm ơn!” Mary đỏ mặt lắc đầu, không phải không muốn, mà là không dám, không phải ai cũng có thể lên thang máy riêng của tổng giám đốc, cô còn chưa đến mức lỗ mạng như vậy.

“Duy Nhất, về sau cô có thể sử dụng thang máy này!” Ánh mắt của Doãn Tiêu Trác ôn hòa như giọng nói của anh ta.

“Cảm ơn tổng giám đốc!” Tiếp tục mỉm cười xinh đẹp.

Cửa thang máy mở ra, Duy Nhất và tổng giám đốc cùng nhau bước vào thang máy, sau lưng hoàn toàn yên lặng như tờ...

“Tại sao?” Duy Nhất vào trong thang máy mới hỏi vấn đề này.

“Hả?” Đường như Doãn Tiêu Trác không hiểu ý của cô.

“Tại sao đối xử với tôi khác với người khác?” Là bởi vì Doãn Từ Nhiên sao? Duy Nhất thật sự hy vọng không xảy ra hiểu lầm thêm nữa.

Doãn Tiêu Trác cười, cười đến thâm thúy mà u buồn, “Không nên làm tổn thương cậu ta.”

“Người nào? Doãn Từ Nhiên?” Duy Nhất cho là người tổng giám đốc nói là Từ Nhiên, bọn họ là anh em, không phải sao?

Doãn Tiêu Trác lại lắc đầu, “Lúc nó còn nhỏ, chưa từng trải qua thất bại, làm tiêu tan nhuệ khí của nó cũng không phải chuyện xấu.”

“Cái đó đúng...” Duy Nhất không hiểu.

“Lãnh... Dục.” Anh định nói Lãnh Ngạn, đột nhiên sửa lại.

Đây là người thứ hai nói với cô lời giống vậy...

“Tôi còn chưa từng thấy anh ấy, sao lại tổn thương anh ấy?” Tiếng thang máy vang lên, cuối cùng, Duy Nhất cúi đầu đi ra khỏi thang máy, cảm giác sa sút này, gọi là ứ oải sao?

Chưa từng thấy? Doãn Tiêu Trác không hiểu...

Trái tim Duy Nhất bị lời Doãn Tiêu Trác nói quấy rối, nhớ lại rất nhiều cực kỳ nhiều, lời cảnh cáo của Tần Nhiên, hôn nhân kỳ quái, thái độ của Lãnh Dục, cô không phủ nhận, cô bắt đầu có hứng thú với người tên Lãnh Dục này, có ý lại...

Đột nhiên cô hơi hoảng sợ, thừa dịp công ty còn chưa chính thức vào giờ làm, gọi điện thoại cho Mỹ Mỹ, “Mỹ Mỹ, tớ hỏi cậu một chuyện, nếu như yêu một người sẽ có biểu hiện như thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Yêu anh?

“Hả? Cô nhóc! Cậu nói yêu đương sao? Người nào? Doãn Từ Nhiên? Rốt cuộc cậu cũng chịu thừa nhận!” Giọng cao quảng tám của Mỹ Mỹ thiếu chút nữa phá tan màng nhĩ của cô.

“Không phải! Cậu đừng nói bừa, tớ hỏi một chút! Nói nhanh đi!” Duy Nhất hơi nhú mày.

“Yêu một người, chính là lúc ở bên cạnh anh ấy cảm thấy rất ngọt ngào, lúc anh ấy không ở đây thì cứ mãi nghĩ về anh ấy, muốn gọi điện thoại cho anh ấy lại không dám, sau đó một mình thất hồn lạc phách, đứng ngồi không yên...” Mỹ Mỹ rất háo sắc nói một hồi trong điện thoại.

Duy Nhất ở bên này không dám nghe tiếp, toàn bộ “biểu hiện lâm sàng” này đều được kiểm nghiệm trên người cô, nói như vậy, cô yêu anh? Yêu ông xã thần bí cô chưa từng gặp mặt? Chuyện này cũng quá hoang đường?

Không! Cô không nghe nổi nữa, cũng không quan tâm Mỹ Mỹ vẫn còn cầu nhàu cái gì, liền cúp điện thoại, tâm phiền ý loạn tới cực điểm.

Lại bắt buộc mình cẩn thận nhớ lại thời gian đi chung với Doãn Từ Nhiên một lần, phát hiện cho tới bây giờ cũng chưa có những biểu hiện này, Doãn Từ Nhiên không ở bên người cô thì người đứng ngồi không yên gọi điện thoại quấy rầy cô là anh ấy, lúc hai người ở chung một chỗ người cười ngây ngốc cũng là anh ấy, anh ấy đi nước Mỹ hai năm, mình rất không có lương tâm, chưa bao giờ nghĩ tới anh, chỉ có anh gọi điện thoại tới mỗi lần đều hỏi, Duy Nhất, nhớ anh không?

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Duy Nhất ôm đầu nhớ tới lời khuyên của Tần Nhiên, ngàn vạn lần không được yêu thiếu gia, nếu không cô sẽ đau lòng, lời dặn dò lúc sáng của Doãn Tiêu Trác cũng như quỷ thần xui khiến chui vào đầu, “Không nên làm tổn thương cậu ta!”

Rốt cuộc bọn họ yêu nhau sẽ có tổn thương như thế nào? Tại sao anh không muốn để cho mình thấy? Nếu giữa bọn họ chỉ là khế ước, vậy những thứ này cô đều không sao cả, chỉ khi nào phát hiện mình lãng lãng yêu anh, tình hình đã có thể không hề giống vậy rồi!

Vậy chỉ có thừa dịp bây giờ cô vẫn chưa thích sâu đậm nhanh chóng rút lui mới để tổn thương đến thấp nhất? Đúng! Chỉ có như vậy!

Cô lấy điện thoại đi động ra chuẩn bị gửi tin nhắn cho anh, nói cho anh biết, cô muốn ngưng hẳn hiệp ước.

Trong lúc bất tri bất giác tiếp thu cái cơ Doãn Từ Nhiên cho cô:

Chào anh! Khế ước giữa chúng ta căn cứ theo vụ án của mẹ em, bây giờ mẹ em đã qua đời, có phải chúng ta có thể ngưng hẳn hiệp ước không? Có khi không bằng ly hôn đi!

Ngón tay cái của Duy Nhất bồi hồi thật lâu trên nút “Xác định”, rốt cuộc nhấn tâm đề xuống, sau đó trong lòng bắt đầu nhảy loạn nhịp, anh sẽ trả lời thế nào? Sẽ đồng ý sao?

“Tút tut” mấy tiếng, nhắc nhở cô có tin nhắn tới.

Che ngực mở ra, ba chữ, gọn gàng: không thể nào!

Tự nhiên, Duy Nhất thế mà lại thờ phào nhẹ nhõm...

“Duy Nhất, chào buổi sáng!” Trước bàn làm việc bao phủ một bóng đen.

Ngẩng đầu, thì ra là Doãn Từ Nhiên.

“Tổng giám đốc, chào buổi sáng!” Hôm nay Duy Nhất cố gắng hết sức tránh nói quá nhiều với Doãn Từ Nhiên.

“Anh nghe chuyện lần trước. Sau khi điều tra, là Serena cắt hỏng giày cao gót của em, cho nên...” Doãn Từ Nhiên cười một tiếng, “Về sau đi làm không nên còi giày cao gót ra đôi dép thỏ nhỏ!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 38: Anh là ai?

Duy Nhất cúi đầu nhìn dép thỏ nhỏ trên chân mình, may mà chung quanh không có ai, nếu không đã thành vai hề rồi.

Chỉ có điều, ai bảo cô không có thói quen mang giày cao gót? Nếu mang giày cao gót một ngày chân của cô sẽ gầy mất, cho nên mới phải sau khi đến công ty thì bỏ giày lại, mang dép. Như thế lại tạo cơ hội cho Serena cắt hỏng giày mình. Nhưng tại sao cô ta lại phải đối xử với mình như vậy? Không oán không thù với cô ta...

“Duy Nhất, anh đã đuổi Serena rồi. Sau khi anh ra sức giành đoạt, anh đã điều Mỹ Mỹ từ chỗ anh trai anh về làm thư ký cho anh, như vậy em cũng có bạn!” Doãn Từ Nhiên thay đổi thái độ từng bước áp sát Duy Nhất, ôn hòa như vậy khiến Duy Nhất thấy xa lạ, thật ra thì cô không hy vọng mất đi tình bạn với anh...

“Cảm ơn!” Duy Nhất gật đầu, không dám nhìn mắt Doãn Từ Nhiên.

Chỉ nghe thấy tiếng bước chân của Doãn Từ Nhiên dần dần rời đi, Duy Nhất mới dám ngẩng đầu.

Doãn Từ Nhiên đã đi tới trước cửa phòng làm việc của mình, đột nhiên dừng bước chân, “Duy Nhất, phải nhớ bảo vệ tốt cho mình, nếu như anh ta đối xử không tốt với em, còn có anh, anh sẽ luôn chờ em.”

Bóng lưng của anh dần biến mất phía sau cánh cửa đóng chặt, Duy Nhất hơi cảm động, rồi lại rơi vào mê man lần nữa, sao mỗi người đều cho rằng bọn họ ở bên nhau sẽ có kết cục đau lòng chứ?

Duy Nhất tỉ mỉ nghiền ngẫm lời Doãn Từ Nhiên nói, cảm thấy nhất định là Doãn Từ Nhiên biết người này! Cô muốn đi hỏi rõ ràng!

Cô vẫn mang đôi dép thỏ nhỏ, Duy Nhất âm âm xông vào phòng tổng giám đốc, Doãn Từ Nhiên bị cô làm sợ hết hồn, “Có chuyện gì?”

“Anh ấy... Rốt cuộc là ai?” Duy Nhất hỏi hơi hụt hơi.

“Ai?” Doãn Từ Nhiên tỏ vẻ không hiểu ra làm sao.

“Ông xã... của em đó! Anh biết phải không?” Ánh mắt Duy Nhất hơi lưỡng lự.

“Bịch” một tiếng, là âm thanh Doãn Từ Nhiên té xuống từ trên ghế, “Em... có ý gì? Em không biết anh ta?” Anh đứng lên từ trên đất hỏi.

“Tổng giám đốc, tôi tới trình diện!” Đột nhiên Mỹ Mỹ chui ra từ sau lưng Duy Nhất, nhìn tình hình hai người le lưỡi một cái. “Đây, giống như tôi tới không đúng lúc?”

Duy Nhất nhú mày, “Đi ra ngoài làm việc thôi!” Thôi, hay là không hỏi, quan tâm anh ấy là ai làm gì, thuận theo tự nhiên...

Kế tiếp lại bị Mỹ Mỹ làm phiền cả ngày, từ việc ngã xuống thang máy lần trước, tới trưa nay nả Tăng mang com hộp tới, rồi đến trang phục giá cả xa xỉ trên người Duy Nhất, chọc cho Duy Nhất chỉ muốn trốn.

Cho nên vừa tan tầm, Duy Nhất nắm lấy túi xách bỏ chạy, Mỹ Mỹ gần đuổi kịp phía sau, may mà Duy Nhất có quyền lợi sử dụng thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc, rốt cuộc mới bỏ rơi Mỹ Mỹ!

Nhưng mà khi cửa thang máy mở ra, một bóng người bao phủ lấy cô...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Gặp gỡ ở thang máy

Duy Nhất không tự giác cảm thấy một trận lạnh lẽo chui lên từ lòng bàn chân đến đỉnh đầu, lạnh buốt.

Ngẩng đầu, lập tức nhìn thấy một cặp mắt trong trẻo lạnh lùng.

Khó trách lạnh như thế! Hóa ra là núi băng!

Đáng chết chính là ánh mắt của anh ta lần này tuyệt đối không bằng giá, ngược lại thiêu đốt lên ngọn lửa, hơn nữa là ngọn lửa tức giận, trong nháy mắt, Duy Nhất giống như trải qua khảo nghiệm băng và lửa đồng thời.

Duy Nhất ném một ánh mắt xem thường, “Xui xẻo! Khắc tinh!”

Núi băng Lãnh Ngan nhìn thẳng cô chằm chằm, bước vào thang máy, ánh mắt ấy, Duy Nhất có cảm giác mình giống như bị anh ta ăn, hoặc là giống như mình thiếu anh ta mấy ngàn mấy triệu, không hiểu nổi vì sao anh ta lại nhìn mình như vậy, mình chọc anh ta chỗ nào?

Cửa thang máy chậm rãi đóng lại.

“Đợi một chút! Khoan đã!” Có người lớn tiếng kêu.

Rõ ràng Doãn Tử Nhiên giờ một đôi giày da cao gót chen lẫn đi vào, tay kia cầm gói to, dưới cái nhìn chăm chú của Lãnh Ngan, vẻ mặt tươi cười cứng lại trong nháy mắt.

“Anh cũng ở đây!” Anh lạnh lùng lên tiếng chào.

Khi đó ánh mắt Lãnh Ngan cùng đảo qua Duy Nhất, gật gật đầu, nhưng không nói lời nào, quả nhiên đủ lạnh!

Doãn Tử Nhiên rất thân mật đi đến bên cạnh Duy Nhất, “Duy Nhất! Em xem em mơ hồ không! Quên thay giày!”

Duy Nhất cúi đầu nhìn, ôi không, cô vẫn còn mang dép thô nhỏ! Quá ngốc nghếch rồi! Đều do Mỹ Mỹ làm hại! Còn có tòa núi băng này! Mỗi lần gặp anh ta đều không có chuyện gì tốt! Hơn nữa nhất định là giày gặp chuyện không may!

Chắc là vậy, cô tính toán khoản sổ sách này lên đầu Lãnh Ngan...

“Duy Nhất, đến đây, nhấc chân lên!” Doãn Tử Nhiên ngồi xổm dưới chân cô, nhẹ nhàng nâng mắt cá chân của cô lên, thay giày da cho cô.

Sau khi thay xong, Duy Nhất mới đột nhiên phát hiện, đây không phải là đôi giày cao gót kia của cô, mà là một đôi giày bệt!

Doãn Tử Nhiên nhặt túi trên đất đưa cho cô, còn căn dặn cô một trận, “Mang giày cao gót khổ cực như vậy, đừng mang nữa! Đôi giày bệt này, cầm lấy mà đi! Đôi cũ ở đây, nhưng anh thấy chỉ có thể ném! Thật sự không hiểu phụ nữ các em có chuyện gì, tiêu tiền chịu tội, đi đôi giày cao như vậy nhất định dễ nhìn sao? Như vậy có phải là điều đẹp mắt nhất thế giới?”

“Cũng không phải do em mua!” Duy Nhất rất uất ức mà lầu bầu.

Doãn Tử Nhiên tuyệt đối chơi ác mắng một tiếng, “Đó chính là do tên ngu ngốc kia mua! Anh ta ngu ngốc! Em cũng ngu ngốc! Mua rồi phải mang sao?”

Nghe Doãn Tử Nhiên chửi mắng anh ấy, trong lòng Duy Nhất cảm thấy không vui, chu môi nhìn sang bên cạnh, lại nhìn thấy sắc mặt tái mét của Lãnh Ngan.

“Ting” một tiếng, thang máy dừng lại, Lãnh Ngan bước ra khỏi thang máy đầu tiên, mặt đen như đáy nồi.

Duy Nhất suýt chút nữa bị anh đụng vào, nhìn bóng lưng của anh mà hung ác trợn mắt theo, “Không có phong độ!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Bá đạo

Đối với Duy Nhất, cuộc sống mỗi đêm ở nhà họ Lãnh đều giống nhau

Bị má Tăng hung ác nhét một bữa cơm tối, uống một chén thuốc bắc có thể “Sớm sinh quý tử”, sau đó trở về phòng vượt qua ban đêm thuộc về mình.

Chỉ có điều, đêm nay có thêm một phần thấp thỏm chờ mong.

Mong ngọn đèn dưới lầu kia sẽ lặng yên không tiếng động mà sáng lên, mong chuông gió nhỏ trên con búp bê sẽ vang lên thanh thúy trong đêm.

Duy Nhất thấy mình giống như rơi vào cảm giác yêu qua mạng.

Yêu qua mạng không phải như vậy sao? Chờ đợi một hình ảnh đại diện u ám sáng lên, chờ đợi âm thanh “tinh tinh tinh” của hình đại diện nhảy lên, một ngày không thấy liền mất hồn mất vía...

Tối nay anh có ở đây không? Duy Nhất đi đến bên cửa sổ nhìn vô số lần, cũng thất vọng vô số lần, lần này...

Chậm rãi đi đến bên cửa sổ, ngưỡng cửa sổ tầng dưới sáng rõ, trong lòng cô cũng sáng theo.

Kéo dây thừng ra, chuông gió đang vội vã vang lên không ngừng, nhưng mà, người bên trong cửa sổ không phản ứng...

Ánh sáng trước mắt vẫn như cũ, nhưng ánh sáng trong lòng lại âm ảm xuống, tiếng chuông cũng biến thành thừa thớt.

Anh không ở đây? Hay là, không muốn để ý đến cô?

Bất đầu ngây ngốc, chuẩn bị ngủ thiếp đi, “tiếng gõ cửa “cốc cốc cốc” vang lên.

Duy Nhất mở cửa, má Tăng cầm một mảnh vải đỏ trong tay đứng ở ngoài cửa, “Thiếu phu nhân, thiếu gia kêu tôi đưa cô xuống đó.”

Mảnh vải đỏ?!

Duy Nhất thấy nó liền đỏ mặt, chẳng phải có ý nghĩa...

“Má Tăng, hôm nay không phải Chủ nhật!” Duy Nhất đỏ mặt nói.

“Dạ! Nhưng thiếu gia nói là thời kỳ rụng trứng.” Má Tăng nói nghiêm trang.

Rống! Ngay cả thời kỳ rụng trứng của cô cũng biết, người gì vậy!

Chỉ có thể ngoan ngoãn đi theo má Tăng xuống tầng hai, ở trước cửa gian phòng của anh bị kín cặp mắt.

Má Tăng gõ cửa thay cô, cửa mở ra, má Tăng rời đi, để lại tất cả cho cô, cô mím môi, khổ sở như vậy, mặc cho một đôi tay cường tráng ôm cô vào phòng, cũng ôm lấy...

“Hi! Chào buổi tối!” Đã không phải là lần đầu tiên, nhưng Duy Nhất vẫn cảm thấy lúng túng, cũng không thể không nói gì liền tiến thẳng vào khâu tiếp theo chứ? Chào hỏi trước...

“Anh nhìn nét mặt của em, hình như em tuyệt đối không cảm thấy đây là một buổi tối tốt đẹp...” Giọng anh giống như buồn buồn mang theo chút tức giận.

Duy Nhất im lặng, vốn không phải là...

Phản xạ có điều kiện giống như đưa tay chụp tới, hy vọng có thể ôm gấu tiểu Bố của mình, nhưng mà, cô nghĩ lại, gấu tiểu Bố đặt ở tầng trên...

“Em có thể lên lấy gấu tiểu Bố trước không?” Duy Nhất nhát gan hỏi.

“Tại sao mỗi lần em đều muốn ôm gấu tiểu Bố?” Anh thấy cô không thể hết sức tập trung ôm mình mà hơi nổi cáu.

“Đó là Từ Nhiên đưa cho em...” Duy Nhất thuận miệng nói, thật ra thì cô định nói ôm gấu tiểu Bố cảm thấy an toàn, nhưng vì sao lại nói thành như vậy?

“Không thể!” Anh không cần suy nghĩ hôn lên môi cô, vội vàng, nóng bỏng, bá đạo, cắn nuốt cô, xâm lược cô, hòa tan cô, cho đến khi người trong ngực trở nên mềm mại mà run rẩy, cho đến khi cặp mắt người trong ngực mờ mịt, hô hấp rối loạn, anh mới để cho cô có không gian hô hấp, dịu dàng tiếp tục dây dưa.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Làm thế nào?

“Duy Nhất...” Âm thanh trầm thấp hơi khàn khàn, anh đang khẽ cắn lên cái cổ trắng bóng của cô, tay theo đó chuyển qua trước ngực cô.

Duy Nhất đoán được anh sắp làm gì, gấp đến mức hô to, “Coi là được, đừng xé hông!”

Thật là giết chết phong cảnh! Anh khẽ chau mày, đôi tay dùng sức, Duy Nhất chỉ có thể thương áo ngủ bị chia làm hai.

Cô giận dữ, đẩy anh ra, hoàn toàn không chú ý tới thân thể mình lộ ra ngoài, “Này, coi như anh có tiền cũng không thể lãng phí như vậy? Anh cuồng xé áo ngủ sao? Lại tiếp tục như thế em không có quần áo ngủ mặc!”

Anh nhìn chăm chăm phong cảnh vô hạn trước ngực cô, buồn cười nhất chính là cô nhóc này còn không biết...

Cười xấu xa một tiếng, cúi người cầm chỗ đẩy đà của cô, khí nóng phun lên vành tai cô, “Không có quần áo ngủ thì đừng mặc, anh thích hơn...”

Mặt Duy Nhất đỏ ửng, đôi tay lập tức bảo vệ trước ngực, nhưng như vậy lại giống như cô lấy tay của anh đặt lên trước ngực, cô cuống cuống vung tay ra...

Anh chịu hết nổi cười ra tiếng, chụp lên thân thể mềm mại của cô, càng thêm tùy ý làm bậy...

Duy Nhất dần dần mê muội trong lửa nóng của anh, khi anh đẩy mạnh từng đợt sung sướng trong thân thể cô, cô không nhận được ôm chặt anh, nhẹ nhàng gọi anh, “Lãnh Dục...”

Động tác của anh đột nhiên dừng lại, che môi cô, thì thầm, “Đừng gọi là Lãnh Dục.”

Duy Nhất hơi tỉnh táo, tại sao không thể gọi anh là Lãnh Dục? “Vậy gọi anh là gì?”

Gọi anh là gì? Tới giờ anh vẫn chưa từng nghĩ, một nỗi đau khó tả lướt qua lòng anh, anh không hề trả lời nữa, chỉ ôm chặt cô, dùng cuống họng rửa sạch nỗi đau này, rửa sạch những dĩ vãng không chịu nổi kia...

Khi tất cả sóng êm gió lặng, hai cánh tay Duy Nhất vẫn vòng quanh anh, chui vào trước ngực anh, ngủ say sưa.

Anh vuốt tóc của cô, trong lòng lầm nhảm tên cô, không nỡ đứng dậy rời đi, nếu như ngày trước, anh nhất định rời đi, bởi vì sợ không chú ý cô sẽ thấy anh...

Tại sao lại thành như vậy? Anh cho rằng trái tim mình đã đóng băng, đồng ý cũng do má Tăng ép buộc không có cách nào, ai ngờ lại động lòng với cô nhóc này.

Khi nào thì bắt đầu đây? Đau lòng khi buổi chiều đầu tiên anh nhìn thấy cô rõ ràng rất đau, lại cắn chặt môi dưới không để cho nước mắt chảy xuống?

Thấy cô và Doãn Tử Nhiên mặc trang phục tình nhân đi vào trong bữa tiệc, trong lòng tự dưng ề ảm; cô và Doãn Tử Nhiên thân mật như vậy trong thang máy, càng làm cho lửa giận của anh toát ra.

Anh là ông xã của cô! Nhưng lại chàng chàng thiếp thiếp với người đàn ông khác trước mặt anh, coi là gì? Còn nữa, cô lại dám nói ly hôn? Không thể nào! Anh nhất định phải cho cô biết tay, để cho cô nhớ ai mới là ông xã của cô!

Cho nên, mặc dù tới nay không phải Chủ nhật, anh vẫn muốn cô! Ông xã muốn bà xã là thiên kinh địa nghĩa *, còn phân ra Chủ nhật gì?

(*) thiên kinh địa nghĩa: Lý lẽ bất di bất dịch, lý lẽ chính đáng, đạo lý hiển nhiên

Nhưng mà, nhưng mà, anh có quyền lợi yêu cô sao?

Ôm cô thật chặt vào trong ngực, đầu đón lan tràn, Duy Nhất, anh nên làm thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Lãnh Dục, Lãnh Ngạn

Khi tỉnh lại luôn cô đơn một mình, trong căn chỉ có nhiệt độ của chính cô.

Nhưng mà, lại có mùi vị của anh, tất cả đều là mùi vị của anh, rất quen thuộc, rất mát mẻ, giống như... mùi vị của áo sơ mi, cô không biết tại sao mình lại đưa ra kết luận này.

Duy Nhất mở mắt ra, không biết ai đã tháo mảnh vải che kín cặp mắt của cô xuống.

Rời giường, phát hiện mình mặc áo ngủ của anh, rất rộng rãi, cũng có mùi vị giống vậy.

Là anh mặc vào cho cô sao? Mặt Duy Nhất lúc đỏ lúc trắng, không tự nhiên quần chặt áo ngủ, giống như... được anh che kín. Ý nghĩ này khiến cho cô đỏ mặt nửa ngày.

Duy Nhất bắt đầu quan sát căn phòng này, đây là lần đầu tiên cô nghiêm túc quan sát căn phòng của anh.

Rộng rãi, đơn giản, sạch sẽ, không hề có chút cảm giác giàu sang quyền thế nào. Nếu coi như giàu có, phòng của anh quý báu nhất chính là sách đầy hai

vách tường.

Anh là người thích đọc sách sao? Tiếc nuôi lớn nhất của Duy Nhất chính là không lên đại học, nhìn thấy nhiều sách như vậy, trong lòng không tự chủ được sinh ra kính nể ông xã thần bí này.

Tiện tay rút ra vài cuốn sách lật xem, đều là giáo trình mình xem không hiểu, thậm chí còn có văn tự không biết của nước nào đó, chỉ có điều ở giữa vài cuốn sách phát hiện một khung hình.

Trong khung hình là một cô gái mặc váy đầm màu tím nhạt, tóc nâu quăn, quyến rũ động lòng người.

Chua xót trong lòng Duy Nhất dâng lên, cô gái này thật đẹp, là bạn gái trước của anh sao?

Cô lấy tay tỉ mỉ lau vết ố trên thủy tinh, nhưng khung hình hơi cũ rồi, đỉnh nhỏ phía sau vô ý cào xước ngón tay, cô đau quá, buông lỏng tay ra, khung hình rơi xuống đất, chia năm xẻ bảy...

Hồng бет! Cô không để ý ngón tay đang chảy máu, nhanh chóng đi thu dọn ảnh chụp trên mặt đất, cũng phát hiện phía sau bức hình có mấy chữ.

Tặng Ngạn:

Thân mến, phải nhớ em cả đời.

Ngạn? Là ai? Tại sao đồ của anh ta lại ở đây? Chẳng lẽ là Lãnh Ngạn?

Lãnh Ngạn? Lãnh Dực? Không lẽ hai người này có quan hệ gì?

Duy Nhất rơi vào trầm tư. Chỉ có điều cũng may, tấm hình này không phải đưa cho Lãnh Dực, cô hơi may mắn.

“Thiếu phu nhân? Thiếu phu nhân? Thức dậy rồi sao?” Ngoài cửa vang lên tiếng gọi của má Tăng.

Duy Nhất vội vàng nhét hình trở lại quyển sách, “Đến đây!”

Má Tăng đi vào nhìn thấy Duy Nhất đang cuống cuống, âm thầm kỳ quái, “Thiếu phu nhân, cô làm sao vậy?” Rồi sau đó lại phát hiện ngón tay của cô đang rỉ máu, càng thêm chấn động.

“Không có việc gì! Không có việc gì!” Duy Nhất liên tiếp che giấu, “Con... làm vỡ thủy tinh, không cần thận cất đến!”

“Phù!” Má Tăng hờ phào nhẹ nhõm, “Tôi tới dọn dẹp!”

Nhìn bóng dáng má Tăng, Duy Nhất thử hỏi một câu, “Má Tăng, Lãnh Dực đâu?”

Thân thể má Tăng hơi cứng lại, nhanh chóng xoay người, “Lãnh Dực? Sao thiếu phu nhân biết tên này?”

Duy Nhất khẽ hé miệng, hơi kinh ngạc, “Anh ấy... kết hôn với con phải ký tên, con đương nhiên là nhìn thấy chữ ký!”

“Cô nói là... Cậu ta...” Má Tăng mở to miệng không khép lại được.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Cô gái bay ngoài cửa sổ

“Thằng nhóc thôi này!” Má Tăng âm thầm lẩm bẩm một tiếng, vội vã thu dọn xong xuống tầng dưới.

Duy Nhất không hiểu vì sao má Tăng lại có phản ứng này, nhìn lên đồng hồ treo tường, đã chỉ chín giờ, cô đột nhiên nhớ ra phải đi làm!

“Má Tăng! Sao má không gọi con sớm hơn! Con bị trễ!” Duy Nhất chạy ra khỏi phòng hô to.

Má Tăng đi từ phòng bếp ra, “Thiếu phu nhân, thiếu gia nói hôm nay cô không nên đi làm, cậu ấy xin nghỉ cho cô.”

“Ồ --” Duy Nhất cong môi lên, cái gì! Cô đi làm hay không đều do anh quyết định sao? Chỉ có điều, hôm nay mệt mỏi quá, không muốn đi làm!

Khó được một ngày thanh nhàn, Duy Nhất vẫn mặc áo ngủ của anh tản bộ trong vườn hoa, cô thích cảm giác mặc áo ngủ của anh.

Ngày đầu tiên đến nhà họ Lãnh đã nghe Tần Nhiên giới thiệu qua về cảnh vật chung quanh nhà họ Lãnh, vườn hoa, hồ bơi, chỗ tập thể hình, cái gì cũng có.

Duy Nhất thích bơi lội, cô đi tới hồ bơi, lại phát hiện nước trong hồ bơi màu tím! Tím trong suốt, giống như một khối ngọc bích khổng lồ, lóe sáng chói mắt dưới ánh mặt trời, trong nháy mắt, cô liền yêu nơi này.

Đưa chân ra thử nước ấm, hình như mới thêm nước ấm, cô mừng rỡ vào phòng tắm thay đồ tắm ra ngoài. Vừa đúng hôm nay mặc đồ tắm màu tím nhạt, nhảy vào trong nước giống như tan vào trong biển sâu màu tím, mà cô, giống như một con cá màu tím.

Nhưng mà, lúc bơi lội, Duy Nhất cảm thấy toàn thân có cảm giác tê dại vây quanh, hình như có người đang chăm chú nhìn cô.

Cô âm thầm hoảng sợ, ngẩng nhìn bốn phía, nhưng không phát hiện ra cái gì.

Trong lòng tràn đầy nghi ngờ, chẳng lẽ mình bị ảo giác? Cô hoài nghi tiếp tục bơi mấy vòng, cảm giác này vẫn còn đuổi theo cô thật chặt.

Hơn nữa, trực giác nói cho cô biết, ánh mắt ấy không thân thiện.

Cô không dám bơi tiếp, vội vã lên bờ, dùng khăn tắm lớn bọc lấy thân thể, thậm chí không để ý tới thay quần áo, trực tiếp trở về nhà chính.

Tối hôm nay, anh không trở lại, mà cô, lại đổ bệnh!

Có thể do bơi lội dẫn đến bị cảm, hỗn loạn, người không thăng bằng, cô đã sớm rúc vào trong chăn, nhưng lại không buồn ngủ, lúc thì tỉnh táo, lúc lại ngủ say.

Đột nhiên, nghe thấy âm thanh “Soạt soạt soạt”, Duy Nhất miễn cưỡng nhấc mí mắt nặng nề lên, trong đêm đen, bên ngoài song cửa sổ màu trắng, lại có một người phụ nữ mặc áo trắng đang bay, tóc quần tán loạn, sắc mặt trắng bệch, hơn nữa buồn bã cười một tiếng với Duy Nhất, lộ ra hàm răng trắng hếu...

“A --” Duy Nhất thét một tiếng chói tai, rúc vào chăn, dùng chăn che kín đầu.

Thật lâu, thật lâu sau, Duy Nhất mới dám nhấc một góc chăn lên nhìn ra phía ngoài, cô gái ngoài cửa sổ đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Lãnh Dục, em muốn

Chẳng lẽ mình bị ảo giác?

Cô mở đèn, đứng dậy đến trước cửa sổ kiểm tra, cô ở tầng ba, cửa kính đang đóng, không có chỗ dùng chân, nhất định sẽ không có ai đứng ở trên bệ cửa sổ.

Cô không tin trên thế giới có ma quỷ, như vậy là ảo giác, nhất định là thế, nghe nói lúc bị bệnh rất dễ dàng xuất hiện ảo giác...

Cô âm thầm thở phào một cái, cúi đầu lau mồ hôi lạnh trên trán mình.

Duy Nhất cúi đầu không vội, nhưng phát hiện con búp bê nhỏ mình treo ở cửa sổ tầng dưới đã không thấy...

Chẳng lẽ mình kéo lên?

Cô cuống quýt tìm trong phòng một lần, đâu có thấy tung tích con búp bê nhỏ?

Cô nhớ ra rồi, cô tin chắc tối hôm qua mình treo con búp bê nhỏ trên sợi dây, như vậy ai lấy nó đi?

Sợ hãi lại bao phủ cô, cô không dám tắt đèn ngủ, trèo lên giường giấu mình vào trong chăn, vẫn phát run.

Không được! Cô không tiếp tục kiên trì được! Lấy điện thoại di động ra, núp ở trong chăn gọi điện thoại cho anh.

Trong điện thoại di động vang lên âm thanh “Reng – reng --” thật lâu mới có hồi âm, “Này, Duy Nhất! Đã trễ thế rồi có chuyện gì?”

“Mấy giờ rồi?” Muộn sao? Duy Nhất không biết bây giờ là lúc nào, bởi vì sợ hãi mà giọng nói run rẩy.

“Ba giờ!” Anh đang buồn ngủ bỗng lung nghe thấy cô có điều gì không đúng, nghi hoặc hỏi, “Duy Nhất, giọng của em đang run rẩy, em làm sao vậy?”

Nghe giọng quan tâm của anh, bản tính phụ nữ trời sinh của Duy Nhất lập tức lộ ra, “Anh đang ở đâu? Tại sao không về nhà?” Giọng nói hơi nũng nịu.

Người nào đó vừa nghe những lời này, trong lòng giống như dây đàn “Tinh” vang lên, điều này nói lên cái gì? Nhớ anh? Nhà? Thật là chữ ảm áp...

“Anh... ở Nhật Bản. Có chuyện gì không?” Anh cố gắng để cho giọng mình nghe vững vàng một chút.

“Lãnh Dực, em sợ...” Duy Nhất chép miệng, giống như đầu bên kia điện thoại anh có thể nhìn thấy.

Lại là Lãnh Dực... Anh bắt đầu hối hận với quyết định của mình...

“Sợ cái gì? Không phải trong nhà có má Tăng, còn có nhiều người giúp việc!”

“Em...” Duy Nhất cũng ngây ngẩn cả người, tại sao lúc cô sợ không đi tìm má Tăng, chỉ biết núp trong chăn nhớ tới anh?

“Sao vậy?” Anh cố gắng dịu dàng, cố gắng trấn an cô, mặc dù không biết cô sợ cái gì.

Duy Nhất không biết nên nói gì, nói cô gặp quý? Người ta không cười chết cô mới là lạ! “Em... ngã bệnh!” Duy Nhất không thể làm gì khác hơn là nói vậy.

“Ngã bệnh? Anh lập tức gọi điện thoại cho bác sỹ Trần!”

“Đừng!” Duy Nhất cuống quýt ngăn cản, đêm hôm khuya khoắt gọi bác sỹ đến, chỉ là cảm mạo mà thôi... “Lãnh Dực, em chỉ muốn...”

“Duy Nhất, rốt cuộc hôm nay em làm sao vậy? Muốn thế nào, nói đi!” Anh cảm thấy cô thật kỳ quái, chợt cười nói, “Không phải muốn... cái đó chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Duy Nhất, Duy Nhất

“Hà?” Duy Nhất đỏ hết mặt, “Ghét!”

Anh ở đầu bên kia cười đến ranh ma, “Vậy em nói muốn gì?” Anh rất muốn hỏi, có phải nhớ anh không, nhưng mà, anh không dám, chuyện cũ máu me nghĩ lại mà kinh, anh không có quyền hứa hẹn, trong lòng lại bắt đầu âm thầm sợ hãi...

Thật ra thì, em nhớ anh, muốn anh về nhà...

Nhưng mà, cô có thể nói như vậy sao?

“Lãnh Dực, em muốn nói vài lời với anh...” Trả lời quá gay go...

“Cái gì? Đường dây nóng nửa đêm? Được, được...” Hai chân mày của anh khẽ nhíu, nếu như cô thích, anh sẽ theo cô...

“Lãnh Dực, chúng ta nói cái gì đó?”

Anh khẽ cau mày, còn vút vấn đề khó khăn này cho anh? Nhưng trước giờ anh sẽ không chủ động đi tìm đề tài, nếu không sao lại gọi là núi băng? “Vậy nói một chút chuyện trước kia của Duy Nhất đi!”

“Ừ... Em không có ba, mẹ nuôi em một mình, làm giúp việc cho người ta, cho nên, từ nhỏ học xong đã đi làm, khi đó Doãn Từ Nhiên thường theo giúp em làm việc... Anh nhớ gấu tiểu Bô không? Đó là Doãn Từ Nhiên cho em, ôm nó em liền có cảm giác an toàn... Em tự hào nhất chính là một tháng không ăn cơm trưa, dành tiền tiêu vặt mẹ cho mua một lò sưởi...”

Duy Nhất nói ra từng chút từng chút một, tim của anh cũng đau từng hồi, vì cô kiên cường, cô chịu khổ, cũng vì trong quá trình lớn lên của cô đầy dấu vết của Doãn Từ Nhiên...

Thật ra thì cô vẫn đang nói..., mà anh vẫn lẳng lẳng lắng nghe, thỉnh thoảng chen vào vài câu ôn hòa, nhưng mà, cái này là đủ rồi, Duy Nhất có thể cảm nhận được sự hiện hữu của anh, hô hấp của anh ở bên tai, sợ hãi trong lòng cũng dần bình thường lại, mí mắt càng thêm nặng nề, giọng nói của cô là đang mê sảng sao?

“Lãnh Dực, thật ra thì em muốn anh về nhà, anh ở nhà em sẽ không sợ...”

“Lãnh Dực, ông xã không về nhà là ông xã không tốt đâu...”

“Lãnh Dực, rất muốn nhìn thấy hình dáng của anh, lần sau để em thử nhìn anh, được không?”

Một câu cuối cùng: “Lãnh Dực, em nghĩ em yêu anh...”

Nhưng mà, điện thoại của cô hết pin, một câu nói kia cũng không truyền ra, mà cô, đã mệt mỏi tiến vào mộng đẹp...

“Này! Duy Nhất? Duy Nhất?” Tiếng tút tút ở đầu bên kia khiến cho anh khủng hoảng, tiếng điện thoại nhà họ Lãnh lập tức điên cuồng vang lên chói tai giữa ban đêm

Má Tăng mơ mơ màng màng chạy đến nghe điện thoại, anh vội vàng hô to, “Má Tăng, đi xem Duy Nhất như thế nào? Sau đó gọi điện thoại cho tôi!”

“A...” Má Tăng bị rỗng tỉnh, nhìn đồng hồ, bốn rưỡi sáng, thiếu gia nổi điên cái gì?

Lên tầng trên, đẩy cửa phòng Duy Nhất, thấy cô đang mỉm cười, ngủ yên ổn...

Lập tức trả lời điện thoại cho thiếu gia!

Cuối cùng anh thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng không ngủ được...

Duy Nhất, Duy Nhất, anh nên làm gì với em bây giờ? Trong đêm đen tối, ngón tay nhọt nhọt cắm sâu vào trong mái tóc đen...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Thuận tiện?

Duy Nhất ở nhà nghỉ ngơi chừng mấy ngày, cuối cùng cảm mạo cũng khỏi.

Ánh đèn buổi tối ở tầng dưới liên sáng rõ vào hôm sau, chỉ vì người ở tầng dưới nhớ lời của cô..., ông xã không về nhà không phải là ông xã tốt, nhưng mà, anh có thể thực sự trở thành ông xã của cô sao? Thật sự, không dám...

Có lẽ, anh nên thả cô đi, nhưng mà, anh không làm được...

Từ sau khi anh trở về, cũng chưa từng thấy ảo ảnh trên cửa sổ.

Ừ, là ảo ảnh... Duy Nhất xác định...

Cuộc sống lại trôi qua như ngày trước, bịt kín đôi mắt “Cung chiều” có quy luật, mỗi đêm mong đợi tiếng chuông leng keng leng keng ngoài cửa sổ.

Từ sau khi con búp bê nhỏ bị mất, Duy Nhất lại làm một con búp bê khác giống như dáng vẻ của mình, mỗi đêm treo ngoài cửa sổ của anh, thỏa mãn hư vinh nho nhỏ của Duy Nhất – cô, vượt qua từng đêm với anh...

Giữa bọn họ đã truyền qua bao nhiêu tờ giấy rồi? Duy Nhất chưa từng đếm, nhưng cô đánh dấu ngày tháng lên toàn bộ, xếp thật chỉnh tề trong ngăn kéo.

Nội dung trong giấy liên miên bất tận, không có gì hơn chính là:

Duy Nhất, anh đi công ty trước, nhớ uống sữa tươi rồi đi làm; Duy Nhất, ngày mai anh đi Singapore ký hợp đồng, buổi tối sợ thì gọi điện thoại cho anh; Duy Nhất, anh mua cho em vài đôi dép đế thấp, để Tần Nhiên đưa cho em; Duy Nhất, tối nay anh sẽ về trễ, đừng chờ anh, ngủ sớm một chút;...

Duy Nhất, Duy Nhất, Duy Nhất, cô chưa bao giờ phát hiện tên mình để nghe như vậy, giống như tiếng chuông điện thoại của cô, baby, em là duy nhất của anh...

Duy Nhất cảm thấy cuộc sống như vậy rất tốt đẹp, mỗi ngày đều rất bình thường, mỗi ngày đều có niềm vui bất ngờ, giống như tâm tình lúc sáng sớm nhìn thấy đóa hoa tulip nở rộ trên bệ cửa sổ, rất đẹp, rất tốt...

Cô nghĩ, cô yêu thật rồi, ngay cả Mỹ Mỹ cũng nhìn ra, nói mặt cô đỏ ửng, xinh đẹp trước nay chưa từng có, đây là biểu hiện của cô gái đang yêu.

Duy Nhất không thừa nhận, bởi vì cô không hiểu, anh có yêu cô không, một người không muốn đưa diện mạo chân thật cho mình nhìn, sẽ yêu mình sao? Lo sợ nghi hoặc...

Trong lòng phác họa không biết bao nhiêu lần dáng vẻ của anh, đã từng hoài nghi tại sao anh và cô ở cùng dưới một mái hiên mà chưa bao giờ chạm trán, thậm chí rất nhiều lần khi đang yêu muốn trộm giặt mảnh vải xuống, nhưng mà, cuối cùng cô không làm vậy, sợ thất vọng sao? Giống như yêu qua mạng gặp mặt sẽ chết, cô cũng không biết...

Chỉ có điều, như vậy cũng rất tốt, tưởng tượng nhiều sự thật, mong đợi nhiều thất vọng, mỗi ngày đều giống như mới, mặc dù, có tiếc nuối nhàn nhạt, nhưng chính là như vậy, mới càng thêm đẹp...

Nhớ mong mỗi tình đầu chính là như vậy đi, đừng cảm, mộng lung, chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có tổn thương...

Giờ tan việc hôm nay, trong thang máy gặp tổng giám đốc Doãn Tiêu Trác, trong tay cầm một phần văn kiện đưa cho cô, “Giao cái này cho công ty Kỳ Thịnh, công ty chúng ta có một hợp tác với bọn họ.”

“Tại sao muốn tôi đi?” Duy Nhất cảm thấy kỳ lạ, mình không phải thư ký tổng giám đốc.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Lại là anh ta!

Doãn Tiêu Trác cười một tiếng, “Thuận tiện!”

Thuận tiện? Cho tới bây giờ Duy Nhất chưa từng nghe nói tới công ty này, chẳng lẽ Kỳ Thịnh ở trên đường về nhà của cô? Chỉ có điều, chuyện tổng giám đốc giao phó, cũng không thể ra sức khước từ? Đi thi đi! Chỉ mong tổng giám đốc công ty Kỳ Thịnh chưa tan việc.

“Đi công ty Kỳ Thịnh!” Duy Nhất lên xe liền nói với lái xe.

Lái xe tiểu Thôi kinh ngạc nhìn cô một lúc, mới khúm núm lên tiếng “Vâng!”

Vậy mà, ở quầy lễ tân công ty Kỳ Thịnh, cô bị ngăn lại.

“Xin lỗi, không có hẹn trước, tổng giám đốc không gặp.” Thư ký ở quầy lễ tân rất có lễ phép gật đầu.

Duy Nhất lắc lắc phần văn kiện trước quầy lễ tân, “Nếu không gặp, phiền cô chuyển giao tài liệu này đi, rất quan trọng, đừng làm mất!”

Vừa đứng lúc tiểu Thôi dừng xe xong đi tới, thấy tình cảnh này, rí tai nói với thư ký quầy lễ tân mấy câu, thư ký liền nhìn Duy Nhất chăm chăm giống như nhìn người ngoài hành tinh, dáng vẻ ngờ ngác giống như con gà! Duy Nhất khinh thường nghĩ.

“Xin đi lên, thiếu phu nhân!” Tiểu Thôi ấn thang máy cho cô, Duy Nhất đề ý, lại là thang máy riêng của tổng giám đốc, lần này, sao thư ký kia không ngăn cản rồi? Tiểu Thôi nói gì với cô ta?

Một lát sau, thang máy đã lên tới tầng cuối, Duy Nhất đứng trước cửa phòng có bảng hiệu phòng làm việc của tổng giám đốc, khẽ gõ cửa.

“Mời vào!” Giọng nói bên trong rất lạnh nhạt, cũng rất... quen thuộc, Duy Nhất cảm thấy mình đã từng nghe thấy giọng nói này ở đâu rồi.

Đẩy cửa ra, cô ngây ngẩn cả người trong nháy mắt, lại là anh ta! Người gọi là núi băng nhà giàu nhất! Trời ạ, trong quy tắc của cô, gặp phải anh ta thì phải giống như gặp phải ôn thần mà tránh đi! Chỉ mong hôm nay đừng phát sinh chuyện xui xẻo gì!

Mà anh cũng ngừng đầu lên, khi nhìn thấy Duy Nhất thì cũng sững sờ trong nháy mắt, đồng thời, trong mắt lóe lên tia sáng kỳ lạ.

Duy Nhất tức giận mắng Doãn Tiêu Trác nhiều lần, giẫm mạnh chân, vọt tới bên cạnh anh, vung tài liệu lên, “Cho anh! Cảm phiền về sau đừng xuất hiện trước mắt tôi!”

Rồi xoay người dưới ánh mắt rất vô tội của anh, nhưng không ngờ chạm phải một cái ly trên bàn, một ly trà nóng bị lật đổ nước đầy bàn, hơn nữa chảy lên đùi Duy Nhất.

“A --” Duy Nhất bị bỏng thét chói tai.

“Em làm sao vậy?” Dưới tình thế cấp bách, lần đầu tiên anh mặt đối mặt với cô mở miệng nói chuyện, đứng dậy chạy đến trước mặt cô, nhắc váy cô lên, quần lót màu trắng sữa làm lóa mắt anh, phía trên đỏ một mảnh.

“Bốp!” Duy Nhất tát một cái tát vang dội lên mặt anh, “Anh vô si!”

Anh che mặt ngẩn ngơ, cũng không quan tâm cô phản đối hay không, ôm lấy cô đặt lên ghế sa lon, cũng nhanh chóng tìm tuýp thuốc mỡ trong ngăn kéo.

“Anh... không được tới đây!” Duy Nhất bị vẻ mặt của anh hù sợ, dấu vết năm ngón tay trên mặt cực kỳ rõ ràng, anh sẽ không trả thù cô chứ? Có biệt danh núi băng đó!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Thiếu chút nữa bị...

Không kịp đề phòng, váy của cô lại bị anh vén lên tận thắt lưng, lộ ra quần lót viền tơ màu trắng sữa cùng một cặp đùi đẹp.

Duy Nhất vội vàng túm váy xuống.

“Không được nhúc nhích!” Gầm lên giận dữ, cộng thêm anh lại nhú chân mày, Duy Nhất bị dọa sợ.

Vừa rồi ở chỗ bị bông truyền đến cảm giác mát rượi, Duy Nhất mới tỉnh hồn lại, thì ra anh đang thoa thuốc cho cô...

May mà bị phóng ở đó, không phải...

Cái gì? Sao cô lại có ý nghĩ xấu xa như vậy? Cô hận không thể lấy đầu đập vào tường.

“Được rồi!” Anh buông váy cô ra ngẩng đầu.

Mà vừa đúng lúc Duy Nhất cúi đầu nhìn vết thương của mình...

Không để ý, bốn cánh môi dán lại với nhau, “Uỳnh”, là âm thanh đóm lửa trong lòng vụt sáng, còn là âm thanh của ngọn lửa trong không khí vọt lên.

Duy Nhất giống như bị điện giật đánh trúng, ngờ ngác bất động, hơi thở của anh rất quen thuộc, vô cùng quen thuộc...

Môi cô, anh đã từng hôn vô số lần, nhưng chưa từng hôn dưới tình huống cô nhìn mình, khoảnh khắc đó, đầu của anh cũng trống rỗng.

Hai người cứ vẫn giằng co như vậy, không rõ ai lùi ai tiến.

Cuối cùng, Duy Nhất kịp phản ứng trước, đồ mặt rút lui, đứng lên định trốn. Kết quả bị anh nhốt chặt, đè lên ghế sofa, cúi người hôn lên môi cô, chưa từng có lần nào muốn cô như lúc này, có lẽ, bởi vì cô không che kín đôi mắt, có lẽ, trong tiềm thức của anh, vẫn mong đợi đôi mắt một chỗ với cô như vậy.

“Anh buông tôi ra!” Lúc đầu Duy Nhất bị một hơi thở quen thuộc tóm lấy, cô mê muội ngẩn ngừ, nhưng cảm giác này càng khiến cho cô khủng hoảng, liền cố gắng đẩy anh ra.

Nhưng anh lại tóm cô thật chặt, đồng thời vươn tay thò vào trong bộ đồ công sở của cô mà dao động...

Duy Nhất bị thân thể nặng nề của anh đè, dù giãy giụa thế nào cũng phí công, dưới tình thế cấp bách, thốt ra một câu, “Anh buông tôi ra! Tôi đã có chồng! Anh ấy mà biết nhất định sẽ không tha thứ cho anh!”

Những lời này rõ ràng rất có ích, anh đột nhiên tỉnh táo này, lúc này anh không thể đụng vào Duy Nhất, trong cuộc sống của Duy Nhất, anh chỉ có thể tồn tại trong bóng tối.

“Đi đi!” Anh buông cô ra, như đưa đám, tự ti, nhưng mà lại có chút mừng rỡ nhàn nhạt, cô nhóc này, giây phút khẩn cấp lại có thể nhớ kỹ ông xã của mình? Anh rất hài lòng...

Duy Nhất chạy đến cửa, đột nhiên xoay người, “Làm phiền anh nói với tổng giám đốc của chúng tôi một tiếng, về sau đưa tài liệu cho anh đừng gọi tôi nữa! Gặp anh lần nào tôi cũng xui xẻo! Không phải đã nói đừng xuất hiện trong phạm vi tầm mắt của tôi đó sao?”

“Rầm”, âm thanh đóng cửa của Duy Nhất mạnh tới mức khiến anh nhường mảy, rõ ràng chính là cô tự chui đầu vào lưới...

Anh chợt cười, thiếu chút nữa bị người ta cường bạo, còn không quên cảnh cáo đối phương không được xuất hiện trong phạm vi tầm mắt của cô? Cũng chỉ có Duy Nhất của anh mới như vậy...

Doãn Tiêu Trác phải cô tới đưa tài liệu? Xem ra thằng nhóc này cố ý?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Khắc tinh?

“Tiêu, cậu có ý gì? Bà xã của tôi là chân chạy của cậu?” Một cuộc điện thoại chất vấn gọi tới chỗ Doãn Tiêu Trác.

“Ha ha, không phải tôi tạo thêm cơ hội cho anh sao? Để cho cô ấy biết anh tên là Lãnh Ngạn, không phải Lãnh Dực.” Trong điện thoại, Doãn Tiêu Trác cười rất hả hê.

“Cậu có thể bớt lo chuyện bao đồng không?” Anh tức giận nhíu mày.

Doãn Tiêu Trác cười to, “Tôi rất ngạc nhiên, lúc các người xxoo, cô ấy gọi tên Lãnh Dực sao? Anh không cảm thấy không thoải mái?”

Anh roi vào trầm mặc, lâu sau mới nói, “Cho tới bây giờ cô ấy vẫn chưa từng nhìn thấy tôi.”

“Không phải chứ? Anh...” Doãn Tiêu Trác thiếu chút nữa kinh sợ đến mức đánh rớt điện thoại di động xuống đất.

Lãnh Ngạn nói phương thức chung đụng giữa anh và Duy Nhất cho Doãn Tiêu Trác nghe.

Doãn Tiêu Trác không nói gì, “Các người thật đúng là... không thể tưởng tượng nổi... Lãnh Ngạn, tiếp tục như vậy không được, không công bằng với Duy Nhất, cũng không nên với anh, anh yêu cô ấy thật sao? Đừng không thừa nhận, giữa chúng ta còn giấu giếm cái gì.”

Anh nắm chặt tóc mình, roi vào chuyện cũ khổ sở, “Tiêu, tôi có thể yêu cô ấy sao? Tôi vốn không thể, tôi không muốn hại cô ấy, vốn chỉ nghe lời má Tăng nói tùy tiện tìm một cô gái lưu lại đời sau vì nhà họ Lãnh, vốn nói chỉ là giao dịch, nhưng tại sao lại như vậy?”

“Lãnh Ngạn, anh nghe tôi nói, anh có thể yêu, quên quá khứ đi, không có liên quan gì tới anh! Anh không cần cho mình gánh nặng như vậy!” Doãn Tiêu Trác thật lòng khuyên anh.

Anh không muốn nghe những lời này, vừa chạm đến quá khứ anh liền khổ sở không chịu nổi, cúp điện thoại, cuộn tròn trên ghế sa lon chỗ Duy Nhất vừa nằm, lòng đau như bị khoan...

Doãn Tiêu Trác nhìn điện thoại trong tay, thờ dài, Lãnh Ngạn vẫn không dám rời khỏi bóng ma của mình, có lẽ anh nên nghĩ biện pháp gì đó, buộc anh ấy nhảy ra chân thành đối xử với Duy Nhất...

Màn đêm dần phủ xuống, tầng trên cùng của Kỳ Thịnh hoàn toàn tắt tối, anh ngồi một mình trong bóng đêm, không định bật đèn, cũng không muốn rời đi, cô độc, là bạn đồng hành từ xưa tới nay của anh, anh đã sớm thành thói quen...

Chuông điện thoại di động chói tai vang lên, phá vỡ yên tĩnh của anh, vừa nhìn hiển thị cuộc gọi đến, là Duy Nhất.

Điều chỉnh xong dòng suy nghĩ của mình, nhẹ nhàng đáp lại, “Alo, Duy Nhất, anh đang làm thêm giờ.”

“À, vậy thôi, anh về sớm một chút, trở về sớm chút đi!” Dường như giọng nói của Duy Nhất rất thất vọng.

“Có chuyện gì không? Giọng nói không đúng?” Anh luôn có thể phân biệt ra Duy Nhất khác thường.

Duy Nhất do dự hồi lâu, hỏi một câu, “Anh có rất nhiều tiền sao?”

Anh không biết vì sao cô hỏi thế, thiếu tiền xài? Muốn mua đồ gì? “Cũng tạm...”

“Vậy anh thu mua công ty Kỳ Thịnh đi!” Duy Nhất tức giận nói.

Thu mua công ty của chính anh? “Tại sao?” Đề nghị này rất buồn cười.

“Người đàn ông núi băng đó, bắt nạt em! Là khắc tinh của em!”

Người nói vô ý, nghe có vẻ...

Anh là khắc tinh của cô? Có lẽ vậy...

Như vậy, anh có nên buông tay không?

Đêm nay, anh ngồi một mình trong phòng làm việc đến khi trời sáng...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Xin lỗi

Duy Nhất vẽ vẽ trên lịch ngày một vòng, đã là ngày thứ mười rồi, mười ngày liên tục anh không về nhà, gọi điện thoại cho anh luôn trả lời với cô rất bận, cô không hiểu, chẳng lẽ một người sẽ bận rộn đến không ngủ sao?

Cuộc sống không có anh, nhà họ Lãnh giống như tòa nhà cổ trống rỗng, không có sinh khí, mặc dù cô chưa từng gặp anh, nhưng chỉ cần biết rằng anh đang ở nhà, lòng của cô giống như được lấp đầy...

Hương thơm của hoa tulip trên bệ cửa sổ nồng nặc, con rối nhỏ cô đơn xoay tròn trong gió, hôm nay là chủ nhật, anh sẽ trở lại sao?

“Tic tắc, tic tắc,” đêm yên tĩnh chỉ nghe âm thanh chuyển động của đồng hồ báo thức, mười hai giờ đêm, cô tin chắc anh sẽ không về nữa, buồn bã tới cực điểm, thì ra, đây chính là mùi vị của nhớ mong...

Lãnh Dục, Lãnh Dục, nhớ tới cái tên này lại cảm giác mình giống như bị toàn thế giới vứt bỏ...

Ôm gấu tiểu Bô rách nát, cô một mình đi tới phòng của anh, nhẹ nhàng xoay, cửa phòng liền mở ra, chứng minh quả thật anh không ở nhà, nếu ở nhà, gian phòng sẽ khóa trái, đây là kết quả kinh nghiệm của một lần cô không nhìn được lòng hiếu kỳ, đêm hôm khuya khoắt định rình coi.

Trong phòng luôn chinh tề, như có như không, còn lưu lại mùi vị của anh.

Mở tủ treo quần áo ra, áo ngủ của anh được xếp thật chỉnh tề trong ngăn tủ, Duy Nhất lại nhớ tới cảm giác ở trong lòng anh, gỡ xuống một bộ thay ra, lại chui vào trong chăn mềm của anh, coi như ở trong lòng anh, rồi cuộc ngủ...

Trong vườn hoa, đèn xe sáng lên, một bóng dáng cao lớn tiến vào nhà họ Lãnh, đây gian phòng tầng hai, anh từng sờ tại chỗ...

“Cô bé ngốc, xin lỗi!” Anh khẽ vuốt tóc đen tán loạn của cô, giọng mũi hơi nghẹn ngào, lấy tay che kín ánh mắt của cô, ấn xuống một nụ hôn lên môi cô.

“Chúng ta chỉ có thể đi tới đây.” Một giọt nước mắt rơi trên mặt cô...

Đứng dậy, tắt đèn, lại rời đi...

Trong vườn hoa, đèn xe dần dần rời xa...

“Má Tăng! Má Tăng!” Duy Nhất vừa rời giường liền mặc áo ngủ của anh chạy tới chạy lui trong nhà họ Lãnh.

“Thiếu phu nhân, chuyện gì?” Má Tăng thò đầu ra từ trong bếp.

“Tôi hôm qua thiếu gia đã trở lại sao?” Duy Nhất giờ điện thoại trong tay lên, “Anh ấy quên mang điện thoại di động!”

Má Tăng đáp ứng, “Cái này, tôi không rõ lắm, tôi hôm qua tôi ngủ say như chết!”

“Thiếu phu nhân! Điện thoại di động ở chỗ cô à, thiếu gia đang tìm!” Tàn Nhiên đột nhiên tiến vào, đoạt lấy điện thoại di động trong tay cô.

Duy Nhất nhìn tay trống không, hỏi gấp, “Sao anh ấy không tự trở lại cầm?”

“Cậu ấy... bận...” Tàn Nhiên lấy cớ yếu ớt.

“Bận? Chủ nhật cũng bận sao? Tôi không tin!” Duy Nhất gây sự.

“Thật sự bận, tôi đi đây!” Tàn Nhiên chạy trốn chết, không muốn cũng không dám đối mặt với ánh mắt của Duy Nhất.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thân Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 51: Tôi sai rồi?

“Đội đã nào...!” Duy Nhất nín lấy ống tay áo của anh, “Tôi cũng đi! Tôi muốn thấy anh ấy!”

Những lời này vừa nói ra, khiến má Tăng và Tần Nhiên đứng yên tại chỗ, bao gồm cả Duy Nhất, cũng ngây ngẩn cả người, cô nói gì? Muốn gặp anh?

“Đúng! Tôi muốn thấy anh ấy!” Duy Nhất lại một lần nữa đọc hiểu tim mình, cô yêu hắn, cô là bà xã của anh, cô muốn gặp anh, điều này sai sao?

Tần Nhiên liếc mắg kéo quần áo của mình, “Thiếu phu nhân, cái này, cô nói với thiếu gia trước đi, không liên quan đến tôi, đừng lôi kéo tôi!”

“Tôi không! Tôi cứ kéo anh! Hôm nay anh không mang theo tôi đi tôi sẽ không buông!” Mười ngày nhớ nhung, khiến Duy Nhất hạ quyết tâm

Cuối cùng Tần Nhiên bị bức hết cách rồi, chỉ có thể dùng kế kim thiên thoát xác, cởi âu phục chạy như bay, còn hô to: “Thiếu phu nhân, tôi sẽ truyền đạt ý tứ của cô đến thiếu gia, cô đừng làm khó tôi!”

Tần Nhiên tránh thoát khỏi tay cô trong nháy mắt, cô cảm thấy lòng tốt của mình giống như bị móc rỗng, dang cảm âu phục của anh ta, nhìn theo hướng anh ta đang nhếch nhác chạy đi, nước mắt không nhịn được rơi xuống.

Mới đầu chỉ một hai giọt, tiếp theo từng hàng, cô lấy tay lau, nhưng lau lại chảy, lau lại chảy, lau thế nào cũng không sạch...

Cô giận dỗi ném mạnh áo của Tần Nhiên xuống đất, đứng lên trên đạp, bụng mặt khóc lớn.

Cô biết anh đang trốn tránh cô, đang trốn cô, nếu như giữa bọn họ chỉ là một bản giao dịch, sao anh lại đối xử tốt với cô như vậy? Nếu như anh vẫn luôn lạnh lẽo với mình, vậy mình nhất định sẽ không có hy vọng xa vời, nhưng anh lại luôn ở lúc cô cần nhất, dùng cách thức cô thích nhất để an ủi và quan tâm cô, khiến cho cô nói không ra, khiến cho tim cô đập thình thịch...

“Thiếu phu nhân!” Má Tăng thấy cô lệ rơi đầy mặt, không nhịn được ôm cô an ủi, giống như ôm con gái nhà mình.

“Má Tăng! Tôi sai rồi phải không? Tôi không nên thích thiếu gia nhà các người, tôi không nên có hy vọng xa vời, có đúng không?” Duy Nhất nhào vào trong ngực bà khóc lớn.

Má Tăng thở dài, “Thiếu phu nhân, cô đúng! Má Tăng mong đợi ngày này!”

Duy Nhất nghe được đạo lý huyền diệu, ngược mặt đầy nước mắt lên hỏi, “Má Tăng, ý của má là gì?”

Má Tăng trùi miến vuốt tóc cho cô, “Thiếu phu nhân, thiếu gia do một tay má Tăng nuôi nấng, nói một câu bất kính, cậu ấy giống như con của má Tăng vậy, nhưng mà, má Tăng già rồi, không thể nào chăm sóc cậu ấy cả đời, má Tăng cầu xin cô, chăm sóc thiếu gia thật tốt, má Tăng sẽ giúp cô!”

“Nhưng mà, anh ấy không muốn gặp tôi, anh ấy chắc rất ghét tôi... tôi luôn gây ra phiền toái cho anh ấy...” Nhớ tới mỗi lần mình đều coi anh là thùng rác mà kẻ khổ, Duy Nhất cảm thấy anh ấy nhất định là ghét bỏ mình.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Gặp mặt?

“Sẽ không! Sẽ không!” Má Tăng vỗ về cô, nói lảm bảm, “Má Tăng giúp cô nghĩ cách! Đi, chúng ta tới bệnh viện trước!”

“Đi bệnh viện làm gì?” Duy Nhất lau nước mắt.

Má Tăng ghé vào bên tai cô nói mấy câu, ngay lập tức mặt Duy Nhất đỏ ửng lên, thẹn thùng nói, “Má Tăng, không có, tôi tự biết!”

“Vậy cũng phải đi! Thiếu gia từng nói, mỗi tháng phải kiểm tra!”

Cảm xúc của Duy Nhất xuống thấp, anh rất hy vọng mình mang thai sao? Mang thai thì có thể hoàn thành giao dịch sớm một chút, có đúng không? Nhưng cô không nói ra, buồn buồn đáp lời, “Được rồi!”

Kết quả kiểm tra ở bệnh viện dĩ nhiên không như Duy Nhất dự kiến, cô không mang thai.

Má Tăng nói thầm nhỏ nhỏ, sao có thể chứ? Không đúng, ở chung một chỗ lâu như vậy!

Bác sỹ cười an ủi bà: “Đừng nóng vội, chuyện như vậy không vội vàng được, thân thể cô Lãnh không có vấn đề gì, ở chung một chỗ nhiều tự nhiên sẽ có.”

“Thân thể thiếu phu nhân không có vấn đề, chẳng lẽ thiếu gia có vấn đề?” Má Tăng đột nhiên đưa ra nghi vấn.

Bác sỹ sững sờ, “Cái này ngược lại không kiểm tra, cậu Lãnh có thời gian gọi cậu ấy đến kiểm tra.”

“Được! Tôi lập tức gọi điện thoại cho cậu ấy, gọi cậu ấy!” Má Tăng lấy điện thoại di động ra.

Mấy phút sau, má Tăng để điện thoại xuống, nói với bác sỹ, “Thiếu gia nói cậu ấy sẽ lập tức tới ngay, xin chờ mấy phút.”

Duy Nhất kéo má Tăng ra khỏi phòng, hoảng hốt, “Má Tăng, anh ấy thật sự muốn tới sao? Vậy tôi...”

Má Tăng giật mình, “Đúng vậy! Nhân cơ hội này cô có thể nhìn thấy thiếu gia, tôi đã nói với cô, thiếu gia thật ra là...”

Nói đến đây, má Tăng nhìn thấy ánh mắt mong đợi thiết tha của Duy Nhất, lời đến khóe miệng lại nuốt xuống, nếu như cô ấy biết tên người kết hôn cùng mình là người khác, sẽ có phản ứng gì? Thôi, cứ để cho bọn họ đối mặt, bồi dưỡng tình cảm tốt rồi lại nói chuyện này!

“Thật ra là cái gì?” Duy Nhất còn đang chờ má Tăng trả lời.

Má Tăng cuống quýt lắc đầu, “Không có gì, thiếu phu nhân, thật ra thì má Tăng đã muốn để cho hai người gặp mặt từ sớm, chỉ có điều, thiếu gia chắc chắn không đồng ý với ý kiến của cô, nhìn thấy cô ở đây sẽ không đi vào nữa, cho nên cô tìm một chỗ trốn, thiếu gia tới, tôi liền ra dấu tay cho cô, cô đi vào.”

Duy Nhất hơi sợ hãi, nắm lấy tay má Tăng, “Má Tăng, tôi sợ, thiếu gia của má vốn không yêu thích tôi, tôi...”

Má Tăng cười cười, an ủi cô, “Thiếu phu nhân, thiếu gia rất ít về nhà, nhưng khoảng thời gian trước lại ngày ngày ở nhà, là vì ai? Nhưng trong lòng thiếu gia có nút thắt, cần thiếu phu nhân mở ra giúp cậu ấy, thiếu phu nhân có dũng khí không?”

Nhớ tới khoảng thời gian ngắn ám áp kia, Duy Nhất cắn môi, quả quyết gật đầu.

“Nhưng mà, là nút thắt gì đây?” Duy Nhất hỏi tới.

Má Tăng đẩy cô vào một khúc quanh bên hành lang, “Bây giờ không còn kịp nữa rồi, tóm lại thiếu phu nhân nhớ, mặc kệ cô nhìn thấy gì, hoặc người ta nói như thế nào, chỉ cần cô đi theo trái tim mình là được!”

Lời má Tăng nói khiến Duy Nhất càng không hiểu, cô đứng trong bóng tối căng thẳng nhìn cửa vào bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Ly hôn?

Ước chừng nửa giờ sau, Lãnh Ngạn chạy xe tới bệnh viện, bởi vì má Tăng nói cho anh, Duy Nhất đã được tiểu Thôi đưa về nhà rồi, anh liền trực tiếp đi tới phòng bác sỹ.

Chỗ bóng tối, Duy Nhất nhìn thấy anh liền nói thầm xúi quẩy, sao nơi nào cũng có thể gặp anh ta?

Đi đến phòng bác sỹ phải qua chỗ Duy Nhất núp, Lãnh Ngạn không biết Duy Nhất núp trong bóng tối, chỉ lo đi về phía trước.

Vừa đúng lúc một y tá đẩy xe thuốc tới, nhiều người chật chội, liền nghiêng sang hướng Duy Nhất, do bức tường ngăn cản, y tá không thấy Duy Nhất, kết quả chính là bánh xe thuốc đè lên chân Duy Nhất, Duy Nhất đau đến kêu to.

Tiếng gào thét của cô hấp dẫn chú ý của mọi người, dĩ nhiên bao gồm cả Lãnh Ngạn và má Tăng.

Lãnh Ngạn nhìn thấy cô không khỏi hoảng hốt, “Sao em vẫn còn ở đây? Không phải...” Anh ý thức được mình lỡ lời, lập tức đổi đề tài, “Chân em như thế nào?”

Duy Nhất rút chân ra từ dưới xe đẩy, tức giận nói, “Anh nói thế nào? Lại là anh! Nếu không phải anh cản trở xe của y tá, cô ấy sao lại rẽ sang đây? Thật là sao chổi lớn, sao tôi lại xui xẻo như vậy!”

“Xin lỗi!” Anh nói một câu hiền lành.

Má Tăng chạy tới, thấy tình cảnh này cũng giật mình không ít, chỉ vào bọn họ, mắt trừng lớn như chuông đồng, “Các người... biết nhau?”

“Dĩ nhiên là biết! Khắc tinh của tôi đó! Mỗi lần gặp đều có chuyện không tốt!” Duy Nhất nổi giận dưng dưng.

“Nhưng...” Dù thế nào thì má Tăng cũng không thể ngờ hai người đã từng gặp mặt.

“Má Tăng, khi nào anh ấy tới! Chân tôi thật đau!” Duy Nhất nhìn ngón chân mình bị dè đã chảy máu.

“Cậu ấy...” Má Tăng ngược mắt nhìn sắc mặt của Lãnh Ngạn, lại không dám nói, “Thiếu gia cậu ấy... công ty tạm thời có việc, không tới!”

“Không nói sớm! Hại tôi bị tên quỷ này hại thêm một lần!” Duy Nhất khập khiễng đi tới phòng cấp cứu khoa ngoại.

“Thiếu phu nhân, cô có thể đi không?” Má Tăng đuổi theo.

“Má Tăng!” Quát khê một tiếng gọi bà lại.

“Thiếu... gia.” Má Tăng chột dạ đứng lại.

“Về sau tôi không muốn chuyện như vậy xảy ra nữa, còn nữa, trò chơi này không dễ chơi, tôi muốn chấm dứt, má nói với Duy Nhất, có thời gian ly hôn đi, chúng ta bồi thường tổn thất cho cô ấy, cô ấy muốn bao nhiêu thì cho bấy nhiêu.”

“Nhưng mà, thiếu gia, thiếu phu nhân cô ấy thật lòng thích cậu, cậu không định...”

“Không muốn! Không có nhưng nhị gì hết!” Anh nhú mày, vô cùng kiên định.

“Vậy muốn nói tự cậu nói, thiếu phu nhân đáng yêu như vậy, tôi không nói ra lời được!” Má Tăng khê lăm bầm vài câu, xoay người đi tìm Duy Nhất.

Lãnh Ngạn há miệng, nhưng cái gì cũng không nói ra được. Có lẽ, lần trước khi Duy Nhất nói ly hôn anh nên đồng ý, ít ra khi đó hai bên còn chưa hăm sâu như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Mèo

Lại qua một tuần lễ, anh giống như bốc hơi khỏi xã hội, biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi, má Tăng cũng không dám nhắc tới chuyện này.

Lúc rảnh rỗi, Duy Nhất làm một búp bê nam, nhưng không có mặt, cô không biết khuôn mặt anh như thế nào.

Treo nó cùng một chỗ với búp bê Duy Nhất, như vậy, có phải Duy Nhất sẽ không cô đơn không? Cô cười khổ...

Chủ nhật, đợi suốt một tuần Duy Nhất biết anh sẽ không trở lại, thời tiết càng ngày càng nóng, ánh nắng chiều như lửa thiêu cả vùng đất, tâm tình Duy Nhất buồn bực, định đi hồ bơi bơi đến khi trời sắp tối mới đi ra, khoác khăn tắm, đi dọc theo đường nhỏ trải đá cuội cạnh vườn hoa trở về nhà chính, đột nhiên bị thứ gì đó trong bụi cỏ hấp dẫn.

Cô nhặt lên xem, là mảnh vụn của con búp bê cô từng đánh mất, như bị hàm răng cắn xé, chia năm xẻ bảy.

Sắc trời dần tối, không hiểu sao, cô cảm thấy hơi sợ hãi.

Trong bụi cỏ bên cạnh đột nhiên phát ra âm thanh sột sột soạt soạt, Duy Nhất nhìn sang, trong bóng tối chỉ thấy ánh sáng xanh chớp lóe.

“A --” Duy Nhất bị sợ thét chói tai, co cẳng chạy.

“Thiếu phu nhân, chuyện gì?” Giọng một người đàn ông truyền đến.

Nghe được tiếng người, Duy Nhất hơi bình tâm lại, bình tĩnh nhìn, là quản gia, cũng chính là ông xã của má Tăng.

“Tôi... Tôi nhặt được cái này trong vườn hoa...” Duy Nhất run run rẩy rẩy đưa mảnh vụn trong tay cho quản gia, “Lần trước tôi bị mất, sao cũng không tìm thấy.”

Sau khi quản gia nhận được vào tay sắc mặt hơi biến đổi, sau đó lập tức trấn an Duy Nhất, “À, có thể là con chó nhỏ con mèo nhỏ phá phách! Trong vườn có chó mèo mà!”

“Thật sao?” Nỗi khiếp sợ của Duy Nhất vẫn chưa tiêu tan, vỗ ngực thở, không biết ánh sáng xanh trong vườn là thứ gì...

“Thiếu phu nhân, cô xem, đó không phải là con mèo thì là gì?” Quản gia chỉ về phía sau lưng cô.

Duy Nhất quay đầu lại, quả nhiên là một con mèo đen lớn, ánh mắt xanh biếc nhìn cô chăm chăm, mặc dù xác định là mèo, nhưng Duy Nhất vẫn cảm thấy không thoải mái.

Đã từng xem một cuốn tiểu thuyết kinh khủng, trong sách nói mèo đen không phải loài vật tốt lành, đến nay trong lòng vẫn còn sợ hãi. Không biết vì sao nhà họ Lãnh lại nuôi?

“Quần gia, trong nhà có mèo từ khi nào? Sao tôi không biết?” Duy Nhất quần chặt khăn tắm, chỉ cảm thấy khí lạnh đánh úp lên người.

Quần gia nhún nhường cười cười, “Vẫn luôn có, chỉ có điều thiếu phu nhân không phát hiện thôi.”

“Tại sao phải nuôi mèo đen?” Duy Nhất không biết vì sao cảm thấy trong nụ cười của quần gia có điều gì đó không nói nên lời.

“Đâu quan tâm nó mèo đen hay mèo trắng, chỉ cần bắt được chuột là mèo hay, thiếu phu nhân cô nói có đúng không?” Quần gia đáp lại như lẽ đương nhiên.

“Đúng, đúng!” Duy Nhất không muốn tiếp tục đoạn đối thoại làm cho người ta không thoải mái, đáp qua loa một tiếng, tăng nhanh bước chân, trở lại nhà chính.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Sợ

Đền được trong nhà họ Lãnh sáng trưng, nhưng cô vẫn cảm thấy âm u, không biết có phải do phòng quá lớn, người ở quá ít không.

“Thiếu phu nhân, đã trở lại, ăn cơm đi? Hay là đi tắm nước nóng trước, đừng để bị lạnh giống lần trước.” Thấy cô trở lại, má Tăng lập tức tiến lên đón, nụ cười hiền lành khiến Duy Nhất cảm thấy chút ấm áp.

Lần trước? Cô nhớ rõ lần trước sau khi đi bơi về thì ngã bệnh, sau đó ban đêm nhìn thấy thứ đáng sợ đó, tự nhiên, trong lòng bị bóng ma này bao phủ, cảm thấy cả người lạnh lẽo.

“Tôi lên tắm nước nóng trước!” Đồ bơi ướt nhẹp dính vào trên người, cô thật sự cảm thấy mình lại muốn ngã bệnh.

Trở về phòng vội vội vàng vàng ngâm mình trong nước nóng, bơi một buổi chiều, ngón tay cũng có nếp nhăn rồi, bây giờ lại ngâm nước?

Lúc thân thể không còn lạnh, cô từ bồn tắm ra ngoài, ánh mắt rơi lên bề cửa sổ.

Bên ngoài trời dần tối, bóng cây lá lướt bắt đầu lay động trong bóng đêm, đèn đường u ám khiến cho vườn hoa càng tăng thêm một chút hơi thở quỷ dị, cả nhà họ Lãnh yên tĩnh không một tiếng người.

“Tinh – Tinh – Tinh –...” Đột nhiên xuất hiện tiếng vang khiến Duy Nhất hoảng hồn, là tiếng đồng hồ báo thức, đã tám giờ.

Nước trên tóc nhỏ vào cổ Duy Nhất, thân thể vừa mới ấm áp lại trở nên lạnh lẽo, Duy Nhất nắm chặt ngực, chỉ cảm thấy tim đập loạn không ngừng, cô sợ! Cô rất sợ!

Nhanh chóng cầm điện thoại ra, giống như điện gọi điện thoại cho anh, nhưng luôn tắt máy, tắt máy...

“Bốp!” một tiếng, Duy Nhất ném điện thoại lên tường, điện thoại di động rớt xuống đất, bể thành ba mảnh.

Nếu không liên lạc, còn giữ điện thoại di động có ích gì? Rốt cuộc mình ở đây làm gì? Coi như là để giùm, cũng phải có người gieo giống!

Tiện tay ôm gấu tiểu Bô đã làm bạn lớn lên cùng cô, gấu tiểu Bô ấm áp mềm mại phơi bày trước ngực cô.

Không! Cô không dám tiếp tục sống một mình ở nơi này, người phụ nữ áo trắng kinh khủng mỉm cười tái hiện trong đầu, tóc gáy toàn thân cô dựng đứng lên...

Run rẩy tìm điện thoại di động cũ trong túi xách, bấm số điện thoại kêu cứu khẩn cấp ngày trước, vừa gọi liền thông: “Này, Từ Nhiên, em là Duy Nhất, anh đang ở đâu? Em muốn gặp anh!” Không đợi Doãn Từ Nhiên trả lời, cô đã nói một tràng.

“Duy Nhất? Anh đang làm thêm giờ, sao vậy?” Doãn Từ Nhiên cảm thấy cô hơi khác thường.

“Em mặc kệ bây giờ anh đang làm gì! Bây giờ em muốn gặp anh, anh ra ngoài, ở sân bóng rổ sau công ty chờ em!” Duy Nhất không quan tâm anh ấy đồng ý hay không, cúp điện thoại, mở tủ treo quần áo thay quần áo.

Nhìn trang phục đất giả treo chính tề trong ngăn tủ, cô không biết nên mặc bộ nào, cuối cùng rơi vào ánh mắt cô là quần Jean áo sơ mi trắng – bộ cô mặc khi lần đầu tiên tới đây, không chút do dự mặc vào.

Quần áo như vậy mới xứng với người nhàn hạ bị bỏ rơi như mình chứ? Cô lấy đồ gì đó trong túi GUCCI, tự nhiên ôm gấu tiểu Bô, đứng trước gương, cô ngáy ngẩn người, hình như cô trở lại lúc trước, trở lại ngày hai mươi chín tháng hai đó...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Không rơi lệ

Tự nhiên, trong lòng dâng lên cảm xúc xa cách, giống như chuyến đi này sẽ không quay trở lại. Có lẽ đây là ý trời, cô tới thế nào, đi thế ấy...

“Duy Nhất, cười một cái, không được sợ, cũng không được rơi lệ!” Nhìn mình trong gương, cô cười sáng sủa, đúng, nước mắt là thứ xa xỉ, cô không hưởng thụ nổi, đây là mới là Duy Nhất, cô chỉ có thể là Duy Nhất...

Mở cửa, xuống tầng, ôm chặt gấu tiểu Bô trong ngực...

Má Tăng thấy cô ăn mặc chính tề, khó hiểu hỏi, “Thiếu phu nhân, muốn đi ra ngoài sao? Còn chưa ăn cơm nữa?”

“À, tôi đi ra ngoài ăn với bạn.” Duy Nhất cúi thấp đầu.

Tiểu Thôi đưa cô đến gần tập đoàn Doãn thị, hỏi như ngày thường, “Thiếu phu nhân, mấy giờ tôi tới đón cô về?”

Mấy giờ? Trở về? Trong lòng đau xót, cô, còn có thể trở về sao? Thật sự không biết...

“Không cần đến đón, nếu như tôi về, bạn tôi sẽ đưa tôi về.” Cô không biến sắc, tự mình mở cửa xuống xe.

“Duy Nhất!”

Từ xa, Duy Nhất đã nhìn thấy Doãn Tử Nhiên giờ hai bọc đồ to gọi tên cô, sân bóng rổ ban đêm, ánh đèn rất sáng, nụ cười của Doãn Tử Nhiên thật ấm áp.

Lòng Duy Nhất đột nhiên ấm áp, từ khi nào, Doãn Tử Nhiên luôn mua Hamburger, bánh ngọt và kem, hai người ngồi trên cầu thang trường học vừa trò chuyện vừa ăn.

“Tử Nhiên!” Cô chạy thật nhanh tới, khoảnh khắc kia, cuối cùng không cảm thấy sợ...

“Anh mua cái gì?” Cô vẫn như trước đảo qua túi giấy của anh, bên trong vẫn có Hamburger và bánh ngọt lằng lằng nằm yên như trước.

Đôi mắt của cô ẩm ướt trong nháy mắt, bên tai vang lên lời nói ấm áp: Duy Nhất, nước mắt chỉ có thể chảy với anh...

Không! Cho tới bây giờ Nhiệm Duy Nhất sẽ không rơi lệ!

Ngẩng đầu lên, nụ cười dưới ánh đèn hết sức chói mắt, “Tử Nhiên, sao anh biết em chưa ăn cơm tối? Anh thật tốt! Em còn muốn ăn kem!”

Doãn Tử Nhiên cười lắc đầu, “Thật sự chưa trưởng thành! Chờ đi, anh đi mua!”

Khi Doãn Tử Nhiên cầm hai cây kem trở lại, Duy Nhất đang cầm Hamburger cắn điên cuồng, giống như đã đói từ lâu, chẳng lẽ nhà họ Lãnh có thể để cô bị đói?

Anh không biết tại sao tối nay Duy Nhất gọi điện thoại cho anh, lúc đó anh đang chuẩn bị phương án cho cuộc họp ngày mai, xem ra ngày mai chỉ có thể nghe ông cụ mắng, anh từng nói, chỉ cần cô cần, anh sẽ ở đây...

Vẫn ưa thích dáng vẻ hôm nay của cô, không có quần áo trang sức nhãn hiệu nổi tiếng, tóc thẳng đơn giản, tướng ăn ngầu ngẩn, đây mới là Duy Nhất anh biết.

“Tử Nhiên, anh không ăn sao? Nhìn em làm gì?” Duy Nhất đã ăn xong bánh ngọt của mình, đầu lưỡi liếm bơ bên môi.

Anh cười cười, “Anh không đói bụng, em ăn hết đi!”

“Thật sao? Vậy em ăn! Em đói bụng lắm rồi!” Duy Nhất cầm cái túi khác lên bắt đầu ăn như hổ đói.

Anh chỉ cười, thật ra thì anh cũng chưa ăn com tối...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Em muốn trở về

“Duy Nhất, tiếp theo đi đâu?” Doãn Từ Nhiên nhìn Duy Nhất đang chống nạnh nắc cụt.

“No bụng rồi!” Duy Nhất che bụng, ngáp một cái, “Em muốn về nhà.”

“Về nhà họ Lãnh? Anh đưa em về!”

Về mặt Duy Nhất trở nên đau xót, lắc lắc đầu, “Không, em muốn trở về nhà ban đầu của em!”

“Em làm sao vậy? Duy Nhất? Anh ta bắt nạt em? Đối xử không tốt với em?” Doãn Từ Nhiên đột nhiên kích động.

Giữa bọn họ có thể nói là bắt nạt sao? Có thể nói ai có lỗi với người nào sao? Vốn chỉ là giao dịch, chi có điều mình quá coi trọng thôi.

Cô vẫn lắc đầu, cười khổ, “Không phải, chẳng qua em cảm thấy mình thích Duy Nhất trước kia. Từ Nhiên, em... em biết tìm anh mở miệng vay tiền rất mất thể diện, nhưng mà, nếu như, nhưng mà...”

“Duy Nhất! Em có gì cứ nói, giữa chúng ta cần thiết phải khách khí như vậy sao? Em muốn bao nhiêu?” Doãn Từ Nhiên cắt đứt ngập ngừng của cô.

Mắt Duy Nhất nhìn hướng khác, bởi vì hốc mắt cô hơi nóng, không phải đã nói không cho phép khóc sao? “Em cũng không biết, em chỉ nói là lỡ như, anh yên tâm, em sẽ trả lại cho anh.”

Lý do cô nghĩ đến có thể tìm Doãn Từ Nhiên vay tiền, là bởi vì thỏa thuận kia, cô và anh kết hôn, cho đến khi sinh bé con mới được rời đi, nếu như bây giờ cô hủy bỏ, có phải trả tiền bội ước không?

Thật ra thì trước đó cô chưa từng nghĩ muốn rời khỏi nhà họ Lãnh, hẹn Doãn Từ Nhiên ra ngoài cũng bởi vì cô sợ hãi, nhưng giờ phút này, khi cô cảm thấy không còn chỗ để đi, đột nhiên muốn trở về phòng nhỏ như chuồng chim câu của mình, chỗ đó thật sự rất nhỏ, lại tràn đầy nỗi nhớ mẹ, nhưng thoải mái hơn khu nhà cao cấp thâm trầm trống rỗng kia nhiều, chỉ có điều, lúc đưa ra quyết định này, trái tim, rất đau, cực kỳ đau...

“Duy Nhất, anh hiểu, em biết tất cả sự thật rồi sao? Có phải không chấp nhận nổi, định rời xa anh ta? Anh đã nói trước, anh ta sẽ không mang lại hạnh phúc cho em!” Dường như Doãn Từ Nhiên rất tức giận.

Duy Nhất kinh ngạc nhìn Doãn Từ Nhiên, không hiểu lời Doãn Từ Nhiên nói có ý gì, cô phải biết cái gì?

Doãn Từ Nhiên không để ý tới vẻ mặt mờ mịt của Duy Nhất, chỉ ôm lấy bả vai Duy Nhất, nói cho cô biết, “Duy Nhất, em nên sớm rời khỏi anh ta, chỉ có điều, bây giờ cũng không coi là muộn, đừng lo lắng, cho dù xảy ra chuyện gì đều có anh, lòng anh vẫn như trước đây, tin tưởng anh, anh sẽ cho em hạnh phúc!”

Duy Nhất lại bị những lời này của anh hù dọa, thoát khỏi tay anh, “Từ Nhiên, em không có ý này. Thật ra thì em rất nhớ thời gian trước, chúng ta là bạn bè tốt nhất, cho nên, khi em sợ em sẽ nghĩ đến anh, nhưng mà, nếu như anh nói như thế, vậy em đi đây.”

“Duy Nhất, tại sao? Trước kia chúng ta chỉ là bạn bè thôi sao? Anh không cho là thế, chẳng lẽ em thật sự yêu người kia hả? Em nói đi, trước kia anh làm gì không tốt, anh sửa!” Doãn Từ Nhiên chặn trước người cô, không để cho cô đi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Quên

Duy Nhất lắc đầu, cô không đành lòng làm tổn thương Từ Nhiên, nhưng mà bây giờ hình như cô đã hiểu rõ nỗi khổ khi yêu một người, thay vì cho anh hy vọng còn không bằng để cho anh hoàn toàn hết hy vọng.

“Tử Nhiên, anh hãy nghe em nói, anh rất tốt, tất cả những gì anh làm đều khiến em cảm động, cho nên, trong lòng em, em coi anh là người thân, anh biết không? Bây giờ anh chính là người thân duy nhất còn tồn tại trên thế giới này của em, Tử Nhiên, nếu như anh có thể tiếp nhận lời này, em sẽ rất quý trọng tình cảm giống như tình thân của chúng ta, nếu như anh không thể chấp nhận, vậy em... mình em cũng có thể sống tốt!” Vai Duy Nhất hơi run, cúi đầu lướt qua Doãn Tử Nhiên, chạy tới trạm xe bus.

“Duy Nhất!” Doãn Tử Nhiên đuổi theo nắm tay cô, “Bé ngọc! Anh đương nhiên là người thân nhất của em! Em dám một mình! Nói mình đáng thương như vậy, muốn gạt anh ra hả!”

Duy Nhất bật cười, “Tử Nhiên, về sau em gọi anh là anh trai nhé? Anh biết không? Khi còn bé em hâm mộ nhất người khác có anh trai, bị người bắt nạt có anh trai đến giúp đỡ, hiểu được, em thật sự muốn một người anh trai nhiều hơn!”

Trái tim Doãn Tử Nhiên khẽ đau, cô chỉ coi anh là người thân, là anh trai, nhưng khi anh nhìn thấy thân hình gầy gò nhỏ bé của cô đi xa trong màn đêm thì trong lòng anh càng đau. Được rồi, chỉ cần cô tốt, cô coi anh là anh trai, anh sẽ đợi thêm, đợi đến khi cô cần anh...

Anh cười xoa xoa tóc cô, “Anh lại gặp xui xẻo rồi! Thêm một cô em gái ngọc! Đi thôi! Anh và em về nhà!”

“Ừm!” Duy Nhất ra sức gạt đầu, liếc mắt, chú ý tới băng ghế dài nơi bọn họ vừa ngồi, nghiêng đầu cười nói, “Quên mất một thứ!”

Cô quay lại ôm lấy gấu tiểu Bó, “Được rồi, bây giờ đi thôi!”

Doãn Tử Nhiên nhiu mày, “Hồng như vậy mà em còn giữ, lần sau anh mua con mới cho em!”

“Đừng! Em thích con cũ!” Đúng, cô thích đồ cũ, bởi vì nó ngưng tụ tình cảm và hồi ức trở nên sâu sắc, đáng giá giữ lại, nếu không, tại sao cô lại không ôm con gấu bông của Tần Nhiên tặng đi chứ?

“Thật khờ!” Doãn Tử Nhiên gõ đầu cô một cái, “Đợi anh... anh lái xe tới đây đưa em về!”

“Không!” Duy Nhất cười lắc đầu, “Em là Nhiệm Duy Nhất, em không muốn xe sang trọng, không muốn quần áo hàng hiệu, em chỉ muốn trở về làm Duy Nhất bình thường kia.”

“Được! Vậy anh cũng là Doãn Tử Nhiên trước kia! Đi thôi, em mời anh ngồi xe, anh không có tiền lẻ!” Doãn Tử Nhiên cười dắt tay cô.

Hai người hi hi ha ha chạy tới trạm xe bus.

Trong tiếng cười, vẫn có một giọt lệ lơ đãng nhỏ xuống theo gió...

Có lẽ vậy, trở lại quá khứ thì có thể quên tất cả; quên đi, coi như nó là một giấc mộng, giấc mộng tình, ngày mai còn muốn tiếp tục...

Duy Nhất cười yếu ớt với mình, ngoái đầu nhìn lại, có một chiếc xe chạy qua, hình như rất quen thuộc, Bugatti veyron màu đen, đã gặp ở đâu? Không nhớ rõ...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Đi?

Lãnh Ngạn lái xe chậm rãi tới gần nhà họ Lãnh, khi tiến vào nhà chính, anh gọi điện thoại cho má Tăng trước, “Má Tăng, Duy Nhất trở về phòng rồi à?”

Từ trước anh đều như vậy, xác định trước không gặp mặt Duy Nhất mới vào nhà, sau đó về phòng của mình, gỡ con rối nhỏ trước cửa sổ, đọc tin cô nhắn lại, cảm giác hi vọng ái ố, giống như đang mặt đối mặt nói chuyện cùng cô.

Mà hôm nay, má Tăng lại trả lời: “Thiếu gia, thiếu phu nhân cô ấy đi ra ngoài, nói là ăn cơm với bạn.”

“Được, biết rồi.” Anh không hề phát hiện có gì khác thường, chỉ dừng xe xong trở lên tầng thì phát hiện ngọn đèn trên tầng ba không sáng, trong lòng trống trải. Ngày trước, mỗi một lần về nhà, chỉ cần nhìn thấy chiếc đèn này sáng, anh lại cảm thấy ấm áp.

Trở về phòng, theo thói quen đi lấy con búp bê nhỏ ngoài cửa sổ, lại phát hiện bên cạnh búp bê Duy Nhất còn có một búp bê nam, mặc đồ ngủ, không có ngũ quan.

Tay của anh dừng lại trên không trung, hình như từng thấy một người trong đêm, Duy Nhất cô đọc cuộn trên góc giường như thế nào, ôm gấu tiểu Bó chịu đựng. Cô luôn thích rúc vào trong góc, luôn thích ôm gấu tiểu Bó, không phải sao? Con gấu rách nát kia, là gấu tiểu Bó Doãn Tử Nhiên đưa cho cô...

Không hiểu vì sao trong lòng đau đớn, trải qua mấy ngày nay, không phải là anh không đau khổ? Xa cách cô, mỗi một giây trôi qua đều là gian nan với anh, càng muốn quên càng nhớ nhưng, hôm nay rốt cuộc chịu hết nổi trở lại nhìn, cô không có ở đây, chỉ có điều, không có ở đây cũng tốt...

Đột nhiên rất muốn đi xem phòng của cô.

Đẩy cửa ra, trong phòng hoàn toàn tăm tối. “Răng rắc”, dường như dưới chân dẫm lên thứ gì, mở đèn, mảnh vụn của điện thoại di động trên đất đập vào mắt.

Chắc cô gọi điện thoại cho anh? Gần đây anh vẫn tắt máy, cho nên, cô tức giận?

Tất cả trong phòng đều như trước, nhưng lại luôn cảm thấy thiếu một thứ gì đó. Gấu tiểu Bô! Gấu tiểu Bô không thấy! Trong lòng bắt đầu hốt hoảng, mở tủ treo quần áo ra, trang phục vẫn chỉnh tề, chỉ thiếu bộ quần áo cô mặc lúc đến đây, còn có túi xách của cô...

Tim của anh lập tức bị đảo ngược, giống như bị đảo đi một kiểu khó chịu. Cô thật sự không mang gì đi, trừ thứ vốn thuộc về cô!

Trực giác nói cho anh biết, Duy Nhất đang nói lời từ biệt với anh...

“Má Tăng! Má Tăng!” Anh hô to gọi nhỏ suốt dọc đường chạy xuống tầng dưới.

“Đến đây, thiếu gia, có chuyện gì?” Hai tay má Tăng đều là nước, từ phòng bếp đi ra.

“Lúc Duy Nhất đi có gì khác thường không? Cô ấy có nói đi đâu không?” Anh hỏi rất nóng lòng.

Má Tăng lắc đầu, “Cô ấy không nói, là tiểu Thôi đưa cô ấy đi.”

“Gọi tiểu Thôi!” Tâm tình của anh chưa từng kích động như thế.

Lái xe tiểu Thôi báo cáo cận kề từng ly từng tý lúc đưa Duy Nhất đi, cận kề đến từng động tác, từng vẻ mặt của Duy Nhất.

“Cô ấy nói mấy giờ đi đón?” Lãnh Ngan cau mày hỏi.

Tiểu Thôi chần chờ một lúc, “Không có, thiếu phu nhân nói, nếu như cô ấy trở lại, bạn cô ấy sẽ đưa về.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Hiểu lầm

Mặt Lãnh Ngan lập tức biến sắc, giống như phủ lên một lớp sương lạnh, “Nếu như?! Nếu như?! Nếu như cô ấy không trở lại đây?”

“Đúng... rất xin lỗi, thiếu gia... Tôi không nghĩ nhiều như vậy... Bây giờ tôi đi...” Mặc dù thiếu gia lạnh như băng, nhưng tiểu Thôi chưa từng thấy cậu ấy phát hỏa lớn như vậy, xoay người đi ra ngoài lái xe.

Lãnh Ngan nhìn dáng vẻ cuồng cuồng của tiểu Thôi, cảm xúc thoáng ổn định, anh nghĩ, bản thân mình làm gì vậy? Đây không phải là kết cục mình muốn hay sao? Anh vẫn không cách nào mở miệng nói hai chữ ly hôn, hôm nay, Duy Nhất tự đi, không phải là kết cục tốt nhất sao?

“Bỏ đi! Tiểu Thôi!” Anh mệt mỏi đứng lên.

“Cái gì?” Tiểu Thôi không hiểu vì sao thiếu gia đột nhiên thay đổi.

Lãnh Ngan đè lên ấn đường * đau đớn, đi ra ngoài.

(*) Ấn đường: điểm giữa hai chân mày

“Thiếu gia, cậu đi đâu?” Má Tăng và tiểu Thôi trăm miệng một lời.

Đi đâu? Anh có thể đi đâu? Một người đi đâu chẳng giống nhau?

Lại không ý thức lái xe đến tầng dưới tập đoàn Doãn thị, cô gái tóc dài tới eo, mực áo phong quần cạp cao chói mắt như vậy tiến vào tầm mắt anh, đã lâu không thấy cô rồi, một nụ cười nhàn nhạt tràn ra trên môi.

Nhưng mà, bên cạnh cô là ai? Doãn Tử Nhiên...

Hai người bạn họ tay trong tay chen lên xe bus, cười vui vẻ như vậy, anh còn chưa từng thấy Duy Nhất vui vẻ như vậy mà cười, có lẽ, bạn họ mới thích hợp là một đôi...

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng anh vẫn không nhận được đi theo chiếc xe bus kia, chỉ vì anh muốn nhìn Duy Nhất nhiều thêm...

Chỉ thấy sau khi bạn họ xuống xe đi vào một khu dân cư nghèo, ở trước một căn phòng nhỏ như lồng chim bồ câu, bạn họ lên tầng trên.

Ngày trước Duy Nhất ở chỗ gian khổ như này sao? Anh rất xấu hổ, lại chưa từng quan tâm

Tầng trên sáng đèn, ánh sáng màu vàng, trong đêm thoát nhìn rất ấm áp, đáng tiếc, người chiếu sáng ngọn đèn này không vì anh nữa! Đau lòng, như nước thủy triều dâng...

Cách âm phòng cũ rất kém, quay kính xe xuống, có thể nghe thấy âm thanh hi hi ha ha không dứt ở tầng trên, mãi cho đến khi tắt đèn, Doãn Từ Nhiên cũng không xuống...

Anh cười khổ, như vậy, đúng là kết cục tốt nhất...

Trong bóng tối, tàn thuốc trong xe vẫn lóe ánh lửa, vẫn chọt hiện suốt một đêm...

Sáng sớm, anh thay đổi phương hướng rồi đi, trong kính chiếu hậu, Doãn Từ Nhiên và Duy Nhất từ trên lầu đi xuống vừa cười vừa nói, trên vai Doãn Từ Nhiên đeo giỏ xách của Duy Nhất...

Anh tăng tốc, không cho phép mình quay đầu lại...

Duy Nhất dừng chân, nhú mày suy nghĩ, chiếc xe vừa rồi mới quẹo qua hình như là chiếc Bugatti Veyron màu đen, sao luôn gặp? Cảm giác chiếc xe này có liên hệ gì đó với mình, tuy nhiên nghĩ thế nào cũng không ra cái gì.

“Duy Nhất, nhìn cái gì thế?” Doãn Từ Nhiên theo ánh mắt của cô, cái gì cũng không nhìn thấy.

“Không có, đi thôi! Chen xe buýt, Tổng giám đốc cũng đừng tới trễ!” Duy Nhất nhận lấy bữa sáng anh đưa, đón ánh mặt trời mỉm cười với anh.

Bên cạnh, không biết CD nhà nào đang hát “Baby, em chính là duy nhất của anh...”, bầu trời lập tức mờ mịt...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Trách nhiệm?

“Duy Nhất, cậu làm sao vậy! Tài liệu hôm nay sai nhiều chỗ! May mà tớ xem trước, nếu không Tổng giám đốc cầm đi họp sẽ bị xấu mặt!” Mỹ Mỹ cầm một xấp tài liệu đi tới bên cạnh cô.

“Thật xin lỗi! Mỹ Mỹ! Lần sau tớ sẽ cẩn thận chút!” Trong đầu Duy Nhất hoàn toàn hỗn loạn

Mỹ Mỹ nhìn cô chăm chăm, “Duy Nhất, có phải cậu có tâm sự gì không? Tớ cảm thấy dạo gần đây cậu rất không bình thường, còn nữa, hôm nay cậu và Tổng giám đốc cùng đi làm, áo sơ mi Tổng giám đốc mặc còn là của ngày hôm qua, có phải các người...?”

“Trời ơi! Mỹ Mỹ, cậu đừng đoán mò! Ngày hôm qua Từ Nhiên ở cùng với tớ, nhưng chúng tớ không hề làm gì cả! Cậu nghĩ cái gì vậy? Đầu óc tớ đủ loạn rồi, đừng làm phiền tớ!” Duy Nhất gõ chữ thật nhanh trên bàn phím.

“Duy Nhất, sao trưa nay má Tăng không mang hộp cơm tiện lợi đến cho cậu?” Mỹ Mỹ hỏi sát.

Duy Nhất vừa xóa toàn bộ chỗ vừa đánh, ôm đầu, “Mỹ Mỹ! Tớ lại đánh sai rồi! Cậu để cho tớ yên tĩnh có được không!”

Mỹ Mỹ bất đắc dĩ, cầm tài liệu trên tay giao cho cô, “Thôi, cậu đánh một ngày, hay là để tớ tới đánh đi, cậu mang những tài liệu này tới phòng họp, Tổng giám đốc đang cần!”

“Cám ơn!” Duy Nhất quả thật không cách nào tập trung tinh thần làm việc.

“Cám ơn cái gì chứ! Mau đi đi! Tớ chỉ không muốn bị cậu liên lụy ở lại làm thêm giờ mà thôi!” Mỹ Mỹ đẩy cô đi.

Duy Nhất cười cười, cầm văn kiện lên, đi tới phòng họp.

Khẽ gõ cửa một cái, truyền ra giọng nói của tổng giám đốc Doãn Tiêu Trác, “Đi vào.”

“Tổng giám đốc, đây là... anh muốn” Lời của cô còn chưa nói hết, lại bị không khí trong phòng họp hãm lại.

Không phải đang họp à? Sao chỉ có bốn người? Doãn Tiêu Trác, Doãn Tử Nhiên, núi băng Lãnh Ngạn kia, còn có một ông cụ không biết.

Hình như ông cụ đang tức giận, mà Doãn Tử Nhiên lại cúi gằm đầu.

“À, Duy Nhất! Đề tài liệu xuống, cho chúng tôi mấy ly cà phê.” Doãn Tiêu Trác nhìn ra cô lúng túng, giúp cô.

“Được!” Cô xoay người đi ra ngoài, khoảnh khắc lúc đóng cửa, cảm thấy có ánh sáng kỳ lạ đâm vào lưng cô.

“Xảy ra chuyện gì à?” Duy Nhất nhỏ giọng hỏi thư ký bên ngoài phòng họp.

Thư ký liếc nhìn cửa đóng chặt, nhỏ giọng nói, “Hình như tối hôm qua Tổng giám đốc chưa chuẩn bị xong phương án họp ngày hôm nay, hạng mục của chúng ta và Kỳ Thịnh bị kéo dài thời hạn, tổn thất rất lớn, Tổng giám đốc đang bị ông cụ mắng, ông cụ rất coi trọng hạng mục này, vốn việc trong công ty đều giao cho tổng giám đốc quản lý, còn đích thân tới hỏi hạng mục này.”

Duy Nhất ngây người, Doãn Tử Nhiên ngốc nghếch, ai bảo anh ấy cùng mình một buổi tối!

Cà phê cũng không pha, cô trực tiếp vọt vào phòng họp, bốn người trong phòng họp bị động tác của cô làm sợ nhảy dựng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Trách nhiệm (2)

Cô tiến lên đối diện với ông cụ Doãn vái chào một cái: “Chào ngài, bác trai, thật xin lỗi, chuyện này là do cháu gây nên, nếu ngày hôm qua cháu không ép Tử Nhiên đi, anh ấy sẽ không phạm phải lỗi này.”

“Duy Nhất! Em nói mò gì vậy? Mau đi ra!” Doãn Tử Nhiên cau mày, nhỏ giọng đuổi cô.

“Cô? Tên là Duy Nhất?” Ánh mắt ông cụ Doãn nhìn chăm chú lên mặt cô.

“Dạ!” Duy Nhất cảm thấy ánh mắt của ông ta rất khôn khéo, người thấy rụt rè.

“Bởi vì cô mà như vậy? Cô dựa vào cái gì mà tới gánh chịu trách nhiệm? Có làm công cả đời cô cũng không bồi thường nổi tổn thất kéo dài thời hạn của công trình.” Lời ông cụ Doãn lạnh lẽo mà chua ngoa.

“Cha!” “Bác trai!” Trong khoảng thời gian ngắn, ba người kia thế mà lại trăm miệng một lời gọi ông cụ.

Rất khó thấy núi băng Lãnh Ngạn cười cười, “Bác trai, thôi đi! Dù sao chúng ta cũng có quan hệ lâu đời, đừng vì chút chuyện nhỏ này mà trách cứ Tử Nhiên, như vậy đi, Kỳ Thịnh gánh chịu toàn bộ tổn thất lần này.”

“Chuyện này... như vậy sao được?” Ông cụ Doãn khoát tay liên tiếp.

Doãn Tử Nhiên lại đột nhiên đứng lên, “Ai muốn anh gánh chịu! Đừng giả mù sa mưa giả làm người tốt! Là vấn đề của tôi, tự tôi gánh chịu, cha, tiền lương cả đời con đủ để bồi thường chứ?”

“Thằng nhóc thối tha này!” Ông cụ Doãn giận đến phát run, “Con có mặt mũi mà nói chuyện! Đều sinh con trai, sao con trai của tôi lại kém con trai nhà họ Lãnh chút xíu?”

Doãn Tử Nhiên liếc mắt nhìn Lãnh Ngạn, “Vậy trăm năm sau để con trai nhà họ Lãnh lo ma chay cho cha đi! Duy Nhất, chúng ta đi!” Anh kéo tay Duy Nhất lao ra khỏi phòng họp.

Trong phòng họp, ông cụ Doãn ôm ngực thở, Doãn Tiêu Trác vội vàng dứt thuốc cho ông, ông mới thoáng ổn định lại, lắc đầu thở dài với đôi mắt lạnh, “Ôi, đúng là tội nuôi con không dạy, để cho cậu chê cười.”

Lãnh Ngạn khẽ mỉm cười, “Tử Nhiên còn nhỏ, bác trai quá lo lắng, cứ như vậy đi, tổn thất này cháu tới gánh chịu, chuyện này... cần phải như vậy.”

Doãn Tiêu Trác cũng không tranh giành, chỉ cười nói, “Vấn anh nên gánh chịu!”

Lãnh Ngạn không nói gì, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm ngoài cửa, bóng dáng hai người trẻ tuổi dần đi xa.

“Tự Nhiên, xin lỗi!” Lúc tan việc, Duy Nhất và Doãn Từ Nhiên đi ra thang máy.

“Duy Nhất, hôm nay em đã nói xin lỗi năm trăm lần rồi, nếu như em thật sự thấy có lỗi với anh, vậy em hãy thu nhận anh đi, bây giờ anh không có nhà để về, trở về sẽ bị cha đánh như tử!” Doãn Từ Nhiên từ chối cho ý kiến.

“Không phải chứ? Anh ở chỗ của em? Anh là tổng giám đốc, sẽ giảm giá trị! Ô khách sạn ý!” Duy Nhất hoảng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Tai nạn xe cộ

Sắc mặt Doãn Từ Nhiên nghiêm nghị, “Anh nói rồi, anh vẫn là Doãn Từ Nhiên trước kia, em nói vậy anh sẽ tức giận!”

“Được! Em không nói! Đây, anh phải đóng tiền thuê phòng! Không kiếm cũng phí, cho người khác đóng một ngàn đồng mỗi tháng, anh là tổng giám đốc, thế nào cũng phải năm ngàn đồng một tháng mới phù hợp với thân phận của anh!”

“Cô nhóc xấu xa!” Doãn Từ Nhiên gõ gõ đầu cô, hai người một đuổi một trốn chạy vào thang máy, tiếng cười cũng đọng lại trong khoảnh khắc thang máy đóng lại.

Lãnh Ngạn và Doãn Tiêu Trác đã ở trong thang máy, ánh mắt hai người nhìn cô hơi quái dị, cô hơi mất tự nhiên gật gật đầu, “Chào buổi chiều tổng giám đốc, chào buổi chiều ngài Lãnh!”

Ngài Lãnh? Xưng hô này khiến Doãn Tiêu Trác phì cười, khiến Lãnh Ngạn cau mày, khoảnh khắc đó, anh thà bị cô gọi là khách tình...

Doãn Từ Nhiên lại cố ý cầm tay Duy Nhất, nói thân mật, “Duy Nhất, anh đưa em về trước, sau đó anh về lấy quần áo, tối nay dọn đến chỗ của em”

Cõi lòng của người nào đó giống như bị kim châm, phản ứng của Doãn Tiêu Trác lớn nhất, “Cái gì? Em dọn tới chỗ đó của Duy Nhất? Nói cái gì vậy! Em trở về nhà cho anh!”

“Anh! Anh trở về làm con ngoan của anh đi, dù sao em cũng không phải là con của người ta, chuyện kỳ cục gì cũng làm ra được!” Doãn Từ Nhiên đối chọi gay gắt.

Doãn Tiêu Trác liếc nhìn sắc mặt của Lãnh Ngạn, không nói thêm gì nữa.

Duy Nhất không hy vọng tạo thành hiểu lầm giữa anh em bọn họ, vội vàng giải thích, “Tổng giám đốc, thật ra là...”

“Duy Nhất, không cần giải thích!” Doãn Từ Nhiên dùng giọng điệu hung dữ nặng nề với cô.

Duy Nhất cúi đầu, trong thang máy rơi vào lúng túng trăm mặt, mãi cho đến khi cửa thang máy mở ra, Doãn Từ Nhiên mới nói, “Duy Nhất, qua bên kia đợi anh... anh đi lấy xe.”

“Lãnh Ngạn...” Doãn Tiêu Trác không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, thử gọi tên anh ta.

“Ai về nhà nấy, xe ai nấy chạy!” Lãnh Ngạn vút lại những lời này, bước nhanh rời đi.

Doãn Tiêu Trác nhìn ba bóng lưng đi theo ba hướng khác nhau, thở dài nặng nề, “Mình lo vớ vẩn gì chứ!”

Lãnh Ngạn không muốn trở về, cũng không muốn lái xe, bước chậm trên đường. Hình ảnh lúc này đâm nhói tim anh thật sâu, bọn họ thật sự ở cùng một chỗ ư? Có lẽ Doãn Từ Nhiên sẽ khiến Duy Nhất hạnh phúc, anh sẽ ở trong bóng tối chúc mừng cô, chỉ cần cô vui vẻ, chỉ có điều, cảm giác này rất đau...

Ngã tư đường, anh dừng bước chân, cô gái mặc quần jean tóc dài trước mắt không phải là Duy Nhất sao? Hồng bét, cô nhóc ngốc nghếch! Chỉ lo cúi đầu đi bộ, xe đi tới bên cạnh cũng không biết!

“Duy Nhất tránh ra!” Anh xông lên trước dùng sức đẩy cô ra, trên chân đau nhức một trận...

Cô gái quay đầu lại, không phải Duy Nhất, anh thật mê muội, nhìn ai cũng giống Duy Nhất...

Xe cấp cứu gào thét mà đến...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Cô yêu anh ấy không

“Duy Nhất, tổng giám đốc kêu cậu đến phòng làm việc của anh ấy một chuyến.” Mỹ Mỹ gõ bàn làm việc của cô.

Chuyện gì chứ? Chẳng lẽ lại vì Doãn Từ Nhiên? Duy Nhất đầy bụng nghi ngờ gõ cửa phòng làm việc của Doãn Tiêu Trác.

Doãn Tiêu Trác hết sức nhiệt tình khi thấy cô, “Duy Nhất, mời ngồi.”

Như vậy càng làm cho Duy Nhất cảm thấy tinh thần thấp thỏm, “Tổng giám đốc, anh tìm tôi có việc gì?”

Doãn Tiêu Trác kêu thư ký đưa tới một ly cà phê, phân vân thật lâu mới mở miệng, “Duy Nhất, hôm nay tôi tìm cô tới là vì chuyện của Lãnh Dục.”

Mới một ngày không nhắc tới tên này, hình như đã trôi qua thật lâu. Kể từ khi rời khỏi nhà họ Lãnh, cô liền cắt đứt quan hệ với nơi đó, không chỉ có bản thân anh không đi tìm cô, ngay cả má Tăng và Tần Nhiên cũng chưa từng gặp, lúc này đến tìm cô, có ý gì đây? Minh đã quyết định quên đi, mà dường như nhà họ Lãnh cũng chấp nhận.

Doãn Tiêu Trác thấy cô không nói lời nào, đột nhiên hỏi một câu, “Duy Nhất, cô yêu Từ Nhiên sao?”

“Tổng giám đốc, anh hỏi vậy có ý gì? Tôi và Từ Nhiên chỉ là bạn bè, bạn học cùng, đối với tôi mà nói anh ấy giống như anh trai, tôi và anh ấy không có gì cả, tổng giám đốc anh đừng hiểu lầm!” Duy Nhất cảm thấy mình cần phải giải thích rõ.

Doãn Tiêu Trác gật đầu, lại hỏi, “Vậy cô yêu Lãnh Dục sao?”

Duy Nhất trầm mặc, cô không muốn nghĩ tới vấn đề này, yêu sao? Cô chỉ biết, chỉ cần nghĩ tới anh, lòng của cô đau, cảm giác ê ẩm đó giống như miếng bọt biển đã thấm nước, càng ngày càng phồng lên, tắc nghẽn ở trong lòng, hết sức khổ sở.

Doãn Tiêu Trác nhìn vẻ mặt của cô khẽ mỉm cười, “Được, Duy Nhất, tôi nghĩ tôi biết đáp án, còn nhớ tôi đã nói gì không? Nếu cô yêu anh ấy, thì đừng làm tổn thương anh ấy.”

Uất ức nhiều ngày bộc phát trong nháy mắt, từng đêm, cô nhớ nhung giọng nói của anh cũng tự nhủ, đừng khóc, đừng khóc, nhưng lúc này, cô không thể tiếp tục khống chế, nước mắt chảy ào ào xuống, “Tôi không yêu anh ấy, ngay cả anh ấy là ai tôi cũng không biết thì tổn thương anh ấy thế nào? Bị thương là tôi! Là tôi! Mỗi ngày tôi khổ sở chờ anh ấy về nhà, nhưng anh ấy lại giống như biến mất! Tôi và anh ấy chỉ là một bản giao dịch, là bản thân tôi ngốc, mất trái tim trong giao dịch!”

Doãn Tiêu Trác giữ bả vai của cô, ý bảo cô bình tĩnh. Đợi cảm xúc của cô thoáng ổn định, anh mới nói tiếp, “Duy Nhất, thật ra thì tim của anh ấy cũng mất rồi, chỉ có điều anh ấy không có dũng khí để nhận lên, Duy Nhất, yêu một người phải trả giá và dũng khí, anh ấy không thể đối diện với quá khứ, anh ấy không dám, cho nên, Duy Nhất, cô có thể dừng cảm một chút không?”

“Có ý gì?” Duy Nhất hít hít mũi, giọng nghẹn ngào.

“Duy Nhất, anh ấy xảy ra tai nạn xe cộ, vì cứu một cô gái, bóng lưng của cô gái đó rất giống cô, anh ấy cho là cô...”

Duy Nhất chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, nắm chặt ống tay áo Doãn Tiêu Trác mới không té xỉu, ngực khó chịu đến mức không nói ra lời, “Anh ấy ở đâu? Tôi muốn thấy anh ấy! Tôi muốn đi gặp anh ấy!”

“Được! Tôi dẫn cô đi gặp anh ấy! Chỉ có điều đồng ý với tôi, cho dù cô thấy Lãnh Dục như thế nào, cô đều phải bình tĩnh, không nên kích động có được không?” Doãn Tiêu Trác đỡ lấy sắc mặt tái nhợt của cô.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Rốt cuộc gặp mặt

“Tổng giám đốc, anh lái nhanh một chút!” Duy Nhất ở trên xe Doãn Tiêu Trác không ngừng thúc giục, cũng chính vào giờ phút này, cô hiểu được Lãnh Dục anh ấy chiếm bao nhiêu sức nặng trong lòng

Rời đi, thì ra là chuyện không phải dễ dàng như vậy...

Đọc đường, Doãn Tiêu Trác cũng lo lắng, có cần nói chân tướng sự thật cho Duy Nhất trước không, nhưng lo lắng sau khi Duy Nhất nghe được sẽ không cách nào tiếp nhận được mà xuống xe, như vậy dù là cơ hội gặp mặt bọn họ cũng không có. Cho nên, cuối cùng vẫn quyết định để cho bọn họ gặp mặt luôn.

Bãi đậu xe ở bệnh viện, Doãn Tiêu Trác gọi Duy Nhất đang vội vã xuống xe, “Duy Nhất, nhớ, cho dù cô thấy gì, cô đều không nên kích động, phải nghe anh ấy giải thích, biết không?”

Duy Nhất gật đầu một cái, “Tôi biết rồi!” Theo ý cô, không phải bị Lãnh Dục bị thương nặng chứ, tàn phế, mất bị hủy? Cô không hề quan tâm tới những điều này! Cho dù bên ngoài Lãnh Dục như thế nào cô đều có thể tiếp nhận, anh và cô lui tới vốn không phải vì về bên ngoài.

“Đi đi, anh ấy đang ở phòng khách quý khoa ngoại, lên tầng quẹo trái phòng đầu tiên là tới.” Doãn Tiêu Trác dặn dò sau lưng cô, cũng kỳ thác tất cả hy vọng trên người cô. Duy Nhất, cô sẽ làm cho tôi thất vọng sao?

Anh rất hy vọng Duy Nhất có thể thay đổi cuộc sống của Lãnh Ngạn, có thể khiến cho anh ấy cười.

Anh là anh trai Doãn Tử Nhiên, theo lý nên bên vực Doãn Tử Nhiên mới phải, nếu như Duy Nhất yêu Doãn Tử Nhiên, vậy anh sẽ không can dự, nhưng biết rõ ràng cô ấy và Lãnh Ngạn mới là cặp đôi yêu nhau, lại dùng cách sống như vậy thậm chí chia tay, thật sự rất đáng tiếc.

“Được!” Duy Nhất gật đầu, trong lòng vừa chờ đợi lại do dự, rốt cuộc được gặp mặt rồi, tim như muốn nhảy ra.

Tay của cô duy trì tư thế gõ cửa ngừng giữa không trung hồi lâu, hít thở thật sâu, rốt cuộc gõ xuống, “Cốc cốc cốc” âm thanh giống như nhịp tim lộn xộn của cô.

“Mời vào.” Giọng nói này, giọng điệu này, sao lại quen thuộc như vậy?

Duy Nhất không thể chờ đợi đẩy cửa ra...

Thời gian đọng lại trong nháy mắt...

Trái tim cô, cũng gần như ngừng đập...

Tại sao nằm trên giường bệnh là anh ta?

Không, nhất định là nghĩ sai rồi, sai rồi...

Anh, cũng ngạc nhiên...

Bốn mắt nhìn nhau, trong phòng bệnh, ngay cả không khí cũng ngừng trôi, tất cả đều yên tĩnh như vậy, yên tĩnh đến mức Duy Nhất có thể nghe thấy nhịp tim đập hỗn loạn của mình...

“Thiếu phu nhân...” Má Tăng khẽ gọi phá vỡ im lặng, đồng thời cũng nhắc nhở Duy Nhất, trước mắt không sai, anh ta chính là thiếu gia, nếu không tại sao má Tăng lại ở đây?

Chuyện cũ rõ mồn một trước mắt, cuối cùng cô cũng liên hệ được rất nhiều chuyện với nhau, tại sao mỗi lần đều cảm thấy ánh mắt Lãnh Ngạn nhìn mình khác thường? Tại sao trên người anh ta có hơi thở cô quen thuộc? Tại sao giọng nói khi anh ta nói chuyện khiến cho cô cảm thấy quen thuộc? Tất cả bởi vì anh vốn chính là ông xã thân bí của cô – Lãnh Dục.

Lãnh Ngạn? Lãnh Dục? Rốt cuộc có quan hệ gì?

Cô đè nén cảm xúc mênh mông của mình, nhớ lại Doãn Tiêu Trác đã từng dặn dò cô – cho dù nhìn thấy gì cũng không được kích động, phải nghe anh ấy giải thích.

Được! Vậy cô cho anh ấy cơ hội giải thích.

“Nói cho tôi biết có chuyện gì xảy ra!” Cô đã kiềm chế đến cực điểm.

Anh chỉ nhàn nhạt liếc qua ánh mắt của cô, đau thương trong ánh mắt cô cũng làm đau anh thật sâu, quay đầu, không nhìn cô nữa, “Không có gì giải thích, cô thấy chính là sự thật. Duy Nhất, tôi không phải Lãnh Dục.”

“Vậy Lãnh Dục là ai? Anh ấy đang ở đâu? Người kết hôn với tôi là ai?” Duy Nhất không nén nổi sốt ruột hỏi.

“Lãnh Dục là anh tôi, chữ ký trên thỏa thuận kết hôn là của anh ấy, kết hôn với cô chính là tôi, cứ như vậy.” Giọng nói của anh bình tĩnh mà lạnh lùng.

“Có thể cho tôi một lý do không?” Lạnh lùng của anh đâm cô bị thương, đây là giọng nói dịu dàng êm ái của ông xã trong điện thoại sao? Đây là ông xã tỏ tình bằng thú nhồi bông với cô sao?

Anh nhìn chăm chú ra cửa sổ, nhìn không ra biểu cảm gì trên mặt, “Không có lý do gì, chỉ là trò chơi mượn bụng sinh con mà thôi, ai tới cũng vậy!”

“Thiếu gia...” Má Tăng chịu hết nổi xen vào.

“Má Tăng, im miệng!” Anh thô bạo cắt đứt.

Má Tăng muốn nói lại thôi, cuối cùng thờ dài.

Đôi môi Duy Nhất khẽ run, khóe môi nhếch lên, mỉm cười vĩnh viễn là vũ khí của cô, “Tôi hiểu, trò chơi mượn bụng sinh con! Tôi hiểu! Gặp lại!”

Bình tĩnh của cô khiến chính cô cũng cảm thấy kinh ngạc, mỉm cười xoay người, mỉm cười đóng cửa lại, nhẹ nhàng, giống như sợ làm kinh động đến anh.

Nhưng âm thanh nhẹ nhàng đóng cửa lại mãnh liệt chạm tới tim anh, sau khi đau nhức dữ dội, tất cả yên tĩnh lại, dường như cô chưa từng tới.

Thông qua cửa sổ, có thể nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn của cô chạy trong gió, gió thổi vào hốc mắt anh, chua xót mà đau đớn... Duy Nhất, xin lỗi, anh thà coi giữa chúng ta chỉ là trò chơi...

Duy Nhất chạy từ bệnh viện ra, chạy như điên, gió thổi bên tai giống như có thể thổi đi tất cả đau đớn, lời nói vô tình của anh lặp lại bên tai, “Chỉ là trò chơi, chỉ là trò chơi...”

Cô hiểu! Cô rất hiểu! Chỉ có điều, tại sao lại đau thế này?

Rốt cuộc, chạy trốn đến kiệt sức, cô ôm lấy một gốc cây đại thụ ra sức thở, “Duy Nhất, không cho khóc, không cho khóc!” Khi cô ra lệnh cho chính mình, lệ rơi đầy mặt...

Lãnh Dục, kể từ khi gặp gỡ anh, em chảy nước mắt còn nhiều hơn nửa đời trước cộng lại! Không, anh không phải là Lãnh Dục, anh là Lãnh Ngạn...

Nhưng mà rốt cuộc Lãnh Dục là ai? Anh ta ở đâu? Vì sao mình lại kết hôn với anh ta, anh ta lại đồng ý để em trai mình tới thay mặt làm trách nhiệm của một người chồng?

Cô chú ý tới bên cạnh có quán Internet, trong lòng khẽ động, lập tức vọt vào, tìm tòi cái tên “Lãnh Dục” ở trên mạng.

Kết quả tìm ra một đồng lớn tin tức và hình ảnh liên quan đến Lãnh Dục, Duy Nhất không tin ghen hòng nhìn trần trối, thậm chí mình ngốc, sao không sớm biết lên mạng tìm kiếm thông tin.

Duy Nhất nhìn thời gian tin tức, tất cả đều là năm năm trước.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Lãnh Dục ở đâu

Thì ra người tên Lãnh Dục này không tồn tại...

Năm năm trước đã chết bởi một tai nạn xe cộ, không rõ sự cố, mà ngay cả xương cốt cũng không đủ bộ...

Trên website kèm theo rất nhiều hình ảnh, xe lật xuống vách đá, nổ tung bốc cháy, thân xe bị hủy đến mức ngay cả nguyên nhân tai nạn cũng không thể điều tra. Bởi vì chuyện xảy ra mấy ngày mới có người phát hiện, cho nên cảnh sát không tìm thấy thi thể Lãnh Dục, chỉ căn cứ số động cơ xe mới khẳng định đây là xe Lãnh Dục.

Ngoài ra, ở hiện trường tai nạn phát hiện mảnh vụn quần áo, còn có một chi bị cắt đứt...

Trải qua giám định DNA, xác thực đoạn chi gãy này thuộc về Lãnh Dục.

Bởi vì vùng này thuộc khu sinh thái tự nhiên, cảnh sát phán đoán rất có thể đại bộ phận thân thể Lãnh Dục đã bị động vật hoang dã ăn mất, mà từ mặt cắt của chi gãy có thể phán đoán, là mặt cắt thuộc về đứt gãy trước sau đó kéo ra.

Sau đó, bọn họ tìm thấy nhiều thêm những mảnh vụn quần áo dính vết máu và miếng thịt vụn nhỏ ở gần đó, đã lấy được chứng cứ chứng minh phán đoán.

Những hình ảnh thê thảm không nỡ nhìn trên web kia khiến Duy Nhất thấy cũng phải nôn mửa, nghĩ đến mình kết hôn với người như thế này, một dòng lạnh lẽo từ trên lưng dâng lên, cô run lập cập.

Không ngăn được lòng hiếu kỳ, cô tiếp tục đi chuyển xuống những hình ảnh phía dưới, hình lúc Lãnh Dục còn sống cũng có, đáng vẻ hơi giống Lãnh

Ngan, xem ra có ánh mặt trời hơn Lạnh Ngan một chút, là người đàn ông rất tuấn tú.

Sau đó thậm chí còn có hình ảnh tang lễ, bạn bè thân thích buồn bã, trong tiềm thức, cô hy vọng có thể thấy Lạnh Ngan, nhưng lật tung tất cả cũng không có Lạnh Ngan, ngoài thất vọng còn cảm thấy hơi kỳ quái, anh trai mình qua đời, làm em trai nhưng ngay cả tang lễ cũng không xuất hiện...

Có một bức ảnh trên đó có rất nhiều người, Duy Nhất liếc mắt liền thấy một bóng dáng màu tím nhạt, ở trong góc, rất không thu hút, sở dĩ Duy Nhất liếc thấy là bởi vì dường như cô hơi nhạy cảm với màu tím, cũng không nói ra vì sao. Còn có chính là xem ra người phụ nữ mặc áo tím này hơi kỳ quái. Về mặt người khác đều nghiêm túc đau buồn, chỉ có cô ta, không biết mắt nhìn đi đâu, thái độ cười như không cười...

Người phụ nữ mặc áo tím...

Duy Nhất nhớ lại tấm hình kia trong phòng Lạnh Ngan...

Hai người là một sao? Cần thận suy nghĩ, không chắc chắn...

Nhìn đến đây, Duy Nhất lại càng không hiểu, coi như đây là trò chơi mượn bụng sinh con, tại sao rõ ràng Lạnh Dục đã chết, anh còn phải dùng tên tuổi Lạnh Dục kết hôn với mình? Theo đạo lý, đây vốn là chuyện không thể làm, có lẽ bởi vì anh là nhà giàu nhất, cho nên ở phương diện khác dễ dàng hơn, nhưng, mục đích làm như vậy là cái gì? Cô nghĩ thế nào cũng không thông.

Từ lúc đi ra khỏi bệnh viện cô vẫn cho rằng đây là trò chơi của anh em nhà giàu, kết hôn với anh trai, lại lên giường với em trai. Cô cho rằng mình là đồ chơi để cho bọn họ tùy ý đùa giỡn, cho nên mới đau lòng chạy đi, thì ra từ đầu đến cuối ông xã của cô chỉ có một Lạnh Ngan, chỉ có điều mượn tên người chết...

Cô nhìn nhiều hình ảnh kinh khủng như vậy, ngược lại tâm trạng bình tĩnh, cô lập tức nghĩ đến lời Doãn Tiêu Trác nói, Lạnh Ngan không thể quay đầu nhìn quá khứ cho nên không có dũng khí đi yêu, như vậy cô có dũng khí sao?

Chậm rãi rời khỏi quán Internet, gió nhẹ lướt qua, không biết từ nơi đâu truyền đến âm thanh chuông gió, giống như âm thanh chuông gió lắc lư ở cửa sổ trong đêm tối.

Những đoạn ngắn hồi ức tốt đẹp kia dần dần che giấu lo lắng, cô tin tưởng, anh không phải trò chơi, có lẽ đã từng, nhưng mà, bây giờ nhất định không phải...

Cô dần dần mỉm cười dưới ánh mặt trời trong sáng, trước mắt hiện lên cặp mắt đen và sâu lạnh lẽo của Lạnh Ngan, thì ra trời cao đã để cho cô gặp anh vô số lần, hơn nữa mỗi lần gặp nhau đều giống như tuồng kịch vậy, thú vị như vậy, chỉ có điều mình là con ngốc, còn mạng anh là khắc tinh...

Hỏi bản thân một lần nữa, Duy Nhất, mày có dũng khí sao?

Có, mình có! Đáp án vô cùng khẳng định.

Chỉ có điều, đầu tiên cô muốn biết rốt cuộc anh có quá khứ như thế nào! Lập tức bấm số điện thoại của Doãn Tiêu Trác, vội vàng hơn bất kỳ lần nào, “Alo, tổng giám đốc, tôi là Duy Nhất.”

“Duy Nhất, cô gặp được chưa?” Sao mà Doãn Tiêu Trác lại không nóng nảy.

“Đúng, tôi gặp được, Lạnh Ngan.”

“Vậy... Hai người...” Doãn Tiêu Trác không dám suy đoán tiếp.

“Tổng giám đốc, bây giờ tôi ở bên ngoài bệnh viện, ở đây có quán cà phê, tên ... ONLY...” Duy Nhất nhìn tên này hơi dừng lại một chút, “Chúng ta nói chuyện một chút được không? Tôi chờ anh ở đây.”

“Được, cô chờ tôi!” Doãn Tiêu Trác rất hưng phấn, anh đoán chừng mình không nhìn nhầm người, Duy Nhất không giống bình thường sẽ không làm anh thất vọng!

Hai mươi phút sau, Doãn Tiêu Trác đứng giờ đến quán cà phê, vừa nhìn liền trông thấy Duy Nhất ở bên cửa sổ, anh vẫy vẫy tay, đi tới ngồi đối diện cô, cười nói, “Quán cà phê này rất thích hợp với cô, ONLY? Tên của cô rất đặc biệt.”

“Đúng vậy! Tôi vừa ra đời đã không có ba, cho nên mẹ đặt tên tôi là Duy Nhất, ý là tôi và mẹ tôi là duy nhất của nhau.” Duy Nhất cười cười, mặc dù lúc này nhắc tới mẹ vẫn còn rất nhớ nhung, nhưng đã không còn đau lòng nữa, may mà cô có ông xã thân bí đặc biệt làm bạn những ngày lo lắng.

“Duy Nhất, phản ứng bây giờ của cô còn tốt hơn tưởng tượng của tôi, xem ra tôi sẽ được nghe đáp án tôi muốn nghe sao?” Ánh mắt Doãn Tiêu Trác nhìn cô tràn đầy chờ mong.

Duy Nhất gật đầu, “Đúng! Ưu điểm lớn nhất của Nhiệm Duy Nhất chính là kiên cường dũng cảm, tôi nghĩ tôi có dũng khí đối mặt với tất cả mọi thứ, thậm chí thay đổi tất cả của anh ấy, nhưng mà, tôi muốn biết rốt cuộc trước đây anh ấy có quá khứ như thế nào, anh có thể nói cho tôi sao?”

“Dĩ nhiên!” Doãn Tiêu Trác dần dần nhớ lại chuyện cũ. “Tôi nghĩ sở dĩ Lạnh Ngan dùng tên Lạnh Dục kết hôn với cô, có thể có hai nguyên nhân. Thứ nhất, đền bù áp náy với Lạnh Dục.”

“Áy náy?” Duy Nhất liên tưởng đến những hình ảnh vừa tìm vẫn không có bóng dáng Lãnh Ngan.

“Đúng! Thật ra thì Lãnh Dực đã chết.”

“Cái này tôi biết! Tôi vừa mới kiểm tra trên mạng!” Duy Nhất nói tình hình lúc lên mạng kiểm tra cho Doãn Tiêu Trác. “Điều này có liên quan đến Lãnh Ngan sao?”

Doãn Tiêu Trác gật đầu một cái, “Ồ trong lòng Lãnh Ngan, anh ấy cho rằng Lãnh Dực do anh ấy hại chết.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thân Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Quá khứ của Lãnh Ngan

“Cho rằng? Thực tế là sao?”

“Trên thực tế, ngày Lãnh Dực chết đã hẹn Lãnh Ngan lên núi nói chuyện, Lãnh Ngan không đi, mà Lãnh Dực lại xảy ra tai nạn xe cộ.”

“Có chuyện gì mà phải đi lên núi nói?” Duy Nhất cảm thấy rất kỳ lạ.

Doãn Tiêu Trác lắc đầu, “Đó là chuyện giữa anh em bọn họ! Tóm lại Lãnh Dực chết, mà Lãnh Ngan cho rằng đây là lỗi của anh ấy. Khi má Tăng đề nghị Lãnh Ngan lưu lại đời sau cho nhà họ Lãnh thì lúc đầu Lãnh Ngan từ chối, anh ấy cho rằng đây là chuyện rất hoang đường, quá thật giống như đang đóng phim truyền hình, chỉ có điều, cuối cùng vẫn không nhận được các lý do bức bách của má Tăng, vẫn đáp ứng. Lưu lại đời sau vì nhà họ Lãnh đồng thời sau này kế thừa tài sản của nhà họ Lãnh, cho nên Lãnh Ngan dùng tên của anh mình kết hôn với cô, trên tâm lý lưu lại đời sau cho anh mình, cũng coi như đền bù áy náy trong lòng! Đây chỉ là thứ nhất, nhưng không phải là lý do quan trọng nhất.”

“Vậy lý do quan trọng nhất là gì?”

Doãn Tiêu Trác uống một ngụm cà phê, suy nghĩ một lát rồi nói, “Duy Nhất, tôi tin tưởng cô sẽ không để ý tới chuyện này, tôi mới nói!”

“Ôi trời! Tổng giám đốc, anh thừa nước đục thả câu bán được quá nhiều, anh khiến tôi sốt ruột muốn chết! Nói nhanh một chút đi! “Duy nhất nôn nóng đến mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

“Được!” Trong mắt Doãn Tiêu Trác bao phủ u buồn thật sâu, “Duy Nhất, Lãnh Ngan đã từng kết hôn, là cô gái rất đẹp, tình cảm hai người cũng vô cùng tốt, thậm chí có bé cưng, nhưng mà khi thai nhi ở tháng thứ sáu, anh ấy lại ra nước ngoài một chuyến, bà xã anh ấy bị phát bệnh tim, đột tử. Anh ấy rất đau lòng, sau lại không biết ai coi số mệnh cho anh ấy, nói anh ấy khắc vợ.”

Duy Nhất dờ khóc dờ cười, “Đàn độn như vậy! Đầu năm nay còn tin tưởng bói toán? Nói thế nào anh ấy cũng được giáo dục cấp cao? Tin tưởng những thứ này!”

“Đúng! Tôi cũng khuyên anh ấy như vậy, nhưng anh ấy là người rất cố chấp, đối xử tốt sẽ tốt đến tận cùng với một người, tốt đến mức không để ý đến mình, cho nên anh cũng quy tội bà xã chết cho mình, anh ấy tự trách chính là, anh ấy biết rõ bà xã bị mắc bệnh tim thì không nên đồng ý để cô ấy mang thai.” Doãn Tiêu Trác dừng lại nhìn phản ứng của Duy Nhất.

Trong mắt Duy Nhất dần dần xuất hiện nước mắt, “Tổng giám đốc, vậy anh ấy nhất định rất cô độc?”

“Đúng! Anh ấy tự nhốt mình, cho đến năm kia một cô bé khác xuất hiện. Cô gái rất khỏe mạnh, cũng rất sáng sủa, vốn tưởng rằng rốt cuộc Lãnh Ngan thoát khỏi mờ mịt rồi, ai ngờ, thật là trùng hợp, cô gái này đột nhiên chết ngoài ý muốn, hơn nữa còn là khi bơi lội trong bể bơi màu tím ở nhà họ Lãnh, một dây điện rơi xuống hồ bơi, bị điện giật chết.”

Duy Nhất chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh xông thẳng lên đỉnh đầu, hiện tượng kỳ quái trong hai lần đi hồ bơi quay cuồng trong đầu, chẳng lẽ cảm giác của cô hoàn toàn không phải bịa đặt? Chẳng lẽ sâu xa bên trong có thứ không thể dùng khoa học giải thích?

Cô sợ hãi che miệng lại, trước mắt hiện ra nụ cười khổ sở của cô gái ngoài cửa sổ và ánh mắt xanh biếc của con mèo đen, ánh mặt trời xuyên qua thủy tinh chiếu vào, cô vẫn rùng mình, không kiềm chế được đột nhiên đứng lên, đung dõ cả phê, cả phê chảy len vấy cô, nhiệt độ hơi nóng khiến cho cô khô phực chút lý trí.

“Duy Nhất, cô làm sao vậy?” Doãn Tiêu Trác dùng khăn giấy lau cả phê giúp cô.

Duy Nhất khoanh tay trước ngực, sờ cánh tay lộ ra ngoài, lòng bàn tay ẩm áp vuốt lên tầng da gà, ngồi xuống lần nữa, kêu thêm một ly cà phê nóng, lắc đầu với Doãn Tiêu Trác, “Không có việc gì, anh nói tiếp đi, tôi chỉ bị kinh sợ mà thôi!”

“Ừm!” Doãn Tiêu Trác gật gù đầu, “Lần này Lãnh Ngạn nản lòng thoái chí tới cực điểm, hai lần người yêu quý rời đi, muốn khiến anh ấy không tin khắc vợ cũng khó, tính cách của anh ấy vốn tối tăm, rơi vào hai lần đả kích này sau đó chưa gượng dậy nổi, điên cuồng làm việc, không bao giờ tiếp xúc với phụ nữ, mà ngay cả nhà họ Lãnh cũng ít khi trở về, bởi vì chỗ đó có quá nhiều ký ức với anh ấy, trong mắt anh ấy, quá âm u rồi.”

Âm u? Từ này khiến Duy Nhất nhớ tới phòng trống rỗng ở nhà họ Lãnh, lần cuối cùng khi cô từ nhà họ Lãnh đi ra có cảm giác này, ánh đèn tịch tịch, khoảng trống không sáng ngời, ngoại trừ tiếng người hầu luôn im hơi lặng tiếng thì không có hơi người, quả thật giống như một phần mộ lớn...

Phần mộ? Phi phui! Duy Nhất vội vàng chửi mình, nói bậy gì chứ!

“Duy Nhất? Duy Nhất?” Doãn Tiêu Trác thấy cô xuất thần, kinh ngạc gọi tên cô,

“Hả?” Duy Nhất ngẩng đầu lên, hơi bối rối, “Chuyện gì? Tổng giám đốc?”

“Cô sợ sao?” Doãn Tiêu Trác thấy sắc mặt cô tái nhợt, tinh thần hơi không tập trung.

Duy Nhất không biết nên trả lời sao, nói sợ ư? Giống như sẽ khiến cho Doãn Tiêu Trác nghi ngờ mình ghét bỏ Lãnh Ngạn, nói không sợ, quả thật là mình hơi sợ.

“Duy Nhất, cô tin tưởng cách nói khắc vợ rồi hả? Cô thật sự sợ sao? Nhưng mà, Lãnh Ngạn cũng bởi vì vậy mà dùng tên của Lãnh Dực để kết hôn với cô, hy vọng cô sẽ không tổn thương, nhưng cuối cùng anh ấy vẫn rút lui.” Doãn Tiêu Trác lo lắng hỏi.

Duy Nhất rất rõ ràng, cô không phải sợ cách nói khắc vợ, cô vốn không tin coi bói, cô sợ về âm u của nhà họ Lãnh.

“Duy Nhất, nếu như cô sợ hãi với lời tôi nói thì coi như chưa nói, giữ bí mật thay Lãnh Ngạn được không? Tôi không hy vọng truyền thông hay bất kỳ ai cười nhạo anh ấy, tuyên truyền về anh ấy.” Doãn Tiêu Trác chuẩn bị thất vọng mà về.

Trước mắt Duy Nhất thoáng hiện ánh mắt lạnh lẽo u buồn của Lãnh Ngạn, trong lòng nhẹ nhàng sinh ra chân tình dịu dàng, trên mặt bàn, diện tích ánh mặt trời soi sáng càng lúc càng lớn.

Cô thở phào nhẹ nhõm, cười mình ngu, trên thế giới này ma quỷ từ đâu tới? Thật là tự mình hù dọa mình!

“Đợi một chút, tổng giám đốc!” Duy Nhất bỗng nhiên đứng lên. “Tổng giám đốc, tôi biết tôi nên làm như thế nào rồi! Tôi đi thôi!”

“Cảm ơn cô, Duy Nhất, trong khoảng thời gian này cô có thể nghỉ làm việc công ty, chăm sóc anh ấy cho tốt!” Doãn Tiêu Trác mừng rỡ.

Duy Nhất cười cười, “Thật ra, tôi phải cảm ơn anh! Tổng giám đốc, còn phải cảm ơn anh mời tôi uống cà phê, anh tính tiền!”

“Không thành vấn đề!” Doãn Tiêu Trác ra dấu OK với cô. Nhưng trong lòng đang nói..., Duy Nhất, xin lỗi, tôi vẫn giấu cô một chuyện, chỉ có điều, cô không biết những chuyện này có lẽ tốt hơn!

Rời khỏi quán cà phê, Duy Nhất đi dưới ánh mặt trời, tâm tình vô cùng nhẹ nhõm, cô còn rất nhiều dự định muốn làm, bây giờ bắt đầu thôi!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 68: Ông xã, em tới đây

Một giờ sau, Duy Nhất xuất hiện ở bệnh viện lần nữa, lần này, trong tay cô ôm một bó hoa sơn trà.

Thoải mái mỉm cười đẩy cửa phòng bệnh ra, Duy Nhất xuất hiện trong tầm mắt khiến má Tăng và Lãnh Ngạn ngây người như phỗng

Hoàn toàn không coi ai ra gì cắm hoa vào bình hoa, sau đó đi tới trước giường bệnh, lại gần Lãnh Ngạn, hôn một cái lên mặt hán, khuôn mặt tươi cười hiện lên, đồng thời giọng nói thanh thúy mà ngọt ngào hỏi, “Ông xã, em tới đây, cảm giác hôm nay như thế nào?”

Không nói tới Lãnh Ngạn khiếp sợ, ngay cả má Tăng cũng bị hành động của Duy Nhất hù dọa, nói năng không rõ, “Thiếu phu nhân... Cô đây là...”

Bà không cách nào tưởng tượng sau khi Duy Nhất biết rõ chân tướng lại có thể đối xử như vậy với Lãnh Ngạn.

Duy Nhất cười nói với má Tăng, “Má Tăng, má đi về đi, lúc tôi không có ở đây má đã vất vả rồi, bây giờ, có tôi ở đây là được!”

“À, ồ! Được, vậy tôi trở về làm thức ăn ngon cho thiếu gia và thiếu phu nhân, buổi tối đưa tới!” Má Tăng vui mừng cặp mắt lóe lẹ.

Chẳng mấy chốc trong phòng bệnh chỉ còn lại hai người Duy Nhất và Lãnh Ngạn, Duy Nhất cầm đầu sửa sang lại thứ đồ mà cô yêu thích nhất, sau đó

ngồi xuống gọt táo cho Lãnh Ngan, ánh mắt không chớp không nhìn thẳng anh.

Nhưng từ đầu tới cuối ánh mắt Lãnh Ngan vẫn quan sát cô, bên ngoài lạnh lùng mà trong lòng đã sôi sùng sục. Vốn vì cô rời đi đau xót mà may mắn, nhưng cô bỗng nhiên trở lại, còn dùng cách thức như vậy xuất hiện trước mắt anh, tâm tình biến hóa trước sau mang tới rung động quả thực gấp mấy lần trải nghiệm nhảy Bungee *.

(*) Nhảy Bungee: là hoạt động nhảy từ một điểm cố định trên cao từ 31 đến 183m, chân người nhảy được giữ bằng một sợi dây co giãn. Cảm giác chỉ kéo dài vài giây nhưng lượng hormone endorphin trong cơ thể tiết ra đủ mạnh để bạn có cảm giác cực kỳ phấn khích.

Ngón tay trắng mịn của Duy Nhất linh hoạt chuyển động quả táo, một lát sau, toàn bộ vỏ táo rời ra. Duy Nhất đưa trái táo đã gọt xong tới bên môi anh, “Ông xã, cho anh ăn!”

Lãnh Ngan chỉ lạnh lùng nhìn cô, trong mắt không có nhiệt độ. Cô chưa từng gọi anh là ông xã, kêu như vậy nghe sao tự nhiên, còn có cô cười ngọt ngào là dụ dỗ tri mạt với anh, khoảnh khắc đó, anh rất muốn cắn khuôn mặt hồng hồng của cô chứ không phải trái táo. Nhưng mà, lời trong miệng anh phun ra lại là, “Tôi không muốn ăn, có phải cô uống lộn thuốc không?”

Giọng nói lạnh lẽo vô tình, anh tự khuyên bảo mình, không thể hại Duy Nhất nữa. Duy Nhất lại cắn một miếng, sau đó cố chấp đưa táo đến bên miệng anh, “Nhất định phải ăn! Vì cục cưng!”

Mặt Lãnh Ngan lập tức biến sắc, “Có ý gì? Cô có em bé?”

Duy Nhất lắc đầu, tròn to hai mắt, “Cũng bởi vì không có mợ cho anh ăn! Nếu như có, một mình em ăn là đủ rồi!”

“Tôi không hiểu ý của cô! Không phải cô đã đi rồi sao?” Lãnh Ngan dứt khoát không nhìn cô nữa, đường cong gò má cứng ngắt lạnh như muốn đóng băng.

Quả nhiên là núi băng! Duy Nhất trầm nghĩ, dù là núi băng, em cũng phải hòa tan anh!

Cô cũng không biết vì sao mình thay đổi trong nháy mắt, khi ở quán cà phê nhìn thấy bóng dáng bắt mắt của Doãn Tiêu Trác, cô đột nhiên tự trách. Doãn Tiêu Trác chỉ là bạn của anh, lại có thể quan tâm Lãnh Ngan như vậy, mà vào nhiều lúc máu chó Lãnh Ngan đã cho cô sự quan tâm và ấm áp, sau đó lại rúc bản thân và trong kén và đóng chặt lại, anh rất đáng thương.

Nhớ rõ cô và Lãnh Ngan đang sống chung rất tốt, khi nào thì anh bắt đầu trốn tránh mình đây? Hình như từ sau khi mình mắng anh rất nhiều lần là khác tính. . . Minh thật khờ! Không mở bình thì ai biết trong bình có gì! Khoảnh khắc đó không hiểu vì sao đau lòng, chỉ muốn dung hòa vào tịch mịch của anh, sưởi ấm bất lực của anh. . .

Lãnh Ngan thấy cô không nói lời nào, chỉ ngây ngốc mỉm cười, trong lòng càng không có đáy, không biết cô có chủ ý gì, cánh tay nặng nề vung lên, quả táo trên tay cô rơi xuống đất, nhanh như chớp lăn đến góc tường

Duy Nhất cũng không tức giận, nhặt lên ném vào thùng rác, lúc xoay người đối diện với anh thay đổi vẻ mặt, cũng lạnh lẽo giống như anh, “Ngài Lãnh! Ngài yên tâm đi! Tôi trở lại chỉ là muốn tuân thủ ước định giữa hai chúng ta. Nhiệm vụ Duy Nhất tôi không phải là người nói không giữ lời, anh giúp giải quyết vụ án của mẹ tôi, tuy mẹ tôi đã mất, nhưng chuyện anh đồng ý không thất hứa, vậy tôi cũng không thể thất hứa, tôi sẽ giúp anh sinh một đứa bé, mặc kệ anh là Lãnh Dực, hay Lãnh Ngan, đều không liên quan gì đến tôi, sinh xong đứa bé tôi lấy hai mươi triệu rời đi, dù sao cả đời này tôi cũng không kiếm ra hai mươi triệu, ai lại không cần tiền chứ? Anh nói có đúng không?”

Đáy lòng Lãnh Ngan hơi run run, cảm giác chua xót lan tràn ra ngoài, “Em nói là, em trở lại chỉ vì sinh đứa nhỏ cho tôi? Chỉ vì hai mươi triệu tiền thù lao?”

“Đúng! Vậy anh cho là tôi vì cái gì? Yêu anh? Muốn trở thành bà xã của Lãnh Ngan? Yên tâm, tôi không có hứng thú với núi băng! Hơn nữa, trên luật pháp tôi là bà xã của Lãnh Dực, không phải sao?”

Sờ dĩ Duy Nhất nói như vậy để bỏ đi bản khoán của anh, cô không phải bà xã của anh, vậy anh sẽ không tránh mình nữa chứ?

Trong lòng Lãnh Ngan co lại, hóa ra là thế! Anh vốn cho rằng cô sẽ có chút xú thương anh, ít nhất bọn họ đã từng có phương thức chung sống đặc biệt như vậy, tình cảm rất hòa hợp, chỉ có điều, có lẽ, như vậy chưa hẳn đã không phải là chuyện xấu. . .

Ngoài mặt anh vẫn bình tĩnh như nước, “Chính là hai mươi triệu? Em gả cho Doãn Tiêu Trác chỉ cần có hai mươi triệu, cần gì phải trở lại với núi băng tôi đây?”

“Nhưng mà. . .” Đột nhiên Duy Nhất thay đổi gương mặt tươi cười, hai cánh tay vòng lên cổ anh, “Chỉ số thông minh của Doãn Tiêu Trác có vấn đề, rất ngốc nghếch, anh biết không? Ngay cả học tiểu học anh ấy cũng ở lại lớp, sao em có thể muốn mằm mống như vậy? Đến lúc sinh bé cũng không phải ngu ngốc siêu cấp sao?”

Lãnh Ngan thiếu chút nữa phun ra, “Em nói là, em xem trúng tôi chính là vì. . . Mằm mống?”

Duy Nhất vỗ vỗ gương mặt tuấn tú của anh, “Các phương diện đều có! Lại nói, nhớ như ngày nào đó anh cầm hiệp nghị đi kiện em, bắt em bồi thường hai mươi triệu, em kêu trời trời cũng không nghe em, cho nên, dù sao phụ nữ cũng muốn sinh con, không bằng tìm một người có trí thông minh cao làm cha cho con! Còn nữa! Em thích. . . đàn ông khóc một chút!”

Khi Duy Nhất nói câu sau cùng, giữa chân mây mềm mại đủ loại phong tình, khiến Lãnh Ngan thiếu chút nữa muốn bỏ nhào cô, điều kiện đầu tiên là anh có thể cử động, đáng tiếc, chân của anh bó thạch cao, còn bị treo ngược thật cao.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Hiệp nghị bất thường

“Chỉ có điều, anh yêu, em cũng có yêu cầu!”

Sau một hồi lúc nóng lúc lạnh, Duy Nhất lấy ra một tờ giấy trắng, “Lúc đầu Tần Nhiên nói, khi em muốn hiệp nghị của chúng ta có thể gia tăng thêm nội dung, cho nên em thêm những nội dung này. Không thể không nói! Bởi vì em đã điều tra tài liệu, tình cảm giữa vợ chồng càng hài hòa, sinh ra đứa nhỏ có bản chất càng tốt, các nội dung của em đều vây quanh mục đích này mà triển khai, chính là có trách nhiệm với đời sau của nhà họ Lãnh các anh.”

Lãnh Ngan liếc xéo cô, bắt đầu đọc nội dung trong hiệp nghị, “Thứ nhất, mỗi ngày phải về nhà ăn cơm. Có cần thiết không?”

Anh không nhớ đã bao lâu mình không về nhà ăn cơm, nửa năm? Hay là một năm, một mình ăn cơm trong phòng trống rỗng có ý nghĩa gì?

“Đương nhiên là có cần thiết!” Duy Nhất cao giọng nói, “Đồ ăn phía ngoài không đảm bảo vệ sinh bằng đồ ở nhà, gia vị bột ngọt cho quá nhiều, hơn nữa, anh để ý được cân đối dinh dưỡng toàn diện sao? Những thứ này rất quan trọng trước khi mang thai!”

“Thứ hai, mỗi thứ sáu về nhà phải nhớ tặng quà cho Duy Nhất, hơn nữa phải thường xuyên nhớ mua hoa cho Duy Nhất. Cũng là vì đứa bé?” Lãnh Ngan tiếp tục đọc, “Còn nữa, thứ ba, phải thường xuyên nói anh yêu em với Duy Nhất. Cái này có liên quan gì với sinh con?”

“Đương nhiên là có!” Duy Nhất cãi chày cãi cối, “Em đã nói rồi, tình cảm vợ chồng hòa thuận đứa bé sinh ra mới thông minh, EQ * cũng cao, mặc dù chúng ta là vợ chồng giả, nhưng vì đứa bé, cần phải làm ra dáng vẻ ân ái, anh không hy vọng con trai anh ngu ngốc chứ?”

(*) EQ: chỉ số cảm xúc (emotional intelligence quotient) của mỗi cá nhân

Lãnh Ngan im lặng, tiếp tục nhìn xuống, “Thứ tư, mỗi ngày đi làm bản thân phải đảm nhiệm chức vụ lái xe cho Duy Nhất, sắp tạm biệt, gặp mặt phải hôn thân mật. Cái gì? Tôi cho rằng em sắc tôi!”

Dường như phần lớn những điều khoản buồn cười này của Duy Nhất là chuyện anh chiếm tiện nghi, tự nhiên khiến cho anh có thái độ nhẹ nhàng với cô cứng nhắc.

Mặt Duy Nhất đỏ lên, “Người nào sắc anh! Tự em tra được trên web, hôn là phương thức tăng tiến tình cảm tốt nhất giữa vợ chồng.”

“Cho nên, em tới tăng tiến tình cảm với tôi?” Khuôn mặt ửng hồng của cô vô cùng dễ thương, anh không nhịn được định trêu chọc cô, rồi lại duy trì thái độ lạnh lùng, thật sự kìm nén đến khó chịu.

“Đúng vậy! Có gì không đúng sao?” Duy Nhất cong môi lên.

“Ngây thơ, hoang đường, buồn cười!” Anh cứng rắn ném hiệp nghị lên đất.

Duy Nhất nhìn giấy trắng chậm rãi bay xuống, cảm giác hơi đau lòng, nhưng cô tự nói với mình, không thể nổi giận, không thể thỏa hiệp với núi băng!

Vì vậy nhặt hiệp nghị lên, cười đưa tới trước mặt anh, “Phía sau còn rất nhiều! Anh xem hết đi!”

Lãnh Ngan nhận lấy hiệp nghị, lờ mờ xé thành mảnh nhỏ, quát: “Đồ chơi con nít! Nói không có hứng thú, em còn lấy làm gì? Cầm đi cho Doãn Từ Nhiên nhìn, tôi không cần em ở đây, em đi đi!”

Duy Nhất kinh ngạc đứng tại chỗ, nhìn giấy vụn bay lá tả xuống, trái tim cũng theo đó mà vỡ vụn, nước mắt xông lên khóe mắt, xoay người chạy vào toilet.

Lãnh Ngan nhìn theo bóng lưng của cô, không phải không đau lòng, nước mắt chợt hiện trong đôi mắt trong sáng của cô cũng là chua xót hốc mắt anh, nhưng anh chỉ có thể làm vậy, Duy Nhất, nhất định đang len lén rơi nước mắt trong toilet...

Đúng là Duy Nhất rất muốn rơi lệ, đối mặt với chính mình qua gương trong toilet, cô khó mà tin được biểu hiện của mình ngày hôm nay. Cô đã thẹn thùng ngây ngô chủ động vượt qua chướng ngại rất lớn, chủ động hôn mặt anh, chủ động gọi anh là ông xã, chủ động khoác cổ anh, thậm chí chủ động dâng lên nụ cười mà mình cho là quyến rũ, những điều này đều là lần đầu tiên trong cuộc sống của cô mà nói, nhưng anh lại có thể đối xử với cô như vậy, thậm chí cô hoài nghi Doãn Tiêu Trác nói Lãnh Ngan yêu cô là thật hay giả... Anh không muốn cô bị tổn thương nên mới dùng tên Lãnh Dực kết hôn với cô... Cô dùng lý trí phân tích lời Doãn Tiêu Trác nói một lần nữa, lý trí nhớ lại, cuối cùng ép nước mắt ngược về. Được! Lãnh Ngan, coi như anh không yêu em, ít

nhất em yêu anh, hơn nữa, em nhất định khiến cho anh yêu em!

Nhất định phải để cho anh bỏ xuống gánh nặng khác vợ!

Nhiệm Duy Nhất, mày sẽ không bị đánh bại!

Sau khi soi gương luyện tập nụ cười thật lớn, cô làm như không có chuyện gì đi ra ngoài, quét giấy vụn trên đất thành một đống.

Quay đầu lại, nhìn thấy Lãnh Ngan đang không ngừng rung chuông gọi y tá, đột nhiên nảy ra ý hay.

“Ngài Lãnh, có cần tôi giúp gì không?” Cô hỏi không mặn không nhạt, khóe môi vẫn mỉm cười như cũ.

“Không cần em, y tá sẽ đến!” Mặt Lãnh Ngan đen sì.

“Thật sao?” Duy Nhất cười một tiếng gian xảo, tiếng bước chân của y tá đã đến cửa. Cô đi ra mở cửa, nói với y tá: “Xin lỗi, tôi là bà Lãnh, vừa rồi tôi không có ở đây, ông xã tôi mới gọi cô, bây giờ không sao, cảm ơn!”

“A, được, có chuyện lại rung chuông!” Y tá xoay người đi.

Duy Nhất hả hê xoay người lại, đi đến bên cạnh giường, cầm dây chuông, “Như thế nào? Có chuyện gì sao? Em có thể làm giúp anh cái gì?”

Lãnh Ngan nhìn cô, nhắm mắt thư giãn, không để ý đến cô nữa.

Cô cũng không nói thêm gì, móc điện thoại trong túi ra gửi tin nhắn cho Doãn Tử Nhiên, nói cho anh ấy biết mấy ngày này ở bệnh viện chăm sóc Lãnh Ngan, không trở về lồng chim bồ câu, kêu anh tùy tiện.

Lãnh Ngan thấy cô đột nhiên yên tĩnh lại, không nhìn được mở mắt ra, dùng đuôi khóe mắt quan sát cô, thấy cô đang gửi tin nhắn, đoán cô đang gửi cho Doãn Tử Nhiên, trong lòng không khỏi tức giận, nếu nhớ Doãn Tử Nhiên cần gì phải tới chỗ của anh? Anh đã sớm chuẩn bị buông tay tác thành cho cô và Doãn Tử Nhiên.

Mà một chuyện quan trọng hơn đang hành hạ anh, anh muốn đi tiểu, bắt đầu gọi y tá chính là vì chuyện này, nhìn đến bây giờ đã không nhịn nổi nữa.

“Đưa chuông cho tôi!” Anh tức giận nói.

“Không cho!” Duy Nhất không đếm xỉa đến trả lời.

“Không phải em nói muốn giúp tôi sao? Vậy em gọi y tá tới!” Bất đắc dĩ, anh chỉ nói được như vậy.

“Cũng không đi! Không phải nói không cần em sao? Có bản lĩnh tự mình đi đi!” Duy Nhất dùng sức ấn nút gửi tin, gửi tin nhắn cuối cùng đi.

Lãnh Ngan nhìn đến mặt ửng hồng, bây giờ không có cách gì mới nói, “Gọi y tá, tôi muốn đi tiểu!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Đừng nhìn lên

“Lợi hại như vậy thì tự mình đi toilet đi! Nếu không thì đại dâm!” Duy Nhất không thèm để ý dứt điện thoại vào trong túi, thuận tiện bắt đầu huyết sát.

“Không cho phép thôi! Con gái huyết sát ra dáng vẻ gì nữa?!” Lừa giận của anh toát ra, sao chưa bao giờ phát hiện cô nhóc này còn có thể chinh người, cô cố ý? Lúc này huyết sát...

Duy Nhất tiến tới trước mặt anh “Xuyt xuyt xuyt xuyt” không ngừng, Lãnh Ngan cảm tức, một phát kéo cổ của cô, đối mặt với cô trong khoảng cách gần, chớp mũi gần như chạm nhau, hô hấp âm áp của anh dần dần xông đỏ mặt cô.

“Anh... Anh định làm gì?” Duy Nhất rất hồi hộp, mặc dù đã sớm là người phụ nữ của anh, nhưng đây là lần đầu tiên đối mặt bị anh nhìn chăm chăm như vậy...

Lãnh Ngan đột nhiên há mồm cắn mạnh lên môi cô, đau đến mức cô thét lên chói tai, “Sao anh lại cắn em!”

“Không phải em muốn tăng tiến tình cảm với tôi sao?” Anh quay đầu sang một bên, lạnh lùng nói.

Duy Nhất cau mày, cắt một miếng dưa hấu đưa cho anh, “Có ăn dưa hấu không?”

Bây giờ Lãnh Ngan nhìn thấy thứ có nước nhiều liền khó chịu, “Không cần! Mau lấy đi!”

“Vậy có muốn uống nước không?” Duy Nhất đưa cho anh ly nước.

Lãnh Ngan hận không thể dùng ánh mắt giết cô, Duy Nhất lại thần nhiên tự đắc mà bắt đầu huýt sáo.

“Được! Tôi sợ em! Tôi đầu hàng!” Cuối cùng anh thỏa hiệp, “Giúp tôi một chút, tôi thật sự không nhịn nổi!”

Chiến thắng! Duy Nhất âm thầm vui mừng, cong môi lên, “Vừa rồi cần đau!”

Lãnh Ngan hét cách rồi, nắm lấy cô, khe khẽ hôn lên môi cô, “Xin lỗi, được chưa? Nhanh lên một chút!”

Duy Nhất tươi cười rạng rỡ, chạy vào toilet lấy đồ chứa nước tiểu cho anh.

Khi anh nhấc chần lên, trong lòng đập thành thịch.

“Xa một chút! Đừng nhìn lên!” Anh đột nhiên hung ác với cô.

Duy Nhất làm mặt quỷ với anh, “Hừ! Không cho người ta nhìn, chẳng lẽ còn để cho y tá nhìn!”

Anh liếc xéo cô, cô le lưỡi không nói thêm gì nữa, chờ anh kết thúc, lại yên lặng giải quyết giúp anh...

Nghe tiếng nước chảy trong phòng tắm, anh nhắm mắt lại, chân mày vẫn nhíu chặt, Duy Nhất, anh nên làm gì với em bây giờ?

Duy Nhất từ toilet đi ra thấy anh đang nhắm mắt lại cho rằng anh ngủ, cũng không quấy rầy anh, lẳng lặng ngồi bên giường suy nghĩ về anh.

Lấy giấy bút trong túi, dựa theo mặt anh phác thảo hình tượng bé trai, thấy anh còn chưa tỉnh lại, lại vẽ một cô bé bên cạnh bé trai, hai người tay trong tay.

Giống đứa bé của bọn họ không đây?

Bé trai giống anh, bé gái như chính mình... Cô thầm vui, thuận tay viết tên hai đứa bé lên, nhìn về mặt như núi băng của Lãnh Ngan, dứt khoát viết ra Lãnh Tâm, Lãnh Phế! Nhất thời tức giận, ở phía sau còn thêm một câu chú thích: ngàn vạn lần đừng giống như daddy!

“Cốc cốc cốc”, trên cửa vang lên một loạt tiếng gõ cửa.

“Đến đây!” Duy Nhất để bức vẽ xuống chạy đi mở cửa.

Lãnh Ngan nhân cơ hội vụng trộm nghiêng mắt nhìn bức tranh này, buồn cười, đây là mẹ như thế nào? Lại có thể đặt tên cho con là Lãnh Tâm Lãnh Phế? Thật là người phụ nữ ngu ngốc!

Trong lúc tức giận, Duy Nhất đã mở cửa quay lại, thì ra má Tăng đưa com tới.

“Má Tăng, về sau không cần đưa com, quá phiền toái, bệnh viện có.” Lãnh Ngan thấy má Tăng xách theo chai lớn chai nhỏ.

“Không được!” Chuyện này Duy Nhất và má Tăng trầm miêng một lời. “Hiệp nghị nói rồi, phải đảm bảo dinh dưỡng cho anh, như vậy mầm mống mới tốt!”

Duy Nhất bùng chén canh ra, mức nước cnh đầy trong chén.

“Hiệp nghị đã bị tôi xé, còn có hiệu quả sao?” Lãnh Ngan nhìn một đồng giấy vụn trong hốt rác, thật ra rất nhớ nhung những điều ước đáng yêu kia.

“Em sẽ viết thêm một phần! Anh xé một lần em viết một lần! Chỉ cần ngài Lãnh không sợ phiền toái!” Duy Nhất thổi nguội canh, đặt trên môi mình thử nhiệt độ rồi mới dứt một muỗng bên môi anh.

Anh khựng lại, “Tự tôi uống... ồ... ồ!”

“Không được! Điều khoản thứ hai mươi lăm quy định, khi đối phương ngã bệnh hoặc thân thể gặp bất tiện, đối phương có nghĩa vụ chăm sóc toàn bộ bên người.” Duy Nhất cố chấp giằng co với anh, thìa đặt trên môi anh cũng không nhúc nhích.

Lãnh Ngan nhìn cái mũi nhỏ dọc dừa quật cường và môi khẽ cong lên của cô, đáy lòng có thứ gì đó đang chậm rãi chảy xuôi, âm thầm thờ dài một tiếng, há mồm uống xong canh cô đưa.

Nhiệt độ canh nồng đậm vẫn chảy đến trong lòng, thật ấm áp, thật ấm áp...

Y tá đi vào phát thuốc, nhìn thấy cảnh tượng này, cười tán thưởng, “Ngài Lãnh, phu nhân ngài rất tốt với ngài!”

Lãnh Ngan không biến sắc, trái tim lại rung động khó tả, cảm nhận hạnh phúc và khổ sở thay phiên nhau, Duy Nhất, thật sự không nên đối xử quá tốt với anh như vậy, nếu không, anh sẽ không bỏ được em!

Anh nhìn Duy Nhất vừa ăn vừa nói chuyện với má Tăng, vô cùng mâu thuẫn, anh rất thích nhìn dáng vẻ Duy Nhất ăn, hình như mỗi một thứ đều ăn rất ngon...

Cũng thích nhìn khuôn mặt tươi cười không quý quái của cô, cho dù đối xử như thế nào cô ấy vẫn mỉm cười ngọt ngào như vậy...

“Thiếu phu nhân, nếu không buổi tối cô về nghỉ đi, tôi ở lại chăm sóc thiếu gia!” Má Tăng sợ cô mệt.

“Không! Cứ để tôi ở đây đi, cũng thuận tiện! Má Tăng, thật ra ở đây có nhà bếp, ngày mai má mua ít thức ăn tối đây, để tôi nấu món ăn cho anh ấy, má cũng không cần chạy tới chạy lui khổ cực như vậy.” Duy Nhất cầm chén bỏ vào giỏ, trả lại cho má Tăng.

“Thiếu phu nhân, như vậy thì cô có thể quá cực khổ! Vẫn cứ để tôi mang đến đi!” Má Tăng kiên trì.

Cuối cùng tranh chấp không xong, đạt thành hiệp nghị, má Tăng mang bữa ăn tối và bữa ăn trưa, Duy Nhất ở đây phụ trách bữa sáng cho thiếu gia, như thế cuối cùng má Tăng đồng ý, xách giỏ trở về nhà họ Lãnh.

Màn đêm dần buông xuống, Duy Nhất lấy nước từ phòng tắm ra, đưa tay cởi quần áo của Lãnh Ngan.

Lãnh Ngan một phát tóm lấy tay cô, “Làm gì? Định vô lễ?”

Duy Nhất trợn mắt giận dữ nhìn anh, “Anh có biết mình rất thú vị không? Em tỉnh lọc không khí!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Ngủ cùng một giường mới có thể sinh bé cưng

Lãnh Ngan thấy hai chân mình không thể nhúc nhích, thoái chí trong chốc lát, cũng không phản bác lại lời của cô, chỉ có thể để cho cô cởi quần áo của mình.

Đây là lần đầu tiên Duy Nhất nhìn thấy thân thể anh, không phải màu đồng cổ hay màu nâu phổ biến, khá trắng nõn, hoa văn và đường cong rất hoàn mỹ, cảm thấy nhần bóng khi cô từng chạm đến...

“Còn nhìn? Nước miếng cũng chảy ra?” Dáng vẻ háo sắc của cô khiến cho anh âm thầm buồn cười.

Duy Nhất thật sự lau khô môi, liếc thấy mặt anh cười như không cười, mới phát hiện thì ra anh đang giấu cợt cô...

Vô ý đỏ mặt, không khí hơi mập mờ, cô vắt khô khăn lông, cẩn thận lau làn da sáng bóng của anh, hơi nóng từ đáy lòng của hai bên bốc lên.

Ở trên lưng anh, Duy Nhất nhìn thấy vết sẹo kia, vết sẹo đã từng chạm tới rất nhiều lần, giống như con rết khổng lồ, leo lên lưng anh, nhìn thấy mà ghê.

Cô không khỏi đưa tay ra vuốt ve, rõ ràng cảm thấy thân thể của anh khẽ run dưới đầu ngón tay cô.

“Ông xã, vết thương trên lưng anh là như thế nào?” Giọng nói độc hết tình cảm dịu dàng của cô.

Lãnh Ngan nhanh chóng mặc quần áo vào, lạnh lùng giống như người xa lạ, “Được rồi! Tôi muốn đi ngủ! Cô cũng nghỉ ngơi đi!”

Duy Nhất biết mình hỏi vấn đề không nên hỏi, bùng nước đến phòng tắm đồ đi, tự mình tắm rửa, lúc đi ra, dường như anh đã ngủ thiếp đi. Anh thật sự ngủ thiếp đi sao? Ban ngày ngủ một buổi chiều, bây giờ còn có thể ngủ?

Cô đi tới bên cạnh anh, nhẹ nhàng nói, “Quy định thứ mười, trước lúc ngủ phải hôn ngủ ngon.” Nói xong cúi người xuống, hôn môi anh.

Anh vốn chính giả bộ ngủ, bị đôi môi mềm mại của cô mút, cả trái tim đều tê dại, sau khi tắm cô mặc áo ngủ của anh, bên trong không mặc áo ngực, mềm mại co giãn đè lên ngực anh, cô thật sự coi anh là người tàn tật sao? Chỉ hai chân anh không thể động mà thôi.

Trong nháy mắt khi cô chuẩn bị rút lui, anh vô cùng không muốn, xúc động mà lấy tay đè lại đầu cô, tham lam hút lấy ngọt ngào của cô, hơi thở của cô. Khát vọng trong bụng kêu gào loạn lên, anh không nhịn được đưa tay thăm dò vào phía dưới áo ngủ rộng thùng thình của cô, dọc theo sống lưng bóng loáng xuống, đầu óc anh vang lên, cô nhóc thối này có ý quyến rũ anh, lại có thể chỉ mặc áo ngủ, không mặc quần ngủ...

Ngon lửa đốt lên nhanh chóng, môi dần dần rời xuống, khẽ cắn cằm nhọn nhỏ của cô, hôn lên cổ trắng nõn, sau đó dùng hàm răng cắn nút thắt trên áo ngủ của cô, ti mi lưu lại dấu răng và vết hôn trước bộ ngực mềm mại, đồng thời, tay cũng chạy trên đường viền quần lót của cô.

“Ông xã... Không cần...” Duy Nhất nằm trên người anh nhẹ nhàng run rẩy, da thịt thành màu hồng sáng bóng, cô thích cảm giác này, cảm giác được anh yêu nhiệt liệt, nhưng mà, chân của anh bị thương đấy...

Anh không cách nào tránh né mà hô hấp dồn dập, ôm lấy cô thật chặt, lại buông tay ra, “Đi đi! Hôm nay em mệt mỏi rồi, nghỉ ngơi sớm một chút!”

Trái tim Duy Nhất dâng lên từng hồi ngọt ngào, núi băng này cuối cùng hơi cảm động sao? Sẽ nói lời như vậy với cô? Cô gật đầu, “Ngủ ngon, ông xã! Có chuyện gọi em”

“Ừ.” Hô hấp của Lãnh Ngạn bình tĩnh lại, thái độ lại trở nên lạnh lẽo.

Đột nhiên Duy Nhất nhớ ra bức tranh mình vẽ, rõ ràng đặt lên giường, sao lại không thấy? Cô cúi đầu tìm kiếm chung quanh gầm giường

“Anh có thấy bức tranh em vẽ không?” Tim khắp gần kéo học tủ cũng không thấy, cô chỉ có thể hỏi anh.

Anh nhắm mắt lại, nói thản nhiên, “Cái gì? Không nhìn thấy!”

“À! Vậy thôi! Có thể đi quét dọn vệ sinh cảm đi!” Cô thất vọng đi sang căn phòng bên cạnh ngủ.

Đợi sau khi cô đi, Lãnh Ngạn mở mắt, lấy ra bức tranh ở dưới gối, nhìn hồi lâu, cuối cùng phát ra tiếng cười khẽ, có không? Anh và Duy Nhất thật sự sẽ có hai đứa bé đáng yêu như vậy sao? Bé trai giống anh, bé gái giống cô? Anh thật sự không dám hy vọng xa vời...

Ánh mắt dần dần u ám, anh nhét bức tranh vào dưới gối lần nữa, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, làm thế nào cũng không ngủ được, trước mắt không ngừng hiện ra khuôn mặt ngây thơ tươi cười của Duy Nhất và tình trạng bị thảm của hai người phụ nữ khác.

Đột nhiên trong phòng bệnh vang lên tiếng bước chân loẹt quẹt, anh mở mắt ra, Duy Nhất chạy về bên anh, hai gò má ửng hồng, áo ngủ dài đến mông lộ ra hai chân thon dài mượt mà, anh không nhịn được nuốt nước miếng một cái.

Duy Nhất c ã đến gần bên giường, nói lắp bắp, “Em... không ngủ được!”

“Em định thế nào?” Anh biết rõ còn cố hỏi.

“Điều thứ tư của hiệp nghị quy định, vợ chồng phải cùng giường chung gối!” Nói xong, cô nhanh chóng chui vào chăn mền của anh, giống như sợ anh phản đối.

Hương thơm nhàn nhạt xông vào mũi, hai hàng chân mày của anh khẽ nhíu, “Có điều này à? Sao tôi không thấy?”

“Em mới thêm đấy! Nói nhảm! Không ngủ chung giường sao có thể sinh con?”

Duy Nhất biết mình đã lớn mật đến cực điểm, nếu như anh đuổi mình đi, cô sẽ lúng túng chết mất.

Mà đúng là anh không nỡ mặt cô, lại có thể hung ác với cô, “Mau đi về ngủ! Đừng đề lên chân tôi!”

“Không đi! Cứ không đi!” Nếu đã ý lại thì triệt để mặt dày mảy dạn đi!

Hai cánh tay cô vòng chắc cổ anh tuyên bố, “Em ngủ đây, đừng đánh thức em! Có bản lĩnh anh ôm em sang!”

Anh dờ khóc dờ cười, gấp phải vật nhỏ dính người như vậy đúng là trước nay chưa từng có, vốn cho rằng cô là cô gái xấu hổ căng thẳng, xem ra anh cũng có lúc nhìn nhầm.

Được rồi, được rồi, cùng nhau thì cùng nhau! Sao anh lại không muốn ôm cô ngủ, nhưng mà, ông trời, ngài cho phép sao?

Một đêm, chỉ một đêm cô không phải là bà xã của anh... Lừa mình dối người tự an ủi mình như thế, anh đưa tay ra ôm cô, để cho cô yên ổn dựa vào bả vai anh ngủ.

Quả nhiên, không tới mấy phút, thân thể trong ngực dần thả lỏng ra, hô hấp đều đều, tiếng ngáy nhẹ nhàng tỏ rõ cô đã ngủ.

Chỉ có điều, đêm nay anh ngủ như thế nào, chân trần trụi của cô nhóc này đã quần lên hồng anh...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thân Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Đàn ông lúc sáng sớm.

Khi tỉnh dậy Lãnh Ngạn cảm thấy có thứ gì đó đè ép, dưới cằm còn lông lá, mở mắt nhìn, cả người Duy Nhất lại nằm trên người anh, hai chân quấn hông anh, tóc dài đen nhánh xõa ra trên ngực anh.

Đàn ông lúc sáng sớm là nguy hiểm nhất, chỉ cần anh bó thạch cao thôi, cô nhóc này cho rằng anh không làm gì được cô sao?

Nhẹ nhàng chải vuốt tóc tán loạn của cô cho chỉnh tề, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào đang ngủ say lộ ra, lông gmi thật dài bao trùm lấy giấc mộng như thế nào đây?

Trong mộng có anh không?

Thờ dài, anh thà không có...

Cô khẽ động dậy một chút, áo ngủ lớn chảy xuống, lộ ra bờ vai trắng như tuyết và một nửa đầy đả, bụng dưới của anh căng cứng, trong cơ thể lại bắt đầu xao động không yên.

Rất muốn dời ánh mắt đi, nhưng cuối cùng không nịn được đưa tay khẽ vuốt bả vai trơn mềm của cô, tiếp theo xuống phía dưới, ngón tay cảm nhận mỗi một tắc da thịt bóng loáng như tơ của cô.

Một tay khác vuốt ve vòng eo thon thả, cách viền quần lót đưa về phía giữa đùi cô, mà giữa đùi cô đang đè nặng anh...

Mạch máu giãn ra đến cực điểm, anh cảm giác mình sắp nổ tung.

“Ừnh...” Dường như Duy Nhất ngủ say cũng có cảm giác, nhẹ nhàng uốn éo người, lại vừa đúng ma sát chỗ nào đó của anh, anh há miệng thở hổn hển, sắp không tiếp tục kiên trì được nữa!

Đột nhiên vang lên tiếng khóa cửa chuyển động, đánh lui nhiệt tình khắp người anh, anh nhanh chóng kéo chăn lên che kín anh và Duy Nhất.

Phía sau lộ ra một khuôn mặt tươi cười cực lớn – Doãn Tiêu Trác.

Lãnh Ngạn nhú mày, “Trước khi đi vào không biết gõ cửa sao?”

Doãn Tiêu Trác nhếch miệng cười một tiếng, “Từ lúc nào giữa chúng ta lại có thói quen này?”

Nói xong liền đi đến bên giường, lại phát hiện Duy Nhất lộ ra nửa cái đầu đang nằm trên người Lãnh Ngạn, chắc lưỡi, “Quên mất quên mất! Bây giờ không giống ngày xưa, sau này sẽ nhớ gõ cửa, ha ha!”

“Cậu nói nhỏ một chút không được sao?” Lãnh Ngạn leqdon sợ làm thức Duy Nhất đang say giấc.

“Chà, cậu đúng là quan tâm! Cậu định cảm ơn tôi thế nào?” Doãn Tiêu Trác tùy tiện ngồi xuống bên cạnh giường.

“Cám ơn cậu cái gì?” Lãnh Ngạn không hiểu.

“Bây giờ cậu có thể có được bảo bối của cậu, tôi là đại công thần! Nếu không phải tôi giúp cậu nói rõ ràng với Duy Nhất, nói không chừng bây giờ Duy Nhất còn hận cậu không để ý đến cô ấy.

“Thì ra là cậu!” Lãnh Ngạn tức giận không dứt, “Tôi nói sao Duy Nhất đang tốt đẹp lại trở nên kỳ quái như thế, ai mướn cậu xen vào chuyện của người khác? Chuyện của chính tôi tự tôi giải quyết! Không phải em trai cậu rất thích Duy Nhất sao? Sao cậu không giúp em trai mình? Đúng là có tật xấu!”

“Nhưng mà Duy Nhất thích chính là cậu! Nếu không tôi rất vui mừng có một em dâu như vậy. Làm phiền cậu đối xử tốt với cô ấy một chút, tôi không muốn nhìn thấy nhân viên của mình cả ngày hoảng hốt làm việc gì sai! Mặc dù Kỳ Thịnh của cậu có tiền, nhưng tiền cho chúng tôi cũng không có lỗi phải không?” Doãn Tiêu Trác cười nói.

Lãnh Ngạn vừa định nói tiếp, Doãn Tiêu Trác lập tức bổ sung thêm một câu, “Còn nữa, tôi phải tìm phụ nữ quán cậu, bởi vì tôi không định cả đời ở cùng với cậu, tôi còn muốn tìm phụ nữ! Cậu phiền tôi ngày ngày... tôi sợ sẽ thật sự biến thành gay!”

Lãnh Ngạn bị câu nói của cậu ta làm cho bật cười, quả thật, khi anh sống cô độc chỉ có hai người bạn, một là Doãn Tiêu Trác, một người khác trước mắt không biết đang bận rộn gì.

“Cậu nói với cô ấy bao nhiêu?” Anh hỏi, anh phải chuẩn bị trong lòng.

“Không nói toàn bộ! Lựa chọn một chút, chuyện của anh cậu là do cô ấy tự mình tra được, tôi nói chuyện về người vợ trước và bạn gái trước, còn cậu là kẻ ngốc mê tín nữa, về chuyện khác nhà cậu tôi không quan tâm!”

“Tiêu, cậu biết, tôi thật sự không thể chung một chỗ với Duy Nhất, coi như ngày nào đó tôi muốn kết hôn, người kia cũng không thể là Duy Nhất, má Tằng chỉ thay tôi kiếm một đứa bé, cậu cần gì phải vậy?” Trong mắt Lãnh Ngạn dâng lên tầng sương mù.

“Lãnh Ngạn, tôi thật sự không muốn nhìn thấy cậu cột mình vào trong cam kết ngu xuẩn đó, đến bây giờ, Duy Nhất cũng chỉ biết cậu sống trong bóng ma khắc vợ, cũng không biết người khác, coi như cậu bỏ đi thứ không tồn tại! Mỗi người đều có quyền có hạnh phúc, cậu có, Duy Nhất cũng có!” Chân

mày Doãn Tiêu Trác toát lên vẻ sầu lo.

Lãnh Ngạn thờ dài, vuốt tóc Duy Nhất, “Đều là sai lầm của tôi, không nên đồng ý trò chơi hoang đường mượn bụng sinh con, coi như đồng ý, cũng không nên sinh lòng thương hại Duy Nhất, khiến cho cô ấy sinh ra ảo giác.”

“Lãnh Ngạn!” Doãn Tiêu Trác có tức giận chỉ tiếc rên sất không thành thép, “Rốt cuộc cậu nghe hiểu ý tôi nói chứ? Cậu yêu Duy Nhất, Duy Nhất cũng yêu cậu, cậu không cưới cô ấy thì cưới ai? Tôi cho cậu biết, Lãnh Ngạn, nếu như cậu không dám chịu trách nhiệm cưới người ta, tôi là người đầu tiên không buông tha cậu!”

Lãnh Ngạn rất kinh ngạc với kích động của cậu ta. “Cậu kích động mù quáng cái gì? Tôi cưới người nào có liên quan gì đến cậu? Không phải cậu cũng yêu Duy Nhất chứ?”

“Vậy thì sao? Cậu ghen à? Cậu ghen tỵ sao? Nếu như cậu thật sự không có ý định cưới cô ấy, sao cậu quan tâm tới tôi yêu hay không yêu cô ấy!”

Lãnh Ngạn cười lạnh, “Tôi ghen cái gì, nói như vậy hai anh em các cậu có thể đánh nhau cả ngày, còn cần tới tôi sao?”

“Các anh ồn ào gì vậy?” Một giọng nói thật nhỏ vang lên, Duy Nhất thò đầu ra từ trong ngực Lãnh Ngạn.

“Duy Nhất, chào buổi sáng! Tụi anh không ồn ào!” Doãn Tiêu Trác cười chào hỏi với cô, ánh mắt rơi vào nửa người phía trên lộ ra của Duy Nhất.

Lãnh Ngạn cảm nhận được ánh mắt khác thường của cậu ta, lập tức phát hiện hơn một nửa cánh xuân trên thân thể của Duy Nhất lộ ra ngoài, vội vàng kéo cô lại, tức giận mắng Doãn Tiêu Trác: “Thu hồi ánh mắt đăm đăm của cậu lại!”

Doãn Tiêu Trác cười to, “Còn nói không ăn giám! Thôi, tôi không ở đây làm kỳ đà nữa, hai vợ chồng các cậu thích làm gì thì làm, còn nữa, đã mua bữa ăn sáng cho hai người, một mồi bổ sung thể lực, ha ha!” Anh bỏ lại một tràng cười dài, rời khỏi phòng bệnh.

“Bữa ăn sáng?!” Duy Nhất sợ hãi kêu lên, “Không xong! Ông xã, em đồng ý với má Tăng làm bữa sáng cho anh, sao anh không gọi em dậy!”

“Làm bữa sáng cái gì! Tôi không muốn ăn!” Lãnh Ngạn nhìn chằm chằm ngực cô, bởi vì anh vừa mới vuốt ve áo ngủ đã sớm mở ra, nội dung bên trong khiến bất kỳ người đàn ông nào cũng có ý nghĩ kỳ quái, lại bị Doãn Tiêu Trác thấy một nửa, trong lòng buồn bực không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Xin lỗi, đã quấy rầy...

Duy Nhất liếc thấy lửa giận trong mắt anh, không biết sao lại chọc anh, lại gần mặt anh, “Anh đang tức giận sao? Ông xã?”

Lãnh Ngạn không biết rốt cuộc là tức giận ai, tóm lại trong đầu một mớ bòng bong, tức giận dội cho cô một câu, “Đứng vậy! Em đè trên người tôi một đêm, tôi sắp biến thành bánh thịt rồi! Còn không mau đi xuống!”

Lúc này Duy Nhất mới để ý tư thế ngủ của mình, le lưỡi một cái, hoàn toàn không để ý tới tính xấu của anh, ngược lại ghé vào phía trên anh, cười hi hi, “Ông xã, nụ hôn đầu sáng sớm!”

Thấy Lãnh Ngạn định nói chuyện, lập tức chen miệng, “Nếu như anh muốn nói xuyt xuyt!”

Lãnh Ngạn im lặng, chờ lúc anh hành động tự nhiên nhất định phía cho cô chút màu sắc!

Khi môi cô vừa hôn như chuồn chuồn lướt nước, lập tức đuối cô xuống, “Nhanh lên! Xem em mặc thành dáng vẻ gì, đợi lát nữa bác sỹ tới! Có phải muốn lộ ra cho bọn họ nhìn không?”

Duy Nhất mừng thầm, thì ra không phải là không để ý!

Từ trên người anh trực tiếp nhảy xuống nền nhà, hai chân trần trụi, chân dài mượt mà trắng như tuyết và mông dưới áo ngủ, Lãnh Ngạn thấy lại rung động một trận, không nhịn được tức giận mắng, “Nhanh đi thay quần áo! Nhìn ra dáng vẻ gì nữa!”

Duy Nhất làm mặt quỷ với anh, chạy vào phòng tắm.

Đôi mắt đen nhánh phát sáng của anh kéo thành một đường vòng cung xinh đẹp sau lưng cô, khoe môi anh cũng không khỏi nhếch lên, bắt đầu từ khi đường cong mềm mại của cô lúc xoay người, cho đến khi cô ngâm nga bài hát từ trong phòng tắm đi ra, anh lập tức thu lại.

Duy Nhất tỉ mỉ cầm ly nước, bàn chải đánh răng và khăn lông đến trước giường anh, để cho anh đánh răng rửa mặt.

Anh nhìn dáng vẻ nghiêm túc của cô, trong lòng vô cùng rối rắm, suy cho cùng anh nên làm gì? Duy Nhất, anh không cho em được tương lai, thật sự không nên mất trái tim trong bản giao dịch này...

“Duy Nhất, đi mua cho tôi hộp xì gà! Đi nhanh đi!” Lúc cô độc, thuốc lá là bạn đồng hành tốt nhất của anh...

Còn hút thuốc lá? Duy Nhất trừng mắt liếc anh, “Hiệp nghị thứ mười, nghiêm cấm hút thuốc uống rượu, tránh cho cục cưng bị dị dạng!”

“Bảo em đi em phải đi!” Lãnh Ngan nhủ mày, “Không phải em nói muốn phục vụ tôi sao? Nhanh đi đi!”

Duy Nhất bừa bãi xoay người rồi đi! Chỉ có điều cô sẽ không để cho anh hút thuốc! Cô gần như có thể tưởng tượng ra dáng vẻ anh ngồi một mình trong bóng tối giữa làn khói thuốc, có phải tượng trưng cho cô độc không? Từ đó, có cô bên cạnh anh, anh sẽ không cô độc nữa...

Mười phút sau, Duy Nhất trở lại phòng bệnh, lại bị hình ảnh trước mắt làm giật nảy mình, bọn họ đang làm gì? Y tá đó còn vừa nói vừa cười với anh, còn đuối tay vào trong quần áo của anh! Buồn cười, cô vừa mới rời khỏi đã lập tức bắt đầu quyến rũ người khác, ai nói anh không gần nữ sắc? Quá gât người!

“Ông xã!” Cô gọi ngọt ngào một tiếng, đột nhiên nhào qua, gât cô y tá sang một bên.

Tiếng thủy tinh vỡ vụn rất nhỏ truyền đến, Duy Nhất cúi đầu nhìn, nhiệt kế rơi trên đất vỡ nát, hạt thủy ngân lỏng còn động trên mặt đất.

“Hóa ra bà Lãnh đến!” Y tá nhìn Duy Nhất một chút, trong mắt lóe lên chút mất mát, “Tôi đi lấy một nhiệt kế khác!”

“Không cần!” Lãnh Ngan nói, “Tôi không sốt, tự tôi biết! Cảm ơn.”

Y tá ngoái đầu lại nhìn cười thản nhiên, “Không cần, đúng rồi, có cần gì thì rung chuông!”

“Được!” Khi cô ta đóng cửa trong nháy mắt, Lãnh Ngan vẫn không quên cho cô ta một nụ cười.

Duy Nhất ở bên cạnh thấy vậy lửa giận toát ra, móc một thứ nhét vào trong miệng anh.

Sắc mặt anh lập tức thay đổi rõ rệt, ói như điên, “Đây là thứ gì? Chưa chết người!”

“Kẹo tú đậu *!” Duy Nhất cười ha ha.

(*) Kẹo tú đậu: là một loại kẹo trẻ em, bên ngoài rất chua, ăn hết lớp chua sẽ tới lớp kẹo ngọt bên trong. Tú đậu còn có nghĩa là chấp mạch, thần kinh.

“Em đúng là chấp mạch? Cho tôi ăn thứ này?” Anh cầm lấy ly trên bàn uống nước điên cuồng.

“Hừ! Ai bảo anh quyến rũ y tá!” Duy Nhất cong môi lên, đáng vẻ cô gái nhỏ đang ghen tức.

Anh vừa bực mình vừa buồn cười, cô nhóc này cũng quá thích ăn dấm rồi!

“Tôi đâu quyến rũ y tá? Cô ấy chính là cô gái mà tôi đã cứu trong tai nạn xe cộ kia!”

“Cho nên cô ta lấy thân báo đáp hả?” Duy Nhất càng nghe càng không vui, vốn cho rằng y tá không hề có liên quan, nào biết có sâu xa như vậy!

“Em nói mò cái gì? Đừng làm bẩn danh tiết con gái người ta! Em thấy cô ấy lấy thân báo đáp khi nào? Thật sự chẳng hiểu ra làm sao! Xong tôi còn làm vỡ nhiệt kế!” Anh cau mày trách cứ cô.

Duy Nhất bị lời anh nói đâm bị thương, thì ra không phải anh không chú ý đến danh tiết, chỉ có điều danh tiết con gái người ta rất quan trọng, danh tiết của cô không quan trọng...

Anh mượn thân thể cô sinh con, sau đó dùng tiền đuối cô, không cần để ý đến danh tiết của cô? Lần đầu tiên của cô chính là tối đó, bọn họ hoàn toàn là người xa lạ, anh thô lỗ chiếm lấy cô, khi đó anh có nghĩ tới danh tiết của cô không? Mỗi ngày cô gần bên cạnh anh, nhưng anh lại chỉ có thể là em chồng của cô, lúc này danh tiết của cô có quan trọng không? Anh trêu chọc cô, chiếm lấy cô, lại muốn trốn tránh cô, đuối cô đi, có từng tính toán đến danh tiết của cô? Cô đột nhiên im hơi lặng tiếng rồi...

Điều này khiến cho anh thấy rất kỳ lạ, gần đây không phải cô lú lú rất nhiều đạo lý sao?

“Tại sao không nói chuyện?” Anh kinh ngạc hỏi.

“Lãnh Ngan,” đáng vẻ của cô rất sa sút, “Vẫn còn danh tiết của em?”

Lãnh Ngan ngẩn ngơ, danh tiết của cô? Anh đúng là chưa bao giờ nghĩ tới vấn đề này...

“Đó là em tự nguyện!” Anh lạnh lùng đáp một câu.

Đúng, là cô tự nguyện!

Cô thật vô liêm sỉ, đối với anh mà nói, có lẽ cô vốn là một người phụ nữ đáng khinh bán thân thể mình, nếu không sao lại lạnh nhạt với cô như vậy? Cô cười mình, có tư cách gì muốn danh tiết, từ ngày cô bán mình cho anh trở đi, ở trong mắt người khác, cô đã không còn danh tiết rồi...

Đúng vậy, bọn họ đã từng có một khoảng thời gian đáng lưu luyến, nhưng có lẽ chỉ là mới mẻ với anh, cảm giác mới mẻ qua đi, sẽ không còn ý nghĩa, cho nên mới đuổi cô đi. Nghe nói thiếu gia nhà có tiền đều chơi gái như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Xin lỗi, đã quấy rầy 2.

Trước mắt lại hiện lên nụ cười ấm áp lúc anh và y tá đùa giỡn, khi anh cười lộ lên rất mê người, cực kỳ mê người, chỉ có điều, cho tới bây giờ nụ cười ấy chưa từng cho cô. Buồn cười nhất chính là cô vẫn mơ mộng hão huyền cho anh an ủi, cho anh ấm áp, mà mang lại cho anh chỉ có phiền não, người khác dễ dàng khiến anh cười, còn cô chỉ khiến anh tức giận, thì ra tất cả cũng chỉ do cô tự cho là mình đúng, tự mình đa tình mà thôi...

Cô lặng lẽ thu túi xách, lúc đi qua bên cạnh anh dừng bước, đưa lưng về phía anh, “Xin lỗi, là tôi không biết xấu hổ, đã quấy rầy...”

Đi tới bên cửa, lại nhớ ra cái gì, cầm gói kẹo trên tay đặt trên chần của anh, “Không được hút thuốc lá, cái này không phải để chơi anh, lúc mệt mỏi ăn một viên có thể hưng phấn tinh thần, tôi đi thôi!”

Nhìn bóng dáng nho nhỏ của cô biến mất sau cánh cửa khép lại, tim của anh giống như vỡ ra một vết thương, sau đó chua xót tràn ra từ khe đó, càng tràn ra càng nhiều, cuối cùng giống như thủy triều dâng lên...

Khoảnh khắc đó, anh rất muốn gọi tên cô, nhưng âm thanh mắc kẹt trong cổ họng, thế nào cũng không gọi ra...

Tầm mắt rơi vào trên hộp kẹo, chữ viết trên hộp kẹo dần mờ hồ...

Duy Nhất, chỉ mong đó là tổn thương nhỏ nhất với em...

Anh nhìn xuyên qua cửa kính, vẫn nhìn thấy bóng dáng nho nhỏ đó chậm rãi biến mất bên ngoài tầm mắt anh...

Lúc má Tăng tới đưa bữa trưa phát hiện chỉ có thiếu gia nằm lẳng lẳng trên giường ngủ.

“Thiếu gia, thiếu phu nhân đâu?” Má Tăng hỏi.

Lãnh Ngạn tỉnh dậy từ trong giấc mộng, trong mộng tràn đầy cặp mắt sáng trong của Duy Nhất, mái tóc dài đen nhánh và nụ cười ngọt ngào, tỉnh dậy lại nhớ đến hình ảnh lúc cô nằm ngủ trên người anh...

“Thiếu gia?” Má Tăng cho rằng còn chưa đánh thức anh.

“Cô ấy đi rồi! Bị tôi đuổi đi!” Lãnh Ngạn bình tĩnh nói.

“Tại sao? Thiếu gia?” Má Tăng cảm thấy kỳ quái, chẳng lẽ cãi nhau, hôm qua vẫn còn rất tốt mà!

“Không tại sao!” Lãnh Ngạn dứt khoát không muốn nói tới đề tài này.

Má Tăng thở dài, “Thiếu gia, má Tăng hy vọng cậu tìm được hạnh phúc thuộc về mình, đừng dừng lại trong quá khứ!”

“Má Tăng, má cũng nghĩ như vậy sao? Nhưng...” Anh làm thế nào mới có thể qua lằn ranh trong lòng kia? Không, anh vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho mình...

“Thiếu gia, cậu cần gì chứ? Có một số việc dù là ai cũng không nên để trong lòng, cậu cũng đừng để ý nhiều như vậy, không phải còn có tôi sao?” Má Tăng bắt đầu lau nước mắt.

“Nhưng mà, trăm năm về sau thì làm thế nào?” Lãnh Ngạn cố nặn ra nụ cười, mượn nó an ủi má Tăng, “Má Tăng, đừng như vậy, tôi rất tốt, thật sự rất tốt! Má biết tại sao tôi muốn che giấu mất Duy Nhất không?”

Má Tăng giữ lệ gât đầu, “Biết, má Tăng biết, cậu chính là sợ thiếu phu nhân nhìn thấy cậu, thích cậu, sợ sinh đứa bé còn khúc mắc chưa rõ, nhưng cuối cùng lại thích, má Tăng cảm thấy rất tốt!”

“Má Tăng, tôi hiểu ý tốt của má, tôi biết rõ mình đang làm gì! Đi mua cho tôi bao xì gà!”

Về mặt của anh vân đạm phong khinh *, ánh mắt rơi lên hộp kẹo tú đậu, hơi chán chừ, “Thôi, đừng đi!” Rốt cuộc là ai đau? Ai khiến cho ai cô đơn hơn...

(*) vân đạm phong khinh: nhàn nhạt như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi, không màng đến điều gì

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Duy Nhất từ bệnh viện ra ngoài, đi vào quán cà phê tên ONLY kia, chính ở nơi này, cô quyết định muốn đi yêu Lãnh Ngan, đi hòa tan Lãnh Ngan, hôm nay, quán cà phê vẫn như cũ, nhưng cà phê vào trong miệng lại đắng gấp ngàn lần ngày đó...

Ngồi suốt cả một ngày trong quán cà phê, không ăn cơm, cũng không suy nghĩ gì khác, chỉ nhìn mặt trời từ đông chuyển sang tây ngoài cửa sổ, nhìn đám mây lúc rắng chiều hơi rục rờ, cô biết, nên về nhà...

Trở lại chuồng chim bồ câu, Doãn Tử Nhiên không ở đây, mệt mỏi ném mình lên giường, chặn che đầu tiếp tục giấc ngủ dài, ngủ thẳng đến thiên hoang địa lão *, không tỉnh lại thì tốt biết bao! Như vậy sẽ không còn cảm giác đau, Lãnh Ngan, thật sự rất hận anh, hận đến đáy lòng vạn vẹo, nhưng không có nước mắt...

(*) thiên hoang địa lão: đến ngàn vạn năm sau, đến khi không còn trời đất.

Trần trọc không yên, nửa mê nửa tỉnh oán hận ánh mắt tràn đầy lạnh lùng, mặt lạnh lùng lúc đó của anh, nhưng hết lần này tới lần khác lại xuất hiện. Lãnh Ngan, lại hận anh lần thứ nhất! Tại sao ngủ không để cho em ngủ yên...

Không biết ngủ bao lâu, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa.

“Doãn Tử Nhiên đáng chết, ra cửa lại không mang chìa khóa! Nếu em không trở về anh định phá hủy nhà mà vào sao?” Cô vừa mắng vừa mở cửa, ai ngờ đứng bên ngoài là má Tăng!

“Thiếu phu nhân...” Hai mắt đầm lệ của má Tăng nhìn cô.

“Má Tăng, sao má lại tới đây? Mời vào đi!”

Bình thường má Tăng rất thương Duy Nhất, Duy Nhất không thể không hoan nghênh bà. Má Tăng bước vào phòng, quan sát tỉ mỉ, “Thiếu phu nhân, cô ở trong phòng như vậy?”

Lời này khiến Duy Nhất cảm thấy không thoải mái, đây chính là nơi cô lớn lên! Đây cũng là nơi tràn đầy vui sướng với cô mà nói! Cô khẽ mỉm cười, “Má Tăng, nơi này không rộng rãi hào hoa như nhà họ Lãnh, nhưng mỗi một góc đều tràn đầy kỷ niệm giữa mẹ và tôi, tôi thích không khí ấm áp nơi này.”

“Má Tăng tuyệt đối không có ý này! Má Tăng chỉ là người làm, đâu có tư cách nói những điều này!” Trên mặt má Tăng lộ ra nụ cười lúng túng vì nói sai.

Duy Nhất rót cho má Tăng chén nước, “Má Tăng, mời uống nước, đừng nói như vậy, tôi biết rõ má đối tốt với tôi, trong quan niệm của tôi không có cái gì mà người làm kẻ dưới.”

Má Tăng nhận lấy nước đặt lên bàn, nắm lấy tay cô, “Thiếu phu nhân, má Tăng tới van xin cô.”

Trong lòng Duy Nhất biết là vì cái gì, chỉ có điều cô không ngờ như vậy nữa, cô sẽ không bao giờ làm những chuyện hạ thấp giá trị con người, đưa tới cửa tự rước lấy nhục!

“Má Tăng, má đừng nói nữa, tôi sẽ không về!”

“Thiếu phu nhân!” Má Tăng đột nhiên quỳ trên mặt đất, “Thiếu phu nhân, má van xin cô, xin cô trở về đi.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Gặp chuyện không may

Duy Nhất bị dọa sợ, vội vàng đỡ lấy bà: “Má Tăng, má đang làm gì vậy! Má mau đứng dậy đi!”

“Thiếu phu nhân đồng ý trở về má mới dậy!” Má Tăng cố chấp giống như con nít.

Duy Nhất trái kéo phải kéo cũng không thể kéo bà dậy, không thể làm gì khác hơn là cũng quỳ trên đất, không ngừng lắc đầu, “Má Tăng, tôi sẽ không về! Cho dù má nói gì tôi cũng không về! Nếu muốn quỳ tôi quỳ cùng má!”

Hai người cứ giằng co không thôi, khóa cửa vừa động, Doãn Từ Nhiên trở lại, nhìn thấy cảnh trong nhà, không hiểu đang xảy ra chuyện gì.

Sau khi Duy Nhất nhỏ giọng nói, Doãn Từ Nhiên kéo cánh tay cô, túm lấy cô, gầm lên với cô, “Mấy người nhà họ Lân là kẻ điên, em cũng điên sao? Bà ta thích quý cứ để cho bà ta quý, em ở đây làm gì? Đi, nhắm mắt làm ngơ! Chúng ta dứt khoát đi ra ngoài!” Nói xong kéo Duy Nhất ra khỏi nhà, mặt má Tăng biến sắc đến mức khó coi lạ thường.

Ở bên ngoài Duy Nhất dùng sức giãy giụa, “Từ Nhiên, bà ấy là người cao tuổi! Sao anh lại như vậy?”

“Bà cụ thì làm sao? Bà cụ nên có dáng vẻ của bà cụ, cần quấy như vậy xem như thế nào! Nói Lân Ngan quan tâm em, quan tâm em tại sao anh ta không đến? Toàn thế giới có ai quan tâm em hơn anh!” Doãn Từ Nhiên tức giận bất bình, lao thẳng đến túm lấy Duy Nhất lên xe.

“Anh trai anh cũng là kẻ điên, lại còn giúp đẩy em vào cái hồ nhà họ Lân, sao lại không giúp anh!” Doãn Từ Nhiên khởi động xe, còn vừa oán trách.

“Đi đâu?” Duy Nhất hỏi cắt đứt lời cầu nhau của anh.

“Không bằng chúng ta lẹ đi xem phim, sau đó vừa đứng lúc đi ăn cơm tối, thấy sao?” Doãn Từ Nhiên quan tâm đề nghị.

“Anh không cần đi làm sao?” Duy Nhất lờ mờ anh.

“Anh chính là vì em mà hy sinh tất cả!” Doãn Từ Nhiên lộ ra khuôn mặt tươi cười thật lớn sát bên cạnh cô.

Duy Nhất đẩy anh ra, “Anh còn phải đi làm, nếu không cha anh lại muốn dạy dỗ anh!”

“Không sao! Kể cả khi anh làm việc cha cũng còn muốn dạy dỗ anh! Nói tóm lại chính là không nhìn vừa mắt anh!”

Xe chậm rãi chạy đi, bọn họ không ai hay biết, trong ngõ hẻm sau lưng bọn họ có người giờ máy chụp hình lên...

Trong suốt quá trình xem phim, tinh thần Duy Nhất không hề tập trung, hoàn toàn không biết phim chiếu cái gì.

Rời khỏi rạp chiếu phim, Doãn Từ Nhiên mở cửa xe cho cô, “Duy Nhất, nam chính vừa rồi vô cùng khôi hài!”

Duy Nhất ngồi lên xe nhưng giống như không nghe thấy.

Doãn Từ Nhiên lên xe liếc nhìn sắc mặt của cô, trong lòng không khỏi mất mát, ai cũng thấy được Duy Nhất không yên lòng.

“Duy Nhất!” Anh gọi cô một lần nữa.

“Hả? Cái gì?” Duy Nhất giống như tỉnh lại từ trong mộng.

Mặt Doãn Từ Nhiên như đưa đám, “Nói cho anh biết, phim vừa rồi diễn cái gì?”

“Cái gì?” Duy Nhất hoàn toàn mờ mịt.

Doãn Từ Nhiên trầm mặt xuống, “Thôi, để anh đưa em trở về thôi, người em ra ngoài, nhưng tâm vẫn không ra ngoài.”

“Từ Nhiên, xin lỗi, em lo lắng không biết một mình bà ấy ở đó có chuyện gì không...”

Lời giải thích của Duy Nhất nghe tái nhợt mà không có sức. Doãn Từ Nhiên không nói nữa, lặng lẽ lái xe đưa cô về chuồng chim bồ câu.

Duy Nhất vội vàng xuống xe chạy lên tầng trên, vừa mở cửa nhìn, má Tăng đã té xỉu trên đất. Cô vừa kinh hoàng vừa sợ, lớn tiếng kêu Doãn Từ Nhiên, đưa má Tăng vào bệnh viện.

Trước cửa phòng cấp cứu trong bệnh viện, cô không biết nên làm sao đây, nếu như bởi vì vừa rồi cô liều mạng tùy hứng rồi đi mà má Tăng có gì ngoài ý muốn, cô sẽ áy náy cả đời, Lân Ngan chắc chắn sẽ mắng chết cô...

Nhớ tới nên thông báo cho người nhà họ Lân, lại không dám nói cho Lân Ngan, vì vậy gọi điện thoại cho Tần Nhiên, sau đó ngồi trên ghế chờ, yên lặng cầu nguyện cho má Tăng.

Doãn Từ Nhiên ngồi chồm hổm xuống cầm tay của cô, “Duy Nhất, đừng lo lắng, không có chuyện gì! Chỉ té xỉu mà thôi, có thể là bệnh người già.”

Duy Nhất gật gù đầu, trong lòng không hề thả lỏng chút nào, mặt mũi vui đầu trên đùi.

Khoảng nửa giờ sau, cô đang cúi thấp đầu thì cảm thấy một bóng đen bao phủ, trước mắt xuất hiện một chiếc xe lăn và một đôi chân bó thạch cao, trong lòng chợt khựng lại, thậm chí không dám ngẩng đầu lên nhìn anh.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Giọng nói của anh rất gấp gáp, cũng rất hung dữ.

Mười ngón tay Duy Nhất đan xen, che giấu nội tâm căng thẳng, nhỏ giọng nói, “Xin lỗi, là tôi không tốt, không nên để một mình má Tăng ở nhà.”

“Nhà cô? Bà ấy đến nhà cô làm gì?” Hình như anh hơi tức giận.

Duy Nhất không lên tiếng, tại sao đi nhà cô, còn phải hỏi sao?

“Cô để một mình bà ấy ở nhà, cô đã đi đâu?”

Giọng điệu của anh giống như đang chỉ trích cô sao? Duy Nhất không dám nói chuyện, không phải má Tăng vẫn quỳ gối ở nhà cô chứ? Lương tâm cô bất an, sớm biết sẽ không đi ra ngoài với Doãn Từ Nhiên, cô không kiềm chế được vụng trộm liếc mắt nhìn Doãn Từ Nhiên.

Lãnh Ngan nhìn ánh mắt của cô lập tức hiểu ra, thì ra cô hẹn hò với Doãn Từ Nhiên, vừa rời khỏi anh đã hẹn hò với Doãn Từ Nhiên! Còn luôn miệng nói hiệp ước nhất định gì đó, còn muốn anh nói yêu cô, tặng hoa cho cô, anh không làm thì tìm người đàn ông khác sao?

Anh mất mẹ từ nhỏ, là má Tăng nuôi anh lớn, tình cảm với má Tăng không thua kém gì mẹ, nếu như má Tăng thật sự xảy ra chuyện, anh...

“Nhiệm Duy Nhất!” Anh giận đến sôi gan, nắm lấy cổ tay cô, quăng cô từ trên ghế xuống đất, “Cô đi ra ngoài quyến rũ đàn ông đã đành, tôi không so đo, nhưng nếu như cô làm tổn thương má Tăng, tôi quyết không tha cho cô!”

Duy Nhất ngã sấp xuống nền đất lạnh như băng của bệnh viện, cánh tay chống trên mặt đất, chà rách một miếng da lớn, rỉ rau máu, đau rát.

Doãn Từ Nhiên thấy thế lập tức tiến lên đỡ lấy cô, dùng thân thể bảo vệ cô, rống lớn với Lãnh Ngan, “Rốt cuộc là ai làm tổn thương ai? Anh làm tổn thương Duy Nhất còn chưa đủ sao? Anh có tư cách gì mắng Duy Nhất?”

Lãnh Ngan khiêu khích nhìn cậu ta, “Tôi không có tư cách? Cậu có tư cách sao? Bây giờ cô ấy là bà xã của tôi! Doãn Từ Nhiên, bỏ tay cậu khỏi người bà xã tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Đồng ý với tôi

“Tôi không buông!” Ngược lại Doãn Từ Nhiên ôm chặt Duy Nhất, “Anh coi cô ấy là bà xã mình khi nào? Anh quan tâm cô ấy sao? Thương yêu cô ấy sao? Anh yêu cô ấy sao? Nếu những điều này không có, như vậy anh buông tay đi! Tôi càng thương cô ấy hơn anh!”

Lãnh Ngan vốn định buông tay mà thành toàn cho Duy Nhất và Doãn Từ Nhiên, nhưng hôm nay bị chuyện của má Tăng kích thích, cộng thêm bất kỳ người đàn ông nào cũng có tự tôn, dù sao cũng không cách nào dễ dàng tha thứ cho người đàn ông khác ôm bà xã mình vào ngực trước mặt mình, cũng không có đạo lý chấp tay nhường bà xã mình cho người ta trước mặt mọi người.

Cặp mắt đen nhánh của anh như muốn phun ra lửa, chỉ hận thay chân anh không cách nào nhúc nhích, chỉ có thể trở mắt nhìn Doãn Từ Nhiên ôm chặt Duy Nhất, mà Duy Nhất lại hoảng sợ mở to mắt nhìn anh. Cô sợ anh như vậy làm gì? Giống như một con gà con đáng thương trốn trong ngực Doãn Từ Nhiên sưởi ấm.

“Nhiệm Duy Nhất, em tới đây cho tôi!” Giọng của anh không lớn, nghe vẫn còn rất bình tĩnh, nhưng lại có lực lượng không cách nào kháng cự, kèm theo lửa giận thiêu đốt trong đáy mắt làm nền, có lực uy hiếp vô tận.

“Đừng qua đây!” Doãn Từ Nhiên lqđ đột nhiên tăng thêm lực cánh tay, ôm cô chặt hơn.

Ánh mắt Duy Nhất dao động giữa hai người bọn họ, không biết nên làm sao.

“Nhiệm, Duy, Nhất.” Lãnh Ngan phun ra tên của cô từng chữ từng chữ một từ trong kẽ răng, đồng thời cũng tuyên bố quyền uy của anh.

Duy Nhất giật giật khóe môi, khẽ gật đầu, lại càng co lại về phía sau.

Trong nháy mắt đó, cô nhìn thấy trong tròng mắt đen nhánh của Lãnh Ngan có thứ gì đó đang nháy sáng, tiếp theo trở nên tăm tối âm đạm, cuối cùng thành màn sương lạnh, không hiểu sao đáy lòng run rẩy, không dám nhìn thẳng vào mắt anh, ngẩng đầu trông thấy mắt Từ Nhiên, nhưng cặp ánh sáng như mũi nhọn khiến cho cô không biết làm sao, giống như ánh mắt không có chỗ để buông ra...

Đúng lúc này, cửa phòng cấp cứu mở ra, mọi người cùng lúc xông lên, cuối cùng hóa giải lúng túng của Duy Nhất.

Bác sỹ gỡ khẩu trang xuống giải thích, “Đừng nóng vội, bệnh nhân chỉ bị hạ huyết áp, quỳ quá lâu, đột nhiên té xỉu, bây giờ không sao!”

“Quỳ quá lâu?!” Lãnh Ngan lại kích động, “Tại sao lại quỳ xuống? Nhiệm Duy Nhất, cô làm cái gì với một bà cụ?”

Duy Nhất rất đau lòng với việc này, má Tăng vẫn coi cô như con gái, cô không nên để một mình bà ở nhà, may mà bây giờ không có việc gì, nếu không đừng nói Lãnh Ngạn, ngay cả chính cô cũng sẽ không tha thứ cho chính mình.

Y tá đẩy má Tăng ra, Duy Nhất không để ý tới Lãnh Ngạn, tiến lên cầm tay má Tăng, tràn đầy áy náy, “Má Tăng, xin lỗi!”

Tay má Tăng hơi lạnh, có vài nếp nhăn già nua, bà cũng nắm chặt tay Duy Nhất, Duy Nhất theo y tá cùng đẩy má Tăng vào phòng bệnh.

“Thiếu gia, tôi không sao, đừng trách cứ thiếu phu nhân.” Má Tăng vờn tay về phía Lãnh Ngạn.

Lãnh Ngạn hơi chần chừ, tiến lên cầm lấy.

Má Tăng khẽ mỉm cười, đặt chồng tay Lãnh Ngạn và Duy Nhất lên nhau, nói với Duy Nhất, “Thiếu phu nhân, đồng ý với tôi.”

“Má Tăng...” Lê Duy Nhất P.qlqd rơi đầy mặt, nhưng không tỏ thái độ.

Tay Lãnh Ngạn dính trên mu bàn tay cô, ấm áp nhàn nhạt, lại khiến cho cô muốn lùi bước, cô thử kéo tay ra, lại bị má Tăng nắm chặt.

“Thiếu phu nhân, đồng ý với tôi.” Má Tăng vẫn lặp lại những lời này.

Duy Nhất thật sự không hiểu, má Tăng chỉ là một người làm, tại sao nhất định phải cột mình và Lãnh Ngạn chung một chỗ? Nếu như chỉ vì tìm một người làm bạn với Lãnh Ngạn, chăm sóc Lãnh Ngạn, tại sao lại chọn trùng cô?

“Thiếu phu nhân, nếu như có lỗi, đó là lỗi của tôi, không liên quan đến thiếu gia, thiếu phu nhân đồng ý với tôi!” Trong mắt má Tăng xuất hiện nước mắt.

Duy Nhất càng thêm không hiểu má Tăng đang nói gì...

“Má Tăng, má đang nói gì vậy? Muốn Duy Nhất đồng ý với má cái gì?” Lãnh Ngạn chen miệng vào.

Má Tăng thấy Duy Nhất từ đầu đến cuối không gật đầu, lập tức chuyển mục tiêu sang Lãnh Ngạn, “Thiếu gia, cảm ơn cậu đã đối xử tốt với tôi như vậy. Nhưng tôi đã già, có lẽ sẽ có một ngày giống như hôm nay, không biết như thế nào đã ngủ.”

“Má Tăng, má đừng nói càn!” Lãnh Ngạn hơi lộ vẻ xúc động.

Duy Nhất nhìn anh, lần đầu tiên cảm giác anh cũng không phải núi băng.

“Đây là chuyện sớm hay muộn, thiếu gia, má Tăng xin lỗi cậu, chính là chết, cũng sẽ không nhắm mắt!” Nước mắt đột nhiên rơi ra từ trong đôi mắt già nua của bà.

“Má Tăng... Là tôi xin lỗi má...” Hốc mắt Lãnh Ngạn cũng đỏ, quả thật Duy Nhất không thể tin vào mắt của mình. Nhưng cô nghe không hiểu đối thoại của bọn họ, má Tăng là người nuôi lớn Lãnh Ngạn, tại sao lại có lỗi với anh? Nếu thật sự có chuyện có lỗi với anh, tại sao tình cảm hai người vẫn sâu sắc như vậy? Nhưng mà, Lãnh Ngạn còn nói anh có lỗi với cô...

Thật sự không hiểu...

Duy Nhất cau mày suy nghĩ, nhà giàu sang quyền quý phức tạp, ai biết tòa nhà âm trầm của nhà họ Lãnh có chuyện cũ gì...

“Thiếu gia, nếu như cậu không muốn má Tăng lqđ chết không nhắm mắt, thì hãy sống tốt với thiếu phu nhân, đừng nghĩ cái khác, được không?” Đột nhiên má Tăng nói.

Duy Nhất không hiểu tại sao bà lại kéo đề tài nói chuyện lên mình, tay khẽ run, hơn nữa, cô cảm thấy rõ ràng, tay Lãnh Ngạn cũng xiết chặt.

Lãnh Ngạn liếc nhìn Duy Nhất, trên mặt lộ ra vẻ phức tạp, “Má Tăng, tôi...”

“Yên tâm, thiếu gia!” Má Tăng buông tay họ ra, run run rẩy rẩy tìm túi tiền của mình, móc ra một trang giấy từ bên trong, đưa cho Lãnh Ngạn nhìn, “Thiếu gia cậu xem, tôi đã cố ý đi hỏi, bắt tự của cậu và thiếu phu nhân rất hợp...”

Duy Nhất nghiêng đầu nhìn, trên giấy viết ngày sinh tháng đẻ của cô và Lãnh Ngạn.

Không phải chứ, đến năm nay rồi mà vẫn có người tin tưởng những điều này? Cô im lặng...

Đột nhiên, cô chú ý tới, má Tăng đã buông lỏng tay hai người ra rồi, nhưng tay Lãnh Ngạn vẫn còn bao trùm lấy tay mình...

“Thiếu gia, nếu cậu không đáp ứng, tôi lập tức đi gặp lão gia lão phu nhân, xuống đất thỉnh tội với bọn họ!” Má Tăng nói rất nghiêm túc.

Duy Nhất nghe Lãnh Ngạn thờ dài một tiếng, sau đó nặng nề gật đầu.

U oán từ trong đáy lòng dâng lên, vì má Tăng dùng cái chết để uy hiếp, anh mới đồng ý cùng với mình? Cô kiên quyết rút tay mình về...

Chương 77: Lời nói dối có ý tốt

Hình như má Tăng rất hài lòng với cảm nhận của Lãnh Ngạn, ngược lại nhìn Duy Nhất, “Thiếu phu nhân...”

“Tôi...” Cô rất muốn nói “Không”, nhưng làm thế nào cũng không thể mở miệng khi đối diện với ánh mắt tràn đầy mong đợi của má Tăng, coi như lời nói dối có ý tốt, an ủi bà cụ mang bệnh! Cuối cùng cô gật đầu...

“Tốt lắm! Tất cả đều vui vẻ rồi!” Dường như má Tăng thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu đuổi bọn họ đi, “Đi đi! Tôi rất tốt! Hai người đi đi! Thiếu gia, cậu cũng nên trở về phòng bệnh rồi! Thiếu phu nhân, mấy ngày nay tôi không có khả năng chăm sóc thiếu gia, vậy nhờ cô!”

Duy Nhất gật đầu, “Vâng má cũng nghỉ ngơi sớm đi!”

Tần Nhiên và Doãn Từ Nhiên vẫn ở cửa nhìn bọn họ, trong nháy mắt khi Duy Nhất xoay người, nhìn thấy đau đớn trong mắt Doãn Từ Nhiên...

Cô cúi đầu, yên lặng đẩy xe lăn cho Lãnh Ngạn. Đây là ý trời sao? Khi cô nghĩ muốn quên anh, lực lượng bóng tối lại đẩy cô tới bên cạnh anh...

“Duy Nhất...” Khi đi qua bên cạnh Doãn Từ Nhiên lqđ thì Doãn Từ Nhiên bắt lấy cánh tay cô, trên cánh tay vẫn còn vết máu.

“Em không sao, anh về trước đi, sau đó gọi điện thoại cho anh.” Không biết tâm lý xuất phát từ điều gì, cô thân mật mỉm cười với anh.

Doãn Từ Nhiên gật đầu: “Nhớ kêu y tá xử lý một chút cho em, chờ điện thoại của em!”

Khỏe mắt Lãnh Ngạn vẫn nhìn chăm chăm vào tay của cậu ta, cho đến khi cậu ta buông cánh tay Duy Nhất ra...

“Thiếu phu nhân, hay để tôi tới đẩy đi!” Tần Nhiên nhận lấy xe lăn trong tay cô.

Duy Nhất không tranh với anh ta, lẳng lặng đi theo phía sau Tần Nhiên, từ khoa cấp cứu cho tới phòng bệnh, ba người không ai nói với ai một câu...

Y tá thấy bọn họ trở lại, giúp đỡ Tần Nhiên cùng nhau ôm Lãnh Ngạn lên giường bệnh, Duy Nhất chỉ ở bên cạnh lặng lẽ nhìn, có cảm giác, y tá này không phải người lần trước...

“Làm phiền cô cầm chút bông y tế và bình cồn i-ốt!” Lãnh Ngạn nghiêng người dựa vào đầu giường nói với y tá.

“Được!” Y tá đảo mắt liền cầm một bọc bông băng và bình cồn i-ốt, “Chỗ nào cần? Vết thương đâu? Để tôi nhìn một chút.”

Lãnh Ngạn nhận lấy đồ trên tay cô ta nói, “Tôi tự mình làm, cảm ơn.”

“Không cần, có chuyện gì thì rung chuông!” Y tá mang theo nụ cười chuyên nghiệp mở cửa rồi đi.

Lãnh Ngạn nhìn Duy Nhất chăm chăm, “Còn không qua đây!”

Giọng nói rất tinh táo, tề nhạ vô vị.

Duy Nhất cũng không cãi lời, đi tới bên cạnh anh.

Không ngờ anh nắm cánh tay cô, dùng bông băng thấm cồn i-ốt nhẹ nhàng bôi lên chỗ rách da của cô. Bông băng bôi lên vết thương cảm giác lạnh lạnh, động tác của anh rất nhẹ nhàng, trái tim Duy Nhất gọn sóng lấn tấn, giờ phút này là ảo giác?

Đột nhiên âm thanh “ùng ục” phá vỡ yên tĩnh, mặt Duy Nhất đỏ lên, thật ra hôm nay ngay cả cơm trưa cũng chưa ăn.

“Nên ăn cơm! Tôi đi mua chút thức ăn về nấu! Tần đại ca, anh ở đây đợi một lát, tôi lập tức trở lại!” Cô thu cánh tay lại, ra cửa, thậm chí không liếc mắt nhìn Lãnh Ngạn.

Tay của anh còn cầm bông băng, đưa mắt nhìn bóng lưng của cô lúc đóng cửa lại mà hơi mất hồn. Hôm nay anh rất khác thường, lại có thể kích động đến tranh cãi âm ỉ với Doãn Từ Nhiên ở bệnh viện, nếu không phải anh không thể bước đi, sợ rằng sẽ đánh nhau, đây là anh sao? Hoặc nói là, đây mới là phản ứng chân thật nhất trong nội tâm của anh? Duy Nhất, anh quan tâm cô! Khi anh tận mắt thấy Duy Nhất coi khuyển tay Doãn Từ Nhiên là cang trướng gió, lửa ghen trong lòng nhanh chóng thiêu đốt anh...

Từ siêu thị đi ra ngoài, Duy Nhất cầm một túi đồ to. Mấy ngày này Lãnh Ngạn không thể nào xuất viện, cho nên phải tự động thủ ngày ba bữa ở bệnh viện rồi. Cũng may năng lực tự lập của Duy Nhất từ nhỏ rất mạnh, nấu cơm không phải là việc khó với cô.

Cô chỉ chú ý cúi đầu đi bộ, không để ý có một bóng đen chặn cô lại, ngẩng đầu nhìn lên, là một người xa lạ.

“Xin lỗi, thưa tiểu thư, lão gia nhà chúng tôi muốn gặp cô.”

“Lão gia? Ai vậy? Tôi biết sao?” Nhìn điệu bộ này, chắc là lão gia nhà có tiền? Duy Nhất không nhớ mình biết người nhà nào như vậy.

“Tiểu thư đi theo tôi, gấp là biết!” Người nọ nhận lấy túi lớn trong tay cô.

Duy Nhất bất đắc dĩ, chỉ đành phải đi theo anh ta, người nọ dẫn cô tới trước một chiếc Rolls-Royce màu đen.

“Tiểu thư, mời lên xe. Lão gia ở bên trong.” Anh ta mở cửa xe.

Duy Nhất do dự không chịu bước lên xe, “Muốn đi đâu? Bao lâu? Tôi còn phải trở về nấu cơm!”

“Lên đây đi, chỉ muốn nói chuyện với cô.” Trên xe vang lên giọng nói quen thuộc.

Duy Nhất âm thầm buồn bực, lên xe nhìn thì ra là cha của Doãn Tử Nhiên!

“Bác trai, chào bác!” Cô rất lễ phép chào hỏi.

Ai ngờ ông ta ném ra một câu, “Không nên gọi tôi là bác trai, tôi không phải bác trai của cô!”

Duy Nhất im lặng, xem ra chê cô với cao?

“Vậy xin hỏi Doãn lão tiên sinh có chuyện gì không?” Thái độ của cô trở nên có lễ phép hơn, lại vô cùng lạnh lùng.

“Cô là bà xã của Lãnh Ngạn?” Doãn lão tiên sinh hỏi.

Duy Nhất suy nghĩ một chút, thuận miệng đáp, “Coi là như thế!”

“Cái gì gọi là coi như?” Rõ ràng ông cụ Doãn dqlđ không vui, “Bây giờ con gái thật tùy tiện, cô đã phụ nư có chồng, nên kiểm điểm hành vi của mình, không cần không rõ ràng với Tử Nhiên!”

À! Hóa ra tới để dạy dỗ cô!

Duy Nhất cười lạnh, “Doãn lão tiên sinh, tôi là người như thế nào không cần ngài tới dạy dỗ, về phần tôi và Tử Nhiên, nếu trái tim tôi và anh ấy không rõ ràng, đã sớm không phải đáng về này! Không có chuyện gì nữa thì tôi đi, tôi rất bận!” Cô nói xong nhảy xuống xe.

“Tóm lại tôi cảnh cáo cô, không cần ở chung một chỗ với Tử Nhiên!” Doãn lão tiên sinh tăng thêm một câu ở sau lưng cô.

Duy Nhất dừng bước chân, “Ngài yên tâm, tôi không có ý định với cao tới nhà họ Doãn các người!”

Nói xong nhận lại túi trong tay người áo đen kia, cũng không quay đầu đi về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Đàn ông chính là đê tiện như vậy sao?

Kẻ có tiền đúng là không dễ chọc! Nhưng tại sao lần nào cũng vậy nàng cứ chọc tới? Lời Doãn lão tiên sinh không thể làm nàng tổn thương, bởi vì ông ta không hề có liên quan gì tới cuộc sống của cô, chính thức có thể làm tổn thương thường là những người mình quan tâm nhất. Ví dụ như, giây phút này cô đang muốn đi đổi mặt với một người.

Tiến vào phòng bệnh, Tản Nhiên còn ở đó, cô nhận nhặt lên tiếng chào, hoàn toàn không thấy ánh mắt của anh đang ở trên giường bệnh vẫn dính vào trên người cô.

Bận rộn ở trong phòng bếp một giờ, bốn món mặn một món canh đơn giản đã được Duy Nhất bung lên bàn.

“Tần đại ca! Cùng nhau ăn cơm đi!” Duy Nhất ngọt ngào gọi.

Tản Nhiên liếc nhìn Lãnh Ngạn, cười nói, “Thiếu phu nhân biết làm cơm? Không nhìn ra, đúng là không tệ!”

“Cũng không biết có thể ăn được hay không!” Lãnh Ngạn hừ một câu từ trong lỗ mũi.

Duy Nhất xụ mặt bôi thêm một chén com, mỗi món gấp một chút, gần như ném, bày trước mặt anh, “Thích ăn hay không!”

Ngay sau đó kêu Tần Nhiên ngồi xuống ăn chung với cô, không hề dừng gấp thức ăn cho Tần Nhiên, “Tần đại ca, anh xem thử món này! Là sở trường của em!”

“Thật sao? Vậy tôi phải ném thử một chút!” Tần Nhiên thử một miếng, lớn tiếng tán thưởng, “Thật không tệ! Còn hợp miệng hơn đầu bếp khách sạn!”

Duy Nhất cười ha ha, “Anh quá khoa trương!”

“Thật! Thật sự ăn rất ngon! Tôi ném thử món này!” Tần Nhiên đều thêm lời khen với mỗi món ăn.

Duy Nhất nghe rất vui vẻ, gấp nhiều món ăn vào trong chén Tần Nhiên, hình như hai người đã quên mất trên giường bệnh còn có một người.

Anh nhìn chằm chằm hai người đang dùng com trước bàn, trong lòng rất bất bình. Nghĩ đến đúng là mình tự chuốc lấy phiền, lúc trước Duy Nhất đút com tới tận miệng mình, mình không quý trọng, bây giờ bị lạnh nhạt cũng coi như báo ứng, nhưng cô cũng quá hay thay đổi đi...

Lời má Tăng vẫn chìm nổi trôi dạt trong đầu anh, anh có thể có cuộc sống tốt đẹp với cô sao?

Thật sự có thể sao? Anh rất muốn thử một lần...

Mâu thuẫn trong lòng quấy nhiễu khiến anh càng thêm buồn bực, bỗng nhiên trên bàn ăn phát ra tiếng cười to của Duy Nhất và Doãn Tử Nhiên, anh buồn bực đến cực điểm, hét lớn một tiếng, “Tôi muốn ăn com!”

Trong phòng bệnh đột nhiên yên tĩnh lại, Duy Nhất chỉ chỉ trước mặt anh, “Không phải đã xới com cho anh sao?”

“Hiệp nghị thứ hai mươi lăm quy định, khi một bên ngã bệnh hoặc thân thể bất tiện, bên kia có nghĩa vụ chăm sóc toàn bộ bên cạnh.” Thái độ của anh cứng nhắc đọc lại điều khoản hiệp nghị.

Duy Nhất suýt nữa cười sặc sụa, thế giới điên đảo rồi sao? “Làm ơn, anh bị thương ở chân, không phải tay, ăn com không có vấn đề gì đâu!” Cô ngồi bất động trước bàn ăn.

“Đây là hiệp ước em định ra, em định không tuân theo sao?” Trên mặt của anh không lộ vẻ gì.

Duy Nhất không giải thích được, nhưng vẫn đi tới bụng chén lên giúp anh ăn com.

“Tần Nhiên, cậu ăn no chưa?” Lãnh Ngạn nuốt một miếng com Duy Nhất đút cho rồi nhìn cậu ta.

Tần Nhiên cười cười, biết đây là lệnh đuổi khách, anh là người không được hoan nghênh... “Ăn no, tôi lập tức đi! Hẹn gặp lại thiếu gia, hẹn gặp lại thiếu phu nhân, lần sau...”

“Không có lần sau!” Lãnh Ngạn bá đạo ngắt lời cậu ta.

Tần Nhiên ngạc nhiên, “Vậy cũng tốt, không có lần sau, vĩnh biệt!” Anh đóng cửa lại, lần này thiếu gia thật sự động lòng? Vui mừng vì Duy Nhất, đồng thời trong lòng cũng có mất mát nhàn nhạt.

Cuối cùng nhét xong miếng com cuối cùng vào trong miệng anh! Duy Nhất nhanh chóng thu dọn chén đĩa, đi tới phòng khác gọi điện thoại cho Doãn Tử Nhiên.

“Duy Nhất, Lãnh Ngạn không làm khó em chứ?” Đường như Doãn Tử Nhiên ở đầu kia rất lo lắng.

“Không có, anh yên tâm!” Duy Nhất đang do dự có nên nói chuyện cha anh tìm mình cho anh biết không, suy nghĩ một chút, tốt nhất vẫn là không nên nói, cha con bọn họ vốn bất hòa, không nên vì cô mà tăng thêm hiềm khích.

“Duy Nhất, nếu hôm na anh muốn em đi theo anh, em sẽ đi sao?” Khi Doãn Tử Nhiên nhìn thấy Duy Nhất đẩy xe lăn cho Lãnh Ngạn đã rất muốn làm như vậy.

Duy Nhất trầm mặc.

Doãn Tử Nhiên cười tự giễu, “Anh biết ngay sẽ không, em yêu anh ta, hơn nữa yêu rất sâu đậm. Cô bé ngốc, còn giả vờ rất thân mật với anh, hại anh vô cùng ước mơ, có phải định chọc tức anh ta?”

“Nhưng đáng tiếc, người ta tuyệt đối không tức giận, đáng về không sao cả!” Duy Nhất thở dài.

“Không, Duy Nhất, em sai rồi, nhìn ra được, thật ra Lãnh Ngạn rất quan tâm em! Mặc dù Doãn Tử Nhiên anh có lòng bất chính với em, nhưng không phải tiểu nhân, anh thật sự chấp nhận thực tế! Em nhìn anh ta hôm nay, thiếu chút nữa đã đánh nhau với anh!”

“Thật sao? Sao em không thấy?” Anh thật sự quan tâm cô? Không thể tin nổi. “Em cũng cảm thấy kỳ quái, trước kia dù em làm vui lòng anh ấy như thế nào, anh ấy vẫn cứ lạnh lùng như băng, giống như hành tinh đứng phải địa cầu không liên quan gì đến anh ấy, hôm nay dlqđ giống như điên vậy, vừa rồi lại phát ra lửa với em!” Duy Nhất thật sự không đoán ra được tính tình của anh.

“Anh đã nói với em, Duy Nhất, đàn ông chính là bi ối như vậy, em càng đối xử tốt với anh ta, anh ta càng lên mặt, nếu em không quan tâm đến anh ta, anh ta mới biết quý trọng. Ví dụ tốt nhất, giống như em và anh, em không đối xử tốt với anh, anh quan tâm em nhiều hơn!”

“Đi chết đi! Em còn không đối xử tốt với anh? Anh chiếm đoạt cả tài sản duy nhất của em!” Hai người bắt đầu tán gẫu trời nam biển bắc trong điện thoại, nói chuyện phiếm chính là trò tiêu khiển sở trường nhất của hai người bọn họ, ngày trước lúc ở trường học có thể nằm trên sân tập thể dục tán gẫu suốt cả một ngày, thỉnh thoảng còn phát ra một trận cười to.

“Nhiệm Duy Nhất, em đi ra cho tôi! Tôi muốn uống nước!” Gầm lên giận dữ lại nổ tung. . .

Duy Nhất nhú nhú mày, người đàn ông này đúng là đê tiện, ngày trước cô vô lại đòi hỏi phục vụ anh, anh còn không muốn, bây giờ cô không quan tâm đến anh nữa, anh ngược lại chủ động gọi cô rồi, mặc dù thái độ rất ác liệt. . .

Cô không đếm xỉa tới rót một chén nước đặt lên miệng anh, đồng thời tiếp tục nói chuyện phiếm qua điện thoại với Doãn Từ Nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Tắm rửa?

“Tôi không uống! Tôi muốn uống cà phê!” Lãnh Ngạn nhìn chằm chằm khuôn mặt tươi cười đang nói chuyện điện thoại với Doãn Từ Nhiên của cô, cố ý tìm khó chịu.

Duy Nhất cũng không nhìn anh, đặt chén nước xuống, “Chỉ có nước, uống hay không!” Nói xong đi vào một gian phòng khác.

Lãnh Ngạn nhìn đồng hồ, cuộc điện thoại này đã nói gần một giờ. . . “Nhiệm Duy Nhất! Ra ngoài!” Anh rống to.

Duy Nhất lẻ mề ra khỏi phòng, trong miệng vẫn đang nói, “Từ Nhiên, anh còn nhớ cửa hàng bán đậu hũ thúi sau trường học không? Ăn rất ngon! Lúc nào rảnh rồi chúng ta lại đi nhé!”

Lãnh Ngạn hận không thể cướp lấy điện thoại của cô ném vỡ, dăm bản chuyện hẹn hò với người đàn ông lqđ khác trước mặt anh, cô coi anh trong suốt?!

“Gọi điện thoại xong chưa?!” Rốt cuộc anh không thể nhịn được nữa.

Duy Nhất tức giận trợn mắt liếc nhìn anh, “Tôi gọi điện thoại thì liên quan gì đến anh?”

“Tôi đói rồi, làm bữa ăn khuya cho tôi đi!” Mặt anh âm u.

Duy Nhất trợn to hai mắt, “Không phải chứ, vừa rồi anh ăn nhiều cơm như vậy!” Cô thật sự cho rằng anh không ăn cơm cô làm, ai ngờ ăn đến đầy nôi ngựa lên trời!

Anh lạnh lùng trợn mắt đẩy kính ngạc của cô trở lại, “Bảo em đi thì em phải đi!”

Duy Nhất cau mày về phía anh, tiếp tục nói với Doãn Từ Nhiên, “Từ Nhiên, không nói nữa, lần sau tán gẫu tiếp!”

Doãn Từ Nhiên ở đầu điện thoại bên kia cười, “Anh ta tức giận?”

“Đúng! Giống như ăn thuốc nổ!” Duy Nhất chép miệng.

Doãn Từ Nhiên thờ dài, “Duy Nhất, cuối cùng anh vẫn chỉ có thể nhìn em từ xa! Chỉ có điều, để cho anh ta ăn chút giấm cũng tốt, tránh cho anh ta coi em là không khí. Cái này gọi là giả vờ tha để bắt thật, phương pháp tốt nhất để chiếm được lòng đàn ông, hơn nữa lại còn là người đàn ông rất giàu như núi băng Lãnh Ngạn đó! Lần sau muốn cho anh ta ghen thì tìm anh!”

Duy Nhất gần như cảm nhận được cô đơn ở đầu điện thoại bên kia, chỉ có thể xin lỗi, “Xin lỗi, Từ Nhiên, em. . .”

“Được rồi, không cần phải nói xin lỗi!” Doãn Từ Nhiên cười khổ, “Nếu anh ta bắt nạt em, nhớ anh vẫn còn đợi em!”

“Từ Nhiên. . .” Duy Nhất muốn nói gì, Doãn Từ Nhiên đã cúp điện thoại chỉ còn âm thanh tút tút dư lại bên tai.

“Nếu lưu luyến như vậy cần gì ở lại! Đi cùng cậu ta đi!” Giọng nói không nóng không lạnh của Lãnh Ngan mĩa mai.

Duy Nhất liếc nhìn anh, cũng không để ý tới anh, đi thẳng vào phòng bếp.

Lãnh Ngan nhìn theo bóng lưng của cô, chán nản, cô không giải thích? Đó chính là chấp nhận sao? Hình ảnh đêm hôm đó, sau khi Doãn Từ Nhiên và cô lên gác thì không xuống nữa tái hiện lại trong đầu, một nỗi chua xót lan tràn trong lòng...

Lát sau, Duy Nhất bưng một bát mì ra ngoài.

“Tôi không ăn mì!” Anh nhìn sang mì thịt bò thơm mùi phần. Trong miệng miễn cưỡng không chịu nuốt phực.

“Sao tôi biết anh thích ăn cái gì?” Duy Nhất ngửi mùi thơm tô mì, tự mình ăn.

“Thật sao? Ngay cả tôi thích ăn gì cũng không biết, làm bà xã như em thật tốt!” Anh liếc xéo cô, nói giễu cợt.

Duy Nhất hút một sợi mì thật dài vào trong miệng, “Đừng quên, tôi là bà xã anh trai anh, là chị dâu của anh!”

“Em thử lặp lại lần nữa!” Sắc mặt Lãnh Ngan đột nhiên căng đầy mây đen, giống như trước khi bão táp tới...

“Không nói thì không nói...” Duy Nhất lui về sau theo bản năng, tay cầm tô mì cũng run lẩy bẩy. Dù là ghen, cũng không cần có phản ứng như vậy chứ? Thật sự là phản ứng kỳ quái...

Anh thấy đáng về đáng thương của cô, trong lòng dâng lên tình cảm vui vẻ, “Thôi, tôi không ăn bữa khuya nữa, cho tôi tắm, tôi muốn ngủ!”

“Phực”, mì đầy trong miệng Duy Nhất phun hết ra ngoài, phun đầy mặt đầy đầu Lãnh Ngan.

“Em làm gì đấy?!” Anh lau sợi mì trên mặt, giận dữ.

“Tôi... Anh... Cái đó... Tắm... Tắm thế nào...?” Mặt Duy Nhất đỏ bừng, để tô mì xuống, bắn khoả lo lắng.

Anh cảm thấy hơi buồn cười, “Cũng không phải em chưa từng chà cho tôi? Giống như lần trước đó, dùng khăn nhúng nước lau!”

“A--” Duy Nhất cúi đầu đi vào phòng tắm, lấy một chậu nước đầy ra ngoài. Giống như lần trước cởi áo cho anh, dùng khăn lông nhúng nước ẩm tỉ mỉ lau mỗi một tắc da trên người cho anh.

Vóc người của anh rất hoàn mỹ, lồng ngực vững chắc, bắp thịt rất co giãn, khiến cho cô không nhìn được muốn dùng ngón tay ấn một cái, mặc dù, sớm đã biết cảm xúc rất tốt. Không tự chủ nhớ lại cảm giác ở dưới người anh được anh nhiệt tình yêu thương, sóng lòng sôi sục, cô vội vàng ổn định tâm thần, khuyên bảo bản thân không thể nghĩ lung tung, cô không thể trèo vào tòa núi băng này!

Hơn nữa, Doãn Từ Nhiên dạy cô giả vờ tha để bắt thật, cô không thể thua khí thế trước anh. Phải cho anh một đòn ra oai phủ đầu, tìm toàn bộ mất mặt, mặt dày mày dạn ở bên anh trở lại!

“Được rồi!” Lau xong trên người, cô cố làm ra vẻ trấn định.

“Được sao? Còn gì nữa không!” Mất lửa nóng của anh nhìn cô chăm chăm.

Khi cô chà lưng cho anh thì cảm giác đầu ngón tay mềm mại thỉnh thoảng chạm lên da anh đã sớm khơi lên rung động của anh.

Mặt Duy Nhất hiện lên hai vầng mây hồng, ánh mắt không tự chủ liếc qua chỗ đó của anh.

Anh cười thâm trong lòng, cô nhóc này thật sự hay thay đổi, lúc trước không phải mặt dày mày dạn cọ cọ anh trong chăn, bắt buộc anh hôn cô sao? Bây giờ lại xấu hổ như vậy. Thôi, không làm khó cô!

“Đưa đây, để tự tôi!”

“A...” Duy Nhất đưa khăn lông cho anh, trong đầu lại tưởng tượng thấy anh đang lau chỗ đó dưới chăn, cúi đầu, trái tim đập thình thịch không ngừng.

Một chiếc khăn lông trắng xuất hiện dưới mí mắt cô, “Giờ thì xong rồi! Cầm đi đi!”

Duy Nhất hốt hoảng nhận lấy khăn lông, không để ý dưới mặt đất có nước, một phát dẫm lên vết nước đọng, lòng bàn chân vừa trượt, khăn lông rời tay, người cũng ngã về phía sau.

Một giây kế tiếp, bị một cánh tay có lực đỡ lấy, cô vừa đứng rơi vào trong lòng anh, ngược mắt, tiếp xúc với cặp mắt đen nhánh của anh, lòng dạ rối bời một trận, vội vàng dời ánh mắt đi...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Tôi còn muốn lập gia đình!

Cô thử đứng dậy từ trong ngực anh, bỗng nhiên, bị một đôi môi mềm mại chặn lại.

“Ừm...” Theo bản năng cô lấy tay chống lên lồng ngực trần của anh, đụng chạm như vậy càng khiến mạch máu của anh bành trướng thêm. Khẽ mở đôi môi anh đào ngọt ngào của cô, quên mình mà tham lam chiếm lấy ngọt ngào của cô, hương thơm của cô, giờ phút này, anh quên hết quá khứ, quên mất sợ hãi, quên tất cả, hoàn toàn đắm chìm trong hơi thở của cô, chỉ muốn dây dưa với cô thật lâu, phóng túng bản thân thật lâu...

“Duy Nhất...” Anh khàn giọng khẽ gọi tên cô, môi trượt trên cổ cô, quét qua từng chỗ trên xương quai xanh, in xuống dấu vết hồng nhạt trên làn da trắng như tuyết của cô, rồi sau đó lại trở về môi cô, ngón tay bắt đầu cởi áo sơ mi của cô...

Duy Nhất đột nhiên nhớ ra điều gì, khẽ cắn mạnh lên môi anh...

“Em làm gì đấy?!” Anh cắn tức buột cô ra, phun mùi tanh ngọt trong miệng mình.

“Trả lại cho anh!” Duy Nhất nhảy dựng lên, làm mặt quỷ với anh, đã từng, anh đã từng cắn cô như vậy...

Lãnh Ngạn nhìn bóng lưng của cô, về mặt thần thờ...

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Lãnh Ngạn ở bệnh viện mười lăm ngày, Duy Nhất chờ anh mười lăm ngày. Mười lăm ngày sau, bọn họ trở lại nhà họ Lãnh.

Má Tăng làm đầy một bàn thức ăn ngon chờ đợi bọn họ trở về.

Com tối hôm nay không giống ngày thường. Ngày trước chỉ có một mình Duy Nhất ngồi trước bàn ăn lớn, mà hôm nay, lại có Lãnh Ngạn ngồi đối diện cô. Nhưng về mặt núi băng vẫn khiến cho cô cảm thấy nhà họ Lãnh trống trải và lạnh lùng, vì vậy cũng không nói chuyện, chỉ lo cúi đầu bới com.

Má Tăng bung món cuối cùng lên, đứng bên cạnh Lãnh Ngạn, muốn nói lại thôi.

“Má Tăng, có chuyện gì không?” Lãnh Ngạn nhìn ra sự chần chừ của bà.

“Thiếu gia, tuổi tôi đã lớn, muốn về quê, cậu xem...” Má Tăng cẩn thận nói lên suy nghĩ của mình.

Lãnh Ngạn cự tuyệt không chút do dự, “Mấy người về quê làm gì? Ở chỗ này là được, không cần mấy người làm việc, yên tâm dưỡng lão đi, nếu không đủ người, sẽ tìm thêm mấy người tới giúp má.”

“Chuyện này... Được rồi!” Má Tăng biết lại nói Lãnh Ngạn cũng sẽ không đồng ý, xoay người đi vào phòng bếp bung một chén thuốc cho Duy Nhất.

“Lại uống?” Duy Nhất khổ sở nhìn chằm chằm thứ đen sì sì chỉ cảm thấy buồn nôn.

“Đúng vậy!” Má Tăng cười nói, “Uống để sớm sinh một đứa bé mập mạp.”

Duy Nhất đỏ mặt, len lén nhìn lqđ về phía Lãnh Ngạn, lại phát hiện gương mặt anh lạnh lùng, không tỏ thái độ gì.

Cô chép miệng, “Một người uống có tác dụng gì! Cũng không biết có vấn đề không...”

Anh bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn cô một cái, có nụ cười thoáng qua trong mắt, cô không biết nụ cười này có ý gì, cúi đầu, mặt càng ngày càng nóng.

“Tôi lên trước!” Cô hơi ý thức uống cạn chén thuốc, chạy lên tầng trên.

Sắc trời dần tối, cô đang suy nghĩ anh ở tầng dưới làm gì, chuông gió bên bộ cửa sổ vang lên.

Cô kéo lên nhìn, trên sợi dây vẫn là con búp bê nhỏ phong theo ngoại hình của cô và Lãnh Ngạn, trong tay búp bê buộc một tờ giấy.

Cô lấy xuống mở ra, phía trên chỉ có hai chữ: Xuống dưới.

Xuống dưới? Xuống dưới làm gì? Trong trí nhớ của cô mỗi lần đi xuống đều... cùng anh.

“Mình đâu có bệnh! Đưa dê vào miệng cạp!” Cô lăm bằm lăm bầu, chui về trong chăn.

Chăm sóc Lãnh Ngạn nửa tháng, nói thật, mệt chết được. Dính lên gối đầu lại cảm thấy vô cùng buồn ngủ, giường nhà họ Lãnh mềm mại mà thơm, lát sau liền ngủ thiếp đi.

Sáng sớm bị một loạt tiếng gõ cửa đánh thức.

“Ai vậy!” Trong con nửa mê nửa tỉnh, cô nhắm mắt hỏi.

“Thiếu phu nhân! Thiếu gia bảo cô rời giường nhanh lên một chút, chờ cô cùng đi làm.” Má Tăng ở bên ngoài nói.

Đi làm? Đã lâu cô không đi làm, cũng không nhớ ra chuyện này!

“Được rồi! Tới ngay!” Cô vội vàng tắm sơ, thay quần áo xong xuống tầng dưới.

Vừa nhìn thời gian, đã sắp trễ, cô cầm túi xách chạy ra ngoài, một chiếc xe Bugatti màu đen dừng trong sân. Cô lập tức ngây ngẩn cả người, thì ra chiếc xe này là của anh...

Trước cửa văn phòng luật sư cô ngã xuống trong mưa, mẹ bị xe đâm sau khi ra tù, vô số lần gặp trên đường...

Cô có cảm giác chiếc xe này thường xuyên xuất hiện trong sinh hoạt của cô, nhất định có liên quan đến cô, nhưng ngàn vạn lần không ngờ là xe của anh. Cô ở nhà họ Lãnh lâu như vậy, lại chưa từng phát hiện lấy một lần...

“Thiếu phu nhân! Đợi đã nào...! Ăn bữa sáng rồi đi!” Má Tăng đuổi theo kín đáo đưa cho cô một cái hộp, bên trong để bữa sáng.

Cô nhận lấy cái hộp từ đi về phía chiếc xe kia, cửa sổ xe hạ xuống, lộ ra vẻ mặt nghiêm túc của anh, “Lên xe đi!”

Trước giờ anh không lái xe cho cô, hôm nay bị sao vậy? Duy Nhất rất nghi ngờ, mở cửa ngồi lên xe.

“Hôm nay anh sao vậy? Uống lộn thuốc?” Duy Nhất vừa ăn bữa sáng má Tăng chuẩn bị, vừa hỏi.

“Hiệp nghị thứ tư, mỗi ngày đi làm bản thân phải đảm nhiệm chức vụ lái xe cho Duy Nhất, tạm biệt, gặp mặt phải hôn thân mật. Không phải quy định của em sao?” Anh giống như đang đọc bài văn.

Duy Nhất vừa uống một ngụm sữa tươi “Phụt” phun ra ngoài, trên mặt Lãnh Ngạn lại gặp xui xẻo...

“Xin lỗi... Tôi thật sự không cố ý...” Duy Nhất co rúc lại trong chỗ ngồi, tránh né ánh mắt muốn giết người của anh.

Lúc sắp đến tập đoàn Doãn thị, Duy Nhất hô to, “Dừng xe! Dừng xe!”

Lãnh Ngạn không biết chuyện gì xảy ra, thắng xe gấp một cái, đầu Duy Nhất đụng vào kính, cô đau đến kêu to.

“Tự tìm!” Lãnh Ngạn lườm cô một cái, “Có chuyện gì?”

“Tôi xuống xe ở đây!” Duy Nhất xoa đầu, vẻ mặt đau khổ.

“Tại sao?”

“Tôi không muốn người khác hiểu lầm chúng ta, sau này tôi lập gia đình như thế nào?” Cô mở cửa xe, nhảy xuống, bỏ đi một mạch.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Cảm giác yêu

Lãnh Ngạn nhìn cô sôi nổi chạy vào tập đoàn Doãn thị, lửa giận toát ra, sao lúc nào cô cũng nghĩ tới tái giá? Gả cho ai? Doãn Tử Nhiên? Cô nhóc này càng lúc càng không ngoan, tối hôm qua anh ở tầng dưới chờ cả tối, lại dám không xuống...

Anh lấy điện thoại di động ra, do dự rất cuộc có gọi cú điện thoại này không, ấn xuống chót kia, có phải chứng minh từ nay về sau tìm anh hồi sinh không? Anh có thể hồi sinh sao? Trong lòng đau xót, cuối cùng anh lựa chọn buông tha...

Buổi chiều, Duy Nhất vội vã dọn dẹp xong tài liệu chuẩn bị tan việc, Doãn Tử Nhiên đi tới trước mặt cô, hai cùi chỏ chống lên bàn làm việc của cô, “Duy Nhất, tối nay bạn học cấp ba của chúng ta tiến hành buổi họp mặt bạn học cũ, có muốn đến công sau trường học ăn đậu hũ thú?”

“Thật sao! Có rất nhiều bạn học cũ tới à? Mỹ Mỹ đi không?”

Thật ra bởi vì vấn đề gia đình, Duy Nhất và bạn học cấp ba không liên lạc nhiều, nhưng cô rất nhớ cảm giác lúc đi học, hơn nữa nhớ nhung hương vị đậu

hũ thúi, cho nên rất hưng phấn.

Doãn Từ Nhiên cười cười, “Nhìn dáng vẻ tham ăn của em kia, giống hệt trước đây, Mỹ Mỹ làm chủ, không thấy hôm nay cô ấy không đi làm sao?”

Duy Nhất liếc nhìn chỗ ngồi đối diện, luôn miệng tự trách mình sơ ý. Mắt thấy thời gian vẫn còn sớm, cô suy tính có nên trở về thay quần áo.

Doãn Từ Nhiên lại kéo cánh tay cô, “Đừng thay! Thật không rõ phụ nữ các em không có việc gì cứ thay quần áo cả ngày lẫn đêm làm gì! Như vậy rất tốt!”

Duy Nhất vất vả lắm mới tránh được móng vuốt của anh, cau mày oán trách, “Buông tay! Anh có thể đừng cứ động một chút lại túm cánh tay em không!”

Doãn Từ Nhiên cười to, “Còn không phải bởi vì em ngốc!” Nói xong túm cô vào thang máy.

Cách tòa nhà tập đoàn Doãn thị không xa, xe Bugatti của Lãnh Ngạn dừng ở trong góc tầm thường, anh cố ý làm lái xe, bản thân và Duy Nhất cùng tan tằm, cũng không biết từ cái gì trong lòng. Rất lâu không về nhà ăn cơm, cho tới nay đều ở trong phòng bao khách sạn, đã quen cuộc sống một thân một mình. Sống chung với Duy Nhất ở bệnh viện mười lăm ngày, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau bắt đầu cuộc sống hằng ngày, mặc dù bên ngoài anh luôn lạnh lùng với cô, nhưng không biết vì sao lại có cảm giác yêu trong lòng, có lúc thậm chí khiến cho anh sinh ra ảo giác, phòng bệnh trong bệnh viện giống như nhà...

Rốt cuộc, bóng dáng nhỏ nhắn của Duy Nhất đi ra! Anh cho xe chạy chuẩn bị mở cửa trước mặt cô, lại đột nhiên phát hiện, Doãn Từ Nhiên cũng đi theo sát Duy Nhất xuất hiện từ cửa sau, hơn nữa nắm tay Duy Nhất...

Lòng của anh đột nhiên trầm xuống, trơ mắt nhìn Duy Nhất lên xe của Doãn Từ Nhiên...

Doãn Từ Nhiên dẫn Duy Nhất vào trong hội trường, khung cảnh tráng lệ của hội trường khiến Duy Nhất hơi khản trương. Đèn treo thủy tinh vô cùng xa hoa, chiếu lên bóng người trên mặt đất, Duy Nhất có cảm giác mình như cô bé lọ lem.

“Doãn nhị thiếu gia! Anh tới trễ!” Một giọng nói mềm mại vang lên, đồng thời, chậm chậm đến gần là một cô gái vô cùng xinh đẹp. Một bộ lễ phục dạ hội hai dây màu hạnh khảm pha lê, mái tóc màu nâu uốn xoắn vắn thành búi tóc đơn giản, khoe môi mím cười, một trông mắt lướt qua bất kỳ người nào, liền khiến cho người ta cảm thấy dáng vẻ quyến rũ không nói ra được, hơn nữa da của cô ấy trắng nõn nhẵn nhụi, dưới ánh đèn tán mát ra sáng bóng như mỡ. Rốt cuộc Duy Nhất nhận thức được cái gì gọi là phong tình vạn chủng...

“Cô ấy là ai? Thật xinh đẹp!” Duy Nhất cúi đầu hỏi.

“Cầu Phi Nhi, chính là hoa khôi của trường. Xinh đẹp à? Sao anh không cảm thấy?” Doãn Từ Nhiên nhỏ giọng trả lời cô.

Vừa nói chuyện Cầu Phi Nhi đã đến trước mắt, ánh mắt rơi lên người Duy Nhất, đôi mắt đẹp khẽ nhíu, “Vị này là bạn gái của Doãn nhị thiếu gia sao? Sao không giới thiệu một chút?”

Duy Nhất vừa định giải thích, Doãn Từ Nhiên đã kéo tay cô, giành nói trước, “Nhiệm Duy Nhất. Duy Nhất, đây là Cầu Phi Nhi, trước khi anh lưu ban là bạn học với cô ấy.”

“Duy Nhất?” Cầu Phi Nhi nhớ ra tên của cô, vờ lẽ giống như chợt hiểu ra, “Thì ra cô chính là cô gái trong mộng của Doãn nhị thiếu gia? Anh ta vì cô mà lưu ban ba năm?”

Cái gì? Vì cô? Duy Nhất nhìn Doãn Từ Nhiên, ánh mắt từ kinh ngạc biến thành tức giận.

Doãn Từ Nhiên vội vàng đổi đề tài, “Này, Duy Nhất, không phải em thích ăn bánh ngọt sao? Bánh ngọt tối nay không tẻ, anh lấy cho em!” Nói xong lập tức lách người đi...

“Chúc mừng cô! Nhiệm tiểu thư, không biết Doãn Từ Nhiên là người tình trong mộng của bao nhiêu cô gái, chúc mừng cô bắt anh ta làm tù binh!” Trong cười của Cầu Phi Nhi có rất nhiều ý tứ không rõ, Duy Nhất nhìn không thoải mái, cũng không giải thích.

Ánh mắt dao động, phát hiện Mỹ Mỹ đang nói chuyện với mấy người đàn ông ở chỗ không xa liền cười từ biệt với Cầu Phi Nhi, “Xin lỗi, tôi tới chào hỏi bạn.”

“Được! Gặp lại! Nhiệm Duy Nhất? Đúng không?” Cô ta cười cợt nhả.

Duy Nhất không thêm đề ý, đi thẳng về phía Mỹ Mỹ, “Mỹ Mỹ!”

“Duy Nhất!” Mỹ Mỹ nhìn thấy cô rất vui mừng. “Đến đây, giới thiệu cho cậu, đây là Địch Khắc bạn trai tớ, mới từ nước Mỹ trở về, là bác sỹ. Như thế nào, tớ là bạn chí cốt chứ? Có bạn trai nói cho cậu biết đầu tiên!”

“Hân hạnh được gặp anh, Địch Khắc!” Duy Nhất thoải mái vẫy tay, lại chú ý tới bên cạnh Địch Khắc có một người đàn ông. Mặt anh ta gần như được dao khắc, một cặp mắt đen và sâu thật hấp dẫn, chủ yếu nhất chính là, anh ta dùng một ánh mắt khác thường đánh giá Duy Nhất, ánh mắt khiến người ta cảm thấy không được tự nhiên. Ở trong lòng Duy Nhất, Lãnh Ngạn là người đàn ông đẹp mắt nhất mà cô từng thấy, nhưng người đàn ông này không hề thua kém Lãnh Ngạn...

Người này cũng phát hiện ánh mắt mình rất không lễ độ, giờ ly rượu trong tay về phía Duy Nhất, bên môi tràn ra nụ cười nhàn nhạt, “Chào cô, tôi tên là Dịch Hàn!”

Mỹ Mỹ giới thiệu bọn họ, “Duy Nhất, đây là bạn ở Mỹ của Dịch Khắc, chuẩn bị về nước đầu tư phát triển. Dịch Hàn, đây là Nhiệm Duy Nhất bạn thân nhất của em, nổi danh là ngọc nữ ngây thơ trong sáng!”

“Mỹ Mỹ, cậu nói mò gì vậy!” Duy Nhất dùng cùi chỏ khẽ đụng vào Mỹ Mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thân Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Anh ta không phải là người tốt

“Tớ không nói đùa! Nếu không tại sao cậu hai nhà họ Doãn của chúng ta lại quyết một lòng với cậu?” Mỹ Mỹ xoa xoa mặt cô.

“Cậu hai nhà họ Doãn? Doãn Tử Nhiên?” Dịch Hàn hỏi.

“Anh biết?” Mỹ Mỹ kinh ngạc hỏi.

Ánh mắt Dịch Hàn chớp chớp, “À, bất động sản tập đoàn Doãn thị tiếng tăm lừng lẫy, dĩ nhiên đã ngưỡng mộ từ lâu.”

“Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến!” Từ xa Mỹ Mỹ đã thấy Doãn Tử Nhiên bung một đĩa bánh ngọt hết nhìn đông tới nhìn tây trong đám người.

“Tử Nhiên!” Cô vẫy vẫy tay về phía anh ta, ở trong công ty gọi anh là Tổng giám đốc, nhưng bên ngoài vẫn gọi anh là Tử Nhiên.

Doãn Tử Nhiên liếc nhìn thấy Duy Nhất, chạy tới đưa bánh ngọt cho cô, “Sao lại chạy lung tung, hại anh đi tìm!”

Mỹ Mỹ không vui nhìn Doãn Tử Nhiên chăm chăm, “Tôi nói nè Tổng giám đốc, anh quá thiên vị đi? Cầm bánh ngọt chỉ đưa cho Duy Nhất đã đành, chạy ở chỗ của em lại thành chạy lung tung?”

“Mỹ Mỹ! Được rồi, anh đi lấy bánh ngọt cho em!” Dịch Khắc vội vàng kéo Mỹ Mỹ, giống như sợ khó xử.

Mỹ Mỹ lại cười, “Dịch Khắc, anh yên tâm đi, chúng em thường nói như vậy, đã thành quen!”

Lúc này Doãn Tử Nhiên mới chú ý tới sự tồn tại của hai người đàn ông này, sau khi giới thiệu lẫn nhau, Doãn Tử Nhiên lqđ có cảm giác mơ hồ khó nói ra với người đàn ông tên Dịch Hàn này, liền tìm một cái cớ, kéo Duy Nhất ra ngoài.

Duy Nhất không chú ý quay đầu lại, đúng lúc chạm phải ánh mắt Dịch Hàn, dưới ánh đèn, sáng chói như sao. Dịch Hàn vẫn chỉ khẽ nâng ly rượu, cười nhạt, chất lỏng màu hổ phách trong ly thủy tinh nhấp chồm.

Duy Nhất không được tự nhiên cười đáp lễ, hoảng hốt xoay người, theo Doãn Tử Nhiên ngồi vào trong góc vắng lặng.

“Duy Nhất, Dịch Hàn đó, em cách xa anh ta một chút.” Doãn Tử Nhiên nhìn về phía Dịch Hàn dặn dò.

“Sao vậy? Anh biết anh ta?” Thật ra Duy Nhất cũng cảm thấy ánh mắt Dịch Hàn hơi đặc biệt.

“Anh không biết! Cảm giác anh ta không phải người tốt!”

Duy Nhất không quan tâm, “Nếu chỉ cần nhìn có thể phân biệt người tốt người xấu, không phải thế giới sẽ thái bình? Anh nói anh ta không phải người tốt? Không phải anh ta biết anh sao?”

“Hả?” Doãn Tử Nhiên cau mày, “Vậy càng kỳ lạ! Không phải anh ta ở Mỹ sao? Sao lại biết anh?”

“Vậy thì có gì kỳ lạ? Nói rõ anh - cậu hai nhà họ Doãn có danh tiếng!” Duy Nhất cười to.

Tiếng nhạc bật lên, khiêu vũ bắt đầu. Doãn Tử Nhiên tao nhã cúi người, vươn tay đến trước mặt cô, “Duy Nhất, có thể không?”

Duy Nhất vừa định để tay vào lòng bàn tay anh, đột nhiên nhớ lại một cảnh, bữa tiệc ở tập đoàn Doãn thị, cô và Doãn Tử Nhiên mặc lễ phục tình nhân xuất hiện tại hội trường, Doãn Tử Nhiên cũng mời cô khiêu vũ như thế này, lại bị một ánh mắt lạnh lùng tóm lấy, sau đó Tần Nhiên đưa cô về nhà...

Lòng của cô đột nhiên hoảng loạn, lắc lắc đầu, “Tử Nhiên, chúng ta về đi, quá muộn!”

Doãn Từ Nhiên thu tay lại, hơi khó chịu, ngượng ngùng cười một tiếng, “Sợ Lãnh Ngan tức giận?”

“Đâu có... Sao em lại sợ anh ấy tức giận!” Duy Nhất đảo đảo mắt, “Em... chỉ là muốn ra ngoài mua đậu hũ thái ăn, đi trễ sẽ không còn!”

Sao Doãn Từ Nhiên lại không thấy cô che mặt, mỉm cười, đồng thời cũng cảm thấy mát mẻ, trước sau như một nắm lấy cánh tay cô, “Đi thôi! Đi mua đậu hũ thái! Anh cũng cảm thấy bữa tiệc này chơi không có gì hay!”

Ai ngờ khi bọn họ đi đến chỗ ngày trước bán đậu hũ thái thì chung quanh hoàn toàn thay đổi, quán cà phê tiệm trà sữa chỗ nào cũng có, nhưng dọc khắp không thấy ông cụ bán đậu hũ thái ra sức gào thét...

“Làm sao bây giờ?” Doãn Từ Nhiên không nhẫn tâm thấy Duy Nhất thất vọng.

“Thôi! Trở về thôi!” Có một số việc vĩnh viễn là cảnh sắc trong trí nhớ! Như vậy cũng tốt, ít nhất mùi vị đậu hũ thái tuyệt diệu đi sâu vào trong trí nhớ của cô, sẽ không quên nữa!

Xe Doãn Từ Nhiên ngoằn ngoèo mà lên, vô cùng thuận thực lái xe đến nhà họ Lãnh ở giữa sườn núi.

Lúc đầu Duy Nhất cảm thấy kỳ lạ, sao anh lại biết đường tới nhà họ Lãnh, nhưng nghĩ lại, nhà họ Doãn và nhà họ Lãnh là quan hệ nhiều đời, đương nhiên lui tới rất nhiều.

“Duy Nhất, em chưa từng tới nhà anh hả? Thật ra nhà anh cách đây không xa, rảnh rồi tới chơi một chút.” Doãn Từ Nhiên bắt ngờ nói.

Duy Nhất biết khu vực này là khu nhà giàu, rất nhiều biệt thự của kẻ nhiều tiền ở đây, chỉ có điều cô nhớ tới lần trước ông cụ Doãn cảnh cáo cô, dù thế nào cũng không muốn tự tìm mất mặt, cho nên tùy tiện đáp một tiếng lấy lệ, “Ừ, được rồi.”

“Nhưng phải đợi anh chuyển từ nhà em về đã rồi nói!” Doãn Từ Nhiên cười ha ha.

“Anh còn chưa định về à? Anh định chiếm nhà em bao lâu? Anh nhanh chuyển đi cho em, nếu không chuyển thì đóng tiền phòng! Đúng đóng tiền phòng!” Duy Nhất nhìn anh chằm chằm, nhưng thật ra hy vọng anh và ông cụ Doãn sớm hòa thuận.

“Đóng thì đóng, dữ dội vậy làm gì? Phải biết là anh ở đó bảo vệ tài sản cho em, em có biết không? Mảnh đất đấy bị người ta mua, muốn dỡ bỏ và rời đi nơi khác, không có người ở, cẩn thận không lấy được phí giải tỏa mặt bằng đó.”

“Hả? Có thật vậy không?” Thật ra Duy Nhất tràn đầy tình cảm với lồng chim câu đó, thật sự không muốn dỡ bỏ.

“Anh cũng không rõ lắm, có tin tức sẽ nói cho em biết! Đến nhà họ Lãnh rồi, sao lại đen như mực? Đều ngủ rồi hả? Lãnh Ngan không đợi em sao?” Doãn Từ Nhiên bật đèn xe sáng lên, xuống xe mở cửa cho Duy Nhất.

“Em vào đây, cảm ơn anh đưa em trở lại, ngủ ngon!” Duy Nhất vẫy vẫy tay với anh.

“Ngốc! Còn nói cảm ơn với anh!” Doãn Từ Nhiên vuốt tóc cô.

“Không, Từ Nhiên, em thật sự muốn cảm ơn anh, cảm ơn anh đã chăm sóc em nhiều năm như vậy.” Dưới ánh đèn, Duy Nhất khẽ cười, chút nước mắt mờ hồ lấp lánh, anh ngốc này! Lại vì đợi cô mà lưu ban ba năm, nhưng cô không thể cho anh bất cứ cái gì...

“Nói cảm ơn nữa anh sẽ đánh em đó!” Doãn Từ Nhiên gõ cốc cốc mấy cái lên trán cô.

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, Doãn Từ Nhiên ôm chặt cô, “Duy Nhất, phải hạnh phúc, đừng để cho mình chịu uất ức.”

“Ừm!” Duy Nhất nhắm mắt lại, lông mi hơi ướt, Doãn Từ Nhiên ôm ấp như vậy, ấm áp đơn thuần, không có chút rung động nào của tình dục.

“Được rồi! Anh nhìn em vào rồi mới đi!” Doãn Từ Nhiên buông cô ra, đẩy cô vào trong, cho đến khi bóng dáng cô biến mất dưới bóng cây mới khẽ mỉm cười, lên xe chạy về.

Đường núi đen thui vắng vẻ, gió đêm chậm chậm, trong lòng hơi vắng vẻ lạnh lẽo, lại hơi ấm áp...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Hòa hợp tuyệt vời nhất

Duy Nhất khẽ mở cửa chính, sợ đánh thức người giúp việc, cũng không bật đèn, cởi giày ra, rón ra rón rén đi trong bóng tối.

“Sao giờ mới về?” Trong bóng tối đột nhiên truyền đến âm thanh lạnh lùng, Duy Nhất giật mình, túi xách rớt xuống đất.

Cố gắng thích ứng với bóng tối trong phòng, mượn ánh trăng nhàn nhạt, rốt cuộc loáng thoáng thấy một bóng đen ngồi trên ghế sa lon.

“Tôi... Sao anh lại ở đây?” Duy Nhất nuốt nước miếng, cảm giác không khí này giống như cô vợ lạc lối bị ông xã bắt được.

“Vậy em cho là tôi nên ở đâu?” Anh đứng lên, chậm rãi đến gần người phụ nữ khiến anh phiền não, làm cho anh phát điên

Cảm thấy áp lực khi anh tiến đến gần, Duy Nhất không tự chủ lui lại mấy bước, “Không phải, tôi cho rằng... Anh ngủ... Hoặc là, không có nhà...”

“Cho nên em có thể tự do tự tại ra ngoài ước hẹn với người đàn ông khác?” Trong giọng nói của anh lộ ra vẻ giễu cợt, rất chọc người.

Đáy lòng Duy Nhất dâng lên tức giận, không phải anh vẫn muốn đuổi cô đi sao? Tại sao lại can thiệp cô?

“Mắc mới gì tới anh?” Cô cãi lại anh một câu, liền đi lên tầng trên. Lúc lướt qua bên cạnh anh đột nhiên bị anh ôm lấy, vác lên.

“Thả tôi xuống! Buông tôi ra!” Duy Nhất lqđ đấm lưng của anh gãy gục. Nhưng anh nắm chặt đầu gối cô, dù cô động thế nào cũng không thoát khỏi lòng bàn tay anh.

Anh khiêng cô vào phòng của anh ở tầng hai, một cước đá cửa đóng lại, không mở đèn, trực tiếp mà nặng nề ném cô lên giường.

Duy Nhất vừa định bò dậy, lại bị anh ngăn lại. “Tránh ra! Anh đáng ghét!” Cô ở phía dưới anh không ngừng chống cự, bị anh bắt được đôi tay, giữ trên đỉnh đầu cô.

“Tôi đáng ghét? Có phải lúc Doãn Từ Nhiên đối với em rất đáng yêu không?” Trong bóng tối, ánh mắt của anh như băng rét lạnh, như lửa đốt người.

Bởi vì lời của anh, Duy Nhất sững sốt, mấy giây sau mới phản ứng lại, lớn tiếng mắng, “Lãnh Ngạn, anh khôn kiếp!”

Lãnh Ngạn nhìn gương mặt gần trong gang tấc dưới ánh trăng, sắp nổ tung. Không phải nói không quan tâm sao? Không phải nói buông tay sao? Cô gái bé nhỏ này lại khiến cho lòng anh rối bời. Nhìn Doãn Từ Nhiên đưa cô trở lại, nhìn bọn họ ôm nhau thâm tình, trong đầu nhớ lại một đêm anh ở tầng dưới lòng chìm câu chờ bọn họ, nhớ tới có lẽ cô đã xinh đẹp nở rộ trong ngực Doãn Từ Nhiên, lửa giận trong lòng ép anh phát điên rồi, mà cô lại vẫn nói không liên quan đến anh? Cô còn nhớ anh là ông xã của cô không?

Anh đột nhiên cúi đầu, mạnh mẽ hôn môi cô, cắn nuốt kiểu trừng phạt, xâm lược kiểu chiếm đoạt, thậm chí cảm thấy có mùi máu tanh của nhau truyền lại trong lúc đó.

Duy Nhất bị đau, uốn éo người liều mạng kháng cự, động tác này ngược lại khiến lửa giận của anh đốt đến cao nhất. Anh thô bạo lột sạch toàn bộ quần áo của cô, đồng thời cũng cởi quần áo của mình, không hề thương hương tiếc ngọc, đánh thẳng vào trong thân thể của cô, cũng cúi người tàn nhẫn cắn lên cổ, trước ngực cô.

“A – đau! Buông tôi ra! Anh đi ra ngoài! Ghét!” Đau đớn khiến cho cô kêu thành tiếng, cô giữ chặt lưng anh, móng tay đâm thật sâu vào trong thịt của anh.

Theo tiến công không ngừng sâu hơn, cảm giác vui thích dần dần thay thế đau đớn, Duy Nhất ôm chặt anh, chìm chìm nổi nổi rên rỉ trong đột nhiên nhanh chậm của anh, trong sung sướng cực hạn không ngừng leo lên của anh, cho đến khi cả người run rẩy, không cách nào tự kiềm chế...

Đây là vui thích lần đầu tiên khi bọn họ mặt đối mặt, lưu lại trí nhớ không hoàn mỹ lắm. Cả người cô mềm oặt, nằm lý trên giường, tóc đen xốc xếch, trong lòng oán hận, đây gọi là gì? Cường gian?

Lưng trần của cô dưới ánh trăng như được dát lên một tầng sáng bạc, anh không nhịn được vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve, mồ hôi hột dày đặc ngưng tụ lại trên lưng cô, sợi tóc tán loạn cũng bị mồ hôi thấm ướt.

“Lấy tay anh ra!” Trong giọng nói của Duy Nhất mang theo nước nỡ ghen ngào.

Tim của anh chột đau, vì mình vừa kích động mà hối hận, đưa hai cánh tay, thử ôm cô vào lòng, sau khi cô phí công gãy gục vài lần, bị anh siết chặt vào trong ngực, “Xin lỗi, Duy Nhất, xin lỗi...” Anh lẩm bầm khê hôn lên tóc cô, mặc cho nước mắt cô thấm ướt ngực anh.

“Tôi chán ghét anh! Tại sao anh lại đối xử với tôi như vậy?” Duy Nhất chỉ khóc, khóc ra uất ức của cô, uất ức đọng lại từ rất lâu cho đến nay.

Anh nâng mặt cô lên, hôn lên nước mắt của cô, ôm chặt cô lần nữa, “Là anh không tốt, đều tại anh, anh nhìn thấy em và Doãn Từ Nhiên ở chung một chỗ, anh... Xin lỗi...”

“Anh khôn kiếp? Tôi và Doãn Từ Nhiên không có gì, ở trong lòng anh, tôi là hạng người như vậy sao?” Cô cắn mạnh vào đầu vai anh vài cái vẫn chưa hết giận, liều mạng đấm lồng ngực anh.

Không có gì cả? Trong lòng anh lặng lẽ sinh ra mừng rỡ, ngón tay chải vuốt mái tóc dài của cô, nhìn tròn mắt sáng như sao trong bóng tối của cô, từng chút từng chút một, mút đi nước mắt lem luốc của cô. Anh đã từng nói, Duy Nhất có thể rơi lệ ở trước mặt anh, hôm nay, rốt cuộc anh có thể hôn lên nước mắt của cô, “Duy Nhất, anh sai rồi, anh khôn kiếp...”

Giọng của anh càng lúc càng mơ hồ, giống như tối ngày đầu tiên, mang theo mơ hồ lẫn vào giọng nói sau khi say rượu, đầy cảm dỗ.

“Hà?” Anh biến hóa trước sau to lớn như thế khiến Duy Nhất cảm thấy kinh ngạc, một giây kế tiếp, trên môi ẩm áp, đã bị đôi môi ẩm áp của anh ngậm lấy.

Lần này anh vô cùng dịu dàng, quần lấy lưỡi cô, lưu luyến triền miên, đầu lưỡi quét qua mỗi một chỗ trên hàm răng, rồi truyền đến, ý thức mơ hồ.

Vòng lên cổ anh, ngưng ngưng đáp lại anh, cảm nhận kích thích sôi trào mãnh liệt của anh đánh vào trong cơ thể của cô một lần nữa, cô nở rộ tận tình trong lòng anh, yêu kiều uyển chuyển, khiến cho anh phần chần hơn. Thở gấp hân hân, quẩn rữ rên rĩ, tạo thành một bài ca đẹp nhất đêm nay, tối nay, là hòa hợp tuyệt vời nhất trong cảm nhận của bọn họ...

Ngoài cửa sổ, gió đêm nhẹ thổi, hai con búp bê nhỏ thân mật dựa chung một chỗ, chuông gió màu vàng bị gió thổi tạo ra âm thanh giòn vang...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Chờ em ăn cơm

Lãnh Ngan tỉnh lại trong sáng khoái tinh thần, cảm giác một khối mềm mại đè trên người, lại là cô lấy tư thế nằm trên người anh mà ngủ, mái tóc màu đen tán loạn trước ngực. Khóe môi lơ đãng nhếch lên một nụ cười yếu ớt dịu dàng, tron lồng ngực dâng lên một thứ tình cảm quý trọng. Lần đầu tiên không vội đến công ty. Anh, thật sự rất quý trọng thời khắc yên bình này, cho tới nay anh vẫn không dám hy vọng yên bình xa vời. Thật ra để cho cô thấy mình là một chuyện rất tốt đẹp, rốt cuộc anh không cần rời khỏi thân thể mềm mại của cô lúc kiệt sức để tới chỗ khác nghỉ ngơi, mà chết vẫn có thể thoải mái ôm cô ngủ...

Khẽ hôn lên trán cô, anh có thể tham lam một lần, ích kỷ một lần sao? Ôm cô đến vĩnh viễn?

Duy Nhất giật giật thân thể, chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức, không nhìn được khe hở một tiếng, trong đầu loáng thoáng hình ảnh điên cuồng nhiệt liệt tối qua với Lãnh Ngan, mở mắt ra, nhìn thấy gương mặt tuần tú phóng đại.

“A – sao anh lại ở đây?” Duy Nhất che mắt thét chói tai.

Anh cảm thấy rất buồn cười, không phải cô bị che mắt mơ hồ đến nghiện chứ? Kéo hai tay cô ra, “Lời này anh nên hỏi em, tại sao em lại ở chỗ của anh?”

Duy Nhất quan sát bốn phía, đây quả nhiên là gian phòng của anh. Nói nhảm! Tối hôm qua bị anh vác vào đây, anh coi cô già nua ngây ngốc hả? Nhanh vậy đã quên?

“Anh... Ngày hôm qua rõ ràng anh cưỡng... ép em...” Chữ phía sau chữ Cường không dám nói ra, đổi thành “Ép.”

“Thật sao?” Anh cười một tiếng xấu xa, “Chính em xem xem, là ai cưỡng ả?”

Duy Nhất cúi đầu, nhìn thấy thân thể của mình và anh dính nhau chặt chẽ, đúng là mình ở phía trên anh... Đáng chết! Sao cô lại thích tư thế ngủ như vậy! Trong khi giãy giụa, cô cảm thấy rõ ràng giữa hai chân có một thứ cứng rắn chọc cô đau...

Ngày trước sau mỗi lần được anh “Cung chiều”, anh sẽ rời đi, trần trụi hiện ra như hôm nay vẫn là lần đầu tiên, Duy Nhất cuống quýt lẩn khỏi người anh, kéo chăn che lấy mình cuộn thật chặt, lại làm hại anh hoàn toàn lộ ra trong không khí sáng sớm.

“A --” Duy Nhất thét chói tai lần nữa, kéo cao chăn đắp lên đầu, “Anh... Tại sao anh còn chưa đi?”

Anh cúi đầu cười, “Điều khoản thứ tư quy định, mỗi ngày tự mình đảm nhận vị trí lái xe cho Duy Nhất. Chính anh đang chờ em đấy! Rời giường!” Nói xong cũng không để ý đến cô, tiến vào phòng tắm trước.

Duy Nhất nghe tiếng nước chảy ào ào trong phòng tắm, mới len lén từ trong chăn ra ngoài, nhặt từng chiếc quần áo mặc ngày hôm qua mặc vào, chuẩn bị trở về phòng mình, lại bị một đôi tay có lực ôm chặt sau lưng cô.

“Làm gì? Sắp trễ!” Duy Nhất ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, đã tám rưỡi! “Đúng là trễ! Mau buông ra!”

“Không buông! Đã trễ thì trễ!” Anh xoay thân thể cô, để cho cô đối diện với mình. Hai tay cô chống lên ngực anh, đẩy anh, “Này! Anh là lão đại công ty, đã trễ dĩ nhiên không sao, tôi không được!”

“Anh đã gọi điện thoại cho Tiêu, hôm nay em không đi làm cậu ta vẫn phát tiền lương!” Anh cúi đầu ngậm môi cô, thưởng thức hương vị ngọt ngào đặc biệt lúc sáng sớm của cô.

Cô tránh dây dưa của anh, “Làm ơn! Tôi phải dựa vào năng lực làm việc của mình, nếu không sau này rời khỏi anh, tôi làm thế nào?”

Cô nói gì? Cô định rời đi? Trong lòng có đau xót khó hiểu, “Rời khỏi anh? Em định đi đâu?” Nói nhảm!

“Không phải tôi sinh em bé cho anh xong sẽ rời khỏi nhà họ Lãnh à? Trên điều khoản không phải viết như vậy sao? Tôi còn muốn gả cho người khác đây!”

Lập gia đình chết tiệt! Lại còn muốn tái giá! Anh tăng thêm lực cánh tay, cúi đầu xuống trừng phạt bằng cách hôn môi cô, không phải hôn, là cắn! Anh càng muốn cắn đau cô, để cho cô nhớ dạy dỗ này!

Duy Nhất sắp hít thở không thông, thật vất vả đẩy anh ra, giận dữ, “Lãnh Ngan! Anh biến thái hả! Đau chết tôi rồi!”

Khỏe môi anh hiện lên nụ cười hài lòng, “Trở về thay quần áo, ăn bữa sáng xong anh đưa em đi làm!”

Duy Nhất lao ra khỏi phòng, chạy lên tầng trên, vội vã tắm rửa sạch sẽ, phát hiện khắp người mình đầy vết ứ đọng qua gương trong phòng tắm, rõ ràng còn vô số vết dấu răng chi chít. Biến thái đáng chết! Cô dậm chân, giữa ngày nóng mặc một bộ quần áo cao cổ.

Trong phòng ăn, Lãnh Ngan tùy ý mặc một áo sơ mi đen, ống tay áo hơi cuộn lên, nút áo đầu tiên không cài, trên vẻ mặt như núi băng mang theo nụ cười như có như không.

Nhịp tim Duy Nhất đột nhiên tăng nhanh, anh như vậy, bề ngoài lạnh lùng thêm vài phần lười biếng, thật sự rất đẹp trai! Cô khẽ ho một tiếng, ngời đôi điện anh, cầm bữa sáng lên nhét vào trong miệng.

“Chậm một chút, không ai giành ăn với em!” Anh đưa cho cô một ly sữa tươi, “Coi chừng mắc nghẹn.”

“Còn chậm? Lão đại, anh cho rằng tôi là anh? Tôi đi làm! Anh nhanh một chút có được không?” Mồm Duy Nhất chứa một miếng bánh mì nướng nói mơ hồ không rõ.

“Nếu không em tới công ty của anh làm? Làm thư ký cho anh, qua đó tự do, càng tùy ý hơn anh!” Anh mỉm cười nhìn cô.

“Anh cho rằng tôi là vật cưng anh nuôi à? Tôi đã nói rồi muốn học bản lĩnh thật sự! Nhờ đâu một ngày nào đó công ty anh đóng cửa tôi ăn không khí à?”

Nói xong, Duy Nhất cảm thấy mình thật sự quá quạ đen, “Xin lỗi, xin lỗi, tôi không cố ý, công ty của anh... Chắc chắn sẽ không...”

Anh cười ha hả, “Ngay cả công ty anh thật sự đóng cửa, anh vẫn nuôi nổi em! Ăn nhanh đi, anh lái xe tới đây!”

Duy Nhất ngây dại, nuôi cô? Vừa rồi anh nói nuôi cô phải không? Đó là coi cô như bà xã mà nuôi? Hay là nuôi vật cưng? Còn nữa, hôm nay anh cười thật lớn tiếng, mặt trời đúng là mọc từ phía đông sao? Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, mặc dù biết động tác của mình rất ngu xuẩn...

“Thiếu phu nhân,” má Tăng bưng một chén thuốc bắc ra ngoài như thường lệ, cũng dặn dò cô, “Thiếu phu nhân, buổi tối nhớ về nhà ăn cơm, ngày hôm qua thiếu gia đợi cô ăn cơm cả một đêm, vẫn chưa ăn...”

Bánh mì nướng trong tay cô rơi xuống, không thể nào? Cô nghe nhảm?

“Còn nữa, hôm nay là sinh nhật thiếu gia!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Đứt dây điện

“Lãnh Ngan, anh thật ngốc!” Duy Nhất ngồi ở vị trí ghế trước, đôi môi khẽ cong lên.

Anh hơi sững sờ, “Tại sao?”

“Khoản mục kèm theo điều thứ nhất của hiệp ước, không cho phép vì chờ em mà không ăn cơm!” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Duy Nhất viết rõ cố chấp.

“Điều thứ nhất của hiệp ước, phải về nhà ăn cơm! Là ai phá hư hiệp ước trước?” Đôi mắt anh lóe lên ánh sáng rực rỡ, khoản mục kèm theo này, có phải coi như quan tâm anh không?

Duy Nhất kinh ngạc, không phải anh nói hiệp ước kia ngây thơ hoang đường buồn cười sao? Bây giờ lại nhớ rõ ràng như vậy...

“Anh chưa bao giờ về nhà ăn cơm, sao em biết đột nhiên anh trở lại?”

Lãnh Ngạn nhìn khuôn mặt nhỏ bé trắng nõn ửng hồng, trong lòng dâng lên ấm áp, nhà... Về nhà... Cảm giác bọn họ thật giống một cặp vợ chồng bình thường...

Duy Nhất bị anh nhìn đến hoảng hốt, “Tại sao... Nhìn em như vậy?”

“Khóe miệng em còn có sữa tươi!” Anh khẽ mỉm cười, đến gần cô, khẽ hôn lên môi cô, “Giờ thì được rồi!”

Duy Nhất vuốt môi mình, bưng tỉnh hiểu ra, “Người xấu! Anh lừa em!”

“Ha ha ha ha!” Anh cười hả hê như gió xuân, xe chạy nhanh về phía trước.

Duy Nhất choáng váng trong tiếng cười của anh, đây là núi băng mà cô biết sao? Chỉ có điều, anh thật tuấn tú...

Duy Nhất suy nghĩ suốt một ngày, cũng không biết tặng quà sinh nhật gì cho Lãnh Ngạn. Buổi trưa sau khi má Tăng về, cô chỉ có thể nhờ Mỹ Mỹ giúp, theo cô ấy ra đường chọn quà tặng.

“Quà tặng cho ai vậy? Nam hay nữ? Bao nhiêu tuổi? Là gì của cậu?” Mỹ Mỹ kéo cô đi vào cửa hàng.

“Mua một quà tặng thôi mà, có cần điều tra rõ ràng như vậy không?” Duy Nhất không nguyện ý nói ra Lãnh Ngạn.

“Đương nhiên là cần thiết! Người khác nhau đưa quà khác nhau! Điều này rất quan trọng đấy!” Mỹ Mỹ cường điệu.

Duy Nhất bắt đầu dī, “Được rồi, nam! Số tuổi... Không rõ ràng lắm, khoảng ba mươi đi! Là... bạn của tớ!” Cho Lãnh Ngạn một danh phận thích hợp thật khó khăn...

Lòng hiếu kỳ của Mỹ Mỹ lập tức bị quyến rũ, “Duy Nhất, không phải chứ? Cậu thật sự có bạn trai? Lại còn là một ông chú già? Cậu thích ông chú già? Có liên quan tới má Tăng đưa cơm mỗi trưa cho cậu sao?”

Duy Nhất cũng biết, mười vạn vì sao của Mỹ Mỹ tới rồi! “Làm ơn! Đừng nhạy cảm như vậy có được không? Mau chọn quà tặng cho tớ đi, sau đó đi làm, trở về!”

Mỹ Mỹ lại không buông tha, “Duy Nhất, nói thật, nếu cậu không có bạn trai, tớ giới thiệu một người cho cậu, chính là Dịch Hàn lần trước gặp! Anh ấy rất có hứng thú với cậu, hỏi tớ nhiều lần, người ta là kim mã hoàng tử, vương lão ngũ kim cương! Cơ hội khó có!”

“Mỹ Mỹ, cậu tha cho tớ đi! Bây giờ tớ không muốn những thứ này! Lại nói, Dịch Hàn kia không phải ông chú sao?” Duy Nhất tự nhiên phiền loạn, cô đâu chỉ có bạn trai, rõ ràng đã kết hôn rồi! Nhưng mà, hôn nhân của cô, ông xã của cô có thể công khai khắp nơi sao? Nhiệm vụ của cô chỉ là sinh con cho anh, sinh xong đứa bé có phải nên đi không?

Mỹ Mỹ lườm cô một cái, “Cậu ấy, người khác đều vót đầu cho nhọn chen chúc vào xã hội thượng lưu, cậu toàn lãng phí cơ hội tốt, đã lãng phí Doãn Từ Nhiên, xem cậu còn bỏ qua bao nhiêu!”

“Được rồi! Biết rồi! Mau nghĩ kế cho tớ đi! Đưa cái gì thì tốt?” Duy Nhất sợ cô liên tưởng không ngừng.

Hai mắt Mỹ Mỹ tỏa sáng, chỉ vào khu vực áo sơ mi, “Duy Nhất, áo sơ mi thì sao? Chỉ có điều không quá quen thuộc thì không nên tặng áo sơ mi! Nếu không sẽ khiến người khác hiểu lầm!”

Duy Nhất nghĩ đến phần lớn áo sơ mi của Lãnh Ngạn màu đen, cũng cảm thấy nên tặng anh áo sơ mi sáng màu, thật ra thì lúc anh cười lên khiến cho người ta có cảm giác rất rực rỡ, không bằng thay đổi từ ngoại hình anh trước đi!

“Cậu xem áo sơ mi màu lam nhạt đó như thế nào?” Duy Nhất liếc nhìn trúng, màu xanh nhạt này giống như bầu trời ngoài cửa xe lúc sáng sớm khi Lãnh Ngạn cười to, rất rực rỡ, rất thuần khiết.

“Không tệ! Giorgio Armani, ánh mắt thật tốt!” Mỹ Mỹ than thở, “Chỉ có điều cậu cam lòng sao?”

Nhân viên phục vụ lập tức đón lời Mỹ Mỹ, “Bởi vì cửa hàng chúng tôi mừng ngày thành lập, áo sơ mi này thuộc hàng giảm giá, sau khi chiết khấu tám phần trăm vẫn có lời!”

Duy Nhất để nhân viên phục vụ tính toán, sau khi giảm giá vẫn muốn toàn bộ tiền gửi ngân hàng mấy tháng nay của cô, cô quyết tâm, “Được rồi, lấy nó!”

Mỹ Mỹ về mặt bắt quái bu lại, “Tiểu keo kiệt hôm nay đổ máu lớn, người đàn ông này nhất định không đơn giản, có đúng không?”

“Đi làm!” Duy Nhất trừng mắt nhìn cô ấy rồi trở về.

Lúc tan việc, Duy Nhất gói áo sơ mi vô cùng đẹp mắt, tượng trưng phản ứng của Lãnh Ngạn khi nhìn thấy quà tặng sẽ như thế nào.

Nhưng mà, khi cô vui sướng hài lòng chạy ra khỏi tập đoàn Doãn thị thì phát hiện tới đón cô là lái xe, mà không phải là Lãnh Ngạn.

“Thiếu gia đâu?” Cô lên xe liền hỏi.

“Thiếu phu nhân, thiếu gia còn cuộc họp, để cho tôi đón cô về trước, thiếu gia nói tối nay về ăn cơm!” Lái xe đáp.

“A, vậy cũng tốt! Về nhà trước!”

Hôm nay nhà họ Lãnh cũng không có gì khác, chỉ có má Tăng thêm bận rộn ở trong bếp, trên bàn ăn đã đầy một bàn món ăn.

Duy Nhất để đồ xuống chạy vào bếp, quyết định tự mình làm bánh sinh nhật cho Lãnh Ngan.

“Má Tăng, hôm nay có phải có khách tới không?” Cô chưa từng thấy má Tăng thêm món ăn trên thực đơn.

“Đúng vậy! Sinh nhật thiếu gia hàng năm, Doãn đại thiếu gia và Cầu thiếu gia đều sẽ đến!”

“Vậy cũng không ăn hết nhiều như thế!” Duy Nhất le lưỡi một cái, sinh nhật nhà người có tiền chính là lãng phí! Bánh ngọt vẫn đang nướng, Duy Nhất cảm giác mình ở trong phòng bếp giống như rất cản trở, dứt khoát đi ra vườn hoa đi dạo một chút, tiện thể chờ Lãnh Ngan trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Đứt dây điện 2

Nói thật, mặc dù đã ở nhà họ Lãnh lâu như vậy, nhưng cô rất ít khi xuống vườn, chỉ có hai lần đi hồ bơi còn gặp chuyện khiến cho người ta sợ, nhưng mà, điều này không làm ảnh hưởng đến tâm trạng của cô, hôm nay bầu trời xanh thẳm, không phải sao? Trong vườn hoa trồng rất nhiều hoa tulip, hình như chủ nhân nhà họ Lãnh rất thích hoa tulip, là Lãnh Ngan thích? Hay là một người phụ nữ nào đó ở nhà họ Lãnh thích? Có lẽ là mẹ Lãnh Ngan? Hay là hai người phụ nữ đã chết của Lãnh Ngan? Duy Nhất cười mình suy đoán không cần thiết, những điều này còn quan trọng sao?

Hôm nay cô đi đôi xăng đan, lúc đi ngang vườn hoa phát hiện dây tuột, vì vậy khom người xuống thắt dây giày, trong lúc vô tình phát hiện bên bụi cỏ có dây điện bị đứt, cũng không biết có điện không, nếu như không phải thắt dây giày, rất có thể cô đã đạp lên rồi. Nguy hiểm thật! Cô thầm nghĩ, nhà cửa họ Lãnh quá cũ kỹ, cần chỉnh sửa lại rồi.

Không có hứng thú đi tiếp, cô xoay người trở về, trong vườn hoa soạt một tiếng, bóng đen thoáng qua, là con mèo đen lần trước!

Sau khi trở lại phòng bếp, Duy Nhất không quên nói với má Tăng, “Má Tăng, quần gia đâu? Má tìm ông ấy đi, trong vườn hoa có dây điện bị đứt, kêu ông ấy tìm người sửa chữa, tiện thể kiểm tra coi dây điện trong nhà, có phải đã lâu không tu sửa, có hỏng hóc gì không? Nhiều nguy hiểm như vậy!”

Mặt má Tăng hơi biến sắc, lên tiếng, “Dạ thiếu phu nhân, tôi sẽ đi!”

Duy Nhất lấy bánh ngọt đã làm xong ra, Lãnh Ngan còn chưa trở lại, má Tăng đã dọn dẹp xong dây điện trở lại.

“Má Tăng, má gọi điện thoại cho thiếu gia, hỏi sao anh ấy vẫn chưa trở lại? Có phải tối nay không trở lại?” Duy Nhất đợi đến nóng lòng.

“Dạ!” Rất nhanh, má Tăng nói chuyện điện thoại xong, trở lại phòng bếp, “Thiếu phu nhân, thiếu gia nói đã ở trên đường.”

“A, đúng rồi, má Tăng, thiếu gia nhớ hôm nay là sinh nhật anh ấy sao?” Duy Nhất hy vọng cho anh một bất ngờ.

Má Tăng lại thở dài, “Dĩ nhiên nhớ, phu nhân qua đời trong ngày sinh nhật thiếu gia, ngày sinh nhật thiếu gia chính là ngày giỗ của phu nhân, cô nói cậu ấy có nhớ không? Hàng năm một ngày này, đều là một ngày cậu ấy trôi qua khó khăn nhất, cho nên, mấy người Doãn thiếu gia mới có thể đến với cậu ấy mỗi năm, nhưng ai cũng không nói rõ chuyện sinh nhật này, chỉ cùng cậu ấy uống chút rượu, ăn chút cơm, hóa giải buồn khổ trong lòng cậu ấy.”

“Hả?” Duy Nhất trở nên bồn chồn lo lắng, “Vậy tôi làm bánh ngọt không phải... Thôi, vẫn là không nên cảm ra!”

Cảm giác mất mẹ, Duy Nhất nhận thức rõ hơn bất kỳ ai, thật ra thì Lãnh Ngan mới chân chính là người đáng thương, cô đơn chiếc bóng trong căn nhà lớn như vậy, còn phải mang rất nhiều gông xiềng, anh mới chân chính là người sống mệt nhất, khó trách anh sẽ biến thành một núi băng...

Trong lòng Duy Nhất đột nhiên tràn đầy đồng tình với anh, nếu như anh ở trước mắt, cô nhất định sẽ ôm anh vào trong ngực an ủi anh...

Ước chừng một giờ sau, rốt cuộc trong vườn hoa vang lên tiếng còi xe, Duy Nhất xỏ đôi dép lê rồi chạy ra ngoài, nhìn thấy bóng dáng Lãnh Ngan từ trong xe ra ngoài.

“Lãnh Ngan!” Cô gọi to tên anh, nhào tới, ôm cổ anh, trong lòng thầm nghĩ, Lãnh Ngan, có em cùng với anh, đừng khổ sở...

Nhưng một hồi lâu, Lãnh Ngạn không có phản ứng, hơn nữa không có ý tứ ôm lại cô... Bị thất bại...

Duy Nhất ngẩng đầu lên, nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của Lãnh Ngạn, mà chính cô, giống hệt như bạch tuộc treo trên người anh...

“Hi, Duy Nhất! Đã lâu không gặp!” Một giọng nói vang lên từ sau lưng Lãnh Ngạn.

Ba người trong xe lục tục ra ngoài, hai nam một nữ, nói chuyện là Doãn Tiêu Trác, người phụ nữ kia là Cầu Phi Nhi, trong lòng Duy Nhất không quá cao hứng, cô ta tới làm gì? Có quan hệ như thế nào với Lãnh Ngạn? Mà khi người đàn ông khác tháo kính mát xuống thì Duy Nhất ngây ngẩn cả người...

Sao lại là anh ta? Sao anh ta lại tới đây? Đường như con ác mộng xuất hiện liên tiếp trong đầu, Duy Nhất trượt từ trên người Lãnh Ngạn xuống, xoay người chạy vào trong, dép rơi ra cũng không đoái hoài tới, chân trần giẫm trên đá cuội.

Lãnh Ngạn không biết tại sao cô có phản ứng này, đuổi theo, ngăn cô ôm lấy eo cô, “Duy Nhất, em sao vậy?”

Duy Nhất giãy giụa trong lòng anh, vừa kêu to, “Buông em ra! Em không muốn nhìn thấy anh ta! Em không nên gặp anh ta!”

“Ai vậy?” Lãnh Ngạn nhìn ra phía sau, chỉ có ba người này, Doãn Tiêu Trác là người quen, đó chính là người kia hả?

“Cô ấy không muốn nhìn thấy tôi!” Người đàn ông đeo kính mát đột nhiên nói. Lãnh Ngạn che chở Duy Nhất, cảm thấy kỳ lạ, “Cầu Chí Dương, cậu biết Duy Nhất khi nào?”

Người đàn ông tên Cầu Chí Dương nhún vai, “Rất sớm, từ khi cô ấy còn là đứa bé!”

Cầu Phi Nhi đột nhiên tiến lên một bước, như vỡ lẽ hiểu ra, “Anh trai! Em hiểu! Cô ta họ Nhiễm? Chính là con hung thủ giết người? Hừ, không biết xấu hổ! Hai mẹ con họ quyến rũ cha mình, còn hại chết cha!”

“Phi Nhi! Câm miệng!” Cầu Chí Dương nhìn sắc mặt Lãnh Ngạn, lớn tiếng quát cô ta.

Cô ta lại không chịu yếu thế, “Vì sao em phải câm miệng! Sự thật chính là như vậy! Người phụ nữ họ Nhiễm là kẻ dê tiện, con gái người giúp việc, vì tiền cái gì cũng làm! Chẳng những cùng mẹ cô ta quyến rũ cha chúng ta, lại còn quyến rũ Doãn Từ Nhiên ở chung một chỗ, bây giờ lại xuất hiện trong nhà họ Lãnh, thật đúng là ai cũng có thể làm chồng, không biết xấu hổ!”

“Bốp” một tiếng, Cầu Chí Dương tát một bạt tai lên mặt Cầu Phi Nhi, “Đừng để người ta nói nhà họ Cầu không có giáo dục!”

“Người nào không có giáo dục? Kẻ cả không có giáo dục, em cũng sẽ không đi chung quanh quyến rũ đàn ông!” Cầu Phi Nhi càng lớn tiếng.

Lãnh Ngạn nhìn Duy Nhất đang run rẩy bầy trong ngực anh, hoàn toàn không phải đáng vẻ bình thường, đau lòng không thôi, ôm chặt cô rống to, “Cút! Mấy người cút hết cho tôi!”

“Lãnh đại ca!” Đường như Cầu Phi Nhi không cam lòng, còn muốn nói điều gì.

Lãnh Ngạn đã bế Duy Nhất lên, đi vào trong nhà, hoàn toàn không thấy bọn họ làm khách ở sau lưng...

Doãn Tiêu Trác thấy vậy hòa giải, “Thôi, đi thôi, đều đang nóng nảy!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Chú không được bắt nạt đứa bé

Vốn là bữa tiệc sinh nhật thịnh soạn biến thành Lãnh Ngạn ôm Duy Nhất đang khóc thầm ngồi trên ghế sa lon an ủi, “Duy Nhất, rốt cuộc là thế nào? Nói cho anh biết?”

Duy Nhất giống như chim nhỏ bị sợ hãi, “Không phải, em không giống như cô ta nói, em không quyến rũ ai, không có...”

Lãnh Ngạn ôm chặt cô, hôn lên trán cô, không ngừng an ủi cô, “Dĩ nhiên không có, anh hiểu Duy Nhất không có, đừng sợ...”

Duy Nhất ngược cặp mắt đăm lẹ, “Anh tin tưởng em? Thật sự tin tưởng em?”

“Dĩ nhiên, anh không tin em thì tin ai? Em là bà xã của anh!” Anh tự tay lau nước mắt cho cô, “Nói cho anh biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Em và Cầu Chí Dương đã xảy ra chuyện gì?”

Em là bà xã của anh! Những lời này giống như mật, trấn an hoảng loạn trong lòng, cô dựa vào trong ngực anh rốt cuộc không phát run nữa, “Anh xử lý

vụ án cho em mà? Chính anh không nhớ sao?”

“Vụ án của mẹ em?” Anh rất lúng túng, “Xin lỗi, Duy Nhất, chuyện này anh hoàn toàn không nhúng tay vào, tất cả đều do luật sư làm thay, ngay cả vụ án gì anh cũng không biết rõ.” Anh thấy trong mắt Duy Nhất lộ vẻ thất vọng, vội vàng bổ sung, “Tình hình khi đó không như vậy, không ngờ em lại là cô gái đáng yêu như thế, cho nên không để trong lòng.”

Duy Nhất suy nghĩ một chút, cũng không thể trách anh, khi đó mình cũng không nghĩ đến sẽ yêu anh? Chỉ có điều, bây giờ yêu cô sao? Thật sự không xác định

“Duy Nhất?” Anh vuốt ve tóc trên trán cô, “Nếu khó nói thì đừng nói, đừng để người khác nói xằng nói bậy, đây không phải là Duy Nhất!”

“Ừm!” Duy Nhất cúi đầu vào trong lòng anh, “Không phải bị đánh ngã, cảnh tượng kia thật quá đáng sợ!”

Anh thương yêu mà ôm chặt lấy cô, “Sợ thì đừng nói... Cũng đừng suy nghĩ.”

Cô lại cố lấy dũng khí, “Lãnh Ngan, em nghĩ vẫn nên nói cho anh biết. Từ khi em còn nhỏ, mẹ em đã làm người giúp việc cho nhà họ Cầu, lúc tan học, em thường đến nhà họ Cầu tìm mẹ. Từ nhỏ Cầu Chí Dương qđ thích bắt nạt em, nghĩ mọi biện pháp phong phú bắt nạt em.”

“Thằng nhóc thúi này, lần sau anh giúp em xử lý cậu ta!” Thật ra Cầu Chí Dương giống như Doãn Tiêu Trác, đều là bạn tốt nhiều năm của anh, lại dám can đảm bắt nạt bà xã của anh, sao anh lại bỏ qua cho cậu ta?

“Không phải, đáng sợ nhất không phải việc này. Có một tối, em ngủ thiếp đi trong phòng người giúp việc, Cầu lão gia lại... lại...” Nói tới đây, Duy Nhất vui mặt vào ngực anh, lại bắt đầu khóc thút thít.

Mặc dù không nói hết, nhưng Lãnh Ngan là người thông minh, đương nhiên biết ý của cô. Trong lòng khiếp sợ không thôi, nhìn bác Cầu đạo mạo nghiêm trang lại là hạng người như thế? Duy Nhất của anh lại phải trải qua khổ sở như vậy? Đây đều là tàn nhẫn với bất kỳ cô gái nào...

“Sau đó, mẹ em tới, cứu em ra ngoài, kết quả chính bà bị...” Rút kinh nghiệm xương máu, đau làm sao xiết? Thật lâu không nghĩ tới chuyện này, lật ra một lần nữa, giống như vạch vết sẹo ra, xé thành máu tươi đầm đìa. Duy Nhất gào khóc. “Em lo lắng cho mẹ, chạy về nhìn, vừa hay nhìn thấy...” Cô khóc đến không nói ra được.

Tim của anh cũng vì thế mà đau nhức, “Được rồi, không nói, không nói!” Anh ôm chặt lấy Duy Nhất, cảnh tượng như vậy, dù là đàn ông nhìn thấy cũng không chịu nổi, huống chi là cô? Hy vọng ngực của anh có thể an ủi cô...

Âm thanh thịnh thịnh trên ngực anh chấn động màng nhĩ của cô, nhịp tim của anh mạnh mẽ có lực, đây là tín hiệu âm áp, chờ khóc đủ rồi, khóc mệt, cô mới ngược cặp mắt đầm lệ lên.

“Lãnh Ngan, em và mẹ đều không bản, thật! Không phải bà nói như vậy! Mặc dù mẹ bị ông ta ức hiếp rồi, nhưng mà, bà vì cứu em, bà vẫn rất sạch sẽ, đúng không? Lãnh Ngan!” Duy Nhất khóc lóc kể lể, vội vã thổ lộ, cô không hy vọng Lãnh Ngan xem thường cô, xem thường mẹ của cô.

“Đưa gốc! Dĩ nhiên, mẹ của chúng ta là người mẹ vĩ đại nhất trên thế giới!”

“Của chúng ta?” Duy Nhất không hiểu, nhìn anh chăm chăm, quên khóc, cũng quên trên mặt còn vương đầy nước mắt.

Lãnh Ngan cười chạm lên chóp mũi cô, “Không phải sao? Mẹ em chính là mẹ anh, mẹ anh đương nhiên cũng là mẹ em! Họ đều rất vĩ đại!”

Lúc này Duy Nhất mới nhớ tới, mình lại nói ra đề tài không nên nói, anh chắc khổ sở...

“Xin lỗi, em không cố ý nhắc tới...”

“Cái gì?” Lúc đầu anh sững sờ, sau nhanh chóng hiểu được, cười nói, “Cái này thì có là gì? Đã qua lâu như vậy, đừng nghe bọn họ, Duy Nhất có thể dũng cảm đối mặt với mẹ ra đi, sao anh không thể? Thật ra thì nguyện vọng lớn nhất của mẹ chính là hy vọng chúng ta sống vui vẻ, nếu như biết rõ mỗi ngày chúng ta đều vì mẹ mà khổ sở, các mẹ sẽ càng thêm không vui!”

Nghe lời của anh, Duy Nhất thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó lại than thở, “Lãnh Ngan, chúng ta đều chỉ có một mình trên đời này, anh cảm thấy cô độc không?”

Lãnh Ngan hơi sững sờ, không biết nên trả lời vấn đề của cô như thế nào, cô độc? Hai chữ này gần như theo cả cuộc đời anh, nhưng...

“Em thì sao?” Anh hỏi ngược lại.

Duy Nhất lắc đầu, “Lãnh Ngan, kể từ sau khi mẹ ra đi, anh biết lúc nào em cảm thấy thực tế nhất không?”

“Hả? Lúc nào?”

“Lúc hai chúng ta gọi điện thoại, anh không cần lên tiếng, đêm khuya yên tĩnh, em có thể nghe rõ ràng tiếng hô hấp của anh, cảm giác đó giống như anh và em đồng thanh đồng khí *, giống như trên thế giới chỉ có anh và em, hoàn toàn không cô độc...”

(*) đồng thanh đồng khí: viết tắt của “Đồng thanh tương ứng, đồng khí tương cầu”

Nghĩa đen ‘Cùng thanh âm thì ứng đáp, cùng tính khí thì tìm nhau.

Nghĩa bóng ‘Những người có cùng cảnh ngộ, tính cách, nghề nghiệp, sở thích... thường tìm đến nhau, kết thân và ủng hộ nhau, cùng mưu việc lớn.

Lãnh Ngan lộ vẻ xúc động, ôm chặt cô, không phải anh không giống vậy, chỉ cần có cô, cũng không cảm thấy cô độc...

Cảm thấy ấm áp của anh, Duy Nhất ngửa mặt lên, đột nhiên nghĩ đến một vấn đề quan trọng, “Lãnh Ngan, em có chuyện phải nói rõ ràng!” Nói xong đỏ mặt.

“Chuyện gì?” Cảm thấy hơi kỳ lạ khi nhìn gương mặt đỏ ửng của cô.

“Em... Em...” Duy Nhất ấp a ấp úng, “Em... Trong sạch, không bị người kia...”

Sau khi Lãnh Ngan biết ý của cô, lại gần bên tai cô, nói nhẹ, “Ngốc, anh biết rõ, không phải lần đầu tiên của em cho anh sao?! Em nghĩ rằng anh ngốc như em?”

Mặt Duy Nhất càng thêm đỏ...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Chú không được bắt nạt đứa bé 2

“Lãnh Ngan, em không thích người nhà họ Cầu, không muốn nhìn thấy bọn họ...” Duy Nhất nhỏ giọng đề nghị, cô nghĩ, người có thể đến nhà họ Lãnh hôm nay nhất định có quan hệ không tầm thường với Lãnh Ngan.

“Được! Về sau trong nhà không hoan nghênh bọn họ!” Anh xoa tóc cô, “Đừng nghĩ mấy chuyện quá khứ đã qua, xem hôm nay má Tăng làm món gì ngon, bụng anh đói đẹp lép rồi!”

“Ừm!” Duy Nhất đứng lên từ trong lòng anh, “Lãnh Ngan, thật ra hôm nay em chuẩn bị quà cho anh, nhưng má Tăng nói mọi người cũng kiêng kỵ nói đến sinh nhật anh, cho nên...”

“Quà tặng à? Mau lấy ra đây! Đã rất lâu rồi anh không được nhận quà!” Dáng vẻ rất mừng rỡ của anh khiến Duy Nhất nhận được cổ vũ rất lớn.

“Anh chờ đó!” Duy Nhất chạy lên tầng trên lấy áo sơ mi ra, “Cho anh, có muốn mở ra xem một chút không?”

“Được!” Có thể nhận được quà tặng từ Duy Nhất khiến anh thật bất ngờ, mặc dù không có hứng thú với việc mở quà như con nít, nhưng vẫn rất chờ mong. Khi anh nhìn thấy áo sơ mi màu xanh lam lợt thì trong lòng khựng lại, đã nhiều năm anh không mặc màu sắc tươi đẹp như vậy, màu đen làm chủ trong thế giới của anh...

“Có thích không?” Duy Nhất thấy anh chỉ ngẩn người, lo lắng hỏi.

“Thích, dĩ nhiên thích! Duy Nhất đưa cái gì anh cũng thích!” Anh gói kỹ áo sơ mi.

Duy Nhất rất vui vẻ, “Vậy thì tốt! Em còn một thứ cho anh xem!” Cô chạy vào bếp, sau đó vừa hát khúc ca sinh nhật vừa bưng bánh ngọt ra ngoài.

Lãnh Ngan nhìn sắc mặt hồng hào của cô, hình như lại trở về cảnh tượng sinh nhật mọi người trong nhà tụ tập chung một chỗ, mà những ngày đó rốt cuộc có xa lắm không? Anh không biết, xa giống như chuyện thế kỷ trước, xa đến mức anh giống như đầu thai sống lại.

“Tới đây thôi nên đi!” Cô đặt bánh ngọt lên bàn ăn, vẫy tay về phía anh.

Anh khẽ mỉm cười, đến gần bàn ăn, phía trên bánh ngọt là hình hai người, giống như con búp bê Duy Nhất làm.

“Bánh ngọt này do em làm?” Anh kinh ngạc lần nữa.

“Đúng vậy!” Duy Nhất đang cầm nén, “Anh bao nhiêu tuổi?”

Anh thật sự rất cảm động, nếu tim của anh từng là băng, hôm nay đã bị cô nhóc này hòa tan, “Ba mươi hai.”

Duy Nhất há to miệng, trời ạ, hơn mình một con giáp! “Chú!” Cô sợ hãi kêu, Mỹ Mỹ nói không sai, cô thật sự yêu một ông chú, nhưng mà, nhìn thế nào cũng không cảm thấy anh già, còn đẹp trai hơn bất kỳ người nào cô từng gặp!

“Kêu bậy cái gì!” Anh hơi tức giận, anh thật sự coi thể coi là chú của cô sao? Tính toán số tuổi, quả thật giống vậy, thì ra năm tháng không tha người...

Duy Nhất le lưỡi, “Mau cầu nguyện đi, chú Lãnh!”

Anh dở khóc dở cười, chú Lãnh? Còn cầu nguyện? Nếu nó thành sự thật, anh sẵn lòng cầu nguyện! Nhắm mắt lại, lẩm nhẩm trong lòng, sau đó một hơi thối tắt nển, mong đợi, ngày mai nhất định sẽ tốt hơn...

“Chú, chú ước cái gì vậy? Nói cho em biết với!” Duy Nhất tò mò tiến đến trước mặt anh.

Anh thuận thế hôn lên môi cô, “Không nói cho em!”

Duy Nhất cong môi lên, “Không nói thì không nói! Là cái gì chứ!”

Anh mỉm cười véo mũi cô, “Tối đây! Ăn cơm thôi, sắp chín giờ rồi, ăn xong chúng ta còn làm chuyện quan trọng hơn!”

“Chuyện gì?” Duy Nhất đuổi theo hỏi.

Anh mập mờ cười một tiếng, “Em thử nói xem!”

Mặt cô đỏ lên, “Chú không được bắt nạt đứa bé!”

“Mà anh cho rằng đó là món quà sinh nhật tốt nhất em tặng cho anh.” Anh cười bung ly rượu lên. “Chúc sinh nhật anh vui vẻ, cạn ly!”

“Cạn ly!” Duy Nhất cũng giơ ly rượu lên.

“Đợi đã nào...!” Lãnh Ngạn giành lại cái ly của cô, “Đứa trẻ chỉ có thể uống sâm banh.”

Duy Nhất không vui, “Trong hiệp ước còn quy định cấm hút thuốc uống rượu!”

“Hôm nay là ngoại lệ!” Anh uống một hơi hết sạch chất lỏng trong ly, không sai, hôm nay là một ngày mới tinh, dường như quan hệ giữa anh và Duy Nhất có biến chuyển...

Cả tối nay ồn ào, ăn cơm tối xong đã gần mười giờ, Duy Nhất và Lãnh Ngạn cùng đi lên tầng trên, khi qua tầng hai thì Duy Nhất tiếp tục đi lên trên, bị Lãnh Ngạn kêu ngừng, “Đi đâu?”

Duy Nhất hơi đỏ mặt, “Trở về phòng!”

“Bên này! Có ý giả bộ!” Anh giả bộ giận tái mặt.

Duy Nhất đỏ mặt ho một tiếng, “Em... muốn đi tắm.”

“Phòng anh có thể!”

“Không có quần áo!”

Vừa dứt lời, đã bị anh bế ngang lên, hơn nữa khẽ nói bên tai cô một câu, mặt Duy Nhất càng đỏ hơn...

Vào phòng, anh ôm thẳng cô vào phòng tắm...

“Làm gì?” Mặt Duy Nhất đỏ rực, nhỏ giọng hỏi.

Anh đến gần bên tai cô, nặng nề âm u mà khàn khàn nói nhỏ, “Tắm! Chính em nói!”

Anh phun ra khí nóng như lửa, lẫn vào mùi rượu nhàn nhạt, Duy Nhất vui trong ngực anh, giống như say rượu, vô cùng yếu đuối, phí công mà khẽ đẩy anh, “Anh đi ra ngoài, em tự mình làm!”

Anh chỉ cười một tiếng, đưa tay cởi quần áo của cô, đặt cô vào trong bồn tắm.

Nước nóng tràn trên da thịt, hình như từng lỗ chân lông đều được thư giãn, thoải mái nhưng bởi vì anh nhìn chăm chú nóng bỏng mà khấn trương. Cúi thấp đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt anh, Duy Nhất lấy tay che mình...

Nước trong bồn tắm vừa đầy, anh cũng nhảy vào, Duy Nhất vội vàng dời tầm mắt đi, không dám nhìn anh.

“Cô bé ngốc! Còn xấu hổ?” Anh chợt ôm lấy cô, cô lập tức ngồi trên háng anh, hai chân vòng qua hông anh, mà rõ ràng, thứ gì đó mềm mại của cô có xu hướng mở ra.

Duy Nhất kêu khẽ một tiếng, ngẩng đầu lên vừa đúng lúc tiếp xúc với ngọn lửa thiêu đốt trong mắt anh, giọng nói của cô lập tức bị anh nuốt hết...

Cồn rệu tăng tốc, không khí tiêm nhiễm, không trải qua bao nhiêu đạo đầu, anh trực tiếp đánh thẳng vào trong cơ thể cô, sóng nước nhộn nhạo bên trong, Duy Nhất cảm thấy kích thích trước nay chưa từng có, rất nhanh đã nằm trong ngực anh, mềm nhũn không có sức...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Tiếng đàn lúc nửa đêm

Anh nhẹ nhàng rửa sạch giúp cô, dùng khăn tắm lớn bọc lại, ôm lên giường.

Cô lười biếng hơi híp mắt lại, hai má đỏ hồng sau hoan ái, ánh mắt mê ly, toàn thân lộ ra sắc hồng. Nhìn thấy khiến hô hấp anh dồn dập, đè người xuống lần nữa.

Cô bị dọa sợ, một mồi đẩy anh, “Không muốn nữa! Em không được!”

“Ngoan! Em làm được! Em rất tuyệt!”

Thừa dịp cô không chú ý, động thân xâm nhập lần nữa, gọi lên hết đợt sóng triều này đến đợt sóng triều khác trong cơ thể cô.

Sau vài lần điên cuồng, Duy Nhất mềm nhũn nằm lý trên giường, kiệt sức.

Anh mang theo thỏa mãn khẽ mỉm cười, ôm cô vào lòng, hôn lên trán cô, hỏi khẽ, “Có mệt không?”

“Ừm... Anh nói đi! Ghét! Ngày mai còn phải đi làm!” Cô nhắm mắt lại, một mồi đến mức thậm chí không muốn nói chuyện.

“Ngủ đi! Ngày mai đừng đi làm, theo anh đi Nhật Bản!” Anh lau một mảnh mồ hôi ẩm ướt lớn trên trán cô.

“Ừ...” Cô cũng không biết anh nói những gì, hằm hằm hồ hồ đồng ý, tiến vào giữa nửa mê nửa tỉnh.

Bóng đêm tràn ngập, tất cả đều yên tĩnh lại, chỉ có tiếng thì thầm của côn trùng trong vườn hoa, một tiếng lại một tiếng...

Hoảng hoảng hốt hốt, Duy Nhất bị tiếng đàn dương cầm đánh thức, đêm hôm khuya khoắt có ai đàn dương cầm ở đây? Cô cho rằng mình nằm mơ, dụi mắt tỉnh lại, lại nghe thấy tiếng đàn chân thực, phát ra vẫn là... khúc nhạc “Chúc bạn sinh nhật vui vẻ”, lặp đi lặp lại, vốn là giai điệu đơn giản vui sướng, nhưng bị người đánh đàn biến thành hơi buồn bã.

Cô đẩy Lãnh Ngan một cái, “Này, tỉnh! Tỉnh!”

Thật ra trước khi cô tỉnh lại, Lãnh Ngan đã tỉnh, giả bộ như vừa trong giấc mộng tỉnh lại, mắt mờ lung, “Chuyện gì?”

“Anh nghe đi! Có người đánh đàn! Có nghe thấy không?” Duy Nhất chăm chú lắng nghe, tiếng đàn vẫn còn tiếp tục, Duy Nhất nhẹ nhàng hát theo tiếng nhạc, “Chúc anh sinh nhật vui vẻ! Chúc anh sinh nhật vui vẻ! Chúc anh sinh nhật vui vẻ! Chúc anh sinh nhật vui vẻ! Anh nghe đi!”

Lãnh Ngan cười cọt cọt mũi cô, “Nào có? Anh chỉ nghe thấy một cô ngốc nửa đêm nửa hôm đang hát bài hát sinh nhật!”

“Không phải! Em nghe rõ ràng! Anh nghe cẩn thận đi!” Duy Nhất cố gắng, nhưng nghe kỹ lại, tiếng đàn lại không có.

“Anh nói không có! Mau ngủ đi, em quá mệt mỏi! Chắc nằm mơ!” Anh vỗ nhẹ lưng cô, trấn an cô.

Duy Nhất âm thầm cảm thấy kỳ quái, có lẽ đúng là mình chỉ nằm mơ thôi...

Quá mệt mỏi, dưới sự an ủi dịu dàng của Lãnh Ngan, cô ngủ thiếp đi rất nhanh. Chỉ có điều, giấc ngủ này không yên ổn, không lâu lắm, lại tỉnh lại. Không tự chủ khẽ dựa vào bên cạnh, lại rỗng tuếch, người đâu? Chẳng lẽ vẫn như trước kia, sau khi vui thích với cô lại đi rồi sao?

Liếc nhìn đồng hồ treo tường, ba giờ sáng, anh sẽ đi đâu? Cũng không ngủ được nữa, cô định rời giường, vẫn như cũ tìm một bộ áo ngủ của anh mặc vào, đi ra phòng ngủ.

Mới đi đến cửa cầu thang, Lãnh Ngan đã lên tới, áo sơ mi quần dài, ăn mặc rất chỉnh tề, thấy Duy Nhất đi ra ngoài, trên mặt hơi kinh ngạc, “Em đi đâu?”

Duy Nhất càng cảm thấy kỳ quái, đã trễ như vậy anh ăn mặc chỉnh tề đi đâu? “Em tỉnh lại không thấy anh nên ra ngoài tìm anh! Anh đã đi đâu?”

“À, vừa rồi bảo vệ nói có ăn trộm, anh đi xem một chút!” Anh vòng chắc bả vai Duy Nhất, ôm lấy cô trở lại phòng ngủ.

“Ăn trộm? Sao em lại không nghe thấy tiếng động?” Duy Nhất cau mày.

Anh ôm cô lên, trở về phòng, hài hước, “Em ngủ giống như heo con, sao nghe được?”

“Nào có! Em nghe thấy tiếng đàn...”

Lời cãi cọ của Duy Nhất bị nụ hôn của anh che lại, sau nhẹ nhàng triển miên, Lãnh Ngan buông cô ra, “Đó là em nằm mơ... Ngoan, ngủ đi, ngày mai còn phải đi Nhật Bản!”

“Đi Nhật Bản làm gì?” Lúc này Duy Nhất mới tỉnh táo.

“Đi theo anh tham gia một hội nghị! Tiện thể chơi một chút! Được rồi, không nói nữa, ngủ đi!” Anh nhắm mắt lại, không nói thêm gì nữa.

Duy Nhất mơ hồ cảm thấy có gì không đúng, nhưng không nghĩ ra lý do, mơ mơ màng màng cũng tiến vào mộng đẹp.

Sáng hôm sau khi tỉnh dậy, Duy Nhất phát hiện bên cạnh trống không, trong lòng lo lắng một trận, không rửa mặt, cô chân trần lao xuống tầng dưới.

Trong phòng bếp truyền ra mùi thơm của trứng gà tươi, nhưng chung quanh không thấy bóng dáng của Lãnh Ngan.

Cô vọt vào phòng bếp hô to, “Má Tăng, thiếu gia đâu?”

Cảnh tượng trong phòng bếp khiến cho cô bất ngờ, Lãnh Ngan lại đang mặc tạp dề làm bữa sáng.

Chỉ có điều, trong nháy mắt khi nhìn thấy anh, lòng Duy Nhất cũng yên ổn lại, đến gần bên cạnh anh hỏi, “Tại sao lại là anh? Má Tăng đâu?”

“Má Tăng về quê, sáng sớm nay đi rồi.” Khóe mắt anh vẫn lộ ra nụ cười, chạm khẽ xuống môi cô. Thoạt nhìn tâm tình của anh dường như rất tốt, đáng vẻ rất thoải mái, hoàn toàn không có vẻ lưu luyến không rời như lần trước má Tăng nói muốn về quê.

“Sáng sớm vui vẻ như vậy, tâm tình không tệ! Còn đích thân làm bữa sáng? Người khác đâu?” Duy Nhất hỏi.

“Anh không để cho họ làm, tối hôm qua em mệt nhọc, tự mình làm bữa sáng khao em!” Anh cười ranh mãnh, bổ sung, “Muốn đi nghỉ tuần trăng mật ở Nhật Bản, dĩ nhiên vui vẻ rồi!”

“Trăng mật?” Duy Nhất không hiểu.

Anh múc trứng gà, tắt bếp, xoay người vòng chắc eo cô, “Đứng vậy! Từ lúc kết hôn tới nay vẫn không ở bên em, lần này đi Nhật Bản, tiện thể bổ sung tuần trăng mật.”

Duy Nhất ngửa đầu nhìn anh, hình dáng rõ ràng trên mặt dưới ánh nắng sớm, trong mắt trong trẻo vô cùng, đây là anh sao? Đây là người gọi núi băng sao? Cô hoài nghi ánh mắt của mình...

“Cái đó... Em... Có cần xin nghỉ không?” Thậm chí cô không dám nhìn thẳng vào mắt anh, cảm giác anh như vậy khiến cho cô nhìn không thấu.

“Đi ăn bữa sáng đi! Anh nói với Tiêu một chút!” Anh bụng khay lên, “Tôi giúp anh bụng ra đi, đứng ngây ngốc ở đó làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Làm việc có trật tự

Ngồi bên bàn ăn, Lãnh Ngan bấm số điện thoại của Doãn Tiêu Trác, “Này, là tôi, Duy Nhất muốn xin nghỉ!”

Doãn Tiêu Trác ở đâu kia cười thờ dài, “Lãnh Ngan! Đòi trước tôi nợ cậu, bà xã cậu đi làm ở đây thật thú vị, muốn chơi thì trở về công ty của cậu mà chơi!”

“Ngược lại tôi nghĩ rằng cô ấy không muốn!” Lãnh Ngan cũng cười, “Tôi đã nói với cậu, xin nghỉ thì xin nghỉ, nhưng tiền lương không thể thiếu!”

Doãn Tiêu Trác hoàn toàn im lặng, “Xin bao lâu? Thật may mà Từ Nhiên không chỉ có một thư ký!”

“Không biết! Khi nào trở lại thì đi làm!” Anh cúp điện thoại, nụ cười bên môi còn chưa hết.

Doãn Tiêu Trác phàn nàn với điện thoại, “Rốt cuộc làm công cho ai?”

Lãnh Ngạn đặt điện thoại xuống, lại phát hiện Duy Nhất ngây ngốc nhìn mình, bữa sáng trước mặt không nhúc nhích.

“Anh... Rất đẹp mắt sao?” Anh nhướn mày, nụ cười trong con ngươi vui vẻ ảm áp.

Duy Nhất tăng hắng một cái, lúng túng thu hồi mắt, trên mặt ửng đỏ, nhưng cuối cùng không nhịn được nói ra sự nghi ngờ của mình, “Anh không giống như Lãnh Ngạn rồi...”

Nụ cười của Lãnh Ngạn lại cứng lại, ngay cả anh cũng cảm giác mình không giống bản thân, giống như khôi phục sức sống tuổi trẻ, trong sinh mệnh đột nhiên có ánh mặt trời, ít nhất, nụ cười đã lâu trở lại trên mặt anh. Thay đổi như vậy, rốt cuộc là tốt hay là không tốt?

“Thật sao? Vậy em thích anh kiểu nào?” Anh nhẹ nhàng hỏi.

“Ai thích anh? Chú! Em không thích tình cảm chú cháu!” Duy Nhất cúi đầu, nũng nịu nói. Cô gái trong tình yêu đều ăn ở hai lòng, không phải sao?

Người nói vô tâm, người nghe có ý, trong lòng Lãnh Ngạn như có thứ gì chìm xuống...

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào của cô, anh làm như không có việc gì cười cười, “Nhanh ăn đi, anh lên tầng trên thu dọn đồ đạc, sẽ phải lập tức lên đường.”

Anh trở về phòng mở tủ treo quần áo ra, áo sơ mi Duy Nhất đưa cho anh lẳng lẳng nằm trong tủ treo quần áo, cảm giác ảm áp từ trong đáy lòng thẩm thấu ra từng chút một, trời cao đưa cô gái như thế đến bên cạnh anh, là muốn anh như thế nào? Bất tri bất giác, cô nghịch ngợm, cô đau buồn, cô xấu xa, cũng đã ăn sâu bén rễ trong lòng anh, từ rất lâu cực kỳ lâu, anh đã muốn nắm chặt lấy cô, không bao giờ buông tay...

Cho nên, lúc tối hôm qua thối nển, anh cho phép mình ước nguyện, cảm tạ trời cao đã cho anh một cô gái như vậy, nếu như có thể, anh hy vọng có thể vĩnh viễn nắm tay cô, nếu như nhất định phải có báo ứng, vậy báo ứng trên người anh...

“Anh đang nghĩ gì?” Đôi tay nhỏ bé vòng chặc hông anh từ phía sau.

Thì ra Duy Nhất thấy anh buồn buồn đi lên tầng trên, cho rằng lời nói của mình khiến anh không vui, lúc lên thấy anh đang ngẩn người, trong lòng đau nhói, muốn nói thật ra thích anh, nhưng mà, cuối cùng dùng cái ôm để diễn tả.

Anh không xoay người, chỉ cầm tay cô, “Không có gì, đang suy nghĩ mang quần áo gì đi!”

“Tại sao không mặc áo em đưa cho anh?” Duy Nhất vòng qua bên cạnh anh, chu môi, mở hộp đựng áo sơ mi ra, sau đó đưa tay cởi nút áo sơ mi đen trên người anh.

Anh túm lấy tay cô, trong lòng hơi lo sợ nghi hoặc, màu sắc tươi sáng như vậy mặc trên người anh có lỗi mắng hay không? Nhưng mà, bây giờ quả thật không đành lòng làm cô mất hứng.

“Thật sự muốn anh mặc?” Anh nhỏ giọng nói.

“Đừng vậy! Nếu không em tặng cho anh làm gì? Quý giá lắm sao?” Cô hất tay của anh ra, cố chấp cởi áo sơ mi của anh xuống, thân thể hoàn mỹ của anh lại khiến cho cô tai nóng tim đập, trong đầu lập đi lập lại toàn ảnh cảm lẫn lộn cùng anh.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của cô tiết lộ cô hết hoảng, đồng thời cũng làm cho bụng dưới của anh nóng lên, không nhịn được trêu chọc cô, “Duy Nhất, bé con đang nghĩ gì? Nghĩ đến mặt đỏ ửng?”

“Không có!” Cô ngửa đầu lớn tiếng phản bác, hình như lớn tiếng có thể che giấu sợ hãi trong lòng mình.

Nhìn dáng vẻ xinh đẹp của cô, trong lòng anh khẽ động, giữ gầy cô, cúi đầu hôn cô, một tay vòng chặc eo cô, để cô gần mình. Cô ngọt ngào thật sự quá mê hoặc người, chỉ cần dính vào sẽ khiến lqđ cho anh muốn ngừng mà không được, nếu như không phải lập tức đi Nhật Bản, anh nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô như vậy...

Duy Nhất thoát khỏi nóng bỏng của anh ra ngoài, miệng há to thở hổn hển, vừa trách móc, “Sao cả ngày anh cứ như vậy? Thật sự hoàn toàn không phải là núi băng Lãnh Ngạn trước kia rồi!”

“Chính em viết hiệp ước, lúc từ biệt gặp mặt đều phải hôn, anh chỉ làm việc có trật tự thôi! Hơn nữa... Anh rất vui lòng...” Anh kéo dài giọng nói.

Duy Nhất thật sự cảm hận sao mình lại định ra điều khoản như vậy, làm tình hình bối rối, “Có hiệp ước kiểu như vậy sao? Lấy ra cho em xem một chút!” Dù sao hiệp ước đã bị anh xé, chết không đòi chứng!

“Được!” Anh xoay người lấy ra một tờ giấy từ trong ngăn kéo, đặt trước mặt Duy Nhất, cười nói, “Chỉ có điều, sau khi thấy hiệp ước thì có thể không phải hôn đơn giản như vậy!”

“Không thể nào! Rõ ràng hiệp ước kia đã bị anh xé!” Duy Nhất bật thốt lên, đồng thời đoạt lấy tờ giấy trắng trong tay anh, kết quả vừa nhìn quả nhiên là giấy trắng! Bị lừa!

“Như vậy nói cách khác là có hiệp ước, chỉ có điều bị xé rồi?” Khóe miệng anh hàm chứa nụ cười hả hê, chậm rãi nói.

Duy Nhất cảm tức nhìn anh, “Chính là Lãnh Ngan đáng yêu hơn rồi! Ghét!”

“Ha ha ha ha!” Anh phát ra một trận cười to, vươn cánh tay, ý bảo Duy Nhất mặc áo sơ mi vào cho anh. Thật ra thì, vui vẻ vốn có thể rất đơn giản...

Thu dọn xong hành lý, Lãnh Ngan dắt tay cô đi xuống tầng dưới, quản gia chào đón nhận lấy hành lý, đặt lên xe. Duy Nhất cảm thấy kỳ lạ, “Không phải má Tăng đã về quê rồi sao? Sao quản gia không về chung?”

“Bây giờ tìm quản gia tốt không dễ dàng, quản gia làm ở nhà họ Lãnh cả đời, tin được!” Lãnh Ngan giải thích đơn giản.

“Vậy sao má Tăng nhất định phải về? Người một nhà ở chung một chỗ không tốt sao?” Duy Nhất càng khó hiểu với chuyện này hơn.

“Bà cụ lớn tuổi có suy nghĩ của riêng mình, chúng ta không ngăn cản được, cũng chỉ có thể thuận theo! Đừng nghĩ nhiều như vậy, chuẩn bị bắt đầu tuần trăng mật của chúng ta đi!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Áo sơ mi khó xử

Nói là du lịch trăng mật, nhưng phải sau khi Lãnh Ngan xử lý xong công việc. Tiết tấu cuộc sống của Lãnh Ngan nhanh kinh người, vừa tới Tokyo, liền bắt đầu hội nghị, Duy Nhất ở khách sạn ngay người hơn nửa ngày, bởi vì không nói được tiếng Nhật, cho nên không muốn đi ra ngoài, ở trong khách sạn đủ nhàm chán, trừ ngủ vẫn chính là ngủ.

Lúc hoàng hôn, cuối cùng chờ được điện thoại của Lãnh Ngan, đây là lần đầu tiên nhận được điện thoại của Lãnh Ngan sau khi Duy Nhất tự làm rút điện thoại di động, hơn nữa còn là điện thoại của Duy Nhất, tiếng chuông không còn là “Duy Nhất”, cô có phần nhỏ nhỏ không thích ứng. Rất nhớ cảm giác tiếng chuông lúc trước vang lên, giống như anh đang ở chỗ hẻo lánh mà gọi tên cô, tưởng tượng thấy bài hát này hát riêng cho cô nghe, cô, chính là Duy Nhất của anh.

Nghe điện thoại, truyền tới bên tai giọng nói trầm thấp của anh, “Duy Nhất, buổi chiều có khỏe không? Em đã làm gì?”

“Em... Chỉ ngủ...”

Anh cười khế, “Con heo lười, chỉ có điều ban ngày ngủ cũng tốt, bởi vì... Buổi tối đoán chừng em sẽ không có thời gian ngủ...”

“Hà?” Cô bị giọng nói mập mờ nồng nặc của anh hun cho đỏ mặt.

Anh phát ra một trận cười to, “Xuống đi, anh đã đến tầng dưới khách sạn, chúng ta đi ăn cơm!”

“Được!” Rốt cuộc có thể thoát khỏi giấc ngủ nhàm chán, Duy Nhất nhanh chóng thay đổi quần áo xuống tầng dưới.

Lãnh Ngan đứng trong sảnh chính khách sạn đợi cô, mặc áo sơ mi cô đưa, da thịt trắng nõn, nhìn anh giống như pho tượng Hy Lạp điêu khắc toàn mỹ.

Cô cười rất ngây ngất, đi lên phía trước, “Lãnh Ngan, đi đâu ăn cơm?”

“Đi nhà bạn!” Anh cầm tay cô mở cửa chiếc xe đặc biệt tới đón bọn họ.

Mặc dù bạn Lãnh Ngan là người Nhật Bản, nhưng tiếng Trung lại nói vô cùng tốt, hơn nữa, Duy Nhất phát hiện ra lạ thật ra hôm nay mở một bữa tiệc nhỏ, nhưng người nói tiếng Trung chiếm đa số, điều này làm cho Duy Nhất cảm thấy rất tùy ý.

Lãnh Ngan giống như nhìn ra tâm tư của cô, giải thích, “Thật ra chủ nhân là người Trung Quốc, ở Nhật Bản chỉ là ở tạm thôi, hôm nay cũng phần lớn là người Trung Quốc.”

“Hi, Lãnh Ngan, vị này là ai? Không giới thiệu cho tôi một chút?” Một người đàn ông tuổi không khác Lãnh Ngan là bao đi tới, da đen hơn Lãnh Ngan, rất tuấn tú, đẹp trai hơi không đứng đắn.

“Đây chính là chủ nhân bữa tiệc, Lôi Đình Ân.” Lãnh Ngan giới thiệu cho Duy Nhất, sau đó nói với Lôi Đình Ân, “Bà xã của tôi, Duy Nhất.”

Đây là lần đầu tiên anh nói với người ngoài, cô là bà xã của anh, Duy Nhất rất khiếp sợ, đây có phải đại biểu giữa anh và cô không chỉ là hiệp nghị?

“Thằng nhóc nhà cậu kết hôn khi nào? Cũng không nói cho tôi biết?” Lôi Đình Ân dậm một quyền lên vai Lãnh Ngan

“Người đàn ông hào sắc giống như cậu, hẳn là người đẹp cũng không dám mang tới cạnh cậu!” Lãnh Ngan lại còn nói đùa, thật sự làm cho người ta kinh

ngạc.

Lôi Đình Ân cũng giật mình không ít, tiếp theo giễu cợt, “Tôi nói sao tinh thần sáng khoái sắc mặt hồng hào, hóa ra tình yêu làm dịu, ngay cả tính cách cũng trở nên hài hước rồi!”

Hai người đang nói, bay tới một giọng nói nũng nịu, “Lãnh Ngan! Không ngờ anh cũng tới rồi!”

Duy Nhất nhìn sang theo giọng nói, hai người cô không muốn nhìn thấy mặt đập vào mắt – Cầu Chí Dương và Cầu Phi Nhi, cô theo bản năng dựa sát vào người Lãnh Ngan.

Lãnh Ngan cảm thấy phản ứng của cô, đưa tay ôm chặt cô, cau mày, “Sao hai người bọn họ cũng tới!”

Lôi Đình Ân ngượng ngừng cười một tiếng, thật ra thì Cầu Phi Nhi biết Lãnh Ngan định tới Nhật Bản từ chỗ anh, cố ý theo đuôi Cầu Chí Dương đến Nhật Bản. Lôi Đình Ân còn định hợp tác cho hai người, dù sao Cầu Phi Nhi cũng là em gái của Cầu Chí Dương, đều là người mình, có câu nói nước phù sa không chảy ruộng ngoài, nhưng bây giờ xem ra, Lãnh Ngan không cần.

“Có anh ở đây, đừng sợ!” Lãnh Ngan ôm sát eo Duy Nhất, nhỏ giọng cho cô khích lệ.

Khi đang nói chuyện, Cầu Phi Nhi và Cầu Chí Dương đã đến trước mắt, ánh mắt Cầu Phi Nhi rơi trên áo sơ mi của Lãnh Ngan. Cô nhận ra đây là món hàng Giorgio Armani giảm giá, cũng nhớ đến lúc ấy khi đi dạo cửa hàng nhìn thấy tận mắt hai cô gái mua áo sơ mi này, lúc ấy cô nghi ngờ là Duy Nhất, nhưng không dám xác định, hôm nay xem ra, quả nhiên là cô không sai!

Cầu Phi Nhi cười giảo hoạt một tiếng, cố ý nói lớn tiếng, “Chà! Áo sơ mi của Lãnh Ngan không phải là Giorgio Armani sao? Lần trước tôi từng thấy ở cửa hàng, bớt tám phần trăm đấy! Không ngờ nhà giàu nhất cũng mặc đồ giảm giá!”

Mặt Duy Nhất biến sắc, nhìn Lãnh Ngan, trong lòng hối hận không thôi, cô có phần không biết người có tiền sẽ chú ý nhiều như vậy, ngay cả mặc quần áo giảm giá cũng là chuyện mất mặt, hôm nay nhất định đã để cho anh mất mặt lớn.

Cầu Phi Nhi không bỏ qua cơ hội thu được sắc mặt này của cô, nói khoa trương, “À--, tôi hiểu rồi, đây nhất định là do Lãnh phu nhân đưa cho Lãnh tiên sinh đúng không? Lãnh phu nhân cũng thật biết chăm lo việc nhà, phát lên làm phượng hoàng, cũng không quên bản sắc của người giúp việc!”

Trong đám người nhất thời ồn ào, Cầu Chí Dương kéo tay Cầu Phi Nhi, nhẹ giọng trách cứ, “Em làm gì đấy? Đừng gây thêm phiền cho anh!”

Duy Nhất khẽ run trong tay Lãnh Ngan, cô lo lắng chính là Cầu Phi Nhi có nói ra chuyện cô từng chịu nhục không, cô thà rằng chết luôn rồi! Trong khách mời có một số là nhân sĩ truyền thông, bọn họ từng nghe tên nhà giàu nhất Lãnh Ngan, nhưng bởi vì Lãnh Ngan cô độc khiêm tốn, cho nên chưa bao giờ lộ diện trước mặt truyền thông, tin tức của anh ta càng phượng mao lân giác *, hôm nay bắt được tin tức này, sao sẽ bỏ qua? Đèn flash nhất thời chớp lóe không ngừng.

(*) phượng mao lân giác: lông phượng và sừng kỳ lân. Ý nói vô cùng hiếm có, đồ vật quý hiếm, của quý hiếm có.

Vừa đúng lúc này, một cô gái đáng vẻ học sinh trung học ôm một cái thùng đi tới, đặt cái thùng trước mặt Lãnh Ngan, “Anh thật sự là nhà giàu nhất sao? Vậy anh nhất định rất có tiền? Gần đây trên thế giới có mấy khu vực bị thiên tai, có thể mời anh quyên chút tiền vì đồng bào khu vực gặp nạn không?”

“Đình Vũ, đừng quấy rối!” Lôi Đình Ân thấy thế quát nhẹ. Cô gái này là em gái nhỏ nhất của anh, thích làm công ích, bữa tiệc này cũng do cô bé làm ra, không ngờ lợi dụng phạm vi của anh để phát động quyên góp tiền.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92: Áo sơ mi khó xử 2

Lãnh Ngan lại rất ung dung thản nhiên, lặng lẽ đưa một tờ chi phiếu cho Duy Nhất. Duy Nhất hiểu ý của anh, bỏ tờ chi phiếu vào thùng tiền quyên góp.

Đình Vũ giảo hoạt cầm lấy tờ chi phiếu mở ra, mừng rỡ không thôi, “Mười triệu! Cảm ơn Lãnh phu nhân, tôi đại biểu tất cả đồng bào khu vực gặp nạn cảm ơn Lãnh phu nhân!” Đám người xôn xao lẫn nữa.

Đình Vũ cầm tờ chi phiếu trong tay hưng phấn nói với tất cả mọi người, “Nếu Lãnh phu nhân làm tấm gương tốt cho chúng ta, như vậy có phải mọi người nên noi theo, chia tay giúp đỡ đồng bào khu vực gặp nạn?”

Ngay lập tức, nhiều cô gái từ trong góc hội trường xông ra, cầm hòm quyên tiền xuyên qua đám người. Dưới tình thế này, mọi người rồi rít kháng khái quyên góp tiền, ngay cả Cầu Phi Nhi cũng không khỏi mất một số máu lớn.

Nhân viên truyền thông không chịu bỏ qua cơ hội này, chen đến trước mặt Lãnh Ngan và Duy Nhất, không mất thời cơ mà hỏi: “Xin hỏi Lãnh phu nhân

nghe như thế nào? Có thể vì khu vực gặp nạn mà quyền tặng mười triệu, lại mua áo sơ mi giảm giá cho tiên sinh nhà mình, trước chưa từng nói Lãnh tiên sinh đã kết hôn, có phải tình cảm vợ chồng bất hòa?”

Duy Nhất chưa từng đối mặt với phóng viên, mới đầu hơi khấn trương, Lãnh Ngạn nắm chặt tay cô, hình như Duy Nhất cảm nhận được khích lệ của anh, đánh bạo nói, “Tôi cảm thấy quần áo là dùng để mặc, bất kỳ vật gì có thể phát huy công dụng của nó là đủ rồi. Nếu như mua một cái áo sơ mi giảm giá mà tiết kiệm được thêm chút tiền để mua một trăm quyển sách cho nhiều đứa nhỏ ở khu vực gặp nạn, nếu thế tôi sẽ chọn làm như vậy. Về phần tiên sinh nhà tôi, cho dù anh mặc bộ quần áo giá trị một vạn tệ hay mười đồng, ý nghĩa đối với tôi, đối với Kỳ Thịnh, đối với xã hội đều giống nhau! Tuyệt đối sẽ không vì quần áo mà chê bai giá trị bản thân anh ấy.”

Lời nói của Duy Nhất được mọi người trong sảnh ủng hộ, phóng viên còn định tiếp tục hỏi, Lãnh Ngạn liếc mắt ra hiệu, không biết vệ sĩ từ nơi nào ra chặn bọn họ lại, “Thật xin lỗi, Lãnh tiên sinh và Lãnh phu nhân còn có việc, xin cáo từ trước.”

Dưới sự bảo vệ của vệ sĩ, Duy Nhất và Lãnh Ngạn rời khỏi hội trường.

Lôi Đình Ân thấy rất có lỗi với bọn họ vì chuyện ngày hôm nay, tự mình làm lái xe cho bọn họ, đưa bọn họ về khách sạn, sau xe bọn họ, còn một chuỗi dài xe vệ sĩ đi theo.

Duy Nhất lặng lẽ hỏi Lãnh Ngạn, “Rốt cuộc Lôi Đình Ân là ai? Thanh thế thật lớn!”

“Người xấu!” Lãnh Ngạn cười một tiếng.

Lời này bị Lôi Đình Ân nghe thấy, quay đầu cười nói, “Đừng! Anh là người xấu! Chuyên bắt cóc nhà giàu nhất! Lãnh phu nhân, ông xã của em đáng giá bao nhiêu? Mười triệu hay hai mươi triệu? Đưa tiền chuộc đây!”

Lãnh Ngạn cười không nói, Duy Nhất cũng biết là nói đùa, nhưng lại phát hiện Lãnh Ngạn khiêm tốn lạnh lùng đến mức vẫn rất buồn lòng trước mặt bạn bè, Lôi Đình Ân này chắc cũng là bạn tốt nhiều năm của anh.

“Rất xin lỗi, Lãnh Ngạn, nói mời hai người ăn cơm, nhưng hai người còn chưa được ăn gì, như vậy đi, hôm nay tôi nhịn đau để cậu ra một đao, muốn đi đâu ăn? Tùy cậu!” Lôi Đình Ân nói.

“Em muốn ăn gì?” Lãnh Ngạn lại hỏi Duy Nhất.

Duy Nhất nhớ trong nhiều phim thần tượng của Nhật Bản đều có cảnh ăn mỳ ở lề đường, thoát nhìn ăn vô cùng ngon, nên rất ước mơ, “Muốn ăn mì! Đây, đứng, đứng rồi, là chỗ đó!” Cô chỉ ra ngoài cửa xe.

Lôi Đình Ân thiếu chút nữa phun điên cuồng, ánh mắt chuyển sang Lãnh Ngạn, “Không phải chứ?! Em đâu dễ nuôi như vậy, cậu đúng là nhật được tiện nghi.”

Lãnh Ngạn nhìn Duy Nhất mỉm cười, “Thật sự muốn ăn mỳ sao? Khó có cơ hội làm thịt Lôi Đình Ân? Cậu ta nổi danh là vắt cổ chày ra nước!”

Duy Nhất suy nghĩ một chút, “Vậy em ăn hai chén là được?!”

Trong xe nổ ra một trận cười to, Lôi Đình Ân lắc đầu liên tục, “Em đâu thật hài hước! Lãnh Ngạn, khó trách tuyết trên núi băng của cậu tan rồi! Được! Ăn mỳ đi!”

Vì vậy, đầu đường đột nhiên nhiều thêm một phong cảnh đẹp đẽ. Hai người đàn ông đẹp trai mà phong độ cộng thêm một người phụ nữ trong sáng ngay thơ mà xinh đẹp, ngồi ăn mỳ ở lề đường, mà cả con đường, hai dãy vệ sĩ đứng thật chỉnh tề, không biết còn cho rằng quay phim.

Lãnh Ngạn không thích ăn mỳ, ăn hai miếng, rồi lẳng lặng nhìn Duy Nhất ăn. Duy Nhất ăn hai chén không nói, còn lấy phần của Lãnh Ngạn làm của riêng.

“Ăn ngon như vậy sao?” Lôi Đình Ân rất khó hiểu.

“Ăn ngon!” Duy Nhất mỉm môi, hồi tưởng lại hương vị mỳ, “Nếu mỗi ngày đều có thể ăn đồ như vậy, em đã rất thỏa mãn rồi!”

Lôi Đình Ân kinh ngạc nhìn Lãnh Ngạn, “Sao tôi có cảm giác cậu ngược đãi em đâu.”

“Không phải!” Duy Nhất vội vàng giải thích thay cho ông xã, “Cuộc sống ở nhà họ Lãnh rất tốt, chỉ có điều em nhớ lại ngày trước, nếu như mẹ vẫn còn sống thì tốt bao nhiêu...” Ngày trước bốn ba vì kẻ sinh nhai với mẹ rốt cuộc đã qua, nhưng mà, mẹ không còn...

Lãnh Ngạn không lên tiếng, chỉ nắm lấy tay cô. Duy Nhất khẽ mỉm cười với anh, mười ngón tay đan xen, tất cả không cần nói...

Ánh mắt Lôi Đình Ân rơi vào tay nắm chặt của bọn họ, hiểu ý cười, có lẽ, hẳn ở lại chính là người dư thừa rồi...

“OK! Ăn no, tiễn hai người về khách sạn! Tôi không thể nài hai người làm chính sự! Ha ha!” Anh dẫn đầu lên xe.

Tạm biệt Lôi Đình Ân ở trước cửa khách sạn, vừa vào thang máy, Lãnh Ngạn liền hôn Duy Nhất.

Duy Nhất cuồng quát đẩy anh ra, “Anh làm gì đấy? Như vậy nếu có người đi vào sẽ nhìn thấy!”

“Không sợ! Không ai biết em!” Anh tiếp tục cuốn lấy Duy Nhất.

“Nhưng bọn họ biết anh! Còn nữa, em có lời quan trọng muốn nói với anh!” Duy Nhất tránh môi anh.

“Nói cái gì? Nói nhanh lên!” Nhìn ra được Lãnh Ngan hết sức dè nén nhiệt tình.

Duy Nhất lăm bắm hồi lâu, lại nói ra một câu, “Xin lỗi...”

“Xin lỗi cái gì?” Lãnh Ngan cau mày.

“Áo sơ mi đó, em không biết sẽ mang lại cho anh phiền phức lớn như vậy, em thật sự không biết... Còn nữa, hôm nay nói như vậy trước mặt phóng viên, em cũng không biết có thỏa đáng hay không, Lãnh Ngan, em cảm thấy em không thích hợp làm phu nhân nhà giàu...” Dáng vẻ nói chuyện của Duy Nhất giống như đứa bé làm sai chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: Một đêm không để cho em ngủ

Thì ra là cái này! Lãnh Ngan cười, “Duy Nhất, nhớ, thứ nhất, biểu hiện hôm nay của em cực kỳ tuyệt vời! Thứ hai, anh rất thích áo sơ mi này! Chính em nói, cho dù anh mặc cái gì, ý nghĩa với em đều giống nhau, vậy...” Anh lại gần bên tai cô, “Có phải không mặc gì cũng giống vậy?”

“Hả?” Hai gò má Duy Nhất ửng hồng.

Vừa đúng lúc thang máy đến, Lãnh Ngan ôm lấy cô, “Trở về phòng! Đã nói tối nay không để cho em ngủ!”

Duy Nhất đỏ bừng cả mặt, lại đột nhiên nhớ tới một chuyện, “Xong rồi, xong rồi, Lãnh Ngan, hôm nay chúng ta lộ diện trước mặt truyền thông, vậy... Không phải cả thế giới đều biết em là bà xã của anh? Vậy sau này em lập gia đình như thế nào?”

Lừa gạt của Lãnh Ngan toát ra, lại còn nghĩ tới chuyện tái giá! Tối nay nhất định phải cho cô xem chút sắc mặt!

“Duy Nhất, nói mau, có muốn anh không?” Lãnh Ngan nhìn ánh mắt mê ly phía dưới, Duy Nhất đang thờ gấp liên tục, ép hỏi ác ý.

Móng tay Duy Nhất bấm thật sâu vào ga giường, dáng người uyển chuyển dán chặt vào cơ thể anh, giọng nói mơ hồ, không biết mình muốn biểu đạt cái gì, chỉ nỉ non tên anh, “Lãnh Ngan... Lãnh Ngan...”

“Ngoan, gọi ông xã!” Anh rất lưu luyến dáng vẻ bá vương thượng cung * của cô, cùng với tiếng “Ông xã” tự nhiên ngọt ngào kia, cho nên, mặc dù đã sớm bị dục vọng trong cơ thể hành hạ đến không thể nào nhẫn nại, vẫn suy nghĩ muốn cô gọi một tiếng ông xã mềm mại, đồng thời, có lòng trên chọc chỗ nhạy cảm của cô.

(*) bá vương thượng cung: đầy đủ “Bá vương ngành thượng cung”. ‘Bá vương’ chỉ những người siêu mạnh mẽ, ‘ngành thượng cung’ hiểu là ‘xuất ra uy lực còn mạnh hơn cung nỏ’, mà ‘cường cung’ thì hiển nhiên sẽ bắn ra ‘cường tiễn’. Từ ‘cường tiễn’ có cách đọc rất giống với ‘cường gian’, mà ‘cường gian’ thời xưa là một từ đại hù kỵ, nên người xưa vốn vô cùng tao nhã lịch lãm, đã dùng năm từ “Bá vương ngành thượng cung” để thay thế cho hai từ “Cường gian”.

Toàn thân Duy Nhất đều đang run rẩy, ôm chặt anh, giọng nói nũng nịu không ngừng thốt ra bên môi, “Ông xã... Yêu em... Ông xã...”

Lãnh Ngan không thể tiếp tục kiềm chế, vùi mình vào âm áp của cô, gằm nhẹ trong tiết tấu vận động. Thở nhẹ, tiếng rên rỉ đan vào nhau.

Cuối cùng đến thời khắc cao nhất, anh vùi đầu vào tóc đen của cô, thì thầm “Duy Nhất, về sau không cho nói tái giá...”

“Ừ...” Cặp mắt Duy Nhất khép hờ, vẫn còn đang chìm trong say mê anh mang lại, không biết anh nói cái gì, cũng không biết mình đồng ý cái gì...

Hứa hẹn như vậy, thật sự là hứa hẹn sao? Bởi vì câu nói này của cô mà anh phản chấn, nhắc lên sóng triều điên cuồng trong cơ thể cô lần nữa, từng đợt một, sóng lên sóng xuống, không biết mệt mỏi, hình như cũng không có cuối...

Duy Nhất vươn tay ra từ trong chăn, duỗi lưng thật mỏi, toàn thân đau nhức, giống như mệt rã rời, tối hôm qua anh gần như thật sự không để cho cô có thời gian ngủ, bây giờ nhớ lại vẫn còn đỏ mặt...

Nhưng anh đâu? Bên cạnh trống không như dự đoán, anh đến Nhật Bản họp đương nhiên đâu có nhiều thời gian ngủ như cô, chỉ có điều, sao tình lực của anh lại tốt như vậy chứ?

Lật người, phát hiện bên gối có tờ giấy, trên đó viết: Duy Nhất, anh đi họp trước, hôm nay làm xong có thể chơi với em rồi, tự mình ngoan ngoãn rời giường, đi xuống phòng ăn tầng dưới ăn cái gì, nhằm chán có thể đi dạo phố, anh sẽ gọi điện thoại cho em.

Chữ ký phía dưới là... Ông xã?

Duy Nhất dính tờ giấy lên ngực, cảm giác hạnh phúc ầm ập mà tờ giấy truyền tới đầu quả tim... Hôm nay ánh mặt trời rất tốt, Duy Nhất ăn sáng xong (không chuẩn xác, là bữa trưa, lúc cô rời giường đã là mười hai rưỡi rồi), quyết định đi xung quanh khách sạn.

Đường phố Tokyo sạch sẽ, nghiêm trang, chỉnh tề, cảm giác rất thoải mái, Duy Nhất cảm thấy rất hứng thú với những cửa hàng nhỏ, không mua cái gì, chỉ cảm nhận không khí bên trong, cho dù là một đôi guốc gỗ, cô cũng sẽ nhìn cho kỹ. Cô cứ tùy ý ngắm nghía chung quanh, trực tiếp tạo thành một hậu quả, chính là vệ sỹ lặng lẽ theo đuôi của nàng đã lạc mất...

Đi ra ngoài từ một cửa hàng nhỏ, Duy Nhất phát hiện thời gian không còn sớm, muốn trở về khách sạn, lại phát hiện mình vô thức đi rất xa, đã không tìm được đường trở về. Tay vươn vào túi tiền gần đi, muốn gọi điện thoại cho Lãnh Ngạn, điện thoại di động không cánh mà bay, bao gồm cả ví tiền cũng không thấy...

Không hiểu tiếng Nhật cô không biết nên dùng cách nào để mượn điện thoại di động của người khác, quan trọng hơn là cô phát hiện ra một vấn đề nghiêm trọng hơn, coi như cô mượn được điện thoại di động cũng không cách nào gọi cho Lãnh Ngạn, bởi vì cô không nhớ ra được số điện thoại của Lãnh Ngạn...

Bởi vì vẫn luôn tồn tại trong điện thoại di động, bởi vì anh vẫn luôn gọi điện thoại cho cô, thế cho nên đến bây giờ cô vẫn không có ý đi nhớ số điện thoại của anh...

Đứng ở đầu đường Tokyo xa lạ, cô cảm nhận được khủng hoảng và lo sợ nghi hoặc. Một chiếc xe màu đen nhỏ dừng trước mặt cô, cửa sổ xe hạ xuống, một gương mặt giống như đã từng quen biết, “Hi, Duy Nhất, chúng ta lại gặp mặt!”

Dịch Hàn! Cuối cùng Duy Nhất nhớ ra tên của anh ta!

“Em đứng chỗ này làm gì? Đợi bạn sao?” Tròng mắt đen của anh lóe sáng.

“Tôi... Lạc đường...” Cô thành thật.

Dịch Hàn cười khẽ, lộ ra chút xiú răng trắng chỉnh tề, rất rục rở, “Anh đưa em về?”

Bây giờ không còn cách nào khác...

Duy Nhất gật mạnh đầu, thật may mà cô còn nhớ tên khách sạn.

Thật ra thì cô ở chỗ cách khách sạn hai mươi phút ngồi xe, khi cô đứng ở bậc thang khách sạn nhả nhận vẫy tay từ biệt thì đôi cánh tay đã ôm chặt lấy cô.

“Đi đâu vậy? Anh lo lắng khi nhận được điện thoại của vệ sỹ! Còn chưa họp xong đã trở lại tìm em!” Dính vào bên tai cô chính là đôi môi dịu dàng của Lãnh Ngạn.

Duy Nhất xoay người tiến vào trong cái ôm của anh, hơi thở quen thuộc bao quanh cô, cảm giác thật ầm ập, rất yên tâm...

Nhìn xe nhỏ đi xa, hai hàng chân mày của Lãnh Ngạn nhíu chặt, “Đưa em trở về là người của ai?”

“Không phải rất quen, là bạn của Mỹ Mỹ, sao vậy?” Duy Nhất cảm thấy vẻ mặt của anh không đúng.

“Không sao! Không được nói chuyện với người không quen biết, nhất là đàn ông!” Lãnh Ngạn nửa đùa nửa thật, nhưng ánh mắt vẫn theo sát chiếc xe kia.

Trong xe nhỏ màu đen đi xa, Dịch Hàn đang nói chuyện với trợ lý.

“Tra ra chưa?” Dịch Hàn bình tĩnh, trong mắt hoàn toàn tối tăm.

Trợ lý hơi nghiêng người, nhẹ giọng đáp: “Đúng, cô ấy tên Nhiệm Duy Nhất, là bạn học của Doãn Tử Nhiên, là phu nhân của Lãnh Dục, nhưng...”

Dịch Hàn phát tay, “Biết!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Người phụ nữ của anh

Duy Nhất giống như hiện vật quý đưa từng món bảo bối tìm được trong cửa hàng ra cho Lãnh Ngan nhìn, sau khi Lãnh Ngan kiên nhẫn nghe cô giải thích xong mới lên tiếng, “Bây giờ anh sẽ dẫn em đi chỗ này chơi!”

“Chỗ nào?” Duy Nhất thu lại từng món bảo bối.

“Kyoto!” Sau bảy giờ, bọn họ xuất hiện tại Kyoto, rốt cuộc Duy Nhất biết tại sao Lãnh Ngan muốn dẫn cô đi Kyoto chơi.

Đường phố kiểu bàn cờ, đền chùa nổi tiếng khắp thế giới, tháp cổ ngàn năm, quả nhiên là cổ đô, trên đường luôn có vài bà cụ mặc kimono, thấy nhiều hơn ở Tokyo. Thành phố này, thể hiện đầy đủ đan xen giữa cổ đại và hiện đại.

Trạm đầu tiên Lãnh Ngan dẫn cô tới chùa Thanh Thủy *, dọc hai bên đường đến chùa Thanh Thủy là các cửa hàng bán đặc sản du lịch địa phương, ven đường còn cho thuê kimono, ở trước cửa chùa Thanh Thủy, có mấy cô gái Nhật Bản, mặc kimono xinh đẹp, mang theo tóc mây, trên mặt trát đầy phấn trắng, miệng anh đào đỏ tươi nhỏ nhắn, mang theo túi xách thêu nhỏ, chân mang guốc gỗ, che một cây dù nhỏ, chậm rãi đi ở đó.

(*) Chùa Thanh Thủy: Kiyomizu-dera (清水寺 Thanh Thủy Tự), tên chính thức là Otowa-san Kiyomizu-dera (音羽山清水寺 Âm Vũ Sơn Thanh Thủy Tự) là một ngôi chùa độc lập ở phía đông Kyoto, Nhật Bản. Ngôi chùa này là một phần của Di sản văn hóa cổ đô Kyoto theo UNESCO

Duy Nhất nhìn đến mất hồn, trong khoảnh khắc ngắn ngủi khi Lãnh Ngan đi toilet, không nhận được nữa đi thuê một bộ kimono, mặc thành giống như các cô ấy, chân đeo guốc gỗ đi lộc cộc.

Lãnh Ngan trở lại, nhưng không thấy Duy Nhất, giống như trong đầu lóe lên một hình ảnh khủng khiếp, anh như bị điên kêu to trong đám người “Duy Nhất! Duy Nhất!”

Nhóm vệ sỹ vốn phân tán trong đám người không biết xảy ra chuyện gì, tất cả đều tập trung tới đây.

Duy Nhất nghe thấy tiếng kêu của anh, dụi dụi quay đầu lại, một bộ kimono màu trắng thuần khiết, tóc mây búi cao, “Em đang ở đây!” Trên mặt hiện ra vẻ dí dỏm.

Trong nháy mắt khi Lãnh Ngan nhìn thấy cô thì giống như nhìn thấy quỷ, hoàn toàn không giống bình thường mà quái to, “Cởi ra! Nhanh cởi ra!”

Duy Nhất bị phản ứng không giải thích được của anh hù dọa, đứng ngơ ngác tại chỗ không biết làm sao.

Lãnh Ngan xông lên tới trước túm lấy cổ áo kimono của cô, nhanh và gọn cởi ra, gỡ bụi tóc mây xuống, vác cô lên, vứt bỏ guốc gỗ.

Duy Nhất mặc cho anh vác đi, không biết rốt cuộc anh làm sao, cũng không dám thốt ra tiếng gì.

Mãi cho đến khi lên xe, Lãnh Ngan mới ôm cô vào trong ngực, ôm thật chặt rất chặt, hình như sợ cô rời đi. Dọc đường, anh vẫn không nói gì, Duy Nhất lại không dám nói chuyện.

Vừa về đến khách sạn, Lãnh Ngan lập tức gọi điện thoại thay đổi vé máy bay trở về, về mặt hết sức khẩn trương.

Duy Nhất không nhận được khế hỏi, “Lãnh Ngan, anh làm sao vậy?”

Anh mới xoay người, đưa mắt nhìn Duy Nhất thật sâu, trong đáy mắt, thoáng nét đau đớn, hồi lâu sau mới vuốt tóc Duy Nhất, dụi dụi nói, “Không có việc gì, anh chỉ không thích nhìn phụ nữ mặc kimono, vẫn là trang phục Trung Quốc đẹp nhất.”

Nhưng, trực giác của Duy Nhất nói cho cô biết, không phải như vậy...

Anh như vậy, mấy phần tự ti, mấy phần tối tăm, mấy phần tang thương, khiến Duy Nhất cảm thấy đau lòng. Tay không kiềm chế được mà vuốt ve khuôn mặt anh, yên lặng nhìn anh, “Lãnh Ngan, ông xã, đừng sợ, có em, em sẽ bên anh...”

Lãnh Ngan đè tay cô lại, nhắm mắt, gò má cọ trong lòng bàn tay cô, Duy Nhất đột nhiên cảm thấy, anh giống như con mèo bị thương...

Đột nhiên ôm chặt lấy anh, giống như mỗi lần cô khóc thút thít anh vẫn ôm cô, ngón tay luồn vào mái tóc đen của anh, trái tim, đau lan tràn, “Nói cho em biết, để cho em chia sẻ với anh, được không?”

Anh tựa vào ngực cô, rất lâu sau, chỉ nhắm mắt lại, chậm rãi, một giọt lệ rơi xuống từ khóe mắt...

“Cô ấy có một nửa là người Nhật Bản, là em gái Lôi Đình Ân, mẹ của bọn họ là người Nhật Bản.”

Giọng nói trầm thấp cuốn hút kết hợp với trầm khăn và u buồn phủ lên câu chuyện cũ, “Cô ấy là người phụ nữ khéo léo hiền lành, chưa hề nói lớn tiếng với bất kỳ ai kể cả là anh hay người làm. Cô ấy có bệnh tim bẩm sinh, anh không định để cho cô ấy sinh con, nhưng mà, cô ấy lại không nghe lời, lên lút mang bầu đứa bé của anh. Anh vĩnh viễn nhớ tới dáng vẻ cười rộ lên của cô ấy khi cô ấy nói cho anh biết cô ấy mang thai, nhớ tới lúc cô ấy gả cho anh, một bộ kimono màu trắng. Cô ấy thích mặc kimono, mà anh, thích đi sau lưng cô ấy, nhìn bóng lưng cô ấy đi guốc gỗ lộc cộc, thỉnh thoảng cô ấy ngoái đầu lại cười một tiếng, giống như dáng vẻ của em vừa rồi...”

Duy Nhất biết, anh đang nói đến vợ anh, người vợ mang thai sáu tháng qua đời... Cô đột nhiên cảm thấy, được một người như vậy nhớ, cho dù chết rồi, cũng đáng...

Giọng nói khàn khàn của Lãnh Ngạn tiếp tục, “Ngày ấy, anh ra nước ngoài, lúc cô ấy tiễn anh, cũng là bộ kimono màu trắng, vẫn ngoái đầu lại cười một tiếng, anh không nghĩ tới, đây là... lần cười cuối cùng của cô ấy với anh...”

Anh đột nhiên ôm chặt lấy cô, trong miệng lầm bầm, “Đình nhi, không... không nên cười như vậy, nhìn có vẻ hoảng hốt, giống như muốn rời khỏi anh, đừng rời xa anh, Đình nhi...”

Đình nhi... Cô định nói, cô là Duy Nhất... Nhưng cô không nói ra khỏi miệng được, chỉ ôm anh, vuốt ve mái tóc đen hơi đâm vào tay, nhẹ nhàng nói cho anh nghe, “Em không đi, em sẽ không rời khỏi anh...”

Đêm tối dần phủ xuống, bọn họ chỉ lẳng lẳng ôm nhau như vậy, yên lặng đến mức có thể nghe thấy nhịp tim của nhau, hô hấp của nhau. Duy Nhất nhớ mình từng nói, chỉ cần trong không khí có hơi thở của anh, cô cũng không cảm thấy cô đơn, như vậy, lúc này anh có cô đơn không? Cho dù cô là Duy Nhất hay Đình nhi...

Ở trong ngực, anh dần dần khôi phục bình thường, trong nháy mắt khi thức tỉnh từ trong ngực Duy Nhất, câu đầu tiên là, “Xin lỗi.”

Duy Nhất lắc đầu, áp a áp ứng, lại vô cùng kiên quyết nói, “Em thích như vậy, gần sát anh, gần sát với quá khứ của anh...”

Lãnh Ngạn nhìn cô thật sâu, “Em thật sự muốn biết?”

“Ừm!” Duy Nhất gật đầu, không hiểu sao, cô muốn an ủi người đàn ông này, coi bỏ khúc mắc cho anh.

“Được, em muốn biết gì cứ hỏi đi, anh nói toàn bộ cho em biết.” Anh không biết vì sao lại đồng ý nói cho cô biết, nhưng cô là người phụ nữ đầu tiên anh nguyện ý mở rộng lòng mình sau nhiều năm như vậy, mở rộng lòng mình bất chấp hậu quả...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Người phụ nữ của anh 2

Duy Nhất ngằn ngừ một lát, cẩn thận hỏi, “Cô ấy... rốt cuộc là chết như thế nào?”

Lãnh Ngạn khép hờ mắt, lông mày nhíu chặt khóa đau thương năm tháng, nhớ lại như vậy có phải tương đương với xé rách trái tim một lần nữa? Duy Nhất đau lòng ôm đầu anh, tay âm áp vuốt gáy anh, “Không nói nữa! Đừng nói nữa!”

“Anh không sao, Duy Nhất!” Anh thử khiến cho giọng mình bình tĩnh lại, “Sau khi anh ra nước ngoài được một ngày thì nhận được điện thoại nhà, nói Đình nhi qua đời, giây phút đó, anh quả thật không tin nổi vào tai mình, lập tức chạy về nhà. Sau khi cảnh sát điều tra cô ấy kinh sợ quá mà chết, căn cứ vào thời gian tử vong, đài truyền hình đang chiếu một bộ phim kinh dị, theo người ta nói, họ phát hiện lúc thiếu phu nhân ngã xuống đất thì quả thật vì đang phát bộ phim đó.”

Không phải chuyện khó khăn nhất trên thế giới chính là chuyện sinh ly tử biệt sao? Bản thân và người yêu âm dương hai ngả, cảm giác đó có bao nhiêu khó chịu? Duy Nhất có thể trải nghiệm, khi mẹ qua đời thì cảm giác tan nát cõi lòng và tuyệt vọng không ngôn ngữ nào có thể diễn tả, mà người đàn ông trước mắt này cũng đã từng bị tra tấn đau khổ không ngừng như vậy, từng người thân yêu bên cạnh ra đi, rốt cuộc tim của anh có thể chịu bao nhiêu lần tổn thương?

“Lãnh Ngạn, anh có muốn khóc không?” Đây là câu sau khi mẹ Duy Nhất qua đời, Lãnh Ngạn đã hỏi cô.

Lãnh Ngạn kinh ngạc nhìn cô, đột nhiên cười, cười đến tê lương mà bất lực, “Bé ngọc, em cho rằng anh là em!”

Duy Nhất ôm chặt cổ anh, mặt vui vào trong cổ anh, nước mắt lăn lăn trong con ngươi, “Lãnh Ngạn, em không biết nói gì với anh, tại sao mỗi lần em khổ sở anh đều có thể an ủi em, mà em lại không biết an ủi anh như thế nào, em thật hâm mộ Đình nhi, cô ấy nhất định biết làm sao để khiến cho anh vui vẻ đúng không? Em không tốt như cô ấy...”

Lãnh Ngạn cũng ôm chặt cô, lộ vẻ xúc động sâu sắc, “Bé ngọc, em rất tốt, chính em nói, chỉ cần không không khí có hơi thở của đối phương, cũng sẽ không cảm thấy cô đơn, em ở đây, chính là an ủi của anh...”

Thật sao? Cô quan trọng vậy sao? Duy Nhất khó có thể tin.

Mặc dù biết so sánh với người chết là không đúng, huống chi cô chỉ là cô dâu thay thế của nhà họ Lãnh, nhưng mà, cô vẫn không nhận được mà hỏi anh, “Lãnh Ngạn, anh rất thích cô ấy sao?”

Cô cảm thấy đầu đặt trên bà vai cô hơi nặng xuống, trong lòng dâng lên ghen tuông nhàn nhạt, “Yêu nhiều?”

“Không biết, rất yêu vô cùng yêu đi, lúc nhìn cô ấy mặc kimono màu trắng như tuyết nằm trong quan tài thủy tinh, anh thậm chí muốn đi cùng cô ấy...”

“Quan tài thủy tinh?” Duy Nhất lẩm bẩm danh từ chỉ có trong truyện cổ tích này.

“Đúng, anh chôn cô ấy ở trong quan tài thủy tinh...”

Duy Nhất đột nhiên không nói ra lời, yêu như vậy, chắc là ước mơ của mỗi cô gái, truyện cổ tích về công chúa lqđ và hoàng tử... Cho dù chết, cũng hạnh phúc... Giây phút kia, cô thật sự rất muốn hỏi, Lãnh Ngạn, anh yêu em sao? Nhưng mà, cô không có dũng khí...

“Duy Nhất?” Anh phát hiện cô không nói.

“Hả?” Cô cuống quýt lau khô nước mắt, “Không có việc gì, em đang nghĩ, anh với bạn gái sau đã xảy ra chuyện gì?”

Lãnh Ngạn cười khổ lắc đầu, “Thật ra thì, cô ấy không phải là bạn gái của anh, chỉ có điều các anh em thấy ý chí anh sa sút sau khi Đình nhi đi, giới thiệu bạn cho anh. Không phủ nhận, cô ấy yêu anh, nhưng mà trong lòng anh không người nào có thể thay thế Đình nhi. Cô ấy rất lớn mật, rất mạnh mẽ, cũng rất cố chấp, dowi sự giúp đỡ của các anh em thì cô ấy trực tiếp tiến vào nhà anh, bởi vì anh không thể tiếp nhận cô ấy, cho nên thường xuyên không ở nhà, ai biết có lần cô ấy đang bơi lội thì bị dây điện đứt giật chết.”

Không ai có thể thay thế Đình nhi? Những lời này vào tai Duy Nhất, đau nhức bành trướng trong ngực, câu nói kế tiếp nghe cũng không chân thật. Dây điện? Hô boi? Duy Nhất mờ mờ ảo ảo cảm thấy có cảm giác không nói nên lời, nhưng mà, lại không thể nào nói ra...

“Đúng rồi, Lãnh Ngạn, vì sao bể bơi nhà anh màu tím?” Ít nhất Duy Nhất chưa bao giờ nhìn thấy bể bơi màu tím

Sắc mặt của Lãnh Ngạn bỗng nhiên biến đổi, cười rất không tự nhiên, “Không có gì, ban đầu chính là thiết kế như vậy.”

“A, em còn tưởng người phụ nữ nào của anh thích màu tím.” Duy Nhất nói thăm vô ý thức.

Sắc mặt của Lãnh Ngạn càng thêm khó coi...

“Lãnh Ngạn, xin lỗi, em phát hiện bí mật của riêng anh!” Duy Nhất chợt nhớ tới tấm hình người phụ nữ mặc áo tím trong phòng anh.

Lãnh Ngạn lộ vẻ hốt hoảng, “Bí mật gì?”

“Em phát hiện anh có người phụ nữ khác!” Duy Nhất dí dõm cười một tiếng.

Lãnh Ngạn đột nhiên đứng dậy, “Nói bậy! Nào có!” Phản ứng rõ ràng hết sức mãnh liệt.

Duy Nhất cho rằng anh tức giận, kéo anh ngồi xuống, “Đừng tức giận như vậy! Giống như anh có tật giật mình vậy! Em chỉ phát hiện hình một người phụ nữ mặc áo tím trong phòng anh, là ai? Đình nhi sao?”

“Ừ, đúng!” Anh gạt đầu qua loa, sau đó đột nhiên trở nên không kiên nhẫn, “Thôi, không nói, hôm nay nói đến đây thôi! Anh đã đặt vé máy bay buổi tối về.”

Duy Nhất hơi cảm thấy tiếc nuối, rõ ràng đến hưởng tuần trăng mật, cùng anh hai ngày đã có chuyện. Quan trọng hơn là, cô càng ngày càng không biết trong lòng anh mình có bao nhiêu sức nặng. Nghe anh kể tình cảm của anh với Đình nhi đã chết, cô đột nhiên không có lòng tin...

“Xin lỗi, Duy Nhất, lần sau anh lại cùng em hưởng tuần trăng mật, lần sau chúng ta đi châu Âu, thế nào?” Hình như anh phát hiện thất vọng của cô, ngón tay nâng cằm nhón của cô lên.

Duy Nhất miễn cưỡng đè không vui trong lòng xuống, khẽ mỉm cười, gạt đầu. Trong lòng khổ sở, lần sau? Lần sau là lúc nào? Bọn họ như cặp vợ chồng thay thế thật sự có lần sau sao? Cho dù có thì như thế nào? Ở trong lòng anh cô chiếm bao nhiêu sức nặng, trăng mật lần đầu tiên của cô đã bị ảo giác nho nhỏ của vợ trước với anh mà vội vã kết thúc, cô được tính là gì?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 96: Mỹ nam ngư

Từ Nhật Bản trở về, Lãnh Ngạn không có gì lạ, Duy Nhất lại cảm thấy chuyển trăng mật này khiến cho khoảng cách giữa cô và anh càng ngày càng xa, thường ngờ ngác nhìn anh, làm thế nào cũng không hiểu anh, có lúc anh rõ ràng cười với cô, nhưng cười đến thoáng qua, cười đến Duy Nhất muốn khóc.

Cô thử để cho tâm trạng mình thay đổi, không để cho mình quan tâm anh như vậy, nhưng càng như thế, cô càng khó chịu, đây chính là yêu sao?

Yêu là giày vò như vậy sao?

Nhưng tại sao cô phải yêu anh? Yêu danh tiếng nhà giàu nhất của anh? Yêu bề ngoài đẹp trai của anh? Yêu việc anh cho cô cuộc sống thoải mái? Không, dường như không phải những điều này...

Cô ấy yêu anh vì cái gì? Cô thật sự không biết...

Rất thích nghe giọng nói của anh, thích nhìn từng động tác nho nhỏ của anh, thích đến như vậy...

Không giải thích được.

Sau khi má Tăng đi, nhà họ Lãnh có vẻ càng thêm lạnh, người làm vẫn do quản gia trông coi, đi Thảm vốn giúp má Tăng lo một tay làm món ăn ở phòng bếp hóa ra làm đồ ăn ngon lắm, cũng không bắt Duy Nhất mỗi ngày chịu đựng thuốc bắc.

Mỗi ngày thời gian trở nên giống như trước kia. Vẫn sáng sớm tỉnh lại, trên người mặc áo ngủ của anh, vẫn do anh mặc cho cô khi cô đang ngủ...

Không giống như vậy, bên cạnh không có hơi thở ấm áp của anh.

Rời giường xuống tầng dưới, trên bàn đã dọn xong bữa sáng, chỉ không thấy bóng dáng của anh.

“Di Lư! Di Lư!” Cô gọi mấy tiếng, di Lư mới ra ngoài

“Thiếu phu nhân, có chuyện gì?”

Hai tay của di Lư đen thui, giống như dính đầy khói dầu, trên mặt cũng có mấy vết đen. Duy Nhất thấy mà buồn cười, “Di Lư, di xảy ra chuyện gì? Phòng bếp nổ tung sao?”

Di Lư xấu hổ cười, “Không kém bao nhiêu, thiếu gia nói muốn tự mình nướng bánh ngọt cho thiếu phu nhân, cuối cùng làm nổ lò nướng.”

“Vậy thiếu gia đâu? Không sao chứ?” Duy Nhất rất khẩn trương.

“Không có việc gì! Thiếu gia đang bơi lội!”

Bơi lội? Mới sáng sớm, mặc dù nóng bức, nhưng chưa từng nhìn thấy anh bơi lội? Hơn nữa, cô có một cảm giác tim đập nhanh khó hiểu với hồ bơi này...

Cuối cùng, cô quyết định đi xem một chút.

Khi cô vòng qua vườn hoa, lúc đi tới hồ bơi, lập tức bị hình ảnh trước mắt làm sợ ngây người.

Hồ bơi vốn màu tím hoàn toàn thay đổi hình dáng, hiện ra trước mắt cô là màu nước xanh đậm, cũng không phải màu xanh biếc của bầu trời, xanh đậm thuần túy, xanh như nước biển, xanh như bầu trời đêm, nếu như ban đêm đầy sao lóe lên, nhất định cho rằng đây chính là phác họa bầu trời đêm.

Mà thân thể trắng nõn trắng kiện của anh trong nước, giống như... Mỹ nam ngư trong biển sâu?

Duy Nhất bị chính ý tưởng của mình chọc cười.

“Duy Nhất!” Anh nghe thấy giọng nói của cô, ngoái đầu nhìn lại, “Xuống đây!”

“Em không!” Duy Nhất đi tới bên cạnh bể bơi, ngồi dọc theo bể bơi.

Lãnh Ngạn đột nhiên kéo cô, cô rơi vào trong nước, hô to, “A – mỹ nam ngư cướp sắc rồi!”

“Mỹ nam ngư?” Anh cảm thấy rất hứng thú với xưng hô này, ôm chặt Duy Nhất mỉm cười, “Vậy... Em chính là công chúa của mỹ nam ngư sao?”

Anh lúc này, ánh mắt trong suốt mà sáng ngời, tóc ướt nhẹp rũ trên trán, bả vai, trước ngực, trên mặt đều có bọt nước, ánh nắng sáng sớm chiếu trên người anh, giọt nước phát ra ánh sáng nhạt, anh nhẹ nhàng cười một tiếng, khiến ánh mắt trời mất đi màu sắc...

Cô là công chúa của mỹ nam ngư sao? Cô đột nhiên nghĩ đến truyện cổ tích “Nàng tiên cá”, người cá cuối cùng hóa thành bọt biển... Trong lòng đau xót khó hiểu, cô lao vào trong ngực anh lắc đầu liên tục, “Không, em là Duy Nhất, anh là Lãnh Ngạn...”

Anh hiểu ý của cô sao? Cô không biết, chỉ nghe giọng nói sâu xa của anh vọng từ trên đầu, “Duy Nhất, gần đây không vui đúng không? Còn canh cánh chuyện trăng mặt trong lòng?”

Thì ra không phải anh không cảm thấy, chỉ có điều, cô chỉ quan tâm đến tuần trăng mặt thôi sao? Cô lắc đầu, “Không có, không phải em không vui.”

“Duy Nhất, anh sẽ cho em hạnh phúc.” Giọng nói mê người cuốn hút của anh hòa trộn với tình yêu giống như có thể vò nát lòng người.

Đây, chính là cam kết sao? Trái tim Duy Nhất ấm áp, vành mắt dần ướt át tiết lộ cô cảm động.

“Bé ngốc! Dễ dàng cảm động như vậy!” Anh hôn lên nước mắt cô, “Hôm nay là đêm thất tịch, buổi tối chúng ta ra ngoài ăn cơm, sau đó đi hẹn hò, hẹn hò giống người yêu bình thường vậy, được không?”

“Có thật không?” Duy Nhất quả thật không thể tin được. Trong trí nhớ của cô, bọn họ chưa từng hẹn hò, vốn bọn họ là vợ chồng trên giấy tờ, không thể mất trái tim...

Huống chi, lấy thân phận của anh, làm sao có thể tùy tiện xuất hiện trước quần chúng?

“Đương nhiên là thật! Anh sẽ cố gắng làm một ông xã tốt đấy!” Nụ cười của anh dưới ánh mặt trời thật ấm áp.

Đủ rồi! Như vậy đủ rồi! Duy Nhất lqd cúi đầu cười khẽ, quá khứ đã qua, chỉ cần từ giờ trở đi, anh là ông xã tốt của cô là được! Cô cũng không hỏi vì sao thay đổi màu sắc bề bới, nhưng dù ít hay nhiều cũng có liên quan đến cô, ít nhất, anh đang cố gắng thay đổi...

“Xem biểu hiện của anh tốt như vậy, có phải nên có phần thưởng không?” Anh chỉ lên mặt.

Duy Nhất hé miệng cười, hôn lên mặt anh.

“Chưa đủ!” Anh bắt mắt nhìn cô chăm chăm.

Sắc mặt Duy Nhất đỏ ửng, ôm chặt cổ anh, hôn lên môi anh, chỉ có điều vừa khẽ chạm, đã bị anh túm lấy chủ động, mang theo không khí trong lành sáng sớm quần quýt triển miến với răng môi cô thật sâu.

Theo nụ hôn nóng bỏng thăng hoa, bàn tay ướt đầm của anh dao động trong áo ngủ của cô, hơn nữa ấn cô vào cạnh bể bơi, dục vọng căng lên dán chặt cô.

“Đừng, sẽ có người nhìn thấy!” Duy Nhất giữ tay đang trượt xuống của anh, không quên được cảm giác khi cô đang bơi lội, giống như luôn có một đôi mắt đang dòm ngó.

“Sẽ không! Ngoan!” Anh quyết xâm nhập, ngón tay kích thích hơi nóng như nước thủy triều.

Khoái cảm trong người chạy nhanh, Duy Nhất không nhận được nhẹ uhm một tiếng, bỏ qua phản đối, ôm chặt anh, hai chân quần lên hông anh...

Diễn cuồng trong nước mang cảm nhận mới cho cô, trong vui thích cực hạn chột cao chột thấp giống như biên giới sắp sụp đổ, mà cô, lần này, không cảm nhận thấy ánh mắt như vậy...

Hẹn hò đêm thất tịch, hình như tràn đầy chờ mong...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97

Hôn tạm biệt Lãnh Ngạn ở chỗ cách tòa nhà tập đoàn Doãn thị năm trăm mét, mặc dù anh vẫn kháng nghị khoảng cách này, nhưng Duy Nhất kiên trì không chịu, cô chỉ muốn yêu đơn giản bình thường, mà không phải hào quang của phu nhân nhà giàu nhất.

Khi cô đi vào tập đoàn Doãn thị, lại phát hiện tất cả mọi người đang xôn xao, mà vừa thấy cô tiến vào chào hỏi tất cả lại ngậm miệng.

Tình hình như vậy không phải là lần đầu tiên với cô, chỉ có điều, không biết lần này bọn họ bắt được nhược điểm gì của cô để bàn luận, mặc kệ là cái gì, cô đều không quan tâm.

Cho nên, vẫn mỉm cười chào hỏi với mỗi một người, chỗ kỳ lạ chính là, lần này cô thu về tất cả đều là nụ cười, gần như là nụ cười xu nịnh, trong lòng cô nghĩ ngờ mãi.

Lúc đến phòng làm việc, Mỹ Mỹ đã tới, vừa thấy cô liền hô to gọi nhỏ, “Duy Nhất! Cậu được đấy! Chuyện lớn như vậy mà cậu cũng gạt tở, thật không coi là bạn chí cốt rồi!”

“Cái gì?” Duy Nhất không hiểu lời cô ấy nói.

“Lãnh phu nhân! Cậu còn muốn lừa gạt tở bao lâu?” Mỹ Mỹ lấy một tờ báo từ phía sau, “Áo sơ mi này là tở đi mua với cậu hả?”

Duy Nhất nhận lấy tờ báo nhìn, chuyện cô và Lãnh Ngạn ở Nhật bản chiếm tít trang đầu, phía trên viết: Núi băng nhà giàu nhất mang theo phu nhân như thiên sứ lần đầu tiên: Phu nhân quyên góp cho khu vực gặp nạn mười triệu, nhưng lại mua áo sơ mi giảm giá cho chồng mình.

Trong hình, Lãnh Ngạn ôm chặt lấy eo cô. Chuyện này là chuyện mấy ngày trước rồi, truyền thông bên này mới bắt đầu đăng lại. Duy Nhất không có cảm xúc gì, đặt tờ báo sang bên cạnh.

“Này, sao cậu có thể như vậy? Không hề có phản ứng!” Thái độ của Mỹ Mỹ rất bất mãn với cô.

“Cậu muốn phản ứng gì? Giờ làm việc đến rồi, chuẩn bị làm đi!” Duy Nhất lấy tài liệu ra.

Mỹ Mỹ dè tay cô lại, “Cậu còn đi làm gì nữa? Về nhà làm thiếu phu nhân đi! Tớ nói sao Doãn Từ Nhiên ôn hòa lại không lọt vào mắt cậu, thì ra đã sớm... hà hà, Duy Nhất, không thể suy nghĩ nổi? Ngay cả tớ cũng gặt, nói một chút, sao lại biết Lãnh Ngạn? Tổng giám đốc giới thiệu?”

Duy Nhất cười bóp mặt cô ấy, “Cậu ấy! Thật bát quái! Nói rất dài dòng, nói cho cậu biết sau!”

“Khụ khụ, đều không cần đi làm sao?” Ngoài cửa vang lên trận ho khan, Doãn Từ Nhiên đang lườm họ, nhưng khóe miệng lại nở nụ cười.

Duy Nhất và Mỹ Mỹ lè lưỡi, vội vàng bắt đầu công việc.

Doãn Từ Nhiên đi tới trước bàn Duy Nhất, “Duy Nhất, đi vào đây với anh một chút, có chuyện muốn nói với em.”

Duy Nhất đi theo vào phòng làm việc của tổng giám đốc, đầy bụng hoài nghi, Doãn Từ Nhiên rất ít khi nghiêm chỉnh như vậy, “Chuyện gì à? Từ Nhiên?”

“Là như vậy.” Doãn Từ Nhiên lấy ra một phần văn kiện, “Lần trước anh nói với em, chuyện về lồng chim bỏ câu phá hủy và chuyển đi nơi khác, thì ra mua mảnh đất trống kia chính là tập đoàn Doãn thị chúng ta, anh lại có thể không biết, hơn nữa, trong khu vực đó, bồi thường đưa cho em là cao nhất, em nhận được một biệt thự diện tích gấp bốn lần.”

“Không thể nào? Từ Nhiên, mặc dù quan hệ của chúng ta rất thân, nhưng anh không cần phải bồi thường nhiều cho em như vậy! Chỗ đó em vốn không về ở, em sẽ không nhận bồi thường cao như vậy, anh thu lại đi!” Duy Nhất trả lại tài liệu cho anh.

“Không về ở?” Doãn Từ Nhiên nhìn cô, “Đây là ý gì? Chính là tình cảm với anh ta rất tốt? Anh xem báo, không tệ, vợ chồng hòa thuận, ân ái tình thâm!”

“Từ Nhiên...” Duy Nhất không hy vọng nghe được bất kỳ lời chế nhạo nào từ trong miệng Doãn Từ Nhiên.

Doãn Từ Nhiên cười cười, “Yên tâm, Duy Nhất, em hạnh phúc, anh chỉ biết chúc phúc cho em, không có ý gì khác, phòng này cũng không phải anh làm chủ bồi thường cho em, trước đó anh hoàn toàn không biết chuyện này.”

“Không phải anh? Vậy sẽ là ai?” Duy Nhất cảm thấy kỳ lạ rồi.

“Không biết! Phía trên trực tiếp đưa xuống! Em tự đi hỏi phía trên đi!” Doãn Từ Nhiên dang hai tay.

Phía trên? Doãn Tiêu Trác? Tại sao anh ấy lại làm vậy? Không có động cơ! Chẳng lẽ là Lãnh Ngạn? Hỏi anh ấy một chút!

“Từ Nhiên, không có việc gì em đi ra ngoài trước!”

Sau khi cô rời khỏi phòng làm việc của tổng giám đốc chuẩn bị gọi điện thoại cho Lãnh Ngạn, điện thoại di động của cô lại vang lên. Vẫn là tiếng chuông cô quen thuộc, “Baby, em chính là duy nhất của anh...”

Đây là máy mới sau khi từ Nhật Bản trở về Lãnh Ngạn mua cho cô. Lúc này nghe tiếng chuông hoàn toàn có cảm nhận khác.

“Này, Lãnh Ngạn! Em đang có chuyện muốn hỏi anh!” Cô lấy điện thoại di động ra nghe.

“Có phải muốn nói chúng ta tâm ý tương thông không?” Lãnh Ngạn ở đầu bên kia vui vẻ rõ ràng truyền qua điện thoại.

“Người nào tâm ý tương thông với anh?” Duy Nhất nũng nịu, “Em muốn hỏi anh, khu giải phóng mặt bằng trong kế hoạch của tập đoàn Doãn thị, có phải anh có dụng ý bồi thường khu nhà lồng chim bỏ câu của em không?”

“Dỡ bỏ cái gì? Anh nghe hoàn toàn không hiểu, nói rõ một chút!” Giọng Lãnh Ngạn không giống ngày trước.

“Chính là chỗ ở trước kia của mẹ và em, tập đoàn Doãn thị dỡ bỏ, bồi thường em một căn biệt thự diện tích gấp bốn lần, không phải anh sao?” Duy Nhất càng cảm thấy kỳ lạ.

“Không phải của anh! Để anh hỏi Tiêu một chút, đây là chuyện tốt! Tiền của bất chính bay tới, không cần mới phí! Dù sao cũng là tập đoàn Doãn thị, không phải của người khác! Ha ha!” Lãnh Ngạn cười nói.

“Đây không phải phong cách của anh?” Duy Nhất không nhìn ra anh là người thích chiếm mỗi lợi nhỏ.

“Đùa giỡn thôi! Để anh hỏi phía dưới xem!”

“Ừm! Đúng rồi, anh gọi điện thoại cho em làm gì?” Cô nghĩ không phải bọn họ mới tách ra sao?

“Anh nhớ em lắm, không được sao?” Lãnh Ngạn nhỏ giọng nói.

“Đây càng không phải phong cách của anh!” Tuy nói như vậy, nhưng nụ cười trên mặt Duy Nhất vẫn bị hạnh phúc phủ đầy.

“Ha ha! Anh đã đặt xong nhà hàng rồi, buổi chiều anh có chút chuyện, tiểu Thôi sẽ đến đón em đi thẳng đến nhà hàng, ở nhà hàng ngoan ngoãn đợi anh!”

“Ừm, được!” Duy Nhất đặt điện thoại xuống, đắm chìm trong hạnh phúc.

Mỹ Mỹ âm thầm đến gần cô, “Cô bé hạnh phúc! Miệng cười đến tận mang tai!”

“Ghét! Con quỷ chết bầm kia!” Duy Nhất xoay người đuổi đánh Mỹ Mỹ. Cô giờ phút này, hạnh phúc, thật sự rất hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: Thất hứa

Lúc chập tối, đột nhiên gió bắt đầu thổi, mây đen đầy trời, mắt thấy sắp có một trận mưa, tối nay không thấy sao Ngưu Lang Chức Nữ.

Duy Nhất đi ra khỏi tập đoàn Doãn thị, đã nhìn thấy xe tiểu Thôi ở chỗ không xa đợi cô, cô lên thẳng xe.

Tiểu Thôi đưa cô tới tầng cao nhất nhà hàng băng chuyền, Lãnh Ngạn đã bao hết. “Phu nhân, thiếu gia nói sẽ lập tức tới, xin chờ một chút.” Tiểu Thôi kéo ghế ra giúp cô.

“Không sao!” Duy Nhất ngồi trên ghế gần cửa sổ, nhìn thành phố vừa mới lên đèn, mặc dù sắc trời càng lúc càng âm trầm, nhưng ánh đèn chói lọi như sao đầy trời chính là ban đêm tốt đẹp.

Tiểu Thôi ở bên cạnh không ngừng nhìn đồng hồ, Duy Nhất chợt nghĩ đến, tiểu Thôi đã hai mươi mấy tuổi, hôm nay chắc cũng có hẹn? Vì vậy, nói với cậu ta, “Tiểu Thôi, cậu có chuyện đi trước đi, một mình tôi đợi là được!”

“Chuyện này... Không tốt lắm đâu? Thiếu phu nhân?” Tiểu Thôi không dám đi.

“Không sao! Sẽ không có chuyện gì! Hôm nay là đêm thất tịch!” Duy Nhất cười thiện chí.

Tiểu Thôi cười đến hơi thẹn thùng, “Vây... Cảm ơn thiếu phu nhân!”

“Không có việc gì không có việc gì! Đi nhanh đi!” Duy Nhất cười thúc giục.

Sau khi tiểu Thôi đi, cả nhà hàng chỉ còn lại một mình Duy Nhất, thời gian trôi qua từng giờ từng phút, bầu trời cũng hoàn toàn tối đen, Lãnh Ngạn vẫn chưa tới, mà ngoài cửa sổ, mưa xối xả như trút nước. Rất nhiều lần, Duy Nhất định gọi điện cho anh, nhưng vừa nghĩ, nếu anh xong chuyện, đương nhiên sẽ tới, có lẽ đang họp, ngược lại quấy rầy anh, cho nên lại để điện thoại xuống tiếp tục chờ.

Khi đồng hồ treo tường chỉ chín giờ, rốt cuộc cô không nhịn được nữa, gọi điện thoại quau, lại không thông... Trong lòng khó hiểu hoảng loạn lên, vội vàng gọi điện thoại về nhà, nghe điện thoại chính là Di Lư.

“Di Lư, thiếu gia đã trở lại chưa?” Duy Nhất lo lắng hỏi.

“Buổi chiều đã trở lại, rồi đi ra ngoài! Thiếu phu nhân có chuyện gì không?” Di Lư trả lời.

Đã trở về? Không phải anh hẹn mình ăn cơm sao? Duy Nhất cảm thấy kỳ lạ, “Di biết thiếu gia đi đâu không?”

“Thiếu gia đổi quần áo đi lên nghĩa trang trên núi rồi.” Di Lư thuận miệng đáp.

“Đi nghĩa trang làm gì?” Duy Nhất có dự cảm xấu, trái tim nguội lạnh một nửa.

Di Lư đoán chừng mình đã lỡ lời, ấp úng hồi lâu không chịu nói.

“Di Lư! Nếu di còn muốn tiếp tục làm việc ở nhà họ Lãnh thì nói đi!” Duy Nhất không hiểu sao nóng nảy, nói chuyện cũng không giống bình thường.

“Thiếu gia... đêm thất tịch hàng năm đều... đi lên núi thăm... thiếu phu nhân, không, không phải, là... thiếu phu nhân trước, không ngồi tới nửa đêm chắc sẽ không về...” Cuối cùng dì Lư ập a ập ứng nói sự thật.

Trái tim Duy Nhất lập tức ngã vào vực sâu thăm thẳm... “Đã biết rồi!” Cô cứng rần phun ra ba chữ này, tay mệt mỏi buông xuống... Ngực giống như bị chặn một đồng bọt biển, chua xót không ngừng tuôn ra bành trướng. Nếu như vậy, tại sao còn muốn hẹn cô ra ngoài, để cho cô từ trên mây ngã xuống địa ngục? Cảm giác khó khăn như vậy, cô thà chưa bao giờ hy vọng xa vời...

Khoảnh khắc đó, cô thật sự muốn lập tức đi luôn, rõ ràng đã đứng lên, nhưng lại buộc mình ngồi xuống. Đã đến như vậy rồi, cô sẽ phải chờ đợi, cô càng muốn xem, rốt cuộc anh còn nhớ cô không, hoặc là, rốt cuộc đến khi nào mới có thể nhớ ra còn có cô đang đợi anh!

Ngoài cửa sổ mưa to tầm tã, đèn đuốc sáng trưng ở trong tầm mắt cô trở nên mơ hồ mà chấp chôn, đồng hồ treo tường lqđ chỉ mười giờ, cô tuyệt vọng, cuối cùng anh sẽ không đến sao?

Đột nhiên, tiếng violin du dương vang lên, chơi chính là bài hát đó – “Duy nhất”. Cô vui mà khóc, cô tha thứ cho anh! Chỉ cần là anh, cô sẽ tha thứ cho anh!

Ngoái đầu nhìn lại, hai mắt đắm lệ trong ánh trăng, người chậm rãi đi tới không phải là anh...

Một bộ âu phục màu trắng vừa vặn khác thường bao quanh thân hình cao lớn của anh ta, đường nét chạm khắc, cử chỉ tao nhã, nhìn giống như một hoàng tử. Hơn nữa cặp mắt kia, sáng rực phát sáng, mấy phần thâm trầm, mấy phần quyến rũ mờ ám, nhiều nhất lại là dịu dàng, khỏe mỗi khi nở nụ cười nhàn nhạt, thân thiết mà ấm áp.

Người này, dĩ nhiên là Dịch Hàn. Tại sao anh ta lại ở đây? Không phải Lãnh Ngạn đã bao trọn khu này rồi sao? Duy Nhất âm thầm nghĩ.

Dịch Hàn rất thanh nhã khẽ cúi người chào cô, “Duy Nhất? Anh có thể gọi em như vậy không? Hoan nghênh tới nhà hàng của tụi anh.”

“Nhà hàng này của anh?” Duy Nhất hoảng sợ. Cô từng nghe Mỹ Mỹ nói, Dịch Hàn trở lại đầu tư, chẳng lẽ quyết định làm chuyện ăn uống?

“Đúng, rất kinh ngạc sao?” Dịch Hàn ngồi xuống đối diện cô, “Tạm thời không tìm được hạng mục đầu tư, trời sinh anh thích ăn, cho nên tiếp nhận nhà hàng này! Cảm thấy nơi này như thế nào?”

“Cũng không tệ lắm, khung cảnh rất tốt!” Duy Nhất tán dương, nơi này quả thực không tệ, nếu không phải tâm tình của cô hôm nay không tốt, sẽ rất ưa thích chỗ này.

“Anh vừa mới tiếp nhận, định đổi tên cho nhà hàng, Duy Nhất có thể giúp anh tham khảo một chút?”

Duy Nhất hơi thẹn thùng, “Tôi không biết gì về ăn uống, chắc không cho anh được đề nghị gì tốt cả.”

“Thật ra thì trong lòng anh đã nghĩ ra một cái tên, chỉ có điều cần Duy Nhất đồng ý, vốn chỉ là trùng hợp, nhưng không muốn bị người ta lên án xâm phạm chủ quyền tên họ.” Dịch Hàn nhìn cô, mang theo chút vui vẻ.

“Hả?” Duy Nhất không hiểu ý anh ta nói.

“Nếu như... Anh muốn đặt tên là Only thì như thế nào?” Ánh mắt Dịch Hàn thoáng qua tia sáng khác thường.

Duy Nhất nhún mày, cười không được tự nhiên, “Đây là quyền lợi của Dịch tiên sinh, không liên quan đến tôi, hơn nữa, quán cà phê tiệm thời trang tên ONLY rất nhiều.”

Dịch Hàn cười ha ha, “Anh chỉ muốn làm người duy nhất trong giới ăn uống mà thôi, cũng không có ý gì khác. Hôm nay Lãnh tiên sinh bao toàn nhà hàng, là vinh hạnh của nhà hàng tụi anh, anh đại biểu cho nhà hàng tặng bài hát vừa rồi cho em, hy vọng em thích. Em rất đặc biệt, tên đặc biệt, em đặc biệt.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Đêm không về ngủ

Mỗi Duy Nhất cay xè, cô thích bài hát này, chỉ có điều, người chơi bài hát này không phải người cô nghĩ...

Dịch Hàn vẫy vẫy tay, nhân viên phục vụ đưa một bó hoa đến. Dịch Hàn tự mình nhận lấy, đưa cho Duy Nhất, “Duy Nhất, anh đại diện cho nhà hàng của anh tặng em”

Ánh mắt Duy Nhất rơi trên bó hoa, trong lòng hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn Dịch Hàn, sao anh ta biết mình thích hoa cát cánh.

Dịch Hàn cười một tiếng: “Hoa cát cánh, thích hợp nhất với không khí tối này, đại biểu tình yêu vĩnh hằng, chúc em và Lãnh tiên sinh ngày lễ vui vẻ.”

Ngày lễ vui vẻ? Chẳng lẽ anh không nhìn ra một mình cô lẻ loi cô độc trong đêm nay sao? Hay cố ý chế nhạo cô?

“Cám ơn!” Cô lạnh nhạt nhận lấy.

“Anh nghĩ chắc Lãnh tiên sinh có chuyện, cho nên mới trễ vậy, nếu như em không ngại, anh có thể ngồi cùng em chờ ngài ấy!” Dịch Hàn vẫn cười thản nhiên như vậy.

Duy Nhất nhìn đồng hồ, đã sắp mười một giờ, cô không cần chờ đợi thêm nữa!

“Cám ơn! Không cần, tôi phải đi!” Cô cầm túi xách lên đi ra khỏi nhà hàng.

“Duy Nhất, anh đưa em đi! Bên ngoài trời mưa!” Dịch Hàn đuổi theo.

“Không cần!” Duy Nhất chui thẳng vào thang máy, thế giới của cô, sự bi thương của cô, không cần người ngoài tới phiền nhiễu. Bên ngoài mưa to tầm tã, cô không có xe đi, cũng không có dù, đầu đâm thẳng vào trong mưa, giọt mưa lớn như hạt đậu đánh lên người cô, trên mặt, đau rất, nhưng đau hơn chính là lòng cô. Cô không biết mình nên đi đâu, gió đêm thổi qua, tình nhân bên cạnh cầm chung một cây dù thật gần bó, toàn thân ướt đầm, cô chỉ cảm thấy lạnh lẽo thấm vào từng mạch máu, ngay cả trái tim cũng hoàn toàn lạnh lẽo... Cô đang khóc sao? Cô không biết, trên mặt vẫn chảy xuống là nước mưa chứ? Đúng, Nhiệm Duy Nhất sẽ không rơi lệ, không biết...

“Duy Nhất! Duy Nhất!” Người nào phía sau đang gọi cô? Quay đầu lại, chỉ cảm thấy ánh đèn xoay tròn, nhà cao nghiêng ngả, khắp thế giới đều là nước mưa, cô không nhìn rõ cái gì...

Mất đi ý thức trong nháy mắt, chỉ nhìn thấy khuôn mặt đã từng quen biết lác lác trước mắt, cảm giác túi xách khê rung... Cô muốn thấy rõ khuôn mặt này, muốn đi nghe điện thoại, cuối cùng trước mặt bỗng nhiên tối sầm, cái gì cũng không biết, chỉ cảm thấy một đôi tay rắn chắc tiếp nhận cô...

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Đầu thật đau! Đây là cảm giác đầu tiên sau khi Duy Nhất tỉnh táo, mí mắt nặng nề không mở ra được, giật giật thân thể, giống như nằm trên giường mềm mại...

Trên người mềm nhũn, có đắp chăn, nhưng vẫn cảm thấy lạnh, hơn nữa miệng đắng lưỡi khô. “Nước...”

Cô liếm môi khô khốc mơ mơ màng màng thì thầm. Có người đỡ đầu cô dậy, chất lỏng ấm áp từ trong miệng rót vào trong lòng cô, cảm giác thoải mái không ít. Miếng cường mở mắt ra, hoàn cảnh chung quanh xa lạ, trước giường có một bóng dáng xanh thẫm đứng thẳng – Dịch Hàn.

“Sao tôi lại ở đây?” Cô định ngồi dậy, đột nhiên phát hiện quần áo của mình đã bị đổi hết rồi.

“Đừng căng thẳng! Cả người em bị mưa dầm ướt, anh kêu người làm đổi, ở chỗ anh không có đồ phụ nữ, đợi tạm thời mua mới!” Dịch Hàn giải thích với cô.

Gặp mưa? Cô nhớ lại chuyện xảy ra tối hôm qua, đau đớn khó tả không ngừng lan tràn trong lòng...

“Cám ơn! Tôi muốn... Tôi muốn đi về!” Duy Nhất chuẩn bị rời giường, dẫm trên mặt đất, chỉ cảm thấy người không thăng bằng.

Dịch Hàn vội tới trước đỡ cô, “Em bị bệnh, sốt cao, đáng về này về thế nào? Không bằng nghỉ ngơi một đêm, ngày mai anh đưa em về!”

“Không! Tôi muốn trở về!” Duy Nhất tuyệt đối không qua đêm trong nhà đàn ông xa lạ, mặc dù cô không biết mình muốn đi đâu, nhà họ Lãnh, lúc này không muốn trở về.

“Được, được, em uống thuốc này trước, anh đã gọi bác sỹ kiểm tra cho em rồi.” Dịch Hàn rót thêm cho cô chén nước.

Duy Nhất liếc nhìn hộp thuốc, là thuốc hạ sốt kháng khuẩn, liền uống nước nuốt xuống, sau đó lập tức đứng lên định đi.

“Đề anh đỡ em.” Dịch Hàn nhìn dáng vẻ nghiêng ngả của cô vội vàng đỡ lấy.

Dưới sự nâng đỡ của Dịch Hàn, cô miễn cưỡng đi đến bên cửa, nhưng mà, còn chưa mở cửa, lại hôn mê bất tỉnh.

Lại một lần nữa tỉnh lại đã là ngày hôm sau, ánh sáng mặt trời ngoài cửa sổ khiến cho người ta khó mà tin được tối hôm qua mưa như trút nước, đồng thời cũng nhắc nhở Duy Nhất, lúc này ít nhất đã là buổi trưa. Cảm giác nóng đã hoàn toàn rút lui, trên người nhẹ nhõm không ít, đầu óc cũng rõ ràng, cố gắng không nghĩ tới chuyện ngày hôm qua, nhưng nó càng muốn chui vào trong đầu...

“Baby, em chính là duy nhất của anh...” Tiếng chuông điện thoại di động quen thuộc vang lên, Duy Nhất đột nhiên giật mình, lấy điện thoại di động trong túi xách ra, phía trên hiển thị hai chữ người gọi đến – “Ông xã”. Rốt cuộc anh đã nhớ ra cô sao? Chưa xót trong lòng bay vọt, cô không nghe điện thoại.

“Em đã tỉnh” Giọng nói rất dịu dàng vang lên, Dịch Hàn xuất hiện trong phòng ngủ.

Duy Nhất kinh ngạc nhìn Dịch Hàn, “Anh còn chưa đi ra ngoài sao? Tôi cho rằng anh đi làm việc.”

Dịch Hàn cười một tiếng, “Anh đi làm cho chính mình, muốn đến thì đến, không muốn đi cũng không phải đi, tiền kiếm không hết. Chủ yếu là em ở đây, anh không yên lòng.”

Duy Nhất hơi cảm động, thốt ra một câu, “Sợ tôi trộm đồ của anh à?”

Dịch Hàn cười ha ha, “Ồ chỗ này ngoại trừ anh ra, không có thứ gì đáng giá để phu nhân nhà giàu nhất trộm!”

Lời này hơi mập mờ, Duy Nhất nghe không trả lời lại, điện thoại trong tay lại vang lên.

“Không nhận sao?” Dịch Hàn nhìn điện thoại di động của cô hỏi. “Trong lúc em hôn mê vẫn reo vang, anh không dám nhận, sợ anh ta hiểu lầm.”

Duy Nhất bỏ điện thoại vào trong túi xách, “Không phải người quan trọng gì, không nhận thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Bị bắt

Dịch Hàn chỉ khẽ nhếch miệng cười, không nói toạc ra, đổi đề tài, “Cảm giác khá hơn chút nào không? Từ tối hôm qua em đã không ăn gì, xuống tầng dưới ăn chút điểm tâm, không, phải là cơm trưa.”

“Tôi không muốn ăn!” Duy Nhất không hề có chút khẩu vị nào.

“Vậy không được! Nếu không anh sẽ để cho người ta mang đến tận đây cho em?” Hình như Dịch Hàn không để cho cô cự tuyệt.

Duy Nhất không lay chuyển được, nói thế nào, cô và Dịch Hàn cũng không phải rất quen biết, không thể tỏ vẻ ở trước mặt anh, “Thôi, để tôi đi xuống.”

“Lúc này mới ngoan! Anh xuống tầng dưới chờ em.” Anh nói xong cũng đi ra ngoài.

Duy Nhất lại ngẩn ngơ, lúc này mới ngoan? Giọng nói này cũng quá thân mật rồi...

Cô phát hiện quần áo mình đã giặt sạch ùi khô, đặt chỉnh tề trên đầu giường, vì vậy, thay quần áo đi ra khỏi phòng ngủ.

Nơi này chắc là nhà Dịch Hàn, khu biệt thự nhỏ lấp đặt thiết bị thanh lịch thoải mái, sắc thái và phong cách đều ấm áp, hoàn toàn khác nhà họ Lãnh nghiêm trang.

Cô đi xuống cầu thang, Dịch Hàn ngồi bên cạnh bàn ăn đợi cô, trên bàn đặt hai chén sủi cảo lớn.

“Sủi cảo?” Cô rất ngạc nhiên, “Sao anh biết tôi thích ăn sủi cảo?”

Dịch Hàn cũng hơi lộ vẻ kinh ngạc, “Anh cũng không biết em thích ăn sủi cảo, chỉ có điều, anh rất thích, trước kia lúc ở Mỹ đặc biệt thích không khí ăn sủi cảo này, mặc dù không phải người phương bắc, nhưng khi vừa nhìn thấy trên TV ăn sủi cảo sẽ nghĩ đến đoàn viên, nghĩ đến người nhà, cảm giác thật ấm áp.”

“Tôi cũng có cảm giác này! Ngày trước khi vẫn còn mẹ, bữa ăn tối thịnh soạn nhất chính là sủi cảo, hơn nữa ở lễ mừng 100 năm mới, mẹ nhất định làm hoành thánh ăn, chỉ có điều, bây giờ... Không được ăn nữa.” Nhớ tới mẹ, Duy Nhất lại cảm thấy đau lòng, hơn nữa sau khi xảy ra chuyện tối qua, càng cảm thấy thêm khó chịu.

“Được rồi! Chuyện đã qua đừng nghĩ tới nữa! Chúng ta ở đây, khó gặp được người thích ăn sủi cảo, thật vất vả mới gặp gỡ, thả lỏng bụng ăn đi!” Dịch Hàn bỏ tương, nẩy cái đĩa món ăn bung đến trước mặt Duy Nhất.

Duy Nhất vốn không có khẩu vị cũng nếm hai cái, không khỏi khen ngợi, “Không tệ, thật ngon, hơn nữa tương này ăn ngon!”

“Thích thì ăn nhiều một chút!” Dịch Hàn nhìn cô cười.

Ăn xong sủi cảo, điện thoại di động của Duy Nhất lại vang lên, mặc dù ép mình không nhận, nhưng cảm giác tâm hoảng ý loạn vẫn lộ ra trên mặt.

Dịch Hàn nhìn mặt mà nói chuyện, cười nói, “Anh ta tìm em thật gấp gáp, đoán chừng nếu anh không đưa em về, anh ta sẽ báo cảnh sát!”

“Đi thôi, đưa tôi về công ty, tập đoàn Doãn thị, tôi đi làm.” Duy Nhất đứng lên, vẫn hơi choáng váng đầu.

“Thật sự đi làm? Vẫn nên đưa em về nhà nghỉ ngơi thôi!” Dịch Hàn không quá chắc chắn nhìn cô.

“Không! Tôi đi làm!” Điện thoại di động trong túi xách kêu càn cắc, Duy Nhất cũng càn cắc đáp.

“Được rồi được rồi! Cô nhóc quật cường!” Dịch Hàn đành phải lái xe đưa cô đến tập đoàn Doãn thị.

“Cám ơn anh, Dịch tiên sinh!” Lúc xuống xe, Duy Nhất nói cảm ơn với anh ta.

Dịch Hàn cười hiền hòa, “Có thể đừng gọi anh là Dịch tiên sinh không? Trực tiếp gọi tên giống như bạn bè?”

Duy Nhất ngại quá, hé miệng cười, “Được, Dịch Hàn, cảm ơn!”

“Rất hân hạnh được biết em, Duy Nhất, có rảnh thì tới nhà anh ăn sủi cào! Bye bye!” Dịch Hàn vui vẻ cười nói.

“Bye bye!” Duy Nhất vẫy tay, nhìn xe Dịch Hàn đi xa. Xoay người tiến vào tập đoàn Doãn thị, Duy Nhất đi thang máy riêng của tổng giám đốc trực tiếp lên tầng trên cùng, vừa tới bên ngoài phòng làm việc của tổng giám đốc, Mỹ Mỹ đã kéo cô qua một bên.

“Làm gì vậy? Mỹ Mỹ?” Duy Nhất bị dáng vẻ thần bí của cô ấy làm cho hoảng sợ.

“Tớ hỏi cậu làm gì mới đúng! Lần trước giới thiệu Dịch Hàn cho cậu... cậu không cần, bây giờ chơi hồng hạnh xuất tường?” Mỹ Mỹ hạ thấp giọng trách cứ cô.

“Cậu nói cái gì? Tớ nghe không hiểu!” Duy Nhất xoay người định đi, Mỹ Mỹ kéo cô lại, “Đừng đi, tự cậu xem đi! Nếu bị ông xã cậu nhìn thấy không bỏ cậu mới lạ!” Cô đưa cho Duy Nhất một tờ báo.

Duy Nhất sợ ngây người, báo chí đăng một tấm hình cô và Dịch Hàn ôm nhau trong mưa, tựa đề cực lớn viết: phu nhân nhà giàu nhất vượt tường đêm mưa, đêm thất tịch ôm nhau thâm tình.

“Này, đây là gì chứ, tất cả đều là viết vớ vẩn!” Duy Nhất nhớ rõ ràng bởi vì mình té xỉu, mới được một cánh tay ôm lấy, người ôm cô khẳng định chính là Dịch Hàn, tấm hình này cũng ở khoảnh khắc đó chụp lại!

“Tiểu thư, cậu nói viết vớ vẩn, người khác không nhìn như vậy! Có hình làm chứng!” Mỹ Mỹ gõ lên trán cô.

“Tớ chính trực không sợ gian tà! Quân khi gió! Thích làm sao viết vậy là như thế nào!” Duy Nhất vốn rất phiền, bây giờ nhiều chuyện như vậy, càng thêm phiền, định trở lại chỗ ngồi bắt đầu làm việc.

Vừa mở máy tính lên, đã cảm thấy một bóng đen bao phủ cô, trước mắt xuất hiện một áo sơ mi đen.

“Theo anh về!” Giọng nói lạnh lẽo không có chút nhiệt độ. Đây coi là gì? Ném cô xuống đi mộ vợ cũ cả đêm, lúc này lại bày ra vẻ đáng thương của ông xã đến tìm phiền toái?

“Xin lỗi, tôi đang làm việc.” Cô còn lạnh hơn anh.

“Anh đếm đến ba, lập tức đi theo anh, nếu không đừng trách anh khiến cho em khó chịu ở trong công ty!” Giọng nói tối tăm của anh biểu thị mưa to gió lớn lại đến, “Một.” “Hai.” “Ba!”

Duy Nhất nhanh chóng gõ bàn phím, không hề phản ứng.

Anh đột nhiên vọt đến bên cạnh cô, nắm eo cô nâng lên, bước nhanh về phía thang máy.

Lại dùng chiêu này! Bạo Quân! Duy Nhất vỗ lên lưng anh, “Thả tôi xuống, tự tôi đi! Tên khốn kiếp này!”

Anh hoàn toàn không để ý đến cô, vẫn khiêng cô vào thang máy, khiêng ra khỏi tập đoàn Doãn thị, sau đó ném vào trong xe.

Duy Nhất định mở cửa xe nhảy xuống, bị anh lớn tiếng quát, “Ngồi đằng hoàng! Nếu không anh sẽ muốn em ở trên xe!”

Duy Nhất không nói gì nữa, cho tới bây giờ nhu cầu của anh với cô cũng chỉ như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Không có tư cách quản lý tôi

Lặng yên ngồi trên xe, không nhúc nhích nhìn chăm chăm phía trước cửa sổ xe, Duy Nhất đột nhiên phát hiện, hôm nay anh không lái chiếc Bugatti của anh. Chỉ thoáng dừng lại, cũng không đưa tới bao nhiêu gọn sóng, chỉ cảm thấy cảnh vật phía trước không ngừng lùi lại phía sau, khiến cho cô mê muội, làm cho cô bối rối.

“Xuống!” Lái xe vào tòa nhà họ Lãnh, anh mở cửa xe ra lệnh cho cô.

Không nói gì, cũng không có bất kỳ phản kháng nào, cô lặng lẽ xuống xe, yên lặng đi qua bên cạnh anh. Ai nói? Trầm mặc là phản kháng lớn nhất...

“Em đứng lại đó cho anh!” Anh cực kỳ tức giận gào lên.

Đứng lại? Được! Duy Nhất dừng bước, cũng không quay đầu lại, bước chân mềm nhũn giống như dẫm trên mây.

Anh đuổi theo níu lấy tay cô, “Niêm Duy Nhất! Tại sao em không nói lời nào? Chột dạ sao? Em không định giải thích cho anh chuyện tối ngày hôm qua?”

Giải thích? Cô cười cay đắng, “Đường như phải là anh cho tôi một lời giải thích chứ?”

“Anh...” Anh tạm thời nghẹn lời, tiếp theo lửa giận càng sâu, “Không phải anh nói với em anh có chút việc cần làm vào chiều tối sao? Anh để cho em ở trong nhà hàng đợi, em thật oách, đợi đến khi người đàn ông khác ôm vào trong ngực! Đêm mưa thất tịch ôm nhau, thật lãng mạn!”

Duy Nhất kinh ngạc nhìn anh, đột nhiên cảm thấy người đàn ông này thật xa lạ, xa lạ đến mức không thể nào tin nổi người đàn ông sáng hôm qua còn luôn miệng nói sẽ làm một ông xã tốt là anh...

Vinh viễn trong lòng anh cô lo lắng chính là người vô liêm sỉ ai cũng có thể lấy làm chồng sao? Đã từng vì Doãn Tử Nhiên, bây giờ bởi vì Dịch Hàn, vậy sau này còn có thể bởi vì ai? Lòng của cô lạnh giá...

Nếu như tin tưởng tối thiểu lẫn nhau còn không có, vậy cuộc sống sau này tiếp tục như thế nào? Mà nếu như cô nhớ không nhầm, rõ ràng tối hôm qua sai là anh, sao anh lại tới trách cứ cô?

“Anh không có tư cách quản lý tôi!” Cô nhẹ nhàng tránh khỏi tay anh, hờ hững xoay người, mùi hương trên áo sơ mi của anh lướt qua chớp mũi cô, ề ề, muốn rơi lệ...

Bắt buộc mình ngừng đầu, để nước mắt chảy ngược lại, cô, sẽ không vì bất kỳ người nào làm thương tổn cô mà rơi lệ!

Gần như có thể cảm thấy không khí chung quanh cũng vì cơn giận của anh mà thiêu đốt, bão táp như dự đoán lại tới, cô bị anh túm cổ, kéo về, “Anh là chồng em, anh không có tư cách quản lý em, vậy là ai?” Hô hấp của anh phun lên mặt cô, nóng đến kinh người.

Cô bởi vì khó thở mà mặt đỏ bừng, ánh mắt quật cường nhìn thẳng anh, không định đầu hàng.

“Người phụ nữ nhẫn tâm này!” Bỗng nhiên, anh buông tay ra, cúi đầu cắn môi cô, thô lỗ cắn nuốt và mút vào, đau đến cô nhú chặt chân mày, cô vẫn sẽ không cầu xin tha thứ, chỉ cảm thấy môi của anh thật nóng, thật là nóng...

“Anh sẽ nói cho em biết người nào mới có tư cách quản em!” Anh ôm cô lên đi thẳng vào trong nhà, lên thẳng tầng trên, tiến vào phòng của anh.

Duy Nhất biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, đoạn đường này, cô vẫn không gãy dựa, yên tĩnh đáng sợ, cô biết, cho dù phản kháng cũng vô ích, sức lực cách xa, cô nhất định không phải là đối thủ của anh...

Vừa vào cửa đã ném cô lên giường, lỗ măng lột sạch quần áo của cô, tay nắm chặt mềm mại của cô, “Nói, anh có tư cách quản em không? Sao tối hôm qua em lại đi cùng anh ta? Không chịu nổi tịch tịch sao? Một đêm không có anh đã không thể chờ đợi mà hẹn hò với người đàn ông khác sao?”

Duy Nhất quật cường xoay mặt sang bên cạnh, nghe tiếng tim mình rơi lệ...

“Nhìn anh! Nói chuyện!” Anh bị lạnh lùng của cô chọc giận, không nói lời nào đại biểu cam chịu sao? Anh nhanh chóng cởi bỏ quần áo của mình, đè lên người cô, thô lỗ trước nay chưa từng có, cuồng loạn trước nay chưa từng có, hình như anh cảm toàn bộ bất mãn và căm hận vào trong cơ thể của Duy Nhất...

Duy Nhất giống như tượng gỗ nằm trên giường, theo anh sắp đặt, theo anh phát tiết, phản ứng thân thể và nội tâm cực tuyệt và chạm trong lý trí. Theo tốc độ sâu của hôn của anh, không cách nào ức chế khoái cảm mãnh liệt trong cơ thể, giận phản ứng mãnh liệt của mình, đồng thời cô không ôm anh giống như trước, mà nắm chặt ga giường dưới người, cắn chặt môi, thừa nhận tất cả, đồng thời nhục nhã mà nhắm mắt lại, có lẽ, anh vốn không yêu cô, muốn chỉ có thân thể cô...

Đội tất cả sóng êm gió lặng, anh ôm cô vào lòng, mang theo giọng mũi nồng đậm, nhẹ nhàng gọi tên cô, “Duy Nhất...”

Mặt cô chạm đến lồng ngực trần của anh, thân thể của anh thật nóng, bỏng đến mức cô sợ...

“Bây giờ, có thể buông tôi ra không?” Cô lạnh lùng hỏi, lạnh nhạt giống như người xa lạ...

Anh đẩy cô khỏi ngực mình, mặt kinh ngạc, “Duy Nhất, em đang nói gì?”

“Ý của tôi là, anh phát tiết xong chưa? Tôi có thể đi được chưa?” Cô cố gắng ngụy trang bằng vẻ mặt cứng ngắc, giọng nói cứng ngắc, không để cho đau đớn nơi đáy lòng tiết lộ ra ngoài.

Anh nhẹ nhàng vuốt ve mặt cô, “Duy Nhất, xin lỗi, làm đau em? Đừng nóng giận, anh chỉ nhìn thấy tin tức, anh... nhất thời mất khống chế, Duy Nhất, anh quan tâm em nên mới...”

“Đủ rồi!” Duy Nhất đẩy anh ra, miễn cưỡng chống đỡ thân thể bần rần, nhặt quần áo trên đất, mặc từng cái một rồi xoay người lại, tập tễnh đi ra ngoài.

Quan tâm cô? Anh đúng là quan tâm cô! Lúc trong lòng nhớ đến vợ cũ liền quên cô đến ngoài chín tầng mây, sau đó sắm vai ông chồng ghen tuông tìm cô khởi binh vắn tội, đây chính là quan tâm cô?

“Em đi đâu vậy? Không cho đi!” Anh cậy mạnh ngăn trước mặt cô.

Duy Nhất bình tĩnh nhìn anh, coi đồ công sở trên người ra, thân trên trần truồng, “Hay là, anh còn muốn một lần nữa?”

“Duy Nhất...” Trong mắt anh rồi rấm, “Không phải như vậy, anh đã nói với em anh xin lỗi, anh không cố tình như vậy...”

“Vậy anh muốn như thế nào?” Duy Nhất cười lạnh, “Đừng nói anh quan tâm tôi, tôi sẽ cảm thấy buồn cười, anh thật sự quan tâm tôi? Vậy anh hiểu tôi bao nhiêu? Tôi thích hoa gì? Tôi thích ăn gì? Anh biết những điều này không?”

Lãnh Ngạn ngẩn ra, chậm rãi lắc đầu...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102: Sáng tỏ

Editor: Puck - Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Vậy anh có tư cách gì nói quan tâm tôi?” Cô lướt qua ngăn cản của anh, cúi đầu tiếp tục tiến lên.

Lần này, anh không ngăn cản, khi cô sắp ra cửa đột nhiên nói sau lưng cô, “Ngày hôm qua anh đi thăm Đình nhi, sau đó...”

“Tôi hiểu! Điều này không liên quan đến tôi!” Cô vội vàng cắt đứt anh, chỉ sợ mình tiếp tục ở lại nhất định sẽ không nhận được mà khóc thút thít, cô không cần rơi lệ trước mặt anh... Đình nhi...

Cô ghét cái tên này, trong đầu đảo mấy câu: “Anh yêu Đình nhi sao?”

“Yêu!”

“Yêu nhiều?”

“Rất yêu rất yêu, khi nhìn cô ấy mặc kimono màu trắng như tuyết nằm trong quan tài thủy tinh, anh thậm chí muốn đi cùng cô ấy...”

“Không người nào có thể thay thế được Đình nhi...”

“Thiếu gia... Đêm thất tịch hằng năm đều... Đi lên núi nhìn... Thiếu phu nhân, không, không phải... Thiếu phu nhân trước, không ngồi tới nửa đêm chắc sẽ không trở về...”

Cô bịt miệng, vọt vào phòng mình, quyết định lqđ không gào khóc, nhưng vì cái gì mà làm khó vậy? Lãnh Ngạn, tôi hận anh! Trong lòng anh chỉ có bà xã của anh, cần gì tới trêu chọc tôi!

Cô ném mình vào bồn tắm, tẩy rửa mạnh mẽ dấu vết và hơi thở mà anh lưu lại, bọt nước bắn ra, nước mắt văng khắp nơi...

Mãi cho đến khi nước trong bồn tắm trở nên lạnh lẽo, cô mới ra ngoài, chỉ cảm thấy mệt mỏi quas, mệt mỏi đến mức không còn hơi sức lau khô nước trên người mình, cuốn chặt mình vào trong chăn, tiện tay ôm gấu tiều Bó ở trên đầu giường, ngủ thật say...

Ngủ thẳng tới sáng hôm sau, cô biết, mình lại bị bệnh, cơm tối không ăn, đầu đau như muốn nổ tung, sờ trán, bỏng đến dọa người.

“Thiếu phu nhân, bữa sáng đã làm xong, cô không ăn sao?” Di Lư chào, nhìn sắc mặt cô tái nhợt đi ra ngoài.

Duy Nhất lắc đầu, “Không muốn ăn, không có khẩu vị.”

“Thiếu gia cậu ấy...” Hình như đi Luru có lời muốn nói.

“Tôi sắp trễ giờ làm rồi, tạm biệt đi Luru!” Duy Nhất không muốn nghe điều gì về anh, vội vàng cắt lời đi Luru, lao ra khỏi phòng.

Ngoài cửa ra vào, cô phát hiện giày da của Lãnh Ngạn, tất cả đều là bùn lầy, trái tim đau xót, đây là kết quả ngày hôm qua lên núi thôi...

Lái xe tiểu Thôi đưa cô đến công ty, thấy sắc mặt cô khác thường, ân cần hỏi, “Thiếu phu nhân, cô không sao chứ?”

Duy Nhất lắc đầu, “Cậu về đi, tôi không sao!”

“Vậy thì được, thiếu phu nhân tự d*đ.l2q&d cẩn thận, buổi chiều tôi tới đón cô.” Tiểu Thôi chưa từng quên dặn dò, lần này nếu như làm lạc mất thiếu phu nhân nữa, đoán chừng thiếu gia sẽ không tha...

Duy Nhất không nói có, cũng không nói không, đi thẳng vào tập đoàn Doãn thị.

Chỉ có điều gần đây giống như cô trên chốc truyền thông, vừa lên tầng phát hiện Mỹ Mỹ đang giấu tờ báo. Theo tính tình buồn đura lê của Mỹ Mỹ gặp phải tin tức mà không hỏi tra ra manh mối, không truyền cho mọi người biết là không thể nào, khả năng duy nhất chính là tin tức trên tờ báo này nhất định không phải là chuyện tốt gì...

“Mỹ Mỹ! Đưa tờ báo cho tớ nhìn một chút!” Cô lặng yên không tiếng động xuất hiện sau lưng Mỹ Mỹ. Mỹ Mỹ bị giật mình, tờ báo trên tay rơi xuống đất, Mỹ Mỹ vội đi nhặt, bị chân Duy Nhất đạp lên.

“Duy Nhất, đừng xem...” Ánh mắt kinh hoàng của Mỹ Mỹ càng khiến Duy Nhất quyết tâm phải xem. Cô nhặt tờ báo lên vừa nhìn, trước mắt lập tức choáng váng, suýt nữa té xỉu, may mà Mỹ Mỹ nhanh tay lẹ mắt đỡ cô.

Tờ báo này, đột nhiên viết: phu nhân nhà giàu nhất thì ra là con gái nghi phạm, khước đại chuyện cô và mẹ đã từng bị người làm nhục, còn vô cùng châm chọc mà liên hệ tới chuyện hồng hạnh xuất tường, nói gì mà chuyện hồng hạnh xuất tường có nguyên nhân, nói vốn không phải là cô gái còn trong trắng.

Duy Nhất thiếu chút nữa nổi điên, trí nhớ kinh khủng nhất trong cuộc đời cô chính là chuyện cũ này, mặc dù cô trong sạch, nhưng người ta nhìn cô như thế nào, cô không cách nào chi phối, mọi người đều cho rằng cô không còn trong sạch, còn có mẹ, mẹ đáng thương không chỉ bị cầm thú sỉ nhục, thậm chí vì vậy mà mất mạng, chỉ cần nhớ tới chuyện này cô sẽ đau lòng không thôi, bị thương không dứt, cuối cùng là cô làm liên lụy tới mẹ...

Mỹ Mỹ thấy đôi môi cô trắng bệch, đưa tay sờ lên trán cô, “Duy Nhất, cậu bị bệnh sao lại còn tới đây đi làm? Tớ với cậu đi bệnh viện!”

“Không đi!” Duy Nhất lắc đầu, từ nhỏ cô đã ghét đi gặp bác sỹ, mỗi một lần vẫn là mẹ vừa dỗ vừa lừa cô mới có thể đưa cô đến bệnh viện, bây giờ mẹ không có ở đây, cô càng không muốn đi.

“Không được! Tớ sẽ không để cho cậu cậ mạnh!” Mỹ Mỹ đỡ Duy Nhất dậy, đi thang máy xuống tầng dưới.

Mới ra thang máy, bọn họ đã bị sự ngỡ ngàng, sững người ở sảnh chính tập đoàn Doãn thị bắt đầu chuyển động, Doãn Tử Nhiên Lq,d bị phóng viên bao vây chặt, hỏi đủ loại vấn đề:

“Xin hỏi, tại sao Lãnh phu nhân lại đi làm ở công ty của các anh?”

“Nghe nói giữa anh và Lãnh phu nhân là thanh mai trúc mã, có phải giữa hai người có ản tình gì không?”

“Xin hỏi hôm nay bùng nổ tin tức mẹ con Lãnh phu nhân bị một người cưỡng bức, anh là bạn thân kiêm thanh mai trúc mã của Lãnh phu nhân, có biết chuyện này không?”

“Nghe nói mẹ Lãnh phu nhân là người mang tội giết người, đúng không?”

“Doãn tiên sinh, nghe nói Lãnh phu nhân và Lãnh tiên sinh giải trừ hôn ước, là thật hay là giả? Anh thấy sự kiện hồng hạnh vượt tường lần trước như thế nào?”

...

Về mặt Doãn Tử Nhiên lạnh lùng dưới sự che chở của vệ sỹ xuyên qua đám người, tỏ vẻ không thể trả lời.

Không biết người nào phát hiện ra Duy Nhất, hô to một tiếng, “Nhìn kia, Lãnh phu nhân đi ra, đứng ở đó!” Ngay lập tức, đám phóng viên giống như thủy triều vọt tới.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Hoa hồng thần bí

Duy Nhất bị đám người mãnh liệt mà đến và ánh đèn flash lóe lên không ngừng dọa sợ, nắm chặt tay Mỹ Mỹ, không biết làm sao.

“Duy Nhất đi mau!” Doãn Tử Nhiên vừa gọi vừa chen về phía cô.

Rốt cuộc khi cô nhớ ra phải về thang máy, đám người mãnh liệt đã bao vây cô rất nhanh, đầu vốn đau muốn nứt, ở trong không gian ảm ỉ chỉ nhìn thấy mỗi các phóng viên không ngừng chuyển động, lại không nghe rõ bọn họ đang nói gì, ánh đèn flash sáng như chớp cũng khiến cô gần như té xỉu. Cô nhúu chặt chân mày, ngón tay đè lên huyết thái dương, cố gắng giảm bớt khó chịu của mình, cuối cùng Doãn Tử Nhiên cũng chen đến bên cạnh cô, dùng thân thể ngăn cản phóng viên, giữ cô ở trong lòng mình, che chở đưa cô đi ra ngoài.

Doãn Tử Nhiên nhét cô vào trong xe của nhà họ Doãn, dẫn dò lái xe, “Đưa cô ấy về! Đi đường cẩn thận!” Sau đó trấn an Duy Nhất, “Đừng lo lắng, có anh, anh giải quyết đám phóng viên kia, mấy ngày này đừng ra cửa, ở nhà nghỉ ngơi!” Nói xong ra lệnh cho lái xe chạy nhanh, mình xoay người đi vào ngăn cản đám phóng viên đang đuổi tới.

Xe dần dần cách xa tập đoàn Doãn thị, lái xe hỏi Duy Nhất, “Lãnh phu nhân, xin hỏi nên đi đâu?”

Duy Nhất đột nhiên tỉnh mộng, nhìn chung quanh, “Dừng ở đây đi.”

“Chuyện này... Không tốt lắm đâu? Cậu hai muốn tôi đưa cô về!” Lái xe hơi do dự.

“Không quan trọng! Tôi tới cửa hàng bách hóa trước mặt mua chút đồ, sau đó tiễn sinh nhà tôi sẽ đến đón tôi.” Duy Nhất nói xạo.

Lái xe nghe cô nói vậy, liền để cho cô xuống xe. Sở dĩ Duy Nhất làm vậy, bởi vì không muốn trở về nhà họ Lãnh, có lúc, cô không biết rốt cuộc cô ở nhà họ Lãnh được coi là gì.

Đi nhờ xe trở lại lồng chim bỏ câu của mình, lại phát hiện đã hoàn toàn thay đổi, chung quanh tường đồ vách xiêu, cô nhớ Doãn Tử Nhiên đã từng nói với cô, khu này đã phá bỏ và dời đi chỗ khác rồi, như vậy, cô bây giờ không có nhà để về sao? Xoay người nơi bụi bặm ảm ỉ, cô thật sự không biết nên đi đâu...

Nhìn tro bụi bay đầy trời, ngấm thấy nụ cười của mẹ trên thiên đường, rơi nước mắt, “Mẹ, mẹ nói cho con biết, bây giờ con nên làm gì?” Nỗi nhớ nhưng mẹ trong lòng bỗng nhiên tăng vọt, cô lên xe đi tới nghĩa trang, vừa sau cơn mưa, không khí ngoại ô vô cùng mát mẻ, dọc theo đường đi còn vết lún, tốc độ xe hết sức chậm chạp, khi đến nghĩa trang đã là buổi trưa. Lê bước chân nặng nề, dọc theo thềm đá đi tới trước mộ mẹ, kinh ngạc phát hiện đã có người tới trước mình, trước mộ còn có bó hoa hồng trắng ngấm nước chính là bằng chứng. Mẹ con hai người không còn nơi nương tựa trên thế giới này, còn ai sẽ nhớ mẹ? Cô nghĩ không ra...

Đứng trước mộ, chỉ cảm thấy hai chân như nhũn ra, ảnh mẹ trên mộ bia còn cười mơ hồ mà ấm áp, cô ngồi chồm hổm xuống, mặt nhẹ nhàng dính lên hình, mộ bia lạnh lẽo khiến cho khuôn mặt nóng bỏng của cô có cảm giác vô cùng thoải mái.

“Mẹ, Duy Nhất tới thăm mẹ đây, Duy Nhất rất nhớ mẹ...” Cô nỉ non thật thấp, “Mẹ, con mệt quá, rất muốn khóc...”

Từng giọt nước mắt rơi xuống, hai mắt đầm lệ mơ hồ, cô đột nhiên phát hiện trên bia mộ có khắc ngày sinh và ngày mất của mẹ, lúc này mới đột nhiên nhớ lại, hôm nay mừng chín tháng bảy, là sinh nhật mẹ, như vậy bó hoa này là người có tâm lưu lại hả? Nhất định là người quen của mẹ, một người nhớ sinh nhật của mẹ, sẽ là ai chứ? Trong trí nhớ của cô, thật sự không có người như vậy... Chỉ có điều, mặc kệ như thế nào, đã lâu cô chưa tới thăm mẹ rồi, hôm nay vừa đúng là sinh nhật mẹ, cũng coi như ý trời...

“Mẹ, nhớ năm con sáu tuổi không? Cũng là sinh nhật mẹ, con nấu chén mì trường thọ cho mẹ ăn, đó là lần đầu tiên con nấu mì, nhầm bột giặt thành muối, nhưng mẹ vẫn nói ăn ngon...”

Ánh mắt Duy Nhất trong suốt, nhớ lại những chuyện cũ ấm áp, giống như mẹ đang ở bên cạnh...

“Mẹ, mẹ đã nói, trên thế giới này, chúng ta là duy nhất của nhau, nhưng mẹ đi rồi, Duy Nhất thật cô đơn, Duy Nhất nhớ mẹ, rất nhớ cực kỳ nhớ, mẹ...”

Cô cuộn tròn trước bia mộ nhẹ nhàng khóc sục sùi, “Mẹ, chỉ có những ngày ở với mẹ mới vui vẻ nhất, bây giờ Duy Nhất không biết nên đi đâu, ở chỗ này với mẹ được không?”

Cô ngước mắt nhìn lên bầu trời, mặt trời màu vàng dần chuyển từ đông sang tây, cuối cùng chìm trong đêm tối vô tận, gió mát, lạnh lẽo xâm nhập...

Một bóng người cao lớn xuất hiện phía sau cô, “Duy Nhất, là em sao?” Giọng nói ôn hòa nghe cảm động.

Duy Nhất vội vàng lau khô nước mắt quay đầu lại nhìn, là Dịch Hàn! Sao người này luôn có thể xuất hiện ở bất kỳ đâu.

“Sao anh lại ở trong đây?” Duy Nhất kinh ngạc hỏi.

Dịch Hàn cười cười, “Đến thăm một người bạn đã mất, trùng hợp như vậy lại gặp được em? Nhìn bóng lưng giống em, vốn không dám gọi!” Ánh mắt của anh đảo qua trên bia mộ, “Đây là...”

“Mẹ em!” Duy Nhất nhỏ giọng trả lời.

“A, không ngờ... Xin lỗi!” Về mặt anh áy náy.

Duy Nhất khẽ mỉm cười, “Không có gì!” Ngày khó chịu nhất đã đi qua, cô còn sợ gì? Cô hơi nhú mào, từ dưới đất đứng lên, bởi vì đột nhiên đứng dậy mà đầu choáng váng, cô vội vàng vịn bìa mộ, không để cho mình té xỉu.

Dịch Hàn cảm thấy sắc mặt cô không bình thường, đỡ tay cô, đưa tay lên trán cô, hoảng sợ, “Cô nhóc! Em về không uống thuốc? Sao lại nóng vậy?”

Duy Nhất cười khô lác đầu. Cô nhóc? Ngày trước mẹ thường hay gọi cô như vậy...

“Như vậy sao được? Nhanh theo anh xuống núi gặp bác sĩ! Lành Ngan nhà em đâu? Sao không quan tâm em!” Anh ôm cô lên, đi xuống núi.

“Không! Thà em xuống! Em tự mình đi!” Duy Nhất không quen với hơi thở đàn ông xa lạ.

Dịch Hàn lại cố chấp không chịu buông tay, “Dáng vẻ em vậy còn đi thế nào? Đứng lên cũng choáng váng, cô nhóc, đừng cựa mạnh nữa, chúng ta là bạn không phải sao?”

Duy Nhất không kiên trì nữa, được người khác gọi “Cô nhóc” cảm giác rất tốt, rất tốt...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 104: Sợ

Cảm giác tốt hơn nhiều! Tia ánh sáng mặt trời đầu tiên lúc sáng sớm khiến cho cô cảm thấy ấm áp. Duy Nhất đưa mắt nhìn Dịch Hàn vẫn chăm sóc mình cả đêm, hết sức cảm kích, “Cảm ơn anh! Dịch Hàn!”

Nếu không phải Dịch Hàn đưa cô vào bệnh viện, cô đã không biết mình bị sốt cao đến gần bốn mươi độ. Điều nói khi người ta bị bệnh là lúc yếu đuối cô độc nhất, cũng là lúc cần người quan tâm nhất, mà những lúc như vậy, người vẫn luôn bảo vệ cô là Dịch Hàn, mớm thuốc cho cô, rót nước cho cô, canh chừng chích thuốc cho cô, nghe cô nói mê sảng cả một đêm, cô mơ mơ màng màng giằng co cả đêm, anh cũng cả đêm không ngủ.

“Cô bé ngốc! Anh nghe được từ trong miệng em từ nhiều nhất chính là cảm ơn, có thể đổi từ khác không?” Dịch Hàn cười.

“Vậy... thank you!” Duy Nhất nghiêng đầu cười một tiếng.

“Thật ngốc!” Dịch Hàn vuốt tóc cô.

Động tác này khiến Duy Nhất cảm thấy đau khổ trong lòng, chỉ giữa người thân mật với nhau mới làm những động tác nhỏ này, ví dụ như Doãn Từ Nhiên rất thích nắm cánh tay cô chạy, ví dụ như... Trong lòng lại nghĩ đến tên một người, cô đành xóa anh đi, không cần nhớ tới...

“Duy Nhất, bác sĩ nói mặc dù hạ sốt, nhưng tốt nhất vẫn nên ở bệnh viện mấy ngày nữa, có muốn thông báo dlqđ cho Lành Ngan không? Anh ta sẽ sốt ruột.” Dịch Hàn đột nhiên nói.

Duy Nhất lắc đầu thật mạnh, “Không! Đừng!”

Dịch Hàn thở dài một hơi, cười nhẹ, “Cãi nhau?”

“Không có!” Duy Nhất quát cường lên tiếng phủ nhận.

“Vậy cũng tốt!” Dịch Hàn tỏ vẻ bất đắc dĩ phiền não, “Vậy anh gắng gượng đảm nhiệm mấy ngày... vai ông xã?”

“Hả? Cái... Cái gì?” Duy Nhất mở rộng tầm mắt, cho rằng mình nghe nhầm.

Dịch Hàn cười ha ha, “Yên tâm, ông xã anh đây, trừ... không làm việc kia, chuyện khác sẽ làm vì em!”

Lúc này Duy Nhất mới phản ứng được anh đang nói giỡn, cảm động đồng thời cũng cảm thấy kỳ lạ, cô và anh chỉ là bè nước gặp nhau, thậm chí mới chỉ gặp mặt vài lần, tại sao anh có thể xuất hiện bất cứ khi nào mình cần? Hơn nữa đối xử với cô không phải tuyệt vời bình thường...

“Tại sao?” Cô khẽ cau mày, nhìn anh.

“Tại sao cái gì?” Anh không hiểu.

“Tại sao đối xử tốt với em như vậy?” Cô nói ra thắc mắc của mình.

Ánh mắt Dịch Hàn đột nhiên trở nên mềm mại mà giàu thâm ý, đường cong bên môi nhàn nhạt, “Nếu như nói... anh yêu mến em, em sẽ nghĩ sao?”

“Yêu... Mến?” Duy Nhất tỉ mỉ phân biệt hàm nghĩa và mức độ trong hai chữ này.

“Đúng! Mến! Lần đầu tiên nhìn thấy em ngây thơ, em khác biệt thì mến! Nhưng em không đặt anh ở trong mắt!” Anh nở nụ cười tự giễu, “Cho nên, anh bí mật đi hỏi thăm em, lại nghe nói em đã kết hôn rồi! Đối phương là tổng giám đốc Kỳ Thịnh được mệnh danh là nhà giàu nhất, anh không ôm bất kỳ kỳ vọng xa vời nào với em nữa. Ai ngờ ba lần bốn lượt để cho anh gặp em, em nói có phải duyên phận không?”

“Cái này... Nhưng... Em...” Anh thắng thần khiến Duy Nhất cảm thấy khó xử, mặt cô đỏ lên, lời nói không mạch lạc, trong lòng không kiềm chế được lại xuất hiện một suy nghĩ, người nào đó còn chưa bao giờ nói với cô lời như vậy, đừng nói chữ “Yêu”, ngay cả chữ thích còn chưa từng nói...

Dịch Hàn lại cười rộ lên, “Đừng khẩn trương, cô nhóc! Anh không có ý gì khác, anh biết rõ em đã kết hôn, sẽ không quấy nhiễu em, chỉ có điều, hy vọng em có thể cho phép anh lấy thân phận một người bạn hiện diện bên cạnh em, ngày nào đó khi anh ta bắt nạt em, anh sẵn lòng hy sinh chút nhan sắc, cho em mượn bả vai của anh! Hình như nhan sắc của anh không thua kém anh ta đúng không?”

Duy Nhất không nhịn được bật cười, Dịch Hàn cũng cười một tiếng, bên trong phòng bệnh yên tĩnh lại, tiếng bàn luận của y tá ngoài cửa lại nghe rõ ràng.

“Cô biết không? Trong phòng bệnh này là bà xã của Lãnh Ngan.”

“Hả? Chính là người phụ nữ gần đây báo chí đăng tin xôn xao? Là con gái người phạm tội giết người, hai mẹ con cũng bị người kia cưỡng hiếp?”

“Không phải chứ! Sao Lãnh Ngan lại thích người phụ nữ như vậy, còn hồng hạnh xuất tường, thật sự quá đáng thương! Cô hãy nghe tôi nói, người đàn ông ở bên cô ta cả đêm cũng không phải Lãnh Ngan!”

“Chẳng lẽ là người tình trong xi căng đan của cô ta?”

“Tôi nghĩ là vậy...”

Tiếng bàn luận dần đi xa, Dịch Hàn và Duy Nhất đều lúng túng, nhất là Dịch Hàn, dáng vẻ hết sức áy náy, “Xin lỗi, Duy Nhất, gây phiền toái cho em.”

Duy Nhất lắc đầu, cười khổ, “Là em làm liên lụy đến danh tiếng của anh mới đúng, em vốn không thanh minh được!”

“Ai nói!” Dịch Hàn nghiêm túc trách cứ cô, “Tại sao nói mình như vậy? Anh không tin mấy tin tức báo chí nói hươu nói vượn!”

“Anh... Không tin?” Duy Nhất hơi ngoài ý muốn, bây giờ người người đều coi cô là người phụ nữ không tốt.

“Đừng! Anh chỉ tin tưởng hai mắt mình, trong mắt anh, Duy Nhất là cô gái thuần khiết nhất, đáng yêu nhất! Cũng là cô gái lạc quan kiên cường trong đau khổ! Cho nên, không nên bị lời đồn nhảm nhí đánh lừa!” Dịch Hàn nhìn cô chăm chú, ánh mắt chắc chắn mà nóng bỏng.

“Dịch Hàn! Cảm ơn anh!” Nước mắt tuôn trào ra từ hai mắt Duy Nhất, đó là an ủi và tin tưởng mà Duy Nhất nhận được trong áp lực không cách nào chịu đựng được gần đây.

“Thật là cô nhóc ngốc!” Dịch Hàn cung chiêu xoa xoa tóc cô, thử thăm dò ôm khẽ cô vào trong ngực.

Duy Nhất nhẹ nhàng tựa vào trong ngực anh, cô mệt chết đi được, thật sự cần một chỗ dựa, chỉ là một chỗ dựa vào...

Dịch Hàn dần xiết chặt vòng tay, thân hình nhỏ nhắn mềm mại không xương của cô ở trong lòng anh.

“Uỳnh” một tiếng, cửa phòng bệnh bị người đẩy mở, hai người nhanh chóng tách ra, Lãnh Ngan mặt đen xì đứng ở cửa. Anh thường ngày cẩn thận tỉ mỉ, tóc hơi lộn xộn, hai nút áo phía trên áo sơ mi cũng không cài, lộ ra lồng ngực cường tráng, thậm chí vạt áo sơ mi không ở trong dây lưng, hoàn toàn là dáng vẻ nhếch nhác, cặp mắt đỏ rực, môi khô khốc. Đây, là Lãnh Ngan sao?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105: Thì ra là như vậy

Đáy lòng Duy Nhất khẽ run rẩy, một luồng khí lạnh bò qua từ sống lưng, phút giây đó, đầu óc của cô lại nhảy ra một chữ “Sợ”...

Dịch Hàn thấy tình hình này, đứng lên, tao nhã đưa tay phải ra, “Xin chào, Lãnh tiên sinh, tại hạ * là Dịch Hàn.”

(*) tại hạ: kẻ hèn này, lời nói khiêm nhường thường thấy trong Bạch thoại thời kỳ đầu (Lạc Việt).

Lãnh Ngan hoàn toàn không nhìn anh ta, cũng không để ý tới anh ta đang đưa tay ra, đi thẳng tới trước giường Duy Nhất, bóng đen khổng lồ khiến Duy Nhất khẽ run lên, không tự chủ cúi đầu.

Dịch Hàn lúng túng, tay dừng giữa không trung trong chốc lát rồi thu lại, tự giễu cười một tiếng, “Quả nhiên là núi băng! Duy Nhất, xem ra anh ở đây là dư thừa, anh đi trước! Rảnh rồi sẽ liên lạc lại! Bye bye!”

“Bye bye!” Duy Nhất hoang mang, không dám nhìn Lãnh Ngan, ánh mắt vẫn đuổi theo Dịch Hàn ra cửa.

“Rất không ổn sao?” Giọng nói chua chát khiến đầu cô xoay lại.

Duy Nhất chép miệng, nhưng không để ý đến anh.

Vốn tưởng rằng anh sẽ lừa gạt lên trời giống như lần trước, ít nhất, trong lòng đã chuẩn bị tốt chịu đựng cơn cuồng nộ của anh, không ngờ, anh lại ngã ngồi xuống giường cô thật mạnh, ôm chặt lấy cô, đầu vùi trên cổ cô, hô hấp nặng nề, “Duy Nhất, bảo bối, cuối cùng coi như anh đã tìm thấy em rồi!”

Anh gọi cô là bảo bối? Cô không nghe nhầm chứ? Hơi thở của anh nóng quá, mặt cũng rất nóng, nóng đến mức cô không được tự nhiên.

“Này, anh... Anh nói chuyện thôi! Anh ôm tôi không thờ nổi!” Duy Nhất đẩy anh một cái, chỉ cảm thấy thân thể của anh càng thêm nặng nề, đè lên vai cô, gánh nặng không chịu nổi.

“Này! Lãnh Ngan!” Cô gọi anh, nhưng anh không phản ứng lại. Cô bị sợ, ôm lấy anh khẽ lay, “Lãnh Ngan! Lãnh Ngan! Anh đừng làm tôi sợ!”

Thân thể của anh dần trượt xuống, ngã xuống giường, hai mắt nhắm nghiền.

“Lãnh Ngan! Lãnh Ngan! Bác sỹ mau tới đây!” Duy Nhất liều mạng rung chuông.

Cửa phòng bệnh mở ra, tiến vào lại là Tàn Nhiên.

“Tần đại ca! Mau mời bác sỹ tới, Lãnh Ngan anh ấy sao vậy?” Lòng Duy Nhất bị níu chặt, tất cả không vui quăng hết ra ngoài chín tầng mây, vào giờ phút này, chỉ lo lắng và sốt ruột về anh.

Bác sỹ nói cho cô biết, anh chỉ bị cảm cộng thêm sức khỏe cạn kiệt dẫn đến bất tỉnh, không có gì đáng ngại, thu xếp cho anh ở phòng bệnh ngay bên cạnh.

Cuối cùng Duy Nhất cũng thở phào nhẹ nhõm, ngồi bên cạnh giường anh, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nóng bỏng, đôi môi nứt nẻ của anh, trong lòng cảm thấy đau đớn, mới hai ngày, anh đã gầy...

Cô thừa nhận, cô thua, khoảnh khắc khi anh té xỉu bên người cô, cô đã thua, mặc kệ anh đối xử thế nào với cô, anh đã tiến vào trong lòng cô. Cho dù cô định trốn tránh như thế nào, muốn quên, đều vô ích...

“Thiếu phu nhân.” Tàn Nhiên đẩy cửa ra, khẽ gọi cô ở sau lưng.

Duy Nhất xoay người, “Sao lại thành thế này? Đang tốt lành, sao anh ấy lại ngã bệnh?”

Tàn Nhiên thờ dãi, “Thiếu phu nhân, thật ra thì, cũng là vì cô.”

“Vi em?” Duy Nhất cảm thấy kinh ngạc.

Tàn Nhiên gật đầu, “Đúng! Đêm thất tịch ấy, đúng là thiếu gia lên thăm mộ thiếu phu nhân trước, đây là thói quen nhiều năm của thiếu gia. Thật ra thì cậu ấy chỉ đi thăm một lúc thôi, đến chập tối đã chuẩn bị trở lại, nhưng mà đường bị lún, xe không đi được. Cậu ấy nói vốn định gọi điện thoại cho tôi, để tôi đi đón cậu ấy, nhưng điện thoại lại hết pin.”

Hóa ra là như vậy... Lòng Duy Nhất đã hơi động đậy...

“Cậu ấy nhớ có hẹn với cô, vì vậy bỏ xe đi bộ trở lại, vốn hy vọng trên đường có thể gặp ai để đi nhờ xe một đoạn, nhưng thời tiết bão táp như vậy, ai không có chuyện gì lại đi nghĩa trang chứ! Bởi vì thời tiết quá ác liệt mà ngay cả xe bus cũng ngừng hoạt động. Cho nên, thật ra thiếu gia đi bộ về, trên xe không có dù, ngâm mưa mấy giờ, không cảm mới là lạ!”

Trong đầu Duy Nhất thoáng hiện lên hình ảnh đôi gầy da dính đầy bùn sinh dẻ trước cửa nhà, hai mắt đã sớm ràn rụa nước mắt, “Đồ ngốc! Anh ấy mới chân chính là kẻ ngốc nghếch! Sao lại ngốc như vậy!” Không nhìn được cảm tay của anh, chôn mặt mình vào trong lòng bàn tay anh mà nước nờnghẹn ngào, cuối cùng cô cũng nhớ tới, ngày anh vác cô từ tập đoàn Doãn thị về nhà, lúc cường hôn cô, cô đã cảm thấy môi anh nóng đến dọa người, trên người anh cũng nóng đến dọa người, cô lại không ngờ anh ngã bệnh, là cô quá không cẩn thận!

“Vậy hôm nay hai người tìm được em như thế nào?” Cô lau nước mắt ngược mặt lên hỏi.

“Quá trình này hơi phức tạp!” Tàn Nhiên trả lời, “Ngày hôm qua lúc cô đi làm, di Lư đã muốn nói cho cô biết, thiếu gia ngã bệnh, lại không chịu gặp

bác sỹ, nằm ở trên giường không dậy nổi, nhưng cô không để ý đã đi, đi Lưu không thể làm gì khác hơn là bảo tôi đi đón bác sỹ tới nhà. Lúc tôi về nhà, lại phát hiện cậu ấy đã thức dậy, nằm trên giường xem báo, nội dung trên báo chỉ là cô, biết không? Về cô?”

Duy Nhất khẽ gật đầu, “Biết! Em đã xem!”

“Sau đó Doãn Tử Nhiên lại gọi điện thoại cho cậu ấy, nói phải lái xe đưa cô về, cậu ấy chờ cô mòn mỏi mà cô không trở lại, gọi điện thoại cho cô lại không nhận, nên sốt ruột, tiêm cũng không chịu, uống lung tung hai viên thuốc rồi đi công ty tìm cô, mới biết cô vốn không về nhà. Vì vậy, cậu ấy đi tìm lái xe ngay lúc đó, hỏi chỗ cô xuống, đến cảnh sát giao thông kiểm tra bằng ghi hình khu vực kia vào thời điểm đó, phát hiện cô lên một chiếc xe. Phương pháp giống nhau, vẫn lần theo dấu vết đến nghĩa trang, qua lại chạy vạy làm trễ nải không ít thời gian, kết quả khi cậu ấy đến nghĩa trang, cô đã không còn ở đó. Cậu ấy lại điều tra tư liệu về tất cả các xe đã ra vào nghĩa trang ngày hôm đó, phải chúng tôi kiểm tra từng cái, cuối cùng xác định mục tiêu lên xe Dịch Hàn, lại thông qua bằng ghi hình của cảnh sát giao thông, ít nhất hơn một ngàn cuốn băng, mới phát hiện xe Dịch Hàn ở bệnh viện này, như vậy, đã suốt một đêm, đoán chắc bệnh tình phải tăng thêm thôi.”

Tần Nhiên nói đến đây, Duy Nhất không không chế nổi nữa, khẽ đánh Lãnh Ngan, gào khóc, “Anh là đầu heo! Đúng là đầu heo lớn!”

Tần Nhiên nhìn cô, khẽ mỉm cười, nước mắt chợt hiện, anh nghiêm nhiên trở thành người dư thừa, có thể đi được rồi...

Nhẹ nhàng đóng cửa lại, để cho bọn họ thế giới yên tĩnh, mặc dù đã từng cảnh báo Duy Nhất không nên yêu thiếu gia, nhưng nhìn tình hình bây giờ, hăm sâu không chỉ có Duy Nhất, đây có lẽ là chuyện tốt...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 106: Để cho em báo thù một lần?

“Duy Nhất, Duy Nhất...” Trong hôn mê anh thì thầm nói nhỏ.

Duy Nhất vội vàng cầm tay của anh, “Em ở đây, Lãnh Ngan, em ở đây!”

Trong hôn mê, anh vẫn nắm chặt tay cô, “Đừng đi, Duy Nhất, đừng rời khỏi anh...”

“Ông chú ngốc! Em không đi, Duy Nhất ở đây!” Nước mắt Duy Nhất lại tuôn ra, đã hôn mê một ngày, sao vẫn còn chưa tỉnh! Sờ trán của anh, giống như đã không còn nóng, trên người rất nhiều mồ hôi, bác sỹ nói nếu như ra mồ hôi thì chứng minh chuyển biến tốt đẹp, Duy Nhất âm thầm vui mừng. Bác sỹ còn nói, nếu mồ hôi nhiều phải lau khô cho anh, để phòng lại bị cảm lạnh...

Duy Nhất lập tức đến phòng vệ sinh lấy nước ấm, cởi áo sơ mi của anh, cẩn thận lau bên ngoài cho anh. Dường như bộ phận ướt mồ hôi nhiều nhất là ở phần lưng, nhưng cô lau không tới, đẩy cũng không đẩy được, ôm dậy lại ôm không nổi, sau mấy lần thất bại, Duy Nhất ném khăn lông vào chậu nước bắt đầu khóc. “Heo ngốc! Đã có thể làm chủ người ta, còn không tự chăm sóc mình cho tốt! Không phải tự làm mình bị thương, cũng tự khiến mình bị bệnh, mỗi lần đều để người ta phục vụ! Lúc em bị bệnh anh còn không chăm sóc em, chính em còn là bệnh nhân, không làm trọn vẹn được đâu! Anh mau dậy đi, mau dậy đi! Đứng lên phục vụ em!”

Thấy anh vẫn không có phản ứng, quyết định nằm lên ngực anh khóc, vừa khóc vừa mắng, “Lãnh Ngan, em cảnh cáo anh một lần cuối cùng! Anh lập tức tỉnh lại cho em, nếu không em... Em... Em tái hôn!”

“Em dám!” Một tiếng quát nhẹ vang lên bên tai.

Duy Nhất vui mừng khôn xiết, ngẩng đầu, con ngươi sáng trong suốt của Lãnh Ngan đang nhìn cô, nụ cười khẽ trên môi.

“Anh đã tỉnh! Tốt quá!” Cô lập tức hí hửng, nhào vào người anh hoan hô.

“Em định tái giá với ai? Dịch Hàn đó sao?” Nhưng anh lại nhất quyết không tha mà bám lấy những lời nói này, anh chưa từng quên, lúc anh vào phòng bệnh, cảnh đầu tiên anh nhìn thấy chính là bọn họ đang ôm nhau.

Duy Nhất đánh một quyền mạnh lên người anh, “Anh còn không biết xấu hổ mà ghen! Lúc anh bệnh có em ở bên cạnh, mà khi em bệnh anh đang ở đâu? Nếu không phải có Dịch Hàn, nói không chừng em đã chết rồi! Anh còn muốn nhìn thấy bà xã của anh?”

Anh khẽ cười, bóp mũi của cô, “Thấy em còn nhớ rõ là bà xã của anh nên nể mặt tha cho em! Tiếp tục phục vụ anh! Đến đây tắm cho anh!”

“Em không! Anh nên hầu hạ em!” Duy Nhất nằm bất động trên người anh.

Nhưng anh lại đồng ý sáng khoái, “Được! Anh hoàn toàn vui lòng!” Nói xong đưa tay luồn vào trong quần áo của cô, tay khác vén vạt áo của cô lên, cố gắng cởi áo sơ mi của cô ra.

“Đừng!” Duy Nhất bị dọa sợ đến mức ngồi dậy, “Em không muốn anh hầu hạ!”

“Anh vẫn thích em phục vụ anh...” Lãnh Ngạn nhìn khuôn mặt ửng đỏ của cô, khẽ mỉm cười, trong lòng khẽ dâng lên chút đau thương, anh tình nguyện để cô phục vụ anh, không phải bởi vì sợ khổ cực, mà bởi vì anh đã từng ước nguyện, anh và cô ở chung một chỗ, nếu có báo ứng, nhất định phải báo ứng trên người anh, từ tình huống hiện nay, xem ra chịu khổ trên thân thể vẫn là anh, như vậy rất tốt, anh tình nguyện như vậy...

Đôi mắt Duy Nhất chợt đỏ, “Lãnh Ngạn, em không sợ hầu hạ anh, nhưng mà, em không muốn, em chỉ muốn anh thật tốt... Anh quả dưa ngọt này, lại không giải thích với em...”

“Anh giải thích, có phải em không muốn nghe.” Anh nhẹ nhàng cầm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn, hốc mắt đỏ ửng của cô là vì anh sao? Nếu như vậy, anh thật sự rất cảm động.

Giải thích? Duy Nhất cẩn thận nhớ lại, dường như đúng là anh đã nói, nhưng mình lại nổi giận dùng đũa cắt đứt anh...

“Khoản phụ của điều thứ hai trong hiệp ước, sau khi phát sinh chuyện gì đều không được kích động, nhất định phải nghe đối phương giải thích.” Duy Nhất hăng hái gật đầu tỏ vẻ nhấn mạnh.

Lãnh Ngạn cũng chiều cười một tiếng, “Bé ngọt, chỉ em mới có thể kích động, tuổi của anh cũng có thể làm chú của em, còn có thể kích động sao?”

Duy Nhất không tỏ rõ ý kiến mà méu máo, “Thật sao? Vậy lần trước ai vác em từ tập đoàn Doãn thị về nhà! Còn... em” Cô chợt ngừng lại.

“Em thế nào?” Anh nhìn cô cười xấu xa.

“Em không nói! Anh có ý!” Duy Nhất đỏ mặt, cúi đầu.

“Anh biết lỗi! Lần trước do anh không đúng, quá thô lỗ!” Anh chợt bật cười, “Vậy lần này để cho em báo thù đi!”

“Báo thù nào?” Duy Nhất ngơ ngác nhìn anh.

“Không bằng... Anh để cho em cưỡng bức một lần!” Chân mày quăn rũ của anh giật giật liên tục.

“Anh... Đồ háo sắc!” Mặt Duy Nhất đỏ bừng lên, nhìn anh chằm chằm, nũng nịu ngượng ngùng.

Nhưng anh lại nhấp nháy hai hàng chân mày, “Nếu không phải em muốn báo thù, sao lại ngồi trên người anh như vậy?”

Được anh nhắc nhở, Duy Nhất mới cúi đầu nhìn mình, cô đang vô cùng bất nhả ngồi trên hông anh, mà chỗ nào đó của anh đã phát ra tín hiệu...

“A!” Duy Nhất hét to một tiếng, không hiểu sao mình lại trở thành tư thế như vậy, hấp tấp nhảy xuống khỏi người anh, thẹn đến mức muốn chui xuống đất, vội vàng bỏ lại câu nói, “Chú, nếu chú đã tỉnh thì không cần em hầu hạ nữa, em đi trước, bye bye!” Cô nhanh chân bỏ chạy.

Lãnh Ngạn nắm chặt lấy tay cô, “Đi đâu?”

“Em về phòng bệnh của em!” Duy Nhất cười hi hi, muốn giỡn đùa khỏi nắm tay cứng như sắt của anh, không ngờ tuy anh bị bệnh, nhưng hơi sức vẫn lớn như thế...

“Không cho phép! Chúng ta ở chung một phòng bệnh!” Lãnh Ngạn có chết cũng không buông tay.

“Không được! Phòng này chỉ có một cái giường!” Duy Nhất kéo cánh tay ra, vẫn phí công.

“Chẳng lẽ em định ngủ khác giường với anh?” Anh nhiu mày lại, là tín hiệu nổi giận...

Thức thời mới là trang tuần kiệt! Cô chắc chắn sẽ không nói muốn chia giường ngủ với anh, trừ phi đầu óc cô bị hư! “Không phải, bác sỹ... Bác sỹ chắc chắn không cho phép...”

“Yên tâm, không có gì ông xã em không làm được! Tới đây, ngủ với anh một lúc, anh có lời muốn nói với em!”

Ánh mắt anh sáng lấp lánh như nước, dịu dàng như nước, hóa ra bốn chữ đó chính là đến từ đây sao... Cô hiểu...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thân Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107: Theo đuổi em lần nữa

Cô kỳ kèo mè nheo nằm bên cạnh anh, lập tức bị anh cuốn vào trong ngực.

“Bảo bối, mấy ngày nay em đã chịu khổ rồi!” Anh ấn đầu cô vào trong lòng, hôn sợi tóc mềm mại của cô. “Nhớ về sau có uất ức nhất định phải chạy về bên cạnh anh, anh đã nói, nước mắt của em chỉ có thể chảy về phía anh.”

“Em cho rằng... Anh không quan tâm em!” Thật sự rất thích nghe anh gọi cô là bảo bối, nhưng mà, cô thật sự là bảo bối của anh sao? Tới bây giờ anh vẫn chưa từng nói từ “Yêu”, anh cũng chưa từng nói với vợ trước của anh sao?

“Không cho em nói càn! Em là người anh quan tâm nhất!” Anh giận tái mặt, bắt mắt nhìn cô.

Chỉ là quan tâm nhất... Cũng không phải yêu sao? Cô thật sự không định so sánh với Đinh Nhi, nhưng dù vô tình hay cố ý rốt cuộc vẫn tiến hành so sánh.

Cuối cùng, không nhịn được, nhẹ giọng hỏi, “Lãnh Ngạn, em... Và Đinh Nhi, anh... Quan tâm người nào hơn?”

Giờ phút này, cô thật sự rất hồi hộp, dù vô ý hay cố ý cô đã tiến hành so sánh tương đối với Đinh Nhi ở trong lòng. Đinh Nhi dịu dàng, cô xảo trá; Đinh Nhi do anh cưới hồi đang hoang, mà mình chẳng qua chỉ là hiệp ước thay thế; Đinh Nhi có gia thế tốt đẹp, cô dù sao cũng chỉ là một cô bé lọ lem...

Cô hồi hộp và lo sợ nghi ngờ nhưng chờ được chỉ là một tiếng thở dài sâu kín, “Xin lỗi, Duy Nhất, em vẫn tức giận chuyện đêm thất tịch sao? Anh thật sự không có ý trái hẹn, làm như thế nào thì em mới bằng lòng tha thứ cho anh?”

Lòng Duy Nhất dần dần chìm xuống, anh đang né tránh vấn đề...

“Duy Nhất, bảo bối...” Hình như anh biết cô rất thích nghe anh gọi bảo bối, lại gọi thành nghiện, vui đầu vào cổ cô, khẽ cắn cổ của cô.

Mà quả thật là Duy Nhất nghe tới nghiện, khẽ rút cổ trốn tránh ngứa ngáy này, đáy lòng dần bình thản lại, ngọt ngào xông lên đầu, quay người, đưa lưng về phía anh, “Anh gọi ai là bảo bối? Em sẽ không dễ dàng tha thứ cho anh!”

“Vậy em muốn như thế nào mới bằng lòng tha thứ cho anh?” Anh dựa sát vào người cô, cuốn lấy cô.

“Trừ phi, anh theo đuổi em lần nữa!” Duy Nhất cong môi lên, giống như cả đời này chưa được nếm thử mùi vị được người theo đuổi, người ta còn chưa tặng hoa cho cô, ngay cả Doãn Tử Nhiên ngốc nghếch đó cũng đã đưa bánh ngọt cho cô mà chưa tặng hoa, nếu cứ như vậy gả làm vợ, cũng quá thua thiệt!

“Chuyện này... Không cần thiết chứ? Anh chưa bao giờ theo đuổi con gái, sẽ không đuổi theo!” Anh lộ vẻ khó xử.

Duy Nhất gạt mình không ít, “Không thể nào! Anh lớn tuổi như vậy sao chưa từng theo đuổi con gái? Vậy anh...” Vốn định nói, vậy anh và Đinh Nhi, nhưng cảm giác không nên mãi đắm vào chỗ đau của anh, nên ngừng lại.

Lãnh Ngạn bị lời nói của cô chọc giận, lớn tuổi? Không phải anh rất già chứ? Tức giận tròn mắt nhìn cô, “Chồng em vừa đứng chỗ nào, thì sẽ có phụ nữ dính sát, còn cần anh theo đuổi sao? Nếu như không phải anh sợ phiền già bộ núi băng, đã sớm bị phụ nữ ăn tươi nuốt sống, còn đến lượt em?”

Môi cô hơi co quắp, người này quá thói tha rồi! Cô sẽ cố tính không dính lên người anh! “Vậy sao? Vậy anh đừng dán lên người em! Trên thế giới này luôn có ngoại lệ đó!”

Ngón tay anh nâng cằm cô lên thật cao, cánh tay dài quấn chặt lấy eo cô. Anh không nói gì, vẻ mặt như đưa đám, lại càng quấn chặt, “Được! Theo đuổi thì theo đuổi! Anh không tin anh không giải quyết được cô nhóc em!”

Duy Nhất âm thầm cười một tiếng, đẩy cánh tay anh ra, “Nếu như vậy, trước khi anh theo đuổi được em chúng ta chỉ làm bạn bình thường, chắc ngủ chung không tốt lắm! Em vẫn nên trở về phòng bệnh của mình thôi!”

Cô xoay người thật nhanh nhảy xuống giường, rồi xoay người lại chỉ Lãnh Ngạn, “Không cho phép đuổi theo, không cho phép chơi xấu, không cho phép phá hỏng quy tắc trò chơi, nếu không, đừng mơ tưởng lqđ gặp được em!”

Cánh tay anh ôm trống không, ngạc nhiên, “Ý của em là, nếu anh không theo đuổi được em, chúng ta cũng không thể... cái đó?”

“Đó là đương nhiên!” Đôi tay Duy Nhất vẫn vòng trước ngực, cười hả hê.

“Phản đối!” Anh giơ cao hai tay.

“Phản đối không có hiệu quả!” Cô che miệng cười trộm, “Chú không thể bắt nạt đứa bé!”

Anh căm tức nhìn cô, hận không thể lập tức đặt cô ở dưới người, điện thoại di động của anh chợt vang lên, “Anh nghe điện thoại trước rồi thu thập em!”

Duy Nhất thấy khi anh nghe điện thoại nét mặt dần nghiêm túc, không biết xảy ra chuyện gì, thỉnh thoảng còn nhắc tới tờ báo và tên cô.

“Thế nào?” Chờ anh nghe điện thoại xong, cô tò mò hỏi.

“Không có việc gì!” Anh nghi ngờ nhìn cô, “Em còn biết ai? Có năng lực không kém anh?”

Duy Nhất khẽ lắc đầu, “Không có! Cũng chỉ có Doãn Từ Nhiên, còn có Dịch Hàn đó...” Cô cẩn thận từng ly từng tý nhắc tới tên này, “Rốt cuộc làm sao?”

“Là như vậy. Anh kêu Tàn Nhiên đi thu thập toàn bộ mấy tờ báo viết tin tức tiêu cực về em, nhưng Tàn Nhiên lại nói, đã có người thu thập trước anh, hơn nữa không biết đối phương là ai. Anh không tra được, sẽ là ai? Tại sao phải giúp em?” Anh âm thầm suy nghĩ.

Duy Nhất khẽ nhún vai, “Vậy em cũng không biết, bản cô nương trời sinh đức hạnh, gặp người người thích, người muốn giúp em rất nhiều!”

“Nhiệm Duy Nhất!” Lừa gạt của anh dễ dàng bị cô khơi lên, “Em dám quyến rũ đàn ông ở bên ngoài cho anh coi, em sẽ biết tay!”

“Chà chà! Chà chà!” Duy Nhất làm mặt quỷ về phía anh, “Chú đừng kích động, điều bổ sung khoản thứ hai dlqd của hiệp ước, không nên kích động khinh địch! Hơn nữa anh lớn tuổi như chú vậy, càng phải bình tĩnh hòa nhã, đề phòng bệnh người già!”

Buồn cười! Lại là lớn tuổi! Anh xuống giường giữ lấy cô, “Anh muốn em nhìn anh rốt cuộc bao nhiêu bó tuổi! Chê anh không đủ dũng mãnh đúng không?” Nói xong định hôn lên môi cô.

Duy Nhất đưa tay chặn lại, anh hôn lên tay cô, “Chú, đã nói không thể không tuân theo quy tắc trò chơi!”

“Anh mặc kệ! Anh dùng sức mạnh, được chưa! Vô lễ với bà xã mình không phạm pháp!” Anh ôm lấy cô mạnh mẽ đặt lên giường.

Duy Nhất kéo mạnh chuông, một lát sau, y tá vội vã chạy đến, phá cửa xông vào, lại bắt gặp hình ảnh mặt đỏ tới mang tai.

Lãnh Ngan thẫn thờ một tiếng, buông tay ra, Duy Nhất cười ha ha, chạy về phòng bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Làm thế nào để theo đuổi em

Editor: Puck

Sau khi ở trong bệnh viện mấy ngày, Tàn Nhiên lại đón anh xuất viện, đồng thời giao một phần tài liệu đã điều tra cho Lãnh Ngan.

“Tôi không xem, cậu nói một chút đi.” Lãnh Ngan để tài liệu sang bên cạnh.

“Dịch Hàn, đến từ bang California Mỹ, chưa lập gia đình, tư liệu người thân trống rỗng, không có tiền án tiền sự, một trong các sở trường là tài chính, mục đích trở về để tiến hành đầu tư, công ty trong danh sách chỉ có nhà hàng băng chuyền tên ONLY kia.” Tàn Nhiên bấm báo từng điều.

“Chỉ đơn giản như vậy?” Lãnh Ngan nghi ngờ nặng nề trong lòng, cái tên ONLY kia cũng khiến cho anh rất không thoải mái.

“Chỉ điều tra được nhiều vậy.”

“Tôi không tin, điều tra tiếp! Người này tuyệt đối không đơn giản!” Lãnh Ngan mở tài liệu ra nhìn một chút.

“Điều tra cái gì vậy? Có thể trở về nhà sao? Không muốn ở lại bệnh viện!” Sau cửa xuất hiện một khuôn mặt tươi cười rạng rỡ.

Lãnh Ngan không biến sắc, nhanh chóng cất kỹ tài liệu, mặt tươi cười quay lại, “Có thể đi về, bảo bối!”

Anh rất vui vẻ khi có thể nghe thấy hai chữ ‘về nhà’ từ miệng cô, kể từ khi có cô, anh mới cảm thấy nơi đó giống như nhà!

Duy Nhất nhún nhún mày, người này bây giờ quả thật không phân biệt được trường hợp ở đâu cũng gọi cô là bảo bối...

Lãnh Ngan giao đồ cho Tàn Nhiên, bản thân ra cửa tiện tay ôm Duy Nhất, định hôn cô, lại bị cô đẩy ra, bĩu môi lắc đầu liên tục, “Chú, kiểm chế kiểm chế, không nên vọng động!”

Lãnh Ngan chỉ thiếu cắn đầu lưỡi, cô nhóc thói muốn anh kiểm chế, lại còn nhếch môi cao như vậy, làm ra dáng vẻ đáng yêu, không phải dụ dỗ anh sao?

“Bảo bối, nói cho anh biết, làm như thế nào để theo đuổi em?” Lãnh Ngan cầm tay cô, cảm thấy Duy Nhất giãy giụa, anh không buông tay, đây là nhượng bộ lớn nhất của anh rồi.

Duy Nhất cũng biết không thể quá đáng, mặc anh dắt đi, suy nghĩ một chút rồi nói, “Xem thêm hiệp nghị của chúng ta!”

Thật ra thì cô cũng chỉ muốn nghe anh nói “Anh yêu em” mà thôi... Mặc dù cô biết đàn ông giống như Lãnh Ngạn không thể nào treo ba chữ đó trên khóe môi, nhưng nếu như không nói một lần, sao cô hiểu được lòng anh?

Trở lại nhà họ Lãnh, Lãnh Ngạn lại không vội đi công ty, chui vào thư phòng, bắt đầu gọi điện thoại, “Này, Tiêu, là tôi, có chuyện muốn nhờ chỉ giáo!”

Doãn Tiêu Trác cảm thấy ngoài ý muốn, “Hả? Tôi còn có chuyện có thể dạy cậu sao? Tốt quá! Tội tôi chờ ngày này lâu rồi! Nói!” Rồi sau đó cười thả cửa...

Lãnh Ngạn thấy cậu ta cười như tiểu nhân đắc ý, mặt đen xì lại, cuối cùng nặn ra một câu, “Theo đuổi phụ nữ như thế nào?”

Doãn Tiêu Trác thiếu chút nữa ngã xuống từ trên ghế, “Không thể nào, đừng quên bây giờ cậu đã là đàn ông có vợ, còn muốn theo đuổi phụ nữ, cậu không muốn sống hả?”

Lãnh Ngạn sờ huyệt thái dương chỉ cảm thấy đau đầu, “Người anh em, chính là cô ấy muốn giày vò gì đó, muốn tôi bắt đầu theo đuổi cô ấy lần nữa!”

Doãn Tiêu Trác bùng phát một trận cười to, “Buồn cười quá, Lãnh Ngạn cũng có ngày khổ sở, cái này gọi là gì? Vô quyết dày có móng tay nhọn?”

“Cười đã chưa?” Đường cong trên mặt Lãnh Ngạn trở nên cứng ngắc.

Hình như Doãn Tiêu Trác cảm thấy trong điện thoại đang tỏa ra khí lạnh, lập tức ngừng cười, “Ha ha, lão đại nổi đóa! Dạy cậu một phương pháp đơn giản nhất, không phải cậu và Duy Nhất đã kết hôn rồi sao? Sợ cái gì? Trực tiếp đề nghị, giải quyết tất cả!”

“Vấn đề là ở chỗ này! Cô ấy nói không theo đuổi được, sẽ không để cho tôi... Ngay cả cơ hội đụng ngã cũng không có!” Lãnh Ngạn kể khổ với cậu ấy.

“Ha ha ha ha!” Lần này Doãn Tiêu Trác cười đến trực tiếp ngã từ trên ghế xuống đất, nhưng lập tức cảm thấy biểu cảm của đối phương có thể không ổn, vội vàng ngừng cười, “Xin lỗi, xin lỗi, tôi không cố ý cười, chỉ có điều chuyện này thật sự quá buồn cười, ha ha ha ha!”

“Cho cậu thời gian ba giây, nói hay không?” Ánh mắt Lãnh Ngạn đã có thể giết chết người...

“Được, tôi nói, tôi nói...” Anh nói nhỏ một hồi vào trong điện thoại di động, sau khi cúp điện thoại lại cười to một trận, khiến nữ thư ký đi vào nhìn nhiều lần...

Buổi chiều có khoảng thời gian lớn, Lãnh Ngạn ở thư phòng nhìn bảng báo cáo của công ty, Duy Nhất đi vào tìm anh.

“Có phải muốn ra ngoài chơi không? Anh đi cùng em.” Khó có được một ngày nhàn rỗi, anh rất vui lòng đi cùng cô.

Duy Nhất lại nói, “Muốn tìm anh nói chuyện phiếm thôi.”

Anh cười một tiếng, “Tán gẫu cái gì?” Tựa tay muốn ôm cô vào trong ngực.

Duy Nhất vội vàng lui về phía sau, mang cái ghế ra ngồi đối diện anh, cười hi hi, “Khoảng cách an toàn.”

Lãnh Ngạn nhún mày, anh không quen cuộc sống thế này! Nếu phương pháp của Doãn Tiêu Trác không có tác dụng, anh nhất định giết chết cậu ta!

“Lãnh Ngạn, em biết rõ có vài lời không nên hỏi, nhưng mà em rất tò mò.” Duy Nhất chống cằm nhìn anh.

“Có gì cứ hỏi, anh sẽ không gạt em.” Anh kiên nhẫn chờ cô.

“Anh và Đình nhi... Hai người ai theo đuổi ai?” Cô lấy đũa khuấy khuấy.

Lúc đầu anh hơi ngần ra, tại sao cô luôn hiếu kỳ chuyện Đình nhi vậy?

Sau nghĩ lại hiểu ra một chút, cô nhóc đang ghen? Rốt cuộc đây có tính là chuyện tốt không? Sức nặng của Đình nhi ở trong lòng anh không nhẹ, cô nhóc này lại là bảo bối trong lòng anh, hai người không thể so sánh, anh cũng không thích tương đối như vậy, chỉ có điều, Duy Nhất còn nhỏ, anh hiểu cô... Vì vậy cười cười, “Tội anh tự nhiên đi chung với nhau, không có ai theo đuổi ai...”

Cũng không biết đáp án này có thỏa mãn cô không, chỉ nghe cô nhẹ nhàng “À” một tiếng, tiếp tục hỏi, “Vậy, tại sao thất tịch hàng năm anh phải đi thăm chị ấy?”

Anh ngẫm nghĩ, cuối cùng vẫn không giấu giếm cô, “Bởi vì đêm thất tịch là ngày đầu tiên tội anh thổ lộ, coi như ngày đính ước thôi.”

Trong lòng Duy Nhất lập tức nổi lên chua xót, bọn họ từng thổ lộ, nói cách khác, ít nhất từng nói ba chữ kia...

“Sao vậy?” Anh nhận ra cô mất hứng.

“Không có gì!” Cô cuống quýt che giấu, “Em chỉ hy vọng... Lần sau khi anh đi thăm chị Đình nhi có thể dẫn em theo không?”

Anh ngần ngại, có lẽ, có thể...

“Vậy chiều nay chúng ta đi đi!” Cô thấy anh không phản đối, lập tức đề nghị.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Thì ra đúng là nhiều năm trước

Trước khi đi nghĩa trang, Duy Nhất không quên đặt một cây dù trên xe.

“Trời hôm nay sẽ mưa sao?” Lãnh Ngạn nhìn cô.

Duy Nhất liếc nhìn anh, “Không biết, chỉ đề phòng trước, nhờ đường lùn, em không muốn như tên ngốc đội mưa về nhà!”

Lãnh Ngạn im lặng, cô nhóc này càng ngày càng lớn mật, lại dám công khai mắng anh là tên ngốc, một ngày nào đó phải trừng trị cô thật tốt! Nghĩ đến hai chữ trừng trị lại bắt đầu phiền muộn, cũng không biết phương pháp Doãn Tiêu Trắc dạy có áp dụng được không...

Một lúc sau, Duy Nhất đứng trước mộ Đình Nhi, lẩm nhẩm trong lòng, “Chị, em tới thăm chị, chị sẽ trách em sao? Lại không thích em sao? Nhưng mà, em quyết định thay chị, chăm sóc người đàn ông này, làm bạn với người đàn ông này cả đời, hy vọng chị ở trên trời cao có linh thiêng phù hộ chúng em, Lãnh Ngạn nói chị dịu dàng hiền thực, chị nhất định sẽ chúc phúc cho chúng em, đúng không?”

Lãnh Ngạn cũng lặng lẽ nói với Đình Nhi ở trong lòng, “Đình Nhi, ngày trước em thường hay nói càn, nếu có một ngày em đi trước anh, muốn anh nhất định phải quên em, tìm một người khác làm bạn với anh. Anh không quên em, nhưng mà, có một cô gái rất tốt, anh không biết có nên đưa cô ấy tới thăm em không, tóm lại, anh vẫn như trước đây, không có bí mật trước mặt em, anh sẽ yêu thương cô ấy, cũng vẫn sẽ yêu em...”

Duy Nhất đặt một bó hoa bách hợp trước mộ, ngược mắt nhìn hình người đã chết trên bia mộ -- một cô gái mặc kimono màu trắng, cười đến dịu dàng điểm tĩnh, không phải rất đẹp, nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy yên tâm thoải mái, cảm thấy đôi mắt cô ấy giống như ánh đèn ấm áp mờ lung trong nhà chờ đợi người về muộn.

Nhưng... Một ý niệm như ánh chớp thoáng qua trong đầu Duy Nhất – Đình Nhi không phải cô gái mặc áo tím trong hình hồ giá sách của Lãnh Ngạn! Cô gái áo tím đáng yêu đang cười! Câu nói trong hình đột nhiên chui vào đầu: Ngạn, anh phải yêu em cả đời. Chẳng lẽ, anh còn có một người yêu? Không, xem ra không giống...

“Lãnh Ngạn, chị Đình Nhi thích hoa bách hợp nhất sao?” Trái tim cô đã đập thình thịch.

“Đúng! Cô ấy thuần khiết vô hại giống như hoa bách hợp.” Trong giọng nói thâm tình của anh đầy ắp hoài niệm.

Duy Nhất mờ mắt, vậy cả vườn hoa tulip trong nhà họ Lãnh trông vì ai?

“Duy Nhất, đi tới trước mộ mẹ một chút.” Lãnh Ngạn đột nhiên kéo tay cô.

Mẹ? Duy Nhất không kịp phản ứng trong phút chốc, chờ đến khi Lãnh Ngạn dắt Duy Nhất đến trước mộ mẹ, cô mới bừng tỉnh hiểu ra, trong lòng có cảm động nho nhỏ, vì anh kính trọng mẹ.

Chỉ nghe Lãnh Ngạn nhỏ giọng nói với mẹ, “Mẹ, con và Duy Nhất tới thăm mẹ. Mẹ yên tâm đi, con sẽ chăm sóc tốt cho Duy Nhất, cả đời!”

Một câu nói ngắn gọn, khiến cho Duy Nhất chảy nước mắt ràn rụa, Lãnh Ngạn ôm cô vào trong ngực, lau nước mắt nơi khóe mắt cô, “Ngốc, đừng khóc, có anh, cho dù xảy ra chuyện gì đều có anh.”

Duy Nhất cảm động không phải điểm này, cô ngẩng mặt đầy nước mắt lên, “Lãnh Ngạn, anh... Không coi thường mẹ em sao? Mẹ chỉ là người giúp việc, hơn nữa... Còn là nghi phạm, qua báo chí nói những chuyện kia, anh không sợ sẽ khiến cho mặt mũi nhà anh mất đi ánh sáng sao?” Duy Nhất biết, người có tiền coi trọng nhất là thể diện, ví dụ như cha Doãn Tử Nhiên quyết không cho phép người con gái như mình gả vào nhà họ Doãn.

Lãnh Ngạn ôm chặt cô, “Đứa ngốc, chỉ có bản thân không coi thường mình, người khác mới không xem thường. Yên tâm đi, anh kính trọng mẹ em giống em, thật ra mẹ của anh cũng là mẫu người bị người ta kỳ thị, nhưng mà trong lòng anh, bà cao quý hơn bất kỳ ai. Không nên quá để ý tới lời đồn đại trên báo chí, giao cho anh, anh sẽ xử lý.”

Duy Nhất nghe không hiểu lời Lãnh Ngạn nói, tại sao mẹ anh cũng là mẫu người bị người ta kỳ thị chứ? Đang định hỏi cho rõ, nhưng Lãnh Ngạn lại giống như phát hiện ra vùng đất mới, “Duy Nhất, sao anh có cảm giác mẹ em rất quen mặt? Giống như đã từng gặp ở đâu?”

Duy Nhất nghĩ tới nhà họ Cừu, cô không muốn nghĩ đến nhà này, “Dĩ nhiên quen mặt rồi, quan hệ giữa anh và Cầu Chí Dương rất thân cận, có phải thường đến nhà họ Cầu? Mẹ em là người giúp việc của họ, anh nhất định đã từng gặp!”

Lãnh Ngạn như có điều suy nghĩ, “Có thể là như vậy... Nhưng mà, giống như lại không đúng, không phải nhà họ Cầu... Không nghĩ ra...”

Nhưng anh lập tức nhớ lại một chuyện khác, “Duy Nhất, em nói trước kia Cầu Chí Dương thường hay bắt nạt em?”

“Đúng vậy!” Nhắc tới thiếu gia ác ma, miệng Duy Nhất lại bệt ra.

Trí nhớ Lãnh Ngạn bị kéo về thời thanh thiếu niên, Cầu Chí Dương thường nói với anh thích một cô gái, thích nhất về mặt tức giận thờ ơ phỉ phò của cô khi bị cậu ta bắt nạt, cậu ta muốn đợi cô ấy lớn lên, hơn nữa hình như nói là con gái người giúp việc nhà cậu ta, anh đã từng cười Cầu Chí Dương thích con nít...

Lãnh Ngạn hừ một tiếng từ trong lỗ mũi: “Duy Nhất, từ nay về sau cách xa cậu ta một chút!”

“Cái này không cần anh nói!” Duy Nhất nói như chuyện đương nhiên.

Trong đầu Lãnh Ngạn lại hiện ra một chuyện khác, có một lần anh và Đình Nhi tới nhà họ Cầu tìm Chí Dương, trông thấy một cô bé mười mấy tuổi ôm một con gấu nhỏ rách nát hấp tấp chạy tới, lúc chạy đến trước mặt anh lại ngã xuống, đầu gối bị té chảy đầy máu cũng không khóc, Đình Nhi trời sinh lương thiện đỡ cô bé đó lên, dùng khăn tay trắng như tuyết của mình băng bó cho cô bé đó. Cô gái nhỏ cảm kích gọi cô ấy là dì, còn gọi mình là chú, sau đó nói có người muốn bắt nạt cô bé, sẽ lập tức đuổi theo, cô bé định tới trường tham gia tiệc chúc mừng đã không còn kịp rồi. Đình Nhi dịu dàng giao cô bé cho anh, nói với anh, “Ngạn, cô bé này thật đáng yêu, giao cho anh đó, anh giúp cô bé một chút đi, đưa cô bé tới trường học...”

Chẳng lẽ đây là xếp đặt trong chốn âm u? Đình Nhi lương thiện đã sớm dẫn Duy Nhất đến bên cạnh anh? Khóe môi anh khẽ nở nụ cười thân nhiên, đồng thời có một chút đau buồn lướt qua trong lòng, Đình Nhi, luôn suy tính vì người khác, ngay cả khi rời khỏi anh, vẫn không quên sắp xếp cho anh...

Duy Nhất tới trước người anh, khó hiểu mà nhìn anh chằm chằm, “Anh cười cái gì?”

Anh vẫn cười thân nhiên, “Nhớ lại cô bé ngọc ngà nhiều năm trước.”

“Ai vậy?” Duy Nhất hơi ghen ghét, ánh mắt hiền hòa như vậy nhớ tới một cô gái, còn là nhiều năm trước, chắc chắn không phải mình.

“Duy Nhất, em có nhớ mình từng có một chiếc khăn tay màu trắng thêu hoa anh đào?” Anh cầm tay cô, bắt đầu đi về.

“Khăn tay hoa anh đào? Dì? Anh... Anh sẽ không phải là chú ấy chứ? Há? Chú? Trời! Anh thật sự già như vậy?” Tiếng cười của Duy Nhất đan xen một chỗ với tiếng hét phẫn nộ của Lãnh Ngạn, thế giới thật nhỏ...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110: Tối nay có thể không...

Editor: Puck

Trong nhà hàng sang trọng nhất thành phố, nóc nhà trong suốt như thủy tinh, có thể nhìn thấy sao khắp trời, trong không khí, tiếng đàn như có như không lặng lẽ chảy xuôi.

Hai tay Duy Nhất nâng cằm lên, nhìn bầu trời đêm bị ngăn cách bởi cửa sổ thủy tinh, đối diện là Lãnh Ngạn mặc một bộ lễ phục màu đen, dáng vẻ hoàn mỹ như tượng điêu khắc của Hy Lạp, giọng nói dịu dàng như gió, trong tròng mắt phản chiếu ánh nến cả phòng, ánh mắt lấp lóe, ánh nến chập chờn, như mộng, như truyện cổ tích...

“Lãnh Ngạn, anh biết không? Ngày trước khi em ở chuồng chim bồ câu đã định lật tấm lát trần nhà trên gác lửng ra, để sao đầy trời chiếu vào, nhưng nếu em thật sự làm vậy, sợ rằng mẹ sẽ lột da em.” Về mặt Duy Nhất say mê giống như đang nằm mơ.

Lãnh Ngạn cười nhẹ, mắt lấp lánh, “Thích không?”

Duy Nhất nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, “Thích, thật sự thích!”

“Vậy... Có phản thưởng không?” Lãnh Ngạn không bỏ lỡ cơ hội.

Duy Nhất cảnh giác mở mắt ra, khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng kiên định, “Không! Chưa đủ!”

“Em chờ đó!” Lãnh Ngạn cười đứng dậy, đi tới bên cạnh chiếc đàn dương cầm màu trắng, đuổi người chơi đàn xinh đẹp mặc bộ lễ phục màu trắng ra, tự mình ngồi xuống, ngoài đầu lại cười một tiếng, âm nhạc đẹp đẽ từ đầu ngón anh tràn ra, bản nhạc này chính là “duy nhất”. Dáng vẻ tao nhã lúc anh đánh đàn thật sự rất giống hoàng tử, không ngờ anh lại có thể chơi đàn piano tốt như vậy, người chơi đàn vừa rồi hoàn toàn không bằng anh.

Duy Nhất nhìn anh, ngây ngốc, anh ngoái đầu nhìn lại, nụ cười càng giống như trên mây, ánh nền chập chờn, bao phủ trong ánh sáng mờ, cô đột nhiên cảm thấy anh thật xa xôi, không nắm bắt được, cũng không nhìn rõ. Không, đây nhất định là ảo giác, rõ ràng anh đang ở trước mặt...

“Như thế nào?” Chơi xong một bản, anh trở về chỗ ngồi, hơi tự đắc hỏi cô.

“Không tệ! Nếu có một ngày chúng ta nghèo rớt mồng tơi, anh còn có một nghề thành thạo để nuôi sống em.” Duy Nhất nói đùa làm phai nhạt cảm giác đau buồn vừa rồi.

“Không có cảm giác khác?” Lãnh Ngạn rất thất bại, gương mặt tuấn tú trầm xuống.

“Còn có cái gì khác à?” Duy Nhất tỏ vẻ suy tư, cảm thấy mặt người nào đó đã cúi xuống tận ngực rồi, hay cho chút ngon ngọt đi, “Không sai, là hơi đẹp trai, khúc nhạc đó cũng hơi động lòng người, em cũng hơi cảm động...”

“Chỉ hơi?” Về mặt Lãnh Ngạn không vui, “Sau hai mươi tuổi anh đã không chơi piano cho người khác nghe!”

“Vậy à...” Duy Nhất đảo tròn mắt, không biết Đình Nhi đã từng nghe chưa...

“Đừng vậy! Em là người phụ nữ duy nhất nghe anh đánh đàn, bởi vì, em là duy nhất của anh.” Anh sử dụng giọng điệu trầm thấp cuốn hút để nói ra, đủ để hòa tan bất kỳ ai...

Duy Nhất hạnh phúc vừa lòng, nụ cười từ trong mắt tiết lộ ra ngoài...

Lãnh Ngạn nhanh chóng thừa dịp còn nóng rên sất, “Cho nên, có chút phần thưởng đi, có được không? Ít nhất... Hôn một cái? Đã rất lâu anh không chạm em...”

Duy Nhất liếc mắt, được rồi, nhìn anh làm dáng vẻ đáng thương, chỉ có điều... “Bây giờ? Ở đây?” Mặc dù Lãnh Ngạn bao toàn bộ nơi này, nhưng còn nhiều phục vụ như vậy nhìn...

“Đúng! Ngay bây giờ! Trong đây!” Lãnh Ngạn nhìn cô, ánh mắt thiết tha mà cố chấp.

Duy Nhất tròn tròn mắt, “Em thật sự hoài nghi anh có phải Lãnh Ngạn không?”

“Nhanh lên một chút! Muốn ở nơi này!” Anh chỉ vào môi, không thể chờ đợi muốn nhớ lại mùi của cô, cô nhóc này vẫn còn giầy vò người ta...

Hừ! Là anh cầu xin cô hôn anh, lại còn hung dữ như thế...

Chỉ có điều, thấy tới nay anh có thành ý như vậy, nên thương. Duy Nhất liếc nhìn chung quanh, giống như không có ai chú ý đến bọn họ, đứng lên dán môi lên môi anh.

Vừa mới chạm vào, cô đã bị anh mút chặt. Bị lừa, rõ ràng nói chỉ hôn một chút...

Tay anh giữ gáy cô, ấn cô về phía anh, cách bàn ăn, bắt đầu một nụ hôn nóng bỏng tiêu chuẩn, Duy Nhất chỉ cảm thấy cả người giống như bị anh hút vào, trong nháy mắt hơi thở của anh tràn ngập phổi, trong đầu vừa vang lên, ánh nền ở trước mặt cô đã xoay tròn điên đảo...

Cô không khỏi nắm chặt vạt áo trước ngực anh, nếu không nhất định đã vô lực mà trượt xuống đất...

Trong mơ hồ, chỉ cảm thấy ánh đèn flash đang lóe lên, Duy Nhất hơi hoảng sợ, muốn tránh ra, lại bị anh giữ chặt hơn. Thôi, anh đã không thêm đề ý, cô còn quan nhiều như vậy làm gì? Cô là bà xã anh nói rõ ràng, hôn môi có lỗi gì? Định vui đầu vào trong say đắm của anh, khiến ánh nền cả phòng say mê thành một khoảng sáng li ti...

“Bảo bối, tới nay anh có thể không...?” Cảm thấy người trong tay đã khẽ run, anh hài lòng hỏi câu hỏi đã định trước.

Duy Nhất đột nhiên tỉnh táo lại. May quá! Thật may! Cô thầm nhủ may mắn. Cuối cùng có thể giữ vững tỉnh táo, “Không được!”

Hai chữ đơn giản mà dứt khoát như một thùng nước lạnh, tưới lạnh thấu tim Lãnh Ngạn đang nhiệt huyết sôi trào, vốn định hấp dẫn người nào đó? Cuối cùng mình bị hấp dẫn...

“Anh đi toilet.” Anh rầu rĩ rút lui. Trong chỗ rửa tay, anh bấm số điện thoại của Doãn Tiêu Trác, phía bên kia lại truyền đến tiếng hô hấp nặng nề của Doãn Tiêu Trác và tiếng phụ nữ rên rỉ, đáng chết, quả thật kích thích anh!

“Alo. Lão đại! A --” Không biết người phụ nữ kia làm gì cậu ta, để cho cậu ta có phản ứng lớn như thế!

Lãnh Ngạn nhú nhú mày, buồn cười, đêm dài đằng đẵng, anh cô đơn tẻ nhạt, sao Doãn Tiêu Trác lại có thể một mình chơi bởi súng sừng?

“Cậu dừng lại cho tôi!” Anh cảm phần không thôi, “Cậu đưa ra chủ ý cùi bắp, một điểm có ích cũng không có! Mau nghĩ cho tôi biện pháp khác!”

“Lão đại, tôi không rảnh! Đợi chút được không?” Doãn Tiêu Trác hít vào một hơi.

“Chờ? Chờ bao lâu?” Cặp chân mày của Lãnh Ngạn nhíu lại.

“Vậy phải xem lực bền bỉ của tôi rồi...”

“Doãn Tiêu Trác, tôi nghĩ phải suy tính chuyện rút tiền trong hạng mục mới hợp tác...” Bàn tính núi băng của Lãnh Ngạn bộc lộ, giọng nói lạnh lùng truyền qua điện thoại, đủ để làm lạnh dục vọng đối phương.

“Không phải chứ? Công tư phải rõ ràng!” Doãn Tiêu Trác run lên trong lòng, “Được rồi, được rồi, tôi dạy cậu một chiêu.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 111: Oán phụ...

Editor: Puck

Duy Nhất khoác tay Lãnh Ngạn đi chậm chậm ra khỏi phòng ăn nguy nga lộng lẫy trên tầng cao nhất, vào thang máy khách quý mà đi xuống, xe của bọn họ đã chờ sẵn ở cửa.

Lãnh Ngạn tự mình mở cửa xe cho cô, sau khi lên xe, đột nhiên giống như làm ảo thuật lấy một bó hoa hồng từ sau ghế, “Tặng em, bảo bối! Thích không?”

Nói thật, đây là lần đầu tiên trong đời Duy Nhất nhận được hoa, trong lòng vui mừng không cần nói cũng biết, nhưng mà, ngàn vạn lần không thể lộ ra...

“Cũng không tệ lắm! Chỉ có điều, hoa em thích không phải là hoa hồng!” Duy Nhất chu mỏ, giả vờ hết sức gắng gượng nhận lấy bó hoa này.

Khóe môi Lãnh Ngạn giật giật, Doãn Tiêu Trác đáng chết, thế mà nói cho anh biết, chỉ cần là phụ nữ sẽ thích hoa hồng.

Xe chậm rãi đi xuyên qua đèn đường sáng ngời của thành thị, Lãnh Ngạn giống như lơ đãng bật radio, người dẫn chương trình phát thanh đang lấy giọng nói nhẹ nhàng nói ra: “Kế tiếp là ca khúc “Duy nhất” do một vị tiên sinh yêu cầu phát tặng cho cô gái tên Duy Nhất, anh ấy muốn nói với cô gái đó, đời này kiếp này, em mãi là Duy Nhất của anh...”

Bên trong xe, tiếng hát thâm tình khẽ tràn ngập, như dòng chảy nhỏ, từng giọt từng giọt một chảy vào trong lòng Duy Nhất.

Lãnh Ngạn vừa lái xe vừa đưa tay đặt lên mu bàn tay của Duy Nhất, tay Duy Nhất khẽ run, cười gượng mấy tiếng, “Là ai vậy? Lại giống tên em...”

Lãnh Ngạn thu tay lại, vẻ mặt buồn bực, thật đúng là ngốc nghếch không biết lắng mạn...

Phương án của Doãn Tiêu Trác – thánh thủ tình trường – lại tuyên bố thất bại lần nữa, Lãnh Ngạn chỉ có thể cười khổ...

“Hả! Hóa ra tới đây! Tao nhớ mày muốn chết! Mau dừng xe! Ngừng ngừng ngừng!” Trong mắt Duy Nhất lóe thoáng hiện yêu thương khoa trương nhiệt liệt, khiến Lãnh Ngạn uất ức không thôi, cô chưa bao giờ dùng ánh mắt nóng bỏng như vậy nhìn anh.

Giận dữ dừng xe, hạ cửa sổ, một mùi thú xông vào mũi, Lãnh Ngạn vội vàng che miệng lại, “Đây là mùi gì?”

“Đậu hũ thú! Em tìm nó rất lâu, chỉ có bác đây làm đậu hũ thú ăn ngon nhất, ngày trước mở ở cửa sau trường học, em và Doãn Tử Nhiên thường đến ăn, thật thơm! Thì ra dời đến đây!”

“Rõ ràng là thú...” Anh nổi cáu vì Doãn Tử Nhiên và Duy Nhất có quá nhiều chuyện xưa.

“Nhưng mà, muốn ăn! Đã rất lâu không được ăn! Có được không? Lãnh Ngạn?” Cô túm lấy tay anh lắc lắc.

Anh cau mày, muốn anh đi mua đậu hũ thú? Thật sự không thể tin nổi...

Duy Nhất thấy anh không lộ vẻ gì, lắc lắc trên cổ anh làm nũng, “Đi mà? Chú...”

Chú? Chân mày anh nhíu chặt hơn...

“Ngạn, ông xã...” Duy Nhất đột nhiên cảm thấy khả năng diễn xuất của mình tăng rất nhiều...

Cũng không khác lắm... Lãnh Ngạn âm thầm nói một câu, đi xuống xe.

Chỉ chốc lát sau, cầm đậu hũ thú trở lại, vẻ mặt chán ghét che miệng.

Duy Nhất âm thầm buồn cười, sau khi ăn một miếng lớn, đặt một miếng bên môi Lành Ngan, “Ha ha nhìn nè, ăn ngon lắm, ngủ thúi ăn thom!”

Lành Ngan vội vàng quay mặt đi, che miệng lại, như muốn nôn mửa.

Duy Nhất lại không chịu buông tha anh, cố ý buộc anh ăn, “Ăn đi, rốt cuộc có ăn hay không? Phải biết em cũng ăn vậy, anh không ăn về sau đừng hôn em! Em đã có mùi này rồi!”

Lành Ngan hết cách rồi, cực hình giống nhau, bịt mũi nuốt trọn một miếng đậu hũ thúi tới bên miệng. Vốn tưởng rằng cực kỳ khó ăn, không ngờ, ăn trong miệng thơm thơm, giòn giòn, lại hết sức ngon lành.

“Anh còn muốn!” Anh nhìn tay Duy Nhất chằm chằm, nhưng mà, một miếng cũng không còn sót lại...

“Như thế nào? Nói ăn ngon sao!” Miếng Duy Nhất đầy mùi thơm của đậu hũ thúi, phun lên mặt Lành Ngan, cười hả hê.

“Vậy thì anh ăn em!” Lành Ngan d-d’l’q’d^ đã sớm không kiềm chế được, ép chặt cô xuống ghế dựa, cúi đầu hôn cô, đồng thời, tay đặt lên ngực cô, vuốt ve cô cách lỏp áo rất mỏng.

“Bảo bối, mới mấy ngày đã lớn thêm chút...” Giọng nói tràn đầy quyến rũ của anh trên choker mỗi tế bào mạch máu cô.

Chỉ nghe nói say rượu ý loạn tình mê, chưa nghe nói đậu hũ thúi cũng có thể mất lý trí... Ông xã như vậy quá nguy hiểm, Duy Nhất sắp bị chìm đắm...

“Cốc cốc cốc.” Có người gõ lên cửa sổ xe.

Duy Nhất thức tỉnh trong nháy mắt, đẩy mạnh anh, “Có người đến!”

“Mặc kệ!” Anh rất vất vả và mới thuận lợi, sao có thể dễ dàng bỏ qua?

“Cốc cốc cốc, cốc cốc cốc”, người tới rất có tư thế nếu không mở cửa sổ xe thì không bỏ qua, Lành Ngan hậm hực buột Duy Nhất ra, giúp cô sửa sang lại quần áo xóc xếch, hạ cửa sổ xe.

Ngoài cửa sổ xe, một người mặc bộ đồng phục cảnh sát chào anh một cái, “Tiên sinh, nơi này không thể dừng xe.” Một tờ giấy phạt không hề khách khí đưa vào...

Từ trên đường chính về đến nhà họ Lành, Duy Nhất không ngừng nhìn ánh mắt có thể giết chết người của Lành Ngan, dọc đường cười không ngừng.

Lành Ngan liếc nhìn đồng hồ treo tường, ba giờ sáng, bên cạnh trống không, nhớ tới cảm giác ôm vật nhỏ kia ngủ rồi như thế nào cũng không ngủ được, nơi nào đó không chịu thua kém vẫn ngẩng cao đầu kêu gào, mà vật nhỏ không tìm không phổi vẫn đang trên lầu ngủ ngáy ồ ồ...

Anh không đành lòng đánh thức cô, không có nghĩa không đành lòng đánh thức người khác...

Tiếng điện thoại gọi hồn lúc nửa đêm phá vỡ yên tĩnh sau cuộc tình, Doãn Tiêu Trác mơ mơ màng màng cầm điện thoại di động lên, “Này, điện thoại của bố mày đã tắt máy...”

“Cậu tắt máy thử xem!” Giọng nói u oán của Lành Ngan lộ ra khí lạnh.

Doãn Tiêu Trác thiếu chút nữa té xui, “Lão đại, lại có chuyện gì?”

“Tôi... Không ngủ được.” Lành Ngan phun ra một câu.

“Lão đại, van cậu đừng giống như oán phụ có được không? Không ngủ được thì tìm bà xã cậu đốt lửa, sao cứ quấy phá tôi? Nếu không tôi hy sinh, cùng cậu một đêm thế nào? Tiền ra sân một trăm vạn.” Đột nhiên Doãn Tiêu Trác cười xấu xa.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 112: Bà xã, anh muốn...

Editor: Puck

“Sao cậu không chết luôn đi!” Lành Ngan hung dữ cúp điện thoại, trong lòng dâng lên một ý niệm, đúng vậy, không ngủ được sao không đi tìm bà xã dây dưa, quần làm gì quy tắc trò chơi khi gió đó, đánh ngã là vương đạo...

Ánh trăng màu bạc chiếu vào từ cửa sổ, chiếu nghiêng lên Duy Nhất hồng hào ở trên giường, trong không khí thoang thoảng hương thơm hoa tulip, đêm yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng hít thở đều đều của cô.

Lòng của anh đột nhiên cảm thấy yên bình, chính là cảm giác này, nghe tiếng hô hấp của cô đã thỏa mãn, giống như con thuyền lạc giữa biển rộng mênh mông, trong nháy mắt tìm được phương hướng...

Nhẹ nhàng lật chăn mỏng lên, thân hình uyển chuyển của cô hấp dẫn dưới lớp áo ngủ tơ tằm, nhàn nhạt, mùi thơm chỉ thuộc về cô chui vào mũi anh, phản ứng tự nhiên của thân thể dễ dàng bị khơi dậy.

Khẽ vuốt bả vai trần của cô, cảm xúc trơn mềm khiến cho phản ứng đã thiêu đốt đến cực hạn.

Vẫn cầm dọc theo áo ngủ trước ngực cô, mười ngón tay dùng sức, “Roẹt” một tiếng, áo ngủ bị chia làm đôi, thân thể lqđ trắng nõn như ngọc hiện lên từng vầng sáng nhàn nhạt dưới ánh trăng, đẹp đến mức khiến cho anh gần như hít thở không thông.

Cúi người vùi đầu trước ngực cô, hương thơm mềm mại khiến cho huyết dịch cả người anh “ào” một tiếng dâng lên tận đỉnh đầu...

Trong giấc mộng Duy Nhất đột nhiên cảm thấy một thân thể nặng nề đè lên người mình, còn có vật mềm nhũn nóng ẩm liếm láp trước ngực mình, kích thích từng đợt tê dại và run rẩy quen thuộc, cô không nhận được rên nhẹ một tiếng, ôm lấy thân thể cường tráng quen thuộc trước ngực.

Lãnh Ngạn ôm chặt cô, khẽ liếm vành tai cô, hô hấp nặng nề phun lên vành tai nhạy cảm, Duy Nhất khẽ run rẩy.

“Bảo bối, anh muốn... Rất muốn... Van xin em...” Thanh danh Lãnh Ngạn núi băng đã bị thiêu đốt như vậy, thậm chí hèn mọn...

Duy Nhất vòng tay lên cổ anh, động tác nho nhỏ này khiến cho anh được cổ vũ rất lớn, lập tức hôn lên môi cô, không kịp chờ đợi tiến vào trong răng cô, dây dưa truy đuổi với cái lưỡi ngọt ngào thơm mát của cô, trao đổi từng chút hơi thở một, không khí trong phòng ngủ nhanh chóng tăng lên...

Duy Nhất chủ động mà vụng về cởi nút áo ngủ của anh, điều này khiến cho anh cảm động không thôi, đây là lần đầu tiên bảo bối của anh chủ động như vậy...

Thật vất vả mới cởi xong áo ngủ của anh, tay nhỏ bé mềm mại của Duy Nhất lướt lung tung trước ngực anh, khiến cho anh hít vào một hơi, khi tay cô lướt qua hai gờ nho nhỏ nổi lên đã treu đùa cực hạn của anh, anh hừ nhẹ một tiếng, cầm tay cô đi xuống...

Duy Nhất vô cùng đồ mặt không thuần thực mà chậm rãi cởi quần ngủ và quần lót được kéo vô cùng căng của anh, tay nhỏ bé ấm áp bao trùm lấy của anh...

Anh gầm nhẹ một tiếng, gạt tay Duy Nhất ra, không thể để cho cô tiếp tục đùa giỡn nữa, thiếu chút nữa không giữ được...

“Bảo bối, anh yêu em chết mất...” Anh vội vàng đưa tay đến mép quần lót của cô.

Duy Nhất bị câu nói của anh giống như sấm nổ, anh nói yêu cô rồi hả? Hoàn toàn chính xác! Nhưng mà, ai nói? Theo như đã nói không thể tin nổi một câu của người đàn ông trên giường...

Đột nhiên cảm giác một bàn tay to có ý đồ bất chính bên hông mình, cô vội vàng đè lại, “Không được!”

Không phải chứ? Lúc này thắng xe? “Duy Nhất, van xin em, bây giờ mà dừng lại thì anh sẽ chết đấy!”

Duy Nhất dịu dàng cười một tiếng, vòng tay lên cổ anh nũng nịu, “Ông xã, em muốn cho anh, thật đó, nhưng mà, đi cả của em đến...”

“Không thể nào!” Cô nhóc này muốn hành hạ anh đến chết sao?

“Thật sự! Xin lỗi... Ông xã...” Về mặt Duy Nhất áy náy, nhưng trong lòng lại cười nghiêng ngả, cô chính là cố ý treu đùa anh...

Lãnh Ngạn đưa tay sờ, khóc không ra nước mắt, ngã lên người Duy Nhất, “Bà xã, một ngày nào đó anh sẽ bị em hành hạ đến bất lực...”

Kết quả là, sáng ngày hôm sau, Duy Nhất sáng khoái tinh thần, mà người nào đó hai mắt gấu mèo, hình tượng oán phụ mặt chưa thỏa mãn dục vọng...

Trên bàn ăn, Duy Nhất vẫn còn đang nghĩ lại câu nói kia của anh tối hôm qua, hy vọng khi anh tỉnh táo có thể nói ra, đó chính là thật...

“Ông xã! “Cô đặt sữa tươi vào trong tay anh, “Lặp lại câu anh nói tối ngày hôm qua lần nữa!”

Câu nào? Tối hôm qua anh nói nhiều như vậy... “Nói cái gì?”

“Chính là câu cực kỳ quan trọng!” Duy Nhất hơi nhắc nhở anh.

Cực kỳ quan trọng? Cực kỳ quan trọng với anh mà nói chính là...? “Bà xã, anh rất muốn...”

Mặt Duy Nhất lập tức biến sắc, “Muốn quý sứ nhà anh!” Chẳng lẽ cô đối với anh, nhu cầu sinh lý còn nhiều hơn tình cảm sao?

Bởi vì câu này, Duy Nhất không để ý tới anh suốt một tuần, đồng thời còn khóa trái cửa phòng, ngay cả cơ hội ăn vụng cũng không cho anh...

Kết quả như vậy, đương nhiên là Doãn Tiêu Trác bị xui xẻo...

Sau khi kết thúc hội nghị hợp tác, Lãnh Ngạn chết không chịu buông cậu ta, bị quán lấy cả buổi chiều...

“Lão đại, van xin cậu, để cho tôi đi? Nếu không, tôi gắng gượng giúp cậu hạ hỏa? Miễn phí, có được không?”

Một ánh mắt lạnh lùng bắn thẳng đến anh, Doãn Tiêu Trác ngậm miệng.

“Rốt cuộc tôi đắc tội với cô ấy như thế nào?” Lãnh Ngạn nghĩ thế nào cũng không thông.

Doãn Tiêu Trác im lặng, “Được rồi, được rồi, nói rõ ràng rành mạch đối thoại giữa hai người cho tôi nghe.”

Lãnh Ngạn không thể làm gì khác hơn là nhớ lại một lần nữa chuyện đã xảy ra, Doãn Tiêu Trác còn chưa nghe xong đã bắt đầu cười thật to, rất vất vả mới ngừng cười dưới ánh mắt lạnh lẽo của Lãnh Ngạn, hỏi, “Vậy, đêm đó cậu nói những gì với cô ấy?”

“Này, đây là lời bí mật chốn khuê phòng, cậu cũng muốn nghe? Đại tổng giám đốc Doãn cậu có đam mê này từ khi nào?” Lãnh Ngạn nhìn cậu ta chăm chăm.

“Tôi có ý tốt giúp cậu! Không nói thì thôi!” Doãn Tiêu Trác kêu oan.

Lãnh Ngạn im lặng, bắt đầu nhớ lại, “Bà xã, anh thật sự rất muốn... Duy Nhất, bây giờ mà dừng lại anh sẽ chết... Bảo bối, anh yêu em...”

“Ngừng!” Doãn Tiêu Trác vội kêu ngừng lại, “Cậu nói cho tôi biết, cậu đã từng nói anh yêu em với Duy Nhất chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Chuyện ngạc nhiên

Editor: Puck

Lãnh Ngạn suy nghĩ một chút, lắc đầu, “Cái này còn phải nói sao? Tôi không yêu cô ấy sao lại quan tâm cô ấy như vậy?”

Doãn Tiêu Trác lắc đầu liên tiếp, “Lãnh Ngạn ơi Lãnh Ngạn, ủng hộ công chỉ số thông minh của cậu đứng thứ nhất, nhưng chỉ số EQ lại đếm ngược, khi ở trước mặt phụ nữ lại càng ngu ngốc, chẳng lẽ cậu không biết phụ nữ thích nghe nhất chính là người yêu của cô ấy nói yêu cô ấy cả ngày lẫn đêm sao?”

(*) Chỉ số EQ: là chỉ số trí tuệ cảm xúc (Emotional Quotient) – là chỉ số thể hiện khả năng nhận biết, đánh giá và kiểm soát cảm xúc của bản thân cũng như thấu hiểu và chế ngự cảm xúc.

Lãnh Ngạn bừng tỉnh hiểu ra, Duy Nhất đã từng nhắc nhở anh, muốn theo đuổi cô phải xem thêm hiệp ước, không phải trong hiệp ước có một điều khoản sao? Muốn thường xuyên nói “Anh yêu em” với Duy Nhất...

“Thật sự là tên ngốc, bây giờ biết phải làm sao chứ? Chúc cậu mã đáo thành công, tối nay dốc hết sức lực, không cần quán lấy tôi nữa!” Doãn Tiêu Trác đóng sập cửa lại.

Anh vừa mới nhảy ra khỏi phòng họp, đã bị trợ lý gọi lại, “Tổng giám đốc, chuyện lần trước anh phái tôi tra đã điều tra được!”

“Hả? Tối phòng làm việc nói!” Doãn Tiêu Trác đi vào phòng làm việc của mình, ngồi xuống lập tức hỏi, “Là ai?”

“Là ông cụ...” Trợ lý nhẹ nhàng báo lại.

“Cha tôi? Điều này sao có thể?” Anh giật mình. Lần trước Lãnh Ngạn hỏi anh, là ai bồi thường khu nhà chim bồ câu của Duy Nhất bằng biệt thự diện tích gấp bốn lần, anh cũng không rõ, ít nhất d/dl qđ không phải do anh làm chủ, cho nên để trợ lý đi điều tra một chút, ai ngờ báo lại là cha anh – thần giữ của. Mặt trời mọc đằng tây, bình thường ngay cả đi ra ngoài ăn cơm cha còn không nữa...

Anh quyết định về thăm nhà một chút... Đã lâu không về nhà!

Thật ra thì anh và Lãnh Ngạn giống nhau, bọn họ không quá quen luyến cái gọi là nhà, quanh năm suốt tháng lang thang bên ngoài. Cho nên, ông cụ hết sức bất mãn với anh, nếu như còn có một con trai, tuyệt đối sẽ không giao sản nghiệp của Doãn thị cho anh. Chỉ có điều Doãn Từ Nhiên không có hứng thú với sự nghiệp của gia tộc, còn chơi bời lêu lổng hơn Doãn Tiêu Trác như vậy, cho nên mới không để em ấy tiếp quản tập đoàn Doãn thị, vì thế, mẹ nhỏ vẫn rất không vừa lòng.

Khu nhà cao cấp của họ Doãn nằm lưng chừng núi của khu dân cư sang trọng, cách nhà Lãnh Ngạn không xa, anh vừa trở về nhà thì người giúp việc đã vô cùng vui mừng chào đón, “Đại thiếu gia đã trở lại!”

Anh trở lại có người hoan nghênh có người chán ghét chứ? Anh khẽ mỉm cười, gật đầu, “Ừ, lão gia có ở đây không?”

“Ồ đây, trong thư phòng!” Người giúp việc cảm thấy kỳ lạ, với quan hệ như nước với lửa của thiếu gia và lão gia, sao hôm nay lại chủ động hỏi?

Doãn Tiêu Trác đi thẳng vào trong nhà, phòng khách tầng một, mẹ nhỏ đang ngồi trên ghế sofa xem phim truyền hình, một tay lau nước mắt nước mũi, nhìn thấy anh, làm như không thấy, tiếp tục xem tivi của bà.

“Mẹ nhỏ.” Doãn Tiêu Trác xuất phát theo phép lịch sự, vẫn gọi bà một tiếng.

Bà không phải là mẹ ruột của anh, là mẹ của Doãn Từ Nhiên, cũng chính là mẹ kế của anh, cũng không thích anh, kể từ sau khi anh tiếp quản tập đoàn Doãn thị càng không muốn gặp anh.

Bà vẫn không để ý đến anh, anh cười tự giễu, đi lên thư phòng trên tầng tìm ông cụ.

Đối với người vẫn gọi là cha ở trong thư phòng, anh luôn không chịu tha thứ, đây cũng là nguyên nhân anh không về nhà hàng năm. Mặc dù theo năm tháng trôi qua, anh dần thành thực, cha cũng dần già đi, quan hệ của bọn họ hơi hòa hoãn, nhưng anh vĩnh viễn không quên được, khi cha của anh ở bên ngoài ung dung tự tại thì mẹ của anh bởi vì viêm tuyến tụy cấp tính nhưng đưa đến bệnh viện trễ mà mất mạng.

Không ngờ đã đứng ngoài thư phòng, Doãn Tiêu Trác gõ cửa, bên trong truyền đến tiếng đáp nặng nề, “Đi vào.”

Doãn Tiêu Trác đẩy cửa thư phòng đi vào, cha nhìn thấy anh còn hơi kinh ngạc, đồng thời còn có tức giận khe khẽ, “Con còn biết trở lại!”

“Không muốn con trở lại thì con lập tức đi là được!” Anh xoay người đi ra ngoài.

“Đứng lại cho ta!” Ông cụ Doãn gầm lên giận dữ, “Hai đứa muốn ta tức chết phải không! Con nhìn con xem, cũng đã ba mươi tuổi, cả ngày lêu lổng với mấy mình tinh, cũng không tìm cô gái đứng đắn mà kết hôn, con nhìn Lãnh Ngạn người ta xem, theo khuôn phép cũ, gia đình và sự nghiệp, cho tới bây giờ chưa từng có xi căng đan, con không thể học cậu ta một chút sao?”

Doãn Tiêu Trác khẽ mỉm cười, “Cha, giống như có câu thượng bất chính, hạ tắc loạn *, còn có một câu là cha nào con nấy!”

(*) thượng bất chính, hạ tắc loạn: trên không nghiêm, dưới ắt loạn.

“Con...” Ông cụ giận đến ôm ngực, há mồm thở dốc.

Doãn Tiêu Trác hơi hối hận với lời vừa nói, dù sao cha con liên tâm, tuổi ông cụ cũng lớn, không chịu nổi kích thích...

“Cha, đừng nói những thứ này, con trở lại vì có chuyện muốn hỏi cha.” Anh đi thẳng vào vấn đề, “Tại sao cha phải bồi thường gấp bốn cho khu nhà chim bồ câu của bà xã Lãnh Ngạn? Có phải có ẩn tình gì không?”

Ông cụ Doãn rất vất vả mới bình tĩnh lại, lại cho một giải thích không thể tưởng tượng nổi, “Ta chỉ muốn cô ta và Từ Nhiên không dây dưa nữa, cho cô ta chút chỗ tốt, bây giờ không ai không ham tiền! Chuyện này còn chưa nói với cô ta, đến lúc đó ta tự mình nói!”

Doãn Tiêu Trác dở khóc dở cười, “Cha, người cho rằng ai cũng yêu tiền giống cha sao? Con mắt nào của cha thấy Duy Nhất và Từ Nhiên dây dưa? Người ta là phụ nữ đã có chồng!”

“Chính bởi vì đã có chồng, càng phải tuân thủ chuẩn mực đạo đức của phụ nữ, chúng ta và nhà họ Lãnh là quan hệ nhiều đời, đừng vô tình hại Lãnh Ngạn đội nón xanh! Lại nói, cô ta không ham tiền? Không ham tiền sao lại gả cho Lãnh Ngạn? Phụ nữ á, đều ham hư vinh giống nhau!” Ông cụ Doãn tỏ vẻ nhìn thấu sự đời.

“Thật buồn cười!” Doãn Tiêu Trác từ chối cho ý kiến, “Cha thích bồi thường thì bồi thường đi! Dù sao cũng là tiền của cha! Không có việc gì nữa con đi đây!”

“Không ở lại ăn cơm tối?” Trong giọng ông cụ có vài phần không muốn. Doãn Tiêu Trác hơi dừng bước chân, bởi vì hơi động lòng với âm thanh tang thương, nhưng lại bị lời nói kế tiếp của ông cụ dọa đến lập tức nhanh chân bỏ chạy...

“Lưu lại nói chuyện đại sự cả đời của con, tiểu thư nhà họ Kiều đi du học đã trở lại, ta đã thay con nhắc tới chuyện này với ông Kiều...”

Trong đầu Doãn Tiêu Trác hiện ra Kiều Vũ Na ăn mặc khoa trương, giọng nói càng khoa trương hơn, lúc này không chạy thì còn đợi đến bao giờ...

Đợi đến khi ông cụ phát hiện thì anh đã không còn bóng dáng, trong vườn hoa vang lên tiếng xe hơi khởi động...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 114: Du thuyền lãng mạn

Editor: Puck

Duy Nhất sắp xếp lại báo chí mỗi ngày theo lệ thường, chuẩn bị mang vào phòng làm việc của Doãn Tử Nhiên, nhưng phát hiện hình của mình trên vài tờ báo, gần đây cô thật sự nổi bật, luôn xuất hiện trên đầu đề trang giải trí, tỉ lệ xuất hiện trên ống kính của những người được gọi là ngôi sao lớn cũng không cao hơn cô đi?

Chỉ có điều, lần này là hình cô và Lãnh Ngạn hôn mãnh liệt ở nhà hàng. Cô nhớ lại đêm đó ánh đèn flash không ngừng lóe lên, lúc ấy còn hơi cảnh giác, đều do Lãnh Ngạn chủ quan...

Cô gọi điện thoại cho Lãnh Ngạn, đây là chuyện hiếm có, cô rất ít khi gọi điện thoại cho anh, đương nhiên không nhớ số của anh...

Cho nên, khi Lãnh Ngạn nhận được điện thoại của cô thì vô cùng vui vẻ, hướng chỉ sau một tuần dài chiến tranh lạnh, “Bà xã, có phải nhớ anh không?”

“Nhớ cái đầu anh!” Duy Nhất tức giận trả lời, “Anh đọc báo hôm nay chưa? Chúng ta lại lên trang đầu rồi!”

“Đã xem! Không tệ! Hình ảnh giống như soi gương, góc độ chụp cũng rất tốt!” Giọng điệu nhàn nhã lơ đãng của anh giống như còn hết sức thưởng thức.

Duy Nhất đột nhiên hiểu ra điều gì đó, sự kiện truyền thông lần trước bị tiêu diệt vô hình, mấy tòa soạn báo kia cũng im hơi lặng tiếng, hôm nay còn có người dám đánh bạo đăng tin của bọn họ, đoán chừng đã được người nào đó cho phép...

“Lãnh Ngạn!” Giọng nói của cô cứng rắn, “Tại sao làm như vậy?”

Anh ở đầu bên kia cười, “Xem ra bé con ngốc nghếch không ngốc! Không phải ân ái của chúng ta có thể khiến tất cả các lời đồn tự sụp đổ sao?”

“Lãnh Ngạn...” Duy Nhất biết gần đây anh ít xuất hiện, cũng không chịu tham dự bất kỳ cuộc họp đơn giản mà không cần thiết phải có mặt, vì cô, có thể cam tâm tình nguyện tự xuất hiện trước ống kính, cũng coi như hy sinh không nhỏ.

“Bé ngốc, cảm động? Có thể khiến cho em cảm động một lần đúng là không dễ dàng!” Anh thở dài nhẹ nhõm một cái.

“Lãnh Ngạn, em không muốn kiểu này!” Duy Nhất cúi đầu nói: “Hạnh phúc của em và anh chỉ cần chúng ta biết là được rồi, tại sao phải để cho toàn thể giới biết? Thật sự không cần thiết như vậy, người khác nói gì em không quan tâm, em chỉ quan tâm...” Người cô quan tâm chỉ có ông xã của cô – Lãnh Ngạn...

Mặc dù Duy Nhất chưa nói hết, nhưng anh hiểu được cô nghĩ gì. “Duy Nhất, tối nay anh dẫn em đến một chỗ, nhất định sẽ cho em thấy hạnh phúc chỉ có hai người chúng ta biết...” Anh tràn đầy mong chờ tối nay.

“Chỗ nào?” Duy Nhất thật sự tò mò.

“Tạm thời giữ bí mật!” Anh cười trêu chọc cô, “Sau khi tan việc tiểu Thôi sẽ đến đón em.”

“Lại tiểu Thôi đón? Lần này anh cho em leo cây nữa, em... em thiên anh đó!” Trong lòng Duy Nhất vẫn còn sợ hãi chuyện lần trước, lại không dám tin tưởng Lãnh Ngạn.

“Em quá độc ác đó? Nhưng chỉ dựa vào câu này của em, anh sẽ không dám! Anh phải đi trước chuẩn bị, cho em một niềm vui bất ngờ, cho nên mới để tiểu Thôi đón!”

Suốt cả một ngày Duy Nhất đều làm không tốt, trong đầu chỉ nghĩ đến Lãnh Ngạn sẽ cho cô niềm vui như thế nào...

Buổi chiều, cô vừa ra khỏi tập đoàn Doãn thị, tiểu Thôi quả nhiên dừng xe ngay phía trước đợi.

“Tiểu Thôi, đi đâu?” Cô vừa lên xe đã hỏi.

“Thiếu phu nhân, đến rồi sẽ biết!” Tiểu Thôi cười đến nghẹn trả lời, hoàn toàn học lời Lãnh Ngạn.

“Tiểu Thôi, cái tốt không học, lại học thói quen không tốt của thiếu gia cậu!” Duy Nhất hoàn toàn buông tha, không thể làm gì khác hơn là mặc cho tiểu Thôi đưa nàng tới đâu thì tới.

Tiểu Thôi lái xe về hướng bờ biển, khi bọn họ đến bờ biển, đã là hoàng hôn, đám mây cuối chân trời bị thiêu đốt thành cảnh đẹp hiếm có, nước biển bị dát lên một tầng đỏ, ánh đỏ lay động, sóng gợn lăn tăn, một chiếc du thuyền màu trắng đang nhẹ nhàng đậu trên mặt biển, tất cả trước mắt đều giống như đang nằm mơ...

“Thiếu phu nhân, thiếu gia đang chờ cô ở trên du thuyền!” Tiểu Thôi đỡ tay cô, dẫn cô lên thuyền.

Duy Nhất tìm kiếm khắp nơi trên du thuyền vẫn không thấy bóng dáng của Lãnh Ngạn, “Lãnh Ngạn, Lãnh Ngạn, anh đang ở đâu?” Cô vừa tìm vừa gọi.

Đột nhiên, bị bóng dáng màu trắng trong phòng bếp hấp dẫn, người đàn ông đội nón đầu bếp cao cao không phải ông xã nhà cô thì là ai? Hương vị ấm áp nhất trên thế giới chính là hương vị món ăn người mình yêu tự làm cho mình...

“Lãnh Ngạn!” Cô khẽ gọi một tiếng, ôm lấy hông anh từ phía sau.

“Đừng huyền não! Đi tắm nhanh lên, lập tức có thể dọn cơm!” Lãnh Ngạn vỗ lên bàn tay nhỏ bé quăn quanh thắt lưng anh.

“Ừm!” Duy Nhất nghe lời buông tay ra, tiến vào phòng tắm, gột rửa bụi bặm và mệt mỏi một ngày.

Trong phòng tắm đã sớm chuẩn bị áo ngủ to lớn, Duy Nhất khoác lên người, thả tóc còn ướt, đi lên boong thuyền tầng 2 trên du thuyền.

Âm nhạc đang nhẹ nhàng chậm rãi chảy ra, cả biển rộng đã hoàn toàn bị bóng đêm bao phủ, đầy trời lấp lánh ánh sao, ánh sao bị nước biển xanh đậm hấp dẫn, trong biển cũng hiện lên sao lốm đốm đầy trời, biển trời một màu, thật không biết đâu là bầu trời đêm, đâu là nước biển...

Dưới ánh sao, người đàn ông ngồi bên chiếc đàn dương cầm hình tam giác màu trắng chơi bản nhạc vĩnh viễn không thay đổi – “Duy nhất” – là vương tử của cô, trong bóng đêm tràn ngập, nụ cười ấm áp như ánh sáng bạc của mặt trăng.

Chậm rãi đến gần anh, nghiêng người tựa lên piano, lắng lắng nghe anh chơi xong khúc nhạc, sau đó tự nhiên rơi vào trong ngực anh. Bốn mắt nhìn nhau, dịu dàng vô hạn hóa thành cái hôn thâm tình.

“Duy Nhất, anh yêu em” Anh đang thì thầm bên tai cô.

Duy Nhất ngạc nhiên vui mừng, đồng thời ngửa đầu nhìn vào mắt anh, hy vọng thấy lúc này anh chân thật mà tinh táo.

Cô lúc này, còn mang theo ướt át và sạch sẽ sau khi tắm xong, con người trong trẻo sáng hơn sao dưới bóng đêm, cánh môi tròn bóng, cổ áo ngủ hơi mở rộng, đều là mê hoặc hết sức nguy hiểm đến tính mạng với anh mà nói. Anh nín nhịn rung động của mình xuống, lướt qua cánh môi cô, “Bảo bối, anh yêu em, cho nên anh vẫn không nói những lời này, bởi vì anh cho rằng em biết, bé ngốc!”

Duy Nhất không chịu, chu môi, “Em đương nhiên biết! Chỉ có điều, em thích nghe anh nói anh yêu em thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 115: Du thuyền lãng mạn 2

Editor: Puck

Vô số ánh sao lấp lánh, rơi đầy trên boong thuyền màu trắng, cũng rơi đầy trên thân hai người đang ôm nhau mà ngồi.

Duy Nhất xoa cái bụng phình to khẽ duỗi lưng, “Lãnh Ngạn, đầu bếp nhà chúng ta có thể sa thải rồi, món ăn anh làm còn tốt hơn đi ấy! Không ngờ đại thiếu gia như anh lại có thể nấu ăn!”

“Khi anh ở Nhật Bản học đầu tự mình nấu ăn đó! Anh xuất sắc như vậy đương nhiên làm gì cũng xuất sắc!” Lãnh Ngạn tỏ vẻ rất đắc ý.

“Anh lớn lên ở Nhật Bản sao?” Duy Nhất hiểu biết quá ít về anh.

“Không phải, anh sang đó khi học trung học, học xong đại học trở về!” Có lẽ thiếu gia công tử nhà người ta đều là chứng tình phùng nguyệt thiên chi kiêu từ *, chỉ có anh không phải...

(*) chứng tình phùng nguyệt: sao sáng vây quanh trăng. Ý chỉ là người trung tâm.

Thiên chi kiêu từ: con cưng, đứa con của trời.

“Có phải... dẫn theo Đình nhi về đây không?” Duy Nhất nhẹ nhàng mà nhát gan hỏi.

Lãnh Ngạn hơi trầm mặc, không kiêng dè vấn đề của cô, “Đúng vậy. Duy Nhất, em để ý anh từng có Đình nhi sao? Khi anh còn nhỏ mẹ anh bị một bệnh di truyền, không thể chữa trị đã qua đời, người nhà họ Lãnh cũng không thích anh, trừ mẹ ra đều coi anh là... kẻ hèn mọn, cho nên, anh mới có thể ra nước ngoài học từ khi còn nhỏ, lúc ở Nhật Bản, Đình nhi đã cho anh rất nhiều ấm áp của gia đình, anh... Rất quý trọng cô ấy.”

Duy Nhất không ngờ quá khứ của anh khó chịu như thế, cô vốn cho rằng thiếu gia nhà giàu đều ngâm chén khóa vàng trong miệng mà lớn lên, ương ngạnh vênh vác giống như Cầu Chi Dương, nhưng Lãnh Ngạn của cô lại khiến cho cô đau lòng...

“Ngạn!” Cô ôm chặt cổ anh, đôi mắt đầm lệ mờ mờ, “Em không ngại, đương nhiên không ngại, em muốn cảm ơn chị ấy, trước kia đã chăm sóc anh tốt như vậy, em muốn giống như chị ấy, cho anh thật nhiều ấm áp, không, em cố gắng tranh thủ làm tốt hơn chị ấy.”

Lãnh Ngạn nâng mặt cô lên, con mắt đen như màn đêm mỉm cười, “Ngốc, phải là anh chăm sóc em mới đúng! Nuôi dưỡng em mập mạp trắng trẻo!”

Duy Nhất ngẩn ngơ, “Mập mạp trắng trẻo? Đó không phải heo sao?”

“Nếu như em đồng ý, không tồi!” Lãnh Ngạn đột nhiên cười lớn, nụ cười dưới ánh sao trong suốt mà thuần túy, hoàn toàn không chút lo lắng.

Cô tựa vào đầu vai anh không nói gì, nếu có thể như vậy khiến cho anh sáng sủa như thế, cô nguyện ý làm con heo nhỏ của anh...

“Má Tăng nói, trắng trẻo mập mạp dễ nuôi...” Cánh môi cực nóng của anh nhỏ giọng thì thầm bên tai cô, lặng yên không một tiếng động, mặt cô đỏ bừng.

“Anh... Thật sự coi em là heo...” Cô thẹn thùng cúi đầu vào cổ anh.

“Heo không có gì không tốt! Ít nhất có thể sinh...” Tay anh đã trượt vào trong áo ngủ của cô, bên trong không có gì... “Bảo bối, em đang hấp dẫn anh... Bây giờ anh đặt yêu cầu sao?” Giọng nói nhỏ nhẹ của anh càng lúc càng mơ hồ...

“Cái này à? Em còn muốn suy nghĩ một chút...” Duy Nhất dí dõm đè lại khe rãnh của cô dưới tay thăm dò.

“Bảo bối, không cho phép không muốn, anh muốn làm cha...” Anh tăng thêm lực tay, cảm thấy nụ hoa lặng lẽ trong lòng bàn tay trở nên găng gượng...

Nửa người tê dại nhanh chóng khuếch tán đến mỗi tế bào mạch máu, Duy Nhất rên nhẹ, ánh sao đầy trời dần trở nên mơ hồ. Chủ động gần sát môi anh, rất nhanh bị mềm mại cực nóng của anh bao phủ, nhắm mắt lại, chỉ còn một mảnh mơ màng...

Gió biển thổi qua, lướt qua thoi tung tóc dài của cô, như tảo biển, dây dưa ở đầu ngón tay anh, cổ, hơi thở ướt át mặn mặn của nhau truyền lại giữa răng môi, vẫn thấm đến tận đáy lòng. Anh nhiệt tình hôn dọc theo cổ trắng như tuyết của cô thẳng xuống dưới, da thịt mềm mại của cô giống như cũng có một hơi thở của gió biển lướt qua, mát mẻ mà ướt át, dụ dỗ anh hôn tiếp, chẳng chịt mà lưu lại dấu ấn thuộc về anh. Đầu lưỡi lướt qua, đều gây ra từng cơn run rẩy, mà khi nụ hôn của anh lướt đến giữa đùi cô, cô giống như cá heo vui sướng mà kêu lên, móng tay đâm thật sâu vào lưng anh, cố gắng thả lỏng thân thể giống như con cá xinh đẹp nhất giữa biển trời...

Trời biển xanh đậm, ánh sao lộng lẫy xa hoa, sóng biển vỗ nhẹ mép thuyền, sóng gợn du thuyền chấp chớn tẩu lên khúc nhạc đẹp nhất mà kịch liệt của loài người, đáng vẻ dây dưa quay cuồng trên boong thuyền không biết mệt mỏi, cho đến khi bầu trời mờ mờ màu trắng xám, ánh sao dần mờ hồ...

Người trong ngực đã mệt mỏi đến tận cùng, anh thỏa mãn mỉm cười, vuốt ve mái tóc rối bời bị mồ hôi dính sát trên trán và cổ, hôn trán cô thật sâu, dùng áo ngủ bọc lấy thân thể cô trở lại phòng ngủ ở tầng một. Tỉ mỉ rửa sạch cho cô, lại ôm lấy cô mà ngủ, yên lặng cầu nguyện, mặt trời ngày mai không cần thức dậy quá sớm...

Duy Nhất giật giật thân thể đang bị một cánh tay quấn lấy không tha, toàn thân còn bần rùn vô lực, ngây ngô, hình như giường ở dưới người đang đập dòn trái phải. Cuối cùng nhớ lại tối hôm qua điên cuồng trắng đêm trên sàn tàu, trời ạ, cô lại có thể lớn mật như thế, cùng anh... đã hợp * ngoài trời? Đã nghe nói từ đã hợp này, nhưng không biết ý tứ xác thực, bọn họ có được tính không? Tóm lại lấy trời làm chăn, biển làm chiếu, những vì sao nhìn thấy, cá trong nước nhìn thấy, mắc cỡ chết người...

(*) đã hợp: quan hệ tình dục ngoài hoang dã.

Nhưng, cảm giác thật sự rất... Rất cái gì? Cô nghĩ không ra từ để hình dung, chỉ có điều mắc cỡ đỏ bừng mặt...

“Bảo bối, nhớ lại à?” Đinh đầu đột nhiên vang lên giọng nói giống như ma quỷ.

“Nào có, chuyện vui sướng của đàn ông, có gì hay mà nghĩ lại!” Cô đỏ mặt lên cãi lại.

“Hả? Vậy tối hôm qua ai không muốn dừng mà muốn anh dừng thêm sức?” Anh cười xấu xa.

“Có không? Sao em không nhớ rõ?” Cô tỏ vẻ đánh chết không nhận, xem anh làm gì được mình.

“Xem ra trí nhớ của bảo bối không tốt lắm!” Anh đột nhiên lật người đè lên trên cô, “Làm ông xã của em, anh có nghĩa vụ giúp em khôi phục chút trí nhớ...”

“Không cần!” Sáng sớm, thức dậy ăn sáng rèn luyện thân thể.” Duy Nhất bị dọa sợ đẩy anh ra, bây giờ toàn thân cô đã mệt mỏi rồi, lần nữa còn không bằng trực tiếp lấy mạng cô!

Nhưng anh lại chuyển người, công phá cô lần nữa, nhướng mày, cười đến mờ ám, “Theo nghiên cứu khoa học cho thấy, làm tình là phương thức vận động tốt nhất, hơn nữa, em yêu, bây giờ đã sắp tối rồi...”

Khoan đã! Anh nói gì? Chẳng lẽ bọn họ ngủ suốt một ngày, công ty anh không cần lo sao? Cô còn phải đi làm! Phương thức vận động tốt nhất cái gì...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 116: Xuân ấm hoa nở

Editor: Puck

Cuộc sống cứ ngọt ngào giống như mật vậy chứ?

Tóm lại, sắc mặt ửng hồng sáng bóng của Duy Nhất đã nói rõ tất cả, ngay cả Doãn Tử Nhiên cũng không thể không cảm thán, bây giờ anh hoàn toàn rút lui, bởi vì phụ nữ hạnh phúc có thể nhìn thấy rõ từ trên mặt...

Duy Nhất nhìn đồng hồ, còn năm phút nữa là tan tầm, hơi đứng ngồi không yên, Lãnh Ngạn bảo hôm nay sẽ tặng cô một món quà, cô nhất định sẽ thích. Quà tặng gì đây? Gần đây Lãnh Ngạn thay đổi hoàn toàn, quả thật theo quy định hiệp ước của cô, thường xuyên tặng quà cho cô, về phần hoa cát cánh cô thích, cứ ba ngày hai bữa sẽ có người đưa tới, cô tự giễu sắp mở cửa hàng bán hoa được rồi...

“Duy Nhất, theo thống kê chưa đầy đủ, xế chiều hôm nay cậu đã nhìn đồng hồ một trăm hai mươi ba lần, vội tan tầm như vậy, có việc gấp sao?” Mỹ Mỹ đi tới trước bàn cô trêu tức.

“Có à? Sao tớ không cảm thấy?” Duy Nhất tinh bơ không biến sắc dọn dẹp bàn.

“Duy Nhất, gần đây sắc mặt rất hồng hào! Cuộc sống khá dễ chịu!” Nụ cười mập mờ hiện đầy trên khuôn mặt Mỹ Mỹ, “Chẳng lẽ núi băng trong truyền thuyết dùng sức hàng đêm?”

“Cậu đi chết đi!” Mặt Duy Nhất đỏ ửng lên. Chỉ có điều... Dường như... Đúng vậy...

“Reng --” Tới giờ tan ca! Duy Nhất cảm giác giò xách chạy như bay, lúc này chắc Lãnh Ngạn đã ở tầng dưới chờ? Bây giờ hoàn toàn không kiêng kỵ gì mà ngồi lên xe Lãnh Ngạn ngay trước mặt mọi người trong công ty, dù sao toàn thể giới cũng biết cô là Lãnh thiếu phu nhân, dùng lời Lãnh Ngạn nói, cho dù cô muốn tái giá cũng không ai dám muốn...

Mới vừa lên xe, Duy Nhất lập tức chìa tay, “Quà đâu?”

Lãnh Ngạn cười một tiếng thần bí, “Quà tặng quá lớn, anh cảm không được, cho nên chỉ có thể dẫn em đến nhìn.”

“Cái gì vậy? Làm thành thần bí như thế!” Duy Nhất trừng mắt lờm anh, cảm giác hạnh phúc từ đáy lòng khẽ tràn ra ngoài.

Lãnh Ngạn lái xe dẫn cô đến một tòa biệt thự gần biển, vách tường màu trắng, nóc nhà màu trắng, đầy hoa mùa hè lốm đốm bò trên vách tường.

“Hướng ra biển lớn, xuân ấm hoa nở

Kể từ ngày mai, làm một người hạnh phúc

Cho ngựa ăn, đốn củi, đi ngao du thế giới

Kể từ ngày mai, quan tâm đến những món ăn ngon và rau xanh

Tôi có một ngôi nhà, hướng ra biển lớn, xuân ấm hoa nở

Kể từ ngày mai, viết thư cho mỗi người thân yêu

Cho họ biết được niềm hạnh phúc của tôi

Tia chớp của niềm hạnh phúc nói cho tôi biết

Tôi sẽ nói toàn bộ cho mọi người

Chọn lấy một cái tên ấm áp cho mỗi con sông mỗi ngọn núi

Người xa lạ kia, tôi cũng chúc phúc cho bạn

Ước mong bạn có một tương lai sáng lạn

Ước mong bạn có một người tình đến cuối vãn luôn thuộc về nhau

Ước mong bạn có được hạnh phúc trên thế gian này

Còn tôi chỉ ước hướng về biển lớn, xuân ấm hoa nở.”

Lãnh Ngạn ôm lấy cô, nhớ lại bài thơ của Hải Tử bên tai cô.

(*) Đây là bài thơ “Hướng ra biển lớn, xuân ấm hoa nở” của tác giả Hải Tử.

Vốn Lãnh Ngạn muốn tạo một không khí ấm áp, nhưng Duy Nhất đột nhiên nghĩ đến, Hải Tử viết bài thơ này sau hai tháng đã tự sát, hạnh phúc của anh ta chỉ là biểu hiện giả tạo trước khi chết, một kiểu hối tiếc hoặc tâm nguyện chưa xong, trong lòng tự dung sinh ra một bóng mờ...

“Bảo bối? Không thích sao?” Lãnh Ngạn nâng khuôn mặt tối tăm của cô lên.

“Không! Em rất thích!” Duy Nhất dần lo lắng trong lòng xuống, bày ra một khuôn mặt tươi cười rạng rỡ dưới ánh mặt trời, “Hướng ra biển lớn, xuân ấm hoa nở, chúng ta nhất định sẽ là người hạnh phúc, từ hôm nay trở đi, không, từ trước tới nay luôn là người hạnh phúc, vĩnh viễn hạnh phúc!” Duy Nhất lăm lăm cường điệu...

“Không chỉ có những thứ này! Đi theo anh!” Lãnh Ngạn nắm tay cô đi vào trong nhà, bên trong đã có người giúp việc đứng ở cửa, thấy bọn họ đi vào, đứng nghiêm chỉnh ân cần hỏi han, “Chào buổi chiều tiên sinh, thiếu phu nhân.”

Lãnh Ngạn khẽ gật đầu, “Hôm nay chúng ta ở đây dùng cơm, cơm tối chuẩn bị xong chưa?”

“Đã chuẩn bị xong, tiên sinh.” Một nữ giúp việc trung niên trả lời.

“Được, chờ chút chúng tôi xuống ngay.” Lãnh Ngạn vẫn nắm tay Duy Nhất chạy lên tầng ba.

Tầng ba có một vườn hoa lớn, chính là hoa mùa hè sum suê tươi tốt, một mùi hương hoa xông vào mũi, khiến Duy Nhất kích động không thôi là nóc nhà thủy tinh, ánh mặt trời rơi xuống không chút kiêng kỵ.

“Lãnh Ngạn! Về sau chúng ta có thể ở dưới nóc nhà ngắm sao nghe nhạc sao?” Duy Nhất túm lấy cổ áo sơ mi của anh nói ước mơ, lo lắng ban đầu đã vì vui mừng này mà thoáng xua tan.

“Đúng! Không chỉ có thể nghe nhạc dưới ánh sao, còn có thể...” Anh nói khẽ bên tai cô một câu.

Mặt Duy Nhất đỏ ửng, đắm nhẹ anh một cái, “Cả ngày anh chỉ nghĩ đến cái này!”

“Em không muốn sao?” Lãnh Ngạn đưa dai cán vành tai của cô, cô giật mình khẽ run rẩy, hét lên một tiếng.

Lãnh Ngạn cười ha ha, “Duy Nhất, thích nơi này hay nhà cũ? Nếu thích nơi này thì chúng ta sẽ dời tới đây ở?”

Duy Nhất suy nghĩ một chút, “Chỉ cần có anh, em đều thích, mấu chốt không phải nhà cửa, mà là mình đang ở đâu. Chỉ có điều, em vẫn thích ở nhà cũ, em nhớ cảm giác lúc trước mỗi đêm chờ cửa sổ tầng dưới sáng đèn, luyến tiếc chuông gió treo trên cửa sổ, không bỏ được hai con búp bê nhỏ, tiệc nuôi... Mỗi một nơi có hơi thở của anh...”

Lãnh Ngạn lộ vẻ xúc động ôm chặt cô, “Bé ngọc, bảo anh làm sao thuyết phục em... Được, chúng ta ở nhà cũ, thỉnh thoảng tới nơi này nghỉ ngơi, thế nào?”

Duy Nhất ở trong lòng anh gật mạnh đầu, “Vậy tối nay chúng ta ở đây sao?”

“Đúng vậy! Ngày mai là cuối tuần, chúng ta ở đây hưởng thụ thế giới hai người!” Anh cố ý nhấn mạnh bốn chữ “Thế giới hai người”, khiến cho Duy Nhất tròn mắt nhìn.

“Không được! Phản đối! Ngày mai em muốn đi bờ biển nhặt vỏ ốc, nhìn mặt trời mọc, em không định không xuống giường được!” Cô giơ tay phản đối.

Anh túm lấy tay cô, “Phản đối không hiệu quả! Bây giờ đi xuống ăn cơm!”

Tối nay không có sao, nhưng trăng sáng tròn vành vạnh treo trên bầu trời, soi xuống biển rộng trong màn đêm tạo thành một tầng sáng bạc, lung linh dao động, giống như một mặt gương khổng lồ bị lắc lung tung nát bấy, ngay cả bờ cát, cũng mơ hồ nhuộm lên một tầng màu cà ri vàng nhạt.

Duy Nhất chân không chạy trên bờ cát, vừa chạy vừa quay đầu lại gọi to, “Lãnh Ngạn, mau tới đuổi theo em, không đuổi kịp sẽ không có đồ ăn!”

Lãnh Ngạn hơi híp mắt lại cười một tiếng, ánh trăng khiến con ngูoi anh ảm đạm biến sắc, “Anh tới đây! Đừng chạy quá nhanh!”

Anh chạy theo hướng của Duy Nhất, sau vài giây, Duy Nhất đã bị anh ôm, hai người cùng ngã l ẫn trên bờ cát.

Gió biển, trắng sáng, bờ cát, nụ hôn nóng bỏng, hình như bóng đêm đẹp để sắp kéo dài...

Chuông điện thoại di động chói tai phá vỡ cảnh tượng đẹp đẽ này, Lãnh Ngạn mở điện thoại lên nghe, sắc mặt dần trầm xuống...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Phát hiện khác thường...

“Sao vậy?” Khấp người Duy Nhất đầy cát mịn, dựa vào bả vai anh.

“Duy Nhất, anh muốn trở về một chuyến! Đã xảy ra chuyện!” Anh khẽ đẩy Duy Nhất ra, vội vã sửa lại quần áo xốc xếch.

“Chuyện gì? Trễ như vậy? Còn em?” Duy Nhất hỏi hàng loạt vấn đề, cảm giác cú điện thoại ngày hôm nay không tầm thường.

Anh kéo Duy Nhất lên, quay về, “Rất gấp, không nói trong chốc lát được, em cứ nán lại đây đi, anh trở lại rồi nói cho em”

Duy Nhất biết áp lực công việc của anh rất lớn, trước khi cô xuất hiện, một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày anh đều làm việc, không có chủ nhật, thậm chí chẳng phân biệt được ngày đêm, nhà giàu nhất cũng không phải dễ dàng làm được. Như vậy, làm bà xã của anh, nên hiểu và chăm sóc, điểm này, cô biết...

Ở trước căn nhà mặt hướng ra biển khơi, Lãnh Ngạn đưa Duy Nhất lên mấy bậc thang, xoay người đi về phía chiếc xe cách đó không xa, Duy Nhất đuổi theo ra mấy bước, gọi anh lại, “Lãnh Ngạn!”

Anh nghe tiếng ngoài đầu lại, “Cái gì?”

Cảm thấy có rất nhiều lời phải nói, nhưng không nói được dù chỉ một câu, Duy Nhất giật giật môi, cuối cùng nói một câu, “Trở về sớm chút!”

“Ừ, ngày mai anh nhất định trở lại!” Anh xoay người, bóng lưng dần tan vào đêm tối, đèn xe sáng lên, cô cũng xoay người vào trong nhà.

Anh nói ngày hôm sau anh sẽ trở lại, Duy Nhất ở trong phòng đợi rồi lại đợi, mặt trời chiều ngày hôm sau dần chìm xuống phía tây, ánh trăng trên song cửa sổ, anh vẫn chưa về.

Cô không nhin được, gọi điện thoại cho anh, tiếng chuông reo thật lâu, anh mới nhận, “Duy Nhất à, sao vậy?”

Duy Nhất rất muốn nói, anh nói hôm nay về, nhưng nghe giọng trong điện thoại của anh rất mệt mỏi, không đành lòng nói ra khỏi miệng, đổi giọng, tỏ vẻ không sao, “Không có việc gì, chỉ muốn hỏi anh một chút khi nào anh trở lại.”

“Ngaoan, lúc này anh không về được, tự mình chơi một lát rồi đi ngủ, anh sẽ cố hết sức nhanh chóng đi về!” Anh dịu dàng nói.

“À! Được!” Trong lời nói của Duy Nhất có chút cô đơn, buồn bã để điện thoại di động xuống, anh luôn luôn có cảm giác nhảy bén nhưng không nhận ra trong giọng nói của cô hơi miễn cưỡng...

Đêm nay, anh quả nhiên không trở lại...

Đã quen với cuộc sống có anh, đột nhiên bên cạnh trống không đúng là không quen, Duy Nhất trần trọc trở mình, vẫn không ngủ được, cho đến khi trời sắp sáng mới hơi mơ màng ngủ gật trong chốc lát, không bao lâu lại bị nữ giúp việc trong nhà nhẹ tay nhẹ chân đánh thức.

“Thiếu gia còn chưa trở lại sao?” Cô vừa mở mắt đã hỏi.

Người giúp việc khiêm nhường đáp: “Đúng! Thiếu phu nhân muốn ăn gì vào bữa sáng?”

“Tùy tiện đi!” Anh không ở nhà, tất cả đều vô vị tẻ nhạt!

Từ lúc nào mình đã quyến luyến với anh đến vậy? Chính cô cũng nghĩ không thông, nhớ tới anh, khoe môi không tự chủ nhếch lên, dù sao, cô hạnh phúc, không phải sao? Một hai buổi tối không trở về nhà đã là gì...

Lại một ngày trôi qua, trong thời gian này Duy Nhất không biết mình đã làm gì, thường cách một lúc lại chạy đến phòng ngoài xem, xem người thuộc về cô vào buổi tối có về nhà hay không, mỗi một lần đều thất vọng...

Ban đêm, cô không muốn một mình ôm chăn ngủ sớm, tìm một quyển sách trong giá sách, mở CD, trong tiếng nhạc nhàn nhạt, cố gắng tĩnh tâm xem sách, nhưng một chữ cũng không xem nổi. Lại đi tìm cách khác tiêu khiển, dụng cụ thể thao trong phòng, giải trí tiêu khiển, cái gì cần cũng có, ngay cả đồ ăn vặt cũng chọn thứ Duy Nhất thích ăn, mua chất đầy mấy cái tủ lớn, hình như Lãnh Ngạn định ở đây lâu dài. Không có động lực dldld để chơi trò tiêu

khien khác, vì vậy mờ ti vi, trên ti vi đang phát tin thời sự, nói là ở nông thôn, một người phụ nữ điên chém bị thương người, nhưng vừa nói một chút, ống kính đã thay đổi, hình như đột nhiên cắt đứt, không phát hết tin tức. Duy Nhất cười thầm, đài truyền hình thật sự không tìm được tin tức tư liệu sống, như vậy cũng dám đưa lên đài phủ sóng, khó trách sẽ bị đột nhiên cắt đứt, đoán chừng lãnh đạo cảm thấy rất dung tục rồi. .

Duy Nhất đổi một đài, chọn một bộ phim thần tượng hài xem. Ngày trước cô thích xem loại phim này, đã lâu không xem rồi, bây giờ xem lại, cảm giác hoàn toàn khác. Không tự chủ so sánh nam chính trong phim thần tượng với Lãnh Ngạn, mới phát hiện nam chính kia quá ngây thơ quá ngốc, hoàn toàn không cách nào so sánh được với Lãnh Ngạn, trong lòng khẽ tự đắc.

Cô thấy mình háo sắc mà buồn cười, nằm trên ghế sa lon tiếp tục xem ti vi của cô, liên tục hai ngày ngủ không ngon giấc, rốt cuộc dưới nội dung bộ phim buồn tẻ mà dần ngủ thiếp đi. Giữa lúc mơ mơ màng màng, cảm thấy có người bế mình lên. Đột nhiên mở mắt, quả nhiên, mình đang trong ngực Lãnh Ngạn, được anh ôm lên tầng trên.

“Trở lại?” Cô dụi mắt nhập nhèm hỏi, đồng thời phát hiện Lãnh Ngạn hết sức tiểu tụy, râu ria đã hai ngày không cạo, đen xì một vòng.

“Ừ, sao lại ngủ trên ghế sa lon rồi hả? Nếu cảm lạnh thì làm sao bây giờ?” Lãnh Ngạn thương tiếc trách cứ.

“Em chờ anh trở lại, chờ đến không biết làm sao lại ngủ thiếp đi...” Anh trách cứ, Duy Nhất nghe hiểu được...

“Không phải kêu em không chờ sao?” Khi nói chuyện, đã tiến vào phòng, Lãnh Ngạn đặt cô lên giường, cũng theo thể mà đè lên người cô, hôn cô thật sâu.

Duy Nhất giãy giụa, đẩy anh ra, nũng nịu khẽ nói, “Ghét! Vừa dơ vừa thú, râu ria cạo vào đau!”

Anh xoa tóc của cô cười nói, “Anh đi tắm rửa trước! Tìm áo ngủ cho anh!”

Nói xong cởi quần áo đi tới phòng tắm bên cạnh, đến cửa phòng tắm thì trên người chỉ còn dư lại quần lót, hình tam giác ngược hoàn mỹ, nhìn thấy khiến Duy Nhất không dời mắt, cổ nuốt nước miếng, nhỏ giọng thì thầm, “Buồn cười, hấp dẫn người ta!”

Nhìn quần áo đầy đất của anh, lắc đầu mỉm cười, đứng dậy giúp anh nhặt từng thứ lên, dưới ánh đèn, đột nhiên phát hiện, sau cổ áo sơ mi màu đen của anh, dính một sợi tóc dài. .

Trong lòng Duy Nhất nện một phát nặng nề, tóc của cô màu đen, mà sợi tóc này màu nâu nhạt, hơn nữa còn hơi xoắn. .

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Điện thoại lúc sáng sớm

“Duy Nhất! Duy Nhất! Em còn đứng ngây ở đó làm gì? Lấy đồ cho anh!” Trong phòng tắm, anh đang gọi to.

“A! Đến rồi!” Duy Nhất trĩu nặng tâm sự đặt áo sơ mi xuống, tìm áo ngủ trong tủ quần áo đưa cho anh, trong lòng giống như có một tảng đá nặng nề đè xuống.

Anh ra ngoài phòng tắm, phát hiện cô còn đứng bên ngoài phòng tắm ngăn người, nên ôm cô lên giường, dịu dàng hỏi, “Sao? Đứng đây ngăn người? Chờ anh sao?” Nói xong cười xấu xa.

Duy Nhất khẽ tránh ra, cũng không nói lời nào.

Anh cảm thấy cô trốn tránh, vuốt ve gò má của cô, khẽ cắn vành tai của cô, “Mất hứng? Trách anh hai ngày không về nhà? Xin lỗi, lần sau không dám!”

“Hai ngày này anh đã làm gì?” Duy Nhất thử hỏi anh.

Sắc mặt anh không sợ hãi, bình tĩnh giải thích, “Công ty có chuyện, liên tục làm thêm giờ hai buổi tối.”

“Nhưng... Làm sao lại có sợi tóc dài dính lên người? Đừng nói là của em đấy, tóc em em tự biết!” Duy Nhất không nhịn được, rốt cuộc nói ra hoài nghi của mình.

Lãnh Ngạn hơi sững sờ, lập tức cười theo, nắm lấy cái mũi của cô, “Anh nói sao hôm nay cực tuyệt, thì ra đồ bình dấm chua nhò! Tối nay anh ký hợp đồng với khách hàng, một khách hàng nữ uống say, anh đưa cô ta đến khách sạn, có thể không cần thận dính tóc, đáp án này hài lòng không?”

“Có thật không? Vậy sao anh không có mùi rượu?” Duy Nhất vẫn bán tín bán nghi.

Cầm Lãnh Ngạn đặt trên hóm vai cô, ánh mắt vui vẻ nhìn Duy Nhất, “Bà xã có chỉ, vì tốt cho bé cưng, cầm chỉ hút thuốc uống rượu...”

Lòng Duy Nhất ngọt ngào, khóe môi dần nhếch lên, oán trách một câu, “Miệng lưỡi trơn tru!”

Lãnh Ngan ôm cô vào trong ngực, ngón tay luồn vào tóc cô, “Không tức giận? Vậy ngủ đi! Hai ngày nay anh mệt muốn chết rồi!”

Duy Nhất ôm chặt hông anh, vùi trong ngực anh, tin tưởng, nhịp tim mạnh mẽ bên tai vì cô mà đập đều...

Mà Lãnh Ngan, nhìn vách tường sau lưng cô, trong lòng dâng lên một bóng mờ, cuộc sống thế này, anh thật sự có được? Cô gái tên Duy Nhất này, anh thật sự không thể buông tay...

Có lẽ bởi vì ở trong ngực Lãnh Ngan nên ngủ cực kỳ ngon, cực kỳ sâu, thậm chí cả khi Lãnh Ngan rời giường cô cũng không biết, khi tỉnh lại, rèm cửa sổ sát đất nhìn ra biển mở rộng, trên thủy tinh còn loáng thoáng thấy bóng dáng Lãnh Ngan.

Cô khẽ mỉm cười, cảm thấy hạnh phúc là chuyện đơn giản, đối với cô mà nói, hạnh phúc chính là mỗi sáng sớm tỉnh dậy nhìn thấy anh trước tiên...

Rời giường, lặng yên không tiếng động đi vòng qua bên cửa sổ, nghe Lãnh Ngan trầm giọng gọi điện thoại: “Tình huống hôm nay ổn định thêm sao?”

“Được, chiều tôi trở lại xem”

“Cần gì?”

“Còn là nhãn hiệu đó?”

“Được, yên tâm, tôi sẽ xử lý tốt!”

Anh đang nói gì? Duy Nhất nghe không hiểu, cũng không muốn hiểu, cho tới bây giờ cô vẫn không muốn can dự vào phương diện làm ăn của anh...

Thấy anh gọi xong điện thoại, cô mới lặng lẽ từ phía sau ôm lấy hông anh, lại cảm nhận thấy rõ ràng thân thể anh cứng đờ.

“Em tới đã bao lâu? Anh xoay người, trong ánh mắt thoáng qua chút hoảng hốt.

“Làm gì mà khẩn trương vậy? Gọi điện thoại cho nhân tình, sợ em nghe thấy sao?” Duy Nhất cong môi nói giỡn.

Nhưng anh lại đột nhiên nổi giận, gạt tay cô, “Nói bậy gì thế?”

“Làm gì dữ dội vậy? Đùa thôi mà!” Mặt Duy Nhất uất ức.

Lãnh Ngan thấy thế, nhéo lỗ mũi cô, “Đùa giỡn như vậy mà lại tùy tiện nói! Anh là hạng người như vậy sao?”

Duy Nhất le lưỡi, “Lần sau không dám!” Lãnh Ngan cười một tiếng.

“Thái độ nhận sai không tặc lưỡi, trừng phạt nho nhỏ!” Anh chỉ lên môi.

Duy Nhất hơi đỏ mặt, nhón chân lên hôn anh, đột nhiên thân thể bay bổng, bị anh bế lên, đi vào trong phòng, hai người ngã lăn trên giường lớn.

“Đừng làm loạn nữa! Trễ giờ làm rồi!” Duy Nhất đẩy anh ra.

Anh cũng không kiên trì nữa, hôn cô một cái rồi buông tay ra, mình cũng đứng lên thay quần áo.

Duy Nhất thấy anh không vào phòng tắm, cởi áo ngủ trước mặt cô, lộ ra thân thể khiến cho cô tai nóng tim đập, nghĩ định dời mắt đi, nhưng cứ nhìn chăm chú không thôi.

Anh quay đầu lại cười một tiếng, “Sắc nữ, đẹp không?”

Duy Nhất cau mày, cả mặt đỏ bừng lấy quần áo của mình chạy về phía phòng tắm.

Lãnh Ngan nhìn theo bóng lưng của cô mà cười thầm, gả cho anh lâu như vậy, còn xấu hổ như cô gái nhỏ, nhưng mà anh thích dáng vẻ thẹn thùng của cô...

“Duy Nhất, buổi chiều anh có chút chuyện, không tới đón em, tiểu Thôi sẽ đến đón em về, có thể sẽ trễ chút anh mới về, đừng chờ anh!” Dưới tòa nhà tập đoàn Doãn thị, Lãnh Ngan hôn lên môi cô.

“Không! Em muốn chờ anh về mới ngủ!” Duy Nhất quật cường nhú mũi.

Lãnh Ngan khẽ cau mày, “Ngoan, không biết khi nào anh mới có thể hết bận, không phải em phải chuẩn bị sẵn sàng làm mẹ sao? Dĩ nhiên mọi mặt phải điều chỉnh về trạng thái tốt nhất, bao gồm giấc ngủ!”

“Không có anh phối hợp, một mình em làm mẹ thế nào!” Duy Nhất nói thầm một tiếng, đẩy mạnh cửa xe mà đi.

Lãnh Ngan ở trong xe cẩn thận nghĩ lại những lời cô nói, đột nhiên cười to.

Kết quả giờ tan tầm, Mỹ Mỹ lại hẹn cô đi dạo phố, “Thiếu phu nhân nhà giàu nhất! Bây giờ cậu ăn mặc không lo, mọi thứ đều là hàng hiệu, lại làm theo yêu cầu, đừng quên chúng ta sống nghèo khổ.

Duy Nhất liếc cô ấy một cái, “Cậu nói mò gì vậy! Tớ đi với cậu là được!”

Dù sao Lãnh Ngan cũng sẽ không về sớm, không bằng đi dạo phố với Mỹ Mỹ cho hết thời gian.

“Có thật không? Vậy cậu phải mời tớ ăn tối! Chúng ta đi ăn hải sản được không? Đây, thiếu phu nhân nhà giàu nhất, đừng hẹp hòi!” Hai mắt Mỹ Mỹ sáng lấp lánh.

“Được! Ăn gì cũng được!” Duy Nhất nghĩ đến mấy tấm card trong túi xách Lãnh Ngan kín đáo đưa cho cô, một lần cô còn chưa lướt nhìn qua.

“Quá tuyệt vời! Chúc cậu và Lãnh Ngan đến bạc đầu!” Mỹ Mỹ hoan hô.

Duy Nhất lắc đầu, “Đúng là chọn nhầm bạn tốt, ăn một bữa cơm mà có thể bị cậu bán!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 119: Có gặp ở ngoài?

Editor: Puck

Vốn Duy Nhất định để lái xe về trước, mình và Mỹ Mỹ từ từ đi dạo, nhưng như thế nào thì tiểu Thôi cũng không đồng ý, Mỹ Mỹ đành kêu cậu ta đưa bọn họ đến thẳng trung tâm thương mại Cầu Thế.

“Đôi chỗ khác được không? Tớ không muốn đi Cầu Thế!” Duy Nhất quá nhạy cảm với chỗ đó.

“Cầu Thế là trung tâm thương mại sang trọng nhất, cậu không muốn đi Cầu Thế thì thuê máy bay đưa tớ sang Paris là được!” Mỹ Mỹ kiên trì không chịu.

Duy Nhất không có cách nào, chỉ có thể âm thầm cầu nguyện đừng gặp ác ma kia.

Nhưng khi vừa tiến vào khu vực mỹ phẩm Cầu Thế, Duy Nhất lại nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc – Lãnh Ngan, đang chọn đồ ở quầy Guerlain *.

(*) Guerlain: được biết đến là hãng sản xuất nước hoa lâu đời nhất thế giới. Mỹ phẩm và dưỡng da của Guerlain được coi là niềm mơ ước xa hoa của mọi cô gái.

Không phải anh bảo hôm nay có việc không thể đi đón cô sao?

Tại sao lại xuất hiện ở đây?

Hơn nữa, một đáng mày râu, lại còn là nhà giàu nhất đích thân ra ngoài mua đồ?

Bình thường cần gì anh đều đặt hàng trực tiếp hoặc nhắn nhủ cấp dưới, đương nhiên sẽ có người đi mua... Guerlain?

Cho tới bây giờ cô còn chưa dùng nhãn hiệu này. Xuất thân nghèo khổ cô có cách biệt với những món hàng xa xỉ này, mặc dù bây giờ đã thành thiếu phu nhân, cô vẫn giữ thói quen thanh thủy xuất phù dung * mặt mộc không trang điểm, hay là, ông xã của cô cho cô một bất ngờ?

(*) thanh thủy xuất phù dung: cái gì tự nhiên là đẹp nhất

Mỹ Mỹ cũng nhìn thấy Lãnh Ngan, rất ca ngợi, “Duy Nhất, phu nhân nhà giàu đúng là khác người khác! Guerlain! Sao chưa bao giờ thấy cậu dùng? Nếu cậu không dùng thì ném cho tớ, tớ dọn dẹp đồ bỏ đi miễn phí giúp cậu! Hơn nữa, ông xã giàu có của cậu tự mình chọn cho, cậu thật hạnh phúc!”

Thật sự mua cho cô? Chắc vậy, gần đây anh thường đưa chút đồ không tương xứng nổi cho cô, thậm chí bao gồm cả đồ tình thú, đưa mỹ phẩm dưỡng da cũng không kỳ quái.

“Đây, cậu không định tiến lên chào hỏi à? Để cho anh ta dẫn chúng ta đi ăn cơm, sau đó anh ta tính tiền!” Mỹ Mỹ đẩy cô một cái.

Duy Nhất suy nghĩ một chút, nếu Lãnh Ngan cố ý tự mua quà tặng, chính là muốn cho cô vui mừng, lúc này phá vỡ sẽ khiến anh mất hứng! Vì vậy, trốn vào một góc, gọi điện thoại cho anh.

“Duy Nhất, tan làm chưa?” Giọng của anh hơi gấp gáp.

Nghĩ tới mình đang ở cách chỗ anh mười mấy bước chân nói chuyện, Duy Nhất âm thầm cảm thấy buồn cười, “Rồi! Anh đang ở đâu?”

“Anh đang ở công ty chứ sao!” Lãnh Ngan thuận miệng đáp.

Duy Nhất ngây ngẩn cả người, anh nói dối? Tại sao? Tiếp đó lại hỏi, “Đang bận rộn gì vậy?”

“Anh đang đi họp! Chờ một chút anh gọi lại cho em!”

Giọng nói của anh không hề lộ ra hoảng hốt. Nói thật như vậy! Lần đầu tiên Duy Nhất thấy anh nói dối đến mức giọt nước cũng không lọt.

“Đội đã nào...!” Cô vội kêu lên.

“Chuyện gì? Bảo bối! Giám đốc trong công ty đang chờ anh lên tiếng!”

Trái tim Duy Nhất lạnh hoàn toàn, “Được rồi, khi nào anh rảnh? Em muốn anh theo em ăn cơm. Em và Mỹ Mỹ đang ở ngoài!”

“Bảo bối, có thể không có thời gian ăn cơm cùng em, để Mỹ Mỹ đi cùng em đi, ăn nhiều một chút, muốn mua gì cứ mua, trở về anh sẽ thanh toán đầy đủ! Ngoan!” Anh đã cầm mỹ phẩm dưỡng da vào thang máy, đoán chừng sang khu trang phục.

“Được rồi! Vậy anh trở về sớm một chút! Em phải chờ anh về mới ngủ!” Mặc dù vẫn là giọng nũng nịu, nhưng trong lòng lại ề ảm.

“Được rồi, anh sẽ cố gắng hết sức sớm một chút!” Lãnh Ngan vội vàng cúp điện thoại.

Duy Nhất đuổi theo từ thang máy khác, xa xa nhìn thấy anh chọn quần áo, chọn đồ đều theo kiểu phụ nữ vô cùng quyến rũ, không phải kiểu cô thích. . .

“Ông xã nhà cậu có ăn cơm với cậu không?” Mỹ Mỹ cắt đứt suy nghĩ của cô.

Duy Nhất bị phiền muộn nồng đậm bao phủ, nhìn anh chọn xong quần áo, thanh toán xong, đi ra Cầu Thế. Để cho cô bận tâm chính là lại còn mua đồ lót phụ nữ.

“Anh ấy bạn!” Nghe lời Mỹ Mỹ nói, cô lừa mình dối người cho bản thân một lý do.

“Duy Nhất, không phải tớ nói xấu anh ta.” Mỹ Mỹ nắm tay cô, “Bây giờ thiếu gia có tiền hoa tâm nhiều lắm, Lãnh Ngan mua những thứ đồ này thoát nhìn không phải đưa cho cậu, cậu phải lưu ý, không để cho bản thân bị tổn thương.”

“Không! Anh ấy không phải người như vậy!” Duy Nhất kiên định lắc đầu.

“Có phải hay không muốn biết rất dễ! Đi theo tớ!” Cô kéo tay Duy Nhất tới khu đồ lót, hỏi người hướng dẫn mua hàng vừa bán đồ lót cho Lãnh Ngan, “Xin lỗi, tiểu thư, tôi cũng muốn mua mấy kiểu đồ lót tiên sinh vừa rồi mua, xin hỏi còn không?”

“Có! Xin hỏi tiểu thư mặc cỡ bao nhiêu? Có muốn thử một lần không?” Người hướng dẫn mua hàng rất nhiệt tình hỏi.

“Tôi cũng không biết, vừa rồi anh ta mua cỡ bao nhiêu?” Mỹ Mỹ tiếp tục hỏi.

“38D”

Lòng Duy Nhất trầm xuống, Mỹ Mỹ và người hướng dẫn mua hàng còn nói gì nữa nhưng cô không nghe thấy gì cả. Tất cả đồ lót của cô đều do Lãnh Ngan mua, nhưng không phải cỡ này, cô cũng không cách nào tìm cho mình một cái cỡ, cũng không thể nói ông xã nhớ nhầm cỡ. . .

“Đi thôi! Duy Nhất.” Mỹ Mỹ biết bạn mình không có lòng đi dạo phố nữa, kéo cô rời khỏi khu bán đồ lót.

Duy Nhất thấy cô ấy đi ra ngoài, dừng bước, “Tạm thời tớ không muốn về.”

Mỹ Mỹ thương hại nhìn cô, “Vậy đi đâu? Tớ đi với cậu.”

“Đi uống chút đồ!” Duy Nhất biết tầng dưới cùng của Cầu Thế là một pub.

“Pub Dạ Đế? Nhưng tớ không có thẻ hội viên, không vào được!” Mỹ Mỹ cũng biết pub này, là câu lạc bộ sống về đêm nổi danh lừng lẫy, nơi tụ tập của các công tử tiếng tăm lừng lẫy, người bình thường không vào được.

“Đi theo tớ!” Duy Nhất không tin cô không có thẻ hội viên thì không vào được, lúc này cô chỉ muốn say, nghe nói rượu có thể khiến cho người ta quên hết mọi thứ, cô thật sự hy vọng được say một lần như vậy.

Cô cầm tay Mỹ Mỹ vào thang máy đi thẳng xuống tầng dưới cùng, ở cửa pub, không hề nghi ngờ bị chặn lại, yêu cầu xuất trình thẻ hội viên.

“Tôi không có thẻ hội viên, tôi tới tìm người!” Về mặt Duy Nhất nghiêm nghị.

“Xin lỗi, chúng tôi không cung cấp tên khách hàng, đây là quyền riêng tư.” Bảo vệ pub mang bông tai lạnh lùng cự tuyệt, oán phụ tới pub tìm chồng? Anh đã thấy nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 120: Ngọn lửa thâm mến

Editor: Puck

“Tôi tới tìm Cầu Chí Dương!” Duy Nhất đánh bạo nói ra cái tên khiến cho cô hồi hộp, nhớ tới đủ chuyện lúc tuổi thơ, cô hận anh ta đến ngứa ngáy hàm răng, nhưng bây giờ cô không ngại sử dụng tên tuổi của anh ta thay cho thẻ hội viên. Đồng thời, bi thương trong lòng khiến cho cô không hề sợ ác ma Cầu Chí Dương này, nếu hôm nay anh ta dám bắt nạt cô, cô nhất định nâng cốc đối lên người anh ta, con thỏ nóng nảy cũng sẽ cắn người!

Mỹ Mỹ kéo tay áo cô, tỏ ý cậu thật sự biết Cầu Chí Dương sao? Đừng để đến lúc đó lại lộ ra.

Bảo vệ pub nhìn lên nhìn xuống đánh giá Duy Nhất một lần, người phụ nữ dám gọi thẳng tên Dạ Đế, gọi thẳng tên họ Cầu Chí Dương, đây là lần đầu tiên, không dám khinh thường...

Mà Cầu Chí Dương đang ở trong phòng tổng giám đốc, nhìn qua camera đã thấy rõ ràng tất cả, cô gái này là người anh nhìn mà lớn lên, cô gái ngây thơ trong sáng như nước nhưng lại hận anh thấu xương, vốn cho rằng vĩnh viễn mất cô, nhưng sau khi trở thành Lãnh phu nhân lại tới tìm anh? Hơn nữa còn vào pub của anh? Có ý tứ...

Khỏe môi anh khẽ nhếch lên, gọi một cuộc điện thoại sang...

“Tiểu thư, mời vào!” Bảo vệ vừa rồi còn ngạo mạn chuyển thành kính cẩn lễ phép mời Duy Nhất và Mỹ Mỹ đi vào.

Pub không hề ăn chơi trác táng như trong tưởng tượng của hai cô, ánh sáng mờ nhạt, có một kiểu lộng lẫy khiêm tốn, có vẻ có đẳng cấp hơn các pub khác nhiều. Dĩ nhiên, ở trong góc tối, phát sinh vài chuyện không tao nhã sau say rượu cũng không đáng ngại, không ảnh hưởng tới hoạt động...

Nhân viên phục vụ qua qua lại lại trong đám người tìm cho họ một chỗ ngồi, dẫn họ đến chỗ của mình.

“Cho tôi một chai rượu mạnh nhất!” Duy Nhất nói với nhân viên phục vụ.

Mỹ Mỹ lập tức cản cô, “Xin lỗi, vẫn cho một ly nước trái cây đi!”

Bắp thịt trên mặt nhân viên phục vụ khẽ co rúm, tới Dạ Đế uống nước trái cây? Trước nay chưa từng có...

“Tiểu thư? Nếu không xuống khu vui chơi của thiếu nhi ở tầng thấp nhất đi, nơi có có nước trái cây!”

“Ai là thiếu nhi! Cô xem thường người khác!” Hôm nay Duy Nhất khác thường, chính là đến tìm người gây sự...

Đang nói, trên khán đài vang lên tiếng người dẫn chương trình kêu to, “Các nữ sĩ, các tiên sinh, để cho bartender nổi tiếng nhất pub chúng tôi biểu diễn vì mọi người...”

Những lời này vừa nói xong lập tức vang lên tiếng vỗ tay như sấm và tiếng hoan hô, như nước thủy triều bao phủ những lời nói tiếp theo của quản lý.

Duy Nhất không hiểu được, bartender như thế nào mà có sức cuốn hút như vậy.

Mỹ Mỹ làm bình luận viên cho cô, “Duy Nhất, cậu không biết sao? Đây là bartender cao cấp nhất trong truyền thuyết, một năm mới ra sân một lần, mỗi lần chỉ pha một ly rượu, giá tiền ly rượu có thể cao đến tột cùng, có nhiều người có tiền muốn mời anh ta đến pha rượu trong bữa tiệc nhưng đều bị từ chối. Thân bí hơn, bartender này luôn đeo mặt nạ, chưa ai từng thấy bộ mặt thật của anh ta, nhưng chỉ cần nhìn đôi tay anh ta múa, cũng biết nhất định là người đẹp trai cực phẩm! Lần này chúng ta có thể vừa vận nhìn thấy anh ta biểu diễn, thật sự vô cùng may mắn!”

“Thôi đi, cậu khoác lác thì có!” Duy Nhất khinh thường dẫu môi, ánh mắt lại không tự chủ bị người trên khán đài hấp dẫn.

Một chiếc áo sơ mi màu xanh đen, hoa lệ mà không khoa trương, môi mỏng dưới mặt nạ màu xanh bạc hấp dẫn và mang theo nụ cười ngang ngạnh, ánh mắt sau mặt nạ kia, mê hoặc lại hiện ra chút nghịch ngợm, ánh mắt đó rất quen thuộc...

Chỉ thấy đứng trên khán đài, tư thế mờ mẫn lại khiến cho toàn bộ mọi người nín thở, mà độ cong khỏe môi bình tĩnh tự nhiên của anh ta càng sâu hơn, ra dấu về phía Duy Nhất, Duy Nhất càng thêm mơ hồ...

Mỹ Mỹ háo sắc thét chói tai, “Duy Nhất, anh ta nhìn chúng ta! Cậu nhìn cậu nhìn đi!”

Duy Nhất lườm cô ấy một cái, “Phụ nữ ngu ngốc!”

Ánh mắt lại một lần nữa để mắt tới người đàn ông trên khán đài, chỉ thấy tay trắng nõn của anh ta bay múa theo âm nhạc, giống như đang kéo lê vô số vòng tròn sáng xanh trong không trung, trong không khí hoàn toàn tĩnh lặng nín thở hoàn thành một màn biểu diễn đẳng cấp. Khi ly chất lỏng màu đỏ nở rộ trong lòng bàn tay anh ta thì trên khán đài bay xuống vô số cánh hoa hồng, bartender hoàn mỹ chào cảm ơn, dùng tư thế vô cùng tao nhã rời khỏi khán đài.

Mọi người bị cảnh đẹp trước mắt kinh sợ, một hồi lâu sau mới phản ứng kịp, lập tức vang lên tiếng đầu giả liên tiếp dưới khán đài.

Người dẫn chương trình mặt hơi sức rất lớn mới đề được âm thanh sôi trào này xuống, lớn tiếng tuyên bố, “Cảm ơn màn biểu diễn tuyệt vời của bartender chúng ta, tên ly rượu này là Ngon lửa thơm mến, nó không bán, là quà tặng của bartender chúng ta cho một người bạn đang ngồi ở đây tối nay.”

Dưới sân khấu lại ồn ào, mọi người rời rít bàn luận, rốt cuộc là ai sẽ có vinh hạnh như vậy?

“Yên lặng! Yên lặng!” Người dẫn chương trình nghi ngờ âm thanh lan rộng của micro quá nhỏ, không cách nào ngăn chặn tiếng bàn luận và ồn ào của khách hàng.

“Bây giờ, tôi tuyên bố, ly rượu Ngon lửa thơm mến này, tặng cho số chín mươi chín của chúng ta – tiểu thư Nhiễm Duy Nhất!” Người dẫn chương trình vô cùng kích động.

Duy Nhất sững sờ hồi lâu, cũng không kịp phản ứng, người dẫn chương trình lại đọc tên mình.

Mỹ Mỹ hưng phấn đẩy cô lên khán đài, “Mau lên đi! Ly rượu giá trị mười vạn đồng!”

Duy Nhất âm thầm nói, một ly rượu giá trị mười vạn đồng! Đám người kia đúng là điên, tiền nhiều không có chỗ tiêu!

Người dẫn chương trình đưa ly rượu đến tay Duy Nhất, mời Duy Nhất uống vào tại chỗ. Duy Nhất nhìn chằm chằm ly rượu, nghĩ tới mình mà uống chính là mười vạn đồng, thế nào cũng không uống vào được, đột nhiên nói: “Đã có nhiều người bạn thích ly rượu này như vậy, tôi sẽ bán đấu giá ly rượu này cho mọi người!”

Tiếng vỗ tay dưới sân khấu vang lên như sấm, nhưng người trước máy theo dõi lại toát ra lửa giận, anh hao hết tâm sức pha một ly rượu Ngon lửa thơm mến, đặc biệt đưa cho cô, cô lại cầm đi đấu giá! Không phải phu nhân nhà giàu nhất sao? Rất thiếu tiền? Khi đấu giá đến hai mươi vạn thì anh gọi điện thoại cho trợ lý, “Năm mươi vạn, đi mua lại!”

“Hả? Cái này, ông chủ...” Trợ lý nghĩ sao cũng không thông, tự mình đi pha rồi tự mình mua lại...

“Bảo cậu đi thì cậu phải đi, đừng dè dặt!” Anh hung dữ quăng điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 121: Buông cô ấy ra

Editor: Puck

“Dạ!” Trợ lý im lặng, về mặt đau khổ nhìn điện thoại di động chằm chằm, anh không nên tùy tiện khiêu khích tính nóng nảy của tổng giám đốc.

“Năm mươi vạn!” Anh lao ra từ trong đám người, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai giành lại ly rượu kia trong tay Duy Nhất, sử dụng ánh mắt kẻ khổ với người dẫn chương trình trên khán đài, ý là anh cũng không có cách nào, hoàn toàn vâng lệnh mà làm việc.

Anh giơ ly rượu ra trước mặt Duy Nhất, “Vị tiểu thư này, tôi đã dùng năm mươi vạn mua ly rượu này, sẽ lập tức đưa chi phiếu cho cô, nhưng mà, tôi có một yêu cầu, cô phải uống ly rượu này vào, nếu không sẽ không có năm mươi vạn!”

Năm mươi vạn mời cô uống một ly rượu? Giống như cô không ăn thiệt, có thể tính toán...

“Lấy chi phiếu trước!” Duy Nhất tỏ vẻ không tin anh ta.

Anh cười âm thầm, lấy chi phiếu và ly rượu đưa cùng cho cô, Duy Nhất không nói hai lời, bưng ly rượu uống một hơi cạn sạch, chỉ cảm thấy ngon lửa ngàn ngạt cay xè nơi cổ họng, rượu này quá mạnh rồi, mới xuống bụng đã thấy tất cả quay tròn, đám người ồn ào náo động cũng càng ngày càng xa xôi,

cô không cách nào chống đỡ, mềm nhũn té xuống...

Tối nay, cô lại một lần nữa suốt đêm không về...

Rạng sáng, Lãnh Ngạn lê thân thể mệt mỏi trở lại nhà họ Lãnh, theo thói quen lên tầng ba trước, đẩy cửa phòng Duy Nhất ra, phát hiện chăn gối chỉnh tề, vì vậy lập tức xuống tầng dưới, đến phòng mình xem xét, vẫn trống không, trong lòng hơi khản trương, gọi điện thoại đến biệt thự trước biển, người làm bên đó cho anh biết cô còn chưa về...

Trái tim lập tức dấy lên lửa giận, lại dấm cả đêm không về ngủ! Xem ra lần trước chưa dạy dỗ cô kỹ, cô không biết tới tính nghiêm trọng của vấn đề, lúc này phải cho cô chút màu sắc! Nhưng mà, cô nhóc chơi chiêu này với anh! Điện thoại gọi hoài không nhận! Nhớ tới cô từng nói đi với Mỹ Mỹ...

Anh không biết số điện thoại của Mỹ Mỹ, dường như lại cần Doãn Tiêu Trác giúp đỡ rồi, nếu cậu ta biết bà xã Lãnh Ngạn đêm không về ngủ, anh lại giống như ông xã ghen tuông hấp tấp tìm chung quanh, không bị cậu ta cười đến rụng răng mới lạ! Nhưng mà, trừ cách đó ra, không còn cách nào.

Quả nhiên, sau khi Doãn Tiêu Trác cười to một trận đã mang đến tin tức khiến anh hồng mặt – bà xã của anh thế mà lại đi pub, hơn nữa còn là pub của Cầu Chí Dương.

Tin tức này khiến cảm giác mỗi một do cả đêm không ngủ biến mất gần như không còn, lập tức lái xe chạy thẳng tới Cầu Thế.

Mà lúc này trong phòng nghỉ của pub Cầu Thế, Duy Nhất mờ mịt mắt nặng trĩu, di chứng sau say rượu hành hạ đến mức đầu cô đau muốn nứt, còn ghê tởm khác thường.

“Bảo bối! Đã tỉnh!” Một cặp mắt quyến rũ mờ ám của Cầu Chí Dương xuất hiện phía trên cô, giọng nói cọt nhả, giống ngày trước.

Duy Nhất nhớ tới những ngày đó anh ta luôn gọi cô là bảo bối, rồi lại cho cô những ngày khó chịu vô tận, một cái tát vung lên khuôn mặt tuấn tú của anh ta, “Tránh ra!”

Anh ta không hề chú ý, ngược lại bắt lấy tay cô đặt lên chóp mũi người, “Thơm quá! Vẫn ngọt ngào giống ngày trước!”

Duy Nhất biết, động tác tiếp theo của anh ta chính là cắn ngón tay cô, hơn nữa còn cắn thật rất đau, đây là thói quen của anh ta, cho nên, vội vàng rút tay lại.

“Không tồi! Còn nhớ rõ thói quen của anh!” Anh ta hài lòng cười, mấy phần quyến rũ mờ ám, mấy phần nghịch ngợm, Duy Nhất đột nhiên nhớ tới ánh mắt của người bartender kia, lúc ấy cảm thấy rất quen mắt, chính là Cầu Chí Dương!

“Anh... là bartender kia?” Duy Nhất cười quái dị, “Đường đường là tổng giám đốc đi pha rượu cho người ta?!”

“Đừng coi thường sở thích của anh!” Cầu Chí Dương nhíu mày, không sai, anh thích pha rượu, nếu không phải anh không thể không nhận lấy sự nghiệp của gia tộc, anh nhất định sẽ lựa chọn làm một bartender xuất sắc, nhìn chất lỏng hoa mỹ qua tay anh biến đổi thành sắc thái và mùi vị như ma thuật.

“Thật sao? Sở thích của anh được tôn trọng, còn tôi? Mẹ tôi nữa? Không cần được tôn trọng sao? Mẹ tôi bị người nhà anh hại chết, anh và cha anh đều là ác ma! Mỗi ngày nhiều người vô tội chết như vậy, trời cao sao không trừng trị các anh!” Duy Nhất kêu to một mạch oán hận chất chứa trong lòng.

Vừa nghĩ tới mẹ, lại nghĩ tới đêm kinh khủng đó, Cầu lão gia tàn bạo dè mẹ ở phía dưới, mẹ đáng thương bị bắt vào đồn cảnh sát, cuối cùng vô tội mất mạng dưới bánh xe! Mà Cầu Chí Dương trước mắt ở bên cạnh mọi lúc mọi nơi trong thời thơ ấu của cô, vừa gọi cô là bảo bối, vừa cắt đứt đuôi sam, vén quần của cô để nhìn lén, để con rắn nhỏ trong túi xách, động một chút là cắn cô, trên người thường bị anh ta cắn thành cục xanh cục tím, còn không cho phép cô nói với mẹ, dĩ nhiên cô không nói với mẹ, bởi vì không muốn khiến cho mẹ khổ sở.

Duy Nhất nghĩ như vậy lại hối hận không thôi, ngày hôm qua đúng là gặp quý, mới có thể chạy đến pub, uống một ly rượu không hiểu ra làm sao của anh ta, tự động đưa tới cửa để cho anh ta bắt nạt. Hối tiếc rất nhiều, cô rời giường xông ra ngoài cửa. Ly rượu tối hôm qua thật sự quá mạnh rồi, say đến tận bây giờ, Duy Nhất còn đứng không vững, ngã thẳng xuống đất, Cầu Chí Dương vội tới đỡ lấy cô.

“Buông tôi ra! Tên cầm thú này!” Duy Nhất vẫn còn sợ hãi anh ta, đôi tay cào mạnh lên mặt, tạo thành từng vết máu.

“Duy Nhất, đáng vẻ này của em không đi ra ngoài được! Anh đưa em...” Trên mặt đau rát, nhưng anh vẫn cố nén.

“Không cần anh lo! Buông tôi ra!” Hình như Duy Nhất không chỉ phát tiết giận dữ với anh ta, bao gồm oán hận với Lãnh Ngạn cũng bùng phát ra.

Cầu Chí Dương nhìn biểu tình kích động của cô, trong lòng hết sức áy náy, thật ra anh rất muốn cô hiểu được, sở dĩ khi cô còn bé anh bắt nạt cô, là bởi vì thích cô...

Anh đã tự nói với mình không biết bao nhiêu lần, đợi cô trưởng thành nhất định phải lấy cô làm vợ, cô là Duy Nhất - người phụ nữ anh yêu thích. Nhưng mà, đợi đến khi cô lớn lên, lại xảy ra chuyện như vậy, sao cha của anh lại làm ra chuyện không bằng cầm thú như thế? Khi anh khổ sở đến mức không có cách nào đối mặt với Duy Nhất, Duy Nhất lại có thể âm thầm gả cho Lãnh Ngạn...

“Buông cô ấy ra!” Theo một tiếng quát lạnh, cửa phòng nghỉ của anh bị “Rầm” một cước đá tung ra.

Trên thế giới này người dám làm vậy chỉ có hai người – Lãnh Ngạn và Doãn Tiêu Trác, rốt cuộc là ai?

Trường hợp này, chỉ có một khả năng!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 122: Giải thoát lẫn nhau

Lãnh Ngạn về mặt u ám từ ngoài cửa xông vào, đoạt lấy Duy Nhất ở trong ngực Cầu Chí Dương, ôm trong lòng ngực mình, khuôn mặt vốn trắng nõn phủ một tầng xanh đen.

“Ai cho phép tay cậu đụng vào bà xã của tôi! Vợ bạn không thể bắt nạt, Cầu Chí Dương, ngay cả điểm này mà cậu cũng không hiểu sao?” Nét mặt Lãnh Ngạn quả thật có thể nuốt người.

Cầu Chí Dương khề cau mày, đáy lòng không phục, vốn là bà xã của tôi rồi... Chỉ chậm một bước mà thôi...

Dĩ nhiên, nghĩ thì nghĩ vậy, trong miệng không dám nói thế, dù sao cũng là anh em nhiều năm với Lãnh Ngạn, ôi, cơ sở kinh tế quyết định kiến trúc, ai bảo Lãnh Ngạn tiền nhiều, cậu ta và Doãn Tiểu Trác đều là lão đại đấy...

“Còn em nữa!” Lãnh Ngạn nhắm thẳng tức giận vào Duy Nhất, “Lá gan càng lúc càng lớn! Lại dám cả đêm không về ngủ! Có hiểu tuân thủ nữ tắc là thế nào không!”

Duy Nhất bối rối, chính anh hồng hạnh xuất tường, không! Đại thụ vượt tường, còn có mặt mũi chỉ trích cô hư thân mất nết?

Lập tức giận dữ, rời khỏi ngực anh, đứng ra xa, lớn tiếng đáp lễ, “Chú họ Lãnh! Làm phiền chú làm rõ diendanteequydonn bây giờ là thời đại nào! Còn tuân thủ nữ tắc? Chú có thể chơi ở bên ngoài thì tôi cũng có thể như thế! Ai biết là người nào!”

Chú họ Lãnh? Cầu Chí Dương nghe thấy xưng hô này không nhịn được phì cười, âm thanh ngăn ngừa đột nhiên dừng lại bởi vì ánh mắt vô cùng lạnh lẽo của Lãnh Ngạn.

“Cút ra ngoài!” Lãnh Ngạn ra lệnh khí lạnh áp bức.

Cầu Chí Dương sợ run cả người, trong miệng lại thì thầm, “Rõ ràng là địa bàn của người ta...”

Câu kế tiếp còn chưa nói ra đã nhanh chân bỏ chạy, trẻ nữa không biết có hậu quả gì không, anh không dám khiêu chiến với ánh mắt của Lãnh Ngạn...

Trong nháy mắt phòng nghỉ chỉ còn lại hai người, ánh mắt Lãnh Ngạn nhìn thẳng về phía cô, Duy Nhất cảm thấy không gian phòng nghỉ to như vậy đột nhiên nhỏ đi, ngay cả hô hấp cũng dồn dập.

Lãnh Ngạn đi từng bước một về phía cô, vũ trụ nhỏ sắp thiêu đốt cô, cô hốt hoảng lui lại, khi không còn đường lui kêu to, “Lãnh Ngạn! Nếu anh sử dụng bạo lực với tôi, tôi... Tôi sẽ... Sẽ ly hôn với anh! Tôi tái giá!”

“Chết tiệt! Em còn dám nói tái giá!” Anh lửa giận ngút trời, “Buổi sáng khi anh về không tìm được em đã sắp phát điên, rốt cuộc em có lương tâm không?”

“Buổi sáng trở lại? Anh và hồ ly tinh kia lêu lổng cả một buổi tối, còn có mặt mũi trở lại gây gỗ với tôi? Anh mới không có lương tâm!” Duy Nhất kể khổ một trận, đồng thời cảm thấy may mắn, may mà không ở nhà, nếu không lại một đêm khô sở.

“Em nói mò cái gì? Hồ ly tinh gì?” Lãnh Ngạn nhìn cô chằm chằm, không hiểu.

“Anh còn muốn nguy hiểm! Tôi đã nhìn thấy tất cả!” Nước mắt uất ức tràn đầy trong hốc mắt, Duy Nhất cố gắng nhìn không để cho chúng rơi xuống.

“Em nhìn thấy cái gì?” Lãnh Ngạn không còn tức giận, giọng nói hơi run.

“Ngày hôm qua tôi và Mỹ Mỹ đi dạo phố, nhìn thấy anh tới Cầu Thế mua đồ, tại sao anh nói dối! Nói cái gì mà đang họp! Nói cái gì mà gọi điện thoại cho tôi! Chắc tối sáng nay mới nhớ ra gọi điện thoại dldq tôi chứ gì! Lãnh Ngạn, anh là người xấu! Anh là tên lừa gạt!” Duy Nhất xoay người không để ý đến anh nữa.

Lãnh Ngạn thở nhẹ ra một hơi, “Duy Nhất, em hiểu nhầm! Không sai, đúng là anh tới Cầu Thế mua đồ, nhưng mua vật kỷ niệm cho hội nghị!”

“Vật kỷ niệm? Buồn cười quá đi? Vật kỷ niệm toàn là đồ phụ nữ, còn bao gồm đồ lót phụ nữ? Anh thật săn sóc khách hàng chu đáo nhì! Ngay cả cô ta mặc size bao nhiêu cũng biết?” Duy Nhất đột nhiên cảm thấy không nhìn rõ người đàn ông này rồi, khi không cách nào phân biệt lời một người nói là thật hay giả, thật đáng sợ...

Lãnh Ngan đột nhiên ôm lấy cô, ôm thật chặt, “Duy Nhất, đừng dùng ánh mắt này nhìn anh, nhìn thấy mà lòng anh hoang mang...”

“Buông tôi ra! Tôi mới hoang mang về anh!” Duy Nhất bị anh ôm chặt vào ngực, hô hấp ngột ngạt.

“Duy Nhất, tin tưởng anh! Anh thật sự không làm chuyện có lỗi với em, đồ đúng là mua cho khách hàng, người nữ khách hàng kia mới tới đây, tới lại vội vàng, cho nên không mang đồ theo, cho nên mới nhờ anh đi mua!” Lãnh Ngan chỉ sợ Duy Nhất chạy ra khỏi lồng ngực của anh, bàn tay giữ chặt đầu cô.

Duy Nhất khẽ cắn ngực anh, mới tránh khỏi giam cầm, “Anh cho rằng tôi là đứa trẻ lên ba, dễ lừa gạt sao? Đồ khách hàng sao không để thư ký đi mua? Đầu cần tổng giám đốc anh tự ra tay, như vậy có thể thấy được quan hệ của anh với khách hàng này không phải tầm thường! Lãnh Ngan, anh nói lão khi nào mới kết thúc? Lần trước là chuyện tóc, lần này là đồ lót, vậy lần sau là cái gì? Có phải đứa bé không? Đến lúc đó đã quá muộn với tôi!”

“Có ý gì? Cái gì gọi là quá muộn?” Sắc mặt của Lãnh Ngan trở nên khó coi lạ thường.

Duy Nhất hít sâu một hơi, “Lãnh Ngan! Dù sao giữa chúng ta cũng chỉ là quan hệ thay thế, hoặc là tôi mang thai đứa bé nhanh lên một chút, hoặc người phụ nữ bên ngoài của anh sớm mang thai, chỉ cần có đứa bé, chúng ta sẽ giải thoát lẫn nhau!”

Nói xong lời này, Duy Nhất chỉ cảm thấy giống như cội lòng tan nát, đau đớn khó tả, người đàn ông trước mắt chơi trò chơi thay thế, cô vẫn còn mất trái tim, cô không hiểu, đã có một người phụ nữ tồn tại, sao anh ta còn muốn cưới cô?

Lãnh Ngan kinh ngạc nhìn cô, đột nhiên gầm lên một tiếng, “Anh không cho phép!” Sau đó vẻ mặt buồn bã, lầm bầm nói nhỏ, “Anh không hề có lỗi với em...”

“Vậy anh cho tôi một giải thích hợp lý!” Duy Nhất xoay người, cuối cùng nước mắt không nhịn được mà tuôn rơi.

Đau lòng, nhức đầu, khắp nơi đều đau, rượu cồn hòa quyện với hỗn hợp mùi vị trộn lẫn trong dịch dạ dày, ngay cả dạ dày cũng đau đến xoắn lại, cô không nhịn được mở to miệng nôn liên tục.

Ngày hôm qua gần như không ăn gì, nôn ra ngoài đều là nước, hơn nữa càng nôn càng kịch liệt, có một cảm giác hận không thể nôn cả ruột ra ngoài mới sáng khoái...

“Duy Nhất, Duy Nhất, em làm sao vậy? Ăn thứ gì? Chúng ta lập tức đi bệnh viện!” Lãnh Ngan luống cuống, ôm lấy cô đi ra ngoài.

“Anh buông tôi ra! Không được dùng bàn tay bẩn đã chạm vào người khác đụng đến tôi!” Duy Nhất mềm nhũn nằm trong ngực anh nức nở nghẹn ngào.

“Không được!” Anh kiên định ôm chặt, “Chuyện khác em cấu gât, tùy hứng không sao, nhưng thân thể khỏe mạnh là vấn đề, không cho phép nóng nảy!”

Duy Nhất không ngăn nước mắt rơi không ngừng, đã đến mức này, sao anh còn đối xử tốt với cô như vậy? Cô tình nguyện để cho anh đối xử tồi tệ với cô một chút, có lẽ, bi thương của cô sẽ ít đi...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 123: Mang thai

Ngoài cửa, Cầu Chí Dương nghiêng người dựa trên vách tường yên lặng chờ bọn họ đi ra, Lãnh Ngan ôm Duy Nhất vội vã đi qua anh, cũng không gọi anh một câu.

Cửa thang máy mở ra nhưng lại chạm mặt Cầu Phi Nhi, Cầu Phi Nhi trơ mắt nhìn Lãnh Ngan ôm Duy Nhất vào trong thang máy, trong mắt lóe lên vẻ ghen ghét.

Cô ta đi nhanh đến bên cạnh Cầu Chí Dương oán trách, “Anh, anh cũng quá vô dụng! Nhìn người phụ nữ mình thích bị người khác đoạt đi, chút phản ứng cũng không có!”

Cầu Chí Dương cười khổ một tiếng, “Yêu một người chính là muốn để cho cô ấy hạnh phúc, nếu cô ấy ở chung một chỗ với Lãnh Ngan là hạnh phúc, vậy hãy quên ác ma là anh đi!”

“Nhu nhược! Nhìn mặt mũi anh đầy vết máu!” Cầu Phi Nhi khinh thường hừ một tiếng, “Em không ngốc như anh, em thích cái gì nhất định phải tranh thủ tới tay! Đều tại anh! Sớm bảo anh giới thiệu em với Lãnh Ngan, anh không chịu, giờ thì hay rồi, để cho người khác chiếm tiện nghi, anh em chúng ta đều thua thiệt!”

Cầu Chí Dương cảnh giác nhìn em gái, “Phi nhi, em đừng làm loạn!”

Cầu Phi Nhi trừng mắt liếc nhìn, tiến vào phòng làm việc của anh, “Anh, em không có tiền xài, tới tìm anh để kiểm tiền tiêu đây!”

Cầu Chí Dương lắc đầu, ký chi phiếu cho cô, đến bây giờ anh vẫn không có cách nào với cô em gái này, đầu rất đau, sớm biết thế sẽ không nói cho cô biết anh định giới thiệu Lãnh Ngan cho cô.

Bệnh viện

Lãnh Ngan lo lắng ở phòng ngoài chờ kết quả kiểm tra, ngay lúc đó, bác sỹ tư của nhà họ Lãnh cũng nhận được điện thoại của anh sau đó vội vàng chạy đến

“Thiếu gia, tới tới đây, tình huống thiếu phu nhân thế nào?” Bác sỹ Lục là một bác sỹ có thâm niên, làm bác sỹ tư ở nhà họ Lãnh nhiều năm, giao tình với Lãnh Ngan không cạn, năm đó mẹ Lãnh Ngan sinh bệnh, cũng do ông tự mình chịu trách nhiệm điều trị.

Lãnh Ngan đưa tay ấn huyệt thái dương, mặt mày không chịu nổi, “Không biết, đang kiểm tra ở bên trong.”

Bác sỹ Lục vỗ bờ vai anh, “Không có việc gì, vấn đề nhỏ mà thôi.”

Lãnh Ngan khẽ gật đầu, anh lo lắng không phải cái này, mà là giải thích sao cho Duy Nhất...

Cửa phòng mở ra, bác sỹ đi ra từ bên trong, Lãnh Ngan vội vàng đứng lên, nghênh đón, “Bác sỹ, xin hỏi vợ tôi thế nào?”

“Chúc mừng anh, cô ấy mang thai!” Bác sỹ cười nhàn nhạt, “Chỉ có điều, về sau phải chú ý, không được uống rượu mạnh như vậy, tốt nhất không nên uống rượu.”

“Cái gì? Anh nói cái gì?” Lãnh Ngan mừng như điên, không tin tưởng vào lỗ tai mình.

Bác sỹ Lục cũng cười, “Chúc mừng thiếu gia, rốt cuộc được làm cha!”

Lãnh Ngan hưng phấn chạy vọt vào phòng, Duy Nhất đang chuẩn bị ra ngoài, anh kêu to một tiếng, “Duy Nhất, cẩn thận, đừng cử động!”

Duy Nhất không biết xảy ra chuyện gì, ngây ngốc đứng đó, Lãnh Ngan cẩn thận bế cô lên, “Bảo bối, cẩn thận chút, đừng ngã, sắp làm mẹ!”

Duy Nhất lại lạnh lùng, không có phản ứng, mặc cho anh ôm lên xe, về nhà...

Trở lại nhà họ Lãnh, Lãnh Ngan nhẹ nhàng đặt cô lên ghế sofa, sau đó kêu to gọi nhỏ trong nhà, dặn dò người dưới làm nhiều đồ ăn dinh dưỡng cho thiếu phu nhân, lại gọi điện thoại cho Doãn Tiêu Trác, trong giọng nói đều là tự hào, “Tiêu, Duy Nhất nhà tớ phải từ chức, đứng rồi, cô ấy mang thai!”

Duy Nhất nghe thấy hết âm lên, “Tôi không từ chức!”

Lãnh Ngan hơi ngẩn ra, nói vào điện thoại di động, “Lần sau bàn, tạm thời thông thả, xin nghỉ mấy ngày.”

Không biết Doãn Tiêu Trác nói cái gì trong điện thoại, Lãnh Ngan chợt cười, cười đến rục rờ, nhưng khi nụ cười này đối diện với Duy Nhất thì đọng lại.

Anh để điện thoại di động xuống, ngồi bên cạnh cô, “Duy Nhất, anh hy vọng em nghỉ việc, yên tâm ở nhà dưỡng thai, không phải anh không nuôi nổi em!”

Duy Nhất lắc đầu, “Anh nói không sai, bây giờ anh có thể nuôi tôi, chờ sau khi tôi sinh đứa bé ít nhất còn có thể được mười triệu, nhưng tôi không thể ngồi ăn không, tôi rất vất vả mới tìm được công việc ở tập đoàn Doãn thị, nếu mất vậy nửa đời sau của tôi dựa vào gì để sống?”

Lãnh Ngan nhíu mày, “Em có ý gì? Nửa đời sau anh sẽ không để em thua thiệt, chỉ cần anh còn ở đây, cũng sẽ không thiếu cơm của em, muốn công việc có thể đi công ty, nói nghiêm trọng vậy làm gì?”

Duy Nhất cười khở một tiếng, “Chẳng lẽ muốn cả đời tôi nương nhờ nhà họ Lãnh?”

“Cái gì gọi là nương nhờ nhà họ Lãnh? Em là bà xã của anh, là nữ chủ nhân của nhà họ Lãnh!” Lãnh Ngan nghe cô nói vậy rất không vui, nghiêm túc uốn nắn.

“Tôi không phải!” Mắt Duy Nhất nhìn ngoài cửa sổ, tầm mắt kéo dài thật dài, “Tôi chỉ là người đẻ dùm, mấy sinh con của anh!”

Mắt Lãnh Ngan bị đâm nghiêm trọng, tiếp theo gào to, “Anh không cho phép em nói vậy!”

Duy Nhất ngửa mặt lên, nhìn thẳng vào anh, “Cho dù tôi không nói, đây vẫn là sự thật giấy trắng mực đen! Cho nên, Lãnh tiên sinh, chúc mừng, cũng xin chúc mừng tôi, mấy tháng nữa, rốt cuộc chúng ta có thể giải thoát lẫn nhau, tôi rất mong đợi!”

Lãnh Ngan dè dặt, cố gắng để mình bình tĩnh lại, sau đó gờ tay đầu hàng, “Được, được, Duy Nhất, chúng ta không tranh cãi nữa được không? Anh biết em đang tức giận, đang tức giận vì đqđ chuyện ngày hôm qua, anh nói gì em cũng sẽ không tin tưởng, như vậy đi, ngày mai anh hẹn khách hàng đó ra, chúng ta ăn chung bữa cơm, nói sự thật, được chưa?”

Đúng lúc này, điện thoại di động của anh vang lên, anh cầm điện thoại lên, liếc nhìn sắc mặt Duy Nhất, vốn định qua phòng khác nghe điện thoại, suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn không tránh Duy Nhất.

Duy Nhất không biết ai gọi điện thoại tới, chỉ thấy vẻ mặt anh hơi khác thường, “Hôm nay tôi không có thời gian, Duy Nhất mang thai, là thật, đúng, tôi sẽ ở cùng cô ấy nhiều hơn, tôi biết rõ, yên tâm đi!”

Duy Nhất nhìn ánh mắt phức tạp của anh khi gọi điện thoại, thật sự không hiểu chuyện cô mang thai là chuyện tốt hay là...

Cô vuốt ve bụng vẫn còn bằng phẳng, vì khả năng sinh mạng trong bụng giống Lãnh Ngạn như đúc, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 124: Chiến tranh lạnh

Ngày hôm sau, quả nhiên Lãnh Ngạn hẹn vị khách nữ kia đi ăn cơm, ra sức mời Duy Nhất đi thì Duy Nhất không chịu đi. Gặp mặt như vậy có ý nghĩa gì? Nếu anh có lòng che giấu, hoàn toàn có thể để cho người khác phối hợp với anh diễn một màn kịch, chân tướng sự thật, nếu anh không muốn nói, vĩnh viễn chỉ có anh biết thôi.

Lãnh Ngạn thấy cô như vậy, gọi điện thoại báo hủy cuộc hẹn, tạ lỗi đối phương lần nữa. Nhưng trong mắt Duy Nhất, lại giống như đang diễn trò, giả dối khiến trái tim cô băng giá...

Biểu hiện của Lãnh Ngạn vô cùng tốt, tự mình xuống bếp làm món cô thích ăn, đỡ cô đi từ từ tới bàn ăn, khuôn mặt tươi cười nhìn cô, “Bảo bối, không phải em nói đồ ăn anh làm ngon hơn đầu bếp sao? Bắt đầu từ hôm nay anh làm mỗi ngày cho em, để cho bé cưng của chúng ta quen với tay nghề nấu ăn của cha!”

Đũa trong tay Duy Nhất run lên, lần đầu tiên cảm thấy từ “Bảo bối” thật chói tai, cô không nói lời nào, chỉ chăm chú bới cơm.

“Ăn từ từ!” Lãnh Ngạn dịu dàng nhìn cô, không ngừng gấp thức ăn vào trong chén cho cô.

Lần này, Duy Nhất lại cảm thấy đồ ăn anh làm không có gì khác, thì ra không quan trọng thức ăn ngon hay không, quan trọng là ăn cùng ai, lấy tâm trạng gì để ăn.

Ăn xong, Duy Nhất chuẩn bị lên tầng trên, Lãnh Ngạn giữ cô lại, “Đi dạo, có lợi cho bé cưng, anh đi với em.” Cho tới bây giờ anh vẫn chưa từng đi dạo với cô, xem ra tác dụng của cục cưng là vô cùng...

Đi dạo cũng không cần đi nơi khác, vườn hoa lớn nhà họ Lãnh đã đủ cho bọn họ đi.

Lúc ra cửa, Lãnh Ngạn cầm tay cô, cô định rút ra, nhưng lại bị anh cầm chặt hơn, đánh phải thôi.

Trời chiều kéo bóng hai người trên mặt đất dài thật dài, Lãnh Ngạn nắm chặt tay cô, xúc động, “Duy Nhất, anh sẽ cầm tay em, cả đời không buông...”

Một cảm giác khó nói nên lời di động trong lòng, êm ả, giống như tính cách của cô, hơi tươi đẹp, lại hơi đau buồn.

Có lúc cô tin tưởng anh yêu cô, nhưng cô lại không nhìn thấu anh, vĩnh viễn không đoán được anh đang nghĩ gì, tiếp theo làm cái gì. Nếu cô không quan tâm anh, cô sẽ không đi đoán, cũng sẽ không mệt mỏi, nhưng cô quan tâm anh như thế, sao lại có thể rộng lượng mà không đếm xỉa đến hành động của anh?

Cả vườn tulip đã điêu tàn, giống như hương thơm trên bệ cửa sổ phòng cô không còn nữa. Nhớ có một lần nhìn thấy con mèo đen trong sân, nhưng bây giờ đứng là đã lâu không thấy, không biết đi đâu?

“Con mèo kia đâu?” Hai người đều không nói chuyện, không khí hơi ngưng đọng, cô không có việc gì lơ đãng hỏi một câu.

“Đó là mèo quán gia nuôi, đi theo má Tăng về quê.”

Hình như anh không thích nói đến chuyện này, nhanh chóng chuyển hướng cuộc đàm thoại, “Bảo bối, trước ba tháng đi dạo một chút là có thể, tuyệt đối không được vận động mạnh, kể cả đi đường cũng phải cẩn thận, đi đâu tốt nhất gọi anh đi cùng em.”

Duy Nhất nghe nhưng không trả lời, anh quan tâm bé cưng vượt qua tưởng tượng của cô, nếu như không xảy ra chuyện hôm đó, cô sẽ cảm thấy rất hạnh phúc, rốt cuộc cô hiểu rõ, có một số việc không biết thì tốt hơn!

Buổi tối, Lãnh Ngạn bật chút âm nhạc êm dịu, nói là dưỡng thai, Duy Nhất rất muốn châm chọc một câu, kinh nghiệm của anh thật phong phú! Lời đến

miệng, nhớ tới đây là chuyện giữa anh và Đình Nhi, nói sẽ tôn trọng anh, nên không đành lòng. Không khỏi cảm thán mình, nói không cần quan tâm anh, cuối cùng vẫn đau lòng anh, chỉ tự trách mình mềm lòng.

Trước lúc ngủ, anh bung ly sữa bỏ vào, Duy Nhất vốn không thích uống sữa tươi, hiện giờ phản ứng có thai lợi hại, ngủ thấy mùi sữa tươi lập tức buồn nôn, anh lại dịu dàng khuyên cô uống.

Duy Nhất đột nhiên không kiên nhẫn, đưa tay gạt ly sữa, nổi giận, “Nói không uống sẽ không uống!”

Lãnh Ngan bung không vững, cái ly rơi xuống đất, sữa tươi bắn khắp lên người. Anh hơi sững sờ, đứng lên yên lặng ra khỏi phòng.

Duy Nhất nhìn bóng lưng tịch mịch của anh, trong lòng đau xót, định dùng chăn che kín đầu, nằm xuống ngủ.

Sau một lát, anh đổi quần áo trở lại, chui vào trong chăn của cô, hai cánh tay ôm chặt cô, Duy Nhất theo bản năng định đẩy anh ra.

“Bảo bối, anh mệt quá, để cho anh ôm chút, anh chỉ muốn ôm em ngủ một giấc thật ngon...” Anh gối đầu trên vai cô, nhỏ giọng ní non.

Duy Nhất chợt nhớ tới anh đã một ngày một đêm không ngủ, không khỏi sinh ra thương yêu anh, nhưng nghĩ tới nguyên nhân tối hôm qua anh không ngủ, trong lòng lại chua xót vô cùng.

Con người luôn mâu thuẫn như vậy, cô bị anh ôm chặt trong ngực, không biết nên làm sao đây, chỉ cảm thấy hơi thở của anh khiến cô hít thở không thông, khiến cho cô có kích động muốn khóc...

Cứ ngủ một đêm như vậy, khi Duy Nhất tỉnh lại vẫn tư thế cũ, cả đêm cô đều lo lắng nếu như mình cử động một cái sẽ đánh thức anh, anh thật sự quá mệt mỏi...

Đồng thời cô phát hiện mình... Yêu anh như thế...

Càng khiến Duy Nhất ngạc nhiên, sau khi Lãnh Ngan rời giường vào thẳng bếp, thấy cô còn chưa dậy, lại có thể bụng bữa sáng vào phòng ngủ, vẫn có một ly sữa tươi như cũ, Duy Nhất nhìn không khỏi cau mày.

“Anh để xuống rồi đi công ty đi, tôi còn chưa đánh răng, đợi lát nữa tự tôi uống.” Cô định đổ sạch ly sữa tươi.

Lãnh Ngan giống như biết suy nghĩ của cô, dụ dỗ cô, “Ngoan, nhất định phải uống! Hôm nay anh không đi công ty, chỉ theo em, bảo bối, về sau anh sẽ cùng với em, sẽ không bao giờ xảy ra chuyện buổi tối không về nhà nữa. Uống sữa tươi được không? Uống có thưởng.”

Sự kiên nhẫn của anh khiến Duy Nhất chắc lưỡi hít hà, xem ra không tránh khỏi, chỉ đành buồn buồn hỏi một câu, “Thưởng cái gì?”

Anh giống như làm ảo thuật lấy ra một bọc ô mai, nói như dỗ con nít, “Uống xong ăn một trái sẽ không ỏi nữa!”

Ô mai? Duy Nhất ghét ăn nhất chính là ô mai...

“Lãnh tiên sinh! Cảm ơn! Không biết người phụ nữ nào thích ăn ô mai, đáng tiếc, không phải tôi! Cảm ơn anh, anh thật hiểu tôi!” Cô giận dỗi, bung ly sữa tươi lên uống một hơi cạn sạch, lập tức có phản ứng, cảm giác buồn nôn như dòi núi lấp biển đến, khiến cho ngay cả thời gian đi vào phòng vệ sinh cũng không có, lập tức phun ra ngoài, phun toàn bộ lên đầu, lên mặt, còn có trước ngực Lãnh Ngan...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 125: Con cóc...

Duy Nhất hơi thẹn thùng, Lãnh Ngan cười không sao cả, “Nhóc con này nhất định rất nghịch ngợm, nhỏ như vậy đã gây sự!” Nói xong cởi áo sơ mi bị dơ, tới phòng tắm gội đầu rửa mặt.

Duy Nhất nghe tiếng nước chảy ào ào bên trong, lòng chua xót khó hiểu.

Đi vào phòng tắm, yên lặng đánh răng rửa mặt, ấm áp của Lãnh Ngan tỏa ra trong phòng tắm, cô hơi lưu luyến hơi thở của anh, vội vàng rửa mặt xong rồi đi ra ngoài.

Cổ tay bị xiết chặt, là anh nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực, “Duy Nhất, anh yêu em, anh biết giải thích thế nào em cũng không tin, không đề cập chuyện quá khứ nữa được không? Cho anh một cơ hội, cho anh nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của em, lúc em không cười, anh càng khó chịu hơn em.” Ngực trần của anh còn đọng nước, tóc ướt sũng nhỏ nước, rơi vào trong cổ Duy Nhất, lạnh lạnh, chảy đến ngực.

Mặt Duy Nhất dán sát lên da bóng loáng của anh, lệ nóng hòa trộn với nước trên ngực anh, anh nâng mặt cô lên, khẽ hôn mắt cô, “Duy Nhất, anh biết rõ

em yêu anh, anh không phụ em, trước kia làm không tốt, cũng chưa hiểu rõ em, về sau anh sẽ cố gắng, còn có thời gian cả đời, anh nhất định có thể làm một ông xã xuất sắc.”

Duy Nhất ngửa mặt lên, lông mi còn nhỏ nước, “Tôi... Có thể tin tưởng anh sao?” Cô thật sự không hiểu anh, người đàn ông trước mắt này giống như điều bí ẩn, cô cảm giác anh có rất nhiều chuyện giấu cô.

“Có thể!” Lãnh Ngan kiên định gật đầu, “Cho dù xảy ra chuyện gì, phải nhớ anh yêu em! Em là người yêu duy nhất của anh!”

Duy Nhất nhìn ánh mắt anh, sáng lấp lánh bên trong là chân thành sao? Đúng không...

Chỉ ít cô yêu anh, bởi vì yêu anh, có lẽ có thể tin tưởng anh thêm một lần...

“Lãnh Ngan, em cảm nhận thấy em không nhìn thấu anh, thật sự không an tâm với anh.” Duy Nhất nói ra lo lắng của mình

Lãnh Ngan hôn lên trán cô, “Duy Nhất, có một số việc anh không nói cho em, bởi vì không muốn làm em lo lắng, anh chỉ muốn nói cho em biết, trời có sập xuống cũng có anh đỡ lấy, em chỉ cần thanh thản ổn định làm bảo bối của anh là được!”

Duy Nhất lắc đầu một cái, “Em không muốn như vậy, em là bà xã của anh, em muốn chia sẻ với anh tất cả, vui vẻ của anh, áp lực của anh, còn có đau buồn của anh, em cảm thấy đây mới là yêu!”

“Anh hiểu rồi! Anh hiểu rõ Duy Nhất là người phụ nữ quan tâm anh nhất thế giới, về sau nếu có việc gì anh sẽ thương lượng với em.” Lãnh Ngan gật đầu một cái, sau đó bóp mũi cô, “Bây giờ mấy tan trắng sáng rồi sao? Không tức giận?”

“Sao lại không tức giận?” Duy Nhất nhìn anh chăm chăm, sắc mặt đã chuyển hồng, vẻ thẹn thùng nổi lên hai gò má.

Lãnh Ngan cười một tiếng, “Tốt! Vậy anh lập công chuộc tội, hôm nay đưa bà xã đi dạo phố!”

“Đi dạo phố? Anh lại có thể muốn đi dạo phố?” Duy Nhất mở rộng tầm mắt, người cuồng công việc không đi làm đã là chuyện thái quá rồi, còn đi dạo phố với cô! Không sợ bị bắt cóc? Không sợ ách tắc giao thông?

“Đúng vậy! Chúng ta đi mua chút quà tặng cho cục cưng!” Tay anh dịu dàng vuốt ve bụng cô.

Duy Nhất cảm thấy buồn cười, “Bây giờ đã mua đồ? Quá sớm rồi! Lại nói, không phải anh thích đặt hàng sao? Cần gì phải tự mình đi dạo phố mua, chẳng lẽ đi dạo phố thành nghiện!” Duy Nhất nhớ tới cảnh ngày đó ở Cầu Thế.

Sắc mặt Lãnh Ngan trầm xuống, há mồm cắn mũi cô, “Còn nói anh sẽ dùng sức cắn!”

Duy Nhất phì cười một tiếng, “Anh không sợ em còn chưa rửa mặt?”

“Em tắm rồi! Chỉ có điều, coi như chưa rửa anh cũng không sợ!” Anh lại có thể đưa lưỡi liếm da mặt cô.

Duy Nhất chỉ cảm thấy từng cơn tê ngứa, đẩy anh ra, “Đừng làm rộn! Muốn đi dạo phố thì đi sớm chút! Đợi lát nữa sẽ nóng!”

Lúc ra cửa, Lãnh Ngan đeo cặp kính mát lớn, chọc cho Duy Nhất cười to, “Giống con cóc!”

“Thật sao? Con cóc anh đây ăn thịt thiên nga là em rồi!” Lãnh Ngan ôm cô đặt vào trong xe, không đặt ở ghế trước mà để cho cô ngồi ghế sau, lý do ngồi ghế sau an toàn hơn ghế trước, có đứa bé mọi chuyện phải cẩn thận.

Duy Nhất không vui mừng, “Sao lại cảm thấy anh thương bé cưng nhiều hơn một chút?”

Lãnh Ngan quay đầu cười một tiếng, “Điều này cũng ghen? Chỉ có điều, anh thích đáng về ăn dấm của em!”

“Ai thích ăn giấm!” Duy Nhất nhìn phía ngoài cửa xe, không che giấu được nụ cười trên khóe môi.

Thật ra, cuộc sống như thế rất tốt đẹp, nếu như có thể tiếp tục như vậy.

Nhưng mà, cuộc sống luôn có quá nhiều nhưng mà...

Lãnh Ngan lái thẳng xe đến cửa hàng chuyên bán đồ dùng trẻ sơ sinh, dắt tay Duy Nhất đi vào cửa hàng tràn đầy đồ thú vị.

Lần đầu tiên để ý đến những trang phục nhỏ bé này, Duy Nhất cảm thấy chúng thật dễ thương, sờ đông sờ tây, mỗi một món đều không để xuống được, Lãnh Ngan đẩy xe mua hàng lớn, bỏ những món đồ nặng đựng tới vào trong xe.

Duy Nhất tặc lưỡi hít hà, “Mua nhiều như vậy sao? Hơn nữa đồ nam đồ nữ đều mua? Anh biết là thai long phượng?”

Lãnh Ngan dính vào bên tai cô nói nhỏ, “Chồng em dũng mãnh như vậy, sinh thai long phượng không thành vấn đề!”

Duy Nhất mắc cỡ đỏ bừng mặt, nhìn chung quanh, bấu mạnh lên cánh tay anh

Bỗng nhiên có người phát hiện ra bọn họ, kêu to, “Nhìn xem! Đó không phải là bà xã của Lãnh Ngạn sao?”

Thật ra thì đã sớm có một đám chó săn đi theo bọn họ, lúc này đồng loạt xông lên, “Xin hỏi vì sao Lãnh tiên sinh và phu nhân xuất hiện ở cửa hàng bán đồ trẻ em, có phải phu nhân có tin vui không?”

Lãnh Ngạn lo lắng đám người sẽ chen lấn đến chỗ Duy Nhất, ôm chặt cô, mỉm cười trả lời, “Không có, chỉ có tính toán vậy, cho nên mới đi dạo một vòng, cảm nhận chút không khí.”

“Hóa ra là như vậy! Lãnh tiên sinh muốn thai thứ nhất là con trai hay con gái?” Phóng viên lại hỏi.

“Điều này sao, thuận theo tự nhiên, tôi đều thích! Xin lỗi, nhường một chút! Chúng tôi không còn thời gian!” Lãnh Ngạn che chở Duy Nhất đi xuyên qua đám người, vốn nói định tới mua đồ kết quả một món cũng không mua được tới tay!

Trên xe, Lãnh Ngạn áy náy cười cười, Duy Nhất thở dài, “Thôi! Ai bảo em gả cho ông xã bắt mắt như vậy! Gả cho gà theo gà, gả cho cóc sẽ theo cóc thôi!”

Lãnh Ngạn cười to, “Vẫn nên về nhà kéo con cóc ngồi đáy giếng nhìn trời thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Đứa bé...

Ngồi đáy giếng nhìn trời? Duy Nhất không ngờ sẽ là tình hình cuộc sống tốt đẹp. Nếu thế giới của anh là một cái giếng, vậy sau này Duy Nhất nghỉ ngơi trong miệng giếng hưởng thụ ân huệ ánh mặt trời, lúc nào cũng cảm nhận quan tâm và thương yêu của anh, thời gian đột nhiên tuyệt vời đến mức làm người khác khó có thể tin.

Bọn họ bị phong vấn ở tiệm đồ trẻ em đã bị thổi phồng lên, tin tức Lãnh phu nhân có thai lập tức đồn đại ra.

Duy Nhất ném tờ báo xuống trách cứ anh, “Đều tại anh! Đi dạo phỏ cái gì chứ!”

Lãnh Ngạn thờ ơ cười cười, “Cái này thì có gì! Toàn thế giới biết mới phải đấy! Chỉ có điều, về sau không nên tùy tiện ra ngoài, không an toàn!”

“Buồn bực! Ngay cả chút tự do này cũng không có, thật không biết gả cho nhà giàu nhất có gì tốt!” Duy Nhất cau mày oán trách.

Lãnh Ngạn nằm trên ghế sa lon, đầu gối lên bắp đùi cô, tay di chuyển trên bụng cô, “Nghe lời! Máy tháng là tốt rồi! Chờ bé cưng sinh ra em có thể đi chơi khắp nơi! Chúng ta mang theo con đi du lịch! Em định đi đâu?”

Duy Nhất suy nghĩ một chút, “Thật ra em chưa từng nghĩ tới sẽ đi du lịch ở đâu, du lịch là chuyện xa xỉ đối với em. Trước kia nguyện vọng lớn nhất của em chính là kiếm nhiều tiền một chút, để mẹ không còn khổ cực như vậy nữa...”

Lãnh Ngạn nghe xong, đứng dậy ôm cô vào ngực, “Chưa từng nghĩ thì không cần nghĩ nữa, để anh nghĩ, cuộc sống sau này anh sẽ thay em và con nghĩ kỹ, không hề khổ cực nữa, không hề lưu luyến nữa.” Duy Nhất như vậy, khiến cho anh đau lòng...

Duy Nhất ôm chặt eo anh, vô cùng lưu luyến bà vai rộng rãi như núi của anh, giờ phút này, thế giới yên tĩnh...

Chỉ có điều, tiếng chuông điện thoại di động không thức thời vang lên trong lúc ấm áp nhất. Cơ thể Lãnh Ngạn hơi run, nhưng vẫn ôm Duy Nhất, không định đi nghe điện thoại, giờ phút yên bình này, anh không muốn phá vỡ...

“Nghe điện thoại đi!” Duy Nhất rời khỏi ngực anh.

Anh hơi áy náy, liếc nhìn tên người gọi đến, đi sang bên cạnh, sau khi nói mấy câu, anh vội vã trở lại bên cạnh Duy Nhất, “Bảo bối, anh có việc phải đi ra ngoài! Ở nhà ngoan một chút!”

Duy Nhất rất muốn hỏi anh có chuyện gì, thế nhưng anh lại hôn lên trán cô như chuồn chuồn lướt nước, cầm áo khoác lên vừa mặc vừa đi ra ngoài, không để cho Duy Nhất có thời gian hỏi thăm.

Duy Nhất đuổi theo, nhìn xe của anh biến mất sau cửa sắt, trong lòng hiện lên dự cảm chẳng lành, mỗi lần anh rời khỏi như vậy cũng có nghĩa cả đêm không về...

Sự thật lại một lần nữa chứng minh dự cảm của cô. Cả tối nay, Lãnh Ngạn lại chưa về nhà! Cô nhớ tới một câu, đàn ông đáng tin, heo mẹ cũng leo cây!

Cô không tin Lãnh Ngan không phải là người đàn ông đáng tin cậy, nhưng lần lượt thề, lần lượt làm trái với lời thề, sao cô có thể tin tưởng anh?

Ngồi chờ trong nhà, từ khi mặt trời lặn đến trắng tàn, lại trơ mắt nhìn mặt trời xuất hiện từ trên đường chân trời, Duy Nhất vẫn ngồi trong phòng khách, không ngủ được, cũng không muốn đi ngủ, cô từng nói, chỉ cần anh không về nhà, thì cô sẽ chờ cho đến khi anh về.

Khi đi Luru nấu cơm trưa xong mời cô đi ăn, cô không kiềm chế được nữa, gọi điện thoại đến công ty Lãnh Ngan, thậm chí cô không gọi điện thoại vào số của anh, không muốn nghe anh bịa đặt hết lần này đến lần khác.

Nghe điện thoại chính là thư ký của anh, hỏi rất chuyên nghiệp, “Đây là công ty Kỳ Thịnh, xin chào ngài.”

“Xin chào, tôi là Lãnh Thái, Lãnh tiên sinh vừa ra cửa, điện thoại di động của ngài ấy quên ở nhà, tôi đưa cho lái xe mang đi, khi nào ngài ấy đến công ty nói cho ngài ấy biết một tiếng.”

Thật ra Duy Nhất kết luận Lãnh Ngan không ở công ty, nói như vậy để xác nhận hay thiếu tự tin?

“Được! Nếu ngài ấy đến công ty, tôi sẽ chuyển cho!” Thư ký lễ phép trả lời.

Tay cầm điện thoại của Duy Nhất không tự giác buông lỏng, điện thoại rơi xuống, anh quả nhiên không ở công ty! Một ngày một đêm, anh sẽ đi đâu? Bất kỳ một người phụ nữ nào cũng sẽ hiểu lầm. . .

Vừa đúng lúc điện thoại di động của Duy Nhất vang lên, cô giật mình, vội vàng lấy điện thoại di động trong túi xách ra, nhưng điện thoại lại của Doãn Từ Nhiên gọi đến, trong lòng thất vọng khó hiểu, cô đang đợi điện thoại của ai? Lãnh Ngan sao? Đi ra ngoài một ngày một đêm, điện thoại cũng không gọi về một lần, đây là ông xã xuất sắc theo lời anh? Điện thoại trong tay vẫn đang rung lên, Duy Nhất mở ra nghe.

“Duy Nhất, sao lâu thế mới nghe điện thoại?” Doãn Từ Nhiên mở miệng oán trách.

“À, không nghe thấy!” Duy Nhất che giấu.

“Là như vậy, bây giờ em có rảnh không? Hợp đồng nhà của em cần người ký tên, có thể tới công ty không?” Doãn Từ Nhiên hỏi.

Duy Nhất hơi do dự sau đó đáp, “Được, em lập tức tới.”

Cô nghĩ tới cảnh cáo của Lãnh Ngan, không nên tùy tiện đi ra ngoài, nhưng ngẫm nghĩ lại, cảm thấy đi một chuyến tới tập đoàn Doãn thị sẽ không có chuyện, lại nói mấy ngày rồi không gặp Doãn Từ Nhiên cùng Mỹ Mỹ, cô cũng muốn đi xem, cả ngày buồn bực ở nhà, sắp nổi mốc rồi.

Lái xe tiêu Thôi đưa cô đến tầng trệt tập đoàn Doãn thị, Duy Nhất kêu cậu ta đi về, đi lên không biết định tán gẫu với Mỹ Mỹ bao lâu, sợ cậu ta đợi lâu, lúc trở về để Doãn Từ Nhiên đưa cô về là được.

Sau khi xuống xe, Duy Nhất đột nhiên phát hiện cửa tiệm đồ trẻ em kia ở ngay bên cạnh tập đoàn Doãn thị, vẫn nhớ có vài món đồ tốt cô đặc biệt thích, vì vậy đi bộ qua, chuẩn bị mua rồi sang chỗ Doãn Từ Nhiên ký tên.

Khi cô đi tới cửa tiệm thì đột nhiên trong đám người có một người chạy ra, cướp lấy túi xách của cô rồi bỏ chạy, đồng thời, lực va đập khổng lồ đập Duy Nhất té ngã trên đất.

Bởi vì cô đang đứng trên bậc thang, lúc ngã xuống theo quán tính khiến cô lăn xuống.

“Cứu mạng! Cướp!” Sau khi Duy Nhất kêu những lời này, chỉ cảm thấy bụng đau khó chịu.

Cô che bụng cuộn mình lại, hy vọng có thể hóa giải đau đớn, nhưng khi cô cảm giác có chất lỏng chảy dọc theo bắp đùi xuống thì đau đớn trong lòng càng tăng lên mà mãnh liệt hơn đau bụng.

Trong đầu cô chỉ còn lại hai chữ - đứa bé. Khoảnh khắc, cô hy vọng biết chừng nào Lãnh Ngan ở bên cạnh cô. . .

Cô định gọi điện thoại cho Lãnh Ngan nói cho anh biết, muốn anh tới cứu cô, cứu đứa bé của bọn họ, nhưng điện thoại di động ở trong túi xách, bị lưu manh cướp đi! Cô bắt lực khóc với đám người chung quanh, “Cứu tôi, đứa bé của tôi. . .”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 127: Đứa bé 2

“Duy Nhất! Em làm sao vậy?” Một cánh tay có lực bế cô lên, giọng nói hết sức lo lắng.

Duy Nhất quay đầu, thấy là Dịch Hàn, giống như thấy cây cỏ cứu mạng, túm lấy vạt áo anh, đau đến đỏ mồ hôi hột, “Dịch Hàn, nhanh, cứu em... Đứa bé của em... Đau quá...”

Mặt Dịch Hàn lập tức biến sắc, ôm cô bước nhanh lên xe.

Trên quần trắng như tuyết của Duy Nhất đã loang lổ vết máu, Dịch Hàn cũng không quan tâm nhiều như vậy, đặt cô lên ghế, xe chạy như gió bay điện giật tới bệnh viện.

Khi Duy Nhất tỉnh táo lại từ trong hôn mê, canh giữ bên cạnh cô là Dịch Hàn. Cô không biết có phải trùng hợp không, hình như mỗi một lần cô gặp nguy nan, đều là Dịch Hàn xuất hiện kịp thời bên người cô, mà người luôn miệng nói yêu cô che chở cô, lại không biết ở xó xỉnh nào cùng ai...

Nhìn bình nước biển treo trên đầu, cô đột nhiên nhớ đến đứa nhỏ, hí hửng túm lấy tay Dịch Hàn, “Đứa nhỏ! Đứa nhỏ thế nào?”

Dịch Hàn khẽ trề môi, giống như không đành lòng nói ra khỏi miệng, vừa đúng lúc bác sỹ đi tới, trách cứ Dịch Hàn, “Cậu làm cha cũng quá qua loa, trên đường bình thường lại có thể để cho cô ấy té ngã, ngã đến không còn đứa con! Đây là thai đầu, rút kinh nghiệm, về sau phải cẩn thận, theo lệ thường sẽ biến thành thói quen sinh non, đến lúc đó không cách nào sinh con sẽ phiền toái! Còn có, đây là thuốc uống của cô ấy, uống theo hướng dẫn, trong phòng một tháng không thể chung phòng, nhớ kỹ!”

Trên gương mặt tuần tú của Dịch Hàn thoáng hiện vẻ lúng túng, khẽ gật đầu, “Đã nhớ! Sau này sẽ cẩn thận!”

Duy Nhất hoàn toàn không nghe lọt mấy lời đó, chỉ đắm chìm trong câu nói kia của bác sỹ - “Ngã đến không còn đứa nhỏ!”

Đứa bé không còn sao? Cô cảm thấy trái tim giống như bị vật gì sắc nhọn đâm một hố to, đứa bé này đến không trong mong đợi của cô, nhưng bé lại đến vội vàng hấp tấp, dù ít dù nhiều cũng có chút tác dụng điều chỉnh mối quan hệ giữa cô và Lãnh Ngạn, để cho sau khi cô và Lãnh Ngạn chiến tranh lạnh, hưởng thụ hạnh phúc ngắn ngủi.

Chỉ có thể nói, Lãnh Ngạn và cô, đều rất mong mỗi đứa nhỏ này, thậm chí phác họa hình dáng bé, nếu là bé gái sẽ có cặp mắt của cô, cằm của anh; nếu là bé trai sẽ di truyền đường cong của anh, hoạt bát của cô, tên tuyệt đối không đặt Lãnh Tâm Lãnh Phế, Lãnh Ngạn nói anh sẽ lật từ điển tìm một cái tên thích hợp nhất cho con, anh còn nói, đứa bé là kiêu ngạo của anh...

Vậy mà, bé con đáng thương này, niềm kiêu ngạo của anh, chỉ ở trong bụng cô vài ngày ngắn ngủn, đã vội vã rời đi, cô đột nhiên cảm thấy, thì ra sinh mạng yếu ớt như vậy...

Cô rất muốn khóc, nhưng không có nước mắt; cô rất nhớ người kia, nhưng lại không biết anh đang ở đâu...

Ấm áp bao quanh bàn tay nhỏ bé của cô lại của một người đàn ông khác...

“Duy Nhất, đừng khổ sở, em còn trẻ, về sau sẽ có đứa nhỏ khác!” Dịch Hàn dịu dàng nói với cô.

Nước mắt tuôn ra từ mắt vốn khô khốc, những lời này anh không nên nói! Phải là người đàn ông kia tới ôm cô, nói với cô, bảo bối, đừng khổ sở, chúng ta còn trẻ, sẽ có nhiều đứa bé...

Dịch Hàn đưa tay cẩn thận lau nước mắt cho cô, thậm chí hơi nhát gan, chỉ nhẹ nhàng chạm vào, lại chạm đau trái tim Duy Nhất.

Cô nhớ tới, ai từng nói, nước mắt của cô chỉ có thể chảy trước mặt anh...

Nhưng mà, có không, nước mắt cũng có thể hẹn trước? Lúc anh rảnh rồi mới cho phép chảy xuống?

Dịch Hàn đột nhiên đánh đạo, đưa tay từ trước ngực vòng ra sau lưng cô, ôm lấy cô từ trên giường, ôm vào trong ngực, cẩn thận tránh kim tiêm, khẽ vuốt tóc cô an ủi, “Đừng khóc, không phải Duy Nhất kiên cường nhất sao? Khóc sưng lên mắt sẽ không đẹp, Lãnh Ngạn nhìn thấy sẽ không thích...”

Lãnh Ngạn... Tên này làm cô đau đớn thật sâu.

Duy Nhất lẳng lặng dựa vào ngực anh, yên lặng rơi lệ, chớp mũi là hơi thở của người đàn ông khác không giống Lãnh Ngạn, nếu ngày thường, cô nhất định không để cho mình đắm chìm trong hơi thở này, nhưng mà, cô thật sự mệt mỏi, thân thể lẫn tâm lý đều mệt đến cực điểm, chỉ muốn nhắm mắt lại, mặc cho nước mắt thấm ướt áo sơ mi của anh...

Duy Nhất khẽ thở dài, “Cô bé! Em quá nhỏ, không nên chịu đựng nhiều như vậy! Thông báo cho Lãnh Ngạn, được không?”

Duy Nhất lắc đầu, cô rất muốn ngủ, yên lặng ngủ, không cần cãi nhau, Lãnh Ngạn tới nhất định sẽ cãi nhau...

Áo sơ mi của Duy Nhất có mùi cây oải hương thơm ngát, trước kia khi mẹ giặt quần áo thích dùng loại hương này, ngửi thấy mà yên lòng, giống như được ôm trong ngực mẹ, trong chốc lát, khoe môi Duy Nhất lộ ra nụ cười nhàn nhạt, chìm vào giấc ngủ.

Khi tỉnh lại bị mùi cháo gà nồng nàn hấp dẫn. Trong mấy ngày cô có bầu, vẫn ăn không vô đồ, ăn gì cũng nôn mửa toàn bộ ra, trong dạ dày vẫn trống không, lúc này ngửi thấy mùi thơm của cháo gà lập tức cảm thấy bụng đói kêu vang.

Cô nhắm mắt hít sau một hơi, than thở, “Thơm quá!”

Mở mắt ra, Dịch Hàn áp áp mỉm cười xuất hiện trước mắt cô, “Con sâu nhỏ bị thèm ăn rồi!! Đờ em dậy uống!”

Duy Nhất mặc kệ anh lót gối đầu, đờ mình dựa nghiêng vào đầu giường, “Cám ơn!” Cô nói với từ trong thâm tâm.

“Cám ơn cái gì? Không phải chúng ta là bạn bè sao?” Dịch Hàn cười nói.

“Đúng! Là bạn bè không sai!” Duy Nhất nắm tóc, “Nhưng mà, mỗi khi em bị bệnh đều gặp anh, hại anh lao tâm khổ tứ không nói, lại còn tiền thuốc men cho em, em phải trả tiền thuốc cho anh, cùng với lần trước, số đi động của anh là bao nhiêu? Muốn tìm anh đều không tìm được!”

“Nào! Hề miệng!” Dịch Hàn ngoảnh mặt làm ngơ với lời cô nói, dứt một muỗng cháo gà đến bên miệng cô.

“Vẫn nên để em đi!” Duy Nhất định nhận lấy chén từ trên tay anh.

Dịch Hàn không cho phép, “Em là bệnh nhân, anh bón cho em là phải! Uống nhanh đi, lạnh uống không tốt!”

“Như vậy rất then thùng!” Tuy nói vậy, nhưng Duy Nhất vẫn há miệng ra, cháo gà rất ngon, nhưng đây không phải việc Dịch Hàn nên làm, mà là trách nhiệm của người khác...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Nhấn tâm

Uống xong cháo gà, Dịch Hàn dùng khăn giấy lau miệng cho cô, “Như thế nào? Uống ngon sao?”

“Uống ngon! Thật sự rất ngon!” Duy Nhất gạt đầu tán thưởng, “Do anh làm sao?”

Dịch Hàn đặt chén lên bàn, cười nói, “Anh trông chừng em, sao có thời gian làm? Là nhà hàng băng chuyền đưa đến!”

“À! Đúng!” Duy Nhất gãi gãi đầu, “Sao em lại quên anh mở nhà hàng chứ! Anh vậy nhưng mà có lộc ăn, muốn ăn cái gì cũng có thể ăn miễn phí!”

Dịch Hàn bị cô chọc cười to, “Nếu em muốn ăn cái gì, anh cũng có thể để cho em ăn miễn phí!”

“Có thật không? Vậy em không khách khí! Em rất tham ăn, cẩn thận bị em ăn đến nghèo!” Ở cùng một chỗ với Dịch Hàn, Duy Nhất không hiểu sao lại cảm thấy nhẹ nhõm, nói chuyện cũng dần cởi mở.

“Anh nguyện ý để cho em ăn cả đời!” Dịch Hàn yên lặng nhìn Duy Nhất, đột nhiên nói.

Tiếng cười Duy Nhất lập tức ngừng lại, lời của anh có ý gì? Dịch Hàn giống như nhìn thấy Duy Nhất ngượng ngịu, thêm một lời giải thích, “Chúng ta là bạn bè! Đương nhiên nhà hàng của anh vĩnh viễn mở ra cho em! Anh thay mặt nhà hàng chính thức mời em ăn cơm chùa!”

Duy Nhất cười to không dứt, cuối cùng tâm tình thoáng chuyển biến tốt đẹp...

Ở trong bệnh viện ba ngày, Dịch Hàn hết sức chăm sóc cô, biến đổi da dạng đồ bỏ sau sinh non cho Duy Nhất, Duy Nhất ngạc nhiên phát hiện, Dịch Hàn hiểu rõ ràng khẩu vị của cô, mà sở thích cô và Dịch Hàn lại có nhiều chỗ tương đồng như thế. Dịch Hàn cũng không quan tâm, chỉ thản nhiên nói một câu, “Tâm hữu linh tê nhất điểm thông *!”

(*) Tâm hữu linh tê nhất điểm thông: Cụm từ này xuất phát từ trong bài thơ ‘Vô đề’ của Lý Thương Ẩn đời Đường. Thường dùng để ví với tình yêu nam nữ tâm đầu ý hợp. Hiện đại cũng có thể dùng để chỉ việc hai người có thể ngầm hiểu ý của nhau, đại khái như “Đi guốc trong bụng”.

Ngày thứ ba, cửa phòng bệnh bị gõ vang cóc cóc, vội vã mà có lực, Duy Nhất cho là giống như lần trước, Lãnh Ngạn tìm tới, ai ngờ mở cửa ra, đứng ngoài cửa là hai cảnh sát...

“Xin hỏi cô là Nhiệm Duy Nhất sao?” Cảnh sát chào cung kính, đưa chứng nhận cảnh sát ra rồi hỏi.

Duy Nhất không biết xảy ra chuyện gì, gật gật đầu, “Đúng, là tôi!”

“Là như vậy,” Cảnh sát giải thích, “Ngày hôm qua Lãnh Ngạn tiên sinh báo án, nói cô mất tích, cho nên chúng tôi tìm kiếm khắp nơi, rốt cuộc tìm thấy cô ở đây! Chúng tôi đã hỏi bác sỹ, hôm nay có thể xuất viện, mời đi theo chúng tôi!”

“Tôi... Không phạm pháp, tại sao muốn đi với các anh?” Nghe tên Lãnh Ngạn, cô chỉ muốn trốn tránh.

“Xin lỗi! Đây là nhiệm vụ của chúng tôi, chúng tôi phải hoàn thành, nếu không muốn bị khấu trừ tiền, già trẻ một nhà đều dựa vào đây để có cơm ăn đó!” Thái độ cảnh sát ôn hòa mà kiên định.

“Nếu tôi không đi có phải muốn bắt tôi đi?” Duy Nhất tức giận.

“Không phải, nhưng mà chúng tôi sẽ báo cáo lại cho Lãnh Ngạn tiên sinh, đã tìm được người, hoàn thành nhiệm vụ!” Cảnh sát nói.

Duy Nhất nhìn Dịch Hàn, Dịch Hàn gật đầu khích lệ, “Đi đi, sớm muộn cũng phải đối mặt với ngày này, nếu như... Nếu quả thật không được... Thì tới nhà hàng của anh ăn cơm chùa đi!”

Duy Nhất ngẩn ngơ, lời Dịch Hàn nói luôn có rất nhiều ý khác, chẳng lẽ anh thích mình? Hình như vậy, nếu không tại sao đối xử tốt với cô như thế? Nhưng mà, cô là phụ nữ đã có chồng...

Dịch Hàn bỗng nhiên đưa tay vuốt tóc cô, “Đừng ngây người! Mau đi đi!”

“À!” Duy Nhất cúi đầu đáp một tiếng, nghĩ đến phải đi đối mặt với Lãnh Ngạn, tâm tình lại phức tạp.

Một nửa là oán hận anh, một nửa còn lại là sợ. Anh coi trọng đứa nhỏ này như vậy, anh sẽ tha thứ cho cô đã không cẩn thận mà sinh non sao? Trong lòng vô cùng thấp thỏm.

Đi tới cửa, cô lại nghĩ ra cái gì, quay đầu lại, “Dịch Hàn, anh còn chưa cho em biết số di động của anh! Em muốn trả tiền thuốc cho anh!”

Dịch Hàn cười cười, “Đừng ngốc vậy! Chỉ có điều, anh không muốn trả tiền thuốc cho em nữa, cho nên em phải thật tốt, đừng ngã bệnh! Đừng xảy ra sự cố!”

Duy Nhất chỉ có thể cười ngây ngô để đáp lại.

Dịch Hàn lại nói, “Về số điện thoại di động, cũng không cần nói cho em biết đâu! Điện thoại di động của em đã mất! Yên tâm, khi em nhớ tới anh thì anh nhất định sẽ xuất hiện trước mặt em, giống như mấy lần này!”

Duy Nhất cau mày, cô quả thật không nghĩ ra vì sao Dịch Hàn có thể xuất hiện chính xác đúng lúc...

“Lãnh phu nhân, bây giờ có thể đi sao?” Cảnh sát nho nhã lễ độ thúc giục, Duy Nhất không thể làm gì khác hơn là lên xe theo bọn họ.

Khiến Duy Nhất kinh ngạc hơn chính là cảnh sát không đưa cô đến nhà họ Lãnh, mà đến nơi gọi là khu nhà nhỏ màu trắng mặt hướng ra biển, xuân về hoa nở!

Liên lạc qua điện thoại, Lãnh Ngạn biết đã tìm được Duy Nhất, cho nên, từ xa xa, Duy Nhất đã nhìn thấy anh đứng chờ ngoài cửa.

Khi xe cảnh sát chậm rãi dừng trước mặt Lãnh Ngạn thì Duy Nhất bỗng nhiên không dám xuống xe, cô không biết là không dám đối mặt hay không mong đối diện với Lãnh Ngạn, hoặc cả hai đều có.

“Xuống!” Anh mở cửa xe, ầm ập mà một mội.

Duy Nhất rất ít khi nhìn thấy dáng vẻ này của anh, hình như giữa hai chân mày đều là một mội nồng đậm, mà trong giọng nói yếu ớt mềm mại như có sức hút, dẫn dắt tư duy của Duy Nhất, khiến cho cô không tự chủ mà xuống xe.

Lãnh Ngạn chỉ thờ dài thật sau, sau đó nói cảm ơn với cảnh sát, ôm lấy cô vào nơi xuân về hoa nở của bọn họ.

Sau khi sắp xếp yên ổn cho cô, Lãnh Ngạn giải thích, “Duy Nhất, anh muốn lắp đặt thiết bị ở nhà cũ trong một khoảng thời gian, chờ sau khi bé cưng sinh ra có thể tới ở phòng mới, cho nên, trong khoảng thời gian này tạm ở nơi này!”

Đứa nhỏ? Trái tim Duy Nhất lại đau đớn, anh còn không biết chuyện đứa nhỏ...

“Duy Nhất, có thể nói cho anh biết hai ngày nay đã đi đâu không? Anh thật sự quá mức mệt mỏi, cuối cùng hết cách rồi, anh chỉ có thể báo cảnh sát!”

Duy Nhất cười lạnh, “Anh còn nhớ rõ chúng tôi? Còn nhớ rõ đứa nhỏ? Vậy anh có thể nói cho tôi biết, mấy ngày nay anh bỏ mặc mẹ con tôi, đêm không về ngủ đã đi đâu! Đáng tiếc, đứa nhỏ vĩnh viễn không biết bé có một người cha như vậy, cho đến bây giờ tôi mới hiểu, có một số việc, sai rồi sẽ không còn đường quay về nữa!”

“Duy Nhất, em có ý gì, vì sao đứa nhỏ vĩnh viễn không biết có anh là cha...” Lãnh Ngạn nghe như tiếng bên ngoài vọng vào.

Chương 129: Chúc phúc...

“Bởi vì...” Duy Nhất nói không nên lời, nhẩn nhẩn hồi lâu, cuối cùng phun ra mấy chữ, “Đứa nhỏ... Không còn...” Đau nhức trong ngực bành trướng trong nháy mắt, chặn lại làm khản giọng cô, khóc không thành tiếng.

Lãnh Ngan lập tức ngăn người tại chỗ, rất lâu sau, trong phòng chỉ nghe thấy tiếng khóc nhỏ nhẹ của Duy Nhất, hình như tim của anh cũng chia năm xẻ bảy theo tin tức này...

Chẳng lẽ trời cao không nghe thấy anh khẩn cầu sao? Nếu như có gian khổ nhất định phải giáng xuống người anh, tại sao lại để cho Duy Nhất chịu khổ? Tại sao muốn dính líu lên đứa bé? Theo thói quen, ngón tay luôn sâu vào mái tóc, sợi tóc dây dưa trên ngón tay, khiến da đầu đau từng cơn...

Duy Nhất nhẹ nhàng đứng lên, lau nước mắt, đi qua trước mặt Lãnh Ngan, mang theo chút gió có hơi thở đặc biệt của cô, kinh động Lãnh Ngan đang đắm chìm trong đau khổ.

“Em không nằm nghỉ ngơi cho tốt, đi đâu?” Anh ngẩng đầu lên hỏi khẽ.

Duy Nhất không trả lời, lấy giỏ xách trong tủ quần áo ra, từ từ thu dọn đồ của mình.

Cô đột nhiên phát hiện, mình lại không có thứ gì có thể mang đi, thứ thuộc về cô chỉ có con gấu tiểu Bồ kia, còn thất lạc ở nhà cũ rồi...

Cô cười khổ, cứ như vậy đi, tất cả đều không mang, kể từ đó chính là bắt đầu mới tình...

Vuốt ve sợi tóc mai rơi rớt, cô đi ra ngoài.

“Em đi đâu?” Lãnh Ngan ở phía sau kêu to.

Cô dừng bước, lạnh nhạt trả lời, “Đứa bé không còn, tôi cũng nên đi...” Cô không quay đầu lại, bởi vì sợ rằng dừng khí toàn tâm toàn ý mình rất vất vả mới có sẽ bị ánh mắt của anh làm tan rã...

“Không cho phép!” Anh kêu to một tiếng, xông lên trước ôm lấy cô từ phía sau, mặt vui trong tóc cô, thì thầm giống như cầu khẩn, “Không được đi, không được rời khỏi anh...”

Nước mắt Duy Nhất chọt rơi, từng giọt lớn rơi trên mu bàn tay anh, “Nếu tôi tiếp tục sống ở đây, rốt cuộc coi là gì? Không sai, tôi đã từng đáp ứng làm người để giữ cho nhà họ Lãnh, nhưng bây giờ tôi hối hận rồi, tôi hối hận có được không? Lãnh Ngan, thả tôi đi, được không?”

Mùi hương thơm ngát trên tóc cô theo hô hấp của anh thấm vào trong lòng, từng sợi tơ quấn quanh tim anh, bó chặt từng chút một khiến lòng anh đau.

“Không, anh không cho em đi! Duy Nhất, anh không thể không có em!”

“Thật sao? Tôi chưa bao giờ phát hiện mình quan trọng với Lãnh tiên sinh như vậy!” Giễu cợt trong lời nói của Duy Nhất giống như lưỡi dao khắc vào trong ngực anh.

“Duy Nhất, anh biết rõ anh có lỗi với em! Đứa bé không còn, là lỗi của anh, anh không nên rời khỏi em, nhưng mà, anh thật sự...” Anh hơi nghẹn ngào, “Anh không biết nên làm gì, Duy Nhất, cho anh chút thời gian, có được không? Chúng ta có thể sẽ có đứa nhỏ...”

Duy Nhất cố lau khô nước mắt trên mặt, ép mình hạ quyết tâm, “Biết, anh có thể sẽ có đứa bé, lấy hào quan nhà giàu nhất của Lãnh tiên sinh sẽ có vô số phụ nữ nguyện ý sinh con cho anh, không phải một trò chơi để giữ sao? Người nào chơi với anh chẳng giống nhau? Cho nên, lại đi tìm người phụ nữ nguyện ý sinh con cho anh đi, chúc anh nhiều may mắn!”

“Duy Nhất! Em muốn anh phải làm thế nào thì em mới hiểu được!” Anh nắm bả vai cô, ép cô xoay lại đối diện với chính mình, “Trên thế giới chỉ có một Duy Nhất, em là Duy Nhất anh có. Em có biết khi anh bận rộn một ngày một đêm trở lại không thấy em thì có cảm nhận gì không? Anh điên rồi, dường như tìm em khắp thế giới, đến lúc tìm được anh cũng sắp tan vỡ!”

“Vậy một ngày một đêm anh bận rộn cái gì?” Duy Nhất ngẩng đầu lên, đối diện với tròng mắt đen của anh.

“Anh...” Lãnh Ngan muốn nói lại thôi, cuối cùng tránh ánh mắt của Duy Nhất.

Duy Nhất cười, nước mắt lăn xuống, “Lãnh Ngan, tôi tin tưởng anh, tôi tin anh yêu tôi, tôi cũng yêu anh, nhưng mà, hai người ở chung một chỗ chỉ có yêu thì không đủ, ở cùng với anh, tôi mệt quá, rất vất vả, lùi một bước trời cao biển rộng, chúng ta thử cho đối phương cũng cho chính mình thêm lựa chọn, nhiều không gian, chúng ta... Cứ tách ra trước... Có lẽ, không ở bên nhau, chúng ta sẽ sống tốt hơn, anh nói đi?”

Tròng mắt trong suốt của cô long lanh ngăn nước, Lãnh Ngan đưa tay, một giọt nước mắt nhỏ vào trong lòng bàn tay anh, mang theo nhiệt độ còn dư âm

của cô, cảm giác ê ẩm bắt đầu lan ra từ trong lòng bàn tay, anh nắm chặt quả đấm...

Yêu một người chính là mong cô ấy hạnh phúc, mà cô nói cô mệt mỏi, cô nói cô khổ cực, như vậy, như vậy...

Trước mắt hiện lên hình ảnh cô và Doãn Từ Nhiên ở chung một chỗ cười to, đã từ bao giờ, Duy Nhất kiên cường dũng cảm, sẽ không rơi lệ đã không còn thấy nữa, cô đứng trước mặt anh luôn là khóc, rơi không hết nước mắt xuyên qua cuộc sống của anh và cô.

“Lãnh tiên sinh, từ gương mặt ngài và đường chỉ tay, ngài có số khắc vợ...” Nhiều năm trước, thầy bói mà mẹ dẫn tới đã nói như vậy...

Cuối cùng, tay của anh dần buông lỏng. Mặc dù anh vẫn không tin quẻ bói đó, nhưng đứa nhỏ rời đi, khiến cho lòng anh bị bóng ma bịt kín. Anh không hy vọng Duy Nhất lại rơi nước mắt vì anh, càng không hy vọng cô mạo hiểm, nếu như rời khỏi anh, cô sẽ hạnh phúc, sẽ sống nhẹ nhõm, sẽ có khuôn mặt tươi cười một lần nữa, như vậy, anh nguyện ý buông tay...

Để cho anh tự bảo vệ cuộc sống âm u của anh, cô độc của anh, cả cuộc đời này thôi...

Chỉ cần em sống tốt hơn anh, bảo bối...

Nhìn khi Duy Nhất xoay người nước mắt rơi đầy mặt, nhìn theo bóng dáng cô từng bước một biến mất bên ngoài hàng rào trắng dưới mấy bông hoa mùa hè còn sót lại, trong đầu tái hiện lên câu thơ, lẩm bẩm trong lòng: bảo bối, anh cũng chúc phúc mong cho em có một tương lai sáng lạn, mong người có tình đến cuối vẫn thuộc về nhau, mong em có hạnh phúc trên thế gian này, anh chỉ ước hướng về biển lớn, xuân ấm hoa nở...

Đóng cửa lại, ngăn cách toàn bộ ánh mặt trời và gió biển bên ngoài phòng, trong sinh mệnh của anh nhất định không có ánh sáng...

Không hối hận chính là Duy Nhất giống như yêu tinh mà ông trời rớt xuống mang lại cho anh một khoảng đời như mộng như ảo, khiến cho anh sinh ra ảo giác, cho rằng cuối cùng thượng đế cũng phải ánh mặt trời soi sáng góc tối trong anh. Ảo giác vẫn là ảo giác...

Cứ coi như một giấc mộng đi, tỉnh lại, anh chính là anh...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Mới bắt đầu

Rời khỏi biệt thự gần biển, Duy Nhất không biết mình nên đi đâu.

Nhà cũ bị phá bỏ và rời đi nơi khác còn chưa sửa xong, cô lại không thể tìm Doãn Từ Nhiên, ngày trước khi hai người còn vô tư chưa có cảm giác, bây giờ trưởng thành, hơn nữa đã lập gia đình, có lẽ nên chú ý phương diện này.

Chẳng lẽ thật sự đi tìm Dịch Hàn ăn cơm chùa? Cô cười, không thể nào!

Duy Nhất chỉ trông cậy vào chính là Mỹ Mỹ rồi, tìm Mỹ Mỹ trước, ở nhờ mấy đêm, sau khi tìm được phòng thì dời đi.

Điện thoại di động đã mất, chỉ có thể dùng điện thoại công cộng gọi cho Mỹ Mỹ. “Alo, Mỹ Mỹ, tớ là Duy Nhất.”

“Duy Nhất? Rốt cuộc cậu đang ở đâu? Núi băng nhà cậu muốn nổi điên! Đêm hôm hai giờ gọi điện thoại ho tớ, hỏi tớ có biết cậu đang ở đâu không!” Mỹ Mỹ vừa nghe là cô thì hô to gọi nhỏ.

“Tớ...” Duy Nhất hơi do dự, “Trong điện thoại nói không rõ ràng, Mỹ Mỹ, tớ có thể phải ở nhờ nhà cậu mấy đêm rồi.”

“Sao vậy? Cãi nhau?” Mỹ Mỹ nhỏ giọng hỏi.

“Gặp mặt rồi hãy nói! Tớ chờ trong tiệm cà phê bên cạnh nhà cậu, khi tan việc cậu vào đó!” Duy Nhất vội vã cúp điện thoại.

Bây giờ vẫn là buổi sáng, sau khi sinh non, thân thể Duy Nhất vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, quan trọng hơn là, tâm tình không tốt, cũng không muốn đi đâu, sau khi ngồi xe đến quán cà phê, vẫn ngây ngốc đến tận hoàng hôn.

Mỹ Mỹ vừa tiến đến đã trợn mắt với Duy Nhất, “Duy Nhất, cậu cúp điện thoại cũng quá nhanh đó!”

“Sao nào?” Duy Nhất nhếch cằm lên không còn hơi sức mà trừng mắt lại với cô ấy, “Chẳng lẽ còn muốn tớ nấu cháo điện thoại với cậu? Tớ sắp hết lương thực rồi, không có tiền nói chuyện phiếm với cậu.”

“Duy Nhất, đừng như vậy, thật ra thì Lãnh Ngan đối xử với cậu rất tốt, đàn ông mà, đều như vậy, chỉ cần anh ta nhớ về nhà là được rồi, gấp díp thì chơi ở bên ngoài cũng chỉ bình thường, huống chi anh ta còn là người đàn ông ưu tú như vậy, cậu vừa đi lập tức đã có người muốn dán lên, cậu cam lòng chấp tay đưa anh ta cho người khác sao?” Mỹ Mỹ khuyên Duy Nhất.

Duy Nhất đột nhiên trưng một khuôn mặt tươi cười rạng rỡ với Mỹ Mỹ, “Bây giờ tớ chỉ muốn ăn no một bữa, sau đó ngủ một giấc thật ngon, đây chính là hạnh phúc lớn nhất rồi, không muốn thứ khác!”

Mỹ Mỹ nhú mày, “Không tìm không phải! Chỉ có điều, tớ đã dọn nhà! Không ở bên này! Đi với tớ tới nhà mới!”

Duy Nhất chợt nhớ tới cậu bạn trai nước Mỹ của bạn mình, “Đúng rồi, có phải cậu ở chung với bạn trai bác sỹ không? Vậy tớ không tiện quấy rầy!”

“Đi chết đi! Tớ không có! Nhà này tớ dùng tất cả tiền lương cộng thêm vay ngân hàng để mua, định sau này đón mẹ lên ở cùng, bản thân ở trước! Đi thôi!” Mỹ Mỹ tính tiền cho cô, kéo tay cô ngồi lên tắc xi.

Nhà Mỹ Mỹ khiến Duy Nhất hoảng sợ, lại có thể là một căn biệt thự nhỏ!

“Mỹ Mỹ! Cậu phát tài khi nào!” Duy Nhất thấy mặc dù thiết bị lắp đặt bên trong đơn giản, nhưng đều dùng vật liệu cầu kỳ, làm thư ký ở tập đoàn Doãn thị lâu như vậy, vẫn có thể phân biệt được.

“Không phải! Nhà này do tập đoàn Doãn thị bán theo giá của bộ phận nhân viên cho tớ, coi như Từ Nhiên nhân tình đi! Vẫn tương đối tiện nghi, chỉ có điều, cũng đủ cho cả đời tớ!” Mỹ Mỹ cầm đồ trong tay bỏ vào tủ lạnh, trong tủ lạnh rỗng không.

Duy Nhất nhìn tủ lạnh, quan sát bốn phía, “Mỹ Mỹ, đây là nhà mới, ở chưa tới vài ngày! Tớ thật may mắn!”

“Đúng vậy! Nói cho cậu đây là nhà mới mua! Dẫn cậu vào phòng!” Mỹ Mỹ nắm tay Duy Nhất lên tầng hai, đi thẳng vào một phòng ngủ. “Ồ đây! Vốn là phòng của tớ, cho cậu ở là được! Tớ ở phòng sát vách!”

Duy Nhất phát hiện đây là phòng ngủ chính, mở tủ treo quần áo ra, quần áo bên trong được treo rất chỉnh tề.

“Quần áo này do cậu mua?” Duy Nhất nhìn những bộ quần áo vẫn còn mới kia.

“Bạn trai tớ mua! Tớ mặc rất ít, dù sao hai chúng ta cũng không khác nhau lắm, cậu mặc đồ của tớ đi, nhìn cậu kia, trốn nhà mà một bộ quần áo cũng không mang theo! Những đồ lót kia đều còn mới, còn chưa mặc một lần!” Mỹ Mỹ gõ lên trán cô.

Trong lòng Duy Nhất dâng lên cảm động âm ỉ, “Mỹ Mỹ, cậu thật tốt!”

Mỹ Mỹ vỗ tay cô, “Được rồi, đừng nói lời chán ghét, hai chúng ta là ai chứ! Bây giờ thỏa mãn nguyện vọng của cậu, dẫn cậu đi ăn no một bữa!”

Duy Nhất ở trong nhà Mỹ Mỹ mấy ngày, thân thể dần khôi phục.

Cuộc sống trở nên đơn giản, thời gian cũng trở nên dư thừa, lúc ngồi một mình, nhìn núi xa ngoài cửa sổ, trái tim die*nda`nlequy'don lại vô duyên vô cớ dâng lên đau đớn, bi thương khó tả, làm thế nào cũng không xóa khuôn mặt tối tăm trong trí nhớ đi được, như hình với bóng, gần như mỗi đêm đều tỉnh dậy trong nước mắt...

Lúc rảnh rỗi nhàm chán, sẽ tìm một chút vải thô, làm từng con rối nhỏ, bé gái nhất định là tóc đen thẳng tắp, chỉnh tề, hai mắt thật to, chu môi; mà bé trai, không có ngũ quan...

Mỗi một lần nhìn khuôn mặt trống không của bé trai, nước mắt lại không giải thích được mà rơi xuống từng giọt lớn...

“Duy Nhất, cậu cần gì phải làm vậy! Nếu nhớ anh ta thì về đi!” Mỹ Mỹ nhỏ giọng đến gần, phát hiện Duy Nhất đang ngồi bên giường rơi lệ.

Duy Nhất lau khô nước mắt, miễn cưỡng mỉm cười, “Ai nói nhớ anh ta chứ? Vừa rồi cát bay vào mắt.”

Mỹ Mỹ không thể làm gì khác hơn là thờ dài, “Ngày hôm qua không phải cậu nói muốn tìm việc sao? Tớ tìm được một việc cho cậu!”

“Thật sao? Nhanh như vậy? Không phải trở về tập đoàn Doãn thị chứ?” Duy Nhất quả thật muốn ra ngoài làm việc, trên tay còn mấy tấm card của Lãnh Ngan, lúc ra đi quên trả lại, nhưng cô sẽ không tiêu tiền của anh, về sau có cơ hội gặp lại sẽ trả cho anh.

Chỉ có điều, mình phải ra ngoài làm việc thôi, cứ nhờ vả Mỹ Mỹ hoài cũng không hay! Cô lại không muốn trở lại tập đoàn Doãn thị, quan hệ của Doãn Tiêu Trắc và Lãnh Ngan rất thân, cô không muốn giao thiệp với người có quan hệ với Lãnh Ngan.

Mỹ Mỹ lấy ra một tấm danh thiếp, đưa cho cô, “Không phải, là một công ty mới, do người Nhật Bản mở, bạn tớ giới thiệu, ngày mai cậu cầm danh thiếp đi phỏng vấn đi!”

“Quá tuyệt vời! Mỹ Mỹ, cảm ơn cậu! Cậu thật sự quá tốt!” Duy Nhất nhận lấy danh thiếp, cho Mỹ Mỹ một cái ôm thật chặt.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 131: Trời sập

Ngày hôm sau phỏng vấn thuận lợi ngoài dự kiến, Duy Nhất rất nhanh chóng trở thành một thành viên bộ phận thiết kế của công ty.

Cô cảm thấy rất kỳ quái, lúc phỏng vấn, cô cũng chỉ tùy tiện vẽ mấy búp bê nhỏ trên giấy, giám khảo nhìn thấy con rối nhỏ treo trên giò xách của cô, đã quyết định chọn cô, cũng nói cho cô biết có thể tới làm bất cứ lúc nào.

Sau khi chính thức tiến vào công ty, cô mới biết, công ty này tên Mặc Toa chủ yếu kinh doanh đồ chơi, búp bê vải d1endanl3quyd0n của cô được công ty coi là rất có tiềm lực phát triển, cho nên mới phá cách để cô trúng tuyển đến phòng thiết kế của công ty.

Chuyện này không khác nào chuyện trời sập với cô, cô rất rõ tình huống của mình, chưa từng học đại học, lúc nộp đơn lần đầu tiên đã rất khổ sở, ban đầu cô có thể vào tập đoàn Doãn thị làm thành viên bộ phận chuyển văn kiện đã rất vui vẻ này, mà danh hiệu nhân viên thiết kế này thật sự là một danh tiếng chói mắt với cô.

Mang theo áp lực rất lớn đi làm, ở phòng thiết kế nhìn thấy lãnh đạo trực tiếp của mình, quản lý phòng thiết kế Đinh Mặc Khải, một người đàn ông nho nhã mang theo kính không gọng, người đàn ông như vậy sẽ thiết kế đồ chơi sao? Cô rất nghi ngờ...

“Cô chính là Nhiệm Duy Nhất sao? Mới tới?” Anh hỏi rất ôn hòa.

“Đúng vậy! Xin chào quản lý!” Duy Nhất gật đầu chào hỏi.

“Rất tốt!” Anh đặt một xấp tài liệu trên tay xuống, “Tôi xem lý lịch sơ lược của cô, hình như trình độ học vấn của Nhiệm tiểu thư còn cần cải thiện?”

Đây là chỗ Duy Nhất tự ti nhất, lúc này bị anh ta nhắc tới, trong nháy mắt có ý bỏ cuộc, nhưng mà tính khí quật cường trời ban khiến cô ngẩng đầu lên, “Quản lý, nếu công ty đã có ý muốn tôi, nhất định cảm thấy tôi có chỗ thích hợp, yên tâm đi, tôi sẽ cố gắng học tập, dùng thành tích công việc của mình đến nói chuyện!”

Đinh Mặc Khải khẽ cười, đôi mắt sau cặp kính thủy tinh khẽ hiện một chùm sáng, “Nhiệm tiểu thư hiểu lầm, tôi không có ý này. Tôi đây có một cơ hội, không biết cô có cảm thấy hứng thú không?”

“Cơ hội?” Duy Nhất tròn to hai mắt, không biết anh ta đang nói gì.

“Đúng! Công ty có kế hoạch bồi dưỡng, sẽ phái một nhân viên thiết kế đi Nhật Bản tu nghiệp, công ty cảm thấy cô là người mới, rất có khả năng đào tạo, cho nên muốn phái cô đi, không biết có tiện không?” Đinh Mặc Khải vẫn ôn hòa lễ độ.

“Có thật không? Tốt quá! Thuận tiện! Thuận tiện!” Duy Nhất nằm mơ cũng không nghĩ đến sẽ có chuyện tốt như vậy, cô là người mới vào công ty lại có thể nhận được ưu ái như vậy của cấp trên, lấy được cơ hội khó có như vậy, học là thứ cô thích, không cần nói học cái gì, chỉ cần nghĩ tới có thể trở lại sân trường, không khỏi hưng phấn.

“Rất tốt!” Đinh Mặc Khải gật đầu khen ngợi, đưa cho cô một đồng hồ, “Ở đây có thư giới thiệu cho giáo sư trường học, địa chỉ và chìa khóa phòng ở, ngoài ra còn các khoản chi tiêu phụ khi cô ở bên đó, học kỳ một năm, toàn bộ cuối tuần bay sang học, ngày thường vẫn phải đi làm, cái này gọi là thực tế và lý luận kết hợp, như thế nào? Có thể vượt qua trở ngại không?”

“Có thể! Dĩ nhiên có thể!” Duy Nhất nhận lấy đồ trong tay Đinh Mặc Khải, trong lòng tin tưởng. Đây là thay đổi trọng đại trong cuộc đời cô!

Lần đầu tiên đi Nhật Bản học tập, cô hơi thấp thòm, không hiểu tiếng Nhật, cô không biết ở Nhật Bản có thuận lợi tất cả không, nhưng khi cô ra sân bay, lại phát hiện có người giờ bằng hiệu thật to, phía trên dùng tiếng Hán viết tên cô.

Cô đi tới bên cạnh cô gái ra đón mình, “Xin chào, tôi chính là Nhiệm Duy Nhất.”

Cô gái mừng rỡ để bảng hiệu xuống, dùng một loạt tiếng Hán lưu loát nói, “Rất cuộc chờ được cô! Tôi là học sinh của thầy Fujita, tôi là Yumiko, thầy giáo bảo tôi tới đón cô!”

Nhanh vậy sao? Duy Nhất hơi kinh ngạc, cô còn chưa tới, thầy giáo đã biết cô sắp tới sao?

Hình như Yumiko nhìn thấu nghi ngờ của cô, dịu dàng giải thích, “Công ty Mặc Toa đã gọi điện thoại tới!”

Duy Nhất thoải mái, “A, vậy cảm ơn! Làm phiền cô! Thật ngại quá!”

“Khách khí rồi, xin đi bên này!” Yumiko dẫn cô lên xe.

Vốn tưởng rằng thầy giáo là một ông lão, không ngờ Fujita lại là một người đàn ông chừng ba mươi tuổi, mặc dù di~endanl3quydon ăn mặc giản dị, khi

nhìn thấy Duy Nhất trung khuôn mặt tươi cười hoan nghênh cô.

“Em chính là tiểu Duy Nhất sao? Quả thật rất nhỏ! Như con nít!” Fujita cũng có thể nói một tràng tiếng Trung rất tốt.

Chường ngại ngôn ngữ ban đầu với Duy Nhất đã biến mất không còn một mống, “Xin chào, thầy Fujita, em là Duy Nhất, lần đầu tiên gặp mặt, xin chiếu cố nhiều.”

Tính cách Fujita lại không cầu nệ, rất tùy ý phẩy tay, “Đừng khách sáo như vậy, cũng đừng gọi tôi là thầy giáo, khiến cho tôi cảm thấy tôi rất già! Kêu tôi là Vũ Quang đi, Fujita Vũ Quang! Rất hân hạnh được biết em!”

“Vũ Quang, nhà chúng ta có khách tới phải không?” Một người phụ nữ trẻ tuổi điển hình từ trong phòng bước ra.

Fujita đi tới kéo cô, “Đúng vậy, đây là tiểu Duy Nhất của chúng ta, Duy Nhất, đây là vợ tôi, Đình Hương.”

“Theo lý tôi phải gọi sư mẫu * mới đúng, nhưng mà, trẻ như vậy mà gọi sư mẫu thì thành già rồi! Không biết nên gọi gì mới đúng!” Duy Nhất nhìn Đình Hương nghĩ ngợi.

(*) sư mẫu: vợ của thầy.

Đình Hương ngượng ngùng cười một tiếng, người phụ nữ Nhật Bản dịu dàng hiền thực sôi nổi điển hình, “Gọi chị đi!”

“Xin chào chị Đình Hương!” Nhập gia tùy tục, Duy Nhất cúi chào.

“Được rồi! Đừng khách sáo! Vào nhà ăn cơm đi!” Fujita nhiệt tình gọi, ôm lấy Đình Hương vào nhà.

Bữa tối là đồ ăn Nhật điển hình, vốn không hợp khẩu vị của Duy Nhất, chỉ thích ăn sushi, cho nên trước khi rời đi, Đình Hương lại gói cho Duy Nhất một hộp sushi, để cho cô ăn đêm.

Vốn Fujita định lưu Duy Nhất lại nhà anh, nhưng Duy Nhất cố ý đi, anh mới buông tha ý nghĩ này.

Mặc dù nhiệt tình thái quá khiến Duy Nhất không có cảm giác xa lạ, nhưng lại khiến cho Duy Nhất không thể chống đỡ, dù sao cũng là người xa lạ mới quen.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Tết trung thu

Chỗ cô ở là một nhà trọ, yên tĩnh sạch sẽ, xếp đặt tatami *, rất thoải mái, thích hợp với cô kiểu người lười có thể ngồi sẽ không đứng, có thể nằm sẽ không ngồi.

(*) tatami: là một loại sản phẩm (tạm gọi là tấm nệm) được dùng để lát mặt sàn nhà truyền thống của Nhật Bản. Phòng được lát sàn bằng tatami được gọi là phòng tatami.

Fujita và Đình Hương đều là người tốt, gọi là đi học, nhưng thật ra Fujita chỉ phụ đạo cho một mình Duy Nhất.

Anh cảm thấy rất hứng thú với thiết kế búp bê của Duy Nhất, sử dụng lời anh nói, không phải thiết kế hoàn mỹ đến mức nào, mà thuần túy, thậm chí hơi vụng về, nhưng chính phần vụng về này, khiến cho búp bê của cô có sinh mệnh, hình như búp bê trên tay cô cũng có thất tình lục dục *, giống như có sức sống.

(*) thất tình lục dục: Thất tình lục dục, là bảy thứ tình cảm biểu lộ ra bên ngoài và sáu việc ham muốn của con người gồm chung trong câu nói ngắn gọn là "thất tình lục dục".

1. Thất tình: Bảy thứ tình cảm mà mỗi chúng ta đều có như: Vui mừng, giận dữ, buồn bã, vui vẻ, yêu thương, ghét và ham muốn hay nói cách khác là hi, nộ, ái, lạc, ái, ố và dục vậy.

2. Lục dục: là 6 điều ham muốn đã trở thành thói quen khó sửa đổi:

-Sắc dục: Thấy các sắc xanh, vàng, đỏ, trắng và hình sắc nam nữ rồi tham đắm vào đó.

-Hình mạo dục: Thấy hình dung đoan chánh, tướng mạo tốt đẹp mà sanh lòng tham đắm

-Uy nghi tư thái dục: Thấy tướng đi, đứng, nằm ngồi, nói cười mà sanh lòng ái nhiễm

-Ngữ ngôn âm thanh đục: Nghe tiếng nói trau chuốt êm ái thích ý vừa lòng, giọng ca lãnh lót, tiếng nói dịu dàng mà sanh lòng yêu mến.

-Tế hoạt đục: Thấy da thịt của nam nữ mịn màng, trơn láng mà sanh lòng yêu mến.

-Nhân tượng đục: Thấy hình nam nữ dễ thương mà sanh lòng đắm trước.

Có khi Duy Nhất chán nản, cho nên có thất tình lục đục, đó là bởi vì lúc làm búp bê cô đã chân chân thật thật đi3nd4anl3quyd0n gửi gắm tình cảm, sờ búp bê của cô, trái tim không cách nào thoát khỏi nhớ nhung lại dâng lên...

Cuộc sống bề bộn nhiều việc như thế, cũng rất phong phú. Người một nhà Fujita đối xử với cô rất tốt, cảm giác như em ruột trong gia đình anh vậy, chủ nhật có cảm giác giống như đến nhà anh nghỉ phép.

Mà Fujita tràn đầy tìm tòi học hỏi thiết kế đồ chơi, khiến cho Duy Nhất từ một người làm đồ thủ công vụng về bay lên đến một lý luận rất cao.

Duy Nhất cũng cảm thấy sau mỗi một tiết học, mình giống như lại bay vọt về chất một lần, cô làm sao biết, đây chính là tinh hoa mấy năm mới có được của Fujita lấy ra dốc túi truyền thụ?

Cuối tuần này, hơi đặc biệt, bởi vì là tết trung thu, là quãng thời gian muôn nhà đoàn tụ khiến cho Duy Nhất cảm thấy càng thêm cô đơn hơn bình thường, hơn nữa, nhớ tới người nào đó cũng tịch mịch như cô...

Vốn tưởng rằng rồi đi chính là giải thoát, lại không biết, lúc đi chung với nhau, một môi khổ cực, nhưng lúc không đi chung với nhau, nhớ nhung khắc sâu trong lòng càng làm cho người ta khắc khoải mà đau đớn...

Vậy thì thế nào? Cuộc sống không nên quay về lối cũ...

Duy Nhất tự khuyên bảo mình như thế...

Dọn sơ đồ, cô ra cửa giống như bình thường, chuẩn bị đến sân bay.

Khóa cửa lại, lơ đãng quay đầu, hình như thấy một bóng đen chợt lóe sau vườn hoa, tim cô nhảy lên thình thịch.

Đuổi theo nhìn, trừ cây hoa quế đang nở rộ, chẳng có cái gì cả. Hương hoa quế nồng nàn xông thẳng vào mũi, cô cười mình thần kinh. Có câu nói, yêu một người, hay lúc cùng nhau, anh chính là toàn thế giới, mà lúc không đi chung với nhau, toàn thế giới là anh. Cô chính là như vậy... Một con ốc!

Người Nhật Bản cũng có Tết trung thu. Đình Hương rất có khả năng làm bà nội trợ, làm rất nhiều tsukimi dango *, com nắm, đủ loại khẩu vị, hạt dẻ, đậu xanh, đậu đỏ, khoai sọ, trà xanh, hạt sen ăn rất ngon.

(*) Tsukimi Dango (thường gọi là Dango) là bánh trung thu truyền thống của người Nhật sẽ làm để bày ra cúng vào rằm tháng 8 âm lịch.

Buổi tối, ăn Dango với nhà Fujita cùng nhau ngắm trăng, khi thảo luận truyện luôn có đau buồn khe khẽ.

Trăng sáng soi biển cả, nơi xa xăm lúc này, ở góc khác của thế giới, anh có giống như cô nhìn trăng nhớ người?

Uống một chút rượu trái cây nhẹ, Đình Hương lấy album ảnh của nhà bọn họ ra cho Duy Nhất thưởng thức.

Có rất nhiều ảnh lưu niệm ngọt ngào sau cưới của Fujita và Đình Hương, cũng có hình trước hôn nhân của bọn họ, trong vài hình viết tên Đình Hương – “Đình Hương”

Trong lòng Duy Nhất khẽ động, chữ “Đình” này có quá nhiều ý nghĩa với cô, không khỏi thắc mắc, “Đình Hương, thì ra tên của chị là chữ “Đình” này? Em còn tưởng rằng...”

(*) Đình Hương 霆香 chữ Đình 霆 có nghĩa là sấm sét, còn Đình Hương như lúc đầu Duy Nhất hiểu thì chữ Đình 婷 có nghĩa là xinh đẹp.

Đình Hương tiếp nhận lời cô, “Đúng vậy! Cũng rất nhiều người cảm thấy đây là chữ dùng cho đàn ông.”

Duy Nhất rất muốn hỏi chị có biết một người phụ nữ đã chết tên Đình nhi không, cuối cùng vẫn còn khó có thể mở miệng, tiếp tục lật hình phía sau.

Fujita thời trẻ cũng rất sáng sủa, mỗi một tấm hình đều toét miệng cười, Duy Nhất tin tưởng chỉ có nhân tài d1e~ndanl3quyd0nn như vậy mới có thể giữ vững tính cách trẻ con, thiết kế ra món đồ chơi thượng hạng.

Tập ảnh cuối cùng là lúc Fujita tốt nghiệp cấp ba chụp ảnh chung, Duy Nhất tìm kiếm Fujita trong đám đầu người dày đặc, nhưng mà, lại liếc thấy bóng người... Lãnh Ngạn!

Tìm cô đập điên cuồng, người này như bóng với hình trong mộng của cô! Chẳng lẽ cô trốn không được sao?

Không! Không đúng! Cô nhạy cảm đột nhiên ý thức được điều gì, cô đưa hình cho Fujita, “Vũ Quang, nói cho em biết, chuyện này rốt cuộc là như thế

nào?”

Vũ Quang ngần ra, khoe môi lộ một người nghịch ngợm, “Không phải kêu Đình Hương cắt hình của cậu ta rồi sao? Thế nào lại còn một tấm!”

“Nói cho em biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Duy Nhất rất kích động, tay cầm hình khẽ run.

Vũ Quang không hề cười giỡn nữa, “Không sai! Tất cả đều là sắp xếp của cậu ấy. Gia tộc chúng ta là một trong những công ty làm đồ chơi lớn nhất Nhật Bản, Mặc Toa là Lôi Đình Ân, cũng chính là công ty do anh họ Đình Hương mở chi nhánh. Lãnh Ngan nói em làm búp bê rất có thiên phú, nên để cho công ty bọn họ mời làm nhà thiết kế, sau đó để cho anh dạy em, em ăn, mặc, ở Nhật Bản đều do cậu ấy sắp xếp.”

Hình trong tay Duy Nhất rơi xuống đất, cảm giác nói không nên lời bắt đầu tuôn ra trong lòng, ề ề, ầm ầm, khiến cô chỉ muốn rơi lệ. “Tại sao anh ấy muốn làm vậy?” Cô nhỏ giọng lầu bầu.

“Cậu ấy nói, cậu ấy có lỗi với em, hy vọng có thể cho em cuộc sống hạnh phúc, cho nên, trải xong đường cho em, cậu ấy tin tưởng, dựa vào năng lực và ý chí của em, nhất định sẽ có bầu trời thuộc về em.” Fujita nói sâu xa, dưới ánh trăng thanh tịnh và đẹp đẽ, lời nói này khiến người nghe hết sức chua xót.

Trải xong đường cho cô... Để cho cô có một bầu trời thuộc về mình...

Công ty Mặc Toa? Duy Nhất đột nhiên nghĩ ra, công ty Mặc Toa do Mỹ Mỹ giới thiệu cho cô, không phải cậu ấy nói là công ty của bạn cậu ấy sao?

Trong lòng nghi ngờ, lập tức gọi điện thoại cho Mỹ Mỹ.

Điện thoại vừa thông, không đợi Mỹ Mỹ nói chuyện, cô đã cướp lời, “Mỹ Mỹ, cậu nói cho tớ biết! Nhà mới của cậu có phải của Lãnh Ngan không?”

“Chuyện này... Cái này... Sao cậu lại hỏi thế?” Mỹ Mỹ bị cô hỏi đột ngột khiến cho hết sức hốt hoảng.

“Mỹ Mỹ, nếu chúng ta vẫn là bạn tốt, cậu nói thật cho tớ biết!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 133: Tết trung thu 2

Mỹ Mỹ bất đắc dĩ, đành ngoan ngoãn nói tất cả, “Duy Nhất, nhà này là của cậu, là Lãnh Ngan dùng tên cậu để mua. Anh ấy đoán được cậu chỉ có thể tới tìm tớ, cho nên sau khi cậu gọi điện thoại, anh ấy theo sát gọi điện thoại cho tớ, anh ấy nói lo cậu không có chỗ ở, mua cho cậu một căn nhà nhỏ, muốn tớ dùng danh nghĩa của tớ dẫn cậu vào ở, đồ đạc quần áo bên trong đều do anh ấy dùng một buổi chiều chuẩn bị xong, danh thiếp công ty Mặc Toa cũng do anh ấy đưa cho tớ, để tớ giao lại cho cậu...”

Một chữ Duy Nhất cũng không nói ra được, chỉ ngây ngốc nghe, ngây ngốc đứng đó, ngây ngốc rơi lệ, hóa ra trên thế giới này còn có một người ngốc ghê hơn cô...

“Duy Nhất, thật ra thì tớ cảm thấy được Lãnh Ngan đối xử rất tốt với cậu, có vài lần tớ trông thấy anh ấy đi qua trước nhà chúng ta, sáng sớm nay lúc ra cửa tớ còn thấy anh ấy! Cậu không cần tra tấn anh ấy tiếp, cũng chính là hành hạ chính cậu!” Mỹ Mỹ ở đầu điện thoại bên kia khuyên bạn mình.

Thì ra, bóng dáng màu đen đó không phải ảo giác, thật sự là anh...

Duy Nhất để điện thoại di động xuống, che mặt, khóc không thành tiếng.

Khóc rồi, đau rồi, cô mới đi3nd4nlequyd0n ngẩng mặt lên, nhìn trăng tròn như bánh xe sáng ngời trên bầu trời, đột nhiên nóng lòng trở về.

Cô vội vã đeo balô lên lưng, chào từ biệt Fujita, “Vũ Quang, Đình Hương, cảm ơn bữa tối trung thu của hai người, em nghĩ em phải về!”

“Lần này không học sao?” Fujita nhìn cô mỉm cười.

“Không học! Lần sau đi! Em còn có chuyện quan trọng hơn!” Duy Nhất bắt đầu nhớ điên cuồng căn nhà mặt hướng ra biển, xuân về hoa nở.

“Nhưng bây giờ không có máy bay rồi!” Fujita ranh mãnh nhìn cô.

Duy Nhất bối rối, “Vậy làm sao bây giờ? Vũ Quang, anh nhất định có cách, giúp em nghĩ cách được không? Em mặc kệ, nếu không có máy bay, em bơi về!”

Fujita nhìn cô cười cười, Đình Hương tròn mắt nhìn Fujita, dịu dàng cầm tay Duy Nhất, “Duy Nhất, đừng lo lắng, để chị lấy máy bay trực thăng của nhà tiền em về.”

Ở sân bay tư nhân nhà họ Lôi, Duy Nhất chào từ biệt vợ chồng Fujita, Fujita đột nhiên kéo cô lại, đưa cho cô một trang giấy, “Cái này, là Lãnh Ngạn đưa cho anh, là bài thi nhập học của em, hơn nữa dặn đi dặn lại, anh phải châu về Hợp Phố trả lại cho cậu ta. Anh không tùy tiện thu học trò, nhìn bài thi này rất tốt, mới đồng ý dạy em, em rất có thiên phú, cố gắng lên!”

(*) Châu về Hợp Phố: thời Chiến quốc nước Triệu có viên ngọc họ Hoà của nước Sở, Tần Triệu Vương dùng 15 ngôi thành để đổi viên ngọc này. Triệu Vương phái Lạn Tương Như mang ngọc đi đổi thành, Tương Như đến nước Tần dâng ngọc, nhìn thấy Tần Vương không có thành ý, không muốn giao thành, bèn nghĩ cách mang ngọc trở về, phái người trả lại cho nước Triệu. Ví với vật còn nguyên vẹn quy trả về cho chủ cũ

Duy Nhất nhận lấy, mở ra nhìn, là bức tranh cô vẽ khi Lãnh Ngạn nằm viện – đứa bé của cô và Lãnh Ngạn, tên Lãnh Tâm Lãnh Phế...

Không phải anh nói không thấy sao? Thì ra len lén giấu đi! Người đàn ông này vốn như vậy, lặng lẽ đi làm rất nhiều việc nhưng không chịu nói ra...

Nhất thời, nước mắt lại nhỏ xuống, làm ướt giấy vẽ.

Fujita cả kinh thất sắc, “Này, đừng khóc! Làm hỏng bức vẽ, Lãnh Ngạn sẽ giết anh đấy!”

Duy Nhất bật cười, nước mắt lại chảy càng mạnh mẽ...

Lúc này, điện thoại di động của cô lại vang lên, một số xa lạ, nghe rồi mới biết là của Dịch Hàn. Cô cảm thấy kinh ngạc, mới đổi điện thoại di động, sao Dịch Hàn biết số của cô, không khỏi nói ra nghi vấn của mình.

Dịch Hàn chỉ cười cười, “Chỉ cần có lòng, không chuyện gì không rõ! Trung thu vui vẻ!”

Duy Nhất cũng khách khí trả lời anh, “Trung thu vui vẻ!”

“Duy Nhất, nghe nói lúc này em một mình, anh cũng một mình, chúng ta... cùng nhau qua tết trung thu đi!” Dịch Hàn sử dụng giọng nói trầm tĩnh theo thói quen.

Không thể không nói, mỗi một lần Dịch Hàn xuất hiện đều vừa đúng, nếu cuộc điện thoại này của Dịch Hàn gọi cho cô vào mấy phút trước, như vậy tất cả sẽ không giống, chỉ có điều, bây giờ Duy Nhất chỉ có một ý niệm trong đầu – Về nhà!

“Xin lỗi, Dịch Hàn, tối nay em không có thời gian.”

Cô cảm kích Dịch Hàn, nhiều lần không cần báo đáp mà trợ giúp cô, nhưng hôm nay, cô không thể dùng tối nay để trao đổi..

Dịch Hàn hiển nhiên hơi lúng túng sau khi bị cự tuyệt, “Không sao, nếu em bận, bye bye!”

“Bye bye!” Duy Nhất tắt điện thoại, nụ cười trên môi lan ra, về nhà!

Vẫy tay chào tạm biệt vợ chồng Fujita, lên máy bay, ánh trăng tối nay càng thêm mê người...

Nhìn máy bay trực thăng lên không trung dần xa, Fujita cầm tay Đinh Hương, cung chiêu trách cứ, “Em có ý hả?”

Đinh Hương nghịch ngợm cười một tiếng, “Em nào có! Là tự cô ấy phát hiện! Lãnh Ngạn không oán trách chúng ta được đúng không? Thật là hai kẻ ngốc, rõ ràng yêu sâu như vậy, còn tự mình tìm khó chịu cho mình!”

Bãi biển dưới ánh trăng, yên tĩnh chỉ còn lại tiếng sóng biển vỗ vào đá ngầm. Cô đứng hàng rào trắng quen thuộc, không gian trong phòng đèn kín. Cô nhìn đồng hồ, đã hơn mười một giờ khuya, chẳng lẽ không ở đây? Ở nhà cũ sao? Nhưng mà anh nói nhà cũ đang sửa chữa! Có lẽ đã ngủ!

Rút chìa khóa ra, nhẹ nhàng mở cửa, mới từ dưới ánh trăng tiến vào, mắt Duy Nhất còn chưa kịp thích ứng với tối om bên trong, chỉ cảm thấy tối đen như mực, cái gì cũng không nhìn thấy.

Nhưng mà hơi thở quen thuộc trong phòng đập vào mặt, cô hô hấp thật sâu, hạnh phúc dâng đầy ngực, đây mới đúng là mùi vị của gia đình!

Bật đèn, đột nhiên nhìn thấy một người ngồi co ro trong phòng khách, áo sơ mi đen xóc xếch, quần đen.

Ánh đèn chột sáng, anh kinh hoàng lấy tay che mắt, giống như một con thú bị thương... “Tắt đèn! Mau tắt!”

Trong ngực Duy Nhất đau nhức, tắt đèn, chạy tới, nhào vào trong ngực anh khóc hu hu mãi.

Mà thân thể anh rõ ràng cứng đờ, đôi tay nâng lên giữa không trung lại không biết nên làm thế nào, lại càng không biết xảy ra chuyện gì...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 134: Về nhà

Lâu sau, anh mới thử thăm dò ôm lấy Duy Nhất, dùng giọng nói không xác định chắc chắn hỏi, “Duy Nhất, anh... Đang nằm mơ sao?”

Trong bóng tối, giọng anh khẽ run. Anh thật sự không tin thân thể đang khóc thầm trong lòng anh chính là Duy Nhất, đã bao nhiêu lần nằm mộng mơ thấy cảnh như thế, nhưng mà, sau khi tỉnh lại đều là công dã tràng, anh không hề tin tưởng chiêm bao nữa...

Nếu như, tối nay chỉ là giấc mộng, như vậy anh tình nguyện không cần tỉnh lại, cứ ôm Duy Nhất như vậy trong mộng của anh, cho dù là mộng, cũng đủ rồi...

Đột nhiên cảm thấy đầu vai đau nhói, là Duy Nhất cắn mạnh anh một cái, anh đau đến rên lên một tiếng.

“Có đau không?” Duy Nhất oán hận nhìn anh.

“Đau...” Đầu tiên anh uất ức, tiếp theo chợt hiểu, mừng rỡ giữ chặt vai Duy Nhất, “Anh không nằm mơ? Là Duy Nhất trở lại thật sao? Anh thật sự không nằm mơ!”

Về mặt của anh, Duy Nhất nhìn ở trong mắt, đau trong lòng. Người đàn ông được xưng là núi băng này, bên ngoài dĩ nhiên hình tượng cương quyết bướng bỉnh, coi trời bằng vung, nhưng bây giờ như đứa bé đáng thương mong đợi cô về, nhưng lại không dám nói ra...

Cô ôm lấy cổ anh, hai mắt đầm lệ, nước mắt ảm áp rơi toàn bộ vào trong cổ Lãnh Ngạn, “Anh đáng ghét! Mỗi lần đều dùng chiêu giả bộ đáng thương, lừa gạt em đồng tình, biết rõ ràng em nhìn thấy anh như vậy sẽ đau lòng, sao còn tự khép kín mình trong góc? Có phải anh định để em đau lòng đến chết không!?”

Lãnh Ngạn ảm áp trong lòng, ôm chặt cô, cảm cọ trên gương mặt dính đầy nước mắt của cô, “Anh không biết, xin lỗi, anh không biết tối nay em sẽ trở về...”

“Em không trở lại anh sẽ ngược đãi bản thân sao?” Duy Nhất ở trong lòng anh, cảm tức nhìn anh.

Lãnh Ngạn kinh ngạc nhìn cô, môi mông khê động, phun ra một câu, “Anh vốn chính là như vậy...”

Một câu nói này khiến Duy Nhất đau lòng tới cực điểm, lại ôm đầu anh vào trong ngực lần nữa gào khóc, “Lãnh Ngạn, em không đi, em sẽ không bao giờ đi nữa, em sẽ cùng với anh, vẫn luôn cùng anh!”

Tiếng khóc chấn động trời, kinh động người làm, người làm từ trong phòng vội vàng hấp tấp chạy đến, bật đèn, “Thiếu gia, xảy ra chuyện gì?”

Tiếng khóc của Duy Nhất đột nhiên ngừng lại, quay đầu nhìn người làm, mặt đỏ tới mang tai.

Người làm còn lúng túng hơn cô, đỏ mặt, vừa lui về phòng vừa nói, “Xin lỗi, tôi cho rằng... Xin lỗi...”

Lãnh Ngạn chợt bật cười.

Duy Nhất quay mặt nhìn sang, khuôn mặt vẫn đỏ bừng, nhìn anh chăm chăm, “Cười đã chưa? Đều tại anh!”

Anh không cười nữa, thương tiếc dùng đầu ngón tay chạm vào nước mắt của cô, “Không sai, đều tại anh! Đều bởi vì anh, khiến Duy Nhất chỉ biết cười sẽ không rơi lệ đã lâu không thấy, đều tại anh, Duy Nhất mới ngày ngày khóc thút thít, anh khiến cho em chịu khổ, cô bé ngốc, sao còn muốn trở lại?”

“Không cho anh nói như vậy!” Duy Nhất che miệng anh, “Không cho phép tự coi nhẹ mình. Lãnh Ngạn, em cho rằng rời khỏi anh sẽ sống nhẹ nhõm, nhưng mà, không có anh, em mới phát hiện mình càng thêm khổ sở, cho dù đi đến đâu, đều giống như phiêu bạt, anh không biết, tối nay em làm quyết định từ Nhật Bản trở lại đã rất vui vẻ, cảm giác về nhà mãnh liệt hơn bất kỳ lúc nào! Lãnh Ngạn, đây là nhà của em, sẽ không đuổi em đi chứ?”

“Cô bé ngốc!” Anh kéo tay cô xuống, giữ trong lòng bàn tay mình, “Anh cầu xin em đừng nhắc lại! Lần sau tức giận, nhớ đừng tùy hứng như vậy, phải đi cũng phải đuổi anh đi, bản thân đừng đi! Bé ngốc!”

“Anh còn muốn để cho em tức giận sao?” Duy Nhất bĩu môi.

Lãnh Ngạn khẽ mỉm cười, “Không có, sẽ không có nữa!”

“Lãnh Ngạn, em phát hiện anh mới là kẻ ngốc!” Duy Nhất dựa sát vào ngực anh, “Đã chia tay sao anh còn đối xử đi. end4nlequ.uydonn tốt với em như vậy? Tại sao phải sắp xếp tất cả cho em? Còn ngây ngốc chạy đến nhà mới nhìn em, nếu muốn nhìn tại sao không vào?”

“Anh hy vọng em hạnh phúc, chỉ cần em hạnh phúc là tốt rồi, mà anh, chỉ cần thấy em hạnh phúc từ xa, anh cũng đã cảm thấy hạnh phúc...” Giọng nói trầm thấp cuốn hút của Lãnh Ngạn quanh quẩn trên đỉnh đầu Duy Nhất, lại khiến cho cô rơi lệ.

“Anh thật xấu!” Duy Nhất khóc đầm bờ vai anh, “Anh chính là muốn em khóc! Lại chọc em khóc! Anh đừng để cho em cảm động như vậy có được không?”

“Duy Nhất, anh chỉ cảm thấy thật có lỗi với em...” Anh lau nước mắt cho cô, hơi rối loạn.

Duy Nhất lắc đầu nguầy nguậy, “Lãnh Ngan, thật ra thì người có lỗi với anh là em, là em không cẩn thận hại con sinh non, em biết rõ anh rất muốn làm cha, mà em...”

Cô nghĩ tới đứa bé, khóc đến không nói ra lời. “Lãnh Ngan, anh mắng em đi!”

“Ngốc! Sao có thể trách em, ngoài ý muốn thôi mà!” Anh nâng mặt cô lên, “Đừng buồn nữa, muốn có em bé không phải dễ dàng?”

Dưới ánh mắt nóng bỏng của anh, Duy Nhất đỏ mặt, thuận miệng hỏi, “Anh ăn cơm tối chưa?”

“Chưa...” Môi Lãnh Ngan đã dần bao phủ...

“Không được!” Duy Nhất đưa tay ngăn anh lại.

“Không được? Đã hơn một tháng...” Anh ôm lấy cô, tay bắt đầu làm xấu.

Hơn một tháng? Cô đã rời khỏi anh lâu như vậy sao? Trong nhiều ngày như thế, anh có từng ăn bữa cơm ngon không? Ngủ ngon một lần? Cô bắt đầu tin tưởng Lãnh Ngan không có người phụ nữ khác, bởi vì bất kỳ người phụ nữ nào cũng sẽ không để cho người mình yêu cô đơn một mình trong ban đêm tối om của tiết trung thu, ngay cả cơm tối cũng không ăn...

“Em không có ý này!” Duy Nhất đẩy anh ra, “Anh phải ăn cơm trước! Em sẽ đi làm cho anh, mặc dù hương vị kém một chút...”

Môi Lãnh Ngan đang ở dạo chơi trên cổ cô, “Không cần, anh muốn ăn em trước...”

“Không được! Anh đi tắm nhanh lên! Không tắm rửa sạch sẽ không cho lên giường ngủ!” Duy Nhất chỉ có thể ra hạ sách này...

Lúc này Lãnh Ngan mới dừng lại, cười xấu xa, vừa đi về phòng tắm, vừa nói với cô, “Tắm xong cho em kiểm tra...”

Hừ... Duy Nhất cau mày, sao vừa nhắc đến chuyện này, tinh thần anh lại tỏa sáng, giống như Lãnh Ngan vừa rời núp trong bóng tối hoàn toàn là hai người khác nhau...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thân Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Quá khứ

Mùi sữa tắm thơm ngát vây quanh cô, trên người ấm áp, là kết quả Lãnh Ngan ôm cô từ phía sau.

Duy Nhất nhắm mắt lại hít sâu, chính là cảm giác này, cảm giác được anh ôm lấy, cảm giác lưu luyến quên về trong mộng ngoài mộng...

“Bảo bối, đang làm gì ngon vậy?” Lãnh Ngan cắn vành tai cô, muốn ôm lấy cô.

Duy Nhất mở mắt ra, quay đầu nhìn thấy Lãnh Ngan gần như chỉ quấn khăn tắm bên hông, “Mau tới làm sủi cảo, không gói không có ăn!”

“Tết trung thu không làm bánh trung thu ăn, ăn sủi cảo cái gì!” Lãnh Ngan ngồi xuống ghế dài bên cạnh cô.

“Em thích!” Duy Nhất đã hòa d1end4n3quayd0n bột mì, nhân thịt cũng băm xong, “Sủi cảo khiến cho em nghĩ đến mẹ, nhớ tới nhà, có cảm giác đoàn viên!” Cô nghiêm túc cán kỹ một miếng vỏ đưa cho anh, “Anh tới gói! Có thể không?”

“Sẽ không!” Lãnh Ngan rất bất đắc dĩ nhìn miếng da sủi cảo này, “Bà xã, bây giờ sắp rạng sáng rồi, tết trung thu đã sớm qua, chúng ta vẫn nên đi ngủ sớm một chút! Nhé?” Trong mắt của anh lóe tia lửa mong đợi.

“Ông xã, anh thật sự rất mệt sao?” Duy Nhất rất quan tâm nhìn anh.

“Đúng vậy!” Anh kiên định gật đầu.

“Vậy... Uống ly sữa tươi rồi ngủ, cái gì cũng không làm!” Cô nghiêng đầu, rất thuần khiết nhìn anh.

Anh không nói gì, trong mắt tỏ ý cầu xin, “Một lần cũng không được?”

“Một lần của anh mất bao lâu đây?” Duy Nhất tiếp tục cán kỹ vò sùi cảo.

“Một tiếng?” Anh thử nói ngắn thời gian lại một chút.

Duy Nhất trầm mặt không nói lời nào.

“Vây... Bốn mươi phút?” Rất không tình nguyện mà rút ngắn.

Duy Nhất vẫn không nói lời nào.

“Nửa tiếng đi? Nếu không ông xã em quá vô dụng!” Đã là cực hạn...

“Anh yêu! Nửa giờ đã đủ để em cho dạ dày của anh ăn no, chỉ vì anh mạnh khỏe, em thà nguyện ý tiêu thời gian vào sùi cảo...” Duy Nhất nhặt một miếng vò sùi cảo lên, “Đến đây học với em.”

Duy Nhất bày một khay mứt táo lớn, gói mứt táo vào trong sùi cảo, hơn nữa lặt lể làm một dấu hiệu, nói với Lãnh Ngan, “Khi còn bé, lúc mẹ em làm sùi cảo, trong sùi cảo có một viên bọc mứt táo, còn nói nếu như người nào ăn sùi cảo có mứt táo bên trong, năm sau sẽ hạnh phúc giống như mật, chỉ có điều, hàng năm em đều ăn được sùi cảo có mứt táo.”

“Đó là mẹ thương em, chắc chắn làm dấu hiệu trong sùi cảo!” Lãnh Ngan học dáng vẻ của cô, gói cũng có dáng có vẻ, rất vui vẻ đưa cho Duy Nhất như hiến vật quý, “Như thế nào? Giống không?”

“Không tệ! Rất có thiên phú! Đại tổng giám đốc Lãnh quả nhiên làm gì cũng xuất sắc!” Duy Nhất rất tán thưởng.

“Vây anh tới gói, em chuyên tâm cán bột mì đi, nhanh nhanh! Gói bao nhiêu? Hai mươi cái đủ chưa?” Lãnh Ngan vừa gói vừa hỏi.

“Anh là con lợn tham ăn, có thể ăn bao nhiêu gói bấy nhiêu!” Duy Nhất chú ý tới thân thể trần truồng của anh, rửa tay đi lên gác lấy một chiếc áo ngủ khoác thêm cho anh.

Lãnh Ngan ngây ngốc nhìn cô, đột nhiên nói, “Dáng vẻ này của em, giống mẹ anh.”

“Vây sau này anh gọi em là mẹ!” Duy Nhất nói giòn.

“Nhóc heo! Nói càn!” Tuy trách mắng, nhưng trong mắt lại tràn đầy cưng chiều.

Cho tới bây giờ Duy Nhất vẫn chưa từng nghe anh nói chuyện cụ thể về mẹ anh, chỉ biết khi Lãnh Ngan còn rất nhỏ bà đã bệnh mà chết, vì vậy hỏi cẩn thận từng ly từng tí, “Lãnh Ngan, khi anh còn bé mẹ anh nhất định rất thương anh hả?”

Lãnh Ngan hơi trầm ngâm, “Cuộc đời anh không biết là may mắn hay không may mắn, anh là con riêng, ông cụ nhà họ Lãnh cũng chính là cha anh đã qua đời chỉ cần con trai không cần mẹ, khi anh được năm tuổi đã đoạt anh từ trong tay mẹ, sự xuất hiện của anh khiến người nhà họ Lãnh không thích, mẹ cả, cũng chính là mẹ Lãnh Dục coi anh như cái đinh trong mắt, lúc nào cũng đề phòng anh nuốt tài sản nhà họ Lãnh, cũng dùng cách này giáo dục Lãnh Dục, cuối cùng Lãnh Dục lạnh nhạt thờ ơ với anh, chỉ có má Tăng rất tốt với anh.”

Duy Nhất không ngờ tuổi thơ Lãnh Ngan như vậy, khó trách anh học đến cấp ba thì phải chạy sang Nhật Bản học, không nhận được đưa tay đặt lên tay anh đang dính đầy bột, “Lãnh Ngan...”

Lãnh Ngan cười cười, “Không sao, anh còn chưa đến nỗi cần một cô nhóc an ủi!”

“Cái gì! Em là bà xã của anh, không phải cô nhóc! Em muốn chia sẻ tất cả với anh!” Duy Nhất không vui chu miệng lên.

“Còn không phải cô nhóc! Động một chút là chu mỏ!” Lãnh Ngan quét qua môi cô, toàn bộ bột mì trên tay dính ngoài miệng Duy Nhất.

“Vây sau đó thì sao?” Duy Nhất hồn nhiên không biết trên môi mình trắng xóa một mảnh.

“Sau đó...” Trong mắt Lãnh Ngan hơi xám xịt, “Thật ra cho tới bây giờ anh vẫn chưa từng nghĩ nhà họ Lãnh có điểm tốt nào, anh chỉ muốn trở lại bên cạnh mẹ, anh khóc xin cha muốn cha đưa anh về, nhưng nói gì cha cũng không đồng ý. Sau đó, có một lần người cả nhà đi du hồ, anh vốn không muốn đi, nhưng cha bắt anh phải đi, kết quả, ở bên hồ, mẹ cả vô ý rơi vào trong hồ, lúc ấy anh ở bên cạnh nhìn thấy, anh mới sáu tuổi nhảy xuống nước, làm thế nào cũng không có cách cứu bà, chờ cha và Lãnh Dục chạy đến, mẹ cả đã chìm vào trong nước rồi, anh cũng thôi thối, từ đó Lãnh Dục hận anh, nói anh đẩy mẹ cả vào trong hồ chết chìm, cũng may cha không cho là như thế, nhưng ý hận của Lãnh Dục với anh không cách nào xóa bỏ.

“A?” Duy Nhất nhẹ giọng thét chói tai, nhà họ Lãnh này, người chết cũng quá nhiều!

“Về sau nữa, mẹ anh bị bệnh, bệnh rất nghiêm trọng, bác sỹ nói loại bệnh này không có thuốc chữa, cuối cùng cha anh còn chút lương tri, nhận mẹ vào nhà lớn họ Lãnh, mời bác sỹ giỏi nhất trị bệnh cho bà. Lãnh Dục càng thêm hận hai mẹ con anh, còn nói mẹ anh là hồ ly tinh, hại chết mẹ anh ấy. Anh rất tức giận, thường vì chuyện này mà đánh nhau với anh ấy, anh có thể tha thứ người nhà họ Lãnh mệt mỏi thị anh, nhưng không thể tha thứ cho việc bọn họ ức hiếp mẹ.”

Nói đến đây, Lãnh Ngan khẽ dừng lại, điều chỉnh tâm tình rồi nói tiếp: “Nhưng cho dù thế nào, mẹ anh vẫn đi, trong một đêm gió rét mưa lạnh, cầm tay anh, giao cho má Tăng, muốn má Tăng chăm sóc anh thật tốt. Đáng tiếc chính là, mẹ anh lại không hề oán hận cha, chỉ mong cha đường đục anh thành người, nhưng anh thương mẹ, mặc dù cuối cùng bà vẫn tiến vào nhà lớn họ Lãnh, nhưng vẫn không được danh phận phu nhân nhà họ Lãnh, cứ danh bất chính, ngôn bất luận như vậy mà thẳng bước đi, ngay cả tư cách vào từ đường nhà họ Lãnh cũng không có.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 136: Ngọt ngào

Duy Nhất phát hiện, thật ra Lãnh Ngan đáng thương hơn cô nhiều, ít nhất, thời thơ ấu của cô không có thù hận, mặc dù nghèo khó, nhưng có mẹ quan tâm, có Doãn Tử Nhiên và Mỹ Mỹ chăm sóc, khắp nơi đều dịu dàng.

“Lãnh Ngan, xin lỗi, em không nên hỏi những chuyện này.” Cô hơi áy náy, không nên đi vạch vết sẹo của anh ra.

Lãnh Ngan cười một tiếng, “Những chuyện này đã là quá khứ, anh không để trong lòng rồi, em còn đau lòng gì? Không phải em muốn chia sẻ tất cả với anh sao? Cho nên anh mới nói cho em biết.”

“Lãnh Ngan... về sau có em với anh...” Hốc mắt Duy Nhất dần ửng đỏ, chỉ vì đau lòng người đàn ông thiếu hụt tình thương này.

Lãnh Ngan lộ vẻ xúc động, hai mắt như nước, nhìn cô đắm đắm, “Anh biết rõ, bé ngốc!”

“Em muốn bảo vệ anh, không bao giờ để cho anh chịu uất ức nữa!” Duy Nhất nói với anh cũng là thề với bản thân.

Lãnh Ngan bị đáng vẻ nghiêm túc của cô chọc cười, “Em thật khờ! Phải là anh bảo vệ em, không để cho em chịu uất ức! Nhanh lên một chút! Tới phòng bếp đun nước, chuẩn bị nấu sủi cào!”

Duy Nhất gượng cười, bụng sủi cào gói xong vào phòng bếp, Lãnh Ngan nhìn theo bóng lưng của cô, trong mắt dần hiện lên một tầng u buồn...

Hơn mười phút sau, Duy Nhất bụng sủi cào và nước tương ra, đưa một chén lớn cho Lãnh Ngan, “Phải ăn được viên gói mút táo! Người nào ăn được người đó sẽ có ngọt ngọt ngào ngào hạnh phúc!”

“Được!” Lãnh Ngan nhìn cô cười cười.

Duy Nhất ngồi xuống, tự ăn trước, nhưng vội phun ra, “Này, chuyện gì xảy ra? Cái này... Rõ ràng...”

Lãnh Ngan cười ha ha, “Cảm thấy kỳ quái hả? Làm dấu hiệu rõ ràng muốn cho anh ăn, đúng không?”

“Đúng vậy...” Duy Nhất nhìn anh chăm chăm, “Anh làm trò quỷ gì?”

Lãnh Ngan dùng đũa gắp một viên lên, “Em làm ký hiệu ở đây? Ngốc thật, nghe chuyện xưa đến mê mẩn rồi, không phát hiện khay mút táo ít đi nhiều sao?”

Lúc này Duy Nhất mới chú ý tới khay mút táo đầy tràn đã vơi phân nửa, cô nhìn anh chăm chăm, “Thì ra anh bỏ mút táo vào trong từng viên sủi cào?”

“Như vậy không tốt sao? Hai chúng ta đều ngọt ngọt ngào ngào mỗi ngày đấy!” Anh cười dứt sủi cào vào trong miệng cô, “Bà xã, có được không?”

Duy Nhất hé miệng cười...

Ăn xong sủi cào, Lãnh Ngan không kịp chờ ôm lấy Duy Nhất, đi lên tầng trên.

Duy Nhất then thùng nằm trong ngực anh, “Đợi chút, em còn chưa tắm...”

“Anh tuyệt đối không để ý, anh không đợi được!” Anh tung một cước đá văng cửa phòng, đặt Duy Nhất trên giường lớn, xoay người, đóng cửa, cởi bỏ áo ngủ, một loạt động tác được làm liền mạch.

“Quá muộn rồi! Không phải anh mệt sao? Đi ngủ sớm một chút thôi...” Duy Nhất lấy tay ngăn giữa thân thể dính nhau của họ, nhưng những lời còn sót lại chưa kịp nói ra miệng đã bị Lãnh Ngan nhiệt tình chặn lại.

Hơi thở quen thuộc bao phủ tất cả, cô dần buông lỏng, cánh tay từ trước ngực vòng qua cổ anh, ôm lấy anh, đáp lại anh...

Đều vô cùng quen thuộc thân thể của nhau, nhanh chóng, không khí trong phòng ngủ đã bốc cháy...

Tiểu biệt thăng tân hôn, một đêm khởi sắc trong tiếng thở dốc và tiếng rên nhẹ rục rờ đến tận cùng...

Trong giây phút kiệt sức kia, Lãnh Ngạn ôm cô vào lòng, hôn lên trán cô nói nhỏ, “Duy Nhất, chúng ta ly hôn đi.”

“Cái gì? Anh nói cái gì?” Duy Nhất hoảng hốt. Người đàn ông hư này, vừa lừa gạt cô lên giường, lại muốn bỏ rơi cô sao?

Anh cười nhẹ, “Ý của anh là, bây giờ em vẫn là bà xã của Lãnh Dực đúng không? Em ly hôn với Lãnh Dực trước, sau đó anh thuận lợi vui vẻ cưới em vào cửa.”

Lúc này Duy Nhất mới thả lỏng d1end4n3quyđ0n chân mày cười khẽ, “Ly hôn rồi gả cho anh, đương nhiên được, chỉ có điều, cũng không cần giống trống khua chiêng, dù sao bên ngoài cũng biết em là bà xã của anh, ai cũng không biết anh giờ trò quỳ trong đó.”

“Em không cảm thấy uất ức sao? Kết hôn là chuyện lớn cả đời, mỗi cô gái đều coi trọng, em cứ đơn giản như vậy mà gả cho anh, không tiếc nuôi?” Lãnh Ngạn vuốt tóc cô hỏi.

Duy Nhất ôm lấy hông anh, hạnh phúc nhắm mắt lại, “Em gả cho anh, cũng không cần nghi thức cưới gả, chỉ cần anh thương em yêu em cả đời là đủ rồi!”

Lãnh Ngạn thất chặt tay, hôn tóc cô, “Duy Nhất, anh nhất định không phụ em, mấy ngày nữa anh sẽ làm xong thủ tục!”

“Nhưng mà, nói không tiếc nuôi là giả...” Duy Nhất buồn buồn vùi vào trong ngực anh, “Em còn muốn hai món đồ, không biết có quá phận không?”

“Cái gì? Em nói đi! Cho dù em muốn cái gì anh cũng cho em!” Ngón tay ấm áp của Lãnh Ngạn vuốt về cái cổ sáng bóng của cô.

“Em... Chỉ muốn một chiếc nhẫn cưới, không cần rất lớn, chỉ cần ý tứ là được rồi, nhưng chứng minh... Em là bà xã của anh.”

Duy Nhất lo lắng ngẩng đầu, “Có phải em rất hư vinh không?”

“Không! Em mới hai mươi tuổi, là tuổi mộng mơ, do anh không chú ý đến. Ngày mai chúng ta đi mua nhẫn luôn, hoặc trực tiếp đặt hàng?” Lãnh Ngạn trung cầu ý kiến của cô.

“Đến thẳng mua đi! Đặt hàng còn phải đợi chừng mấy ngày!” Duy Nhất sốt ruột khó nén muốn đeo nhẫn cưới lên.

Hình như Lãnh Ngạn nhìn thấu khát khao của cô, cười khẽ một tiếng, “Vậy còn muốn một thứ khác là cái gì?”

“Em muốn chụp hình cưới! Chờ chúng ta già rồi còn nhớ rõ hình dáng khi còn trẻ!” Duy Nhất hơi lo lắng, Lãnh Ngạn không có thói quen chụp hình...

Ai ngờ Lãnh Ngạn lại nói, “Chỉ là chuyện nhỏ ngắn ấy? Được, cùng nhau đi! Ngày mai mua nhẫn rồi chụp hình cưới!”

“Đâu có dễ dàng như vậy, chụp hình cưới phải hẹn trước!” Duy Nhất bĩu môi.

Lãnh Ngạn vỗ vỗ mặt cô, “Anh đi chụp hình còn phải hẹn trước? Ngủ nhanh lên một chút, nếu không ngày mai hai mắt gấu mèo chụp hình không đẹp!”

Duy Nhất cười chui vào ngực anh, “Đều tại anh! Quá kiêu ngạo!”

Trăng rằm mười lăm mười sáu tròn, lúc này đã rạng sáng mười sáu, vầng trăng sáng ngoài cửa sổ lặn lẽ chiều vào, lặn lẽ chiếu lên cặp đôi đang ôm nhau ngủ...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Hạnh phúc

Lãnh Ngạn ngủ một giấc rất ngon, khi Duy Nhất tỉnh lại, mình vẫn nằm trên người anh, hai chân quấn lấy hông anh, mà anh ôm cô, đầu vùi trên cổ cô, hô hấp đều đều, ngủ say giống như con nít.

Duy Nhất liếc nhìn đồng hồ treo tường, đã bảy giờ, tối hôm qua định hôm nay đi mua nhẫn và chụp hình cưới, nhưng dáng vẻ này của Lãnh Ngạn, cô không đành lòng đánh thức anh.

Nhẹ nhàng dời tay của anh trên eo ra, nhẹ nhàng xuống giường, Duy Nhất nhìn tư thế ngủ của anh chăm chăm, lần đầu phát hiện lông mi của anh rất cong rất dài, nếu đứa bé của bọn họ là con gái, giống như anh chắc rất đẹp! Chỉ có điều, sắc mặt của anh hơi tái nhợt, nhất định là ăn uống không ổn định lâu dài, dinh dưỡng không đầy đủ...

Cô khẽ đau trong lòng, rất muốn đưa tay vuốt về khuôn mặt tái nhợt của anh, nhưng sợ đánh thức anh, cuối cùng thu tay lại, nhẹ nhàng mở cửa đi ra

ngoài.

Trong bếp, người làm đã bắt đầu vội vàng làm bữa sáng, Duy Nhất gạt bọn họ ra, tự mình đeo tạp dề, tỉ mỉ chuẩn bị bữa sáng dinh dưỡng, vừa làm vừa nghĩ, lần sau phải học hỏi hai bác sỹ gia đình nhà họ Lãnh cách phối hợp đồ ăn dinh dưỡng mới được...

Chuẩn bị xong bữa ăn sáng, Lãnh Ngạn còn chưa dậy, Duy Nhất đi một mình ra bờ biển, thật thích sáng sớm như vậy, cảm giác chuẩn bị bữa sáng cho người nhà rất tuyệt.

Bờ biển lúc này, thủy triều đã lui, lưu lại rất nhiều vỏ ốc, ánh mặt trời buổi sáng chiếu lên bờ cát, mỗi một vỏ ốc lóe ánh sáng nhàn nhạt.

Duy Nhất đi chân trần trên bờ cát nhặt vỏ ốc, đúng lúc gặp một cô bé cũng đang nhặt vỏ ốc ở đây, nhìn thấy Duy Nhất đi tới, cô gái nhỏ chạy tới đưa cho cô một vỏ ốc màu tím, còn có đường vân màu trắng.

“Chị, vỏ ốc tím có thể mang đến hạnh phúc! Có muốn không?” Nằm lặng yên trong lòng bàn tay bé gái là món đồ hạnh phúc trong truyền thuyết.

Duy Nhất rất thích truyền thuyết đẹp đẽ như vậy, thích màu tím sáng long lanh, cầm vỏ ốc màu tím nho nhỏ trong tay bé gái lên, cúi người xuống nói, “Vỏ ốc xinh đẹp như vậy, sao em không cần? Cho em hạnh phúc mà!”

Cô gái nhỏ cúi đầu, “Hạnh phúc của em chính là trong sinh nhật mẹ mua cho mẹ một bó hoa xinh đẹp nhất, nhưng mà, em không có tiền...”

Duy Nhất hiểu ra, “Em muốn bán hạnh phúc này cho chị thật sao?”

Cô gái nhỏ cúi đầu, “Xin lỗi, vốn nên đưa cho chị, nhưng mà, em thật sự vô cùng cần số tiền kia...”

Duy Nhất nắm vỏ ốc trong tay, lộ ra khuôn mặt tươi cười rạng rỡ, “Không sao! Hạnh phúc là vô giá, em muốn bao nhiêu đây?”

“Hai mươi đồng có được không?” Cô gái nhát gan hỏi.

Hai mươi? Duy Nhất hơi sững sờ, cô cho rằng bé gái này cần hai trăm...

“Hoa bao nhiêu tiền?” Cô hỏi.

“Em đi hỏi rồi, bó hoa xinh đẹp nhất phải năm trăm...” Cô gái nhỏ giọng nói.

“Vậy sao em đủ?” Duy Nhất tò mò hỏi.

“Sinh nhật mẹ em còn lâu mà! Mỗi ngày em đều đến nhặt vỏ ốc, cứ vài ngày sẽ nhặt được một vỏ ốc màu tím, sau đó chỉ bán cho những chị xinh đẹp tốt bụng y như chị, nhặt đủ hai mươi lăm vỏ ốc là đủ rồi!” Cô gái nhỏ khờ dại ngẩng khuôn mặt tươi cười lên.

Duy Nhất ngẩn ngơ, bị khuôn mặt tươi cười của cô gái nhỏ gây thơ cảm động, cô dặt tay bé gái, “Đi theo chị!”

Buổi sáng ra ngoài nhặt vỏ ốc cô không mang theo tiền, nên cầm tay cô bé trở về, lúc này Lãnh Ngạn đã rời giường, đang định ra ngoài tìm cô, thấy cô dặt theo một cô bé, rất kinh ngạc.

“Lãnh Ngạn! Mau cho em một ngàn đồng!” Cô thấy Lãnh Ngạn mở cổng ra, vội vàng gọi.

Lãnh Ngạn không biết cô muốn tiền làm gì, lấy một ngàn đồng từ trong ví ra đưa cho cô, cô cầm lấy đưa cho cô gái nhỏ, “Cầm đi đi, đủ mua hoa rồi, đừng mới sáng sớm đã ngoài nhặt vỏ ốc, có thời gian thì đọc sách nhiều!”

“Nhưng mà, em chỉ muốn hai mươi đồng! Quá nhiều!” Cô gái nhỏ kinh hoàng rút tay về.

Duy Nhất kéo tay nhỏ bé của cô gái từ sau lưng ra, bỏ tiền vào lòng bàn tay bé, “Chị đã nói, hạnh phúc là vô giá! Hiếu thuận mẹ là được!” Duy Nhất nhớ tới mẹ của mình, bây giờ cô muốn hiếu thuận đã không thể rồi.

Cô gái nhỏ cảm kích vãi cô một cái, lúc chạy đi cười xảo quyết một tiếng, “Chúc chị và chú vĩnh viễn hạnh phúc!”

Duy Nhất cười cong môi, vẫy tay với cô bé.

“Em đang chơi gì vậy?” Lãnh Ngạn đưa tay ôm eo cô hỏi.

“Em?” Cô cũng học nụ cười xảo quyết của cô bé, “Hôm nay em mua được vật quý giá nhất thế giới – hạnh phúc!”

Lãnh Ngạn nhướn mày, không rõ ý gì, “Em đừng bị lừa, bây giờ trẻ con lừa tiền rất nhiều!”

“Chỉ có anh trái tim u ám mới không nhìn thấy thế giới tốt đẹp! Thương nhân! Hoi tiền!” Duy Nhất khinh bỉ dùng đầu ngón tay chọc ngực anh.

Anh khẽ mỉm cười, “Lừa tiền cũng không sao cả, anh chỉ sợ em bị lừa đi thôi! Bé ngốc giống như em vậy, ai lừa cũng sẽ đi theo!”

“Vậy ý của anh là, em bị anh lừa tới sao?” Cẩm Duy Nhất khẽ nhếch lên.

Lãnh Ngạn thuận thể mở lên môi cô, “Cũng không phải!”

Duy Nhất né tránh anh, chui vào trong nhà, bận rộn hồi lâu mới ra ngoài.

Lãnh Ngạn ngồi bên bàn ăn đợi cô, “Trứng chiên phải xinh đẹp như vậy, sao bản thân không đến ăn? Em ở đó rồi hoi gì?” Anh chỉ vào hai miếng trứng chiên cố tình tạo hình trên bàn cơm.

Duy Nhất chạy đến trước ngực anh, treo vô ốc tím trước ngực anh, hơn nửa vội vàng đề lại, “Không cho phép bỏ ra!”

Lãnh Ngạn rất khó xử, “Anh là một người đàn ông...”

Duy Nhất cởi nút áo sơ mi đầu tiên của anh ra, nhét vô ốc vào trong áo sơ mi, “Càng muốn anh mang! Đây chính là do em tự mình đục lỗ, tự mình xỏ đây, anh xem, đầu ngón tay cũng bị đâm, anh mà không mang em với anh không xong!”

Thì ra cô chui vào nhà lâu như vậy, chính là bận làm cái này! Lãnh Ngạn cầm đầu ngón tay cô lên hôn, “Bà xã làm, cái gì anh cũng mang, được chưa? Mau ăn bữa sáng đi, hôm nay chúng ta có nhiều việc phải làm!”

Lúc này Duy Nhất mới ngồi bên cạnh anh, dứt miếng trứng chiên hình trái tim vào trong miệng anh...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 138: Điềm báo ngoài ý muốn

Chuyện thứ nhất chính là đi chọn nhẫn!

Lãnh Ngạn lái xe đưa Duy Nhất đến Cầu Thế, Duy Nhất trời sinh phản cảm chỗ này, không biết tại sao lần trước lại uống rượu say ở đây.

“Lãnh Ngạn, tại sao muốn tới nơi này? Nhiều cửa hàng châu báu như vậy!” Duy Nhất vô cùng mất hứng.

Lãnh Ngạn áy náy cười một tiếng, “Anh thật không nghĩ tới, theo thói quen, mua đồ anh đều để cho người ta đến đây! Đi nào, đổi chỗ khác!”

“Thôi! Nơi này đi! Cần gì chạy tới chạy lui!” Duy Nhất lẩm bẩm, “Thật không hiểu nổi, anh và Cầu Chí Dương là hai người hoàn toàn khác biệt, sao lại quan hệ tốt như vậy!”

Lãnh Ngạn dừng xe xong, quay đầu lại cười nói, “Anh là người như thế nào? Cậu ta là người như thế nào?”

“Anh ta là đại ác ma!” Duy Nhất nói khinh thường.

Lãnh Ngạn đương nhiên biết vì sao Cầu Chí Dương thích “Làm nhiều việc ác” với cô, nhưng anh không có ý định đi giải thích, cứ để cho Duy Nhất nghĩ anh ta là đại ác ma đi, cái này rất tốt!

Anh không khỏi cười trộm, “Nói như vậy anh là người rất tốt rồi?”

Duy Nhất liếc xéo anh, “Anh là đại sắc ma!” Nói xong mở cửa nhảy xuống xe, lưu lại Lãnh Ngạn ở trong xe để anh so sánh đại ác ma với đại sắc ma thật lâu.

(*) đại sắc ma: sắc ma = ma háo sắc

Trước quầy châu báu, Duy Nhất tìm kiếm cẩn thận chiếc nhẫn kim cương mình thầm yêu thích, sao cái này cũng đắt như vậy? Duy Nhất nhìn giá tiền trên nhãn tặc lưỡi không thôi.

“Chọn cái này đi!” Lãnh Ngạn đột nhiên chỉ vào một cặp nhẫn. Anh biết, nếu để Duy Nhất tự chọn, chắc cả ngày hôm nay cũng tìm không ra!

“Cái này? Quá mắc! Đừng!” Duy Nhất bác bỏ trước.

Người hướng dẫn mua lại giải thích, “Ánh mắt Lãnh tiên sinh thật tốt! Nhẫn này tên gọi ‘only you’, là mẫu mới nhất năm nay!”

Lãnh Ngạn nghe tên này, nhìn Duy Nhất với thâm ý khác, “Là nó đi, rất thích hợp.”

Duy Nhất biết toan tính của anh, khẽ mỉm cười, đưa ngón tay mảnh khảnh trắng nõn, Lãnh Ngạn gỡ nhẫn nữ ra đeo lên cho cô, ánh sáng rực rỡ trên

ngón áp út ép tay cô hơi nặng.

“Rất đẹp!” Lãnh Ngan khen.

Cũng rất nặng! Duy Nhất âm thầm cảm thán, trái tim nảy sinh một tình cảm khó hiểu, chẳng lẽ hôn nhân thật sự là thứ đồ nặng nề như vậy?

Ý niệm chợt lóe trong đầu, cô vội vàng ép mình rời khỏi cảm giác không vui, gỡ nhẫn nam xuống đeo lên ngón áp út của Lãnh Ngan, hơn nữa dùng giọng hung dữ uy hiếp, “Từ nay trở đi anh đã bị em bắt nhốt rồi, nếu anh có ý nghĩ muốn bỏ sung, thu nạp thêm thì đừng trách em không khách khí!”

Lãnh Ngan tỏ vẻ rất hưởng thụ, “Nguyên ý bị trói buộc!”

Duy Nhất hé miệng cười thâm, dính vào ngực Lãnh Ngan. Lãnh Ngan ôm eo cô, cười nói với người hướng dẫn mua, “Cái này đúng rồi!”

Vừa lúc đó, truyền đến một tiếng kêu nũng nịu, “Anh Ngan!”

Duy Nhất rời khỏi ngực anh nhìn ra sau lưng, chỉ thấy Cầu Phi Nhi mặc váy dây như lễ phục, khoác áo lông cáo cộc tay bên ngoài. Mang giày cao gót dẫm lên sàn nhà vang lên tiếng vang thanh thúy, người còn chưa đến trước mặt, một làn gió thơm đã nhẹ nhàng tới trước.

Lỗ mũi của Duy Nhất dị ứng với nước hoa, nhảy mũi liên tục mấy cái, còn bắn nước mũi lên áo sơ mi của Lãnh Ngan.

“Cái này... Ngai quá!” Cô móc khăn giấy ra lau mạnh trên áo sơ mi của anh.

Lãnh Ngan sờ đầu cô, nhẹ nhàng nói bên tai cô, “Ăn anh đã ăn rồi! Bắn lên quần áo có gì mà phải xin lỗi!”

Duy Nhất đỏ bừng mặt, chọc anh một cái, “Đừng dẫn một chút!”

Khi đang nói chuyện Cầu Phi Nhi đã đến trước mặt, nước hoa quá gay mũi, Duy Nhất lại muốn hắt xì, vội vàng đứng xa ra một chút, lại khiến Cầu Phi Nhi có cơ hội.

Cô ta ra vẻ giày cao gót bị trật chân, đứng không vững, ngã vào trong ngực Lãnh Ngan, Lãnh Ngan đi đỡ cô ta theo bản năng, kết quả, anh ngược lại đỡ được Cầu Phi Nhi, nhưng Cầu Phi Nhi mất trọng tâm, đôi tay quơ loạn, túm lấy cổ áo anh, không chỉ nút cổ áo rớt xuống, ngay cả dây treo vô ốc tím trong cổ áo cũng bị kéo đứt, vô ốc rớt xuống từ trên cổ anh, vỡ thành hai mảnh...

Lòng Duy Nhất đột nhiên không giải thích được, trong lòng nín chặt khó chịu, vô ốc tím tượng trưng cho hạnh phúc...

Cô xông lên trước nhặt mảnh vỡ vô ốc, trái tim cũng bị nứt ra giống vậy, đây, là báo trước sao? Hạnh phúc vỡ tan...

“Duy Nhất!” Lãnh Ngan ý thức được mắt mắt nghiêm trọng, đẩy Cầu Phi Nhi ra tới ôm Duy Nhất.

Nước mắt Duy Nhất tuôn ra, chạy như bay ra bên ngoài trung tâm thương mại.

Lãnh Ngan thăm than chuyện không ổn, vội vàng đuổi theo.

“Anh Ngan!” Cầu Phi Nhi ở sau lưng vẫn còn gọi theo anh, cùng lúc đó, hướng dẫn mua cũng gọi anh, “Lãnh tiên sinh, chiếc nhẫn còn chưa trả tiền...”

Lãnh Ngan móc một tấm thẻ ném về phía sau, “Thẻ chấp, lần sau tới thanh toán!”

Rốt cuộc đuổi theo cô nhóc khóc thảm, anh kéo tay cô, “Duy Nhất, xin lỗi, anh không cố ý.”

Thật ra Duy Nhất không oán trách anh làm rớt bể vô ốc, cô khóc bởi ý nghĩa vô ốc tím tan vỡ, cho dù Lãnh Ngan khuyên như thế nào cũng không có ích.

“Duy Nhất, lần sau chúng ta tự đi nhặt, nhặt thật nhiều thật nhiều, được không?”

Duy Nhất ngược đôi mắt đầm lệ lên, “Không được! Có rất nhiều thứ có thể ngộ nhưng không thể cầu, mất đi sẽ không trở lại nữa!”

Nói xong cô hận không thể và miệng mình, cái gì sẽ không trở lại, hạnh phúc nhất định sẽ trở lại! Nhất định! Trong lòng nghĩ như vậy, lại khóc càng lợi hại hơn!

Lãnh Ngan nóng nảy, bế cô lên xe, dụ dỗ cô, “Đừng khóc, chút nữa chụp hình cưới mắt sẽ sưng lên giống như hột đào, quá xấu anh sẽ không cần em!”

Lần này khiến Duy Nhất càng thêm xúc động, cô nằm trong ngực anh vừa khóc vừa kêu to, “Anh dám không quan tâm em! Anh dám ở chung một chỗ với người phụ nữ khác, em thiếu anh!”

Lãnh Ngan dở khóc dở cười, lại câu này! Cô gái giống như ngây thơ trong sáng lại nói ra câu đó!

Nằm trong ngực anh, Duy Nhất bỗng nhiên bắt đầu nhảy mũi, sau khi hắt xì liên tiếp, cô bịt mũi, “Trên người anh có mùi nước hoa em ghét! Em dị ứng!”

“Vậy làm sao bây giờ?” Lãnh Ngạn nhìn trên xe, hôm nay không để quần áo trên xe.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 139: Bóng ma ảnh cưới

“Cởi ném! Mua cái khác!” Duy Nhất không nói hai lời đã đưa tay ra cởi áo sơ mi của anh, quay cửa xe xuống ném ra ngoài, người bên ngoài không biết tò mò đi đến nhìn lên vào bên trong, cho rằng đang trình diễn cảnh chân thực hạn chế gì đó...

Lãnh Ngạn chỉ thân trên trần trụi của mình, “Anh cứ như vậy đi mua?”

“Ừm!” Duy Nhất trầm mặt gật đầu, nhưng giây kế tiếp đã xảy ra chuyện khiến cho cô cực kỳ hối tiếc.

Lãnh Ngạn với cảnh xuân tiết lộ ra ngoài vừa mới xuống xe đã đưa tới vô số ánh mắt YY của các cô gái, quay đầu nhìn tuyệt đối 100%! Đúng là một họa thủy! Duy Nhất thâm nghĩ, xuống xe, lập tức nhào lên trên người anh, ý tứ cô này đã có chủ, người rảnh rồi chớ quấy rầy.

Nhét anh trở lại xe, cảnh cáo, “Em đi mua! Anh an phận thủ thường thành thật ở trong xe là được rồi!”

Lãnh Ngạn buồn cười khi nhìn thấy dáng vẻ tức giận bưng bưng của cô.

Mấy phút sau, Duy Nhất cầm một cái áo sơ mi, sau khi mặc cho anh xong, ngã trên người anh, lau nước mắt nước miếng còn sót lại lên người anh.

“Lãnh Ngạn, đừng nói em không cảnh cáo anh, trên áo sơ mi của anh chỉ cho phép có nước miếng của em, không được có nước hoa của người khác! Nhất là Cầu Phi Nhi đó!” Cô nhất quyết không tha chuyện về Cầu Phi Nhi.

Lãnh Ngạn rất uất ức, “Anh không trêu chọc cô ta, tự cô ta ngã xuống!”

“Vậy trách anh! Ai cho anh động chút là ném loạn điện! Vừa mới xuống xe một lát, đã quyến rũ bao ánh mắt phụ nữ? Mỗi một người đều hận không thể nuốt anh xuống!” Lúc này Duy Nhất cũng hận không thể nuốt anh vào, giận đến mức muốn nuốt anh vào.

Lãnh Ngạn cười xấu xa, “Anh thề, chỉ để cho một mình em nuốt vào, tối nay để cho em nuốt đủ! Được chưa?”

Duy Nhất vô cùng thẹn thùng, “Người ta nói để anh nghiêm chỉnh!”

“Anh nói nghiêm chỉnh mà!” Anh tỏ vẻ vô tội.

“Đi đi đi! Nhanh lái xe đi chụp hình, trì hoãn nữa người ta sẽ đóng cửa!” Duy Nhất không đành lấy anh nữa, giữ chặt vô ốc tím trong tay...

Thật ra Lãnh Ngạn đã hẹn trước với tiệm chụp hình, đường đường là nhà giàu nhất đến chụp hình cưới, đây là vinh hạnh của tiệm chụp hình, cho nên, ngày hôm nay bọn họ đẩy lui tất cả các đơn đặt hàng, vốn có đơn đặt hàng cũng kéo dài, chỉ vì bọn họ chụp cho một đôi cô dâu chú rể.

Nhưng khi thợ trang điểm mất sức của chín trâu hai hổ mới hóa trang xong cho Duy Nhất, Lãnh Ngạn lại phát giận lớn, “Đây là ai? Các người nói cho tôi biết đây là người nào?” Anh chỉ vào Duy Nhất, “Biến bà xã của tôi thành giống như mấy người mẫu tầm thường xoàng xĩnh! Ngay cả chính tôi cũng không nhận ra bà xã của mình!”

“Đúng... Xin lỗi... Lãnh tiên sinh, chúng tôi lập tức trang điểm...” Thợ trang điểm bị khí lạnh và sát khí của Lãnh Ngạn dọa sợ.

“Không cần trang điểm! Rửa toàn bộ màu sắc trên mặt đi! Vốn như thế nào thì là thế ấy!”

Dưới lạm dụng uy quyền của Lãnh Ngạn, Duy Nhất chỉ mặc một bộ áo cưới, canh sông mì sợi đi ra, ngay cả tóc cũng không vấn, thợ trang điểm có ý nghĩ sáng tạo buộc một đôi cánh thiên sứ trên lưng Duy Nhất.

Lãnh Ngạn nhìn Duy Nhất từ phòng hóa trang ra ngoài lại ngây dại, rất lâu sau không có phản ứng, cho đến khi Duy Nhất không ngừng đẩy anh, anh mới như tỉnh lại từ trong mộng.

“Bây giờ thế nào?” Duy Nhất mím môi hỏi.

“Không tệ, rất tốt!” Lãnh Ngạn gật đầu, sắc mặt tái nhợt đáng sợ.

Duy Nhất cảm thấy kỳ lạ, sờ lên trán anh, “Sắc mặt rất khó nhìn? Không thoải mái sao?”

“Không có!” Lãnh Ngạn lại túm lấy tay cô, “Chỉ hơi mệt mỏi.”

Duy Nhất thông cảm với công việc khổ cực của anh, “Nếu không để hôm nào chúng ta tới chụp?”

“Đừng! Đã đến rồi thì chụp đi, lần sau không biết khi nào có thời gian!” Lãnh Ngan mệt mỏi cười.

Tiếp theo chụp ảnh triển khai dưới sự thúc giục không ngừng của Duy Nhất, chụp hai bộ, Duy Nhất nói với thợ chụp ảnh, “Thôi, không chụp!”

“Nhưng... Còn vài bộ đồ chưa đổi!” Thợ chụp ảnh chần chừ.

“Không đổi! Không cần thiết phải chụp nhiều như vậy, mấy bức kỷ niệm là được rồi!” Duy Nhất kéo Lãnh Ngan, “Mệt mỏi sao? Thay quần áo, chúng ta về nhà đi!”

Lãnh Ngan gật đầu, hơi mệt mỏi ôm lấy Duy Nhất.

Thợ chụp ảnh đột nhiên kêu lên, “Đừng động! Cứ như vậy, thân mật một chút, tấm cuối cùng! Đúng đúng, rất có cảm giác, cảm giác gắn bó với nhau!”

Mà Lãnh Ngan thật sự vui đầu vào trong nhân vật, nhắm mắt lại, ôm lấy Duy Nhất, thật lâu không buông ra.

Sau khi thợ chụp ảnh chụp xong thì thức thoir đi ra ngoài, để lại không gian cho Lãnh Ngan và Duy Nhất.

Duy Nhất cũng cảm thấy sự khác thường của anh, vỗ lưng anh, “Ngan, rốt cuộc anh thế nào?”

Mặt Lãnh Ngan lạnh lẽo, chà lên mặt cô, “Duy Nhất, lúc em mới từ phòng trang điểm ra, em đoán xem anh nhìn thấy gì?”

“Cái gì? Chẳng lẽ em biến thành nữ quý?” Duy Nhất nói đùa.

Lãnh Ngan lắc đầu, tuyệt đối không cảm thấy buồn cười vì cô vui đùa, “Anh nhìn thấy em biến thành thiên sứ, chung quanh toàn là vòng sáng, đứng trong mây trắng, cười với anh, nói hẹn gặp lại với anh...”

Cuối cùng Duy Nhất cũng hiểu rõ vì sao vừa rồi anh lại nhìn cô ngẩn ngơ, vội vàng cỡi cánh thiên sứ trên người xuống, ném sang một bên, “Đều tại cánh thiên sứ này gây ra! Em không mang! Ngan, em sẽ không rời khỏi anh!”

Lãnh Ngan khẽ gật đầu, ôm Duy Nhất vào trong ngực lần nữa, “Duy Nhất, thói quen của anh là có em, nếu quả thật có một ngày em rời khỏi anh, anh không biết nên làm sao bây giờ? Mấy ngày em không ở cạnh, anh suốt đêm không ngủ được, anh... Anh...” Cuối cùng anh nuốt mấy lời còn lại vào trong bụng.

Duy Nhất nhìn hai mắt mệt mỏi của anh, cực kỳ đau lòng, không đành lòng truy hỏi nội dung sau chữ “Anh” của anh nữa, đôi tay nhẹ nhàng vuốt ve chung quanh mắt anh, “Ngan, là em sai rồi, em không bao giờ rời khỏi anh nữa bước, được không? Anh nhất định đã quá mệt mỏi nên xuất hiện ảo giác, đừng sợ, em sẽ mãi bên anh!”

“Cho dù xảy ra chuyện gì?” Anh hỏi yếu ớt.

“Cho dù xảy ra chuyện gì!” Duy Nhất kiên định gật đầu.

Duy Nhất cau mày, lần này trở lại, rõ ràng là chuyện rất vui vẻ, sao cuối cùng lại phủ lên một bóng ma đây?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 140: Dừng áo mưa nhỏ?

Đêm khuya, hàng rào màu trắng vây quanh một căn nhà ven biển, dưới ánh trăng bao phủ, ẩn chứa một tầng sáng màu vàng nhạt.

Gió biển nhẹ thổi, lay động rèm cửa sổ màu xanh biếc, tung bay trong gió. Sóng biển, tiếng gió giống như một bản nhạc đêm, vẩn vương trong yên tĩnh.

Tôi cùng nó, còn có tiếng rên rỉ quyến rũ và tiếng thở hổn hển nhẹ nhàng phát ra từ bên trong cửa sổ có song màu trắng

“Bảo bối, anh tới đây!” Lãnh Ngan lấy một thứ ra từ trong tủ đầu giường.

Duy Nhất nhìn động tác của anh, rất không vui, lần này trở về, trừ đêm đầu tiên không chuẩn bị mà ở bên ngoài, mỗi lần anh đều dùng áo mưa nhỏ, anh có ý gì? Không muốn đứa bé sao? Nhưng mà cô rất muốn sinh cho anh một đứa bé. Rất nhiều lần cô muốn hỏi tại sao, nhưng cô không muốn làm anh mất hứng, lần này cô không nhận được.

“Tại sao dùng nó?” Duy Nhất giận dỗi nghiêng đầu sang chỗ khác.

“Bảo bối, ảnh hưởng đến cảm giác sao?” Anh cười một tiếng ác ý, hôn môi cô, đồng thời không chút do dự mà tiến vào.

Cảm giác vô cùng trơn trượt khiến cho anh xâm lược càng trở nên dễ dàng. Duy Nhất rời khỏi môi anh, về mặt mắt húng, “Em không có ý này, em muốn đùa bé!”

“Em yêu, anh cũng muốn có đứa bé, nhưng thời gian cách lần sinh non trước của em quá ngắn, bác sỹ nói cách lâu một chút sẽ tốt hơn.” Anh rung động nhẹ nhàng, giọng nói cũng trở nên trầm khàn mà mê hoặc.

“Có đúng vậy không?” Duy Nhất giữ chặt lưng anh, hơi thô rồi loạn.

“Đừng! Bảo bối không chuyên tâm, anh muốn phạt em!” Anh đột nhiên động thân mạnh một cái, Duy Nhất la hoảng lên, nâng thân thể ôm chặt anh, anh hài lòng cười một tiếng, mang theo cô cùng nhau leo lên đỉnh cao...

Lại là một đêm một mối...

Hôm sau tỉnh dậy, chăn đệm xóc xếch, Duy Nhất vẫn lấy tư thế kinh điển nằm trên ngực Lãnh Ngan ngủ ngáy o o.

Lãnh Ngan tỉnh lại nhìn đồng hồ, đúng giữa trưa! Ôm cô nhóc này ngủ lập tức ngủ rất yên ổn, hình như cũng bù lại giấc ngủ thiếu hụt ngày trước!

Hôm nay là thứ hai, xem ra tổng giám đốc anh lại muốn trốn việc! Thứ hai, anh đột nhiên bừng tỉnh, hồngбет, quên chuyện lớn! Anh vội vàng lay Duy Nhất đang đè lên người anh, “Mau dậy đi, Duy Nhất, nhanh lên một chút, sắp chiều rồi!”

“Giữa trưa? Em không đói bụng, không ăn, em còn muốn ngủ...” Duy Nhất ngáp một cái, nói thảm vài câu, lại ngủ thiếp đi.

“Đừng vậy, chúng ta phải đi ăn cơm, không phải cơm trưa mà là tham gia bữa tiệc! Hôm nay là tiệc đính hôn của Tiêu, năm giờ bắt đầu, nhanh lên một chút!” Anh gầm thét bên tai cô, cuối cùng gọi cô tỉnh dậy.

Nhảy trực tiếp xuống đất từ trên người anh, cô mặc váy ngủ, gấp đến mức phòng quay quay, “Ghét, đều tại anh, mỗi lần đều hại em không rời giường được, hôm nay là thứ hai, em muốn đi làm!”

“Đi làm cái gì! Tổng giám đốc của các em cũng không đi làm hôm nay, em còn đi?” Nhìn hai chân không của cô chạy tới chạy lui trên mặt đất, dưới váy ngủ dài đến đầu gối lộ ra một đoạn bắp chân trắng như tuyết, trong bụng lại nóng lên.

“Há? Tại sao?” Lúc Duy Nhất mơ hồ hoàn toàn không nghe lọt lời Lãnh Ngan nói.

Lãnh Ngan giả bộ tức giận, “Cô nhóc mơ hồ, ngày nào đó anh bán đứng em em cũng không biết, ngủ như heo! Anh nói, năm giờ chiều nay, tiệc đính hôn của Tiêu bắt đầu, giám đốc của em cũng đi tham gia, cho nên, nếu cậu ta không làm, em cũng không cần đi làm!”

“Vậy à! Không nói sớm!” Duy Nhất thở phào nhẹ nhõm, bò lên giường lần nữa, làm ổ trong lòng anh, “Em còn muốn ngủ một lát, đừng làm rộn!”

“Còn ngủ? Bây giờ đã ba giờ! Còn có hai giờ, em không sợ trễ sao?” Anh thuận tay ôm cô gái bé nhỏ chui vào trong lòng anh.

“Sẽ không đâu! Em ngủ một giờ, nửa giờ thay quần áo, nửa giờ lái xe, đủ rồi!” Giọng Duy Nhất dần mơ hồ.

“Thật sao?” Lãnh Ngan luồn tay vào váy ngủ của cô, đôi môi lại gần bên tai cô, “Vậy không bằng chúng ta làm chút chuyện khác?”

“Còn muốn? Em không muốn! Mệt chết người!” Cô dùng sức đập tay anh.

“Muốn, bảo bối!” Anh lật người đè lên người cô, “Khó được nghỉ ngơi, chúng ta nắm chặt thời gian.”

“Không! Em muốn ngủ...” Lời Duy Nhất bị nụ hôn gió tấp mưa sa của anh ngăn trong miệng, chỉ còn dư lại tiếng ưm ưm mơ hồ.

Khi anh ném hết vẻ đẹp của cô xong, rời khỏi đôi môi của cô thì Duy Nhất vung tay lớn tiếng kháng nghị, “Bạo quân! Độc tài!”

Đột nhiên thấy trong cơ thể đầy tràn, một lần nữa chìm đắm trong tiến công khó có thể kháng cự của anh...

Khi tắt cả lẳng xuống, Duy Nhất đi phòng tắm tắm rửa sạch sẽ, quần khăn tắm mở tủ treo quần áo ra, lấy một bộ quần áo, quay đầu lại nhìn Lãnh Ngan đang nằm trên giường cười híp mắt, nhướng mày, hay đi phòng tắm thay, không muốn lại bị ăn một lần nữa...

“Lãnh Ngan – anh tới đây cho em!” Trong phòng tắm phát ra tiếng gầm thét bén nhọn của Duy Nhất.

Lãnh Ngan không biết xảy ra chuyện gì, vội vàng chạy vọt vào phòng tắm, trong nháy mắt khi Duy Nhất nhìn thấy anh, tiếng thét chói lên càng cao hơn, “Anh mặc quần áo vào trước!” Duy Nhất chỉ vào anh, lại chưa mặc gì mà từ trong chăn đi ra...

Lãnh Ngan cười một tiếng, “Không phải em chưa từng nhìn thấy!”

Mặt Duy Nhất đỏ bừng, không sai, đã từng nhìn thấy, nhưng tình huống không giống nhau, không phải nhìn thấy trong lúc tỉnh táo thế này...

“Gọi anh tới có chuyện gì?” Anh vội vã tiến tới trước mặt cô.

Lúc này Duy Nhất mới nhớ tới vấn đề của mình, tức giận chỉ vào ngực, “Anh nhìn xem, anh có phải con cún không? Như thế nào bảo em làm sao tham gia bữa tiệc!”

Bây giờ Lãnh Ngan mới chú ý tới bộ lễ phục hai dây trễ ngực của Duy Nhất hoàn toàn không che giấu được dấu vết đỏ tím loang lổ trước ngực, bả vai và cổ, anh há hê cười một tiếng, “Không có bộ quần áo cao cổ sao?”

“Anh nhìn xem? Đâu có? Cũng không thể để em mặc áo len cao cổ đi dự tiệc!” Duy Nhất chán nản nhìn anh chăm chăm.

Bởi vì tham gia bữa tiệc phải mặc lễ phục, nhưng mà, lễ phục không có bộ nào không hở ngực hở chân.

Lãnh Ngan nhướn mày, “Tất cả người thiết kế lễ phục đều là heo, sao không suy tính đến việc thiết kế một bộ bảo thủ? Anh còn không hy vọng em mặc một bộ lộ như vậy, nhìn ông xã em nè, tự mình thiết kế một bộ lễ phục cho em!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Tiệc đính hôn của Tiêu

Duy Nhất níu chặt tay Lãnh Ngan xuất hiện trong vườn hoa lớn nhà họ Doãn

Lãnh Ngan vẫn phong cách quen thuộc của anh, bộ lễ phục màu đen, mặt mũi lạnh lùng, mà Duy Nhất mặc một bộ lễ phục là sườn xám tơ lụa màu đỏ thắm, cổ áo thiết kế cài kín, che cả ngực và cổ, tơ lụa màu đỏ mềm mại che phủ đường cong lá lốt đáng người uyển chuyển của cô, cộng thêm áo lông cáo cộc tay khoác bên ngoài, che vai trần. Phối hợp đen và đỏ, lâu màu sắc có khí thế hào hùng nhất, cũng là màu sắc có lực rung động lớn nhất, sự xuất hiện của bọn họ khiến toàn bộ khách mời bị lu mờ.

Thật ra bộ lễ phục màu đỏ này chẳng qua do Lãnh Ngan dùng một miếng tơ lụa quấn mấy vòng quanh người cô, sau đó gọi người làm may thành lễ phục cấp tốc, tổng cộng trước sau chỉ mất mười phút...

“Chị dâu thật sự quá đẹp!”

Một tiếng thán phục truyền đến, Duy Nhất nhìn lại chỗ phát ra âm thanh, Lôi Đình Ân đang đi tới chỗ bọn họ.

Bà xã mình được khen, trên mặt Lãnh Ngan có mấy phần hài lòng, hỏi, “Tiêu đâu? Sao còn chưa xuống?”

“Chắc xấu hổ! Đúng là chú rể! Ha ha!” Lôi Đình Ân cười ha ha, đoán chừng bữa tiệc đính hôn này nếu Doãn Tiêu Trác có thể tránh nhất định sẽ tránh...

“Lãnh Ngan!” Một âm thanh dieenddaaneequaydonn quen thuộc vang lên.

Duy Nhất vừa nghe đã biết ai tới, khỏe mắt liếc nhìn, quả nhiên là Cầu Chí Dương và Cầu Phi Nhi cùng tới.

Cô chép miệng, nói với Lãnh Ngan, “Hai người trò chuyện đi, em đi chung quanh một chút!”

Lãnh Ngan biết cô không thích gặp người nhà họ Cầu, cũng không miễn cưỡng cô, Lôi Đình Ân vừa thấy, lập tức đưa tay cho cô khoác, tỏ vẻ sẵn lòng cống hiến sức lực.

Dưới ánh mắt có thể giết chết người của Lãnh Ngan, Duy Nhất khoác tay Lôi Đình Ân đi ra, vừa đi vừa hỏi, “Sao anh không theo chân bọn họ chào hỏi?”

“Người nào?” Lôi Đình Ân hỏi, tiếp theo lập tức bưng tỉnh, “Em nói Cầu Chí Dương? Cậu ta là bạn của Lãnh Ngan, anh không quen, quen với Tiêu hơn. Em thì sao? Em không thích bạn của Lãnh Ngan?”

Duy Nhất hít mũi một cái, “Em dị ứng với nước hoa!”

Lôi Đình Ân cười ha ha, “Vậy em đã đến nhầm nơi, chỗ nào có phụ nữ sẽ có nước hoa, mà chỗ tổ chức tiệc nhất định có phụ nữ!”

“Chẳng lẽ tổng giám đốc cho em là đàn ông sao?” Duy Nhất chép miệng.

Lôi Đình Ân thích thú nhìn cô, “Không, em là một phụ nữ thuần túy, phụ nữ thuần túy đến cực điểm, khó trách Lãnh Ngan si mê em đến trình độ này, ngày trước cậu ta không bị Đình Nhi cuốn hút như vậy, chỉ là không muốn xa rời, cảm giác người thân, nhưng cậu ta với em thật sự là say đắm cuồng

nhật.”

“Có không? Sao em không cảm thấy!” Ngoài miệng Duy Nhất nói lẽ hiển nhiên, nhưng trong lòng như đổ mật, cô vẫn lo lắng mình không cách nào thay thế vị trí Đình Nhi đã chết trong lòng Lãnh Ngạn, xem ra tự cô tìm phiền não.

Lôi Đình Ân cười nhạt không nói, nhân viên phục vụ bưng khay đi bên cạnh, Lôi Đình Ân cầm hai ly sâm banh, đưa cho Duy Nhất một ly, “Duy Nhất, có một cơ hội cho em, có muốn không?”

“Cơ hội gì?” Duy Nhất nhận lấy ly sâm banh hỏi.

“Sắp có một cuộc thi thiết kế búp bê, tổng công ty có một suất dự thi, Fujita đề nghị để cho em tham gia.” Lôi Đình Ân nhấp một ngụm sâm banh.

“Không thể nào!” Duy Nhất gạt nẩy mình, “Em? Tham gia so tài quốc tế! Đừng bôi xấu công ty!”

“Sẽ không! Fujita đánh giá em rất cao, em nhất định có thể thành công! Nào, cheers! Cầu chúc em giành giải thưởng lớn!” Lôi Đình Ân giong ly rượu lên.

Một bóng đen đến gần bọn họ, giọng Lãnh Ngạn vang lên u oán, “Lôi Đình Ân, đừng trêu chọc xung quanh, cẩn thận Mặc Toa trở lại thu thập cậu!”

“Tôi sợ đó!” Lôi Đình Ân làm động tác đầu hàng, trên mặt hiện lên nụ cười hạnh phúc.

“Mặc Toa?” Duy Nhất nghĩ tới tên này, đây không phải tên công ty sao?

“Đúng vậy! Mặc Toa, là một cô gái đặc biệt thích búp bê, công ty của tụi em mở ra bởi vì cô ấy, Lôi Đình Ân này, cuối tháng sẽ kết hôn!” Lãnh Ngạn nắm tay cô, “Đi nào, chúng ta tới chào hỏi bác trai và bác gái Doãn.”

“Ồ!” Duy Nhất đáp rất không dĩvenda nle.equuydonn tình nguyện, mặc dù không thích ông cụ Doãn rất thế lực kia, nhưng phần lễ độ, cũng không thể để cho người khác nói phụ nhân Lãnh Ngạn không biết lễ phép được?

Dưới sự thúc giục của Lãnh Ngạn, Duy Nhất đi bước nhỏ tới trước mặt ông cụ Doãn.

“Chào bác trai bác gái!” Lãnh Ngạn chào hỏi rất lễ phép.

“Lãnh Ngạn đến rồi!” Ông cụ Doãn mỉm cười với Lãnh Ngạn, đồng thời ánh mắt rơi lên người Duy Nhất.

Duy Nhất vốn định lẩn vào không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt chào hỏi, “Xin chào bác trai Doãn, xin chào bác gái Doãn!”

Ông cụ Doãn không lên tiếng, Doãn phu nhân lại dùng ánh mắt sắc bén quan sát Duy Nhất, nói với Lãnh Ngạn, “Lãnh Ngạn, phu nhân của cháu rất đẹp!”

“Cám ơn bác gái khích lệ!” Lãnh Ngạn rất tự cho là đúng mà cười trả lời.

Duy Nhất tròn mắt nhìn hai người, người này sao không thể học chút khiêm tốn!

“Không biết tên Lãnh phu nhân là gì, có thể nói cho bác gái không?” Ánh mắt Doãn phu nhân nhìn Duy Nhất chằm chằm.

Duy Nhất bị bà nhìn rất không tự nhiên, đáp, “Cháu tên Nhiễm Duy Nhất.”

“A – tên rất hay! Cháu họ Nhiễm?” Ánh mắt Doãn phu nhân đảo qua trên người ông cụ Doãn.

“Đúng vậy, sao ạ?” Duy Nhất cảm thấy vẻ mặt Doãn phu nhân là lạ.

“Không có gì, chỉ cảm thấy họ này rất ít!” Doãn phu nhân trả lời lạnh nhạt.

Đang nói chuyện, quần gia vội vàng vàng chạy tới, thì thầm bên tai ông cụ Doãn, ông cụ Doãn nghe xong đứng lên, nổi giận đùng đùng, “Tên súc sinh này!”

“Sao vậy?” Doãn phu nhân hỏi.

“Tiêu Trác lại có thể đào hôn, chạy mất!” Ông cụ Doãn tức giận đến mức gào lên với quần gia, “Nhanh phái người bắt nó về cho tôi!”

“Dạ! Dạ!” Quần gia vội vã đi.

Ông cụ Doãn lắc đầu mà thờ dãi với Lãnh Ngạn, “Cháu ngoan, thật sự để cho cháu chê cười!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Bí mật trong tủ bảo hiểm

Một bữa tiệc đính hôn cứ không giải quyết được như vậy, cả bữa tiệc cũng không thấy Doãn Tử Nhiên xuất hiện, cũng không biết trong ngày anh trai đính hôn cậu ta đi đâu.

Ngày hôm sau, tất cả các phương tiện truyền thông tin tức lần lượt đưa tin, tối hôm qua đột nhiên mưa to, ở phố Tây xảy ra vụ án bắn nhau. Hiện trường vụ án nhặt được nhiều vỏ đạn, có vết máu kéo dài đến cầu, đoán chừng người trúng đạn rơi xuống sông, sông chết chưa biết, mà căn cứ chiếc xe ở hiện trường vụ án, bước đầu xác định người bị thương chính là tổng giám đốc tập đoàn Doãn thị - Doãn Tiểu Trắc.

Lãnh Ngạn thấy tin tức lập tức điều động thế lực của anh điều tra chuyện này, bởi vì cảnh sát không thể cung cấp nhiều đầu mối hơn, ngay cả tính chất vụ án cũng không thể xác định, Lãnh Ngạn chỉ có thể hoàn toàn dựa vào mình.

Qua quá trình Lãnh Ngạn điều tra, vụ án này do mấy tên côn đồ làm, hình như là vì cướp bóc, cuối cùng, cảnh xác cũng xác định là vì cướp bóc, nhưng vì không rõ tung tích Doãn Tiểu Trắc, cho nên vụ án bị treo.

Duy Nhất dựa nghiêng trên đùi Lãnh Ngạn, thảo luận chuyện vụ án với Lãnh Ngạn, rất lo lắng cho Doãn Tiểu Trắc.

Lãnh Ngạn vuốt tóc cô an ủi, “Đừng cuống, không có tin tức chính là tin tức tốt nhất, chứng minh cậu ấy bình an vô sự, nói không chừng gặp được công chúa Bạch Tuyết và cô bé lọ lem, đang trời qua thoải mái!”

“Cũng phải, nói như vậy khiến cảm giác của em tốt hơn nhiều!” Cô nghĩ tới tham gia cuộc thi thiết kế búp bê, đứng lên khỏi đùi Lãnh Ngạn, “Em đi lấy búp bê của em, anh ngủ sớm một chút, mấy ngày nay tinh thần tốt hơn rất nhiều!”

“Đương nhiên là tốt rồi!” Lãnh Ngạn tươi cười nhìn cô, “Em quản anh nghiêm như vậy, không tốt mới lạ!”

“Đường như anh rất uất ức? Vậy em mặc kệ anh!” Duy Nhất cau mày.

“Đừng! Được em trông nom là một hạnh phúc!” Hai cánh tay Lãnh Ngạn quấn lấy cô, “Nhưng mà, bà xã, chúng ta có mấy ngày không hạnh phúc!”

Duy Nhất gạt cánh tay của anh, “Cái gì mà mấy ngày? Tối hôm qua còn... Không được! Ngủ sớm dậy sớm, về phần này phải có điều độ, mau ngủ đi! Em lập tức tới cùng anh!”

Lãnh Ngạn đành giương mắt nhìn cô mở cửa đi ra ngoài, nằm trên giường không ngủ được, tâm sự chậm rãi nổi lên từ đáy lòng, chân mày nhíu lại.

Duy Nhất tới phòng bếp pha một ly sữa tươi trước, trở về phòng đặt vào trong tay anh, “Lãnh Ngạn, uống sữa tươi trước.”

Kể từ sau khi phát hiện tinh thần Lãnh Ngạn không tốt, lại nghe nói anh mất ngủ, mỗi đêm cô cho anh uống sữa nóng, nghe nói sữa tươi có trợ giúp cho chất lượng giấc ngủ.

“Anh không muốn uống!” Lãnh Ngạn như đứa bé, đầu nghiêng sang bên cạnh.

“Nghe lời! Đừng giống như con nít, chú!” Duy Nhất dứt sữa tươi tới bên miệng anh.

Lãnh Ngạn uống sữa tươi ừng ực ừng ực, rồi nói, “Uống rồi anh vẫn không ngủ được!”

“Vậy anh muốn như thế nào mới ngủ được?” Duy Nhất càng ngày càng cảm thấy anh giống như muốn người khác dỗ dành.

“Uống thuốc ngủ!” Không biết Lãnh Ngạn giận dữ hay như thế nào, nói ra những lời này.

Duy Nhất giật mình, “Anh uống thuốc ngủ? Uống thật rồi? Thuốc gây nghiện đó! Không được, không cho phép uống!”

“Thuốc ngủ của anh chính là em!” Lãnh Ngạn đột nhiên nổi tính trẻ con cười một tiếng, “Ôm anh em cũng ngủ rất dễ dàng.”

Duy Nhất thở phào nhẹ nhõm, thế nhưng không biết làm sao với Lãnh Ngạn, thôi, thiết kế đó vẫn nên làm trong giờ làm việc thôi!

“Được rồi! Chúng ta ngủ chung, được chưa?” Cô dịu dàng nói, cũng tắt đèn lên giường.

Lãnh Ngạn lập tức ôm cô vào trong ngực, bấp thịch kiên cố vừa dày vừa nặng vừa ấm áp khiến cho Duy Nhất ở trong bóng tối cảm thấy yên bình, cô khẽ mỉm cười, ôm lại anh.

“Lãnh Ngạn, ngày mai đến ngày chúng ta lấy ảnh cưới hả?” Duy Nhất nhẹ giọng hỏi.

“Ừ, tan việc anh tới đón em, chúng ta cùng đi!” Lãnh Ngạn dùng ngón tay vuốt ve mái tóc dài của cô.

Duy Nhất thuộc kiểu người vô tâm lúc gối đầu là có thể ngủ, trong vòng ôm ấp của Lãnh Ngạn, mỗi một nhanh chóng dâng trào.

“Duy Nhất, chuyện lần trước anh nói với em có thể phải chậm lại rồi!” Lãnh Ngạn thử hỏi dò.

“Chuyện gì cơ?” Duy Nhất buồn ngủ mông lung, mơ mơ màng màng hỏi.

“Chính là sau khi ly hôn tái giá với em! Thù tặc hơi phiền toái.” Anh hôn khê lên môi cô.

Duy Nhất đẩy mặt anh ra, “Chậm không sao, qua lâu như vậy rồi, đừng làm rộn, em buồn ngủ quá!”

Lãnh Ngạn lại không nghe cô nói, chỉ lo đặt đầu ấn của anh lên cổ cô, đồng thời tay áo luôn theo vạt áo vào trong áo ngủ của cô.

Duy Nhất vỗ mạnh lên tay anh, “Nói đừng làm rộn! Anh không thể ngừng nghỉ một ngày sao? Mỗi đêm em đều mệt đến chết đi được!”

Tay Lãnh Ngạn run lên, ưu thương thoáng hiện lên trong mắt, “Xin lỗi!” Anh buông tay ra, để Duy Nhất yên bình, để cho cô chìm vào giấc ngủ.

Nhìn Duy Nhất hồ hập dần đều đặn, nhưng anh làm thế nào cũng không ngủ được, sau mấy lần đấu tranh tư tưởng, rốt cuộc đứng dậy, mở chốt tủ bảo hiểm.

Trong tủ bảo hiểm có thứ gì đó giống như có sức mê hoặc chết người, anh nuốt nước bọt, tay khê run, đưa vào trong tủ bảo hiểm.

Cầm thứ gì đó trong tủ bảo hiểm do dự hồi lâu, cuối cùng dưới sự nhẫn tâm, đóng cửa tủ bảo hiểm, đi ra khỏi phòng ngủ. . .

Sáng ngày hôm sau, khi Duy Nhất tỉnh dậy phát hiện Lãnh Ngạn không ở bên cạnh, hơn nữa chăn lạnh. . .

Cô hoảng hốt trong lòng, mơ hồ nhớ tới qua cô cự tuyệt anh thì giống như anh hơi không vui, sẽ không nhân cơ hội này mà tức giận chứ? Vội vàng nhảy xuống giường, chân trần chạy xuống tầng dưới. Cảnh trong phòng khách khiến lòng cô đau nhói. . .

Chỉ thấy Lãnh Ngạn co ro lộn xộn trên ghế sa lon, không có chăn, hai vỏ chai rượu trên đất, tiếng ti vi vẫn rên rĩ một mãi. . .

“Ngạn!” Cô rung rung chạy tới, nằm trong ngực anh, thân thể anh hơi lạnh. . .

Lãnh Ngạn lắc lắc đầu, tỉnh lại từ trạng thái ngủ gật, hốc mắt hơi sưng.

“Tại sao không ngủ trên giường? Sẽ cảm thấy!” Duy Nhất đau lòng ôm anh, muốn dùng nhiệt độ của mình sưởi ấm anh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 143: Nhìn thấy má Tăng

“Anh sợ sẽ đụng phải em!” Lãnh Ngạn hàm hồ nói xong, gần như một đêm không ngủ, anh cũng hơi nhức đầu.

“Tại sao muốn uống rượu? Không phải chúng ta định sinh cục cưng sao? Không được uống rượu!” Duy Nhất bị mùi rượu khắp người anh phả ra đến nhăn mũi lại.

Lãnh Ngạn day huyệt thái dương, cười như không có việc gì, “Xin lỗi, là anh không tốt, lần sau không uống.”

“Ngạn!” Duy Nhất cảm thấy hôm nay anh rất kỳ lạ, “Tối hôm qua anh tức giận sao? Em không chịu. . .”

“Sao có thể? Bé ngốc!” Anh xoa tóc cô, “Đứng lên đi, phải đi làm rồi!”

Duy Nhất kinh ngạc nhìn theo anh đi lên tầng trên, thay xong quần áo đi xuống, vào phòng bếp kêu người làm bưng bữa sáng đã chuẩn bị xong vào phòng ăn, sau đó cười gọi Duy Nhất, “Sao còn chưa tới ăn điểm tâm? Chính em kết hợp thực đơn dinh dưỡng!”

Đúng vậy, vì bổ sung dinh dưỡng cho Lãnh Ngạn, cô đã đi tìm bác sỹ Trần, lập một thực đơn, đáng sợ hơn chính là nghiêm khắc dựa theo thực đơn mỗi ngày tiến hành nấu nướng, nhưng hôm nay cô ăn không trôi. Cẩn lung tung mấy miếng, rồi lên xe với Lãnh Ngạn, đến công ty làm việc.

Quản lý phòng thiết kế Đinh Mặc Khải rất để ý đến chuyện dự thi của cô, anh hỏi cô tiến triển thế nào, mà một chút đầu mối cô cũng không có, cảm giác rất xấu hổ, ngày nộp bản thảo dự thi càng gần, cô không biết nên làm thế nào. Suốt cả một ngày vẫn không có linh cảm, buổi chiều khi Lãnh Ngạn tới đón cô đi tiệm chụp hình lấy ảnh cưới thì buồn buồn không vui.

Lãnh Ngạn chỉ thỉnh thoảng nhìn cô, cũng không quấy rầy.

Vậy mà, khi xe tới cửa tiệm chụp hình thì Duy Nhất lại phát hiện một chuyện kỳ quái, bóng dáng má Tăng lại có thể chọt lóe trước tiệm chụp hình.

“Má Tăng?!” Duy Nhất không nhận được gọi ra tiếng.

“Ở đâu?” Lãnh Ngan lập tức khản trương.

Duy Nhất chỉ về đằng trước, “Em vừa mới thấy má Tăng rõ ràng! Không phải anh nói má đi nông thôn rồi sao?”

“Đúng vậy, có thể em nhìn nhầm!” Trong mắt Lãnh Ngan thoáng vẻ bối rối.

Duy Nhất xuống xe tìm một vòng, quả thật không thấy má Tăng, có lẽ thật sự nhìn nhầm rồi, cô chẹp miệng, kéo Lãnh Ngan đi tới tiệm chụp hình.

Ở cửa tiệm chụp hình, ánh mắt Lãnh Ngan đột nhiên dờ dẫm, tiếp theo đi vào tiệm chụp hình lớn tiếng chỉ trích nhân viên làm việc, “Ai cho phép các người treo ảnh chúng tôi trước cửa tiệm?”

Nhân viên làm việc đã được lãnh giáo tính khí Lãnh Ngan, rất sợ hãi, “Lãnh tiên sinh, xin lỗi, tôi lập tức lấy xuống, chỉ vì ảnh của ngài và phu nhân thật sự quá hoàn mỹ!”

Duy Nhất cảm thấy Lãnh Ngan có chút chuyện bé xé ra to, nhưng vừa nghĩ, Lãnh Ngan vốn là người khiêm tốn, có thể quả thật không thích hợp rêu rao như vậy. Cô khẽ túm lấy quần áo Lãnh Ngan, nhẹ giọng nói, “Đừng phát hỏa lớn như vậy, chú ý chút hình tượng công chúng!”

Lãnh Ngan nín nhịn trong chốc lát, nói, “Em đi lấy, anh đi toilet.”

“À!” Duy Nhất trả lời đơn giản một câu, cũng không sinh nghi trong lòng, nhưng đợi khi cô lấy hình xong, Lãnh Ngan vẫn chưa đi ra, cô không cách nào mang mấy bức hình khổ lớn này ra xe, nhân viên làm việc có lòng giúp đỡ, cô lại không có chìa khóa xe, chờ đến lúc sắp không chịu được, cô đi phòng vệ sinh thúc giục anh, kết quả thấy anh đang gọi điện thoại trong toilet. Bởi vì cách một cánh cửa, nghe không rõ ràng, loáng thoáng nghe anh nhắc tới nhà cũ mấy lần, còn có an ủi...

Cô gõ cửa, “Lãnh Ngan, nhanh lên một chút! Chúng ta phải về nhà rồi!”

Cửa chọt mở ra, xuất hiện Lãnh Ngan vẻ mặt tái nhợt, trên mặt anh vẫn là nụ cười như mây bay, ôm bờ vai Duy Nhất, dịu dàng nói, “Đi, về nhà!”

Những lời này, Duy Nhất nghe vào trong tai, lại có ý vị khác...

Ban đêm, Lãnh Ngan ngồi trên ghế sa lon xem ti vi, Duy Nhất cầm bút máy phác họa trên giấy, nghĩ tới cô so tài cuộc thi thiết kế, Lãnh Ngan không mở miệng quấy rầy cô.

Thời gian khẽ lướt qua, đêm dần khuya, Lãnh Ngan đột nhiên đứng dậy tắt TV, tự mình đi vào phòng bếp rót một ly sữa bò, nói một tiếng với Duy Nhất, “Ngủ ngon, bà xã!” Sau đó một mình đi lên phòng ngủ.

Duy Nhất nhìn theo bóng lưng của anh, cảm thấy biểu hiện tối nay của anh thật sự khác thường, anh vốn ngủ trễ không phải luôn quần quýt lấy mình? Không thể tiếp tục dồn tinh lực vào việc thiết kế, sau khi anh lên tầng trên nửa giờ, cô cũng thu dọn xong đồ đạc, vào phòng.

Nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, nhìn thấy Lãnh Ngan khép chặt mắt nằm trên giường, ngủ thiếp đi sao?

Cô rón rén chui vào chăn, dán sát anh. Không phải nói nhất định ôm mình mới có thể ngủ sao? Sao hôm nay lại đi ngủ nhanh như vậy?

“Ngan, đang ngủ sao?” Duy Nhất thử khẽ gọi anh.

Tối hôm qua khi anh đụng vào cô thì cô chê anh phiền, hôm nay anh không đụng vào cô, trong lòng lại trống rỗng, rất mất mát.

Lãnh Ngan không trả lời, Duy Nhất dựa vào vai anh, ôm eo anh, kêu lần nữa, “Ngan!”

Giọng nói lộ ra mấy phần đáng yêu, tối nay lạnh lùng không bình thường, cô tình nguyện muốn Lãnh Ngan quần quýt chặt lấy, hàng đêm biến mình thành một mối rã rời.

Lãnh Ngan có phản ứng, “Ừ” một tiếng, lại không có tiếp theo.

Duy Nhất hiểu, anh đang giả bộ ngủ...

Xem ra là giận thật! Một đấng mày râu lại nhỏ mọn như vậy sao?

Duy Nhất cũng cảm thấy tức giận, rút tay về nói thầm, “Cái gì cũng không được, không đụng thì k đụng, về sau đừng đụng em!”

Mắt lạnh mở mắt, ngẩng ngốc nhìn cô, “Anh cho rằng em không thích anh đụng em.”

“Ngan!” Duy Nhất lại đau lòng, đây là Lãnh Ngan cô biết sao?

Cô ôm lấy anh, “Ngan, đừng như vậy, ngày trước lúc em không muốn không phải anh đều dùng sức mạnh sao? Sao bây giờ thay đổi hoàn toàn, em không thích đáng về này của anh, khiến cho em rất sợ!”

Lãnh Ngan cũng ôm lấy cô, thì thào nói nhỏ, “Duy Nhất, là anh sợ, anh sợ em sẽ chán ghét anh, sẽ rời khỏi anh, cho nên, anh không làm chuyện em không thích, em bắt anh uống sữa anh sẽ uống, buổi tối nếu em muốn thiết kế anh sẽ không quấy rầy em, Duy Nhất, anh thật sự sợ có một ngày em lại không thích anh!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Người phụ nữ áo tím

Anh nói nhỏ nhẹ tinh tế giống như cầu xin, Lãnh Ngan được xưng là núi băng, Lãnh Ngan được coi là bao trùm tất cả, hôm nay lại yêu đến hèn mọn như vậy sao? Yêu đến dốc hết sức lực lấy lòng cô?

Lòng Duy Nhất co rút đau đớn từng cơn, “Ngan, anh muốn em nói bao nhiêu lần? Em sẽ không rời khỏi anh, em yêu anh, Ngan, em thật sự vô cùng yêu anh!”

Cô không biết nên biểu đạt như thế nào, chủ động đưa môi lên cạnh môi anh, thấy anh vẫn không có phản ứng, định dán lên môi anh, đầu lưỡi khẽ liếm, sau đó trượt vào trong miệng anh.

Lập tức, cô bị anh bắt được.

“Đây chính là em quyến rũ anh!” Cánh tay Lãnh Ngan siết chặt, hận không thể để cô sáp nhập vào trong cơ thể mình...

Sau nửa đêm tươi đẹp, hai người đều kiệt sức, tiến vào mộng đẹp.

Không biết ngủ bao lâu, Duy Nhất bị âm thanh gọi điện thoại của anh thức tỉnh.

Sau Duy Nhất cho rằng đây là ý trời nếu không cô vốn ngủ trên giường sấm đánh cũng không tỉnh, sao lại bị giọng nói chuyện thật nhỏ của anh đánh thức đây?

Mà cô nghe rất rõ ràng anh đang gọi đối phương là má Tăng, còn hỏi bà đi tiệm chụp hình làm gì...

Trong lòng cô dường như có một bức tường sụp đổ ầm ầm...

Anh nói láo! Anh dám nói láo! Tại sao anh muốn lừa cô?

Không biết má Tăng nói gì với anh, anh rất khiếp sợ, ngay cả giọng nói cũng thay đổi, “Gọi điện thoại cho bác sỹ Trần, tôi lập tức tới ngay!”

Trong quá trình này, Duy Nhất vẫn giả bộ ngủ, sau khi nghe anh đóng cửa ra ngoài, cô còn không thay đổi đồ ngủ, lập tức xuống giường lặng lẽ đi theo phía sau anh.

Đèn xe chột lóe trong vườn hoa, anh lái xe ra ngoài, cô biết, anh chỉ có thể đi một chỗ -- nhà cũ.

Chờ xe anh biến mất không thấy bóng dáng trên đường núi, Duy Nhất lập tức mở xe BMW của cô đi về nhà cũ, cô âm thầm thấy may mắn là mình đã học xong lái xe, mặc dù cô vẫn chưa có bằng lái.

Mà khi cô chân chân chính chính đến nhà cũ, lúc nhìn thấy cảnh trong nhà cũ, cô lại hối hận, cô đột nhiên cảm thấy, mình tình nguyện chưa tới, có lẽ có thể chuyện gì cũng không xảy ra, cái gì cũng không nhìn thấy...

Cô tới sau bác sỹ Trần một bước, lúc dừng xe thấy bóng lưng bác sỹ Trần tiến vào nhà họ Lãnh, cô theo đuôi, đi lên tầng trên, mắt thấy bác sỹ Trần tiến vào phòng bên cạnh phòng ngủ của Lãnh Ngan ở tầng ba.

Rốt cuộc là người nào bị bệnh? Cô chạm lên vách tường, ngừng thở, từng bước từng bước đi vào trong phòng...

Đẩy cửa phòng ra, cô thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh...

Trong phòng, một cô gái mặc áo tím nằm yên tĩnh trên giường, Lãnh Ngan đang nhẹ nhàng gọi cô ấy, “Tình Lam, Tình Lam, xin lỗi, anh không kết hôn với người khác...”

Mà trên đất lan tràn máu tươi, cô tay cô gái áo tím quấn một vòng băng gạc, mơ hồ rỉ ra máu, má Tăng đang ngồi bên cạnh khóc thút thít.

Vô số đoạn ngắn không thể giải thích xuất hiện trùng điệp trong đầu cô, tất cả đều có đáp án. Cô hiểu vì sao Lãnh Ngạn nói nhà cũ cần tu sửa, tại sao để cho cô vào nhà mới ở bờ biển, tại sao lại có nhiều đêm không về, còn có anh mua đồ ở Cầu Thế rồi cuộc đưa cho ai...

Khoảnh khắc đó, cô bình tĩnh đến đáng sợ, một giọt nước mắt cũng không còn, mặc cho đau đớn lấp kín lồng ngực, cô cố nặn ra nụ cười, “Xin lỗi, tôi đi nhầm phòng.”

Sau đó thẳng vai, tao nhã xoay người, ngực đau đến không thở nổi, lưu lại trong đầu cô chính là ánh mắt kinh hãi của Lãnh Ngạn khi nhìn thấy cô...

“Duy Nhất!” Một tiếng kêu to truyền đến, đồng thời bà vai bị anh giữ lại.

Duy Nhất xoay người, vung một bạt tai mạnh lên mặt anh, cảm phần tràn đầy hóa thành hai chữ cắn răng nghiêng lợi – “Vô sỉ!”

Nhìn dấu vết năm ngón tay đỏ ửng trên gương mặt trắng nõn, trong lòng dâng lên đau đớn sáng khoải...

Cười lạnh, cô chạy xuống tầng dưới, rất muốn khóc, khóc lên có lẽ sẽ dễ chịu hơn một chút, nhưng cô không khóc nổi, cảm giác khóc không ra nước mắt thật khó chịu...

Hình như, trong cuộc đời cô, lúc khó trải qua nhất cô đều không có nước mắt...

Sau lưng có tiếng bước chân đuổi sát theo, ở đầu bậc thang bắt được cổ tay cô, đồng thời tiếng cầu xin thương xót gần như hèn mọn, “Duy Nhất, em đã đồng ý, cho dù xảy ra chuyện gì cũng không rời khỏi anh đây...”

Duy Nhất chưa xót trong lòng, lời gì cũng không nói ra được, phần nộ bành trướng, cô dùng sức vung tay, thoát khỏi tay anh, đồng thời, trọng tâm không vững, cô lăn xuống từ trên cầu thang...

Đau... Đau long trời lở đất, đau khác cốt ghi tâm...

Bậc thang cuối cùng, cô thử bò dậy, có thể di chuyển một chút, đau đớn chỗ mắt cá chân truyền thẳng vào trong lòng, chắc không cách nào đứng lên nữa.

Lãnh Ngạn cực kỳ hoảng sợ, chạy xuống tầng dưới ôm lấy cô, gọi to bác sỹ Trần, tiếng khàn cả giọng đó giống như tiếng thú kêu trong đêm tối. Bác sỹ Trần hôm nay thật bận rộn...

Trên chân bó thạch cao thật dày, cô không cách nào trốn tránh được nữa, mặt Lãnh Ngạn trắng như tờ giấy ở trước mắt, nhìn xa lạ như vậy, xa xôi như vậy.

Anh thử cầm tay Duy Nhất, Duy Nhất chán ghét thu lại. Anh hơi bi thương, ngón tay tái nhợt luồn vào trong tóc đen, “Duy Nhất, xin lỗi, anh không biết nên nói như thế nào, nhưng mà, anh thật sự yêu em, tin tưởng anh...”

Duy Nhất nhớ rõ, ngay mới vừa rồi, trong phòng trên tầng, anh cũng nói xin lỗi với người phụ nữ kia, như vậy, rồi cuộc câu nào là thật, câu nào là giả? Cô không cách nào phân biệt rõ, cũng không muốn phân biệt rõ.

“Tôi mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi.” Giọng nói khô khốc trong cổ, cổ họng nóng bỏng mà phát đau.

Lãnh Ngạn ngẩng đầu, tuyệt vọng nhìn cô, “Anh đi, nhưng em không được rời đi, ngủ ngon rồi nghe anh giải thích lần nữa, được không?”

Duy Nhất cười khô, chân của cô như vậy còn có thể đi đâu? Nhưng giải thích có cần thiết không? Bất kỳ có gì cũng không thể che đậy toàn vẹn việc anh đồng thời có hai người phụ nữ, cô, không muốn nghe.

“Tôi không đi, nhưng mà, không cần giải thích, tôi không muốn gặp lại anh!” Cô quay mặt sang, nghe tiếng bước chân của anh chậm rãi rời đi.

Tiếng đóng cửa của anh rất nhẹ rất khẽ, nhưng âm thanh nhẹ nhàng đó, lại nặng nề dâng lên trong lòng cô, rất đau, rất đau...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 145: Cô ta là gì của anh?

Thật sự là tình huống rất buồn cười, Duy Nhất nghĩ như thế nào cũng có cảm giác giống như đang diễn phim truyền hình.

Cùng căn nhà, anh lại có đồng thời hai người phụ nữ, mà anh bốn ba hai bên mỗi ngày, hình như ai cũng không bỏ được, đây là lần đầu tiên, Duy Nhất khinh bỉ người đàn ông này trong lòng.

Mà cô, càng không là người một lòng một dạ cầu toàn, trong ý niệm của cô, không có người nào trái đất vẫn quay, cho nên, mỗi một lần Lãnh Ngạn ăn nói khép nép xuất hiện trước mắt cô đều đối diện với ánh mắt thờ ơ của cô.

Buổi tối, Lãnh Ngạn bụng bàn bữa tối xuất hiện lần nữa, lặng lẽ đặt trước giường Duy Nhất, lặng lẽ quay người đi.

Duy Nhất nhìn bóng lưng của anh, cảm giác mình sống trong căn nhà như vậy sẽ hít thở không thông mà chết.

Món súp xương giàu canxi trong bàn ăn tỏa ra mùi thơm đậm đà, xương bị thương, cho nên dùng để bổ xương sao? Cô cười, lòng bị thương, lấy cái gì bổ? Mâm đồ đó, một hộp cô cũng không muốn ăn...

Cô thử xuống đất, nhảy lò cò đi tới phòng tắm tắm rửa, vừa mới nhảy đến cửa, vô ý bước lên nước đọng, trượt chân trên mặt đất.

“Duy Nhất!” Cánh tay quen thuộc bế cô lên, “Em muốn làm gì thì kêu anh, hoặc gọi người làm!” Anh trách cứ vẫn ầm ầm áp áp giống trước kia, nhưng mà, Duy Nhất không thể không nghĩ, có phải anh cũng nói như vậy với người phụ khác.

“Có phải muốn tắm rửa không?” Anh hỏi han, sau đó ôm cô vào phòng tắm, “Anh giúp em.”

“Không cần!” Thân thể Duy Nhất ở trong lòng anh khẩn trương lên.

Anh không để ý tới cự tuyệt của cô, bắt đầu cởi áo ngủ cho cô.

Đôi tay Duy Nhất nắm chặt cổ áo, lạnh lùng nói, “Lấy tay bản đã chạm vào người khác của anh ra!”

Lãnh Ngạn ngẩn ngơ, nhỏ giọng nói một câu, “Anh chưa chạm vào người khác.”

Duy Nhất cảm thấy buồn cười, cười đến chua xót, “Lãnh Ngạn! Tôi chưa bao giờ phát hiện ra, anh lại có thể trợn mắt nói lời bịa đặt! Người phụ nữ ở tầng dưới tính là gì? Chưa từng chạm vào? Anh cho tôi là đứa trẻ ba tuổi!”

Lãnh Ngạn ôm cô, dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn cô, “Duy Nhất, em nghe anh giải thích được không, anh thật sự chưa bao giờ chạm vào cô ấy! Cô ấy có bệnh...”

“Đội đã nào! Anh chỉ cần nói cho tôi biết cô ta và anh có quan hệ thế nào là được, tôi hy vọng lời anh nói là thật!” Duy Nhất nghe chữ “bệnh” lập tức cắt đứt lời anh.

Lãnh Ngạn do dự liên tục, nhẹ giọng nói ra, “Cô ấy... Là bà xã của anh trên pháp luật.”

Hóa ra là như vậy...

Cuối cùng Duy Nhất không cười được nữa, người phụ nữ đó là bà xã của anh, bởi vì có bệnh không thể sinh con?

Cho nên tìm người khác thay thế, là thế này phải không?

Còn dùng tên tuổi của anh trai anh kết hôn với cô?

Thật ra thì hoàn toàn không cần thiết!

Khó trách ngày hôm qua anh nói thủ tục kết hôn gấp phải phiền toái, chắc người phụ nữ tên gọi Tĩnh Lam này không đồng ý? Còn chơi tự sát?

Nếu Nhiễm Duy Nhất cô cũng chơi tự sát một lần, vậy rốt cuộc anh sẽ đảo hướng đến chỗ nào? Đáng tiếc, cô khinh thường!

Từ nhỏ cô đã hiểu được an phận thủ thường, không cưỡng ép mình chiếm đồ gì đó, càng không muốn bỏ tôn nghiêm xuống đi cầu xin thương hại!

Cô nhắm mắt lại, nuốt một ngụm nước miếng, cổ họng sưng đau, “Thả tôi xuống, anh đi ra ngoài!”

Anh vội vàng giải thích, “Không, nếu nói anh sẽ phải nói cho xong, em không thể hiểu lầm anh! Mặc dù cô ấy là bà xã của anh, nhưng cho tới bây giờ anh lại...”

“Đi ra ngoài!” Anh còn chưa dứt lời, Duy Nhất đã gào to một tiếng, giận dữ trước nay chưa từng có, cô căm phẫn nhìn anh, “Nếu anh không muốn tôi chết, anh đi ra đi!”

Hiểu lầm anh? Hiểu lầm anh cái gì? Không phải anh vốn tìm người phụ nữ thay thế sao? Là cô như con ngốc đánh mất trái tim, nhiều người đã cảnh cáo cô không yêu thiếu gia như vậy, cô lại cố tình không nghe.

Anh định giải thích cái gì? Đơn giản là trong quá trình “Thai nghén” với cô, phát hiện mình chân chính yêu người phụ nữ thay thế này, sau đó muốn ly hôn với bà xã, muốn cô cho anh thêm thời gian, không phải sao? Trong phim đều diễn như vậy! Kiểu đàn ông này là người cô căm hận nhất!

Lãnh Ngạn bị tức giận của cô dọa sợ, đặt cô trở lại giường, “Anh kêu người khác đến giúp em.” Ánh mắt khê liếc, thấy bữa tối cô không hề động chút

nào, dạn dỏ, “Cho dù xảy ra chuyện gì, đều phải tự yêu quý bản thân, được không?”

“Không cần anh quan tâm! Giữa chúng ta không có gì cả!” Duy Nhất lạnh lùng, giọng nói lạnh lùng lạnh đến thấu tim thấu phổi.

Lãnh Ngan đột nhiên ôm lấy cô từ trên giường, ôm thật chặt, “Không! Không cho nói như vậy! Trên thế giới này, anh chỉ có em! Em cũng chỉ có anh! Chúng ta là người thân nhất!”

Khoảnh khắc đó, Duy Nhất khóc, nước mắt như vỡ òa nhỏ xuống vai anh, chỉ vì câu nói kia, anh chỉ có em, em chỉ có anh, chúng ta là người thân nhất.

Cô có bao nhiêu không muốn ra rồi với anh, chính cô cũng không rõ, kể từ sau khi mẹ qua đời, cô thật sự coi anh là người thân nhất của mình, cô khờ dại nói với anh, trong bóng tối chỉ cần có thể nghe thấy hô hấp của anh, cô cũng sẽ không cô độc, nhưng, thì ra hô hấp của anh cũng không vì một mình cô mà tồn tại...

Cô thần thờ để anh ôm, thần thờ rơi lệ, không giãy giụa, không phản kháng, cứng ngắc khiến anh sợ.

“Duy Nhất! Duy Nhất!” Anh xua tay trước mắt cô, ánh mắt sợ hãi khác thường, “Em đừng làm anh sợ! Đừng dọa anh!”

Cô không biết vì sao anh lại có phản ứng như vậy, cũng lười phỏng đoán suy nghĩ của anh, chỉ không lau nước mắt, cười thê lương một tiếng, “Không! Anh sai rồi! Tôi không phải là duy nhất của anh, anh còn có một người khác không phải sao? Mà anh, cũng không phải là toàn bộ cuộc sống của tôi, tôi có vòng luân quần của tôi, cuộc sống của tôi, có người quan tâm tôi, không nên tự hình dung mình quá quan trọng.”

Lãnh Ngan ngơ ngác nhìn cô, ánh mắt mờ mịt, “Nhưng mà, em đã nói...”

“Tôi nói rồi, cái gì tôi cũng không nhớ được, hơn nữa, đó là trong tình trạng không rõ tình hình mà nói ra, chẳng lẽ anh cho rằng sau khi tôi biết anh có bà xã vẫn có thể nói ra như vậy sao? Lãnh Ngan, tỉnh táo một chút đi, đừng nói cả và tay gấu không thể có cả hai, coi như bây giờ anh bỏ cô ấy, lựa chọn tôi, tôi cũng sẽ không tiếp nhận, tôi, cần chính là hoàn mỹ!” Nước mắt trên mặt Duy Nhất đã khô, da căng cứng, khô khốc giống như tiếng nói.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 146: Em không cần anh nữa sao

Lãnh Ngan run lên trong lòng, giọng nói cũng run rẩy, “Duy Nhất, em thật sự không cần anh nữa sao? Nghe anh giải thích có được không, anh và cô ấy...”

“Tôi không muốn nghe!” Duy Nhất che lỗ tai lắc đầu nguầy nguậy.

Cô không muốn nghe chuyện xưa giữa anh và người khác, cô không chịu nổi, không chịu nổi...

Cho dù anh có lấy cớ như thế nào, anh và người phụ nữ kia là vợ chồng chân chính, đây là sự thật; anh một mực lừa dối cô, đây cũng là sự thật!

Bác sỹ Trần bỗng nhiên xuất hiện ở cửa ra vào, mặc dù cửa mở, ông vẫn khẽ gõ một tiếng, nhắc nhở hai người bên trong chú ý.

“Lãnh tiên sinh, thiếu phu nhân... Không, cảm xúc của Tĩnh Lam rất không ổn định, vừa rồi dùng thuốc an thần, ngài có nên đi xem chút không? Chỉ sợ cô ấy lại...” Bác sỹ Trần nhìn sắc mặt Duy Nhất, nói chuyện không thật lưu loát.

Lãnh Ngan cũng nhìn Duy Nhất, không biết đang trưng cầu sự đồng ý của cô, hay không nở rồi đi.

Từ đầu đến cuối Duy Nhất không liếc nhìn anh, giễu cợt, “Yên tâm đi đi, tôi sẽ không tự sát! Vì hạng người đàn ông như anh mà tự sát, không đáng giá!”

Sắc mặt Lãnh Ngan cứng đờ, thờ dài nặng nề một tiếng, ra khỏi phòng.

Mặc dù nói với mình không thêm đề ý, mặc dù muốn mình khinh bỉ anh, nhưng đuôi khóe mắt Duy Nhất vẫn không nhin được mà nhìn chăm chăm theo anh, nhìn anh đứng dậy đi ra ngoài cửa, trong lòng vẫn đau dữ dội.

Bác sỹ Trần khẽ gật đầu với Duy Nhất, “Thiếu phu nhân, tôi đi trước.” Ánh mắt nhìn Duy Nhất rõ ràng là thương hại.

Duy Nhất hiểu, tiếng “Thiếu phu nhân” đầu tiên trong miệng bác sỹ Trần không phải chỉ cô, mà chỉ người phụ nữ ở tầng dưới, bởi vì bận tâm đến sự tồn tại của cô mà đổi thành Tĩnh Lam, thiếu phu nhân gọi lần thứ hai, đúng là đang gọi cô, nhưng cô là phu nhân của Lãnh Ngan sao? Thật buồn cười!

Thì ra toàn thế giới tất cả mọi người đều biết Lãnh Ngan có bà xã, cũng chỉ có cô là đứa ngốc, mà những người này lại có thể giúp đỡ Lãnh Ngan tới lừa gạt cô, rốt cuộc có dụng ý gì?

Ngay cả Doãn Tiêu Trác cũng vậy, còn Doãn Từ Nhiên? Có phải cũng giống vậy không? Nếu như vậy, cô sẽ để cho bọn họ trắng mắt!

Cô tức giận rất nhiều, lấy điện thoại di động, cũng không quan tâm lúc này đã là buổi tối, bấm số điện thoại của Doãn Từ Nhiên.

Vừa nghe giọng Doãn Từ Nhiên, cô đã nổi trận lôi đình, “Doãn Từ Nhiên! Anh là kẻ khốn kiếp trợ Trụ vi ngược *! Có phải anh biết chuyện của Lãnh Ngạn mà không nói cho em?” Tiếng gầm giận dữ này cũng ngăn bước chân của Lãnh Ngạn, anh nhảy cảm đứng ở cửa ra vào, nghe Duy Nhất nói chuyện.

(*) Trợ Trụ vi ngược: giúp vua Trụ làm điều ác, nổi giận cho giặc.

Doãn Từ Nhiên bị cô nểng mà không giải thích được, “Anh biết cái gì chứ? Anh chỉ biết anh ta dùng tên của Lãnh Dực kết hôn với em, Lãnh Dực đã chết.”

“Anh thật sự không biết?” Duy Nhất âm thầm thờ phào một cái.

May mắn! Cuối cùng còn có người chân thành.

“Thật sự không biết! Chắc anh trai anh biết, anh ấy và Lãnh Ngạn rất thân thiết, em muốn biết cái gì, anh đi hỏi giúp.” Doãn Từ Nhiên rất nhiệt tình muốn hỏi thăm giúp cô.

“Đừng nhắc tới anh trai anh! Anh ta cũng là kẻ bại hoại!” Uất ức của Duy Nhất bùng phát trong giọng nói của Doãn Từ Nhiên, vẫn là Doãn Từ Nhiên tốt, cho dù thế nào cũng có đáng về bạn thân thiết, có phải với đàn ông, làm anh em tốt hơn làm tình nhân?

May mà cô và Doãn Từ Nhiên không phát triển thành dạng quan hệ kia, nếu không sợ rằng ngay cả bạn bè cũng không thể làm!

Cuối cùng Doãn Từ Nhiên nghe ra mũi cô nức nở, nghi ngờ hỏi, “Duy Nhất, rốt cuộc em thế nào? Lãnh Ngạn ức hiếp em?”

Duy Nhất nhìn Lãnh Ngạn vẫn đứng ở cửa ra vào, u oán dâng lên, không biết từ giận dữ hay oán hận, cô ủy khuất mà kêu gào vào trong điện thoại, “Từ Nhiên, anh tới đón em, em không nên tiếp tục ở lại chỗ này!”

Vốn không muốn để người khác hiểu lầm cô và Doãn Từ Nhiên, cho nên hết sức giữ vững khoảng cách với anh, nhưng hôm nay cô không để ý nhiều như vậy, cô quả thật không muốn ở chỗ này, nếu không phải có vết thương ở chân không cách nào đi lại, cô đã sớm rời đi!

Doãn Từ Nhiên có chút ngoài ý muốn, “Duy Nhất, em chắc sao? Em rốt cuộc...”

“Anh mau tới đi! Nhà cũ của nhà họ Lãnh! Em bị thương! Không đi được!” Duy Nhất không coi ai ra gì mà kêu to vào điện thoại.

Doãn Từ Nhiên vừa nghe Duy Nhất bị thương đã nóng nảy, vội nói, “Em chờ đó, anh tới liền!”

Duy Nhất để điện thoại di động xuống, ngẩng đầu, nhìn thấy bóng dáng ở cửa cứng đờ rõ ràng.

“Em muốn đi?” Lãnh Ngạn đột nhiên xoay người lại, sau đó cầm bả vai của cô.

Duy Nhất lạnh lùng nhìn anh, “Tôi không đi chẳng lẽ ở chỗ này lộ liễu làm tình nhân của anh sao? Nếu như mẹ tôi biết, sẽ bỏ từ trong mộ ra bóp chết tôi! Lãnh Ngạn, anh quá ích kỷ! Không muốn có lỗi với cô ta, lại không nỡ để tôi đi, phải không? Anh làm như vậy đều làm tổn thương tôi và cô ta, tôi khinh bỉ hạng đàn ông như vậy!”

“Duy Nhất, anh chính là sợ tổn thương em, mới có thể vẫn gạt em! Tại sao em không muốn nghe anh nói?” Lãnh Ngạn cũng bắt đầu nôn nóng, để Duy Nhất rời đi, là chuyện anh tuyệt đối không làm được.

“Đủ rồi! Lãnh Ngạn! Rốt cuộc anh còn định lập bao nhiêu lời nói dối để gạt tôi? Tôi không muốn nghe!” Duy Nhất che lỗ tai, té nằm trên giường.

Lãnh Ngạn cứng đờ đứng cạnh cửa sổ, không dám chạm vào Duy Nhất, cũng không cam tâm tình nguyện rời đi như vậy, bác sỹ Trần thấy tình cảnh này, yên lặng lắc đầu tránh ra.

Sau đó, Doãn Từ Nhiên vội vã vọt vào, thấy tình hình trong nhà, lập tức hỏi Lãnh Ngạn, “Sao vậy? Xảy ra chuyện gì? Vì sao Duy Nhất lại bị thương?”

“Từ Nhiên!” Duy Nhất nhỏ giọng gọi anh, “Chúng ta đi thôi! Đừng hỏi!”

Doãn Từ Nhiên liếc nhìn Lãnh Ngạn, cũng không nói gì, tiến lên định ôm Duy Nhất đi.

Ai ngờ Lãnh Ngạn gầm lên giận dữ, “Không cho phép cậu đụng vào bà xã của tôi!” Cũng theo đó mà đám một quyền vào cầm Doãn Từ Nhiên.

“Từ Nhiên, anh không sao chứ?” Duy Nhất hét chói tai, sau đó nghiêng đầu trách cứ Lãnh Ngạn, “Anh là người điên! Tại sao lại đánh anh ấy?”

Hình như cảm xúc của Lãnh Ngạn mất khống chế, “Anh đánh cậu ta em đau lòng sao? Anh muốn cho cậu ta biết, em là bà xã của anh, không phải thỉnh thoảng cậu ta có thể đến đưa em đi!”

“Ai là bà xã của anh? Người phía dưới kia mới là bà xã của anh!” Giọng nói lạnh lẽo của Duy Nhất đông cứng Lãnh Ngan.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147: Ông xã, theo em

Mà câu nói này lại chọc giận Doãn Từ Nhiên, anh vùng một đám nặng nề lên lỗ mũi Lãnh Ngan, “Thì ra Lãnh Ngan anh là hạng người như thế, tôi thật sự hối hận sao ban đầu lại muốn giao Duy Nhất cho anh!”

Hai người đánh nhau ngay lập tức, âm thanh ồn ào kinh động mọi người, má Tăng cũng chạy vào, nghe hai người cãi vã vì chuyện Duy Nhất phải đi, lập tức hai mắt đỏ lên, đi tới trước mặt Duy Nhất, kéo tay cô, “Thiếu phu nhân, trong lòng tôi, cô mới là thiếu phu nhân, má Tăng van cô, không cần đi, nếu không đến nhà mới ở, tin tưởng má Tăng, má Tăng sẽ đứng bên cạnh cô, cũng xử lý xong mọi chuyện, tôi bảo đảm, thiếu gia sẽ đường đường chính chính cưới cô vào cửa, van cầu cô!”

“Hai người không được đánh nhau! Đánh nữa tự tôi đi!” Duy Nhất chỉ cảm thấy tiếng ồn ào này như tiếng kim cô chú, khiến đầu cô đau muốn nứt, cô hất tay má Tăng ra, vền chân lên chuẩn bị rời giường.

Lãnh Ngan và Doãn Từ Nhiên lo lắng chân cô bị thương, không hẹn mà cùng dừng lại đi đỡ cô, Duy Nhất chán nản ngồi trên giường, không biết nên làm thế nào.

Nhìn tay Lãnh Ngan duỗi ra trước mặt mình, ghen tuông trong lòng cô dâng lên, không muốn và tức giận rối rắm trong lòng...

“Thiếu phu nhân!” Má Tăng mượn cơ hội tiếp tục đánh động cô, “Má Tăng là người một chân nhảy vào quan tài, cũng không cầu xin thiếu phu nhân điều gì, nếu thiếu phu nhân thương bà lão là tôi đây, nghe tôi nói mấy câu đi.”

Duy Nhất mấp máy môi, cuối cùng không nói gì nữa, mặt mũi hai người Doãn Từ Nhiên và Lãnh Ngan sung bầm, trợn mắt nhìn lẫn nhau, nói chung chiến hòa lắng xuống, không khí khẩn trương dần dần hóa giải trong tự thuật của má Tăng.

“Thiếu phu nhân, Tình Lam dieendaaneequyidonn là con gái của tôi, thiếu gia thương con bé nên mới cưới nó, nhưng bọn họ chưa từng là vợ chồng thật sự, tất cả đều từ...”

Nói đến đây, lời má Tăng bị một giọng nói thật nhỏ khiếp sợ cắt đứt, “Ông xã, mặt của anh như thế nào?”

Ông xã? Trái tim Duy Nhất lại bị nện một phát nặng nề, theo tiếng nói nhìn sang, một cô gái tóc quăn màu nâu nhạt đứng ở cửa, đôi mắt to toát ra vẻ hoảng hốt không bình thường.

“Tình Lam, sao con lại tới đây? Mau trở về!” Má Tăng vội tiến lên nắm tay con gái đưa cô về.

“Không! Con phải chờ Ngan. Ông xã, em chờ anh rất lâu, sao anh không đi xuống với em?” Tình Lam vịn khung cửa, ánh mắt nhìn Lãnh Ngan tràn đầy thấp thỏm chờ mong.

“Em xuống trước đi, tụi anh xuống ngay!” Lãnh Ngan cau mày nói.

Trong lòng Duy Nhất đau xót khó nhịn, giờ phút này, mình thật sự là người dư thừa.

Chuyện bà xã người ta chờ ông xã là đương nhiên, cô ở chỗ này làm gì chứ? Hơn nữa, cho tới bây giờ nghe giọng điệu của Lãnh Ngan vẫn có chút chăm sóc người phụ nữ này, nếu đã từng vì đáng thương mà cưới cô ta, như vậy sẽ có vì đáng thương mà không nỡ bỏ cô ta.

Đột nhiên nhớ tới tấm hình phát hiện trên giá sách của Lãnh Ngan, phía trên ghi là: Ngan, anh phải vĩnh viễn yêu em...

Một cô gái nguyện ý tự sát vì người đàn ông này, cũng coi như thương yêu anh ta đến cực hạn...

Cô cười khổ, cô, thật sự nên đi...

“Từ Nhiên, chúng ta đi thôi!” Cô thần nhiên nói, không hề tiếp tục nhìn Lãnh Ngan nữa.

Doãn Từ Nhiên ôm lấy cô, cảm phẫn nhìn Lãnh Ngan, bước nhanh ra khỏi phòng ngủ.

Lãnh Ngan xoay bước theo, hình như muốn đuổi theo cô, Tình Lam chạy tới, dựa vào bả vai anh, “Ông xã, theo em...”

Giọng nói trầm nhẹ mà nũng nịu lại khiến trái tim Duy Nhất đau nhói lần nữa...

Quay đầu lại, bà vai cô từng làm gối dựa hàng đêm bây giờ đã là chỗ dựa của người phụ nữ khác...

“Từ Nhiên, anh đưa em đi đâu?” Sau khi lên xe Duy Nhất hỏi.

“Em còn có thể đi đâu?” Doãn Từ Nhiên nói thầm, “Đương nhiên là ở cùng chỗ với anh!”

“Hả?” Duy Nhất hơi giật mình.

“Hả cái gì? Trước kia cũng không phải chưa từng ở chung! Thật là, ở cùng một chỗ với Lãnh Ngan tính tình cũng thay đổi!” Doãn Từ Nhiên cười lạnh.

“Không được nhắc lại tên anh ta!” Sắc mặt Duy Nhất trầm xuống.

“Bây giờ biết hối hận? Anh cũng hối hận!” Doãn Từ Nhiên hừ một câu.

Duy Nhất không hiểu, “Anh hối hận cái gì?”

“Anh hối hận trước kia lúc ở chung với em đã quá quân tử, sớm biết đem em gạo nấu thành cơm chín, xem em còn có cơ hội gả cho kẻ lừa gạt đó không!” Doãn Từ Nhiên oán hận nói.

“Từ Nhiên...” Duy Nhất giả bộ đáng thương nhìn anh, lúc này đừng nói giỡn...

Doãn Từ Nhiên cười một tiếng, “Được, anh không nói! Tóm lại không thể nói xấu Lãnh Ngan, đúng không? Coi như anh ta làm tổn thương em như vậy, em vẫn che chở cho anh ta!”

“Em không che chở cho anh ta, em chỉ không muốn nghe tên anh ta mà thôi.” Duy Nhất cúi đầu.

Doãn Từ Nhiên khẽ lắc đầu, lái xe đến một khách sạn.

“Anh ở khách sạn?” Duy Nhất die.enda`nlequ'y.don rất kinh ngạc, chẳng lẽ sau khi chuồng chim bỏ câu phá bỏ anh không trở lại nhà mình sao?

“Đúng vậy! Có gì không ổn?” Doãn Từ Nhiên dừng xe, ôm Duy Nhất lên tầng “phòng cho tổng thống” tầng trên cùng khách sạn.

“Tại sao không trở về nhà?” Trong ấn tượng của Duy Nhất bác trai và bác gái Doãn gần như vẫn lo lắng cho anh.

Doãn Từ Nhiên tránh không đáp, nói với cô, “Khuya lắm rồi, ngủ đi, anh ngủ phòng bên cạnh, có chuyện gọi anh.”

“Tại sao không lấy hai phòng?” Duy Nhất nghĩ mình và Doãn Từ Nhiên ở cùng một phòng trong khách sạn, bị phóng viên phát hiện, lại lên trang bìa.

“Không cần nghĩ nhiều!” Duy Nhất nhìn cô cười, “Chán em bất tiện, ở cùng chỗ với em có chuyện gì có thể gọi anh!”

Duy Nhất túm tóc, “Từ Nhiên, vẫn là anh tốt nhất...”

“Hối hận rồi sao! Không chọn anh là tổn thất của em! Bây giờ hối hận vẫn còn kịp!” Anh ôm Duy Nhất lên giường, đắp kín chăn cho cô, cười đi tới phòng bên cạnh.

Duy Nhất khẽ mỉm cười, nhắm mắt lại, ép mình không nghĩ nữa, những người khác, những chuyện kia, những người lần nào cũng chui vào đầu óc, cả đêm nửa mê nửa tỉnh, tất cả trong mộng đều là con búp bê nhỏ treo trên bệ cửa sổ, chỉ có điều, mỗi con búp bê đều không có mặt mũi...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 148

Chuyện đầu tiên lúc sáng sớm tỉnh lại, Duy Nhất lấy giấy bút trong túi xách ở đầu giường ra bôi bôi vẽ vẽ, giấc mộng này cho cô linh cảm, cô muốn thiết kế một nhóm búp bê, chỉ cung cấp tư liệu sống và nói rõ, toàn bộ do người chơi thuyết minh tự mình tổ hợp, tên là mộng Sứu nha *.

(*) sứu nha: sứu có nghĩa là xấu xí, vai hề.

Ý nghĩ này dần dần hình thành trong đầu cô, cô vô cùng vui mừng, lập tức muốn gọi điện thoại cho Lôi Đình Ân, nhưng mà, điện thoại di động nằm trong tay, cô lại do dự.

Lôi Đình Ân là bạn tốt của Lãnh Ngan, cơ hội trước mắt có thể nói là do Lãnh Ngan tặng cho, cô đúng là vẫn không có cách nào thoát khỏi che chở của anh sao?

Cô cứ do dự mãi, tay cầm điện thoại cuối cùng để xuống, vẫn thôi không tham gia...

Khi cô sắp mất hồn, điện thoại di động rung rung, cô vừa nhìn, thật trùng hợp, Lôi Đình Ân lại có thể chủ động gọi điện thoại tới.

Cô vội vàng nghe, Lôi Đình Ân ở bên kia vô cùng lo lắng, “Duy Nhất, bản thiết kế của em còn chưa chuẩn bị xong sao? Sắp tới kỳ hạn nộp bản thiết kế!”

Duy Nhất chần chừ, “Xin lỗi, Lôi tổng, em... Không muốn tham gia.”

“Tại sao? Còn chưa thiết kế xong sao?” Lôi Đình Ân hơi thất vọng, “Không sao, để anh nói Fujita giúp em một chút.”

“Không phải!” Duy Nhất vội vàng ngăn cản.

Lôi Đình Ân cảm thấy kỳ quái rồi, “Vậy là sao? Em thiết kế xong chưa?”

“Chỉ là... Có một ý tưởng, còn chưa sửa bản thảo.” Duy Nhất nói thật.

“Vậy thì nhanh lên! Chuẩn bị xong gửi trực tiếp cho anh, mấy ngày nữa anh mời em ăn cơm, gọi cả Lãnh Ngan tới! Quyết định như vậy!”

Lôi Đình Ân giống như tên của anh, làm việc mạnh mẽ vang dội, vừa dứt lời đã cúp điện thoại, ngay cả cơ hội cự tuyệt cũng chưa từng cho Duy Nhất.

Gọi Lãnh Ngan đi cùng? Tại sao cô lại gọi? Nghe âm thanh “Tút TUT TUT” bên tai, Duy Nhất rơi vào mê man...

Lúc Doãn Từ Nhiên bước vào, cô đang ngồi ngẩn ngơ.

“Nghĩ gì thế? Duy Nhất?” Anh liếc mắt nhìn bản vẽ nháp trong tay cô, “Đây là cái gì?”

“Bản phác họa tham gia cuộc thi thiết kế đồ chơi.” Duy Nhất buồn buồn nói.

Doãn Từ Nhiên nhận lấy nhìn, “Không tệ! Mặc dù anh không hiểu, nhưng nhìn thật đáng yêu, cũng y như em!”

“Lôi tổng muốn em nộp bản thảo, nhưng em không muốn tham gia!” Nói đến không muốn tham gia, Duy Nhất vẫn hơi tiếc nuối.

“Tại sao? Đây là cơ hội tốt biết bao!” Doãn Từ Nhiên không thể tưởng tượng nổi mà nhìn cô, “Anh biết rồi, em là bởi vì Lãnh Ngan hả?”

Duy Nhất gật đầu, “Em không muốn tiếp nhận bố thí của anh ta nữa.”

“Đây là bố thí gì?” Doãn Từ Nhiên không chấp nhận, “Đây là thực lực của em, nếu không phải em có thực lực này, giám đốc của các em cũng sẽ không coi trọng em, một công ty chủ yếu nhất chính là lời lãi, cuộc thi quan trọng như vậy, công ty của các em nhiều nhà thiết kế như vậy, nếu em không đáng giá đầu tư, giám đốc còn đẩy em đi, trừ phi giám đốc của các em là người ngu.”

Duy Nhất ngẫm nghĩ lại, hình như Doãn Từ Nhiên nói cũng có lý, Fujita cũng từng khen ngợi cô có thiên phú...

“Em thật sự có thể không?” Duy Nhất vẫn còn thiếu hụt lòng tin.

“Thật sự có thể! Ăn bữa sáng trước, sau đó xác định lại bản thảo!”

Bởi vì chân Duy Nhất bắt tiện, nên Doãn Từ Nhiên kêu người mang bữa sáng vào phòng.

Mấy ngày sau, Lôi Đình Ân nhận được thiết kế của Duy Nhất, quả nhiên gọi điện thoại mời cô ăn cơm, hơn nữa còn hẹn cô đến nhà hàng băng chuyền.

“Duy Nhất, anh phát hiện có một nhà hàng tên là Only, rất thích hợp với em! Bây giờ tối nay, anh chờ em ở đó, tha thứ cho anh không tới đón em, em có Lãnh Ngan tự mình làm lái xe, anh đến chỉ tự chuốc lấy nhục thôi!” Lôi Đình Ân nói xong rồi cúp điện thoại luôn.

Nhà hàng của Dịch Hàn? Duy Nhất nghĩ tới nghĩ lui, Lôi Đình Ân nói thế nào cũng là cấp trên của cô, mời cô ăn cơm, cô còn cự tuyệt, hình như rất không lễ phép.

Buổi tối, vừa đúng lúc Doãn Từ Nhiên gọi điện thoại nói cho cô biết phải tiếp một khách hàng, đã gọi bữa tối cho cô.

Duy Nhất lui bữa tối lại, mình đi nhờ xe đến nhà hàng băng chuyền.

Lôi Đình Ân đã chờ sẵn, bên cạnh còn có một cô gái, mặt tròn tóc quăn, đáng dấp đáng yêu giống như búp bê Barbie.

Cô nhớ Lãnh Ngan nói Lôi Đình Ân sắp kết hôn, có lẽ đây chính là cô dâu của anh ấy.

Lôi Đình Ân thấy cô, đứng dậy chào hỏi cô, cũng kỳ quái hỏi, “Lãnh Ngan không tới?”

Duy Nhất hơi hốt hoảng, “À, anh ấy không có thời gian!”

“Nhóc thú này, rõ ràng đồng ý với mình sẽ đến!” Lôi Đình Ân nói thầm.

Duy Nhất kinh hãi, “Cái gì? Anh ấy muốn đến?”

“Đúng vậy! Buổi chiều cậu ấy còn nói nhất định sẽ đến!” Lôi Đình Ân không biết cô và Lãnh Ngạn đang xảy ra chuyện gì, nắm tay cô gái bên cạnh giới thiệu, “Duy Nhất, đây là vị hôn thê Mặc Toa của anh, là em gái Đình Mặc Khải, tháng sau chính thức là bà xã anh!”

Sau đó mặt đầy hạnh phúc mà nói với Mặc Toa, “Bà xã, đây là bảo bối của Lãnh Ngạn, tên Duy Nhất, là nhà thiết kế có tiềm lực nhất của công ty chúng ta.”

Tính cách Mặc Toa rất vui vẻ, lộ ra khuôn mặt tươi cười rạng rỡ đưa tay phải về phía Duy Nhất, “Rất hân hạnh được biết cô! Duy Nhất! Cái tên thật dễ nghe!”

Duy Nhất cũng cười thân nhiên, bắt tay với cô ấy, “Tôi cũng vậy, Mặc Toa thật xinh đẹp.”

Đột nhiên cô rất hâm mộ Mặc Toa, có thể danh chính ngôn thuận mà đứng bên cạnh Lôi Đình Ân, nhìn ra được, Lôi Đình Ân nhất định rất thích cô ấy, chỉ vì cô ấy giống như một đứa bé chưa trưởng thành thích đồ chơi, mà mở công ty đồ chơi như vậy, phần yêu này đã đủ sâu đủ nồng đậm rồi.

“Duy Nhất, muốn ăn gì cứ tùy tiện, không đợi tên kia!” Lôi Đình Ân đưa thực đơn cho cô.

Duy Nhất lại đẩy thực đơn lại, “Không, tổng giám đốc, thật ra hôm nay tôi còn có một cuộc hẹn, anh và Mặc Toa từ từ ăn đi!”

Cô thầm nghĩ trong lòng, nếu Lãnh Ngạn thật sự đến, cô phải rời đi trước khi Lãnh Ngạn đến.

“Như vậy sao được? Duy Nhất, vợ chồng hai người thật không thú vị? Rất khó mới có thể tụ họp một chỗ, một không đến, một người muốn đi! Anh làm tổng giám đốc như vậy thật mất mặt?” Lôi Đình Ân tỏ vẻ không vui.

“Ai nói tôi không đến!” Một giọng nói đột nhiên vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 149: Quá khứ của Lãnh Ngạn 1

Giọng nói này khiến Duy Nhất giật nảy mình, cô đột nhiên đứng lên, “Xin lỗi, tôi còn có chuyện, đi trước!”

Vừa mới xoay người đã bị người giữ chặt eo, hơi thở quen thuộc đập vào mặt, cô có một cảm giác chua xót mê muội.

“Bà xã, anh đến em lại đi? Không cho!” Anh cười nói giống như không có chuyện gì, giống như giữa bọn họ chưa từng xảy ra chuyện gì.

“Đình Ân, Mặc Toa, chào hai người!” Anh nghiêm nhiên không định buông Duy Nhất ra, vừa chào hỏi với Lôi Đình Ân, vừa quán chặt lấy eo cô, giống như muốn túm chặt cô.

Duy Nhất hận đến cắn răng nghiêng lợi, lại không thoát được cánh tay của anh, “Lãnh Ngạn, buông tôi ra, nếu không đừng trách tôi khiến anh khó chịu trước mặt bạn bè!” Cô nhỏ giọng uy hiếp.

Lãnh Ngạn lại cười nói với Lôi Đình Ân, “Bà xã tôi vừa mới nói muốn cùng tôi thể giới hai người, cho nên, chúng tôi cáo từ trước, hai người cứ dùng cơm vui vẻ!”

Duy Nhất gần như bất tỉnh, “Lãnh Ngạn, có phải anh quá vô sỉ không?”

Cô thật sự hận không thể trút lửa giận nơi đáy lòng lên, lại chỉ có thể nhỏ giọng rí rai, cô xấu mặt không chịu nổi!

Người đến người đi trong nhà hàng, đã có người nhìn bên này.

Lôi Đình Ân khinh thường nhìn Lãnh Ngạn, “Điện hình trọng sắc khinh bạn! Hai người ở một chỗ mỗi ngày, rút ra chút thời gian cho tôi cũng không được sao? Mặc Toa mới trở về!”

“Chính bởi vì Mặc Toa mới trở về, cho nên còn lâu tôi mới nhẫn tâm quấy rầy hai người, bà xã, chúng ta đi thôi!”

Anh túm lấy Duy Nhất, nghênh ngang rời đi, mà trong góc âm u, một đôi mắt vẫn đang nhìn chằm chằm tất cả.

Duy Nhất thật sự không hiểu, sao anh có thể cười thân nhiên như vậy!

Đi ra khỏi nhà hàng, Duy Nhất cắn mạnh một cái lên cánh tay anh, định buộc anh buông tay ra, nhưng anh lại nhịn đau, kiên quyết không buông tay, nắm chặt cổ tay cô túm cô vào thang máy.

Cửa thang máy đóng lại, Duy Nhất mãi không tránh thoát được, gào lên giận dữ với Lãnh Ngạn, “Rốt cuộc anh muốn tôi làm gì? Cả đời anh đã có bốn người phụ nữ! Làm ơn, anh hãy bỏ qua cho tôi đi! Trở về bảo vệ bà xã danh chính ngôn thuận của anh đi! Xin đừng tiếp tục nói tôi là bà xã của anh! Tôi còn muốn lập gia đình!”

Lãnh Ngạn nhìn cô, đột nhiên đề cô lên vách tường kim loại lạnh như băng trong thang máy, nhanh chóng hôn cô.

Duy Nhất không cảm thấy chút ôn hòa lẫn say mê nào với xâm phạm lần này của anh, chỉ có tức giận.

Nhưng mu bàn tay của cô bị giam cầm, thân thể bị anh đè nén, ngay cả hai chân cũng bị anh ép thật chặt, hoàn toàn không thể nhúc nhích, dưới tình thế cấp bách, dùng sức cắn lười anh một cái.

Lập tức trong miệng tràn vào mùi vị tanh ngọt, vốn tưởng rằng anh sẽ buông ra, không ngờ anh lại cố chấp mút cô, dây dưa với cô, dung hợp mùi máu tanh với hương vị ngọt ngào của cô...

Cuối cùng cô trở nên an phận, không hề chống lại nữa, bởi vì biết chống lại cũng vô dụng, chỉ có điều chết lặng tùy anh hôn, tùy anh chậm rãi đưa máu của anh vào trong dạ dày cô, để cho cô đau đớn trong lòng đồng thời tan mất ra hơi thở mùi máu tanh.

Thang máy đến tầng một, cửa mở ra, người chờ thang máy thấy cảnh này không ai dám đi vào, vì vậy cửa thang máy lại đóng lại, tiếp tục đi lên trên.

Chờ đến khi anh cảm thấy cô thần thờ, chậm rãi rời khỏi môi cô thì cô lạnh lùng phun ra một câu, “Chừng nào thì anh có thể dừng hứng thú lại với thân thể tôi?”

“Duy Nhất, em biết rõ anh không phải như vậy! Anh yêu em, không phải bởi vì thân thể của em!” Anh giữ cầm cô, để cho cô nhìn vào mắt mình.

Duy Nhất rời ánh mắt đi, giễu cợt, “Yêu tôi? Người từng có bốn người phụ nữ nói yêu tôi? Thật buồn cười!”

“Anh không có bốn người phụ nữ! Anh từng chỉ có Đình Nhi, em đã biết! Người phụ nữ thứ hai do mấy người Đình Ân giới thiệu cho anh, còn chuyển vào ở trong nhà anh, nhưng anh không về nhà! Cái này đã nói với em! Cho tới bây giờ cô ta vẫn không phải là bạn gái anh!” Lãnh Ngạn hận không thể lay động cô tỉnh ngộ.

Ánh mắt Duy Nhất chuyển về phía anh, nhìn thẳng anh, “Vậy bây giờ người kia là?”

“Bây giờ anh chính là tôi nói cho em biết! Cho dù hôm nay em nguyện ý nghe hay không anh đều không thả em đi! Nhất định phải để em nghe xong mới thôi!”

Vừa đúng lúc thang máy mở ra, Lãnh Ngạn túm lấy cô đi ra ngoài.

Duy Nhất thấy chạy không thoát, cũng biết, được rồi, nhất định muốn cô nghe, cô sẽ nghe, coi như chia tay cũng phân rõ ràng!

Sau khi Lãnh Ngạn kéo cô lên xe, chuẩn bị lái xe, Duy Nhất lạnh lùng nói, “Nói trong xe đi, nói nhanh lên một chút, tôi muốn đi!”

Lãnh Ngạn liếc nhìn cô, dùng giọng nói trầm thấp bắt đầu nói chuyện cũ, “Tĩnh Lam là con gái má Tăng, từ nhỏ lớn lên ở nhà họ Lãnh, quan hệ rất thân mật với anh em tụi anh, ở trong mắt anh, cô ấy giống như em gái. Sau đó anh lại đi Nhật Bản, lúc trở về thì cô ấy đã đính hôn với Lãnh Dục, sắp trở thành chị dâu của anh.”

“Khi đó, anh đã có Đình Nhi, nhưng đột nhiên có một ngày, Tĩnh Lam nói cho anh biết, người trong lòng cô ấy là anh, chứ không phải Lãnh Dục, cô ấy không muốn kết hôn với Lãnh Dục, cô ấy muốn gả cho anh. Anh nói với cô ấy đây là không thể, anh và Đình Nhi đã đăng ký kết hôn ở Nhật Bản, mà cô ấy cũng có vị hôn phu.”

“Nhìn ra được, Tĩnh Lam rất đau lòng, nhưng cũng không nói thêm gì, chỉ kéo dài lại kéo dài thêm thời gian kết hôn với Lãnh Dục. Sau đó, anh và Lãnh Dục ra nước ngoài bàn luận một số nghiệp vụ lớn, Đình Nhi... Qua đời ngoài ý muốn, cô ấy bắt đầu quan tâm anh, lặng lẽ làm rất nhiều việc vì anh, anh vừa cảm kích lại đồng thời sợ hãi. Cho nên, anh bắt đầu không về nhà.”

“Khi còn bé, Lãnh Dục và anh có thật nhiều mâu thuẫn, sau khi trưởng thành ngược lại chung đụng rất hòa hợp, cha đã giao công ty cho anh ấy, anh ấy đương nhiên sẽ không nhắc lại đề phong anh đoạt tài sản nhà họ Lãnh, cộng thêm cá tính ngày càng thành thực, cuối cùng hai anh em anh trở thành anh em đứng giữa, cho nên anh cần không dám đứng trước mặt Tĩnh Lam, để tránh lãnh Dục hiểu lầm.

“Có một lần, Tĩnh Lam đột nhiên gọi điện thoại cho anh, nói cô ấy đang ở phòng khám tư nhân nào đó, sắp không chịu nổi nữa. Anh không biết cô ấy xảy ra chuyện gì, chạy tới chỗ cô ấy nói, cô ấy đang nằm trong phòng cấp cứu ở phòng khám, bác sỹ nói cô ấy phá thai bị băng huyết, đang cấp cứu bên trong.”

“Lúc ấy anh vừa nghe thì nóng ruột, chuẩn bị gọi điện thoại thông báo cho Lãnh Dục. Nhưng vừa đúng lúc bác sỹ phẫu thuật đi ra, nói cho anh biết,

bệnh viện bọn họ đã không có cách nào xử lý tình huống của Tĩnh Lam, muốn anh lập tức đưa đến bệnh viện lớn, vì vậy, anh không kịp gọi điện thoại, vội chuyển Tĩnh Lam đến bệnh viện.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 150: Quá khứ của Lãnh Ngạn 2

“Phẫu thuật tiến hành nhiều giờ, cuối cùng, lúc bác sỹ đi ra nói Tĩnh Lam sinh non thai hơi lớn, lúc phẫu thuật làm không tốt dẫn đến băng huyết, hơn nữa ở phòng khám tư nhân lại chậm trễ hồi lâu, cho nên, mặc dù bây giờ cứu được cô ấy, nhưng cô ấy vĩnh viễn mất quyền làm mẹ.”

“Anh ngây dại, đột nhiên nhớ tới nên gọi điện thoại cho Lãnh Dực, sau đó cùng y tá đưa cô ấy vào phòng bệnh. Cô ấy còn rất yếu ớt, khẽ ngẩng dậy, muốn nói chuyện với anh. Cô ấy hỏi anh có biết vì sao cô ấy muốn bỏ đứa bé của cô ấy và Lãnh Dực không. Thật ra anh hiểu rõ, nhưng mà anh chỉ có thể nói không biết.”

“Sau đó cô ấy giải thích với anh, cô ấy nói bởi vì yêu anh, bởi vì cô ấy yêu anh, cô ấy thật sự không muốn làm trái với lòng mình gả cho Lãnh Dực. Còn nói, dù sao bây giờ anh cũng độc thân, cô ấy có thể tốt với anh hơn Đình nhi. Anh đương nhiên không đồng ý với đề nghị của cô ấy, nhưng cô ấy vừa mới phẫu thuật xong, anh không muốn kích thích cô ấy, chỉ có thể an ủi, muốn cô ấy nghỉ ngơi thật tốt.”

“Mà anh không biết, lúc này Lãnh Dực đã đến bệnh viện, hơn nữa đang đứng ở ngoài cửa phòng bệnh, nghe từng lời tui anh nói mà tiến vào. Khi anh thấy ánh mắt hoảng sợ của Tĩnh Lam thì mới quay đầu lại nhìn, Lãnh Dực nổi giận đùng đùng đi về phía anh, nắm anh một quyền, nói anh giết chết đứa bé của anh ấy, muốn anh trả cho anh ấy!”

“Anh muốn giải thích, lại cảm thấy mình không biết giải thích như thế nào, Tĩnh Lam đúng là vì anh mà mất đứa bé. Tĩnh Lam thấy tình cảm của mình bị Lãnh Dực phát hiện, dứt khoát không quan tâm, thần nhiên nói muốn hủy bỏ hôn ước với Lãnh Dực. Lãnh Dực nghe xong đau lòng muốn chết, Tĩnh Lam là cô gái anh ấy thích nhiều năm, không dễ gì hai người mới trưởng thành, có thể kết hôn, lại bởi vì anh mà ra kết quả này.”

“Anh nóng lòng giải thích mình và Tĩnh Lam không có quan hệ gì, cho nên lập tức nói anh sẽ không lấy cô ấy, giữa anh và cô ấy không có gì. Lời vừa nói ra, Tĩnh Lam lập tức hôn mê bất tỉnh, Lãnh Dực luống cuống, vừa gọi bác sỹ tới vừa giận dữ với anh, nói anh là người đàn ông không có trách nhiệm! Hơn nữa bắt chấp tất cả, đánh nhau với anh.”

“Anh không muốn đánh nhau với anh ấy, vẫn nhẫn nhịn, cuối cùng bảo vệ của bệnh viện kéo tui anh ra. Anh thấy Lãnh Dực ở đây, anh lập tức rời khỏi bệnh viện, anh vốn không nên ở đây. Mấy ngày sau, Tĩnh Lam xuất viện, ngây ngốc nhìn anh, sắc mặt tái nhợt. Trong lòng anh vẫn không đành lòng, anh nghĩ một người phụ nữ cả đời không thể làm mẹ nhất định vô cùng đau khổ, mà dù nhiều dù ít cũng liên quan đến anh.”

“Cuối cùng anh lựa chọn rời khỏi nhà, lang thang khắp nơi bên ngoài, một mình quanh quẩn trong khách sạn, hy vọng anh biến mất có thể khiến cho Tĩnh Lam quên anh, nhưng mà anh sai rồi. Ngày đó là sinh nhật Lãnh Dực, anh ấy đã sớm gọi điện thoại cho anh về nhà ăn cơm.”

“Anh nghĩ sinh nhật anh ấy thì anh vẫn nên về, buổi tối anh ấy uống rất nhiều rượu, anh cũng uống cùng với anh ấy, hai người đều hơi say, nhất là anh, vốn không thể uống nhiều, cho nên, vì sao mình lại lên tầng trên chính anh cũng không biết.”

“Ở khu vực quanh trên cầu thang, Tĩnh Lam đột nhiên xông ra, sắc mặt tái nhợt giống như tờ giấy, cặp mắt trống rỗng vô hồn, ngây ngốc nói, ‘Lãnh Ngạn, em yêu anh.’ Lúc ấy anh ngây dại, sau đó cô ấy đột nhiên xông tới, chủ động hôn anh, lúc này trong đầu anh hoàn toàn trống rỗng, hoàn toàn bị cô ấy hù dọa, mà Lãnh Dực đột nhiên xuất hiện, bắt đầu lớn tiếng trách cứ anh.”

“Mắng rất khó nghe, những bóng ma của tuổi thơ anh lại xông ra lần nữa, anh ấy nói anh là con hoang, là tiện chủng * do kẻ đẻ tiện sinh, giành người phụ nữ của anh ấy, đoạt tài sản của anh ấy, nói anh xem là gì, hoàn toàn không nên xuất hiện ở nhà họ Lãnh, anh ấy lấy thân phận chủ nhân nhà họ Lãnh ra lệnh cho anh cút đi.”

(*) tiện chủng: đẻ tiện, bi ối, kẻ hèn

“Tĩnh Lam đột nhiên quỳ xuống cầu xin cho anh, cần xin anh ấy tha thứ cho anh, tha thứ cho cô ấy, lúc ấy anh rất buồn khổ, thật ra thì anh và cô ấy không hề có chút quan hệ nào, tại sao phải thỉnh cầu Lãnh Dực tha thứ?”

“Nhưng sau khi Lãnh Dực thấy cô ấy cầu xin cho anh thì càng tức giận hơn, gần như gào thét lên với anh, muốn anh dùng cách thức cũ giải quyết chuyện này với anh ấy, cách thức cũ của tui anh chính là đua xe, người nào thắng người đó làm chủ, chắc ý tứ của anh không khác quyết đấu cho lắm, người nào thắng người đó cùng một chỗ với Tĩnh Lam.”

“Thật ra lúc học trung học anh là cao thủ đua xe, nhưng mỗi một lần anh đều để cho Lãnh Dực thắng mình, bản thân anh cũng không biết vì sao, có thể bởi vì ở nhà họ Lãnh anh là một kẻ tự ti, ăn nhờ ở đậu, vì muốn tương đối yên bình, anh nguyện ý uất ức bản thân, nhưng mà lần này anh không muốn quyết đấu với anh ấy, bởi vì đánh cuộc này không phải điều anh muốn, cho tới bây giờ anh vẫn chưa từng muốn người phụ nữ của anh ấy.”

“Anh ấy thấy anh không chịu lên xe, còn chỉ vào lỗ mũi của anh mà mắng, nói anh ném mặt mũi của nhà họ Lãnh, không xứng làm người nhà họ Lãnh, ai

thua thì rút ngay ra khỏi nhà họ Lãnh, cũng mạnh mẽ đẩy anh vào trong xe. Sau đó đi trước anh một bước, lái xe đi.”

“Anh vốn đuổi theo một đoạn đường, nhưng sau lại cảm thấy chuyện này thật nhảm chán nên đổi đường đi. Anh nghĩ nếu Lãnh Dực muốn anh biến đi, vậy anh sẽ rút đi, anh vốn không có hứng thú với phú quý và địa vị nhà họ Lãnh, cho nên nhân lúc trời tối anh đã thu dọn đồ đi Nhật Bản.”

“Mấy ngày sau nhận được điện thoại trong nhà, nói Lãnh Dực bị tai nạn xe cộ bỏ mình, muốn anh lập tức trở về nhà. Anh rất hối hận, nếu đêm hôm đó anh tiếp tục đi cùng không chừng Lãnh Dực sẽ không chết. Anh nên nghĩ Lãnh Dực uống rượu như vậy, còn lái xe quá nhanh là chuyện rất nguy hiểm.”

“Thật ra thì Lãnh Dực là người tốt, hơn nữa trong khoảng thời gian anh từ Nhật Bản trở lại vẫn coi anh như em trai mà đối xử, anh lại gián tiếp hại chết anh ấy. Thật ra, anh vô tâm tổn thương bất kỳ ai, nhưng dù sao khi anh làm tổn thương người khác, có lẽ sự tồn tại của anh với người khác chính là một kiểu tổn thương.”

“Thầy tướng số má Tăng mới nói anh khắc vợ, anh đương nhiên không tin, mà hiện tại, quả thật anh khiến mỗi người không sung sướng.”

“Nếu như không có anh, mẹ của anh có lẽ sẽ có cuộc sống tốt hơn, không đến nỗi vì anh mà chịu uất ức với cha; nếu như không có anh, mẹ Lãnh Dực cũng sẽ không hận anh thấu xương, lúc đến bên bờ hồ rửa tay anh lại trượt chân ngã vào trong hồ; nếu như không có anh, Lãnh Dực và Tình Lam sẽ là cặp vợ chồng ân ái; nếu như không phải bởi vì muốn sinh con cho anh, Đình Nhi sẽ không chết. Từ nhỏ anh đã cảm thấy mình là một người dư thừa, mà sự thật chứng minh anh chính là như vậy...”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 151: Quá khứ của Lãnh Ngạn 3

“Anh không dám tham gia tang lễ của Lãnh Dực, không dám đối mặt với đôi mắt kia của Lãnh Dực, mặc dù chỉ là di ảnh, anh cũng có thể tưởng tượng Lãnh Dực sẽ nói gì với anh, anh ấy nhất định sẽ nói anh là hung thủ hại chết anh ấy, muốn anh đền mạng cho anh ấy. Càng hồng bét chính là, Lãnh Dực chết đi đã kích thích hai người, một là cha anh, ông giận đến tái phát xuất huyết não mà chết; còn người khác chính là Tình Lam, cô ấy điên rồi, không, chính xác mà nói, sau khi sinh non cô ấy đã hơi thất thường. Lãnh Dực vừa chết, cô ấy hoàn toàn điên rồi. Anh nghĩ, anh thật sự trở thành kẻ có tội, nhiều người chết như vậy cuối cùng cũng chỉ vì anh là con riêng không nên tồn tại trên thế gian.”

“Sau khi nhận được tin cha anh chết anh mới trở về nhà họ Lãnh, tiếp quản tất cả sản nghiệp nhà họ Lãnh. Mà bệnh Tình Lam càng ngày càng tệ. Lúc thì coi anh như Lãnh Dực, khóc cầu xin tha thứ, lúc thì nhận ra anh là Lãnh Ngạn, ôm anh muốn gả cho anh. Anh và má Tăng đưa cô ấy đến bệnh viện tâm thần, mời bác sỹ giỏi nhất trị bệnh cho cô ấy.”

“Nhưng cô ấy ở bệnh viện lại càng tồi tệ, mỗi ngày la hét muốn về nhà, cả ngày ở trong trạng thái cáu kỉnh, ở trong phòng bệnh đâm đầu vào tường, thậm chí đâm vào cửa sổ thủy tinh, tự làm khổ nghiêm trọng, để cho bề đầu chảy máu, bác sỹ đòi phòng bệnh cho cô ấy, vách tường lót toàn bộ nệm êm, cô ấy không còn cách nào tự tổn thương bản thân, nên lấy tay giết tóc, dùng móng tay cào mình, cả người đều vết thương như cũ, hoàn toàn chỉ có thể dùng thuốc an thần không chế cảm xúc, nhưng dùng thuốc an thần thời gian dài như vậy cũng không được, cuối cùng bác sỹ đề nghị tui anh mang cô ấy về nhà, có thể sự áp lực của gia đình sẽ có trợ giúp cho bệnh tình của cô ấy.”

“Cho nên anh và má Tăng dẫn cô ấy trở về nhà họ Lãnh, mỗi ngày bác sỹ tới kiểm tra cho cô ấy, cứ như vậy trong một khoảng thời gian ngắn, bệnh của cô ấy mới dần có tiến triển tốt. Mặc dù vẫn hoảng hoảng hốt hốt, nhưng ít ra không phải không kiểm chế được, chỉ có điều lúc anh ở nhà nhìn anh cười mơ màng, luôn hỏi anh khi nào đi kết hôn.”

“Má Tăng cảm thấy rất lúng túng, cho nên nói mang Tình Lam về quê, anh đối mặt với Tình Lam mỗi ngày quả thật cảm thấy nhức đầu, cho nên không ngăn cản, ngày đó ba người nhà họ đã đi. Qua một khoảng thời gian, anh nhớ tới nên hỏi tình huống của Tình Lam, gọi điện thoại về quê, do cháu ở quê của bọn họ nhận, cậu ta nói bệnh Tình Lam phát tác nên tự sát, tới bệnh viện trong thành phố.”

“Anh rất kỳ lạ, sao bọn họ trở lại mà không tìm anh, vì vậy phái người hỏi thăm bọn họ ở bệnh viện nào, mua hoa tới thăm Tình Lam, anh nghĩ dù là bạn bè bình thường bị ngã bệnh đi thăm cũng là việc nên làm, huống chi là con gái của má Tăng đối đãi với anh như con đẻ, đồng thời cũng là bạn gái anh trai mình.”

“Khi anh tìm được bọn họ thì bọn họ rất kinh ngạc, Tình Lam vẫn còn nhận ra anh, vừa tới anh đã nhào tới ôm khóc. Anh hỏi má Tăng, sao trở lại không tìm anh, bọn họ ở nhà họ Lãnh cả đời, coi như người nhà họ Lãnh, má Tăng nói, dáng vẻ của Tình Lam như vậy, không muốn gây thêm phiền toái cho anh.”

“Anh rất đau lòng, Tình Lam như bây giờ hoàn toàn là trách nhiệm của anh. Anh muốn bọn họ yên tâm, anh sẽ đối xử với Tình Lam như đối với em gái kết nghĩa, muốn bọn họ đừng khách khí với anh, hơn nữa anh mời bọn họ trở lại nhà họ Lãnh, má Tăng sống chết không đồng ý, cuối cùng anh hết cách rồi, không thể làm gì khác hơn là bố trí phòng ở bên ngoài cho bọn họ.”

“Có một ngày, là trung thu, anh rất hào hứng với nó, bởi vì dù sao mình cũng một mình, má Tăng gọi điện thoại kêu anh tới cùng ăn cơm, anh nghĩ, đã lâu mình không thăm họ, cũng nên tới thăm một chút, nên đồng ý tới. Đêm hôm đó sau khi tan tiệc, anh mua chút quà tặng rồi mới tới nhà má Tăng, trời đã tối rồi, trên đường đột nhiên phát hiện Tình Lam tóc tai bù xù, áo xộc xệch núp ở khúc cua.”

“Anh vội vàng xuống xe, còn chưa đi đến bên cạnh cô ấy, lại có một kẻ lang thang chui ra từ bên cạnh thùng rác lớn, động tay động chân với Tĩnh Lam. Anh xông lên dạy dỗ kẻ đó một trận, kẻ lang thang trước đi ném lại một câu nói, có gì đặc biệt hơn người, một mặt điên, đã sớm là hàng nát rồi, vừa bị người khác chơi đùa!”

“Anh hoảng hốt, vội vàng hỏi kẻ đó đã xảy ra chuyện gì, thì ra vừa rồi Tĩnh Lam hoảng hốt ở đây, trong miệng đọc ‘Lãnh Ngạn, Lãnh Ngạn,’ có mấy lưu manh tới đây, thấy thần trí của cô không tỉnh táo, người này nói mang cô ấy đi tìm Lãnh Ngạn, người kia nói mình là Lãnh Ngạn, để cho Tĩnh Lam... Khó trách quần áo của cô ấy bị kéo rách nát bét. Anh rất khổ sở, ôm Tĩnh Lam vào nhà má Tăng. Tĩnh Lam còn hoảng hoảng hốt hốt, trong giây lát khi nhìn thấy anh, ngơ ngác hỏi, ‘Anh là ai?’”

“Anh nói anh là Lãnh Ngạn. Cô ấy không tin, cô ấy nói anh lừa cô ấy, nói vừa rồi còn đồng ý cưới cô ấy, vừa rồi còn thân mật với cô ấy, hơn nữa cùng cô ấy... Kết quả lại ném cô ấy đi. Đối mặt với cô ấy như vậy, anh thật sự không biết nên làm sao. Bữa cơm trưa thu đoàn viên này thật sự quá tệ!”

“Càng hồng bét còn ở phía sau, má Tăng đột nhiên ngã bệnh, hơn nữa bệnh còn rất nghiêm trọng. Mà cha của Tĩnh Lam, ông ấy có một chân giả, bản thân không thể tự chăm sóc, sao chăm sóc được Tĩnh Lam? Tĩnh Lam bắt đầu điên cuồng chạy bên ngoài, có lúc đột nhiên xuất hiện giữa đường cái, dọa chết lái xe. Lúc thì cô ấy ở giữa đường cười to khóc lớn, không ai cười cô ấy rồi, không ai muốn cô, Lãnh Ngạn là người xấu. Có lúc cảnh sát tới xua đuổi cô ấy, cô ấy ôm lấy cảnh sát người ta, muốn cảnh sát cưới cô về nhà...”

Lãnh Ngạn chưa từng nói nhiều như vậy, lúc đầu Duy Nhất bị bắt buộc nghe, cuối cùng dần dần bị hấp dẫn, trong lòng vô cùng xúc động, “Cho nên, anh mới cưới cô ấy?” Duy Nhất lạnh lùng hỏi.

Lãnh Ngạn hít sâu một hơi, “Trước em, người phụ nữ duy nhất để cho anh cảm động là Đình Nhi, sau khi Đình Nhi ra đi, anh cho rằng lòng mình đã chết, cho nên trong lúc má Tăng bệnh nặng, anh nghĩ thật lâu, sau khi má Tăng trăm tuổi thì ai chăm sóc Tĩnh Lam? Thật ra thì anh vẫn luôn là người cô độc, cũng có lý giải nhất định với người bị bệnh tâm thần, hoàn cảnh trị liệu nhiều khi có tác dụng hơn thuốc. Nếu anh không có ý định yêu ai nữa, không có ý định kết hôn, chỉ bằng cưới Tĩnh Lam, ít nhất có thể để cho cô ấy danh chính ngôn thuận ở nhà họ Lãnh, có rất nhiều người chăm sóc cô ấy, coi như chuộc tội cũng được, cảm ơn cũng được, cái gì cũng được.”

“Cho nên anh kết hôn với cô ấy, chỉ là ký một chữ, tuyên thệ trước mặt cha xứ, không có một khách mời, toàn thể giới trừ người nhà họ Lãnh, không ai biết anh kết hôn, kể cả tụi Tiêu. Vì vậy anh có một hôn nhân theo hình thức, sau khi kết hôn, anh vẫn giữ thói quen trước kia, rất ít khi về nhà, nhiều nhất một tuần một lần thăm bọn họ. Anh cũng chưa từng chạm vào Tĩnh Lam, nhưng Tĩnh Lam giống như rất vui vẻ, tinh thần thật sự tốt hơn nhiều, có lúc vẫn còn tỉnh táo, anh nghĩ như vậy cũng đáng giá, cuộc sống như thế có thể kéo dài thật lâu.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 152: Tôi nên làm như thế nào?

“Chuyện sau này thì em đã biết căn bản. Má Tăng cảm thấy có lỗi với anh, làm liên lụy đến anh, lại hại nhà họ Lãnh không có con cháu, cố ý nói muốn anh và Tĩnh Lam ly hôn, anh cảm thấy không cần thiết, trừ phi Tĩnh Lam có thể tìm được người chân chính chăm sóc cho cô ấy, nếu không, sự tồn tại của cô ấy với anh mà nói cũng chỉ là thêm cái miệng ăn cơm mà thôi. Nhưng nghĩ lại, có phải má Tăng sợ anh khắc tĩnh Lam không, cho nên thử lấy chuyện ly dị ra đề cập với Tĩnh Lam, ai ngờ Tĩnh Lam lập tức nổi điên.”

“Má Tăng thấy thế cũng chỉ có thể thôi, nhưng đưa ra đề dìm hoang đường, vì lưu lại hậu thế cho nhà họ Lãnh, anh vốn không đồng ý, không chịu nổi bà dây dưa giằng vò, anh nghĩ trên thế giới này cũng có rất nhiều người con gái tham tiền, nếu họ nguyện ý bán mình đổi lấy lợi ích, anh là người làm ăn, hoàn toàn có thể coi nó là khoản giao dịch. Cho nên, ngày đầu tiên, anh uống rượu say mềm...”

Duy Nhất nhớ lại buổi tối khổ sở đó, anh thô bạo tuyệt đối không thương hương tiếc ngọc, thì ra coi cô là cô gái ham hư vinh, làm ăn mà thôi.

Nhớ tới nói đến khắc vợ, cô cười lạnh, “Không phải anh khắc vợ sao? Sao lại không sợ khắc đến người ta?”

Lãnh Ngạn khẽ dừng lại, “Khi đó anh còn chưa tin khắc vợ, nói thế nào cũng là người được giáo dục bậc cao. Đình Nhi qua đời, kết quả điều tra của cảnh sát là bị kinh sợ khủng khiếp, đây là kết quả kiểm nghiệm khoa học, có sức thuyết phục hơn khắc vợ. Sau tụi Tiêu trẻ người non dạ giới thiệu bạn gái cho anh, còn cho người ta công khai vào ở nhà anh, ngại vì thể diện hai bên, anh không có cách nào đuổi đi, không thể làm gì khác hơn là trốn không về nhà, dù sao anh cũng không thường về nhà, ai ngờ người phụ nữ kia lại bị điện giật chết.”

“Cảnh sát tới điều tra, dây điện bên ngoài bị gió thổi đứt, đề nghị anh kiểm tra những chỗ khác, lần đó, anh để người kiểm tra toàn bộ dây điện ở nhà họ Lãnh, phát hiện rất nhiều dây điện đã hỏng, không thay thế sẽ có nguy cơ gặp nguy hiểm.”

“Lúc này anh mới bắt đầu hơi hốt hoảng, có phải người giới thiệu nữ nào tiếp xúc với anh thật sự sẽ bị anh khắc không? Mặc dù ngoài ý muốn, là tình cờ, nhưng quá nhiều tình cờ cũng sẽ khiến cho lòng tin của người ta bị dao động, thậm chí bao gồm Tĩnh Lam, cũng bởi vì yêu anh mới biến thành như bây giờ, nếu không có anh, cô ấy sẽ trải qua cuộc sống hạnh phúc với Lãnh Dực.”

Duy Nhất không nói, Lãnh Ngạn nhẹ nhàng kéo tay cô, “Duy Nhất, phải nói anh cũng nói rồi, anh vốn muốn thuận lợi vui vẻ cưới em, dùng hình thức

pháp luật trói buộc em ở bên cạnh anh, nhưng mà, cũng vì do dự chuyện khác vợ, mặc dù má Tăng nói bát tự của chúng ta hợp nhau, nhưng anh vẫn còn lo lắng, khi anh do dự, ngày đó Tình Lam tới bệnh viện lại trùng hợp đi qua tiệm chụp ảnh kia, nhìn thấy hình của chúng ta, tự sát lần nữa...”

Giờ phút này, tức giận trong lòng Duy Nhất lại biến mất, dâng trào lại là bi thương, lạnh lẽo trong lòng giống như ngâm mình trong băng.

Cô không tránh tay Lãnh Ngạn, chỉ chảy nước mắt hỏi anh, “Lãnh Ngạn, anh nói cho tôi biết những điều này, anh muốn tôi làm thế nào? Anh muốn tôi làm thế nào?”

Lãnh Ngạn ngẩn ngơ, cúi đầu, “Em muốn làm gì thì làm...”

Duy Nhất khóc lớn lên, “Tại sao anh lại kết hôn với cô ta? Tại sao? Không sai, cô ta rất đáng thương, nhưng trên thế giới này cách giúp đỡ cô ta còn có rất nhiều, không phải anh có nhiều tiền sao, anh có thể nuôi cô ấy, nuôi cô ấy cả đời, thậm chí tôi nguyện ý chăm sóc cô ta cùng anh, nhưng tại sao anh lại cố tình chọn con đường không có lối về!”

Lãnh Ngạn há to miệng, chán nản, “Anh thật sự không ngờ sẽ gặp được em, sẽ yêu em coi trọng em, anh cho rằng trái tim anh đã chết rồi, trên đời này anh chỉ là cái xác không hồn mà thôi, có kết hôn hay không kết hôn với ai cũng giống nhau, hơn nữa, bệnh của Tình Lam, nguyên nhân chính là vì muốn kết hôn với anh, sau khi cô ấy kết hôn thật sự dần tiến triển tốt, mấy năm sau đại đa số đều rất bình tĩnh, có lúc như người bình thường. Nhưng mà, sau khi anh gặp em anh mới biết mình ngu xuẩn bao nhiêu...”

Duy Nhất khóc lắc đầu, “Đúng! Cuối cùng anh cũng phát hiện mình sai rồi, vậy anh tính sửa sai như thế nào? Anh chỉ cần nói ly hôn, cô ta sẽ tự sát tự mình hại mình, anh nhẫn tâm sao? Như vậy, để cho tôi trở thành nhân tình cả đời làm người không thấy được ánh sáng sao? Tôi không cam lòng!”

“Không! Anh sẽ không để cho em chịu uất ức! Tin tưởng anh, cho anh thời gian, anh nhất định sẽ xử lý xong! Anh tuyệt đối không để cho em giống như mẹ cả đời danh bất chính ngôn bất thuận!” Lãnh Ngạn đau lòng bế cô vào trong ngực.

Hơi thở quen thuộc đập vào mặt, Duy Nhất khóc đến thở không ra hơi, cô yêu anh, cô không thể lừa gạt trái tim mình, nhưng mà, yêu như vậy cô không muốn, cũng không dám muốn! Cô há to miệng mà hít lấy hơi thở của anh, vẫn hồ hập đến ngực phát đau.

Có lẽ đây là lần cuối cùng cô dựa vào trong ngực anh, có lẽ từ nay về sau, cô không có cách nào đến gần Lãnh Ngạn như vậy, nếu thế để cho cô tham lam một lần, ngửi đủ hơi thở của anh, vĩnh viễn ghi nhớ trong lòng không quên!

Lãnh Ngạn cảm nhận được động tác mờ ám của cô, ôm cô chặt hơn, thì thầm bên tai cô, “Duy Nhất, em đứng là duy nhất trên đời này của anh, người yêu duy nhất, người thân duy nhất, chỗ dựa duy nhất, nhớ thương duy nhất, không có em, anh sống không có chút ý nghĩa nào!”

Anh sống nội tâm có thể nói ra như vậy cũng coi là giới hạn cao nhất, Duy Nhất nghe vào trong tai, đau trong lòng, cô lặng lẽ cắn đứt nút áo sơ mi trên ngực anh, vô ốc tím bẽ tan tành được cô dán lại vẫn treo trên cổ Lãnh Ngạn, nhưng đồ đã vỡ vụn dù có dán lại chỉnh tề, vẫn có vết rách!

Cô lau mạnh nước mắt lên áo sơ mi của anh lần cuối cùng, sau đó khe khẽ đẩy anh ra, ngửa mặt lên, nhìn anh chăm chăm, hỏi khẽ, “Lãnh Ngạn, tôi hỏi anh, nếu khi anh nói ly dị Tình Lam lại tự sát một lần nữa, anh sẽ làm sao?”

Lãnh Ngạn cười âm trầm, “Theo cách em nói, anh bị vậy trong trò chơi tự sát rồi hả?”

Duy Nhất lắc đầu, “Lãnh Ngạn, đừng nói anh không nhẫn tâm, tôi cũng không đành lòng, nếu cô ta tự sát lần nữa, lương tâm cả anh và tôi sẽ lo lắng cả đời. Lãnh Ngạn, tôi tin anh yêu tôi, cũng như tôi yêu anh, nhưng tôi không giống Tình Lam, không có anh, tôi vẫn có thể sống tốt, mà cô ta thì không thể!”

“Em có ý gì?” Lãnh Ngạn cảnh giác nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 153

Cô lau nước mắt còn sót lại nơi khóe mắt, tâm tình dần bình tĩnh, “Lãnh Ngạn, chuyện xưa của anh thật dài thật là dài, từ lúc mới bắt đầu tôi còn căm hận anh, nhưng sau khi nghe đến cuối, hận đã không còn, có chi là oán, oán gì? Ông trời trêu ngươi chúng ta oán lẫn nhau? Tôi không biết. Tôi bắt đầu hiểu được, duyên phận thật kỳ diệu, chính là bởi vì cho anh và Tình Lam một hôn lễ hình thức, mới có tôi đây một nữ thay thế xuất hiện, nếu không chúng ta có thể vĩnh viễn không gặp mặt, nhưng mà, cũng bởi vì có sự tồn tại của cô ta, chúng ta mới không thể trở về ban đầu. Đây là cuộc sống, mỗi người đều có vị trí của riêng mình, làm chuyện mình nên làm, giữa chúng ta vốn chỉ là một chuyện xưa, một tuồng kịch, kịch tàn người tan, đều tự trở về, như vậy rất tốt!”

Cô khẽ mở cửa, xuống xe, không do dự nữa, không quay đầu lại.

Lãnh Ngạn ngẫm nghĩ ý tứ trong lời nói của cô, nhìn bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn gầy yếu của cô đến mất hồn, trong lúc nhất thời lại quên giữ lại...

Một mình đi trên đường đèn neon lấp lánh, đầy lòng thê lương đối lập rõ rệt với con đường phồn hoa, đau, cười khổ, cô thờ dài, có yêu là đủ rồi, ít nhất tim của anh thuộc về cô, giống như đèn neon kia, chỉ lóe lên trong đêm tối, nhưng ánh sáng cả đêm đã đủ khắc ghi cả đời...

“Duy Nhất -” giọng nói bất lực của anh xuyên qua đám người, xuyên qua đêm tối, như mũi nhọn đâm vào lòng cô.

Như ánh đèn mất trật tự đầy đất, lòng của cô tan nát dưới đất. Che miệng lại, nước mắt lại càng giàn giụa tứ tung, bước chân rời đi càng thêm kiên định...

Mà ánh mắt của anh vẫn đuổi theo cô, cho đến khi cô tan biến trong biển người, không chỗ tìm kiếm, trong đôi mắt đột nhiên đau rất khó chịu, có một số việc, đã làm thì phải có trách nhiệm...

Một đêm đó, Duy Nhất mệt mỏi đến cực điểm cả về thể xác và tâm hồn. Ngày hôm sau bắt đầu xin nghỉ, nghỉ ngơi liên tục khoảng mấy ngày, ngủ trong khách sạn, mặc dù như vậy cũng không cách nào bổ sung lại thể lực.

Mặc dù Doãn Từ Nhiên không biết rốt cuộc cô và Lãnh Ngạn đã xảy ra chuyện gì, nhưng biết cô như vậy là bởi vì Lãnh Ngạn, mấy ngày nay cũng không đi công ty, ngày ngày tới khách sạn coi chừng cô, kết quả đưa tới, ngày nào đó ông cụ Doãn tìm tới cửa.

“Cha, tại sao lại là cha?” Chuông cửa kêu loạn, Doãn Từ Nhiên mở cửa, hoàn toàn không ngờ cha mình tìm đến cửa.

Ông cụ Doãn hừ một tiếng, đẩy con trai ra, sai bước đi vào phòng, đứng chính giữa phòng trách cứ, “Hai anh em con thật có tiền đồ! Một không biết đảo hôn có dụng ý gì, rõ ràng đã về nhà lại dọn ra ngoài ở, cũng không tới quản lý công ty, còn con thì sao? Có nhà không về, ở khách sạn bên ngoài, không trở về nhà thì thôi đi, lại còn học thói của anh trai mặc kệ công ty liên tục vài ngày! Cha khổ sở cả đời gây dựng giang sơn, uống công tằng lại cho hai đứa, các con còn không quý trọng? Chẳng lẽ muốn lão già là cha đây còn phải đi liều sống liều chết nuôi sống các con?”

“Cha, con xin lỗi, mấy ngày nay tình huống đặc biệt, ngày mai con sẽ về công ty.” Doãn Từ Nhiên không định đánh thức Duy Nhất đang ngủ, nhẹ giọng nói.

“Hừ! Về công ty?” Ông cụ Doãn trừng mắt liếc con trai, “Hôm nay cha tới đây để xem xem, rốt cuộc con giờ trở về gì ở đây! Là cái gì mê hoặc con thành như vậy, quên cả cha mẹ, tổ tông, công ty!”

Ông cụ Doãn nói xong bắt đầu đi lại chung quanh phòng, Doãn Từ Nhiên thấy vậy, vội vàng ngăn cha mình lại, “Cha, cha đang làm gì vậy!? Nói thế nào con cũng là người trưởng thành, nên có chút không gian riêng tư!”

“Cút ngay!” Ông cụ Doãn giọng cao gáy trong tay, đánh một trượng lên người con trai.

Duy Nhất đã tỉnh, nghe âm thanh, từ trong phòng chạy ra, đúng lúc đụng phải ông cụ Doãn đi vào.

Ông cụ Doãn vừa nhìn thấy Duy Nhất thì lập tức giận đến cả người run rẩy, vung gậy đánh loạn lên người Doãn Từ Nhiên, trong miệng mắng, “Tên súc sinh này! Không nên thân! Hôm nay... Hôm nay tao không đánh chết mày sẽ thẹn với tổ tông nhà họ Doãn!”

Duy Nhất thấy thế vội vàng khuyên can, “Bác trai, bác đừng đánh Từ Nhiên! Như vậy sẽ đánh hỏng anh ấy! Từ Nhiên làm chuyện bậy chỉ cần anh ấy sửa lại là được!”

Ông cụ Doãn vốn định trút giận một mình Doãn Từ Nhiên, Duy Nhất ra khuyên can, ông lập tức chuyển mũi nhọn về phía Duy Nhất, “Nhiệm tiểu thư, cô là con gái, con gái quan trọng nhất chính là tự trọng, cô có hiểu không? Cô lẳng lơ như vậy không phải phụ lòng Lãnh Ngạn sao? Phụ nữ tâng tọng lương tâm theo lệ cũ phải dìm lòng heo đó!”

Duy Nhất bị ông ta nói trên mặt lúc đỏ lúc trắng, cái tên Lãnh Ngạn này gợi lên chuyện đau lòng của cô, cô và Lãnh Ngạn có quan hệ sao?

Doãn Từ Nhiên thấy Duy Nhất vô tội bị trách móc, rất tức giận, kéo Duy Nhất lại giấu cô ở phía sau, nói với ông cụ Doãn, “Hôm nay có phải cha uống lộn thuốc không? Thấy một mắng một, Duy Nhất không trêu chọc cha, cha mắng cô ấy làm gì?”

Ông cụ Doãn càng thêm tức giận, chỉ vào mũi con trai mắng to, “Có tiền đồ! Con trai mắng ông đây, thật sự có tiền đồ! Tao... Hôm nay tao phải đánh chết mày!”

Ông cầm gậy tàn trên bàn trà đập lên đầu Doãn Từ Nhiên.

Doãn Từ Nhiên lập tức nghiêng đầu theo bản năng, cái gậy tàn vừa đúng đập vào Duy Nhất, Duy Nhất né tránh không kịp, trên trán lập tức chảy máu tươi ròng ròng.

Doãn Từ Nhiên bị dọa sợ, gào to với ông cụ Doãn, “Cha đúng là điên!” Gào xong lập tức ôm lấy Duy Nhất chạy ra ngoài.

Ông cụ Doãn cũng bị giật mình, theo sát phía sau.

Bên ngoài phòng cấp cứu khoa ngoại, Doãn Từ Nhiên đi tới đi lui trên hành lang, ông cụ Doãn cũng ngồi trên ghế dài bên cạnh, không ngừng dùng tay áo lau mồ hôi.

Doãn Từ Nhiên thấy cha mình cũng hơi căng thẳng, phiền muộn rồi bởi nói với cha mình một câu, “Bây giờ cha vui về rồi chứ? Đã xảy ra chuyện mới hài lòng sao? Tuổi cả bố lớn rồi còn tức giận như thế, khó trách anh cả tình nguyện ở xóm nghèo cũng không nguyện ý về nhà!”

“Thằng nhóc thú! Nói đằng hoàng cho tao, mày và bà xã Lãnh Ngạn có chuyện kia không?” Ông cụ Doãn vẫn canh cánh chuyện này trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 154

“Không có không có không có!” Doãn Từ Nhiên vô cùng không kiên nhẫn, “Cha già rồi mà còn không đứng đắn, cả ngày lẫn đêm nghĩ cái gì!”

Ông cụ Doãn lại đập một gậy tới, “Khốn kiếp! Còn dám mắng ông đây sao?”

Nhưng nét mặt lại dần ra, nói tiếp, “Cha cảnh cáo con, đừng... động lòng với bà xã của Lãnh Ngạn, nhà chúng ta và nhà họ Lãnh là thế giao *, hạng mục lần này chỉ dựa vào đầu tư của Lãnh Ngạn, nếu chọc giận cậu ta, nếu cậu ta rút tiền lại, tổn thất của chúng ta có thể lớn lắm!”

(*) thế giao: quan hệ nhiều đời, mấy đời thân nhau

“Tiền tiền tiền! Cha chỉ biết tiền! Sao con lại có người cha như vậy? Mất mặt!” Doãn Từ Nhiên oán hận nói.

Hai cha con đang náo nhiệt, Duy Nhất được y tá đỡ ra ngoài, trên đầu quấn băng.

Doãn Từ Nhiên lập tức tiến lên đỡ cô, “Duy Nhất, ổn chứ?”

“Chỉ bị thương ngoài da, nhưng có thể sẽ để lại sẹo, chỉ có điều, may mà có tóc che lại, mấy ngày nữa tới cắt chỉ là xong!” Y tá giao Duy Nhất lại cho Doãn Từ Nhiên.

Ông cụ Doãn ở bên cạnh lạnh lùng nói, “Từ Nhiên, mẹ con rất nhớ thương con, từ hôm nay trở đi con chuyển về nhà ở cho cha.”

Doãn Từ Nhiên không trả lời, chỉ đỡ Duy Nhất đi về phía trước.

Duy Nhất đứng lại, nói với Doãn Từ Nhiên, “Em không sao, anh trở về đi, tự em có thể đi khách sạn.”

Doãn Từ Nhiên liếc nhìn ông cụ Doãn, “Duy Nhất, đừng quan tâm cha anh nói gì, ông ấy...”

“Từ Nhiên, đừng nói nữa,” Duy Nhất cắt đứt lời của anh, khẽ đẩy anh ra, nở nụ cười sáng sủa, “Em thật sự không có việc gì, chẳng lẽ anh không tin tưởng Duy Nhất sao? Duy Nhất không thể bị đánh bại!”

Doãn Từ Nhiên cười một tiếng, sờ đầu cô, “Được rồi! Anh tin tưởng em! Có chuyện thì gọi điện thoại cho anh, anh đưa em đến khách sạn.”

“Được rồi!” Duy Nhất nghĩ đến mình được Doãn Từ Nhiên ôm tới bệnh viện, trong người không đồng nào, quả thật phải về khách sạn lấy chút đồ trước.

Sau khi đến khách sạn, Doãn Từ Nhiên dặn cô, “Trở về nằm nghỉ ngơi một chút, anh sẽ đến thăm em!”

“Ừm!” Mặc dù Duy Nhất đồng ý như vậy, nhưng sau khi trở về phòng thu dọn chút đồ, rồi rời khỏi khách sạn.

Từ nhỏ đến lớn, cô đã quen dựa vào chính mình, cuộc sống của cô vẫn luôn độc lập.

Doãn Từ Nhiên gặp rủi ro thì cô có thể thu nhận anh ở lồng chim bồ câu của mình, nhưng khi mình gặp rủi ro thì sẽ không ở trong chỗ ỏ chật chội ‘phòng dành cho tổng thống’ nguy nga lộng lẫy, đây là nguyên tắc.

Chỉ mang một túi nhỏ, cô đi ra khách sạn, việc cần thiết đầu tiên chính là mướn một căn nhà nhỏ, sống cuộc sống tự lập, dĩ nhiên, lấy tình trạng kinh tế của cô bây giờ, không thể quá đắt.

Nơi cô quen thuộc nhất chính là khu nhà cũ, con phố chỗ cô ở đã dỡ bỏ và dời đi nơi khác, tìm được một sân nhỏ ở sát đường.

Chủ cho thuê nhà là một cô gái, cho thuê gác lửng tầng cao nhất, cô thích một chút, có điểm giống tầng trên cùng căn nhà xuân về hoa nở của cô và Lãnh Ngạn, cũng có một vườn hoa, lúc này chỉ có hoa cúc nở.

“Rất tốt! Tôi thích! Hôm nay có thể ở sao?” Cô hài lòng ngắm nhìn bốn phía, vội vàng hỏi.

“Dĩ nhiên có thể, tôi tên Dung Từ Lam, gọi tôi Từ Lam là được, nhà chúng tôi còn có một cô gái nhỏ, tên Đóa Nhi, là con gái tôi!”

Chủ cho thuê nhà tóc ngắn ngang tai, thoát nhìn rất trẻ tuổi, sao có thể có con gái? Duy Nhất hơi cảm thấy kỳ quái, nhưng cô gái tên Dung Lam này thoát nhìn rất dễ sống chung, hơn nữa gia đình này chỉ có phụ nữ, ở đây là tiện nhất.

Cô lập tức thanh toán tiền đặt cọc và tiền thuê phòng, quyết định ở lại.

Buổi chiều cô ra cửa hàng mua chút đồ dùng hàng ngày và mấy bộ quần áo, đã gần tối, lúc trở lại nhà họ Dung lại bị kinh ngạc lớn.

Doãn Tiêu Trác lại có thể đeo tạp dề loay hoay xoay tròn ở nhà, Doãn Tiêu Trác thấy cô cũng giật mình không nhỏ, “Duy Nhất? Sao em lại ở đây? Đầu em thế nào?” Anh nhìn chăm chăm vòng băng gác trên đầu cô.

“Tổng...” Cô quen gọi anh là tổng giám đốc, lại lập tức bị Doãn Tiêu Trác bịt miệng.

“Gọi anh là Tiêu, hoặc dứt khoát tỏ vẻ không biết anh!” Anh nhỏ giọng nói bên tai cô.

Lúc này, Dung Tư Lam từ phòng ngủ đi ra, thấy cảnh tượng này nghi ngờ hỏi, “Hai người làm gì vậy?”

“Người phụ nữ này! Có phải kẻ trộm không? Sao cô ta lại có chìa khóa nhà chúng ta?” Doãn Tiêu Trác lung tung viện một cớ.

Dung Tư Lam trừng mắt liếc nhìn anh, “Nhanh buông ra! Cô ấy là khách trọ của tôi! Nếu không cho thuê phòng kiếm chút tiền lời, anh mỗi ngày ăn uống chùa, tôi sẽ lập tức son cùng thủy tận *!”

(*) son cùng thủy tận: cùng đường, bí lối (ví với tình cảnh không có lối thoát; lâm vào cảnh tuyệt vọng)

Duy Nhất nhìn Doãn Tiêu Trác chăm chăm, con ngươi kinh ngạc sắp rơi xuống, tổng giám đốc tập đoàn Doãn thị ăn uống chùa? Anh ta đang hát tuồng gì?

Doãn Tiêu Trác đối diện với cô mở trừng hai mắt, buông cô ra, “Ồ! Hóa ra là như vậy, chào cô! Hoan nghênh đến nhà chúng tôi, tôi tên Tiêu Trác, quý tính * của tiểu thư?”

(*) quý tính: tên (cách nói trang trọng)

Duy Nhất bị thái độ của anh khiến cho không hiểu ra sao cả, đáp lễ một câu, “Anh nhìn mà làm!”

“Khán Trứ BẠN *? Cái tên này thật hiếm thấy!” Doãn Tiêu Trác nhếch miệng cười một tiếng.

(*) Khán Trứ BẠN = nhìn mà làm

Dung Tư Lam nhìn qua nhìn lại bọn họ, cảm giác quái lạ, “Sao hai người là lạ?”

“Không lạ không lạ! Lam nhi, nhanh đi ăn cơm thôi! Cũng làm xong rồi!” Doãn Tiêu Trác rất ân cần đi bới cơm.

Lam nhi? Thật buồn nôn! Thiếu chút nữa Duy Nhất phun ra, thừa dịp Doãn Tiêu Trác đi bới cơm, cô lặng lẽ hỏi Dung Tư Lam, “Anh ta là... Người như thế nào với cô?”

Dung Tư Lam trừng mắt liếc nhìn phòng bếp, “Không biết! Ăn chùa!”

Ặc... Duy Nhất hết ý kiến...

Doãn Tiêu Trác bung vài chén cơm ra ngoài, gọi to, “Ăn cơm, Đóa Nhi mau ra đây!”

“Đến rồi! Cha!” Một cô gái nhỏ mập mập tròn tròn chạy ào ào từ trong phòng đến.

Cha? Lần này Duy Nhất thật sự muốn té xỉu.

Buổi tối, Doãn Tiêu Trác lặng lẽ từ trong phòng ra ngoài, leo lên tầng cuối, Duy Nhất còn chưa ngủ, ngồi trong vườn hoa ngắm người.

Anh rón rén đi tới, “Lại cãi nhau?”

Duy Nhất nhìn bóng dáng anh trên mặt đất, cũng không quay đầu lại, “Xin lỗi, tôi không biết anh!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 155: Đã quên rồi sao

“Đừng như vậy! Anh có nỗi khổ tâm đây! Tư Lam không biết thân phận của anh, cho rằng anh chỉ là người bình thường ăn chực!” Doãn Tiêu Trác ngồi xuống bên cạnh cô.

“Hả?” Duy Nhất hứng thú xoay người, “Đây là gặp gỡ bất ngờ sau khi anh đào hôn sao? Xem ra anh động lòng với người tên Tư Lam này? Đóa Nhi đó là con gái anh sao?”

“Không phải!” Doãn Tiêu Trác lắc đầu, “Cô ấy làm mẹ đơn thân, là ân nhân cứu mạng anh, lúc anh trúng đạn bọn họ đã cứu anh. Anh nguyện ý làm cha Đóa Nhi, không biết vì sao, căn nhà này vừa cũ rách lại đơn sơ, nhưng anh thích ở nơi này, rất có cảm giác ấm áp của gia đình, cô ấy cũng không biết anh là tổng giám đốc của tập đoàn Doãn thị, anh cũng vui vẻ sinh hoạt bình thường với cô ấy, như vậy rất tốt! Làm ơn đừng vạch trần anh!”

Duy Nhất thờ dãi, “Anh sinh hoạt bình thường, cha anh sắp bị tức chết rồi!”

“Không phải còn có Từ Nhiên sao?” Doãn Tiêu Trác thờ ơ nhún vai.

Duy Nhất suy nghĩ một chút, đột nhiên nói, “Muốn giữ bí mật cũng có thể! Chúng ta trao đổi điều kiện, anh cũng giữ bí mật cho em!”

Doãn Tiêu Trác vừa nghe, lập tức nói, “Em muốn anh giúp em giấu giếm tung tích, để Lãnh Ngạn die.enda.nleeq.uuydon không tìm được em? Không! Vậy cũng không được! Anh không thể bán anh em!”

Duy Nhất chậm rãi đứng lên, “Được, vậy em đi nói với Dung Tư Lam!”

“Đợi đã nào!” Doãn Tiêu Trác gọi cô lại, “Anh đồng ý với em được chưa? Nhưng em phải nói cho anh biết đã xảy ra chuyện gì!”

Duy Nhất ngồi trở lại chỗ cũ, trầm tư hồi lâu, nói chuyện xảy ra từ đầu đến đuôi.

Cô vốn tưởng rằng Doãn Tiêu Trác sẽ rất khiếp sợ, không thể ngờ anh lại thật bình tĩnh.

“Thì ra anh đã sớm biết?” Duy Nhất tức giận nhìn anh, “Vậy sao anh còn đẩy em vào hố lửa, khích lệ em đi yêu anh ấy?”

Doãn Tiêu Trác nhìn Duy Nhất nói, “Anh đương nhiên biết, ban đầu anh thấy cậu ta lao đầu vào công việc cả ngày, hoàn toàn biến thái điên cuồng công việc, nên giới thiệu bạn gái cho cậu ấy, cô gái kia rất sống động, anh cho rằng có thể giúp cậu ấy rời khỏi cảnh khốn khó, ai ngờ không những cô gái kia chết ngoài ý muốn, Lãnh Ngạn còn dạy dỗ anh một trận, nói cho anh biết cậu ấy kết hôn, muốn anh đừng can thiệp vào chuyện của cậu ấy. Nhưng mà, anh vẫn can thiệp, cho rằng em khác người con gái khác.” Nói đến đây, anh cười khổ một tiếng.

Duy Nhất kỳ quái nhìn anh, “Lời này của anh có ý gì? Giống như người sai chính là em?”

Doãn Tiêu Trác giống như không muốn tiếp tục đề tài này nữa, đứng dậy, bắt đầu dĩ cưỡi, “Không, cũng không ai có lỗi, chuyện như vậy anh cũng không biết ai đúng ai sai, đi theo cảm giác thôi, giống như anh bây giờ, biết mình muốn cái gì, biết cái gì quan trọng nhất với mình, biết cái gì không thể bỏ qua, thế là xong!”

Anh cười cười đi xuống tầng dưới, để lại một mình Duy Nhất trên gác mái, ngẫm nghĩ ý tứ trong lời nói của anh, nhìn trăng sáng, bản thân đến hơn nửa đêm...

Rời khỏi Lãnh Ngạn, cuộc sống trở nên đơn giản, đi làm tan việc thành sinh hoạt chính.

Doãn Tiêu Trác giữ đúng lời hứa, không nói tung tích của cô cho Lãnh Ngạn, Duy Nhất cũng không tiết lộ thân phận tổng giám đốc của Doãn Tiêu Trác, căn nhà đơn sơ của Dung Tư Lam giống như thiên đường, thu nhận trái tim bị thương của Duy Nhất.

Không lâu sau, kết quả cuộc thi thiết kế búp bê đã có, Duy Nhất lấy thiết kế đơn giản, cấu trúc khéo léo, lại có thể đoạt giải đặc biệt, điều này khiến cho cô mừng rỡ.

Lôi Đình Ân tự mình cảm vẽ máy bay đưa đến tay cô, muốn cô đi Nhật Bản lĩnh thưởng.

Duy Nhất cảm vẽ máy bay, trăm mối cảm xúc ngổn ngang, tất cả, thật ra thì tất cả đều do Lãnh Ngạn ban cho, anh biết cô giành giải thưởng rồi sao? Nhất định sẽ vui mừng vì cô thôi...

Cô nghĩ, lúc này nhất định Lãnh Ngạn đã nghĩ thông suốt giống cô, sẽ không trở lại tìm cô, bởi vì mặc dù cô không cho phép Doãn Tiêu Trác tiết lộ chỗ ở của cô, nhưng mỗi ngày cô đều đến Mặc Toa làm, nếu Lãnh Ngạn có lòng tìm cô, có thể tìm được.

Chỉ có điều, đây là kết cục tốt nhất sao? Ít nhất, cô cho là thế, mặc dù lúc nhớ đến anh vẫn sẽ đau...

Một mình thu dọn hành lý, Doãn Tiêu Trác đưa cô đến sân bay, một mình đi làm thủ tục, một mình ngồi trên ghế chờ máy bay cất cánh...

Từ nơi này bay đi Nhật Bản, lúc một mình cô quá nhiều, có thể đã sớm cô độc thành thói quen rồi...

Đột nhiên có người ngồi xuống chỗ ngồi bên cạnh, cô quay đầu nhìn lại, lại là Dịch Hàn!

“Duy Nhất? Trùng hợp vậy? Em cũng đi Nhật Bản?” Dịch Hàn hiển nhiên rất vui mừng.

Cô cười gật đầu, “Đúng! Anh cũng đi?” A, đối thoại ngốc nghếch nhường nào! Cô bật cười.

“Anh đi bàn chuyện làm ăn! Vừa đúng lúc chúng ta có thể chăm sóc lẫn nhau, đi chung đường cũng không tịch mịch!” Dịch Hàn vui vẻ duỗi tay về phía cô.

Duy Nhất để tay trong lòng bàn tay anh, hai người nhẹ nhàng bắt tay một cái, khi Duy Nhất rút tay về thì Dịch Hàn có chút không muốn...

Trên máy bay, Dịch Hàn vẫn nói chuyện với Duy Nhất, đề tài khơi ra còn toàn là đề tài khiến Duy Nhất tương đối có cảm giác thích thú, bao gồm thiết kế đồ chơi.

Nói tới cao hứng thì Duy Nhất lỡ miệng, nói cho Dịch Hàn là mình đi tham gia buổi lễ lĩnh thưởng cuộc thi thiết kế đồ chơi.

“Có thật không? Duy Nhất, em thật quá tuyệt vời! Xuống máy bay anh nhất định tổ chức tiệc mừng cho em!” Dịch Hàn hình như cao hứng như Duy Nhất...

Sau khi máy bay đến Nhật Bản, Dịch Hàn chủ động cầm hành lý cho Duy Nhất, đưa cô đến khách sạn trước, nhưng khi bọn họ đến khách sạn thì Dịch Hàn kinh ngạc lần nữa, “Duy Nhất, em ở nơi này sao?”

“Ừm! Có gì không ổn sao?” Duy Nhất nghi ngờ nhìn anh.

“Không có! Chỉ là thật trùng hợp! Anh cũng ở nơi này!” Dịch Hàn cười nói, “Vậy anh mời em ăn cơm càng dễ dàng! Đi thôi, trước tiên cất xong hành lý, chúng ta đi ăn mừng nhà thiết kế lớn!”

Duy Nhất cảm thấy hơi kỳ quái, nơi này là khách sạn thuộc về cuộc thi đấu, sao Dịch Hàn cũng có thể ở đây?

Chỉ có điều, nghĩ thoáng qua cũng có thể thông suốt, khách sạn này lớn như vậy, đoán chừng ban tổ chức cuộc thi không ở kín khách sạn, người ta nhất định sẽ giao phòng còn lại cho người khác.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 156

Sau khi nhân viên phục vụ khách sạn đã giúp bọn họ chuyển hành lý vào gian phòng từng người, Dịch Hàn lập tức tới tìm Duy Nhất, nói dẫn cô đi tham quan Nhật Bản, mời cô ăn tối.

Duy Nhất nghĩ đến mình còn chưa mua lễ phục cho buổi lễ trao giải tới mai, lập tức đáp ứng. Cô chỉ có một mình đơn giản, ra cửa có thể mang ít đồ tuyệt đối không mang nhiều, cho nên những món đồ lễ phục khó bảo quản vẫn nên trực tiếp mua mới thôi...

Dịch Hàn thật sự là người rất cẩn thận và quan tâm chăm sóc, gần như bất kỳ giây phút nào cũng có thể khiến cho Duy Nhất cảm thấy ấm áp.

Vừa đi ra khỏi khách sạn, Dịch Hàn đã đi bên ngoài lối đi bộ, để Duy Nhất ở vị trí an toàn, nhẹ nhàng nói một câu, “Mình đi thôi!” Cũng làm cho người ta cảm thấy ấm áp trong lòng.

Lúc qua vạch kẻ đường dành cho người đi bộ, càng thêm nhẹ nhàng nắm tay Duy Nhất, cũng dặn dò cô, “Cẩn thận, đi theo anh.”

Duy Nhất được anh nắm tay băng qua đường thì đột nhiên sinh ra một cảm giác, ở chung một chỗ cùng người như vậy, cuộc sống chắc trôi qua tương đối thoải mái...

Những quán nhỏ bên đường bán đủ thứ, lúc đi hưởng tuần trăng mật với Lãnh Ngạn Duy Nhất đã không có tâm tình để mua sắm như vậy, Dịch Hàn lại đến chợ bán đồ cũ để mua đồ, không sợ người khác làm phiền nói cho cô biết những điểm cổ nhỏ trong đó.

Mặc dù đã tới Nhật Bản nhiều lần, nhưng Duy Nhất vẫn không quen thuộc nơi này, cho nên muốn mua một bộ lễ phục cho buổi lễ trao giải tới nay, cô thật sự không nắm chắc.

Dịch Hàn nhìn cô, đột nhiên cười ra tiếng, “Đi theo anh! Anh dẫn em đến chỗ này.” Nhưng mà anh lại không dẫn cô đến trung tâm thương mại, mà dẫn tới một tiệm làm hàng thủ công.

Anh cười thần bí, “Đây là tiệm làm hàng thủ công nổi tiếng nhất nơi này, đặc biệt làm trang phục truyền thống, anh nghĩ chúng ta có thể tìm được thứ

chúng ta cần.”

Anh cầm tay Duy Nhất tiến vào trong tiệm, cửa hàng rất rộng rãi, đủ loại vải hoa lệ làm người ta hoa cả mắt, mà trong tủ treo đầy kì-mô-nô đủ màu sắc, đồng thời còn có mấy tủ chuyên bày sườn xám.

Dịch Hàn kéo cô đến gần một bộ sườn xám màu vàng nhạt, có chút cải tiến, sườn xám cắt may thêm chút yếu tố hiện đại, khiến nó xinh đẹp hơn nhiều.

“Thử chút đi!” Dịch Hàn kêu nhân viên cửa hàng tới, gỡ bộ sườn xám xuống.

Lúc Duy Nhất đi từ phòng thử quần áo ra, Dịch Hàn không nhìn được hít một hơi, “Thật sự quá đẹp!” Anh than thở, “Em thiết kế búp bê, búp bê Trung Quốc, em nên ăn mặc như búp bê Trung Quốc, em tự soi gương đi!”

Duy Nhất chưa bao giờ tự trang điểm cho mình thành như vậy, cũng bị mình trong gương làm cho kinh ngạc.

Màu vàng nhạt khiến da thịt trắng nõn trẻ trung của cô trở nên vô cùng đẹp đẽ, sườn xám vừa lúc làm nổi bật lên vóc người nhỏ nhắn điển hình của người phương Đông nhưng không mất đi vẻ nhanh nhẹn hoạt bát, cổ áo kết hợp yếu tố hiện đại khiến cho Duy Nhất thoát nhìn có vẻ thật sự như một con búp bê.

“Rất tốt! Tóc cũng không cần phải bới, cứ như vậy rất tốt!” Trong đôi mắt của Dịch Hàn lóe ra tia sáng, “Duy Nhất, em thật sự quá đẹp!”

Duy Nhất cười ngượng ngùng, tiến vào phòng thử quần áo thay đồ đi về, nói với nhân viên phục vụ, “Bộ này, gói lại đi!”

Dịch Hàn chuẩn bị đi trả tiền, bị Duy Nhất kiên quyết ngăn lại, “Dịch Hàn, đây là sự kiện quan trọng đầu tiên của em, em muốn tất cả đều do mình tự thanh toán.”

Cô không thích nhận quà, bởi vì nhận, nhất định phải trả, cô không biết rốt cuộc mình lấy cái gì ra để trả cho Dịch Hàn...

“Vậy cũng tốt! Chỉ có điều, xem anh và em đi dạo cả một buổi chiều, như thế này nên mời anh đi ăn tối chứ? Bụng anh rất đói!” Dịch Hàn cười nói.

“Được! Để em mời khách!” Duy Nhất đáp ứng rất sáng khoái.

Dịch Hàn nhú nhú mày, “Đề con gái mời khách? Không phải em muốn hại anh bị xem thường chứ?” Nói xong nắm tay Duy Nhất bước đi.

Duy Nhất phát hiện, không biết từ lúc nào, Dịch Hàn nắm tay cô đã thành thói quen...

Nhưng cô không mong chờ thói quen như vậy, vì vậy nhẹ nhàng rút tay lại.

Trong tay anh trống rỗng, có lúng túng ngẩn ngui...

Như không có việc gì, anh die endda anleeq uyuydonn quay đầu lại, vẫn là nụ cười dịu dàng như cũ, “Duy Nhất, chúng ta đi ăn đồ Trung Quốc đi, anh nghĩ em nhất định không thích đồ ăn Nhật.”

“Đúng vậy! Sao anh biết?” Duy Nhất vội vàng gạt đầu, để che giấu lúng túng vừa rồi.

Ánh mắt Dịch Hàn bỗng nhiên thần thờ, cười đến mông lung, “Có phải chúng ta tâm ý tương thông không?”

Mặt Duy Nhất đỏ lên, nhẹ nhàng ho khan, “Cái đó... Chúng ta đi nhanh đi! Bụng của em cũng rất đói!”

Dịch Hàn nhìn cô ngượng ngùng xoay người, thoáng qua trong mắt tia sáng phức tạp, ngay sau đó cất bước đi theo.

Ở trong một quán ăn Trung Quốc, Dịch Hàn tự tung tự tác gọi rất nhiều món, chờ bụng lên hết món này đến món khác thì Duy Nhất sợ hãi than thở, rõ ràng toàn là món cô thích ăn...

“Dịch Hàn, anh là ai?” Duy Nhất không nhìn được hỏi.

Dịch Hàn ngẩn ngơ, “Có ý gì?”

Em muốn hoài nghi có phải linh hồn của mẹ xuyên qua đến trên người anh rồi! Sao anh lại hiểu rõ em như vậy?” Duy Nhất nhìn thẳng anh.

“Xuyên qua?” Anh càng thêm mơ hồ.

“Anh không biết cái gọi là xuyên qua?” Duy Nhất rất mê hoặc.

“Cái gì gọi là xuyên qua?” Dịch Hàn quả thật không hiểu.

Duy Nhất trợn trắng mắt, “Coi như em chưa nói!” Trong lòng cũng nghĩ, ông chú ngốc nghếch khác chắc cũng không biết...

Sự khác biệt giữa hai thế hệ! Cuối cùng bùng lên một đĩa sùi cào, không ngờ nơi này cũng có sùi cào chính gốc như vậy, Duy Nhất cắn, miệng đầy

huong.

“Ăn ngon không?” Dịch Hàn hỏi.

“Ừm! Ăn thật ngon!” Ngoài miệng Duy Nhất trả lời vấn đề Dịch Hàn, nhưng trong lòng nghĩ đến tình cảnh làm sủi chảo vào buổi tối trung thu, bọn họ đã từng thề, ngày tháng sau này đều sẽ ngọt ngào ngào ngào, nhưng...

Chưa xót trong lòng lập tức dâng lên, Duy Nhất cắn đũa hoang mang, tại sao dù ở trường hợp nào đều vẫn nhớ anh chứ? Đồ ăn đầy bàn đột nhiên mất đi vẻ đẹp của nó...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thân Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 157: Trong đám người mất đi em

Buổi tối ngày hôm sau là lễ trao giải ở Nhật Bản, sau buổi lễ còn có vũ hội, Dịch Hàn xung phong đảm nhận làm bạn trai của Duy Nhất.

Bây giờ tối, Duy Nhất khoác cánh tay Dịch Hàn, chậm chậm đi vào hội trường.

Không nghĩ ngờ chút nào, sự xuất hiện của cô trở thành điểm sáng của buổi lễ, người người ríu rít suy đoán xem búp bê Trung Quốc xinh đẹp này là ai.

Duy Nhất và Dịch Hàn nhìn nhau cười một tiếng, tự tin chói lọi tỏa mát ra từ trên gương mặt của Duy Nhất, vừa tao nhã lại tràn đầy phấn chấn.

Chỉ có điều, không hiểu sao, giống như lúc đầu khoác tay Doãn Tử Nhiên tham gia vũ hội, Duy Nhất lại cảm thấy một ánh mắt lạnh lẽo nhìn chăm chú vào trên người mình.

Không kim lòng được bắt đầu khăn trương, cô tìm kiếm mọi nơi, nhưng vẫn không tìm được nơi ánh mắt phát ra, có lẽ, là ảo giác thôi...

Buổi lễ trao giải chính thức bắt đầu, giải thưởng được chia rất nhỏ, cuối cùng chính là trao tặng cho tác phẩm vô địch trong cuộc thi, khi khách mời ở trên bục lĩnh thưởng đọc lên ba chữ “*Nhiệm Duy Nhất*” thì toàn trường vang lên như sấm.

Cô mỉm cười đi lên bục dieendaanleequaydonn lĩnh thưởng, nhận lấy cúp từ trong tay khách mời, mặt nhìn về phía người xem, giờ cúp lên.

Tiếng vỗ tay như sóng triều, cô không khỏi rom róm nước mắt, thoáng nhìn thấy một bóng người quen thuộc đứng lên trong khán phòng, rồi sau đó, lặng lẽ đi ra...

Khoảnh khắc đó, cô ngừng hô hấp, trong phổi giống như bị đau trướng tràn đầy...

Cũng chính trong khoảnh khắc đó, cô mới biết, mình còn yêu anh nhiều...

Cô thật sự không hận anh, có lẽ đây chính là có duyên không có phận thôi...

Bỗng dung nhớ lại một bài hát cũ: Cuối cùng anh lại để cho trăm ngàn đôi tay quơ múa trước mặt, cuối cùng anh có trăm ngàn nụ cười nhiệt tình, cuối cùng anh lại để cho cả đám người bị anh đã động thật sâu... Cuối cùng anh đánh mất em, ở trong đám người chen chúc, cuối cùng anh mất em, khi lần đầu tiên trong cuộc sống anh cảm thấy vinh quang... Khi tiếng vỗ tay vang lên bốn phía giống như thủy triều mãnh liệt, anh nhìn thấy trong mắt em có nước mắt đau lòng*.

(*) Đây là bài hát: ‘Cuối cùng anh cũng đánh mất em’ 我终于失去了你 của Triệu Truyền

Trong tiếng vỗ tay, cuối cùng cô lệ rơi đầy mặt...

Người dẫn chương trình đi tới bên cạnh cô, cho rằng cô giành được giải thưởng mà kích động đến rơi lệ, hưng phấn hỏi thăm cảm nghĩ khi giành được giải thưởng của cô, cũng thuận miệng hỏi cô tốt nghiệp ở trường nào.

Duy Nhất suy nghĩ một chút, lớn mật thừa nhận, “Tôi chưa từng học đại học, thậm chí rất nghèo khó, bởi vì nghèo khó, cho nên từ nhỏ chỉ có thể tự làm búp bê chơi. Từ búp bê thủ công vùng về cho tới hôm nay đứng trên bục lĩnh thưởng, tôi đã trải qua rất nhiều vô cùng nhiều, mà sở dĩ tôi có ngày hôm nay, nguyên nhân có người rất quan trọng với tôi, là anh ấy thay đổi cuộc đời tôi, tôi sẽ vĩnh viễn nhớ anh.”

Thật ra thì Duy Nhất không nhìn thấy, người trong lời cô không đi xa, chỉ đứng ở góc xa hơn nhìn cô, lặng lẽ đưa mắt nhìn cô, nhìn cô lệ rơi đầy mặt, nghe thấy cô nhắc tới anh, hốc mắt khô khốc trở nên ướt át...

Sau buổi lễ trao giải, cử hành vũ hội long trọng, rất nhiều công ty đồ chơi mượn cơ hội này đến gần cô, hy vọng có thể tuyển dụng cô, bị cô từ chối nhã nhặn từng người.

Dịch Hàn vẫn luôn bên cạnh cô, nhưng không mời cô khiêu vũ, chính cô cũng không có tâm tình đi khiêu vũ, hai người lẳng lặng trong góc uống sâm panh.

Đột nhiên, có quý ông chìa tay về phía cô, “Duy Nhất, có thể không?” Giọng nói hết sức quen thuộc!

Duy Nhất ngẩng đầu lên, thì ra là Fujita! Cô mừng rỡ, “Thầy Fujita, thầy cũng tới rồi!”

“Đúng vậy, tôi có vinh hạnh mời nhà thiết kế lớn khiêu vũ không?” Fujita mỉm cười dưới ánh đèn nhìn hơi là lạ.

“ Dĩ nhiên!” Duy Nhất die enda anle equu ydonn rộng rãi đứng lên, theo anh gia nhập vào sàn nhảy.

“Chúc mừng em! Duy Nhất!” Fujita kiêu ngạo nhìn đệ tử đắc ý của mình.

“Đây đều là công lao của thầy, là thầy dạy tốt, thầy Fujita, thật sự cảm ơn thầy!” Duy Nhất nhìn thầy của mình nói.

“Không phải nói đừng gọi anh là thầy sao? Vẫn còn gọi!” Fujita khẽ cau mày.

Duy Nhất không nhịn được le lưỡi, “Vũ Quang!”

“Cũng không còn gì nữa!” Fujita hài lòng cười, “Thật ra thì em phải cảm ơn một người khác.”

Duy Nhất biết anh muốn nói tới người nào, cúi đầu không nói.

“Em biết cậu ta đến Nhật Bản khi nào sao? Cuộc thi tài vừa bắt đầu đã tới rồi, chú ý mỗi một chi tiết nhỏ trong quá trình lựa chọn, tin tức em giành giải thưởng cũng là cậu ta biết đầu tiên, cậu ta càng vui vẻ hơn em. Vừa rồi cậu ta còn ở hiện trường buổi lễ trao giải, đặc biệt nhìn em lĩnh thưởng xong mới rời khỏi.”

Fujita nhẹ nhàng nói xong, cũng gây xôn xao trong lòng Duy Nhất. Anh đặc biệt đến nhìn cô nhận phần thưởng sao? Từ khi anh biết cô giành giải thưởng cho đến giờ, trước sau vẫn chưa tới chúc mừng cô, không một tin nhắn chúc mừng, thậm chí không xuất hiện trước mặt cô, nhưng lại từ xa, đã sớm đến Nhật Bản chú ý cô thi đấu...

Tại sao anh luôn yên tĩnh tồn tại trong bóng tối chung quanh cô, lẳng lặng đưa mắt nhìn cô?

Không phải cô đã nói rõ với anh rồi sao?

Muốn cắt đứt, cắt đứt sạch sẽ, triệt triệt để để!

Cô ép mình lạnh lùng, “Đó là chuyện của anh ta, không liên quan gì đến em!”

“Duy Nhất, em thật sự độc ác như vậy sao?” Fujita thất vọng nhìn cô.

Khúc nhạc dần dần dừng lại, Duy Nhất xoay một vòng tuyệt đẹp, “Vũ Quang, anh sẽ không hiểu! Em sẽ cảm ơn anh ấy, vĩnh viễn cảm ơn anh ấy, nhưng mà em và anh ấy không có khả năng cùng nhau.”

Nói xong, dưới một khúc nhạc khác vang lên, cô trở lại chỗ ngồi, nói với Dịch Hàn, “Chúng ta đi thôi, em không thích không khí này.”

“Vừa vặn anh cũng không thích!” Dịch Hàn cầu còn không được, nắm tay Duy Nhất rời đi.

Mà một chỗ hẻo lánh phía sau bọn họ, một cặp mắt lạnh lùng vẫn nhìn chằm chằm theo họ, cho đến khi bóng dáng bọn họ biến mất ở cuối đường...

Fujita lặng lẽ xuất hiện bên cạnh anh, thở dài, “Cứ buông tay như vậy?”

Anh không trả lời, xoay người đi về hướng khác...

Trong xe, anh lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại, “Đình Ân, anh tra ra Dịch Hàn đó làm gì sao?”

Lôi Đình Ân ở đầu kia nói mấy câu, anh không khỏi nhúu chặt chân mày, “Anh còn không tra được? Rốt cuộc anh ta không có lai lịch gì hay quá lợi hại?... Được rồi, tiếp tục tra!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 158: Phẫu thuật thẩm mỹ?

Sau ngày linh thường, Duy Nhất lập tức ngồi máy bay trở về nước, mà Dịch Hàn lại cùng cô trở về.

Cô cảm thấy kỳ quái, “Không phải anh tới nói chuyện làm ăn sao? Sao vẫn không thấy anh đi bàn chuyện?”

Dịch Hàn nhìn cô, cười nhạt, “Vốn cần buôn bán, nhưng anh phát hiện có chuyện quan trọng hơn cần làm.”

Duy Nhất chỉ “A” một tiếng, cũng không hỏi tới.

Dịch Hàn hỏi ngược lại, “Sao không hỏi là chuyện gì?”

“Chuyện gì?” Ít nhất ở trong lòng Duy Nhất, giữa bọn họ vẫn còn chưa quen thuộc đến mức có thể can thiệp vào chuyện riêng của đối phương.

Dịch Hàn thờ dãi, “Không biết em rốt cuộc thật khờ, hay giả ngốc. Chuyện quan trọng ở đây chính là đi cùng em!”

“Hả?” Duy Nhất không thể tiếp thu ngay đáp án đột ngột của anh.

Dịch Hàn sờ tóc cô, “Em không chỉ ngốc, mà xứng danh với thật ngốc! Có phải em và Lãnh Ngạn xảy ra chuyện?”

Tại sao cái gì anh cũng biết? Duy Nhất mê muội nhìn anh.

Dịch Hàn cười lắc đầu, “Chỉ cần để ý một người sẽ muốn biết chuyện. Nếu như giữa hai người dieendaânleequydonn không có vấn đề gì, sao cậu ta lại để một mình em đi linh thường? Lúc em ở Nhật Bản cả ngày hoảng hoảng hốt hốt, là triệu chứng thất tình điển hình.”

Duy Nhất cười khỏ một tiếng, coi như cam chịu.

“Thật ra thì em cần gì chứ? Rõ ràng quan tâm anh ta như vậy, không bằng tìm bạn làm trung gian, tự tìm bậc thềm đi xuống, hòa hảo thôi!” Dịch Hàn đề nghị cô.

“Không! Anh không biết!” Duy Nhất kiên quyết lắc đầu, “Em và anh ấy tuyệt đối không thể nào hòa hảo được rồi.”

“Tại sao?” Dịch Hàn nói vừa đùa vừa thật, “Nhưng anh ta là nhà giàu nhất, mất ví tiền này không thể tìm lại giàu có được rồi!”

Duy Nhất cười cười, “Đối với em mà nói, cho tới bây giờ tiền không phải là thứ quan trọng nhất, em đi, cảm ơn anh đã đi cùng em tới Nhật Bản.”

Cô nhận hành lý trong tay Dịch Hàn, xoay người rời đi, cổ tay lại bị một bàn tay ấm áp cầm lấy.

“Duy Nhất, cái gì là thứ quan trọng nhất? Nếu như ấm áp, vậy nhớ, ấm áp trong tay anh luôn lưu lại vì em.” Giọng nói của Dịch Hàn quả thật rất ấm áp, trong gió thu nhàn nhạt lại khiến người ta cảm thấy thoải mái mà vừa lòng, chỉ có điều, trong lòng thiếu một phần gọi là cảm giác động lòng.

Cô định rút tay ra, lại bị Dịch Hàn nắm chặt, “Duy Nhất, không phải bây giờ muốn em trả lời chắc chắn, cũng không ép buộc em, anh chỉ muốn nói cho em biết, anh sẽ xuất hiện bên cạnh em bất cứ lúc nào em cần, cho dù lấy thân phận gì cũng có thể.”

“Tại sao? Em có tốt như vậy sao?” Duy Nhất rất mê mẩn, thời gian ở chung với Dịch Hàn cũng không nhiều, cô đáng giá với anh như vậy sao?

Dịch Hàn dùng ngón tay sửa lại tóc bị gió thổi loạn của cô, “Không tại sao, cảm giác, lần đầu tiên gặp em đã muốn yêu mến em, đáng tiếc là hoa đã có chủ. Nhớ, nếu bên người Lãnh Ngạn thật sự ngốc không xong, còn có anh!”

Duy Nhất cúi đầu, không dám cho bất kỳ cam kết gì, “Em đi, gặp lại!”

Cô cự tuyệt đề nghị đưa về của Dịch Hàn, một mình quá giang xe trở lại nhà họ Dung.

Điện thoại di động mở ra lần nữa, phát hiện vô số cuộc gọi nhỡ, tất cả đều từ Doãn Tử Nhiên, lần trước ra đi còn chưa từ giả cũng chưa gặp mặt lại, mặc dù sau có gọi điện thoại, nhưng cô vẫn không nói cho anh biết chuyện mình giành giải thưởng, bây giờ chắc là khởi binh hỏi tội, dứt khoát không trở về, tránh tìm mắng.

Nhưng chuông điện thoại lại vang lên, cô vừa nhìn, là Mỹ Mỹ!

“Được đó, Duy Nhất, chuyện lớn như vậy mà cậu không nói cho tớ biết! Cậu thật sự không phải bạn chí cốt!” Vừa nhận điện thoại Mỹ Mỹ đã hô to gọi nhỏ.

“Chuyện gì?” Duy Nhất đưa điện thoại ra xa.

“Chuyện cậu giành giải thưởng! Nếu không phải Dịch Hàn nói ra, cậu còn định lừa gạt tới khi nào?” Mỹ Mỹ thờ phỉ phò chất vấn.

“Ha ha, đang định nói cho cậu không phải sao? Mới xuống máy bay!” Duy Nhất cười ha ha.

Mỹ Mỹ học tiếng cười của cô, đột nhiên lớn tiếng nói, “Tớ mặc kệ! Tối hôm nay nhất định ăn mừng cho cậu, cậu mời khách!”

“Được! Không thành vấn đề! Tớ có thể ngủ một chút chứ?” Duy Nhất không biết làm gì với Mỹ Mỹ.

Nghĩ đến đã lâu không tụ họp die enda.anleequ uydonn chung một chỗ với Doãn Từ Nhiên và Mỹ Mỹ, lúc tối, cô cũng hẹn Doãn Từ Nhiên, do Mỹ Mỹ chọn nhà hàng họp mặt.

Khi Duy Nhất chạy tới thì Doãn Từ Nhiên ở đã ở cửa chính không ngừng nhìn đồng hồ, nhìn thấy Duy Nhất, lập tức níu giữ cánh tay cô, “Lại là anh chờ em! Mỗi lần đều là anh chờ em! Còn chờ đến nửa giờ!”

Duy Nhất le lưỡi, “Em đi xe buýt! Anh nghĩ rằng em giống anh lái xe thể thao!”

“Vậy có muốn anh mua cho một chiếc xe thể thao không?” Doãn Từ Nhiên thuận tay ôm vai cô.

Duy Nhất đánh một quyền lên mũi anh, “Cút xa một chút! Bây giờ em độc thân, chú ý ảnh hưởng một chút.”

“Độc thân? Vậy thì càng không cần chú ý ảnh hưởng!” Doãn Từ Nhiên ôm cô chặt hơn.

Duy Nhất bật cười, ôm như vậy thật ấm áp, không có chút kích tình giữa nam và nữ, cảm giác giống như anh em, không, phải nói là chị em, cô và Doãn Từ Nhiên coi như là chị em tốt đi! Mỗi lần ở cùng với Doãn Từ Nhiên lại có thể tìm được cảm giác thời còn học sinh, rất vui vẻ đơn thuần!

“Sao bọn họ cũng ở đây?” Doãn Từ Nhiên nhìn chỗ ngồi bên cửa sổ nói.

Duy Nhất theo ánh mắt của anh nhìn sang, thì ra Dịch Hàn và Dịch Khắc bạn trai nước mỹ của Mỹ Mỹ cũng tới.

“Mọi người đều là bạn bè, đừng như vậy!” Duy Nhất túm lấy anh.

Thật ra thì lần đó bạn đồng học tụ họp, đều đã gặp mặt lẫn nhau, Doãn Từ Nhiên lại không thân thiết lên tiếng chào bọn họ, rồi trầm mặc không nói, một mực yên lặng nghe bốn người bọn họ nói chuyện.

Tính tình Mỹ Mỹ linh hoạt, trời nam biển bắc cũng có thể tán gẫu, từ ăn uống nói tới đồng phục, tán gẫu tiếp đến phẫu thuật thẩm mỹ.

Mỹ Mỹ thần bí nói với Duy Nhất, “Duy Nhất, cậu xem có phải lỗ mũi của tớ không quá cao không? Tớ có ý định độn thêm”

Duy Nhất phun ngum nước ra, “Không thể nào, tớ cảm thấy rất tốt! Phẫu thuật thẩm mỹ? Có thể không an toàn không?”

“Dĩ nhiên sẽ không!” Mỹ Mỹ hả hê chỉ vào Dịch Khắc, “Dịch Khắc là bác sỹ phẫu thuật thẩm mỹ, kỹ thuật giỏi! Duy Nhất, cậu không hài lòng chỗ nào của mình, tớ để Dịch Khắc miễn phí giúp cậu!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 159: Đau lòng

“Em dám!” Doãn Từ Nhiên nổi giận đùng đùng đứng lên, “Mỹ Mỹ, nếu em dám kéo Duy Nhất đi thẩm mỹ, anh cắt em thành tám khúc!”

Dịch Khắc cũng không vui, “Sao Doãn tiên sinh lại tiến hành uy hiếp bạn gái tôi? Còn sỉ nhục nghề nghiệp của tôi? Tôi muốn kiện anh!”

Mỹ Mỹ vội vàng trấn an Dịch Khắc, “Anh không có chuyện gì à! Là tự tại em tìm chuyện, đừng xen vào!”

Duy Nhất cũng mãnh liệt túm vạt áo của Doãn Từ Nhiên, “Kẻ điên này, nhanh ngồi xuống! Nổi điên làm gì!”

Dịch Hàn thấy thế, đi ra hòa giải, “Được rồi được rồi, tất cả đừng ồn ào! Mọi người cũng ăn gần xong rồi, giải tán đi!” Nói xong anh gọi nhân viên phục vụ đến tính tiền.

“Ai cần anh tính tiền? Nói Duy Nhất mời khách, đương nhiên do tôi thanh toán!” Doãn Từ Nhiên ném một xấp tiền xuống, đứng lên kéo cánh tay Duy Nhất rồi đi.

Dịch Hàn nhìn theo bóng lưng bọn họ, khẽ mỉm cười, “Thôi, chúng ta cũng đi thôi, nhị thiếu gia nhà họ Doãn tuổi trẻ khí thế lớn, đừng so đo với cậu ta.”

Duy Nhất bị Doãn Từ Nhiên túm chặt bước chân lảo đảo, lúc ra ngoài nhà hàng, gạt mạnh tay anh, “Buông em ra! Hôm nay anh nổi điên gì vậy! Đắc tội người ta rồi!”

“Em không nề đấy thôi?” Doãn Từ Nhiên dieendaanleequydomn tức tối nhìn cô, “Dịch Hàn đó, anh đã cảnh cáo em không được đi cùng anh ta, sao em không nghe?”

Duy Nhất cũng bị thái độ của anh chọc giận, “Vì sao em phải nghe anh?”

“Anh ta hiển nhiên không có ý tốt, có dụng ý khác với em!” Doãn Từ Nhiên chỉ vào mũi cô nói.

Cô đưa tay đập tay anh, “Vậy thì thế nào? Bây giờ em độc thân, vốn có thể có dụng ý khác với em!”

“Vậy sao anh không thế?” Doãn Từ Nhiên rất khó chịu.

“Bởi vì anh là chị em của em!” Duy Nhất xoay người chạy về phía tắc xi.

Chị em... Doãn Từ Nhiên nhớ kỹ hai chữ này, rất thất bại...

“Anh tiễn em!” Anh không quên gọi theo bóng lưng Duy Nhất.

“Không cần!” Lối vừa dứt trong nặng nề đóng lại trong nháy mắt.

Lên tắc xi, điện thoại di động của Duy Nhất vang lên, cô vừa nhận, đã nghe được giọng nói dịu dàng của Dịch Hàn, “Duy Nhất, chuyện tối nay thật xin lỗi em, để cho em khó chịu.”

Phong thái của Dịch Hàn khiến Duy Nhất bình tĩnh lại, cô cũng dùng giọng nói dịu dàng giống vậy trả lời, “Không có việc gì, không liên quan đến anh.”

“Ha ha, anh chỉ lo lắng em không vui vẻ, nghe em nói không có việc gì anh yên tâm! Doãn Từ Nhiên chỉ quan tâm em, đừng tức giận cậu ta.”

Mỗi một câu một chữ của Dịch Hàn đều tỏ vẻ anh thành thực mà biết kiềm chế, đồng thời cũng thể hiện anh quan tâm Duy Nhất. Duy Nhất âm thầm cảm thấy, đàn ông già dặn đúng là đàn ông già dặn, thành thực chẳng chừa hơn nhiều!

Cô cười trả lời, “Em biết rõ, em thật sự không có chuyện gì, tốt nhất anh nên an ủi bạn của anh đi!”

“Được rồi! Bye bye!” Âm cuối dịu dàng trong giọng nói của Dịch Hàn dừng bên tai, có thể lưu lại tiếng ngân cho người ta.

Duy Nhất ngáp một cái, thật sự muốn ngủ, nhìn thời gian, mới hơn chín giờ, có thể gần đây mình quá mệt mỏi. Điện thoại di động trong túi xách rung, là ai?

Cô lấy điện thoại di động ra nhìn, là bác sỹ Lục – bác sỹ tư của nhà họ Lãnh.

Nhà họ Lãnh có tổng cộng hai bác sỹ tư, từ sau lần Duy Nhất sinh non, Lãnh Ngạn lưu số của hai bác sỹ die endanl eequyud omn trong điện thoại di động của cô, sợ lỡ như cô xảy ra điều gì ngoài ý muốn, có thể tìm bác sỹ trước. Chỉ có điều cô không biết, bác sỹ Lục cũng có số của cô, trẻ như thế, còn tìm cô có chuyện gì?

Chẳng lẽ Lãnh Ngạn bị bệnh?

Nghĩ tới đây, đột nhiên thần kinh cô khẩn trương, vội vàng nghe, “Alo, bác sỹ Lục, xin chào, tôi là Duy Nhất.”

“Thiếu phu nhân, Lãnh tiên sinh ở bên cạnh sao?”

Thì ra bác sỹ Lục còn không biết cô đã chuyển ra ngoài. Cô không biết trả lời sao, suy đoán hàm hồ, “Cái này... Anh ấy không ở đây.”

“Vậy mời thiếu phu nhân chuyển lời cho Lãnh tiên sinh, điện thoại di động của ngài ấy tắt máy.” Bác sỹ Lục cũng không để ý Duy Nhất có đồng ý chuyển lời hay không, nghĩ chắc phải vậy đã nói, “Ngài ấy muốn tối nay tôi đưa pethidine nhưng không có. Còn nữa, thiếu phu nhân, tôi không thể không nhắc nhở cô, hiện tại Lãnh tiên sinh rất lệ thuộc vào pethidine, gần như muốn nghiện, pethidine có tác dụng phụ rất lớn, tốt nhất ngài ấy nên dừng lại.”

(*) Pethidine Hydrochloride là thuốc giảm đau trung ương tổng hợp có tính chất giống morphin, nhưng pethidin có tác dụng nhanh hơn và thời gian tác dụng ngắn hơn so với morphin. Tác dụng phụ: gây nghiện (nguồn: thuocbietduoc)

“Pethidine? Anh ấy đang dùng pethidine sao?” Duy Nhất hoàn toàn không biết chuyện này.

“Cô không biết?” Bác sỹ Lục cũng rất kinh ngạc, “Nhiều năm trước tối nay Lãnh tiên sinh vẫn có hiện tượng mất ngủ nghiêm trọng, có thói quen uống thuốc ngủ. Vốn năm nay có vẻ khá hơn một chút, nhưng gần đây tái phát, hơn nữa kèm thêm triệu chứng lo âu nghiêm trọng, uống thuốc ngủ dường như không có hiệu quả, không biết ngài ấy tìm pethidine từ khi nào, tôi khuyên ngài ấy, ngài ấy cũng không nghe, hôm nay tìm tôi muốn thuốc...”

“Anh ấy ở đâu?” Trong lòng Duy Nhất vừa đau vừa tức, người đàn ông này, nhất định do Thượng đế phái tới hành hạ cô! Thì ra chuyện anh nói anh uống thuốc ngủ không phải nói giỡn, cô thật sự quá không cần thận!

“Bên bờ biển, ngài ấy muốn tôi đưa đến căn nhà bên bờ biển...” Không đợi bác sỹ Lục nói hết, Duy Nhất đã tắt điện thoại rồi, để lái xe đổi hướng ra bờ

biển.

Đứng trước căn biệt thự xinh đẹp màu trắng, dù thế nào Duy Nhất cũng không thể ngờ mình lại lần nữa tự chui đầu vào lưới, người đàn ông này, là số kiếp trong mệnh của cô, là ma quỷ cô không trốn khỏi...

Móc chìa khóa ra, lại phát hiện cửa không khóa, nhẹ nhàng đẩy đã mở ra, trong phòng khách hoàn toàn tăm tối, không thấy bóng dáng anh, lên tầng trên tìm phòng ngủ trước, sau đó thư phòng, sau khi tìm xong từng gian phòng, vẫn không có bóng dáng người, cuối cùng cô nghĩ ra lên vườn hoa sân thượng.

Chạy thật nhanh lên sân thượng, đẩy cửa ra, dưới ánh sao trời, anh ngồi trên chiếu, nhưng bóng lưng dưới ánh sao nhàn nhạt càng thêm vẻ cô đơn, mà bên cạnh anh một đồng chai rượu đỏ nghiêng ngả.

“Bây giờ mới đưa tới?” Anh cũng không quay đầu, cầm bình uống một ngụm rượu lớn, lạnh lùng nói.

Ngực Duy Nhất kìm nén đến muốn nổ tung, tức giận và đau lòng rối rắm, hận không thể đánh tỉnh anh.

Cô xông lên trước đoạt lấy rượu của anh ném mạnh lên đất, nước mắt rơi như mưa.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 160: Sống lại

Lãnh Ngạn mới phát hiện là cô, kinh ngạc không thôi, “Duy Nhất? Tại sao lại là em?”

Duy Nhất nhìn khuôn mặt tái nhợt của anh, còn quần áo xốc xếch không chịu nổi, quả thật không thể liên hệ tới Lãnh Ngạn tinh xảo hoàn mỹ ban ngày.

“Rốt cuộc anh muốn làm gì?” Cô lệ rơi đầy mặt, gào to với Lãnh Ngạn, “Anh dứt khoát giết em đi! Anh như vậy bảo em phải làm sao?”

Lãnh Ngạn cúi đầu, chỉ nhỏ giọng nói, “Xin lỗi!”

“Xin lỗi! Xin lỗi! Xin lỗi! Anh định nói bao nhiêu lần xin lỗi? Em không muốn nghe anh nói xin lỗi! Dáng vẻ này của anh không phải là Lãnh Ngạn trong lòng em! Anh làm em quá thất vọng!” Duy Nhất đứng trước mặt anh kêu gào, liều mạng lau nước mắt.

Lãnh Ngạn giờ tay định ôm chân cô, cánh tay dừng lại giữa không trung hồi lâu, cuối cùng để xuống.

“Nói mau! Tại sao anh lại tiêm pethidine? Người nào tiêm cho anh? Anh không biết thứ đó sẽ nghiện diee.ndanle,equuydomn giống như ma túy sao?” Duy Nhất than thở khóc lóc chất vấn anh.

Lãnh Ngạn chỉ cúi gằm mặt nhìn đất, trầm mặc không nói.

“Có phải anh định làm em sốt ruột đến chết không?” Duy Nhất đứng trước anh, lay anh, “Anh nói chuyện đi! Là ai nói, cho dù xảy ra chuyện gì đều phải yêu quý bản thân, không để cho em khinh bỉ anh, Lãnh Ngạn!”

Anh chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt vô hồn nhìn cô, “Duy Nhất, anh muốn xử lý tốt chuyện này, anh thường nghĩ nên làm gì mới phải, thường nghĩ đến ngủ không yên, anh vốn mất ngủ, vẫn uống thuốc ngủ, sau lại có em, không biết vì sao ngủ rất yên ổn, lần đầu tiên em rời đi, tất xấu thao thức của anh lại tái phát, hơn nữa còn nghiêm trọng hơn ngày thường, uống thuốc cũng không làm nên chuyện gì, nhắm mắt lại sẽ nghĩ rất nhiều việc, thỉnh thoảng mơ hồ giống như con ác mộng, anh bắt đầu suốt đêm trợn tròn mắt không ngủ, nhưng không ngủ thì càng nghĩ đến, càng nghĩ càng không ngủ được, thành ác tính tuần hoàn, hơn nữa còn thường nghĩ đến nhưc đầu khó chịu, anh cảm thấy mình sắp điên rồi, anh thật sự sợ thành kẻ điên giống như Tĩnh Lam.”

“Cho nên anh tiêm pethidine?” Duy Nhất nhìn vẻ mặt khổ sở của anh, đáy lòng cũng quặn lại.

Lãnh Ngạn gật đầu, “Mới đầu bác sỹ Trần đề nghị anh thử tiêm, nhưng cảnh cáo anh không được dùng thường xuyên, nhưng sau khi tiêm xong anh cảm thấy rất thoải mái, đầu không đau, ngủ rất nhanh, cảm giác này khiến cho anh không muốn xa rời nó.”

Duy Nhất gật đầu, “Em hiểu, cho nên, sau khi em về nhà anh không để cho em mang thai, cũng bởi vì dùng nó?”

“Đừng vậy! Anh hết sức khổ chế, chỉ cần em ở bên cạnh anh, anh sẽ không thường lo âu mất ngủ, thỉnh thoảng khi thật sự lo âu mệt mỏi có thể thông qua yêu em để cho bản thân thật mệt mỏi, cũng sẽ ngủ, nhưng em vừa đi...”

“Được! Em biết rồi!” Cô đứng lên, cũng không quan tâm lúc này là ban đêm, tìm được số lập tức gọi điện thoại.

Tiếng chuông reo thật lâu, bên kia mới có người nhận, lười biếng một tiếng, “Alo!”

Giọng Duy Nhất cứng rắn mà lạnh lẽo, “Bác sỹ Trần sao? Tôi là Lãnh thiếu phu nhân, bắt đầu từ bây giờ ông bị sa thải, tiền lương của ông và tiền nhà họ Lãnh vi phạm hợp đồng, mời ngày mai tự mình đến công ty tìm Lãnh tiên sinh thanh toán, ngủ ngon.” Nói xong cô lập tức cúp điện thoại, một giây phút cũng không để lại cho bác sỹ Trần.

“Tại sao phải đuổi việc ông ấy?” Lãnh Ngan nhìn Duy Nhất quả quyết lạnh lùng trước mặt, quả thật không thể tin ánh mắt của mình, đồng thời cũng bỏ quên tự xưng của Duy Nhất – “Lãnh thiếu phu nhân”.

Duy Nhất hừ một tiếng, “Ông ta làm bác sỹ, biết rõ ràng tính ý lại vào pethidine giống như thuốc phiện, lại còn dám cho anh dùng, đã không phải là bác sỹ đúng tiêu chuẩn! Đuổi việc ông ta đã là nhân từ lắm rồi!”

“Còn anh nữa, đứng lên cho em!” Duy Nhất lạnh lùng ra lệnh cho anh.

Lãnh Ngan ngơ ngác nhìn cô, trong ánh mắt vẫn mờ mịt, nhưng không tức giận.

Duy Nhất tức giận trong lòng, nín lấy cổ áo anh, cố gắng kéo dậy, vừa hầm hừ ra lệnh, “Anh đứng lên cho em, như đáng về đàn ông!”

Thân hình cao lớn của Lãnh Ngan bị cô kéo khế động, Duy Nhất lại bởi vì quán tính mà ngã nhào die3nda`nleq'uydon trên đất, té ngã trên đồng chai rượu vừa bị ném bể, cùi chỏ, toàn bộ lưng bị mảnh thủy tinh cắm vào, Duy Nhất đau đến kêu to.

Lãnh Ngan nhảy lên từ trên mặt đất, đỡ cô dậy, chỉ thấy bộ công sở màu xanh nhạt đã bị máu nhuộm đỏ.

Anh sợ đến mặt biến sắc, “Duy Nhất, đừng lộn xộn, anh gọi điện thoại cho bác sỹ Lục.”

Anh vừa lấy điện thoại di động ra nhìn, phát hiện điện thoại đã hết pin rồi...

Duy Nhất không chú ý đến vết thương trên người, đẩy anh đánh anh, “Anh đừng kêu bác sỹ nữa! Để cho em chết đi coi như xong! Em chết một lần như vậy anh có đau lòng không? Đáng về của anh bây giờ, kể cả em không bị thủy tinh đâm chết cũng sẽ bị anh làm tức chết!”

“Đưa đi động cho anh! Không được phép náo loạn!”

Lãnh Ngan đột nhiên khôi phục khí phách thường ngày, ánh sáng trong ánh mắt khiến Duy Nhất ảm áp trong lòng, vẫn thích anh như vậy, chỉ mong anh như vậy thật sự trở lại...

Cô ngoan ngoãn đưa đi động cho anh, nếu cô bị thương có thể khiến lòng anh sống lại, có thể làm cho ánh mắt của anh lóe sáng lần nữa, đó cũng đáng giá...

“... Mười phút, lập tức chạy tới! Duy Nhất bị thương!”

Mệnh lệnh của anh đơn giản mà ngắn gọn, hình như Lãnh Ngan lại biến trở về như cũ khiến cho trái tim cô đập nhanh...

Cô không nói thêm gì nữa, để anh ôm mình xuống tầng dưới, trở lại phòng ngủ, cởi bỏ áo của cô, trên lưng nhiều chỗ đầm đìa máu tươi.

Đến phút thứ chín, tiếng gõ cửa của bác sỹ Lục vang lên.

Duy Nhất nằm lý trên giường, dù thế nào cũng không cho Lãnh Ngan mở cửa.

“Đừng mở cửa! Bác sỹ Lục ông ấy là nam! Em... Em không mặc quần áo!” Cô gấp gấp đến đó bưng cả mặt.

Lãnh Ngan cau mày, “Anh còn tưởng là chuyện gì! Anh cũng không ngại, em để ý cái gì! Người ta là bác sỹ!”

“Có liên quan gì đến anh? Anh không ngại, em chính là không để cho ông ấy nhìn!” Duy Nhất đưa tay kéo chăn đắp lên người, lại bởi vì đụng phải vết thương mà đau chảy nước mắt.

Lãnh Ngan im lặng, đáy lòng cũng dâng lên cảm xúc vui mừng, dù sao, cho dù bây giờ Duy Nhất còn thuộc về anh hay không, ít nhất trong lòng anh, thân thể của cô chỉ có anh mới có thể nhìn thấy...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 161

Cuối cùng vẫn không để cho bác sỹ Lục đi vào, mười phút sau, một nữ bác sỹ ngoại khoa xuất hiện tại “Xuân về hoa nở”, Duy Nhất mới ngoan ngoãn mà đi vào khuôn khổ.

Trong quá trình lấy mảnh thủy tinh, Duy Nhất ngủ thiếp đi bởi vì thuốc tê, mà Lãnh Ngan vẫn nhìn thẳng chăm chăm cho đến nửa đêm.

Cuối cùng khi anh mệt mỏi ngã xuống bên giường, nằm xuống ngủ thì ý thức được hôm nay mình không cần pethidine, có lẽ Duy Nhất chính là thuốc độc của anh, cũng chính là thuốc giải...

Khi anh tỉnh lại, trên người nhiều thêm một tấm thảm, mà Duy Nhất không thấy, anh chán nản, cô đúng là vẫn không muốn lưu lại...

Xuống tầng dưới, trứng chiên hình trái tim trên bàn ăn dễ dàng cho thấy đây là do Duy Nhất tự tay làm, trong lòng anh vừa động, chạy vào phòng bếp, chỉ có người làm bận rộn.

“Thiếu phu nhân đâu?” Anh hỏi chị Phương đầu bếp.

“Thiếu phu nhân đi ra ngoài, muốn thiếu gia ăn xong điểm tâm sáng mới có thể đi.” Chị Phương kính cẩn lễ phép trả lời, thời gian này tính tình thiếu gia nóng nảy, cô vẫn nên cẩn thận.

“Cô ấy... Có nói khi nào trở lại không?” Anh lấy đũa khuấy hỏi.

Chị Phương lắc đầu, “Không có.”

Anh thoáng gật đầu, cúi gằm mặt đi ra ngoài, đi thẳng ra cửa chính.

“Thiếu gia, thiếu phu nhân nói ngài phải ăn bữa sáng, nếu không khi cô ấy trở lại sẽ cho ngài đẹp mắt!” Chị Phương đuổi theo nói.

Lãnh Ngan mừng rỡ không thôi, cô sẽ trở lại? Cô sẽ trở lại sao?

Lập tức ngồi bên bàn ăn, xoi tái sạch bữa ăn sáng đầy bàn.

Ngày này anh đều hưng phấn, ngay cả trong lúc họp ở công ty, anh cũng sẽ nhìn ra phía khác mà ngờ ngác dieendaanleequaydon mắt hờn, sau đó không hiểu sao cười dịu dàng một tiếng, không biết hướng anh nhìn chính là chỗ ngồi của một nữ nhân viên dưới quyền, nữ nhân viên kia hoàn toàn bị nụ cười của anh đầu độc, đáng vẻ thẹn thùng, được sủng mà run sợ.

Sau khi ta việc, anh lái ô tô nhanh chóng trở lại “Xuân về hoa nở”, tình hình trong nhà khiến anh hoảng hốt, phòng khách phòng ăn, nhiều chỗ hẻo lánh đều bày cây chân vịt *, lá vàng xanh hình chân vịt xinh đẹp xanh um tươi tốt, khiến cho cả nhà nhìn có vẻ nhiều sinh khí hơn.

(*) Cây chân vịt có họ Quỳn bá (Selaginellaceae). Tên gọi khác của cây chân vịt là quýt bá trường sinh hay trường sinh thảo, hồi sinh thảo, hoàn dương thảo hay cải tử hoàn hồn thảo. Móng lưng rồng, rong Nha Trang hay vạn niên tùng cũng chính là nó. Cây mọc ở các vùng núi đá hoặc đất sỏi sạn khô cằn trên núi cao hoặc núi đá gần biển. Quỳn bá chịu được điều kiện khô hạn, kho diễn biến thời tiết bất lợi chúng co cuộn cành lá vào trong để duy trì sự sống, khi thời tiết ẩm ướt thuận lợi cành lá lại vươn xòe ra ngoài phát triển. Trên thế giới Quỳn bá phân bố tại khu vực Đông Siberi (lưu vực sông Amur – sông Ussuri), Nhật Bản (bao gồm cả quần đảo Lưu Cầu (Ryukyu), quần đảo Bonin (đảo Chichi-jima), Đài Loan, Triều Tiên, Mông Cổ, Trung Quốc (bao gồm cả Nội Mông Cổ và Mãn Châu), Ấn Độ, Myanma, Philippines, bán đảo Mã Lai (Perak), bắc Thái Lan, Indonesia (Sulawesi, Java, Lombok), Việt Nam (miền bắc và miền trung). (nguồn: wikipedia)

Trên bàn ăn, bữa tối đang bốc hơi nóng. Cá hoa cúc sốt chao đơn giản, rau xanh xào ngó sen, canh hoa hiên, rau diếp, đều là món ăn thanh đạm.

Khi anh còn đang sững sờ, Duy Nhất đã bung một nồi cháo nhỏ ra ngoài, thấy anh, từ tốn nói một câu, “Đã trở lại, ăn bữa tối đi!”

“Buổi tối... Húp cháo sao?” Anh tiện tay ném chìa khóa sang bên cạnh, tìm một đề tài nói chuyện với cô.

“Em chỉ nấu cháo, thích uống không!” Duy Nhất xoay người vào phòng bếp, trong tay nhiều thêm một khay bánh mì, “Chưa ăn no thì ăn bánh mì lúa mạch!”

Anh nhẹ nhàng ho một tiếng, ngồi cạnh bàn ăn, cẩn thận dò xét giọng điệu của cô, “Em... Tự mình làm bữa tối?”

“Đúng vậy!” Duy Nhất xé một miếng bánh mì bỏ vào miệng, “Tay nghề em không được tốt với anh, chấp nhận ăn đi! Không phải không thể ăn!”

“Sao có thể? Chỉ cần em làm, cái gì anh cũng thích ăn! Chỉ có điều...” Anh nhìn chăm chăm vào băng gạc ở khuỷu tay cô, “Em bị thương, làm việc không đau sao? Còn có lưng, quần áo chạm tới cũng sẽ đau!”

Nói đến đây, anh đột nhiên phát hiện Duy Nhất mặc một cái áo phông rộng thùng thình, mặc dù mùa thu, nhưng nhiệt độ trong nhà khá cao, cô lại không mặc áo khoác, trước ngực rõ ràng lộ ra hai điểm nhỏ, trong lòng anh có thứ gì đó đang rục rịch.

Duy Nhất chú ý tới ánh mắt của anh, cúi đầu xem xét, mặt đỏ bừng, “Anh nhìn chỗ nào? Trên lưng có băng gạc, không thể mặc bra!”

Anh cười cười, “Cái gì anh cũng không nói!”

“Lãnh Ngan em nói cho anh biết! Anh đừng có ý nghĩ xấu! Em chỉ... Em chỉ nghe bác sỹ Lục nói anh đáng thương như vậy, mới trở về nhìn anh, dù là bạn bè bình thường em cũng dieendaanleequaydon sẽ làm vậy! Cho nên, anh xóa sạch ý sắc trong đầu!” Duy Nhất hung ác cắn một miếng bánh mì cạnh

cáo anh.

“Sao em biết anh có ý sắc? Tự mình nghĩ nhiều chứ gì?” Anh nhìn cô cười cười, chỉ có cô xuất hiện trong sinh hoạt của anh, anh mới cười được, nhất là đáng vẻ vừa thẹn vừa cáu của cô, nói bao nhiêu đáng yêu thì có bấy nhiêu.

Duy Nhất ghen hờn nhìn trần trối, cúi đầu dồn sức uống canh cá, Lãnh Ngạn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của cô, tình cảm dịu dàng dâng lên từ trong đáy lòng.

Sau bữa cơm tối, Duy Nhất ngồi trên ghế sa lon cầm một xấp tài liệu ghi chép, Lãnh Ngạn đi tới giành lấy vào trong tay, “Thứ gì, anh xem một chút!”

“Lấy ra, trả lại cho em!” Duy Nhất vội vàng tới giành lại, không cẩn thận động tới vết thương, đau đến nhếch miệng.

“Tự tìm! Còn không ngoan ngoãn về ngồi!” Lãnh Ngạn cầm tài liệu liếc nhìn, cảm động đến trong ngực ấm áp, tất cả trong tài liệu đều là phương pháp làm thế nào mới có thể cải thiện mất ngủ và thần kinh suy nhược, bao gồm cháo anh vừa ăn, ba món ăn một món canh đơn giản và trong nhà bày cây chân vịt, trong tài liệu đều có nhắc tới.

Anh đưa trả lại cho Duy Nhất, trong miệng lại nói, “Đừng gánh vác, có gì tốt mà gánh vác, những thứ này có ích thì còn cần bác sỹ và thuốc ngủ làm gì.”

“Lãnh Ngạn!” Duy Nhất quát to, “Anh còn dám nói thuốc ngủ? Từ nay về sau nếu anh còn nhắc đến thuốc ngủ và pethidine, em giết chết anh!”

Lãnh Ngạn nhướng nhướng mày, “Vây em liên tục trông chừng anh, không để cho anh rời khỏi tầm mắt của em nửa bước!”

Duy Nhất ngẩn ngơ, lẩm bẫm một câu, “Tại sao? Em là gì của anh? Anh là gì của em?” Nói xong quay đầu lên tầng trên.

Lãnh Ngạn nhìn theo bóng lưng của cô, ánh mắt rơi lên tập tài liệu thật dày trên bàn trà anh hiểu Duy Nhất quan tâm anh, chỉ có điều, giữa bọn họ mãi vẫn còn một Tĩnh Lam, muốn làm thế nào mới có thể không làm tổn thương cả hai?

Anh cũng đi theo Duy Nhất vào phòng ngủ, cảnh tượng trong phòng ngủ càng khiến anh giật mình, chỉ trong một ngày, phòng ngủ đã đổi lại phong nền mới, màu xanh dương nhạt, rèm cửa sổ cũng màu xanh dương, trong không khí tỏa ra mùi hoa cúc đại thom ngát ngào ngạt.

Lãnh Ngạn nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, cảm giác mới mẻ mà thoải mái.

“Hôm nay em không đi làm sao? Làm một ngày? Nhất định một muốn chết rồi!” Anh rất cảm ơn cô.

“Đi tắm! Sau đó nằm xuống!” Duy Nhất không trả lời vấn đề của anh, chỉ vào phòng tắm.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 162: Anh nhớ em

“Được!” Lãnh Ngạn đồng ý sáng khoái, áo ngủ cũng không cầm, đi thẳng vào phòng tắm.

Duy Nhất che miệng suy nghĩ, chẳng lẽ lời vừa rồi của cô khiến anh hiểu làm sao? Anh cười rất mập mờ...

Quả nhiên anh chỉ quần một chiếc khăn tắm ra ngoài, Duy Nhất tránh ánh mắt của anh, bung một chén đen thù lù đưa cho anh, “Uống!”

“Đây là cái gì?” Anh ngửi thấy mùi thơm tan mát ra từ vật đen.

“Bột mè đen với quả óc chó, không phải loại bán kia, tự tay em giã nát! Uống nhanh lên một chút!” Duy Nhất nhìn anh chăm chăm.

Anh nếm thử một ngụm nhỏ, tán thưởng thêm, “Thơm quá! Rất ngọt! Cũng trợ giúp giấc ngủ? Cái này ăn ngon!”

Sau khi anh thuần thục ăn xong cầm chén đưa tới: “Anh còn muốn một chén!”

Duy Nhất trừng mắt nhìn anh, chỉ vào giường lớn, “Nằm xuống đi!”

Anh cười một tiếng, nhưng vẫn rất sáng khoái nằm trên gối, đầu vừa chạm vào gối đã cảm thấy gối đầu có gì đó khác lúc trước, hương hoa cúc nhàn nhạt tỏa ra từ đây, thì ra Duy Nhất đổi gối ngủ hoa cúc.

“Nhắm mắt lại!” Duy Nhất lại nói.

Lãnh Ngạn theo lời, một lát sau, tiếng nhạc êm ái khắp phòng, ngón tay Duy Nhất mang theo mùi thơm diendaaanleequaydomn hoa oải hương vỗ lên mặt

anh, anh dần dần cảm thấy mí mắt nặng nề, bất tri bất giác tiến vào giấc mộng đẹp...

Duy Nhất thấy anh ngủ, nhẹ nhàng kéo chăn đắp lên người anh, đưa mắt nhìn khuôn mặt trong giấc mộng của anh, Duy Nhất khẽ thở dài.

Sắc mặt tái nhợt của anh luôn có thể khiến cô thương yêu, còn có vòng xanh thật sâu quanh khóe mắt, đều là dấu vết quá khổ quá mệt mỏi, nếu như có thể, cô nguyện cả đời thương anh, yêu anh, nhưng mà, cô có thể không?

Giữa anh và Tĩnh Lam không có tình yêu, nhưng từ hôn ước tồn tại chân thật, hơn nữa Tĩnh Lam yếu ớt như vậy, muốn anh rời khỏi Tĩnh Lam thật sự rất khó, như vậy, cô thật sự nên hy sinh danh phận của mình sao?

Thật sự chỉ cần yêu nhau là đủ rồi sao?

Cô rất bối rối...

Huống chi, coi như cô nguyện ý không tính toán đến danh phận mà đi cùng anh, nhưng lỡ như Tĩnh Lam phát hiện thì làm thế nào?

Tối nay, người thao thức là cô rồi...

Sáng sớm khi Lãnh Ngạn tỉnh dậy, Duy Nhất nằm sấp bên cạnh giường, anh vươn vai, tinh thần sảng khoái, cảm giác từ trước tới nay chưa từng ngủ yên ổn như vậy.

Vốn cho rằng tối hôm qua cô nhóc này thông suốt, sẽ chủ động cùng anh...

Ai ngờ để trị mất ngủ cho anh, cô học xoa bóp lúc nào?

Anh không khỏi khẽ mỉm cười, cẩn thận ôm Duy Nhất lên giường, để cô nằm sấp tránh đụng phải vết thương trên lưng. Sau đó nhẹ nhàng hôn lên má cô, đóng cửa đi ra ngoài.

Ở trên giường Duy Nhất đột nhiên rơi một giọt lệ. Thật ra thì khi anh ôm cô lên cô đã tỉnh, nhưng cô vẫn giả bộ ngủ, chỉ vì luyến tiếc cảm giác được anh ôm...

Chấn ám áp, tất cả đều là nhiệt độ và hơi thở của anh, cảm giác ấm áp này khiến người ta rơi lệ, mà cảm giác này, cô thật sự không nỡ... không yêu anh, lưu lại lẫn nhau toàn là yêu; yêu anh, không phù hợp với hành động khuôn phép thế tục, cô nên lựa chọn cái gì?

Những ngày kế tiếp, Duy Nhất biến đổi đồ ăn đa dạng cho anh, tất cả đều có tác dụng hỗ trợ giấc ngủ cho anh.

Nhưng sau mỗi lần xoa bóp xong, cô đều mệt đến mức nằm ngủ bên mép giường, mà ngày hôm sau nhất định được Lãnh Ngạn ôm lên giường, nằm thêm thiếp một lát, chính cô cũng vì vậy mà gầy đi trông thấy.

Dưới chăm sóc tỉ mỉ của Duy Nhất, Lãnh Ngạn dần thoát khỏi lệ thuộc vào pethidine.

Tối hôm đó, Duy Nhất vẫn xoa bóp như bình thường cho anh, sau đó cũng nằm ngủ thiếp đi bên mép giường, nhưng không giống trước là Lãnh Ngạn rõ ràng đang ngủ lại ôm cô thật chặt.

Cô giật giật, mơ màng đẩy Lãnh Ngạn, “Anh buông tay, buông em ra!”

“Không buông! Những ngày qua em vẫn ngủ như vậy, em đừng nói rằng em không biết!” Lãnh Ngạn die enda neq uuydon ôm cô càng chặt hơn.

“Cái gì?” Duy Nhất không dám tin tưởng, cô sẽ không có cảm giác khi bị anh ôm lên chứ!

“Bé ngốc! Anh làm em vất vả rồi!” Lãnh Ngạn vuốt ve lưng cô, “Một mình đến mức anh ôm lên giường lúc nào cũng không biết!”

“Nhưng mà, em rõ ràng...” Mỗi ngày khi cô tỉnh lại đều một mình trên giường ngủ? Cô con tưởng giống như ngày đầu tiên, sau khi Lãnh Ngạn rời giường mới ôm cô lên giường ngủ bù!

“Rõ ràng cái gì? Anh thấy vết thương trên người em chưa khỏi, cho nên vẫn không chạm vào em! Nhưng bây giờ giống như vết thương đã lành? Anh vuốt ve em, em đã không có cảm giác đau!” Tay của anh dần vuốt ve cách quần áo, từ từ chui vào trong quần áo cô, hô hấp cũng biến thành dồn dập.

Duy Nhất bị tay anh đặt lên ngực, há mồm thở dốc, cũng liều mạng giãy giụa, “Đừng! Lãnh Ngạn, đừng! Buông em ra!”

“Bảo bối! Em có biết anh nhớ em nhiều không? Em gầy quá!” Giọng Lãnh Ngạn trở nên trầm khàn mơ hồ, mỗi lướt qua tóc cô, tìm kiếm môi cô. Cuối cùng khi tìm được thì lập tức mút chặt không buông.

Lúc đầu Duy Nhất hơi hôn mê, hơi nóng quen thuộc của anh phủ lên mặt, làm cô thiếu chút nữa đi lạc...

Khi động tác của anh càng ngày càng thô bạo, cũng bắt đầu cởi nút áo cô thì cô đột nhiên tỉnh táo lại, nắm chặt cổ áo nhỏ giọng cầu khẩn, “Đừng, Lãnh Ngạn, đừng để em hận anh! Tiếp tục như vậy, em sẽ thật sự trở thành nhân tình của anh rồi!”

Hai chữ nhân tình đâm vào khiến Lãnh Ngạn đột nhiên dừng lại, anh không muốn đối xử với cô như nhân tình, trong lòng anh, cô mới là bà xã danh xứng với thực, người nhà của anh.

Duy Nhất nhân cơ hội nhanh chóng tránh thoát khỏi ngực anh, đứng trên đất thờ dốc không thôi.

“Duy Nhất, không cần đi...” Anh thật sự sợ cô rời đi.

Duy Nhất khẽ bình ổn lại hô hấp rối loạn của mình, rung rung nhìn anh, “Ngạn, em không giận anh, chỉ có điều, em còn chưa nghĩ ra nên dùng thân phận gì ở lại bên cạnh anh, lần này trở về là muốn giúp anh rời khỏi cảnh khó khăn, anh đã tốt lắm, chúng ta cũng nên chính thức đối mặt với vấn đề này rồi. Ngạn, em thật sự không rời khỏi anh, em chờ anh, chờ anh xử lý xong vấn đề, trước đó chúng ta không cần vượt qua Lôi Trì nửa bước *, được không? Chúng ta đứng giống như bạn tốt vậy, lúc anh cần em, em nhất định sẽ xuất hiện bên cạnh anh, chỉ có điều, em không muốn quan hệ ở chung, em không muốn làm người thứ ba, hơn nữa, lỡ như bị Tỉnh Lam nhìn thấy cũng không tiện, đúng không?”

(*) vượt qua Lôi Trì nửa bước: Lôi Trì là tên con sông cổ ở huyện Vọng Giang, tỉnh An Huy, Trung Quốc. thành ngữ này có nghĩa không vượt qua một giới hạn hoặc phạm vi đã quy định.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 163

“Em thật sự không ở đây sao? Bạn tốt thì không thể ở chung một chỗ? Không phải em và Doãn Từ Nhiên đã từng ở chung cùng nhau?” Lãnh Ngạn nhìn Duy Nhất bỏ bực lớn bực nhỏ vào trong tủ lạnh.

“Sao giống nhau chứ? Từ Nhiên người ta là chàng trai thuần khiết! Không giống anh!” Duy Nhất dính một tờ giấy lên trên tủ lạnh, “Mỗi ngày ba bữa cơm cần ăn cái gì em đều viết lên giấy rồi, còn có thời gian làm việc và nghỉ ngơi mỗi ngày, đều phải làm theo em viết.”

“Em không ở đây anh không làm theo!” Lãnh Ngạn nằm trên ghế sa lon nói hơi vô lại.

Duy Nhất liếc nhìn anh, kêu, “Chị Phuong, chị Phuong!”

“Thiếu phu nhân!” Chị Phuong đi từ phòng bếp ra.

“Tôi giao thiếu gia cho chị nhìn, nếu thiếu gia nghe lời tôi sẽ trả tiền lương gấp đôi, nếu không, chị gọi điện thoại cho tôi biết, vốn ý định của tôi một tuần về ăn cơm với thiếu gia một lần, nếu anh ấy cứng đầu cứng cổ, gặp mặt một tuần một lần cũng hủy bỏ.” Duy Nhất khiêu khích nhìn Lãnh Ngạn.

Lãnh Ngạn còn tưởng rằng dieendanlequuydonn cô sẽ nói, nếu không nghe lời, gọi điện thoại cho cô, cô sẽ tới trừng trị anh, vậy anh nhất định lựa chọn không nghe lời...

Ai ngờ cô nhóc này coi anh là phạm nhân, còn một tuần gặp một lần...

Duy Nhất đặt một cân điện tử dưới đất, nói với Lãnh Ngạn, “Cân nặng của anh đang nhẹ hơn tiêu chuẩn mười cân, chờ anh lấy đủ mười cân thiếu này em sẽ ăn cơm hai lần một tuần với anh, nhưng, nhớ rõ mỗi ngày chạy bộ sáng sớm! Trên bụng anh đã có thịt thừa rồi! Mặc dù chỉ có chút xíu, nhưng phải bóp chết nó ở trong trạng thái mới phát sinh, nếu không, giao hẹn ăn cơm hủy bỏ!”

“Em đang uy hiếp anh? Không được!” Lãnh Ngạn lớn tiếng chống lại.

Duy Nhất hoàn toàn không để ý tới chống cự của anh, “Chỉ cần để cho em phát hiện anh có chút dấu hiệu hư hỏng nào, Lãnh Ngạn, em không phải uy hiếp anh, em lập tức biến mất trong cuộc sống của anh, anh cũng không tìm thấy được em! Còn nữa, em mua một con chó nhỏ tới, tên Only, nó có thể chạy bộ sáng sớm với anh, lúc nhàm chán, nó sẽ xem ti vi với anh, không được tự giam mình trong bóng tối. Only? Only?” Cô nhìn ra ngoài gọi hai tiếng, một con chó nhỏ trắng như tuyết chạy vào, đảo quanh chân cô.

“Vậy anh có thể gọi điện thoại cho em không?” Lãnh Ngạn không có hứng thú với chó, còn chưa phát hiện ra Duy Nhất kiên cường như vậy, nhất định đoán được ý xấu của anh, mà anh đường đường là tổng giám đốc, muốn gọi điện thoại phải xin phép, thậm chí cầu xin.

Duy Nhất chợt nhớ tới lúc đầu khi cô và Lãnh Ngạn ở cùng một chỗ, cô không thấy đáng về Lãnh Ngạn, chỉ thông qua điện thoại biết anh, hiểu anh, lúc đầu cô động lòng cũng bởi vì giọng nói trong điện thoại khiến cô cảm thấy yên bình, cho cô ấm áp...

Chỉ có điều, ngăn ngừa có mấy tháng, chuyện xảy ra giữa bọn họ cũng quá nhiều, bây giờ cô tình nguyện cái gì cũng không biết, không biết quá khứ Lãnh Ngạn, không biết sự tồn tại của Tỉnh Lam, chỉ chuyên tâm làm thiếu phu nhân thay thế của anh, vui vẻ hưởng thụ cưng chiều của anh...

“Có thể! Mỗi ngày trước khi đi ngủ gọi điện thoại cho em báo cáo tình hình ban ngày!” Duy Nhất quay đầu cười một tiếng, đẩy lòng lại lướt qua đau buồn nhàn nhạt, mặc dù cô nói sẽ chờ anh xử lý xong chuyện Tỉnh Lam, nhưng cuối cùng phải bao lâu? Sẽ không có thời hạn sao? Cô âm thầm thờ dài

trong lòng, chỉ có điều, không thể lộ ra phần lo lắng này trước mắt Lãnh Ngạn, cô không muốn ép buộc anh, không muốn anh có gánh nặng trên tư tưởng.

Sau khi tất cả đều chuẩn bị xong, Duy Nhất cầm túi xách, đi tới bên cạnh Lãnh Ngạn, lộ ra khuôn mặt cười rục rờ, véo hai gò má Lãnh Ngạn, “Không cho về mặt đưa đám, em thích chú đáng yêu hay cười!”

Lãnh Ngạn túm lấy tay cô, “Đồng ý anh hai chuyện, nếu không không được đi! Thứ nhất không cho phép hẹn hò với người đàn ông khác, thứ hai cách xa Dịch Hàn một chút.”

Duy Nhất âm thầm buồn bực, “Sao các anh đều có thành kiến với Dịch Hàn vậy? Em cảm thấy anh ấy tốt vô cùng!”

“Các anh? Còn có ai?” Lãnh Ngạn hỏi.

“Tự Nhiên đó! Anh ấy cũng nói Dịch Hàn không tốt, mà em cảm thấy anh ấy dịu dàng lại sẵn sàng, thích hợp diee.nda/nleq'uuydon làm ông xã hơn bất cứ người nào trong các anh!” Duy Nhất chu miệng.

“Nhiệm Duy Nhất! Em nói người đàn ông khác tốt trước mặt anh?” Trong đôi mắt Lãnh Ngạn dần thấp thoáng tia nguy hiểm.

Duy Nhất biết, Lãnh Ngạn lúc trước trở lại! Không khỏi âm thầm vui mừng, “Đúng vậy! anh ấy vốn rất tốt!”

Sắc mặt của Lãnh Ngạn trở nên nghiêm túc: “Duy Nhất, em nghe đây, nếu anh và Doãn Từ Nhiên cùng nói vậy nhất định là đạo lý của tụi anh, tin tưởng tụi anh, người này không đơn giản, chỉ sợ đến gần em có mục đích khác, em phải cẩn thận!”

“Cẩn thận cái gì?” Duy Nhất không quan tâm, “Anh ấy thấy gì trên người em sao? Tài, Tiền hơn anh ấy, sắc? Xinh đẹp hơn em có nhiều lắm!”

Lời này quả thật nhắc nhở Lãnh Ngạn, mục đích đàn ông đến gần phụ nữ không có gì hơn hai lý do, một là tài, một là sắc, vậy mục đích của Dịch Hàn là gì? Có lẽ anh nên bắt đầu điều tra từ hướng này.

Anh nhìn Duy Nhất, “Đừng xem thường mình, mặc dù không xinh đẹp, nhưng còn có mấy phần đáng yêu, nếu không sao anh lại bị em mê hoặc thần hồn điên đảo!”

Duy Nhất le lưỡi một cái, “Cũng chỉ có anh coi em là báu vật! Em đi đây, anh phải ngoa ngoãn! Only, bye bye! Nhìn kỹ chú đó!”

Cô sờ đầu Lãnh Ngạn, rồi sờ đầu Only...

Rời khỏi xuân về hoa nở, nụ cười trên mặt Duy Nhất dần động lại, hôm nay bày ra cho Lãnh Ngạn thấy là cô không buồn không lo, là cô vui vẻ sáng sủa, nhưng xoay người, sầu lo của cô chỉ có chính cô nhận lấy, trước mặt cô, sẽ là đường tình như thế nào? Cô thật sự không biết...

Lãnh Ngạn, sẽ làm cô thất vọng sao?

Mà Lãnh Ngạn nhìn theo bóng lưng cô, mấy phần cô đơn, mấy phần cô độc, tim của anh đột nhiên đau đớn, anh có thể quang minh chính đại cùng đi với cô dưới ánh mặt trời?

Đau lòng sinh ra trong lòng anh, người phụ nữ này để anh yêu đến đau lòng, người phụ nữ hy sinh cho anh, nhẫn nại vì anh, anh nhất định phải cho cô hạnh phúc, cho nên, anh phải tỉnh lại, không thể buông tha!

“Only! Đi, chạy bộ nào!” Anh hô to một tiếng, một con chó nhỏ trắng như tuyết nhảy vọt ra từ bên chân anh!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 164: Anh rất ngoan, Only không ngoan

Một tuần sau, là thời gian ăn cơm theo hẹn trước của Duy Nhất và Lãnh Ngạn, sau khi hết giờ làm ở công ty, cô quyết định về nhà họ Dung thay bộ quần áo. Đột nhiên cảm thấy có cảm giác giống như hẹn hò, một tuần một lần, mong lại trông, chuẩn bị cẩn thận, mà cảm giác có phải tới quá trễ không? Cô thật sự không muốn mình nghĩ tới cô gái tên Tinh Lam đó, nhưng chỉ cần nhớ tới Lãnh Ngạn, trong đầu lại tự nhiên chui vào cái tên Tinh Lam...

Đang suy nghĩ, Lãnh Ngạn gọi điện thoại tới, vẫn là tiếng chuông quen thuộc, “Baby, em chính là duy nhất của anh...”

Nhưng mà, càng nghe lại càng nhiều đau buồn hơn, cô là duy nhất của anh sao

Cô điều chỉnh xong tâm tình, dùng giọng nói vô cùng vui vẻ nói, “Chú Lãnh, tuần này tăng thêm bao nhiêu cân?”

“Lát nữa em sẽ biết!” Không biết có phải có ảo giác hay không, giọng của Lãnh Ngạn có mấy phần xảo quyệt.

Cô nhìn đồng hồ, “Giờ em về nhà thay quần áo trước, sau một giờ anh đến đầu phố chỗ khu nhà bỏ câu đón em.”

“Được, anh chờ em! Không vội!” Anh cười hi hi trả lời.

Duy Nhất không giải thích được, cái này có gì buồn cười sao? Loáng thoáng nghe thấy bên cạnh có người đang nói chuyện, cô nghi ngờ hỏi, “Anh đang ở chung một chỗ với ai?”

“Không có! À! Có người muốn cùng kiếm com ăn, anh không cho!” Lãnh Ngạn cười đến càng thêm thần bí.

Duy Nhất không nghe rõ, “Vậy cứ như thế đi, em sắp về đến nhà!”

Đến gần nhà họ Dung, Duy Nhất đã nghe thấy tiếng cười trong đó, cô không khỏi mỉm cười, Doãn Tiêu Trác và Dung Tư Lam điendaaanlequyyddon đúng là một đôi tuyệt vời, cuộc sống thật đơn giản, ồn ào mỗi ngày, thật tốt!

Giống như ngày thường, đẩy cổng ra, bóng bay màu hồng nhạt đầy sân đập vào mắt trước tiên, Đóa Nhi đang đùa giỡn cùng một người đàn ông trong đám bóng bay...

Người đàn ông này...

My God, cô thiếu chút nữa té xỉu, người đàn ông này lại là Lãnh Ngạn! Hơn nữa còn mặc một bộ đồ màu xanh giản dị, hoàn toàn không có hình tượng đại tổng giám đốc cẩn thận tỉ mỉ núi băng lạnh lùng!

Anh quay đầu lại, thấy cô ngơ ngác nhìn anh, cười đón gió một tiếng, cười khiến Duy Nhất ướm hốc mắt.

Doãn Tiêu Trác vừa đứng lúc bụng món ăn ra ngoài, nhìn thấy Duy Nhất vội vàng chào hỏi, “Duy Nhất, đã trở lại!”

Duy Nhất lập tức sung mặt lên, “Người nào đó đã đồng ý với em cái gì? Bây giờ nuốt lời!”

Doãn Tiêu Trác lập tức kêu to oan uổng, “Không phải do anh nói! Tuyệt đối không phải do anh nói cho Lãnh Ngạn!”

“Anh chứng minh!” Lãnh Ngạn cười khoác bả vai Doãn Tiêu Trác, “Không phải Tiêu nói, anh chỉ nói với cậu ấy muốn tìm một chỗ ăn com với em, cậu ta cung cấp chỗ tốt này thôi!”

Duy Nhất nhìn hai người đàn ông này cọt nhà, cấu kết với nhau làm chuyện xấu, trầm mặt nói, “Chỗ tốt? Là chỗ tốt! Không biết chỗ này có lực hút gì, lại hấp dẫn hai vị đại tổng giám đốc đến rồi!”

Cô cố ý nói lớn tiếng mấy chữ đại tổng giám đốc, cũng nhón chân nhìn vào trong nhà, không biết Dung Tư Lam có nghe thấy không.

“Dừng dừng dừng!” Doãn Tiêu Trác ra hiệu cô, “Anh đầu hàng, ngàn vạn lần đừng nói, anh cung khai, anh nhận sai!”

Đóa Nhi ở bên cạnh bọn họ chạy lên trước kéo tay Duy Nhất, “Chị Duy Nhất, chị không thích nhà em sao? Tại sao lại nói như vậy chứ?”

Duy Nhất ý thức được mình nói sai, cô bé nhảy cảm này có cách nghĩ, cô ngồi chồm hóm xuống hôn lên mặt Đóa Nhi, “Ngoan, Đóa Nhi, chị không có ý này, nhà của Đóa Nhi là nơi ấm áp nhất thế giới!”

Lúc này Đóa Nhi mới cười hài lòng, ôm cổ cô, hôn lại lên mặt cô một cái hôn vang dội, trong đôi mắt lộ ra nét hưng phấn, “Chị, chú Lãnh mới tới hôm nay mua cho em một con búp bê thật to, em rất thích, em đi ôm tới cho chị nhìn!”

“Được! Đi nhanh!” Duy Nhất vỗ mông nhỏ của cô bé, bé con sôi nổi chạy vào nhà.

Doãn Tiêu Trác đột nhiên phá ra cười to, cười đến Lãnh Ngạn và Duy Nhất không giải thích được.

Duy Nhất liếc nhìn trên người mình, dường như không có gì đặc biệt?

“Xung hô này thật có ý tứ! Chị Duy Nhất, chú Lãnh! Lãnh Ngạn, cậu yêu trẻ con à?” Doãn Tiêu Trác nhìn về mặt nghi ngờ không hiểu của hai người cười lớn giải thích.

Duy Nhất nghe cũng cười nghiêng ngả trước sau, sắc mặt Lãnh Ngạn càng ngày càng khó coi.

“Tôi đi bụng thức ăn!” Doãn Tiêu Trác điendaa.nleequ.ydonn co căng chạy, lúc này không chạy lấy người là ngu!

Bóng bay hồng nhạt khắp thế giới, chỉ còn lại hai người, Lãnh Ngạn tội nghiệp nhìn Duy Nhất, thốt ra một câu, “Anh thật sự ghen tỵ với Đóa Nhi!”

“Hả? Tại sao?” Duy Nhất nghe không hiểu lời của anh.

“Em vừa về đã hôn con bé... Con bé cũng có thể hôn lại em...” Lãnh Ngạn vừa nói vừa chậm rãi đến gần cô.

Duy Nhất bước nhỏ lui về sau, đỏ mặt, “Anh định làm gì? Không thể!”

“Một tuần lễ anh cùng Only chạy bộ mười lần, trong đó có ba ngày sáng chiều gì cũng chạy; lúc Only uống sữa tươi, anh uống với nó, nhưng nó không nghe lời, muốn cướp trong ly của anh, kết quả làm vỡ năm cái ly; buổi tối anh ăn hạt mè rang, Only ăn thức ăn của chó, nó có ý kiến, anh cũng chỉ có thể biến thức ăn của chó thành bột nhão... Ngay hôm qua anh và Only cùng kiểm tra cân nặng, Only nặng thêm 0,6 cân, anh nặng thêm sáu cân; anh có biểu hiện tốt hơn Only, nó len lén chạy ra ngoài tìm em gái chó đẹp, mà anh không có... Như vậy còn không có phần thưởng sao?” Lãnh Ngan chạy tới trước mặt Duy Nhất, quần áo thoải mái màu xanh dương mới toanh tỏa ra mùi hương dễ ngửi.

Duy Nhất hé miệng cười, “Em cũng không ngại anh đi ra ngoài tìm em gái chó đẹp.”

Lãnh Ngan đã ôm cô vào trong ngực, hơi thở ấm áp nặng nề vây lấy cô, cô khẽ đẩy anh ra, nói thầm, “Đã nói chỉ làm bạn...”

Lời nói còn sót đã Lãnh Ngan ngăn lại, lực lượng cự tuyệt có vẻ yếu kém như vậy, tay vốn đặt trên ngực anh chuyển sang vòng lấy hông anh...

Chính là cảm giác này, cảm giác giống như muốn hòa tan cô, dây dưa giữa răng môi khiến cho lệ nóng của cô bắt đầu tuôn rơi, có thể không, tham lam một lần, không quan tâm quan niệm thế tục, không để ý đến đau lòng ần núp nơi đáy lòng, tập trung tinh thần trên miên một lần?

“Chị! Nhìn búp...” Đóa Nhi ôm búp bê lớn ra ngoài, nhìn thấy cảnh trong sân lập tức bịt miệng. Doãn Tiêu Trác và Dung Tư Lam mỗi người một tay kéo con bé về.

“Suyt -” Thật là đẹp, thật là đẹp; đừng quấy rầy, đừng quấy rầy...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 165: Hạnh phúc chính là

Duy Nhất có thể nói bữa cơm tối này đặc biệt nhất rồi, hai vị đại tổng giám đốc tự mình xuống bếp, thay nhau ra trận, cô và Dung Tư Lam với Đóa Nhi ở trong sân chơi bóng bay.

“Duy Nhất, người kia là bạn trai em? Còn là ông xã? Hai người cãi nhau, em mới chuyển ra?” Dung Tư Lam hỏi.

Tâm sự tràn đầy trong lòng Duy Nhất, không biết nên nói như thế nào, “Tư Lam, em hỏi chị một chuyện. Nếu chị rất thích một người, có thể để ý đến ánh mắt người khác không?”

“Dĩ nhiên sẽ không! Yêu nhau là chuyện của hai người, có liên quan gì đến người khác?” Dung Tư Lam ôm Đóa Nhi nhặt bóng bay trên đất.

“Nhưng... Nếu như anh ấy không thể cười chị thì sao?” Duy Nhất lo sợ nghi hoặc nâng quai hàm.

“Tại sao không thể cười? Có bà xã? Duy Nhất, chẳng lẽ anh ta...?” Dung Tư Lam sợ hãi kêu lên.

“Suyt -” Duy Nhất ra dấu bảo cô ấy nhỏ giọng một chút, “Không phải! Em chỉ muốn biết, hai người yêu nhau dieendaaneequydomn rất cuộc quan tâm trái tim đối phương, hay quan trọng hình thức?”

Dung Tư Lam mê muội nhìn cô, “Chị không biết em nói cái gì, chỉ có điều, chị cảm thấy trái tim và hình thức đều rất quan trọng! Yêu nhau phải chấp tay, nếu không lấy cái gì chứng minh tấm lòng của anh ta?”

Cảm xúc của Duy Nhất xuống thấp, “Đồp” một tiếng, bóng bay nổ tung...

Đào mặt, Lãnh Ngan và Doãn Tiêu Trác đã bụng thức ăn lên, kêu ba người phụ nữ lớn nhỏ, “Có thể dọn cơm!”

Duy Nhất không muốn phá hư không khí, lên tinh thần ngồi cạnh bàn ăn.

Doãn Tiêu Trác lấy ra hai ly rượu, đưa một ly cho Lãnh Ngan, “Đã lâu chúng ta không uống rượu? Hôm nay không say không dừng!”

Lãnh Ngan trả lại ly, cười nói, “Tôi đã kiêng rượu!”

Doãn Tiêu Trác giả hoạt nhìn Duy Nhất, “À hiểu? Chị dâu có cách dạy dỗ!”

“Em không quan tâm đến anh ấy! Thích uống hay không, không liên quan đến em!” Duy Nhất trợn mắt nhìn Lãnh Ngan.

Lãnh Ngan không e dè mà đưa tay vòng lấy eo cô, “Hương ứng kế hoạch của bà xã, vì sinh bé cung chất lượng tốt, cai thuốc kiêng rượu, cai tất cả các

thói quen không tốt!”

“Em nói sinh bé cùng với anh khi nào?” Trong lòng Duy Nhất có lưu lại bóng ma lúc vừa rồi nói chuyện với Dung Tư Lam, giọng nói hơi hấp tấp, vừa nói ra khỏi miệng đã hối hận, sợ trong lòng Lãnh Ngạn không vui, vội vàng đổi lời nói, nhỏ giọng oán trách, “Nhiều người như vậy, còn có trẻ chưa thành niên, nói lung tung!”

Lúc đầu Lãnh Ngạn bị lời nói của cô ngỡ ngàng, bây giờ vừa nghe, tự giải thích là xấu hổ, cười cười, không hề để ý nữa.

Dung Tư Lam đoán được mấy phần, vội giảng hòa, “Nhiều món ngon như vậy, bày trên bàn không ăn rất lãng phí! Duy Nhất, chúng ta mau ném thử tay nghề của hai người đàn ông này!”

“Mẹ, con thích ăn đùi gà của cha nhất!” Đóa Nhi chỉ vào đùi gà trong tô kêu lên.

Đùi gà của cha? Mọi người cười ha ha, không khí sinh động một lần nữa.

Sau bữa cơm chiều, không biết Lãnh Ngạn và Doãn Từ Nhiên ở trong phòng nói to nói nhỏ cái gì, lúc đi ra, Duy Nhất đi endaa nleeq uuydonn đã tắm xong, chuẩn bị lên tầng cao nhất đi ngủ.

Thấy Lãnh Ngạn đi ra, cô lau tóc còn ướt nói: “Nói xong rồi? Em đưa anh đi ra ngoài, phải về sớm một chút, lái xe quá muộn không an toàn! Đợi em, em sấy khô tóc trước.”

“Được!” Lãnh Ngạn nhìn cô cười, đi theo cô lên tầng cao nhất.

“Một chút là em xong rồi!” Duy Nhất dùng máy sấy tóc, quay đầu nói với Lãnh Ngạn.

Lãnh Ngạn không nói gì, tiến lên cầm lấy máy sấy tóc trong tay cô, giúp cô sấy khô tóc.

Đêm mùa thu hơi lạnh lẽo, gió ấm thổi vào trong cổ, thật ấm áp, rất thoải mái.

Ngón tay Lãnh Ngạn luồn vào tóc cô, cảm giác này khiến cho cô say mê, cái này, chắc là cảm giác hạnh phúc đi, trước đây chỉ với người phụ nữ mình yêu thích, mới có thể giúp cô ấy trang điểm búi tóc.

Con người một khi cảm thấy ấm áp, rất dễ dàng mê mải, cô nhắm mắt lại, lại ngây ngất muốn ngủ.

Không biết qua bao lâu, gió nóng dừng lại, cô được một đôi tay bế lên. Hoảng hốt mở mắt, Lãnh Ngạn đã bế cô lên giường.

“Tóc sấy khô rồi sao? Vậy đi thôi!” Cô hoảng hốt ngồi dậy, lại lập tức bị Lãnh Ngạn kéo lại, cũng bị anh đè phía dưới.

“Anh không đi! Anh đang ở phía trên cô nhìn chăm chú vào ánh mắt của cô.

Duy Nhất tránh né ánh mắt của anh, “Không được...”

“Không được nói không được!” Cô còn chưa nói hết đã bị anh trách móc, “Duy Nhất, em có biết em làm vậy rất tàn nhẫn không? Mỗi một lần trở lại bên cạnh anh, cho anh hy vọng, cho anh dienda`anlequuydon mơ ước, sau đó, mỗi một lần lại rời khỏi anh, để cho anh thích ứng với cuộc sống không có em, anh không chịu nổi lên lên xuống xuống như vậy! Một tuần lễ này, anh đều cố gắng làm theo lời em, nhưng không có em, vẫn cảm thấy không quen, cảm giác mất cái gì đó, tối ngủ cũng cảm thấy rất lạnh!”

“Nhưng mà em...”

“Anh biết trước mắt anh còn chưa thể cho em cái gì, có lẽ anh quá ích kỷ, nhưng anh chỉ muốn em ở bên cạnh anh, muốn cùng em qua quãng thời gian hạnh phúc, hạnh phúc anh muốn rất đơn giản, lúc trời lạnh có người trùm chăn, như vậy là đủ rồi...”

Chỉ muốn lúc trời lạnh có người trùm chăn...

Duy Nhất chậm rãi cảm nhận những lời này, dần dần nước mắt tuôn rơi, con người khi còn sống, có bao nhiêu đêm lạnh, có bao nhiêu người có thể làm bạn đến cuối cùng? Tìm một người trùm chăn, ôm nhau một đời một thế, lời nói đơn giản thẳng thắn, chính là chân lý đến già đầu bạc, gắn bó với nhau...

Ai cũng không phải cô độc, không phải sao?

Tay ấm áp của anh lau nước mắt cho cô, “Duy Nhất, anh biết rõ em muốn cái gì, anh nói rồi sẽ không để cho em không danh không phận cả đời giống mẹ, anh sẽ làm được, tin tưởng anh!”

“Ngạn...” Mặt Duy Nhất dính lên ngực anh, nước mắt thấm ướt quần áo của anh.

Lãnh Ngạn thỏa mãn ôm chặt cô, “Hà? Anh buồn ngủ quá, đây là do em nuông chiều mà ra, vừa đến đây đã buồn ngủ, chỉ muốn ôm em ngủ, rất ấm áp, được không?”

Lát sau bên cạnh truyền đến tiếng hô hấp đều đặn, Duy Nhất cúi đầu nhìn, Lãnh Ngạn quả nhiên ngủ thiếp đi.

Ngủ yên ổn như đứa bé, cô không khỏi tràn đầy yêu thương, ôm chặt hông anh, vùi trong ngực anh, cảm nhận nhiệt độ của anh, cảm giác có người làm ấm chăn, thật tốt...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 166: Anh muốn bé cưng

Ngày hôm sau, Duy Nhất đi làm như bình thường, Lãnh Ngạn đến công ty, anh tự mình đưa cô đến Mặc Toa.

“Bảo bối, nghe nói Lôi Đình Ân tăng lương cho em rồi hả?” Dưới công ty Mặc Toa, Lãnh Ngạn kiêu ngạo nhìn cô.

“Sao? Chẳng lẽ nhà giàu nhất như anh còn đỏ mắt với tiền riêng của em?” Duy Nhất cong môi hồng lên.

Lãnh Ngạn cười to, “Thật sự đỏ mắt anh, anh đỏ mắt Lôi Đình Ân, bà xã của anh lại đi làm vì anh ấy!”

“Đi đi! Ai là bà xã của anh?” Duy Nhất trừng mắt lườm anh.

Tâm tình của Lãnh Ngạn sáng sủa rất nhiều, sẽ không vì những lời này của cô mà xúc động thần kinh nhạy cảm, ngược lại nói giỡn với cô, “Nói cho em, nếu như anh ấy không tăng lương cho em, em lập tức đi ăn mánh khác tới chỗ anh, anh mở công ty đồ chơi, để cho em làm giám đốc chơi!”

“Chơi cái đầu anh! Anh không sợ công ty bị em chơi chết?” Duy Nhất dùng túi xách khẽ gõ lên đầu anh.

Lãnh Ngạn thuận thế túm lấy tay cô, lại gần cô, định dán lên môi cô.

“Đừng! Dưới công ty, chú ý ảnh hưởng!” Duy Nhất kinh hoảng nhìn xung quanh xuyên qua cửa xe.

“Thì hạ xuống, một tuần sau mới thấy, một cái là được rồi! Bên ngoài không nhìn thấy!” Anh ôm chặt cô, không nói gì ngậm chặt môi đỏ mọng của cô.

Vốn nói chỉ một lần, nhưng cuối cùng die3nda4nle3qu11yd0nn biến thành nụ hôn nóng bỏng tiêu chuẩn, lúc đầu Duy Nhất từ kháng cự biến thành ôm chặt cổ anh đáp lại, cho đến khi hai gò má cô đỏ bừng, khó thở, Lãnh Ngạn mới buông cô ra, lưu luyến không rời mở nhẹ lên môi cô.

Duy Nhất thở hổn hển, chỉnh lại quần áo của mình, hai gò má ửng hồng, ném lại một câu, “Cuối tuần gặp!” Rồi mở cửa xe hoảng hốt mà chạy.

Lãnh Ngạn nhìn bóng lưng nhỏ nhắn của cô, trên môi lộ ra nụ cười yếu ớt, mỗi một phút một giây đi cùng cô nhóc này đều vui vẻ...

Buổi tối, Duy Nhất đang ăn cơm cùng người nhà họ Dung, chỉ nghe “Cạch” một tiếng, cửa chính theo tiếng mở ra, Lãnh Ngạn mang theo vali xuất hiện trong tầm mắt Duy Nhất.

“Hả, chuẩn bị ăn cơm tối sao?” Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Lãnh Ngạn để vali xuống chào hỏi mọi người.

Không ai đáp lời anh, anh lại cứ thế dặn bảo Tần Nhiên, “Mang vali lên tầng trên cùng đi, còn có hành lý khác, mang lên toàn bộ.” Sau đó tùy tiện ngồi bên cạnh Duy Nhất, “Đi, bối com cho anh, bụng thật đói! Thức ăn tối nay ai làm vậy? Không tệ!”

Duy Nhất cắn đũa, mê muội nhìn anh, “Có ai mời anh tối sao? Thức ăn tối nay có phần của anh sao?”

Lãnh Ngạn trăng tráo mặt dày mày dạn tươi cười nói: “Cười gà theo gà, cười chó theo chó, bà xã ở đâu, anh ở đó!”

“Lạch cạch”, chiếc đũa của Duy Nhất rớt xuống, đây không phải Lãnh Ngạn, nhất định không phải...

Đóa Nhi lạnh lợi rất thích Lãnh Ngạn, lại bối com cho anh, đưa cho anh, “Chú Lãnh, Đóa Nhi tặng đùi gà cho chú ăn, đùi gà của cha ăn rất ngon đó!”

Đùi gà của cha...

Lãnh Ngạn liếc mắt nhìn Doãn Tiêu Trác, quyết định, đùi gà này vẫn nên để Đóa Nhi ăn đi, sao có cảm giác là lạ...

Trong cả quá trình ăn cơm, Dung Tư Lam và Đóa Nhi đều rất nhiệt tình, không ngừng mời Lãnh Ngạn dùng bữa, Doãn Tiêu Trác lại không vui, “Được rồi, anh ta tuyệt đối sẽ không khách khí, sao hai người chưa bao giờ nhiệt tình với anh như vậy?”

Tần Nhiên cất xong hành lý xuống xin chỉ thị, Lãnh Ngạn lập tức kêu cậu ta ngồi chung ăn cơm.

Doãn Tiêu Trác nhìn Lãnh Ngạn chằm chằm, “Này, không phải cậu định ở đây dài dài chứ?”

“Đừng thì sao? Bà xã tôi thanh toán tiền thuê phòng!” Lãnh Ngạn mãnh liệt bới com, tiện thể khen, “Tiêu, thức ăn hôm nay cậu làm sao? Không tệ, càng ngày càng tiến bộ!”

“Ít làm trò! Người không lao động die enda`nl equydon không được ăn, ngày mai cậu nấu bữa sáng! Muốn ăn không, không có cửa!” Doãn Tiêu Trác không ngờ ngày hôm qua mình có lòng tốt, lại nảy ra một thực khách lâu dài.

Com nước xong, Tần Nhiên cáo từ, Lãnh Ngạn ý bảo Duy Nhất lên trên tầng trên cùng với anh, Duy Nhất giả bộ không hiểu, tiếp tục xem ti vi, nói chuyện phiếm với Dung Tư Lam.

Lãnh Ngạn lập tức ôm lấy Đóa Nhi, nói nhỏ bên tai cô bé mấy câu, Đóa Nhi chạy đến trước mặt Dung Tư Lam, kéo tay Dung Tư Lam, “Mẹ, Đóa Nhi buồn ngủ, kể chuyện xưa cho Đóa Nhi đi!”

Duy Nhất biết Lãnh Ngạn làm trò quỷ, người đàn ông này đúng là sát thủ thiếu nữ, ngay cả đứa trẻ nhỏ như vậy cũng thích anh!

Lãnh Ngạn hả hê cười một tiếng, nắm tay Duy Nhất lên tầng trên.

Bầu trời đêm mùa thu, cao xa kỳ ảo, sao đầy trời có thể tận tình chói lọi trong màn trời đêm.

Lãnh Ngạn ôm Duy Nhất ngồi ở nóc phòng lộ thiên, dạy Duy Nhất tên từng vì sao.

“Lãnh Ngạn, sao anh biết nhiều vậy?” Nói thật, Duy Nhất sùng bái Lãnh Ngạn, cho dù làm chuyện gì cũng thành thạo, tuy nhiên có lúc hơi âm u.

“Bởi vì anh là ông xã của em!” Lãnh Ngạn cười đưa ra một lý do nguyên vẹn, chọc cho Duy Nhất chếp miệng.

Lãnh Ngạn cười to, đột nhiên, một vì sao xẹt qua chân trời, cái đuôi thật dài lưu lại một vệt sáng chói trong màn đêm.

Anh vội vàng đẩy Duy Nhất, “Mau cầu nguyện! Bây giờ cầu nguyện rất linh đấy!”

Duy Nhất nhắm mắt lại, trong lòng lẩm nhẩm, cô tin tưởng, sao băng nhất định giúp cô thực hiện tâm nguyện. . .

“Cầu nguyện gì vậy?” Ánh mắt dịu dàng của Lãnh Ngạn lóe lên như sao sáng.

“Không nói cho anh!” Duy Nhất cong môi lên.

“Vậy anh nói cho em biết!” Anh ghé sát lỗ tai Duy Nhất, “Anh cầu nguyện, nguyện trời cao phù hộ chúng ta nắm tay mãi mãi không xa rời, sớm cho chúng ta có một bé cưng đáng yêu giống như Đóa Nhi!”

Mặt Duy Nhất lập tức ửng hồng. Lãnh Ngạn khẽ cắn lên vành tai cô, Duy Nhất không nhận được khẽ run rẩy, hình như dự cảm được sắp xảy ra chuyện gì, cô đứng lên chạy đi.

Lãnh Ngạn ôm chặt cô, “Còn muốn chạy!” Sau đó vác cô vào trong căn phòng nhỏ nhỏ Duy Nhất thuê.

“Anh muốn làm gì? Không được!” Duy Nhất vừa dứt lời, đã bị Lãnh Ngạn ném lên giường.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 167: Từ khi nào

Duy Nhất lập tức cảm thấy thân thể nặng nề của Lãnh Ngạn đè lên mình.

“Lãnh Ngạn! Anh không giữ chữ tín! Anh bội ước!” Nói trước khi anh ly hôn chúng ta chỉ làm bạn bè!” Duy Nhất cong môi liều mạng giãy giụa thân thể.

“Em cảm thấy chúng ta thật sự chỉ làm bạn bè sao?” Đầu lưỡi ấm nóng của anh liếm qua gương mặt cô.

Đáy lòng Duy Nhất cũng bắt đầu run rẩy, sợ mình trầm luân trong sức nóng của anh, hai tay chống lên ngực cứng rắn, rụt cổ lại né tránh, “Đừng liếm! Giống như Only vậy!”

Lãnh Ngạn biết chỗ mẫn cảm nhất của cô chính là ở vành tai, ngược lại ngậm lấy vành tai cô mút rồi khẽ cắn, nóng ướt dieendaanleequydonn mút vào khiến cô tê dại từng cơn, lan ra bốn phía, hàm răng thỉnh thoảng hơi mạnh vào làn da hơi đau khiến Duy Nhất không ngừng run rẩy, thờ gáp liên tục.

“Ừm ừm. . . Không cần. . . Lãnh Ngạn. . .” Thân thể và tư tưởng của Duy Nhất đều chống lại Lãnh Ngạn.

Anh là người đàn ông cô yêu sâu đậm, giữa bọn họ đã sớm có da thịt thân thiết, cô cũng khát vọng được anh yêu nhiệt liệt, nhưng về mặt hình thức anh vẫn là chồng của người khác, trước kia không biết thì thôi, nhưng bây giờ một khi đã biết, tại sao có thể yên tâm thoải mái yêu cùng người yêu mới?

Cô cự tuyệt yêu kiều biếng nhác cũng không thể ngăn cản nhiệt tình bành trướng của Lãnh Ngạn, môi từ bên tai cô chuyển lên môi, ngọn lửa rót cuộc đốt trong miệng.

Duy Nhất biết, miễn dịch của mình với anh gần như bằng không, cô hoàn toàn không thể chống lại anh, nhưng mà, tại sao khi nhắm mắt hưởng thụ vuốt ve của anh, đồng thời mây đen không cách nào nói rõ sẽ bao phủ cô thật chặt? Cùng lúc đó, trên lòng mi không giải thích được lẫn giọt nước mắt?

Khi Lãnh Ngạn say mê cho cô triền miên, chất lỏng mặn mặn tràn vào cánh môi anh, anh kinh động, dừng động tác lại, ôm chặt Duy Nhất, mút lệ trên mặt cô.

“Xin lỗi, anh không suy nghĩ đến cảm nhận của em... Anh quá ích kỷ!” Gò má của anh dán lên khuôn mặt vẫn còn nước mắt của cô, chỉ cảm thấy hoàn toàn lạnh lẽo...

Duy Nhất “Oa” một tiếng khóc lên. Nói thật, cô cực khổ, không chỉ thân thể cực khổ, gánh nặng trên tư tưởng còn nặng hơn, kể từ sau khi bởi vì sự kiện pethidine chủ động trở lại bên Lãnh Ngạn, cô đã chuẩn bị gánh chịu tất cả khổ cực mệt mỏi, chăm sóc Lãnh Ngạn rất vất vả, không sao, cô có thể nhin, hơn nữa, có thể chăm sóc người mình yêu là một hưởng thụ, nhưng mà, khổ sở trong lòng cô cũng khó có thể nói nên lời.

Ở trước mặt cô, cô hoàn toàn không nhận ra một tia hy vọng, ít nhất, theo ý cô, khả năng Lãnh Ngạn và Tình Lam li dị gần như không có, như vậy thì cảm giữa cô và Lãnh Ngạn làm sao bây giờ?

Có lúc, cô thật sự nghĩ, nếu cô không yêu Lãnh Ngạn thì tốt bao nhiêu, như vậy, lúc này rời khỏi anh, cô sẽ không cảm thấy khổ sở, càng sẽ không không nỡ, nhưng khả năng cô không yêu anh lại gần như bằng không. Chẳng lẽ ông trời thật sự trêu người sao?

Cô không thể rời bỏ anh, anh không thể rời bỏ cô, nhưng giữa bọn họ vẫn tồn tại cô ta... Lúc anh không ở bên cạnh cô, nhớ đến anh muốn khóc, nhưng anh ở bên cạnh cô rồi lại không thuộc về cô, ai có thể trải nghiệm nỗi đau đớn này?

Mà cô lại không thể nói cho bất kỳ ai về tất cả, không ai chia sẻ với cô, hơn nữa, cô còn gạt Lãnh Ngạn, không để cho anh nhìn ra chút đầu mối nào, nhưng người này, rốt cuộc có bao nhiêu nhẫn nại?

Rất nhiều rất nhiều lần, cô muốn hỏi, Lãnh Ngạn, rốt cuộc tương lai của em là gì?

Nhưng mỗi một lần, lời nói đến khóe miệng lại thu về, nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của anh, cô đau lòng, cô không đành lòng, cô không muốn ép buộc anh...

Cô vẫn luôn không đồng ý đòi hỏi của Lãnh Ngạn, cô không biết mình làm như vậy có phải gọi là già mồm cái lão không, rõ ràng đã sớm là người của anh, lúc này còn giả bộ thanh cao cái gì?

Nhưng cô thật sự không cách nào thuyết phục mình, vào thời điểm như vậy, để cho bản thân rơi vào mê loạn, khiến quan hệ vốn hỗn loạn càng thêm rối rắm không rõ ràng.

Bởi vì tiếng khóc của cô mà Lãnh Ngạn đau lòng, nhưng chỉ ra sức lau nước mắt cho cô, “Duy Nhất, tha thứ cho anh, sau này sẽ không, đảm bảo sẽ không.”

Duy Nhất giống như phát tiết die enda neeq uuydonn tất cả uất ức và âm thầm chịu đựng của quãng thời gian này ra ngoài, không khóc thì thôi, vừa khóc đã không cách nào kiềm hãm. Cô là phụ nữ, một người phụ nữ mới hai mươi tuổi, muốn bả vai cô phải gánh vác bao nhiêu đây?

Cô hy vọng đường nào có thể nũng nịu một chút giống như các cô gái khác, đòi chút thương yêu, nhưng cô không thể, người đàn ông trước mắt càng dễ dàng bị thương hơn cô...

Có lẽ mình lựa chọn sai rồi? Cô tự hỏi trong lòng, nhưng mà, ai tới nói cho cô biết tình yêu đúng sai? Oán hận lúc trước lại cố tình gặp người này...

Giống như lần đầu tiên cô khóc trước mặt Lãnh Ngạn, cô khóc đến không có hơi sức khóc lên, mới thút thít dừng lại, tiếng khóc trầm thấp vang vọng trong ngực Lãnh Ngạn.

“Lãnh Ngạn, em có thể hỏi anh một chuyện không?” Cô thử hỏi.

Lãnh Ngạn nhìn ánh mắt ray rứt trong mắt cô mà đau lòng, anh hiểu bản khoăn của Duy Nhất, trong khoảng thời gian này, cô chưa bao giờ nói tới chuyện của Tình Lam, nhưng không nói lên cô không để ý, chỉ sợ ép anh.

“Bé ngốc! Anh hy vọng em biết, anh và em là hai người cùng chung nhịp thở, tất cả lo lắng của em cũng nên nói cho anh biết! Anh là người đàn ông của em! Em không dựa vào thì còn dựa vào ai?” Anh nắm lấy bả vai bé nhỏ của cô, nghĩ đến cô gái trẻ hai mươi tuổi, vì anh gánh vác đau khổ của anh, giúp anh bước ra khỏi lo lắng, còn chưa từng oán giận, mà lúc này anh đang ở giai đoạn không thể cho cô yên ổn, bảo anh sao không đau lòng?

Anh và cô là hai người cùng chung nhịp thở sao?

Duy Nhất nghe giọng nói trầm thấp cuốn hút của anh, nghĩ đến ban đầu mình bị giọng nói này của anh làm rung động, nghĩ đến áp lực công việc của anh, sinh hoạt khó khăn, cũng không nhẫn tâm hỏi ra lời, cuối cùng lắc đầu, rót nước mát nói, “Không có, không có gì, ngủ đi, em mệt rồi...”

Lãnh Ngạn hô hấp nặng nề, nhẹ nhàng vuốt ve trán cô, “Cô bé ngốc, anh biết em muốn hỏi gì, có phải muốn hỏi anh, lúc nào mới có thể khôi phục tự do, lúc nào mới có thể cưới em?”

Thì ra không phải anh không biết nỗi sầu lo của cô!

Duy Nhất nín thở nhìn cô, không gật đầu cũng không lắc đầu, cô là một người phụ nữ bình thường, người phụ nữ nào lại không muốn cam kết?

“Anh sẽ tăng tốc độ! Tuần này bác sỹ Lục mang Tinh Lam đi kiểm tra tình huống cũng không tệ lắm, các hạng mục chỉ tiêu tương đối bình thường, đợi sau khi cô ấy ổn định thêm chút nữa, anh sẽ nói chuyện này ra, em không cần cảm thấy băn khoăn, anh sẽ tìm người bảo vệ cô ấy, không để cho cô ấy tự làm mình bị thương...”

Lời cam kết của Lãnh Ngạn ở bên tai, cô nén lệ mỉm cười với anh, tin tưởng chứ?

Cô tin tưởng...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 168

Lãnh Ngạn thật sự không chạm vào cô nữa, điều này khiến Duy Nhất cảm động.

Có người nói nửa người dưới của đàn ông là động vật, người đàn ông của cô khi đang hưng hực, cuối cùng lại có thể hiểu được cô, tôn trọng ý kiến của cô, đây cũng là biểu hiện của yêu cô mà thôi...

Tình huống lúc này của cô và Lãnh Ngạn, cô không biết nên lấy cái gì để hình dung.

Không biết bắt đầu từ khi nào, cô đã từ bỏ thói quen nằm ngủ say trên người anh, thay đổi như vậy khiến Lãnh Ngạn cảm thấy không yên lòng, mỗi đêm phải nắm tay cô ngủ, mà chỉ cần Duy Nhất rút tay ra, anh lập tức sẽ tỉnh...

Thần kinh suy yếu của anh vẫn còn chưa trừ tận gốc...

Nhưng cảm giác như vậy thường khiến cho cô chưa xót trong lòng.

Rõ ràng không phải vợ chồng, lại đêm đêm ngủ cùng nhau, còn tự nói với mình như vậy chưa tính là nhân tình, chỉ vì không có chuyện giữa vợ chồng, nhưng cái này có phải lừa mình dối người không?

Trong đêm tối, nắm tay của nhau, tình cảm đắm đuối, chờ đợi vĩnh viễn, nhưng trong lòng luôn có một kiểu dieendaaneequaydonn không xác định như vậy, không biết hôm sau tỉnh lại có còn tiếp tục mười ngón tay đan xen không?

Có lúc, cô thật sự hy vọng ban ngày không cần đến nữa...

“Duy Nhất? Sao lại lâu vậy?” Lãnh Ngạn gõ cửa phòng vệ sinh tầng cuối.

“À! Xong đây!” Duy Nhất thu lại suy nghĩ bay xa, nhanh chóng rửa mặt xong.

“Áo sơ mi của anh đâu? Sao không tìm được rồi?” Lãnh Ngạn lục tủ quần áo.

Duy Nhất nhìn bóng dáng của anh mỉm cười, rất thích cảm giác này, giống như cặp vợ chồng son bình thường, cuộc sống mỗi ngày đều quấn quýt chuyện nhỏ nhặt không đáng kể.

“Để em đi!” Cô nhẹ nhàng đẩy anh, tìm áo sơ mi màu đen cho anh, rồi xoay người mặc lên cho anh.

Từ dưới lên trên, cài từng nút áo giúp anh, áo sơ mi sạch sẽ tỏa ra mùi nước giặt, không có mùi hoa thơm lãng mạn, không có mùi nước hoa mê người, nhưng lại là mùi chân thật của gia đình, rất bình thân, cũng rất chân thật.

Duy Nhất hít thở thật sâu, hít hơi thở này vào, giây kế tiếp đã bị Lãnh Ngạn ôm vào lòng. Tay của anh cách quần áo vuốt ve lưng cô, lòng bàn tay có thể sờ rõ thấy bộ xương mảnh khảnh của cô, cô quá gầy!

“Duy Nhất, uất ức em!” Anh ngửi mùi hương tóc cô, hôn lên tóc cô.

Anh hiểu cô... Mỗi một động tác của cô, từng về mặt, mỗi một ánh mắt, bây giờ anh nhìn có thể hiểu, dường như không cần cô nhiều lời nữa đã có thể đoán trúng suy nghĩ trong lòng cô...

Duy Nhất ngẩng mặt lên, mỉm cười lắc đầu, sau đó chỉ tay lên vị trí tim anh, “Em chỉ muốn ở trong này của anh, là đủ rồi.”

Anh khẽ mỉm cười, cầm ngón tay cô, “Không! Không chỉ ở đây, ngày hôm nay sẽ cho em đáp án!”

Hôm nay là ngày anh đưa Tĩnh Lam đi tái khám, trừ tái khám mỗi tuần, anh còn có thể thỉnh thoảng trở về nhà họ Lãnh nhìn Tĩnh Lam, những việc này anh không tiếp tục giấu Duy Nhất, như vậy rất tốt, ý hợp tâm đầu, cảm giác không có bí mật thật sự tốt vô cùng, cả hai đều cảm thấy nhẹ nhõm.

Nhưng ngày hôm nay không giống như ngày thường, bởi vì, anh nói rồi, nếu hôm nay tất cả bình thường, anh sẽ nói chuyện ly dị...

Không hiểu sao Duy Nhất thấy khẩn trương...

“Đi xuống đi! Muốn ăn cháo em làm!” Anh cầm tay cô đi xuống tầng dưới.

Cháo đã ninh trong nồi suốt cả đêm, rất đặc, mấy người Doãn Tiêu Trác đã múc ra đặt trên bàn ăn, thấy bọn họ đi xuống, nhiệt tình chào hỏi.

Nhà Dung Tư Lam tràn đầy sung sướng và sức sống, khó trách Lãnh Ngạn đi vào ở lại không nói muốn đi, huống chi còn có bạn bè ngoan cố của anh, Doãn Tiêu Trác cũng ở đây. Con người, có đôi khi cần gia đình ấm áp. Như Lãnh Ngạn từng nói, trở về đối diện với căn phòng trống rỗng, có ý nghĩa gì?

Trước tiên đưa Duy Nhất đến Mặc Toa như trước, trên đường Lãnh Ngạn lại nhận một cú điện thoại, sau đó sắc mặt thay đổi lớn.

“Sao vậy?” Trái tim Duy Nhất không tự chủ thì chật, lòng của cô không chịu nổi bất kỳ đã kích gì.

Lãnh Ngạn day huyệt thái dương, “Mặc Toa bỏ mình ngoài ý muốn, Lôi Đình Ân đi tiến hành hậu sự cho cô ấy rồi.”

Trước mắt Duy Nhất lập tức hiện ra một cô gái xinh đẹp như búp bê, đáy lòng dâng lên lạnh lẽo, con người có phúc họa sớm chiều, sinh mạng thật sự yếu ớt...

Chỉ có điều, sáng sớm nghe được tin tức như vậy, không biết có phải có điềm không may không?

Khi Duy Nhất đến phòng thiết kế trong công ty thì Đình Mặc Khải đang thu dọn đồ đạc.

“Làm gì vậy?” Duy Nhất thấy anh như vậy thì kinh ngạc hỏi.

“Duy Nhất đến rồi!” Đình Mặc Khải thấy cô thì tùy ý lên tiếng chào, đôi mắt hơi hồng, cũng khó trách, Mặc Toa là em gái anh ấy!

“Duy Nhất, có thể anh phải đi!” Anh nói.

“Hả, đi đâu?” Mặc Toa gặp chuyện không may, làm anh nhất định phải đi tham dự tang lễ, Duy Nhất cảm thấy mình hơi rất ngốc.

“Em cũng nghe nói chuyện Mặc Toa rồi chứ? Ban đầu Đình Ân tới đây mở công ty chính là vì con bé, anh tới đây phụ Đình Ân cũng vì con bé, con bé đã đi rồi, chắc Đình Ân sẽ không tiếp tục phát triển công ty!” Đình Mặc Khải nói.

“Nhưng mà, thành quả sự nghiệp công ty rất tốt, như vậy không phải rất đáng tiếc sao?” Duy Nhất đột nhiên cảm thấy mình nói vậy không ổn, vội vàng bổ sung, “Em không có ý này, chỉ có điều, nhân viên công ty đều biết sao?”

Đình Mặc Khải lắc đầu, “Còn chưa biết, Đình Ân còn chưa công bố...”

Nói tới đây, điện thoại di động của Duy Nhất vang lên, tiếng chuông đặc biệt, cô vừa nghe đã biết là Lãnh Ngạn.

“Alo, có chuyện gì?” Cô ấn nút trả lời.

“Duy Nhất, vừa rồi anh nói chuyện với Đình Ân, anh ấy định đóng cửa công ty Mặc Toa, hỏi anh có hứng thú không, anh đồng ý giúp em!” Lãnh Ngạn ở đầu đường kia nói.

“Hả? Cái gì gọi là giúp em?” Duy Nhất hoảng hốt.

“Không phải em thích làm đồ chơi sao? Anh nhận công ty Mặc Toa từ trong tay Đình Ân, để cho em làm!”

“Em không được! Em chỉ biết thiết kế, hơn nữa còn chỉ bên ngoài, hoàn toàn dốt đặc cán mai với quản lý!” Duy Nhất cự tuyệt liên tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 169: Giải thoát

“Em làm được! Anh giúp em phương diện quản lý trước, chờ em lĩnh hội sẽ để cho em tự làm, coi như em không tin tưởng bản thân, cũng phải tin tưởng ánh mắt của anh, anh sẽ không nhìn nhầm người!” Hình như Lãnh Ngạn rất có lòng tin với cô.

“Không, Lãnh Ngạn, em không muốn!” Thật ra thì Duy Nhất không muốn tiếp nhận nguyên nhân là không muốn nhận quá nhiều vật chất Lãnh Ngạn tặng cho, dù sao quan hệ giữa bọn họ trước mắt vẫn còn rất lúng túng.

Lãnh Ngạn lại hiểu tâm sự của cô, một câu nói toạc ra, “Duy Nhất, đừng nghĩ nhiều như vậy, chúng ta là người một nhà, ít nhất lập tức sẽ như vậy, em còn so đo với anh? Huống chi anh và em đều không phải người coi trọng vật chất, không phải sao? Cứ như vậy đi, anh đã đáp ứng Đình Ân qua một thời gian ngắn nữa làm thủ tục. Không nói nữa, anh đến rồi, ngoan ngoãn chờ tin tức tốt của anh!”

Lãnh Ngạn cúp điện thoại, Duy Nhất cầm điện thoại sững sờ hồi lâu...

Từ con một nữ giúp việc đến nữ tổng giám đốc công ty, trong chuyện này khoảng cách bao nhiêu?

Cô không dám tưởng tượng, sợ trời sập là chuyện phúc họa tương y*.

(*) phúc họa tương y: Trong họa đã có phúc

Từ nhỏ đến lớn, trong nguyên tắc sinh tồn của cô, không buông tha, không lùi bước, nhưng cũng không hy vọng xa vời, vậy mà cô hôm nay, có phải đã đứng quá cao?

Ngày hôm nay có thể nói là ngày dài nhất trong cuộc đời Duy Nhất, chờ đợi thật khó chịu.

Lãnh Ngạn sẽ mang về một đáp án như thế nào?

Tĩnh Lam sẽ thật sự đồng ý ly hôn sao?

Lãnh Ngạn nói ly hôn với cô ta, bệnh cũ của cô ta sẽ tái phát sao?

Những vấn đề này quanh quẩn trong đầu cô, nhưng cô lại không dám gọi điện thoại hỏi Lãnh Ngạn, chỉ nhìn thời gian nhiều thêm, cảm thấy thời gian tối nay trôi qua quá chậm.

Duy Nhất không cách nào ngồi yên lặng trong nhà, định ra sân đi tới đi lui, thỉnh thoảng nhìn ra ngoài sân nhỏ.

Cuối cùng, cửa cổng mở ra, bóng dáng quen thuộc xuất hiện trong cổng, Duy Nhất xông lên trước vội hỏi, “Như thế nào?”

Sắc mặt Lãnh Ngạn trầm xuống, trông mắt đen ảm đạm không có ánh sáng, anh cúi đầu, “Duy Nhất, xin lỗi...”

Duy Nhất lui lại mấy bước, đôi tay đặt trên cổ mình, thất vọng như thủy triều bao vây lấy cô, miễn cưỡng đè nén nước mắt sắp tràn mi, khẽ nhếch miệng, lộ ra nụ cười còn khó coi hơn khóc, “Không có việc gì, không có việc gì, em không để ý...”

Chỉ nghe Lãnh Ngạn nói tiếp, “Bởi vì ăn cơm với Tĩnh Lam và má Tăng nên giờ mới trở về, để cho em chờ lâu, xin lỗi...”

“Anh nói cái gì?” Toàn thân thần kinh Duy Nhất căng thẳng, cau mày nhìn Lãnh Ngạn.

“Anh nói,” nụ cười trên mặt Lãnh Ngạn die endaa neeq uuydo nn chậm rãi lộ ra trong bóng tối, “Mọi chuyện của Tĩnh Lam đều tốt, anh đã nói chuyện ly dị với cô ấy, cô ấy cũng không có phản ứng kích thích, anh ăn cơm với bọn họ rồi mới trở về, cho nên, xin lỗi, để cho em chờ lâu!”

Đầu tiên Duy Nhất ngơ ngác nhìn anh, sau mới phản ứng được lúc đầu Lãnh Ngạn trêu chọc cô chơi, nước mắt lập tức ào ra từ trong hốc mắt, thần kinh căng thẳng cả một tối cuối cùng thư giãn, chân cô mềm nhũn, gần như đứng không vững.

Lãnh Ngạn thấy thế vội đỡ cô, “Duy Nhất, ổn chứ?”

Ánh mắt của Duy Nhất rơi vào trên mặt anh, u oán dâng lên từ đáy lòng, lập tức bộc phát ra.

“Lãnh Ngạn! Em hận anh! Chuyện như vậy anh cũng có thể lấy ra giỡn! Anh có biết em lo lắng bao nhiêu không? Anh xấu lắm! Hu hu hu! Em hận anh chết đi được!” Cô vừa khóc vừa kêu la vừa dùng sức đánh anh.

Lãnh Ngạn ôm chặt cô, bởi vì nước mắt của cô ướt nhẹp áo sơ mi của anh, cảm giác lạnh lạnh dán chặt ngực.

“Được rồi, đều đã qua! Tất cả đều đã qua! Bảo bối, anh sẽ lại không để cho em khóc, anh muốn bổ sung toàn bộ ngày trước thiếu em!” Lãnh Ngạn thề

với cô, cũng là thể với chính mình.

Ngày hôm nay cũng không phải là ngày dễ dàng với anh, ở công ty, anh đã làm vô số sách lược, mỗi một lần đều không chút do dự, tính trước kỹ càng, chỉ có hôm nay, anh không biết mình quyết định có chính xác không.

Anh từng nghĩ nếu như sau khi nói ly hôn, bệnh tình của Tĩnh Lam tái phát thì làm thế nào, nhưng chỉ cần nghĩ tới vẻ mặt sáng rỡ của Duy Nhất, cán cân nơi đáy lòng anh lại nghiêng về Duy Nhất.

Có lẽ, anh ích kỷ, nhưng giữa Tĩnh Lam và Duy Nhất, anh phải lựa chọn!

Đầu tiên bác sỹ Lục đưa ra phán đoán cực kỳ khẳng định, thân thể và tinh thần trạng thái của Tĩnh Lam đều có năng lực tiếp nhận đã kích này, anh mới thử nói hai chữ “Ly hôn” ra.

Lúc ấy đứng chung quanh lấy bác sỹ Lục dẫn đầu, bác sỹ đứng một vòng chung quanh, chính là vì đề phòng die3nda`nle3qu'yo0n Tĩnh Lam phát bệnh, vậy mà tất cả đều rất thuận lợi, Tĩnh Lam lại có thể vô cùng bình tĩnh mà đáp lại, điều này khiến cho anh vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ.

Kể từ đó, bọn họ sẽ trải qua cuộc sống hạnh phúc! Anh ước mơ như vậy. Kết thúc truyện thần thoại đều như vậy, anh chưa từng nghĩ mình sẽ có kết cục giống như thần thoại, cuối cùng trời cao đối xử với anh không tệ!

Duy Nhất nằm trong ngực anh, nghe tiếng tim đập từng hồi vang vào màng nhĩ của cô, chân thật như vậy, nhưng vô duyên vô cớ lại cảm thấy sợ hãi, đây là tiếng bước chân hạnh phúc sao?

Càng ngày càng gần, cô lại cảm giác bông bênh mơ hồ, giống như ảo ảnh, chỉ ôm chặt lấy Lãnh Ngạn, hạnh phúc núp trong ngực trắng kiện mới là chân thật.

Đột nhiên, chuông điện thoại di động chói tai phá vỡ đêm tối yên tĩnh, Lãnh Ngạn lấy điện thoại di động ra, phát hiện Tĩnh Lam gọi điện thoại tới.

Anh nhìn Duy Nhất, do dự nhận hay không nhận.

Duy Nhất chú ý tới khác thường của anh, tiếp tục nép trong ngực anh, “Nhận đi! Không sao!”

Duy Nhất hào phóng như vậy, Lãnh Ngạn càng không thể tránh sang một bên để nghe, vì vậy, một tay ôm Duy Nhất, một tay cầm điện thoại, “Alo, Tĩnh Lam, là anh!”

“Ngạn, anh đến chỗ cô ấy sao?” Giọng Tĩnh Lam truyền tới từ trong điện thoại, ban đêm yên tĩnh, Duy Nhất có thể nghe thấy rõ ràng.

Chưa bao giờ tiếp xúc gần gũi với Tĩnh Lam. Cái tên Tĩnh Lam này tràn đầy cảm giác thần bí với cô, thêm bóng ma người phụ nữ điên bị che đậy, trong lòng Duy Nhất càng sợ hãi theo bản năng, cô gần như đẩy Tĩnh Lam lên ngang bằng với từ dữ tợn này.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 170: Tĩnh Lam

“Anh đến rồi, em có khỏe không?” Lãnh Ngạn dịu dàng hỏi.

“Em vẫn khỏe, mấy người bác sỹ Lục vẫn còn ở đây!” Thật ra thì giọng Tĩnh Lam rất thanh thúy, rất êm tai.

“Ừ vậy em phải ngoan ngoãn nghe lời bác sỹ, không nên suy nghĩ bậy bạ!” Trong giọng của Lãnh Ngạn lại có thể lộ ra mấy phần cưng chiều.

Bên kia trầm mặc hồi lâu.

Lãnh Ngạn lo lắng gọi cô, “Tĩnh Lam, em không sao chứ? Tĩnh Lam?”

“Em không sao! Em...”

Tĩnh Lam giống như muốn nói lại thôi, thái độ của cô ta khiến Duy Nhất bắt đầu lo lắng, không phải cô ta sẽ đổi ý chứ?

Lãnh Ngạn liếc nhìn Duy Nhất, trong lòng cũng có nỗi lo lắng này, cố gắng hạ giọng mềm mại, “Tĩnh Lam, khuya lắm rồi, đi ngủ sớm một chút, ngày mai anh lại tới thăm em, được không?”

Tĩnh Lam lại trầm mặc, Duy Nhất cắn môi, ôm cánh tay Lãnh Ngạn cũng nắm chặt quần áo anh.

Cuối cùng, Tình Lam lên tiếng, “Ngan, em... Muốn nói chuyện với cô ấy, có thể không?”

Nghe xong lời này, Duy Nhất không kiềm chế được mà rung mình, cô chưa bao giờ nghĩ tới sẽ nói chuyện với Tình Lam, không phải cô phân biệt đối xử với Tình Lam, nói thật, cô hơi sợ theo bản năng với bệnh thần kinh.

Cô ngẩng đầu nhìn ánh mắt Lãnh Ngan, Lãnh Ngan cũng chăm chú nhìn cô, chỉ nghe Lãnh Ngan nói, “Tình Lam, thôi đi, cô ấy đã ngủ.”

“Như vậy... Ngày mai lúc anh tới có thể dẫn cô ấy tới cùng không?” Tình Lam vội vàng nói, giống như sợ Lãnh Ngan vì vậy mà cúp điện thoại.

“Cái này... Cô ấy phải đi làm...” Lãnh Ngan nhú nhú mày, nhìn Duy Nhất.

Tình Lam không kiên trì nữa, lát sau mới nói, “Ngan, em biết rõ, thật ra cô ấy ở bên cạnh đúng không? Anh sợ em hù dọa cô ấy, đáng về em không ai ưa thích, sẽ không ai quan tâm...”

Giọng nói cô đơn khiến Duy Nhất nghe cũng cảm thấy đáng thương, cô luôn mồm không muốn làm kẻ thứ ba, kết quả không phải không thể tránh khỏi sao?

Mặc dù hôn nhân của cô ta và Lãnh Ngan là hữu danh vô thực, nhưng trên góc độ luật pháp và đạo đức là như vậy. Cô thật sự rất áy náy với Tình Lam.

Cô lấy dũng khí nhỏ giọng nói với Lãnh Ngan, “Để em nói đi, không quan trọng!”

Lãnh Ngan hơi chần chừ, đưa di động cho cô.

Duy Nhất nhận lấy điện thoại di động, trong lòng cuồng loạn, ôm ấp nói, “Tình Lam, tôi là Duy Nhất.”

“Xin chào, chúng ta đã gặp mặt rồi.” Lúc này Tình Lam rất tỉnh táo, thật sự không giống kẻ điên trong truyền thuyết.

“Đúng!” Duy Nhất không biết đáp thế nào, thiếu chút nữa đã nói ra thành ngữ “Thật vui khi gặp chị”, may mà kịp thời dừng lại...

Tình Lam lại cười nhẹ một tiếng vào trong điện thoại, “Có phải cô rất sợ tôi không?”

“Không có, không có, tuyệt đối không có!” Duy Nhất đáp tiếng chối bỏ liên tiếp, nhìn ánh mắt Lãnh Ngan cũng có vài phần lúng túng.

Tình Lam yên tĩnh một lát, vô cùng tình cảm nói một câu, “Duy Nhất, tôi có thể gọi cô như vậy không?”

Duy Nhất tin chắc, không phải người điên có thể nói ra được những lời này, xem ra tình trạng sức khỏe trước mắt của Tình Lam thật sự rất tốt.

Cô thoáng thờ phào, “Dĩ nhiên có thể.”

Lời kế tiếp của Tình Lam có thể khiến Duy Nhất khiếp sợ tới cực điểm, chỉ nghe cô ta dùng một âm thanh sâu kín nói, “Duy Nhất, tôi giao anh ấy cho cô, mấy năm nay, tôi làm liên lụy đến anh ấy, làm khổ anh ấy, cô phải thương anh ấy nhiều, giúp tôi bồi thường những tổn thương tôi đã tạo ra cho anh ấy, cảm ơn cô!”

Duy Nhất khó có thể tin, trao đổi ánh mắt với Lãnh Ngan, Lãnh Ngan cũng nghe rõ ràng những lời này vào trong tay, trong lúc này đáy lòng hai người không hẹn mà cùng sinh ra một ý niệm, không phải Tình Lam đang nhấn nhá lời trăng trối chứ?

Duy Nhất lập tức nói vào trong điện thoại di động, “Tình Lam, chị đừng suy nghĩ lung tung, tôi lập tức để Lãnh Ngan trở lại, đừng xúc động!”

Tình Lam lại cười, “Duy Nhất, không phải cô cho rằng tôi muốn tự sát chứ? Yên tâm đi, tôi sẽ không, tôi đã tự sát nhiều lần cũng không thể giữ lại trái tim anh ấy, lại tự sát còn có tác dụng sao? Tôi thật lòng thật tâm cầu xin cô.”

“Nhưng Tình Lam, tôi... Rất xin lỗi... Thật lòng xin lỗi...” Duy Nhất không biết nên nói sao.

Nếu như Tình Lam nao loạn ồn ào với cô, cô còn có thể cảm thấy dễ chịu một chút, nhưng đối thoại lý trí như vậy khiến cho cô tạm thời không thể nào tiếp thu được.

“Duy Nhất, có phải đang suy nghĩ, kẻ điên như tôi sao lại nói ra như vậy?” Tình Lam cười nói, trong tiếng cười có mấy phần tự giễu, “Tôi chính là muốn hai người yên tâm, tôi tốt lắm, thật sự tốt rồi, rất nhiều chuyện không muốn sau này cố chấp như vậy nữa, bệnh tự nhiên cũng sẽ tốt lên nhiều. Tôi yêu anh ấy nhiều năm như vậy, yêu một quá, bây giờ để xuống, cuối cùng nhẹ nhõm! Duy Nhất, con đường sau này, đổi cho cô cùng với anh ấy rồi!”

Duy Nhất nghe ra được trong giọng nói của cô ta run rẩy, đó là vừa bi thương vừa mỉm cười cứng cỏi, Duy Nhất đã từng cười như vậy, cô đột nhiên tràn đầy đồng tình với Tình Lam.

Trái lại trước mặt cô ta, Duy Nhất có vẻ không nắm chắc, tạm thời không tìm được từ gì để nói, “Đúng... Tôi... Chúng ta...”

“Duy Nhất, tôi thật sự muốn gặp lại cô, người có thể để cho anh ấy yêu thích như vậy, tôi hơi tò mò, ngày mai cô có thể trở về cùng anh ấy không?”

Cô nhớ tới dáng vẻ của Tình Lam, nhưng giọng nói như vậy trong đêm tối tĩnh lặng khiến cho cô có cảm giác nói không thành lời, người đàn ông mình

yêu nhiều năm muốn ly dị với mình, tại sao có thể tỉnh táo đến thế?

Cô đi hay không đi?

Ngẩng đầu nhìn Lãnh Ngan, dũng khí của cô tăng lên gấp bội, đi thôi, nên đối mặt luôn luôn phải đối mặt, nếu muốn đạt được hạnh phúc phải giải quyết triệt để một số vấn đề.

“Được! Tôi đồng ý với chị!” Cô cắn cắn môi, coi như củng cố quyết tâm của mình.

“Tốt lắm! Tôi ở nhà họ Lãnh chờ cô về! Bye bye!” Tỉnh Lam nói xong rồi cúp điện thoại.

Duy Nhất nghe âm thanh tút tút tút bên tai, trong lòng lướt qua chút lo lắng, cuộc gặp mặt ngày mai là tình hình như thế nào?

Cô nhú chặt chân mày, trả điện thoại đi động lại cho Lãnh Ngan.

“Em đồng ý ngày mai tới gặp cô ấy?” Lãnh Ngan kỳ quái hỏi.

Duy Nhất khẽ gật đầu, cười với anh, “Ừ, đồng ý!”

“Ngốc! Em có thể không đáp ứng!” Lãnh Ngan lo lắng ôm lấy cô.

“Không có việc gì, em không sợ! Có anh ở bên người, không phải sao?” Duy Nhất vòng chặt hông anh, cười ngọt ngào, coi thường lo lắng trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 171: Tỉnh Lam 2

Ánh trăng lẳng lẳng chiếu vào từ ngoài cửa sổ, Duy Nhất nhìn đồng hồ, trời vừa rạng sáng, cô vẫn không ngủ, cô không biết vì sao trong tâm thần mãi không yên, giống như có dự cảm sao? Cô chưa bao giờ tin tưởng.

Lãnh Ngan nằm sát bên cạnh cô, nắm tay cô, cô vẫn không dám động, nửa người đã nhúc nhích, e sợ khiến Lãnh Ngan tỉnh giấc.

Lập tức, cô bị một cánh tay có lực ôm lấy, một giọng nói trầm thấp hiền hòa truyền đến bên tai, “Còn chưa ngủ?”

“Đánh thức anh sao?” Duy Nhất xoay người, đối diện với anh.

Nhờ ánh trăng, Lãnh Ngan yên lặng nhìn cô, thờ dài một tiếng, “Duy Nhất, không cần cho mình áp lực quá lớn, không muốn đi thì đừng đi, anh sẽ xử lý tốt tất cả, em không tin nhiệm anh sao?”

“Không phải!” Duy Nhất vui đầu vào trong ngực anh, “Chỉ có điều hơi khẩn trương, em muốn đi.”

Trong ngực Lãnh Ngan thật ấm áp, đột nhiên nhớ tới một câu hát, hai người rét lạnh, dựa vào bên nhau chính là ấm áp...

Cô không khỏi dán chặt anh hơn, giống như khi còn bé dán chặt mẹ, giống như sau này dán chặt lấy gấu tiểu Bố, thật ra thì cô cũng rất sợ lạnh...

Lãnh Ngan rất nhạy bén mà vòng chặt tay, nhẹ nhàng hôn lên gò má, vành tai cô, “Duy Nhất, anh đã có lòng tin, em còn chưa có sao?”

Môi của anh mang theo nhiệt độ sưởi ấm da cô, rất chân thật, thật sự chân thật, cô rất quyến luyến nhiệt độ như vậy không kim lòng được ngửa mặt lên, đón nhận môi anh, cô chủ động như vậy khiến Lãnh Ngan hơi ngẩn ra, nhưng lập tức chiếm thế chủ động, thâm tình mà nhiệt liệt hôn cô, triền miên trong màn đêm dần ấm lên.

“Ngan, yêu em” Duy Nhất ní non dưới nụ hôn nóng bỏng của anh.

Cho tới nay, cô luôn cự tuyệt anh, nhưng mà hôm nay cô thật sự hy vọng nóng rực của anh thiêu đốt cô, để cho cô tin tưởng ấm áp này là thật, có lẽ chỉ có chút cảm giác sung sướng mới có thể khiến cho cô yên tâm...

Lãnh Ngan hơi chần chừ trong chốc lát, nhưng cũng hiểu ý đồ của cô, anh rời khỏi môi cô, thì thầm bên tai cô, “Ngủ đi, quá muộn!”

“Không! Em muốn anh yêu em!” Duy Nhất cố chấp quẩn lấy anh, ma sát trên người anh, khiêu chiến sự nhẫn nại của anh.

Ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực bướng bỉnh quẩn quýt si mê, ngọn lửa được Lãnh Ngan đè nén thật lâu bị đốt lên đến cực hạn, anh hít vào một hơi, cúi đầu hôn cánh môi tròn bóng của cô, tay luồn vào bên trong áo cô, vuốt ve lưng bóng loáng...

Duy Nhất mê muội trong hơi thở của anh, say mê, chính là cảm giác như vậy, cảm giác dịu dàng và nhiệt liệt cùng tồn tại, cô dần buông lỏng, ý thức cũng dần xa xôi, bàn tay ấm áp trên lưng giống như tay mẹ vỗ về dịu dàng cô lúc ngủ khi còn nhỏ...

Lãnh Ngan hôn dọc theo từ cằm xinh đẹp của cô xuống, đột nhiên cảm thấy trong ngực yên tĩnh lại, anh nhìn kỹ, Duy Nhất thế mà lại yên bình ngủ thiếp đi...

Anh âm thầm buồn cười, cô thật sự quá mệt mỏi, chịu quá nhiều áp lực...

Chỉ có điều, cô ngược lại yên tâm thoải mái ngủ thiếp đi, anh sao có thể làm?

Cái này gọi là dục vọng đang ồn ào kháng cự!

Bất đắc dĩ lắc đầu, mỉm cười lần nữa giúp cô sửa quần áo ngay ngắn, ôm chặt cô, nhắm mắt lại, cùng nhau mong chờ ngày mai lại tới...

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Ngày hôm sau, xe Lãnh Ngan chậm rãi dừng lại ở vườn hoa chính nhà họ Lãnh, Duy Nhất điều chỉnh lại tâm tình của mình, như không có việc gì nở nụ cười trầm tĩnh, “Đi thôi! Đi vào! Đã lâu không trở lại!”

Lãnh Ngan bị nụ cười của cô lấy đến, nắm tay cô nói, “Duy Nhất, có chuyện anh muốn làm rõ với em trước, sau khi anh và Tĩnh Lam ly hôn, anh muốn để nhà cũ này lại cho má Tăng, để cho một nhà ba người bọn họ có một nơi sinh hoạt, thật ra thì đây cũng là ý của cha, sau khi anh cưới để lại cho quán gia, sau đó anh mua nhà bên ngoài, coi như cảm tạ hai người bọn họ công hiến cho nhà họ Lãnh!”

“Đây là chuyện của anh, không cần nói cho em, muốn xử lý tài sản nhà họ Lãnh của các người như thế nào thì xử lý như thế ấy!” Duy Nhất thờ ơ nhìn anh.

Lãnh Ngan không vui lòng rồi, “Cái gì gọi là tài sản nhà họ Lãnh của các người? Sẽ nhanh chóng chính là tài sản của em rồi! Ngày trước không phải em nói thích nhà cũ sao? Vậy bây giờ muốn để lại cho bọn họ đương nhiên phải nói cho em biết một tiếng!”

“Được rồi được rồi! Đã biết! Ông chú dài dòng! Bây giờ có thể đi vào chứ!” Duy Nhất le lưỡi với anh, cố dùng vẻ nhẹ nhõm che giấu hốt hoảng nơi đáy lòng.

Dáng vẻ nghịch ngợm của cô khiến Lãnh Ngan giật mình, định hôn cô, bị cô né tránh.

“Chú ý một chút, đừng để Tĩnh Lam nhìn thấy!” Duy Nhất rút tay ra khỏi tay anh.

Lãnh Ngan cười một tiếng, mở cửa xuống xe, Duy Nhất đi theo phía sau anh, vẫn hơi khản trương.

Trước khi đến, cô đã tính toán, Tĩnh Lam và Lãnh Ngan cùng nhau lớn lên, như vậy tuổi cũng không nhỏ rồi, cô mới hai mươi tuổi, có thể kích thích Tĩnh Lam không?

Cho nên cố ý chọn một chiếc váy dài xem ra tương đối thành thực, mặc dù đi bộ không dễ dàng, nhưng khiến cô có vẻ không non nớt.

“Thiếu gia, thiếu phu nhân!” Quán gia đứng trên đầu cầu thang chờ bọn họ.

Lúc Duy Nhất bước lên bậc thềm không cẩn thận bị váy dài vướng chân, ngã xuống đất, không khỏi kêu lên một tiếng.

Lãnh Ngan quay đầu lại, nhanh chóng dìu cô, cuối cùng khi cô còn chưa ngã xuống đất đã đỡ được cô trong nháy mắt, dưới tình thế cấp bách, Duy Nhất ôm lấy chân quán gia, cứng ngắc như côn, không có chút co giãn nào của bắp thịt.

Duy Nhất đột nhiên nhớ tới Lãnh Ngan từng nói chân quán gia bị tàn tật, đây nhất định là chân giả rồi hả?

Cô bị sợ vội rút tay về, ngẩng đầu, chỉ thấy quán gia cười với cô, cô vì mình đường đột mà đỏ mặt, phản ứng như thế thật sự dễ dàng khiến người ta khó chịu, may mà lão quán gia không chú ý...

Lãnh Ngan đỡ cô dậy hỏi, “Như thế nào? Không sao chứ?”

“Không có việc gì, vào đi thôi!” Cô khẽ lắc đầu, mắt thấy Tĩnh Lam từ trong đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 172: Nhà cũ nhà họ Lãnh

Xem ra Tình Lam quả thật thích màu tím. Hôm nay cô vẫn mặc một váy dài màu tím, tóc nâu quấn tùy ý vẫn lên, tóc mai rũ xuống hai bên xoăn nhẹ, nổi bật làn da trắng như tuyết tron bóng loáng, trong quyền rũ có vài phần xinh đẹp, thêm với dáng người là đường cong chữ S, đầy đặn hơn Duy Nhất, toàn thân tràn đầy vẻ phụ nữ.

Mấy ánh chớp ngắn tổ hợp cùng một chỗ trong đầu Duy Nhất, hình người phụ nữ mặc áo tím trong giá sách của Lãnh Ngạn, thân thiết gọi anh là Ngạn, người phụ nữ muốn anh yêu cô cả đời, hình ảnh người phụ nữ về mặt kỳ quái trong tang lễ của Lãnh Dục.

Đội cô đi vào, mùi Guerlain đập vào mặt, vì vậy Duy Nhất lại thêm một suy đoán, Lãnh Ngạn mua đồ ở Cầu Thế cũng là vì người phụ nữ này!

Không nghi ngờ chút nào!

Cái gọi là khách hàng nữ đều là nói láo!

Chỉ có điều, bây giờ không cần thiết đi so đo những thứ này!

Cô ta thích màu tím, cho nên hồ bơi nhà họ Lãnh màu tím, vậy ai biến hồ bơi thành màu tím vì cô ta đây?

Lãnh Dục hay là Lãnh Ngạn?

Duy Nhất vẫn còn nghi vấn, Tình Lam đã vươn tay ra, “Xin chào, Duy Nhất!”

Nụ cười rất hòa nhã, người phụ nữ xinh đẹp, Duy Nhất không thể liên hệ cô ta với kẻ điên, vội vàng đưa tay bắt tay cô ta, “Chào chị!”

Tình Lam khẽ cười cười, “Lần trước gặp mặt không thấy rõ, lần này mới phát hiện, Duy Nhất quả nhiên là cô gái rất đẹp, trẻ tuổi mà xinh đẹp, thật sự khiến người ta hâm mộ.”

“Không! Tình Lam mới xinh đẹp, tôi so với chị, thật sự là bà mo gặp thầy phù thủy!” Duy Nhất vội vàng trả lời, không biết tại sao, luôn có cảm giác mình giống như bị Tình lam dắt mũi mà chạy.

Tình Lam chỉ mỉm cười, chuyển sang Lãnh Ngạn, “Ngạn!” Vừa gọi xong, lập tức ý thức được điều gì, lộ ra nét mặt xin lỗi Duy Nhất, “Xin lỗi, gọi theo thói quen, về sau tôi sẽ từ từ đổi!” Mắt mắt lập tức tràn ra từ trong mắt cô.

“Không sao! Chị là gọi thôi! Tùy tiện tên gì cũng có thể !” Duy Nhất vội vàng an ủi cô ta.

“Cũng vậy thôi!” Lãnh Ngạn đi ra hòa giải, “Đi vào ngồi đi, đứng ở cửa không mệt sao?”

Tình Lam lập tức đi tới nắm tay Duy Nhất, Duy Nhất hoảng sợ nhảy dựng lên, thiếu chút nữa co tay lại, Lãnh Ngạn cũng đi tới giành lấy tay Duy Nhất.

Sắc mặt Tình Lam khẽ thay đổi thành trầm xuống, “Sao vậy? Em không thể cầm tay Duy Nhất sao? Sợ em hù dọa cô ấy? Duy Nhất phải hạn người như vậy, đúng không? Duy Nhất?”

“Dĩ nhiên... Dĩ nhiên...” Duy Nhất chỉ có thể tùy theo, chỉ sợ cô ta nhất thời kích động, ẽ phát bệnh.

Tình Lam lại mỉm cười nắm tay Duy Nhất đi vào phòng ăn, chỉ vào bàn đầy thức ăn nói, “Mẹ tôi nghe nói hai người định tới, nấu một bàn lớn đồ ăn chờ hai người, đều là món cô và Lãnh Ngạn thích ăn!”

Má Tăng đứng cạnh bàn ăn, vẻ mặt tươi cười, “Thiếu gia, thiếu phu nhân, nhìn hai người trở lại thật tốt!”

Lãnh Ngạn và Duy Nhất ngồi xuống chỗ ngồi trước, má Tăng và Tình Lam đứng bên cạnh.

“Hai người cũng ngồi xuống cùng đi!” Duy Nhất nói với hai người.

Tình Lam lại khẽ lắc đầu, “Chúng tôi là người làm, không thể ngồi cùng bàn ăn.”

“Nào có nhiều quy củ như vậy, ăn chung đi!” Lúc này Lãnh Ngạn mở miệng.

Tình Lam và má Tăng cùng liếc mắt nhìn nhau, cẩn thận ngồi xuống.

Cô nhìn sắc mặt Lãnh Ngạn và Duy Nhất, đứng lên, bưng một chén canh đến trước mặt Lãnh Ngạn, “Ngạn, đây là canh anh thích uống nhất, em giúp mẹ nấu, cũng không biết sau này có cơ hội làm cho anh không.”

Lãnh Ngạn khẽ chau mày, không nói gì, Duy Nhất nhìn nét mặt Tình Lam, trong lòng rất không thoải mái, nhưng cũng không thể nói tại sao không thoải mái.

Tình Lam lại đứng dậy đi lấy một chai rượu đỏ tới, rót một ly cho mỗi người, cô gơ ly rượu lên nói, “Ngạn, Duy Nhất, chúc phúc hai người.”

Duy Nhất có một cảm giác khó tả, nếu đổi lại là cô, muốn cô chúc phúc cho ông xã mình và một người phụ nữ khác, dù thế nào cô cũng không làm được, không biết Tình Lam...

Chẳng lẽ tình thần cô ta lại không bình thường?

Cô lo lắng liếc nhìn Lãnh Ngan.

Lãnh Ngan đoạt lấy ly trên tay Tình Lam, “Em không thể uống, đừng uống!”

Tình Lam cười khô, “Anh còn quan tâm em sao?”

Lãnh Ngan bị lời của cô ta chặn lại, suy nghĩ một chút rồi nói, “Tình Lam, ngày hôm qua anh không nói rõ ràng với em, anh sẽ phụ trách tới cùng cuộc sống sau này của em, anh sẽ phụng dưỡng quần gia và má Tăng, căn nhà của nhà họ Lãnh này cũng để lại cho em, em có yêu cầu gì, anh đều sẽ đáp ứng.”

“Nhưng mà chuyện này là trách nhiệm của anh, không phải quan tâm, không phải sao?” Tình Lam hừ ra một tiếng cười từ trong lỗ mũi, sau đó rơi lệ, “Chỉ có điều, em rất thỏa mãn, hôm nay gọi hai người tới cũng chỉ muốn chào hỏi, Ngan, xin lỗi, em liên lụy anh.”

Lãnh Ngan hơi xúc động, “Đừng nói vậy, có thể thấy em tốt đẹp là chuyện anh vui vẻ nhất!”

Tình Lam nén lệ gật đầu, “Cám ơn anh, em đã khỏe lắm, lần này khỏe thật, nhà này em không muốn, anh và Duy Nhất ở đi!”

Lãnh Ngan lại dùng giọng nói không thể công kích, “Anh đã quyết định, em đừng từ chối nữa, sẽ nhanh chóng sang tên cho em, em còn yêu cầu gì?”

“Nhanh chóng?” Trên mặt Tình Lam hiện ra vẻ mờ mịt, “Anh cứ mong đợi cùng em ký tên như vậy sao?”

Lãnh Ngan ngẩn người, “Tình Lam, anh không có ý này.”

“Em hiểu rồi!” Tình Lam cười cười, “Nếu để lại cho em, vậy em cũng không phải không thể đưa ra yêu cầu?”

“Em nói đi, chỉ cần anh có thể làm được, anh nhất định sẽ hết sức!” Lãnh Ngan cam kết rất chân thành.

“Hôm nay hai người đừng đi, ở lại một buổi chiều? Em muốn trò chuyện với Duy Nhất.” Ánh mắt Tình Lam rơi trên người Duy Nhất.

Nói chuyện với cô ta? Duy Nhất nghĩ tới đã cảm thấy kinh khủng, mình là tình địch của cô ta, cô ta còn là kẻ điên, nói chuyện với cô ta?

Dù thế nào cũng không coi như bình thường!

“Ồ thì không cần, tụi anh còn phải đi!” Lãnh Ngan quả quyết cự tuyệt.

Tình Lam đỏ mắt, “Ngan, em chỉ... không có thói quen cô đơn, ngày trước mặc dù anh không về nhà, nhưng trên danh nghĩa anh chính là ông xã của em, chỉ cần có danh phận này em không cảm thấy cô đơn, nhưng bây giờ anh đi sẽ không trở về rồi, em...”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 173

Mắt thấy nước mắt Tình Lam sắp rơi xuống, Duy Nhất vội vàng tiếp lời: “Ồ thì ở, Lãnh Ngan! Em vốn thích ở đây!”

Một giây kế tiếp Duy Nhất hận không thể đập bẻ miệng mình, sau khi Tình Lam nghe lời cô nói đã vui vẻ: “Duy Nhất thích ở đây sao? Vậy không bằng về sau hai người ở lâu dài chỗ này đi, chúng ta ở chung một chỗ...”

Duy Nhất nhìn Lãnh Ngan, chờ chỉ thị của anh, trong ngực đã đánh trống.

Lãnh Ngan nhẹ nhàng ho một tiếng, trên mặt bình tĩnh không gợn sóng, “Tình Lam, như vậy... Không tốt lắm đâu!”

Đôi môi Tình Lam khẽ run, nước mắt tràn ra, “À đúng, như vậy... Quả thật không tốt lắm, như thế không phải em đã trở thành bóng đèn lớn rồi sao?”

“Không phải ý này...” Lãnh Ngan khẽ nhủ mày, từ đáy lòng anh mà nói, anh không muốn làm tổn thương bất kỳ ai, nhưng cho dù như thế nào, tổn thương Tình Lam là việc không thể tránh rồi, nhưng phải làm thế nào để giảm tổn thương đến mức thấp nhất?

Duy Nhất thấy thế trong lòng không có cảm xúc gì, cảm giác Tình Lam như vậy là trách nhiệm của mình, mặc dù hôn nhân của mình và Lãnh Ngạn chỉ là hình thức, nhưng mình là người thứ ba không hề nghi ngờ chút nào, nếu chuyện này bị xã hội dư luận đánh giá, ai sẽ hiểu cho cô và Lãnh Ngạn?

Cô hơi đau lòng an ủi Tình Lam, “Tình Lam, mặc dù chúng ta không ở cùng chỗ, nhưng tôi và Lãnh Ngạn sẽ thường tới thăm chị, tôi biết rõ từ nhỏ chị đã ở nhà họ Lãnh, má Tăng cũng đối xử tốt với Lãnh Ngạn, hai người giống như người nhà của Lãnh Ngạn, đương nhiên, cũng là người nhà của tôi.”

Tình Lam tỏ vẻ vô cùng vui mừng, “Có thật không? Cô thật sự không ghét tôi? Không phải cô ghét bỏ tôi từng là người điên?”

“Sao có thể chứ? Tôi không cha không mẹ, không có người thân, có thể nhiều hơn một người thân là cậu còn không được!” Trong mắt Duy Nhất hiện lên sương mù, cô thật lòng thật ý tiếp nhận Tình Lam, bởi vì cô rõ ràng Lãnh Ngạn không có tình cảm với Tình Lam.

Chỉ có điều, cô cảm thấy khá buồn cười, hai người phụ nữ của Lãnh Ngạn lại có thể hòa thuận trên bàn cơm như thế này.

“Vậy không bằng kết chị em đi! Em sẽ ghét bỏ chị đây sao?” Tình Lam hí hửng đề nghị.

“Được... A!” Duy Nhất không ngờ Tình Lam có ý nghĩ này, đồng ý rất miễn cưỡng, cảm giác là lạ, giống như chỉ có trước đây thời một chồng nhiều vợ thế thấp mới có quan hệ chị em, nghĩ tới đây, Duy Nhất đưa mắt nhìn Lãnh Ngạn.

Ánh mắt của Lãnh Ngạn và Duy Nhất chạm nhau ngắn ngủi giữa không trung, nói xen vào, “Nhanh ăn đi, thức ăn nguội rồi!”

Tình Lam hé miệng cười cười, “Được! Nhanh ăn đi! Vui mừng đến hồ đồ rồi! Ngạn, mẹ làm món ăn có phải ăn ngon hơn bên ngoài nhiều không?”

Lãnh Ngạn khẽ gật đầu: “Đúng! Món ăn má Tăng làm tuyệt nhất!”

“Vậy sau này nhớ thường trở lại dùng cơm!” Tình Lam cười nhìn đáng vẻ anh ăn cơm.

“Được, anh biết rồi!” Lãnh Ngạn thuận miệng đáp.

Duy Nhất nghe đến đây đã sáng rõ, trong lòng mờ mờ ảo ảo cảm thấy không thoải mái, nhất là hai chữ “Trở lại”, đây là muốn ly dị chồng?

Cô nói mình bỏ qua, dù sao quan hệ giữa Lãnh Ngạn và Tình Lam bất thường, hơn nữa, Tình Lam còn bị bệnh thần kinh...

Sau khi ăn cơm xong, Tình Lam giữ Duy Nhất và Lãnh Ngạn ở nhà chính, mình lại đi ra ngoài.

“Chị đi đâu?” Duy Nhất không nhịn được hỏi.

Tình Lam quay đầu cười một tiếng, “Đi về nơi thuộc về chị!”

Duy Nhất nhìn theo bóng lưng cô ta, vẻ mặt mơ màng, xoay người hỏi Lãnh Ngạn, “Chị ấy đi đâu?”

“Tầng hai khu nhà nhỏ đằng sau!” Lãnh Ngạn hơi chột dạ trả lời.

Duy Nhất nhìn thấu sự chột dạ của anh, cong môi lên, “Em biết rồi! Ngày đầu tiên Tần Nhiên dẫn em đến nhà họ Lãnh, nói cho em biết tầng hai khu nhà nhỏ ở đằng sau là phòng không an toàn, phải tránh đến gần, hóa ra là vậy! Kẻ lừa gạt, vừa mới bắt đầu anh đã là kẻ siêu lừa gạt!”

Lãnh Ngạn khẽ mỉm cười, nắm tay Duy Nhất, “Bây giờ hối hận vì bị anh lừa sao?”

Duy Nhất lại hất tay anh ra, ngồi cách xa anh, “Đừng động chân động tay! Đừng nói bây giờ anh và Tình Lam còn chưa ly hôn, coi như ly hôn rồi, ở trước mặt chị ấy phải chú ý một chút, đừng gây kích thích đến chị ấy!”

Lãnh Ngạn hơi không vui, “Anh nói về, em lại muốn ở lại, nóng người một chút cũng không được!”

“Không phải em nghĩ vì anh sao! Sợ chị ấy không chịu nổi kích thích, anh thật oách, đến oán giận em!” Duy Nhất uất ức cong môi lên.

Lãnh Ngạn thấy buồn cười, “Trời đất chứng giám, sao anh dám oán hận em! Anh chỉ... Duy Nhất, chúng ta đi về phòng!” Anh nhìn bốn phía.

“Không đi!” Duy Nhất xoay người, “Tôi nay chúng ta ở riêng, giống như trước đây, đừng để Tình Lam không thoải mái!”

“Tình Lam, Tình Lam, bây giờ cả ngày em chỉ biết thông cảm cô ấy, sao không thông cảm cho anh, thông cảm cho chính em?” Lãnh Ngạn không nhịn được oán trách.

“Em không thông cảm cho anh?” Duy Nhất cảm thấy uất ức, cả ngày cô suy nghĩ vì Tình Lam không phải thông cảm cho anh thì thông cảm cho ai?

Chẳng lẽ cô rất thích chồng mình nói chuyện với vợ trước sao?

“Đúng! Em không thông cảm cho anh, anh gọi Tình Lam tới thông cảm cho anh đi.” Biết rõ rằng không giải thích được cơn tức này, nhưng Duy Nhất vẫn nhịn không được một mình chạy bịch bịch lên tầng trên, để lại Lãnh Ngạn ở phòng khách.

Đã lâu không về gian phòng này rồi, Duy Nhất đẩy cửa phòng ra, tất cả vẫn như trước, hơn nữa bên trong không nhiễm một hạt bụi, xem ra má Tăng dọn dẹp ngày ngày.

Nhưng có lúc cô thật sự không hiểu tâm sự của má Tăng, tìm người thay thế giúp ông xã của con gái mình, mong đợi con gái và Lãnh Ngạn ly hôn, chẳng lẽ làm mẹ, bà không hy vọng con gái hạnh phúc sao?

Hay bà cũng hiểu Tỉnh Lam và Lãnh Ngạn là dưa xanh hái không ngọt đây?

Nhớ tới trước kia bà đối xử tốt với mình, trong lòng cô vẫn tràn đầy cảm kích má Tăng, ít nhất không ích kỷ xiết chặt Lãnh Ngạn bên cạnh Tỉnh Lam.

Cô bắt tri bắt giác đi đến trước cửa sổ, Tulip trên bệ cửa sổ đã đổi thành loại cây không biết tên, bên ngoài bệ cửa sổ, con búp bê nhỏ vẫn theo gió phát ra tiếng chuông thanh thúy.

Nhưng cô kinh ngạc không thôi chính là, một bụi cây từ gian phòng Lãnh Ngạn ở tầng dưới đang vươn ra, leo lên cửa sổ phòng cô...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 174: Ngọt ngào

Đây là cây gì? Bởi vì mùa thu, lá vàng, cũng không nhìn ra là loại cây gì.

Mà đúng lúc này tiếng chuông điện thoại di động của cô vang lên, vẫn là tiếng chuông Lãnh Ngạn đặt, vốn đang tức giận không rõ lý do, lúc này không nhớ nữa.

Cô vừa nghe, Lãnh Ngạn đã hỏi, “Nhìn thấy cây trên bệ cửa sổ không?”

“Nhìn thấy, lá vàng hết rồi, dinh dưỡng không đủ, có gì để nhìn!” Duy Nhất chép miệng.

Lãnh Ngạn cười, hơi lúng túng, “Vốn là Từ Đàng, rất đẹp, đáng tiếc bây giờ là mùa thu...”

“Anh trông?” Duy Nhất rất kinh ngạc.

“Đúng! Đã sớm trông tốt, đợi nó lớn lên rồi chuyển ra ngoài...” Lúc nói lời này thậm chí Lãnh Ngạn hơi xấu hổ.

“Anh rất rảnh rồi sao? Không có việc gì lại đi trông hoa?” Duy Nhất định trêu chọc anh một chút.

“Nhóc thú, không biết lãng mạn!” Núi băng Lãnh Ngạn lại mắng cô không biết lãng mạn, “Nhớ hiệp nghị của chúng ta không? Mỗi tuần đều phải tặng hoa cho em, cho nên, anh trông hoa này vì em! Từ bệ cửa sổ của anh leo lên bệ cửa sổ của em, lá hoa quán quýt, là có ý gì, chính em lĩnh hội!”

Trong lòng Duy Nhất được ngọt ngào phong phú tràn đầy, ngoài miệng lại nói, “Cái gì gọi là có ý tứ gì? Hay là anh định leo lên bệ cửa sổ rình coi em!” Nói xong cười ha ha.

Lãnh Ngạn bị đáp án như sấm của cô, nghe tiếng cười của cô, biết cô cố ý, cũng cười nói, “Lúc đầu không biết ai định rình coi anh? Còn làm dáng dấp của mình giống búp bê như đúc!”

“Có không? Có à? Sao em không nhớ rõ?” Duy Nhất giống như trở lại quãng thời gian mộng lung trước kia, mỗi ngày đều hy vọng, mỗi ngày đều mong đợi...

“Ừ, không có, anh chỉ biết có một cô nhóc ngày ngày chờ anh về nhà! Chỉ thấy đèn trong phòng anh bật sáng, búp bê nhỏ lập tức rơi xuống!” Trong giọng nói của Lãnh Ngạn tràn ngập hài hước.

“Vậy không phải có người chủ nhật mới về nhà à? Sao lại biến thành ngày ngày về nhà đây?” Duy Nhất không chịu phục mà trả treo.

“Bởi vì không biết từ lúc nào, cô nhóc kia đã ở trong lòng anh, để cho anh nhớ kỹ từng giờ từng phút, đi làm cũng không yên tâm, chỉ muốn về nhà xem cô ấy viết gì trên giấy nhỏ, có nhớ anh đến chảy nước mắt không...”

Giọng nói của Lãnh Ngạn vốn là sát thủ trí mạng của Duy Nhất, bây giờ tràn ngập dịu dàng, quả thật muốn hòa tan Duy Nhất.

“Nói bậy! Không biết xấu hổ! Ai nhớ đến anh chảy nước mắt!”

Mặc dù nắng anh, nhưng khóe môi Duy Nhất lại cong thành mảnh trăng lưỡi liềm.

Tâm tình của Lãnh Ngan rất tốt, tiếp tục trêu chọc cô, “Bé ngọc, khi nào thì yêu anh? Có phải lần đầu tiên đã thích rồi không?”

Duy Nhất quần bách mặt đỏ ửng lên, “Người nào yêu anh? Đừng tự luyến! Người ta đau đến hận không thể giết chết anh, vẫn còn thích anh?”

Ngượng ngùng, không khỏi nhớ lại, rốt cuộc là từ khi nào mình bắt đầu yêu anh đây? Thật sự không nhớ được, có lẽ, lần đầu tiên nghe thấy giọng nói của anh đã bị đã động rồi...

Trong lòng Lãnh Ngan nổi lên tự hào, đàn ông đều có tâm tình như vậy, lần đầu tiên của người phụ nữ của mình thuộc về mình, “Anh nói xin lỗi là được, ngày đó anh cố ý làm đau em, sau anh đã dùng rất nhiều lần bồi thường!”

Duy Nhất không tự giác co đến góc giường, giọng nói của Lãnh Ngan khiến cho cô hoàn toàn có thể tưởng tượng ra được lúc này nụ cười của anh có bao nhiêu khoa trương, cô thẹn đến muốn chui xuống đất, sao lại thảo luận vấn đề này với Lãnh Ngan! Nhưng mà, nhịn không được hỏi một câu đến cùng, “Tại sao cố ý làm đau em? Anh chán ghét em?”

Lãnh Ngan suy nghĩ một chút, mới nói, “Chưa nói tới ghét, ít nhất không thích, một người phụ nữ bán thân thế lấy tiền, hơn nữa, anh còn uống rượu.”

“Hừ! Vậy bây giờ?” Duy Nhất hơi tức giận, ấn tượng đầu tiên về anh trong đầu mình, mình không chịu được như thế.

“Bây giờ?” Lãnh Ngan cười giả hoạt một tiếng, “Bây giờ... Anh muốn em xuống!”

Những lời này tác động lên trí nhớ của Duy Nhất, mỗi lần đều bị anh giống như gọi đi “Thị tâm”...

Nhưng mà, ngày trước mình còn không khỏi thấp thỏm mong đợi...

“Không nên!” Duy Nhất quả quyết cự tuyệt.

“Xuống! Em không ở đây anh không ngủ được!” Giọng Lãnh Ngan cứng rắn, mang theo ra lệnh.

“Đừng! Chú ý ảnh hưởng! Anh và Tĩnh Lam còn chưa ly hôn!” Duy Nhất lẩm bẩm.

“Duy Nhất... Bà xã...” Lãnh Ngan bắt đầu hỏi hặn vì đồng ý ở lại với Duy Nhất, “Anh không ngủ được thì làm thế nào?”

“Em cũng không ngủ được, chúng ta nói chuyện phiếm đi!” Duy Nhất không tự giác chui vào chăn, suy nghĩ bay tới đêm đó, Lãnh Ngan gọi điện thoại di động, suốt cả đêm thờ cùng hơi thở với cô...

“Được! Chúng ta tán gẫu để ngủ thiếp đi.” Lãnh Ngan dựa nghiêng vào đầu giường, anh không phải người hay nói, chỉ có ở cùng Duy Nhất mới có thể nói chuyện không hết.

“Lãnh Ngan...” Duy Nhất gọi tên anh theo thói quen.

“Gọi anh là Ngan! Chỉ có em mới gọi cả tên họ ông xã mình!” Lãnh Ngan bắt đầu có ý kiến.

“Nào có, lúc nào em cũng gọi Ngan đấy!” Duy Nhất phản bác.

“Lúc nào? Chỉ có lúc làm tình...” Lãnh Ngan chậm rãi nói.

“Anh... Có thể không nói chuyện kia một lúc không?” Duy Nhất cảm tức trả lời, “Lại nói, bây giờ em không muốn gọi anh là Ngan rồi! Bởi vì Tĩnh Lam cũng gọi như vậy!”

“Vậy gọi anh là gì? Tên thân mật đặc biệt chút?” Lãnh Ngan cười mong đợi.

Duy Nhất ngẫm nghĩ hồi lâu...

“Vẫn là... Chú tốt rồi, tương đối đặc biệt... Cũng rất thân thiết...”

Nụ cười của Lãnh Ngan cứng ngắc...

Đã lâu không có cảm giác như thế rồi, khoảng cách ngăn ngùi, trái tim tiếp xúc với trái tim, chỉ có điều, đề tài nói chuyện trời đất cuối cùng vẫn vòng qua người Tĩnh Lam.

“Chú, em cảm thấy hôm nay Tĩnh Lam rất tốt rồi, tuyệt đối không có đáng về bị bệnh.” Duy Nhất cố chấp gọi anh là chú.

Khóe môi Lãnh Ngan khẽ có rúm, nhưng không thể tránh được, chỉ cần là Duy Nhất đang gọi anh, cho dù tên gì anh cũng cam tâm tình nguyện nghe.

“Đúng, kết quả kiểm tra gần đây đều rất tốt, bệnh dứt quãng, cũng không phải luôn có bệnh, chỉ cần không chịu kích thích sẽ không phát bệnh.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 175: Điện thoại đêm khuya

“Lãnh Ngạn, em cảm thấy Tình Lam thật đáng thương, em có cảm giác tội lỗi, hai chúng ta là người xấu!” Duy Nhất nghĩ tới Tình lam, trong lòng cảm thấy lo lắng.

Thật ra Lãnh Ngạn cũng bị lời Duy Nhất nói khiến cho hơi không thoải mái, anh đã sai rất nhiều với Tình Lam, sớm biết có ngày hôm nay thì lúc đầu anh không nên cưới Tình lam, chỉ có điều khi trái tim lạnh lùng của anh được Duy Nhất hòa tan mới có thể ý thức được một chút.

Nhưng mà anh cũng không hy vọng Duy Nhất vì thế mà khó chịu, vì vậy an ủi cô, “Duy Nhất, không liên quan đến em, em chỉ là cô nhóc, cho dù có lỗi cũng là lỗi của anh, nhưng nếu anh lại bỏ qua em, chính là sai lầm lớn hơn rồi. Anh sẽ bồi thường mức độ cao nhất cho Tình Lam, chỉ cần em không để ý là tốt rồi.”

“Làm như thế nào?” Duy Nhất khẽ suy tư, “Lãnh Ngạn, lần sau khi tới thăm Tình Lam em mang chút quà tặng cho chị ấy, chị ấy thích cái gì?”

“Cái này...” Lãnh Ngạn bị làm khó, “Anh thật sự không biết cô ấy thích gì, anh cũng hơi không hiểu rõ cô ấy.”

Duy Nhất không tin tưởng đầu môi, “Không thể nào! Không phải lần trước anh mua đồ cho phụ nữ dùng đó sao? Còn có bra, nếu anh không rõ, sao biết chị ấy mặc cỡ bao nhiêu?”

Lãnh Ngạn rất lúng túng, “Đó là má Tăng nói cho anh biết! Anh quanh năm suốt tháng không về nhà, hoàn toàn không hiểu rõ Tình Lam, thật!”

“Hừ, không phải hai người là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên sao?” Duy Nhất cũng không biết vì sao mình lại muốn ăn chút dấm, rõ ràng trong lòng hiểu Lãnh Ngạn không yêu Tình Lam.

“Nói thì nói thế, nhưng sau khi anh học xong cấp hai đã ra nước ngoài, có thể hiểu rõ cô ấy bao sâu? Sau khi trở lại cũng thường không ở nhà, cho nên cô ấy chỉ là một người bạn bình thường với anh. Lãnh Dục mới hiểu rõ cô ấy, Lãnh Dục vừa dịu dàng vừa tỉ mỉ, đối xử tốt với Tình Lam, biến toàn bộ hồ bơi trong nhà thành màu tím, bởi vì cô ấy thích hoa tulip, cả vườn cũng trồng hoa tulip.”

Lãnh Ngạn nói tới đây hơi không vui lòng, “Duy Nhất, đừng nói chuyện của Tình Lam được không? Nói một chút chuyện của chúng ta!”

Về điểm này, Duy Nhất hơi không nghĩ ra, tại sao Lãnh Dục đối xử tốt với Tình Lam như vậy, thậm chí hai người đã có đứa bé, chị ta còn phản bội Lãnh Dục yêu Lãnh Ngạn chứ?

“Giữa chúng ta có gì tốt mà nói, chẳng qua em thật sự không nghĩ tới, hai anh em các anh đều có đam mê trồng hoa!” Duy Nhất cười, giọng điệu hơi đùa giỡn.

“Anh chính là vì em mới làm chuyện như vậy! Em còn cười anh?” Lãnh Ngạn lạnh giọng uy hiếp.

Duy Nhất bật cười, liếc nhìn đồng hồ treo tường, đã qua thời gian đi ngủ bình thường của Lãnh Ngạn, vội vàng nói, “Lãnh Ngạn, đã đến lúc, anh nên đi ngủ rồi!”

Tối nay một chút buồn ngủ Lãnh Ngạn cũng không có, trong lòng có ý niệm, đồng ý, “Được! Ngủ! Ngủ ngon!”

Duy Nhất thấy anh đồng ý sáng khoái như vậy, trong lòng thất vọng, hậm hực đáp, “Ngủ ngon!” Cũng không tắt đèn, nhắm mắt lại, còn đang nghĩ tới giọng nói của anh.

Ngủ chưa tới hai phút, nghe tiếng khóa cửa vang lên, sau đó có hơi thở quen thuộc đi đến trước giường, cô mở mắt ra, Lãnh Ngạn lập tức nhanh chóng lên giường, chui vào trong chăn của cô.

“Anh làm cái gì vậy? Không phải nói ai người này ngủ sao?” Duy Nhất đẩy anh.

Lãnh Ngạn lại không nói một lời mà chặn môi cô lại, hôn cô đến gió thổi không lọt, cho đến khi mắt cô mơ màng, anh mới chuyển qua bên tai cô, giọng nhỏ nhẹ, “Duy Nhất, đã lâu anh không yêu em, rất muốn, đừng cự tuyệt nữa, được không?”

“Nhưng...” Duy Nhất cảm giác trong lòng không ổn.

“Không cho nhưng nữa...” Anh đè người lên, ngăn chặn cô, dùng nụ hôn ừn ừ kéo đến thay thế ngôn ngữ, đồng thời tay luồn vào áo ngủ của cô, khơi lên ngọn lửa trước ngực cô.

“Ừm... Lãnh Ngạn...” Trên môi Duy Nhất tràn ra tiếng rên rỉ đứt quãng, run rẩy kêu tên anh.

Anh giống như được cổ vũ, vén vạt áo ngủ của cô lên, càng thêm cuồng nhiệt mà dùng môi nóng ướt và tay như lửa nóng quạt gió thổi lửa trên người cô.

Kích tình lâu ngày không có thiêu đốt trong cơ thể Duy Nhất, đối mặt với người mình yêu sâu đậm, sao cô lại không muốn cùng hưởng tình dục vui vẻ với anh, khi anh hết sức khiêu khích, cuối cùng cô nộ vũ khí đầu hàng, bắt đầu đáp lại anh, cũng cởi áo ngủ của anh.

Anh phản chấn cởi bỏ áo ngủ của cô, vội vàng quần lấy thân thể trần trụi...

“Ừ... Lành Ngan, em... Không được...” Trong cơ thể trống không mong đợi anh ảm áp tràn đầy, Duy Nhất bám lấy lưng anh nỉ non.

Lành Ngan cười một tiếng, trêu tức bên tai cô, “Lúc này e phải...” Nói xong bóp mạnh ngực cô một cái.

“A... Anh... Người xấu!” Duy Nhất không nhịn được hét toáng lên.

“Bảo bối, anh tới đây!” Lành Ngan rất hài lòng với phản ứng của cô, tiện tay tắt đèn, nắm lấy hông cô, đang định tiến vào thân thể cô, chuông điện thoại di động vang lên khẩn thiết.

“Điện thoại di động của anh kêu!” Duy Nhất đẩy anh.

“Mặc kệ nó!” Cối lòng Lành Ngan phiền não, ai lại gọi điện thoại vào lúc này!

“Nhanh nhận đi!” Một loạt tiếng chuông cấp bách làm rối tinh thần Duy Nhất hơi không tập trung.

Lành Ngan bắt đầu đi, cảm di động, cũng không nhìn hiển thị tên người gọi đến, rất không bình tĩnh “Alo” một tiếng.

Trong điện thoại di động truyền đến giọng nói dịu dàng của Tĩnh Lam, “Ngan, đã ngủ chưa?”

Cảm xúc mãnh liệt của Lành Ngan lập tức bị tưới tắt, từ trong lỗ mũi hừ ra một tiếng, “Ừ, ngủ.”

“Vậy em quá rầy anh? Thật ngại quá!” Giọng Tĩnh Lam có mấy phần sợ hãi.

“Không sao! Có chuyện gì không?” Lành Ngan rời khỏi Duy Nhất ở phía dưới, nằm trên giường bình ổn hô hấp.

“Không có việc gì, chính là không ngủ được, muốn nói vài lời với anh!” Tĩnh Lam nhỏ giọng nói, “Hay là thôi đi, không ảnh hưởng đến nghỉ ngơi của anh, ngủ ngon!”

Trong điện thoại di động chỉ còn lại âm thanh tút tút, Lành Ngan thở ra một hơi thật sâu, ném điện thoại di động lên tủ đầu giường, trong lòng đưa đám vô cùng, cũng không có dục vọng nữa.

Duy Nhất nghe rõ ràng giọng nói của Tĩnh Lam, trái tim phiền não khó hiểu, lấy chân cuốn tròn mình lại, quay lưng về phía anh, “Anh vẫn nên đi xuống ngủ đi!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 176: Mọi lúc mọi nơi

Lành Ngan điều chỉnh lại hô hấp của mình ở trong bóng tối, đoạt lấy chân Duy Nhất cuốn tròn đắp lên người mình, ôm lấy thân thể trần trụi của Duy Nhất từ phía sau, bàn tay vừa khít nắm chặt mềm mại trước ngực cô, nhẹ nhàng vuốt ve, “Tức giận?”

Tức giận sao? Duy Nhất hỏi ngược lại mình, tức giận cũng không phải, không phải lỗi của Tĩnh Lam, trong lòng chính là không thoải mái.

Cô đẩy tay của anh, buồn buồn nói, “Không có!”

“Còn nói không có! Đôi môi đã có thể treo cái bình lên rồi!” Lành Ngan cố chấp xoay ngược thân thể của cô lại, hôn lên đôi môi vênh cao cao của cô.

Trong lòng Duy Nhất đã sớm bị cú điện thoại kia làm mất hăng hái, tránh nộ hôn của anh, đẩy anh ra, “Anh đi đi, em muốn ngủ!”

“Xin lỗi!” Lành Ngan sao lại không biết tâm sự của cô, nhưng chỉ có thể sử dụng dịu dàng của anh đến vỗ về cô.

Lỗ mũi Duy Nhất ề ề, “Anh không có lỗi, xin lỗi cái gì? Hai người đúng là vợ chồng đồng lòng!”

“Có người ghen!” Lành Ngan túm lấy mũi của cô, nhẹ nhàng cười.

Duy Nhất tức giận đẩy tay anh ra, “Anh rất hả hê sao? Giờ thì hay rồi! Bà xã lớn nhỏ đều bị anh thu thập thành dễ bảo!”

Lãnh Ngan ôm cô mãnh liệt, “Không cho nói như vậy! Trong lòng anh chỉ có em là bà xã của anh!”

“Nói láo cũng không viết nháp! Coi như Tình Lam để bên cạnh không nói, vậy còn Đình Nhi?” Duy Nhất không cần nghĩ ngợi, bật thốt lên.

Lãnh Ngan không nói, cánh tay ôm Duy Nhất cũng dần buông ra.

Duy Nhất ngẩn ngơ, hồi hận không thôi, biết rất rõ Đình Nhi là bãi mìn của Lãnh Ngan, hôm nay trúng tà rồi, cổ tình dầm lên.

Thật ra bình thường không phải không đề cập đến Đình Nhi, nhưng cũng không phải ở lúc gây gổ.

Duy Nhất biết rõ Đình Nhi là giấc mộng ám áp trong quá khứ của Lãnh Ngan, cô tôn trọng cô ấy, tôn trọng giấc mộng này, cho tới bây giờ sẽ không để Đình Nhi thành ngăn cách giữa bọn họ, hôm nay xảy ra chuyện gì đây? Ngay cả cãi vã cũng không giải thích được, cô hoàn toàn không muốn âm ỉ như vậy với anh, mình quá không hiểu chuyện!

Trong đôi mắt của Lãnh Ngan lập tức bị che kín với tự ti u ám, anh nói nho nhỏ, “Duy Nhất, xin lỗi, là anh chưa đủ tốt, em ngây thơ như vậy, sạch sẽ như vậy, anh...”

“Không!” Duy Nhất đau lòng đến cuộn thành một nắm, rung rung vòng lên cổ anh, “Không phải như thế! Nên nói xin lỗi là em, em không nên trút giận lung tung!”

Lãnh Ngan ôm chặt cô, hôn lên lỗ tai cô, “Duy Nhất, em vì anh mà bỏ ra quá nhiều, em chính là cô gái nhỏ, thật khó cho em, anh rất đau lòng...”

Duy Nhất ngửa đầu, dùng môi mình chặn nốt những lời còn sót lại của anh, “Không cho nói như vậy! Không cho chê bai mình! Lãnh Ngan, em yêu anh!”

“Anh biết! Anh biết! Bảo bối! Em là bảo bối trời ban cho anh!” Lãnh Ngan ôm lấy cô nói nhỏ.

Cuối cùng bóng ma Tình Lam mang tới dần biến mất, sau khi ôm nhau ngán ngủ, Duy Nhất vẫn cảm thấy không yên, đẩy Lãnh Ngan ra, “Anh vẫn nên về phòng đi, cảm giác không yên.”

Lãnh Ngan cũng không hăng hái, hôn lên trán cô, “Không nên suy nghĩ bậy bạ! Ngày mai gặp!”

“Ngày mai gặp!” Duy Nhất tươi cười với anh, dưới ánh trăng mờ lung mà ngọt ngào.

Lãnh Ngan khẽ mỉm cười, đứng dậy mặc quần áo từ từ, ra khỏi phòng, trở lại phòng ngủ của mình.

Chỉ có điều, tối nay hai người đều không thể ngủ yên, cảm giác trong lòng có gì đó vướng mắc...

Ngày hôm sau, đầu Duy Nhất choáng váng mờ mịt, hốc mắt cũng hơi xanh, nghiêm nhiên là đáng về ngủ không đủ.

Rửa mặt xong, cô mở tủ treo quần áo, thì ra quần áo vẫn còn, hơn nữa, còn có thêm mấy bộ trang phục mùa thu màu tím, cô gỡ xuống nhìn, không phải kích cỡ của mình, chẳng lẽ Tình Lam từng ngủ trong gian phòng này?

Cô nhìn chằm chằm giường của mình, chiếc giường tối hôm qua cô và Lãnh Ngan vẫn cùng thân mật. Gian phòng này có quá nhiều ký ức tốt đẹp của cô và Lãnh Ngan, cô thật sự không thích có người đến quấy nhiễu...

Cô lật lại từng ngăn kéo trong phòng một lần, cũng may tất cả mọi thứ đều không động.

Theo thói quen đi tới bộ cửa sổ lấy búp bê, bên trong quả nhiên kẹp một tờ giấy, nét chữ quen thuộc viết mấy chữ: bảo bối, anh yêu em! Ngủ đủ rồi thì xuống ăn bữa sáng!

Duy Nhất cười khẽ một tiếng, lo lắng trở thành hư không, chỉ cần có tình yêu của anh làm bạn, tất cả đều trở nên không quan trọng!

Xuống tầng dưới, Lãnh Ngan đã rời giường, ngồi bên cạnh Tình Lam ăn bữa sáng, tâm tình tốt vừa rồi lại biến mất.

Tình Lam thấy Duy Nhất xuống, vội vàng chào đón, “Duy Nhất, đã dậy? Vốn định gọi em cùng nhau ăn sáng, nhưng Lãnh Ngan nói để em ngủ thêm chút nữa!”

“A, không sao!” Duy Nhất ép mình cười cười.

Cô đột nhiên cảm thấy đã đánh giá cao bản thân, đồng thời cũng đánh giá thấp khả năng ảnh hưởng của Tình Lam đến mình. Vốn cho rằng mình hoàn toàn không quan tâm đến sự tồn tại của Tình Lam, cho rằng Tình Lam không ảnh hưởng đến quan hệ của mình và Lãnh Ngan, nhưng bây giờ nhìn lại, cô sai rồi. Khi cô thấy Tình Lam và Lãnh Ngan ngồi chung một chỗ ăn bữa sáng, trong lòng nổi lên khúc mắc.

Lãnh Ngan kéo ghế ra cho cô, để cho cô ngồi bên cạnh anh, rất ân cần nhìn cô, “Ngủ có ngon không?”

Duy Nhất miễn cưỡng cười, “Được, đừng lo lắng!”

“Đến đây! Ăn bữa sáng!” Lãnh Ngạn tự mình lấy cháo cho cô, đưa đến trong tay cô.

Cháo đặt trong tay còn nóng nóng, trái tim Duy Nhất ấm áp, tự nói với mình đừng quá hẹp hòi, không phải đã nói, chỉ cần có tình yêu của anh như vậy là đủ rồi sao?

Cô ngẩng đầu lên cười cười với Lãnh Ngạn, ghé sát lỗ tai anh khẽ nói, “Ăn nhanh lên một chút, em muốn rời đi!”

“Được!” Anh gạt đầu, đưa trứng gà đã bóc sạch cho cô.

“Ngạn, lấy giúp em nước trái cây, em với không tới!” Đột nhiên truyền đến giọng Tĩnh Lam.

Về mặt của Lãnh Ngạn và Duy Nhất khẽ cứng lại, hai người đều quên còn có một người tồn tại.

Lãnh Ngạn đưa nước trái cây cho cô ta, cô ta uống cạn một hơi, cảm xúc dâng trào nói, “Ngạn, đã lâu không ra ngoài ăn cơm, nếu không tới nay chúng ta đi ăn hải sản đi, nhà hàng ngày trước chúng ta thường đi, không biết bây giờ còn mở không?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 177: Bộ mặt thật của Tĩnh Lam

Trong lòng Lãnh Ngạn trầm xuống, “Có thể buổi tối anh không có thời gian.”

“Hôm nay là chủ nhật!” Tĩnh Lam lăm lăm một câu, đột nhiên vỡ lẽ hiểu ra, tỏ vẻ xấu hổ, “Xin lỗi, em quên mất, hai người nên đi thế giới hai người, em... Chỉ bởi vì đã lâu không đi ra ngoài, cho nên...”

Trên mặt Lãnh Ngạn toát ra vẻ không đành lòng, Tĩnh Lam quả thật đã lâu không ra ngoài, kể từ sau khi cưới, cô ấy vẫn bị anh ném lại nhà họ Lãnh, gần như không bước chân ra khỏi nhà, sau khi Duy Nhất tới, má Tăng khóa cô lại ở khu nhà nhỏ hai tầng bỏ hoang, coi như phạm nhân mà trông coi cô...

Duy Nhất thấy thế, biết mình nên nói chuyện, bất đắc dĩ cười nói, “Cũng không có chuyện gì, không phải có hẹn với Tiêu sao? Đẩy đi, khó có được một lần ăn cơm với Tĩnh Lam.”

Lãnh Ngạn liếc mắt nhìn cô, trên mặt không lộ vẻ gì, nhỏ giọng lên tiếng, “Tùy tiện đi, em làm chủ!”

“Thật tốt quá!” Hai mắt Tĩnh Lam tỏa sáng, “Ngạn, em rất mong mỏi! Ban ngày em muốn đi dạo phố, không bằng chúng ta ăn sáng xong rồi đi!”

“Được!” Lãnh Ngạn đen mặt ném đầu, “Anh đi lái xe!”

Duy Nhất nhìn theo bóng lưng của anh, nhún chân mảy, anh vẫn còn tức giận? Hình như người nên tức giận là cô chứ!

Tĩnh Lam nhìn tình hình hai người, trong lòng thoáng qua chút ánh sáng, ngay sau đó cúi đầu nhìn Duy Nhất, “Duy Nhất, Ngạn tức giận sao? Anh ấy không muốn chị đi, thôi, chị vẫn nên không đi...”

Duy Nhất giả dối cười một tiếng, “Không có, tính khí của anh ấy như vậy, người khác đều gọi anh ấy là núi băng, không phải chị không biết!”

“Thật sao? Vậy chị đi thay quần áo, em ăn sáng đi, ăn xong chúng ta xuất phát!” Cô cúi đầu rời khỏi phòng khách, khoe môi lơ đãng nhếch lên.

Khi cô thay xong quần áo đi xuống từ tầng hai khu nhà nhỏ thì má Tăng đột nhiên xuất hiện ở đầu cầu thang, chặn cô lại.

Cô hơi kinh hãi, lập tức khôi phục tự nhiên, “Mẹ, có chuyện gì, làm con hoảng sợ!”

“Con định làm gì?” Má Tăng nhìn thẳng con gái.

Cô cười cười, đi qua má Tăng, “Đi dạo phố! Mẹ không nghe thấy sao?”

“Tĩnh Lam! Mẹ van xin con, đừng cố chấp nữa! Đừng làm chuyện điên rồ! Không dễ gì mới khỏi bệnh, đừng gây khó khăn cho mình nữa! Cũng đừng làm đau lòng thiếu gia.” Má Tăng kéo tay con gái, chảy nước mắt.

Về mặt Tĩnh Lam ghét bỏ, hất tay của bà, “Được rồi! Đừng khóc sụt sùi! Bệnh của tôi không phải anh ấy gây ra sao? Sao mẹ lại đứng về phía anh ấy, rốt cuộc ai là con ruột của bà? Từ nhỏ đã như vậy, cả ngày luôn miệng thiếu gia thiếu gia, lúc nào thì quan tâm đến tôi!”

“Tĩnh Lam, mẹ vì tốt cho con!” Má Tăng lau nước mắt.

“Vi tốt cho tôi?” Tình Lam cười lạnh, “Vi tốt cho tôi mà bà còn kiếm một người phụ nữ khác kết hôn với Lành Ngan? Muốn anh ấy ly hôn với tôi? Tôi thật sự hoài nghi bà có phải là mẹ tôi không! Hừ, định sanh con sau đó một cước đá văng tôi ra? Không có cửa đâu!”

“Con có ý gì?” Má Tăng cảnh giác nhìn con gái, “Con đã làm cái gì?”

“Không có gì! Không phải bà thích cho cô ta uống thuốc sao? Tôi chỉ giúp bà mà thôi!” Cô hất cằm lên.

“Con... Khó trách thiếu phu nhân mãi không có bầu!” Má Tăng đột nhiên kéo con gái lại, giơ tay lên định đánh lên mặt con gái.

Tình Lam đưa mặt đến trước mặt bà, “Bà đánh đi! Đánh đi! Dù sao bà cũng ghét bỏ tôi, nếu không thích cần gì phải sinh tôi ra! Thiếu phu nhân, thiếu phu nhân, bà gọi ai là thiếu phu nhân? Có lầm không? Tôi mới là thiếu phu nhân!”

Tay má Tăng khẽ run giữa không trung, cuối cùng bất lực rũ xuống.

Tình Lam đẩy tay của bà, cười trào phúng: “Không có chuyện, tôi đi thôi! Mẹ thân ái của tôi!”

Má Tăng ở sau lưng cô lệ rơi đầy mặt, đột nhiên gọi cô lại, “Tình Lam!”

“Còn có chuyện gì?” Tình Lam không nhịn được xoay người, vẫn không khỏi ghen hòng nhìn trần trời.

Chỉ thấy má Tăng chậm rãi quỳ xuống, “Tình Lam, mẹ van con, đừng đại độ! Mẹ chỉ có một mình con, nếu con có chuyện không hay xảy ra, mẹ phải làm sao?”

Trên mặt Tình Lam thoáng hiện chút dịu dàng, “Yên tâm đi, tôi chỉ muốn cho cô ta biết khó mà lui! Nếu không phải bà nhiều chuyện, tôi đâu tốn nhiều rắc rối! Cho nên, tôi cảnh cáo bà, đừng tiếp tục gây phiền toái cho tôi!”

“Con làm vậy, đừng tưởng thiếu gia là kẻ ngốc, cậu ấy sẽ không phát hiện được?”

“Anh ấy?” Tình Lam cười lần nữa, lại cười đến mấy phần đau khổ, “Anh ấy sẽ phát hiện? anh ấy vốn không để ý tới tôi, hoàn toàn không hiểu tôi là người như thế nào, cũng không phán đoán được câu nào nói thật, câu nào tôi nói dối! Từ hôm nay trở đi, tôi chỉ là người vợ hiền hậu hiểu lễ nghĩa của anh ấy.”

“Nếu thế sao con phải khổ vậy chứ? Thiếu gia không thích con, con thành toàn cho hạnh phúc của thiếu gia đi!” Má Tăng quỳ trên đất cầu khẩn cô.

“Hừ! Không dễ dàng như vậy!” Trong mắt Tình Lam thoáng qua vẻ lạnh lùng, “Từ nhỏ tôi đã thích anh ấy, thích nhiều năm như vậy, tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha! Việc này cũng phải trách bà! Nếu không phải lúc nào bà cũng treo thiếu gia trên miệng, thương yêu anh ấy còn nhiều hơn tôi, tôi sẽ chú ý đến anh ấy sao? Sẽ đặt suy nghĩ lên người anh ấy sao? Nhưng anh ấy lại coi nhẹ tôi, tôi không tin, anh ấy càng đối xử với tôi như vậy, tôi càng thích anh ấy! Anh ấy chỉ có thể là của tôi! Tôi còn nhớ dáng vẻ khi anh ấy ngồi trên cổ đọc sách, thật sự rất đẹp trai!”

“Tình Lam... Đừng đại độ! Bây giờ tình cảm giữa thiếu gia và thiếu phu nhân rất tốt, con buông tay đi!” Má Tăng kéo váy áo cô.

Tình Lam nắm chặt váy, đi nhanh mấy bước, quay đầu hung hãn nói: “Bà mau dậy đi, đừng gây tổn thọ cho tôi! Còn nữa, nhớ, đừng quấy rối ở giữa! Bà còn phải dựa vào tôi để phụng dưỡng đấy!”

Nước mắt tuôn đầy mặt má Tăng, nhìn theo bóng lưng con gái ngày càng xa, cuối cùng không nhịn được khóc ngất xuống đất, “Phu nhân, lão gia, tôi nghiệp chướng nặng nề, sao có thể gặp hai người? Tôi thẹn với hai người!”

Ngoài vườn hoa nhà họ Lành, xe Lành Ngan đã khởi động, chờ Duy Nhất và Tình Lam.

Lúc Tình Lam đến cầu thang nhà chính, vừa đúng lúc Duy Nhất từ trong đi ra, cô cười nắm tay Duy Nhất, cùng nhau đi về phía Lành Ngan.

Duy Nhất âm thầm buồn cười, đây là thế thiếp hài hòa! Minh thật sự quá ngu rồi!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 178: Nhân vật dư thừa

Trung tâm thương mại, Tình Lam đứng trước gương to thử từng bộ quần áo, từ trung tâm thương mại này đến trung tâm thương mại khác, cô đã giằng co gần một ngày.

Hai người Duy Nhất và Lành Ngan nghiêm mặt ngồi bên cạnh nhìn cô vòng tới vòng lui, đối mặt với cô đầy nhiệt tình hỏi thăm từng lần, “Xem được không? Xem được không?”

Duy Nhất chỉ có thể ngoài cười nhưng trong không cười mà đắp đẹp mắt.

“Duy Nhất, em cũng tới thử một bộ đi, đừng chỉ ngồi!” Tình Lam đã chạy tới kéo Duy Nhất.

Duy Nhất không cưỡng được, bị cô ta kéo lên, lại bị giọng nói lạnh lẽo kêu ngừng của Lãnh Ngạn, “Có cái gì hay mà thử? Vóc người như vậy, ăn mặc đều vô dụng!”

“Ngạn! Sao anh nói vậy?” Tình Lam vẫn còn bất bình dùm Duy Nhất.

“Không nói như vậy thì nói thế nào? Còn có khó nghe hơn có muốn nghe không?” Lãnh Ngạn cứng rắn ném lại một câu, đứng dậy đi ra ngoài.

Duy Nhất uất ức đến nước mắt đảo quanh hốc mắt, rõ ràng là bà xã của anh, tại sao để cho cô là nơi trút giận?

Cô giận dữ, cũng chạy ra ngoài, lưu lại Tình Lam nhìn theo bóng lưng hai người, trên mặt lộ ra nụ cười không dễ dàng phát hiện.

Lãnh Ngạn đã lên xe, Duy Nhất đứng một lát bên ngoài, thấy anh không có phản ứng, mở cửa ngồi vào chỗ ngồi phía sau, sẽ không tiếp tục ngồi ghế trước với anh, mặt của Lãnh Ngạn sa sầm càng khó coi.

Tình Lam xách túi lớn túi nhỏ từ trung tâm thương mại ra, thấy Duy Nhất ngồi ghế sau, không chút nghĩ ngợi ngồi luôn ghế trước cạnh Lãnh Ngạn, rút ra một cái hộp đưa cho Lãnh Ngạn, “Ngạn, em mua áo sơ mi cho anh, áo trên người anh đã cổ lỗ sĩ rồi! Kiểu dáng năm ngoái! Ném đi!”

“Cám ơn!” Lãnh Ngạn không hề biến sắc nhận lấy, đưa cho Duy Nhất, “Em cầm cho anh.”

Miệng Duy Nhất bẹp ra, thiếu chút nữa nước mắt lăn xuống, áo sơ mi màu xanh lam trên người Lãnh Ngạn chính là món đồ cô mua cho, mặc dù đã mặc nhiều lần, nhưng Lãnh Ngạn thích, vẫn thường mặc.

Cô ép nước mắt mình nuốt trở về, tuyệt đối không có khả năng rơi lệ trước mặt bọn họ, tuyệt đối không có khả năng!

Giả bộ như không có chuyện gì xảy ra nhận lấy hộp áo sơ mi, cô nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ngoài cửa sổ một đôi tình nhân nhỏ đang ăn một miếng em một miếng anh chung một cây kem, khoe miệng hai người dính đầy bơ sữa.

Cô cười chua xót, trước mắt hiện lên hình ảnh cùng ăn chung đậu hũ thủy với Lãnh Ngạn, chỉ có điều, hình như đã là chuyện trước đây quá lâu, lâu như vậy đến nay, cô và anh đều không vui...

Đột nhiên trong lúc đó, cô hoài nghi có phải mình lựa chọn sai không, một người đàn ông có quá nhiều kinh nghiệm, cô yêu không nổi...

“Đến rồi, Duy Nhất, xuống xe đi!” Giọng nói hưng phấn của Tình Lam kéo mạch suy nghĩ của cô lại.

“Ồ! Đến rồi!” Duy Nhất mở cửa nhảy xuống xe, Lãnh Ngạn cũng không đợi cô, đi tới cổng nhà hàng.

Co cấn cấn môi, trong nháy mắt cô muốn bỏ đi cho xong, cuối cùng không biết vì nguyên nhân gì buộc cô đi về phía trước, đuổi theo bước anh.

Tình Lam rất quen thuộc nơi này, một hơi gọi rất nhiều món ăn, nhưng đáng tiếc chính là, Duy Nhất dị ứng với hải sản, cô nhìn thức ăn đầy bàn, không thể nào hạ đũa.

“Ngạn! Ăn món này đi, món này thật ngon, còn có món này, món ngày trước anh thích ăn nhất!” Tình Lam gấp một đồng lớn món ăn vào chén Lãnh Ngạn, mà Lãnh Ngạn lại có thể ăn sạch.

Duy Nhất bụng ly nước, đây là ly nước thứ năm cô uống rồi, không biết nước này vào trong cơ thể cô có biến thành nước mắt không...

Lãnh Ngạn và Tình Lam dường như quên mất cô, hai người nhắc tới câu chuyện khi còn bé, thỉnh thoảng còn cười to một trận, Duy Nhất nhìn Lãnh Ngạn xa lạ ngồi đối diện bàn ăn, cảm giác mình ở chỗ này thật sự rất dư thừa...

Sắc trời tối dần, cuối cùng ai cũng không còn để ý đến Duy Nhất vẫn chưa có hạt cơm nào vào bụng...

“Hai người ra bên ngoài đợi anh, anh đi tính tiền!” Lãnh Ngạn đứng dậy.

“Tại sao không gọi nhân viên phục vụ tới đây tính?” Tình Lam kỳ quái hỏi.

Lãnh Ngạn không trả lời, trầm mặc đi qua bên cạnh Duy Nhất, lúc đi qua áo khoác tạo ra chút gió nhẹ, mang theo hơi thở đặc biệt của anh, khiến đáy lòng Duy Nhất đau nhức.

“Duy Nhất, đi thôi! Thức ăn hôm nay có ngon không?” Tình Lam cười với cô.

Duy Nhất hít mũi, cổ nặn ra nụ cười, “Ăn ngon! Thật sự rất ngon!”

Trong lòng lại hận nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể cắt Lãnh Ngạn thành tám khúc.

“Vậy thì tốt! Chị còn sợ em không thích ăn hải sản!” Khóe môi Tĩnh Lam lộ ra ý cười, dần dần thay đổi thành âm u lạnh lùng.

Nhân viên nhà hàng đã sớm lái xe từ bãi đậu xe qua, Duy Nhất vẫn ngồi ở ghế sau, Tĩnh Lam không chút khách khí ngồi ở ghế lái phụ.

Sau đó, Lãnh Ngạn cầm một gói to ra, không nói lời nào, khởi động xe.

Đến ngã tư đường, một bên là đường đến khu nhà cao cấp lưng chừng núi, một bên là đường đến nhà Dung Tư Lam, Duy Nhất không nhìn được lạnh lùng nói, “Đề em xuống xe ở đây đi, em đi xem Đóa Nhi.”

Lãnh Ngạn không để ý đến cô, chỉ nói một câu, “Tĩnh Lam, anh đưa em về nhà trước.”

Ngay trước mắt Tĩnh Lam, Duy Nhất không muốn cãi vã với anh, nên ngồi lẳng lặng, không muốn nói thêm gì, trong lòng lạnh buốt, giống như ngoài cửa sổ là đêm thu. . .

Đến vườn hoa nhà họ Lãnh, Lãnh Ngạn tự mình xuống xe mở cửa xe cho Tĩnh Lam, giúp cô ta mang túi lớn túi nhỏ đồ vào, Duy Nhất lạnh lùng nhìn bóng lưng hai người bọn họ, trong lòng dần làm một quyết định.

Cười khở một tiếng, cái này chẳng ai oán trách được ai, là cô tự mình cam tâm tình nguyện đảm trách nhân vật em gái, chỉ mong bây giờ tình ngộ vẫn chưa muộn!

Đảo mắt, Lãnh Ngạn đã đưa xong đồ trở lại, lên xe, lái xe, một câu cũng không nói.

Cuối cùng Duy Nhất không cách nào nhẫn nại được nữa, nước mắt ào ào chảy xuống, cắn răng nói một câu, “Dừng xe!”

Lãnh Ngạn vẫn không để ý đến cô, lái xe ra khỏi cửa sắt lớn nhà họ Lãnh, Duy Nhất thấy yêu cầu của mình luôn bị xem nhẹ, tức giận trong lòng, kéo cửa xe uy hiếp, “Lãnh Ngạn, anh không dừng xe, tôi sẽ nhảy xuống!”

Lãnh Ngạn thảng gập xe “Két” một tiếng, Duy Nhất bật ngã nặng nề xuống ghế xe.

“Tôi lửa tắt đèn em xuống xe làm gì?” Lãnh Ngạn thân nhiên hỏi.

“Không cần anh quan tâm! Trông nom bà xã của anh cho tốt!” Duy Nhất mở cửa xe, chuẩn bị xuống xe.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thân Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 179: Thì ra là vậy, Lãnh Ngạn trúng thối

Lãnh Ngạn lạnh lùng quát, “Em dám xuống xe!”

“Tại sao không dám?” Duy Nhất trời sinh tính tình bướng bỉnh, chỉ vì Lãnh Ngạn mà nhẫn nhịn nhiều lắm.

“Vậy em thử một chút!” Mặt núi băng của Lãnh Ngạn muốn thiêu đốt.

Trong lòng Duy Nhất thoáng qua chút e ngại, nhưng thoáng qua biến mất, mở chốt cửa xe, vừa định xuống xe, cổ tay đột nhiên bị Lãnh Ngạn kìm chặt.

“Làm gì? Anh buông tôi ra!” Duy Nhất và Lãnh Ngạn một trước một sau ngồi xuống, cánh tay cô bị giữ chặt, không gãy giữa được.

Lãnh Ngạn nhìn cô chăm chăm, tay đột nhiên vòng qua gáy cô, cách chỗ ngồi đề đầu cô lại, hôn mãnh liệt.

“Kê điên... Kê điên này... Ừm...” Duy Nhất tức giận giữa giữa, cuối cùng bị anh giam cầm thật chặt, môi anh đào cũng vội vã mở ra, lưỡi của anh càn rỡ cuốn từng chút hơi thở của cô.

Mà Duy Nhất, lại chậm rãi chảy nước mắt...

Nụ hôn của anh dần trở nên dịu dàng mà triền miên, bờ môi mềm mại hút từng giọt lệ như châu ngọc của cô, lưỡi nóng ướt liếm láp nước mắt lem lốc.

Ở vành tai, anh đùa giỡn mà khẽ cắn nhẹ nhàng, cô giống như dự liệu của anh, run rẩy.

Anh cười khê một tiếng, nói nhỏ bên tai cô, “Nhìn em còn phô trương hay không!”

Duy Nhất bị anh hôn đầu óc choáng váng, “Anh có ý gì?”

“Hôm nay khó chịu sao?” Anh cười hỏi cô.

Duy Nhất trợn to hai mắt, không biết rốt cuộc dụng ý của anh là gì.

Tay của anh trượt lên cổ cô, dịu dàng vuốt ve cổ sáng bóng, “Hôm nay chỉ là trừng phạt nho nhỏ, về sau còn tự tiện làm chủ, phá hư chủ nhật của chúng ta, anh sẽ phạt nặng em!”

“Trừng phạt? Tự tiện làm chủ? Lãnh Ngạn, tôi xem ra tính thần của anh còn nghiêm trọng hơn bệnh của Tĩnh Lam.” Duy Nhất cười lạnh nhìn anh, trong lòng vẫn nghe không hiểu lời anh nói.

Cặp mắt của Lãnh Ngạn sáng ngời trong đêm tối, anh thản nhiên nói, “Đúng, anh mà bị em giày vò như vậy tiếp sớm muộn gì cũng mắc bệnh tâm thần!”

“Tôi giày vò anh? Rõ ràng là anh giày vò tôi!” Duy Nhất đỏ vành mắt, nhìn áo sơ mi màu xanh trên người anh, ngọn lửa không tên phát ra, đưa tay không ngừng xé rách, “Áo sơ mi đã lỗi thời! Anh còn mặc làm gì? Mau ném đi! Còn có, tôi, tôi cũng không xứng làm Lãnh thiếu phu nhân của anh, làm ơn về sau đừng để cho tôi cùng với anh, nhìn vợ chồng hai người cảm sát hài hòa!”

“Anh có muốn em tới sao? Là em tự mình tới!” Lãnh Ngạn đáp.

Trái tim Duy Nhất lập tức đau xót, nhẩn tâm mà cô chịu đựng người thường không thể chịu, vừa nhượng bộ Tĩnh Lam, vừa thông cảm cho anh, đôi lần chính là câu này sao?

“Được! Được! Lãnh Ngạn, anh có gan! Xem như tôi đã nhìn nhầm người, tôi trình trọng tuyên bố, Lãnh Ngạn, chúng ta đã chơi xong!” Cô sùng mặt lên mở cửa xe.

“Ai chơi với em! Anh nghiêm túc!” Mặt Lãnh Ngạn nghiêm túc “Cạch” một tiếng đóng cửa xe lại, “Hôm nay vốn là thời gian tốt để chúng ta hưởng thụ gió biển, nhưng em cố tình đi dạo phố với Tĩnh Lam, anh nói cho em biết, trừng phạt hôm nay là nhẹ nhất, nếu về sau em còn nhắc tới đề nghị như vậy với anh, xem anh trừng phạt em như thế nào!”

Duy Nhất khó có thể tin nhìn anh, hình như đã hiểu hơi rõ ràng, “Hôm nay anh để cho em khó chịu cả ngày là có ý? Cũng bởi vì em tự chủ trương đồng ý đi dạo phố với Tĩnh Lam?”

“Đúng vậy, em cũng biết anh rất khó chịu, cho nên em phải cùng khó chịu với anh, anh xem em có rút ra được kinh nghiệm không!” Lãnh Ngạn như bé trai nghịch ngợm nhìn về mặt của cô.

Duy Nhất sợ run hồi lâu, bật khóc lớn lên, trong miệng lớn tiếng kêu, “Lãnh Ngạn, đồ trướng thối này! Tức chết em rồi! Hận anh chết đi được! Em thiếu chút nữa muốn chia tay với anh!”

Lãnh Ngạn dứt khoát ngồi vào ghế sau ôm cô, hôn nước mắt của cô, “Không cho nói chia tay! Bảo bối, anh chỉ không muốn nhìn thấy em uất ức bản thân vì Tĩnh Lam, hôm nay cần phải nhớ kỹ, lần sau còn để mình chịu uất ức, anh sẽ để em chịu uất ức nhiều hơn!”

Duy Nhất muốn nói nhưng không thốt lên lời, chỉ nằm trong ngực anh khóc nức nở, nước mắt lau hết lên người anh, lâu sau mới thút tha thút thít nói, “Em chỉ muốn giúp anh...”

“Bé ngốc!” Lãnh Ngạn cưng chiều hôn trán cô, “Chuyện của anh và Tĩnh Lam không liên quan đến em, để anh tự xử lý, nếu em thật sự muốn giúp anh, vậy mỗi ngày cười thật vui vẻ, đây mới thật sự là giúp anh, bởi vì sự nghiệp cả đời anh chính là muốn em hạnh phúc, muốn em vui vẻ!”

“Lãnh Ngạn!” Duy Nhất cảm động đến rối tinh rối mù, nước mắt tràn trề, áo sơ mi của Lãnh Ngạn đã sớm ướt thành không còn đáng vẽ.

“Đúng là ngốc! Có đói bụng không?” Lãnh Ngạn dịu dàng hỏi.

Duy Nhất kinh ngạc ngẩng đầu lên, “Anh... Biết em chưa ăn tối?”

“Có một bé ngốc ăn hải sản sẽ bị dị ứng, cho nên uống năm ly nước, sao anh không nhìn thấy?” Khóe môi anh ngậm cười, cầm gói to lúc trước mang lên xe, “Thật ra nhà hàng kia nổi danh nhất không phải hải sản, mà là vịt quay, có muốn ăn đùi vịt quay không?”

“Muốn! Lãnh Ngạn, anh thật tốt!” Duy Nhất đã sớm đói bụng đến ngực dính vào lưng.

“Nhanh nào, vẫn còn nóng!” Lãnh Ngạn mở hộp ra, cầm đùi vịt quay đút vào miệng Duy Nhất.

Duy Nhất há mồm cắn, tay Lãnh Ngạn lại rút về sau, Duy Nhất không cắn được.

“Anh làm gì thế? Em rất đói!” Duy Nhất cau mày oán giận.

“Mới vừa rồi có người nói anh tốt, cho nên, ăn xong phải dùng hành động thực tế chứng minh mới được!” Lãnh Ngạn chỉ chỉ lên môi, ánh mắt lóe sáng, đúng là nội dung xấu xa.

“Bây giờ bây tỏ!” Duy Nhất dè dặt tiến tới, ôm lấy cổ anh, cắn mạnh lên môi anh.

Lãnh Ngạn đau đến kêu thành tiếng, “Muru sát chồng à!”

“Hừ! Ai bảo anh để em khỗ sở cả ngày, đây là trả thù! Em muốn ăn đùi vịt quay!” Cô há to mồm, chờ Lãnh Ngạn dứt đùi vịt quay cho cô ăn.

Lãnh Ngạn nhìn dáng vẻ đương nhiên chờ mình bón cho của cô mà thấy buồn cười, giờ phút này, cô giống như chim non đợi mớm mồi, chỉ có điều, anh vui lòng làm chuyện đương nhiên đi thương yêu cô, cưng chiều cô...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thân Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 180: Dòng nước ấm hạnh phúc

Ăn xong vịt quay, tay miệng Duy Nhất đầy dầu, cô nghịch ngợm nhìn Lãnh Ngạn, “Có muốn không?”

“Hả?” Mới đầu Lãnh Ngạn sững sờ, sau đó nhìn đôi môi bóng loáng của cô đột nhiên hiểu ra, giả bộ giận tái mặt, “Không cho tới đây!”

“Em cứ muốn!” Duy Nhất cười hi hi ha ha đánh về phía anh, dùng tay đầy dầu mỡ ôm anh, miệng dính mỡ cũng dán lên môi anh.

Vậy mà chuyện xảy ra kế tiếp khiến Duy Nhất hiểu cái gì gọi là chơi với lửa có ngày chết cháy.

Một tay Lãnh Ngạn ôm eo cô, một tay kéo đầu cô, làm sâu sắc hơn nụ hôn này, lưỡi linh hoạt quét qua mỗi hàm răng cô, sẽ dây dưa thật sâu với cô, hai người đã lâu không mãnh liệt, hoàn tan trong nhiệt độ lẫn nhau.

Cách một tầng áo len mỏng, Lãnh Ngạn khẽ vuốt lưng cô, nhiệt độ trên lòng bàn tay xuyên qua áo len thiêu đốt từng giọt lên da cô, dưới nhiệt độ thiêu đốt của anh cô bủn rủn vô lực, dính lên người anh, nhẹ nhàng ngâm nga.

Quyến rũ rên rỉ vô tình là chất xúc tác của tình dục, môi Lãnh Ngạn chậm rãi dời đến bên tai cô, nhỏ giọng nói: “Bảo bối, đây chính là em tự đưa tới cửa...”

“Ừm... Không... Duy Nhất ngược ngừng chống lại, Lãnh Ngạn lập tức che môi cô, tay luồn vào trong áo len, cách viên tơ hơi mỏng, vỗ về chơi đùa mềm mại của cô, cảm nhận nụ hoa nhỏ dần thăng lên.

Duy Nhất giữ vững lý trí cuối cùng, khẽ gật đầu, “Ừ... Không cần... Không nên ở đây...”

“Muốn! Anh cứ muốn!” Lãnh Ngạn cời móc áo lót của cô, tăng thêm lực tay.

Cuối cùng, lý trí dưới sự vuốt ve của anh đã mất tiêu, cô ôm chặt anh, tự nhủ, cứ như vậy đi, yêu thì yêu, cần gì cố chấp, cần gì khổ cực, cô tin tưởng anh, không phải sao?

Để mặc bản thân, kêu tên anh từng tiếng, “Lãnh Ngạn, Lãnh Ngạn...”

“Bảo bối, anh yêu em...” Hô hấp của Lãnh Ngạn càng lúc càng gấp rút, tay thăm dò dọc thẳng xuống dưới...

Đột nhiên, tiếng chuông điện thoại phiền lòng lại vang lên, Lãnh Ngạn buông Duy Nhất ra, rất căm tức, “Ai vậy! Mỗi lần vào lúc mấu chốt điện thoại lại reo!”

Duy Nhất che miệng lại cười trộm, “Chắc chắn lại là bà xã của anh!”

“Không cho nói bậy! Em mới là bà xã của anh!”

Anh chán nản thất vọng lấy di động, phát hiện quả nhiên là Tình Lam gọi tới, trong lòng phiền não khó hiểu, cố gắng kiềm chế hết sức giọng điệu của mình, “Alo, Tình Lam, có chuyện gì sao?”

Giọng Tình Lam nghe hoàn toàn có vẻ hoảng hốt luống cuống, kèm theo cẩn thận, “Không có việc gì, Ngạn, em muốn nói cảm ơn với anh, hôm nay thật vui về!”

“Em vui về là được rồi, đi ngủ sớm chút đi!” Lãnh Ngạn bình tĩnh trả lời.

“Được! Ngạn, ngày mai là thứ hai, chúng ta làm thủ tục đi, để cho anh và Duy Nhất sớm lấy được hạnh phúc.” Tình Lam nhẹ nhàng nói.

“Được! Ngày mai anh tới đón em!” Cuối cùng Lãnh Ngạn thờ dãi một hơi.

Duy Nhất thấy chân mày anh giãn ra nở nụ cười, kinh ngạc hỏi, “Chuyện gì mà vui vẻ thế?”

Lãnh Ngan túm lấy cô tiếp tục hôn, “Tình Lam nói ngày mai ly hôn, bảo bối, cuối cùng anh có thể cưới em rồi!”

Duy Nhất lại đẩy anh đang không ngừng mút cổ cô ra, Lãnh Ngan cho rằng cô vẫn còn cự tuyệt, hơi thất vọng nhìn cô, Duy Nhất khẽ mỉm cười, “Không nên ở đây, chúng ta về nhà đi!”

“Về nhà? Về đâu?” Lãnh Ngan không biết cô chỉ nhà họ Dung hay xuân về hoa nở của bọn họ.

“Ngốc! Đương nhiên là về nhà mình, không phải anh muốn hưởng thụ gió biển sao? Ngày mai chúng ta có một ngày hưởng thụ gió biển!” Duy Nhất vỗ khuôn mặt sa sầm của anh.

“Được!” Anh trở nên hào hứng bùng bùng trong phút chốc, đổi sang chỗ ghế lái nhanh như điện chớp.

Vừa về đến xuân về hoa nở, anh đã không kịp chờ đợi ôm Duy Nhất chạy lên tầng trên.

“Anh làm gì thế? Vội vã như vậy!” Duy Nhất đỏ mặt vui trong ngực anh.

“Bảo bối, xuân tiêu ngắn ngủi, anh sợ trời sáng quá mau!” Lãnh Ngan nhướn mày cười một tiếng.

Duy Nhất hoảng hốt không ngấm được miệng, “Cái... gì? Không phải anh định... Suốt một đêm chứ?”

“Em yêu, đừng hoài nghi lực chiến đấu của ông xã em!” Trong bóng tối, Lãnh Ngan cười đến liêu lỉnh.

Vào phòng ngủ, đặt Duy Nhất lên giường, sau đó đóng cửa, cởi áo khoác, một loạt động tác làm liền mạch.

Khi thân thể nặng nề của anh đè lên Duy Nhất, Duy Nhất ngăn anh lại.

“Còn không được sao? Bà xã?” Lãnh Ngan khỏ sở nhìn Duy Nhất.

Duy Nhất cong môi lên, “Trước tiên tắt điện thoại di động của anh đi! Em không muốn nửa đường đứt quãng!”

Những lời này khiến một suy nghĩ lóe lên trong đầu Lãnh Ngan, anh nhú mày, lập tức bác bỏ ý niệm này của mình, rồi giường tắt điện thoại, sau ôm Duy Nhất hôn tỉnh tề lần nữa.

Duy Nhất thở dài, cuối cùng cô vẫn phải trầm luân, ở trong tình yêu vô biên vô hạn của anh...

Bóng đêm tràn ngập, tất cả khó chịu và lo lắng đều được che giấu trong bóng tối, chỉ có âm áp truyền giữa lẫn nhau, vui vẻ giao hòa, triền miên uốn lượn, hình như mệnh mông vô tận...

Một đêm âm áp này, Duy Nhất mệt mỏi không chịu nổi, khi tỉnh lại vẫn toàn thân bủn rủn, nhìn đồng hồ, lại đến trưa...

Bên cạnh đã không có bóng dáng của Lãnh Ngan, cô rời giường xuống tầng dưới, trong phòng bếp bay ra mùi thơm của thức ăn, mùi thật ấm áp, trong lòng cô ấm áp, chân trần chạy vào bếp, quả nhiên thấy anh đang bận rộn.

Đại tổng giám đốc Lãnh tự mình làm bữa sáng cho cô đã không phải chuyện mới mẻ, nhưng mỗi lần nhìn thấy, cô vẫn cảm động như vậy.

Tiến đến ôm eo anh từ phía sau, lại bị anh khiển trách nặng nề, “Sao đi chân không chạy xuống? Bây giờ trời giá rét, dễ bị cảm!” Nói xong vác cô lên, vỗ một cái lên mông cô, ném cô vào ghế sa lon trong phòng khách.

Duy Nhất mỉm cười hưởng thụ sự quan tâm yêu chiều của anh, làm mặt quỷ với anh, “Chú Lãnh, đáng vẻ vừa rồi đâu chỉ giống chú, quả thật giống như daddy vậy!”

Mặt Lãnh Ngan đen lại, đè lên cô, vỗ một lúc lên mông cô, cho đến khi Duy Nhất cười lớn cầu xin tha thứ, anh mới dừng lại, ôm hai chân bị lạnh của Duy Nhất vào trong ngực, dùng nhiệt độ dần dần làm nóng chân cô.

“Bé ngốc, ấm sao?” Lãnh Ngan đưa tay vén sợi tóc tán loạn cho cô.

“Ừm!” Duy Nhất gạt đầu, có một dòng nước ấm hạnh phúc mãnh liệt trong lòng như nước thủy triều.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 181: Hình ảnh đẹp đẽ

“Only, mau tới đây!” Duy Nhất vùng giầy về phía sau, chân trần chạy trên cát như bay.

Lãnh Ngan sau lưng tiếp được giầy của cô, nhìn cô và only, trên mặt hiện ra nụ cười dịu dàng, trên bờ cát lưu lại bốn chuỗi dấu chân, hai hàng là chân trần của Duy Nhất, hai hàng là chân hoa mai của Only, nơi xa, nắng chiều nhuộm đỏ nửa vùng trời...

Anh xách giầy, đuổi theo, vừa kêu to, “Trở lại! Không cho phép cởi giầy, nước biển lạnh!”

Duy Nhất lại chỉ cố cười hi hi ha ha mà chạy, khi Lãnh Ngan đuổi kịp cô, níu lấy cô để cô mang giầy thì Duy Nhất cười hi hi vỗ đầu Only, “Only, cha đúng là không có sức lực! Như ông già!”

Lãnh Ngan gõ mạnh lên đầu cô, “Ai là cha nó? Nhóc thú, lá gan càng ngày càng lớn!”

Duy Nhất cười ha ha, vứt bỏ giầy anh đeo lên cho cô, “Em không muốn mang, trong giầy rất nhiều cát, không thoải mái!”

“Vậy làm sao bây giờ? Đường trở về rất dài.” Lãnh Ngan cũng chiều nhìn cô.

Duy Nhất đảo tròn mắt, đưa hai cánh tay ra, “Anh công em!”

Lãnh Ngan cười nheo mắt cô, xoay người để cho cô nằm trên lưng, Duy Nhất lắc lắc chân đầy cát mịn, tiến tới bên tai Lãnh Ngan, ôm cổ anh nhẹ nhàng gọi một tiếng “Daddy!”

Lãnh Ngan khẽ cau mày, vừa định quay đầu lại mắng cô, cô lại ôm anh chặt hơn, khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ chôn trong cổ anh, thấp giọng níu non, “Không cho mắng em, từ nhỏ em đã không có daddy, rất hâm mộ bạn nhỏ khác đều có daddy công về nhà, chỉ có em, một mình về nhà...”

Lãnh Ngan nghe, chỉ cảm thấy trong lòng ê ẩm, ấm áp, cổ họng cũng hơi nóng, “Ngoan, chúng ta về nhà!”

Mây đỏ đầy trời, rắng chiều kéo bóng dáng họ dài thật dài, Duy Nhất nằm trên lưng Lãnh Ngan, vẫn ôm cổ anh, đôi chân trần lắc lư, ở sau lưng bọn họ, Only ngâm giầy, dẫm lên dấu chân Lãnh Ngan, dọc đường vui sướng nhảy nhót, thật là một bức tranh đẹp!

Trở lại xuân về hoa nở, chuyện đầu tiên của Duy Nhất chính là đi tắm, rửa sạch cát mịn trên người, dùng khăn lông chụp tóc còn ướt, bụng chậu lớn kêu, “Only! Đi lên tắm!”

Only khôn ngoan lập tức nhào tới, chơi đùa trong bồn tắm tràn đầy bọt.

Lãnh Ngan chậm rãi đi tới, tựa vào cạnh cửa liếc xéo Duy Nhất, “Anh ghen tỵ với nó!”

“Cái gì?” Duy Nhất trừng mắt liếc anh, tiếp tục rửa bọt bong bóng cho Only.

Lãnh Ngan ngồi chồm hồm giúp Duy Nhất một tay, “Nó á, hạnh phúc gì đâu, có người tắm giúp, còn người ta chưa từng nhận được đối xử như vậy!”

Duy Nhất bật cười, “Anh bao lớn rồi, còn tranh giành gì đâu với con chó nhỏ!”

Lãnh Ngan dè dặt giọng nói: “Mau tắm xong cho nó, rồi giúp anh chà lưng!”

Duy Nhất đỏ mặt định từ chối, bị ánh nhìn của Lãnh Ngan khiến lời đến cổ họng cũng bị dè ép trở lại, mặt mũi Lãnh Ngan tràn đầy không vui nói, “Anh nhường nhịn đủ rồi! Tự giác xếp hàng thứ hai, để Only xếp hàng thứ nhất, còn nói từ chối nữa, về sau anh không cho phép Only vào phòng chúng ta.”

Only lại giống như nghe hiểu lời anh nói, kêu mấy tiếng oảng oảng về phía anh, Duy Nhất không do dự lại cười lớn lên, “Lãnh Ngan, anh không có ý kiến, nhưng Only có thể có ý kiến!”

Lãnh Ngan nhìn Only chằm chằm, chờ mãi đến khi Duy Nhất lau khô nước trên người nó, túm lấy nó ném ra ngoài cửa, đồng thời làm bầm một câu, “Phản rồi!”

Xoay người đóng cửa lại, cười ranh mãnh với Duy Nhất, “Đến đây đi, bảo bối, chà lưng cho anh!”

Mấy phút sau, Duy Nhất vẫn còn đứng ở cửa phòng tắm, đỏ mặt do dự, đây chính là lần đầu tiên cô tắm cho anh.

Lãnh Ngan chờ ở trong không bình tĩnh được nữa, gọi cô, “Còn không đi vào?”

“Đi vào thì đi vào!” Duy Nhất hạ quyết tâm, đẩy cửa phòng tắm.

Trong phòng tắm, Lãnh Ngan đang hài lòng nằm trong bồn tắm to lớn, lộ ra lồng ngực bẽn lẽn trắng nõn, khoe miệng nhếch lên cười, nhìn cô đắm đắm.

Vóc người của anh đúng là tốt!

Trước mắt không kịp hãm được hiện ra hình ảnh da thịt gần gũi, Duy Nhất không ngăn được nuốt nước miếng một cái, lại vì ý tưởng sắc của mình mà xấu hổ không thôi.

“Còn ngưng ngừng? Anh sớm đã bị em sờ sạch xem sạch, chiếm hết tiện nghi, còn xấu hổ cái gì!” Gợn sóng lưu chuyển trong tròng mắt Lãnh Ngan, buồn cười nhìn cô.

“Ai chiếm tiện nghi của anh?” Duy Nhất đỏ khốc đỏ cười đậm chân, hình như người chiếm tiện nghi là anh chứ?

“Còn không mau tới đây!”

Lãnh Ngan ra lệnh hòa nhã mà tràn đầy dụ dỗ, Duy Nhất không thể kháng cự, đi lên trước, vớt một chiếc khăn lông ra từ trong nước, khi lau trên lưng anh, ngón tay lơ đãng chạm lên làn da sáng bóng của anh, không kịp hãm được phát run.

Lãnh Ngan cười ha ha, trong tiếng cười rõ ràng cười nhạo cô non nớt.

Cô không phục, tiếp tục lau cho anh, ánh mắt lại bị vết sẹo thật dài trên lưng anh hấp dẫn.

Ngón tay cô khẽ vuốt ve vết sẹo, trong lòng nghi ngờ, nhớ cô đã từng hỏi lai lịch vết sẹo này, nhưng bị anh thô bạo mà từ chối trả lời, bây giờ anh chịu nói sao?

“Lãnh Ngan, vết sẹo trên lưng anh rốt cuộc sao lại có?” Cô đánh bạo lại hỏi một lần.

“Cái đó, khi còn bé không cẩn thận té!” Anh trả lời hời hợt, tiện thể túm được tay cô, “Lưng tắm xong, nên tắm chỗ khác rồi!”

Giọng nói lộ ra mập mờ nồng đậm, trong mắt ám áp khoan khoái, gần như hòa tan Duy Nhất.

Cô cúi đầu, đỏ mặt, mặc anh túm lấy tay cô, lại không dám động.

Anh cười khẽ một tiếng, cầm tay cô di chuyển xuống dưới, khi chạm đến lửa nóng cương cứng thì cô khẽ run, rút tay về, mặt nóng đến kinh người.

Lãnh Ngan âm thầm buồn cười, tiếp tục trêu chọc cô, “Tôi hôm qua vẫn yêu thích không buông tay, sao hôm nay xấu hổ như vậy?”

“Người nào thích không buông tay? Nói lung tung nữa em đi đây!” Duy Nhất đỏ mặt nũng nịu, quả nhiên xoay người rồi đi.

“Không được đi!” Lãnh Ngan kéo cô, nhảy ra bồn tắm, bế ngang cô lên.

Duy Nhất biết anh muốn làm gì, mặt chôn trong ngực trần trụi của anh, ngưng ngừng nói, “Còn chưa ăn cơm tối! Ăn cơm trước đi!”

“Không cần, anh ăn em trước rồi nói!” Nói xong đã đè cô xuống giường, khăn lông rơi xuống, tóc đen của cô rơi tán loạn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 182: Trí nhớ tuyệt vời

Cảm xúc mãnh liệt đi qua, Duy Nhất vẫn thờ dốt không đều, trên mặt ửng hồng sau tận tình, mềm mại dựa vào trong ngực Lãnh Ngan.

“Bảo bối, đi xuống ăn cơm tối!” Lãnh Ngan vuốt lưng lăm lăm mồ hôi của cô.

Duy Nhất uốn éo người, nói biếng nhác, “Không đi được, anh mang lên cho em!”

“Được!” Lãnh Ngan hôn nhẹ lên trán cô, rồi giường mặc quần áo xuống tầng dưới.

Sau đó, Lãnh Ngan bưng cái mâm đi vào theo sau lưng anh còn có Only, nó lại ngậm chén nhỏ của nó, muốn hưởng thụ bữa tối của nó trong phòng ngủ.

Lãnh Ngan bắt đầu đi lác đầu, “Đây đều do em dạy hư đấy!”

Duy Nhất mặc đồ ngủ, le lưỡi, “Anh còn chưa ăn hả?”

“Dĩ nhiên! Anh cũng bị em làm hư!” Lãnh Ngan đặt một chén sữa tươi xuống đất, nói với Only, “Only, cơm nước xong đừng quên uống sữa tươi!”

Duy Nhất cười to, “Only, cha em thật thương em!”

Lần này Lãnh Ngan không tức giận, ngẩn ngơ nhìn Duy Nhất, “Duy Nhất, đều do anh không tốt, nếu không bé cưng có thể sắp sinh rồi.”

Duy Nhất ngẩn ngơ, nhớ tới sinh mệnh nhỏ dừng lại ngẩn ngui trong bụng cô, khẽ mỉm cười, “Sao có thể trách anh? Là em không tốt, quá tùy hứng, quá không cẩn thận.”

“Không phải, lúc ấy anh quá ích kỷ, không dám nói chuyện Tình Lam ra cho em biết, anh sợ sau khi biết em sẽ rời khỏi anh, chỉ muốn lặng lẽ ly hôn, sau đó sẽ kết hôn với em, tất cả làm không chê vào đâu được...”

“Không cho nói nữa!” Duy Nhất bịt kín miệng anh, “Đừng nói tới những chuyện quá khứ không vui nữa, không phải ngày mai sẽ ly hôn sao? Tất cả đều sẽ đi qua!”

Lãnh Ngan gạt đầu, “Đúng! Tất cả đều sẽ đi qua! Cũng may chúng ta còn trẻ, ăn cơm nhanh đi, ăn xong nắm chặt thời gian tạo người!”

Duy Nhất tròn to hai mắt, không khí này cũng biến thành quá nhanh đi?

Mới vừa rồi còn rất đau xót...

“Không phải chứ? Còn nữa? Em không muốn rồi!” Duy Nhất lẩm bẩm kháng cự.

“Muốn, muốn, anh muốn làm cha, phải cố gắng lên!” Lãnh Ngan đút một muỗng cơm lớn vào trong miệng cô.

Cơm nước xong, Lãnh Ngan quả nhiên đuổi Only đáng thương ra khỏi phòng, Duy Nhất đáng thương dưới sự bức bách cường thế của anh lại đắm chìm lần nữa...

Sau khi kiệt sức Lãnh Ngan ngủ rất yên ổn, khó có lúc nào ngủ được sâu như vậy, nhưng Duy Nhất làm thế nào cũng không ngủ được, nhớ tới ngày mai Lãnh Ngan có thể triệt để chào tạm biệt cuộc sống quá khứ của anh, trong lòng vừa mong đợi, lại lo lắng khó hiểu, tất cả mọi chuyện tới quá thuận lợi, thật sao? Cô không khỏi cười mình đa nghi, chẳng lẽ còn mong đợi chuyện không thuận lợi sao?

Có lẽ Tình Lam hết bệnh rồi, dĩ nhiên cũng có thể dùng suy nghĩ của người bình thường để suy xét vấn đề, nếu là cô, cô cũng nguyện ý thành toàn cho người mình yêu được hạnh phúc...

Nhất định là như vậy!

Cô thử nhắm mắt lại tiếp tục ngủ, nhưng vẫn không cách nào ngủ được, nhớ tới đồ mình mang từ nhà cũ tới còn chưa sắp xếp xong, định lặng lẽ rời giường.

Lấy cặp búp bê đã từng treo trước cửa sổ nhà cũ trong túi xách, trong lòng ngọt ngào, quá khứ thoáng qua trong óc như một cuốn phim, cô nằm mơ cũng không nghĩ đến, giao dịch tiền bạc này sẽ mang đến cho một đoạn hạnh phúc chân thật...

Vẫn treo búp bê lên cửa sổ, gió đêm mang theo hơi mát thổi qua, chuông gió thanh thanh thút thút vang lên, Duy Nhất vội vàng đóng cửa sổ, e sợ sẽ đánh thức người đang ngủ yên ổn trên giường...

Ngồi trước bàn đọc sách, móc một xấp giấy dày trong túi xách, những thứ kia đều là thư tình búp bê gỡ lưu luyến giữa cô và Lãnh Ngan, đối với cô mà nói, là một trong những kỷ ức quan trọng nhất của đời người.

Sau khi Lãnh Ngan ly hôn, tất cả nhà cũ sẽ thuộc về Tình Lam, cô không muốn những thứ này sẽ bị Tình Lam đốt sạch, cho nên mang toàn bộ về.

Mỗi một tờ giấy đều được cô đánh dấu mốc thời gian, cô sắp xếp lại từng tờ một, lật xem từng tờ một, ôn lại cảm động lúc đó từng lần một, bất tri bất giác, lệ ướt hai mắt, đây là nước mắt vui sướng, nước mắt hạnh phúc...

Chẳng biết từ lúc nào, một đôi cánh tay ấm áp ôm lấy cô, ngoài đầu lại, đối diện với tròng mắt lấp lánh của Lãnh Ngan.

“Anh nói sao trong tay trống không, thì ra em len lén ở đây nhớ anh! Bé ngọc, người thật nằm đó không nhớ, ôm tờ giấy nhỏ nhớ được cái gì!” Lãnh Ngan dịu dàng nói bên tai cô.

Duy Nhất cho anh một cái liếc mắt, “Anh biết cái gì? Đây đều rất quan trọng với em!”

“Còn quan trọng hơn bản thân anh?” Lãnh Ngan lật những tờ giấy kia.

“Dĩ nhiên!” Duy Nhất không cần nghĩ ngợi mà đáp, “Coi như ngày nào đó anh xa cách em, nhưng những tờ giấy này sẽ vĩnh viễn ở lại với em, đó là thời gian tốt đẹp nhất trong sinh mệnh của em!”

Nói xong Duy Nhất cảm thấy lỗ tai đau xót dữ dội, chắc Lãnh Ngan cắn cô một cái rõ mạnh, cô căm tức quay đầu, “Anh làm gì đấy? Đau chết em rồi!”

“Em còn biết đau?” Lãnh Ngan căm tức nhìn cô, “Có biết lời em vừa nói khiến anh đau nhiều không? Sao anh sẽ rời khỏi em? Em không cần anh sao? Sẽ để cho những tờ giấy này ở cùng với em!”

Duy Nhất ngây ngẩn cả người, sao mình sẽ nói lời như thế? Điềm báo trước không tốt lắm...

“Xin lỗi, em không phải ý này...” Duy Nhất ngập ngừng giải thích, lại bị bờ môi mềm mại của Lãnh Ngạn hôn lên, hôn nhẹ nhàng, dịu dàng...

“Ngoan, đừng làm, anh sẽ cho em thời gian tốt đẹp nhiều hơn, từ nay về sau, mỗi ngày của chúng ta chính là một ngày tốt đẹp! Khuya lắm rồi, ngủ đi, ngày mai khi mặt trời lên chính là bắt đầu cuộc sống mới của chúng ta!” Lãnh Ngạn bế Duy Nhất lên.

“Đừng! Em muốn sắp xếp xong những thứ này rồi mới ngủ, anh ngủ trước đi!” Duy Nhất cố chấp trượt khỏi ngực anh.

“Vây cũng được! Anh giúp em, chúng ta cùng nhau!” Lãnh Ngạn cười một tiếng, xoay người lấy ra một bọc đồ.

Duy Nhất mở ra xem, hoảng hốt, đây không phải là những tờ giấy cô đã viết cho Lãnh Ngạn sao?

“Thì ra anh cũng giữ những tờ giấy này lại?”

“Đừng vậy! Đây chính là chứng cứ!” Lãnh Ngạn cười đến quỵên rũ mồm, “Anh muốn giữ lại đến lúc nào đấy cô nhóc em muốn chống chế thì chứng minh cho em xem, là em nói ba chữ ‘em yêu anh’ trước!”

“Nói bậy! Rõ ràng chính anh nói trước! Em tìm xem, em đều ghi chú rõ thời gian!” Duy Nhất chu miệng lên không chịu.

“Thật sao? Anh cũng ghi chú rõ thời gian, chúng ta tới tìm...”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 183

Duy Nhất lật người trong chăn ấm áp, theo thói quen tiến gần sang bên cạnh, bên cạnh lại trống không, bàn tay ấm áp bình thường cầm bàn tay cô cũng không có.

Nhớ ngày hôm qua cùng Lãnh Ngạn dọn dẹp lại tờ giấy nhỏ, cô không biết vui trong ngực Lãnh Ngạn ngủ thiếp đi từ lúc nào...

Cô dụi mắt ngồi dậy, đồng hồ treo trên tường đã sắp chín giờ rồi.

Hồngбет! Tới trễ! Sao Lãnh Ngạn rời giường lại không gọi cô!

Đang suy nghĩ, điện thoại của Lãnh Ngạn gọi tới.

“Bảo bối, rời giường sao?” Giọng của anh nghe rất sung sướng.

Duy Nhất lại nổi giận trong lòng, “Tại sao không gọi em! Biết rõ ràng hôm nay Mặc Toa mở hội đồng quản trị! Em thân danh nghĩa tổng giám đốc không thể nào ngày đầu tiên đã tới trễ chứ!”

Lãnh Ngạn đã nhận lấy Mặc Toa từ trong tay Lôi Đình Ân, sang tên cho cô, mặc dù cô phủ nhận lần nữa mình không có năng lực quản lý tốt một công ty, nhưng Lãnh Ngạn lại kiên trì anh không nhìn nhầm, còn lập một thời khóa biểu, từ tuần này bắt đầu giúp cô bù lại kiến thức quản lý.

Lãnh Ngạn không nóng không lạnh, chậm rãi thậm chí lười biếng nói, “Bảo bối, anh đã nói với thư ký của em rồi, giúp em quyết định hội đồng quản trị lúc mười rưỡi, cho nên em có đầy đủ thời gian chuẩn bị.”

“Thư ký? Nam hay nữ vậy?” Sao cô lại không biết mình có một thư ký.

“Em còn muốn thư ký nam?” Giọng Lãnh Ngạn rõ ràng đã có mùi thuốc súng.

Duy Nhất phì cười ra tiếng, “Anh đã có thư ký nữ, tại sao em không thể có thư ký nam?”

“Đàn ông có thư ký nữ là bình thường, phụ nữ có thư ký nam chính là không bình thường!” Thái độ của Lãnh Ngạn rất vô sỉ.

Quả nhiên Duy Nhất bị chọc giận rồi, “Lãnh Ngạn! Anh có tin em mời năm mươi thư ký nam không?”

“Em dám! Anh đánh mông em!”

“Anh xem em có dám không?!”

Hai người nhanh chóng căng lên, cuối cùng chịu thua là Lãnh Ngạn, “OK, bảo bối, anh sai rồi, rời giường, ăn sáng xong đi họp phải cầm tài liệu ôn lại,

đừng làm anh mất mặt!”

“Stop!” Duy Nhất xem thường mà chép miệng, “Tài liệu ở chỗ nào?”

“Ở trên bàn viết! Usb bên cạnh tài liệu, Laptop cũng ở trên bàn sách.” Lãnh Ngạn kiên nhẫn nói từng thứ một cho cô nghe.

“Nhìn thấy, dài dòng!” Duy Nhất đứng lên liếc nhìn bàn sách, “Vậy bây giờ anh ở đâu?”

“Anh? Anh đang trên đường đến công ty, giao lại một số việc rồi đi đón Tĩnh Lam.”

Duy Nhất nhớ tới hôm nay là ngày anh và Tĩnh Lam hẹn nhau đi làm thủ tục ly dị, “Nhưng mà, anh đi rồi, em đi công ty thế nào?”

Chỗ này đi vào dễ dàng, đi ra ngoài khó khăn, xe taxi quá ít, chẳng lẽ muốn cô bắt xe buýt? Cũng không phải không thể, chỉ là quá tốn thời gian rồi.

Lãnh Ngạn cười khế, “Bé ngọc, còn nói nhìn thấy nhìn thấy, trên bàn sách còn một chùm chìa khóa thấy không?”

Duy Nhất đi tới vừa nhìn, hình như là chìa khóa xe, “Anh để lại cho em chiếc xe?”

“Em đi ra xem một chút!” Lãnh Ngạn cười nói.

Duy Nhất phủ thêm áo khoác rồi xuống tầng dưới, một chiếc Ferrari màu đỏ rất chói mắt ở trong vườn hoa.

“Bé ngọc, nhìn thấy không?” Lãnh Ngạn hỏi.

“Nhìn thấy!” Duy Nhất cực kỳ hưng phấn mà nói, cô mới học xong lái xe, còn chưa lấy bằng, đã sớm nghĩ tới mình chạy xe khắp nơi, nhưng Lãnh Ngạn luôn không cho phép, bây giờ xem như ban ơn!

“Ừ, chủ tịch mới nhậm chức, dù sao anh cũng cần tặng quà, sáng sớm hôm nay mới đến.” Lãnh Ngạn nói tới đây đột nhiên chuyển ý, “Chỉ có điều, em không thể lái, lái xe tiểu Thôi hôm nay cũng đã tới, để cho cậu ấy lái xe cho em!”

“Tại sao! Em có thể lái! Có được không vậy, để em sung sướng, tự lái một lần, có được không?” Duy Nhất rất nhụt chí, chu môi làm nũng.

“Không được! Chuyện khác em nũng nịu một chút cũng có thể, đây không phải nói giỡn! Đe dọa tính mạng!” Lãnh Ngạn cự tuyệt như đinh chém sắt, “Lại nói, em đường đường là tổng giám đốc không bằng lái để cảnh sát bắt được thật mất mặt? Anh còn phải đến đồn cảnh sát đưa em ra, càng mất thể diện! Ngoan, thi được bằng lái đã...”

“Biết rồi! Cha dài dòng mà!” Không đợi anh nói hết lời, Duy Nhất đã tức giận cúp điện thoại, Lãnh Ngạn đối diện với di động bị ngắt lắc đầu mỉm cười.

Dọn dẹp ổn thỏa xong, Duy Nhất tức giận ném chìa khóa cho tiểu Thôi đứng bên cạnh xe, “Cầm đi!”

Tiểu Thôi khẽ mỉm cười, “Mời thiếu phu nhân lên xe.”

Thiếu phu nhân? Lãnh Ngạn còn chưa ly hôn! Xưng hô này nghe hơi chói tai, hơn nữa, bây giờ cô là tổng giám đốc, cô không muốn người công ty cũng gọi cô là phu nhân tổng giám đốc, cô muốn quản lý tốt Mặc Toa bằng năng lực của mình.

“Đừng gọi thiếu phu nhân!” Cô nói với tiểu Thôi.

“Dạ, Nhiệm tổng!” Tiểu Thôi rất thông minh.

Lái xe đến Mặc Toa đã là chín giờ bốn mươi lăm phút rồi, Duy Nhất vội vàng vào thang máy, cô không hy vọng ngày đầu tiên mình đã trễ.

Ở tầng cuối Mặc Toa vội vàng vàng đi ra thang máy, cô trực tiếp đi tới phòng họp, nhưng bị người ngăn cản ngoài phòng họp.

“Xin lỗi, cô tìm ai? Có hẹn trước không? Phòng họp sẽ lập tức họp, cô không thể đi vào.”

Đây là một cô gái trẻ tuổi, ăn mặc rất đúng mực, nghe giọng điệu, là thư ký.

“Nhưng mà tôi không đi vào, cuộc họp này mở thế nào?” Duy Nhất cũng không nói thẳng.

Cô gái quan sát cô một chút, nói, “Cô là nhân viên thư ký kia? Tôi đưa tài liệu sao? Tôi mang vào giúp cô là được.”

Duy Nhất nhìn lại bản thân, quả thật hơi giống thư ký đưa tài liệu, khẽ mỉm cười hỏi, “Xin hỏi cô là thư ký của ai?”

Cô gái rất há hê, “Tôi là thư ký của tổng giám đốc.”

Thì ra đây chính là thư ký trong miệng Lãnh Ngạn, cô cười thầm, nói nửa thật nửa giả, “Vậy tôi chính là tổng giám đốc!”

Cô gái lại tức giận đến đỏ bừng cả mặt, “Cô không tin tưởng tôi? Tôi chính là thư ký tổng giám đốc!”

“Tôi vốn chính là tổng giám đốc!” Duy Nhất ngừng cười.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 184: Ly hôn

“Cô...” Cô gái cho rằng cô đang quấy rối, nghiêm mặt nói, “Tôi nói cho cô biết, bên trong sắp họp, cô lập tức rời đi, nếu không tôi gọi bảo vệ!”

“Chuyện gì?” Từ sau lưng truyền đến một giọng nam.

Cô gái vừa nhìn, giống như thấy cú sốc, “Phó tổng, nơi này có người quấy rối.”

Phó tổng? Duy Nhất quay đầu lại, thì ra là Tần Nhiên!

Lãnh Ngan lại phái Tần Nhiên tới làm phó tổng cho cô?

Cô không biết Tần Nhiên không chỉ là người bên cạnh Lãnh Ngan, cũng là người trợ giúp anh, người thân tín của anh, nếu không, ban đầu chuyện lừa cưới Duy Nhất cũng sẽ không để Tần Nhiên ra mặt làm.

Vốn trong lòng lo lắng bất an, nhưng cuối cùng thấy có Tần Nhiên giúp cô, trong lòng cô cũng vững tâm.

Tần Nhiên cười, “Xin chào Nhiệm tổng, rất nguyện ý ra sức vì cô, về sau để ý nhiều hơn!”

Lần này, thư ký tròn mắt há mồm...

Trong khi Duy Nhất đang họp ở Mặc Toa, trên đường Lãnh Ngan đến nhà cũ họ Lãnh nhận được điện thoại của Tĩnh Lam, hơn nửa giọng của cô ta rất yếu, “Alo, Ngan, em bị bệnh, có thể hôm nay không ký được.”

Trong lòng Lãnh Ngan trầm xuống, “Thế nào?”

“Em giống như bị cảm, phát sốt, xin lỗi, hôm khác chúng ta đi!” Tĩnh Lam vừa nói vừa ho kịch liệt.

“Vậy cũng được, khám bác sỹ chưa?” Lãnh Ngan thấy cô ta ho rất lợi hại, hỏi.

“Khám rồi, anh yên tâm đi, em nghỉ ngơi trước, bye bye!” Tĩnh Lam nói xong lại ho khan một trận.

“Ừ, được!” Lãnh Ngan để điện thoại di động xuống, rơi vào trầm tư.

Cho tới nay anh vẫn có một cảm giác, cảm thấy chuyện ly dị này tới quá thuận lợi, trong lòng lo lắng mơ hồ, hôm nay quả nhiên nghiệm chứng dự cảm kia, đồng thời trong lòng anh cũng dâng lên một ý niệm...

Anh ngẫm nghĩ, gọi điện thoại cho bác sỹ Lục, “Bác sỹ Lục, là tôi, Tĩnh Lam giống như bị bệnh, ông đi xem một chút, kiểm tra cận kề cho cô ấy.”

“Được, Lãnh tiên sinh cũng đi sao?” Bác sỹ Lục hỏi.

Lãnh Ngan suy tính thêm, “Được rồi, ông tới trước đi, tôi sẽ đến sau!”

Lúc Lãnh Ngan đến nhà họ Lãnh, bác sỹ Lục đã kiểm tra xong cho Tĩnh Lam, hơn nữa kê thuốc cho Tĩnh Lam, Tĩnh Lam đang nằm trên giường yên lặng nghỉ ngơi.

“Như thế nào?” Lãnh Ngan vừa vào cửa lập tức hỏi bác sỹ Lục.

“Bệnh cũng không nhẹ, sốt cao, uống chút thuốc trước, không được có thể phải tiêm.” Bác sỹ Lục trả lời.

Lãnh Ngan đi tới bên giường nhìn Tĩnh Lam, âm thầm suy tư, thì ra bị bệnh thật, anh còn tưởng rằng...

Anh vì suy nghĩ xấu xa của mình mà xấu hổ...

“Ngan... Ngan...” Tĩnh Lam nói mê trong mơ.

Lãnh Ngan ngồi bên giường, “Anh ở đây, Tĩnh Lam.”

Tĩnh Lam dần mở mắt, mừng rỡ, “Ngan, anh tới thật! Không phải em đang nằm mơ chứ?”

“Ừ, là anh, không phải mơ!” Anh vẫn vẻ mặt lạnh nhạt.

Tĩnh Lam chảy ra hai hàng nước mắt, “Cảm ơn anh, Ngan, em cho rằng anh không quan tâm em, em... Cho dù nói thế nào, vậy cũng đủ rồi! Ngày mai, ngày mai khá hơn một chút chúng ta phải đi ký tên!”

Lãnh Ngan khẽ cau mày, “Chờ em tốt lên rồi nói!”

“Ngan... Anh thật tốt!” Tĩnh Lam đưa tay về phía anh.

Ánh mắt Lãnh Ngan rơi trên tay cô ta, sau đó rời đi, cuối cùng không cầm tay cô ta...

“Bác sỹ Lục, tối nay ông ở đây chăm sóc cho Tĩnh Lam đi!” Anh xoay người nói với bác sỹ Lục.

Tĩnh Lam dần dần buông tay xuống, đồng thời trong mắt thoáng qua chút buồn bã và căm hận, nhưng dần biến thành dịu dàng, “Ngan, có thể không... Anh cũng đừng đi? Chỉ một lần thôi, được không?”

Lãnh Ngan không nói lời nào, tư tưởng kịch liệt đấu tranh trong đầu, nếu anh đi không về, mặc dù Duy Nhất sẽ hiểu anh, cũng sẽ không nói lời nào, nhưng trong lòng nhất định sẽ mất hứng, nếu anh đi về, Tĩnh Lam có thể bởi vì đau lòng mà bệnh cũ tái phát không?

Bệnh của cô đã lâu không tái phát, nếu trong lúc mấu chốt phát bệnh chuyện ly dị sẽ lại kéo dài.

Đang suy nghĩ, má Tăng tiến lên nói với Lãnh Ngan, “Thiếu gia, cậu trở về đi, Tĩnh Lam có tôi chăm sóc là được, đừng làm khó dễ, lại nói còn có bác sỹ Lục ở đây!”

Lãnh Ngan nhìn dáng vẻ yêu kiều đầy nước mắt của Tĩnh Lam, cuối cùng nói, “Tôi vẫn nên lưu lại quan sát một chút!”

“Chuyện này...” Má Tăng liếc nhìn Tĩnh Lam, không hề nói gì nữa.

“Tĩnh Lam, em nghỉ ngơi cho tốt, tôi trở về phòng, có chuyện gọi tôi!”

Anh nói xong cũng trở về phòng gọi điện thoại cho Duy Nhất. “Nhiệm tổng, họp xong chưa?” Anh cố gắng thả lỏng giọng điệu

“Lãnh Ngan!” Duy Nhất nghe được giọng anh rất vui vẻ, cuộc họp hôm nay hơi buồn tẻ, “Đã sớm họp xong rồi, nhưng...”

Lời đến khóe miệng cô dừng lại, bây giờ cô là tổng giám đốc công ty, gặp chuyện nên cố gắng tự mình xử lý, không thể cứ dựa mãi vào Lãnh Ngan.

“Nhưng mà cái gì?” Lãnh Ngan nhạy cảm nghe ra hàm ý trong lời nói của cô.

“Không có gì! Chỉ là rất hồi hộp. Anh thì sao? Chuyện tiến triển như thế nào?” Bây giờ chuyện Duy Nhất lo lắng nhất chính là chuyện ly dị của anh.

Lãnh Ngan trầm mặc một lúc, “Tĩnh Lam bị bệnh, không đi. Chỉ có điều, Duy Nhất đừng lo lắng, đợi cô ấy khá hơn rồi đi.”

Nếu nói Duy Nhất không thất vọng là giả, nhưng cô có thể nói cái gì chứ?

Đã sớm dự cảm sẽ không thuận lợi như vậy, sớm không bệnh, muộn không bệnh, cô tình bệnh vào lúc này...

“Duy Nhất?” Lãnh Ngan thấy cô không nói lời nào, cũng biết cô đang nghĩ gì, “Mất hứng?”

“Không có!” Cô cuồng quýt phủ nhận, “Bây giờ không phải anh vẫn còn ở nhà cũ? Có phải tối nay không về không?”

Lãnh Ngan hơi chần chừ, “Anh cũng không chắc, không phải xin phép tổng giám đốc Nhiệm sao? Nếu như Nhiệm tổng không đồng ý, anh sẽ không ở lại.”

Trong lòng Duy Nhất nổi lên vương mắc, ngoài miệng lại nói, “Anh ở lại đi, trở lại cũng không yên tâm.”

“Duy Nhất, cảm ơn em, anh biết ngay em sẽ đồng ý.”

Duy Nhất cười khỏ, đây coi như nắm thóp cô sao?

“Bảo bối, anh yêu em!” Lãnh Ngan không biết nên nói sao, những lời này Duy Nhất thích nghe nhất, hy vọng Duy Nhất nghe có thể vui vẻ.

“Em biết rõ, cũng không chán ghét, không nói nữa, buổi tối lại gọi điện thoại cho anh!” Duy Nhất khẽ mỉm cười, chỉ có tình yêu của anh mới có thể có khả năng cho cô tiếp tục đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 185: Lãnh Ngạn VS Dịch Hàn

Sau khi Duy Nhất phân tích tình hình Mặc Toa lần cuối cùng thì trời đã tối rồi, Lãnh Ngạn mới gọi điện thoại đến hỏi cô có ăn cơm tối hay không, cô còn chưa ăn, cũng không có ý định trở về ăn, một mình không muốn về biệt thự ven biển, nên nói cho Lãnh Ngạn đến nhà Dung Tư Lam thăm Đóa Nhi, tiểu Thôi cũng đuổi đi, mình có thể tự thuê xe đến nhà họ Dung.

Ai ngờ trên đường gặp kẹt xe, sau nửa giờ còn không có dấu hiệu thông, bụng cô đói lắm thì gọi, quyết định xuống xe ngồi xe điện ngầm.

Sau khi xuống xe, mới phát hiện mình đang ở tầng trệt nhà hàng băng chuyền.

“Duy Nhất!” Theo một tiếng gọi Duy Nhất không nhận được cười lắc đầu, trên thế giới này đúng là có chuyện trùng hợp như vậy, Dịch Hàn vừa đúng lúc từ tầng trên đi xuống.

“Cười đã chưa?” Dịch Hàn mỉm cười dưới ráng chiều vĩnh viễn hiền hòa như vậy.

“Em gặp được anh cười còn không được sao? Chẳng lẽ muốn em thấy anh thì khóc?” Duy Nhất cười đến càng sáng lạn hơn.

Dịch Hàn nghe cô nói xong cười lớn, “Đã lâu không gặp, có chịu nể mặt ném thử món đồ ngọt mới của tụi anh không?”

“Tốt! Vừa đúng lúc em chưa ăn cơm! Em thử nhưng tôi ăn cơm chùa đây!”

Không biết tại sao, cảm giác Dịch Hàn rất dễ thân cận, coi như đã lâu không gặp, nói chuyện cũng rất tùy ý.

Dịch Hàn cười một tiếng, “Đại tổng giám đốc Nhiễm có thể hạ cố đến nhà hàng ăn cơm chùa là vinh hạnh của anh!”

“Hả? Sao anh biết nhanh như vậy?” Duy Nhất nhớ mình còn chưa tổ chức họp báo.

Dịch Hàn giơ tờ báo trong tay, “Toàn thế giới đều biết!”

Duy Nhất không do dự lắc đầu, “Bây giờ đội ngũ chó săn thật lợi hại!”

“Được rồi! Đây là chuyện rất tốt! Muốn chúc mừng một phen cho em! Xin mời!” Dịch Hàn rất lịch sự làm một động tác xin mời.

Duy Nhất cười ha ha, đi theo anh vào tòa nhà.

“Em ngồi trước đi, anh tự mình làm đồ ngọt cho em.” Dịch Hàn kéo ghế ra cho Duy Nhất.

“Ý này không tốt lắm!” Duy Nhất cười nói.

Dịch Hàn “Xuyt” một tiếng, “Đây là vinh hạnh của anh!”

Trong phòng ăn mở nhạc êm dịu, Dịch Hàn còn chưa ra, Duy Nhất lấy sách vở mang theo người ra, đây là bài tập học kinh doanh Lãnh Ngạn sắp xếp mỗi ngày, còn nói muốn kiểm tra hàng ngày, nếu lúc đặt câu hỏi không trả lời được sẽ phạt cô, thật sự không có lẽ trời, anh rốt cuộc là gì của cô? Người yêu? Cha? Thầy giáo? Chiếm hết toàn bộ rồi!

Cô khẽ mỉm cười, chuyên tâm bắt đầu đọc sách, chỉ mong ngày mai không phải chịu phạt, lúc Lãnh Ngạn nghiêm túc đúng là đáng sợ!

“Đang nhìn cái gì? Nghiêm túc như vậy?” Dịch Hàn bưng một cái khay xuất hiện cạnh bàn ăn.

Vừa đúng lúc Duy Nhất gặp vấn đề không hiểu, nghĩ đến Dịch Hàn chắc cũng hiểu, nên lấy ra hỏi.

Dịch Hàn đặt khay lên bàn ăn, cười nói, “A, không ngại học hỏi kẻ dưới!”

“Đừng nói như vậy! Em thật sự tuyệt đối không hiểu, bây giờ bắt đầu dĩ hết cách rồi, dạy em một chút!” Duy Nhất cong môi lên theo thói quen.

Trong ánh mắt Dịch Hàn hơi sững sờ, “Được! Em ăn xong bữa tối đi rồi anh dạy em!”

Duy Nhất trừng mắt liếc anh, “Sao anh và Lãnh Ngạn cùng tính tình!”

Dịch Hàn hơi sững sờ, “Tính tình gì?”

“Lão khí hoành thu *, giống như cha vậy!” Duy Nhất ăn một miếng lớn đồ ăn.

(*) lão khí hoành thu: cách nói chuyện, khí chất giống như người già.

“Ha ha!” Về mặt Dịch Hàn buồn lòng, “Đó là quan tâm em! Em ăn từ từ, coi chừng mắc nghẹn!” Nói xong đưa nước trái cây cho cô.

“Anh xem, lại thế! Lão khí hoành thu còn thêm dài dòng, chính là dùng để khắc họa hai người!” Duy Nhất uống ừng ực một hơi cạn sạch nước trái cây, “Được rồi, có thể dạy em!”

Dịch Hàn nhìn thức ăn đầy bàn hoàn toàn không động, không khỏi cười cười, nhận lấy sách, kiên nhẫn giảng giải cho Duy Nhất nghe.

Nói một hơi lập tức nói gần một giờ, Duy Nhất không khỏi cảm thán, “Thì ra nghe anh giảng giải dễ hiểu hơn tự mình tìm tòi nhiều lần như vậy!”

Dịch Hàn cười to một trận, “Đó là đương nhiên, nếu không thế giới này còn cần thầy giáo làm gì? Thầy giáo cũng có thể thất nghiệp! Nếu em ăn hết bữa ăn tối còn dư lại, anh lại nói một giờ cho em nghe!”

Bụng Duy Nhất kêu ừng ực, cô cười xấu hổ, “Đúng là em đã quên, cơm trưa còn chưa ăn!”

“Cái này không thể được! Sẽ khiến dạ dày đói chết đấy! Lãnh Ngạn chăm sóc em như thế nào?” Dịch Hàn không khỏi nói.

“Cái này không liên quan đến anh ấy, anh ấy có dặn dò em ăn, nhưng em bận, không muốn đi!” Duy Nhất lập tức biện hộ vì Lãnh Ngạn.

Dịch Hàn cười lắc đầu, vẫy vẫy tay, nhân viên phục vụ mang một phần bữa tối nữa lên.

“Phần vừa rồi nguội lạnh, ăn phần nóng này đi! Nhất định phải ăn!” Dịch Hàn dọn dẹp dao nĩa cho cô, lại nói, “Em đó, chỉ cần ai nói Lãnh Ngạn không tốt, em lập tức liều mạng với người ta! Cậu ta tốt thật như vậy sao? So với anh? Chỗ nào tốt hơn anh? Anh học tập một chút!”

Duy Nhất vừa ăn vừa nghĩ, “Cũng không nói lên chỗ nào được, tính tình không như ánh mặt trời giống anh, cũng không tỉ mỉ như anh, mặc dù diện mạo không tệ, nhưng anh cũng không kém anh ấy, tài nấu nướng, dĩ nhiên anh mở nhà hàng, tốt hơn anh ấy một chút, nhưng mà, không giải thích được, rất thích dáng vẻ của anh ấy, thích làm đồ ăn anh ấy làm, ha ha!”

“Nhìn dáng vẻ hào sảng của em kia ! Thích ăn đồ ăn cậu ta làm đúng không? Vậy em về nhà kêu cậu ta làm cho em ăn, đừng ăn đồ ăn của anh!” Dịch Hàn giả bộ dọn bàn.

“Đừng!” Duy Nhất nóng nảy, “Không phải tối nay được ăn không sao? Đừng hẹp hòi như vậy chứ, vừa rồi còn nói em ăn xong bữa tối sẽ giảng bài cho em đấy!”

Dịch Hàn cười vỗ vỗ gáy, “Thì ra anh chỉ là đồ thay thế! Được, anh nhận! Có thể phục vụ vì đại tổng giám đốc Nhiệm, đồ thay thế anh cũng nguyện ý vậy! Như vậy đi, về sau để nhà hàng anh đặc biệt đưa bữa trưa đến cho em, như thế nào? Tránh cho em quên ăn trưa!”

“Được! Nếu không em dứt khoát muốn mời anh làm thầy, anh có kiên nhẫn hơn Lãnh Ngạn nhiều!” Duy Nhất mừng rỡ.

“Anh đây cũng không dám! Lãnh Ngạn sẽ giết anh không?” Dịch Hàn cười to.

Mới nói đến đây, điện thoại di động của Duy Nhất đã vang lên, Dịch Hàn nhướng nhướng mày, “Em xem, điện thoại gọi tới?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 186: Lãnh Ngạn VS Dịch Hàn 2

Điện thoại đúng là của Lãnh Ngạn gọi tới, Duy Nhất áy náy cười cười, nghe điện thoại.

“Bảo bối, đang ở đâu vậy?” Trong điện thoại truyền đến giọng mềm mại đến phát ngán của Lãnh Ngạn, chắc cảm thấy tối nay mình rất có lỗi với Duy Nhất, cực kỳ lấy lòng cô thôi.

Duy Nhất khẽ nói vào điện thoại di động, “Em đang ở bên ngoài ăn cơm! Anh ăn chưa?”

“Đã hơn chín giờ, em nói anh ăn chưa? Không phải em đi thăm Đóa Nhi à? Sao ăn ở bên ngoài? Cùng ai?” Lãnh Ngạn lập tức cảnh giác.

“Em... Tăng ca thêm giờ, đang ăn bên ngoài.” Duy Nhất biết Lãnh Ngạn không thích Dịch Hàn, không dám nói ra tên của anh ấy.

Lãnh Ngạn lại nổi lên nghi ngờ, trầm giọng hỏi, “Anh hỏi em đang ở cùng một chỗ với ai?”

“Dịch... Hàn.” Duy Nhất liếc nhìn Dịch Hàn, ấp a ấp úng trả lời.

Lãnh Ngan lập tức nổi trận lôi đình, giọng nói khiến điện thoại di động sắp nổ tung rồi, “Lập tức trở về cho anh!”

“Tại sao? Em còn chưa ăn no!” Duy Nhất thì thầm nhỏ nhỏ, cô và Dịch Hàn quang minh chính đại, phản ứng của Lãnh Ngan cũng quá kịch liệt.

“Tiểu Thôi đâu? Tại sao không đón em? Lại có thể tự tiện rời vị trí công tác? Em chờ ở đó, anh lập tức kêu cậu ta tới đón em!” Lãnh Ngan nói xong cúp luôn điện thoại.

Duy Nhất hừ hừ vào điện thoại di động, có ý gì? Chính anh bảo vệ bà xã, cô và bạn bè ăn bữa cơm cũng không được?

“Thế nào? Lãnh Ngan nổi giận?” Dịch Hàn nhìn cô cười cười.

“Không để ý tới anh ấy!” Duy Nhất chép miệng, giọng Lãnh Ngan ở trong điện thoại lớn như vậy, chắc Dịch Hàn cũng nghe thấy, đúng là mắc cỡ chết người.

Nửa giờ sau, tiểu Thôi đã gọi điện thoại tới, “Thiếu phu nhân, tôi đang ở tầng dưới nhà hàng băng chuyền, thiếu gia gọi tôi tới đón cô.”

“Không được gọi tôi là thiếu phu nhân, tôi không phải!” Duy Nhất tức giận trả lời một câu, nhưng đột nhiên nghĩ tới sao Lãnh Ngan biết cô đang ở nhà hàng băng chuyền?

Mà đồng thời khi cô nói câu này, Dịch Hàn nhìn ánh mắt của cô chợt sáng lên...

Cô cầm túi xách lên tràn đầy ắp ắp với Dịch Hàn, “Thật ngại quá, để anh chế giễu, tóm lại hôm nay cảm ơn anh, đồ ngọt vừa rồi ăn rất ngon!”

“Thích ăn là tốt rồi, đừng nói cảm ơn, anh đầu tư lâu dài chỉ làm một phần thưởng thức miễn phí vậy thôi! Từ ngày mai tại anh đưa đồ ăn cho em, sẽ thu phí! Cũng không thể để cho anh lỗ vốn!” Dịch Hàn cười nói.

“Được!” Duy Nhất thu thập xong, vẫy tay với anh, “Hẹn gặp lại!”

“Bye bye!” Dịch Hàn nhìn theo bóng dáng của cô biến mất ngoài cửa, nụ cười dần đọng lại, chân mày nhíu chặt.

Chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên dồn dập, anh từ trong trầm tư phục hồi tinh thần lại, “Alo, chuyện gì?”

“Anh Hàn, bản thảo đã chuẩn bị xong, ngày mai có muốn cho lên báo không?”

Dịch Hàn dùng ngón tay ấn chặt mi tâm *, “Đợi chút, đợi chút, để cho anh suy nghĩ lại.”

(*) mi tâm: điểm giữa hai đầu chân mày.

“Dạ! Vậy em từ từ.”

“Ừ, đúng rồi, em lấy điện thoại gì liên lạc với anh? Điện thoại di động? Điện thoại phòng làm việc?” Dịch Hàn đột nhiên hỏi.

“Yên tâm đi, anh Hàn, em dùng điện thoại công cộng!”

“Được, quan sát tỉ mỉ, hạn chế liên lạc với anh, hãy chờ tin tức của anh!” Dịch Hàn để điện thoại di động xuống, rơi vào trầm tư lần nữa.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Giữa trưa hôm sau, Duy Nhất cầm một đồng lớn tài liệu gặm mảnh liệt.

Tần Nhiên đi tới, “Nhiệm tổng, cùng đi ăn cơm trưa thôi.”

“Anh đi trước đi, đợi lát nữa em tự đi!” Duy Nhất nói mà không ngẩng đầu lên.

Tần Nhiên cười lắc đầu, “Duy Nhất à, công việc là công việc, cơm phải ăn, có vấn đề gì không giải quyết được thì giao cho thiếu gia!”

Duy Nhất nghe lời này lập tức tức giận, “Tần Nhiên, chẳng lẽ anh cũng giống như những đồng nghiệp kia cho rằng em ở công ty này chơi rất thú vị? Cho rằng em hoàn toàn dựa vào Lãnh Ngan? Vậy anh là phó tổng giám đốc công ty, anh đặt mình vào vị trí nào đây? Chơi trò chơi với em?”

Tần Nhiên còn chưa từng nhìn thấy dáng vẻ nổi giận của Duy Nhất, nhất thời không kịp phản ứng, ngược ngung cười một tiếng, “Anh không có ý này!”

“Anh chính là ý này! Giống như những đồng nghiệp kia, cho là Lãnh Ngan mở công ty cho em chơi, mà em có Lãnh Ngan là núi dựa, coi sự nghiệp của công ty như trò chơi, ngày nào đó công ty bị em chơi xong rồi, cùng lắm thì em về làm thiếu phu nhân, anh cũng có thể trở về làm trợ lý cho Kỳ Thịnh đúng không? Nhưng mà em là hạng người như vậy sao? Công ty có nhiều người phải dựa vào Mặc Toa để nuôi gia đình như vậy, em chơi xong công ty, có bao nhiêu người nhanh chóng thất nghiệp? Em sẽ làm thành trò đùa sao?” Duy Nhất bắn liên hồi giống như nói một hơi một đồng lớn.

Tần Nhiên xin tha liên tiếp, “Được, được, được, đại tổng giám đốc Nhiệm chuyên nghiệp, coi như anh sợ em, thái độ làm việc của anh có vấn đề, anh kiểm điểm, được chưa? Anh và em cùng làm thêm giờ, OK?”

Sau khi Duy Nhất phát tiết một trận, trong lòng bình ổn không ít, cũng cảm thấy thái độ vừa rồi của mình hơi nóng, cười cười, “Không cần, anh cũng không giúp được, em chỉ có chút vấn đề không hiểu rõ. Anh đi ăn cơm đi!”

“Vậy anh mang một phần tới cho em?” Tần Nhiên hỏi thăm.

“Được!” Duy Nhất gạt đầu, tiếp tục xem tư liệu của cô.

Tần Nhiên vừa mới đi, lập tức truyền đến một mùi thơm, hình như mùi thơm bò hầm, Duy Nhất hít mũi, bụng giống như thật đói...

Ngẩng đầu lên, chỉ thấy Dịch Hàn cầm khay đứng trước mặt cô, mặt cười cười, “Xin chào, xin hỏi nơi này đặt mua đồ ăn ngoài sao?”

Duy Nhất cười to, “Anh thật sự mang cơm cho em? Còn đích thân mang?”

“Đúng vậy! Nhiệm tổng tự mình đặt mua đồ ăn ngoài, cửa hàng cực kỳ coi trọng, anh tự tay làm bò hầm, mau thừa dịp ăn lúc còn nóng!” Dịch Hàn mở nắp, mùi thơm bò hầm xông vào mũi.

“Oa, thơm quá!” Duy Nhất nhắm mắt lại thưởng thức mùi thơm này, “Dịch Hàn, anh tự mình mang tới, nhưng em không trả nổi tiền bo!”

Dịch Hàn cười ha ha, “Không cần tiền bo, chỉ cần Nhiệm tổng rảnh rồi theo anh ăn bữa cơm là được rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 187: Anh không thương em

“Như thế nào? Ăn ngon không?” Dịch Hàn mỉm cười nhìn Duy Nhất sau khi ăn no.

Duy Nhất dùng khăn giấy lau khóe miệng, “Ăn ngon, ăn quá ngon! Anh như vậy sẽ làm hư em đó!”

“Vậy em thay đổi thành hư đi!” Dịch Hàn cười to, “Có thể làm một người phụ nữ hư là kiểu ngạo của đàn ông, hơn nữa người phụ nữ giống như em, Lân Ngạn đúng là có phúc!”

Trên mặt Duy Nhất hiện lên nụ cười hạnh phúc, “Phải nói em nhận được sự cưng chiều từ người đàn ông như vậy là phúc của em.”

Nét mặt Dịch Hàn vô cùng căng thẳng, sau đó nặn ra nụ cười, “Duy Nhất, xem ra em rất hạnh phúc.”

“Hạnh phúc khó có thể tương tượng!” Hai mắt Duy Nhất lóe sáng, khẳng định gạt đầu.

“Lân Ngạn kia thật sự tốt vậy sao? Mà anh nghe nói cậu ta là người lạnh lùng, vô tình vô nghĩa.” Dịch Hàn thử hỏi dò, đồng thời nhìn chằm chằm về mặt Duy Nhất.

Duy Nhất lắc đầu, “Em chỉ muốn nói, anh ấy là người đàn ông đau khổ nhất trong lòng em, có lẽ anh ấy có khuyết điểm, nhưng đối với em mà nói, anh ấy là tất cả của em, cảm giác đó không cách nào nói rõ, em không cha mẹ, không anh chị em, anh ấy vừa là cha mẹ em, cũng là anh em của em, tóm lại, người ngoài không hiểu được cảm giác này.” Duy Nhất nói xong trong mắt dâng lên nước mắt.

Dịch Hàn không khỏi cười, “A, cậu ta lớn hơn em như vậy, nói cậu ta giống cha, giống như anh trai, anh còn có thể hiểu, sao lại giống mẹ, giống em trai?”

Cùng đi chung với Lân Ngạn thoáng hiện lên từng chút một trước mắt, đánh đòn cô để chân trần, sáng sớm mặc quần áo cho cô, cho cô uống sữa tươi dứt cơm ăn, sắp xếp lại đồ đạc gọn gàng của cô thành chỉnh tề, những việc này giống như việc khi còn bé mẹ làm cho cô, mà thỉnh thoảng anh cũng sẽ xấu, cũng sẽ nghịch ngợm, cũng từng có lúc cô độc bâng hoàng và bất lực, ánh mắt của anh nhìn cô khiến cho cô rất đau lòng...

Dịch Hàn mỉm cười nhìn Duy Nhất nén lệ, trong lòng tự dung đau nhói, anh nhẹ nhàng ho một tiếng, “Được rồi! Đừng làm người ta ghê tởm! Nhìn đáng về của em anh sắp phun! Xem ra đúng là anh không có cơ hội!”

Duy Nhất bật cười, “Anh đừng trêu chọc em, người đàn ông ưu tú giống anh còn sợ không có phụ nữ sao? Còn nhiều người phụ nữ tốt hơn em!”

“Em đã từng nghĩ tới chưa, nếu có một ngày Lân Ngạn hai bàn tay trắng, em còn có thể yêu cậu ta như bây giờ?” Hai mắt Dịch Hàn giống như hai đầm sâu, lóe ra ánh sáng nhìn không thấu.

Duy Nhất hơi ngẩn ra, ngược lại mỉm cười, “Sao anh ấy lại hai bàn tay trắng? Anh ấy vĩnh viễn sẽ không hai bàn tay trắng!”

Dịch Hàn cười thâm thúy một tiếng, “Bây giờ cậu ta là nhà giàu nhất, nhưng phú quý như mây bay, nói không chừng ngày nào đó... Dĩ nhiên anh chỉ nói nếu như, dù sao việc đời khó liệu, phúc họa của con người trong sớm tối.”

“Em hiểu ý của anh, em vẫn câu nói kia, anh ấy vĩnh viễn không hai bàn tay trắng, bởi vì...” Duy Nhất mở tròng hai mắt, “Coi như đến cuối cùng thế giới, anh ấy vẫn còn có em”

Hai mắt đen nhánh của Dịch Hàn chợt lóe, rồi sau đó ánh sáng dần chìm đi, “Anh hiểu, phóng vấn hôm nay đến đây kết thúc, cảm ơn Nhiễm tổng đã nói lời thâm tình, thật cảm động!”

Duy Nhất cười ha ha, “Dịch Hàn, em cảm ơn anh, bữa trưa ngon như vậy, đúng rồi, vừa đúng, em có một vấn đề không hiểu, anh nói cho em một chút!”

Trên mặt Dịch Hàn hiện lên nụ cười khổ, cúi người nhìn theo ngón tay Duy Nhất, giải đáp từng vấn đề của Duy Nhất, bất tri bất giác thời gian một buổi trưa cứ như vậy trôi qua...

Mãi cho đến giờ làm việc buổi chiều, Duy Nhất mới để cho Dịch Hàn đi, trong thang máy gương mặt tuấn tú của Dịch Hàn nhú chặt, không ngừng tự hỏi, rốt cuộc nên làm cái gì?

Sau khi Dịch Hàn đi, Duy Nhất tự xem sách, tâm tình lại không yên tĩnh được, nhớ tới buổi trưa khi mình và Dịch Hàn nói chuyện với nhau đã thốt lên một số lời, mình cũng không ngờ có thể nói tới động lòng người như vậy, Lãnh Ngạn, Lãnh Ngạn, cái tên này từ lúc nào đã gắn bó chặt chẽ với sinh mệnh của cô đây?

Nghĩ đến cái tên này, lập tức không đề nén được nhớ nhung trong lòng với anh, tối hôm qua anh qua đêm ở nhà cũ, cũng không biết đến bây giờ như thế nào.

Mỉm cười cầm điện thoại, tìm số quen thuộc, ấn nút màu xanh lá cây, đầu bên kia nhanh chóng vang lên âm thanh để cho cô mê say, “Alo, bảo bối, không tức giận?”

Tức giận? Cô tức giận lúc nào?

Cô đột nhiên nhớ tới chuyện tối hôm qua, không phải giận đối với anh vì chuyện Dịch Hàn sao?

Sao mình lại quên?

Còn chủ động gọi điện thoại cho anh?

Đúng là không có mặt mũi!

Cô cố ý lạnh giọng, “Biết em tức giận cũng không dụ dỗ em, anh không thương em rồi!”

Lãnh Ngạn nhẹ nhàng cười, “Anh không thương em thì thương ai! Không phải anh đang bận sao?”

“Anh bận rộn cái gì chứ? Vẫn còn ở nhà cũ? Tình Lam như thế nào?” Duy Nhất hỏi.

“Không có, sáng sớm nay vừa đi ra, đúng lúc hết hạn, giải quyết những cổ đông yêu cầu rút cổ phần của em!” Lãnh Ngạn nói hơi hợt.

Duy Nhất lại kinh ngạc, “Sao anh biết có cổ đông muốn rút cổ phần? À, em biết rồi, Tàn Nhiên nói cho anh!”

“Đừng vậy! Bé ngọc, nếu Tàn Nhiên không nói em cũng không nói?” Trong giọng trách cứ tức giận của Lãnh Ngạn là cung chiều.

“Em chỉ muốn chứng minh mình không phải dựa vào năng lực của anh mới có thể chống đỡ công ty mà thôi!” Duy Nhất hơi không vui, “anh xử lý làm sao?”

“Rất đơn giản, để cho bọn họ rút, anh mua lại!” Lãnh Ngạn cười trả lời.

“Anh...” Duy Nhất thật sự tức giận, “Lãnh Ngạn, bọn họ chỉ không tin tưởng em, nhưng mà nhóm đơn đặt hàng búp bê của em rất tốt, chỉ cần em làm ra thành tích, bọn họ sẽ không có lời để nói! Bởi vì anh như vậy, người khác sẽ thật sự cho rằng anh lấy tiền mở công ty cho em chơi! Chẳng lẽ anh cũng không tin tưởng em sao?”

“Nói em ngốc đúng là ngốc! Anh tràn đầy lòng tin với bà xã của anh! Cho nên anh hận không thể mua hết cổ phần của bọn họ, có tiền dĩ nhiên kiếm vào trong túi anh, nước phù sa không chảy ruộng ngoài!”

Duy Nhất biết, đây là động viên Lãnh Ngạn cho mình, trên thực tế, anh chính là chuẩn bị kỹ càng đền tiền cho cô, trong lòng cảm động lại thất vọng, “Lãnh Ngạn, cho dù nói thế nào, coi như hăng hái tranh giành vì anh, em cũng sẽ không để cho mình thất bại!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 188: Thầy giáo Lãnh kém chất lượng?

“Được! Vậy anh ngồi chờ hoa hồng!” Lãnh Ngạn cười to.

“Lãnh Ngạn,” Duy Nhất đột nhiên nhớ tới lời mình vừa trả lời Dịch Hàn, “Em hỏi anh, nếu như anh mất đi tất cả, chỉ còn lại mình em, anh thỏa mãn sao?”

“Bé ngốc, không phải anh vẫn còn cả thế giới sao?” Lãnh Ngạn trả lời không chút nghĩ ngợi.

“Lãnh Ngạn...” Duy Nhất cảm động không thôi.

“Bé ngốc, đừng cảm động, nhớ tới quay lại kiểm tra bài tập của em, kiểm tra bài học ngày hôm qua của em, trả lời không được anh sẽ phạt!” Lãnh Ngạn cười nói.

“Biết! Bảo đảm không thành vấn đề! Tình Lam như thế nào?” Duy Nhất hỏi vấn đề cực kỳ quan trọng.

“Sáng sớm hôm nay khá hơn một chút, tôi quay lại nói tí nữa!”

Buổi tối, sau khi Lãnh Ngạn trở lại quả nhiên nghiêm trang bắt đầu kiểm tra cô, sau khi Duy Nhất được Dịch Hàn khai thông, tự nhiên đối đáp trôi chảy, Lãnh Ngạn không khỏi lau mắt mà nhìn cô, “Không tệ! Không nhìn ra em thông minh như vậy!”

Duy Nhất không vui, “Anh coi em là dạng gì rồi?”

Lãnh Ngạn cười cười, thò đầu ngón út, “Thông minh hơn heo chút ít như vậy!”

“Anh... Đây là khen ngợi hay châm chọc!” Duy Nhất gấp sách, gõ mạnh lên đầu anh.

Lãnh Ngạn đoạt lấy sách, đè bả vai cô để cô ngồi xuống, “Vẫn chưa xong, ngày hôm qua tự mình em đọc sách rất vất vả đi, hôm nay anh giảng cho em! Nội dung hôm nay hơi khó!”

Nội dung hôm nay quả nhiên hơi khó khăn, Lãnh Ngạn mất một bụng sức lực, cũng không khiến Duy Nhất hiểu rõ.

“Em đúng là chỉ thông minh hơn heo chút xíu!” Lãnh Ngạn nổi đóa, gõ một cái lên đầu cô.

Duy Nhất bị đau, che đầu nói, “Rõ ràng chính anh dạy không tốt! Sao lại trách em đàn!”

“Anh dạy không tốt? Ban đầu thầy giáo dạy anh như vậy!”

“Không Từ có câu gọi là tùy theo tài năng đến đâu mà dạy, anh không hiểu sao? Người khác biệt đương nhiên phải dùng cách dạy khác biệt!” Duy Nhất trách móc anh.

Lãnh Ngạn nhìn cô cười, “Cho nên bản thân anh phải nghĩ một biện pháp ngốc nghếch cho người ngốc như em!”

“Anh! Lãnh Ngạn! Anh có ý gì? Tôn thương tự ái!” Duy Nhất vút sách xuống đất, “Em không học! Công ty nát gì đâu, chính anh tự làm đi!”

Lãnh Ngạn không biến sắc nhìn cô, “Hả? Nhiệm tổng thề son sắt không dựa vào anh thì ra cũng có chiêu làm nũng này, được, anh giúp em thu thập cục diện rồi rảnh ở công ty em, em chờ thu tiền là được! Cũng tiết kiệm anh lại dạy em người đại ngốc nghếch này!”

“Anh...” Duy Nhất dậm chân, “Thật tức chết em rồi! Lãnh Ngạn thôi, anh đi ra ngoài cho em! Em không muốn nhìn thấy anh!”

Lãnh Ngạn thấy Duy Nhất thật sự bức tức, đôi giọng khuyên lơn, “Được rồi, ngồi xuống, anh nói lại lần nữa cho em nghe!”

Duy Nhất lại xoay người qua, “Ai muốn anh dạy! Anh xào mực của anh đi! Nhờ anh dạy còn không bằng em tự học! Cho em một giờ, nếu em học không xong thì em thật sự còn đàn hơn heo! Anh đi ra ngoài cho em!”

“Đây chính là em nói! Như vậy ngoan ngoãn ra học heo chạy ngoài đường!” Lãnh Ngạn buồn cười nhìn cô.

“Đợi đã nào...!” Duy Nhất xoay người gọi anh lại.

Lãnh Ngạn đi tới nắm bả vai cô, “Sao? Đầu hàng? Gọi anh một tiếng để nghe anh tiếp tục dạy em!”

Duy Nhất hất tay của anh ra, “Người nào đầu hàng, chúng ta đánh cuộc, nếu một giờ sau em học xong thì làm thế nào? Anh thua cho em cái gì?”

Lãnh Ngan ngừng cười, “Nếu anh thua, ban đêm anh thua bởi em.”

“Anh... Người nào đùa giỡn với anh?” Duy Nhất đẩy anh ra khỏi phòng, “Anh rút ra ngoài cho em! Người thua bắt chước Only kêu!”

Lãnh Ngan này, quả thật chẳng hiểu ra sao, lúc cợt nhả, lúc lại nghiêm nghị, thật sự có bà xã kiêu gì sẽ có ông xã kiêu đó!

Nghĩ tới đây, cô lập tức bùm miệng, phì phui, Tỉnh Lam mới không phải là bà xã của anh!

Ngồi trở lại bàn đọc sách lần nữa, cô gọi điện thoại cho Dịch Hàn, cũng thật sự kỳ quái rồi, Lãnh Ngan nói thế nào cô cũng không hiểu rõ, Dịch Hàn lại dùng ngôn ngữ cực kỳ rõ ràng, ví dụ cô có thể hiểu, khiến cô hiểu rất nhanh, chỉ có điều, cuộc điện thoại này gọi hơi dài.

“Dịch Hàn, thật ngại quá, trễ vậy còn gọi quấy nhiễu anh! Chỉ có điều, anh không làm giáo sư thật đáng tiếc!” Cuối cùng, Duy Nhất cảm thán.

“Thật sao? Được Duy Nhất khen cũng không dễ dàng, việc này Lãnh Ngan nên hiểu, sao cậu ta không dạy em?” Dịch Hàn cười nói.

“Đừng nhắc tới anh ấy! Nhắc tới em lại nổi giận! Em vốn không ngu ngốc cũng bị anh ấy mắng thành đàn!” Duy Nhất thở phì phò nói.

Dịch Hàn cười ha ha, “Thật sao? Buổi trưa còn có người ba hoa chích chòe về cậu ta!”

“Hi hi!” Duy Nhất không biết xấu hổ cười một tiếng, “Đó là hai việc khác nhau, anh ấy mắng em cũng vì tốt cho em!”

“Được rồi được rồi! Lại bắt đầu chán ghét! Anh không chịu nổi, hôm nay chỉ tới đây thôi! Ngủ ngon!” Dịch Hàn cười xấu xa.

“Ngủ ngon! Cảm ơn!” Duy Nhất đặt điện thoại di động xuống, háng giọng một cái, ra khỏi phòng.

Lãnh Ngan đang nằm trên ghế sa lon xem ti vi, thấy Duy Nhất xuống, lắc lắc chân nói, “Sao? Xuống bắt chước Only kêu?”

“Đúng vậy!” Duy Nhất ném sách cho anh, “Em sợ có người học không giống! Bắt đầu đi!”

“Đùa thật?” Lãnh Ngan nửa tin nửa ngờ, thử hỏi mấy vấn đề, kết quả Duy Nhất đều giải đáp được hết.

Mất thấy dáng vẻ há hê của Duy Nhất, Lãnh Ngan mở rộng tầm mắt, “Em thật sự đã hiểu? Học như thế nào?”

Duy Nhất hừ một tiếng, “Ít nói nhảm! Nhanh bắt chước Only kêu cha!”

Lãnh Ngan nhìn cô, đột nhiên cười xấu xa.

Duy Nhất bị anh cười đến sợ hãi, “Anh... Cười cái gì? Vừa nhìn thấy anh cười như vậy cũng biết anh không yên lòng!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 189: Ban đêm anh thua bởi vì em...

Lãnh Ngan ném sách, thuận tay bẻ cô lên, “Nhưng anh không đồng ý bắt chước Only kêu với em, anh nói là, nếu anh thua thì tối nay sẽ thua bởi vì em!”

“Này! Sao anh lại như vậy? Rõ ràng chúng ta mới tức giận cãi nhau, sao anh lập tức muốn làm chuyện này?” Duy Nhất ở trong lòng anh không ngừng đâm anh.

Lãnh Ngan ôm cô lên tầng trên thật nhanh, “Anh có tức giận sao? Vẫn một mình em tức giận vớ vẩn, cho nên, bây giờ anh giúp em giảm nhiệt!”

“Anh vô liêm sỉ! Xấu xa! Háo sắc!” Tiếng mắng giận của Duy Nhất bị Lãnh Ngan nhốt bên trong cửa...

Sáng sớm, Duy Nhất nằm bẹp trên giường không muốn dậy, Lãnh Ngan túm lấy mũi cô, “Nhiệm vụ, nếu không đứng lên công nhân viên của em sẽ tạo phản!”

Duy Nhất đập tay anh, “Tránh ra! Thật đáng ghét! Mệt chết đi được!”

Lãnh Ngan thở dài liên tiếp bên tai cô, “Nếu để cho nhân viên Mặc Toa biết dáng vẻ tổng giám đốc của bọn họ nũng nịu như thế nào khi ở nhà, thật sự không biết còn có bao nhiêu cổ đông muốn trả cổ phần từ chức.”

Nhắc đến Mặc Toa, Duy Nhất không cách nào ngủ tiếp, cô miễn cưỡng mở hai mắt oán trách, “Đều tại anh! Em vốn đủ mệt chuyện công ty rồi, có thời

gian còn phải học tập, buổi tối định ngủ ngon một chút anh cũng không cho, có muốn em sống không!”

Lãnh Ngan hôn một cái lên gò má hồng hào của cô, tìm quần áo cho cô mặc, “Xin lỗi, đúng là khổ cực bảo bối nhà ta, ai cho em trách nhiệm trọng đại! Cái này gọi là người tài nhiều vất vả!”

Duy Nhất đột nhiên tỉnh táo lại, “Cái gì gọi là người tài nhiều vất vả? Chẳng lẽ chuyện buổi tối này không làm không thể sao?”

Lãnh Ngan lại gần cô cười một tiếng, “ Dĩ nhiên, anh muốn làm cha.”

Duy Nhất thờ dãi, nửa mang theo u oán, “Nói thật dễ dàng, nếu thật sự có đứa bé, con rớt cuộc là của ai? Anh? Hay là Lãnh Dực?”

“Sao lại đột nhiên nói vậy?” Lãnh Ngan tìm trái tim phải dèp cho cô.

Duy Nhất lắc đầu, “Em cũng không biết, cảm thấy chuyện ly hôn của anh và Tĩnh Lam không đơn giản như vậy, anh xem, cho đến giờ vẫn không hoàn thành!”

Lãnh Ngan cười một tiếng, “Anh biết cái đầu nhỏ của em đang nghĩ vớ vẩn rồi, tin tưởng anh, ly hôn là chuyện ăn chắc mười phần với anh, ban đầu chúng ta cũng có thể kết hôn như vậy, nghĩ ly hôn còn không làm được sao?”

“Nhưng vấn đề là tình huống chỗ Tĩnh Lam không giống! Không phải cô ta có bệnh sao? Chúng ta không thể cẩn thận mọi chỗ!” Duy Nhất lo lắng nhìn anh, “Lãnh Ngan, nếu ha người không cách nào ly hôn, anh chuẩn bị xử lý em thế nào?”

“Nói cái gì! Cái gì gọi là xử lý? Em tự cho mình là hàng hóa sao?” Lãnh Ngan gõ một cái lên đầu cô, “Không có nếu như , anh nhất định có thể ly hôn! Nếu như lời em nói, anh hơi cổ kị bệnh tình của Tĩnh Lam, nhưng cổ kị cũng có mức độ, mức độ này là không thể uất ức em!”

“Mong là vậy!” Duy Nhất ngồi bên giường nhìn anh, cũng không lạc quan.

Lãnh Ngan gõ đầu cô lần nữa, “Sao lại không tin tưởng anh? Vui mừng chút!”

Duy Nhất cười cười, vuốt đầu, “Còn nói em đàn, anh tiếp tục gõ, em sẽ càng ngốc!”

“Vốn chính là bé ngốc! Lãnh Ngan thấy cô cười miễn cưỡng, ôm cô an ủi, “Đừng suy nghĩ lung tung, anh nói rồi giao tất cả cho anh là được, đi rửa mặt đi, hôm nay Mặc Toa sẽ rất bận rộn?”

Duy Nhất gật đầu, “Đúng rồi, muốn họp giới thiệu sản phẩm mới, ngoài ra còn phải chuẩn bị tiệc từ thiện cuối tuần, quyền tiền cho cô nhi viện.”

“Vậy còn không mau đi! Anh xuống tầng dưới trước chờ em!” Lãnh Ngan buông cô ra, nhẹ nhàng đẩy cô vào phòng tắm, còn mình xuống tầng dưới ăn bữa sáng.

Mới vừa uống sữa xong, điện thoại di động của anh lại vang lên, là nhà cũ gọi tới.

“Alo, tôi là Lãnh Ngan, chuyện gì?” Anh vừa nói vừa quay đầu lại nhìn Duy Nhất chưa xuống.

“Ngan, là em!” Trong điện thoại truyền đến giọng nói ồm ồm của Tĩnh Lam, “Em có cảm giác hình như càng tồi tệ hơn, chiều nay anh có thể trở lại xem không?”

“Được, anh trở lại!” Lãnh Ngan không chút do dự.

“Vậy... Duy Nhất sẽ không nghĩ gì chứ?” Tĩnh Lam yếu ớt hỏi.

“Em yên tâm đi, cô ấy rất thông minh đạt lý.” Lãnh Ngan nói khẳng định, “Cứ nói như vậy đi, chiều nay anh từ công ty trực tiếp đến.”

“Em tuyệt đối không thông minh đạt lý!” Duy Nhất lặng lẽ xuất hiện sau lưng anh.

Lãnh Ngan cất điện thoại di động, quay đầu lại cười một tiếng, ôm cô vào trong ngực, “Làm anh sợ muốn chết, đột nhiên xuất hiện!”

“Làm việc trái lương tâm dĩ nhiên sợ!” Duy Nhất giẫy mấy cái trong lòng anh, không tránh thoát cũng đành thôi, chỉ có điều oán trách, “Đây coi là gì, lần một lần hai em còn có thể chịu được, hoài như vậy, em cũng không phải thánh nhân! Mặc dù cô ta có bệnh, nhưng nếu cứ lấy cái này làm cớ, anh chắc chắn sẽ chuyển về ở đó!”

Lãnh Ngan không cãi cọ với cô, chỉ đưa nước trái cây đến bên miệng cô, “Ngoan, uống nước trái cây!”

“Em không uống!” Duy Nhất nhìn anh chăm chăm, “Có phải tối nay lại không thể về nhà?”

“Nhìn tình huống đi!” Lãnh Ngan cười theo.

“Anh đừng trở lại! Không trở lại càng tốt, em cũng ra ngoài tìm đàn ông khác!” Duy Nhất khế cắn lên cổ tay anh, cuối cùng tránh thoát khỏi ngực anh.

“Em dám đi!” Lãnh Ngạn để nước trái cây xuống uy hiếp.

“Em đi cho anh xem! Giống như trên thế giới này chỉ có anh tốt nhất, tất cả phụ nữ đều đổ nhào vào anh, anh đi theo cô ta đi, vốn cô ta mới là bà xã danh chính ngôn thuận của anh, em tính là gì!” Bữa sáng Duy Nhất cũng không ăn, cầm túi xách lên.

Lãnh Ngạn nhìn bóng lưng của cô thờ dài, gọi điện thoại cho lái xe, “Tiểu Thôi, thiếu phu nhân đi ra, còn chưa ăn sáng, lúc cậu đi qua Đường Ký thì dừng xe mua đậu hũ thiếu phu nhân thích ăn nhất, nhất định phải nhìn cô ấy ăn, còn nữa, buổi tối đứng giờ đón thiếu phu nhân về, đừng để cô ấy ăn cơm bên ngoài.”

“Dạ biết, thiếu gia!”

Cú điện thoại kế tiếp gọi cho bác sỹ Lục, “Bác sỹ Lục, bệnh của Tĩnh Lam không phải khá hơn sao? Bây giờ đang xảy ra chuyện gì?”

“A, tôi cũng đang suy nghĩ, có thể bị cảm lại, vốn đã tốt rồi, nhưng tối hôm qua không cẩn thận bị cảm lạnh, cho nên lại nghiêm trọng rồi!” Bác sỹ Lục đáp.

“Được, tôi biết rồi, buổi chiều tôi sẽ đi thăm cô ấy, ban ngày ông ở nhà cũ cùng đi!” Lúc Lãnh Ngạn gọi điện thoại nét mặt đã nhìn mà không hiểu. . .

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 190: Một đêm cuối cùng

Hoàng hôn nhà cũ nhà họ Lãnh.

Má Tăng dứt thuốc cho Tĩnh Lam, sờ trán con gái, “Tốt hơn nhiều, con cũng thế, không yêu quý thân thể mình, đây là vì cái gì?”

Tĩnh Lam hừ lạnh một tiếng, “Bà không nói bóng gió ít đi cho tôi, vì cái gì? Chẳng lẽ bà còn không biết vì ai sao? Chính tôi đã hao hết tinh lực trên người anh ấy, bây giờ muốn tôi buông tha là không thể nào!”

“Tĩnh Lam!” Má Tăng thờ dài, “Con xem nhiều năm như vậy, cuối cùng lấy được cái gì? Con đừng trách mẹ tìm phụ nữ tới chia rẽ con và thiếu gia, thật ra đó cũng là vì tốt cho con, mẹ không muốn con lấm sẫm vào vùng bùn nữa!”

“Tốt,” Tĩnh Lam xì mũi coi thường, “Đừng nói dễ nghe như vậy, vì tốt cho tôi? Chỉ vì tốt cho thiếu gia thập toàn thập mỹ trong lòng bà? Sớm một chút thoát khỏi con điên là tôi đây!”

“Con muốn nói vậy mẹ cũng không có cách nào, chỉ có điều về sau ngàn vạn lần phải yêu bản thân mình, đừng cố ý dầm nước lạnh đến bị cảm, ăn thua thiệt vẫn chính là con!”

Ánh mắt Tĩnh Lam trở nên buồn bã, “Mẹ, con không còn đường lui, con như bây giờ, ai rõ ràng cũng sẽ không muốn con, dù sao con đã sai lầm rất nhiều bước, thì dứt khoát sai toàn bộ đi, dù chết con cũng muốn chết ở nhà họ Lãnh.”

“Ôi, Tĩnh Lam, mọi việc không thể quá mức, con nhớ, nếu không mẹ sẽ nói cho thiếu gia...” Má Tăng gạt lệ.

Cũng không lâu lắm, Lãnh Ngạn đã tới rồi, và lại đi thẳng đến phòng Tĩnh Lam, một khi Duy Nhất dời khỏi nhà cũ, Tĩnh Lam cũng không ở khu nhà nhỏ hai tầng bỏ hoang phía sau.

“Tĩnh Lam, bây giờ cảm giác như thế nào?” Lãnh Ngạn ân cần hỏi.

Tĩnh Lam suy yếu ho khan vài tiếng, “Ừ, khá hơn chút, Ngạn, cảm ơn anh đến thăm em.”

“Tại sao nói vậy chứ?” Lãnh Ngạn cười dịu dàng, “Dù thế nào anh và em vẫn là vợ chồng, anh có trách nhiệm với em!”

Tĩnh Lam cảm động đến đỏ vành mắt, “Ngạn, anh thật sự tốt quá, em liên lụy anh nhiều năm, anh không những không trách em, còn đối xử tốt với em như vậy, em thật sự... Không biết nên nói sao, Ngạn, duyên phận vợ chồng của chúng ta cũng sắp chấm dứt, tối nay đừng đi, có được không? Có lẽ đây là đêm cuối cùng ở chung phòng rồi.”

Lãnh Ngạn như có điều suy nghĩ, mỉm cười đồng ý, “Được rồi! Chỉ cần em dưỡng bệnh cho tốt là được.”

“Cảm ơn anh, Ngạn!” Nước mắt tràn đầy hốc mắt Tĩnh lam, “Hy vọng anh và Duy Nhất hạnh phúc.”

Lãnh Ngạn khẽ gật đầu, “Cảm ơn, em nghỉ ngơi đi, anh đi ăn cơm rồi trở về phòng đọc sách.”

“Ừ, anh đi đi, em chỉ cần biết anh ở trong nhà là yên tâm” Tình Lam khẽ nở nụ cười với anh.

Vì vậy, Lãnh Ngan trở về phòng mình đọc sách, sắc trời dần tối xuống, bóng đêm càng nồng.

Lãnh Ngan dần cảm thấy mệt mỏi, để sách xuống, điện thoại di động vang lên.

Lãnh Ngan vừa nhìn, thì ra là Duy Nhất, kiểm tra đến rồi!

Anh cười khẽ một tiếng, “Alo, Duy Nhất, có phải nhớ anh không?”

Giọng Duy Nhất hung dữ như trong dự đoán, “Nhớ anh mới là lạ, anh ở đâu? Cùng với bà xã anh?”

“Anh đúng là ở nhà cũ...”

Anh định giải thích, bị Duy Nhất nhanh chóng cắt đứt. “Có phải buổi tối không trở lại?” Duy Nhất chất vấn.

“Ừ, nhìn tình huống đi, em ngủ trước, đừng chờ anh...”

“Em chờ anh mới là lạ! Anh tốt nhất vĩnh viễn đừng trở lại!” Duy Nhất thờ phì phò quăng điện thoại rồi nằm ngủ.

Lãnh Ngan cầm điện thoại di động cười cười, Duy Nhất die enda anle equu ydon của anh chính là như vậy, lời nói hung dữ, chốc lát sẽ quên lúc trước mình nói gì, cô nhóc lương thiện...

Anh ngáp một cái, đi phòng tắm rửa, thay áo ngủ vừa định chuẩn bị đi ngủ, trên cửa truyền đến tiếng gõ nhẹ.

“Người nào vậy?” Anh hỏi.

“Ngan, là em, em có lời muốn nói với anh.” Là giọng Tình Lam.

Lãnh Ngan không do dự chút nào, mở cửa phòng, chỉ thấy Tình Lam mặc áo ngủ hơi mỏng đứng ngoài cửa, nhìn thấy một chút nội dung bên trong.

“Có lời gì cứ nói đi.” Anh không mở toàn bộ cửa.

Hai tay Tình Lam khoanh lại bao bọc bản thân, “Lạnh quá, có thể để cho em đi vào rồi nói?”

Lãnh Ngan quan sát cô một lần từ đầu đến chân, khoe môi thoáng hiện một nụ cười thâm thúy, “Em đúng là ăn mặc quá ít! Vào đi!”

Lãnh Ngan xoay người ngồi trên ghế, để cửa cho Tình Lam

“Cám ơn!” Tình Lam mừng thầm trong lòng, nhanh chóng rào bước đi vào, đóng cửa lại.

“Có chuyện gì bây giờ có thể nói rồi?” Lãnh Ngan nhìn cô, dưới áo ngủ ngắn lộ ra chân trắng như tuyết.

Tình Lam thấy mắt anh rơi vào hai chân mình, lộ ra nụ cười quyến rũ xinh đẹp, “Ngan!”

Theo tiếng gọi mềm mại nhẹ nhàng, cô ngồi trên đùi Lãnh Ngan, bộ ngực dán lên mặt Lãnh Ngan.

Lãnh Ngan khẽ nghiêng đầu, “Không phải có lời sao? Làm cái gì vậy?”

Tình Lam bung lấy mặt anh, để cho mùi thơm cơ thể làm hết khả năng chui vào lỗ mũi Lãnh Ngan, “Ngan, em chỉ muốn lưu lại cho nhau một đêm khó quên.”

Lãnh Ngan gạt phăng tay cô, “Như vậy không tốt lắm đâu, chúng ta sắp ly hôn, chuyện này không công bằng với em.”

“Em không ngại!” Cặp mắt Tình Lam bị nước mắt thấm ướt, “Ngan, dù sao về sau em cũng không tái giá, người em yêu chỉ có mình anh, em biết rõ anh không thích em, cho nên em nguyện ý ly hôn, thành toàn hạnh phúc cho anh, nhưng mà, chúng ta kết hôn đã lâu như vậy, tới nay anh vẫn không chạm vào em, em hy vọng anh có thể lưu lại một hồi ức tốt đẹp cho em, đòi em, chỉ cần một hồi ức của anh là đủ rồi.”

Lãnh Ngan dò xét nhìn cô, “Hả? Có thật không?”

“Thật! Ngan, em thật lòng yêu anh, tin tưởng em!” Cô tay Tình Lam giờ lên, bỏ đi áo ngủ vốn không giấu được gì, “Ngan, hy vọng anh sẽ không ghét bỏ em từng là kẻ điên, em đã tốt lắm...”

Lãnh Ngan nhìn cô gần như lộ ra thân thể trơn vẹn, khoe môi nhếch lên nụ cười đùa giỡn, Tình Lam thấy anh không phản đối, cầm tay anh đặt lên trước ngực mình, trong đôi môi đỏ thắm phát ra yêu kiều, “Ngan...”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 191: Hiểu thấu Tĩnh Lam

Lãnh Ngạn đột ngột ôm lấy cô, thả lên giường.

Tĩnh Lam nhắm mắt lại, kích động đến đôi môi khẽ run, chuẩn bị ngheh đón nụ hôn của Lãnh Ngạn, vậy mà đợi một lúc lâu vẫn không có động tĩnh gì, ngược lại cô chần chập lên người.

Cô mở mắt ra, chỉ thấy Lãnh Ngạn ngồi trên ghế bên cạnh giường, trên mặt vẫn là nụ cười đùa giỡn nhàn nhạt.

“Ngạn, anh...” Tĩnh Lam thất vọng kêu tên anh.

Lãnh Ngạn dè dặt lại, “Đừng động, em vốn bị cảm, cần thận một chút vẫn tốt hơn.”

“Ngạn, em thật sự để cho anh ghét sao? Chạm vào em một lần cũng không đáng sao?” Trong mắt Tĩnh Lam hiện ra nước mắt.

Lãnh Ngạn cười như không cười nhìn cô, “Tôi chỉ không thích phụ nữ rất có tâm cơ *.”

(*) Tâm cơ là động cơ ẩn sâu bên trong tâm. Nói 1 người có tâm cơ ý nói người đó làm việc gì cũng có tính toán, mang hơi hướm tiêu cực.

Tĩnh Lam thoáng hốt hoảng, “Anh... Có ý gì?”

Lãnh Ngạn đứng lên, rút một thứ từ sau giá sách, ánh sáng màu đỏ hiển thị đang làm việc.

“Đây là cái gì? Camera? Quay lại chúng ta? Sau đó thì sao? Dùng nó để uy hiếp tôi? Hay cho Duy Nhất nhìn? Hoặc gửi cho truyền thông?” Nét mặt Lãnh Ngạn chuyển thành cười lạnh.

“Không phải vậy! Ngạn, em chỉ muốn lưu lại làm kỷ niệm mà thôi!” Tĩnh Lam hết sức giải thích.

“Lưu làm kỷ niệm?” Lãnh Ngạn cười nói, “Tĩnh Lam, cô cho tôi là đứa trẻ lên ba? Được rồi, tôi lại cho cô xem một thứ.”

Anh đặt camera xuống, cầm điều khiển ti vi lên ấn một cái, trong phòng bắt đầu truyền đến đoạn đối thoại của cô và má Tằng: “Tốt hơn nhiều, con cũng thế, không yêu quý thân thể mình, đây là vì cái gì?”

“Bà không nói bóng gió ít đi cho tôi, vì cái gì? Chẳng lẽ bà còn không biết vì ai sao? Chính tôi đã hao hết tinh lực trên người anh ấy, bây giờ muốn tôi buông tha là không thể nào!”

“Tĩnh Lam! Con xem nhiều năm như vậy, cuối cùng lấy được cái gì? Con đừng trách mẹ tìm phụ nữ tới chia rẽ con và thiếu gia, thật ra đó cũng là vì tốt cho con, mẹ không muốn con lún sâu vào vũng bùn nữa!”

“Tốt, đừng nói dễ nghe như vậy, vì tốt cho tôi? Chỉ vì tốt cho thiếu gia thập toàn thập mỹ trong lòng bà? Sớm một chút thoát khỏi con điên là tôi đây!”

“Con muốn nói vậy mẹ cũng không có cách nào, chỉ có điều về sau ngàn vạn lần phải yêu bản thân mình, đừng có ý dầm nước lạnh đến bị cảm, ăn thua thiệt vẫn chính là con!” ...

“Dùng nước lạnh dầm mình đến cảm? Khó nhọc kè? Tĩnh Lam, tôi thật sự đã xem thường cô!” Lãnh Ngạn tắt nguồn điện.

Tĩnh Lam cực kỳ sợ hãi, “Anh... Anh lại lắp máy nghe lén trong phòng em? Anh giả bộ từ lúc nào?”

Lãnh Ngạn khẽ cười lạnh, “Cô cho rằng lần trước tôi lưu lại một tối làm gì? Vốn tôi tràn đầy đồng tình với cô bị bệnh, nhưng đừng quên, nhà này là nhà họ Lãnh, người làm cũng là người làm của nhà họ Lãnh tôi, đương nhiên có người nói cho tôi biết, cô dùng nước lạnh dầm mình một buổi tối, rốt cuộc ngã bệnh như ý nguyện.”

“Nhưng mà, đêm hôm đó em vẫn ở trong phòng, anh lắp máy nghe lén khi nào, sao em không biết?” Tĩnh Lam cố gắng nhớ lại chuyện đêm đó.

“Cô tin chắc cô luôn ở trong phòng mỗi tối sao? Giống như trước kia, có lần cô cũng ăn mặc như vậy, đến phòng tôi? Chỉ có điều không tìm được tôi, sau đó lại đi về!” Lãnh Ngạn ngồi xuống ghế lần nữa.

Tĩnh Lam lập tức lộ vẻ đáng thương, “Xin lỗi, Ngạn, em... Em chỉ... Chỉ quá yêu anh, cho nên...”

“Cho nên vốn không muốn ly hôn với tôi?” Lãnh Ngạn nhìn thẳng cô ta.

Tĩnh Lam hạ quyết tâm, quyết định bằng bất cứ giá nào, “Đúng, em không muốn ly hôn, em yêu anh nhiều năm như vậy, yêu khổ cực như vậy, dù chết

em cũng không ly dị!”

“Vậy cô cần gì phải giả vờ đồng ý ly hôn với tôi?” Lãnh Ngạn đau lòng nhìn cô ta, “Tình Lam, hôn nhân giữa chúng ta cần tiếp tục như vậy sao?”

“Có!” Tình Lam chảy nước mắt, “Ngạn, có lẽ bản thân em trong mắt anh cái gì cũng không còn, nhưng anh là toàn bộ của em, mặc dù anh rất ít về nhà, mặc dù cho tới bây giờ anh vẫn không chạm vào em, nhưng trên danh nghĩa em là bà xã của anh, như vậy là đủ rồi, có thể trở thành bà xã của anh, là mơ ước trọn đời em”

“Tình Lam!” Lãnh Ngạn cau mày, “Cô nói yêu tôi, rốt cuộc cô yêu tôi vì cái gì? Cô hiểu tôi bao nhiêu?”

Ánh mắt Tình Lam hốt hoảng, “Em cũng không biết tại sao yêu anh? Nhưng chính là yêu, khi còn bé, lúc anh và Lãnh Dục cùng nhau ra vườn hoa thì trong mắt em chỉ có anh, đáng về anh thật u buồn, cũng thật ngầu, nhưng mà anh lại đột nhiên im hơi lặng tiếng rồi đi, cũng không chào từ biệt em, em cho rằng anh sẽ không trở lại nữa, cho nên mới đồng ý lời cầu hôn của Lãnh Dục, không ngờ sau tám năm, anh lại trở về, còn mang theo một người phụ nữ, thời gian tám năm sẽ thay đổi tất cả, em cho rằng em đã quên anh, nhưng mà... Nhưng mà, khi em nhìn thấy anh lần đầu tiên đã hiểu, đời em không thể quên anh, em chỉ yêu một mình anh...”

“Tình Lam!” Lãnh Ngạn không biết nói sao mới khiến cô ta tỉnh táo, “Tôi không đáng giá để em làm như vậy, thật sự, tôi có rất nhiều khuyết điểm, không hoàn mỹ như trong tưởng tượng của em đâu, một khi em đã chân chính hiểu rõ tôi, cũng sẽ không yêu tôi nữa! Giữa chúng ta chung đụng không nhiều lắm, người em yêu vẫn là người em tưởng tượng kia, không phải chân chính là tôi!”

“Vậy Duy Nhất hiểu rõ anh sao?” Tình Lam nhìn anh.

Anh sững sờ, sau đó gật đầu, “Dĩ nhiên! Duy Nhất đương nhiên hiểu.”

“Cô ấy vẫn còn yêu anh không phải sao?” Tình Lam cố chấp nhìn anh.

“Vậy sao giống?” Lãnh Ngạn bắt đầu đi lắc đầu.

“Sao lại không giống nhau? Ngạn, yêu cầu của em không cao, chỉ cần để cho em làm vợ anh, anh muốn lúc thức dậy nhìn thấy em, không nhớ nổi không trở lại cũng không sao, về phần Duy Nhất, anh có thể đi cùng cô ấy, em không quan tâm, hai người ở bên ngoài cũng được, trở lại cũng tốt, em đều không ngại, em không thể sinh con, để Duy Nhất sinh con của anh đi, em đều không để ý!”

“Nhưng tôi để ý!” Lãnh Ngạn lớn tiếng cắt đứt lời cô ta, “Em muốn biến tôi thành người nào? Chuyện này đều không công bằng với em với Duy Nhất!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thân Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 192: Hiểu thấu Tình Lam 2

“Vậy ban đầu anh cần gì phải kết hôn với em? Tôn trọng bao nhiêu với em anh không nghĩ đến sao?” Giọng của Tình Lam trở nên lạnh lẽo.

Lãnh Ngạn nhắm mắt lại, đè huyết thái dương, cuối cùng đau đớn hạ quyết tâm, “Tình Lam, bây giờ cái gì tôi cũng không muốn nói, tôi thừa nhận đây đều là lỗi của tôi, cho nên tôi muốn kết thúc sai lầm này, cho nhau cơ hội tìm kiếm hạnh phúc, ly hôn đi, em có yêu cầu gì cứ nói, tôi đều sẽ thỏa mãn em”

“Yêu cầu duy nhất của em chính là không ly hôn.” Tình Lam không hề có ý nhượng bộ.

“Tình Lam, không nên ép tôi, em nên rõ ràng, chỉ cần tôi muốn ly hôn, không cần em đồng ý cũng có thể, nhưng mà tôi lại không muốn vậy. Cho tới nay tôi đều suy tính đến tình trạng thân thể em, muốn bình tĩnh nói chuyện này, không muốn biến chuyện thành kích thích em.” Lời của Lãnh Ngạn càng ngày càng không nể mặt.

Tình Lam rung rung nhìn Lãnh Ngạn, đáng về thê lương, “Đúng vậy, Lãnh Ngạn, nhà họ Lãnh các anh gia tài cao thế lớn, có thể một tay che trời, hô mưa gọi gió, anh hoàn toàn có thể vứt bỏ em, sau đó dùng số tiền lớn đưa cho em, nhưng mà, tiền có thể mua về thanh xuân em đã bỏ ra trên người anh sao? Rõ ràng anh không yêu em, lại cưới em, cho em hy vọng, sau đó hung hăng đánh nát hy vọng của em, như vậy, chỉ cần anh hung ác hạ quyết tâm, anh cứ làm như vậy đi, em chỉ là con gái người giúp việc, không có ý kiến gì.”

Lãnh Ngạn chăm chú nhìn mặt cô ta, vẫn nhìn chằm chằm cho đến khi cô ta rút rờ xoa đầu đi không dám nhìn anh, anh mới nói, “Tình Lam, tôi chỉ có thể nói xin lỗi với quá khứ không thành, không muốn giải thích nữa, nếu như tôi đã tạo thành tổn thương cho em, trừ nói xin lỗi cũng chỉ có thể chấm dứt thương tổn này, nếu không tôi và em sẽ khổ sở, chỉ cho nhau tự do thì hai bên mới có thể tìm được hạnh phúc.”

Tình Lam nén lệ cười lạnh, “Không sai, anh quả thật có thể hạnh phúc, như hình với bóng với Duy Nhất, vậy hạnh phúc của em? Hạnh phúc của em ở đâu?”

“Nhưng cuộc hôn nhân có danh mà không có thực của chúng ta cũng không có hạnh phúc thật sự!” Lãnh Ngạn nhìn người phụ nữ cầu xin hạnh phúc trước mặt anh, trong lòng hoặc ít hoặc nhiều lướt qua chút không đành lòng.

“Em mặc kệ! Ít nhất em hạnh phúc, chỉ cần có thể làm vợ của anh em chính là hạnh phúc! Ngạn, đừng xa em, em không lấy tiền, em chỉ muốn anh...” Nước mắt Tĩnh Lam rơi lã chã.

“Tĩnh Lam! Em đừng ngốc!” Lòng Lãnh Ngạn hơi bừa bộn, sợ mình ở lại sẽ dao động, đi nhanh đến cửa, kéo cửa ra, “Tĩnh Lam, nhìn biểu hiện gần đây của em, em hoàn toàn khôi phục bình thường rồi, tôi sẽ để bác sỹ Lục ở đây lâu dài, giấy thỏa thuận ly hôn tôi sẽ ký trước sau đó để luật sư đưa tới, tất cả điều kiện tôi đều đồng ý, em nói trực tiếp với luật sư đi.” Nói xong kêu má Tăng lên, để bà coi chừng Tĩnh Lam, mình lái xe rời khỏi nhà cũ.

Tĩnh Lam nằm trong chăn có chứa hơi thở Lãnh Ngạn, nắm chặt hai quả đấm, âm thầm thề, Lãnh Ngạn, em sẽ không để cho anh cứ vứt bỏ em như vậy!

Lãnh Ngạn chạy xe như bay trong bóng đêm, cảm xúc phập phồng dâng trào.

Bao nhiêu năm như vậy, anh chưa từng để ý tới người vợ Tĩnh Lam trên danh nghĩa này, cái tên Tĩnh Lam này như con ác mộng với anh, nhưng chuyện này anh không thể không thừa nhận lúc còn trẻ mình nhất thời xúc động, suy tính vấn đề không kỹ càng mà đưa đến quả đắng, với anh hay với Tĩnh Lam đều vậy.

Hôm nay, lần đầu tiên anh hiểu biết Tĩnh Lam, lại là một mặt anh hoàn toàn không nghĩ tới.

Chỉ có điều, mặc dù anh không thích Tĩnh Lam cố chấp và tâm cơ, nhưng trách nhiệm chủ yếu của chuyện này vẫn thuộc về anh, anh không nên nản chí bị quan lúc trẻ, không nên tùy ý ký kết hôn nhân với người không có tình cảm.

Lúc này tĩnh ngộ, có lẽ không tính là quá muộn với anh, nhưng tổn thương cho Tĩnh Lam là thật, chỉ có điều, nếu không kết thúc, tổn thương cho nhau càng lớn hơn, chỉ mong lần này anh không làm sai...

Nghĩ tới đây, anh không tự chủ được nhớ đến một người phụ nữ khác, lúc này nhất định ngủ giống như con heo nhỏ?

Cô từng nói anh vĩnh viễn đừng trở về, vậy cũng được sao?

Anh khẽ mỉm cười, trái tim ấm áp dễ chịu, quay kiếng xe xuống, gió mát đêm thu thổi vào khiến anh càng tỉnh táo, anh càng thêm kiên định quyết tâm của mình, lần này, anh nhất định không sai!

Bắt đầu nhớ nhung căn phòng ngủ hướng ra biển tường màu xanh dương trong “Xuân về hoa nở”, nhớ nhung tiếng ăng ẳng lúc Only giành sữa với anh, nhớ nhung mùi cơ thể ấm áp tản ra trong chăn của cô, nhớ nhung cảm giác ôm thân thể mềm mại của cô.

Tất cả mọi thứ, đều hóa thành xúc động như nước thủy triều, rung động gia đình, anh gia tăng tốc độ, như gió bay điện chớp chạy về nhà.

Đứng trước căn biệt thự màu trắng ở bờ biển, anh mỉm cười lần nữa, bóng tối đã bao trùm trong nhà, trong lòng anh lại giống như có một bóng đèn bật sáng...

Nhẹ nhàng mở khóa cửa, bởi vì sợ thức tỉnh Only thích cuộn tròn ngủ ở cửa hiên nhà, lên lầu, vào phòng ngủ, mỗi một động tác đều nhẹ nhàng.

Khoảng không cao xa trong bầu trời đêm thu, trăng trong như nước lẳng lẳng chiếu qua khung cửa sổ, nho nhỏ phồng lên trong chăn chính là cô đang ngủ yên sao?

Cô thật sự rất nhỏ, trong lòng chậm chậm chảy xuôi tình cảm dịu dàng, anh không nhìn được vén tóc cô, cúi người nhẹ nhàng hôn lên bên má cô.

Mùi hương thơm xông vào mũi lập tức tràn đầy cõi lòng anh, anh thật sự muốn ôm ấp ấm áp này, chỉ có điều vẫn phải nhịn một lát, vừa rồi Tĩnh Lam lưu lại trên người anh, mặc dù không lưu lại hơi thở gì, nhưng anh không thích, trước tiên phải rửa sạch đi...

Mấy phút sau, mang theo nhẹ nhàng khoan khoái sau khi tắm nằm bên cạnh cô, dán vào lưng cô, hơi thở ôn hòa mà quen thuộc nhanh chóng tràn ngập tới mỗi tác da, thấm vào trong lòng anh.

Lòng của anh chợt yên tĩnh lại, nhẹ nhàng ôm lấy cô vào lòng từ phía sau, nhắm mắt lại, cảm giác tất cả đều kết thúc tốt đẹp...

“Không phải không trở về sao?” Khi anh đang đắm chìm trong ấm áp của cô thì thân thể trong ngực khẽ uốn éo, chống lại cái ôm của anh.

“Thì ra em không ngủ à? Bé ngốc!” Anh lật ngược cô lại.

“Anh mới ngốc!” Cô bắt măn cong môi lên.

Nhờ ánh trăng, có thể mơ hồ nhìn thấy dáng vẻ yêu kiều của cô, tròn mắt tinh khiết sáng trong, không nhìn được trong lòng khẽ động...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 193: Lại là kỳ sinh lý?

Cúi đầu mút môi cô thật sâu, không cho cô giẫy giụa, không cho cô nói chuyện, chỉ muốn dung nhập mình vào trong hơi thở của cô, dung nhập vào trong âm áp của cô.

Thật lâu, thật lâu sau, anh mới lưu luyến rời đi, ấn chặt cô vào trong ngực, nhỏ giọng thì thầm bên tai cô, “Bé ngọc của anh!”

Duy Nhất không cách nào nhúc nhích, nhỏ giọng chống lại, “Em không phải...”

“Em chính là thế!” Anh độc đoán cắt đứt cô, “Em chính là bé ngọc! Anh thích bé ngọc! Thích em ngọc nghịch yêu anh trong veo như vậy, lúc cùng với em, cảm thấy thật dễ dàng, thật yêu tâm, hoàn toàn không cần che giấu, không cần đề phòng, làm chính anh.”

“Đợi một chút! Khoan đã!” Cuối cùng Duy Nhất lấy được một cơ hội thở dốc từ hai cánh tay anh, ngẩng đầu nhìn anh, “Rốt cuộc là anh khen hay chê em? Ý của anh chính là em trong suốt ở trước mặt anh? Anh có thể liếc nhìn thấy đấy? Điều này làm cho em cảm thấy rất thất bại!”

Lãnh Ngan dùng chóp mũi khẽ chạm vào chóp mũi cô, “Anh chính là thích em có thể để cho anh liếc cái nhìn thấu, bên ngoài người lừa ta gạt lục đục đầu đá còn thiếu sao? Về nhà anh nào có tình lực đầu trí đầu dũng với bà xã? Nhà là nơi mình có thể buông lỏng toàn bộ, lộ ra toàn bộ khuyết điểm của mình với đối phương!”

Duy Nhất nghi ngờ nhìn thẳng vào mắt anh, “Có phải anh bị bà xã của anh kích thích gì không?”

Lãnh Ngan gõ mạnh một cái lên đầu cô, “Đừng nói mò, em mới là bà xã của anh!”

“Ai biết!” Duy Nhất lườm anh, xoay người đưa lưng về phía anh.

“Toàn thế giới cũng biết! Người bên ngoài đều cho rằng em là bà xã của anh!” Lãnh Ngan cười hả hê, “Hơn nữa, điều này sẽ nhanh chóng biến thành sự thật rồi!”

Duy Nhất xoay người, “Tình Lam khỏi bệnh rồi sao?”

“Khỏi rồi! Sẽ nhanh chóng có thể làm thủ tục! Bảo bối, em sẽ lập tức thực sự trở thành cô dâu của anh!”

Anh cũng không nói chuyện xảy ra tối nay cho Duy Nhất, anh không muốn Duy Nhất vì vậy mà lo lắng, tự do là việc anh dễ như trở bàn tay, Duy Nhất chỉ cần ở cùng một chỗ với anh chia sẻ thành quả cuối cùng là được.

Vui sướng leo lên chân mày Duy Nhất, cô vui mừng vòng chặt hông anh, “Có thật không?”

“Thật! Nếu không, tối nay sao anh có thể thuận lợi trở lại?” Anh triu mến mà dùng ngón tay vuốt ve tóc cô.

Thân thể Duy Nhất cứng đờ, vội vàng buông anh ra, “Đã nói anh không cần trở lại, sao lại quên!”

Lãnh Ngan cười ha ha, quả nhiên bị anh đoán trúng, cô thật sự quên mất!

“Đúng là ngọc! Anh biết ngay em không bỏ được, bằng không sao lại không khóa trái cửa?”

Nói xong lật người đè lên Duy Nhất, nhẹ giọng nói bên tai cô, “Bảo bối, có phải giống như anh không, ,anh không ở bên cạnh em ngủ không được?”

“Em mới không có... Anh đi xuống...” Duy Nhất khẽ đẩy anh.

“Đừng! Anh quá hưng phấn, không bằng chúng ta làm chút chuyện gì gây buồn ngủ thôi...” Anh bắt đầu hôn cổ trắng của cô.

Duy Nhất dờ khóc dờ cười, “Điều này cũng có thể gây buồn ngủ? Mau đi xuống, kỳ sinh lý của em...”

Lãnh Ngan vừa nghe lập tức trút giận, “Tại sao lại là kỳ sinh lý?”

“Cái gì gọi là lại? Em cũng không có tháng nào hai lần?”

Lãnh Ngan chán nản nằm xuống, “Anh không phải ý này, anh nói kỳ sinh lý vừa đến, mộng làm cha của anh lại rơi vào khoảng không! Không được, cuối tháng phải cố gắng thêm mới được!”

Duy Nhất há miệng, lúc lâu không nói gì...

Sáng sớm, đồng hồ báo thức vừa reo lên, Lãnh Ngan nhìn đồng hồ, mới sáu giờ.

“Em cài đồng hồ báo thức sớm vậy làm gì?” Anh quăng đồng hồ báo thức hỏi.

Duy Nhất dụi mắt nhấp nhem, “Em sợ tối qua anh không trở lại, không ai gọi em, em sẽ không dậy nổi!”

“Sao không để người làm gọi em? Thật là, chào buổi sáng sớm như vậy!” Lãnh Ngan ôm cô oán trách.

“Đúng rồi, Lãnh Ngan, vừa đúng em định thương lượng với anh chuyện này, em định để tất cả người làm nghỉ việc.” Duy Nhất nghịch dây lưng ở đồ ngủ của anh.

“Tại sao? Như vậy em sẽ rất khổ cực!”

“Không khổ cực!” Duy Nhất dán vào ngực anh, “Em không thích thể giới hai người của chúng ta có người quấy rầy, có được không? Hơn nữa, không phải còn có anh sao? Anh cũng có thể giúp em!”

Lãnh Ngan bật cười, nói khẽ mấy câu bên tai cô, Duy Nhất tức giận đánh anh, “Em nào có ý này! Anh nói ba câu cũng không rời khỏi chuyện này!”

“Ha ha! Được, em sắp xếp, em là nữ chủ nhân trong nhà! Rồi giường, tìm quần áo cho anh, sao anh cảm thấy gần đây quần áo mặc càng ít đi!”

Duy Nhất rời giường tìm lúc lâu trong tủ quần áo, đột nhiên nhớ ra, “Lãnh Ngan, thiếu chút nữa đã quên, không phải quần áo của anh đã dọn đi nhà họ Dung sao? Trong nhà không có mấy bộ, mang đi giặt hết rồi, không còn đâu! Chỉ có cái này!” Cô quăng áo sơ mi lần trước đi dạo phố Tỉnh Lam mua cho anh.

Anh nhìn cô, cố ý đùa cô, “Vậy thì mặc bộ này thôi!”

Mất thấy sắc mặt Duy Nhất lại trở nên âm trầm, anh mới cười chậm rãi nói, “Cùng lắm thì bị nhân viên cười nhạo anh không đổi áo sơ mi ngày hôm qua... Chỉ có điều, đoán chừng không có ai dám cười nhạo anh!”

“Hả? Anh nói mặc áo sơ mi ngày hôm qua?” Duy Nhất thấy mình ghen bậy bạ, lập tức đỏ mặt.

“Đừng vậy! Em cho rằng cái nào?” Lãnh Ngan nheo má cô cười, “Sao trước không nhìn ra em là vại dấm bự nhỉ?”

Duy Nhất gạt tay anh, “Người nào thích ghen với anh?”

“Thật sự không ghen?” Lãnh Ngan giam chặt cô, “Vậy để anh thử một chút, xem có phải chua không...”

Cười yếu ớt, cúi đầu, sáng sớm nụ hôn đầu bắt đầu ngày hôm nay thật lâu...

Gió sáng sớm phát phơ, rèm cửa sổ màu lam nhạt bị gió biển thổi tung bay, trên bệ cửa sổ treo một cặp búp bê nhỏ thân mật rúc vào nhau, chuông gió màu vàng phản chiếu ánh mặt trời rực rỡ, ở trong gió lộn xộn mà hát ca trong trẻo...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 194: Đại sứ hình tượng

Buổi trưa, Lãnh Ngan đang họp trong phòng họp ở Kỳ Thịnh, nội dung cuộc họp chính là hạng mục hợp tác mới với tập đoàn Doãn thị, cũng chính là cải tạo lại khu chuồng chim bồ câu của Duy Nhất, dĩ nhiên Doãn Tiêu Trác và Doãn Tử Nhiên cũng họp, chủ yếu thảo luận vấn đề về phương diện tuyên truyền.

Hạng mục lần này còn có một cô nhi viện và khu vui chơi trẻ em trong quy hoạch, cho nên có danh tiếng rất tốt trong xã hội, tương đương với làm quảng cáo miễn phí, mà truyền thông làm bài phỏng vấn về người có trách nhiệm của hai công ty, cuộc họp đang thương lượng xem có cần đề cử một người làm đại sứ hình tượng không, cần mời ngôi sao hay chọn lựa từ công ty?

Gần như đại đa số mọi người đều đồng ý lựa chọn trong công ty.

Mà ngay lúc này, Duy Nhất xách theo hai túi tới, thư ký bên ngoài phòng họp biết cô, đứng lên chào hỏi, “Xin chào Lãnh phu nhân!”

Duy Nhất khẽ gật đầu, “Xin chào, Lãnh tiên sinh có ở đây không?”

“Có, mời phu nhân.” Xếp thấy bài học kinh nghiệm lần trước, thư ký không dám cản cô.

Duy Nhất thấy thư ký không cản mình cho rằng đã họp xong, bên trong không có người khác, cho nên trực tiếp đẩy cửa ra, dùng giọng nói mềm mại nũng nịu trước sau như một nói, “Lãnh Ngan, thay áo sơ mi trên người anh...”

Lập tức, ánh mắt toàn bộ mọi người tập trung trên người cô, những người khác không dám tỏ vẻ như thế nào, nhưng trên mặt Doãn Tiêu Trác và Doãn Tử Nhiên lộ rõ vẻ cười đùa, dĩ nhiên còn có Lãnh Ngạn mang nụ cười hơi tự hào trên mặt.

“Hôm nay đến đây đi, mọi người tan họp, buổi chiều tiếp tục.” Lãnh Ngạn mỉm cười.

Mọi người nói đầu nhau ra khỏi phòng họp, hai anh em Doãn Tiêu Trác đi qua bên cạnh Duy Nhất thì đều phá ra cười, Doãn Tiêu Trác còn đưa tay bắt tay cô, “Phu nhân đích thực là quan âm bồ tát cứu khổ cứu nạn, nếu không phải phu nhân kịp thời chạy đến, khả năng Lãnh tổng của chúng ta sẽ để cho chúng ta đối bụng đến chiều.”

Doãn Tử Nhiên cũng phụ họa theo, “Đúng vậy, đúng vậy, Duy Nhất, anh đại diện đồng nghiệp hai công ty ngõ ý cảm ơn em.”

“Anh đi luôn đi!” Duy Nhất lườm bọn họ, “Ông xã em vừa nhân đạo lại vừa thân thiện, nào kinh khủng như các anh nói? Đừng chửi bới ông xã nhà em!”

“Ôi, tố cáo lộn người! Tử Nhiên, chúng ta đi thôi! Đừng ở chỗ này làm cản trở người ta anh em em!” Doãn Tiêu Trác thở dài.

Doãn Tử Nhiên lại nhìn chằm chằm Duy Nhất hồi lâu, “Các anh thấy Duy Nhất có thích hợp làm đại sứ hình tượng cho chúng ta không?”

“Đại sứ? Đại sứ gì? Em không phải nhân viên công ty của các anh, đại sứ hình tượng cái gì! Em không đi!” Duy Nhất luôn miệng từ chối.

Lãnh Ngạn lại để ý đến những lời này, “Đề nghị không tệ, lương thiện đáng yêu, hoạt bát rực rỡ, không phải là cảm giác chúng ta muốn sao? Hơn nữa, vừa đúng chỗ Mặc Toa cũng làm đi3nd@n3qu'yd0n hoạt động từ thiện, chúng ta dứt khoát gia nhập một chỗ, gia nhập vào bữa tiệc từ thiện của Mặc Toa, tiết kiệm thời gian và công sức! Khi không lại kiếm được đại sứ hình tượng không tốn tiền!”

Doãn Tiêu Trác và Doãn Tử Nhiên cũng liên tiếp phụ họa, đánh thẳng chủ ý này, tiết kiệm một số chi tiêu lớn, lại không cần mình hao tâm tổn trí.

“Này, mấy anh!” Duy Nhất nghe xong nhin không được nổi giận, “Rốt cuộc các anh có ý gì? Mục đích hợp tác với Mặc Toa của em đúng là vì tiết kiệm tiền và công sức, giao toàn bộ công việc cho em, ba người các anh ung dung tự tại?”

Doãn Tiêu Trác cười gian một tiếng, “Nếu không Lãnh phu nhân ngài cho là thế nào?”

Duy Nhất im lặng, “Dù sao em không làm buôn bán lỗ vốn, có thể mời em, thù lao cũng không thể ít, hơn nữa các anh phải trả thù lao gấp đôi những mình tinh bên ngoài.”

Doãn Tiêu Trác ho một tiếng, “Cái này là chuyện nội bộ của hai người, em và Lãnh Ngạn tự thương lượng, nước phù sa không chảy ra ruộng ngoài chứ sao.”

Lãnh Ngạn vẫn mỉm cười nhìn cô, “Đưa tất cả tài sản của anh làm thù lao cho em đủ chưa?”

Doãn Tiêu Trác giả vờ nôn mửa, “Lãnh Ngạn, đáng về núi băng của cậu tương đối khốc một chút, cậu xem ánh mắt cậu bây giờ, quả thật ghê tởm chết đi được.”

Trong trường hợp này Doãn Tử Nhiên giống như phát hiện ra vùng đất mới nhìn chằm chằm túi Duy Nhất, “Giống như có đồ ăn, bụng thật đói...”

“Đúng vậy, em mang theo bữa trưa, nếu không chúng ta ăn chung!” Duy Nhất mở túi ra.

“Được được! Bữa cơm tình yêu, không ăn cũng uống...” Doãn Tiêu Trác vừa định ra tay, lại phát hiện trong hai mắt Lãnh Ngạn viết hai chữ - đi ra, cho nên lập tức đổi lời, “... Ăn... Cũng uống công. Tử Nhiên, chúng ta vẫn nên đi thôi...”

Tử Nhiên lắc đầu, “Duy Nhất, em trọng sắc khinh bạn, anh đã bao năm thật sự thương yêu em!” Nói xong hậm hực ra ngoài với Doãn Tiêu Trác.

Doãn Tiêu Trác bước ra khỏi phòng họp bỗng nhiên trở lại, vẻ mặt cười mập mờ, “Chúc hai người bữa trưa vui vẻ, đừng quên đóng cửa...”

“Cút!” Lãnh Ngạn khôi phục vẻ mặt núi băng hằng ngày, tiện tay cầm bút trên bàn ném về phía khuôn mặt tươi cười của Doãn Tiêu Trác.

Doãn Tiêu Trác cười lớn một tiếng, biến mất sau cửa.

Lãnh Ngạn thuận tay ôm Duy Nhất đặt lên đùi, “Hôm nay đi dạo phố rồi hả?”

“Đúng vậy, buổi sáng xong việc đi dạo trung tâm thương mại, em mua cho anh ba mươi cái áo sơ mi.” Duy Nhất vừa cởi nút áo sơ mi của anh vừa nói.

“Mua nhiều như vậy? Không giống Duy Nhất tiết kiệm.” Lãnh Ngạn buồn cười nhìn cô.

Duy Nhất mặc áo sơ mi mới lên người anh, cong môi lên, “Một ngày một cái đủ để thay đổi, những người khác đừng mơ tưởng chen vào chỗ trống.”

Lãnh Ngạn cười ha ha, néo cằm cô, “Sao anh không nhìn ra em có tiềm chất ghen? Thật phục em!”

“Đứng lên em xem một chút!” Duy Nhất cài xong nút áo cuối cùng kéo anh đứng lên quan sát, trên mặt lộ vẻ hài lòng, “Không tệ! Dễ nhìn hơn món đồ

kia!”

“Được rồi! Đừng tích cực nữa! Xem xem em mua gì ăn, đúng là cảm thấy đói bụng rồi!” Lãnh Ngạn cầm tay Duy Nhất ngồi xuống.

“Lần trước ăn ở quán kia, vịt quay chỗ ấy thật ngon, cho nên mua hai phần com vịt quay.” Duy Nhất dọn com trước mặt anh.

“Rất thơm!” Lãnh Ngạn ngửi một cái, “Có bà xã thật tốt!”

“Đúng vậy! Cho nên người nào đó có hai!” Duy Nhất lườm anh.

“Ăn của em đi!” Lãnh Ngạn cung chiêu gõ lên đầu cô, đưa đùi vịt quay trong hộp com của mình cho cô.

Hai người đang ăn, điện thoại di động của Duy Nhất vang lên...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 195: Cãi nhau...

Duy Nhất nhìn tên hiền thị gọi đến, thì ra là Dịch Hàn. Hồngбет, cô đột nhiên nhớ tới, quên nói với Dịch Hàn hôm nay không cần mang đồ ăn đến, anh nhất định lại mang bữa trưa cho cô.

Vụng trộm nghiêng đầu liếc nhìn Lãnh Ngạn, do dự nhận hay không nhận, cuối cùng cười nhạo mình, không làm việc trái lương tâm, sợ cái gì!

Những động tác nhỏ này của cô nào thoát khỏi ánh mắt Lãnh Ngạn, nghe Duy Nhất nói điện thoại, sắc mặt đã sớm đen xì.

“Alo, hôm nay em không ở công ty, xin lỗi, quên nói cho anh biết.” Duy Nhất nhẹ giọng nói vào điện thoại di động.

“Ha ha, không sao, vậy anh tự ăn! Cũng tiết kiệm, cuối cùng có thể nghỉ ngơi một ngày không cần dạy học sinh đàn như em!” Dịch Hàn luôn ôn hòa như vậy.

Giọng Duy Nhất lạnh một nửa, “Không phải chứ, anh cũng nói em đàn? Em thật sự kém như vậy sao? Mà em cảm thấy anh nói em rất dễ dàng nghe đã hiểu!”

Dịch Hàn cười lớn, “Đó là đương nhiên, cũng không nhìn xem trước khi anh dạy em đã mất bao nhiêu đầu óc chuyển nội dung thành thứ em có thể hiểu!”

“Như vậy à? Đó không phải rất làm phiền anh? Thôi, lần sau vẫn không cần dạy em!” Duy Nhất cảm thấy thật ngại quá.

“Không sao! Anh thích! Có thể vì làm thầy giáo thành nghiệp!” Dịch Hàn sợ làm tổn thương cô, vội vàng an ủi, “Duy Nhất, đừng để trong lòng, anh thích đùa giỡn, thật ra thì em rất thông minh!”

Duy Nhất le lưỡi, “Cái này còn cần anh nói! Đó là đương nhiên!”

“Ha ha! Vậy ngày mai gặp!” Dịch Hàn cười nói.

“Được! Bye bye!” Duy Nhất bỏ điện thoại vào trong túi xách, mới phát hiện người đối diện mặt đen thui, rất khủng bố giống như có gió thổi báo giông tố sắp đến.

“Điện thoại của ai?” Lãnh Ngạn nhìn cô chằm chằm.

Duy Nhất cảm giác có xu thế như mây đen ập tới, giọng nói cũng hơi run run, “Dịch... Hàn...”

Lãnh Ngạn ném chiếc đĩa, “Anh đã nói gì với em, em quên sao?”

Duy Nhất trừng mắt liếc anh, “Em và Dịch Hàn không hề làm gì cả, chỉ giống như bạn bè, anh có thể có hai bà xã, em có bạn bè cũng không được sao?”

“Đừng dùng anh nói chuyện! Đây là hai việc khác nhau!” Lãnh Ngạn khí thế hung hãn nhìn cô.

“Đúng vậy, đây vốn chính là hai việc khác nhau! Anh và Tĩnh Lam là vợ chồng, em và Dịch Hàn là bạn bè!” Duy Nhất đối chọi gay gắt với anh.

“Anh đã nói với em, Dịch Hàn này không đơn giản, đến gần em nhất định có mục đích! Anh vì tốt cho em, sao em không nghe lời?” Lãnh Ngạn nhấn nhai khuyên cô.

Duy Nhất vọt dậy từ trên ghế, “Em không cảm thấy Dịch Hàn có chỗ nào không tốt, anh ấy mềm mại săn sóc, khéo hiểu lòng người, lại có kiên nhẫn, anh giảng kiến thức sao cũng không hiểu nhưng anh ấy nói vài ba lời đã rõ ràng rồi, anh ấy mạnh hơn anh nhiều!”

Lãnh Ngạn tức giận đến xanh mặt, gầm to với cô, “Anh ta tốt đúng không? Anh ta tốt phải không? Vậy sao em không đi tìm anh ta?”

“Đi thì đi! Có gì đặc biệt hơn người!” Duy Nhất cảm chén ném, “Ăn cơm vịt quay của anh đi! Tôi đi ăn bò bít tết!” Nói xong cầm giỏ xách bước đi.

“Đợi chút, em nói rõ ràng cho anh! Ăn bò bít tết cái gì?” Lãnh Ngạn túm lấy cổ tay cô.

Duy Nhất trái gầy phải gầy không thoát được, nước mắt rơi khắp hốc mắt, “Anh buông ra! Anh làm đau tôi!”

Lãnh Ngạn nhìn thấy nước mắt của cô, trong lòng không đành lòng, buông lỏng tay ra, nhưng lúc này Duy Nhất đang dùng sức gầy gựa, Lãnh Ngạn đột nhiên buông tay ra khiến cô không thu chân được, quay ngược mấy cái, té ngã trên đất, gáy đụng vào tủ hồ sơ.

Cô đau đến nước mắt chảy thẳng xuống, đứng dậy nổi giận với anh, “Thật hối hận đã tới thăm anh, cũng không tới nữa!” Nói xong khóc chạy vọt ra khỏi phòng họp.

Lãnh Ngạn nhìn chăm chăm tay trống không của mình, không hiểu tranh cãi này là thế nào, còn có Dịch Hàn, rốt cuộc quan hệ với Duy Nhất đến mức độ nào?

Dĩ nhiên, anh tuyệt đối tin tưởng Duy Nhất của anh không làm chuyện có lỗi với anh, chỉ có điều, anh phải đề phòng việc chưa xảy ra, cô nhóc Duy Nhất này quá đơn thuần, dễ dàng bị lừa.

Anh vội vàng gọi điện thoại cho Tần Nhiên, “Tần Nhiên, là tôi, Dịch Hàn đó có phải hay thường đến công ty Mặc Toa?”

“Đúng vậy...” Tần Nhiên có một dự cảm xấu.

“Anh ta tới làm gì?” Lãnh Ngạn kiểm chế lửa giận của mình.

“Giống như... Đưa thức ăn cho thiếu phụ nhân, sau đó giảng bài cho thiếu phụ nhân thôi...” Tần Nhiên tự giác đưa điện thoại ra xa tai, để tránh lỡ tai bị ảnh hưởng.

Quả nhiên, Lãnh Ngạn gầm lên giận dữ khiến điện thoại di động vang lên “rào rào”, “Tôi phải cậu đi Mặc Toa làm gì? Tin tình báo trọng đại như vậy cậu cũng không tiết lộ cho tôi?”

“Nhưng thiếu gia... Cũng không nói tôi làm tai mắt, thiếu gia chỉ nói trợ giúp thiếu phụ nhân quản lý tốt công ty...” Tần Nhiên rất uất ức.

“Cậu nào heo hã!” Lãnh Ngạn giận không kiềm chế được, “Bây giờ thiếu phụ nhân đang về, xuống ngay nhận hàng, đừng để có cơ hội có thể lợi dụng!”

Nghĩ đến Duy Nhất có thể khóc sụt sùi trong ngực Dịch Hàn, trong lòng rất ảm ức.

“Vâng... Tôi lập tức đi...” Tần Nhiên hận không thể lập tức cúp điện thoại đến từ địa ngục.

Tòa nhà công ty Mặc Toa, Tần Nhiên nhìn thấy chiếc Ferrari màu đỏ của Duy Nhất chậm rãi dừng lại, tiến lên nghênh đón, “Thiếu phụ nhân, không, Nhiệm tổng, thiếu gia kêu tôi ở đây chờ cô!”

Duy Nhất đứng lại, “Tần Nhiên, nếu anh ở đây cầm lương của tôi, cũng không cần giắt lời của anh ấy ngoài miệng, nếu anh nhận tiền lương chỗ anh ấy, mời chạy về Kỳ Thịnh đi!”

Mặt Tần Nhiên xạm lại, anh đây là trêu ai ghẹo ai...

Ánh mắt rơi trên một đồng lớn áo sơ mi trên xe, lập tức nói sang chuyện khác, “Nhiệm tổng, vậy đây là gì? Công ty phát đồng phục sao?”

“Đúng, không phải cuối tuần làm tiệc từ thiện sao? Mọi người cực khổ, phát áo sơ mi cho mỗi nam nhân viên!” Duy Nhất giận dữ ngất trời, đồ gì đâu, tốt bụng gặp vận rủi!

“Oa! Giorgio Armani, cậu chủ thích nhất! Hàng hiệu! Phát đạt rồi! Giọng nói khoa trương của Tần Nhiên vang lên đằng sau.

Mà lúc này Lãnh Ngạn đang ngồi trong phòng họp lớn ở Kỳ Thịnh, tiếp tục kéo dài lửa giận, “Lôi Đình Ân, anh tự xưng là vua hắc đạo, thậm chí ngay đến lai lịch Dịch Hàn cũng không tra được, anh lẩn vào làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 196: Khổ nhục kế

Lôi Đình Ân không nói gì, “Thật sự kỳ quái rồi, người của tôi đã theo dõi tất cả hoạt động của anh ta, trừ cuộc sống bình thường hằng ngày cũng không có hành động là thường nào.”

“Nói cách khác, anh ta chỉ thuần túy cảm thấy hứng thú với Duy Nhất?” Lãnh Ngạn suy đoán.

“Chắc vậy...” Lôi Đình Ân dùng giọng điệu không phải hoàn toàn khẳng định nói.

“Không, anh chưa từng thấy người kia, cảm giác đầu tiên của tôi nói cho tôi biết anh ta không đơn giản như vậy, tôi tin tưởng cảm giác của mình, không cách nào dùng lời để hình dung được, tóm lại cảm thấy vô cùng đặc biệt, không có người đàn ông nào cho tôi cảm giác đặc biệt như vậy.” Lãnh Ngạn thì mi nói cảm nhận về cảm giác này, cố gắng muốn dùng ngôn từ để diễn tả.

Lôi Đình Ân chỉ đành thở dài, “Tôi chưa từng gặp anh ta, không cách nào kiểm nghiệm cảm giác cậu nói, lần tới có cơ hội tôi gặp.”

“Lập tức! Công ty Duy Nhất, cũng chính là công ty trước của anh muốn làm từ thiện, anh là tổng giám đốc cũ cũng nên tới cổ vũ một chút!” Lãnh Ngạn đề nghị.

“Thật sao? Lôi Đình Ân cảm thấy rất hứng thú, “Cô nhóc này còn có thể buôn bán, vậy tôi phải tới xem một chút!”

Hai bên ai cũng không đề cập đến chuyện Mặc Toa, có chuyện vĩnh viễn là đau đớn trong lòng, không đề cập tới không có nghĩa là đã quên, không đề cập tới cũng không có nghĩa không quan tâm, chỉ có điều, đời người, cuối cùng sẽ gặp được người chữa thương...

Lãnh Ngạn nhớ tới dáng vẻ phì phò rời đi của Duy Nhất, trong lòng không yên suốt buổi trưa, buổi chiều khi đám người Doãn Tiêu Trác tới anh vẫn không yên lòng.

“Lãnh tổng, anh cứ nói đi? Lãnh tổng?” Cấp dưới cẩn thận từng li từng tí hỏi anh, trong lòng hồi hộp, Lãnh tổng đang đi vào cõi thần tiên? Đây chính là chuyện chưa bao giờ xảy ra cho tới bây giờ! Chẳng lẽ vừa rồi anh báo cáo quá tệ? Một giọt mồ hôi chảy xuống từ sau gáy anh...

Lãnh Ngạn từ đi vào trạng thái cõi thần tiên trở lại, đầu tiên liếc nhìn thấy ánh mắt cười như không cười của Doãn Tiêu Trác, trong lòng tức giận, ném xuống một câu, “Có chuyện gì Doãn tổng làm chủ là được, tôi có chút chuyện, đi ra ngoài trước!”

Toàn thể nhân viên tham dự cuộc họp như bị sét đánh, hôm nay Lãnh tổng làm sao vậy? Ngày trước ngay cả có chuyện lớn bằng trời cũng không vắng mặt...

Sau khi Lãnh Ngạn rời công ty lái xe một vòng lớn trên đường, dừng lại chờ đợi dưới công ty Mặc Toa, cũng không nhìn đồng hồ, thời gian đúng là một giây giống như một năm!

Cuối cùng, Duy Nhất mặc đồ công sở màu xanh lá nhạt từ cửa xoay ra ngoài, sau lưng còn có Tần Nhiên, không biết hai người đang nói cái gì.

Anh mừng rỡ, xuống xe chạy về phía hai người, nhanh chóng đến trước mặt họ gọi to một tiếng, “Duy Nhất!”

Duy Nhất lờ mờ anh, giả bộ không nghe thấy, đi qua bên cạnh anh.

Tần Nhiên đi lên chào hỏi anh, “Thiếu gia!”

Ánh mắt Lãnh Ngạn đột nhiên rơi vào trên áo sơ mi của Tần Nhiên, lập tức nổi lên nghi ngờ, “Sao tôi không nghe nói cậu thay đổi sở thích, thích một nhãn hiệu giống tôi?”

Tần Nhiên nhìn áo sơ mi của mình, cười giải thích, “A – cái này, thiếu phu nhân nói phúc lợi của công ty, hôm nay phát đồng phục cho toàn thể nam nhân viên trong công ty, mỗi người một cái, tất cả đều là Armani, tôi không thể chờ đợi đã mặc vào rồi! Đúng rồi,” Tần Nhiên móc từ trong túi ra, “Thiếu phu nhân chỉ mua hai mươi chín cái, không đủ phát, cho nên tôi phải mua bổ sung, đây là hóa đơn, thiếu phu nhân nói tìm thiếu gia thanh toán!”

Buồn cười, lại đưa áo sơ mi mua cho anh phát cho nhân viên công ty mỗi người một cái! Tần Nhiên còn dám đến đòi thưởng? Đúng là đụng vào trên họng súng!

Anh trừng mắt lạnh lùng nhìn Tần Nhiên, “Thật sao? Khẩu trừ từ tiền thưởng tháng này của cậu!”

“Cái... Sao? Tại sao? Đây, tôi...” Tần Nhiên quả thật không giải thích được.

“Tôi cái gì! Còn không coi ra cho tôi!” Lãnh Ngạn gào to với cậu ta.

“Coi? Coi cái gì?” Tần Nhiên còn không rõ tình hình.

Như vậy hoãn được một lúc, Duy Nhất đã ngồi lên xe mình đi xa, Lãnh Ngạn nóng nảy, hét lớn một tiếng, “Coi quần áo!” Rồi không để ý đến Tần Nhiên nữa, lên xe đuổi theo chiếc Ferrari trước mắt.

Tần Nhiên đứng tại chỗ suy nghĩ kỹ một lát, vẫn không hiểu tại sao muốn anh cởi quần áo, chỉ có thể lắc đầu mà thở dài, hôm nay năm xui tháng hạn...

Lãnh Ngạn vừa lái xe vừa gọi điện thoại cho Tiểu Thôi, “Tiểu Thôi, lập tức dừng xe lại cho tôi!”

“A, vâng, thiếu gia!” Tiểu Thôi vừa định dừng xe, Duy Nhất ở bên cạnh âm trầm nói một câu, “Tiểu Thôi, tăng tốc độ nhanh lên!”

Tiểu Thôi bị choáng váng, chỉ có thể đạp chân ga, “Dạ, thiếu phu nhân.”

Lãnh Ngạn nghe hết tất cả qua điện thoại, cả giận nói, “Tiểu Thôi, cậu không muốn sống nữa hả? Rốt cuộc nghe ai? Cậu không dừng lại cho tôi, tháng này tôi cắt tiền lương!”

Tiếng giận dữ của Lãnh Ngạn khá lớn, Duy Nhất nghe vào trong tay, ngay sau đó nói, “Tiểu Thôi, mau chạy, anh ta cắt tiền lương của cậu, tôi trả gấp đôi!”

“Tiểu Thôi, dừng xe!”

“Tiểu Thôi, chạy mau!”

“Dừng xe!”

“Chạy mau!”...

Tiểu Thôi đáng thương không biết nên làm thế nào, đưa di động cho Duy Nhất, “Thiếu phu nhân, nếu không hai người thương lượng trước đi...”

Duy Nhất nhận lấy điện thoại di động, trực tiếp cắt đứt, ngay cả pin cũng lấy ra, ném về phía sau, “Tiểu Thôi, mau chạy, ngày mai mua cho cậu chiếc mới!”

“Vâng... Thiếu phu nhân...” Tiểu Thôi đau lòng nhìn điện thoại di động bản số lượng hạn chế chịu khổ bị bánh xe giày xéo.

Lãnh Ngạn nhìn cảnh này, trong lòng tức giận, nhưng không thể làm gì khác, không ngờ lúc cô nhóc này tức giận còn bướng bỉnh hơn ai khác, vận dụng trí thông minh, cuối cùng chỉ còn một chiêu – khổ nhục kế.

Ở khu vực giảm bớt lượng xe, anh nhìn chính xác cột điện ven đường, tay lái khẽ chuyển, xe của anh chính xác không nhằm đụng vào cột điện, tắt máy...

Tiểu Thôi thấy tình trạng bị thâm từ gương chiếu hậu, bị sợ đến liú lười, “Thiếu phu nhân... Thiếu... Thiếu gia... Xảy ra tai nạn xe cộ...”

Duy Nhất bị dọa sợ, quay đầu nhìn lại hết lớn thất thanh, “Dừng xe, mau! Mau dừng xe!”

“Vâng... Thiếu phu nhân!” Tiểu Thôi còn chưa dừng hẳn xe, Duy Nhất đã nhảy xuống xe chạy về phía Lãnh Ngạn.

Mở cửa xe, nhìn thấy Lãnh Ngạn gục trên tay lái, cô đỡ anh dậy vừa nhìn, trên trán còn chất lông màu đỏ tươi, cô bị dọa sợ đến khóc, “Lãnh Ngạn! Lãnh Ngạn! Anh đừng làm em sợ! Xin lỗi, em không cố ý! Đều do em không tốt! Em chọc anh chơi đấy! Tiểu Thôi, mau gọi điện thoại cấp cứu!” Cô kêu to về sau lưng.

Đột nhiên cảm thấy trên hông bị siết chặt, cô được một đôi cánh tay rắn chắc ôm, đôi môi Lãnh Ngạn rơi lên môi cô, từ kinh ngạc mới đầu đến dần dần say mê, khi tiểu Thôi chạy đến trước mặt thì nhìn thấy một cảnh hạn chế người xem, cậu huyết sáo, biết điện thoại cấp cứu không cần gọi nữa...

Tiếng huyết sáo cũng thức tỉnh hai người đang hôn hít, Duy Nhất đỏ mặt đẩy anh ra, “Anh làm cái trò quỷ gì vậy!”

Lãnh Ngạn cười cười, “Anh chọc chơi em đó!”

Duy Nhất đứng lên nhìn xe, wow, cách cột điện còn thiếu mấy millimet, cô vừa nóng vừa giận, “Anh điên rồi, làm vậy thật nguy hiểm!”

Lãnh Ngạn thờ ơ nhún vai, “Chẳng lẽ em không biết chồng em là cao thủ đua xe sao?”

“Vậy trên đầu anh là cái gì?” Duy Nhất lấy tay xoa xoa.

“Sốt cả chưa!” Lãnh Ngạn cười to.

Duy Nhất nhìn anh dưới trời chiều giống hệt đứa bé nở nụ cười dờ khóc dờ cười, “Anh cho rằng như vậy em sẽ tha thứ cho anh sao?”

“Đừng! Bà xã, xin lỗi!” Anh lấy từ ghế sau ra một bó hoa cát cánh, một hộp đậu hũ thúy, “Anh chỉ muốn mời em ăn đậu hũ thúy thôi, xe em chạy nhanh như vậy làm gì!”

Duy Nhất cuối cùng phì cười ra tiếng, lên xe chỉ vào lỗ mũi anh, “Lần sau anh còn dám đụng cột điện em tuyệt đối không tha thứ cho anh!”

Lãnh Ngạn khẽ cắn ngón tay nhỏ bé của cô, “Được! Đảm bảo sẽ không! Bà xã, bây giờ vui vẻ?”

Duy Nhất cười không đáp.

“VẬY... Hôn tiếp?” Lãnh Ngan bĩu bĩu môi.

Duy Nhất đỏ mặt, nhìn tiểu Thôi ở bên cạnh.

Lãnh Ngan hung dữ một câu, “Tiểu Thôi! Tan việc còn không đi? Cắt tiền lương của cậu!”

Tiểu Thôi ê chề thảm hại cười khỏ, sao bị thương luôn là mình? Chỉ có điều, đối mặt với thiếu gia và thiếu phu nhân ôm nhau dưới trời chiều, cậu không đi nữa, cũng đáng đời bị cắt tiền lương rồi. . .

Trời chiều, đầu hủ thối, ôm hôn, điều này sẽ là một chiều tối lãng mạn?

Chỉ có điều, ở nơi này nhìn như yên tĩnh dưới trời chiều, lại có gợn sóng âm u.

Cùng lúc đó, trong góc khác Dịch Hàn đang làm đấu tranh tư tưởng kịch liệt, ngón tay giữ mãi trên phím call chậm chạp không ấn xuống, cuối cùng, hạ quyết tâm, gọi điện thoại, “Tình huống thế nào?”

“Anh Hàn, hạng mục của Kỳ Thịnh và tập đoàn Doãn thị liên thủ tuyên truyền với Mặc Toa.”

“Mặc Toa cũng kéo vào rồi hả?” Dịch Hàn nhú mày.

“Đúng, làm sao bây giờ? Trì hoãn nữa sẽ không kịp!”

“Bên nhà họ Lãnh không có động tĩnh gì?”

“Tạm thời không có.”

Sau khi Dịch Hàn thêm chút do dự, cuối cùng nói, “Theo như kế hoạch ban đầu, gửi bản thảo đi!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 197: Bùng nổ

Ngày hôm sau, Duy Nhất thức dậy sớm hơn Lãnh Ngan, chủ động làm bữa sáng, sau đó mở cửa lấy sữa tươi, cầm báo.

Nhưng tit trang đầu trên báo buổi sáng lại khiến cô sợ hết hồn, mấy hàng chữ to màu đỏ viết rõ ràng: Tai tiếng hào môn: Nhìn Lãnh thiếu coi rẻ luật pháp công khai trùng hôn, vứt bỏ bà xã bệnh tâm thần lương tâm ở đâu? Duy Nhất vội vã quét qua bài báo một lần, đây chính là nói chuyện của Lãnh Ngan và cô!

Cô cuống quýt chạy vào phòng ngủ, đánh thức Lãnh Ngan, “Lãnh Ngan, Lãnh Ngan, mau dậy đi, anh xem viết cái gì này?”

Lãnh Ngan từ trong giấc mộng bị gọi tỉnh, đọc tờ báo một lần, cũng bị hoảng sợ, mặc dù trong bài văn không trực tiếp nói tên anh và Duy Nhất, nhưng người sáng suốt vừa nhìn đã biết chính là bọn họ.

Anh lật xem nhà xuất bản, lập tức gọi điện thoại cho Tần Nhiên, “Báo buổi sáng này lá gan lớn quá rồi đó, chuyện lần trước bọn họ còn không rút ra kinh nghiệm?”

Sau khi Tần Nhiên làm rõ ràng tình trạng rồi trả lời, “Tôi đi tra một chút! Lập tức trả lời lại!”

Lãnh Ngan vừa mới để điện thoại xuống thì có điện thoại gọi tới, Doãn Tiêu Trác ở bên kia vội la lên, “Lãnh Ngan, xem báo chưa? Hôm nay cậu và Duy Nhất cũng tránh đi, không nên ra ngoài, đoán chừng phóng viên bao vây Kỳ Thịnh và Mặc Toa.”

“Biết rồi! Bài báo này, tra giúp tôi!”

Lãnh Ngan và Doãn Tiêu Trác die3nda@nle3qu21ydo0n hàn huyên đơn giản mấy câu, rơi vào trầm tư, sau đó gọi tiếp điện thoại trở về nhà cũ, “Má Tăng, là tôi.”

“A, thiếu gia, muốn trở lại sao?” Má Tăng nghe giọng của anh, hiển nhiên rất vui mừng.

“Không có, tôi muốn hỏi hai ngày nay Tình Lam như thế nào.” Lãnh Ngan không biến sắc.

“Con bé rất tốt, rất yên tĩnh, vẫn ở trong phòng...”

Má Tăng còn chưa dứt lời, đã truyền đến giọng Tỉnh Lam, “Mẹ, mẹ xem báo hôm nay, là đang nói con và Lãnh Ngạn, thật tốt quá, người nào đang giúp con giải oan!”

Lãnh Ngạn nghe đến đó, cúp điện thoại, phán đoán từ giọng của Tỉnh Lam, không giống đang diễn trò, hoàn toàn có thể kết luận chuyện này không phải do Tỉnh Lam lộ ra ngoài.

Nghĩ đến đây, anh gọi điện thoại về lần nữa, “Má Tăng, gửi video giám sát của an ninh mấy ngày nay cho tôi.” Nếu Tỉnh Lam không lộ chuyện này ra ngoài, còn ai sẽ biết?

Sau đó Tần Nhiên gọi điện thoại tới, “Thiếu gia, tòa soạn báo buổi sáng này thay ông chủ rồi!”

“Tôi nói! Lấy đầu gan to vậy?” Về mặt Lãnh Ngạn cứng lại, “Có thể giải quyết không?”

Tần Nhiên đáp dứt khoát, “Không thể, thiếu gia, lần này không biết bọn họ có ai là chỗ dựa, thái độ rất cứng rắn, cho ra lý do, một là bài báo không nói rõ tên họ, hai là bọn họ nói nếu có người dám can đảm hạn chế bọn họ mở rộng quyền lợi chính nghĩa sẽ kiện lên trên.”

“Vậy đi tra xe rớt cuộc ai là chỗ dựa, còn nữa, theo dõi điện thoại của bọn họ! Tra được bài báo chưa?” Lãnh Ngạn tiếp tục hỏi.

“Tra được, là một phóng viên nhỏ của tòa soạn báo bọn họ, tôi đi tìm anh ta, anh ta thừa nhận theo dõi các người nhiều lần, cũng không có nguồn gốc tin tức khác.”

Lãnh Ngạn gật đầu, “Sẽ không đơn giản như vậy, tiếp tục tra. Còn nữa, cậu xem chừng hai công ty, mấy ngày nay có thể tôi không ra ngoài.”

“Được, đã hiểu!”

Duy Nhất chờ anh gọi điện thoại xong mới lo lắng nhìn anh, “Lãnh Ngạn, có phải sơ sót lần này tương đối nghiêm trọng không?” Cô nghĩ đến hai chữ “Trùng hôn”, trong lòng hết sức thấp thỏm.

Lãnh Ngạn cười sờ vành tai cô, “Không có việc gì, chẳng lẽ còn có chuyện gì ông xã em không thể giải quyết sao?”

“Không! Em cảm thấy không hề đơn giản, em có thể làm những gì?” Duy Nhất dựa vào bả vai anh.

“Yên tâm đi!” Lãnh Ngạn vỗ vỗ lưng cô, “Việc em cần làm là trong mấy ngày chúng ta nghỉ em chăm sóc thật tốt dạ dày của ông xã em, bụng anh đói, làm bữa sáng đi!”

“Đã sớm làm xong!” Duy Nhất khẽ mỉm cười, lập tức lại trở nên sầu lo, “Thật sự không có việc gì sao? Trùng hôn là phạm pháp!”

“Thật sự không có việc gì, cho dù ai hỏi em, em nhất định nhớ rõ phải trả lời, cái gì em cũng không biết! Có nghe không? Nếu không sẽ hại chết anh!” Lãnh Ngạn nghiêm mặt nói.

“A, được!” Duy Nhất cái hiểu cái không gật đầu.

Lãnh Ngạn đảo mắt nở nụ cười, sờ đầu cô, “Ngoan, theo anh đi ăn bữa sáng!”

Duy Nhất cầm tay anh, cảm giác sau nụ cười như vậy có rất nhiều nội dung.

“Duy Nhất, em nói hôm nay chúng ta nghỉ phép làm cái gì tốt nhỉ?” Ngồi cạnh bàn ăn, Lãnh Ngạn bôi pho mát lên bánh mì nướng.

“Ngủ thôi! Em cảm thấy mệt quá!” Duy Nhất cắn một miếng bánh mì lớn.

“Ngủ? Được thôi!” Lãnh Ngạn nhìn cô là lạ.

Duy Nhất lập tức cảnh giác, “Làm gì? Em không có ý đó, kỳ sinh lý của em còn chưa qua!”

Lãnh Ngạn cười to không dứt, “Anh đương nhiên biết, bảo bối, em suy nghĩ nhiều. Anh đã nghĩ, hôm nay chúng ta trôi qua một ngày giống như một đôi vợ chồng bình thường.”

“Vợ chồng bình thường?” Duy Nhất không hiểu.

“Đúng vậy! Em nói vợ chồng gia đình bình thường đến chủ nhật sẽ làm gì?” Hai mắt Lãnh Ngạn ảm áp vui vẻ nhìn cô hỏi.

“Cái này à, em nghĩ...” Duy Nhất nghiêng đầu nhớ lại, “Em nhớ mỗi khi đến chủ nhật cha mẹ Mỹ Mỹ lại tổng vệ sinh nhà, mỗi lần Mỹ Mỹ đều phải bắt tay vào làm, cô ấy ghét nhất cái này! Còn nữa, sau khi vệ sinh xong, đi chợ mua rau mua thức ăn, sau đó trở về nghỉ ngơi một lúc rồi làm cơm tối!”

“Sau bữa tối? Không có tiết mục khác?” Lãnh Ngạn tiếp tục hỏi.

“Có! Em thường thấy bác trai bác gái cùng nhau nắm tay đi tản bộ, khi đó em chỉ muốn, nếu như đến già rồi, còn có thể tay trong tay với người mình yêu sâu đậm, bước chậm trên đê dưới trời chiều, đúng là chuyện hạnh phúc nhất trong cuộc sống!” Trong mắt Duy Nhất hiện lên tầm nhìn mờ sương.

“Được! Chúng ta cứ trôi qua một ngày như vậy! Nhanh ăn đi, ăn xong tổng vệ sinh! Mỗi một thành viên trong gia đình đều phải tham gia đúng không? Ok, Only, mày cũng ăn nhanh lên, đừng mong lười biếng!”

Giọng hào hứng bùng bùng của Lãnh Ngạn che giấu anh vô cùng lo lắng, lần này anh biết không đơn giản như vậy, chỉ có điều không muốn Duy Nhất lo lắng...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 198: Bắn

Khi Duy Nhất vội vàng xoay người vào phòng bếp, anh lên tầng trên gọi điện thoại cho mẹ của Cầu Chí Dương, mẹ Cầu Chí Dương là nghị viện, lần trước Lãnh Ngạn từng giúp bà một lần, lần này bà phải nguyện ý trả món nợ cho anh...

“Lãnh Ngạn, điện thoại cho anh?” Duy Nhất lên tầng tìm anh.

Lãnh Ngạn vội vã xoay người lại, hơi hốt hoảng, “A, không có ai! Cầu Chí Dương.”

Ấn tượng của Duy Nhất với Cầu Chí Dương mãi mãi không thể thay đổi, cau mày, “Anh ta? Hừ, em không can thiệp việc kết giao bạn bè của anh, nhưng không cần nhắc tới tên anh ta trước mặt em!” Nhưng vẫn không nhịn được hỏi, “Anh ta nói gì?”

Lãnh Ngạn cười nắm vai cô, “Không phải không nói tên cậu ta sao?”

“Không đề cập thì không đề cập! Kề thói nát đó, chắc chắn không có gì tốt!” Duy Nhất cong môi lên, kéo Lãnh Ngạn xuống tầng dưới, “Nhanh lên, chúng ta tổng vệ sinh! Anh phụ trách vườn hoa, em phụ trách trong nhà.”

“Sửa sang lại vườn hoa? Anh không làm!” Duy Nhất đi theo cô xuống tầng.

“Chẳng lẽ đại tổng giám đốc Lãnh như anh sẽ không làm sao? Nhanh lên, cho anh ba giờ, kiểm tra không qua cửa sẽ phạt anh làm cơm tối đấy!” Duy Nhất đẩy anh ra ngoài phòng.

Sau ba giờ, Duy Nhất đã dọn dẹp xong trong nhà, nhưng Lãnh Ngạn vẫn không có động tĩnh gì, không khỏi trầm nghĩ, sửa sang lại vườn hoa mà lâu như vậy...

Nghĩ tới đây cửa đi ra xem có cần giúp một tay không, vừa mới mở cửa, mắt đã bị Lãnh Ngạn che lại, “Đợi chút rồi nhìn, cho em niềm vui bất ngờ!”

Duy Nhất nghi ngờ chuyển bước theo anh, cho đến khi anh nói bên tai cô, “Được rồi!”

Trước mắt trở nên sáng lên, ba giờ tia cảnh của Lãnh Ngạn, bụi cây trong sân đã bị anh sửa thành một hàng chữ tiếng anh: Only, I love you only!

Duy Nhất hé miệng cười khê, ngọt ngào như nước suối tràn ra từ trong lòng, nhanh chóng tràn đến cả tim.

“Bảo bối, như vậy tính là qua cửa không?” Lãnh Ngạn ôm lấy cô từ phía sau, râu ngắn ngùn cạ lên mặt cô.

“Cũng không biết viết những gì?” Duy Nhất né tránh cảm giác đau nhói.

“Vậy anh đọc cho em nghe.” Môi ấm áp của anh kề bên tai cô, giọng nói trầm thấp cuốn hút giống như tiếng cười, “Only, I love you only!”

“Em nghe không hiểu tiếng Anh, chỉ có điều, em còn hiểu từ Only này, giống như anh đang thổ lộ với Only?” Duy Nhất quay đầu cười hề hề mờ ám.

Mặt Lãnh Ngạn lập tức biến sắc, há mồm cắn môi cô, cho cô một nụ hôn thật lâu không thể cự tuyệt.

Lúc cánh môi của Duy Nhất bị cắn sưng thờ đốc, anh lại gần cô khê hỏi, “Hay là thổ lộ với Only sao?”

Duy Nhất xấu hổ trừng mắt liếc anh, “Ghét, râu ria cũng không cạo, đau chết!”

“Em cạo cho anh!” Lãnh Ngạn lười biếng khoác tay lên vai cô.

“Em còn lâu mới làm! Cạo hay không cạo! Cũng không phải em mất mặt! Xem ra càng giống chú!” Duy Nhất đẩy tay anh.

“Vậy người khác nói, cô bé này gả cho chú, là ném mặt mũi của ai?” Lãnh Ngan xảo trá dựa đầu lên bả vai cô.

Duy Nhất không ngừng đẩy anh, “Tại sao chứ, ở nhà thì đáng vẻ này, còn dính người hơn Only, đi, nhanh lên một chút, chúng ta ra ngoài mua thức ăn đi...”

Khó có được thanh nhàn, sau mười phút, Lãnh Ngan và Duy Nhất mặc trang phục tình nhân màu xám nhạt xuống lầu, kiểu tóc cẩn thận tỉ mỉ hằng ngày của Lãnh Ngan hôm nay tùy ý thoải mái rũ xuống trán, không nhìn kỹ, thật sự không nhìn ra đây chính là tổng giám đốc như núi băng.

Hai người chạy xe tới chợ, cuối cùng Lãnh Ngan vẫn đeo cặp kính râm, cầm tay Duy Nhất đi xuyên qua đám người.

Sau khi mua xong rau dưa, hai người lại đi mua đồ hải sản, mặc dù Duy Nhất không thể ăn hải sản, nhưng vì Lãnh Ngan, cô vẫn sẽ làm.

Mặt đất khu hải sản bị dội nước, ẩm ướt, hơi trơn trượt, Lãnh Ngan đỡ cô, dặn dò cô cẩn thận.

Nhưng mà càng cẩn thận càng sai lầm, đột nhiên, đèn flash không ngừng lóe lên, Lãnh Ngan vội vàng dùng thân thể mình che chở cho Duy Nhất, trong đám người có người nhận ra bọn họ, hô to, “Mau nhìn đi, đây không phải Lãnh Ngan sao? Anh ta vì người phụ nữ này mà vứt bỏ người vợ bị bệnh tâm thần của mình!”

“Thì ra chuyện này là thật! Người có tiền đúng là đạo đức đáng khinh!”

“Đúng vậy! Không ưa nhất chính là loại cầu nam cầu nữ này, khinh bỉ!”

“Con đàn bà xấu xa! Vì đồng tiền dơ bẩn quyền rũ đàn ông có vợ!”

Theo đó một trái trứng gà ném từ sau lưng Duy Nhất tới, đúng lúc trứng đầu cô, cô che đầu vội vào trong ngực dieendaaneequydonn Lãnh Ngan, tiếng mắng và tiếng cười nhạo chung quanh càng lúc càng lớn, cô vui mặt trong ngực Lãnh Ngan không dám ra, trong miệng nức nở nghẹn ngào, “Lãnh Ngan... Chúng ta đi, mau đưa em đi!”

Đám người vây xem càng lúc càng nhiều, hôm nay lại không mang vệ sỹ ra ngoài, Lãnh Ngan dùng áo khoác bọc kín cô cố sức chui ra khỏi đám người, tiếng chửi rủa sau lưng vẫn đuổi theo, thỉnh thoảng còn có rau quả rớt lên trên áo khoác của bọn họ.

Lãnh Ngan che chở Duy Nhất chạy về phía bãi đậu xe, sau khi lên xe nhanh chóng nổ máy, Duy Nhất ngồi trong xe, lần đầu tiên cảm thấy nhục nhã...

Chưa từng nghiêm túc xem kỹ hành vi của mình, luôn cho rằng yêu nhau là chuyện vĩ đại nhất trên thế giới này, yêu là lý do huy hoàng nhất, nhưng không có ai thoát khỏi xã hội tập thể mà tồn tại, hành động cá nhân nhất định sẽ bị xã hội đánh giá và gò bó, trong mắt người khác cô là người thứ ba, là đầu số phá hư hôn nhân của người khác, đây là sự thật không tranh cãi!

Yêu như vậy, đeo trên lưng quá nhiều thứ, cô đi ra ngoài đối mặt với chỉ trích của người khác như thế nào?

Cô không khỏi gục trên đùi anh mà khóc tức tưởi.

Lãnh Ngan dừng xe lại, đỡ bả vai cô, định ôm cô, cô không giẫy giụa, chỉ đau thương mà nói nhỏ, “Đừng đụng vào em, để cho em suy nghĩ một chút, để cho em yên một chút...”

Lãnh Ngan im lặng không nói gì, lúc này cô không muốn nói chuyện rõ ràng với anh, nhưng lúc này cô cần anh nhất, anh chỉ có thể yên lặng ở bên cạnh cô...

Lẳng lặng lái xe về nhà, Duy Nhất cũng không đổi quần áo dơ chạy thẳng về phòng ngủ, Lãnh Ngan đuổi theo phía sau, “Cởi quần áo dơ ra trước đã!”

Duy Nhất quay mặt sang “Em bẩn sao?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 199: Vĩnh viễn ở chung một chỗ

Lãnh Ngan ngẩn ra, trong mắt thoáng qua đau đớn, buông lỏng tay cô.

Duy Nhất nhỏ một chuỗi nước mắt, vội chạy lên lầu.

Đứng ngẩn ngơ trên bậc thang một lúc, Lãnh Ngan im lặng xoay người, đồ ăn vừa mới mua không biết sớm ném đi đâu, đến phòng bếp làm chút đồ ăn đơn giản, bung lên lầu gõ cửa, “Duy Nhất, ăn cơm tối, mở cửa.”

Bên trong không có động tĩnh, anh mở khóa cửa, tình hình bên trong giống như lần đầu tiên anh gặp gỡ Duy Nhất, cô núp ở góc giường, chỉ có điều ôm trong tay không phải gấu tiểu Bố, mà là chân, gấu bông không mang tới đây...

Anh cho rằng có anh bên cạnh cô, Duy Nhất không cần gấu bông nữa, bất cứ lúc nào cũng có thể ôm anh, nhưng anh lại để cho cô bị thương...

Đặt chân lên tủ đầu giường, anh cũng ngồi xuống, vén tóc trên trán cô, “Duy Nhất, ăn cơm, có gì cơm nước xong rồi nói.”

Duy Nhất chỉ khẽ nghiêng đầu đi, tránh né an ủi của anh.

Cô hòng Lãnh Ngạn đau nhói, ngồi bên cạnh Duy Nhất không nói lời nào.

Hai người cứ ngồi như vậy, mãi cho đến khi ánh trăng chiếu lên song cửa sổ.

Chuông điện thoại di động của Duy Nhất phá vỡ yên tĩnh, cô vẫn không nhúc nhích, Lãnh Ngạn mở túi xách của cô ra, phát hiện Dịch Hàn gọi điện thoại tới.

Mặc dù trong lòng hơi không vui, nhưng vào lúc này có thể bạn bè khiến cảm xúc của cô thả lỏng, vì vậy đưa di động cho cô.

Duy Nhất nhìn sang, nghe điện thoại, giọng nói nhẹ nhàng êm ái của Dịch Hàn truyền vào lỗ tai, “Duy Nhất, có khỏe không?”

“Hoàn hảo.” Lúc Duy Nhất phun ra hai chữ này cũng cảm thấy giọng nói mình khàn khàn, bây giờ người trong thiên hạ đều cảm thấy cô là người phụ nữ xấu, ngày trước Dịch Hàn nhất định không biết thực tế tình hình hôn nhân của cô là như vậy.

“Vậy thì tốt! Duy Nhất, đừng nghĩ nhiều nữa, ở trong mắt tại anh, em chính là Duy Nhất trước đây, xinh đẹp hồn nhiên, lương thiện đáng yêu.”

An ủi kịp thời của Dịch Hàn ít nhiều khiến Duy Nhất hơi cảm động, cũng không phải ai cũng coi thường cô, chỉ có điều...

“Tại anh? Còn có ai?” Cô buồn bực hỏi.

“Còn có Mỹ Mỹ! Dịch Khắc bạn trai cô ấy, nhân viên nhà hàng anh, tóm lại tất cả người bên cạnh anh đều biết em là người vô tội, hiểu lòng tốt của em, em cũng là người bị hại, đừng khổ sở.” Dịch Hàn dịu dàng khuyên nhủ cô.

Duy Nhất hơi ngẩn ra, cô cũng là người bị hại?

Như vậy ai là người hại người?

Lãnh Ngạn sao?

Cô nhìn Lãnh Ngạn đứng yên ở bên cạnh mới nhớ tới anh vẫn chẳng may nhúc nhích ở bên cạnh mình suốt nửa ngày, trong lòng đau nhói, lại vô tâm tiếp nhận an ủi của Dịch Hàn, dù sao người ngoài không hiểu rõ được chuyện giữa cô và Lãnh Ngạn.

“Ừ, em không khổ sở, cảm ơn!” Cô lễ phép trả lời, “Dịch Hàn, hôm nay em rất mệt mỏi, muốn ngủ, lần sau nói chuyện tiếp được không?”

“Được, bye bye!” Trong lời nói của Dịch Hàn có chút cô đơn, kết thúc trò chuyện với Duy Nhất.

“Bye bye!” Duy Nhất đặt điện thoại di động xuống, ánh mắt rơi vào phần cơm tối đã lạnh lẽo trên đầu giường.

“Muốn ăn cơm sao? Anh đi hâm nóng cho em!” Lãnh Ngạn bung chén đĩa lên.

“Đợi một chút!” Duy Nhất gọi anh lại, “Anh ăn chưa?”

Lãnh Ngạn xoay người lại cười một tiếng, “Chưa.”

“Tại sao?” Hai hàng chân mày của Duy Nhất nhướn lên.

Lãnh Ngạn không trả lời, xuống lầu hâm nóng thức ăn rồi bung lên cho Duy Nhất, vẫn đặt trên tủ đầu giường, cũng không nói chuyện.

Duy Nhất không nhịn được, “Rốt cuộc anh có ý gì?”

“Anh chỉ muốn ở bên cạnh em.” Lãnh Ngạn ngơ ngác nhìn cô.

Vành mắt Duy Nhất đỏ lên, cái gì cũng không nói được.

“Duy Nhất, em biết, tính tình anh tương đối cố chấp, cũng sẽ không khuyên em, anh không biết nói về chuyện ngày hôm nay như thế nào, chỉ muốn ở cùng em, lúc em muốn tìm gấu tiểu Bố, có anh ở đây... Nhớ lúc chúng ta chưa gặp mặt nhau anh từng nói, anh ở đây, vẫn luôn ở đây. Bây giờ anh chỉ có thể cam kết điều này với em, cho dù sau này phát sinh chuyện gì, anh vẫn luôn ở đây.” Lãnh Ngạn ngây ngốc nhìn cô, nhìn đôi mắt đỏ hoe của cô lăn nước mắt xuống.

Duy Nhất không để ý tới việc lau nước mắt trên mặt, nước nở trách anh, “Ai muốn anh ở đây? Anh không đi ăn cơm ngồi ngây ngốc ở đây làm gì?”

Lãnh Ngạn thấy cuối cùng cô cũng phản ứng lại anh, vui mừng ôm cô vào ngực, “Em không ăn anh cũng không ăn, em làm gì anh đều làm chung với em!”

“Thật là ngốc chết! Nếu có một ngày chúng ta chỉ còn một chén cơm, anh cũng phải nhớ ăn hết, như vậy anh mới có sức lực chăm sóc em! Mới có hơi sức công em về nhà!” Duy Nhất tựa vào trong ngực anh khóc.

“Được, anh sai rồi! Anh sai rồi!” Lãnh Ngạn ôm cô cũng đỏ hai mắt, “Chỉ cần em đừng không để ý đến anh như ngày hôm nay là được, em có thể mắng anh đánh anh, nhưng ngàn vạn lần đừng không để ý đến anh, như vậy anh sẽ không biết nên làm sao!”

“Lãnh Ngạn! Không phải em không để ý đến anh, em không có thời gian hiểu rõ ràng chuyện giữa chúng ta.” Duy Nhất đưa tay vuốt ve cằm anh, râu ngắn ngùn cả vào lòng bàn tay cô, vừa ngứa vừa đau.

Lãnh Ngạn cầm tay cô, mặt úp vào trong lòng bàn tay cô, “Duy Nhất, không cần nghĩ, tự chúng ta hiểu chúng ta không sai là được rồi, cho dù người ta nói như thế nào, chúng ta nhất định phải kiên định, nếu bản thân không thể cho mình lòng tin, còn có tương lai như thế nào? Duy Nhất, đồng ý với anh, cho dù xảy ra chuyện gì, chúng ta vĩnh viễn ở chung một chỗ.”

“Lãnh Ngạn, chúng ta thật sự có thể vĩnh viễn ở chung một chỗ sao?” Hôm nay Duy Nhất cảm thấy con đường phía trước của họ thật mong manh.

“Dĩ nhiên, chúng ta vĩnh viễn ở chung một chỗ, trừ phi anh chết!” Lãnh Ngạn nắm tay cô thề.

“Không cho nói bậy!” Duy Nhất giật mình, bao phủ một dự cảm chẳng lành, cô che miệng anh thì thầm, “Không cho nói bậy, không cho...”

“Không cho nói bậy!” Duy Nhất trái tim tự dưng giật mình, bao phủ một loại dự cảm chẳng lành, nằng che cái miệng của hắn thì thầm, “Không cho nói bậy, không cho. . . .” Trên lưng lại có một tảng lạnh lẽo dâng lên...

Lãnh Ngạn kéo tay cô cười cười, “Vật nhỏ mê tín, nói một chút coi như thật à?”

“Không! Chính là không cho anh nói bậy!” Duy Nhất dính sát anh, trong lòng trống rỗng khó hiểu, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể mất đi anh...

“Được, không nói! Chúng ta ăn cơm trước đã đi!” Lãnh Ngạn chiều theo ý cô.

Duy Nhất vừa bị mây đen chặn ngực, thở dài, “Em ăn không vào.”

“Sao vậy? Anh vô tình nói một câu, để ý như vậy?” Lãnh Ngạn nâng cằm cô lên.

“Không, không phải bởi vì cái này, em nghĩ tiếc từ thiện mấy ngày nữa em gặp người ta thế nào...”

Miền cưỡng xua đi mây đen trong lòng, coi như cô đang lo lắng vấn đề này đi, vốn đây cũng là vấn đề khiến cô lo lắng.

Đêm này sẽ liên quan đến Kỳ Thịnh, tập đoàn Doãn thị và công ty Mặc Toa, cô phải ra mặt, không biết trong bữa tiệc có xảy ra chuyện gì không, cô ứng phó không nổi...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 200: Nên tới không nên tới

“Đây không phải Duy Nhất anh biết!” Lãnh Ngạn giữ chặt bả vai cô, “Bảo bối, có phải gần đây phát sinh nhiều chuyện, em mệt mỏi, sợ?”

Duy Nhất lắc đầu, ánh mắt hoàn toàn mờ mịt, “Em cũng không biết...”

Lãnh Ngạn khẽ sát gò má cô, vuốt ve tóc đen mượt của cô, “Bảo bối, anh biết cùng với anh là uất ức em, em chịu nhiều khổ, nhưng chúng ta không dễ gì mới đi tới hôm nay, mặc kệ người ta nói như thế nào, chúng ta quyết không dễ dàng buông tay. Anh vẫn còn nhớ rõ ban đầu em dùng cảm ký hiệp nghị với anh như thế nào, ngày ngày quấn lấy anh, đưa anh ra khỏi lo lắng, bây giờ anh không sợ, em cũng không thể lùi bước!”

“Lãnh Ngạn!” Duy Nhất ôm chặt cổ anh nước nở nghẹn ngào, “Em biết rõ gần đây biểu hiện của mình không tốt, thiếu sức sống, cũng không đủ rộng lượng, gặp chuyện chỉ muốn trốn tránh, nhưng em cũng không muốn vậy, chỉ có điều e không không chế được bản thân.”

“Cái này cũng không thể trách em, bé ngốc, em mới bao lớn? Cô gái khác bằng em chỉ biết làm nũng khóc nhe, em đã chịu đựng nhiều, phát tiết một chút cũng là thỏa đáng. Chuyện phát triển đến bây giờ, em còn ở bên cạnh anh, anh đã cảm ơn trời đất! Nhớ kỹ một câu nói, dao ngôn chỉ vu trí giả *, em quên sao? Nếu bên ngoài đánh giá không nhận được đáp lại sẽ giống như ném hòn đá vào trong hồ nước, dần dần tự nhiên sẽ lắng yên gió lặng.” Lãnh

Ngan cung chiều hôn nước mắt của cô.

(*) dao ngôn chi vu trí giả: Chỉ những lời đồn không có căn cứ truyền đến tai người thông minh thì không thể tiếp tục truyền nữa, người thông minh thì không lan truyền mấy tin đồn nhảm nhí.

Duy Nhất hít mũi, “Lãnh Ngan, anh thật tốt, cho dù em hung dữ với anh như thế nào anh đều không tức giận, về sau cũng tốt như vậy được không? Em sẽ cố gắng trở lại Duy Nhất dũng cảm hoàn mỹ, nhưng nếu có lúc tính khí trẻ con, tùy hứng, anh cũng dễ dàng tha thứ cho em như bây giờ, bởi vì cho dù em đối xử với anh như thế nào, thật ra trong lòng em yêu anh, anh nhất định phải nhớ!”

Anh cười, nhéo mũi cô, “Ngốc! Anh đương nhiên sẽ không so đo với em! Anh coi lời nói lấy của con nít là thật sao?”

Nước mắt của Duy Nhất lại lăn xuống, nhưng cuối cùng cười, cười đến rạn vỡ, “Chú Lãnh...”

Lãnh Ngan lắc đầu, lại là chú, chỉ có điều, dù sao cũng tốt hơn gọi daddy rồi!

Mặc dù lần này sóng gió tới mạnh mẽ, nhưng cho hai người một cơ hội trao đổi, trải qua lần nói chuyện rõ ràng này, tình cảm của hai người sâu hơn, chỉ có điều, ai trong bọn họ cũng không nghĩ đến, lời lo lắng nói ra hôm nay của nhau lại biến thành sự thật từng cái một trong cuộc sống sau này...

Về công việc bên ngoài, Doãn Tiêu Trác và Tần Nhiên hết sức ép ảnh hưởng của tin tức lần này vì bọn họ, cho nên không lan tràn thêm, truyền thông khác cũng không dám theo đuổi đến cùng.

Như lời Lãnh Ngan từng nói, dao ngôn chi vu trí giả, sau khi hòn đá ném vào trong hồ nước tạo ra gợn sóng, dường như tất cả đã khôi phục về ngoài bình tĩnh...

Vài ngày sau, Mặc Toa cử hành tiệc từ thiện thuận lợi bắt đầu.

Duy Nhất mặc một bộ lễ phục màu trắng, tóc đen búi cao, hiện ra khí chất cao quý trước nay chưa từng có, chỉ có điều, đứng ở trước gương cô căng thẳng đến khẽ phát run.

Lãnh Ngan cũng mặc một bộ lễ phục quý ông màu trắng, ôm lấy cô từ phía sau, “Bảo bối, sao anh cảm giác hôm nay giống như chúng ta mặc đồ cử hành hôn lễ?”

“Vậy đổi bộ khác đi!” Duy Nhất vốn căng thẳng, bị anh nói như thế, còn hơi chột dạ.

“Đổi cái gì mà đổi!” Lãnh Ngan ôm sát cô, “Như vậy rất tốt! Anh còn nợ em một hôn lễ, về sau nhất định bồi thường, anh muốn cho em một hôn lễ sang trọng nhất thế kỷ này.”

“Đừng!” Duy Nhất cong môi lên, “Em tình nguyện anh yêu em một thế kỷ!”

Lãnh Ngan cười khế, “Đó là đương nhiên! Nhóc con dễ dàng thỏa mãn! Đi thôi, cũng sắp đến giờ rồi!”

Duy Nhất kéo tay áo anh, “Lãnh Ngan, chúng ta nhất định phải đi sao? Dù sao có Tiêu và Lôi Đình Ân sẽ đi, nếu không để bọn họ chủ trì là được!”

“Ngốc! Chẳng lẽ cả đời em trốn tránh không gặp người, đây sớm muộn gì cũng phải đối mặt, hơn nữa tiệc từ thiện hôm nay do chúng ta làm nhân vật chính, không, phải nói em là nhân vật chính! Đi thôi! Đừng do dự!” Lãnh Ngan cầm tay cô xuống lầu.

Xe chạy tới hội trường thì khách mời đã đầy trong sảnh, Lôi Đình Ân phát hiện ra họ đầu tiên, mang theo nụ cười cường điệu sau lại u buồn nhàn nhạt đi về phía bọn họ, “Hai chủ nhân nhưng tới trễ, có phải nên phạt rượu trước không?”

Dưới ánh đèn, bộ lễ phục màu trắng của Lãnh Ngan làm nổi anh lên giống như một hoàng tử, mỉm cười đáp lại, “Đang cố hết sức tạo người, không dám uống rượu.”

Lôi Đình Ân xem thường anh, “Ném mặt mũi đàn ông!”

Đang nói chuyện, có người lớn tiếng gọi Duy Nhất, Duy Nhất quay đầu lại, chỉ thấy Mỹ Mỹ và Dịch Khắc bạn trai nước Mỹ của cô, theo đó còn có Dịch Hàn.

“Em mời anh ta sao?” Lãnh Ngan cau mày hỏi.

“Không có!” Duy Nhất lắc đầu, “Có thể Mỹ Mỹ đưa thiệp mời! Bọn họ là bạn bè! Em đi chào hỏi!”

Đội Duy Nhất tránh ra, Lãnh Ngan nhẹ giọng nói với Lôi Đình Ân, “Nhìn thấy không, chính là người đàn ông mặc âu phục màu xanh đậm, cảm thấy kỳ lạ không?”

Lôi Đình Ân xưng là cặp mắt thần nhìn người không sai, híp mắt suy nghĩ một lúc rồi nói ra, “Không sai, quả thật cảm giác là lạ, hơn nữa có cảm giác đã gặp anh ta ở đâu rồi, không nghĩ ra...”

“Tôi cũng có một cảm giác kỳ lạ không giải thích được, chỉ muốn coi anh ta là kẻ địch, nhưng mỗi lần gặp anh ta lại hủy bỏ suy nghĩ của mình, cảm giác

anh ta không giống kẻ địch, tôi cũng không rõ, đã từng quen biết nhiều người như vậy, thì người này cho cảm giác đặc biệt nhất!” Lãnh Ngạn nhấp một ngụm rượu nói.

“Đó là bởi vì cậu quá khấn trương Duy Nhất, sợ anh ta cướp Duy Nhất đi!” Sau lưng, giọng Doãn Tiêu Trác vang lên.

“Thằng nhóc, đã lâu không gặp, lại có thể nghe lén chúng ta nói chuyện!” Lôi Đình Ân nhìn thấy Doãn Tiêu Trác rất vui mừng.

“Đây cũng gọi là nghe lén? Hai người nhìn quá nhập tâm rồi, tôi đi tới hai người cũng không biết, sao ngay cả cảnh giác cũng bị mất! Lãnh Ngạn, khó trách cậu bị đám chó săn theo dõi!” Doãn Tiêu Trác cảnh cáo bọn họ.

Lãnh Ngạn im lặng, “Gần đây thật sự vắng đầu rồi!”

“Anh Ngạn!” Theo một tiếng gọi nũng nịu, Lãnh Ngạn biết là ai tới, không khỏi nhúc nhích đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 201: Nên tới không nên tới 2

“Hôm nay thật là ai cũng tới được, ai mời bọn họ?” Lãnh Ngạn hỏi.

Doãn Tiêu Trác cười hi hi, “Tôi! Chí Dương là bạn bè!”

“Cậu ấy! Biết rất rõ Duy Nhất ghét bọn họ nhất!”

Tuy nói như vậy, nhưng Lãnh Ngạn vẫn quay người chào hỏi Cầu Chí Dương và Cầu Phi Nhi.

Lôi Đình Ân và Cầu Chí Dương không phải rất quen thuộc, chỉ khẽ gật đầu.

“Mấy người đang nói cái gì? Nói náo nhiệt như thế!” Cầu Chí Dương tùy ý hỏi.

Doãn Tiêu Trác cười một tiếng, ánh mắt đuổi theo Dịch Hàn, “Một người thần bí.”

“A! Đại soái ca!” Cầu Phi Nhi khen một tiếng.

Ánh mắt Doãn Tiêu Trác sáng lên, “Đúng rồi, không bằng chúng ta dùng mỹ nhân kế đi! Phi Nhi đợi tí nữa lên thăm dò sâu cạn?”

“Dựa vào cái gì?” Cầu Phi Nhi trừng mắt liếc nhìn anh, lại e sợ nhìn Lãnh Ngạn, “Người ta phải...”

“Được! Em không thể trông cậy vào rồi! Lãnh Ngạn có vợ! Em xếp hàng đợi đến kiếp sau đi!” Doãn Tiêu Trác cố ý xúc phạm cô.

Cầu Phi Nhi bị Doãn Tiêu Trác nói toạc tâm sự, vô cùng khó chịu, dữ tợn trừng mắt nhìn anh.

Lãnh Ngạn lại để ý, đầu chân mày nhướng lên, “Ý kiến hay đó! Để khi khiêu vũ cho Phi Nhi đi do thám!”

“Thật sao! Đi thì đi! Anh Ngạn muốn em làm chuyện gì, em nhất định sẽ đi!” Cầu Phi Nhi đắm đuối đưa tình chăm chú nhìn Lãnh Ngạn.

“Ghe tôm! Đừng háo sắc! Chí Dương, quản em gái cậu cho tốt, đừng ném mặt mũi nhà họ Cầu!” Doãn Tiêu Trác cười nói.

Lúc này Duy Nhất đi tới, làm như không thấy anh em nhà họ Cầu, kéo thẳng Lãnh Ngạn đi, “Sắp bắt đầu, chúng ta đi qua!”

Cầu Chí Dương nhìn bóng lưng hai người, âm thầm cười khò.

Người dẫn chương trình ở trên sân khấu nhiệt tình tuyên bố, “Các nữ sĩ các tiên sinh, các vị khách, các bạn, hôm nay là một ngày rất tốt, công ty Kỳ Thịnh số một của chúng ta cùng tập đoàn Doãn thị hợp tác dựng công trình cho các cô nhi không nơi nương tựa, mà nhân tài mới nổi công ty Mặc Toa cũng tặng lòng nhân ái cho bọn nhỏ, thêm màu sắc cho tuổi thơ của các em, chúng ta nhiệt liệt vỗ tay cho nghĩa cử cao đẹp của ba công ty!”

Sau tiếng vỗ tay như nước thủy triều, người dẫn chương trình tuyên bố, “Xin mời nhân vật chính trong đêm nay của chúng ta, tổng giám đốc công ty Kỳ Thịnh Lãnh Ngạn tiên sinh và tổng giám đốc công ty Mặc Toa cũng chính là phu nhân Lãnh tiên sinh Nhiệm Duy Nhất tiểu thư lên sân khấu!”

Lãnh Ngạn bây giờ hoàn toàn khác ngày trước, ít khi lộ diện nơi công cộng, hôm nay kéo Duy Nhất đi lên vị trí chủ trì, quản anh tị hội *, trai tài gái sắc.

(*) quản anh tị hội: trai gái xứng đôi vừa lứa.

Bởi vì phải lắng nghe bọn họ phát biểu, dưới sân khấu dần yên tĩnh lại, vì vậy, có người thấp giọng bàn luận truyền vào lỗ tai Duy Nhất.

“Này, mấy người nghe chuyện tai tiếng nhà Lãnh Ngạn chưa? Thì ra anh ta còn có một người vợ bị bệnh tâm thần.”

“Sao chưa từng nghe, nghe nói chính vì người phụ nữ trên sân khấu này, Lãnh Ngạn mới bỏ vợ bỏ nhà!”

...

Tay Duy Nhất khẽ run, trái tim đập loạn lên.

Lãnh Ngạn lặng lẽ nắm tay cô, dùng sức nắm chặt, cho cô sức mạnh.

“Tiếp theo mời Lãnh phu nhân nói ý nghĩa của hành động từ thiện lần này!” Người dẫn chương trình giao lại nơi này cho cô.

Lãnh Ngạn vẫn nắm tay cô, để cho cô yên tâm không ít, dùng giọng điệu chậm rãi từ từ nói, “Xin chào các vị, hoạt động lần này của tôi và ông xã cùng với tập đoàn Doãn thị không cố ý đặt ra ý nghĩa, đối với tôi mà nói, chỉ để hoàn thành giấc mộng của tôi. Tôi sinh ra trong một gia đình không trọn vẹn, mẹ nuôi tôi lớn không dễ dàng, miễn cưỡng duy trì ăn mặc, không thể có món đồ chơi nào, từ nhỏ tôi đã rất hâm mộ những đứa bé có đồ chơi, mà tôi chỉ có thể tự làm. Nói thật buồn cười, khi đó mơ ước lớn nhất của tôi chính là có một phòng lớn để chơi đồ chơi. Kết quả tôi rất may mắn, cuối cùng ông xã của tôi giúp tôi hoàn thành giấc mộng này, để cho tôi hiểu được cái gì là hạnh phúc, cho nên tôi chỉ muốn mong đợi của những đứa nhỏ kia sớm trở thành hiện thực! Sớm hạnh phúc như tôi!”

Lời Duy Nhất nói mang theo tình cảm, mọi người nắm bắt được từ trong cảm giác mong lung, bàn luận vừa rồi cũng biến mất không còn thấy bóng dáng.

“Lãnh phu nhân nói rất thẳng thắn rất cảm động, kế tiếp chúng tôi tiến hành nghi thức quyên tặng, sau đó các bạn có thể thỏa sức khiêu vũ, tận tình vui vẻ!” Người dẫn chương trình lớn tiếng tuyên bố.

Sau nghi thức quyên tặng đơn giản, khiêu vũ đã bắt đầu.

Doãn Tiêu Trác đứng bên cạnh Cầu Phi Nhi, không ngừng thúc giục, “Phi Nhi, nhanh đi mời Dịch Hàn khiêu vũ, một mình anh ta đứng đó!”

“Thật sự muốn em đi?” Cầu Phi Nhi khó có thể tin.

“Dĩ nhiên!” Doãn Tiêu Trác khẳng định gật đầu.

Cầu Phi Nhi hừ một tiếng, “Đi thì đi!” Nói xong rồi lác eo đi về phía Dịch Hàn.

Chiều cao của Dịch Hàn không phân cao thấp với Lãnh Ngạn, đứng bên cạnh Dịch Hàn, cô cảm thấy khí thế bức người.

Sau khi ổn định tâm thần, cô lộ ra nụ cười quyến rũ, “Tiên sinh, có thể nhảy một bản không?”

Ánh mắt Dịch Hàn vẫn đuổi theo Lãnh Ngạn và Duy Nhất đang khiêu vũ xoay tròn ở chính giữa sảnh, nghe giọng nói chỉ lạnh lùng lướt qua cô, “Xin lỗi, tôi không khiêu vũ!”

“Tiên sinh, đừng như vậy! Tiên sinh là một quý ông như vậy nhất định không muốn tôi làm tường hoa chứ?” Cô rất thất vọng, tại sao ai cũng không thấy vẻ quyến rũ của cô.

“Xin lỗi, tôi thật sự sẽ không nhảy.” Dịch Hàn cố gắng để bản thân tỏ ra lễ độ.

“Để tôi dạy cho anh!” Cầu Phi Nhi nói xong kéo anh.

Dịch Hàn không ngờ cô lại chủ động như thế, vội vàng rút tay lại, đúng lúc rút ra, Cầu Phi Nhi đứng không vững, rơi vào trong ngực Dịch Hàn, ngồi trên đùi anh.

Dịch Hàn lại giống như bị kinh hãi, cuống quýt đẩy cô cách xa mình.

Cầu Phi Nhi không khỏi mắng to, “Biến thái! Buồn cười, kêu bà cô tới tôi đây cũng không tới nữa!” Nói xong chạy về bên cạnh Cầu Chí Dương.

Dịch Hàn nhìn theo bóng dáng cô, khóe môi hiện lên nụ cười lạnh, thầm nghĩ, “Người càng lúc càng nhiều, trò chơi cũng càng lúc càng thú vị.”

Không ngờ một bản đã xong, sóng người tự động tách ra một con đường, đám người Lãnh Ngạn không biết xảy ra chuyện gì, thuận thế nhìn lại, lập tức anh sợ ngây người, nên tôi luôn sẽ tới!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 202: Sự cố ngoài ý muốn trong bữa tiệc

Điện thoại của Lãnh Ngan đồng thời vang lên

“Thiếu gia, không xong, không thấy Tình Lam!” Trong điện thoại má Tăng rất lo lắng.

“Tôi biết rõ, cô ta đã đến!” Ngoài mặt Lãnh Ngan bình tĩnh như cũ, nhưng trong lòng thì càng ngày càng trầm xuống...

Ngoài sảnh chính, Tình Lam quần áo tùy tiện, tóc quần màu nâu hơi rối có vẻ xốc xếch, mờ thật to mắt nhìn chung quanh, thoạt nhìn đáng vẻ hình như rất kinh hoàng.

Tiếng bàn luận trong đám người lặng lẽ truyền lại, các vị khách nhỏ giọng bàn luận về cô gái xa lạ này, không biết rốt cuộc cô ta là ai.

Duy Nhất đặt tay vào trong lòng bàn tay Lãnh Ngan, “Sao chị ta lại tới?”

“Không biết!” Lãnh Ngan nắm chặt tay cô.

Lôi Đình Ân, Doãn Tiêu Trác còn có Cầu Chí Dương không hẹn mà cùng đi về phía hai người, “Rốt cuộc đây là tình huống gì?”

Lãnh Ngan chậm rãi lắc đầu, trầm giọng nói, “Dẫn cô ta đi.”

Doãn Tiêu Trác và Cầu Chí Dương nhanh chóng đi về phía Tình Lam.

Lúc này Tình Lam vừa lôi kéo khách mời vừa hỏi, “Tôi tới tìm chồng tôi, chị thấy chồng tôi không? Người nào nhìn thấy chồng tôi?”

“Ai là ông xã của cô?” Có khách mời hỏi.

“Chồng tôi là...”

Vừa đúng lúc, Doãn Tiêu Trác và Cầu Chí Dương đi tới bên cạnh cô ta, mỗi người giữ một tay, “Tình Lam, đi theo chúng tôi!”

Tình Lam lại cố gắng giãy giụa, “Đừng! Tôi không đi! Tôi muốn tìm ông xã của tôi! Ngan! Ngan! Anh đang ở đâu?”

Đột nhiên, mắt cô sáng lên, cuối cùng nhìn thấy Lãnh Ngan chuẩn bị rời đi ở lối ra với Duy Nhất, lập tức gào to lên, “Ngan! Lãnh Ngan! Ông xã! Anh đừng đi! Chờ em một chút!”

Đám người xôn xao, thì ra cô chính là bà xã bị điên của Lãnh Ngan trong truyền thuyết!

Lập tức ánh đèn flash cấp tốc, còn có người hiểu chuyện tiến lên giữ chặt Doãn Tiêu Trác và Cầu Chí Dương, đôi tay Tình Lam được tự do, lập tức chạy về phía Lãnh Ngan.

Mà bên kia, cũng có nhóm người chặn Lãnh Ngan và Duy Nhất, phóng viên chen đến trước mặt Lãnh Ngan, “Lãnh tổng, xin hỏi anh có gì muốn nói với chuyện ngày hôm nay không? Người phụ nữ kia thật sự là vợ của anh sao?”

Lãnh Ngan chỉ nắm tay Duy Nhất, vẻ mặt lạnh lùng, Tàn Nhiên dùng thân thể ngăn cách phía trước bọn họ, che chở cho bọn họ rời đi, cũng không ngừng nói với đám người, “Xin lỗi, Lãnh tổng còn có việc, xin nhường một chút.”

“Duy Nhất, nhanh lên một chút, bên này!” Doãn Từ Nhiên mở ra lối đi an toàn, Lãnh Ngan và Duy Nhất cuối cùng đột phá vòng vây, nhanh chóng rời đi.

Nhưng Tình Lam lại bị phóng viên bao vây, từng người hỏi liên tiếp, ánh đèn flash càng hết đợt này đến đợt khác.

“Vị nữ sĩ này, xin hỏi cô là ai? Quan hệ với Lãnh Ngan như thế nào?”

“Cô là phu nhân của Lãnh Ngan sao? Nghe nói cô có bệnh thật sao? Lãnh Ngan vì vậy mà không cần cô nữa sao?”

“Nữ sĩ, tại sao cho tới bây giờ vẫn không nghe đến sự tồn tại của cô?”

...

Tình Lam lại mặt mũi tràn đầy lo sợ nghi hoặc, chỉ nhìn theo phương hướng Lãnh Ngan rời đi rồi lại, “Ngan, không cần đi! Không nên bỏ em lại! Em nhất định ngoan ngoãn nghe lời, em sẽ không đi ra...”

Phóng viên giao hoát đột nhiên hỏi, “Vị nữ sĩ này, mời nói rõ ràng sự tình ra được không? Nói rõ chúng tôi mới có thể giúp cô, quan hệ của cô và Lãnh Ngan là như thế nào?”

Tình Lam vừa nghe lập tức cầm tay phóng viên, “Có thật không? Các người thật sự có thể giúp tôi tìm Ngan về sao? Anh ấy đã rất lâu không về nhà!”

“Nhưng tại sao chúng tôi phải giúp cô đây? Anh ta cũng không phải là gì của cô!” Phóng viên thật sự coi cô bị bệnh tâm thần, từ trong miệng nói lời khách sáo.

Tình Lam âm thầm hà hê trong lòng, ngoài miệng lại nói, “Anh ấy là chồng tôi! Thật! Không tin chị có thể theo tôi về nhìn hôn thú! Nhưng mà anh ấy muốn ly hôn với tôi! Tôi không muốn ly hôn! Ngan!” Nói xong lại khóc.

“Thật sao? Tại sao anh ta muốn ly dị với cô?” Phóng viên tiếp tục hỏi.

“Tôi không biết, anh ấy muốn tôi vâng lời không ra ngoài, tôi không ra, mỗi ngày khóa trong phòng, mỗi ngày chờ anh ấy về, tôi vẫn luôn rất nghe lời, nhưng mà anh ấy không cần tôi nữa, hu hu, tôi không hiểu rõ mình làm sai ở đâu, tôi thật sự rất biết điều...” Tình Lam nức nở.

Phóng viên lập tức hưng phấn, giống như đào được bảo bối, “Cô nói cái gì? Anh ta khóa cô trong phòng? Không cho phép cô đi ra ngoài?”

Tình Lam gật đầu, “Ừ, đúng, bởi vì trong nhà có một em gái tôi, anh ấy sợ tôi hù dọa người ta, nhưng mà tôi đều rất nghe lời, tôi đối xử tốt với em ấy, tại sao anh ấy không tin tôi?”

“Em gái? Là ai? Có phải cô ta không?” Phóng viên giờ hình Duy Nhất trên báo ra.

Tình Lam mừng rỡ, “Đúng rồi! Chính là em ấy! Chị nhận ra em ấy sao? Em ấy nhất định ở chung một chỗ với Ngan! Chị nói với em ấy giúp tôi, muốn hai người trở về đi! Tôi rất hoan nghênh, chỉ cần bọn họ trở lại, khóa tôi lại cũng không sao! Thật sự, Ngan, anh về nhà đi...” Vừa nói vừa khóc.

“Buồn cười!” Phóng viên đầy lòng căm phẫn, “Ở xã hội hiện nay còn chuyện hoang đường như vậy, phu nhân, cô yên tâm, tôi nhất định thay cô chủ trì công đạo! Cần thiết, tôi sẽ nhờ pháp luật trợ giúp vì cô!”

“Hà? Luật pháp trợ giúp? Có ý gì? Các người không được tổn thương Ngan! Tôi chỉ muốn tìm được anh ấy, các người giúp tôi tìm anh ấy là được, được không? Ngan rất tốt, anh ấy đối xử với tôi rất tốt!” Tình Lam kéo tay phóng viên cầu khẩn.

Phóng viên vỗ vỗ tay cô, “Phu nhân, yên tâm đi! Cô có nguyện ý đi theo chúng tôi? Chúng ta nói chuyện cặn kẽ một chút?”

Tình Lam lập tức hoang mang sợ hãi lắc đầu, “Không! Không cần, Ngan sẽ nổi giận! Anh ấy không thích tôi ra ngoài, tôi biết rõ mình có bệnh, sẽ làm mất mặt anh ấy, tôi không được đi ra! Nhưng mà, nhưng mà, hôm nay tôi đã đi ra, làm sao bây giờ? Ngan nhất định đã tức giận, nếu không thì sao anh ấy không đề ý đến tôi mà đã đi! Ngan! Không cần đi! Chờ em một chút! Em sai rồi! Ngan...”

Cô hất tay phóng viên ra khóc đuổi theo hướng Lãnh Ngan biến mất.

Tình hình rơi vào mắt khổng chế, Doãn Tiêu Trác và Cầu Chí Dương bị đám người vây chặt, không cách nào đến gần Tình Lam, chỉ có thể sử dụng điện thoại chỉ huy an ninh.

Lôi Đình Ân mang theo vệ sĩ đột phá tầng tầng bức tường người trở ngại, cuối cùng chen đến bên cạnh Tình Lam, giữ chặt cô, “Tình Lam, đi thôi, chúng ta trở về, trở về chờ Lãnh Ngan.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 203: Ly hôn

Phóng viên vọt tới trước mặt họ, “Xin lỗi, tiên sinh, chúng tôi hoài nghi Lãnh tiên sinh ngược đãi vợ, mời cô nói cho rõ ràng lại được không?”

“Không! Tôi phải đi! Tôi không thèm nghe các người nói nữa, Ngan sẽ nổi giận! Chị lừa tôi, chị không giúp tôi tìm anh ấy!” Trong mắt Tình Lam có tia sáng không dễ dàng phát hiện, theo Lôi Đình Ân đi xuyên qua đám người.

Các phóng viên còn đuổi tận không tha, “Này, Lãnh phu nhân, đợi chút...”

Vệ sỹ mở đường, ngăn cản tất cả mọi người, cuối cùng Lôi Đình Ân mang theo Tình Lam rời đi.

“Lãnh phu nhân, yên tâm, chúng tôi nhất định lấy lại công đạo vì cô!” Cuối cùng, phóng viên lớn tiếng la lên theo bóng lưng họ.

Tình Lam bị Lôi Đình Ân kéo lên xe, đêm đen như mực, cô siết chặt hai nắm tay, đốt ngón tay nổi lên màu xanh, hai mắt khẽ híp lại, thoáng qua vẻ hà hê, đúng là trời cao giúp cô, luật sư đã sớm giao thỏa thuận ly hôn cho cô, khi cô đang bất lực, tự nhiên thiên thời địa lợi nhân hòa, có người vạch trần đàng chuyện Lãnh Ngan lên báo, sao cô lại không mượn chút gió đông này làm ồn ào lên đây?

Mà sau cửa sổ đen thui nào đó trên tầng hai, người đàn ông mặc âu phục màu xanh thẫm, bụng một ly rượu, yên lặng nhìn chăm chú tất cả, tư thế quan sát thế giới, giống như anh là chúa tể vũ trụ, chỉ có điều, nhìn về nơi xa xe hơi mà Tĩnh Lam bị ép vào dần biến thành điểm nhỏ trong bóng tối, trong lòng mãnh liệt đau đớn...

“Choang!” Là âm thanh ly rượu rơi từ trên tầng hai xuống, tráng lệ rơi rụng sau vỡ nát, bóng dáng sau cửa sổ cũng không còn thấy đâu trong nháy mắt...

Chuyện xảy ra tối nay nằm ngoài dự kiến rồi, nhưng hình như, tất cả đều là tất nhiên, có nhân tất có quả...

Trên đường rời đi, Lãnh Ngạn đưa Duy Nhất về “Xuân về hoa nở”, trước khi xuống xe, tay Duy Nhất phủ lên tay anh, “Lãnh Ngạn, trở về sớm chút, em chờ anh.”

Tay Lãnh Ngạn lật lại, giữ chặt tay cô, sau khi lặng lẽ nhìn thẳng vào mắt, ôm thật chặt, “Ừ, đừng lo lắng. Nhớ, cho dù ai hỏi em cái gì, em đều trả lời không biết.”

“Được!” Duy Nhất nhìn anh chằm chằm, đột nhiên gần sát anh, ấn lên môi anh một cái hôn, “Lãnh Ngạn, em yêu anh!”

Trong đêm tối, dưới ánh trăng cô nói ra lời thâm tình kiên định.

Anh hơi ngần ra, đáp lại êm ái mà từ tốn, “Anh cũng yêu em!”

Cô cười, mở cửa xe xuống xe, nhẹ nhàng vẫy tay, “Em về nhà trước, chờ anh.”

Anh mỉm cười lại, kiên trì nhìn cô mở cửa vào nhà rồi mới lái xe rời đi, trong lòng ấm áp...

Sau rèm cửa sổ, Duy Nhất đưa mắt nhìn anh đi xa, ôm lấy ngực thề với bản thân, “Lãnh Ngạn, em sẽ không để anh cho anh thất vọng...”

Chỉ cần yêu lẫn nhau, không có gì đáng sợ...

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Nhà cũ nhà họ Lãnh.

Lôi Đình Ân canh chừng Tĩnh Lam một tác không rời, cuối cùng Lãnh Ngạn chạy tới, khi bóng dáng của anh xuất hiện ở cửa thì Tĩnh Lam lộ vẻ mặt sợ hãi, theo bản năng lui về sau co lại.

Lãnh Ngạn đứng nghiêm bên cạnh cửa, nhìn chăm chăm cô ta, dưới ánh mắt của anh mắt Tĩnh Lam lóe lên.

Mắt nhìn thẳng vào mắt như vậy kéo dài mấy phút, má Tăng chảy nước mắt đi tới, “Thiếu gia, xin lỗi, tôi không để ý tốt Tĩnh Lam.”

Lúc này Lãnh Ngạn mới thu hồi ánh mắt lạnh lẽo của mình, chậm rãi đi về phía Tĩnh Lam.

“Ngạn... Xin lỗi, em... Chỉ không muốn... Em thật sự... Yêu anh, em không cố ý quấy rối...” Tĩnh Lam đánh đòn phủ đầu, nước mắt bắt đầu rơi xuống, có vẻ điềm đạm đáng yêu.

Tư thế đi tới của Lãnh Ngạn có vài phần u ám, Lôi Đình Ân sợ cậu ta kích động, ngăn trước mặt, “Tĩnh táo, tình thế trước mắt gây bất lợi cho cậu.”

Lãnh Ngạn đẩy Lôi Đình Ân, giọng nói bình tĩnh khác thường, “Đình Ân, tôi sẽ không kích động, tôi chỉ muốn nói chuyện với cô ta một lúc, má Tăng cũng ở đây, tất cả mọi người ở đây, vừa đúng! Đều ngồi xuống đi!”

“Ngạn...” Tĩnh Lam yếu ớt gọi tên anh.

Lãnh Ngạn ngồi đối diện cô ta, ánh mắt quét một vòng trên mặt mọi người sau dừng lại trên con người đầm nước của Tĩnh Lam, hờ hững nói: “Rốt cuộc cô còn định giờ trò gì?”

Nước mắt của Tĩnh Lam rơi xuống trong nháy mắt, “Ngạn, sao anh nói như vậy? Em không giờ trò...”

“Vậy tại sao luật sư đưa giấy thỏa thuận ly hôn cho cô mấy ngày, cô còn không ký?”

Nếu như nói Lãnh Ngạn đã từng có mấy phần thương hại cô ta, chuyện ngày hôm nay thật sự khiến nhận thức của anh về Tĩnh Lam tăng thêm một bậc.

Tĩnh Lam cúi đầu, “Em... Em thật sự không muốn ly hôn...”

“Lấy thỏa thuận ra! Ký tên! Nếu cô còn muốn sau ly hôn lấy được một chút bồi thường!” Lãnh Ngạn càng ngày càng không nể mặt.

Lôi Đình Ân đột nhiên đứng dậy, đi tới bên cạnh, rỉ tai, “Lãnh Ngạn, lúc này tôi khuyên cậu chính là không nên ép cô ta ly hôn thì tốt hơn, như vậy quá bất lợi cho cậu, cô ta yếu thế.”

Lãnh Ngạn cười lạnh, “Yếu thế? Đình Ân, chúng ta thật sự xem thường cô ta, không biết cô ta có bao nhiêu thông minh, thủ đoạn cao siêu lắm!”

“Cho dù như thế nào, trong dư luận xã hội cô ta yếu thế!” Lôi Đình Ân nhỏ giọng cảnh cáo.

“Tôi hiểu! Chỉ có điều, chẳng lẽ anh cho rằng tôi bây giờ, tôi có hay không buộc cô ta ly hôn thì vẫn còn cơ hội thay đổi dư luận xã hội sao?” Lãnh Ngạn hỏi ngược lại.

Lôi Đình Ân im lặng, khẽ lắc đầu, ghé vào lỗ tai Lãnh Ngạn nói thầm lần nữa, “Cậu điên rồi, ly hôn vào lúc này, nếu cô ta đâm chọc, nếu cô ta không chịu, chỉ sợ sẽ nhanh chóng bức bách cậu giao phần lớn tài sản cho cô ta, cậu cam lòng sao?”

“Đình Ân, bây giờ cái gì tôi cũng không quan, chỉ cần tự do! Tri hoãn thêm nữa càng khiến tôi không rời khỏi lo lắng được!”

Anh kiên định dứt khoát, lên lầu lấy thỏa thuận ly hôn xuống, ném trước mặt Tĩnh Lam, “Ký đi!”

“Em không!” Tĩnh Lam rung rung nhìn anh.

“Má Tăng!” Lãnh Ngạn nhú mày.

Má Tăng thờ dài, lau nước mắt đi tới bên cạnh Tĩnh Lam, túm lấy tay con gái, cầm bút, “Tĩnh Lam, ký thôi...”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 204: Bóng ma

Một khi Lãnh Ngạn hạ quyết tâm làm chuyện gì, không ai có thể xoay chuyển, Tĩnh Lam rất rõ ràng điểm này, giống như nhiều năm trước khi anh quyết định đi Nhật Bản, cho dù ai khuyên cũng vô dụng.

Tĩnh Lam biết rõ, cho dù hôm nay mình không ký tên, như vậy ngày mai thỏa thuận ly hôn này vẫn sẽ trở thành hiện thực, điểm này, Lãnh Ngạn anh ấy làm được.

Cô không khỏi gào khóc, tay cầm bút khẽ run, trải qua đắn đo, cuối cùng ký tên của mình trên thỏa thuận, sau đó vứt bút gục đầu vào đầu gối khóc thút thít.

Lãnh Ngạn cầm bản thỏa thuận, đi tới trước mặt má Tăng, đột nhiên quỳ phịch xuống, đôi mắt ửng đỏ, “Má Tăng, xin lỗi, tôi xin lỗi má, không ngờ chuyện biến thành như vậy.”

Má Tăng chảy nước mắt đỡ anh, “Thiếu gia, nên nói xin lỗi là tôi, tôi vốn chính hy vọng cậu ly hôn rồi tái hôn với Nhiễm tiểu thư, nhưng cậu đứa nhỏ ngốc này...”

Lãnh Ngạn liếc nhìn Tĩnh Lam, nói tiếp, “Má Tăng, cuộc sống sau này của má và Tĩnh Lam sẽ do tôi phụ trách, tôi sẽ chăm sóc Tĩnh Lam cả đời, coi cô ấy như em gái ruột.”

Má Tăng khóc gật đầu, “Tôi biết rõ, tôi biết rõ thiếu gia là cậu bé ngoan, cậu đi đi, ở đây lâu sẽ khiến thiếu phu nhân lo lắng.”

Lãnh Ngạn chậm rãi đi đến bên cạnh Tĩnh Lam, đứng thẳng một lúc, cuối cùng nói ra một câu, “Tĩnh Lam, xin lỗi.”

Trả lời anh chỉ có tiếng khóc uất ức của Tĩnh Lam, cuối cùng, Lãnh Ngạn cầm bản thỏa thuận rời đi, Lôi Đình Ân đuổi theo, sau lưng, tiếng khóc Tĩnh Lam dần ngừng lại, nhìn theo phương hướng bọn họ rời đi, trong ánh mắt tràn đầy oán hận, chuyện sẽ không kết thúc dễ dàng như vậy...

“Tĩnh Lam, chúng ta lên trên nghỉ ngơi thôi!” Má Tăng đỡ lấy con gái vẫn loang lổ nước mắt trên mặt.

Tĩnh Lam hất tay bà ra, tròn mắt lại, “Bà rốt cuộc là mẹ của ai? Đối xử với anh ấy còn tốt hơn tôi? Thật hoài nghi anh ấy có phải con riêng của bà không!”

Chỉ nghe “Bốp” một tiếng, má Tăng tát một bạt tai lên mặt Tĩnh Lam, “Cần rồi! Có kiểu nói chuyện với mẹ như vậy sao? Mẹ đối xử không tốt với con? Đối xử không tốt với con sẽ giúp con giấu nhiều chuyện như vậy? Trong lòng mẹ thật hổ thẹn!”

“Đánh đi! Đánh đi! Đánh chết tôi đi bà sẽ không phụ lòng nhà họ Lãnh rồi! Nói cho bà biết, tôi sẽ không bỏ qua như vậy!” Tĩnh Lam che mặt, khóc chày lên lầu.

Lãnh Ngạn và Lôi Đình Ân lái xe chạy trên đường núi quanh co rời đi, trên đường lại gặp xe của Cầu Chí Dương.

Lãnh Ngạn dừng xe hỏi, “Lúc này cậu tới làm gì?”

“Để tôi xem một chút, lo lắng cho cậu chứ sao!” Cầu Chí Dương nhướn mày nhếch lên nụ cười quyến rũ mờ ám

Sắc mặt của Lãnh Ngạn cứng nhắc, “Cậu phản ứng như vậy, tôi sẽ có hai ý tưởng, một là cậu ở đây hà hề, cái khác cậu là gay, mà cả hai tôi đều không thích.”

“Này, không phải chứ, vì một phụ nữ, tình anh em cũng không cần?” Nụ cười của Cầu Chí Dương động lại, thay vào bộ mặt như ăn mướp đắng

Lãnh Ngạn đập cần ga, xe lái thẳng qua bên cạnh người cậu ta mà đi, lúc Lôi Đình Ân đi theo sau thì cười lễ độ với Cầu Chí Dương ở trong xe, “Cậu ấy không phải hạng người như thế, chỉ có điều tâm tình không tốt.”

Cầu Chí Dương cũng gật đầu mỉm cười, “Tôi biết rồi, chỉ muốn giúp cậu ấy.”

Lôi Đình Ân cười tiếp, “Tôi cũng vậy! Chỉ có điều, về sau không cần tới đây, bây giờ cậu ấy không ở đây.” Rồi sau đó quay cửa xe, theo ánh đèn xe Lãnh Ngạn rời đi.

Cầu Phi Nhi trong xe bĩu môi, “Anh, kêu anh nhanh qua đây, anh không chịu, kết quả không đuổi kịp Lãnh Ngạn ở nhà họ Lãnh, hại em ngay cả thời gian nói một câu với anh ấy cũng không có!”

Cầu Chí Dương im lặng, gõ đầu em gái, “Rốt cuộc đầu óc em làm từ cái gì? Chẳng lẽ em cảm thấy em và Lãnh Ngạn còn có hy vọng?”

“Tại sao không? Thì ra Lãnh Ngạn còn có bà xã? Trước kia em không biết! Anh ấy sẽ vì Duy Nhất mà ly hôn với bà xã, vậy tại sao sẽ không vì em mà ly hôn với Duy Nhất?” Cầu Phi Nhi khẳng khái một mực.

Cầu Chí Dương lắc đầu, “Em đúng là ngu ngốc! Về sau không cho phép ôm ảo tưởng với Lãnh Ngạn! Đứng rồi, vừa rồi trong bữa tiệc em đi thăm dò Dịch Hàn, tìm hiểu được kết quả gì chưa?”

Cầu Phi Nhi chép miệng, “Người đó đúng là thần kinh, tuyệt đối không hiểu thương hương tiếc ngọc, em thiếu chút nữa bị ngã xuống mà anh ta còn đẩy em ra! Trái tim cứng rắn, cứng như chân anh ta!”

Cầu Chí Dương bị lời nói của em gái bảo bối chọc cho tức cười, “Đây gọi là ví dụ gì? Trái tim cứng rắn như chân?”

“Vốn là vậy! Lúc em ngã xuống té trên đùi anh ta, thuận tay chống lên chân anh ta, vốn cứng rắn!” Cầu Phi Nhi giải thích.

“Em chỉ nói hươu nói vượn! Cả ngày lẫn đêm thần kinh đập mạch, về sau thực nữ một chút cho anh, đừng ném mặt mũi nhà họ Cầu!” Cầu Chí Dương không nhịn được trách cứ em gái.

“Stop! Nhà họ Cầu chúng ta chưa đủ mất mặt? Còn đến phiên em mất thể diện?” Cầu Phi Nhi xem thường, liếc xéo anh.

Mà Lãnh Ngạn đã sớm lái ô tô rời đi bởi vì anh em nhà họ Cầu mà nghĩ ra một chuyện, lập tức gọi điện thoại cho mẹ Cầu Chí Dương, “Alo, dì à, là cháu, Lãnh Ngạn.”

“Lãnh Ngạn à? Đã trở về còn có việc gì sao?” Nhà họ Cầu và nhà họ Lãnh là quen biết nhiều đời, Cầu phu nhân có ấn tượng rất tốt với Lãnh Ngạn.

“Vẫn là chuyện kia, cháu cảm thấy không đơn giản, có thể lần này hơi khó giải quyết, vẫn phiền dì hỗ trợ.” Trực giác Lãnh Ngạn cho biết, mặc dù đã ly hôn, nhưng tai họa về sau còn vô cùng...

Cầu phu nhân đáp ứng rất sáng khoái, “Yên tâm đi, chỉ cần dì giúp được, dì nhất định sẽ làm hết sức!”

“Có những lời này của dì, cháu yên tâm, lần này cháu sơ suất quá, đánh giá thấp Tĩnh Lam.”

Cầu phu nhân cười khẽ một tiếng, “Đàn ông đó, ở cửa ải này nhất định phải đi ổn, dì không biết nên nói như thế nào với cháu, thôi, nếu chuyện đã xảy ra, hối hận nữa cũng vô dụng, chúng ta hết sức bỏ cứu * thôi!”

(*) bỏ cứu: dùng các biện pháp để uốn nắn, sửa chữa, xoay chuyển tình hình bất lợi; nghĩ cách để khuyết điểm không gây ra ảnh hưởng.

“Vậy cảm ơn dì, quá muộn, quấy rầy dì, ngủ ngon!”

“Ngủ ngon.”

Lãnh Ngạn đặt điện thoại di động xuống, trong lòng giống như bị chặn tảng đá, thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, chạy về xuân về hoa nở.

Về nhà! Cô nhóc còn đang đợi anh!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 205: Bắt giữ

Xa xa, đã nhìn thấy nóc căn nhà tên xuân về hoa nở, từ góc nhìn của anh, mỗi gian phòng đều sáng đèn, mỗi một chup đèn giống như ngôi sao, sưởi ấm trái tim lạnh lẽo của anh trong đêm thu, chỉ dẫn phương hướng cho anh.

Anh không khỏi cười than thở, anh không trở lại, chẳng lẽ cô nhóc này sợ sao? Bật nhiều đèn như vậy?

Tăng tốc độ xe, mấy giây sau, đã đến nhà bọn họ.

Không thể chờ đợi nhảy xuống xe, không thể chờ đợi mở cửa, lại phát hiện Duy Nhất co rúc trên ghế sa lon ngủ thiếp đi, ôm đệm dựa thật to, không có cái gì đắp trên người.

Anh nhíu nhíu mày, đúng là cô nhóc không tự chăm sóc mình!

Vì vậy khẽ đóng cửa, nhẹ nhàng đi tới bên cạnh cô, lại nhẹ nhàng ôm cô lên...

Nhưng mặc dù anh rất cẩn thận, Duy Nhất vẫn tỉnh, phản ứng đầu tiên chính là túm lấy áo sơ mi của anh, “Cuối cùng trở lại! Em lo lắng chết rồi!”

Lãnh Ngan ôm cô tiếp tục lên lầu, “Lo lắng cái gì? Lo lắng anh bị cướp?”

“Đúng vậy! Em sợ anh bị cướp sắc!” Thấy anh trở lại, Duy Nhất không quan tâm gì nữa, trong lời nói cũng hoạt bát hơn.

“Tại sao không hỏi anh đi đâu, làm chuyện gì?” Lãnh Ngan cảm thấy tối nay cô hơi lạ, lúc đưa cô trở lại cũng không hỏi đã trễ vậy anh còn đi đâu.

Duy Nhất khẽ lắc đầu, “Lãnh Ngan, đến giờ em còn không tin anh sao? Em nghĩ để cho anh đau đầu đầu chính là chuyện của hai chúng ta? Anh trừ vôi vãi chuyện này còn có gì khác chứ?”

“Trái lại rất thông minh! Nhưng anh muốn sửa một sai lầm của em! Anh tuyệt đối không thấy nhưc đầu chuyện của hai chúng ta, anh cảm thấy hạnh phúc!” Lãnh Ngan cười nói, “Hơn nữa, em đoán xem anh mang theo cái gì trở lại?”

“Cái gì?” Bất chợt đã đi tới phòng ngủ, Duy Nhất có một dự cảm, cũng không dám nói ra.

Lãnh Ngan đặt Duy Nhất lên giường, sau đó lấy thỏa thuận ly hôn ra, “Em xem, anh tự do!”

“Thật?” Duy Nhất vui mừng quá đổi, suy đoán của cô không sai! Cảm nhận thỏa thuận như cảm bảo bối nhìn qua nhìn lại, “Vậy tiếp theo có phải em nên ly hôn không?”

“Đúng! Tiếp sau đó chính là chúng ta chính thức kết hôn! Anh còn nợ em một tuần trăng mật, lần này chúng ta hưởng tuần trăng mật chân chính, em muốn đi đâu?” Lãnh Ngan nhìn cô vui vẻ, mình cũng thật vui mừng.

Duy Nhất suy nghĩ kỹ một lát, “Em cũng không biết đi đâu, thật ra thì đi nơi nào cũng vậy, chỉ cần chúng ta ở chung một chỗ, mỗi ngày đều là trăng mật.”

Sự thật quả thật như thế, bọn họ yêu nhau quá gian nan, chỉ cần về sau có thể sống yên ổn, trải qua ngày bình bình thản thản, chính là hạnh phúc lớn nhất...

“Thật sao?” Lãnh Ngan cười đến mặt mờ, “Vậy hôm nay chúng ta bắt đầu trăng mật!”

Nói xong vui đùa trên cổ cô, hít mùi thơm cơ thể đặc biệt của cô, mút da thịt mềm mại của cô.

Duy Nhất nhanh chóng chìm đắm trong tình cảm dịu dàng của anh, theo nụ hôn ngày càng nhiệt liệt của anh, tình cảm khó kiềm chế...

Lúc tình nồng nàn, Duy Nhất đưa tay trắng như tuyết ra tắt đèn, Lãnh Ngan ngăn cản cô, nhỏ giọng nói khẽ, “Đừng, bảo bối, anh muốn nhìn em...”

Duy Nhất mặc cỡ đồ bùng mật, dần chìm ngập trong nhiệt tình của anh...

Đội tất cả sóng êm gió lặng, anh ôm lấy cô mỏng nhẹ, “Bảo bối, lần này nhất định phải có bé cưng!”

Vẫn còn đang vui sướng cho dư âm chìm nổi, Duy Nhất ngượng ngùng ni non, “Anh có nắm chắc không?”

“Có! Anh đã tính! Hơn nữa anh muốn con trai!” Lãnh Ngan có chút hài lòng.

“Tại sao trọng nam khinh nữ?” Duy Nhất hơi không vui, nếu là con gái thì làm thế nào?

Hai mắt Lãnh Ngan trở nên sâu xa, “Đương nhiên anh có lý do của anh! Chỉ có điều, quan trọng nhất chính là anh đã bị một cô bé làm phiền, thêm một

nữa, anh sẽ không chịu nổi!” Anh lại cười đùa.

“Có con gái? Ở đâu? Chẳng lẽ anh và Tĩnh Lam...” Duy Nhất gạt mình không ít.

“Bé ngốc!” Lãnh Ngan chọc chọc mũi cô, “Không phải em giống như bé gái sao? Đủ một nhọc rồi!”

“Nói bậy!” Mặt Duy Nhất đỏ hơn, dưới ánh đèn ấm áp màu quả quýt, giống như một đóa hồng đỏ, tỏa ra mùi thơm ngào ngạt.

Lãnh Ngan nhìn cô, say mê thật sâu, nghĩ tới đèn, không khỏi hỏi, “Tại sao bật toàn bộ đèn vậy? Anh không ở nhà nên sợ? Nếu không vẫn cứ mời mấy người giúp việc và bảo vệ nhé?”

“Không phải sợ!” Khuôn mặt nóng bỏng của Duy Nhất dính lên lồng ngực trần trụi của anh, “Chính là em đang chờ anh, lúc anh lái xe về, có thể nhìn thấy nhà bật đèn từ xa thật xa, cần phải hiểu em đang đợi anh.”

Ấm áp trong lòng Lãnh Ngan bắt đầu tuôn ra, càng ôm chặt Duy Nhất thêm, mỗi lướt qua tóc mai của cô, thì thảo nhỏ nhẹ, “Bảo bối, anh yêu em, yêu em...”

Mấy ngày kế tiếp, Lãnh Ngan đều ở nhà giải quyết công việc, tư liệu phỏng vấn trực tiếp của phóng viên trong bữa tiệc cũng không công bố với công chúng, điều này khiến anh thấy hơi kỳ quái, anh cũng không cố ý đi đề xướng, khiến anh có dự cảm, khả năng hậu quả càng nghiêm trọng hơn...

Cho đến khi luật sư gọi điện thoại cho anh...

Người cuối cùng không thể một tay che trời, ngay cả Lãnh Ngan anh thần thông quảng đại hơn nã, có một số việc cũng không thể làm gì được, sức mạnh tiền bạc cũng không phải vô hạn...

Sau khi anh và mẹ Cầu Chí Dương thương lượng mấy lần, anh cũng chuẩn bị tốt nhất tất cả, hơn nữa lặp đi lặp lại nhiều lần dặn dò Duy Nhất, cho dù ai hỏi chuyện gì giữa bọn họ, Duy Nhất đều chỉ có thể trả lời không biết.

Những lời này, Lãnh Ngan đã dặn cô ba lượt, Duy Nhất hiểu tầm quan trọng của nó, chỉ có điều, sao không nhìn thấu được ánh mắt của Lãnh Ngan...

Cuối cùng, buổi sáng ngày nào đó, khách không mời mà đến nhấn chuông cửa “Xuân về hoa nở”, Duy Nhất mở cửa, thấy hai vị cảnh sát.

Cảnh sát khẽ chào, “Xin chào, xin hỏi Lãnh Ngan tiên sinh có ở đây không?”

“Anh ấy...” Duy Nhất không biết cảnh sát tới làm gì, do dự có cần nói dối không.

“Tôi đây!” Lãnh Ngan lại tự đi ra.

“Lãnh tiên sinh, anh có liên quan đến một án trùng hôn, chúng tôi có lệnh bắt anh.”

Duy Nhất kinh hãi, “Lãnh Ngan, làm sao bây giờ?”

Lãnh Ngan vẫy tay áo, “Không có việc gì, đừng lo lắng, nhớ lời anh nói với em.”

“Xin hỏi vị này là Nhiệm Duy Nhất tiểu thư sao?” Cảnh sát lại hỏi.

“Đúng vậy.” Duy Nhất gạt đầu.

“Mời theo chúng tôi về hỗ trợ điều tra.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 206: Bí ẩn?

Thì ra phóng viên phỏng vấn Tĩnh Lam trong bữa tiệc từ thiện thật sự vì cô ta mà nhờ luật pháp trợ giúp, trải qua điều tra nhiều phương diện sau đó dẫn tới tố tụng.

Không chỉ kiện anh dưới tình huống đang có vợ lại công khai ở chung với Duy Nhất còn xưng hô vợ chồng với bên ngoài, hơn nữa còn kiện anh nhốt vợ quanh năm, không sinh hoạt tình dục với vợ, kiện anh ngược đãi vợ; đồng thời, kiện anh dùng mách khỏe ép buộc vợ ly hôn thành cầu tòa tuyên thỏa thuận ly hôn vô hiệu; cuối cùng còn nhắc tới Lãnh Ngan coi rè luật pháp, lấy thân phận Lãnh Dực đã chết để kết hôn với Duy Nhất, trốn trùng hôn.

Như vậy, ngoại trừ Tĩnh Lam thỉnh cầu thỏa thuận ly hôn vô hiệu ra, còn nói tất cả tài sản đứng tên Duy Nhất, gồm có một biệt thự mô hình nhỏ “Xuân

về hoa nở” ven biển cùng công ty Mặc Toa đều do Lãnh Ngạn đưa cho Duy Nhất khi ở chung, vì vậy thỉnh cầu trả lại toàn bộ.

Duy Nhất dễ dàng làm theo dặn dò liên tục của Lãnh Ngạn, trả lời “Không biết” với tất cả các câu hỏi.

Vẫn không biết Lãnh Ngạn đã kết hôn, không biết chữ ký trên thỏa thuận kết hôn là Lãnh Dực...

Cho nên, cô được thả ra nhanh chóng.

Lúc này cô mới hiểu được nguyên nhân Lãnh Ngạn muốn cô nói không biết là gì, nếu cô biết rõ Lãnh Ngạn đã có vợ mà vẫn ở chung với anh, như vậy ngay cả cô cũng có trách nhiệm rồi...

Vụ án này vốn rất nhỏ, nhưng bởi vì nhân vật chính là Lãnh Ngạn và Duy Nhất, cho nên khiến khắp xã hội chú ý, thêm nữa phóng viên trắng trợn tô vẽ, mặc dù tòa án xử Duy Nhất không có trách nhiệm, nhưng dư luận khiển trách vẫn đầy trời mà đến.

Trong dư luận xã hội, Duy Nhất thành người thứ ba phá hư gia đình người ta, Lãnh Ngạn trở thành người chồng hoàn toàn hung ác, có mới nói cũ không nói, còn ngược đãi người vợ bệnh tâm thần, điều này khiến anh trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Hướng phát triển của dư luận nhanh chóng ảnh hưởng đến sự nghiệp công ty bọn họ.

Bởi vì Duy Nhất là người phát ngôn của hạng mục mới giữa Kỳ Thịnh và tập đoàn Doãn thị, rất nhiều quảng cáo trên đường đều có ảnh chụp trên diện rộng của cô, nhưng trong một đêm, trong hình bị dội nước bẩn hoặc bôi mực đậm, đủ lời khó nghe lần lượt xuất hiện trên quảng cáo.

Đồng thời, nghĩa cử từ thiện của ba công ty cũng bị dư luận phê bình giả nhân giả nghĩa, tự dất vàng lên mặt mình.

Bởi vì hạng mục kinh doanh của Mặc Toa lấy đồ chơi làm chủ, mà nhóm khách hàng mua đồ chơi chủ yếu là đứa bé, có người nói phụ nữ không biết vô liêm sỉ như vậy không xứng thiết kế đồ chơi cho đứa nhỏ như thiên sứ, một vài báo nhỏ lấy lòng người bắt đầu khơi xướng tẩy chay sản phẩm của công ty Mặc Toa, thành quả kinh doanh của Mặc Toa nhanh chóng trượt dốc trong vài ngày, thậm chí rất nhiều khách hàng rút đơn hàng.

Hậu quả như thế chính là, cổ phiếu của Kỳ Thịnh, tập đoàn Doãn thị và công ty Mặc Toa nhanh chóng tụt xuống.

Duy Nhất vừa phải xem xét công ty lại phải chú ý đến vụ án, lập tức mệt mỏi không chịu nổi.

Cũng may có Doãn Tiêu Trác một vai gánh vác hai công ty tập đoàn Doãn thị và Kỳ Thịnh, Lôi Đình Ân cũng trở về Mặc Toa giúp đỡ, quan trọng hơn chính là, Cầu Chí Dương tích cực chạy vạy vì chuyện của Lãnh Ngạn.

Mà không biết Cầu Chí Dương thông qua cách gì, tòa án phán quyết xuống bác bỏ tố tụng, thỏa thuận ly hôn hữu hiệu.

Duy Nhất mừng rỡ, lúc từ tòa án về nhà cùng Lãnh Ngạn cũng thay đổi thái độ với Cầu Chí Dương, “Mặc kệ như thế nào, vẫn phải cảm ơn anh vì chuyện này, về chuyện của chúng ta, sau này hãy nói.”

Cầu Chí Dương cười khổ, “Giữa chúng ta có thù sâu oán nặng gì? Sao anh không nhớ rõ?”

“Cầu Chí Dương, đừng tưởng rằng lần này vì anh giúp Lãnh Ngạn nên tôi không so đo chuyện đã qua, tôi lớn lên dưới sự bắt nạt của anh không tính sao? Cái chết của mẹ tôi không liên quan đến nhà họ Cầu các người sao?” Nhắc tới quá khứ, Duy Nhất hơi kích động.

Cầu Phi Nhi ở bên cạnh nói thầm, “Thôi đi, tốt bụng không được báo lại! Nhà tôi vì vụ này bỏ ra bao nhiêu? Anh tôi thích cô bao nhiêu năm đều uống công, cô, còn có Lãnh Ngạn, đều là người lạnh lùng không biết tốt xấu!”

Cô nghĩ tới tình cảm yêu thương nhiệt tình của mình với Lãnh Ngạn không thể có báo đáp, trong lòng ê ẩm, xoa người nói với Cầu Chí Dương, “Anh, sao hai chúng ta mạng khổ vậy? Cố tình gặp gỡ hai người kia!”

“Đủ rồi, đừng nói!” Cầu Chí Dương thấy tâm sự mình che giấu nhiều năm bị vạch trần ra, hơn nữa còn vạch trần ngay trước mặt Lãnh Ngạn, trên mặt không nhịn được.

Duy Nhất lại bị giật mình, thế nào cũng không thể nào tin lời Cầu Phi Nhi nói, “Cô... Cô nói cái gì? Cầu Chí Dương anh ta...”

“Không sai! Lòng tốt mà bị coi như đồ vứt đi!” Cầu Phi Nhi liếc nhìn cô. “Lại nói, không phải cha tôi cũng đã chết sao? Tìm ai truy cứu trách nhiệm? Nếu không phải bởi vì các người, cha tôi sẽ chết sao?”

Lời Cầu Phi Nhi chọc giận Duy Nhất, vốn bởi vì Lãnh Ngạn không có chuyện gì tâm tình cô thật tốt thành lửa giận ngút trời, quát Cầu Phi Nhi, “Cha của cô là đồ cận bã! Chết là đáng đời! Đáng thương là mẹ tôi, rõ ràng là người bị hại còn vô duyên vô cớ ngoài ý muốn, chính là người nhà các người hại chết mẹ tôi! Là người cha cận bã kia của các người làm hại!”

“Duy Nhất! Đừng nói nữa!” Lãnh Ngạn vẫn yên lặng không lên tiếng cắt đứt lời Duy Nhất, kéo tay của cô đi.

Duy Nhất hất tay của anh ra, đòi mục tiêu, “Sao anh không để em nói, vốn chính là như vậy! Anh không nhớ sao? Không nhớ để em mắng anh em của anh sao? Là anh ta thiếu ăn uống!”

“Được rồi! Trở về!” Kể từ khi bọn họ thật lòng yêu nhau đến nay, đây là lần đầu tiên Duy Nhất thấy Lãnh Ngạn dùng giọng điệu này nói với cô, hình như vô cùng không kiên nhẫn.

“Anh có ý gì?” Duy Nhất thế nào cũng nghĩ không thông, trước mấy ngày khi anh mở phiên tòa, cô bồn ba mặt nhọc, kết quả chẳng những không hề nhận được nửa câu khen ngợi, cũng bởi vì đôi lời mà bị anh ghét bỏ.

Cô nổi giận dùng ngón tay vuốt theo chuẩn bị tiếp tục lý luận với anh, kết quả ngây dại ở bãi đậu xe.

Không biết một nhóm người từ đâu tới, chen lấn đẩy trong bãi đậu xe của tòa án, rồi rít kháng nghị, yêu cầu tòa án phúc thẩm án này, còn có người dùng cảm kêu to, muốn điều tra kỹ tám màn đen sau vụ án này.

Duy Nhất quên vừa rồi còn tranh chấp với Lãnh Ngạn, tiến lên đặt tay vào trong lòng bàn tay của Lãnh Ngạn, lo âu hỏi, “Chuyện gì xảy ra?”

Lãnh Ngạn cười cười, “Không có việc gì, có thể do những phóng viên trẻ người non dạ làm ra, muốn mượn vụ án của chúng ta nhất cử thành danh *!”

(*) nhất cử thành danh: Một chuyện làm nên danh tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 207: Rốt cuộc còn che giấu cái gì?

“Nhưng mà, nếu như bọn họ chống án thì làm thế nào?” Duy Nhất vô cùng lo lắng.

“Tòa án cũng đã xử, coi như chống án cũng sẽ không có biện pháp duy trì phán quyết ban đầu.” Lãnh Ngạn nắm chặt tay cô, an ủi cô.

Nhưng Duy Nhất có một dự cảm chẳng lành, lần này tòa án sẽ dễ dàng bác bỏ khởi tố?

Cô cảm thấy đến được quá dễ dàng, thường thứ quá dễ dàng có được sẽ dễ dàng mất đi; Lãnh Ngạn cầm tay Duy Nhất, hết sức muốn Duy Nhất yên tâm, trong mắt lại dần rồi rầm, chuyện quá nhiên không đơn giản như vậy, chỉ có điều, anh lo lắng không phải vụ án này, mà nếu nội tình bí ẩn khác vì án này mà bị vạch trần thì nên làm thế nào cho phải?

“Đi thôi, chúng ta về nhà!” Anh im lặng nhìn đăm đăm về phía trước, nắm tay Duy Nhất, dưới sự che chắn của vệ sỹ, lên xe rồi đi từ lối khác.

Đêm đó tâm sự của Lãnh Ngạn vẫn hơi nặng nề, ánh mắt nhìn chăm chăm Duy Nhất thật lâu, chọc cho lòng Duy Nhất nghi ngờ, không khỏi hỏi: “Anh làm sao vậy? Nhìn em làm gì?”

Sắc mặt Lãnh Ngạn nặng nề, muốn nói lại thôi, cuối cùng hình như hạ quyết tâm thật lớn, nói với Duy Nhất: “Duy Nhất, anh có chuyện muốn nói với em, anh hy vọng sau khi em nghe xong phải tỉnh táo.”

“Chuyện gì vậy? Nói nghiêm trọng như thế?” Ánh mắt Duy Nhất nhìn nghiêng tới trước anh, hôm nay quả thật anh hơi khác thường.

“Nếu như nói, anh đã từng...” Lãnh Ngạn mới nói tới đây, điện thoại di động của Duy Nhất lại vang lên.

“Đợi một chút!” Duy Nhất cắt lời anh nghe điện thoại, Dịch Hàn gọi tới.

“Duy Nhất, nghe nói vụ án của Lãnh Ngạn đã xong?” Dịch Hàn ra vẻ có thói quen quan tâm Duy Nhất.

“Đúng vậy! Sao anh biết?” Duy Nhất chỉ thuận miệng mà hỏi.

Dịch Hàn cười ha ha, “Hai người là danh nhân lớn, huyền nào dư luận xôn xao, ai không biết!”

Duy Nhất không biết nên tỏ thái độ gì với câu trả lời này của Dịch Hàn, cô và Lãnh Ngạn là danh nhân lớn? Nếu vì vậy mà nổi danh, cô tình nguyện không cần...

Kế tiếp Dịch Hàn tùy ý hàn huyên mấy câu với cô, khuyến khích cô, rồi kết thúc điện thoại.

Lực chú ý của Duy Nhất lần nữa rơi lên người Lãnh Ngạn, “Vừa rồi anh muốn nói gì?”

Lãnh Ngạn ấp úng, thật vất vả mới lấy được dũng khí lại bị điện thoại của Dịch Hàn đánh trở lại, nên coi như có cũng bị anh nuốt xuống, đưa tay ôm Duy Nhất vào trong ngực, “Không có gì, anh chỉ muốn nói, cho dù anh đã làm gì, hoặc từng làm cái gì, em đều phải nhớ, anh yêu em, rất yêu rất yêu...”

Duy Nhất ngây ngốc nhìn anh một lúc lâu mới nói, “Lãnh Ngạn, sao em cảm giác anh rất kỳ quái, chẳng lẽ chúng ta phải tách ra sao?”

Lãnh Ngan lập tức dùng môi che miệng cô, trần trọc hồi lâu mới nói, “Bé ngốc, anh và em sẽ không tách ra, trừ phi anh chết, trừ phi... Em không cần anh...”

“Còn nói chữ chết! Không cho nói chữ chết!” Duy Nhất che môi anh oán trách, “Em cũng sẽ không có không yêu anh, anh biết rõ ràng, anh là tất cả của em!”

“Cho dù xảy ra chuyện gì em đều sẽ không rời khỏi anh sao?” Hai mắt Lãnh Ngan bị u buồn tràn đầy, nhìn thấy khiến Duy Nhất đau lòng.

Cô không nhìn được ôm chặt anh, trịnh trọng nói cho anh biết, “Đúng! Cho dù xảy ra chuyện gì em đều sẽ không rời khỏi anh! Chúng ta chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất, Tỉnh Lam không chịu ly hôn, em cũng không rời khỏi anh, em sẽ luôn chờ anh.”

“Không! Anh sẽ không để cho em chịu uất ức, anh đã nói! Nếu như yêu em mà ích kỷ không cho em danh phận gì, anh còn là đàn ông sao? Vì thân tự do, anh không tiếc bất cứ giá nào.” Lãnh Ngan cũng ôm chặt cô, thương tiếc vuốt ve tóc đen của cô.

“Được! Em tin anh! Vậy chúng ta tính toán tiếp, coi như tội trùng hôn của anh được thành lập, chịu hình phạt, em cũng sẽ thương tới thăm anh, mãi mãi chờ đợi anh; nếu như anh vì vậy mà mất đi Kỳ Thịnh, mất đi tất cả, em vẫn sẽ luôn ở bên cạnh anh, cùng chung vinh nhục, giàu nghèo gắn bó.”

Hốc mắt Lãnh Ngan lại dần ướt át, giọng nói mắc kẹt trong cổ họng, “Duy Nhất, bảo bối, em có biết không, em là dũng khí để anh sinh tồn?”

“Em biết rõ, em hiểu rõ! Lãnh Ngan, mặt xấu hổ, núi băng cuối cùng hòa tan!”

Duy Nhất không hy vọng anh nói lời thương cảm như vậy, khuôn mặt chế giễu dí dõm dùng ngón tay chạm lên khóe mắt ướt át của anh, cô làm sao biết, đây không phải là lần đầu tiên Lãnh Ngan vì cô mà đau đến rơi lệ.

Lãnh Ngan cũng không quan tâm, cũng không cười, chỉ ngây ngốc nhìn cô, “Anh đã sớm bị em hòa tan, em mới biết sao?”

“Em luôn cho rằng! Lãnh Ngan, không nên bi quan như vậy! Chúng ta đã chuẩn bị xong tình huống xấu nhất, còn có cái gì đáng sợ? Lãnh Ngan, em không sợ, anh còn sợ sao? Chỉ cần chúng ta yêu nhau, cái gì em cũng không sợ!” Duy Nhất mềm mại ôm lấy cổ anh, hy vọng hóa giải buồn bã kia trong mắt anh.

Anh cười khê, đưa tay khê vuốt ve mặt cô, “Đúng, anh không sợ, tại sao có thể bị đánh bại bởi một cô nhóc đây?”

Tuy nói như thế, nhưng đau thương nồng đậm trong mắt anh vẫn quán quanh lòng Duy Nhất, từng chút từng chút một, giống như găm vào da thịt.

Cô ngẩng nhìn anh, bắt ngờ hôn lên môi anh, chút xiu ấm áp dính lên cánh môi hơi lạnh của anh, cẩn thận dùng đầu lưỡi thăm dò vào trong môi anh, truyền từng chút ngọt ngào của cô cho anh.

Anh lập tức ôm chặt cô, từ bị động thành chủ động, cuốn cô vào biển yêu, chìm nổi trôi giạt, lúc tình nồng, giọng cô mềm mại uyển chuyển, “Lãnh Ngan, em muốn vĩnh viễn cùng anh ở đây với nhau.”

Lãnh Ngan nghe, càng thêm phần chán, dường như dốc hết yêu thương nhiệt tình trọn đời tới yêu cô, hình như mỗi một lần rung động đều là lần cuối cùng, kiểu như hận không thể yêu đến chân trời mà liều mạng càng làm cho người ta nghĩ đến – tuyệt vọng và biệt ly...

Hình như Duy Nhất cũng cảm nhận được anh dốc sức, trong lòng trống rỗng cảm giác như ở trên mây liên tiếp đến, cô ôm chặt anh, e sợ anh không cần thận làm thất lạc mình...

Ngày hôm sau, sóng to gió lớn nổi lên.

Gần như tất cả các tạp chí tờ báo giải trí đều đưa vụ án ly hôn của Lãnh Ngan làm tit trang đầu, mặc dù tin tức truyền thông, không có bình luận gì với vụ án này, nhưng trong lúc vô hình đã sinh ra thanh thế phê phán, nói lên đủ nghi vấn với bí ẩn sau vụ án này.

Về phần Tỉnh Lam, dưới truyền thông và luật sư liên quan ủng hộ, lẽ đương nhiên nhắc tới chống án, Lãnh Ngan lại một lần nữa bị cuốn vào nước xoáy, sóng gió lần này có thể nói thể tới hung dữ và mạnh mẽ...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 208: Vu oan

Những phóng viên có thâm niên vô cùng lợi hại, thế mà lại tra ra một bí mật động trời, cũng chính là cái gọi là tấm màn đen.

Sở dĩ khởi tố của Tỉnh Lam bị bác bỏ, là bởi vì trong đó có một nhân viên quan trọng của chính phủ gây áp lực, mà nhân viên quan trọng của chính phủ

này chính là mẹ của Cầu Chí Dương. Bà làm nghị sĩ từ đó chu toàn, khiến cho Lãnh Ngạn đang bị khời tổ nhanh chóng thoát thân.

Duy Nhất hơi kinh ngạc, cô vốn tưởng rằng Cầu Chí Dương có tác dụng lớn trong đó, lại không biết tại sao mẹ Cầu Chí Dương lại bị cuốn đến đây.

Chỉ có điều, trước mắt đây không phải là vấn đề quan trọng nhất.

Những phóng viên này giống như quyết tâm chặn đánh Lãnh Ngạn, giao toàn bộ chứng cứ thu thập được cho các ngành liên quan, khiến mẹ Cầu Chí Dương cũng bị dính líu, không dám hỏi tới chuyện này.

Mà Lãnh Ngạn lại bị bắt giữ một lần nữa, hơn nữa bởi vì lần đầu tiên xuất hiện tình trạng tố tụng, tăng thêm một tội danh – làm cản trở công bằng và chính trực của tư pháp, lần này không cho phép bảo lãnh ra.

Duy Nhất đi thăm Lãnh Ngạn thì mang theo mỉm cười, càng khó khăn, càng kiên cường, đây là tính tình từ trước của cô, vào lúc máu chốt cần phải tỏ ra không thể nghi ngờ.

Mà Lãnh Ngạn, vẫn tuấn tú như vậy, trong mắt hơi lạnh lùng, đuôi chân mày hơi lạnh nhạt, lúc chạm vào khuôn mặt sáng sủa của Duy Nhất thì cười một tiếng, giống như ánh mặt trời ngày thu, rơi là tả, rải vào trong lòng Duy Nhất.

Hai người chỉ nhìn thẳng vào mắt nhau như vậy, giống như có rất nhiều lời phải nói, rồi lại giống như không cần nói thêm nữa, tất cả mọi thứ, truyền lại giữa ánh mắt đan xen.

Đi cùng Duy Nhất có Lôi Đình Ân, anh nhìn hai người ngược lại nóng nảy, không ngừng thúc giục, “Hai người có gì cần nói mau nói đi! Nếu không nói thời gian đã hết rồi!”

Duy Nhất cười cười, vẻ mặt mông lung mà dịu dàng, “Không có gì phải nói.”

“Hà!” Lôi Đình Ân mở lớn mắt.

Lãnh Ngạn cũng cười một tiếng, “Quả thật, không có gì cần nói!”

Tính cách Lôi Đình Ân tương đối nóng nảy, thấy hai người bọn họ chỉ thâm tình nhìn thẳng mắt nhau lập tức nôn nóng, “Oh my God, một Lãnh Ngạn không thích nói chuyện đã đủ rồi, bây giờ lại thêm một hũ nút chạy tới, tôi sẽ bị hai người buồn chết đấy!”

“Không phải Duy Nhất không thích nói chuyện, là chúng tôi biết lúc nào nên nói, lúc nào không nên nói, không giống người khác, không thức thời...” Lãnh Ngạn cười ha ha, chọc cho cả đám cảnh sát đang canh gác đều nhìn lại.

Lôi Đình Ân suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng hiểu rõ, “Thì ra cậu chê tôi cản trở? Được, tôi đi! Được chưa? Đồ trọng sắc khinh bạn!”

“Đừng! Duy Nhất em đi ra ngoài trước đi, anh có lời muốn nói với Đình Ân.” Lãnh Ngạn nói với Duy Nhất.

Duy Nhất cũng không tỏ vẻ không kiên nhẫn, khẽ gật đầu, nói với Lôi Đình Ân, “Em ở bên ngoài chờ anh!”

Chỉ chốc lát sau, Lôi Đình Ân cũng đi ra, Lãnh Ngạn đứng lên, đưa mắt nhìn bọn họ rời đi, thu lại nụ cười như mặt trời, đau buồn nổi lên trong đáy mắt.

Duy Nhất không hỏi Lôi Đình Ân Lãnh Ngạn nói với anh cái gì, ngược lại Lôi Đình Ân hỏi cô, “Duy Nhất, em thật sự không sợ Lãnh Ngạn ngồi tù? Anh thấy em tuyệt đối không sốt ruột.”

“Sốt ruột có tác dụng không?” Duy Nhất hỏi ngược lại anh, “Thật ra thì trong mắt em, Lãnh Ngạn quả thật có chỗ không đúng, ví dụ như để Lãnh Dực kết hôn với em, ví dụ như trên thực tế anh ấy quả thật có hiềm nghi trùng hôn. Mỗi người đều sẽ làm sai, cũng không thể bởi vì anh ấy là Lãnh Ngạn em yêu mà có thể xóa bỏ lỗi cho anh ấy. Anh ấy vô ý phạm phải những lỗi này, nhưng nếu sai rồi, sẽ phải gánh chịu trách nhiệm, gánh chịu hậu quả vì khuyết điểm của mình, không ai có thể đùa giỡn với luật pháp...”

Duy Nhất còn chưa nói hết, Lôi Đình Ân đã không thể bình tĩnh rồi, “Ôi, sao giọng điệu hai người giống nhau như đúc vậy? Cậu ta cũng nói thế!”

Duy Nhất cười trộm, “Thật sao? Bởi đây là anh ấy dạy em!”

“Sùng bái mù quáng!” Lôi Đình Ân khinh thường lắc đầu, “Anh đưa em về.”

“Không, trước đưa em đi một chỗ, em muốn tìm một người!” Ánh mắt Duy Nhất kiên định.

Cuối cùng đã tới ngày mở phiên tòa, Duy Nhất và vài người bạn đã đi tới tòa án sớm một chút, Lãnh Ngạn ngồi chỗ bị cáo rất anh tuấn.

Hai bên luật sư cũng tiến hành đặt câu hỏi về chuyện trùng hôn và lợi dụng tên tuổi Lãnh Dực cưới Duy Nhất, bởi vì hai chuyện này có thật, cho nên không có gì lo lắng, máu chốt là Tình Lam tố cáo Lãnh Ngạn thiếu hụt chứng cứ có lợi.

“Tôi có chứng cứ!” Tình Lam đột nhiên đứng lên, vén ống tay áo lên, lộ ra vết máu loang lổ trên cánh tay, “Đây chính là chứng cứ lưu lại lúc anh ấy đánh tôi, vào ngày hôm đó sau bữa tiệc từ thiện trở về, bởi vì tôi không nghe lời, len lén chạy đi, anh ấy đã hung hăng đánh tôi!” Tình Lam nói xong lại khóc.

“Cô nói vớ vẩn! Ngày hôm đó rõ ràng tôi vẫn đi cùng cậu ấy, cậu ấy đánh cô lúc nào!” Lôi Đình Ân “Vụt” phát đứng lên, chỉ vào Tĩnh Lam mắng to.

Quan tòa gõ mạnh, quát lên, “Yên lặng! Yên lặng!”

“Còn có!” Tĩnh Lam lấy ra một xấp hình, “Đây đều là chứng cứ trước kia anh ấy đánh tôi!” Trên tấm hình đều là Tĩnh Lam với vết thương chất chồng.

Luật sư bên nguyên tiếp tục hỏi Tĩnh Lam, “Xin hỏi có phải bị cáo khóa cô vút bỏ ở trong phòng không để cho cô gặp người khác trong thời gian dài không?”

“Đúng, bởi vì tôi có bệnh, anh ấy sợ tôi làm mất mặt anh ấy, nhưng năm gần đây bệnh của tôi đã tốt hơn.” Tĩnh Lam khóc sụt sùi trả lời.

“Như vậy có phải bị cáo không thường xuyên về nhà?”

Tĩnh Lam giống như rất sợ hãi liếc nhìn Lãnh Ngạn, “Đúng, một tuần trở về một lần.”

“Như vậy giữa cô và bị cáo có cuộc sống vợ chồng bình thường không? Tôi chỉ sinh hoạt tình dục.”

Luật sư của Lãnh Ngạn lập tức đứng lên, “Tôi phản đối, quan tòa, luật sư bên nguyên hỏi vấn đề liên quan đến riêng tư.”

Luật sư bên nguyên lại nói, “Không, quan tòa, vấn đề này rất quan trọng, bị cáo vô cùng có khả năng là kẻ khả nghi tiến hành ngược đãi nguyên cáo.”

Quan tòa gật đầu, “Vui lòng trả lời thành thật.”

Tĩnh Lam không ngừng lắc đầu, “Tôi không muốn nói... Không nói...”

Luật sư bên nguyên khích lệ cô, “Lãnh phu nhân, đứng trên tòa án nhất định phải nói thật, cô đã thề, không được nói dối.”

Tĩnh Lam cúi đầu khóc hu hu mãi, “Anh ấy không động vào tôi, cho tới bây giờ vẫn không chạm vào tôi, anh ấy ghét bỏ tôi có bệnh... Nhưng mà, quan tòa, tôi nói hết những lời này ra, không phải muốn các người phạt anh ấy, cũng không muốn anh ấy ngồi tù, tôi chỉ muốn anh ấy trở lại bên tôi, tôi còn yêu anh ấy như vậy. Chỉ cần anh ấy không ly hôn với tôi, tôi làm gì cũng có thể, xin quan tòa tác thành, không cần xử chúng tôi ly hôn là được.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 209: Phán quyết

Thời gian chờ đợi quan tòa phán quyết khá dài, Duy Nhất siết chặt quả đấm, trong lòng bàn tay đầy mồ hôi, thỉnh thoảng nhìn ra cửa.

Rốt cuộc, về mặt quan tòa nghiêm túc, ra sân lần nữa, sau khi gõ búa, tiếp tục mở phiên tòa.

Ánh mắt uy nghiêm của quan tòa liếc nhìn một vòng, cuối cùng dừng lại trên người Tĩnh Lam, “Nguyên cáo, xin hỏi thỉnh cầu tố tụng của cô là gì?”

Tĩnh Lam khóc nói, “Thỉnh cầu của tôi chính là không ly hôn! Đuổi người phụ nữ xấu xa đó đi, lấy lại tài sản thuộc về nhà họ Lãnh chúng tôi!”

Sau khi quan tòa nghe xong lại hỏi Lãnh Ngạn, “Xin hỏi bị cáo, anh tiếp nhận thỉnh cầu tố tụng của nguyên cáo không?”

“Không chấp nhận!” Lãnh Ngạn đáp rất dứt khoát.

Vì vậy quan tòa tuyên đọc, “Trải qua thu thập chứng cứ hai bên, bản tòa được biết, nguyên cáo và bị cáo kết hôn bốn năm, bởi vì nguyên cáo từng bị bệnh tâm thần, bị cáo vẫn chưa làm hết nghĩa vụ, khóa nhốt ở nhà cũ bỏ hoang, cũng tiến hành ngược đãi về mặt tinh thần cũng như trên thân thể của nguyên cáo, trong lúc này, bị cáo và Nhiễm Duy Nhất công khai lấy thân phận vợ chồng ở chung, cũng nhiều lần lấy thân phận vợ chồng xuất hiện ở nhiều nơi. Tình huống ở trên là thật, tội danh trộm hôn và ngược đãi vợ của bị cáo được thành lập.”

Lôi Đình Ân nghe đến đó lập tức gầm lên, “Này thu thập chứng cứ cái gì? Là ai thu thập? Có điều tra nghiêm túc chưa? Ai điều tra nội tình kết hôn của Lãnh Ngạn?”

Quan tòa gõ búa, “Yên lặng, nếu không mời lập tức rời khỏi tòa án!”

Duy Nhất níu thật chặt vạt áo của Lôi Đình Ân, kéo anh ngồi xuống, “Anh đừng rêu rao bậy bạ! Nghe quan tòa nói!”

“Anh chính là không chịu nổi! Tĩnh Lam đúng là phụ nữ ác độc! Sự thật bị cô ta đảo lộn! Những phóng viên kia ăn com khô!” Lôi Đình Ân thở phì phò ngồi xuống, tức giận bất bình.

Quan tòa lại nói với Tĩnh Lam, “Nguyên cáo, luật sư biện hộ cho bị cáo đã từng nộp tư liệu về động cơ kết hôn của cô và bị cáo, trong tài liệu nói rõ lúc hai người kết hôn cũng không trên cơ sở tình cảm, đây có phải là thật?”

“Không! Không phải thật! Tôi và Lãnh Ngạn là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, sao lại không có cơ sở tình cảm? Chỉ có điều đường tình cảm của chúng tôi quá quanh co, quanh co đến tôi vì anh ấy mà mắc bệnh tâm thần, nếu cái này gọi là không có cơ sở tình cảm, vậy tôi...” Tĩnh Lam khóc đến không nói ra được.

Quan tòa lại nói, “Xét thấy tính chủ quan của phần tài liệu này quá mạnh, cho nên bồi thẩm đoàn cũng không tin, nhưng mà, nguyên cáo, nhìn từ tình trạng hôn nhân của hai người, bị cáo đã bốn năm không về nhà, chứng minh quả thật giữa các người không còn tình cảm, xin hỏi nguyên cáo có tiếp nhận điều chỉnh không? Có nguyện ý thỏa thuận ly hôn không? Về phần bị cáo trùng hôn và ngược đãi tạo thành tổn thương tinh thần và thân thể bản tòa sẽ yêu cầu bị cáo làm hết khả năng để bồi thường, và gánh chịu trách nhiệm hình sự nhất định.”

Tĩnh Lam vừa nghe lập tức kích động, “Không! Tôi không chấp nhận! Tôi không muốn thỏa thuận ly hôn! Các người, có phải các người cũng cảm thấy tốt của anh ấy không? Cũng giúp đỡ anh ấy nói chuyện! Trên thế giới này còn có thiên lý không!”

Quan tòa hơi nhíu mày, gõ mạnh búa, “Yên lặng! Yên lặng! Ai cho phép cô làm âm ỉ tòa án?”

Nhưng Tĩnh Lam không cách nào yên tĩnh, lớn tiếng kêu, “Tôi không muốn ly hôn! Nếu như... Nếu phán quyết chúng tôi ly hôn tôi... Tôi lập tức chết trên tòa án!” Cô thể mà lại lấy một con dao gọt trái cây nhắm ngay vào mạch máu mình.

Tòa án lập tức lộn xộn, cảnh sát tòa án đồng loạt xông lên, đè Tĩnh Lam lại, lần đầu tiên quan tòa gặp phải tình huống như vậy, gõ búa hô to “Yên lặng!”

Thật vất vả mới chế ngự được Tĩnh Lam, quan tòa vừa gõ búa, tuyên bố tạm thời tạm nghỉ, mời bác sỹ tới chẩn đoán tình trạng tinh thần bệnh của Tĩnh Lam...

Nhìn trò hay diễn ra, Lôi Đình Ân vỗ gáy, “Lại thế! Người phụ nữ này tự sát cũng tự sát nhiều lần! Trừ chơi chiêu này ra còn có thể chơi cái gì? Lãnh Ngạn đúng là heo! Vừa nghe cô ta tự sát chỉ lo lắng, tôi hoài nghi cô ta diễn tự sát không chê vào đâu được!”

Giờ phút này thật ra lòng dạ Duy Nhất cũng cực kỳ khẩn trương, nhưng mà không biết nên làm thế nào cho phải, chỉ nghiêng đầu không ngừng nhìn lại.

Hai mươi phút sau, bác sỹ báo cáo, tình trạng tinh thần của Tĩnh Lam tốt, quan tòa tuyên bố tiếp tục phiên tòa.

Trong lúc tạm nghỉ, luật sư biện hộ cho Lãnh Ngạn nhận được một cuộc điện thoại, lúc này xin tòa án, bên phản biện có nhân chứng mới lên tòa.

Quan tòa gõ búa tuyên bố, “Mời nhân chứng mới làm chứng.”

Ánh mắt mọi người đều tập trung vào cửa ra vào, chỉ thấy một lão phu nhân chậm rãi đi tới.

“Má Tăng!” Lôi Đình Ân vui mừng nhìn Duy Nhất, “Cuối cùng bà ấy cũng đến rồi!”

Duy Nhất cũng vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, nhớ lại ngày đó sau khi gặp Lãnh Ngạn, cô để Lôi Đình Ân đưa mình trở về nhà cũ, hết sức cầu khẩn má Tăng ra tòa làm chứng.

“Má Tăng, thiếu gia do bà nhìn mà lớn lên, bà đã từng nói với tôi, hy vọng tôi cho anh ấy hạnh phúc, sao bây giờ quên đi?” Duy Nhất kéo bà ấy khóc lóc kể lể.

Lúc ấy má Tăng chỉ lo than thở, hình như không có cách nào nói rõ khổ tâm trong lòng.

Khi đó Duy Nhất quý thẳng gối dưới chân bà, “Má Tăng, tôi van bà, tôi biết rõ Tĩnh Lam là con gái bà, không có lý nào lại “Lấy tay bắt cá”, nhưng mà, trong vụ án này bà biết Lãnh Ngạn bị tổn thương bao nhiêu không? Bây giờ chỉ cần đi ra ngoài người khác sẽ đòi đánh, chẳng lẽ bà nhẫn tâm nhìn thiếu gia yêu từ nhỏ đến lớn bị oan ức này sao? Má Tăng! Giúp Lãnh Ngạn khôi phục danh dự đi! Ra tòa làm chứng, để Tĩnh Lam rút đơn kiện, trùng hôn, ngược đãi, làm cản trở công bằng chính trực của pháp luật, Lãnh Ngạn sẽ ngồi tù! Những người trợ giúp pháp luật và phóng viên kia không đưa được Lãnh Ngạn vào trong tù nhất định sẽ không bỏ qua! Bà nhẫn tâm nhìn anh ấy ngồi tù sao?”

“Thiếu phu nhân... Tôi... Ôi, nhưng Tĩnh Lam...”

Má Tăng quyết nhẫn tâm, bỗng nhiên nói, “Thiếu phu nhân, tôi đồng ý làm chứng, tôi có thể khuyên Tĩnh Lam ly hôn, nhưng có một điều kiện.”

“Điều kiện gì?” Duy Nhất vui mừng quá đổi.

Má Tăng xoay người đưa lưng về phía Duy Nhất mới nói, “Sau khi ly hôn thiếu gia phải giao toàn bộ tài sản của mình cho Tĩnh Lam.”

Lúc ấy Duy Nhất ngã ngồi trên đất, má Tăng hiền lành như người mẹ trong lòng cô lại là hạng người như vậy sao?

Mỗi người, thật khó có thể nhìn thấu...

Cô tỉ mỉ cân nhắc trong lòng, liên tục suy tính tình cảm giữa cô và Lãnh Ngạn, còn có câu nói kia của Lãnh Ngạn, “Vi thân tự do, anh sẽ không tiếc bất cứ giá nào!” Nếu như là cô, cô cũng không tiếc bất cứ giá nào!

“Được! Tôi thay anh ấy đồng ý với bà!” Cô nghĩ ngợi, Lãnh Ngạn, em nhất định không làm sai chứ? Anh sẽ đáp ứng sao?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 210: Kết quả

Má Tăng đến khiến Tinh Lam khiếp sợ, chỉ có điều cho dù ai cũng không thể lay chuyển ý chí của cô, cô chính là không muốn kết hôn!

Nhưng mà, má Tăng lại cho cô một ánh mắt giống như uy hiếp, lại làm một dấu tay ai nhìn cũng không hiểu, trong mắt Tinh Lam lập tức thoáng qua tia chột dạ.

Sau khi má Tăng tuyên thệ xong bắt đầu trần thuật với tòa án, “Tôi là mẹ nguyên cáo, hôm nay đứng ở đây lại làm chứng cho bị cáo. Xin tha thứ, tôi không thể gọi cậu ấy là bị cáo, tôi vẫn gọi thiếu gia thôi. Tôi không muốn để thiếu gia bị người khác hiểu lầm. chính tôi tại đây nói ra chân tướng.”

“Thiếu gia và Tinh Lam nhà tôi không có tình cảm, cho nên kết hôn với Tinh Lam hoàn toàn là bởi vì đồng tình với Tinh Lam, muốn giúp Tinh Lam chữa bệnh, là Tinh Lam quá cố chấp. Tôi cảm thấy thật có lỗi với thiếu gia, cho nên mới tìm Nhiệm Duy Nhất tiêu thư, lừa cô ấy kết hôn với thiếu gia, hy vọng lưu lại đời sau cho nhà họ Lãnh.”

“Vết thương của Tinh Lam cũng không phải do thiếu gia đánh, những bức hình kia đều do ngày trước con bé phát bệnh tự làm mình bị thương, vết thương ngày hôm qua do cha Tinh Lam đánh, không liên quan đến thiếu gia, cho nên, thiếu gia là một người rất tốt, xin mọi người không nên hiểu lầm cậu ấy, tòa án cũng không cần xử cậu ấy có tội, chúng tôi đồng ý hòa giải ngoài tòa, thỏa thuận ly hôn.”

Quan tòa nói, “Nhân chứng, bà chỉ có thể làm chứng, không thể thay nguyên cáo đồng ý hòa giải. Nguyên cáo, những lời tố cáo của nhân chứng là thật sao?”

Ánh mắt Tinh Lam bắt đầu dao động trên mặt má Tăng, mà biểu hiện dứt khoát của má Tăng khiến cho cô cúi đầu, “Đúng vậy...”

Cả phòng lập tức xôn xao, bàn luận ầm ĩ, Lôi Đình Ân cười vui mừng nhìn Duy Nhất, Duy Nhất cũng cười cười, nhưng trong nụ cười có bao nhiêu bất đắc dĩ? Lời làm chứng này có giá thật cao...

Chuyện phát triển đến đây, tòa án cũng không cách nào tiếp tục xét xử, Tinh Lam - kẻ khả nghi làm giả chứng cứ cũng là phạm pháp.

Kết quả cuối cùng, hòa giải ngoài tòa.

Một trò khôi hài cứ kết thúc như vậy, trong đám người, Duy Nhất đứng tại chỗ mỉm cười, chờ Lãnh Ngạn đi về phía mình.

Rất say mê đuôi mắt khỏe mỗi nụ cười nhạt nhòa này của anh, cho dù ở trong chìm nổi khó khăn vẫn giữ vững nụ cười nhạt như cũ.

Mà anh, trong lòng đã sớm vội vã muốn chạy về phía cô, muốn ôm cô thật chặt vào trong ngực, nhưng chỉ chậm rãi, nhân nhả dạo chơi, thông dong đi về phía cô, nụ cười giống nhau trên mặt anh, chỉ vì thích thưởng thức lúc cô chờ anh mà trong mắt gần như tham lam lưu luyến si mê.

Cuối cùng, anh đứng trước mặt cô, không cần lời nói, dang hai tay ra, mà cô, làm việc nghĩa không chùn bước lao vào trong ngực anh, trong nháy mắt, thế giới đứng im, thời gian ngừng lại, toàn thế giới chỉ có lẫn nhau...

Đột nhiên, hai người cảm thấy bị một trận đè ép, cũng theo đó truyền đến một loạt hoan hô, thức tỉnh trong thế giới của nhau, bọn họ mới phát hiện ba người Lôi Đình Ân, Doãn Tiêu Trác và Cầu Chí Dương đã bao quanh ôm lấy bọn họ.

Lãnh Ngạn vội vàng đẩy ba người ra, giữ Duy Nhất trong phạm vi thể lực của mình, “Này, các cậu làm gì vậy? Nhân cơ hội chiếm tiện nghi bà xã của tôi!”

Ba người bạn tốt hi hi ha ha, “Vui về!” Vừa nói xong nhào về phía Lãnh Ngạn rồi Duy Nhất.

Duy Nhất bị sợ đến chui thẳng vào trong ngực Lãnh Ngạn, Lãnh Ngạn cũng dùng áo khoác của mình bao bọc lấy Duy Nhất, kiên quyết không thể để mấy sắc nam này chạm vào Duy Nhất, mấy người kia đã sớm cười lăn lộn.

Ba người đều là chủ tịch tập đoàn, và lại là quý ông thành thực thành công, lại có hành động trẻ con như vậy, cũng đủ thấy tình cảm sâu đậm của bọn họ.

Lãnh Ngạn cùng Doãn Tiêu Trác và Cầu Chí Dương là bạn tốt cùng lớn lên từ nhỏ, Lôi Đình Ân là anh vợ của Lãnh Ngạn, bọn họ là người thân nhất của Lãnh Ngạn trước khi gặp Duy Nhất, hôm nay, cũng thế...

Cười vui hết sức, má Tăng và Tinh Lam chậm rãi đi qua bên cạnh họ, tiếng cười của bọn họ đột nhiên dừng lại, Lôi Đình Ân càng mang theo vẻ khiêu

khích nhìn Tĩnh Lam, nhìn khiến Tĩnh Lam không dám ngẩng đầu.

Má Tăng dừng chân trước mặt Lãnh Ngạn, hai mắt ửng đỏ, hình như đưa tay muốn sờ mặt của Lãnh Ngạn, nhưng lại dừng giữa không trung, cuối cùng chỉ nói một câu, “Thiếu gia, xin lỗi, tôi thật lòng xin lỗi cậu. . .” Tiếng nói vừa dứt, nước mắt đã như mưa, che miệng, kéo Tĩnh Lam vội vã rời đi.

Duy Nhất nhìn theo bóng lưng của hai người hừ khê, “Xin lỗi cái gì, giả bộ làm người tốt, diễn trò!”

“Tại sao nói như vậy chứ? Cho dù như thế nào má Tăng nguyện ý ra tòa làm chứng cũng coi như giúp anh.” Lãnh Ngạn nói.

Duy Nhất liếc xéo anh một cái, “Đúng là đàn! Anh biết điều kiện để bà ta ra tòa làm chứng là gì không?”

“Cái gì?” Lãnh Ngạn vẫn cho rằng má Tăng yêu thương mình, chưa từng nghĩ tới ra tòa làm chứng cho anh còn cần điều kiện.

Duy Nhất dùng ngón tay chọc lồng ngực anh, “Bà ta muốn toàn bộ tài sản đứng tên anh!”

Lãnh Ngạn ngẩn ngơ, “Không! Anh không tin! Má Tăng không phải hạng người như thế!”

“Anh đừng u mê không tỉnh ngộ như thế! Anh cho rằng bà ta sẽ nhẹ nhõm chủ động tới làm chứng cho anh sao? Là em cầu xin bà ta!” Duy Nhất nói tới đây hơi sợ sệt, “Em. . . Đồng ý với bà ta, đưa tất cả tài sản đứng tên anh cho cho bà ta!”

Lãnh Ngạn rơi vào trầm tư, Duy Nhất cho rằng anh mất hứng, trong lòng càng thêm lo sợ không yên, “Lãnh Ngạn, xin lỗi, em. . . Tự tiện suy đoán tâm tư của anh, lúc má Tăng nói yêu cầu này ra cho rằng anh nhất định sẽ đồng ý, cho nên mới cam kết. . .”

Lãnh Ngạn lấy lại tinh thần, vuốt tóc cô, “Không sao! Bé ngọc, em cho rằng anh để ý điều đó sao? Không phải vậy! Cho thì cho đi, không phải tiền sao? Không sao cả!”

Duy Nhất lộ ra khuôn mặt tươi cười, ôm cổ anh, “Lãnh Ngạn, em biết ngay em không làm sai!”

“Còn không làm sai! Lãnh Ngạn hai bàn tay trắng sau này lấy gì nuôi em?” Lôi Đình Ân ở bên cạnh chê bai cô.

Doãn Tiêu Trác và Cầu Chí Dương lập tức mở miệng, “Không sao, có chúng ta làm hậu thuẫn, không cần một năm, Lãnh Ngạn có thể thuận buồm xuôi gió!”

Duy Nhất nhìn ba người bọn họ, bất mãn nói, “Tại sao các anh cảm thấy em được nuôi? Chẳng lẽ em không thể nuôi anh ấy sao?”

“Nuôi Lãnh Ngạn? Lãnh Ngạn cũng có ngày này à?” Lôi Đình Ân cười nói.

Duy Nhất chép miệng, “Vậy thì sao? Em muốn phát triển sự nghiệp đến náo nhiệt rực rỡ, sau đó chăm sóc mấy ông xã tốt như Lãnh Ngạn. . .”

“Cái gì?” Bốn người đàn ông trầm miệng một lời.

“Có việc gì sao! Đồ tốt. . . Dĩ nhiên càng nhiều càng tốt!” Duy Nhất nhìn bốn người đàn ông càng ngày càng dựa gần vào cô, trong lòng âm thầm rụt rè. . .

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 211: Cuối cùng ly hôn

Mấy ngày sau, tài xế đón Tĩnh Lam đến phòng luật sư, Lãnh Ngạn đã chờ sẵn.

Hai người gặp nhau, không nói gì.

Má Tăng đi theo Tĩnh Lam, cúi đầu, chậm rãi đến gần Lãnh Ngạn, ngồi xuống.

Luật sư thấy hai người đi tới, mở cặp tài liệu ra, “Lãnh tiên sinh, dưới đây là yêu cầu thỏa thuận ly hôn của cô Tĩnh Lam, ngài suy nghĩ một chút có thể đồng ý tất cả không. Thứ nhất, tất cả tài sản đứng tên Lãnh tiên sinh đều thuộc về cô Tĩnh Lam; thứ hai, trong lúc hai vị còn tồn tại hôn nhân, công ty Mặc Toa và biệt thự ven biển Lãnh tiên sinh đưa cho cô Nhiệm Duy Nhất cũng thuộc về cô Tĩnh Lam. Chỉ có điều, tôi muốn nói rõ chỗ này, không có bằng chứng nói rõ biệt thự ven biển do Lãnh tiên sinh đưa cho cô Nhiệm Duy Nhất.”

“Tại sao không có? Nhiệm Duy Nhất cô ta là một con nhóc nghèo sao có thể mua được biệt thự đắt tiền như vậy?” Tĩnh Lam hùng hổ hỏi.

“Xin lỗi, thưa cô, luật pháp dựa trên chứng cứ, không phải suy luận.” Luật sư sử dụng lời chuyên ngành trước sau như một đáp lại.

Tĩnh Lam không có cách nào trả treo, giọng la lối om sòm, “Quý mới biết ông và Lãnh Ngạn cùng một giuộc, lại làm trò quý gì?!”

“Thưa cô, luật pháp nói chứng cứ, không phải suy luận,” luật sư hơi tức giận, “Mời lấy ra chứng cứ, nếu không tôi sẽ kiện cô tội phi báng!”

Tĩnh Lam nuốt nước miếng, á khẩu không trả lời được.

Luật sư tiếp tục bổ sung, “Ngoài ra, cô Tĩnh Lam nói đến công ty Mặc Toa cũng không phải do Lãnh Ngạn tiên sinh mua tặng cho Nhiệm Duy Nhất.”

“Làm sao có thể?” Tĩnh Lam hơi kích động, lớn tiếng chất vấn, mờ mờ ảo ảo cảm thấy tình thế này càng ngày càng bất lợi cho mình.

Luật sư đưa cho cô một phần tài liệu, “Đây là giấy tờ sang tên của công ty Mặc Toa, trên giấy tờ thể hiện rõ, do Lôi Đình Ân tiên sinh tặng công ty Mặc Toa cho cô Nhiệm Duy Nhất, không liên quan đến Lãnh tiên sinh, hơn nữa Lôi Đình Ân tiên sinh không thu phí, nói cách khác, hoàn toàn hữu nghị tặng cho.”

Tĩnh Lam cầm tài liệu, âm thầm uất ức, “Được! Không phải thì không phải, tôi không cần công ty Mặc Toa và biệt thự ven biển là được!”

Luật sư chuyển ánh mắt về phía Lãnh Ngạn, “Lãnh tiên sinh, như vậy điều kiện ly hôn của cô Tĩnh Lam chỉ còn dư lại một cái, muốn toàn bộ tài sản của Lãnh tiên sinh. Lãnh tiên sinh có đồng ý hay không?”

Từ đầu đến cuối Lãnh Ngạn không nói một câu, lúc này miễn cưỡng dựa vào ghế, hoàn toàn nhón nhơ đáp: “Dĩ nhiên đồng ý, sao lại không đồng ý? Ký tên đi!”

“Được!” Luật sư gạt đầu, “Như vậy bây giờ tôi báo lại tài sản đứng tên Lãnh tiên sinh cho cô Tĩnh Lam. Lãnh tiên sinh có 20% cổ phần công ty Kỳ Thịnh, mười chiếc xe nhãn hiệu nổi tiếng, nếu cô Tĩnh Lam không cảm thấy dị nghị gì thì mời hai người ký tên!”

“Cái gì?” Lần này Tĩnh Lam không ngồi yên nữa, kích động đứng lên, “Tại sao chỉ có 20%? Không thể nào! Không phải anh ta là tổng giám đốc sao?”

“Xin không nên kích động, tôi sẽ nói rõ với cô.” Luật sư bình tĩnh nói, “Cho đến nay Lãnh Ngạn tiên sinh chỉ có 21% cổ phần Kỳ Thịnh, cổ đông nhỏ khác chiếm 19%, còn dư lại 60% thuộc về người khác, di chúc của Lãnh lão tiên sinh nói rõ, mặc dù Lãnh Ngạn tiên sinh không có được 60% cổ phần, nhưng có thể thay mặt quản lý, tiền lời Kỳ Thịnh lấy được chia theo cổ phần, Lãnh Ngạn tiên sinh chỉ có thể nhận đến 21%, những bộ phận khác do Lãnh Ngạn tiên sinh thay mặt quản lý. Nói cách khác, Lãnh lão tiên sinh giao toàn quyền công ty cho Lãnh Ngạn tiên sinh, nhưng Lãnh Ngạn tiên sinh chỉ có quyền quản lý, ngoại trừ 21% cổ phần thuộc về ngài ấy, không có quyền lợi chuyển nhượng cổ phần.”

Tĩnh Lam giống như bóng cao su xì hơi, ngã ngồi trên ghế, “Vậy 60% khác của ai?”

“Xin lỗi, tuân theo di chúc của Lãnh lão tiên sinh, điều này không thể tiết lộ cho người ngoài.”

Tĩnh Lam nhìn nhìn Lãnh Ngạn, trên mặt anh không có biểu hiện gì, khó trách anh đồng ý dứt khoát như vậy...

Trong lòng cô không phục, uất ức nói: “Ngạn, em vẫn không muốn ly hôn, có thể không ký tên không?”

Lãnh Ngạn chậm chọc cười, “Cô nói đi?”

“Dù sao em cũng không ký!” Tĩnh Lam lại bắt đầu ý lại.

“Tùy cô! Ký thì ký, không ký tôi sẽ đi! Tôi sẽ tái khởi tố tòa, cô cho rằng lần này dư luận và tòa án còn đồng tình với cô nữa sao?” Lãnh Ngạn đứng lên.

“Đừng đi!” Tĩnh Lam gọi anh lại, trong lòng cân nhắc, nếu lần này lên tòa án tiếp, lần trước cô vu cáo và đưa ra chứng cứ giả khả năng sẽ bất lợi cho cô, đến lúc đó cùng lắm tòa án phán xử cho cô phần lớn tài sản, vậy ngay cả 21% này cũng không có...

“Ngồi xuống thương lượng lại!” Cô chỉ có thể như thế...

“Được!” Luật sư nắm tay đặt lên bàn, “Hai người thương lượng xem còn vấn đề gì.”

“Đúng rồi, ông vừa nói tài sản của Lãnh Ngạn chỉ có cổ phần và xe? Vậy nhà cửa nhà họ Lãnh đâu?” Tĩnh Lam đột nhiên nghĩ đến.

“Di chúc của Lãnh lão tiên sinh nói rõ, Lãnh Ngạn tiên sinh ở nhà này trước khi Lãnh Ngạn tiên sinh kết hôn, sau khi kết hôn, Lãnh tiên sinh rời khỏi nhà cũ, chuyển sang nhà mới, nhà này thuộc về quản gia.”

“Ồ!” Tĩnh Lam không nói nữa, nhìn sang Lãnh Ngạn bên cạnh, nước mắt ứa ra, “Ngạn, em...”

“Đừng nói nhiều nữa, đồng ý thì ký tên.” Giờ phút này thái độ của Lãnh Ngạn quả thật giống như một núi băng, lần này lòng anh bị tổn thương. Tĩnh Lam tuyệt tình, anh có chuẩn bị tâm lý, không ngờ má Tằng anh coi là người thân, đến cuối cùng lại ham tiền tài, lạnh lùng bắt nghĩa.

Cuối cùng, Tĩnh Lam run rẩy ký tên mình trên đơn ly hôn, do dự không dám đưa cho Lãnh Ngạn, Lãnh Ngạn đưa tay đoạt lấy, nhanh chóng ký tên mình, giao cho luật sư, đi nhanh ra khỏi phòng làm việc, không quay đầu liếc nhìn nữa.

Trên hành lang, má Tằng đuổi tới, rót nước mắt vội gọi theo, “Thiếu gia...”

Lãnh Ngan dừng chân, quay đầu nhìn, ánh mắt nhạy cảm quét qua trên gương mặt tràn đầy nước mắt của má Tăng, trong đầu chớp lóe một linh cảm...

Má Tăng chỉ rơi nước mắt nhìn anh, một câu cũng không nói, anh hắng giọng, trầm thấp nói một tiếng, “Tôi đi, bà bảo trọng.”

Trong lòng lướt qua đau thương, hơn nữa là thoải mái, tự do sung sướng!

Khoảnh khắc đi ra khỏi phòng luật sư, trời đất trước mặt anh cũng trở trái!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 212: Hiềm khích lúc trước

Biệt thự “Xuân về hoa nở” ven biển.

Từ xa Lãnh Ngan đã thấy trong vườn hoa bày đầy bóng bay và ruy băng, màu sắc sắc sỡ làm ấm áp lòng anh trong nháy mắt, bước chân về nhà cũng cực kỳ nhanh nhẹ.

Nhưng mà, đi tới cửa, trong nhà lại yên tĩnh, Duy Nhất đang làm gì đó?

Không phải đang ngủ chứ?

Khỏe môi anh đầy ý cười, mở cửa phòng. Thấy hoa mắt, vô số cánh hoa rớt xuống, bay là tả, đẹp đẽ vô cùng.

Cùng lúc đó, Duy Nhất cùng ba người đàn ông khác tay cầm đồ bắn ruy băng bắn điên cuồng về phía anh, vừa hô to, “Chúc mừng tự do!”

“Chúc mừng lập tức bị một phụ nữ khác ngược đãi!”

“Người nào nói vớ vẩn!” Duy Nhất trừng mắt, cầm đồ bắn ruy băng chuyển hướng.

“Thật tầm thường! Còn rắc hoa!” Doãn Tiêu Trác chỉ vào cánh hoa đầy đất cười Duy Nhất.

Lôi Đình Ân cũng theo phụ họa, “Đúng vậy! Duy Nhất, em muốn tắm cánh hoa cũng không cần biểu hiện trần trụi như vậy chứ?”

“Quả thật mắc ói!” Doãn Từ Nhiên khoa trương lắc đầu theo.

Lãnh Ngan ôm eo Duy Nhất, rất ngông cuồng mà đặc ý, “Tôi biết rõ mấy người đang ghen tỵ, mấy người có ai giống tôi có bà xã tốt như Duy Nhất?”

“Đúng!” Duy Nhất không chút kiêng dè hôn lên mặt Lãnh Ngan.

“Này! Hai người rất đáng đánh đòn! Không được chọc mọi người tức giận!” Lôi Đình Ân trợn to hai mắt, ý muốn dùng nắm đấm với Lãnh Ngan.

Đột nhiên truyền đến một loạt tiếng chó sủa, mọi người vừa nhìn, Only như trái cầu tuyết nhỏ lăn lộn tới, trên cổ còn treo một tấm biển: hoan nghênh daddy về nhà!

Ba người đàn ông cười ha ha, “Này ra thật thú vị, chúc mừng Lãnh Ngan thăng cấp!”

Mặt Lãnh Ngan sạm lại, cung chiều nhìn Duy Nhất, khẽ nói bên tai cô: “Nhất định để em đạt thành mong muốn, muốn làm mẹ đến điên rồi!”

“Nào có? Chính anh muốn làm cha đến điên rồi mới đúng!” Duy Nhất đỏ mặt cúi đầu.

“Này! Này! Xin đừng bàn luận chủ đề nhi đồng không nên nghe, ở đây có thể có người chưa thành niên!” Doãn Từ Nhiên khoanh tay trước ngực nhìn bọn họ.

“Nào có?” Duy Nhất trừng mắt liếc nhìn anh.

“Ở đây! Only mới một tuổi?” Doãn Từ Nhiên chỉ chỉ Only dưới chân.

Lôi Đình Ân bật cười, “Đây cũng là chỉ chó vị thành niên đi!”

“Không sai lắm! Đừng dạy hư người bạn nhỏ! Mấy người sắc nam sắc nữ!” Dáng vẻ Doãn Từ Nhiên rất lạnh.

Duy Nhất cười dựa trên vai Lãnh Ngan không dậy nổi, lúc này, chuông cửa vang lên, mấy người nhìn nhau, còn có ai?

“Tôi đi!” Doãn Tiêu Trác mở cửa, đứng ngoài là Cầu Chí Dương và Cầu Phi Nhi.

“Không hoan nghênh sao?” Cầu Chí Dương nhú mày.

Lãnh Ngan nhìn Duy Nhất, cười nói, “Sao lại như vậy? Tất cả mọi người vào đi! Đi vào ngồi một chút, toàn bộ đứng ở cửa. Duy Nhất, đi chuẩn bị trái cây ướp lạnh!” Anh đẩy Duy Nhất ra.

“Được rồi!” Duy Nhất vào phòng bếp, ai ngờ, sau đó, Cầu Phi Nhi cũng vào theo.

“Duy Nhất, tôi tới giúp cô!” Cầu Phi Nhi nói sau lưng cô.

Duy Nhất rửa trái cây, cũng không quay đầu lại, “Cảm ơn, không cần, cô đại tiểu thư sao lại làm chuyện này!” Hôm nay là ngày rất tốt, tâm tình cũng không tệ, cô không có ý định phá hư tâm tình mình.

Cầu Phi Nhi lại vẫn duy trì giọng điệu tương đối thấp, hoàn toàn khác tác phong thường ngày, “Duy Nhất, cô vẫn còn giận tôi?”

Duy Nhất hơi sững sờ, “Không có, không dám!”

“Còn nói không dám! Lời này không phải rõ ràng đang tức giận sao! Tôi cho cô đồ tốt!” Cô đưa tờ báo đến trước mặt Duy Nhất, “Hôm nay!”

Duy Nhất không kìm nén được lòng hiếu kỳ, tùy ý lướt qua, chỉ thấy tựa đề lớn trên báo: Chứng kiến một tình yêu cay đắng cảm động, chúc người có tình vĩnh viễn tình cảm chân thành.

Cô giật lấy tờ báo, vội vã đọc bài báo một lần, mặc dù nam chính nữ chính dùng tên giả, nhưng là chuyện huyền ảo xôn xao gần đây của cô và Lãnh Ngan, là người biết chuyện xưa này nói bọn họ. Chỉ có điều, lần này không còn chửi bới, không còn khiển trách, mà miêu tả vô cùng tình tế bọn họ yêu nhau từ đầu đến đuôi, trên đường yêu đủ gian khổ ngăn trở, cùng với không oán thán không hối hận và thủy chung như một với nhau, Duy Nhất đọc chuyện xưa của mình, giống như tất cả trở lại từ đầu, ngọt ngào, khổ sở, không nhận được lệ rơi đầy mặt!

“Trên web cũng có! Lướt xem siêu cao, trong một đêm người bình luận vô số, đám bạn trên mạng đều ủng hộ hai người! Bị hai người cảm động!” Cầu Phi Nhi mỉm cười nhìn cô.

“Chuyện này... Là kiệt tác của cô?” Duy Nhất khó có thể tin.

“Đúng vậy! Tôi viết bản thảo cả đêm, tìm tòa soạn báo người bạn đăng bản thảo! Như thế nào? Thật ra tôi học văn! Tài văn chương cũng không kém đâu đúng không!”

“Nhưng mà, tại sao cô...” Duy Nhất không thể nào tiếp nhận Cầu Phi Nhi trước sau giống như hai người.

Trong mắt Cầu Phi Nhi cũng dần ướt át, “Lần này chuyện cô và Lãnh Ngan huyền ảo lớn như vậy, tôi và anh trai đều thấy trong mắt, anh trai nói chuyện xưa của hai người cho tôi nghe, tôi thật sự rất cảm động. Duy Nhất, tôi hiểu lầm cô, coi cô thành cô gái nịnh nọt hư vinh, cho nên ngày trước mới đối xử với cô như vậy, thì ra cô rất hiền lành, hơn nữa còn thật sự yêu Lãnh Ngan. Mặc dù tôi tính tình đại tiểu thư, nhưng không phải người không biết phân biệt thị phi, tôi nhận lỗi với cô, thật ra thì tôi hướng tới một phần tình yêu say đắm, đáng tiếc...”

Hóa ra là như vậy! Trong lòng Duy Nhất dần thoáng đãng, chân tình mới có lực lượng biến chiến tranh thành tơ lụa!

“Chỉ có điều! Duy Nhất, tôi không phải vì cô!” Cầu Phi Nhi cười một tiếng giảo hoạt, “Tôi yêu Lãnh Ngan, chuyện này xảy ra khiến tôi càng thêm yêu anh ấy! Đàn ông chung tình, có trách nhiệm ai không yêu đây? Cho nên, tôi chỉ không muốn người khác hiểu lầm anh ấy, không hy vọng thanh danh của anh ấy bị hủy.”

“Cho nên?” Duy Nhất nhìn thẳng cô ấy.

“Cho nên tôi sẽ không buông tha, tôi sẽ tiếp tục yêu Lãnh Ngan, tiếp tục cạnh tranh với cô! Ai cười đến cuối cùng mới cười tốt nhất!” Cầm Cầu Phi Nhi khẽ nhếch, cười khiêu khích một tiếng.

Trong mắt Duy Nhất toàn nước mắt, cũng nhe răng cười một tiếng, nước mắt lăn xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thân Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 213: Hôn nhân với Lãnh Dục

Khi Duy Nhất và Cầu Phi Nhi bung khay trái cây đi ra, bốn người đàn ông đang chơi bài, đây là lần đầu tiên Duy Nhất nhìn thấy Lãnh Ngan tiêu khiển, hơn nữa còn là hoạt động nhảm chán như vậy, gật mình không ít, “Anh... Lại có thể biết chơi cái này?”

“Đánh chơi thôi!” Lãnh Ngan nháy mắt mấy cái với cô.

“Vậy tiền đánh cược của các anh là gì? Không cho bài bạc!” Duy Nhất đặt khay trái cây lên bàn trà.

“Dĩ nhiên không cá cược, quy củ cũ!” Doãn Tiêu Trác cười một tiếng ranh mãnh.

“Quy củ cũ? Quy củ cũ là cái gì? Nói nghe một chút, nếu không như vậy đi, người thua mời ăn cơm tôi!” Duy Nhất đề nghị.

“Đừng què mùa! Đã có người quán cơm rồi!” Doãn Tiêu Trác nhìn cô cười.

Duy Nhất thấy ánh mắt khác thường của Duy Nhất, lòng lập tức cảnh giác, “Người nào quán? Đừng nhìn em? Em mặc kệ!”

“Em là phụ nữ sao lại mặc kệ? Em và Lãnh Ngan ở trong nhà xinh đẹp như vậy ngày ngày như hưởng tuần trăng mật, còn chưa từng chiều đãi tụi anh, không phải đạo đãi khách!” Doãn Tiêu Trác chèn ép cô.

Lãnh Ngan cười kéo cô ngồi xuống bên cạnh, “Yên tâm đi, quy củ cũ của tụi anh là người không đánh bài phụ trách làm tiểu nhị, cho nên, có người phụ trách làm cơm!”

Lôi Đình Ân đứng bên cạnh xem cuộc chiến nhân cơ hội chen đến bên cạnh Duy Nhất, “Không tệ! Tôi nguyện ý ở riêng một chỗ với Duy Nhất nấu cơm cho mấy cậu ăn.”

Anh nhất đặc biệt nặng hai chữ ở riêng, không chỉ khiến Lãnh Ngan trợn mắt nhìn, ngay cả Duy Nhất cũng phản đối, “Tại sao nấu cơm còn liên quan đến em? Em có liên quan đến đánh cược của các anh sao?”

“Em là nữ chủ nhân!” Doãn Tiêu Trác cường điệu lần nữa.

Lãnh Ngan dùng tay không mân mê tóc Duy Nhất, “Bảo bối, ngoan, hiền huệ * chút!”

(*) hiền huệ: chỉ người phụ nữ có đức hạnh.

“Hiền huệ? Anh đi mà hiền huệ! Em tới đánh bài!” Duy Nhất nói xong tới giành bài của anh.

Hai người đánh bài khác, Doãn Từ Nhiên và Doãn Từ Nhiên có phản ứng mãnh liệt hơn, “Được được được! Duy Nhất, em tới đánh, Lãnh Ngan mau nhường!”

Mặt Lãnh Ngan đen sì chẳng khác nào mây đen, đoạt lấy bài từ trong tay Duy Nhất, trách cô, “Đàn ông chơi, phụ nữ dính vào làm gì? Nấu cơm đi!”

Duy Nhất cả giận, “Này! Anh chủ nghĩa đàn ông! Em không chịu!”

Cuối cùng vẫn là Cầu Chí Dương ôn hòa nói, “Duy Nhất, em đừng tranh, em chơi không nổi tiền đặt cược này!”

“Rốt cuộc đánh cược cái gì?” Duy Nhất không hiểu.

Lôi Đình Ân bên cạnh ghé tai cô nhẹ nhàng nói cho cô biết, “Người thua trần truồng chạy...”

“Hả?” Duy Nhất đỏ mặt, sau đó lớn tiếng phản bác, “Không được! Em phản đối! Lãnh Ngan anh dám!”

Doãn Tiêu Trác học giọng Lãnh Ngan, “Đàn ông chơi phụ nữ dính vào làm gì? Mua thức ăn đi!”

Lôi Đình Ân cười to, “Duy Nhất, biết vì sao anh không chơi không? Em nhìn xem anh là đàn ông tốt khắp thế giới, những người này đều là đồ điên!”

Bốn người khác cầm gối ôm ném lên đầu Lôi Đình Ân, kèm theo tiếng gào to, “Anh cũng đi mua thức ăn đi!”

Sau một phút, Duy Nhất và Lôi Đình Ân bị bọn họ đuổi ra khỏi xuân về hoa nở.

Duy Nhất chép miệng, “Được! Lãnh Ngan anh là người xấu, là anh đuổi em ra ngoài! Em hẹn hò Lôi Đình Ân, người ta cũng là đại soái ca!”

“Anh thật vinh hạnh!” Lôi Đình Ân hết sức phôi hạp.

Mặt ngoài Lãnh Ngan hết sức tức giận, nhưng trong lòng sao lại không biết hai người đang đùa? Có ý đe dọa Duy Nhất rồi đóng cửa lại.

Duy Nhất chu miệng lên, “Cứ bị đuổi ra ngoài như vậy!”

Lôi Đình Ân mời cô lên xe, cười nói, “Cho anh một cơ hội phục vụ em! Chờ em và Lãnh Ngan kết hôn anh sẽ không có cơ hội đến gần em, đại tổng giám đốc!”

“Anh cũng trêu chọc em!” Duy Nhất trừng mắt liếc anh, lại tiếp tục than thở.

“Than thở chuyện gì đây? Bây giờ em và Lãnh Ngạn không hạnh phúc sao?” Lôi Đình Ân hỏi.

Duy Nhất khẽ gật đầu, “Cũng đúng, không có gì đáng tiếc! Tiếp theo em phải ly hôn với Lãnh Dực, sẽ thật sự trở thành bà xã của anh ấy rồi!”

“Kết hôn với người kia? Không cần ly hôn!” Lôi Đình Ân nói.

“Tại sao? Không ly hôn em không yên lòng!” Duy Nhất nhủ chặt chân mày.

“Lãnh Ngạn này! Không nói cho em biết? Kết hôn này do Lãnh Ngạn sử dụng thủ đoạn không bình thường mà thành, sao có thể kết hôn với người chết? Cho nên, chuyện bây giờ đã ra ánh sáng, hôn nhân của em và Lãnh Dực vốn không có hiệu lực!” Lôi Đình Ân giải thích với cô.

“Vậy à!” Duy Nhất suy tư, “Lôi Đình Ân, em vẫn có một cảm giác, cảm thấy tất cả sẽ không chấm dứt như vậy.”

“Không chỉ có em, tụi anh đều có, em cho rằng Lãnh Ngạn không biết sao? Cậu ta thận trọng lắm, chỉ có điều cho tới giờ vẫn không thể hiện ra, sợ em lo lắng!”

“Anh ấy đúng là như vậy! Đối xử quá tốt với em, chuyện gì cũng muốn một mình chống đỡ, thật ra thì em rất muốn chia sẻ với anh ấy!” Duy Nhất bày tỏ ý kiến, đột nhiên nhớ tới một chuyện, “Đúng rồi, Lôi Đình Ân, công ty Mặc Toa đó thật sự là anh tặng cho em sao? Nhưng em nhớ tất cả thủ tục đều do Lãnh Ngạn làm.”

“Chưa nói tới tặng, chỉ là việc đã làm mất bò mới lo sửa chuồng, nhớ lần trước chúng ta đi thăm Lãnh Ngạn không? Không phải cậu ấy bảo em ra ngoài trước, có lời với anh? Nói chính là chuyện này, muốn anh tiêu hủy toàn bộ tài liệu đã trung gian qua tay cậu ấy, thành thỏa ước tặng cho.”

Duy Nhất vẫn hơi nghi ngờ, “Hóa ra là như vậy, nhưng sau anh ấy lại mua cổ phần của những cổ đông nhỏ kia? Tỉnh Lam không đưa ra nghi vấn sao?”

Lôi Đình Ân cười cười, “Những thứ đó vốn cậu ấy dùng thẻ của em mua! Hơn nữa còn từ tài khoản gửi tiết kiệm của em chuyển, tất cả chứng cứ đều thể hiện tất cả cổ phần của Mặc Toa đều của em! Yên tâm đi, Lãnh Ngạn làm việc, cẩn mật chứ không sơ sài!”

Vừa nói chuyện đã đến chợ, Duy Nhất nhớ tới vụ lần trước gặp ở chợ trong lòng vẫn còn sợ hãi, “Thôi, hay là chúng ta đến siêu thị mua đi!”

Mặc dù Lôi Đình Ân không rõ cách nghĩ của Duy Nhất nhưng vẫn không đưa ra ý kiến khác, sau khi mua xong đồ ăn ở siêu thị với cô, Duy Nhất nhớ tới lần trước chia toàn bộ áo sơ mi của Lãnh Ngạn cho cấp dưới, nên kéo Lôi Đình Ân đi mua áo sơ mi với cô. Vừa mới vào khu đồ nam, Duy Nhất đã gặp một người – Dịch Hàn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 214: Thân phận của Dịch Hàn

“Duy Nhất!” Dịch Hàn vượt lên trước chào hỏi cô.

Từ lần trước sau khi Lãnh Ngạn nói anh để ý người này, anh lập tức cực kỳ để ý Dịch Hàn, lần này cũng đặc biệt chú ý quan sát anh ta.

“Đến mua áo sơ mi?” Ánh mắt Dịch Hàn cố tình hay vô ý quét qua mặt Lôi Đình Ân.

“Đúng vậy! Anh cũng tới mua sao?” Duy Nhất nhìn Amami trong tay anh, kinh ngạc nói, “Hả, anh cũng thích nhãn hiệu áo sơ mi này sao? Lãnh Ngạn thích nhất đó!”

Ánh mắt Dịch Hàn lóe lên, một ánh sáng khác thường chợt lóe, “Thật sao? Có phải vì trai đẹp nên cách nhìn tương đồng không?” Anh cố làm ra vẻ thoải mái nói.

Duy Nhất không nhịn được cười khẽ một tiếng, “Đúng vậy, đúng vậy! Anh có chuyện thì đi trước đi, tụi em qua xem một chút!”

Cô ra dấu cho Lôi Đình Ân đi cùng, khi Lôi Đình Ân đi qua bên cạnh Dịch Hàn thì vô ý đụng phải Dịch Hàn, Dịch Hàn không để ý, lao đảo mấy bước, sau lưng anh có mấy bậc cầu thang, lực quán tính thúc đẩy anh bước mấy bước, hơn nữa tiếp tục lui xuống.

Duy Nhất đột nhiên quay đầu lại, phát hiện đáng vẻ anh xuống lầu hết sức quái dị, như một chân xuống lầu. Cuống quýt tới đỡ anh, “Anh làm sao vậy? Không sao chứ?”

Mặt Dịch Hàn đỏ ửng, lúc lắc đầu trong mắt hết sức hoảng hốt, “Không có việc gì! Không có việc gì! Anh đi trước!”

“Anh thật sự không có chuyện gì? Em thấy hình như chân của anh...” Duy Nhất nói ra nghi ngờ của mình.

Dịch Hàn xoa tay lia lại, “Thật sự không có chuyện, lần trước anh không cẩn thận vấp ngã, đến nay còn chưa khỏe, cho nên lúc xuống lầu chân hơi đau!”

“Em vẫn nên đỡ anh lên xe đi!” Duy Nhất không yên tâm.

“Thật sự không cần! Dịch Khắc đang ở dưới chờ anh, Dịch Khắc!” Anh gọi một tiếng, quả nhiên Dịch Khắc từ bên kia chạy tới.

Trên mặt Dịch Khắc cũng thoáng qua vẻ bối rối, “Cậu sao vậy, té bị thương chân còn phô trương, không phải kêu cậu chờ tôi sao?” Nói xong đỡ Dịch Hàn xuống lầu.

Dịch Hàn gật đầu với Duy Nhất và Lôi Đình Ân, “Bye bye, hai người, tôi đi trước!”

“Bye bye!” Duy Nhất mỉm cười nhìn Dịch Khắc đỡ Dịch Hàn xuống lầu.

Dịch Hàn chính là người đàn ông đẹp trai đến cực điểm, hơn nữa bình thường phong độ nhanh nhẹn, chỉ một té bị thương ở chân, ngay cả xuống lầu cũng chật vật như vậy! Sao nơi này không lắp đặt thang máy! Không nghĩ thì thôi, vừa nghĩ như thế, phát hiện thật ra mình chưa bao giờ nhìn thấy anh ấy đi cầu thang, đều đi thang máy!

“Đi thôi! Mua áo sơ mi đi! Vẻ háo sắc! Bị Lãnh Ngan nhìn thấy lại sẽ ghen!” Lôi Đình Ân găm nhẹ bên tai cô.

Duy Nhất le lưỡi, cười ha hả đi theo Lôi Đình Ân tiếp tục tìm áo sơ mi.

Mà dưới lầu, Dịch Khắc nâng Dịch Hàn lên xe, “Cậu không sao chứ?”

Dịch Hàn lắc đầu, “Không có việc gì.”

“Chuyện gì xảy ra? Sao lại vô duyên vô cớ ngã xuống!” Dịch Khắc hỏi.

Cặp mắt sâu của Dịch Hàn híp lại, “Lôi Đình Ân đó đụng phải tôi, cũng không biết anh ta có cố ý không.”

“Bọn họ phát hiện?” Dịch Khắc hoảng hốt hỏi.

Dịch Hàn lắc đầu, “Không xác định, nhưng chắc không, tôi không lộ chút dấu vết nào, chỉ có điều, điều này cũng nhắc nhở chúng ta về sau càng phải thêm cẩn thận.”

“Ừm!” Dịch Khắc bày tỏ tán thành, “Về sau cậu phải chú ý cầu thang, trên đường bằng một chút vấn đề cũng không có, hoàn toàn giống người bình thường, chính là lên xuống lầu.”

Dịch Hàn bắt đầu, “Bây giờ ở tình huống này tôi đã hơn người bình thường rồi, người già vờ có thể giống như tôi đi không khác người thường không? Quá trình luyện tập lúc trước... Ồi, bây giờ tôi không dám tưởng tượng, cũng không biết mình gắng gượng như nào để vượt qua, nhưng mà, muốn tôi tiếp tục luyện tập lên xuống lầu, tôi không được! Thật sự không được...”

Bên môi Dịch Khắc lộ ra nụ cười hài hước, “Vậy cậu còn thường đi tham gia khiêu vũ? Chỉ với chân kia cậu còn có thể khiêu vũ? Cũng không sợ lộ tẩy?”

Về mặt Dịch Hàn thất bại, “Không phải tôi chỉ nhìn thôi sao?”

Dịch Khắc vẫn mỉm cười như cũ nhìn anh, “Chỉ sợ cậu đi vì nhìn người phụ nữ nào đó? Đừng rồi, hôn nhân của cô ấy và Lãnh Dục bị xử không có hiệu lực, có thể đáng tiếc không?”

“Phụ nữ?” Trong tròng mắt đen ngòm của Dịch Hàn lóe ra ánh sáng lạnh, “Cậu cho rằng tôi còn có thể tin tưởng phụ nữ sao? Đòi tôi ăn thua thiệt của phụ nữ còn ít? Ngay cả mạng cũng liên lụy!”

“Được được! Là tôi chưa nói, tôi cho rằng cô ấy không giống!” Dịch Khắc tỏ vẻ đầu hàng.

“Không có gì khác! Phụ nữ nhiều nhất chỉ có thể làm đồ chơi, hoặc con cò! Kể cả Mỹ Mỹ của cậu, cũng đừng động lòng thật!” Dịch Hàn cảnh cáo.

“Dĩ nhiên sẽ không! Còn chưa có bất kỳ người phụ nữ nào có thể bắt được trái tim Dịch Khắc tôi!” Dịch Khắc cười lạnh.

“Vậy thì tốt! Mục tiêu của chúng ta là gì, mình nhất định phải rõ ràng!” Dịch Hàn dừng một chút, lại nói, “Nghe nói, Lãnh Ngan ly hôn, cho con đàn bà thôi đó 21% cổ phần, Kỳ Thịnh có 19% ở trong tay cổ đông nhỏ, như vậy trong tay Lãnh Ngan còn có 60%.”

“Đúng! Vẫn là đại cổ đông! Cậu nói người phụ này ly hôn thành công rốt cuộc có lợi với chúng ta không?” Dịch Khắc cau mày hỏi.

“Tôi đã nghĩ, chúng ta chỉ điểm những phóng viên kia huyền não chuyện của Lãnh Ngan, Lãnh Ngan và...” Nói đến đây, anh ngừng lại một lúc, cái tên tiếp theo khiến nơi mềm mại trong đáy lòng anh khẽ nảy mầm, “Công ty của Lãnh Ngan và Duy Nhất, bao gồm tập đoàn Doãn thị sự nghiệp sẽ giảm

mạnh, cổ phiếu mất giá tương đối lợi hại, cho dù cô ta có ly hôn hay không, đều có lợi với chúng ta. Nếu ly hôn, cổ phần của Lãnh Ngạn ít đi rồi, chúng ta xoi tái từng bước một.”

“Xoi tái thế nào?” Dịch Khắc hỏi.

“Còn có một người có thể dùng, người có thể khiến Lãnh Ngạn nguyện ý tặng cổ phần cho chỉ còn dư một.” Trong đầu Dịch Hàn thoáng hiện ra khuôn mặt ngây thơ sáng rỡ.

“Điểm này cậu quá tự tin, cô ấy sẽ không phản bội Lãnh Ngạn, tuyệt đối sẽ không!” Dịch Khắc tỉnh táo mà phán đoán.

Dịch Hàn chậm rãi gật đầu, “Tôi cũng ý thức được vậy, cho nên nước cờ này không quá chắc chắn, dự bị vẫn phải có!”

“Nếu như không ly hôn?” Dịch Khắc lại hỏi.

“Nếu như không ly hôn, thì thực hiện phương án hai, tôi buông tha Kỳ Thịnh không cần, tiếp tục đánh, cho đến khi nó sụp đổ mới thôi!”

“Nhưng mà, cậu xem báo hôm nay chưa, giống như có người giúp Lãnh Ngạn khôi phục danh dự! Sự nghiệp của Kỳ Thịnh luôn tốt như vậy, muốn khôi phục nguyên khí rất dễ dàng!” Dịch Khắc ném tờ báo cho anh.

Dịch Hàn cũng không nhìn, “Không sao cả, cùng lắm thì ngọc thạch câu phần *, tôi không chiếm được, cứ phá hủy!”

(*) ngọc thạch câu phần: đá ngọc cùng nát, cùng bị tổn hại.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 215: Vụ án của mẹ Cầu Chí Dương?

Duy Nhất và Lôi Đình Ân bận rộn trong phòng bếp một buổi chiều, cuối cùng mang com tối lên bàn.

Trò chơi của bốn người đàn ông cũng chuẩn bị kết thúc, Duy Nhất quan tâm là kết quả...

“Này, các anh người nào thua?” Cô khăn trương nhìn chăm chăm vào bài trên bàn.

Doãn Tiêu Trác hả hê cười to, “Đương nhiên là thắng quỷ không may kia!”

Lãnh Ngạn liếc xéo Doãn Tiêu Trác, “Còn chưa tới cuối cùng? Còn nửa giờ nữa, tôi sẽ hóa mực nát thành thần kỳ!”

“Cậu cho rằng cậu có thể sao?” Cầu Chí Dương cũng cười rất hả hê, “Mỗi lần cậu đều nói như vậy, lời kịch kinh điển, kết cục kinh điển, ha ha!”

Cầu Phi Nhi đột nhiên hứng thú, “Anh, anh nói mỗi lần Lãnh Ngạn đều trần truồng chạy sao?”

“Không phải mỗi lần! Nếu như nói tại anh đánh mười lần, hoàn toàn là Lãnh Ngạn thua sáu lần, Tiêu thua ba lần, anh em một lần, mà do hai bọn họ ăn gian mới thua!” Cầu Chí Dương tự hào vì “Chiến công” của mình.

Cầu Phi Nhi không hứng thú với trình độ chơi bài của anh trai mình, ngược lại cảm thấy rất hứng thú với đánh cuộc “Trần truồng chạy”, “Nói như vậy tối nay có thể thấy Lãnh Ngạn trần truồng chạy?” Trong mắt cô lóe ánh sáng.

Doãn Tiêu Trác tuyệt đối ác ý quét tới quét lui giữa Lãnh Ngạn và Duy Nhất, “Đúng... Vóc người Lãnh Ngạn là một gây lớn!”

Duy Nhất thấy ánh mắt Cầu Phi Nhi tìm kiếm trên dưới trên người Lãnh Ngạn, trong lòng không có mùi vị gì, tiến lên ngồi bên cạnh Lãnh Ngạn, lặng lẽ trộm một lá bài, nhét vào trong túi áo.

Sau khi đánh xong ván này, Duy Nhất giả bộ lơ đãng phát hiện, “Này, không đúng! Bài này của các anh thiếu một lá!”

“Không thể nào!” Doãn Tiêu Trác tròn to hai mắt.

“Được! Các cậu chơi bản!” Lãnh Ngạn ném bài lên bàn, “Tới đếm một chút!”

Ba người bắt đầu lập tức đếm bài, đếm tới đếm lui dĩ nhiên thiếu một lá bài.

Duy Nhất đứng lý không tha người, đứng lên nói với ba người Doãn Tiêu Trác: “Các anh bắt nạt Lãnh Ngạn chất phác nhà em! Khó trách mười ván thua sáu, hôm nay để cho em bắt được rồi! Là ai chơi bản?”

Ba người hai mặt nhìn nhau, Lãnh Ngạn giờ tay đầu hàng, “Dù thế nào cũng không phải là tôi chứ?”

“Ông xã! Cuối cùng coi như em báo thù cho anh! Đánh cuộc hôm nay không có hiệu lực chứ?” Duy Nhất nháy mắt với Lãnh Ngạn.

Lãnh Ngạn nhìn cô suy nghĩ, “Sao anh lại cảm thấy kỳ lạ?”

Đúng vào lúc này, điện thoại của Cầu Chí Dương vang lên, sau khi anh nhận điện thoại xong lập tức đổi sắc mặt, “Mẹ tôi bị bắt! Tôi phải trở về nhìn một chút!”

“Vì cái gì?” Lãnh Ngạn cũng khẩn trương, khóe mắt khẽ liếc qua Duy Nhất.

“Bây giờ còn chưa rõ ràng lắm, tôi về rồi sẽ gọi điện thoại cho cậu, Phi Nhi, đi thôi!” Anh vội vã ra cửa, Cầu Phi Nhi cũng vô cùng lo lắng rồi đi.

Bọn họ vừa đi, anh em nhà họ Doãn lập tức ngồi cạnh bàn ăn, kêu gọi, “Ăn cơm, ăn cơm!”

Lòng Lãnh Ngạn hơi không yên, Doãn Tiêu Trác khuyên anh, “Cậu đừng lo lắng, bác gái Cầu không có việc gì! Nhiều nhất không tham gia chính trị, ở nhà hưởng phúc, còn tốt chán!”

“Nhưng mà, có thể vì giúp tôi lần này nên mới rơi vào cạm bẫy, tôi rất đau lòng.” Lãnh Ngạn trả lời.

“Không thể nói như vậy, chuyện sớm hay muộn! Cậu chỉ giúp tăng nhanh tốc độ bà ấy bị phát hiện ra thôi!” Doãn Tiêu Trác rót cho anh một ly rượu, “Đừng nghĩ nữa, đã lâu chúng ta không ở chung một chỗ uống rượu, hôm nay uống thêm mấy ly, đừng nói với tôi cậu muốn làm cha, muốn bồi dưỡng mầm mống tốt đẹp, lại không thể uống!”

Lãnh Ngạn cười lắc đầu, “Tôi thật sự không thể uống!”

“Không thể uống thì thôi, ba chúng ta uống đi, anh!” Doãn Từ Nhiên chỉ vào Lôi Đình Ân.

Kết quả ba người này rượu gặp tri kỷ, một bữa cơm ăn mất mấy giờ, sau khi ăn xong, Doãn Tiêu Trác còn nhào lên ghế sa lon, “Lãnh Ngạn, chỗ này của cậu thật thoải mái, tối nay tôi không đi!”

“Vậy chúng ta đều không đi!” Lôi Đình Ân cũng đồ thừa.

Sắc mặt Lãnh Ngạn đen xì, “Này, không phải muốn tôi đuổi mấy người chứ? Biết điều chút được không?”

Doãn Tiêu Trác phát phát tay, “Hai người muốn phát ra bao nhiêu tiếng động cũng được, coi như chúng tôi không tồn tại!”

“Doãn, Tiêu, Trác.” Lãnh Ngạn dần từng chữ tên của anh, mỗi một chữ đều nện ra từ trong kẽ răng.

Doãn Tiêu Trác nhanh chóng đứng lên, “Ha ha, chọc hai người, chúng ta đi! Có chừng mực, người anh em!” Anh vỗ bả vai Lãnh Ngạn, đi ra phía cửa.

Lôi Đình Ân và Doãn Từ Nhiên cũng đứng dậy lần lượt đi ra, Doãn Từ Nhiên nhìn kỹ Duy Nhất, sau đó nói với Lãnh Ngạn: “Lãnh Ngạn, bây giờ anh tự do, Duy Nhất không có người thân, tôi vẫn luôn giống như anh trai cô ấy, cho nên làm nhà mẹ đẻ của cô ấy, tôi trịnh trọng giao cô ấy cho anh, anh nhất định phải để cô ấy hạnh phúc, nếu không tôi không buông tha cho anh!”

Lãnh Ngạn cầm tay Duy Nhất, cùng Duy Nhất nhìn nhau cười, “Cậu yên tâm tâm đi! Tôi nhất định sẽ như vậy!”

Doãn Từ Nhiên dang hai tay, Duy Nhất ăn ý đến gần anh, sau cái ôm nhẹ, Doãn Từ Nhiên nói chào tạm biệt với bọn họ, “Tôi đi đây! Bye bye!”

“Bye bye!” Duy Nhất vẫy tay, nhìn xe Doãn Từ Nhiên đi xa rồi mới đóng cửa lại.

Vừa mới xoay người đã bị Lãnh Ngạn ôm lấy, lục túi cô, lấy bài ra, anh cười nói, “Thì ra chơi bần chính là em!”

Duy Nhất tức giận tròn mắt nhìn anh, “Chẳng lẽ anh rất muốn trần truồng chạy? Chạy mấy lần? Có người phụ nữ nào nhìn thấy? Em nói cho anh biết, có em ở đây, anh đừng mơ tưởng cảnh xuân lộ ra ngoài!”

Lãnh Ngạn ôm ngang cô lên, chạy lên lầu, “Yên tâm, anh chỉ lộ ra cho em xem, sẽ đi ngay bây giờ!”

Nhưng điện thoại của Lãnh Ngạn ở trên ghế sa lon vang lên từng hồi, anh để Duy Nhất xuống, nghe điện thoại, sau khi nghe xong, sắc mặt hơi nặng nề, xoay người, khi đối mặt với Duy Nhất đã khôi phục nụ cười.

“Điện thoại của ai?” Duy Nhất hỏi.

“Cầu Chí Dương.” Anh không để ý đáp.

“À, mẹ của anh ta thế nào?” Mặc dù vẫn không có ấn tượng tốt với nhà họ Cầu, nhưng khoảng thời gian lui tới này cũng giảm bớt chút thành kiến, ít nhất, cái chết của mẹ có liên quan đến Cầu lão gia, không liên quan đến bọn họ.

Chương 216: Tuần trăng mật ở biển Aegean

“Bị bắt rồi, tình nghi nhận hối lộ! Đừng nói những chuyện này, nhà họ Cầu sẽ xử lý.” Anh nắm tay Duy Nhất trở về phòng ngủ, nhưng không có kích tình như vừa rồi, chỉ ôm lấy Duy Nhất, như có điều suy nghĩ.

Duy Nhất hơi cảm thấy kỳ quái, ngẩng đầu hỏi, “Anh làm sao vậy?”

Lãnh Ngạn cười nhạt một tiếng, “Anh đang suy nghĩ cầu hôn em thế nào?” Chỉ có điều, Duy Nhất không nhìn thấy do dự lo lắng lóe lên trong nháy mắt.

Mặt Duy Nhất đỏ lên, không che giấu được vui sướng nơi mí mắt giờ tràn đến đáy mắt, “Muốn vô tiền khoáng hậu *, nếu không không lấy!”

(*) vô tiền khoáng hậu: Trước chưa từng có mà sau không thể có, xưa nay chưa từng có, chỉ có một trên cõi đời này.

“Vô tiền khoáng hậu? Được!” Lãnh Ngạn đề lên người cô, cười xấu xa, “Tuyệt chiêu của Doãn đại thiếu, trực tiếp nhào tới!”

“Hả? Không được! Tiện nghi cho anh!” Duy Nhất tránh né môi anh, cười to.

Hai người lăn lộn vui đùa một lúc, Lãnh Ngạn ngừng lại, nhìn thật chăm chú vào tròng mắt đen ngòm của Duy Nhất, “Duy Nhất, chúng ta đi hưởng tuần trăng mật trước rồi trở về kết hôn được không?”

“Tại sao?” Duy Nhất không hiểu nhìn anh, tại sao anh muốn lật ngược thứ tự?

Ngón tay Lãnh Ngạn nhẹ nhàng vuốt ve gò má cô, đầu ngón tay mang theo lạnh lẽo mùa thu, “Duy Nhất, anh cảm thấy mệt mỏi, nhiều năm như vậy, một mình chống đỡ rất khổ cực, mà lòng mệt mỏi, bây giờ khó khăn lắm mới buông được xuống, anh muốn thả lỏng chút.”

Duy Nhất suy nghĩ, kết hôn phải chuẩn bị rất nhiều nghi lễ, đúng là chuyện lao tâm lao lực, cùng Lãnh Ngạn đi ra ngoài giải sầu cũng tốt, nhưng sự nghiệp công ty hai nhà bị ảnh hưởng, bây giờ đi ra ngoài...?

“Công ty làm thế nào?” Cô nhẹ nhàng hỏi.

“Không có chúng ta xoay chuyển, giao cho Tần Nhiên là được! Bây giờ em phải cân nhắc vấn đề muốn đi đâu.”

Tròng mắt Duy Nhất vòng vòng, “Em thật sự không biết, từ lúc ra đời đến giờ chỉ đi hai chỗ, một là đây, một là nhà ông bà ở nông thôn.”

“Hả? Quê hương nhà ông bà em?” Lãnh Ngạn chưa từng nghe cô đề cập đến.

“Ừm!” Duy Nhất gật đầu, “Từ nhỏ em đã không cha, mẹ mang theo em về nông thôn ở cùng ông bà ngoại, đến năm ông bà ngoại mất, mẹ cũng sinh bệnh nặng, may mà cấp cứu kịp. Sau khi bệnh mẹ tốt rồi thường ôm em khóc, sau đó dẫn em tới đây, nói hy vọng em có được hoàn cảnh tốt, để cho em đọc sách thật giỏi, còn đưa em vào trường học tốt nhất, nhưng mà em không đành lòng nhìn mẹ vất vả như vậy, cho nên thường trốn học đi làm, ôi, cuối cùng vẫn phụ hy vọng của mẹ...”

Lãnh Ngạn không hiểu rõ quá khứ của cô, chỉ biết cô và mẹ sống nương tựa vào nhau, cuộc sống tương đối gian truân, chỉ có điều, trong hoàn cảnh gian truân, Duy Nhất có thể lớn lên lương thiện đơn thuần như vậy, hơn nữa kiên cường như cô, tự tin như cô, đúng là khó có được.

Anh lặng lẽ nghe cô nói xong, thương tiếc ôm chặt cô, “Duy Nhất, bây giờ không phải em rất tốt sao? Tổng giám đốc công ty, mẹ nên cảm thấy vui mừng.”

Mặc dù đây không phải lần đầu tiên nghe anh gọi mẹ mình là mẹ, nhưng nghe vào trong tai vẫn hết sức cảm động, “Nhưng mà, tất cả đều của anh cho, không phải em tự làm...”

“Nói vậy, nếu em không có năng lực này, coi như anh cho em, cũng sẽ bị em làm thua sạch, lại nói, chẳng lẽ giải thưởng lớn thiết kế đồ chơi cũng là anh cho em?” Lãnh Ngạn cương cường trách cứ cô, “Được rồi, đừng nói những cái này, để anh quyết định đi, ngày mai chúng ta đi hưởng tuần trăng mật! Lần này anh muốn đền bù cho em một trăng mật hoàn mỹ! Ngủ trước!”

Hai ngày sau, Lãnh Ngạn và Duy Nhất xuất hiện ở biển Aegean Hy Lạp. Hai người đều mặc quần áo trắng đơn thuần thoải mái, nằm trên thuyền nhỏ mướt được, trên đầu là bầu trời xanh trong mênh mông bát ngát, ánh mặt trời màu vàng không che không ngăn cản vung vãi xuống, chung quanh họ là nước biển xanh thẳm như bầu trời điểm ánh sáng vàng kim lộng lẫy, tất cả đều cực kỳ xinh đẹp.

“Đẹp không?” Lãnh Ngạn khẽ hí hóp mắt, màu sắc tươi đẹp rực rỡ của bầu trời khiến người ta lóa cả mắt.

“Đẹp, thật là đẹp! Chưa bao giờ nhìn thấy màu sắc tinh khiết như vậy, bầu trời ở đây giống như màu vẽ thoa lên vậy!” Duy Nhất nằm bên cạnh Lãnh Ngan khen từ tận đáy lòng.

Lãnh Ngan khẽ mỉm cười, “Biển Aegean, là nơi đẹp nhất mà anh đã đến, tất cả màu sắc đều thuần túy như thế, trong không khí không hạt bụi. Đến nơi này mới hiểu ra, thì ra trong bảng pha màu sắc, đều lấy từ màu tự nhiên.”

Biển Aegean có rất nhiều đảo, thỉnh thoảng có thuyền bè đi qua bên bọn họ, đi qua các đảo dày đặc như sao trên trời, Duy Nhất và Lãnh Ngan chỉ yên lặng lơ lửng trên mặt biển, lẳng lặng lắng nghe thời gian trôi.

“Hai vị, có muốn lên đảo xem một chút?” Chủ thuyền dùng tiếng Anh hỏi bọn họ.

“Không cần!” Lãnh Ngan quả quyết từ chối.

“tại sao không lên đảo xem một chút?” Duy Nhất trẻ tuổi rất hứng thú với những hòn đảo nhỏ dày đặc như sao trời.

Lãnh Ngan để ý đến ánh sáng trong mắt cô, hỏi ngược lại, “Em rất muốn đi sao?”

Duy Nhất thông minh, lập tức hiểu Lãnh Ngan không muốn lên bờ, nhớ tới trước khi bọn họ tới Hy Lạp đã từng nói, anh mệt chết được, lòng mệt mỏi, biết anh muốn nhàn nhả như vậy.

Mà đối với cô, điều quan trọng nhất trong trắng mắt chính là Lãnh Ngan, mà không phải dạo chơi, vì vậy khẽ lắc đầu, đến gần anh, “Không đi! Chuyện hạnh phúc nhất trong cuộc sống, chính là ở bên cạnh anh nhìn mây trôi thanh thản, yên lặng bông bèo trên nước biển, sau đó, cùng nhau chậm rãi chờ trời tối, chờ mặt biển nhuộm màu sáng bạc...”

Lãnh Ngan ôm cô cười to, “Lúc nào thì Duy Nhất biến thành nhà thơ rồi hả? Rốt cuộc là biển Aegean đẹp khiến cho ý thơ của em ứng với câu nói kia, người trong tình yêu không phải người ngu thì là nhà thơ?”

Duy Nhất cong môi đánh anh, “Ghét, sao anh cười nhạo em vậy, chẳng lẽ em nói không đúng?”

“Đúng!” Lãnh Ngan thâm tình cầm tay cô, “Duy Nhất, em nói đến lòng anh đi, anh chỉ cứ muốn lẳng lặng trôi lơ lửng trên biển như vậy, nhìn trời xanh di chuyển từng chút từng chút một như vậy, sau đó cảm giác mình rất nhỏ bé, rất nhỏ bé, thế giới rất xa, rất xa. Duy Nhất, cảm ơn em đã hiểu anh, cũng cảm ơn em... Vì anh mà bỏ qua huyền ảo ảm ỉ.”

“Hả?” Bị anh nhìn thấu, Duy Nhất hơi kinh ngạc, vội vàng giải thích, “Không phải, em thật sự không muốn đi những đảo nhỏ kia...”

“Bé ngốc, không có gì lừa được anh?” Lãnh Ngan cười khẽ, hôn lên môi cô, anh không quản du khách gì, anh không quản nhà thuyền gì, thế giới này chỉ có trời xanh, mây trắng, nước biển, anh, và cô...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 217: Hoa cát...

Ban đêm, bước chậm trên cát mềm mịn ở biển Aegean, gió biển thổi đến hương vị đặc biệt của biển rộng, mặn mặn, ẩm ướt, Duy Nhất nhắm mắt lại, nhớ tới “Xuân về hoa nở”.

“Lãnh Ngan, chúng ta ra ngoài đã bao lâu?” Cô dừng bước, ngồi trên bờ cát, ra sức hít thở hơi thở gió biển.

Lãnh Ngan ngồi xuống bên cạnh cô, nhìn ngoài khơi sáng như đá quý trong bóng đêm, hí hửng, “Tầm mười ngày đi, nhớ nhà?”

Cái gì là nhà? Trong đầu Duy Nhất thoáng hiện ra từng căn nhà, lồng chim bồ câu, nhà cũ nhà họ Lãnh, xuân về hoa nở, còn có biệt thự nhỏ lúc bỏ nhà ra đi Lãnh Ngan lên lên mua cho cô. Lồng chim bồ câu đã giải tỏa, nhà cũ nhà họ Lãnh cho Tỉnh Lam, trong xuân về hoa nở còn có Only, biệt thự nhỏ đã đưa cho Mỹ Mỹ ở tạm, ở đâu là nhà của cô đây?

Gió đêm thu mang theo chút hơi lạnh, trên da nhanh chóng nổi lên tảng da gà, ngay lập tức, ả ập vây quanh lấy cô, không cần nhìn cũng biết, là Lãnh Ngan lấy áo khoác của anh choàng lên người cô, mang theo nhiệt độ của anh, mang theo hơi thở của anh, sao cô không ả ập?

Mắt Duy Nhất ướt át trong nháy mắt, ý nghĩa của nhà chính là ả ập, đối với cô mà nói, hơi thở của anh chính là chú thích chính xác nhất cho ả ập, cho nên nhà tương đương với anh?

Suy luận này đúng sao?

“Sao vậy? Thật sự nhớ nhà?” Ngón tay Lãnh Ngạn khẽ xẹt qua khóe mắt cô, cho rằng sẽ có giọt nước mắt rơi xuống.

Duy Nhất áp mặt vào lòng bàn tay anh, chỗ lóe sáng nhất trong tròng mắt trong sáng là bóng dáng của anh, khóe môi nở nụ cười tinh khiết giống như bầu trời biển Aegean, “Em không khóc, ngốc! Em nhớ anh lắm!”

Nhớ anh, chính là nhớ nhà...

“Em mới là bé ngốc! Không phải anh ở trước mặt em sao?” Một tay khác của Lãnh Ngạn sờ mũi cô.

“Lãnh Ngạn, em chính là nhớ anh!” Cô cố chấp mỉm cười, cố chấp nhấn mạnh.

Nụ cười của Lãnh Ngạn đọng lại, trong tròng mắt thâm thúy phản chiếu ngọn đèn của biển Aegean, ấm áp mà mong lung, Duy Nhất nhào vào trong ngực anh, “Lãnh Ngạn, em chính là nhớ anh...”

Tham lam hít thở hơi thở của anh, đó là hơi thở cô say đắm nhất, hơi thở của nhà...

Anh lộ vẻ xúc động thật sâu, vòng tay ôm chặt đáp lại cô, “Duy Nhất, anh sẽ mãi ở bên cạnh em, dù một ngày em chán ghét anh, anh vẫn sẽ ở bên cạnh em.”

“Sao em lại có thể ghét anh?” Duy Nhất đột nhiên rời khỏi lòng anh, tức giận vì những lời này của anh, “Em là hạng người thay đổi thất thường sao? Đòi này em chỉ có một người đàn ông là anh, đáng về này không giống anh!”

Lãnh Ngạn cười ha ha, mấy phần hài lòng, mấy phần đau thương, ngón tay lướt trên mặt cô theo thói quen, “Bảo bối, đời này, em đều là của anh, cho dù xảy ra chuyện gì cũng không cho đối ý...”

“Nhìn anh kia?!” Duy Nhất trừng mắt liếc anh, “Giống như không tin tưởng em, có muốn em thề không? Nếu Nhiễm Duy Nhất em...”

Môi chạm phải mềm mại ấm áp, là anh dùng môi ngăn chặn lời còn lại, sau triền miên nhàn nhạt, anh ôm chặt cô, “Không cho thề, anh tình nguyện em đổi ý...”

Duy Nhất ngọt ngào ôm cổ anh, ghé vào lỗ tai anh nói nhỏ, “Em sẽ không đổi ý, sẽ không... Không tin, chúng ta để biển Aegean chứng kiến.”

“Chứng kiến thế nào?” Lãnh Ngạn cười hỏi.

“Đứng lên!” Cô kéo Lãnh Ngạn lên, đối mặt với nước biển xanh lơ, bàn tay khum lại đặt lên miệng, la lớn: “Biển Aegean phải nhớ, Duy Nhất yêu Lãnh Ngạn, vĩnh viễn không oán giận không hối hận!”

Gió biển rì rào như tiếng ốc biển đập vào mặt, sóng biển nhẹ nhàng hôn lên đường ven biển, Lãnh Ngạn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng quật cường và nghiêm túc của Duy Nhất, hình như nghe thấy giọng nói của cô truyền theo gió biển tới thật xa...

Biển Aegean dưới màn đêm, là những nốt nhạc nhảy lên trong yên tĩnh, hiện ra màu xanh dương đặc biệt mê hoặc. Những đảo nhỏ xa xa lân cận, điêu khắc đường ven biển tan tành mà hoàn mỹ, biển Aegean giống như đá quý màu xanh phân chia không đều, nhẹ nhàng lung linh dưới ánh trăng.

Nhìn ra xa, những phòng nhỏ màu trắng mọc chằng chịt như rừng bờ bên kia, tạo thành đối lập mãnh liệt với nước biển xanh thẳm, lại kết hợp vô cùng khéo léo, hình như toàn thế giới chỉ có tổ hợp hai màu xanh trắng là hoàn mỹ nhất. Ngọn đèn đêm từ trong phòng màu trắng chiếu xuống mặt biển, đường ven biển mong lung, rực rỡ óng ánh trong trời biển, toàn bộ thế giới, đẹp như một giấc mộng...

Đây là mộng sao? Duy Nhất? Cổ họng Lãnh Ngạn căng lên, chỉ mong, đây không phải là mộng...

Duy Nhất hưng phấn sắc mặt ửng hồng, kéo vạt trước áo sơ mi của anh, “Tối lượt anh! Tối lượt anh!”

“Được!” Anh cười nhẹ, giống như những ngọn đèn mong lung kia, học dáng vẻ Duy Nhất, phát ra tiếng kêu từ đáy lòng về phía biển, “Biển Aegean làm chứng, Lãnh Ngạn yêu Duy Nhất, vĩnh viễn không oán giận không hối hận!”

Duy Nhất cúi người túm lấy cát mịn trên bờ vung vẩy, xoay tròn trên bờ cát, cười to, “A – Lãnh Ngạn, em thật hạnh phúc! Nào, mau tới chúc mừng lời tỏ tình thâm tình của chúng ta! Nhanh lên một chút!”

Lãnh Ngạn say mê trong thế giới như mộng như ảo ở vịnh nhỏ này, anh thích vẻ đẹp của biển Aegean, nhưng bởi vì có cô, nơi này mới đẹp có ý nghĩa, Duy Nhất, em có thể tha thứ cho anh không? Có lẽ, anh nên nói cho em biết, tự mình nói cho em biết...

“Lãnh Ngạn! Anh nhanh lên một chút!! Chúng ta làm hoa cát!” Tay Duy Nhất dính đầy cát kéo anh.

Anh cười, “Bé ngốc, cái gì gọi là hoa cát?”

“Cứ như vậy! Người khác đốt pháo hoa, mình làm hoa cát! Anh đến đây! Đến nào! Đừng đứng ngây ngốc như chú ở đó!”

Cô tiếp tục tung hoa cát của cô, đầy trời đều là cát mịn, rơi vào trong tóc cô, rơi vào trong áo cô, mà cô, như thiên sứ, nhảy, cười...

“Được! Hãy theo em cô nhóc ngốc điên khùng một lần!” Anh cũng cúi người vốc đầy cát, nắm chặt, cát không chịu chảy ra giữa kẽ ngón tay, trong lòng không giải thích được, lại nắm chặt... Đột nhiên phát hiện, càng nắm chặt, càng chảy ra nhiều...

Anh đứng nguyên một chỗ ngây người, hình như tiếng cười của Duy Nhất càng ngày càng xa, trước mắt chỉ còn lại xanh thẳm dưới ánh trăng yên tĩnh...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 218: Truyền thuyết về biển Aegean

Ánh trăng sáng ngời của biển Aegean không thể xuyên qua rèm cửa sổ màu xanh dương trên cửa sổ hình vòm, bóng đêm trùm lên khách sạn màu trắng, trình diễn khúc nhạc đêm cực kỳ triền miên. Mỗi một âm thanh va chạm, mỗi một rên rỉ nghiền nát, cũng là âm thanh thiên nhiên nguyên thủy tự nhiên, giống như biển Aegean, vẻ đẹp nguyên sơ nhất. Thủy triều lên cao, chìm đắm đồ xuống, tạo thành khúc nhạc tuyệt vời nhất, lượn vòng không dứt, dư vị vô cùng...

Sau một đợt tấn công khuỷa chiêng gỗ trống, bùng nổ, tĩnh lặng...

Cô và anh ôm chặt nhau không rời...

“Lãnh Ngạn, ngày mai chúng ta sẽ trở về sao?” Trên da thịt Duy Nhất ửng hồng nhuộm tầng mờ hôi cuộn tròn trong ngực Lãnh Ngạn.

“Đúng vậy, chúng ta ra ngoài đã hơn mười ngày rồi, không muốn trở về?” Lãnh Ngạn khẽ hôn lên trán cô.

“Ừm! Cuộc sống như vậy rất khó được!”

Mười mấy ngày nay, bọn họ sống đơn giản khác thường. Ban ngày mướn du thuyền của nhà thuyền địa phương rong chơi trong biển rộng xanh thẳm, hoặc đi dạo chung quanh đường phố cổ xưa, mỗi một món ăn ngon trong phòng trắng nhỏ kia cũng được bọn họ nếm một lần, có lúc nói chuyện với người bản địa khi nhàn tản phơi nắng. Ban đêm, có lúc đi bờ cát ngắm ánh trăng, có lúc đi quán bar địa phương, không hề uống rượu, chỉ vì những phong cách kỳ lạ của nước khác, sau đó yêu nhiệt liệt, yêu mạnh mẽ, Duy Nhất cảm giác mười mấy ngày nay mình sắp bị anh hòa tan...

Đều nói mặt trời mọc ở biển Aegean là đẹp nhất, nhưng bọn họ không đi, cho dù muốn đi, Duy Nhất cũng không rời giường được...

Cuộc sống như thế có bao nhiêu đẹp đẽ? Duy Nhất không nói được, giống như bốc hơi khỏi con người, lại giống như ẩn trốn ở thế ngoại đào nguyên, rời xa những hấp dẫn của tranh đấu, hoàn toàn bị cách sống nhàn nhã ở biển Aegean đồng hóa rồi, thật sự không biết trở về còn có thể thích ứng được với cuộc sống bên đó không.

“Thích, sau này chúng ta có thể thường đến, mang theo bé cưng.” Lãnh Ngạn vuốt ve lưng sáng bóng của cô.

“Như vậy còn muốn bé cưng, có phải có bé cưng rồi anh sẽ không yêu em không?” Duy Nhất cong môi lên.

Lãnh Ngạn thuận thế mở nhẹ lên môi cô, “Có không? Em là đứa bé chưa trưởng thành.”

Duy Nhất hí mắt cười khoa trương, “Em sáu mươi tuổi vẫn là đáng vẻ này, anh phải dụ dỗ em như bây giờ!”

“Vâng! Tuân lệnh, bây giờ ngủ đi! Sáng sớm ngày mai ăn điểm tâm Hy Lạp, qua khách sạn năm nhà ăn ngon, nhớ mua cho anh!”

“Tại sao là em?” Duy Nhất không phục.

“Chúng ta đánh cuộc mà! Người nào cầu xin tha thứ trước người đó mua bữa sáng, vừa rồi ai nói không được, không cần...” Lãnh Ngạn cười đến xấu xa.

“Em có nói như vậy sao?” Duy Nhất nháy mắt, đáng vẻ rất thuần khiết.

“Chưa nói... Vậy chúng ta làm lại?” Duy Nhất lại còn khiêu khích.

Duy Nhất cuống quýt đẩy tay anh ra, “Em không muốn, thật sự không được rồi!”

Lãnh Ngạn cười to, “Đây chính là tự em nói không được đấy!”

Duy Nhất che miệng, than vãn bị lừa!

“Thôi! Hay để anh đi mua! Ai bảo em là bảo bối ngọc của anh!” Lãnh Ngạn hiện từ nhìn cô.

Cô nín cổ anh, hôn tới tấp lên mặt anh, “Lãnh Ngạn, em biết ngay anh tốt nhất!”

“Anh đau lòng em, mới vừa rồi cực khổ!” Lãnh Ngạn lại gần hôn lên khuôn mặt đỏ ửng của cô.

Duy Nhất mắc cổ vào mặt anh, nghĩ tới nên nhanh chóng nói sang chuyện khác, “Đúng rồi, cái tên biển Aegean này thật đẹp, nhất định có liên quan đến một truyền thuyết đẹp đúng không?”

Lãnh Ngạn suy nghĩ một chút, “Truyền thuyết về biển Aegean có rất nhiều, vốn đều liên quan đến tình yêu, một trong số đó là, Cầm là nhạc công nổi danh của Hy Lạp. Mến mộ danh cô, Quốc vương trẻ tuổi yêu cô. Tình yêu của Cầm và Quốc vương lại không bị hoàng thất ngăn trở. Trong tiếng chúc phúc của người dân và tất cả vương tôn quý tộc Cầm được nhận vào cung đình.”

“Sau nước Lâm vốn rất thân thiện đột nhiên phát động chiến tranh đáng sợ, vì an toàn của con dân Quốc vương không thể không lập tức lao ra chiến trường. Trong đêm tân hôn ngài rời khỏi cô gái yêu sâu đậm. Mỗi ngày Cầm đều đến nơi mình từng cùng ngài hẹn ước chơi đàn cho Quốc vương ở phương xa, nhưng đợi được lại là ngài chết trên sa trường.”

“Vào hôm đó Cầm phủ thêm chiến bào nhuộm máu của Quốc vương, dùng ngón tay gảy dây đàn chỉ huy chiến trường tàn khốc. Khi cả nước vui mừng chiến thắng, trong bầu trời bao la vạn dặm không một bóng mây, chiến bào của Quốc vương trong lòng Cầm lại bị từng giọt nước trong suốt ướt đầm.”

“Mỗi tối Cầm sẽ khảy đàn hướng về trời đêm, cô hy vọng trên đường lên trời Quốc vương có thể nghe thấy. Mà mỗi sáng sớm, cô lại đi khắp nơi thu thập sương rải rác, cô biết đó là tình yêu Quốc vương đáp lại cho mình.”

“Cuối cùng, sau nhiều năm, cho đến khi cô ngủ vĩnh viễn không tỉnh lại, mọi người dùng 521 vạn 3344 bình sương sớm Cầm đã thu thập đổ lên chỗ cô ngủ say. Khi giọt sương cuối cùng rơi xuống, kỳ tích đã xảy ra.”

(*) 5213344: Em yêu anh đời đời kiếp kiếp (521 có phát âm wu er yi gần giống wo ai ni – em (anh) yêu anh (em) – 3344 生生世世 đời đời kiếp kiếp)

“Bên trong mộ phần của Cầm chảy ra một dòng suối trong, ôm lấy thân thể cô. Từ suối nguồn biến thành dòng suối, từ suối thành sông, từ sông thành biển. Từ đó Hy Lạp có biển trong suốt. Mọi người cũng gọi nó là ‘Biển Aegean’.”

(*) Biển Aegean: Biển của tình yêu

Duy Nhất nghe xong chảy nước mắt, “Thật là chuyện xưa đẹp, nhưng sao thê lương, tại sao tình yêu đẹp như vậy cũng thê lương...”

Trong lòng Lãnh Ngạn xẹt qua chút đau, ôm chặt Duy Nhất, “Đưa gốc, chỉ là chuyện xưa, tình yêu của chúng ta, nhất định hạnh phúc hoàn mỹ!”

“Lãnh Ngạn... Cầm yêu Quốc vương, biển Aegean là biển của cô ấy, cô ấy nhất định sẽ nghe thấy lời thề của chúng ta, chứng kiến tình yêu của chúng ta!” Duy Nhất cắn môi, kiên định lòng tin của mình.

“Biết rồi, đương nhiên hiểu!” Lãnh Ngạn vỗ nhẹ lưng cô, nhìn cô dần khép mí mắt, tiến vào giấc mộng đẹp trong lòng mình.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Duy Nhất quả nhiên không thấy Lãnh Ngạn, nhất định đã đi mua bữa sáng!

Cô rửa mặt ra cửa, chuẩn bị cho anh ngạc nhiên, phát hiện Lãnh Ngạn đang ở sau cột nhà hàng ăn sáng, hình như đang gọi điện thoại...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 219: Vụ án tai nạn xe cộ của mẹ Duy Nhất

Cô lặng lẽ đến gần, mà Lãnh Ngạn không phát hiện, mơ hồ có thể nghe thấy âm thanh gọi điện thoại của anh, cô quyết định hay là chờ anh gọi xong điện thoại rồi gọi anh.

Vốn vô ý nghe lén điện thoại của anh, nhưng trong lúc vô tình nghe tên của cô, liên quan đến cô?

Không kiểm chế được dựng thẳng lỗ tai.

“Chí Dương, vậy rốt cuộc bây giờ tôi có trở về không?”

Thì ra là điện thoại của Cầu Chí Dương!

Không phải quyết định sẽ về sao?

Tại sao muốn thay đổi?

Cô không biết Cầu Chí Dương nói cái gì, Lãnh Ngan trả lời, “Nếu bây giờ thật sự huyền ảo xôn xao dư luận mà tôi còn không về, tôi vốn chính là sợ nhất vụ án tai nạn xe cộ của mẹ Duy Nhất bị lật ra lần nữa, mới mang Duy Nhất tới Hy Lạp.”

Vụ án tai nạn xe cộ?

Trong lòng Duy Nhất dâng lên một bóng ma, chẳng lẽ vụ án tai nạn xe cộ của mẹ có gì kỳ quái sao?

Không chỉ đơn giản là ngoài ý muốn như vậy?

Thì ra không phải Lãnh Ngan thật tâm mang cô đi hưởng tuần trăng mật...

Cô không khỏi nín thở, trầm ngâm yên lặng nghe.

“Chí Dương, nếu như Duy Nhất biết vụ án tai nạn xe cộ của mẹ cô ấy tôi cũng có phần không rõ ràng, cô ấy tuyệt đối không thể nào tha thứ cho tôi...”

Câu kể tiếp Duy Nhất nghe không lọt nữa, chỉ cảm thấy toàn bộ thế giới là tiếng gầm rú...

Thì ra tai nạn xe cộ của mẹ quả thật không phải ngoài ý muốn, là ai muốn đẩy mẹ vào chỗ chết?

Nhà họ Cầu! Nhất định là nhà họ Cầu!

Mà quan hệ của Lãnh Ngan với nhà họ Cầu luôn tốt như vậy, cho nên cũng tham dự vào!

Thì ra tất cả đều là âm mưu!

Điều kiện giao dịch khi kết hôn của cô và anh chính là bảo vệ mẹ của cô không có việc gì, nhưng mà, không ngờ anh lại là người hại chết mẹ của cô, sau đó còn luôn miệng nói yêu cô!

Mà cô, lại còn coi anh như người thân duy nhất trên thế giới này!

Nghĩ đến tối hôm qua còn thề son sắt trước biển Aegean với anh, tức giận và hối tiếc tràn đầy óc, thật sự buồn cười quá, thì ra khoảng cách giữa người thân và kẻ thù chỉ trong gang tấc!

Cô che miệng lại, hít thở dữ dội, ngực giống như sắp nổ tung, dội thêm nữa, cô nhất định sẽ xông lên xé rách mặt của anh!

Xoay người, chạy thẳng một hơi đến biển Aegean, miệng há to hít thở gió biển, để ánh sáng sớm lạnh lùng rót vào trong phổi, dập tắt những lửa giận kia.

Bên tai lại vang lên từng tiếng sóng vỗ đêm hôm qua, từng tiếng lời thề. “Biển Aegean làm chứng, Lãnh Ngan yêu Duy Nhất, vĩnh viễn không oán giận không hối hận!”

Nước mắt cuối cùng chảy xuống theo gương mặt, nhìn ra biển khơi, cô ra sức hô to đè nén trong đáy lòng: “Lãnh Ngan! Tôi hận anh! Tôi hận anh!”

Biển Aegean vẫn là biển của ngày hôm qua, bầu trời vẫn màu xanh thuần túy, chỉ có điều lời thề đã sửa đổi...

Hai đầu gối cô mềm nhũn, quỳ rạp xuống trên bờ cát, hoa cát tối hôm qua ở dưới kia, theo thủy triều lên xuống đã sớm không biết đi đâu, trong lòng đau như nước biển gào thét mãnh liệt...

“Mẹ! Nói cho con biết nên làm cái gì? Tại sao để một vấn đề khó khăn như vậy cho con?” cô nhìn bầu trời roi lệ, mẹ ở trên thiên đường không thể cho cô bất kỳ chỉ dẫn rõ ràng gì...

Không! Cô tận mắt nhìn thấy mẹ té dưới bánh xe, khoảnh khắc đó, toàn cảnh máu tươi khắc sâu nhất trong trí nhớ của cô, cô không thể nào quên! Càng không thể tiếp tục ở chung một chỗ với người đã chà đạp lên máu tươi của mẹ, cô không làm được!

Lau khô nước mắt, lại một lần nữa nói với bản thân, Nhiệm Duy Nhất, không cho khóc! Bây giờ mày thật sự cô đơn rồi, không vương mắc gì nữa, không còn tư cách để khóc, chỉ có thể cười tiếp tục đi tới! Rồi sau đó, lưu luyến nhìn biển Aegean một lần cuối, đá quý óng ánh màu xanh lam như một giấc mộng, tỉnh mộng rồi, chỉ còn lại nỗi đau...

Trở lại khách sạn, Lãnh Ngan không ở đây, điện thoại di động của cô có vô số cuộc gọi nhỡ, nghĩ là Lãnh Ngan trở lại phát hiện cô không ở đây đã gọi điện thoại đến phát nổ, bây giờ chắc đi ra ngoài tìm cô?

Không hề ngủ nghỉ nữa, vội vã thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời khỏi, trong phòng, áo khoác của anh, dao cạo râu của anh, túi du lịch của anh đau nhói ánh mắt cô thật sâu, cứ đi như vậy?

Rõ ràng rất hận anh, rồi đi sao lại khó như vậy?

Không! Không thể roi lệ nữa! Chịu đựng ánh mắt đau xót, cô lấy ra một cây bút, viết mấy chữ trên tờ giấy trắng thật to: Lãnh Ngan, tôi hận anh! Đừng để cho tôi gặp anh!

Ném bút xuống, nhấc tâm lao ra khỏi phòng, chạy vào trong gió sớm biển Aegean, những hơi thở sáng sớm xen lẫn ánh mặt trời đã không còn hương thơm vui vẻ nữa...

Lãnh Ngạn mua bữa sáng trở lại, giống như thường ngày định vén chăn lên chọc bảo bối Duy Nhất của anh, nhưng lại phát hiện trong chăn trống không. Anh cười, hôm nay cô nhóc dậy thật sớm!

Lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho cô, “Baby, em chính là duy nhất của anh...”

Tiếng chuông quen thuộc vang lên, ánh đèn chợt lóe chợt tắt ở chỗ hộc lãnh trên bàn, cô lại không mang điện thoại di động!

Suy nghĩ một chút, ra cửa dọc theo đường phố cổ xưa tìm kiếm khắp nơi, đều không có kết quả, anh bắt đầu hơi nóng nảy, trở lại khách sạn hỏi nhân viên phục vụ, “Thầy phu nhân của tôi về chưa?”

Nhân viên phục vụ ngẫm nghĩ lại, “Vừa rồi giống như đeo túi xách rời đi...”

Lãnh Ngạn căng thẳng trong lòng, dâng lên dự cảm xấu, chạy nhanh về phòng...

Toàn bộ đồ của cô đã không thấy, tờ giấy trắng trên bàn kia đâm nhói trái tim anh, anh biết, có thể Duy Nhất đã nghe được cuộc điện thoại của anh rồi...

Lần nữa gọi điện thoại di động cho cô, nhưng cứ tắt máy...

Anh cảm giác mình sắp điên rồi, lập tức chạy đến sân bay Athen, nhưng lại nghe tin xấu: Một giờ trước máy bay cất cánh từ sân bay Athen đã gặp tai nạn...

Cả sân bay rơi vào hỗn loạn, tay anh buông lỏng, hành lý rơi xuống đất, cả người hoàn toàn tiến vào trạng thái không trong lượng, đại não ngừng suy nghĩ, tim ngừng đập, sắp lập tức hít thở không thông mà chết...

Nếu quả thật phải chết, vậy hãy để cho anh chết! Trong ngày sinh nhật lần thứ ba mươi hai tuổi anh đã từng cầu nguyện!

Rốt cuộc ông trời có mắt không? Duy Nhất đã làm sai điều gì mà như vậy với cô?

Anh khổ sở nhắm hai mắt lại, không, Duy Nhất sai rồi, lỗi duy nhất ở đây chính là không nên yêu anh...

Hồi lâu, anh mới ra đi thăm dò ghi chép của kiểm tra an ninh, trong máy tính lại thể hiện rõ ràng, chuyến bay Duy Nhất ngồi chính là chuyến này...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 220: Duy Nhất...

Buổi tối ở xuân về hoa nở, đèn sì chẳng khác nào một tòa tháp cổ bỏ hoang.

Gió biển vẫn mang theo hơi mặn thổi loạn rèm cửa sổ, trong góc tối, chai rượu tán loạn xung quanh, bóng dáng cô đơn màu đen tùy ý dựa vào góc tường, vẫn còn hết chai này đến chai khác rót vào dạ dày ngược lại giống như chất lỏng gây tê cho người ta. Điện thoại di động của anh, vẫn hoạt động, lóe sáng trên mặt đất, hát hết lần này đến lần khác:

“Bầu trời của anh tươi màu trong vắt

Một lời hẹn thề lãng vãng trong quá khứ

Người từng cầm tay anh là em

Nhưng nụ cười của em sao nhòa nhạt quá

Có phải vì một vì sao đã đổi thay tình cảm con tim

Những lời hứa trong quá khứ, đã quẳng đi

Giờ đây anh không thờ nổi

Anh muốn trốn tránh cả cái bóng của chính mình

Oh baby - người tình duy nhất của anh

Hai thế giới đã thay hình đổi dạng, đâu dễ gì quay trở lại

Nhưng anh chắc rằng, em là người tình duy nhất của anh

Anh nói với chiếc điện thoại rằng anh chỉ yêu mình em thôi, anh thực sự yêu em...”

(*) Bài hát “Duy nhất” 唯一 của Vương Lực Hoàn (nguồn dịch lời: nxylyric.net)

Dưới ánh trăng nhạt, trên mặt tái nhợt của Lãnh Ngạn là một đồng chất lỏng sáng trong, không biết là rượu rót xuống hay là...

Nhớ lại bờ biển Aegean, lúc anh hỏi có phải Duy Nhất nhớ nhà, Duy Nhất trả lời chắc chắn với anh: “Em nhớ anh lắm...”

Giờ phút này, anh khắc sâu cảm nhận được ý nghĩa những lời này của cô, không có cô, nhà này còn là nhà sao? Anh còn là anh sao? Cuộc sống còn là cuộc sống sao?

Chỉ nghe “Ầm” một tiếng, cửa bị người nào đó một cước đá văng, đèn lập tức sáng trưng, Lãnh Ngạn lấy tay che mắt theo bản năng, không có thói quen rực sáng như thế.

Người đến là Lôi Đình Ân, anh đưa tay gạt lấy rượu của Lãnh Ngạn, đá hai ba cái văng chai rượu trên đất, nín lấy cổ áo cậu ta nhấc cậu ta lên.

“Lãnh Ngạn! Đồ hèn nhát này! Cậu đứng lên cho tôi! Trở về Lãnh Ngạn trước đây! Đừng để tôi xem thường cậu!” Lôi Đình Ân gào to.

Lãnh Ngạn uống đến say khướt, anh vung tay ra, lại trượt trên đất, “Tránh ra!”

“Đuổi tôi đi phải không? Được, tôi đi! Tôi đi, cậu uống chết cũng không ai quản cậu!” Anh phát hiện điện thoại di động trên đất vẫn phát bài hát, một phát đập lên, “Cậu có tư cách gì nghe bài hát này? Cậu không xứng! Uống phí Duy Nhất mất nhiều công sức biến cậu từ người chết thành người sống như vậy, bây giờ cậu tiếp tục chết đi!”

“Không được nói tên cô ấy, không cho phép nói tên cô ấy!” Giọng Lãnh Ngạn từ nhỏ biến thành lớn, cuối cùng biến thành gào thét, “Không cho phép nói! Không cho phép.” Gào xong lại cúi đầu khẽ khóc.

“Tôi cứ nói!” Lôi Đình Ân cũng không chịu yếu thế, “Một tháng! Từ Athen trở lại một tháng, cậu cứ một mực như vậy! Kỳ Thịnh của cậu sắp sụp đổ cậu có biết không? Một mình Tần Nhiên chạy giữa hai công ty Mặc Toa và Kỳ Thịnh, con đàn bà Tĩnh Lam kia chạy đến công ty làm, đây muốn làm chủ, kia cũng muốn làm chủ, Tần Nhiên không có cổ phần, nói gì cũng không được, cậu ta không chịu nổi nữa! Cậu thì đi chết đi!”

Lãnh Ngạn vẫn không nói lời nào, Lôi Đình Ân trong cơn tức giận nâng cậu ta lên, một quyền vung mạnh lên cằm cậu ta, “Cậu thật sự muốn chết đúng không? Nói với tôi! Cậu không nói tôi sẽ đánh cho tới khi cậu nói chuyện mới thôi!”

Sau khi Lãnh Ngạn bị Lôi Đình Ân đánh đấm một trận, nằm trên đất cười to, “Đáng đánh! Người đáng chết chính là tôi! Duy Nhất vô tội! Thế giới này không có thiên lý! Xem ra tôi thật sự khác vợ! Khác vợ...”

“Đáng vẻ này của cậu, Duy Nhất ở trên trời biết được sẽ khinh bỉ cậu!” Lôi Đình Ân nhìn cậu ta, lạnh lùng phun ra một câu.

Lãnh Ngạn cười lắc đầu, “Cô ấy vốn nên khinh thường tôi, hận tôi, trên trời dưới đất hợp thành một...”

Lôi Đình Ân thấy mà lòng đau, kéo cậu ta dậy từ trên mặt đất, “Cậu qua đây! Cậu qua đây cho tôi!”

Anh kéo Lãnh Ngạn đến trước tủ lạnh, “Sách dạy nấu ăn này! Là ai dán lên? Là ai mỗi ngày thay đổi đa dạng giúp cậu điều dưỡng thân thể?”

Trong phòng khách. “Tự cậu xem đi, những lá cây nát bét này! Là ai tự hào nói cho tôi biết, bà xã cậu ta vì trị mất ngủ cho cậu ta, cố ý mua những lá cây rách nát này?”

Lãnh Ngạn hơi mất hứng, nhún mày, “Lá cây rách nát gì, cái này gọi là cây chân vịt!”

Lôi Đình Ân ngấm ngấm buồn cười, “Cậu còn có thể phản kháng lại sao? Tôi cứ gọi nó là lá cây rách nát, hợp với người rách nát như cậu! Đi lên!”

Lôi Đình Ân một cước đạp cửa phòng ngủ, “Nơi này, là ai bày biện? Để cho cậu một hoàn cảnh yên bình, một buổi chiều đôi tắt cả giấy dán tường? Còn nữa,” anh giờ một xấp tài liệu lên, “Là ai ngày ngày đảm nhiệm những tài liệu này, giúp cậu từ bỏ thuốc ngủ? Cậu đều quên sao?”

Lãnh Ngạn đột nhiên ngã xuống giường, trên chăn mềm mại vẫn còn hương thơm của cô làm ướt ánh mắt anh, “Tôi chưa, tôi vĩnh viễn không quên...” Anh nhắm mắt lại, cổ họng nghẹn ngào.

“Vậy cậu đứng lên cho tôi! Nếu không cậu vĩnh viễn chỉ là Lãnh Ngạn bị Duy Nhất xem thường trong lòng! Nếu không muốn phụ lòng Duy Nhất, cậu hãy dùng phương thức của Duy Nhất mà sống tốt lần nữa!” Lôi Đình Ân thấy cậu ta không có động tĩnh, kéo mạnh ngăn kéo bàn đọc sách ra, móc ra một xấp giấy dày, tung ra không trung.

Lãnh Ngan nhìn nhiều tờ giấy màu sắc khác nhau bay là tà xuống, tâm tình đột nhiên vỡ vụn, bò từ trên giường, nắm một quyền đáp lễ Lôi Đình Ân, gào lên giận dữ với anh ta, “Tại sao anh lại đụng đến giấy tờ của tôi? Đó là tôi và Duy Nhất dùng một buổi tối mới sắp xếp xong, mỗi một tờ giấy đều sắp theo trình tự thời gian, tại sao anh lại làm loạn nó!”

Lôi Đình Ân lau vết máu nơi khóe miệng rồi cười lạnh, “Thì ra cậu còn quan tâm thứ gì đó? Tôi thật sự cho rằng cậu không quan tâm gì nữa! Nếu quan tâm thì làm người cho tốt, đừng thành quỷ! Hồ thẹn thay Duy Nhất!”

Nói xong anh bước nhanh ra khỏi phòng ngủ, vừa tới cửa, quay đầu cười một tiếng, “Con trai của cậu tới, cha con hai người sống nương tựa vào nhau cho tốt đi!”

Lãnh Ngan không giải thích được, lại thấy Only ăng ăng chạy tới bên chân anh, liếm anh.

Anh ghen ngào, ôm lấy Only, mặt khề chà lên người Only.

Mặt đất tán loạn vô số tờ giấy, chữ phía trên khó phân biệt rõ ràng, anh giống như nhớ lại thời gian mờ lung lúc ban đầu: “Lãnh Dực, thật ra em muốn anh về nhà, anh ở nhà em không sợ...”

“Lãnh Dực, ông xã không trở về nhà không phải là ông xã tốt nha...”

“Lãnh Dực, em rất muốn thấy bộ dạng của anh, lần sau để em nhìn thử anh, được không?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 221: Tổng giám đốc núi băng

Lôi Đình Ân cũng không rời khỏi xuân về hoa nở, tự ngủ trong phòng khách cả đêm, ngày hôm sau chuẩn bị đi tìm Lãnh Ngan, vừa tới phòng ngủ, cửa lập tức mở ra.

Lãnh Ngan mặc bộ âu phục đen chỉnh tề xuất hiện trước mặt Lôi Đình Ân, mặt mới vừa cạo râu lộ ra hơi thở mát lạnh, tóc ngắn khôi phục lại như trước không hề rối loạn, chỉ có điều cặp mắt lạnh lẽo – giống như lúc ban đầu.

Khóe miệng Lôi Đình Ân giật giật, “Ha ha, núi băng trở lại rồi!” Trong lòng cũng không biết là vui hay buồn.

Lãnh Ngan nghiêm mặt, lạnh lùng một câu, “Tôi đi, anh tùy tiện.”

“Này, này!” Lôi Đình Ân điên cuồng đuổi theo bóng lưng cậu ta, cuối cùng ăn một đồng bụi bặm sau xe, xe cậu ta nghênh ngang rời đi. Anh tròn mắt nhìn theo, “Lại quay lại rồi!”

Công ty Kỳ Thịnh.

Lãnh Ngan mang theo gió rét không quá lạnh lẽo của mùa đông nhiệt đới trên đường đi, lạnh hơn gió chính là sắc mặt của anh, khoanh khắc khi mỗi nhân viên nhìn thấy tổng giám đốc, đầu tiên là vui mừng, bởi vì công ty bây giờ đã bị người ta làm cho gà chó không yên, nhưng khi Lãnh Ngan đi qua bên cạnh bọn họ, vui mừng này cũng bị đông thành khối băng, xem ra cuộc sống sau này không dễ sống...

Trong phòng họp đang tổ chức cuộc họp báo cáo tình hình kinh doanh quý, tất cả mọi người mạnh mẽ tinh thần nghe cổ đông lớn nhất nói bốc phét, Tản Nhiên đã sớm không nhận được, nhưng mà lại không thể làm gì, Lãnh Ngan giao công ty cho anh, anh có nghĩa vụ chùi dít sau khi Tinh Lam phá hư tất cả, chỉ có điều, năng lực và quyền hạn của anh có hạn!

Khi Tinh Lam nói đến nước miếng văng tung tóe, một trưởng bộ phận nói thảm vài câu với những người bên cạnh, Tinh Lam lập tức giận dữ: “Tôi đang nói ở đây có phần của anh sao? Tản Nhiên, đuổi việc anh ta cho tôi!”

“Cái này... Không được? Tổng giám đốc trở lại mới có thể làm chủ...” Tản Nhiên ngập ngừng nói.

Tinh Lam vỗ bàn, “Tổng giám đốc không trở lại không phải công ty sẽ phải đóng cửa chứ? Chút chuyện nhỏ này mà tôi không thể làm chủ? Tản Nhiên, có phải anh cũng không muốn làm không?”

Tản Nhiên không nói, anh biết tình hình của Tinh Lam, cũng không dám quá đáng không nghe lời cô, tổng giám đốc không có ở đây, lỡ phát bệnh anh không có cách nào đối phó...

“Anh rút ra ngoài cho tôi!” Tinh Lam chỉ ra cửa phòng họp nói với trưởng bộ phận kia.

Cùng lúc đó, cửa chính rộng mở, một luồng khí lạnh đánh tới, “Muốn ai cút ra ngoài?” Giọng nói lạnh lẽo, lời nói lạnh lẽo.

Động tác của Tĩnh Lam cứng nhắc trong nháy mắt, khóe miệng co quắp, cười khó chịu, “Ngạn, em không nói anh! Em nói anh ta...”

“Cô cút ra ngoài cho tôi!” Lãnh Ngạn bước nhanh tới, vốn không nhìn thẳng cô một cái.

“Ngạn... Em...” Tĩnh Lam cố gắng tiến gần dựa vào anh.

“An ninh!” Mặt Lãnh Ngạn bình tĩnh ngay cả chân mày cũng không nhíu lại, giọng nói không quá lớn, nhưng lạnh như băng.

“Đi thi đi!” Tĩnh Lam quay người ra khỏi phòng họp.

Tất cả trường bộ phận thờ phào nhẹ nhõm, tổng giám đốc trở lại, cuối cùng có thể sống cuộc sống bình thường!

Mặc dù quá khứ thường bí mật oán trách tổng giám đốc quá mặt lạnh vô tình, nhưng tương đối, dù sao cũng tốt hơn phó tổng giám đốc vui buồn thất thường chỉ bậy chỉ bạ!

“Phó tổng giám đốc?” Lãnh Ngạn nhíu nhíu mày, nghe Tần Nhiên báo cáo lại, “Người nào phong cho?”

Tần Nhiên không lên tiếng nữa.

Lãnh Ngạn mở cặp tài liệu ra, đơn giản lạnh lùng bốn chữ, “Tiếp tục họp đi!”

Sau hai giờ, hội nghị kết thúc, Lãnh Ngạn khép văn kiện lại, “Các bộ phận hoạt động bình thường, cuối tháng này kết quả kinh doanh phải tăng trở lại, nếu không chính các người cầm đơn từ chức tới gặp tôi!”

Các trưởng bộ phận nhìn vẻ mặt như núi băng trước kia của tổng giám đốc, khí lạnh cả người ra khỏi phòng họp, trong trời đông, không khỏi đổ mồ hôi đầy người.

Từ chức?

Ai cũng không muốn từ bỏ lương cao và địa vị ở Kỳ Thịnh, bên ngoài càng thêm hàng vạn người muốn chen đầu đi vào, cho nên, từ hôm nay liều mạng đi!

Tần Nhiên theo thật sát Lãnh Ngạn, “Tổng giám đốc, gần đây có khỏe không?”

Lãnh Ngạn dừng bước, khẽ thở phào, hai mắt híp lại, khí lạnh trong tròng mắt càng tràn ra ngoài thêm, “Tần Nhiên, vất vả cho cậu rồi!”

Cặp mắt Tần Nhiên hơi ướt át, đi theo tổng giám đốc bao nhiêu năm qua, tổng giám đốc cho anh tiền lương cao nhất, phúc lợi tốt nhất, tuy là người cấp dưới, nhưng cũng là người tri âm, anh không biết rốt cuộc tổng giám đốc có thể chịu đựng được thêm mấy lần đã kích như vậy, tổng giám đốc không khổ, anh chịu khổ thay...

“Tổng giám đốc, anh phải bảo trọng...” Anh nghẹn ngào.

Lãnh Ngạn hừ ra một tiếng cười trong lỗ mũi, “Biết rồi, cậu đi làm việc đi, tôi đi chung quanh một chút.”

Ngồi trên sân thượng công ty Kỳ Thịnh, có thể nhìn thấy cả thành thị, có thể nhìn lên bầu trời rộng lớn, nhớ tới Hy Lạp xa xôi, biển Aegean, trời xanh thăm, biển xanh thăm, còn có lời thề bay xa theo gió biển trong đêm...

“Biển Aegean phải nhớ, Duy Nhất yêu Lãnh Ngạn, vĩnh viễn không oán giận không hối hận!”

“Biển Aegean làm chứng, Lãnh Ngạn yêu Duy Nhất, vĩnh viễn không oán giận không hối hận!”

Một giọt lệ trượt xuống từ khóe mắt, đứng trên nơi cao nhất thành phố, anh đối diện với bầu trời la lớn, “Lãnh Ngạn yêu Duy Nhất, vĩnh viễn không oán giận không hối hận! Lãnh Ngạn yêu Duy Nhất, vĩnh viễn không oán giận không hối hận...”

Chỉ mong gió này, có thể mang tình yêu của anh tới thiên đường, mang cho người kia, không, bây giờ phải nói, cho một thiên sứ nghe, bởi vì anh đã từng nói, vĩnh viễn không rời khỏi cô, coi như ngày nào đó cô ghét anh, anh cũng sẽ không rời khỏi cô...

Ban đêm, trở lại xuân về hoa nở, vườn hoa tầng trên cùng đã điều linh, giống như thời gian chảy trôi, không bao giờ quay lại nữa, chỉ có điều những hình ảnh đẹp đẽ kia vĩnh viễn lưu trong ký ức.

Xuyên qua thủy tinh trên đỉnh đầu, có thể nhìn thấy bầu trời đêm mờ mịt, người nào đó từng nói, tâm nguyện của cô chính là nhìn sao đầy trời dưới nóc nhà thủy tinh, nhưng mà, tối nay không có sao...

Nhớ tới câu chuyện anh kể cho Duy Nhất – truyền thuyết về biển Aegean, trong câu chuyện xưa, sau khi Quốc vương chết, Cầm vĩ hàng đêm gảy đàn về phía bầu trời, cô hy vọng trên đường lên trời Quốc vương có thể nghe được. Cho nên, mỗi tối, anh lại chơi Piano dưới dưới nóc nhà thủy tinh, chơi bài hát thuộc về cô – Duy nhất. Anh tin tưởng, trên thiên đường Duy Nhất nghe được, sẽ tha thứ cho anh...

“Baby, em chính là Duy Nhất của anh, một mình nói anh yêu em với điện thoại, anh thật sự yêu em...”

Bất tri bất giác, đêm khuya, trăng lặn, mặt trời mọc, một ngày mới lại bắt đầu...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 222: Gặp lại 1

Sáng sớm, rời giường vào thời gian Duy Nhất náo loạn lúc trước, rửa mặt xong, mặc bộ đồ thể thao Duy Nhất mua cho anh, gọi một tiếng, “Only, chạy bộ thôi!”

Only sẽ rất ngoan ngoãn vui mừng nhảy quanh chân anh, trên bờ cát bên bờ biển, bên cạnh dấu chân anh, lưu lại dấu hoa mai lộn xộn lung tung. Khi mặt trời hoàn toàn hiện lên trên mặt biển, anh sẽ kêu to về phía mặt trời, “Duy Nhất, xin lỗi! Xin lỗi!”

Sau đó, mang theo Only về nhà, theo sách dạy nấu ăn cô dán lên tủ lạnh chuẩn bị bữa sáng vì mình, không quên chuẩn bị một phần cho Only.

Only vẫn muốn cướp thịt bò của anh, vẫn đập bẻ ly thủy tinh, đưa mắt nhìn mảnh vụn thủy tinh trên đất, nhìn nụ cười của mình in trên miếng thủy tinh tán loạn, vỡ thành từng bóng dáng nhỏ...

Nhưng anh vẫn cười, giống như lúc trước vậy, cười khê, nói cho Duy Nhất, “Duy Nhất, anh rất ngoan, một tuần lễ anh chạy bộ với Only mười lần, trong đó có ba buổi sáng dậy muộn không chạy; lúc Only uống sữa tươi, anh và nó uống chung, nhưng nó không nghe lời, muốn cướp trong ly của anh, kết quả làm vỡ năm cái ly; buổi tối anh ăn cháo mè, Only ăn thức ăn của chó, nó có ý kiến, anh không thể làm gì khác hơn là biến thức ăn của chó thành cháo... Ngày hôm qua anh và Only kiểm tra cân nặng, Only nặng thêm 0,6 cân, anh nặng thêm sáu cân; anh có biểu hiện tốt hơn Only, nó len lén chạy ra ngoài tìm em gái chó xinh đẹp, mà anh không có.... Như vậy, còn không có phần thưởng sao?...”

Nói xong, nước mắt ngập tràn hốc mắt, giọng nói cũng biến thành nghẹn ngào, tất cả đều giống như ngày trước, ngay cả lời kịch cũng giống, nhưng mà, chỉ có điều không còn người nghe anh nói như vậy rồi...

Lúc này, Only sẽ ăng ăng chạy tới vây lấy tay anh, anh ôm Only, ngồi cạnh cửa, ngóng về bình minh nơi mặt biển xa xăm, “Only, mẹ ở chỗ rất xa, nhưng mà, cha tin tưởng mẹ nhất định sẽ tha thứ, một ngày nào đó sẽ tha thứ cho cha, cho nên, chúng ta phải biểu hiện cẩn thận, mẹ nhìn thấy được...”

“Ồ! Đây là tranh gì vậy? Người đàn ông và chó?” Một tiếng cười không biết là châm chọc hay hài hước truyền đến.

Lãnh Ngạn đặt Only xuống, người phụ nữ đi qua hàng rào là Cầu Phi Nhi.

Anh không để ý tới, vỗ vỗ đầu Only, “Only, cha đi công ty, con phải ngoan ngoãn!” Sau đó quét mảnh thủy tinh rớt, khóa cửa, lên xe, hoàn toàn coi Cầu Phi Nhi không tồn tại.

“Này! Lãnh Ngạn, anh đứng lại!” Cầu Phi Nhi gọi anh lại.

Lãnh Ngạn mất diết tại ngơ, cho xe chạy, chậm rãi lái ra vườn hoa.

Cầu Phi Nhi chạy lên trước, dùng thân thể chặn trước xe, “Anh đứng lại đó cho em! Lãnh Ngạn!”

Lãnh Ngạn quay cửa xe xuống, ánh mắt như băng, “Rốt cuộc em muốn làm gì?”

“Em... Anh không thể cho em một cơ hội sao?” Cầu Phi Nhi lấy hết dũng khí.

Lãnh Ngạn nhìn cô, băng giá trong mắt đủ để đông cứng toàn bộ dũng khí người, Cầu Phi Nhi sắp khóc lên, “Tại sao? Em không bằng cô ấy chỗ nào? Chúng ta còn cùng nhau lớn lên! Cô ấy không đẹp bằng em, không có tiền như nhà em, trình độ học vấn cũng không cao hơn em, ngay cả quần áo mặc cũng không có phẩm chất như em!”

Ánh mắt Lãnh Ngạn dừng trên người cô, băng đá dần hòa tan trong hai đầm sâu rộng, “Không sai, cái gì cô ấy cũng không bằng em, nhưng cô ấy là Duy Nhất, trên thế giới chỉ có một Duy Nhất, là Duy Nhất mà bất kỳ ai cũng không thể thay thế được trong lòng tôi!”

Cầu Phi Nhi xấu hổ và tức giận đan xen, nắm lấy tay áo Lãnh Ngạn, “Anh xuống xe cho em! Xuống!”

Lãnh Ngạn bị cô làm cho tâm phiền ý loạn, mở cửa xuống xe, “Rốt cuộc em muốn làm gì?”

Cầu Phi Nhi bị anh quát, nước mắt lăn xuống, “Em hỏi anh rốt cuộc muốn làm gì mới đúng! Duy Nhất cô ấy chết rồi! Chết rồi! Chẳng lẽ anh định cả đời dựa vào ký ức về một người chết mà sống qua ngày sao?”

“Bốp” một tiếng, trên mặt Cầu Phi Nhi bị Lãnh Ngạn tát một bạt tai mạnh, “Tôi nói cho cô biết! Đây là lần đầu tiên tôi đánh phụ nữ, hạng đàn bà như Tinh Lam tôi còn không đánh! Nhớ, Duy Nhất không chết! Đối với tôi mà nói, cô ấy vĩnh viễn không chết!” Nói xong, không muốn nán lại giây phút nào với cô ta, lên xe mà đi như bão táp, Cầu Phi Nhi che mặt, nhìn xe đi mất, nước mắt cuộn cuộn tuôn rơi...

Trong xe, Lãnh Ngạn lái xe lên tốc độ cao nhất, cảm giác cực hạn khiến anh buông lỏng nội tâm đè nén, anh từng lần lượt tự nói với mình, Duy Nhất vẫn chưa chết, cô vẫn cười trong ngực anh, nhảy bên cạnh anh, ôm cổ anh làm nũng...

Đột nhiên, điện thoại di động của anh vang lên, thoáng bình phục tâm tình của mình, anh nhận điện thoại, “Alo, Lãnh Ngạn đây. Ai vậy?”

“Là tôi!” Doãn Tiêu Trác ở đó phát biểu bất mãn, “Không nhìn ra số của tôi?”

“Chuyện gì?” Anh vốn không nhìn số gọi đến...

“Không có chuyện gì thì không thể tìm cậu? Tìm cậu uống rượu không được?” Doãn Tiêu Trác cực kỳ mất hứng.

“Tôi không uống rượu!” Anh nhớ, Duy Nhất không muốn anh uống rượu, không cho phép anh uống thuốc ngủ, muốn nuôi dưỡng thành tập quán sinh hoạt tốt đẹp, anh muốn cố gắng đi làm, như vậy, có phải nhiều thêm một phần hy vọng khiến Duy Nhất trên thiên đường tha thứ cho anh?

Doãn Tiêu Trác thờ dãi, “Được rồi, được rồi, là tôi chưa nói! Tôi gọi cậu đi xem công trình! Chính là cải tạo khu nhà cũ của Duy Nhất, đã nghiệm thu hơn một tháng! Hai chúng ta còn chưa đi xem! Cậu nhanh lên một chút, tới công ty đón tôi, tôi lười lái xe!”

Khi Lãnh Ngạn và Doãn Tiêu Trác lái xe chậm chậm rẽ vào khu căn hộ dơ dáy bẩn thỉu trước kia thì bị cảnh tượng trước mắt làm kinh sợ, biến hóa này thật sự quá lớn!

Doãn Từ Nhiên lại biến nơi này thành vương quốc thần thoại, tất cả các phòng đều có sắc thái phim hoạt hình, màu đỏ vàng xanh sáng, quả thật chính là khu vui chơi thiếu nhi sao! Bất tri bất giác xe đã chạy đến địa chỉ lòng chim bồ câu cũ của Duy Nhất, hôm nay được một căn biệt thự nhỏ thay thế, vách tường màu trắng, nóc nhà màu đỏ, đáng yêu khác thường.

Trong lòng Lãnh Ngạn lay động tình cảm dịu dàng khác, ánh mắt bị nó khóa lại thật chặt, đột nhiên bị một cặp búp bê nhỏ trên cửa sổ hấp dẫn...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 223: Gặp lại 2

Anh căng thẳng trong lòng, lập tức dừng xe khẩn cấp.

Doãn Tiêu Trác không cài dây an toàn, đập đầu vào kính chắn gió, che đầu gấu gồng: “Cậu điên hả?”

Lãnh Ngạn giống như không nghe thấy, mở cửa xuống xe, điên cuồng chạy về phía biệt thự, Doãn Tiêu Trác không giải thích được, cũng theo xuống xe.

Dọc theo đường mòn trải sỏi đến trước biệt thự, lòng Lãnh Ngạn giống như trái tim sắp thoát ra khỏi lồng ngực, bước chân cũng ngày một chậm, trong lòng có dự cảm mãnh liệt, nhưng anh không dám tin!

Búp bê như vậy là độc quyền của Duy Nhất, chỉ có cô mới có thể làm ra, chẳng lẽ cô...?

Nhưng rõ ràng cô đã lên máy bay!

Hy vọng dự cảm của anh là thật, nhưng sợ hãi hy vọng thất bại lo được lo mất lại khiến cho anh hồi hộp không dứt.

Khi cách biệt thự mười bước, anh đứng vững lại, đầu thế mà lại như bị mòng du, không có dũng khí đi về phía trước.

Cửa mở ra, có một cô bé đi từ trong ra, trong tay đang cầm một con búp bê lớn.

Anh ngăn bé gái lại, ngồi xổm xuống hỏi, “Người bạn nhỏ, búp bê do cháu mua sao?”

Cô gái nhỏ rất tự hào lắc đầu, “Không phải! Do cháu tự làm!”

“Hả? Cháu biết làm?” Anh nhìn trần trối con búp bê này, loáng thoáng có phong cách của Duy Nhất.

Cô gái nhỏ cười một tiếng, hơi xấu hổ, lộ ra răng cửa không trọn vẹn, “Không phải, chính là chị trước mặt dạy chúng cháu làm!”

“Chị?” Trong lòng anh lập tức mừng như điên, “Đi, dẫn chú tới xem!”

Anh nắm tay bé gái, nghĩ đến có thể người bên trong là Duy Nhất, toàn bộ lòng bàn tay là mồ hôi, không khỏi nắm chặt bàn tay nhỏ bé trong tay.

Cô bé nhỏ đau đến kêu lên, “A! Chú, rất đau!”

Anh từ khăn trương dần bình tĩnh lại, hết sức áy náy, “Xin lỗi, chú không cẩn thận.”

Nói xong đi tới cửa bên, trước mắt anh sáng lên, lầu một biệt thự lại là một phòng búp bê nho nhỏ, bày đầy búp bê vải đủ loại, treo bên cửa sổ là một cặp búp bê nhỏ một nam một nữ, trên mặt búp bê nam không có ngũ quan...

Trong biệt thự còn có mấy bạn nhỏ đang tự làm búp bê, có thể nhìn thấy bóng lưng cô gái đi tới đi lui giữa các bạn nhỏ, tóc dài rủ xuống vai, quần áo đơn giản thoải mái, loáng thoáng có thể nghe thấy giọng nói dịu dàng mà quen thuộc nói chuyện cùng với các bạn nhỏ...

Chỉ một bóng lưng quen thuộc đã làm hốc mắt anh ướt át, ngờ ngác đứng đó không nói ra lời, trong lòng mừng như điên còn mãnh liệt hơn mình từ trong chỗ chết mà sống lại.

Giờ phút này, anh rất muốn xông lên ôm lấy bóng dáng nho nhỏ, rất muốn cao giọng gọi tên cô, nhưng bước chân của anh đứng ngậy tại chỗ không đi ra được...

Anh hít mũi một cái, nhẹ nhàng nói một câu với cô bé, bé gái hiểu ý cười cười, đi lên trước, nói sau lưng Duy Nhất, “Chị, em muốn mua cặp búp bê treo trên cửa sổ này! Bao nhiêu tiền?”

“Xin lỗi, bảo bối, búp bê kia không bán!” Duy Nhất vừa tiếp tục giúp bạn nhỏ khác bên cạnh làm búp bê vừa trả lời.

“Vậy em trả rất nhiều rất nhiều tiền được không? Em rất thích!” Bé gái tiếp tục ỏi.

“Bảo bối, thật sự không bán, chị cũng rất thích!” Duy Nhất xoay người, nụ cười đông cứng lại...

Lãnh Ngan chậm rãi đi lên trước, mỉm cười, “Vậy nếu anh muốn mua?”

“Xin lỗi, đã nói đó là hàng không bán!” Mặt của cô lạnh giống anh lúc ban đầu.

“Duy Nhất, anh... Muốn giải thích với em.” Anh đến gần bên cạnh cô.

Duy Nhất tránh ra, lạnh nhạt nói với anh, “Thật xin lỗi, Lãnh tiên sinh, xin không làm ảnh hưởng đến việc buôn bán của tôi, nơi này còn nhiều bạn nhỏ làm búp bê, xin không quấy rầy các bé!”

Anh kéo cánh tay cô lại, “Duy Nhất, chúng ta nói chuyện! Chuyện mẹ của em...”

“Đủ rồi!” Duy Nhất căm tức nhìn anh, “Lãnh tiên sinh, tôi với anh vốn không quen thuộc, cho dù giữa chúng ta từng có khế ước, nhưng sau khi anh giết hại mẹ tôi tự động mất hiệu lực, từ nay về sau, chúng ta không quen nhau, cảm phiền anh làm ơn tránh xa tôi đi!”

“Thật sự có thể không? Thật sự có thể coi như không biết sao?” Lãnh Ngan nhìn cô chăm chăm, “Em có biết lúc anh nhìn thấy tai nạn máy bay có bao nhiêu đau lòng không, nhất định chính là ngày tận thế...”

“Lãnh tiên sinh, tôi nói lại một lần, cảm phiền buông tôi ra! Tôi không biết anh! Nếu không buông ra, tôi báo cảnh sát!” Duy Nhất nhìn chòng chọc tay anh giữ cánh tay cô, nổi nóng.

“Chị Duy Nhất, chị làm sao vậy? Chú ấy bắt nạt chị sao?” Mấy bạn nhỏ lập tức chạy đến chung quanh cô, đẩy Lãnh Ngan về sau.

“Chuyện gì xảy ra?” Doãn Tiêu Trác cũng theo đó chạy tới, khi nhảy vào cửa sừng sốt trong nháy mắt, “Duy Nhất?! Em... Không phải em... Lãnh Ngan, sao lại thế này?”

Lãnh Ngan nghiêm mặt, “Hỏi em trai bảo bối của cậu, dấu riêng bà xã tôi!”

Duy Nhất nghe lời anh nói, hai chân mày dựng lên, “Lãnh tiên sinh, xin tôn trọng một chút, ai là bà xã của anh? Giữa chúng ta một chút quan hệ cũng không có!”

“Không có quan hệ?” Lãnh Ngan cười khê, “Không có quan hệ sao em coi búp bê như bảo bối, giá cao bao nhiêu cũng không bán?”

Mặt Duy Nhất lập tức biến sắc, đi tới bên cửa sổ, một phát gạt con búp bê nhỏ, ném vào bồn ngoài cửa sổ, “Không phải hai con búp bê rách nát sao? Tôi không bán bởi vì nó là thứ đồ bỏ đi! Tôi không muốn người khác nói tôi lừa tiền! Đồ chất lượng kém như vậy còn bán ra ngoài!”

“Em...” Lãnh Ngan khẽ cau mày, “Duy Nhất, em nhất định phải như vậy sao? Tại sao không cho anh cơ hội giải thích?”

“Không có gì giải thích! Anh cảm thấy giải thích còn cần thiết sao? Anh giải thích quá nhiều, có nhiều câu tôi không phân biệt được câu nào là thật câu nào là giả.” Duy Nhất quay mặt sang, “Lãnh tiên sinh không có việc gì thì mau đi đi! Tôi phải làm việc!”

“Duy Nhất, xảy ra chuyện gì?” Một âm thanh vang lên ngoài cửa ra vào.

Các bạn nhỏ lập tức hoan hô đi tới, “Chú Dịch Hàn! Chào chú Dịch Hàn!”

Duy Nhất cũng lộ ra nụ cười quyến rũ, tiến lên nhận lấy đồ trong tay Dịch Hàn, “Hàn, anh đã trở lại!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 224: Giữa yêu và hận

Nụ cười của Duy Nhất vò nát trái tim Lãnh Ngan, Hàn? Gọi thân thiết cỡ nào! Trước nay cô luôn gọi anh “Lãnh Ngan Lãnh Ngan”...

Trở về? Đây là có gì ý? Chẳng lẽ Duy Nhất hiện đang ở đây? Nhưng mới chỉ có thời gian hơn một tháng thôi, đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất như vậy? Lòng của anh cực kỳ rối rắm vào một chỗ.

“Lãnh Ngan!” Doãn Tiêu Trác nhẹ nhàng gọi anh, bày tỏ an ủi.

Duy Nhất bày đồ Dịch Hàn mua được ra, thịt gà, sữa tươi, táo đỏ thật to, còn có quả óc chó, đáng vẻ sinh hoạt ở nhà.

Xưa nay, Lãnh Ngan đều cảm thấy Duy Nhất có tâm tư với Duy Nhất, hôm nay anh càng thêm khẳng định sự thật này, nhưng, anh không tin Duy Nhất của anh lại nhanh chóng di tình biệt luyện * như vậy, anh hiểu rất rõ cô!

(*) di tình biệt luyện: thay người yêu như thay áo.

Nhưng mà, cảnh tượng trước mắt khiến cho anh vô cùng không thoải mái, tính tình lạnh nhạt trời sinh khiến cho anh cứ âm trầm đứng bên cạnh, trở mặt nhìn Duy Nhất tươi cười rạng rỡ mà thảo luận với Dịch Hàn.

Doãn Tiêu Trác không nhịn được chọc Lãnh Ngan, nhẹ giọng nói vào lỗ tai anh, “Cậu còn đứng ngốc ở đó làm gì? Hoặc đi lên giành, nếu không chạy lấy người, đứng ở đây quá mất mặt!”

Các bạn nhỏ làm xong búp bê cũng lần lượt chào tạm biệt, Duy Nhất cũng cười đầy mặt vẫy tay với chúng, “Các bảo bối, bye bye!”

Cuối cùng Lãnh Ngan không nhẫn nại được, tiến lên túm lấy cổ tay cô, vẫn gọi ra tên cô, “Duy Nhất...”

Duy Nhất ngẩng đầu nhìn lên, ba chữ lạnh lùng phun ra từ miệng cô, “Bỏ, tôi, ra!”

Khoảnh khắc kia, Lãnh Ngan nhìn thấy hờ hững trong mắt cô, khi cô vui vẻ ra mặt với người khác thì chỉ hờ hững với riêng anh, hờ hững này hoàn toàn phá hủy dũng khí của anh, từ trước tới nay anh trước mặt cô luôn là người tự ti, từ trước tới nay luôn là người...

“Hàn, không phải chúng ta nói làm một cái lẩu sao? Sao lại mua nhiều món ăn như vậy về?” Duy Nhất rút tay khỏi tay Lãnh Ngan, khẽ cười duyên với Dịch Hàn.

Ánh mắt Dịch Hàn liếc xéo Lãnh Ngan, cười nói, “Nhưng Duy Nhất, lẩu không có dinh dưỡng.”

“Nhưng mà em muốn ăn! Thời tiết lạnh quá!” Duy Nhất lại có thể bày ra đáng vẻ từng chỉ có ở trước mặt Lãnh Ngan, đáng vẻ chu môi xinh đẹp động lòng người như vậy...

Trong lòng Lãnh Ngan căng chặt, ê ẩm đau nhanh chóng bành trướng trong ngực.

Chân thành thâm tình trong tròng mắt Dịch Hàn, ai cũng có thể nhìn ra, đây gần như là giọng cung chiều mềm mại, Lãnh Ngan từng cho rằng là độc quyền của mình, “Được! Em muốn thì làm!” Anh duỗi cánh tay ra.

Duy Nhất thuận thế khoác tay lên tay anh, thoáng quay đầu nói với Lãnh Ngan, “Lãnh tiên sinh, Doãn tiên sinh, chúng tôi sắp đi ra ngoài, nếu các anh không ngại mời tự tiện, lúc đi đóng cửa lại giúp tôi.”

Lãnh Ngan nhìn chằm chằm vào bóng lưng của cô, cuối cùng từ trong cổ họng phun ra một câu, “Xin lỗi, quá rầy!” Rồi sau đó lấy tốc độ nhanh hơn vượt qua Dịch Hàn và Duy Nhất, ra khỏi biệt thự.

Doãn Tiêu Trác thấy thế, cũng đi theo, lại nhìn thấy anh rẽ ngang đến dưới cửa, nhặt búp bê con nít Duy Nhất ném trong vườn hoa. Doãn Tiêu Trác âm thầm lắc đầu, đi tới chỉ trích anh, “Cậu tội gì! Nếu không bỏ được thì truy đuổi chém giết! Tôi không tin Duy Nhất và Dịch Hàn đó ở chung một chỗ!”

Lãnh Ngan vỗ đất cát trên búp bê, ánh mắt càng thêm thâm trầm, “Tôi cũng không tin, Duy Nhất diễn trò cho tôi xem, nhưng mà, đây cũng nói cho tôi biết, cô không thể nào tha thứ cho tôi!”

“Cậu chưa thử làm sao biết?” Doãn Tiêu Trác ra vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

“Tôi biết rồi!” Giọng Lãnh Ngan trở nên mơ hồ mà xa xa, “Với tình yêu của Duy Nhất với tôi, tuyệt đối không nỡ để tôi khổ sở, coi như hy sinh cảm nhận của chính mình cũng sẽ không khiến tôi khổ sở, nhưng mà, hôm nay cô ấy cố ý đã kích tôi, cô ấy rất rõ xương sườn mềm của tôi ở đâu, biết đã kích như thế nào mới có thể khiến tôi đau lòng nhất, cho nên, cô làm, nói cách khác cô ấy đã hận tôi hận đến cực điểm”

Doãn Tiêu Trác cực kỳ tức giận, “Tôi thật sự không hiểu hai người đang làm gì! Lúc thì chết lúc lại sống, lúc thì yêu đến chết đi sống lại, lúc lại biến thành kẻ thù sống chết, tình yêu vốn là chuyện đơn giản, cuộc sống đơn giản, củi gạo dầu muối đơn giản, làm ra nhiều chuyện như vậy để làm gì!”

“Là lỗi của tôi! Tôi thật sự không nên quấy nhiễu vào trong sự kiện của mẹ Duy Nhất, nhưng mà, lúc ấy làm sao tôi biết...” Rực rỡ trong tròng mắt đen của Lãnh Ngan tan mất, “Thôi, đi thôi! Lên xe, theo tôi đi uống rượu!”

“Cậu nói kiêng rượu đấy!” Doãn Tiêu Trác đuổi theo bước đi của bạn mình.

“Hôm nay bắt đầu phá giới!” Giọng của anh bay trong gió, mở cửa xe, treo búp bê nhỏ lên, khẽ mỉm cười, trong lòng đau đớn kịch liệt.

Doãn Tiêu Trác theo sát lên xe, đóng cửa xe đồng thời quăng cho bạn mình một câu, “Cậu dám uống! Bình thường kêu cậu uống cậu không uống, bây giờ tôi muốn không cho phép cậu uống!”

Trong biệt thự Duy Nhất nhìn theo xe anh chậm rãi biến mất trong tầm mắt, tay rút khỏi khuỷu tay Dịch Hàn, một hàng lệ im hơi lặng tiếng trượt xuống.

Dịch Hàn không đành lòng, dùng khăn giấy lau nước mắt cho cô, “Duy Nhất, anh thật sự kém cậu ta sao? Vừa lợi dụng xong lập tức ném anh ra?”

Duy Nhất nghĩ đến diễn trò vừa rồi, không khỏi cười khổ, “Xin lỗi, Dịch Hàn, mỗi lần đều để cho anh nhìn thấy đáng về chán nản nhất của em”

“Lời này thật xa lạ! Chúng ta là bạn bè! Có thể nhìn thấy đáng về chán nản của nhau chính là bạn bè tốt nhất, đây là vinh hạnh của anh.” Dịch Hàn cười dịu dàng.

Duy Nhất cười một tiếng từ đáy lòng, “Cám ơn anh, Dịch Hàn.”

“Đừng luôn nói chữ cám ơn với anh!” Dịch Hàn dùng khăn giấy lau mũi cô, hình như lau nước mũi.

Duy Nhất lúng túng, trong lòng lại xẹt qua chút đau xót, động tác thân mật như vậy chỉ có từ Lãnh Ngan mới có thể khiến cho cô cảm thấy quen thuộc, cô đỏ mặt, “Thật sự ngại quá, để cho anh chê cười!”

“Lại khách khí với anh! Nói đi, có muốn đi ăn lẩu thật không?” Dịch Hàn cười hỏi.

Duy Nhất lắc đầu, đột nhiên cảm thấy buồn nôn, che miệng chạy vào phòng tắm.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 225: Đứa bé

Dịch Hàn cũng chạy vào theo cô.

Sau khi Duy Nhất ới lên ới xuống một trận trong phòng tắm, tựa vào tường khẽ thở dốc.

Dịch Hàn tỉ mỉ dùng khăn lông thấm nước nóng nhẹ nhàng lau mặt cho cô, “Lại nôn! Thoải mái một chút chưa? Anh đỡ em đi nghỉ ngơi.”

“Ừm!” Duy Nhất yếu ớt gật đầu, Duy Nhất đỡ cô ra khỏi phòng tắm.

Duy Nhất định lên lầu hai, Dịch Hàn lại đỡ cô vào phòng khách lầu một.

“Em... Muốn lên trên.” Bước chân Duy Nhất chần chừ.

Dịch Hàn thoáng sửng sốt, ngược lại mỉm cười ôn hòa, “Em là phụ nữ có thai, lên lầu xuống lầu không an toàn, về sau trước khi sinh đứa bé cứ ở lầu một đi, hơn nữa, cách phòng bếp gần, anh cũng dễ chăm sóc em!”

Duy Nhất hơi cảm động, vì Dịch Hàn săn sóc và tỉ mỉ, mặc cho anh đỡ cô đi phòng khách.

“Nghỉ ngơi thật tốt, anh làm chút đồ ăn cho em!” Duy Nhất sẵn sóc bung một ly nước nóng đến cho cô, đút cho cô uống xong, lại đặt cô nằm lên giường.

Duy Nhất nhắm mắt lại, lấy tay vuốt bụng mình, một nỗi đau khó tả dấy dưng trong lòng, ngày trước ngàn trông vạn mong, đứa bé không đến, lúc này đứa bé lại đến rồi, rốt cuộc cô nên làm gì?

Ban đầu một mình lòng đầy cảm hận chuẩn bị lên máy bay ở Athen, lúc trước khi lên máy bay phát hiện chiếc nhẫn tên “Duy nhất” mình vẫn đeo trên ngón tay vô danh không cánh mà bay, đó là nhẫn kết hôn của cô và Lãnh Ngạn, từ trước đến giờ cô trân trọng nó như trân trọng tính mạng của mình. . .

Ngay lúc đó cảm giác giống như tim của mình đột nhiên bị móc rỗng, ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn, vì vậy bất chấp tất cả chạy trở lại, trở lại khách sạn bên bờ biển Aegean lần nữa.

Lúc này, Lãnh Ngạn đã sớm trả phòng rồi đi, cô thỉnh cầu nhân viên phục vụ mở cửa cho cô, cuối cùng tìm được lần nữa trong phòng tắm.

Vui sướng khi mắt mà tìm lại được khiến cho cô đau xót thêm gấp bội, yêu hận lẫn lộn mâu thuẫn khiến cho cô khổ sở không chịu nổi. Anh là người hại chết mẹ mình, nhưng lại là người mình thích nhất, vốn tưởng rằng trong lòng mình chỉ có hận, hận đến hoàn toàn, hận đến có lý do, nhưng khi cô phát hiện không thấy nhẫn kết hôn, cô mới biết, hận sâu đậm, yêu cũng đậm sâu. . .

Lần nữa đáp máy bay trở lại, vừa vặn lúc máy bay hạ cánh gặp được Doãn Từ Nhiên ở sân bay đi đón mẹ du lịch ở nước ngoài trở về. Doãn Từ Nhiên nhìn thấy cô thì hoảng hốt trong nháy mắt, thì ra tất cả mọi người cho rằng cô đã chết. . .

Vậy cũng tốt, sẽ dễ cho người tên Nhiễm Duy Nhất này biến mất đi, có lẽ sẽ giảm rất nhiều rắc rối, rất nhiều ưu phiền. . .

Cô hy vọng Doãn Từ Nhiên giữ bí mật cho cô, Doãn Từ Nhiên là anh em tốt, đương nhiên sẽ đứng về phía cô, vừa vặn nhà cửa của cô xây dựng lại xong, Doãn Từ Nhiên giao nhà cho cô, cuối cùng cô có nhà của mình.

Không muốn có rối rắm với Lãnh Ngạn, cho nên cô không định trở lại Mặc Toa, mặt khác nghe nói, Tàn Nhiên quản lý công ty không tồi, có lúc Lôi Đình An sẽ đi qua giúp một tay, nhưng nếu mọi người đều coi cô đã chết, như vậy thì coi như cô chết đi, cổ phần của Mặc Toa vốn do Lãnh Ngạn cho cô.

Vì kế sinh nhai, cô lại mở cửa hàng nhỏ trong biệt thự của mình, khai trương mấy ngày buôn bán cũng không tệ lắm.

Lần đầu tiên khi xuất hiện phản ứng có thai, cô đi bệnh viện kiểm tra, gặp phải Dịch Hàn, Dịch Hàn đưa cô về nhà ngẫu nhiên đoán được cô và Lãnh Ngạn xảy ra vấn đề, ân cần hỏi han cô, rất quan tâm, biết cô có đứa bé, còn thường mua đồ tăng cường dinh dưỡng cho cô, nhưng mà, một người chỉ có một trái tim, trái tim cô bị tàn phá như vậy chữa trị như thế nào?

Cô thật sự không biết. . .

Sau khi trở lại chuyện quan trọng nhất chính là điều tra vụ tai nạn xe cộ của mẹ, chuyện này cô van cầu Doãn Từ Nhiên, muốn anh lặng lẽ điều tra, không nên tiết lộ cho bất kỳ ai, bao gồm cả Doãn Tiêu Trác.

Doãn Từ Nhiên bắt tay vào vụ án của Cầu phu nhân, nhanh chóng điều tra được.

Bởi vì Cầu phu nhân bị khả nghi nhận hối lộ nên bị bắt, tìm hiểu nguồn gốc, lấy ra một nhóm người lớn, vài vụ án, trong đó có vụ án của mẹ Duy Nhất.

Thì ra tai nạn xe cộ lần này quả thật do Cầu phu nhân sai người làm, chỉ có điều, không phải vì chuyện của Cầu lão gia, mà bởi vì lúc mẹ Duy Nhất làm người giúp việc ở nhà họ Cầu đã phát hiện chứng cứ Cầu phu nhân nhận hối lộ, cho nên, Cầu phu nhân mới cố ý tạo ra tai nạn xe cộ này.

Mà hình như một mình Cầu phu nhân gánh chịu tất cả trách nhiệm này, cũng không có bất kỳ chứng cứ nào nói lên Lãnh Ngạn cũng tham gia vào vụ án này, nhưng Duy Nhất chính tai nghe thấy chuyện này không khỏi hoài nghi, hơn nữa, cô nhớ kỹ khi mẹ ngã trong vũng máu thì xe Lãnh Ngạn vừa vặn chạy qua. . .

Cô cười lạnh, Cầu phu nhân này không ngờ còn là một người nói nghĩa khí, lại không lời Lãnh Ngạn xuống nước, nhưng mà, chuyện này không phải quá bất công với mẹ cô sao?

Rất nhiều lần, cô lưỡng lự, lại băn khoăn, rất muốn tố giác sự thật Lãnh Ngạn là đồng phạm ra, nhưng rõ ràng chạy tới cửa cảnh sát, lại bắt đầu do dự, trước mắt luôn nổi lên ánh mắt đau buồn kia của Lãnh Ngạn, trong lòng lại dâng lên nỗi đau, cuối cùng vẫn lựa chọn trở lại. . .

Trong đau khổ như vậy, lương tâm của cô chịu hành hạ gấp đôi, một mặt đến từ áy náy với mẹ, bởi vì mình không đành lòng mà khiến kẻ xấu nhờn nhơ ngoài vòng pháp luật, mặt khác đến từ đáy lòng mình, biết rõ anh là kẻ thù của mình, nhưng cô vẫn mơ thấy anh hàng đêm, mỗi ngày nhớ nhung anh, nhớ đến đau, nhớ đến hận, hận đến toàn tâm toàn ý. . .

Mà nay, vài phần cũng vì đứa bé của anh, Thượng đế sẽ tha thứ cho mình người phụ nữ sinh con cho kẻ thù giết mẹ sao? Mẹ trên trời có linh thiêng sẽ tha thứ cho cô sao? Coi như sinh con ra, làm mẹ đơn thân cô sẽ giải thích cho con về lai lịch của nó như thế nào?

Những vấn đề này, lúc nào cũng dấy dưng cô, để cho cô hàng đêm không thể say giấc, ăn ngủ không yên.

Cuối cùng kết quả có một vấn đề: Đứa bé này, rốt cuộc muốn hay không muốn.

Đang nghĩ đến mất hồn, Dịch Hàn bưng chén cháo gà nóng vào, “Duy Nhất, ăn cháo đi, nấu thời gian quá ngắn, không biết uống có ngon không!”

Duy Nhất khẽ lắc đầu, không muốn ăn, mắt lại thần thờ nhìn về phía trước, “Em không muốn uống.”

“Vì đứa bé em phải uống! Em cũng hy vọng đứa bé sinh ra khỏe mạnh, không phải sao?” Duy Nhất đặt cháo lên tủ đầu giường, thử đỡ cô.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 226: Cha đứa bé

Duy Nhất xua tay với anh, nhắm mắt lại, “Em thật sự không muốn uống.”

Dịch Hàn đứng bên giường, ánh mắt vẫn luôn dịu dàng, tràn đầy thương yêu, “Duy Nhất, đứa bé vô tội, nếu muốn sinh ra, sẽ phải có trách nhiệm với bé, nếu không, không bằng không sinh.”

“Ai nói em muốn sinh?” Duy Nhất trả lời một câu.

Dịch Hàn cười thầm trong lòng, đây là đứa bé của người kia, anh hận người kia, người đó đã giết chết đứa bé của anh, anh cũng không hy vọng người đó có con! Nhưng mà ngoài miệng không thể nói, “Duy Nhất, đứa bé cũng là một sinh mạng! Không ai có thể tước đoạt quyền lợi được sống của bé.”

Nhưng mà, em nên nói cho con như thế nào, cha bé là ai?” Ánh mắt Duy Nhất trở nên u buồn, hơi yếu ớt.

Dịch Hàn vẫn rất muốn hiểu rõ vì sao Duy Nhất lại muốn chia tay với Lãnh Ngạn, nhìn tình hình hai người bọn họ hình như Lãnh Ngạn có lỗi với Duy Nhất, không biết điều này có trợ giúp gì cho kế hoạch của anh không.

“Duy Nhất, rốt cuộc em và Lãnh Ngạn như thế nào? Khoảng thời gian trước anh thấy em vẫn còn rất hạnh phúc!” Anh nhìn sắc mặt cô hỏi.

Chuyện của cô và Lãnh Ngạn, cô chỉ nói cho một mình Doãn Từ Nhiên, là bởi vì Doãn Từ Nhiên điều tra giúp cô, mặt khác, Doãn Từ Nhiên lớn lên từ nhỏ với cô, biết gốc biết rễ, làm cho người ta tin tưởng. Về phần những người khác, cô chưa bao giờ nghĩ tới để nói sâu nhất trong đáy lòng ra cho người ta nhìn thấy, mặc dù Dịch Hàn rất quan tâm cô, không phải mình không tin tưởng anh, nhưng cô chính là không muốn nói, không có lý do gì...

Dịch Hàn bắt đầu nhìn cô, “Thôi, em không muốn nói thì thôi, anh chỉ muốn hỏi em, em và Lãnh Ngạn thật sự không còn đường sống vẹn toàn rồi sao?”

Ánh mắt Duy Nhất mờ mờ, chậm rãi lắc đầu, muốn cô thừa nhận điểm này, trái tim, đau đến không hiểu nổi...

Dịch Hàn đã đứng lúc cầm tay cô, “Duy Nhất, cho anh cơ hội, để cho anh coi như là cha đứa bé, anh không ngại, chỉ cần em vui vẻ, anh không hy vọng mỗi lần nhìn thấy em, đáng vẻ của em đều là mất hồn mất vía.”

Duy Nhất luôn luôn biết Dịch Hàn có lòng với cô, nhưng biểu lộ thẳng thắn như vậy vẫn khiến cô hơi giật mình, cô rút tay về, lắc đầu, “Không, chuyện này không công bằng với anh.”

“Duy Nhất!” Dịch Hàn đau lòng gọi cô, “Yêu một người không có công bằng hay không, chỉ có nguyện ý hay không, nguyện ý vì em gánh chịu tất cả, nguyện ý cho em cuộc sống hạnh phúc, mà không phải giống như em bây giờ, ba ngày hai bữa rơi nước mắt.”

Duy Nhất ngây ngốc nhìn anh, trước mắt đột nhiên xuất hiện khuôn mặt người đàn ông khác, ánh mắt cô thoáng qua, nước mắt bắt đầu rơi, môi giật giật, cái gì cũng không nói nên lời.

Dịch Hàn cầm tay cô lần nữa, “Duy Nhất, anh biết bây giờ em vẫn chưa từ bỏ được Lãnh Ngạn, nhưng mà, chúng ta giao vấn đề này cho thời gian, thời gian sẽ hòa tan tất cả, được không? Anh tin tưởng tình yêu giữa em và Lãnh Ngạn không thể thay thế, anh cũng tôn trọng phần tình cảm này của hai người, nhưng mà, tình cảm như vậy khiến cho anh cảm thấy em quá khổ, Duy Nhất, tình yêu là ngọt ngào, không phải khổ sở, anh sẽ để cho em cảm nhận được.”

Nước mắt của Duy Nhất ào ào chảy ra, khổ sao? Cô thật sự rất khổ, rất khổ...

Có lúc, thật sự rất muốn tất cả đều chưa từng xảy ra, cô vẫn là Duy Nhất lúc trước làm công nhân lao động giản đơn, ngâm nga khúc dân ca, gả cho một người đàn ông bình thường, mỗi ngày khổ cực kiếm tiền, khổ cực để dành tiền, những ngày sau này đơn giản, bình bình thần thần là đủ rồi...

“Duy Nhất, đồng ý với anh, để cho anh đi vào lòng em, được không?” Dịch Hàn nâng mặt cô, ngón tay cái lau nước mắt cho cô.

Giọng nói của Dịch Hàn vĩnh viễn nhẹ êm tai như vậy, trên quần áo luôn có mùi thơm hoa oải hương của nước giặt quần áo, trong không khí như vậy, cô

luôn dễ cảm động.

Cô nhẹ nhàng khóc nức nở, không biết trả lời như thế nào, Dịch Hàn nhìn đáng vẻ hoa lê đẫm mưa của cô, giặt mình, không nhận được cúi đầu, muốn hôn môi hồng ngọt ngào của cô.

Duy Nhất chưa từng tiếp xúc thân mật với người đàn ông nào khác ngoài Lãnh Ngan, mắt thấy môi anh cách mình càng gần, cô hốt hoảng, tay đặt lên ngực anh đẩy mạnh, Dịch Hàn bị cô đẩy lui lại mấy bước, bước chân lảo đảo, suýt nữa ngã sấp xuống.

Duy Nhất không ngờ mình tùy tiện đẩy sẽ đẩy anh thành như vậy, vội vàng xuống giường đỡ anh, “Anh không sao chứ?”

Dịch Hàn hết sức hốt hoảng, gạt tay cô, “Không sao! Không sao! Em mau nằm xuống!”

Duy Nhất cảm thấy hơi kinh ngạc với phản ứng của anh, sau khi Dịch Hàn đứng vững nhìn thấy phản ứng của cô, hết sức bình tĩnh lại, mỉm cười ôn hòa theo thói quen, “Anh lo lắng cho em, còn có đứa bé của em, không, con của chúng ta, nằm xuống nghỉ ngơi đi.”

Con của chúng ta?

Duy Nhất rất không quen cách xưng hô này, hơn nữa, trước mắt cô không thể nào tiếp nhận Dịch Hàn, vội vàng nói, “Dịch Hàn, xin lỗi, em không thể...”

Dịch Hàn vội vã cắt đứt cô, “Duy Nhất, trước không nên cự tuyệt, anh sẽ dùng lòng thành chứng minh cho em xem, anh đúng là một ông xã tốt, người cha tốt! Anh đi trước, em uống cháo gà, nhất định phải uống, vì con của chúng ta! Chờ anh một chút rồi gọi điện thoại lại cho em!”

Anh cố ý cường điệu mấy chữ “Con của chúng ta”.

Nói xong, anh rời khỏi biệt thự của Duy Nhất, Duy Nhất đi đến bên cửa sổ, nhìn anh rời đi, đột nhiên nhớ tới một chuyện, trong lòng cuống lên, đeo dép lê chạy ra khỏi cửa, tìm kiếm khắp nơi trong vườn hoa, nhưng tìm tới tìm lui, vẫn không tìm thấy búp bê cô ném đi...

Trong lòng tiu nghỉu mất mát vô cớ, có lẽ, đây là ý trời, mất đi sẽ không quay về được...

Nơi xa, Dịch Hàn quay đầu trở lại nhìn thấy tình cảnh này, trong mắt dần tối tăm, lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho Dịch Khắc, “Dịch Khắc, tìm hai người, vừa diễn ra kịch hay...”

“Hàn, tôi cảm thấy gần đây cậu quá gần bà xã Lãnh Ngan, cậu cảnh cáo tôi đừng động tâm, chính cậu cũng đừng động lòng!” Dịch Khắc ở đầu bên kia nhắc nhở anh.

“Tuyệt đối không thể nào!” Anh nhú nhú mày, kiên định suy nghĩ của mình, chỉ có điều, gió nhẹ lướt qua, đầu quả tim lướt qua mềm mại là có ý nghĩa gì?

“Hàn, tin tức mới nhất, lần này tập đoàn Doãn thị và Kỳ Thịnh hợp tác thành công, mau một mảnh đất lớn ở Nam Giao, tiếp tục hợp tác.”

Dịch Hàn cười một tiếng, “Thật sao? Lần trước chúng ta không vượt qua, lần này không thể bỏ lỡ!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 227: Phá thai?

Gần tới mùa đông, khó có được sáng sủa.

Duy Nhất bước chậm trong vườn hoa khu chung cư, Dịch Hàn vừa mới gọi điện thoại cho cô, muốn cô chú ý nhiều đến thân thể của mình, nhưng mà, mặc dù giọng Dịch Hàn ấm áp, làm thế nào cũng không thay thế được khuôn mặt kia trong lòng cô.

Ngay cả đi trong gió muộn như vậy, trong đầu vẫn còn nghĩ đến anh, nghĩ đến anh sẽ nghĩ đến mẹ, rồi rầm lạp lại quanh quẩn một lần nữa, rốt cuộc đến khi nào mới có thể thoát khỏi rối rắm đây?

Đột nhiên, một đứa trẻ chạy phía trước, vẫn đang khóc hu hu, đuổi sau lưng là một cô gái trẻ tuổi, lệ đầy mắt.

Lúc đứa nhỏ chạy tới trước mặt Duy Nhất thì ngã sấp xuống, khóc càng thêm ầm ầm ỉ ỉ.

Duy Nhất đỡ bé lên, nhẹ nhàng dụ dỗ, “Ngoan, bé đừng khóc, mẹ đang ở phía sau!”

Đứa trẻ lại kêu hu hu, “Con không muốn mẹ, con muốn cha cơ!”

Cô gái trẻ tuổi đảo mắt đã đến trước mắt, nhận lấy đứa bé từ trong tay Duy Nhất, khóc nói, “Cám ơn!”

Nhưng đứa trẻ chỉ cố chấp gọi cha chứ không cần mẹ.

Cha?

Từ này cũng là từ mãi cảm trong lòng Duy Nhất bây giờ, không khỏi hỏi, “Cha đứa nhỏ đâu?”

Cô gái trẻ tuổi khóc lóc lắc đầu, “Cho tới bây giờ tôi vẫn không dám nói chủ đề này, hôm nay không biết ai nói gì với đứa bé, trở lại vẫn cứ đòi cha...”

Duy Nhất thất thần rồi, đứa bé không có cha nhất định là đáng thương...

“Cám ơn cô, chúng ta đi!” Người phụ nữ ôm đứa bé đi xa, Duy Nhất ngơ ngác đứng tại chỗ, hình như trong lòng đã có quyết định...

Mà người phụ nữ càng lúc càng xa cầm một tờ chỉ phiếu từ trong tay một người đàn ông, mỉm cười rồi xa, nhưng Duy Nhất không thấy những điều này...

Buổi tối này, cô suốt đêm không ngủ, lên mạng điều tra rất nhiều chuyện về đứa bé gia đình đơn thân, đại đa số đều là vấn đề về con nít, lòng của cô níu chặt cả đêm...

Cô thật sự muốn sinh đứa bé không cha sao?

Ngày hôm sau, Duy Nhất xuất hiện tại bệnh viện phụ sản, ngồi trên hành lang chờ đợi, lòng bàn tay cô đầy mồ hôi.

Từng người phía trước luân phiên xong, đảo mắt đến cô, y tá ra ngoài lớn tiếng gọi tên, “Nhiệm Duy Nhất! Nhiệm Duy Nhất!”

Cô ôm ngực không dám trả lời, y tá mất tính kiên nhẫn, cuối cùng gọi một lần, “Nhiệm Duy Nhất! tới chưa? Không đến tôi gọi người kế tiếp!”

“Đến rồi! Đến rồi!” Cô lấy dũng khí, đứng lên nhỏ giọng đáp.

“Gọi cô hồi lâu cũng không phản ứng! Nhanh lên chút!” Y tá vô cùng không nhẫn nại.

Duy Nhất đẩy cửa ra, một cô bé khác được người dìu ra ngoài, vẻ mặt tái nhợt, bác sỹ còn tức giận nói rõ, “Sợ đau thì đừng sung sướng nhất thời! Thật là, một lần làm không sạch sẽ còn làm lần thứ hai! Cũng không biết yêu thân thể mình!”

Một bác sỹ khác bưng một bình máu mẹ nhầy nhụa gì đó ra ngoài, Duy Nhất bắt đầu phát run, hơn nữa cảm nhận được nhục nhã, cô không biết mình nằm trên đó, bác sỹ sẽ nói lời khó nghe gì.

“Lên đây đi!” Bác sỹ nghiêm mặt chỉ bàn phẫu thuật.

Duy Nhất nhìn giường giống như khung hình phạt, trong lòng rụt rè.

“Cô nhanh lên một chút! Phía sau còn rất nhiều người đang chờ! Nhưng những cái gì! Đã mang thai đứa bé, còn giả bộ ngây thơ cái gì!” Bác sỹ cau mày không ngừng thúc giục.

Duy Nhất dần lòng, cùng với tư thế nhục nhã nằm trên bàn mổ, ý chí bắt đầu sụp đổ, cô đây là tự rước lấy nhục!

“Được rồi! Chuẩn bị!” Bác sỹ gây mê cầm ống tiêm tới, chuẩn bị chích vào tĩnh mạch của cô...

Ngay lúc đó, Dịch Hàn nhận được một cú điện thoại, “Hàn, tôi nhìn thấy cô ấy vào phòng phẫu thuật rồi!”

“Được! Đã biết!” Dịch Hàn đặt điện thoại xuống, vốn tưởng rằng mình sẽ thật vui mừng, trong đạo diễn của anh, đứa bé sẽ bị lấy ra, đứa nhỏ của Lãnh Ngan! Đứa bé con hoang!

Nhưng mà, như thế nào trong lòng cũng không vui mừng nổi, ngược lại có chua xót và mềm mại khó diễn tả bằng lời bắt đầu sinh ra trong lòng.

Anh đột nhiên nhớ lại tình hình lúc mình sắp làm cha, lúc ấy anh hận không thể nói cho cả thế giới biết tin tức tốt này, kiêu ngạo và hưng phấn đó đến nay vẫn là ký ức hazy còn mới mẻ với anh; anh cũng nhớ sau khi cha nghe được tin tức này, cũng mừng rỡ không thôi, lớn tiếng rêu rao sẽ giao toàn bộ gia nghiệp nhà họ Lãnh cho cháu trai của ông! Ông nói đứa bé nhà họ Lãnh đều là niềm kiêu ngạo của ông!

Đứa bé nhà họ Lãnh! Anh lặp lại mấy chữ này, trong lòng lướt qua niềm đau, trong bụng Duy Nhất cũng là đứa bé nhà họ Lãnh...

Không! Đứa bé vô tội! Có tội chính là người kia, anh muốn báo thù cùng sẽ chỉ tìm bản thân cậu ta, mà không liên quan đến đứa bé!

Đúng, Lãnh Ngan có thể vô nghĩa! Nhưng anh không vô tình! Cho tới bây giờ anh cũng không phải người vô tình vô nghĩa!

Nghĩ đến đây, anh không tiếp tục ngây ngô nữa, khập khiễng chạy xuống lầu, vọt vào trong xe, lái như bay về phía bệnh viện, ở cửa bệnh viện, anh vừa mới xuống xe đã nhìn thấy Duy Nhất chạy từ bên trong ra, mặt hoảng sợ.

“Duy Nhất, em...” Anh túm lấy Duy Nhất, trong lòng ngàn vạn lần thấp thỏm, đừng! Ngàn vạn lần không được!

“Dịch Hàn! Em...” Duy Nhất òa khóc lớn, “Dịch Hàn, thiếu chút nữa em làm sai chuyện, đứa bé, thiếu chút nữa đứa bé không có, nhưng mà, em... lúc bước ngoặt sau cùng em sợ...”

Dịch Hàn thở phào nhẹ nhõm, may mắn! Cũng may! Nếu không anh sẽ giống như Lãnh Ngạn trở thành người có tội của nhà họ Lãnh, sẽ làm cho cha dưới đất không được yên bình, anh vẫn luôn là đứa con có hiếu, cha vẫn thương yêu anh nhất...

Anh ôm lấy Duy Nhất, vỗ nhẹ lưng cô, “Được rồi, cũng may, may mắn... Làm anh sợ muốn chết...”

“Dịch Hàn, anh nói đúng, đứa bé vô tội, em đã nghĩ kỹ, em sẽ sinh bé ra, cho dù bé không có cha, em cũng sẽ giáo dục tốt bé, em có thể làm được!” Duy Nhất vừa khóc vừa cười.

Dịch Hàn cười khẽ, “Bé ngốc vừa khóc vừa cười! Tại sao có thể quên anh chứ? Anh sẽ giúp em chăm sóc đứa bé!” Anh đúng là muốn như vậy, coi như dôn Lãnh Ngạn đến chỗ chết, đứa bé này là huyết mạch nhà họ Lãnh, anh sẽ nuôi dưỡng bé trưởng thành, bởi vì anh đã không thể có con, đứa bé này đúng là cốt nhục còn lại của nhà họ Lãnh...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 228: Chân tướng (1)

Duy Nhất lại cười ngắc đầu lên, “Không! Dịch Hàn, em đã sớm muốn nói với anh rồi, nhưng vẫn không có cơ hội mở miệng, hôm nay nói rõ thôi.”

Dịch Hàn mờ mờ ảo ảo cảm thấy có gì không ổn, nhưng vẫn cười nói, “Nói cái gì?”

Ánh mắt của Duy Nhất trở nên mờ lung, “Dịch Hàn, cảm ơn anh đã đối xử tốt với em lâu như vậy, nhưng em vẫn không hy vọng anh hiểu lầm, mặc dù em và Lãnh Ngạn không thể ở chung một chỗ, nhưng em lại không thể coi anh là vật hy sinh cho anh ấy, anh sẽ tìm được cô gái tốt hơn em, cô gái trong sạch, sau đó kết hôn với cô ấy, sinh đứa bé thuộc về mình.”

Sinh đứa bé thuộc về mình?

Những lời nói này khiến thù hận của Dịch Hàn lại nhen nhóm, vái tạ người nào đó ban tặng, anh đã không thể sinh con!

Lúc này Duy Nhất giống như trút được gánh nặng, tâm tình lại tuyệt vời, “Dịch Hàn, anh có rảnh rồi có thể đưa em trở về không?”

Dịch Hàn không biến sắc, khẽ gật đầu, “Được! Anh vốn chính là tới đón em!”

“Anh biết em đang ở bệnh viện?” Duy Nhất rất kinh ngạc.

“Không phải hôm nay là ngày khám thai của em sao? Ai biết em lại đến để phá thai!” Dịch Hàn hơi trách cô.

Cô cười hi hi, le lưỡi một cái, lên xe, Dịch Hàn đưa cô trở về biệt thự.

Lại nói Dịch Hàn thật đúng là có lòng với cô, ngay cả thời gian khám thai của cô cũng nhớ rõ ràng như vậy...

Mà cô không có nhìn thấy, một cặp tròng mắt đen vẫn nhìn chăm chăm vào cô, nhìn chăm chăm vào cô và Dịch Hàn ôm nhau, nhìn chăm chăm vào cô lên xe Dịch Hàn, mang theo nước đá rét lạnh, lửa nóng bỏng...

“Buổi tối có thời gian không? Cùng nhau ăn cơm?” Trên xe, Dịch Hàn bật nhạc, tùy ý hỏi Duy Nhất.

“Dịch Hàn... Em vừa đã nói, giữa chúng ta...” Duy Nhất ngượng ngịu lại bắt đầu giải thích.

“Không cần giải thích!” Dịch Hàn cắt đứt cô, “Làm bạn bè có thể chứ? Anh mời em bữa cơm, chẳng lẽ em sẽ đi mấy cân thịt?”

“Nhưng mà, hôm nay em có hẹn rồi!” Duy Nhất quẩn bách từ chối.

“Ai?” Anh thật sự không muốn nghe tin tức Duy Nhất hẹn Lãnh Ngạn.

“Doãn Từ Nhiên!” Duy Nhất do dự liên tục, cuối cùng vẫn trả lời, trong lòng lại cẩn thận hỏi ý kiến Dịch Hàn.

Nói thật, Dịch Hàn thấy chuyện cho tới bây giờ, lại không thể đánh động Duy Nhất chút nào, trong lòng cũng hết sức nóng nảy, có lẽ, anh nên thay đổi phương pháp...

Buổi tối, Duy Nhất thay xong quần áo, chờ Doãn Từ Nhiên tới đón đi ăn cơm.

Nhìn mình áo rộng thùng thình trong gương, cô khẽ mỉm cười, về sau cũng không thể mặc quá chật, không tốt cho phát triển của cục cưng!

Nghĩ đến trong bụng mình đang thai nghén một sinh mệnh nhỏ, tình mẹ dịu dàng từ trái tim lướt qua, không khỏi lấy tay vuốt ve bụng mình, “Bảo bối, xin lỗi, mẹ thiếu chút nữa làm việc ngu ngốc, tha thứ cho mẹ được không?”

Sau khi trải qua quá trình đi bệnh viện hôm nay, cô vừa hiểu ra chút chuyện, sinh mạng quý báu cỡ nào, trong bụng cô sẽ là một bảo bối nhỏ vui vẻ, tại sao cô có thể độc ác làm ra quyết định như vậy!?

Cho dù đứa bé có cha hay không, bây giờ không quan trọng với cô, quan trọng nhất chính là muốn bình an sinh đứa bé ra, để cho bé khỏe mạnh lớn lên.

Coi như không có cha, cô sẽ cố gắng hết sức chăm sóc bé!

Cô tin tưởng mình có thể làm được!

Chính cô cũng là đứa bé không có tình thương của cha, mặc dù quả thật rất khổ, nhưng mà, cô cũng cảm nhận được sinh mạng tốt đẹp, cho tới bây giờ vẫn chưa từng hối hận đã đến cõi đời này lần nào, cho tới bây giờ cũng không hối hận đời này gặp mặt người...

“Mẹ! Con không có lỗi, đúng không? Cho dù cha đứa bé là ai, dù sao đứa bé cũng là cháu ngoại của mẹ! Hiền lành như mẹ, nhất định sẽ để con sinh bé ra, đúng không?” Cô nhìn lên thiên đường ngoài cửa sổ, cười, nhưng trong lòng giống như có thứ gì đó xé rách, đau từng cơn...

Đúng sáu giờ, Doãn Từ Nhiên đúng lúc tới đón cô, nhìn thấy cô lập tức cười, “A, đây chính xác là hình tượng người mẹ! Đứa nhỏ này có phần anh không?”

“Nói mò cái gì?” Duy Nhất trừng mắt liếc anh, “Lên xe đi, ăn ở đâu?”

Doãn Từ Nhiên lại giữ chặt vấn đề này không buông, “Tại sao không có phần của anh? Anh làm cha nuôi không được sao? Dù sao, em đã nói anh là anh trai em, vậy anh là cậu đứa bé hẳn không sai chứ?”

Duy Nhất cười, “Được! Cậu lớn như trời, được chưa! Sao hôm nay lại mời em ăn cơm?”

“Đã lâu không thấy em, nhớ em! Lý do này như thế nào?” Doãn Từ Nhiên nhướn mày, dáng vẻ cột nhà.

Duy Nhất nhìn anh, trong lòng dâng lên một dòng nước ấm, vẫn là cảm giác này tốt!

Cô và Doãn Từ Nhiên đều chiếm phần lớn thời gian trong sinh mệnh của nhau, giống như người thân xuất hiện bên cạnh nhau bất cứ khi nào cần, không, nói chính xác là bất cứ khi nào cô cần đều xuất hiện bên cạnh cô, hình như Doãn Từ Nhiên không cần cô.

Tình cảm này hoàn toàn khác biệt, chưa bao giờ lo được mất, chưa bao giờ tổn hao tinh thần, chỉ cần quay đầu lại, vĩnh viễn sẽ phát hiện Doãn Từ Nhiên mỉm cười đứng tại chỗ, quan tâm cô, yêu mến cô, giống như người thân không thể chia lìa...

Nhưng người nào đó cho cô cảm giác không giống vậy!

Cùng đại đa số thời điểm, mặt tối tăm lại hiện lên trước mặt Duy Nhất. Đứa nhỏ trong bụng lúc nào cũng nhắc nhở cô sự tồn tại của người này, nhưng chỉ cần nghĩ tới anh, trong lòng sẽ đau.

Cảm giác đó giống như ngọn lửa thiêu đốt lòng cô, nhưng cô vẫn như con chim nhỏ đi trong gió lạnh, biết rõ thiêu đốt đau, vẫn muốn đến sát ngọn lửa này, cứ khẳng khái muốn nhớ về quá khứ, nhớ lại đau, nhớ lại đau rồi khi vui vẻ sẽ khiến trách mình hết lần này đến lần khác không nên nhớ, không nên nhớ lại quá khứ...

Nội dung nhạc trong xe là “Chuyện tình biển Aegean”, cô giống như thấy lại trời xanh thăm ở biển Aegean, biển xanh thăm...

“Duy Nhất, đến rồi! Ở đây!” Doãn Từ Nhiên cắt đứt suy nghĩ của cô.

“Ồ!” Cô giật mình choàng tỉnh, tự mở cửa xe, theo Doãn Từ Nhiên vào nhà hàng.

Khi bọn họ tới chỗ đặt trước, lại có người khác ngồi.

Doãn Từ Nhiên vừa kinh vừa sợ, “Sao cha lại tới đây?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 229: Chân tướng (2) – Người không muốn gặp

Đang ngồi là ông cụ Doãn!

Hai ánh mắt lợi hại bắn về phía Duy Nhất, Duy Nhất trầm nghĩ, đây cũng không phải là ánh mắt có ý tốt!

Lại so sánh với thái độ mấy lần trước của ông cụ Doãn, cô không thể không hoài nghi, hôm nay cô tới dự Hồng Môn yến sao?

“Tôi ăn com với đũa nhỏ một lần cũng phải có nguyên nhân sao?” Không nhìn ra chút đầu mối nào từ trên mặt sắt của ông cụ Doãn.

Doãn Từ Nhiên thở phì phò, “Có làm không! Duy Nhất, chúng ta đổi chỗ đi!”

“Con đứng lại đó cho cha!” Ông cụ Doãn phát uy.

Duy Nhất kéo Doãn Từ Nhiên, ý bảo anh không cần chống đối lại ông cụ, dù thế nào ông cũng là cha của Doãn Từ Nhiên, từ cha này là vĩ đại với cô, chỉ có thể hy vọng không thể có...

“Ngồi xuống!” Ông cụ Doãn trầm mặt ra lệnh cho Doãn Từ Nhiên.

Doãn Từ Nhiên liếc nhìn Duy Nhất, kéo Duy Nhất ngồi đối diện với ông cụ, tùy tùy tiện tiện nói, “Duy Nhất, chọn món, cố gắng chọn món đắt tiền nhất, khó có được người vắt cổ chày ra nước nhà chúng ta chịu đồ mầu mòi chúng ta ăn com, cơ hội ngàn năm một thuở không làm thịt thì phí!”

Duy Nhất lúng túng liếc nhìn Doãn Từ Nhiên, lễ phép cười cười với ông cụ Doãn, “Bác trai, chào bác! Vậy bác gọi món đi!” Cô đưa thực đơn trong tay cho ông cụ.

Ông cụ liếc mắt nhìn cô, vẫn là giọng điệu lạnh nhạt, “Đừng gọi tôi là bác! Tôi không phải bác của cô!”

Duy Nhất giật mình, mỉm cười, ông cụ Doãn lại tự tung tự tác gọi một bàn lớn đồ ăn.

Doãn Từ Nhiên khoa trương tròn tròn mắt, nửa phần ngạc nhiên, nửa phần giễu cợt, “Ha ha, Duy Nhất, em chắc chắn hôm nay mặt trời mọc đằng đông chứ? Ông cụ ra tay mạnh bạo!”

“Con cầm miếng cho cha!” Ông cụ khề quát con trai, ánh mắt tập trung trên người Duy Nhất, “Thích ăn gì thì ăn nấy đi!”

Duy Nhất hơi được sủng mà hoảng sợ, ngây ngốc gật gật đầu.

“Nghe nói mẹ cô làm người giúp việc?” Ông cụ Doãn thỉnh thoảng hỏi một câu.

Máu Duy Nhất “Vọt” xông lên, ông cụ Doãn xem thường cô vẫn không thay đổi!

“Không sai!” Cô đặt đũa xuống, kiêu ngạo nghiêm nghị, “Mẹ cháu là người giúp việc, chúng cháu rất nghèo khó, chúng cháu vẫn ở phòng nhỏ giống như chuồng chim bồ câu, nhưng mà, cho tới bây giờ cháu vẫn chưa có ý tưởng dính vào người nhà có tiền chiếm tiện nghi, sỡ dĩ cháu có thể đi bên cạnh Doãn Từ Nhiên, là bởi vì phẩm cách của cháu cao thượng như anh ấy!”

“Cao thượng? Không chiếm tiện nghi?” Ông cụ Doãn hừ nhẹ, “Vậy sao cô còn tiếp nhận căn biệt thự kia?”

“Biệt thự?” Duy Nhất bừng tỉnh hiểu ra, “Thì ra biệt thự do bác bồi thường cho cháu?”

“Bằng không cô thật sự cho rằng trên trời rớt xuống bánh nhân thịt? Phụ nữ đều tham tiền! Từ Nhiên con phải thấy cho rõ ràng!” Sáng loáng trong tròng mắt ông cụ Doãn bắn ra bốn phía, tràn đầy khinh bỉ.

Duy Nhất “Vụt” đứng lên, “Doãn lão tiên sinh, cháu vẫn tôn trọng ngài là người vai trên, tôn trọng ngài là cha của Từ Nhiên, nhưng mà, tôn trọng ngài không đại biểu ngài có thể tùy ý nhục nhã cháu! Cảm ơn bữa tối của ngài, tôi nhận không nổi! Về căn biệt thự kia, tôi sẽ theo bồi thường bình thường đền bù giá cho ngài!” Cô âm thầm may mắn, kinh doanh Mặc Toa ngăn ngừa trong mấy tháng để cho cô có khoản để dành, có thể bổ sung số tiền kia.

Mặt ông cụ Doãn trầm xuống, “Đây chính là mẹ cô dạy cô sao? Thái độ nói chuyện với người lớn như vậy?”

Doãn Từ Nhiên không nén được giận, trở nên xung đột với ông cụ, “Cha có đáng vẻ của người lớn sao? Già mà không kính, muốn ai tôn trọng cha?”

“Con... Súc sinh!” Ông cụ Doãn giận tím mặt, “Mỗi đứa đều là con bất hiếu! Đều ngồi xuống cả cho ta!”

Lúc này, trong nhà hàng đã có người chú ý tới động tĩnh bên này, ông cụ Doãn hết sức khó chịu, Duy Nhất suy nghĩ một chút, đứng trước mặt ông, bình tĩnh như nước, “Xin hỏi ông cụ Doãn còn gì chỉ giáo nữa không?”

“Mẹ cô...” Ông cụ Doãn chậm rãi nói, “Vì sao phải đi làm người giúp việc cho nhà họ Cầu? Tôi vì vụ án của Cầu phu nhân mới có lòng hiếu kỳ, mà cô lại gần gũi với Từ Nhiên, tôi không thể không dò nghe tất cả về cô. Vụ án đang trong quá trình điều tra, phát hiện mẹ cô có một số tiền lớn, vì sao bà ấy còn muốn làm người giúp việc?”

Một số tiền lớn? Cho tới bây giờ Duy Nhất cũng không biết mẹ có một số tiền lớn...

“Ngài đang nói gì?” Duy Nhất tròn to hai mắt, “Sao cháu không biết mẹ cháu có một số tiền lớn?”

Trong lòng ông cụ Doãn đã âm thầm gõ trống, “Chẳng lẽ cho tới bây giờ mẹ cô chưa từng nói cho cô sao? Cũng không cho cô bất kỳ sổ tiết kiệm ngân hàng nào?”

Duy Nhất cảm thấy buồn cười, “Ông cụ Doãn, có phải cảm giác được bản thân rất buồn cười không? Đừng nói mẹ cháu không có tiền, coi như thật sự có tiền cũng không liên quan gì đến chuyện của ngài! Được rồi, cháu nhận được rồi! Hôm nay chuyện ngưng ở đây! Xin từ biệt!”

Cô nói xong lập tức chạy ra khỏi nhà hàng, một giây cũng không muốn nán lại, Doãn Tử Nhiên vội đuổi theo, lúc rời đi vẫn không quên oán hận liếc nhìn cha mình.

Ông cụ Doãn nhìn theo bóng lưng Duy Nhất, nhũn mày suy tư, “Nhìn đáng về Duy Nhất không có vẻ nói láo, nói như vậy mẹ con bé không cảm khoản tiền kia? Như vậy người trong nhà nói láo? Rốt cuộc ai mới là người nói thật...?”

Doãn Tử Nhiên đuổi theo Duy Nhất rồi nhận lỗi với cô, “Duy Nhất, thật sự xin lỗi, cha anh già rồi nên hồ đồ! Chính là người tham tiền như mạng vắt cổ chảy ra nước, em đừng tức giận, cẩn thận tức đến cục cung!”

Duy Nhất cười lắc đầu, “Sao có thể? Sao em lại vì điều này mà tức giận?”

“Em chưa ăn no đúng không? Nếu không chúng ta đổi nhà hàng khác ăn?” Doãn Tử Nhiên đề nghị.

Vừa rồi đúng là Duy Nhất không ăn gì, son hào hải vị đầy bàn, cũng phải xem ăn cùng ai, ăn cùng những người ngán đến tận cổ, ăn thịt rồng cũng không ngon!

Còn đang kỳ phản ứng có thai cô vốn không muốn ăn gì nữa, nhưng mà, nghĩ đến cục cung cần dinh dưỡng, dù thế nào cũng phải buộc mình ăn, cho nên gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Nhưng mà, hôm nay không phải là ngày cô ăn cơm, ở nhà hàng nào cũng gặp người cô không muốn gặp...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 230: Vĩnh viễn là em (1)

Mới vừa vào nhà hàng, Duy Nhất đã nhìn thấy Cầu Chí Dương ngồi chỗ gần nhất.

Sau sự kiện ly hôn của Lãnh Ngạn, cô vốn đã thay đổi cách nhìn về ấn tượng với Cầu Chí Dương, nhưng chân tướng sự kiện tai nạn xe cộ của mẹ đã rõ ràng, muốn cô thân nhiên đối mặt với Cầu Chí Dương, cũng không làm được, mặc dù, cô hiểu tai nạn xe cộ không liên quan gì đến anh.

“Tử Nhiên, chúng ta đi thôi! Em không muốn ăn!” Duy Nhất nhẹ giọng nói với Doãn Tử Nhiên.

Doãn Tử Nhiên hiểu rõ cô, gật đầu, “Đổi chỗ khác!”

Nhưng mà, lúc này Cầu Chí Dương đã thấy cô, đứng lên đuổi theo cô, “Duy Nhất! Đợi đã!”

Duy Nhất quay đầu lại theo bản năng, phát hiện trên lối đi phòng vệ sinh, Lãnh Ngạn đang định ra ngoài, cô lòng dạ rối bời, co cẳng chạy, người này, là tâm ma của cô, không cần bất kỳ pháp lực nào, có thể hoàn toàn đảo loạn suy nghĩ của cô, cô chỉ có thể trốn, chỉ có thể trốn...

“Cẩn thận! Đừng chạy!” Doãn Tử Nhiên đi lên trước kéo cô lại, “Cẩn thận đứa nhỏ!”

Duy Nhất khản trương khắp người đầy mồ hôi, “Đi mau! Em nhìn thấy Lãnh Ngạn rồi!”

Doãn Tử Nhiên thờ dãi, cười nhạt, cô nhóc này, cho dù lúc nào cũng không để Lãnh Ngạn xuống được, chỉ có điều chính cô còn chưa ý thức được thôi!

Lên xe, Doãn Tử Nhiên chậm rãi khởi động xe, Duy Nhất nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ, trong lúc vô tình phát hiện xe quen thuộc của Lãnh Ngạn ở bãi đậu xe, xuyên qua cửa kính chắn gió, có thể nhìn thấy cặp búp bê treo trên gương chiếu hậu, chính là đôi búp bê cô ném ra ngoài cửa sổ không tìm thấy...

Thì ra bị anh lấy đi rồi...

Đau trong lòng lại dây dưa vụn vặt bỏ khắp lồng ngực, cảm giác không thể hô hấp khiến cho cô muốn khóc cũng không khóc được, thì ra đau đến cực hạn chính là không có nước mắt...

Bên trong nhà hàng, Lãnh Ngạn từ trong góc tối lách mình ra ngoài, Cầu Chí Dương không đuổi theo Duy Nhất, xoay người vội vã nói với Lãnh Ngạn, “Duy Nhất! Tôi vừa nhìn thấy cô ấy!”

Lãnh Ngạn lại bình tĩnh lạ thường, “Tôi cũng thấy!”

“Cậu...” Cầu Chí Dương bị tình tảo của bạn đánh ngã, “Cậu đúng là núi băng hả? Nhìn thấy Duy Nhất còn có ý không ra?”

Lãnh Ngạn ngồi xuống, không mặn không nhạt nói, “Vậy tôi đi ra, cô ấy sẽ không đi nữa?”

“Tôi thật sự phục cậu!” Cầu Chí Dương ngồi xuống đối diện, “Rốt cuộc cậu có ý gì? Rõ ràng nhớ cô ấy, lại không tiếp cận cô ấy, còn sợ cô đơn, mỗi ngày tốn công mấy người chúng tôi luân phiên cùng cậu, sắp mệt chết đi được!”

Lãnh Ngạn quan sát cậu ta, lạnh lẽo trong mắt bắn ra bốn phía, “Có phải cậu không muốn cùng tôi, cậu đi đi!”

Cầu Chí Dương bị ghen hòng không nói được tiếng nào, một hồi lâu, “Được, được, coi như tôi nợ cậu! Ôi! Nếu không phải vì mẹ tôi, hai người cũng sẽ không tách ra!”

“Cũng không thể nói vậy! Bây giờ bác gái cũng rất thê lương! Xử thế nào?” Ánh mắt Lãnh Ngạn dần nhẹ nhàng.

“Chúng tôi bỏ sung tất cả tiền tham ô, nhưng liên quan đến mạng người, xử giam cầm cả đời.”

Lãnh Ngạn đưa tay vỗ vỗ bả vai Cầu Chí Dương, “Chí Dương...”

Lời an ủi còn chưa ra khỏi miệng, Cầu Chí Dương đã cười, “Không có gì, không cần an ủi tôi, nói như thế nào đây, nhân quả tuần hoàn, nếu mẹ tôi làm, sẽ phải phụ trách, đây là chuyện không có cách nào, chỉ có điều kéo theo cậu, tôi rất đau lòng.”

Lãnh Ngạn lắc đầu, “Không, nói như thế nào đây, chuyện này chỉ có thể chứng minh, tình cảm của tôi và Duy Nhất còn chưa đến bước như trong tưởng tượng của tôi. Đầu tiên do tôi không đúng, không nên gạt cô ấy những chuyện này, chuyện Tình Lam lần trước đã là dạy dỗ, lần này còn chứa tâm lý may mắn, nói một cách thẳng thừng tôi không tin tưởng cô ấy, sợ sau khi cô ấy biết sẽ không tha thứ cho tôi, mà hậu quả chính là càng hồngбет; thứ hai, Duy Nhất không tin tưởng tôi, nguyên nhân là bởi vì tôi lừa gạt cô ấy quá nhiều, cho nên ngay cả cơ hội giải thích cũng không cho tôi.”

“Vậy cậu dự định làm sao bây giờ? Cứ tính như thế?” Cầu Chí Dương hỏi.

Lãnh Ngạn trầm mặc một lúc, “Đợi chút đi, đợi cô ấy bớt giận, tôi lại đi tìm cô ấy, trong khoảng thời gian này, cứ nhìn cô ấy từ xa là được rồi.”

Cầu Chí Dương rất không tán thành giọng điệu này, “Đợi cô ấy hết giận? Đợi cô ấy hết giận nói không chừng đã trở thành người của Dịch Hàn và Doãn Từ Nhiên! Còn đứng từ xa!”

Lãnh Ngạn mỉm cười, “Vậy sao cậu cũng đứng từ xa, nhìn cô ấy trở thành người của tôi?”

Cầu Chí Dương đang bùng một ly nước lên uống, nghe xong lời này “Phụt” một cái, nước phun đầy người Lãnh Ngạn.

Lãnh Ngạn vừa lau nước vừa cười, “Cũng vậy cả! Đừng nói cô ấy không yêu hai người kia, cho dù cô ấy thật sự thay lòng, chỉ cần cô ấy sống tốt, là được!”

“Ôi! Cạn chén đi! Nan huynh nan đệ *!” Cầu Chí Dương nâng ly nhẹ nhàng cụng ly bạn.

(*) nan huynh nan đệ: người cùng cảnh ngộ, bạn khó rách áo ôm, cá mè một lứa.

Ban đêm, Duy Nhất về đến nhà, không thèm nghĩ đến những chuyện không vui kia nữa, ngồi bàn đọc sách thiết kế mẫu búp bê mới, suy nghĩ lại như đi vào cõi thần tiên.

Đồng hồ báo thức tích tắc, bất giác lại là nửa đêm, cô cúi đầu, ngực lập tức chua xót đau đớn, viết đầy trên giấy không phải bản thiết kế, mà là đầy chữ “Lãnh Ngạn”.

Cô tức giận vứt bút, ngã thẳng xuống giường, ép mình ngủ, nhưng mà, trần trọc trở mình, cô suốt đêm không cách nào ngủ, có lúc thật vất vả mới khép mí mắt, trước mắt lại tràn đầy mặt Lãnh Ngạn, vì vậy trong lòng đau đến tỉnh.

Tình trạng như vậy thật ra vẫn luôn tồn tại, từ khi cô từ Hy Lạp trở về đã không có cảm giác ngủ ngon, cô thật sự không biết, đây có phải trời cao trừng phạt cô yêu người không nên yêu không...

Mỗi khi mặt trời lên, rời giường soi gương, nhất định mang theo hai mắt gấu mèo, hôm nay, quả nhiên cũng không ngoại lệ...

Lại qua một tuần, bé cưng nhất định lớn thêm không ít, Duy Nhất vuốt ve bụng như bình thường, nói chuyện với bé cưng, rồi ra cửa đi bệnh viện.

Vẫn là ngày đông sáng sủa, ánh mặt trời ấm áp, Duy Nhất tự mình ngồi tàu điện ngầm đến bệnh viện.

“Bác sỹ, cục cưng có tốt không?”

Sau khi kiểm tra xong, Duy Nhất đầy lòng hy vọng hỏi.

Bác sỹ nhìn bản ghi chép kiểm tra của cô, “Cục cưng phát triển hơi chậm, cô quá gầy, phải ăn nhiều thêm chút, còn có, trước cô có tiền sử sinh non, bình thường phải chú ý, tốt nhất ra cửa để người ta đi cùng cô, cha đứa bé đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thân Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 231: Vĩnh viễn là em (2)

Duy Nhất ngây ngô, thuận miệng nói xạo, “Anh ấy bận rộn công việc!”

“Bận rộn nữa cũng phải đi cùng cô! Bé cưng quan trọng hay công việc quan trọng?” Giọng nói của bác sỹ có ý trách cứ.

“Được rồi, tôi biết rồi, trở về sẽ nói với anh ấy!” Duy Nhất cố gắng để bản thân mình mỉm cười.

Đi ra bệnh viện, đáy lòng Duy Nhất hơi tối tăm, vốn tham vọng muốn làm mẹ đơn thân tốt, nhưng đây là một vấn đề nhạy cảm, chỉ cần hơi kích thích, cô sẽ nghĩ rất nhiều, xem ra cô cần luyện thêm dũng khí mới được!

Nghĩ thất thần, không có chú ý một chiếc xe phía trước dần chậm lại, cửa sổ xe hạ xuống, lộ ra khuôn mặt đàn ông che mặt.

“Duy Nhất, cẩn thận!” Sau khi hô to một tiếng, cô được người ôm lấy, một hơi thở quen thuộc phả vào mặt, rồi sau đó một tiếng súng vang “Đùng”, Duy Nhất mới nhìn rõ người ôm lấy cô là Lãnh Ngan.

“Đuổi theo nhanh lên! Bắt anh ta lại!” Cầu Chí Dương theo sát mà đến, chỉ huy người dưới chính là vệ sỹ đuổi theo chiếc xe đã sớm chạy đi, mình cũng chạy tới đỡ Lãnh Ngan.

Tay Duy Nhất ôm lưng Lãnh Ngan dính vào một lớp sên sệt gì đó, cô dự cảm đến là cái gì, đau tê tâm liệt phế và sợ hãi đột nhiên bộc phát.

Khoảnh khắc đó, thù hận không quan trọng nữa, tất cả đều không quan trọng nữa quan trọng chỉ có người trước mắt này!

“Lãnh Ngan! Sao anh ngốc vậy?!” Nước mắt chảy xuống như vỡ òa.

“Duy Nhất, em không sao chứ?” Câu mở miệng đầu tiên của Lãnh Ngan là hỏi an nguy của cô, hơn nữa trên mặt còn nặn một nụ cười.

“Duy Nhất, đừng nói! Nhanh đưa cậu ấy vào bệnh viện!” Cầu Chí Dương cõng Lãnh Ngan lên rồi chạy vào phòng cấp cứu.

Bên ngoài phòng cấp cứu bệnh viện.

Duy Nhất vẫn luôn rơi lệ, trong đầu ngàn lời vạn chữ, hối tiếc, lo lắng, sợ hãi cái gì cũng có, chỉ không có thù hận.

Cô không biết, nếu Lãnh Ngan vì vậy mà xảy ra điều gì ngoài ý muốn, cô nên làm gì.

Lâu như vậy tới nay, mặc dù cô đều tự nói với mình chữ “Thù hận”, hoàn toàn không để ý lời đi anh, thậm chí không muốn gặp anh, đó là bởi vì anh vẫn luôn ở đây, cho dù không ở cùng với nhau, nhưng trong tiềm thức của cô có thể cảm giác tình yêu và cưng chiều của anh với cô tồn tại vĩnh viễn, cho nên có thể trắng trợn hận anh, ghét anh, thậm chí làm tổn thương anh, dù thế nào đi nữa anh sẽ không rời khỏi cô!

Cho tới bây giờ cô chưa từng nghĩ tới có ngày anh sẽ rời đi, mà nay, ngồi bên ngoài phòng cấp cứu, suy nghĩ miên man đủ loại kết cục của anh, chỉ cần nghĩ tới không có anh, thật trong lòng giống như bị người ta dùng dao khoét đi, thì ra anh và cô đã sớm thành một thể, chỉ cần mất đi đối phương, bên kia đồng nghĩa với việc thân thể mất đi một nửa, làm sao sống đây?

Không!

Anh không xảy ra chuyện gì!

Tuyệt đối không thể gặp chuyện không may!

Cô còn một tin tức tốt muốn nói cho anh biết!

Anh sẽ được làm cha!

Đây là chuyện anh tha thiết ước mơ!

Cô đột nhiên ngừng đầu lên, hỏi Cầu Chí Dương không ngừng đi tới đi lui trên hành lang, “Lãnh Ngạn có thể chết không? Có thể không?”

Lúc này, cô cũng không để ý mình ghét Cầu Chí Dương bao nhiêu.

Cầu Chí Dương không đứng trên hành lang mà đi tới đi lui, thấy đáng về đau lòng muốn chết của cô, đột nhiên hỏi, “Duy Nhất, em còn hận Lãnh Ngạn sao?”

Hận?

Cô nghĩ đến chữ này, mới vừa rồi rất lâu cô không nghĩ tới chữ này, nhưng bây giờ trong lòng không tìm được chút xíu cảm giác hận nào, chỉ có đau, chỉ có thương yêu...

Cô lắc đầu, khóc không thành tiếng, “Em thật sự hối hận, là em hại anh ấy! Đều là em không tốt, em muốn nói xin lỗi anh ấy, anh ấy sẽ tha thứ cho em sao?”

Cầu Chí Dương thờ dài, “Em nói đi? Lãnh Ngạn trách em khi nào? Anh phát hiện đàn ông ngu nhất toàn thế giới là Lãnh Ngạn rồi, mỗi ngày đi theo em, lại không tiến lên nói chuyện với em, cũng chỉ từ xa nhìn em, còn nói cái gì mà chỉ cần em sống tốt là được rồi!”

Lời này càng quấy đảo lòng hối hận và đau dòi sông lấp biển trong lòng Duy Nhất, che mặt gào khóc trong hành lang bệnh viện, “Em thật sự chính là đứa đại ngốc! Anh ấy cũng là đứa ngốc!”

Sao cô có thể quên, Lãnh Ngạn là người thương yêu cô nhất trên thế giới, bọn họ từng nói là duy nhất của đối phương, vĩnh viễn không chia cách, vĩnh viễn không oán giận không hối hận, mà cô sau khi thề đã lập tức hối hận!

Cô hoàn toàn có thể tưởng tượng hành vi của mình tạ thành khổ sở sâu đậm với Lãnh Ngạn, có lẽ với Lãnh Ngạn mà nói, chết còn nhẹ nhõm hơn cái này nhiều.

Rốt cuộc cô yêu anh nhiều hơn? Hay hận anh nhiều hơn?

Thật ra đáp án đã hết sức rõ ràng sau khi cô lưỡng lự vô số lần ở đồn cảnh sát cuối cùng lại rời đi, cô yêu anh, yêu cắt da, cho nên mới oán mãnh liệt như vậy.

Anh là người của yêu nhất, cô hận, oán hận của cô không chỗ nào giải tỏa, một cách tự nhiên rơi trên đầu anh, chúng ta thường tàn khóc nhất với những người thân nhất, bởi vì biết anh sẽ bao dung!

Chỉ có điều, chẳng ai nghĩ sẽ xảy ra chuyện như vậy!

“Cầu Chí Dương, nói cho em biết, anh ấy sẽ không có việc gì! Anh nhìn thấy anh ấy bị thương ở đâu, nói cho em biết anh ấy sẽ không xảy ra chuyện gì!” Duy Nhất khóc cầu khẩn anh.

“Đứng! Cậu ấy không có chuyện gì, chỉ thương tổn bả vai! Nhưng hai người, đúng là hai kẻ đại ngốc!” Cầu Chí Dương nghiêm nhiên thành người đứng xem sáng suốt, “Duy Nhất, Lãnh Ngạn là người lạnh lùng, cậu ấy không quen thể hiện, chỉ biết lặng lẽ làm gì đó cho tình yêu của mình, yêu em càng thêm đã đến cực hạn. Anh không nghĩ ra, người yêu em như vậy mà em rõ ràng sống chết không chịu tha thứ cho cậu ấy đã giấu giếm sự thật.”

“Giấu giếm sự thật? Che dấu cái gì?” Duy Nhất nghe nói Lãnh Ngạn không có chuyện gì, tảng đá trong lòng cuối cùng để xuống.

Cầu Chí Dương rất kinh ngạc, “Giấu giếm chuyện mẹ em? Không phải em biết sao?”

Duy Nhất hơi mê man, “Mẹ em? Không phải Lãnh Ngạn và mẹ anh bắt tay định chết sao?”

“Ông trời ơi! Lãnh Ngạn cũng thật hồ đồ! Cậu ấy luôn nói em biết chân tướng, thì ra em cũng không biết!” Cầu Chí Dương vỗ gáy.

“Rốt cuộc chân tướng là gì? Anh nói cho em biết đi!” Duy Nhất nóng nảy.

Cầu Chí Dương gật đầu phát tay, “Được, được, anh cho em biết, giải bỏ hiểu lầm cho hai người ngu như heo tụi em. Mẹ em do mẹ anh kêu người lái xe định chết, em cũng đã biết đến, anh cũng vì thế mà rất khổ sở.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 232: Vĩnh viễn là em (3)

Duy Nhất nghe, không lên tiếng, chỉ ngẩn người nhìn đất chằm chằm.

Cầu Chí Dương tiếp tục nói, “Lúc ấy Lãnh Ngan là người chứng kiến, thật ra Lãnh Ngan cũng nhận ra người lái xe, mẹ người của mẹ anh, lúc ấy mẹ anh đang tranh cử, nên cầu xin Lãnh Ngan không nên lộ bà ra, nói đây chỉ là tai nạn giao thông ngoài ý muốn, không có liên quan đến bà, để tránh tạo thành tác dụng phụ. Mới đầu Lãnh Ngan cũng thật sự cho rằng chỉ là tai nạn giao thông ngoài ý muốn, liên tục do dự, có thể cũng vì suy tính đến quan hệ hai nhà, nên không tiết lộ mẹ anh ra.”

“Sau bởi vì chuyện Tĩnh Lam, những chuyện kia của mẹ anh mới ra ánh sáng toàn bộ, cậu ấy cũng mới biết tai nạn xe cộ kia không phải ngoài ý muốn, mà là giết người diệt khẩu, trong lúc vô tình cậu ấy giấu giếm trở thành đồng lõa với đầu sỏ, cậu ấy sợ em trách cậu ấy biết chuyện mà không báo, vẫn chưa kể tới chuyện này.”

Cầu Chí Dương nói xong, nếu vào trước kia, cô biết Lãnh Ngan biết chuyện không báo, bao che hung thủ, có lẽ vẫn sẽ rất tức giận, nhưng mà, bây giờ trong đầu cô không chứa nổi bất kỳ oán giận và thù hận nào, lo lắng chỉ có Lãnh Ngan bị thương, thậm chí hơi âm thầm kêu may mắn, cuối cùng cái chết của mẹ không liên quan trực tiếp đến Lãnh Ngan.

“Duy Nhất, có lúc Lãnh Ngan là kẻ rất ngu, hơn nữa ngu đến cổ chấp với người thân bên cạnh. Em xem cậu ta đối xử với Tĩnh Lam nhiều năm như vậy thì đã biết, đối tốt với anh em tụi anh càng thêm không lời nào để nói, còn đối với em thì sao? Tin tưởng em rõ ràng hơn chúng ta, nếu không phải cậu ấy nhìn em từ xa mỗi ngày, hôm nay người bị thương là em. Cho nên, hai người sớm tiêu tan hiềm khích lúc trước đi một chút, anh nhìn vào hai người cũng đều khó chịu.”

Cầu Chí Dương dừng lại một lúc rồi nói tiếp, “Anh biết rõ em chán ghét anh, nhưng anh nói là thật, thật lòng hy vọng hai người vui vẻ.”

Duy Nhất cúi đầu, không trả lời anh, cửa phòng cấp cứu đột nhiên vụt sáng.

Duy Nhất vọt chạy tới trước mặt bác sỹ, gấp giọng hỏi, “Bác sỹ, xin hỏi anh ấy như thế nào?”

Bác sỹ gỡ khẩu trang xuống, “Đạn đã lấy ra rồi, không có gì nguy hiểm, đầu đạn phải giao cho cảnh sát làm vật chứng.”

Trái tim treo lơ lửng của Duy Nhất cuối cùng trở về chỗ, vừa mới khản trương cao độ, một khi lấy được buông lỏng, thân thể yếu đuối không chịu nổi, sau một tiếng “Cám ơn”, cả người mệt lả đi, xụi lơ trên đất.

Mấy phút sau, Duy Nhất được Cầu Chí Dương đỡ đến phòng bệnh.

Duy Nhất đứng bên cửa, Lãnh Ngan nằm trên giường bệnh, bốn mắt nhìn nhau, giống như trăm năm...

Khỏe môi Lãnh Ngan khẽ nhúc nhích, ý muốn mỉm cười với Duy Nhất, Duy Nhất lại vọt lên trước một bước, chạy tới trước giường anh, khóc gào to với anh, “Anh ngu như heo! Em nói với anh một câu anh cũng không nhớ ra được! Không phải em đã dặn anh cho dù lúc nào cũng phải nghĩ đến mình rồi mới chú ý đến em sao? Nếu như anh xảy ra chuyện gì, em làm thế nào? Ai tới chăm sóc em?”

Hai mắt Lãnh Ngan khẽ ướt át, cổ hết sức gờ tay lên, khẽ vuốt mặt Duy Nhất, “Thật xin lỗi.”

Ba chữ thật đơn giản, anh dùng tiếng nói trầm nhẹ khẽ run nói ra, chỉ làm cho nước mắt của Duy Nhất trào ra càng nhiều.

“Lãnh Ngan...” Duy Nhất nằm trên ngực anh rơi lệ, “Nên nói thật xin lỗi chính là em, em luôn tùy hứng như vậy, không nghe lời như vậy, để cho anh khổ sở, để cho anh đau lòng, tại sao anh đều không trách cứ em?”

“Bởi vì có một bé ngốc đã từng nói anh nhất định phải nhớ, nếu như có lúc cô ấy tính khí trẻ con, tùy hứng, anh cũng phải dễ dàng tha thứ cho cô ấy, bởi vì cho dù cô ấy đối với anh như thế nào, thật ra trong lòng cô ấy đều yêu anh, em nói em, từng câu từng chữ cô ấy nói anh đều nhớ.” Lãnh Ngan vuốt ve mái tóc đen dày đầu của cô, từ tốn nói, giống như nói mơ.

Nước mắt của Duy Nhất càng thêm mãnh liệt, mặt khẽ cọ vào ngực anh, “Lãnh Ngan, xin lỗi, thật xin lỗi, em thề, đây là lần cuối cùng, từ nay về sau em sẽ không bao giờ không tin anh nữa, sẽ không bao giờ tức giận không biết tốt xấu, Lãnh Ngan...”

Ma sát khe khẽ có thể động đến vết thương, Lãnh Ngan không cảm thấy đau, nhưng băng gạc trên vết thương rỉ ra chút máu, Duy Nhất vô cùng đau lòng, vội vàng rời khỏi ngực anh, khẽ trách cứ, “Lau vết thương đi, sao anh không đẩy em ra?”

Lãnh Ngan lại cười cười, ấn cô trở lại ngực mình lần nữa, “Anh sợ, sợ anh buông tay ra sẽ không thấy em, không dễ gì mới ôm được em, anh muốn ôm nhiều một chút.”

Vẫn là hơi thở quen thuộc, vẫn là lồng ngực nở nang, vẫn là giọng nói dịu dàng của anh, tất cả đều không thay đổi!

Đây mới là cảm giác cô muốn!

Cuối cùng tìm được cảm giác gia đình rồi!

Duy Nhất nhắm mắt lại, cẩn thận dựa vào ngực anh, không đụng tới vết thương trên vai anh, vào giờ phút này, chỉ muốn hưởng thụ yên tĩnh và an bình.

Nhưng mà, âm thanh kế tiếp phá vỡ yên tĩnh này, “Hai người cũng quá không coi ai ra gì rồi, coi tôi không tồn tại sao? Tiếp đó không phải sẽ có hình ảnh cấp hạn chế?” Giọng Cầu Chí Dương vang lên mang theo chút trêu tức.

Duy Nhất mắc cỡ đỏ bừng mặt, được Lãnh Ngạn ôm lấy, chỉ nghe anh quát, “Nếu biết, còn không mau cút đi! Thật không biết điều!”

Cầu Chí Dương cố làm ra vẻ bất bình, “Không phải chứ, nhớ ngày nào đó là ai gọi điện thoại quấy nhiễu tôi, muốn tôi đi chung, bây giờ lợi dụng xong thì qua cầu rút ván, lão đại, cậu quá độc ác!”

“Qua cầu rút ván? Đầu chỉ vậy! Cậu không cút đi tôi sẽ gỡ xương cậu!” Lãnh Ngạn hung tợn uy hiếp.

Cầu Chí Dương liền tiếp xin tha, “Được được được, tôi đi! Tôi không làm cái gai trong mắt! Thôi thế gì! Trọng sắc khinh bạn!” Cầu Chí Dương cười đùa ra cửa, tiện thể đóng cửa lại.

Cuối cùng chỉ còn lại hai người, trong không khí dần chảy trôi ấm áp, Duy Nhất ngửa mặt lên, vuốt ve đáng vẻ gầy gò của anh, đau lòng không thôi, “Lại đang ở bệnh viện, tại sao mỗi lần chúng ta làm hòa đều ở bệnh viện? Hơn nữa đều bởi vì anh làm chuyện ngu ngốc!”

Lãnh Ngạn cười nhạt, “Không cảm thấy ngốc!”

Duy Nhất nhìn anh chăm chăm lâu bầu, “Đồng ý một chuyện với em, về sau phải yêu bản thân mình, không thể để cho mình xảy ra ngoài ý muốn, em chưa nếm đủ mùi vị có cha, không muốn con chúng ta cũng là đứa bé không cha!”

Toàn thân Lãnh Ngạn cứng đờ, ánh sáng trong mắt lóe lên, “Em nói cái gì? Em lặp lại lần nữa!”

Duy Nhất cúi đầu cười yếu ớt, cầm tay Lãnh Ngạn đặt lên bụng, “Em nói, có người thật sự được làm cha!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 233: Vĩnh viễn là em (4)

“Có thật không?” Lãnh Ngạn lại ngồi dậy từ trên giường, vết thương vỡ ra, vết máu đỏ trên băng gạc tuyết trắng nhanh chóng mờ rộng.

“Anh làm gì thế?!” Duy Nhất sợ hãi kêu lên, “Còn không nằm xuống! Chảy máu!”

Vui mừng của Lãnh Ngạn bất ngờ biến thành nghiêm túc, gần từng chữ, “Nhiễm, Duy, Nhất, chuyện lớn như vậy cũng gạt anh? Có phải muốn ăn đòn không?”

Duy Nhất le lưỡi, cẩn thận rúc vào trong ngực anh, “Đây là trừng phạt anh, nếu anh còn có chuyện gạt em, em sẽ mang theo bé cưng của anh cao chạy xa bay, để cho anh cả đời không thấy được!”

“Em dám!” Anh mạnh mẽ uy hiếp, ánh mắt lại lưu luyến trên cánh môi màu hồng của cô, không khỏi cúi đầu hôn cô.

Hơi thở của anh mang theo luồng cuồng sau xa cách, nhiệt liệt gấp lại, như gió táp mưa rào, gió thổi không lột, như muốn đền bù một tháng xa cách.

Cho đến khi hai gò má cô ứng đỏ, ưm ưm non, mới lưu luyến buông cô ra, dán sát lên gò má cô cọ cọ, “Duy Nhất, Duy Nhất...”

Run run trong giọng nói trầm thấp khẽ chấn động lòng cô, cô ôm chặt hông anh, lại một lần nữa lệ ướt mi, “Lãnh Ngạn, anh gầy...”

Câu trả lời của anh lại là, “Duy Nhất, chúng ta kết hôn đi!”

Giờ khắc này, giống như cô đã đợi ngàn năm, mà cuối cùng khi nó đến, lại giống như trong mộng, cô kinh ngạc nhìn anh, ánh mắt anh nhuộm lên một tầng sương mù, cô đột nhiên không thấy rõ bóng dáng của mình, lòng dạ rối bời, “Cái gì? Anh lặp lại lần nữa?”

Anh cười nhạt, vuốt ve tóc cô, “Bé ngọc, chúng ta kết hôn, gả cho anh, mặc dù đây là lời cầu hôn kém chất lượng nhất, nhưng mà, anh biết rõ em sẽ đáp ứng!”

Ngọt ngào tràn ngập lòng Duy Nhất, lại cong môi lên, “Ai nói, người nào đó đã từng hứa cho em một cầu hôn tuyệt vời? Em muốn!”

“Muốn cái gì?” Quý dị trong tròng mắt đen nhánh của anh chột loét.

“Hả?” Cô bắt được ý nghĩ xấu xa thoáng qua, mắc cỡ đỏ bừng mặt.

Anh cười đến càn rỡ hơn, “Sắp làm mẹ, còn xấu hổ?”

Cô chép miệng, trừng anh, “Đứng đắn một chút, đừng dạy hư người chưa thành niên!”

Hình như ngày trước có ai đó đùa giỡn như vậy, nếu nói ban đầu “Người chưa thành niên” là Only, mà nay...”

Lãnh Ngan nhìn chằm chằm vào bụng cô cười, “Đây là dưỡng thai, nếu không phải sợ làm đau con, anh sẽ lập tức tự mình dạy dỗ!”

“Nói cái gì đó? Càng nói càng hăng hái!” Duy Nhất đỏ bừng mặt, một quyền đấm xuống ngực anh.

Lãnh Ngan thuận thế ôm cô, bàn tay to đặt lên eo cô, thờ dài, “Vẫn nhỏ như thế, một tay anh có thể giữ chặt, phải bao lâu mới lớn lên đây? Duy Nhất, trong khoảng thời gian này làm khổ em!”

Ngọt ngào bắt đầu tuôn ra từ trong ngực Duy Nhất, lẫn chút chua xót, “Không, khổ là anh.”

Hô hấp anh ảm áp, “Không, chỉ có anh hiểu rõ, em khổ hơn anh.” Người yêu nhất lại là người hận nhất, muốn hận mà vẫn còn yêu, muốn yêu lại càng hận hơn, cảm giác này, rất khó!

Chỉ có anh mới biết, chỉ có anh hiểu cô.

Hai mắt Duy Nhất nhắm lại, trong lòng dâng lên không biết là đau hay cảm động, chỉ hết lần này đến lần khác gọi tên anh, “Ngan, Ngan...”

Anh khẽ run lên, “Cuối cùng em chịu gọi anh là Ngan rồi!”

“Bởi vì em hiểu, anh là Ngan của em, Ngan của một mình em, bất kỳ sự giống nhau nào, chỉ là trùng hợp.” cô dí dõm cong môi lên.

Trong lòng anh rung động, lần nữa ngậm chặt môi cô, lần này cũng là dịu dàng, triền miên, thậm chí thoải mái nhàn nhã mà hương thụ, cô ngọt ngào thom mát, cô mềm mại, cô nóng rực.

Nhanh chóng, áo len bị kéo lên trên ngực, ngón tay anh khiêu khích cô, cô thờ dốc trong lòng bàn tay anh, rên rỉ nói lên cô muốn nhiều hơn...

“Rầm” một tiếng, cửa phòng bệnh mở ra, gió lạnh thổi tới, nửa thân trần của Duy Nhất nhanh chóng dâng lên da gà, hoảng hốt làm rơi áo len, đồ hết nửa bên mặt.

Quay đầu nhìn lại, là Tĩnh Lam cầm bó hoa đứng ở cửa, nụ cười đầy mặt.

Giống như cái gì cũng không nghe thấy cái gì cũng không nhìn thấy, cô cầm hoa vào trong bình, “Ngan, nghe nói anh bị thương? Chuyện gì xảy ra?”

Chuyện truyền đi thật nhanh!

Lãnh Ngan khẽ nhíu mày, “Cô tới làm gì?”

Cô chỉ thoáng thay đổi sắc mặt, lập tức cười nhẹ, “Cho dù là vợ trước, hay là bạn bè, hoặc là đồng nghiệp, em đều nên tới thăm anh!”

“Nếu thăm rồi thì đi đi!” Trên khuôn mặt lạnh lẽo của Lãnh Ngan không có chút nhiệt độ.

Tĩnh Lam cúi thấp đầu, nhẹ nhàng lên tiếng, “Đã không chào đón em như vậy, em đi! Sớm ngày khỏe lại!” Lúc gần đi, khóe mắt nhìn lướt qua Duy Nhất, trong lòng khổ sở, thật ra cô tới đã lâu, vẫn đứng ngoài cửa ra vào, nghe bên trong có giọng nói của Duy Nhất, sợ ý lo là chính là anh và cô ta không khóa cửa, cô nghe rõ ràng, Duy Nhất mang thai...

Tĩnh Lam vừa đi, Duy Nhất rời khỏi lòng anh, đầu dụi dụi vào khuỷu tay anh, “Ngan! Ngan!” Vừa gọi vừa cười đùa.

Lãnh Ngan cười khế, gõ nhẹ lên gáy cô, “Em gọi thay ai đây?”

Duy Nhất cong môi lên có thể treo bình dầu rồi, “Anh nghĩ nghe ai gọi, em gọi thay thôi!”

“Anh muốn nghe con trai chúng ta gọi cha! Nào, để anh nghe một chút!” Anh cúi người chăm chú lắng nghe.

Cô sợ đụng phải vết thương của anh, đỡ anh, “Bây giờ nào có động tĩnh!”

“Có! Có!” Anh mừng rỡ vuốt bụng cô, “Anh nghe thấy có âm thanh ục ục.”

Duy Nhất tròn trĩnh mắt, “Làm ơn, đó là bụng đói của em kêu, bụng em đói lép xẹp rồi!”

Lãnh Ngan cười ha ha, “Vậy còn không nhanh lên! Chúng ta đi ăn, đừng làm đói con trai anh!”

“Sao anh biết là con trai?” Duy Nhất không thỏa mãn, luôn nói con trai, chẳng lẽ anh không thích con gái sao? Lỡ là con gái thì làm thế nào?

“Mầm mống của anh đương nhiên anh biết!” Anh đáp như chuyện đương nhiên, nhảy xuống giường, đưa tay để cô mặc áo khoác cho anh, trên áo khoác có một lỗ súng bắn.

Duy Nhất vuốt ve lỗ súng, lại buồn bã, ôm hông anh: “Ngạn, chúng ta vĩnh viễn ở cùng nhau, còn có con trai chúng ta.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 234: Nghi ngờ

Vĩnh viễn ở cùng một chỗ?

Vĩnh viễn có xa lắm không?

Biển cạn đá mòn?

Thiên hoang địa lão *?

(*) Thiên hoang địa lão: Cùng trời cuối đất.

Là truyền thuyết?

Đúng hay không đúng, không ai biết...

Con đường của mỗi người, đều có điểm cuối, cuối cùng là ai?

Nắm tay cả đời, có thể sẽ có lúc buông tay?

Nếu có, vậy nhất định là anh quá yêu em...

Lãnh Ngạn cầm tay cô, xoay người, cúi đầu hôn lên mắt cô, khẽ thì thầm, “Duy Nhất, từ đó trong mắt em chỉ có hạnh phúc...”

Em tin! Duy Nhất ngẩng đầu, nhón chân lên, khen thưởng roi lên cằm anh, râu đầu nhói cánh môi mềm mại của cô, cô cọ cọ lên áo khoác của anh, hình như có thể giảm bớt cảm giác đau này

“Ngạn, chết đói! Đi ăn đi!” Ánh mắt nghi hoặc của cô lướt qua bả vai anh, “Thôi đừng đi!”

Anh trầm hiểu trong lòng, lấy tay không bị thương cầm tay cô, “Chồng của em, sinh lực dồi dào, một viên đạn có thể làm gì được anh?”

Trên vẻ mặt hân hoan của Duy Nhất hiện lên khinh thường, “Khoác lác!”

Anh đột nhiên dừng bước, quay đầu lại, Duy Nhất không chút đề phòng, đâm đầu vào, cái trán bị đau.

Anh ngược lại cười lớn, “Không tin bây giờ anh chứng minh cho em!?”

Sao cô không hiểu nội dung xấu xa die enda anle equ ydonn trong mắt anh? “Đi mau đi mau đi mau! Đàn ông háo sắc!” Cô vọt lên trước chạy ra khỏi phòng bệnh.

“Đứng lại!” Đột nhiên Lãnh Ngạn hét lớn sau lưng cô.

Cô bị dọa sợ, một cử động cũng không dám, Lãnh Ngạn nhốt chặt cô từ phía sau, tiếng khiển trách vang lên bên tai, “Từ nay về sau đi cho anh! Không cho phép chạy!”

Quả nhiên có đứa bé quên bà xã...

Trong mắt Duy Nhất hiện lên oán hận, anh lần nữa nở nụ cười, vuốt tóc cô, “Ngoan ngoãn, có rất nhiều phần thưởng!”

Lãnh Ngạn nín thở bởi vì cô hòa tan, bởi vì cô học cười, học cung chiêu, cung chiêu một người, chính là hạnh phúc, cho nên, anh nguyện cung chiêu đến cùng, đến cuối cuộc đời, giống như lời thề bên bờ biển Aegean – Lãnh Ngạn yêu Duy Nhất, vĩnh viễn không oán giận không hối hận.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Kết hôn, cưới cô, bây giờ là chuyện quan trọng hàng đầu.

Lãnh Ngan từng nói muốn cho Duy Nhất một hôn lễ tuyệt thế, mặc dù Duy Nhất trả lời không muốn, nhưng anh kiên trì, chỉ vì cô là duy nhất của anh. Cho nên, thời gian chuẩn bị cho hôn lễ có thể quá lâu.

Duy Nhất nhìn ngày kết hôn xa xôi thờ dài, “ngan, em nghĩ nếu không để cho con chúng ta làm hoa đồng cho chúng ta là được!”

“Nhóc con không chờ được muốn gả cho anh?” Anh hơi đắc ý.

Suy nghĩ thật lâu! Duy Nhất nói thầm trong lòng, ngoài miệng không chịu yếu thế, “Thôi đi, thiên hạ chỉ có một mình anh là đàn ông sao? Người muốn kết hôn với em nhiều! Xế hàng có thể xếp ra tận bãi biển!” Cô chỉ chỉ ra cửa.

Cửa lại ứng tiếng mà mở ra, Cầu Chí Dương đứng cạnh cửa, tươi cười rạng rỡ.

Lãnh Ngan nhướn mày, “Không phải một người đã tới rồi?”

Duy Nhất ghen hờn nhìn trần trời, thì ra Tào Tháo tới như vậy...

Cầu Chí Dương không biết bọn họ đang nói gì, đi thẳng vào nhà, nói vào chủ đề, “Lãnh Ngan, chỗ cảnh sát vụ án Duy Nhất bị bắn súng lần trước có tiền triển.”

“Là ai?” Sắc mặt Lãnh Ngan nặng nề.

“Không biết là ai, chỉ có điều, phán đoán từ đầu đạn, cùng loại súng với đầu đạn lần trước bắn Tiêu, không biết hai người này có liên hệ không?” Cầu Chí Dương nói.

“Đi tìm Tiêu chưa?” Lãnh Ngan tiếp tục hỏi.

“Tìm rồi! Tiêu cũng không có ý điều tra, bởi vì sau lại bình an vô sự, cậu ấy cho là cướp bóc.”

Lãnh Ngan gật đầu, “Nói cho Tiêu cẩn thận, có lần đầu tiên, không đạt mục đích sẽ có lần thứ hai.”

“Vậy an toàn của hai người?” Cầu Chí Dương hơi bận tâm.

“Không cần phải lo lắng, người nhóm Sen Đá của Đình Ân đang ở xung quanh chúng ta.”

Duy Nhất nghe lập tức ôm chặt cánh tay anh, “Cái gì? Anh nói Lôi Đình Ân, anh ấy là... Xã hội đen?”

“Em sợ?” Lãnh Ngan cười nhìn cô.

Duy Nhất lắc đầu liên tục, “Không phải, không phải em sợ Lôi Đình Ân, em chỉ không ngờ...”

Xã hội đen? Cô nghĩ là một danh từ cấm hận kinh khủng, Lôi Đình Ân ngoại hình như ánh mặt trời tại sao có thể là nhân vật này?

Lúc này, di Liên giúp việc bung một ly cà phê lên cho Cầu Chí Dương, “Cầu thiếu gia, mời dùng cà phê.”

“Sao di Liên cũng tới?” Cầu Chí Dương nhớ di Liên là người giúp việc ở nhà cũ Lãnh Ngan.

Lãnh Ngan cười cười, “Sau khi nhà cũ thuộc về Tỉnh Lam, cô ta sa thải toàn bộ người giúp việc rồi, chỗ tôi không cần dieendaanleequydom người giúp việc, nhưng giờ Duy Nhất mang thai, nên mời một người giúp việc về chăm sóc, cho nên có ý mời di Liên trở lại, di ấy có kinh nghiệm chăm sóc phụ nữ có thai, sản phụ và đứa bé.”

“Ồ!” Cầu Chí Dương như có điều suy nghĩ, “Đúng rồi, Duy Nhất, em chọn dâu phụ chưa?”

Duy Nhất không để ý đáp, “Có! Mỹ Mỹ!”

Cầu Chí Dương hơi chán nản, vốn Cầu Phỉ Nhi muốn làm phù dâu cho Duy Nhất...

Vừa đúng lúc chuông điện thoại của Duy Nhất vang lên, Duy Nhất chuẩn bị nhận, bị Lãnh Ngan đoạt lấy, thái độ kiên quyết, “Có phóng xạ!”

Sau đó tự mình nhận điện thoại, nói cho Duy Nhất, “Là Mỹ Mỹ.”

“Mỹ Mỹ? Cái gì? Cô phải kết hôn? Vào cuối tuần? Được, biết rồi, tôi sẽ nói cho Duy Nhất.”

Lãnh Ngan đặt điện thoại di động xuống, hai hàng chân mày khẽ nhíu, “Duy Nhất, cuối tuần Mỹ Mỹ kết hôn, không thể làm dâu phụ cho em rồi!”

“Cùng ai? Định Khắc sao?” Duy Nhất vội hỏi.

“Không biết!” Lãnh Ngạn quên hỏi chủ rể là ai.

“Sao anh lại như vậy? Em nói em nhận, anh cứ phò trương!” Lửa giận của Duy Nhất cũng không phải vô duyên vô cớ phát ra, trước đó vài ngày Mỹ Mỹ còn tìm cô kể khổ, cảm thấy Dịch Khắc không chân thật, trừ cô ấy ra còn có phụ nữ khác, bây giờ sao lại vội vàng vàng kết hôn? Rất đáng hoài nghi...

Cuối tuần? Cuối tuần rất bận rộn, hạng mục mới hợp tác của Lãnh Ngạn và Doãn Tiêu Trác lần đầu tiên bàn bạc, cô muốn làm chủ Mặc Toa lần nữa, tại sao tất cả đều vào cuối tuần?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 235: Only

Đi dọc theo bờ cát xuân về hoa nở, dưới bóng đêm hiện ra ánh sáng trắng.

Duy Nhất xách giày, giẫm trên bờ cát mềm mại ẩm ướt, nhưng không thấy bóng dáng Lãnh Ngạn.

Đột nhiên, trăng sáng ả vào tầng mây, xung quanh tối tăm, mưa gió tí tách rơi từng giọt, Duy Nhất hơi sợ hãi, ở trên bờ biển gọi to, “Ngạn! Ngạn! Anh ở đâu? Em sợ! Ngạn!”

Trả lời cô là tiếng gió biển gào thét...

Cát dính nước mưa, càng thêm trơn, cô đứng không vững, té ngã trên đất.

Đau bụng, ma quỷ vọt tới, cô che bụng nức nở nghẹn ngào, máu, dọc theo bắp đùi cô, chảy vào bờ cát, nhuộm đỏ một mảng lớn, lan tràn đến tận bờ biển.

“Ngạn! Cứu em! Đừng bỏ em lại! Ngạn! Con! Con không còn!” Cô đau đến xé lòng, khóc thút thít, kêu gào.

“Duy Nhất! Duy Nhất! Em tỉnh lại, anh ở đây, anh ở đây!” Có người lau đầu đầy mồ hôi cho cô.

Cô vội vàng mở mắt, trong đêm tối, tròng mắt Lãnh Ngạn sáng lấp lánh.

Cô dính sát vào trong ngực anh khóc thảm thiết, “Ngạn! Anh đã đi đâu? Tại sao anh mặc kệ em? Con không còn! Con không còn!”

Lãnh Ngạn cũng ôm chặt cô, môi dịu dàng lướt qua trán cô, chóp mũi, cánh môi, và má lạnh như băng, “Đứa ngốc, em nằm mơ, anh vẫn bên cạnh em, con cũng tốt, không tin em sờ đi!”

Anh cầm tay cô chuyển xuống bụng, “Em xem, con ở bên trong, ngủ yên ổn, chúng ta đừng đánh thức con, được không?”

Lúc này Duy Nhất mới tỉnh lại, mình không ở trên bờ cát, rõ ràng đang trên giường lớn, ở trong lòng anh, bụng cũng không đau đớn.

Nặng nề thở phào nhẹ nhõm, tay dịu dàng xoa bụng, nỗi khiếp sợ trong lòng vẫn chưa tiêu tan, “Ngạn, vừa rồi thật đáng sợ, em mơ thấy con lại mất, rất nhiều thật nhiều máu, tại sao em gọi anh, anh lại không đáp!”

“Bé ngốc, sinh non lần trước tạo cho em ám ảnh quá sâu, lần này một tác anh cũng không rời em, em, em nhất định không có việc gì!” Anh càng thêm cảm giác trách nhiệm quan trọng, vuốt tóc cô, dịu dàng an ủi.

Duy Nhất sa vào trong dịu dàng của anh, dần dần bình tĩnh, cảm giác uể oải lần nữa leo lên, lâu bầu một câu, “Ngạn, đồng ý với em, vĩnh viễn không bỏ lại một mình em, em sẽ sợ.”

Trong bóng tối, anh cười yếu ớt, “Dĩ nhiên, đó là đương nhiên.” Tối giờ anh vẫn chưa từng nghĩ sẽ bỏ cô lại...

Cô trong hô hấp đều đặn đã ngủ, đáp án của anh, giống như nghe thấy, lại giống như không nghe thấy.

Ngày hôm sau, khó có được ánh sáng ngày đông, ánh đỏ một nửa bầu trời ngoài cửa sổ.

Duy Nhất đẩy cửa sổ ra, hít thở thật sâu, thế giới tốt đẹp như vậy, đen tối hôm qua đúng là một giấc mộng không lý do!

Cô cười mình thần kinh yếu ớt, bây giờ lưu hành hội chứng mang thai, chẳng lẽ cô cũng may mắn trở thành một thành viên trong đó?

Xuống lầu, bữa sáng đã chuẩn bị xong, mặc dù có di Liên giúp đỡ, nhưng một ngày ba bữa vẫn do Lãnh Ngạn chuẩn bị.

Chẳng biết từ khi nào học được kén chọn, chỉ ăn đồ ăn anh làm, chỉ thích nhìn bóng dáng bận rộn trong phòng bếp của anh, mùi khói dầu nhàn nhạt, chính là cái gọi là vị khói lửa nhân gian, thật ấm áp, thật ấm áp...

Theo thói quen, chuẩn bị xong sữa tươi và xúc xích – đồ Only thích ăn nhất, sau đó giống như mọi ngày, tới sân gọi nó ăn bữa sáng, “Only! Only!”

Chỉ có điều gọi mấy lần vẫn không thấy hồi âm.

Duy Nhất dần cảm thấy kỳ quái, chẳng lẽ ra ngoài tìm em chó xinh đẹp chơi?

Nhưng giờ là mùa đông!

Không mặc áo khoác, cô đã ra khỏi phòng, tìm kiếm trong vườn hoa, “Only? Only?”

Đột nhiên, bước chân cô cứng lại tại chỗ, ly sữa tươi rót trên đất, chất lỏng màu trắng tung tóe đầy đất.

“A -” Tiếp theo là tiếng thét chói tai chạy như điên về nhà, nôn mửa từng chập trên bậc cầu thang.

Tiếng thét chói tai kinh động Lãnh Ngạn, anh chạy đến đỡ Duy Nhất không ngừng nôn mửa, “Xảy ra chuyện gì?”

Tròng mắt Duy Nhất mở lớn, vô cùng hoảng sợ, chỉ về phía vườn hoa khóc thút thít, “Only, anh đi nhìn Only!”

Lãnh Ngạn không hiểu, chạy đến vườn hoa nhìn, chỉ thấy Only chết trong vườn hoa, bị người ta rạch bụng, thê thảm không nỡ nhìn.

Anh trở về, ôm lấy Duy Nhất vào bên trong, gào to, “Di Liên?!”

“Đến đây!” Di Liên nom nớp lo sợ mà đến.

“Only đâu?” Lãnh Ngạn hỏi.

“Tôi... Tôi không biết! Tôi hôm qua không thấy nó, tôi cho rằng nó ở gian phòng ngủ của thiếu gia!” Di Liên hoảng hốt.

“Không biết?” Chân mày anh nhíu lại, tròng mắt bình tĩnh che giấu cơn sóng, “Tôi hôm qua ai tới?”

“Không có ai!” Di Liên cố gắng nhớ lại, “A, hình như có một bóng đen lóe lên, tôi có kêu mấy tiếng, nhưng không có phản ứng, cho rằng nhìn nhầm!”

Lãnh Ngạn âm thầm nghĩ ngợi, chung quanh đây đều có người của Lô Đình Ân, nếu có người định xông vào cũng không dễ dàng, chẳng lẽ cái chết của Only có liên quan đến người trong nhà?

Trong đầu anh thoáng qua một người, hơi đắn đo không chắc chắn.

“Only chết rồi, ở bên ngoài vườn hoa, đi đi chôn nó.” Anh thần nhiên dặn bảo.

“Không!” Duy Nhất vẫn cuộn người trong ngực Lãnh Ngạn ngồi dậy, “Đừng chôn, Ngạn, ném nó vào trong biển đi, sạch sẽ, anh tự mình đi, được không? Coi như đi thay em, em rất muốn đi, nhưng mà không dám, em không dám nhìn đáng về kia của Only, em sợ đau lòng...”

Lãnh Ngạn nâng đầu cô hôn lên trán cô, “Được, anh đi, đừng sợ.”

Duy Nhất rúc vào trên sô pha, ôm đệm ngồi, “Đi nhanh về nhanh.”

Lãnh Ngạn đứng dậy, móc ra một xấp tiền trong ví, đưa cho Di Liên, “Di Liên, đi về đi, nơi này không cần đi làm nữa!”

“Hả? Tại sao? Thiếu gia, tôi đã làm gì sai?” Di Liên cảm thấy rất uất ức.

“Không sai.” Anh cũng không nói gì thêm.

Có liên quan tới Di Liên không, anh không nắm chắc, nhưng mà, anh không thể mạo hiểm, chỉ cần mẹ con Duy Nhất có nửa phần nhân tố không an toàn, anh đều muốn trừ tận gốc, bởi vì, lần này là Only chết, lần sau sẽ là ai?

Lần này, tuyệt đối không dám khinh thường nữa!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 236: Thân thể của Duy Nhất (1)

Di Liên biết thiếu gia mặt lạnh vô tình, không dám nói nhiều nữa, thu dọn đồ đạc, đi ngay lập tức.

Cái gọi là ý đề phòng người khác, Lãnh Ngạn lập tức gọi điện thoại thông báo, giám sát từng cử động của Di Liên.

Lại nhìn mặt Duy Nhất nước mắt loang lổ, Lãnh Ngạn theo chúc phúc của Duy Nhất, thả Only an táng dưới biển, trái tim lưu luyến, anh và Only nương tựa lẫn nhau qua ngày, quay đầu lại nhìn lên bờ cát, dấu chân của anh không còn dấu ấn hoa mai mà lộ vẻ đơn điệu nhàm chán, lập tức sầu não vô hạn.

Một con chó còn như vậy, nếu là người, sao chịu nổi?

Mà Duy Nhất, ngồi yên trước cửa nhà, nhìn ra biển, đau lòng tình cảm bi thảm của Only, trong đầu không ngừng tái hiện ác mộng tối hôm qua, chẳng lẽ chứng minh trên người Only?

Bọn họ vẫn coi Only như con, không phải sao?

Lãnh Ngạn trở về, khoác một thân gió biển chất mặn, nhẹ nhàng ôm lấy Duy Nhất ngồi trước cửa, “Đừng buồn nữa, sau này chúng ta lại mua một con, không bằng con này gọi Ngạn Ngạn chứ?”

Thật ra thì anh cũng buồn, nhưng mà, anh là núi của Duy Nhất, anh không thể khổ sở.

Duy Nhất túm lấy áo sơ mi của anh, rung rung lắc đầu, “Không cần, nuôi một con nữa cuối cùng nó sẽ chết, Ngạn, em sợ sinh ly tử biệt.”

“Không có, chúng ta vĩnh viễn ở chung một chỗ!” Anh chỉ có thể an ủi cô như thế, hôn môi cô.

Biển trời một màu.

Ngày áo cưới đặt trước từ Pháp về, Lãnh Ngạn không dám để Duy Nhất ở nhà, mang cô cùng đi lấy.

Dọc đường qua tập đoàn Doãn thị, Lãnh Ngạn thuận tiện đi lên lấy tài liệu, Duy Nhất đợi trong xe, đợi rất lâu vẫn không thấy Lãnh Ngạn xuống, không nhận được gọi điện thoại cho anh, “Anh ở đó làm gì? Có phải quên em còn ở trong xe rồi không?”

Anh cười nhẹ nhàng, “Bà xã, anh mới ra ngoài mười phút, đã cảm thấy rất lâu sao?”

Mới mười phút? Duy Nhất bĩu môi, thật sự cảm thấy lâu quá mức, hơi xấu hổ, cúp điện thoại, nhớ tới Lãnh Ngạn cảnh cáo không cho cô dùng di động, le lưỡi một cái, lơ đãng ngó ra ngoài cửa sổ, lại phát hiện có một bóng người lén lút thò đầu ra dưới lầu một tập đoàn Doãn thị, hết nhìn đông lại ngó tây chung quanh.

Cảm thấy thân hình anh ta rất quen thuộc, cô hí hóp mắt nghĩ kỹ, Nhiệm Duy Nhất cô mặc dù hơi ngốc, nhưng bởi vì đam mê thiết kế con nít, quan sát lập luận người khác sắc sảo.

Dần dần, trong lúc vô hình trong đầu cô cho người đàn ông này đội lên đầu chiếc tất chân, dòng máu của cô dâng trào, anh ta, chính là người đàn ông bắn súng ngày hôm đó!

Tình huống trước mắt của cô, tuyệt đối không thể đi ra ngoài, lập tức cầm điện thoại di động lên gọi cho Lãnh Ngạn, lại gặp phải cười nhạo của Lãnh Ngạn, “Bà xã đại nhân, mới vừa qua một phút, lại điện thoại tới! Nói không cho dùng điện thoại em còn càng dùng càng thích!”

“Lãnh Ngạn! Mau xuống đây, em phát hiện người nổ súng ngày hôm đó rồi! Đang ở lầu dưới tập đoàn Doãn thị, tóc húi cua, áo khoác da màu đen, ngậm điều thuốc!”

Lãnh Ngạn rung mình, “Tới đây, anh đã đến lầu một rồi!”

“Anh đừng tự mình ra! Gọi an ninh!”

Duy Nhất nói còn chưa dứt lời, điện thoại đã cắt, dưới tình thế cấp bách, cô lập tức lại báo cảnh sát.

Nhanh chóng, bóng dáng của Lãnh Ngạn xuất hiện, sau đó một đám an ninh.

Duy Nhất thở phào nhẹ nhõm, may mà không ngốc!

Nếu anh dám can đảm làm người hùng, nhất định đập chết anh!

Mười người đánh nhau với một người, rất dễ dàng bắt được kẻ tình nghi, mấy phút sau, xe cảnh sát gào thét mà đến, mang phạm nhân đi, chỉ chờ kết quả tra hỏi.

Lãnh Ngạn đã suy đoán vô số lần, người làm bị thương Duy Nhất chắc không phải là người giết chết Only, sau khi bình tĩnh suy nghĩ lại cảm thấy không giống, bên theo dõi Di Liên chưa phát hiện khác thường, tất cả chỉ có thể chờ kết quả điều tra của cảnh sát.

Nhưng mà, không đợi được cảnh sát, lại đợi được ông cụ Doãn đến.

Mặc dù hai nhà Lãnh Doãn có quan hệ nhiều đời, nhưng ông cụ tự mình đến xuân về hoa nở là hiếm thấy, Lãnh Ngạn nhiệt tình chào mời, Duy Nhất cũng tượng trưng mà hơi lễ phép.

Ánh mắt ông cụ Doãn tập trung trên người Duy Nhất, hồi lâu, mới nói, “Duy Nhất, Lãnh Ngạn, hai người trải qua khó khăn, cuối cùng kết hôn, bác không có gì tốt để đưa, sẽ đưa hai đứa 25% cổ phần tập đoàn Doãn thị.”

“Cái này? Sao có thể?” Lãnh Ngạn hơi kinh ngạc, nhưng nghĩ lại, ông cụ tung hoành thương trường, cả đời tiết kiệm, làm như vậy không đúng lẽ thường, chẳng lẽ...?

Ánh mắt anh đảo qua mặt Duy Nhất và ông cụ.

Ông cụ lấy một tài liệu dán kín trong túi công văn, “Có thể! Lãnh Ngạn, phần giao cho cháu, bác viết dưới tên Duy Nhất, để Duy Nhất giao cho cháu, hy vọng hai cháu hạnh phúc.”

Duy Nhất vốn không có hứng thú với lời nói của bọn họ, vừa nghe cổ phần là cho mình, phản ứng lập tức kịch liệt, “Ông cụ Doãn, xin hỏi bác có làm không? Tại sao cháu lại phải nhận cổ phần của bác?”

“Không có làm!” Giọng Doãn Từ Nhiên vang lên ở cửa ra vào.

Ông cụ vừa nhìn là Từ Nhiên, vẻ mặt thư giãn đi một chút, “Từ Nhiên, cuối cùng đã tới, con nói cho bọn họ đi!”

Doãn Từ Nhiên không hề cho cha mình sắc mặt tốt, “Con nói? Nhưng con không có hứng thú nói mấy chuyện rồi tung rồi mù kia của cha! Cha không ngại mất mặt nhưng con thì ngại!”

Ông cụ Doãn lại khó chịu, lần đầu tiên không gào Doãn Từ Nhiên, bản thân chậm rãi nói, “Duy Nhất, bác kể cho con nghe chuyện xưa, hy vọng con có gắng giữ tình tảo.”

Duy Nhất bối rối hơn, “Chuyện xưa của bác liên quan gì đến cháu?”

“Con nghe đi!” Ông cụ khẽ trầm ngâm, “Nhiều năm trước kia, có một cô gái, tên là tiểu Nhiễm, cùng một tổng giám đốc nhà quyền thế yêu nhau, chỉ có điều, tổng giám đốc này đã có vợ con. Mặc dù như thế, tiểu Nhiễm vẫn không một câu oán hận, lặng lẽ bất kỳ lúc nào khi tổng giám đốc này cần lại bảo vệ ông ấy, sau còn vì ông ấy sinh một con gái...”

Duy Nhất nghe đến đó, đã nghe ra chút đầu mối, trên tất cả những burl thiệp cũ kia đều gọi mẹ là “Tiểu Nhiễm”, nếu phỏng đoán của cô là thật, cô không muốn nghe tiếp chuyện cũ này, một người đàn ông vứt bỏ mẹ con cô, cả đời cô không muốn gặp lại!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 237: Thân thế của Duy Nhất (2)

“Bác đi đi! Tôi không có hứng thú với chuyện xưa của bác.” Sương lạnh trên mặt cô còn sâu sắc hơn Lãnh Ngạn lúc trước.

Ông cụ Doãn ngừng không nói, ánh mắt ảm đạm hẳn, trên mặt cũng hiện lên vẻ lúng túng.

“Duy Nhất...” Lãnh Ngạn khẽ nắm tay cô, ý muốn mong cô tỉnh táo.

“Không đi? Vậy tôi đi!” Duy Nhất hất tay Lãnh Ngạn.

“Bác đi!” Ông cụ Doãn đứng lên, hơi ngừng lại, cuối cùng rời đi, hơi cô đơn.

Duy Nhất cầm tài liệu trên bàn ném ra ngoài cửa, “Cầm tiền của bác đi đi! Tôi không cần! Cho tới giờ cũng không cần!” Đóng cửa lại, lệ đã rơi đầy mặt.

“Lãnh Ngạn, tôi có thể nói chuyện riêng với Duy Nhất một lúc không?” Doãn Từ Nhiên hỏi.

Lãnh Ngạn gật gù đầu, tránh lên lầu trên.

Lúc đầu phòng khách lặng lẽ trong thoáng chốc, Doãn Từ Nhiên chợt cười khẽ, mở rộng cánh tay, “Nhóc heo! Tới đây!”

Vẫn là nụ cười như vậy, vẫn mang theo ánh nắng trời tràn đầy, vẫn là thảm cỏ xanh ở sân thể dục năm đó, anh rộng mở cánh tay ôm cô vào trong ngực,

“Người anh em, tới ôm!”

Cô luôn cười cười sửa lời anh, “Là chị!”

Ấm áp lập tức chiếm lấy trái tim, anh là anh, ông cụ là ông cụ, cô phân rõ.

Vì vậy, chu môi, tiến lên ngồi đối diện anh, “Có cái gì nói nhảm mau nói!”

Doãn Từ Nhiên lại cố chấp đưa tay, “Lúc này thật sự là em gái của anh rồi! Còn không ôm?”

“Em muốn nói, em tuyệt đối không cảm thấy vinh hạnh!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhú chặt.

Anh nhếch khóe môi, “Anh cũng vậy!”

Duy Nhất bật cười, mặc dù cảm nhận của hai người giống nhau, nhưng nguyên nhân không giống nhau.

Đối mặt với cánh tay rộng mở của Doãn Từ Nhiên, cuối cùng cô sà vào trong ngực anh.

Coi như có đáp án của quen thuộc và ấm áp, thì ra vốn là huyết mạch tương liên, khó trách sẽ cho cô cảm nhận của người thân.

“Duy Nhất, anh muốn nói xin lỗi.” Doãn Từ Nhiên chỉ nhẹ nhàng ôm lấy cô.

“Anh? Tại sao có lỗi với em?” Duy Nhất kinh ngạc.

Doãn Từ Nhiên nhìn sâu vào trong mắt cô, “Anh nói xin lỗi thay người khác.”

“Cha anh sao? Không cần! Đời này em sẽ không tha thứ cho ông ta! Thân là đàn ông, lòng trách nhiệm tối thiểu cũng không có, vẫn xứng là đàn ông sao?” Duy Nhất vô cùng đau đớn, “Chỉ có điều, đây không biết có phải gọi là tạo hóa trời người không, em và mẹ em lại đều vui khi đảm nhiệm kiểu người này.”

“Duy Nhất, đừng nói bản thân như vậy! Lãnh Ngạn không giống cha anh. Anh cũng không có ý định nói xin lỗi thay ông ấy, anh nói người khác!”

“Người nào?” Duy Nhất càng thêm mê hoặc.

“Anh nói tiếp chuyện xưa của cha anh, chỉ vì em, không phải vì ông ấy.” Doãn Từ Nhiên chú ý phản ứng của Duy Nhất, thấy cô không phản đối, mới nói tiếp, “Ba anh là một người đàn ông thành công, có rất nhiều người đàn ông có chung bệnh, bao gồm trên vấn đề phụ nữ, phạm sai lầm nhiều lần, cho nên có kết quả sai lầm, đó chính là em và anh. Sau khi mẹ anh cả qua đời mẹ anh mới vào cửa nhà họ Doãn, từ đó cẩn thận, chỉ sợ mất đi cái bà có, cho nên, hai mươi năm trước, bà cầm một tờ chi phiếu, ý định đuổi mẹ em đi, mẹ em cũng là người kiêu ngạo, dĩ nhiên không đồng ý, nhưng mà, mẹ của anh lại giờ thù đoạn, để cho mẹ em chủ động rời khỏi đây, sau đó về nhà nói dối, mẹ em cầm mười triệu, lựa chọn rời đi. Từ đó cha anh hận mẹ em, người phụ nữ vì tiền mà không trung thành, hận chung cả em, vì tiền mà bán đứng bản thân.”

Duy Nhất cười lạnh, “Đừng nói không lấy tiền, dù lấy tiền thì như thế nào? Ông ta là người có vợ, có quyền gì mà muốn mẹ em trung thành với phần tình cảm không thấy được ánh sáng?”

“Đứng! Về điểm này cho tới bây giờ anh vẫn không đứng cùng phía với ông cụ, nhưng mà, Duy Nhất, chuyện xưa của anh còn chưa xong.” Biểu hiện của Doãn Từ Nhiên hơi khác thường, “Lòng riêng của mẹ anh, muốn anh tiếp quản Doãn thị, vì vậy có vụ án bắn anh cả hôm đào hôn, sau đó, không biết ông cụ biết sao, biết chân tướng năm đó mẹ em rời đi, hối hận rất nhiều, muốn sửa đi chút, lấy 25% cổ phần vốn thuộc về anh đưa cho em, cho nên, lại có vụ án bắn em”

Duy Nhất kinh hãi bịt miệng, cô tuyệt đối không ngờ tới đáp án này...

“Duy Nhất, mẹ anh đã bị bắt phạt, mặc dù hối hận, cũng không có đường lui, anh thay bà nói xin lỗi.” Doãn Từ Nhiên nhìn cô đăm đăm, trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Duy Nhất không biết nên nói cái gì, tâm tình Doãn Từ Nhiên lúc này nên mâu thuẫn hơn cô, trong nhà xảy ra biến cố lớn, còn có thể sắp xếp lo lắng cho cô, người anh này, thiên hạ vô song, lúng túng hồi lâu, cô nói ra một câu không thỏa đáng nhất, “Từ Nhiên, anh hãy yên tâm đi, em không muốn 25% cổ phần này!”

Ánh mắt Doãn Từ Nhiên lóe sáng nhìn cô, đột nhiên cười to.

Duy Nhất lúng túng vuốt tóc, “Em... Không phải ý này, em nói là, anh vĩnh viễn là anh trai em, cái này không thể thay đổi!”

“Vậy thì tốt! Cô nhóc! Đi lên tìm Lãnh Ngạn đi! Anh ấy cũng cần hiểu rõ chân tướng gấp!” Doãn Từ Nhiên xoa tóc cô, từ biệt, bóng lưng lúc rời đi, làm cho người ta nhìn không đành lòng.

Duy Nhất ngơ ngác đứng cạnh cửa, chuyện hôm nay quá không tưởng tượng nổi, cô không tiêu hóa ngay lập tức được.

“Từ Nhiên đi rồi?” Lãnh Ngạn xuống lầu, đỡ cô ngồi lại trên ghế sofa, đóng cửa lại, “Gió ở cửa lớn, cẩn thận lạnh.”

“Ngan, tiền thật sự quan trọng như vậy sao?” Duy Nhất dựa vào anh hỏi.

Anh nắm thật chặt cánh tay, “Nhìn xem là tình huống nào, nói cho cùng, tiền chính là khôn kiếp!”

Duy Nhất hoang mang, những ngày trước không có tiền, cuộc sống của cô đơn giản vui vẻ, bây giờ rơi vào vòng này, sao quan điểm của thế giới đều mở ra vậy?

“Duy Nhất, đừng suy nghĩ! Những chuyện này thuận theo tự nhiên đi, dù sao nhà họ Doãn cũng là người thân của em.”

Duy Nhất rúc cả người vào lòng anh, nhắm mắt lại, thấy hơi mệt, “Không, anh là người thân nhất của em.”

Lãnh Ngan mỉm cười, cúi đầu nhìn thì cô đã ngủ, nghe ai từng nói, phụ nữ có thai thích ngủ?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 238: Bác sỹ Trần lại xuất hiện

Duy Nhất mặc áo cưới đứng trước gương sợ hãi kêu lên.

Lãnh Ngan không rõ nguyên nhân, cho rằng cô không thoải mái, bị sợ đến lập tức đỡ cô, “Có khỏe không?”

“Khỏe gì chứ! Anh nhìn em anh nhìn xem, áo cưới lấy số đo trước kia của em? Bây giờ áo cưới đưa đến bó quá chặt rồi!” Duy Nhất xách theo áo cưới oán trách.

Lãnh Ngan vội vàng kéo khóa kéo sau lưng áo cưới, “Này cởi nhanh, mang về sửa, đừng bó chặt bụng!”

“Lãnh, Ngan!” Duy Nhất đi ra khỏi một đồng lúa trắng nhìn anh chăm chăm.

“Sao vậy?” Giờ phút này anh hơi ngốc, không hiểu vì sao Duy Nhất mất hứng.

Duy Nhất mỉm môi, đột nhiên bỏ nhào vào trong ngực anh khóc, “Em không muốn trở nên béo! Tại sao sinh cục cưng thì nhất định sẽ béo lên?”

Lãnh Ngan đỡ khóc đỡ cười, Duy Nhất của anh, vĩnh viễn là đứa bé!

“Được, được, bảo bối, sau khi sinh xong bé cưng sẽ khôi phục!” Anh dịu dàng uyển chuyển dụ dỗ cô.

“Nhờ không thể khôi phục thì sao? Rất nhiều người không thể khôi phục? Anh nhìn má Tăng xem, vẫn mập!” Cô dứt khoát rúc vào trong lòng anh.

“Không thể khôi phục cũng không sao! Anh vẫn yêu em!” Lãnh Ngan cảm thấy ấm áp, mặc dù trong nhà ảm áp, nhưng dù sao cũng trong mùa đông, cô không biết bản thân chui ra từ trong áo cưới vẫn không mặc quần áo sao?

“Vẫn chưa được!” Cô mỉm môi hạ quyết tâm, “Bắt đầu từ ngày mai em muốn nhịn ăn!”

Nhịn ăn? Vậy cũng không được! “Hãy nghe anh nói, bảo bối, nên suy nghĩ vì cục cưng, em không ăn con cũng sẽ đói bụng!”

Cũng đúng! Duy Nhất thở dài, làm như vậy quá ích kỷ, nhưng mà, nếu sau này mập giống như má Tăng, cô làm sao bây giờ?

Lãnh Ngan vỗ mặt cô, cười lấy lòng, “Đừng kéo mặt, coi như vì anh, vì anh? Được không?”

Lúc này Duy Nhất mới coi như nghĩ thông suốt, được rồi, được rồi, coi như vì anh, vì anh không phải cái gì cũng được sao? Yêu anh, thì sinh đứa bé cho anh, có người đã nói vậy.

“Thế này mới ngoan!” Lãnh Ngan hài lòng nhìn cô cười, “Thử áo cưới của mình, nên đi tham gia hôn lễ Mỹ Mỹ!”

Duy Nhất tuyệt đối oán độc trợn mắt liếc Lãnh Ngan, bây giờ Mỹ Mỹ đang kết hôn trước cô, vốn tính mời cô làm phù dâu, nhưng Lãnh Ngan kiên quyết không cho phép, lý do hôn lễ nhiều người hỗn loạn, lỡ chen lấn đến cục cưng thì làm thế nào?

Tuy nói vậy, nhưng cuộc sống của cô chỉ có một cơ hội duy nhất làm dâu phụ đó!

Hôn lễ của Mỹ Mỹ rất đơn giản, nhưng Duy Nhất thích không khí trang nghiêm nơi giáo đường, thích câu hỏi của cha xứ, cho dù nghèo khó phú quý, bệnh tật khôn khổ, đều không tách không rời sao? Mỗi lần nhìn ngắm hôn lễ, khi cô đầu chú rể đáp Yes, cô đều kích động hoan hô, đưa tới vô số ánh

mất.

Khi Duy Nhất và Lãnh Ngan mặc lễ phục xứng đôi xuất hiện tại giáo đường, đã có rất nhiều khách tới, anh em nhà họ Doãn, đồng nghiệp cũ ở tập đoàn Doãn thị, đương nhiên là có Dịch Hàn, cô rất kỳ quái là Dịch Khắc kết hôn, sao Dịch Hàn không làm phù rể.

Cô sợ chen lấn đến cực cùng, chẳng lẽ Dịch Hàn còn sợ chen lấn sao?

Khách lục tục vào bàn, hôn lễ bắt đầu đúng lúc, trình tự giống nhau, câu hỏi giống nhau, lúc Duy Nhất nghe Mỹ Mỹ trả lời, chần chừ một chút mới nói “Yes”.

Dừng lại không rõ ràng này có lẽ người khác không phát hiện, nhưng Duy Nhất là một cô dâu rất nhạy cảm, nếu như đổi lại là cô, cô nhất định sẽ tuyên thệ vang dội không chút do dự!

Cho nên, sau khi nghỉ thức ở giáo đường kết thúc, thừa dịp tất cả mọi người chụp hình, Duy Nhất kéo Mỹ Mỹ đến, nhỏ giọng hỏi, “Mỹ Mỹ, sao cậu lại kết hôn vội vàng vậy? Giống như có gì không đúng?”

Mỹ Mỹ cười với Duy Nhất, hơi miễn cưỡng, “Không có gì! Cậu đa nghi! Tớ đi sang chụp hình, cậu cũng đi đi!”

Duy Nhất nín lại bạn mình không tha, “Không được! Tớ hiểu rõ cậu! Cậu nói rõ ràng cho tớ! Nếu không tớ không thả cho cậu đi!”

Mỹ Mỹ nhú mày, nói khề, “Tớ mang thai, có đứa nhỏ của Dịch Khắc.”

Duy Nhất hơi sững sờ, buông lỏng tay ra, “Nhưng mà, cậu yêu anh ta sao? Anh ta yêu cậu sao?”

Ở nơi xa, Dịch Khắc ngoác tay, “Darling, mau đến đây!”

Mỹ Mỹ vội vã bỏ lại một câu, “Duy Nhất, đừng lo lắng cho tớ, tớ yêu anh ấy, rất thích!”

Nhìn theo bóng lưng Mỹ Mỹ, Duy Nhất có một cảm giác nói không nên lời, chỉ cảm thấy ê ẩm, yên lặng đi tới bên cạnh Lãnh Ngan, dựa vào anh, không biết trong đầu đang nghĩ cái gì.

Doãn Tiêu Trác và Doãn Từ Nhiên tới nói giỡn, “Duy Nhất, em xem Mỹ Mỹ đã vượt qua em! Nếu em không kết hôn, chờ lúc kết hôn mà nhìn rõ ràng một trái cầu thì sẽ mất thể diện!”

Đây chính là nỗi đau của Duy Nhất, sáng sớm nay còn vì chuyện này mà gào khóc với Lãnh Ngan, Lãnh Ngan nhìn mặt nói chuyện, phòng ngừa chu đáo, giành nói trước Duy Nhất đang tức giận, “Mang theo trái cầu của tôi ai dám cười?”

“Lãnh, Ngan!” Hai quả đấm của Duy Nhất nắm chặt, “Em không kết hôn!”

“Bảo bối, như vậy sao được? Phụ nữ anh đã dùng người khác không dám muốn, em đã có thể không ai thèm lấy rồi!” Lãnh Ngan vuốt tóc cô.

Duy Nhất giẫm mạnh một cước lên giày da sáng bóng của anh, thờ phỉ phò kéo Doãn Từ Nhiên lưu lại ảnh kỷ niệm với Mỹ Mỹ.

Lãnh Ngan nhìn cô mỉm cười, điện thoại di động rung.

Gọi điện thoại tới lại là bác sỹ Trần bị Duy Nhất sa thải, giọng nói đề rất thấp, “Thiếu gia, nói chuyện có được không?”

“Có chuyện gì cứ nói đi!” Ánh mắt Lãnh Ngan vẫn còn trên người Duy Nhất, lười biếng hỏi.

“Thiếu gia... Tôi... Bây giờ tôi thật sự rất thảm.”

“Hả?” Ánh mắt Lãnh Ngan lóe lên, anh đã sớm ngờ tới, nhất định là thiếu tiền!

“Thiếu gia, trên tay tôi có phần tài liệu, cậu nhất định sẽ cảm thấy hứng thú, cho tôi cái giá, sổ sách từ nay về sau tôi giao lại cho cậu.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 239: Tai nạn

Lãnh Ngan trầm ngâm, “Tại sao tin tưởng ông? Nếu không có đồ vật có giá trị? Nếu tôi chuyển tiền mà ông không gửi?”

“Thiếu gia, sau khi tôi lấy tiền sẽ lập tức rời khỏi đây, về phần trả thù lao không gửi đồ, thiếu gia, cậu cho rằng tôi dám sao?”

Lãnh Ngan nheo hai con mắt lại, ông ta quả thật không dám!

Cần nhắc một chút! Sau đó gọi điện thoại cho Lôi Đình Ân, “Điều tra thêm tình hình gần đây của bác sỹ Trần.”

Mấy phút sau, Lôi Đình Ân gọi điện thoại lại, “Gần đây ham bài bạc, thiếu một số tiền lớn vay nặng lãi, bị người đòi nợ đuổi đến không đường để chạy.”

“Nhanh như vậy?” Khóe môi Lãnh Ngan nhếch lên một đường cong.

“Chuyện của Lãnh nhị thiếu gia, sao tôi dám chậm trễ? Khéo léo chính là, ông ta vay nặng lãi người của tôi. Muốn bán chuyện cá nhân của cậu sao?”

“Chẳng liên quan đến tôi!” Lãnh Ngan tắt điện thoại, mục đích đã định – đồng ý!

“Ngan! Anh gọi điện thoại cho ai vậy? Lâu như thế?” Duy Nhất đi nhanh tới, chụp lấy cánh tay anh, “Đi nào! Chờ anh chụp hình đây!”

Anh túm lấy cái mũi của cô, “Không cho chạy! Lại chạy?” Vẫn thuận theo cô, mọi người cùng chụp ảnh chung.

Không may mắn chính là, anh đứng bên cạnh Dịch Hàn, lơ đãng phát hiện ra vẻ thù hận trong mắt Dịch Hàn, anh nhạy cảm nhìn lại, kẻ thù của anh? Có sao?

Hôn lễ kết thúc thì Dịch Khắc và Dịch Hàn nhìn nhau cười một tiếng. Hôn lễ này, hai người thu hoạch cũng không nhỏ.

Sau hôn lễ của Mỹ Mỹ, Duy Nhất và Lãnh Ngan đều bận rộn, Duy Nhất làm ở mặc Toa, Lãnh Ngan và tập đoàn Doãn thị hợp tác lần hai, hôm nay, cho dù Duy Nhất có thừa nhận hay không, anh cũng hợp tác với người nhà mình rồi.

Nhưng mà, Lãnh Ngan từng nói, không cho Duy Nhất rời khỏi anh nửa bước, cho nên, phòng làm việc của Duy Nhất ở Kỳ Thịnh, bên Mặc Toa có người chuyên phụ trách chạy qua chạy lại giữa Kỳ Thịnh và Mặc Toa, hội nghị cấp cao ở Mặc Toa cũng phải mở ở Kỳ Thịnh, trước hôn nhân bận rộn như vậy hình như không hợp lý, Lãnh Ngan lại nói, là vì trước khi kết hôn thu xếp xong mọi chuyện, cho Duy Nhất một tuần trăng mật chân chính.

Như thế nào mới tính là tuần trăng mật chân chính?

Lần ở Hy Lạp cũng nói vậy, cuối cùng bị phá hư, lúc này đây, Duy Nhất tràn đầy thấp thỏm chờ mong.

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc Kỳ Thịnh, Lãnh Ngan ấn xác nhận trên máy vi tính, một khoản tiền lớn từ tài khoản của anh chuyển đến tài khoản của bác sỹ Trần.

Sau đó điện thoại liên lạc bác sỹ Trần, “Đã chuyển, gửi đồ lại đây.”

“Được! Tôi đi lập tức!”

Vì xác nhận, bác sỹ Trần đến ATM trước, hiển thị quả nhiên tiền đã chuyển vào tài khoản, nên lấy một chút tiêu vặt, xoay người chuẩn bị đi gửi đồ, vừa quay đầu lại, ánh sáng trước mắt lóe lên, một cây dao găm phá vỡ động mạch chủ ở cổ của ông ta, lúc ông té xuống, đồ cũng bị cướp đi.

Ông nằm trên mặt đất thờ đốc, thân là bác sỹ, nhìn thấy tín hiệu sinh mạng kết thúc, miễn cưỡng chống đỡ, gọi một cú điện thoại, “Thiếu gia... Đồ... Đã bị đoạt... Tôi... Không xong... Rồi.”

“Rốt cuộc là thứ gì? Ông đang ở đâu?” Lãnh Ngan đang ngồi mà bật dậy.

“Vâng... Về... Về... Phu...” Bác sỹ Trần còn chưa dứt lời, đã không còn hơi thở.

Lãnh Ngan không nghe rõ, sau khi lớn tiếng “Alo” vài câu, kết luận không ổn, liên tục gọi nhiều cú điện thoại: “Alo, là tôi, định vị tín hiệu điện thoại bác sỹ Trần, lập tức đi tìm ông ta.”

“Alo, phòng tài vụ, đi ngân hàng tìm món tiền tôi vừa chuyển khoản, tài khoản đối phương phải...”

“Báo cảnh sát, phát sinh án cướp bóc giết người...”

Anh khoác thêm áo khoác, vội vàng ra ngoài, đi qua phòng làm việc của Duy Nhất, nói vào trong, “Duy Nhất, anh có việc gấp đi ra ngoài, em ở công ty chờ anh không được đi.”

Trực giác nói cho anh biết, món đồ trong tay bác sỹ Trần không hề tầm thường, nếu không ông ta cũng không cần tự mình ra sân, không phải anh muốn để Duy Nhất một mình ở lại, anh không muốn cô thấy đồ máu tanh, ngoài ra, không biết có thể gặp hung thủ không, cô đi theo không an toàn.

Đồng thời, cũng không quên thông báo bộ phận quản lý an ninh, “Tôi cần ra ngoài, toàn lực bảo vệ an toàn của phu nhân, xảy ra chuyện hỏi tội cậu.”

Duy Nhất chưa từng nghĩ sẽ không nghe lời Lãnh Ngan nói, đứa bé quan trọng bậc nhất, cô biết.

Đi phòng họp như bình thường, lúc ra khỏi phòng làm việc, ánh sáng chiếu bóng người lên sàn nhà, cô mỉm cười, công ty lớn đúng là không giống nhau,

vệ sinh cũng tốt hơn Mặc Toa nhiều lắm! Mặc dù Mặc Toa cũng là công ty hạng nhất.

Mãi nghĩ tới kế hoạch trong đầu, chân trượt, lại mất trọng tâm, thân thể nghiêng về, khủng hoảng giống như tòa nhà cao tầng sụp đổ, như đêm tối trong mộng...

“Ngan! Cứu mạng!” Tiếng la bên nhón vang vọng trong hành lang tầng trên cùng ở Kỳ Thịnh.

Xe cấp cứu gào thét mà đến, bộ phận quản lý an ninh đổ mồ hôi hột, xảy ra chuyện chỉ hỏi anh, càng sợ càng gặp chuyện không may! Sẽ hỏi như thế nào? Anh đứng tại chỗ vòng vòng vô số vòng.

“Như thế nào?” Lãnh Ngan từ bên ngoài chạy vào bệnh viện, bác sỹ Trần đã chết, không thu hoạch được gì, lại nghe thấy Duy Nhất bị ngã, trong lòng đã sớm bốc cháy.

“Ở bên trong... Kiểm tra...” Bộ phận quản lý an ninh không nói được một câu đầy đủ.

“Đi đường bình thường cũng ngã?” Lãnh Ngan cau mày.

“Tôi đã xem... Là có người... chà sấp nền trên mặt đất...” Bộ phận quản lý an ninh không dám đối mặt với lạnh lẽo của anh, cũng đứng xa, tránh né sức uy hiếp sắc bén.

“Đi thăm dò, đừng nói với tôi không tra được, trừ phi cậu muốn cút đi!” Lãnh Ngan nặn từ trong kẽ răng ra những lời này, hơi thở ra đều lạnh.

“Dạ!” Bộ phận quản lý an ninh không dám nhiều lời một chữ, còn chạy trốn nhanh hơn chà sấp trên nền.

Nhanh chóng, cửa phòng theo dõi mở ra, bác sỹ đi ra, Lãnh Ngan nghênh đón, “Như thế nào? Bác sỹ?”

Bác sỹ nghiêm mặt, rồi lại cười một tiếng, “Cũng may, mẹ tròn con vuông.”

Lãnh Ngan thở phào nhẹ nhõm, “Cám ơn!”

Lập tức vọt vào phòng theo dõi, Duy Nhất đã từ trên giường chuẩn bị xuống đất.

Anh đi lên trước ôm cô, “Đừng động, đừng cử động, anh ôm em lên xe, em dọa anh hỏng rồi!”

Kinh hoàng trong mắt Duy Nhất vẫn còn, “Ngan, em cũng sợ hãi! Nếu đứa bé này mất, em không có mặt mũi gặp lại anh!”

Lãnh Ngan an ủi cô, “Không phải lỗi của em, xem ra anh thật sự một giây cũng không thể rời khỏi em.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 240: Đầu mỗi ban đầu

Nhanh chóng, bộ phận an ninh cung cấp tin tức, nhân viên công ty làm vệ sinh tiểu Lâm ngày đó ra đi không từ giả.

Lãnh Ngan dựa lên ghế trong phòng làm việc, liên lạc với Lôi Đình Ân, “Đình Ân, phải người canh chừng từng cái ATM, từng ngân hàng, còn có sân bay bến tàu, toàn lực tìm nhân viên làm vệ sinh tiểu Lâm ở Kỳ Thịnh, hình của cô ta tôi đã gửi đến hộp thư của anh.”

Cuộc điện thoại thứ hai: “Phòng tài vụ, lập tức đi đến ngân hàng kiểm tra tài khoản của tiểu Lâm, xem gần đây có khoản tiền nào vào tài khoản không.”

Anh suy nghĩ, tiểu Lâm chỉ là một công nhân làm vệ sinh, không thù không oán với Duy Nhất, làm như vậy nhất định là bị người giật dây.

Tốc độ kiểm tra của phòng tài vụ tương đối nhanh, lập tức báo lại, “Tổng giám đốc, tài khoản của tiểu Lâm không có khoản tiền nào vào.”

Lãnh Ngan cười lạnh, đối thủ tương đối giao hoạt, không muốn lưu lại một chút dấu vết, chỉ có điều, anh không lo lắng, tiểu Lâm chắc chắn không thông minh như đối thủ.

Một giờ sau, Lôi Đình Ân có hồi âm, “Lãnh Ngan, tìm được tiểu Lâm, đối chi phiếu ở chi nhánh ngân hàng phía đông.”

“Hả? Ai ký chi phiếu?” Lãnh Ngan nở nụ cười thắng lợi.

“Cái này... Là của cậu...” Lôi Đình Ân thiếu chút nữa phì cười.

Lãnh Ngan ngạc nhiên, xem ra đối thủ quả nhiên là cao thủ.

“Chỉ có điều, giả kỹ tên, chắc tới ngân hàng cũng không đổi được.” Lôi Đình Ân hoàn toàn có thể đoán được nét mặt của Lãnh Ngan, cười giải thích, sau đó bổ sung một câu, “Rất giống chữ của cậu!”

“Tiểu Lâm trên tay anh sao?” Lãnh Ngan bắt mắt vì anh cười nhạo.

“Ồ đây, không phải đợi cậu chỉ thị sao? Xử lý như thế nào?”

“Bức cung! Còn phải hỏi sao? Lôi Nhị Lang anh biến ngọc từ bao giờ vậy?” Lãnh Ngan trêu chọc.

“Không phải tôi cực kỳ coi trọng chuyện của cậu sao? Sợ không chế không tốt, chọc giận cậu mất hứng. Được, bức cung, đây là chuyện sở trường nhất của tôi!” Lôi Đình Ân cúp điện thoại.

Lãnh Ngan dùng ngón tay vuốt quanh điện thoại di động, ngàn lời vạn chữ trong đầu, điện thoại xoay lòng vòng trong lòng bàn tay anh, dưới ánh mặt trời, viền màu xám bạc lóe sáng.

“Cốc cốc cốc”, tiếng gõ cửa vang lên, anh để điện thoại di động xuống, trầm giọng, “Vào đi.”

Duy Nhất mỉm cười đi tới, “Ngan, vừa rồi vệ sỹ Lôi Đình Ân để ở nhà chúng ta gọi điện thoại cho em, nói má Tăng đến nhà đi một vòng, bọn họ gọi điện thoại báo cáo cho anh, nhưng điện thoại của anh cứ bận, gọi điện thoại cho ai vậy?”

Anh hơi nghiêm nghị, “Thật sao? Đi, về nhà nhanh lên!”

Trở lại xuân về hoa nở, anh để Duy Nhất ở trong xe, ra lệnh người của Lôi Đình Ân ở chung quanh xe bảo vệ cho cô, mình dẫn theo mấy người vào nhà.

Khoảnh khắc khi mở cửa, anh ngây ngẩn cả người, trong nhà chỉ nhiều thêm một giỏ trái cây lớn và chút thực phẩm dinh dưỡng thôi, không có thứ gì khác.

“Bà ấy chỉ mang những thứ này đến?” Lãnh Ngan hỏi vệ sỹ sau lưng.

“Đúng! Đi cùng bà ấy còn có một người phụ nữ, nói là đến thăm phu nhân. Tôi vốn không cho họ đi vào, họ nói chỉ để những thứ đồ này xuống, tôi lập tức gọi điện thoại cho anh rồi.”

Lãnh Ngan lật giỏ trái cây vài lượt, không phát hiện khác thường gì.

Bởi vì không yên lòng Duy Nhất ở một mình trong xe, anh quay lại xe.

Duy Nhất rất ân cần hỏi, “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Không có gì!” Anh không hy vọng Duy Nhất mang tâm tình khản trương, thoải mái mà cười một tiếng, “Bụng thật đói, ăn gì trước được không?”

“Được!” Duy Nhất mỉm cười, “Vừa đúng lúc con trai anh cũng đói bụng!”

Đi qua một siêu thị gia đình, Duy Nhất đột nhiên muốn ăn trái cây, “Ngan, chúng ta mua ít trái cây đi, em khát!”

“Cũng tốt, nghe nói mang thai ăn nhiều trái cây, làn da cực cứng đẹp!” Lãnh Ngan dừng xe ở ven đường, dắt cô vào siêu thị.

Mặc dù bụng Duy Nhất vẫn bằng phẳng, nhưng Lãnh Ngan đã ép cô mặc áo bà bầu, Duy Nhất phản đối không có hiệu quả, lý do Lãnh Ngan rất đầy đủ, thứ nhất, dân nhân lên, tỏ rõ cô đã là mẹ, người khác sẽ không có biện pháp lại đánh chủ ý lên cô; thứ hai, trợ giúp cho sự phát triển tự do khỏe mạnh của bé cưng.

Cho nên, Duy Nhất vốn mặc đồ bà bầu đi ký tài liệu, đương nhiên, không ai dám dùng ánh mắt khác thường nhìn cô.

Cô trước mắt, kéo cánh tay Lãnh Ngan đều là đáng vẻ của người mẹ hạnh phúc.

Ở khu vực trái cây, nhân viên siêu thị cũng nhiệt tình giới thiệu các loại trái cây thích hợp cho phụ nữ có thai.

Duy Nhất chỉ chỉ trái nhãn, “Ngan, em muốn ăn cái kia.”

“Được, muốn ăn cái gì tự nói, gọi bọn họ gói lại.” Lãnh Ngan ôm eo cô.

Nhân viên siêu thị lại xua tay dieendaaneequydon với bọn họ, “Không, tiên sinh, phu nhân, phụ nữ có thai không nên ăn cái này, ăn nhiều sẽ dễ sinh non.”

Trong đầu Lãnh Ngan lóe sáng, má Tăng đưa tới một giỏ trái cây, trong đó có rất nhiều nhãn...

Chẳng lẽ...?

Chân mày anh nhíu chặt, không phải tàn nhẫn như vậy chứ!

“Ngan! Sao vậy?” Duy Nhất chú ý tới sự khác thường của anh.

Nét mặt anh thoáng qua, “Không có, không sao, em ấy, về sau ăn gì cũng phải cẩn thận! Hồi bác sỹ rõ ràng trước, cái nào có thể ăn, cái nào không thể ăn, hôm nay nguy hiểm thật!”

“Đúng vậy! Tuân lệnh!” Duy Nhất le lưỡi.

Khi đang nói chuyện, điện thoại của Lãnh Ngan vang lên, xem ra có tin tức bức cung của Lôi Đình Ân.

“Lãnh Ngan, tiểu Lâm khai rồi, là vợ trước của cậu ép cô ta làm vậy.”

Quả nhiên...

“Biết rồi!” Anh vội vàng tắt máy, dẫn theo Duy Nhất đã chọn xong trái cây, nhanh chóng ra siêu thị lên xe.

Sau khi đưa Duy Nhất lên xe, để lại mấy vệ sỹ cho cô, “Duy Nhất, anh tạm thời phải đi làm chút chuyện, em về công ty trước, trước khi anh về không được đi lung tung. Còn nữa, mấy người các cậu, giao phụ nhân cho các cậu, đừng để tôi thất vọng.”

“Dạ!” Bọn vệ sỹ không dám khinh thường.

“Còn có các cậu,” anh chỉ vào mấy vệ sỹ khác, “Các cậu về công ty, xem phó tổng giám đốc có ở công ty không, đưa về nhà cũ, nhớ, bằng bất kỳ cách gì, đều phải đưa cô ta về.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 241: Vết sẹo của Lãnh Ngan

“Nhưng mà, nếu như cô ta không chịu?” Bọn vệ sỹ đều đã nhận chưa ngoa và cố tình gây sự của phó tổng giám đốc.

“Trời về! Dừng súng ép về! Cái này còn cần tôi dạy?” Anh hơi tức giận bưng bưng rồi, không hề chờ vệ sỹ đáp lại lập tức dẫn một nhóm người khác nhanh chóng đi về nhà cũ.

Nhà cũ nhà họ Lãnh, đã lâu chưa tới, anh đi, người giúp việc cũng ít đi, càng thêm vẻ điêu tàn, trong lòng thoáng qua chua xót khó hiểu.

“Thiếu gia, cậu đã đến rồi, rất lâu không thấy cậu.” Quản gia chạy ra từ trong vườn hoa.

Lãnh Ngan nhìn quản gia tóc hoa râm, sắc mặt thông thả lại, “Quản gia, gần đây khỏe không?”

“Được, tốt! Làm phiền thiếu gia lo lắng.” Quản gia đỡ eo.

“Má Tăng đâu?” Ánh mắt của anh quét tòa nhà trống không.

“Bà ấy đi ra ngoài, còn chưa trở lại! Tôi cho người chuẩn bị cơm, thiếu gia chắc còn chưa ăn?” Quản gia chậm rãi đi vào nhà.

“Không cần! Quản gia, tôi ngồi một chút đã!” Anh ở nhà họ Lãnh đã quen, cũng không khách khí, đi thẳng vào phòng, quản gia đứng bên cạnh anh, chỉ huy người châm trà.

“Quản gia, bác đi làm việc của bác đi, mặc kệ tôi!” Lãnh Ngan không quen quản gia đứng như vậy.

“Vâng, thiếu gia!” Quản gia rất nhún nhường mà lui ra khỏi phòng khách, Lãnh Ngan nhìn bóng lưng hơi tập tễnh của ông, cảm thấy buồn bã.

Nhà họ Lãnh anh đội ơn hai vợ chồng quản gia.

Má Tăng là người nuôi anh lớn, điều này không nói đến, quản gia càng thêm ân trọng như núi với nhà họ Lãnh.

Khi còn bé, cha dẫn anh và Lãnh Dực ra biển, gặp phải bão táp, ba cha con trên du thuyền rách nát lênh đênh, là quản gia điều khiển xuồng đến cứu bọn họ.

Lúc ấy, cha ôm Lãnh Dực nhảy khỏi du thuyền, quản gia dắt anh.

Du thuyền rách nát đột nhiên đổ xuống, quần gia đẩy Lãnh Ngạn ra, chân bị đập gãy, mà Lãnh Ngạn chỉ té xuống đất, phần lưng bị rách một vết thật dài.

Sau cha nói tới chuyện này luôn tràn đầy cảm kích, nhưng quần gia chỉ khiêm tốn nói, “May mà du thuyền rời bến khoảng cách không xa, nếu không cho dù như thế nào ông cũng không cần nổi!”

Ngày trước có rất nhiều lần anh sờ lên vết sẹo này, nghĩ tới ân tình của hai vợ chồng quần gia, rất nhiều chuyện có thể nhịn, không thể nhịn, đều nhịn, nhưng hôm nay, nhịn tiếp, sẽ uy hiếp chính đứa bé của anh, uy hiếp Duy Nhất, đây là cực hạn của anh.

Khoảng sau một giờ, Tĩnh Lam bị vệ sỹ đẩy đẩy nhón nháo mà đến, vào cửa nhìn thấy Lãnh Ngạn, nhút nhát kêu một tiếng, “Ngạn!”

Lãnh Ngạn nhìn thẳng cô ta chăm chăm, hồi lâu không nói chuyện.

Tĩnh Lam thấy ánh mắt anh như vậy thì rụt rè, “Ngạn, anh nhìn em như vậy có ý gì?”

Lãnh Ngạn tựa trên ghế sa lon, hai chân vắt chéo, ánh mắt làm người ta nhìn không thấu, chậm rãi nói, “Tĩnh Lam, tôi đang nghĩ, chúng ta quen biết hai mươi mấy năm, rốt cuộc cô là hạng người như thế nào?”

“Em... Sẽ là hạng người gì?” Tĩnh Lam cúi đầu, “Chẳng lẽ anh không biết sao? Em là người yêu của anh.”

Lãnh Ngạn cười, bao nhiêu giễu cợt, “Yêu? Chữ yêu dễ dàng nói ra khỏi miệng như vậy sao? Đây chưa chắc là trân quý. Tĩnh Lam, tôi thật sự không hiểu cô rồi!”

Mặt Tĩnh Lam mòm mịt, khẽ động khóe miệng, cười xấu hổ, “Ngạn, rốt cuộc hôm nay anh có ý gì?”

“Bây giờ tiểu Lâm đang ở trong tay tôi, còn nữa, Duy Nhất không thích ăn nhân!” Giọng nói của anh đột nhiên lạnh xuống.

Tĩnh Lam lập tức hoảng hốt, “Ngạn, cái này có quan hệ gì với em?”

Lãnh Ngạn đột nhiên đập khay trà, đứng lên, “Cô còn muốn giả bộ đến khi nào? Chà sập nền trên sàn nhà không phải cô kêu người ta làm sao? Phụ nữ có thai không thể ăn nhân, cô lại tặng một giỏ lớn, đây không phải chuyện rành rành sao?”

“Nhưng mà, em đây lòng tốt đưa nhân cho Duy Nhất! Em chưa từng sinh con, sao em biết phụ nữ có thai không thể ăn nhân, cái đó, em thấy sàn nhà không sáng, sợ khó coi, mới để cho tiểu Lâm chà sập, ai biết tiểu Lâm bẩn như vậy, cầm nhầm sập, còn ngã nhiều người như vậy, sàn nhà chúng ta chà sập đều không trượt đấy!” Tĩnh Lam vội vàng giải thích.

“Tôi thấy cô chưa đến phút cuối chưa thôi!” Giọng Lãnh Ngạn trở nên chậm chạp bình tĩnh, “Vậy ký tên tôi trên chi phiếu thì giải thích như thế nào?”

Sắc mặt Tĩnh Lam thay đổi, tiếp theo đáng thương, “Ngạn...”

“Đủ rồi! Cô cầm miệng cho tôi!” Lãnh Ngạn không kiên nhẫn nhàu mày.

Quần gia nghe âm thanh đi vào, sợ hãi đầy mặt, “Thiếu gia, thế nào?”

Lãnh Ngạn hít một hơi thật sâu, đè tức giận xuống, “Quần gia, bác và má Tăng lớn tuổi, ở nơi này không thích hợp, tôi mua một căn nhà khác lớn hơn một chút ở nông thôn cho hai người, phái người chuyên phục vụ hai người, để cho hai người an hưởng tuổi già, ngày mai sẽ thu dọn đồ đạc, chuẩn bị dọn nhà đi!”

“Cái này... Thiếu gia, ở nông thôn chúng tôi có nhà... Chúng tôi dọn đi là được, không cần tốn kém...” Quần gia lộ ra vẻ mặt không rõ tình trạng.

“Được rồi! Quyết định như vậy, chờ má Tăng chờ lại bác nói cho má Tăng biết một tiếng. Về phần nhà cũ, tôi sẽ không trở lại, các người để trống cũng được, bán cũng được, tùy các người!” Nói xong, anh bước nhanh ra khỏi căn phòng lạnh lẽo, chỉ cảm thấy sắp hít thở không thông.

“Toàn bộ các cậu lưu lại, trông chừng nghiêm mật, không cho phép bất kỳ ai ra vào.” Trước khi lên xe, anh ra lệnh cho tất cả vệ sỹ.

Rồi sau đó, bản thân lái xe về công ty. Dọc đường suy nghĩ, xử lý như vậy không biết có hợp lý không, đưa về nông thôn, phái người chuyên phục vụ, nói trắng ra chính là giam lỏng bọn họ rồi...

Lập tức rồi rầm, không suy nghĩ thêm nữa, tóm lại, không thể để cho đứa bé và Duy Nhất có nguy hiểm!

Đột nhiên nghĩ đến vốn định ăn cơm cùng Duy Nhất, bây giờ cơm còn chưa ăn, cũng không biết cô nhóc đói bụng lắm chưa?

Nhớ tới Duy Nhất, trên môi anh nhếch lên đường cong, tâm tình chuyển tốt, đi qua nhà hàng nào đó, thuận tiện mua hai phần cơm vịt quay.

Trở lại công ty, tình cảnh bên trong phòng làm việc làm cho anh không biết nên tức hay nên cười. Anh căng thẳng đến mức trái tim cũng sắp bật ra rồi, Duy Nhất của anh lại nằm trên ghế sa lon của anh thờ to ngủ...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 242: Má Tăng

Ngày hôm sau, là cuộc họp đầu tiên về họp tác lần thứ hai của Kỳ Thịnh và tập đoàn Doãn thị, vì chăm sóc Duy Nhất, triển khai ở Kỳ Thịnh.

Ông cụ Doãn và anh em nhà họ Doãn đều đến, thay vì nói đi họp, không bằng nói gia đình tụ hội.

Lãnh Ngạn hết sức khách khí với ông cụ, đưa tay mời ông lên ghế trên, “Bác trai, mời ngồi.”

Ông cụ hết sức vui vẻ nhìn Lãnh Ngạn, Doãn Tiêu Trác nói đùa, “Không phải ông cụ vẫn cảm thấy Lãnh Ngạn còn hơn con trai mình sao? Giờ thì tốt rồi, thật sự thành con trai mình rồi!”

Lời này vào tận đáy lòng ông cụ rồi, mừng rỡ không ngậm miệng được, Doãn Tử Nhiên không âm không dương mà bật ra một câu, “Lãnh Ngạn, anh phải gọi tôi là anh trai mới đúng!”

“Đi! Không lớn không nhỏ, tuổi Lãnh Ngạn người ta bằng tuổi anh trai con!” Ông cụ mắng Doãn Tử Nhiên một câu.

“Nhưng con lớn hơn, không phải con lớn hơn Duy Nhất sao?” Doãn Tử Nhiên không phục.

Lãnh Ngạn liếc nhìn Duy Nhất, chỉ cười mà không đáp.

Duy Nhất vốn ngồi bên cạnh Lãnh Ngạn, đột nhiên đứng lên, mặt lạnh lẽo, “Một nhà mấy người từ ôn chuyện, thứ cho không thể tiếp chuyện tiếp được!” Nói xong mở cửa đi ra ngoài.

Không khí lập tức lúng túng, Doãn Tử Nhiên định đuổi theo cô, bị Lãnh Ngạn ngăn lại, “Đề tôi đi xem, mấy người bắt đầu cuộc họp!”

Ở trên ghế sa lon lớn trong phòng việc làm của anh, anh quả thật tìm thấy Duy Nhất, gần đây càng lúc càng lười, ngoại trừ nằm chính là nằm.

Anh cung chiêu mà cười, đi lên trước ôm cô, “Sắp làm mẹ rồi, sao còn nóng nảy như đứa bé?”

“Ai là đứa bé nóng nảy? Em không muốn thấy ông ấy! Anh thích làm con của ông ấy, anh đi làm đi! Được làm người tốt không làm, lại muốn nhận giặc làm cha!” Duy Nhất xoay mặt đi, không để ý đến anh.

Anh không khỏi buồn cười, “Cái gì gọi là nhận giặc làm cha? Dừng từ linh tinh! Cho anh chút mặt mũi, đi qua! Nhé?”

“Không đi là không đi! Người nào tới van xin cầu tình em đều sẽ không tha thứ cho ông ấy! Hai mươi năm không quan tâm đến em và mẹ, mặc hai mẹ con tự sinh tự diệt! Người như vậy còn mong em có thể bỏ qua sao?” Duy Nhất càng nói càng tức.

“Nhưng mà, không phải Doãn Tử Nhiên nói chỉ là một hiểu lầm sao?” Lãnh Ngạn quay mặt cô lại, để cho cô đối mặt với mình.

“Hiểu lầm thì thế nào?” Hốc mắt Duy Nhất đỏ lên, “Nếu quả thật có tình cảm với mẹ con em, cho dù có hiểu lầm cũng sẽ tới tìm, đây là bản năng của tình thân! Ví dụ như anh, khi giữa chúng ta có hiểu lầm, anh còn đối xử với em tốt như vậy, hoàn toàn khác ông ấy!”

Lãnh Ngạn hiếm khi nghe được Duy Nhất khích lệ, lập tức hài lòng, “Nhưng mà, người tốt giống như chồng em trên thế giới này không nhiều lắm! Cho nên, vì tốt cho ông xã như vậy, vì tốt cho sự nghiệp của ông xã, được không? Không cho tức giận, tức giận không tốt cho bé cưng!”

Duy Nhất nhăn mày, “Em thật sự không muốn đi, em đã buồn ngủ, muốn ăn gì đó, anh lấy ô mai và chocolate ra cho em.”

Lãnh Ngạn bắt đắc dĩ, Duy Nhất bây giờ luôn muốn ăn, cho nên phòng làm việc của anh có thể mở siêu thị mô hình nhỏ rồi..

“Vậy em đồng ý với anh không tức giận!” Anh đưa đồ cô muốn cho cô, khi cô đưa tay đón lấy thì thu lại, “Cười cười sẽ cho em.”

“Ngốc nghếch!” Duy Nhất trừng mắt liếc anh, đoạt lấy bịch đồ trong tay anh, “Mau đi đi! Em ngủ một giấc tỉnh lại đã họp xong rồi!”

“Được! Nhớ đắp kín mền!” Lãnh Ngạn hôn lên trán cô một cái, rồi mới ra khỏi phòng làm việc.

Ba giờ sau, Lãnh Ngạn từ phòng họp ra ngoài, ông cụ Doãn gọi anh lại, “Lãnh Ngạn, nói chuyện một chút?”

Lãnh Ngạn biết ông muốn nói chuyện của Duy Nhất, cũng biết mục đích ông tới Kỳ Thịnh họp chính là vì muốn thăm Duy Nhất, nên cười cười, “Bác trai, đừng lo lắng, Duy Nhất chính là mạnh mẽ, thật ra thì tâm địa rất hiền lành, bây giờ cô ấy nhất thời không nghĩ ra, qua lần này, chắc cũng hết giận!”

Ông cụ gật đầu, “Duy Nhất có cháu chăm sóc, bác rất yên tâm, bác thẹn với mẹ con con bé, cả đời bác, thất bại! Tuy nói đầy đủ trai gái, nhưng đến

cuối cùng, vẫn chỉ một mình cô đơn đến già.”

“Sao lại vậy chứ? Ông cụ, không phải còn có Tiêu và Từ Nhiên sao?” Lãnh Ngạn cười khuyên nhủ.

Ông cụ hừ một tiếng, “Hai đứa con bất hiếu này, từng đứa đều không bớt lo, cho tới bây giờ cũng không về nhà, đáng về lo việc nhà như cháu vậy, hiểu thuận như vậy! Lão Lãnh trước có hai đứa con ngoan, là hạnh phúc nhất!”

Lãnh Ngạn cười cười, hai đứa con trai? Đáng tiếc chết một...

“Lãnh Ngạn, bác muốn thương lượng với cháu chuyện này, hôn lễ của hai đứa không xa chứ? Còn có bảy ngày? Bác hy vọng sau khi kết hôn hai đứa chuyển đến chỗ bác ở, thứ nhất bác muốn bồi thường cho Duy Nhất, thứ hai, chắc, bác cũng quá tình mịch! Bác biết rõ Duy Nhất trừ lời cháu nghe lọt ra, lời người khác đều không nghe, cho nên, cầu xin cháu thuyết phục Duy Nhất?”

Trong lòng Lãnh Ngạn đánh trống, cô nghe lời của anh? Giống như ngược rồi... Từ trước tới nay luôn là anh nghe lời cô, hơn nữa, cũng không phải chưa từng khuyên, vừa rồi đã sắp tiệm!

“Cái này... Cháu sẽ thương lượng lại với Duy Nhất.” Anh chỉ có thể dùn đẩy.

“Được rồi! Bác chờ tin tức tốt của cháu!” Ông cụ Doãn đứng dậy cáo từ, Lãnh Ngạn tiễn ông, tiện thể trở về phòng làm việc, không hề ngoại lệ quả nhiên Duy Nhất ngủ thiếp đi, trong miệng còn ngậm một quả ô mai...

“Cẩn thận sâu răng!” Anh cười thầm

Không đành lòng đánh thức cô, anh chuẩn bị xem lại nội dung cuộc họp vừa rồi một lần, điện thoại lại vang lên, tên người gọi đến là Tần Nhiên.

Hôm nay anh phái Tần Nhiên đi dọn nhà giúp má Tăng, chẳng lẽ dọn nhà gặp trở ngại?

Anh vội vàng nghe, giọng Tần Nhiên rất gấp, “Tổng giám đốc, má Tăng không ở trong nhà, từ ngày hôm qua còn chưa trở lại.”

Còn chưa trở lại? Đi đâu? Anh cảm giác hơi không ổn, điện thoại cố định trên bàn lại vang lên, anh vừa cầm điện thoại lên, đối phương đã hỏi, “Xin hỏi là Lãnh Ngạn tiền sinh sao?”

“Đúng, là tôi, ai vậy?” Lãnh Ngạn không hề quen biết số này.

“Xin chào, chúng tôi ở đồn cảnh sát, hôm nay có du khách phát hiện một thi thể ở bờ biển, kiểm nghiệm ra, nhân viên kỹ thuật hoài nghi chính là bà Tăng người giúp việc ở nhà ngài, mời tới đây xác minh!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 243: Nguy cơ

“Được! Tôi lập tức tới!” Lãnh Ngạn phủ thêm áo khoác, chuẩn bị đi ra ngoài.

Thấy Duy Nhất còn đang ngủ, rón rén ra cửa, nói thật, không biết cảnh trên bãi biển sẽ thế lương như thế nào? Anh không muốn để cho Duy Nhất nhìn thấy những thứ không sạch sẽ này.

Lúc xe Lãnh Ngạn tới bờ biển, đã có rất nhiều cảnh sát vây quanh, thi thể má Tăng đang ở trên bờ biển, sưng vù, trắng bệch, hoàn toàn thay đổi, nếu không phải bộ xiêm áo này, đã hoàn toàn không nhận ra người này là má Tăng.

Hốc mắt Lãnh Ngạn đau chết, không đành lòng nhìn tiếp.

Mặc dù sau này xuất hiện rất nhiều rủi ro, má Tăng, người như mẹ trong sinh hoạt tuổi thơ của anh, lưu lại trong lòng anh tình cảm dịu dàng từ đầu đến cuối không biến mất.

“Lãnh tiên sinh, xin chào, mời ngài xác nhận một chút, người chết có phải là bà Tăng không?” Cảnh sát đi tới hỏi thăm.

Lãnh Ngạn hít vào một hơi, ấn huyệt thái dương, “Đúng vậy... Nhưng... Rốt cuộc tình huống như thế nào?”

“Theo kết luận ban đầu là tự sát. Dây chuyền kim cương trên cổ tay vẫn còn, không có dấu vết vật lộn, tuyệt đối không phải giết người cướp của; hình như người chết khi còn sống không có kẻ thù, cho nên khả năng báo thù nhỏ hơn; ngoài ra giày, áo khoác người đã khuất đều ở trên bờ biển, hơn nữa đặt rất chỉnh tề, hình như rất thông dong, chắc là có chuẩn bị. Không biết Lãnh tiên sinh có biết người chết khi còn sống có tâm tình dao động gì không?” Cảnh sát hỏi.

Lãnh Ngạn lắc đầu, đã rất lâu anh không trở về nhà cũ rồi!

Ánh mắt rơi lên lắc tay trên tay má Tăng, đó là quà tặng lúc anh tốt nghiệp đại học từ Nhật Bản die nda nle equ ydo n mang về cho bà. Anh nhớ rõ lúc ấy má Tăng vui vẻ đến nước mắt lưng tròng, nhưng vẫn không nở đeo. Lãnh Ngạn từng hỏi bà, tại sao không đeo, có thích không? Bà nói, bà phải chờ lên thiên đường mới đeo, mang theo chúc phúc của thiếu gia, đời sau còn tới hầu hạ thiếu gia...

Anh đau xót trong lòng, tin tưởng bà tự sát, không sai! Nếu không bà sẽ tuyệt đối không đeo chiếc lắc tay này!

Nhưng mà, tại sao bà phải làm vậy?

Lãnh Ngạn nhớ lại từng ly từng tý khi má Tăng còn sống, chân mày nhíu lại càng chặt...

“Lãnh tiên sinh, nếu như không có vấn đề gì, chúng ta sẽ tiến thêm một bước điều tra, xác định nguyên nhân cái chết rồi mời ngài tới nhận thi thể.” Cảnh sát khép lại bản ghi chép.

“Được!” Lãnh Ngạn gật đầu, lên xe.

Khi qua “Xuân về hoa nở” thì anh nhớ tới cái gì, xuống xe về nhà.

Giỏ trái cây trong nhà vẫn để ở vị trí cũ, thấy vật nhớ người, anh xoa nhẹ giỏ trái cây từng cái từng cái một, nhớ tới lúc tuổi thơ má Tăng tìm thấy anh trốn ở góc phòng, cầm tay lạnh lẽo của anh, hà hơi sưởi ấm cho anh...

Trời gần tối, Duy Nhất tỉnh, còn đang ở phòng làm việc của tổng giám đốc ở Kỳ Thịnh, lại không thấy bóng dáng Lãnh Ngạn.

Thuận tay cầm điện thoại di động lên, “Alo, Lãnh Ngạn, anh đang ở đâu?” Giọng mới vừa tỉnh ngủ mang theo chút biếng nhác.

Lãnh Ngạn thức tỉnh từ trong trầm tư, “Duy Nhất à, tỉnh ngủ?”

“Ừ, tỉnh lại không thấy anh!”

“Anh về nhà lấy ít đồ, chờ anh, anh lập tức tới đón em!” Lãnh Ngạn nhanh chóng ra cửa, từ xuân về hoa nở đến Kỳ Thịnh xấp xỉ hơn một giờ, còn phải số hên, không bị kẹt xe.

Duy Nhất vừa mới để điện thoại die enda anle equu ydonn di động xuống, tiếng chuông lại vang lên lần nữa, lần này là Mỹ Mỹ.

“Duy Nhất à, cậu đang ở đâu vậy?” Mỹ Mỹ hỏi.

“Tớ đang ở Kỳ Thịnh, có chuyện gì không?”

“Lãnh Ngạn có ở đó không? Tớ muốn mời Lãnh Ngạn ăn cơm, sau đó để cho cậu cùng tớ đi dạo một chút!” Mỹ Mỹ nói rất hứng thú.

Đã lâu không thấy cô ấy vui vẻ như vậy rồi, Duy Nhất không muốn cô ấy mất hứng, suy nghĩ một chút, “Được rồi, nhưng bây giờ Lãnh Ngạn không có ở đây, tớ đang chờ anh ấy, khoảng một giờ nữa.”

“Thật sao? Bây giờ tớ đang ở lầu dưới Kỳ Thịnh.”

Duy Nhất cười, “Vậy thì lên đây! Vừa đúng theo nói chuyện với tớ, tớ rất nhàm chán, phòng làm việc lâu trên cùng!”

“Được!” Mỹ Mỹ cất điện thoại vào trong giỏ xách, nhìn hai người bên cạnh, “Vừa đúng! Lãnh Ngạn không có ở đây, Duy Nhất ở trong phòng làm việc của Lãnh Ngạn, muốn chúng ta đi lên, hai người hành sự theo hoàn cảnh đi!”

Địch Khắc và Dịch Hàn liếc nhìn nhau, ôm eo Mỹ Mỹ, “Bảo bối, chúng ta làm vậy là vì tính toán tiền đồ tương lai, nếu chuyện thành, anh mang theo em đến Mỹ, sinh con ra, sau đó nuôi dưỡng con khỏe mạnh vui vẻ lớn lên, như vậy không tốt sao?”

Trong mắt Mỹ Mỹ đã dâng lên nước mắt, “Nhưng tại sao nhất định phải làm vậy? Duy Nhất là bạn tốt nhất của em!”

“Mỹ Mỹ! Thương trường như chiến trường, không phải anh chết chính là tôi sống, những thứ này em không hiểu! Tóm lại, một câu! Bây giờ chúng ta đã là vợ chồng, em trừ dựa vào anh còn dựa vào ai? Nghe lời, đừng động tới cái gì bạn với không bạn, chuyện vừa kết thúc, chúng ta dieendaanleequydonn sẽ trở về Mỹ, cũng không quay lại nữa! Em cũng không cần đối mặt với Duy Nhất mà cảm thấy tội lỗi! Lại nói, cũng không có gì áy náy, chúng ta sẽ không tổn thương cô ấy!” Địch Khắc vừa an ủi cô, vừa ôm lấy cô đi vào thang máy của Kỳ Thịnh.

“Anh thề không được làm hại Duy Nhất?” Mỹ Mỹ không yên lòng tăng thêm một câu.

“Anh thề!” Địch Khắc giơ tay lên, “Nếu anh làm tổn thương Duy Nhất anh sẽ không chết từ tế được!”

Anh nhìn Dịch Hàn, dù sao Dịch Hàn cũng sẽ không làm tổn thương Duy Nhất!

Bởi vì có lệnh của Lãnh Ngan, an ninh tăng thêm nghi vấn với từng người ra vào. Ba người bọn họ cũng bị ngăn cản.

“Chúng tôi là bạn của phu nhân tổng giám đốc, cô ấy mời chúng tôi đi lên, anh có thể gọi điện thoại hỏi lại.” Mỹ Mỹ trả lời an ninh.

An ninh quả thật hỏi lại Duy Nhất, lấy được xác nhận rồi mới cho đi.

Khi thang máy lên đến lầu cuối, Mỹ Mỹ đi về phía phòng làm việc của tổng giám đốc, lúc đẩy cửa ra, dầu môi oán trách, “Phu nhân nhà giàu nhất! Đáng về không nhỏ! Tôi tới tìm cậu còn phải qua cửa an ninh như vậy!”

Duy Nhất cười cười, “Cũng không phải! Lãnh Ngan chuyện bé xé ra to, bọn họ làm theo lệ thôi! Ba người đều đến, tùy tiện ngồi đi, tôi đi pha cà phê.”

Ba người trao đổi ánh mắt, Mỹ Mỹ cười nói, “Còn muốn làm phiền phu nhân nhà giàu nhất pha cà phê? Hai chúng ta cùng đi chứ?”

Bạn tốt nhiều năm, Duy Nhất cũng không khách khí, “Được!”

Mỹ Mỹ kéo cánh tay Duy Nhất, lúc đi ra ngoài, tay làm dấu OK ở sau lưng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 244: Lửa

Duy Nhất và Dịch Khắc lập tức lục lọi trong phòng làm việc.

“Hàn, tất cả khóa đều là khóa vân tay, khó khăn!” Dịch Khắc tra xét ngăn kéo và tủ bảo hiểm.

“Cậu cũng không được!” Dịch Hàn cau mày.

“Phải thật lâu! Tôi sợ thời gian không đủ!” Dịch Khắc mở túi công cụ, bên trong có một bộ công cụ rất tinh tế.

“Nhanh lên đi! Cơ hội như vậy không nhiều lắm! Không dễ gì bà cụ Tăng kia chết rồi, Lãnh Ngan mới không ở chung một chỗ với Duy Nhất, nếu không cơ hội chúng ta vào Kỳ Thịnh cũng không có!” Dịch Hàn thúc giục.

“Được!” Dịch Khắc không nói thêm lời, hết sức tập trung mở khóa.

Đột nhiên, ngoài phòng thét lên một tiếng, “Cứu mạng với!” Tiếp theo ưỳnh một tiếng, cửa bị đẩy ra, chỉ thấy ánh lửa xông vào, mùi xăng đập lên mũi, một tầng chất lỏng chậm rãi chảy trên đất, thể lửa cũng theo đó mà chạy vào, máy báo động lập tức kêu vang.

“Hóng hét! Đi mau!” Dịch Hàn kêu to.

Dịch Khắc vội vàng thu dọn công cụ chạy ra ngoài, cả lầu trên cùng của Kỳ Thịnh lập tức thành một biển lửa.

“Dịch Khắc! Dịch Khắc! Dịch Khắc!” Có một bóng dáng nhỏ nhẩn thoát ra từ trong biển lửa, mùi quáng mà kêu khóc.

Dịch Khắc túm lấy cô, vừa chạy vừa quát, “Đồ đàn bà ngu ngốc! Cháy rồi sao không chạy đi! Em còn chạy vào làm gì?”

Mỹ Mỹ khóc thét lên, vừa hoảng vừa sợ, chỉ biết nói, “Em muốn tìm anh! Em muốn tìm anh!”

Thân thể Dịch Khắc cứng đờ, ngây ngốc trong nháy mắt, nắm chặt cô, “Đi nhanh đi!”

Trên hành lang gặp Dịch Hàn, “Thang máy hư! Đi thang bộ!”

Ba người chuyển qua lối đi an toàn, thể lửa lập tức chậm lại, Dịch Hàn nhìn mặt đất sạch sẽ, nghi ngờ, “Có người die nda nle equ ydo n cô ý phóng hỏa? Bên này không có xăng, lửa không đốt tới.”

“Báo cháy đi!” Nước mắt trên mặt Mỹ Mỹ còn chưa khô.

“Không báo! Có người muốn giúp chúng ta, đây là ý trời!” Trong mắt Dịch Hàn thoáng qua tia sáng lạnh lẽo.

“Nhưng Duy Nhất!” Mỹ Mỹ đột nhiên thét chói tai.

Sắc mặt Dịch Hàn trắng bệch, lúc này mới nhớ tới Duy Nhất còn chưa ra, lập tức chạy lại, “Hai người đi trước!”

“Dịch Hàn! Cậu điên rồi! Không muốn sống nữa!” Dịch Khắc ở phía sau kêu to.

Dịch Hàn ngoảnh mặt làm ngơ, lắc mình tiến vào phòng vệ sinh bên cạnh, để bản thân mình ướt đẫm, cởi áo khoác ngoài trùm lên đầu, chui thẳng vào trong biển lửa.

“Duy Nhất! Duy Nhất! Em đang ở đâu? Duy Nhất!” Anh đang tìm bóng dáng gầy yếu đó trong biển lửa, kêu to tên cô.

“Dịch Hàn, em đang ở đây!” Trong góc, truyền đến giọng nói thật nhỏ.

Anh mừng rỡ, đi về phía âm thanh, chỉ thấy Duy Nhất bị ngã xuống, tú hồ sơ chặn đường đi, rúc ở trong góc die enda anle equu ydonn không cách nào ra ngoài, cũng may tú hồ sơ có chất liệu chống cháy, không bị thiêu đốt, vẫn còn chặn lại thể lửa cho Duy Nhất.

Anh đẩy tú hồ sơ ra, trùm áo khoác của mình lên người cô, “Nhanh! Theo anh ra ngoài!”

Rốt cuộc, biển lửa kia bị vút ở sau lưng, Dịch Hàn vút bỏ áo khoác đã khó coi đi, âm thầm may mắn, nếu không ra được, cũng không kiên trì nổi nữa!

“Duy Nhất! Cuối cùng cậu đi ra rồi! Làm tớ sợ muốn chết!” Mỹ Mỹ xông lên ôm lấy Duy Nhất khóc lớn.

Dịch Hàn sùng sốt, “Sao hai người còn chưa đi?”

“Chờ cậu!” Dịch Khắc nói hai chữ một cách đơn giản, rõ ràng, bình thản.

Tròng mắt đen của Dịch Hàn dần nồng đậm, nói nhỏ, “Ba người đi trước! Nhanh lên!”

“Tại sao không cùng đi? Chân của cậu...” Dịch Khắc lớn tiếng nói.

“Chính bởi vì vậy mới để ba người đi trước! Nhanh lên! Có phải chờ cháy tới đốt chết tôi không?” Dịch Hàn gào to về phía Dịch Khắc, vừa nghiêng mặt nhìn Duy Nhất.

Dịch Khắc không nói gì, vung tay lên với Mỹ Mỹ, “Nhanh! Chúng ta đi!”

Dịch Hàn nhìn theo bóng lưng bọn họ, sóng ngầm trong mắt tuôn trào, cho đến khi bóng dáng bọn họ biến mất khỏi tầm mắt, bắt đầu từ từ, từng bước một, nhảy một chân xuống cầu thang..

Sân rộng trước tòa nhà công ty Kỳ Thịnh, xe cứu hỏa đã tới, Dịch Hàn chậm rãi đi tới trong ánh nhìn chăm chú của ba người, ba người cùng xông lên, “Anh không sao chứ?”

Dịch Hàn lắc đầu, ánh mắt rơi lên mặt Duy Nhất, mỉm cười, “Không có việc gì! Mọi người thì sao? Tất cả đều không sao chứ?”

“Không có việc gì! Chúng ta đều không sao!” Như trút được gánh nặng..

“Duy Nhất, em ở đây chờ Lãnh Ngạn đi, chúng ta đi trước đây!” Dịch Hàn nhìn cô nói.

“Đứng! Vốn muốn mời cậu ăn cơm, nhưng mà, cậu xem, giờ chúng ta chật vật như vậy, đoán chừng nhà hàng dieendaanleequydonn không cho chúng ta vào cửa!” Mỹ Mỹ cúi đầu nhìn cả người mình bần thiêu.

Duy Nhất cười, “Vây đi nhà hàng của Dịch Hàn, còn có thể không cho vào sao?”

“Tuy nói vậy, nhưng mà, bần thiêu không thoải mái, Duy Nhất, em nghỉ đi, bất cứ lúc nào đều có thể, giữa chúng ta có hẹn, lúc nào em cũng có thể đến ăn cơm chùa!” Dịch Hàn mỉm cười.

“Em gờn đó! Nếu như muốn mời khách, lần sau em và Lãnh Ngạn mời mọi người, cảm ơn ân cứu mạng của anh!” Duy Nhất đưa tay phải về phía Dịch Hàn.

Dịch Hàn gật đầu, cầm tay cô, sau đó vẫy tay từ biệt.

Sau một giờ, xe Lãnh Ngạn nhanh chóng chạy đến, thắng xe “Két” một tiếng, ma sát xẹt lửa trên mặt đất.

“Duy Nhất!” Anh chạy vọt tới trước mặt Duy Nhất, ôn lấy cô, “Bị sợ sao? Bảo bối? Bị thương không?”

Đầu Duy Nhất bị anh dí sát vào ngực, khó khăn lắm mới tránh ra được, miệng thờ to, “Em không bị lửa đốt chết, sắp bị anh làm chết ngộp!”

Lãnh Ngạn bật cười, “Không phải anh quá khản trương sao?”

“Em không sao!” Duy Nhất túm lấy lỗ mũi của anh, “Là Dịch Hàn cứu em!”

“Hả?” Anh âm thầm đặt dấu chấm hỏi, cháy? Dịch Hàn? Trùng hợp? Chỉ có điều, anh vừa mới rời đi đã xảy ra chuyện, thật sự gặp quỷ!

Lừa nhanh chóng được nhân viên cứu hỏa dập tắt, Lãnh Ngan và Duy Nhất lên lầu kiểm tra tổn thất, lúc đi vào trước kết sắt, Lãnh Ngan cảm thấy dưới chân có đồ gì đó chạm vào chân anh, cúi đầu, nhặt lên, chậm rãi bỏ vào túi...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 245: Đầu mối

Bước đầu kiểm tra của cảnh sát, kết quả, vì thùng xăng bị đổ, dẫn tới hỏa hoạn.

Màn hình giám sát không có nhân viên khả nghi nào ra vào.

Sự cố tiến thêm một bước trong điều tra.

Tiến thêm một bước? Lãnh Ngan cười lạnh, tiếp tục chờ đợi kết quả điều tra như vậy nữa, chỉ sợ mọi người chết sạch!

Ánh mắt lạnh lùng chợt lóe, anh thay một gương mặt tươi cười, “Duy Nhất, thôi, cũng không có tổn thất gì, cháy thì cháy! Cuối tuần chúng ta sẽ kết hôn, đừng vì chuyện nhỏ nhặt này làm ảnh hưởng tâm tình!”

“Cháy còn là chuyện nhỏ? Đầu óc anh bã đậu hả!” Duy Nhất chỉ vào gáy anh.

Anh thuận tay ôm lấy cô, thâm tình ni non, “Chỉ cần em và con trai không có việc gì, chuyện thiên hạ đều là chuyện nhỏ!”

Duy Nhất hơi chấn động, lặng lẽ yên tĩnh lại, dựa vào ngực anh, lắng nghe tiết tấu nhịp tim, có lực gõ vào màng nhĩ của cô, hạnh phúc, đang mỉm cười trong hơi thở...

“Duy Nhất, có chuyện anh muốn nói với em, có thể đồng ý với anh không?” Anh nhân cơ hội này khuyên cô.

“Nói nhảm, em vẫn luôn rất biết điều...” Cô khề cọ trong lòng anh, môi tron ướt lưu lại một dấu ấn mờ trên áo sơ mi của anh.

Anh cười khề, vừa hôn lên mái tóc cô, “Vậy thì tốt, lần này cũng phải ngoan! Hãy nghe anh nói, các cụ đều nói trước khi kết hôn ở chung một chỗ không tốt lắm, cô dâu vẫn nên xuất giá từ nhà mẹ đẻ mới may mắn, cho nên, bảo bối, từ nay trở đi, trở về nhà họ Doãn ở, có được không?”

Duy Nhất chậm rãi rời khỏi ngực anh, miệng càng vĩnh cao, “Anh chính là nghĩ tới mục đích để cho em trở về nhà họ Doãn đúng không?”

“Không phải!” Anh ôm cô thật chặt, “Anh không có ý như vậy, bảo bối, chẳng lẽ em còn chưa tin anh sao? Anh làm tất cả đều vì tốt cho em, vì tốt cho chúng ta! Vì tốt cho con! Đồng ý với anh!”

“Ngan...” Đối mặt với Lãnh Ngan, cô không có dũng khí cự tuyệt, nhưng mà, muốn cô vào nhà họ Doãn ở, ngày ngày đối mặt với người đàn ông kia, cô sẽ nôn mửa chết, “Ngan... Có thể nói không được không?”

“Không, thể, nói!” Lãnh Ngan cung chiêu cắn mũi cô, “Vì anh, coi như vì anh? Cũng không được?”

Mỗi lần đều mang mấy lời này ra, biết rõ vì anh cái gì cô cũng đều làm được...

Đôi môi vẫn vĩnh lên thật cao như cũ, nhưng cuối cùng gật đầu, mặc dù hơi khề đến gần như không nhìn thấy...

Anh khề mở nhẹ lên cánh môi vĩnh cao của cô, “Thật biết điều! Thương cho một cái! Đi thôi!”

“Đi đâu?” Cánh tay nhỏ bé của cô bị anh giữ trong lòng bàn tay, để anh dắt đi.

“Nhà họ Doãn đó! Vừa mới đồng ý!” Anh ngoái đầu lại cười một tiếng, buông tay cô ra, ngược lại ôm eo cô.

“Đi ngay bây giờ?” Duy Nhất dừng bước, “Ngan! Còn không bằng giết chết em đi!”

Sắc mặt Lãnh Ngan trầm xuống, “Không cho nói càn!”

Đáy lòng Duy Nhất khề run lên, hình như anh giận thật! Chẳng lẽ chuyện cô đi nhà họ Doãn quan trọng như vậy sao?

Cô níu áo anh khề lắc, “Không được hung dữ! Em đi còn không được sao?”

Sắc mặt anh thả lỏng, xoa đầu tóc cô, “Xin lỗi, không nên hung dữ với em, đi thôi!”

Khi Duy Nhất và Lãnh Ngan xuất hiện ở nhà họ Doãn, nhà họ Doãn đang ăn cơm tối, biệt thự hào hoa rộng rãi không hề thua gì nhà họ Lãnh, đáng tiếc, bàn ăn khổng lồ chỉ có hai người đang dùng cơm – ông cụ Doãn và Doãn Tiêu Trác.

Chắc, người có tiền, thật sự xa hoa giống nhau, tịch mịch giống nhau...

Dùng vật chất bổ sung vào tinh thần trống rỗng, nhưng dù bổ sung như thế nào cũng lấp không đầy, những lời này nói thật có đạo lý!

Khoảnh khắc khi ông cụ Doãn nhìn thấy hai người bọn họ, ghen hòng nhìn trần trời, chiếc đĩa trong tay rơi xuống, nói chuyện cũng lấp bắp, “Duy... Duy Nhất?”

Doãn Tiêu Trác đưa lưng về phía bọn họ, lúc này quay đầu nhìn lại, cũng mừng rỡ không thôi, vội kêu trước, “Sao hai người không thông báo một tiếng trước đã tới rồi?”

“Sao? Không hoan nghênh?” Duy Nhất nghiêm mặt, liếc nhìn anh.

Doãn Tiêu Trác cẩn thận, vui cười, “Sao có thể? Sao dám chứ? Còn chưa ăn cơm đúng không? Mau tới đây ăn chung! Di Trần, thêm hai bộ chén đĩa!” Anh kêu to một tiếng về phía phòng bếp.

Lãnh Ngan ngược lại rất khiêm nhường gọi một tiếng, “Bác trai!”

Duy Nhất âm thầm, tùy tiện ngồi xuống.

Nhìn ra được, ông cụ Doãn hết sức vui mừng, trong ánh mắt khẽ sáng lên, không hề để ý đến thái độ của Duy Nhất, có thể chịu trở lại đã vượt quá sự tưởng tượng của ông rồi!

Không khỏi có ánh mắt cảm kích với Lãnh Ngan, “Cháu Lãnh, cảm ơn cháu!”

Doãn Tiêu Trác cười nói, “Cha, cha hồ đồ rồi! Còn cháu Lãnh cháu Lãnh, cha sắp làm ông ngoại rồi!”

“Đúng! Đúng! Cha thật sự hồ đồ! Vui mừng đến hồ đồ!” Ông cười ha hả, lại nhìn Duy Nhất, chỉ sợ cô lại đập bàn tức giận.

Duy Nhất trừng mắt liếc nhìn ông, “Nhìn cái gì vậy? Ông cho rằng tôi chịu tới nhà ông chính là tha thứ cho ông sao? Nếu không phải nhìn mặt mũi Lãnh Ngan nhà tôi, còn lâu tôi mới trở lại!”

“Duy Nhất!” Lãnh Ngan nhỏ giọng quát cô.

“Em không ăn! Phòng của em ở đâu? Em muốn đi ngủ!” Duy Nhất giận lên, thật không hiểu nổi Lãnh Ngan, tại sao nhất định phải để cô làm hòa với nhà họ Doãn!

Hình như Lãnh Ngan có lời muốn nói, bị ông cụ Doãn ngăn lại, “Được được được! Cũng đừng nói! Di Trần, mang tiểu thư lên lầu nghỉ ngơi, chính là phòng mới chuẩn bị.”

Duy Nhất hừ một tiếng, ngay cả phòng cũng chuẩn bị xong, có thể thấy được sớm lập kế hoạch trước!

Cô dẫm chân “Bịch bịch bịch” đi lên lầu theo người giúp việc gọi là Di Trần.

Lãnh Ngan áy náy cười một tiếng, “Bác trai, có lúc đúng là Duy Nhất quá tùy hứng! Thật ngại quá.”

Ông cụ thở dài, “Phải nói xin lỗi là bác! Chưa từng quá thân thiết với Duy Nhất, ngược lại là cháu, yêu thương con bé còn nhiều hơn. Bác đây làm cha thất bại!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 246: Thù hận của Dịch Hàn

Doãn Tiêu Trác không nhịn được cắt đứt lời bọn họ, “Con nói hai người! Đều là người trong nhà khách khí cái gì! Cha, bây giờ cha đã được như ý nguyện để Lãnh Ngan làm con trai của cha, cũng không cần than thở! Chỗ Duy Nhất có Lãnh Ngan giải quyết, em ấy trừ nghe lời Lãnh Ngan còn có thể nghe ai sao? Con thấy em ấy trở lại cũng đã là bắt đầu tốt đẹp! Yên tâm đi! Ngày kết hôn bảo đảm do cha cầm tay em ấy bước vào thảm đỏ!”

Ông cụ mỉm cười gật đầu, “Mong là như vậy! Cháu Lãnh, không nói nhiều, ăn cơm! Ăn cơm!”

“Cha à! Cha đừng cứ cháu Lãnh cháu Lãnh nghe kỳ cục, gọi Lãnh Ngan không được sao?” Doãn Tiêu Trác lớn tiếng cãi lại, “Hoặc cha cứ gọi thẳng

‘con trai’, con không có ý kiến đâu!”

Ông cụ cười nói, “Nhóc thúì, con gấp gấp vậy làm gì?”

Doãn Tiêu Trác cũng cười, “Con đương nhiên gấp gấp! Con làm em trai Lãnh Ngạn hai mươi mấy năm, thật vất vả mới lật người làm anh cả, còn không gấp gấp sao!”

Lãnh Ngạn cười lắc đầu, “Tiêu, thật ra hôm nay tôi tới có mục đích khác, ăn cơm trước đi, cơm nước xong chúng ta tới thư phòng nói chuyện một chút!”

“Được!” Doãn Tiêu Trác thấy Lãnh Ngạn nói nghiêm túc, cũng không dám nói đùa nữa.

Sau khi ăn cơm xong, hai người vào thư phòng, sau đó nói chuyện tí mĩ với nhau, Lãnh Ngạn nặng nề nhìn Doãn Tiêu Trác, “Tiêu, tôi để Duy Nhất ở đây, cũng bởi vì đi cùng với tôi không an toàn, cậu cũng đừng để tôi thất vọng!”

“Yên tâm đi! Cô ấy là em gái tôi! Tôi sẽ để cho cô ấy gặp chuyện không may sao?” Doãn Tiêu Trác rất cam đoan.

“Vậy thì tôi yên tâm! Cô ấy có em bé, ở nhà mẹ đẻ, lại có cậu chăm sóc, đều tốt cho cô ấy cũng như đứa bé!”

“Cậu hoàn toàn có thể yên tâm, cha tôi ném công ty cho tôi, mỗi ngày không có việc gì, muốn ôm cháu đến điên rồi! Bây giờ cuối cùng ông cũng có việc để làm!” Hình như Doãn Tiêu Trác die enda anle equu ydomn thấy được tiến trình thật tốt, rốt cuộc không bị cha bức hôn, cưới tiểu thư nhà họ Kiều chán ngán đến tận cổ đó.

“Được rồi! Tôi đi nhìn Duy Nhất, cô ấy còn chưa ăn cơm nữa!” Lãnh Ngạn vỗ vỗ bờ vai bạn, đi ra thư phòng.

Ở ngoài phòng ngủ của Duy Nhất, Lãnh Ngạn bụng khay thức ăn nhẹ nhàng gõ cửa, “Bảo bối, cho anh đi vào!”

“Không muốn! Không cần! Anh càng ngày càng dữ tợn!” Giọng nói oán trách của Duy Nhất truyền từ bên trong ra.

“Ngoan! Đó không phải anh hung dữ với em, là yêu em! Mau mở cửa đi!” Lãnh Ngạn cố gắng dụ dỗ cô.

“Không ra không ra cũng không mở!” Duy Nhất kêu một chuỗi dài lời ca bài con thỏ nhỏ ngoan ngoãn (1) về phía cửa.

Lãnh Ngạn im lặng, gõ cửa cầu xin cô, “Bảo bối, là anh không đúng, là anh sai rồi có được không? Rốt cuộc phải làm như thế nào thì em mới mở cửa?”

Duy Nhất nhanh trí, ý tưởng đột phát, “Anh hát bài Con thỏ nhỏ ngoan ngoãn em lập tức mở cửa!”

“Chuyện này... Duy Nhất... Anh...” Cái này tính sao đây! Trán Lãnh Ngạn đổ mồ hôi.

“Vậy anh đi đi! Em buồn ngủ! Con trai anh bị đói em cũng không quan tâm!” Vũ khí có lực sát thương cực lớn hiện nay của Duy Nhất chính là con trai anh.

Lãnh Ngạn dứt khoát, bằng bất cứ giá nào!

“Con thỏ nhỏ ngoan ngoãn mau mở cửa,

Mở cửa nhanh lên một chút, mẹ muốn đi vào!”

“Không mở không mở, mẹ không trở lại ai cũng không mở!”

Duy Nhất ôm bụng cười ngất trên giường.

“Mẹ không trở lại, ông xã trở lại! Còn không nhanh mở!” Lãnh Ngạn gần như có thể tưởng tượng ra bây giờ cô đã cười thành dáng vẻ gì, chờ sau khi túm được cô đánh mông cô rồi nói.

Chỉ nghe tiếng khóa cửa vang lên, Duy Nhất dieendaanleequydomn cười nghiêng cười ngã trước mặt anh, anh để đồ ăn xuống, đi về phía cô, chuẩn bị đánh đòn cô.

Duy Nhất nâng bụng, “Muốn đánh thì đánh vào đây!”

Lãnh Ngạn buồn cười, tay nhẹ rơi lên bụng cô, chậm rãi di chuyển, “Bảo bối, anh bụng com lên cho em, ngoan ngoãn ăn, anh phải về nhà!”

Kể từ sau hiểu lầm về vụ tai nạn xe của mẹ Duy Nhất sáng tỏ, bọn họ chưa từng tách ra, nghe nói anh phải đi, lòng Duy Nhất ê ẩm, không muốn.

“Anh đi rồi, buổi tối em sẽ không ngủ được!” Cô kéo cánh tay anh, mặt cũng dính lên cánh tay anh.

“Không ngủ được thì gọi điện thoại! Em quên chúng ta trước kia sao?” Anh đỡ cô dậy, “Lại nói, chỉ một tuần lễ, một tuần lễ sau chúng ta không xa rồi nhau rồi! Huống chi, mỗi ngày anh sẽ tới thăm em, anh muốn giám sát em có ngoan ngoãn ăn cơm không, có ngược đãi con trai anh không! Cho nên, bây giờ, lập tức ăn cơm! Không để cho anh lo lắng!”

Duy Nhất buông anh ra, lưu luyến không rời, “Thật sao! Em ăn, anh đi đi, về đến nhà gọi điện thoại cho em!”

Anh cười cười, xoa tóc cô, “Được! Về tới nhà lập tức báo cáo cho em! Nào, hôn một chút!”

Duy Nhất ôm chặt cổ anh, chạm khẽ nhàn nhạt biến thành hôn theo tiêu chuẩn thật lâu, cuối cùng, Lãnh Ngan kéo cánh tay cô ra khỏi cổ, nói lời từ biệt với cô.

Xuống lầu, lúc xuống cầu thang, lại nhìn thấy Doãn Tiểu Trác cười đến cực kỳ khoa trương, trong miệng hát, “Con thỏ nhỏ ngoan ngoãn, mau mở cửa...”

Lãnh Ngan im lặng, cô nhóc này, một phát phá hoại hình tượng hào quang ba mươi mấy năm của anh! Nhưng mà, rất hạnh phúc...

Nở nụ cười thoải mái...

Một trận hỏa hoạn, khiến công việc của anh vốn bận rộn lại tăng nhiều thêm, chỉ mong tất cả có thể kết thúc trước hôn lễ...

Trong góc khác ở thành phố, còn có một người, cũng bởi vì trận hỏa hoạn này mà phiền muộn.

Nơi sa hoa trụy lạc, anh đổ từng ly chất lỏng đỏ như máu vào trong miệng, trong không khí toàn mùi rượu.

“Hàn! Đừng uống nữa! Uống rượu có tác dụng không?” Dịch Khắc chạy tới, đoạt lấy ly rượu trong tay anh.

Dịch Hàn cũng không cướp lại, dứt khoát cầm chai uống.

Dịch Khắc thở dài, “Ôi, tôi biết ngay, trong trò chơi trường này, cuối cùng cậu vẫn làm mình bị thương!”

“Có ý gì?” Dịch Hàn cảnh giác.

(1) Lời bài hát Con thỏ nhỏ ngoan ngoãn

小兔子乖乖把门儿开开

Thỏ con ngoan ngoãn mau mở cửa

快点儿开开我要进来

Mở cửa nhanh lên một chút mẹ muốn đi vào

不开不开我不开妈妈不回来谁来也不开

Không mở không mở, mẹ không trở lại ai cũng không mở

小兔子乖乖把门儿开开

Thỏ con ngoan ngoãn mau mở cửa

快点儿开开我要进来

Mở cửa nhanh lên một chút mẹ muốn đi vào

就开就开我就开妈妈回来了

Thì mở thì mở mẹ đã trở lại

我就把门开

Con lập tức mở cửa

Bài hát này được viết theo một câu chuyện cổ tích, ở Việt Nam có tên là truyện “Vâng lời mẹ”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 247: Thù hận của Dịch Hàn (2)

Thế giới này cái gì đã thương người nặng nhất? Tình cảm! Tình cảm chém người không thấy máu! Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, cuối cùng cậu cũng không qua được cửa ải là cô ấy!” Dịch Khắc cầm ly của Hàn, tự châm thêm rượu.

“Cậu đừng nói vậy!” Dịch Hàn cau mày, càng thêm thâm trầm.

Dịch Khắc cười lạnh, “Tôi nói vậy? Mới đầu mục đích của cậu là đến gần Nhiễm Duy Nhất, lợi dụng cô ta trả thù Lãnh Ngạn, cướp người yêu của anh ta giống như năm đó Lãnh Ngạn cướp người yêu của cậu, cũng lấy đầu mối có giá trị trên người Duy Nhất nhằm làm hỏng Lãnh Ngạn, nhưng đến cuối cùng thì sao? Chẳng những không tóm được Duy Nhất, lại còn khờ dại bất chấp tính mạng đi cứu cô ta! Không phải cậu đã cầm đầu ngã vào lưới tình thì là gì?”

“Chuyện cười!” Dịch Hàn xì mũi coi thường, “Tôi giống như người ngã vào lưới tình sao?”

“Không giống!” Dịch Khắc giễu cợt, “Mà xác định là đúng!”

“Đừng đoán lung tung!” Dịch Hàn phì cười, “Tôi chỉ không muốn huyết mạch cuối cùng của nhà họ Lãnh vùi thân trong biển lửa, tôi hoàn toàn vì đứa bé của Duy Nhất! Lại nói, thù oán với tôi chính là cậu ta, tôi muốn trả thù cũng là cậu ta, không liên quan đến người khác!”

“Nhà họ Lãnh?” Dịch Khắc nghiêng ngả nhớ kỹ từ này, “Không nhìn ra tình cảm của cậu với nhà họ Lãnh đủ sâu! Là ai ban đầu nói muốn đoạt lại tất cả những gì thuộc về mình, đoạt không lại thì hủy diệt? Bây giờ nhìn lại cậu không chỉ muốn giữ lại huyết mạch của nhà họ Lãnh, có phải vì không để cho huyết mạch trở thành mồ côi, cũng muốn bảo vệ cả cha mẹ của nó không?”

Dịch Hàn nắm chặt chai rượu thủy tinh trong tay, đốt ngón tay hơi trắng bệch, “Không thể nào! Tôi vĩnh viễn không tha thứ cho cậu ta! Tên tiểu nhân hèn hạ! Cướp người phụ nữ của tôi, cướp tài sản thuộc về tôi, làm cho tôi rơi vào chỗ chết, tai nạn xe cộ? Ngoài ý muốn? Tôi muốn cho cậu ta biết, cái gì gọi là ngoài ý muốn!”

Trước mắt anh hiện ra cảnh nhiều năm trước kia, sau khi say rượu anh lái xe như bay trên đường núi, đi tới vách đá, đập mạnh thắng xe, thắng xe lại không ăn...

Khoảnh khắc khi rơi xuống vách đá, anh nhớ mang máng, khi chạy về nhà xe anh vẫn còn tốt, đêm đó chỉ có Lãnh Ngạn đi vào gara để xe, mà Lãnh Ngạn không chỉ là cao thủ đua xe, còn là cao thủ thay lốp...

Cũng may, ông trời có mắt, anh lại có thể nạn lớn không chết, chỉ có điều, gian khổ trong chuyện này chỉ có anh có thể nhận thức!

Xe lăn trên vách đá xuống, rơi xuống tận đáy vực, mắt thấy sắp nổ, nhưng hai chân của anh bị mắc kẹt, thế nào cũng không ra được, quyết nhẫn tâm, anh dùng hết sức kéo, ra sức kéo...

Mới vừa lăn ra xa được mấy mét, sau lưng chính là tiếng nổ vang, anh quay đầu lại, nhìn thấy chân gãy của mình bắn ra ngoài, bay thấp trên mặt đất...

Đau, hận, vô tận...

Anh thề, anh nhất định phải trở về! Đòi lại tất cả!

“Lãnh Ngạn! Tao đối xử với mày không tệ, tại sao phải đối xử với tao như vậy?” Bóp một tiếng, chai rượu vỡ vụn, ngón tay bị mảnh vụn cắt, máu tươi chảy ròng ròng, “Lãnh Ngạn! Tao muốn mày nợ máu phải trả bằng máu!”

“Thật sao?” Dịch Khắc lạnh nhạt nhìn anh, nhấp một ngụm rượu, “Sau đó thì sao? Giúp cậu ta nuôi bà xã? Nuôi con mồ côi? Tôi nói, mối tình đầu của cậu thì làm thế nào? Cô ta và Duy Nhất, đến lúc đó cậu nuôi ai?”

“Không được nhắc tới người phụ nữ kia! Đồng bọn thông đồng với Lãnh Ngạn! Kết quả, cuối cùng không phải bị Lãnh Ngạn vứt bỏ! Tự làm tự chịu! Người phụ nữ như vậy, đã sớm không đáng để tôi nhớ nhưng! Nhớ, Lãnh Dực chết! Người phụ nữ trong lòng anh ta cũng chết!” Lòng Dịch Hàn đã sớm bị người phụ nữ này mà chết, yêu quá sâu, hận quá sâu, chỉ có điều, anh yêu cô em gái đơn thuần đã sớm rời xa.

“Đừng nói tôi, cậu thì sao? Cậu xử lý như thế nào?” Dịch Hàn nuốt một ngụm lớn, “Con của cậu, Mỹ Mỹ của cậu! Nói tất cả muốn cậu cẩn thận, sao lại có đứa bé!”

Dịch Khắc nhún vai, “Làm sao tôi biết? Tôi cho rằng Mỹ Mỹ vẫn uống thuốc, ai ngờ...”

“Thật sự quyết định mang cô ấy về Mỹ?”

Dịch Khắc lắc ly rượu, chất lỏng màu đỏ hiện ra ngày xảy ra vụ cháy, Mỹ Mỹ hoảng hốt chạy vào tìm anh, sắc mắt tái nhợt, trái tim trầm xuống, “Sẽ không! Gia tăng tốc độ, tháng này chúng ta sẽ làm chuyện nên làm, sau đó ly hôn, phá bỏ đứa bé, trở về nước Mỹ!”

Dịch Hàn khẽ gật đầu, “Vậy cậu phải kêu Mỹ Mỹ nắm chặt hành động một chút! Tôi cũng không muốn kéo dài! Nhiều nhất một tháng, kết thúc tất cả kế hoạch!”

“Cậu thì sao? Quay lại nước Mỹ sao?” Dịch Khắc nhìn anh.

Dịch Hàn rơi vào trầm tư, không nói...

Dịch Khắc cười khề, “Thôi, không đề cập nữa, có thời gian nhớ đến thăm tôi!”

Đêm, sâu lắng.

Lãnh Ngạn từ nhà họ Doãn ra cũng không trở về nhà, mà đi nhà cũ.

Sáng hôm nay Tân Nhiên đã đưa quán gia và Tĩnh Lam đi nông thôn, tin má Tăng chết còn chưa báo cho cha con bọn họ.

Hiện giờ nhà họ Lãnh là một tòa nhà bỏ không.

Xe chậm rãi chạy vào cổng sắt, tất cả đều vẫn như cũ.

Anh đã lớn lên ở đây, tình cảm với nơi này rất phức tạp, hận không cách nào nói ra, không đành lòng không cách nào nói rõ, giờ phút này đều dâng lên đầu.

Mỗi một chỗ đều có trí nhớ của anh, trong trí nhớ của anh có má Tăng quan tâm, cha nghiêm nghị, Lãnh Dục không thân thiện, bà bác kỳ thị, on cứu mạng của quán gia, thê lương lúc mẹ qua đời, còn nữa, lúc cha hấp hối cầm hận anh.

“Đều là mày đưa con bất hiếu! Nếu không phải mày giành vị hôn thê của anh mày, anh mày sao sẽ chết? Là mày hại chết anh mày đấy! Mày đừng mơ tưởng lấy được nửa phần tiền của nhà họ Lãnh! Ban đầu cũng không nên đón mày trở lại!”

Anh khiến cha rất thất vọng sao?

Có lẽ vậy, cha vốn gởi gắm anh rất nhiều hy vọng!

Mặc dù anh đã giải thích vô số lần chuyện này không liên quan đến anh, giải thích đến mệt mỏi, nhưng chỉ phí công, cuối cùng cha vẫn ôm hận mà chết.

Anh lưu luyến từng gian phòng, những khoảng ngắn âm áp kia lục tục tái diễn, Duy Nhất, Đình Nhi, má Tăng... Đều cùng một nhịp thở với nơi này, tuy nhiên đều rời anh mà đi.

Nhà họ Lãnh này, rốt cuộc là khu nhà cao cấp, hay là phần mộ?

Nơi này trình diễn bao nhiêu gió tanh mưa máu?

Lại còn diễn kịch bao nhiêu lần?

Không, anh không cho phép, Duy Nhất của anh, anh chỉ có Duy Nhất, quyết không thể để cho cô vứt bỏ anh đi nữa...

Im lặng, thu thập dấu vết từng chỗ, có lẽ, nên vĩnh biệt nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 248: Một chút bí mật (1)

Trong bóng tối, anh bung một ly rượu đỏ, khề lắc, chất lỏng trong ly rượu xoáy ra từng vòng cung xinh đẹp.

Chuông điện thoại vang, anh hồ hững nghe, “Là tôi, chuyện gì?”

“Lão đại, cuối cùng chúng tôi phát hiện động tĩnh của di Liên, cô ta lại dùng chi phiếu mới lấy tiền, không phải tên cô ta!”

“Ừ, nói tiếp!”

“Tôi nói chúng tôi nhìn chăm chăm vào tài khoản ngân hàng của cô ta không có gì khác thường, hóa ra người khác không chuyển tiền vào tài khoản của cô ta.”

“Mấy người bắt cô ta lại rồi?”

“Đúng, cô ta thừa nhận cô ta giết Only, còn nói...”

“Được, tôi biết rồi.” Anh nhìn chăm chăm vào chất lỏng trong ly, uống một ngụm, lạnh lùng đi ra.

Xe chạy cả đêm về nông thôn.

Anh mới mua một căn phòng lớn ở quê hương anh vì quả gia, anh dừng xe, cầm hũ tro cốt bấm chuông cửa.

“Ai vậy!” Trong khe hở cửa sắt lộ ra mặt Tỉnh Lam, vừa thấy Lãnh Ngan đến, cặp mắt kia lập tức hiện lên ánh sáng vui mừng.

“Ngan! Đã trễ vậy, sao anh lại đến đây?”

“Tro cốt của má Tăng, tôi đưa tới!” Ánh mắt Lãnh Ngan rơi lên hũ tro cốt trong tay.

Sắc mặt Tỉnh Lam hơi thay đổi, “Bà ấy chết? Chết thế nào?”

Về mặt Lãnh Ngan nghiêm túc, ánh mắt tối tăm, “Cảnh sát nói là tự sát, tôi không nhận được sự đồng ý của các người, đã tự tiện làm chủ hỏa táng rồi, các người không ngại chứ?”

Tỉnh Lam vội mở cửa, cho anh đi vào, ý cười đầy mặt, “Dĩ nhiên không ngại, mẹ em không phải mẹ anh sao? Ít nhất đã từng!”

“Thật sao? Lãnh Ngan không biến sắc, “Nhưng mà, tôi không hiểu tại sao bà muốn tự sát, không phải die enda anle equu ydonn nguyện ý đến nông thôn sao?”

“Cái này, em cũng không biết!” Cô lướt qua bờ vai anh, nhìn về phía sau, “Ngan, Duy Nhất đâu? Sao không tới?”

“À! Cô ấy mang thai, không tiện, tôi để cô ấy ở nhà nghỉ ngơi.” Lãnh Ngan để hũ tro cốt xuống, ngắm nhìn bốn phía, “Quần gia đâu?”

“À, cha em ngủ, có chuyện gì sao?” Tỉnh Lam chỉ lên trên lầu.

Lãnh Ngan rút tay vào trong túi quần, lắc đầu, “Không có việc gì, tùy tiện hỏi. Tỉnh Lam, tôi vẫn luôn biết ơn nhà cô, mặc dù sau chúng ta thành như vậy, nhưng quần gia có ơn cứu mạng với tôi, còn mẹ cô khi còn sống đối xử rất tốt với tôi, tôi cũng không quên, cho nên má Tăng đi con đường này, tôi cũng rất khổ sở.”

Cặp mắt Tỉnh Lam ướt át, khẽ tựa vào lồng ngực Lãnh Ngan, “Ngan, tha thứ cho em, thật ra thì cho tới bây giờ em vẫn không muốn tài sản của anh, là mẹ em, là mẹ của em đây. Ngan, anh có hận em không? Mặc dù anh không yêu em, nhưng trong lòng em vẫn như vậy với anh.”

Lãnh Ngan khẽ cứng lại, nhưng không lùi, vỗ vỗ bả vai cô ta, “Không biết tại sao má Tăng lại biến thành một người như vậy, chỉ có điều, người chết như đèn tắt, qua rồi cũng thôi, nói thế nào bà đã từng thương yêu tôi, lần này, thứ nhất, tôi mang hũ tro cốt của bà về, thứ hai, cũng vì bà mà cử hành một tang lễ nho nhỏ, cũng không uổng phí bà đã từng thương yêu tôi.”

“Ngan, đừng trách mẹ em được không?” Tỉnh Lam khóc tím mắt, “Bà cũng vì em, dù sao em cũng là con gái ruột của bà, lại có bệnh, bà sợ em mất đi anh về sau không có chỗ dựa vào, bà sợ sau trăm tuổi em không có ai chăm nom, cho nên mới nhất thời xúc động, thật ra thì sau bà lại rất hối hận...”

Lãnh Ngan nhắm chặt mắt lại, khẽ gật đầu: “Được rồi được rồi, tôi nói rồi, chuyện này đã qua, cũng không cần dieendaanleequydonn nhắc lại! Tôi nhớ được, chỉ có bà tốt! Nói thế nào, tôi đã từng là một nửa con trai của bà. Tôi sẽ ở chỗ này vài ngày, cho đến khi tang lễ má Tăng kết thúc, khuya lắm rồi, tìm gian phòng cho tôi nghỉ ngơi.”

“Được!” Tỉnh Lam lau khô nước mắt, trong mắt thoáng hiện ra vẻ vui sướng, mang theo anh lên lầu.

Vào gian phòng lầu hai, Lãnh Ngan tiện tay đóng cửa lại, để Tỉnh Lam ngoài cửa, tới bên cửa sổ, ngọn đèn dầu cô đơn ngoài cửa sổ, tạo thành đối lập rõ rệt với thành phố huy hoàng, bóng đêm như vậy, sẽ che giấu nhiều thứ hơn không? Anh trong yên tĩnh, làm người ta khó có thể nắm lấy...

Sau đó, “Cốc cốc cốc” tiếng gõ cửa vang lên, Tỉnh Lam bung một ly sữa tươi đi vào, “Ngan, anh thường không ngủ ngon, nghe nói sữa tươi có thể giúp cho giấc ngủ, cho nên, rót cho anh một ly, anh uống đi.”

“Được! Cô cứ để xuống, tôi sẽ uống, cảm ơn cô!” Thân thể cao lớn của Lãnh Ngan đứng trước cửa sổ, cũng không quay đầu.

Tỉnh Lam lùi dần ra cửa, liên tục dặn dò, “Nhớ nhất định phải uống!”

“Được!” Lãnh Ngan xoay người, bóng dáng Tỉnh Lam biến mất ngoài cửa, anh đi tới bên cạnh bàn, bung ly sữa tươi lên...

Mệt mỏi dần đánh tới, anh nằm trên giường, hai mắt nhắm nghiền, hiển nhiên đã tiến vào giấc mộng đẹp.

Cửa lặng lẽ mở ra một khe hẹp, ánh đèn hành lang hắt vào, cô gái mặc áo ngủ màu hồng lặng lẽ đi tới, ánh mắt rơi vào ly sữa tươi trống không, mỉm cười...

Nhẹ nhàng đến gần bên giường, cô nhắc chân lên, nằm bên cạnh anh, nghiêng người lẳng lẳng hô hấp hơi thở của anh, nước mắt lăn xuống.

Ngan, anh biết em chờ giờ phút này bao lâu không? Thật ra thì, em thật sự chỉ tưởng tượng là một cô gái bình thường có hạnh phúc thuộc về mình từng đêm, có thể nằm bên cạnh người mình yêu sâu đậm, sáng sớm đầu tiên tỉnh lại có thể nhìn thấy anh. Trong mắt của em, đây là mục tiêu cuộc sống hèn mọn cỡ nào, nhưng lại là tất cả của em, Ngan, tại sao anh không chịu cho em một cơ hội đây? Em yêu anh, em thật sự yêu anh! Chỉ vì anh, cái gì em cũng có thể làm, em yêu anh không hề ít hơn Duy Nhất! Tại sao anh không nguyện ý mắt nhìn thẳng em?

Nước mắt nhanh chóng ướt áo gối, cô chống cánh tay, mượn ánh trăng ngoài cửa sổ, cẩn thận vuốt ve mặt anh, lầm nhảm biến thành nhỏ giọng nỉ non. “Ngan, Ngan, em yêu anh, anh có biết không? Đòi em chỉ thích một mình anh, ngày trước như vậy, bây giờ là vậy, sau này cũng vậy! Ngan, không nên chê em, có được không?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 249: Một chút bí mật (2)

Khi ngón tay cô rơi lên môi mỏng kêu gọi của anh, lập tức dùng đầu ngón tay miêu tả viền môi anh.

Một giọt nước mắt rơi, cô chậm rãi lấy môi mình che kín lên, trong lòng lầm nhảm, Ngan, cho em một lần, làm tròn giấc mộng cuộc đời em, được không? Em là vợ anh, để cho em trở thành vợ anh danh xứng với thực...

Môi của cô rơi trên môi mỏng hơi lạnh của Lãnh Ngan, đồng thời, một tay dần trượt xuống phía dưới anh...

Khoảnh khắc khi tiếp xúc với cánh môi anh, đầu óc cô lập tức ong lên, máu toàn thân sôi trào, tay lập tức cảm bộ phận mẫn cảm nhất của anh...

Ngay sau đó, tay của cô bị giữ chặt, thân thể bị nhấc lên, Lãnh Ngan mặt âm trầm ngồi dậy.

“Ngan...” Cô ngã ngồi tên đất hoảng hốt gọi.

“Nếu cô hy vọng bản thân còn một chút tôn nghiêm trước mặt tôi, vậy mời đi ra đi!” Giọng nói Lãnh Ngan lại lạnh như băng lần nữa.

“Anh... Sữa tươi vừa rồi? Anh không uống?” Tĩnh Lam kinh ngạc nhìn cái ly không trên bàn.

Anh cười nhạt, “Sữa tươi? Chắc lúc này con mèo đen nhỏ nhà cô đang thờ to ngủ đây!”

Tĩnh Lam chạy đến bên cửa sổ xem xét, trên bề cửa sổ còn dính chút chất lỏng màu trắng ngà, uất ức lại một lần nữa thoáng hiện trên mặt, “Ngan! Tại sao? Giờ cái gì em cũng không cầu! Em chỉ muốn cùng anh một đêm, làm Lãnh phu nhân chân chính một đêm, cũng không được sao? Lần trước từ chối, là bởi vì anh lo lắng coi như bị em áp bức, không chịu ly hôn với anh, nhưng bây giờ chúng ta đã ly hôn, anh còn không tin em cái gì?”

“Tĩnh Lam, tôi có Duy Nhất rồi. Hơn nữa Duy Nhất còn có con của tôi, tôi không thể có lỗi với cô ấy, cô còn trẻ, tự trọng đi!” Lãnh Ngan xuống giường, mở rộng cửa, hạ lệnh đuổi khách.

Tĩnh Lam che miệng khóc, “Ngan, anh ghét bỏ em không thể sinh con, hay chê vứt bỏ em bị lưu manh hãm hiếp? Anh chê em bản sao? Cho em đáp án! Tại sao qua bao nhiêu năm anh vẫn không chạm vào em?”

Lãnh Ngan chán ghét mà day mi tâm, “Tĩnh Lam, giữa chúng ta đều đã qua! Xin cô không nên dây dưa nữa, cả đời này của tôi, chỉ yêu Duy Nhất! Tôi mệt chết đi, cần nghỉ ngơi! Cô đi ra ngoài đi!”

Tĩnh Lam xấu hổ và giận dữ không thôi, xông ra khỏi cửa phòng, đến cửa, lại không nỡ rời đi, phủ phục die enda anle equu ydonn bên cạnh cửa khẽ khóc nức nở, một lúc sau, bên trong truyền đến tiếng Lãnh Ngan nói chuyện.

Cô tập trung lắng nghe, hình như gọi điện thoại cho Duy Nhất.

“Alo, Duy Nhất hả, ngủ chưa?”

“Anh không ngủ được, nhớ em! Em có nhớ anh không? Con trai anh đâu? Hôm nay có ngoan không?”

“Ai nói, mặc dù con còn nhỏ, nhưng nhất định có cảm ứng, phải dưỡng thai đúng hạn đó! Anh không ở bên cạnh em, đừng có biếng nhác, anh muốn một cậu con trai có phẩm chất cao từ lâu rồi!”

“Nói mò gì vậy! Anh thề, anh chưa từng có quan hệ như vậy với Tĩnh Lam, cô ta cũng không thể sinh con! Đời này, anh chỉ chạm vào một mình em!”

“Tại sao! Anh nghĩ, bởi vì em đáng yêu, ăn đến ngọt, khá khá!”

“Tĩnh Lam? Sao anh biết trên người cô ta có mùi gì? Cô ta là kẻ điên, anh trốn còn không kịp! Không phải đã nói với em sao? Trước kia anh rất ít về

nhà!”

“Em hãy nghe anh nói, ở nhà một mình có sợ không? Có đóng kỹ cửa sổ không? Phải cẩn thận...”

...

Tĩnh Lam núp ngoài cửa cuối cùng nghe không rõ, thì ra... Bản thân mình trong lòng anh là như vậy! Bản thân mình khiến cho người ta cảm hận như vậy!

Cô che kín miệng chạy về phòng, khóc đến choáng váng, hận, càng lúc càng tăng vọt trong lòng.

Duy Nhất! Đứa nhỏ! Đây là hai danh từ cô hận nhất!

Tại sao anh nói chuyện với cô ta thì mềm mại như nước, mà với cô lại lạnh như băng?...

Ngày hôm sau, nghi thức truy điệu má Tăng dieendaaneequydom bắt đầu lúc sáng sớm, Lãnh Ngạn mặc bộ đồ đen xuất hiện ở nhà tang lễ, dùng tư thế chủ nhân đáp tạ khách viếng.

Những người ở nông thôn đều là bạn bè người quen với má Tăng, thậm chí còn có bà con, lời nói không ngừng hâm mộ má Tăng, luôn mồm khen, đòi này có thể gặp được chủ nhà như vậy, coi như thật có phúc!

Quần gia rung rung đi đến bên cạnh anh bái tạ, “Thiếu gia, cuộc đời hai miệng ăn chúng tôi đã tu được phúc, được thiếu gia yêu mến như vậy, cảm ơn!” Ông đi đứng bất tiện, quỳ xuống đã cố hết sức, Lãnh Ngạn vội vàng nâng ông dậy, “Quần gia, không cần phải khách khí, ơn cứu mạng của ông, cả đời tôi sẽ không quên, những lời này có thể nói là điềm xấu, nhưng là lời thật lòng, từ nay về sau khi ông trăm tuổi, tôi vẫn đối đãi với ông như vậy!”

Chỉ có Tĩnh Lam, ngơ ngác đứng bên cạnh, có lẽ bởi vì chuyện nhục nhã tối qua, không dám quá thân cận với Lãnh Ngạn.

Tang lễ ở nông thôn bình thường là ba ngày, cho nên đêm đó Lãnh Ngạn vẫn ngủ ở nông thôn, Tĩnh Lam không đến quấy nhiễu anh nữa...

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Xuân về hoa nở.

Trong bóng đêm biển vỗ nhẹ bờ biển, giống như sợ đánh thức mộng đẹp của đêm.

Tiếng sóng biển như tiếng hát dịu dàng, âm thanh truyền vào cửa sổ, đáp lại chính là rèm cửa nhảy múa bay bổng, cùng tiết tấu của gió, hài hòa yên bình.

Trong phòng ngủ, dưới chăn hơi nổi lên, rõ ràng cho thấy có người đang ngủ say, thỉnh thoảng phát ra tiếng mơ ngủ, “Ngạn, sao vẫn chưa trở lại...”

Rèm cửa lại nhẹ nhàng lay động, một tiếng than nhẹ, sâu kín cất giọng đáp, “Duy Nhất... Duy Nhất...”

Người trên giường không có động tĩnh.

Giọng nói quý mị liên tiếp không dứt, “Duy Nhất... Duy Nhất... Tĩnh! Con của mày không còn... Đứa nhỏ... Không còn... Ha ha ha...” Tiếng cười bén nhộn quanh quần trong bầu trời đêm...

Chăn mềm thoáng động, lập tức khôi phục bình tĩnh, chỉ truyền đến một tiếng gọi nũng nịu, “Ngạn..”

Gió ngoài cửa sổ thổi tới mãnh liệt, một cái bóng đột nhiên tiến đến cửa sổ, cười nhạt, không phải có người dặn dò phải đóng kỹ cửa sao? Vậy không trách tôi được, chính là cô sợ ý lo là!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 250: Một chút bí mật (3)

Bóng dáng lặng lẽ đi về phía bên giường, kéo chăn mềm lên, hai tay hơi run, lăm lăm: Thật xin lỗi, tôi cũng không muốn, là mấy người ép tôi! Tôi hận các người! Tôi hận!

Tay cầm chăn mềm đột nhiên xiết chặt, che kín đầu người trên giường, đột nhiên, đèn bật sáng.

“A -” Sau một tiếng thét chói tai, bóng dáng buông tay ra, dùng cánh tay che mắt, không dám lộ ra dưới ánh đèn.

Chăn vén lên, người nằm trên giường lại là... Tàn Nhiên!

“Tình tiểu thư, chào cô!” Tần Nhiên không biết hiện giờ nên xưng hô với Tình Lam như thế nào, đổi thành “Tình tiểu thư”.

“Tại sao lại là anh?” Bóng dáng này đúng là Tình Lam, đối mặt với Tần Nhiên, cô không thể nào tin nổi vào mắt mình. “Rõ ràng là tôi nghe thấy Duy Nhất đang nói chuyện!”

“Thật sao?” Tần Nhiên cười nhạt, “Vậy tôi lại để cho thiếu phu nhân nói một lần!”

Anh xòe bàn tay ra, trong lòng bàn tay là điện thoại di động của anh, đang kêu lên từng tiếng mềm mại, “Ngan! Ngan!”

“Âm mưu? Hóa ra là một âm mưu!” Cô bị kích động, buông cánh tay xuống, quay đầu lại, ánh mắt rét lạnh như băng của Lãnh Ngan gần như đông cứng cô.

“Anh... Không phải anh đang ở quê sao?” Tình Lam hoảng hốt lui ngược lại mấy bước.

Lãnh Ngan không trả lời câu hỏi của cô, chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ, “Sao hôm nay không chơi trò nữ quý? Nữ quý của cô đâu?”

“Anh... Có ý gì? Em nghe không hiểu!” Tình Lam bước từng bước nhỏ lui về sau, cảnh giác nhìn Lãnh Ngan chằm chằm.

“Hừ!” Lãnh Ngan hừ lạnh một tiếng, “Lấy vào đi!”

Hai vệ sỹ ngoài cửa đi vào, mang theo một người vải lớn, vảy trắng như tuyết, tóc dài bay múa, mặt cười dữ tợn, làm hết sức die nda nle equ ydo n giống thật, không tí mĩ phân biệt, không khác gì người thật.

“Có phải cái này không? Không tìm được? Phải không?” Lãnh Ngan nghiêng người dựa vào cửa.

Dáng vẻ Tình Lam hết sức trấn tĩnh, “Anh lấy cái đó ở đâu? Vì sao em muốn tìm nó?”

“Ở đâu? Ở trong góc tối phòng cô trước kia! Lúc cô về nông thôn đã quên cầm theo! Bất hạnh bị tôi tìm được!” Mắt Lãnh Ngan không chớp mà nhìn cô chằm chằm.

Cô thờ ơ cười cười, “Anh thích thì đưa cho anh đi, chuyện không nhiều lắm!”

Lãnh Ngan đi từng bước vào trong phòng, chậm chạp, trầm ổn, mang theo sát khí, “Thật sao? Tôi đọc một đoạn nhật ký của Duy Nhất cho cô nghe.”

Anh lấy một quyển tập, lật tới một tờ, bắt đầu đọc, “Ngày hôm qua thật sự là một ngày kinh khủng, tất cả đều vô cùng quỷ dị. Lúc đang bơi lội ở bể bơi, cảm giác có người nhìn tôi, ánh mắt cực kỳ không thân thiện, tôi rất sợ, nhanh chóng ra khỏi nước vội về nhà, nhưng mà, lại bị cảm. Tôi đầu óc hỗn loạn, gặp phải một chuyện càng không thể tưởng tượng nổi. Tôi nhìn thấy một nữ quý bay bay ở bên ngoài, mặc váy màu trắng, tóc rối bởi bay múa, còn cười với tôi, tôi bị sợ đến dùng chăn che kín đầu, nhưng mà, lúc tôi lật chăn ra, không thấy nữ quý. Tôi không tin quý, nhưng cảnh tượng hôm qua quá giống thật. Nghe nói lúc người ta yếu ớt có thể tạo ra chút ảo giác, có lẽ là ảo giác đi, nhưng không dám nói cho Lãnh Dục, không biết anh có châm biếm tôi không.”

Anh không đọc đoạn thoại phía sau, nhưng mà, khi anh nhìn thì trong lòng ngọt ngào giống như mật tiết ra. Bởi vì sợ, cho nên gọi điện thoại cho Lãnh Dục, tôi đột nhiên phát hiện mình rất thích nghe giọng anh, chỉ cần nghe giọng của anh, không cần phải nói lời nào, cho dù die enda nle equ ydonn chỉ là hô hấp trong đêm tối, cũng có thể khiến cho lòng tôi yên tĩnh lại, giống như thuyền nhỏ dưới ánh trăng, dừng ở cảng yên tĩnh, sóng gợn khẽ lay động, tôi nhẹ nhàng lay động, yên bình, ấm áp... Tôi nghĩ, tôi nhất định đã yêu anh, yêu người chồng xa lạ, chỉ có điều, anh sẽ yêu tôi sao?

Lãnh Ngan lại lần nữa nhanh chóng nhìn lướt qua đoạn văn này, dịu dàng trong mắt lóe lên.

Trong lúc vô tình phát hiện nhật ký của Duy Nhất, chính là việc anh lượm được bảo bối, không chỉ hiểu được quá trình tình cảm của Duy Nhất, còn tìm được đầu mối có giá trị, cho nên quyết định diễn một tuồng kịch...

Ánh mắt của anh lại một lần nữa trở lại lên mặt Tình Lam, Tình Lam nhìn thẳng anh, trong mắt có đau đớn rồi rầm, cười khổ một tiếng, khẽ gật đầu, “Em hiểu, tất cả là một màn kịch. Đưa tro cốt mẹ em, cử hành tang lễ cho mẹ em, chẳng qua chỉ là nguy trang, ngay cả anh ở trong phòng khách nhà em gọi điện thoại cho Duy Nhất cũng là giả, anh biết em đang ở ngoài cửa nghe lén, cố ý nói cho em nghe, kích thích em, để cho em tới đây tự chui đầu vào lưới, có đúng không? Anh giấu Duy Nhất đi, Duy Nhất vốn không ở đây! Anh chỉ muốn bắt em!”

“Tình Lam, em là một người rất thông minh! Có lúc anh rất bội phục em!” Tròng mắt đen của Lãnh Ngan không gợn sóng.

Tình Lam hừ lạnh, “Anh muốn nói cái gì đây? Có phải nói Lãnh nhị thiếu càng thông minh hơn? Em thông minh như vậy cũng không vượt qua được anh, đúng không? Lãnh Ngan! Anh thật nhân tâm! Em toàn tâm toàn ý yêu anh, anh lại đối xử với em như vậy?”

“Tôi hung ác? Tôi có lợi hại như cô sao?” Tức giận đột nhiên bùng phát trong tròng mắt Lãnh Ngan, “Hung ác đến không coi dieendaanleequydomn sinh mạng quan trọng, cô đều muốn đuổi cùng giết tận người bên cạnh tôi sao? Từ người lớn đến đứa bé, một người cũng không bỏ qua?”

Sắc mặt Tình Lam trắng bệch, “Anh có ý gì?”

Lãnh Ngan chậm rãi ngồi vào ghế lớn trước bàn đọc sách, lấy điện thoại di động ra, “Tôi cho cô nghe mấy đoạn ghi âm. Đoạn thứ nhất là di Liên, nghe

kỳ!”

“A – các người... Các người đừng đến tìm tôi, các người nói cho thiếu gia, tôi chỉ giết chết con chó kia thôi, nhưng Tình Lam thiếu phu nhân muốn tôi làm như vậy, Tình Lam thiếu phu nhân còn muốn tôi hạ thuốc phá thai trong thức ăn, nhưng mà, thiếu phu nhân Duy Nhất chỉ ăn cơm do thiếu gia làm, tôi hoàn toàn không có cơ hội bỏ thuốc, cho nên, tôi cũng chỉ giết chết một con chó, cầu xin các người bỏ qua cho tôi, van cầu các người!”

Ghi âm dừng lại, Tình Lam nhào tới bên chân Lãnh Ngạn, “Ngạn, em... Là quá yêu anh, em không muốn người phụ nữ khác sinh con cho anh, nhưng mà, không phải cuối cùng Duy Nhất hoàn hảo không có chuyện gì sao? Ngạn, anh là đại nhân không chấp tiểu nhân, Ngạn...”

Ánh mắt lạnh lùng của Lãnh Ngạn trầm xuống, “Còn có một đoạn là bác sỹ Lục, cô nghe.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thân Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 251: Một chút bí mật (4)

“Thiếu gia, rất kỳ lạ, tôi nhận được một món hàng, là bác sỹ Trần mới chết gửi cho tôi, ông ấy nói món hàng này được làm hai phần, một phần trên tay ông ấy chuẩn bị giao cho cậu, nếu như ông ấy còn sống tốt, không cần tôi nhiều chuyện, nếu như ông ấy chết, sẽ để tôi hoàn thành chuyện này thay ông ấy, giao món hàng này cho cậu.”

Lãnh Ngạn đóng điện thoại đi động lại, khóe môi khẽ cong lên lên cười lạnh, “Cô muốn biết là món hàng gì sao?”

Sắc mặt Tình Lam trắng bệch, “Sao em biết!” Hốt hoảng trong ánh mắt đã không cách nào che giấu.

Ngược lại Lãnh Ngạn cười đến như gió nhẹ nước chảy.

Tần Nhiên bên cạnh cả người run lên, theo như lệ thường, thiếu gia cười càng lạnh nhạt, hậu quả càng khủng bố hơn, xem ra món hàng này không thể so sánh với tầm thường...

Ngón tay Lãnh Ngạn nhẹ nhàng ấn một cái, ghi âm cuộc trò chuyện giữa anh và bác sỹ Lục lại tiếp tục phát ra, “Thiếu gia, cậu đã để cho tôi mở ra, tôi mở ra nhìn, món hàng này là về Tình Lam, là bản sao báo cáo kiểm tra trong mấy năm qua, còn có một phần nói rõ của bác sỹ Trần, thì ra... Bệnh tâm thần trước đây của Tình Lam... Là giả! Bệnh án và báo cáo kiểm tra tất cả đều là giả! Cô ta vốn không điên! Là bác sỹ Trần và bác sỹ trưởng bệnh viện tâm thần làm giả.”

Hai hàng chân mày của Lãnh Ngạn khẽ nhíu, khóe môi nở nụ cười bình tĩnh tự nhiên. “Tôi nói sao bác sỹ Trần vừa chết, bệnh của cô đã hoàn toàn tốt! Thì ra không ai làm giả giúp cô! Tình Lam, tôi bỗng phát hiện nửa đời trước mình cũng không uống công bụng bít...”

“Không phải... Em...” Ánh mắt Tình Lam dao động, không biết nên ứng phó ra sao.

Lãnh Ngạn lại vẫn là nụ cười ấy, ngay cả giọng nói cũng biến thành êm ái, “Em cái gì? Muốn cho tôi một lời giải thích die nda nle equ ydo n gì đó? Giả điên? Nếu như cô không tìm ra được lý do tốt hơn, vậy tôi giải thích thay cô đi! Tại sao muốn giả điên? Hai lý do, thứ nhất, tranh thủ được đồng tình của tôi, giả cho tôi? Tôi thật sự không ngờ, tôi với cô mà nói, có bao nhiêu sức hấp dẫn!”

Tình Lam vội cúi thấp đầu, những lời này của Lãnh Ngạn giống như cây cỏ cứu mạng để cho cô túm lấy, vội vàng nói, “Ngạn, là thật! Em làm bất kỳ cái gì, đều bởi vì em quá yêu anh! Ngạn, anh tha thứ cho em! Nhìn em khổ cực yêu anh vài chục năm, van cầu anh!”

Lãnh Ngạn rơi vào trầm tư, “Tha thứ? Khổ cực? Tình Lam, cô quả thật rất vất vả! Bản thân diễn trò, còn muốn tìm người giúp cô diễn trò! Tình Lam, cô biết món hàng của bác sỹ Trần khiến cho tôi nghĩ tới ai không?”

“Người nào?” Hiện giờ Tình Lam hoàn toàn rối rắm.

“Mấy tên lưu manh cường bức cô vài năm trước, còn có kẻ lang thang làm chứng!”

Tình Lam ngẩng trên đất, “Có ý gì?”

Lãnh Ngạn cười ra tiếng, “Còn muốn tôi nói rõ ra sao? Cũng được! Cô chưa thấy quan tài chưa rơi lệ! Tôi nhớ phản ứng bị cường bức năm đó của cô, thật sự rất giống bệnh thần kinh, chẳng lẽ vì giả bộ bị bệnh tâm thần mà cô lại cam tâm bị cường bức sao? Cũng may Lãnh Ngạn tôi tìm một người cũng không phải việc khó khăn gì! Kẻ lang thang? Tìm khắp thành thì như vậy! Đoạn ghi âm này, chắc hẳn cô rất thích nghe!”

“Nói như thế nào đây? Đối với những người qua hôm nay không có ngày mai như chúng tôi mà nói, tiền chính là tổ tông, năm đó cô gái kia cho tôi tiền, tôi giúp cô ta sửa chuyện xưa, nếu hôm nay die enda nle equ ydonn anh cho tôi nhiều tiền như thế, vậy tôi không thể làm gì khác hơn là bán cô ta! Thật ra thì, cường bức gì đó đều là không thể nào! Tôi còn cảm thấy kỳ quái gì đâu, nào có cô gái nào nguyện ý nói cho người mình bị cường bức! Cô ta muốn tôi nói như vậy thì nói thế! Lấy không tiền, ai lại không muốn chứ!”

Tĩnh Lam lặng yên ngồi trên đất, không nói một câu.

“Sao không nói chuyện? Không cãi chày cãi cối?” Lãnh Ngan nhìn thẳng cô.

Ngược lại cảm xúc của Tĩnh Lam tỉnh táo, “Em còn có gì để nói đây? Anh đã điều tra rõ ràng mọi chuyện như vậy, em còn có thể nói gì?”

“Ha ha! Tĩnh Lam, nếu như cô là đàn ông, nếu như có một sân khấu để cho cô thi triển quyền cước, tôi không hề nghi ngờ cô có thể ngồi ăn thiên hạ! Lãnh Ngan tôi tung hoành thương trường, lại bị cô một đường bố trí, một đường này còn bày ra thật hèn nhát! Rốt cuộc là tôi quá ngu xuẩn hay cô quá thông minh? A, tôi nghĩ vẫn là tôi quá ngu xuẩn!” Trên mặt anh hiện lên vẻ tự giễu.

Tĩnh Lam lại ngẩng mặt lên, nhìn thẳng vào mắt anh, trong mắt lộ ra vẻ buồn bã. “Không! Lãnh Ngan! Không phải anh ngốc! Cũng không phải em thông minh! Mà là cho tới bây giờ anh vẫn không để em vào trong mắt! Nếu như ánh mắt của anh chịu dừng lại vài phút trên người em! Nếu như anh có thể thoáng chú ý đến em, như vậy, em làm tất cả vốn dieendaanleequydom không lừa được anh bao lâu như vậy! Chính bởi vì anh cho tới bây giờ vẫn không để ý đến em, cho nên mới bỏ qua sơ hở trong việc làm hành động của em. Ngày trước, trong mắt anh chỉ có Đình Nhi, bây giờ, cũng chỉ có Duy Nhất, em, anh nguyện ý nhìn nhiều khi nào?”

Lãnh Ngan dùng ngón tay nặng nề day mấy cái giữa hai chân mày, chậm rãi nói ra, “Đình Nhi? Cô còn nhớ rõ Đình Nhi sao? Cô gái dịu dàng đến đáng thương? Như vậy, tôi có giải thích thứ hai về việc cô giả điên chính là: che giấu tội giết người của mình!”

“Giết người! Em không có!” Tĩnh Lam hoảng hốt nhảy lên.

“Cô có!” Lãnh Ngan quát to một tiếng, dọa cô ngồi xuống lại.

“Cô có!” Gân xanh trên trán Lãnh Ngan khẽ nổi lên, “Đình Nhi có bệnh tim bẩm sinh, hoàn toàn không chịu được hoảng sợ, điểm này cô ấy vô cùng rõ ràng, tôi từng có suy nghĩ như vậy, tại sao lần này cô ấy lại tìm một tiết mục kinh khủng đến xem, nhưng nghĩ tới có thể lúc cô ấy tìm tôi tiết mục thì bất cẩn gặp phải, nên không hoài nghi nữa, bởi vì tôi quá tin tưởng người một nhà các người! Đây, nói rõ tôi ngu xuẩn! Cho đến khi tôi xem nhật ký của Duy Nhất, cho đến khi tôi tìm được người vãi ở phòng của cô, tôi mới chợt hiểu!”

“Không phải như thế! Ngan!” Tĩnh Lam bỏ qua ôm lấy chân anh khóc thút thít, “Ngan, chuyện không phải như anh nghĩ! Em không định hù chết Đình Nhi! Em chỉ nghe nói phụ nữ có thai giết mình sẽ sinh non, em chỉ muốn hù dọa cô ấy mất đứa bé, bởi vì nếu cô ấy sinh đứa bé, sẽ không có cách nào để cho hai người tách ra! Em thật sự chỉ muốn hù dọa làm mất đứa bé, em không biết cô ấy bị bệnh tim, em thật sự không biết! Anh phải tin tưởng em!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 252: Cái chết mê hoặc của má Tăng

“Cút ngay! Người phụ nữ ác độc!” Lãnh Ngan tung một cước đập cô ra, “Trừ Đình Nhi, trên tay cô còn nhuộm máu bao nhiêu người? Người phụ nữ mà tội Tiều đưa vào nhà họ Lãnh? Bị điện giật chết? Bây giờ tôi không thể không hoài nghi! Dùng giả điên để dời đi tầm mắt của người khác? Cô rất thành công! Thật sự rất thành công! Cộng thêm má Tăng tìm đại sư coi bói, tôi gần như cho rằng hai người do tôi hại chết rồi! Hôm nay, mục tiêu của cô là Duy Nhất, đúng không? Đáng tiếc, để cô thất vọng rồi!”

“Không! Em không có! Đúng, em thật sự có lỗi với Đình Nhi, em giả điên! Bởi vì em yêu anh! Ngan! Nếu bây giờ anh đã biết cả, em cũng không còn mặt mũi nói chữ yêu trước mặt anh. Nhưng mà, em có nỗi khổ tâm, em thật sự có nỗi khổ tâm!” Tĩnh Lam dục cạy đáy lòng.

Hình như Lãnh Ngan hơi mệt mỏi, yên tĩnh ngồi trên ghế, day day huyệt thái dương, “Người đâu, giao cô ta cho cảnh sát, để cô ta nói nỗi khổ tâm cho cảnh sát, để cho cô ta nói với cảnh sát, nỗi khổ tâm riêng của cô ta chính là quá yêu tôi!”

“Vâng!” Vệ sỹ vẫn đứng ở cửa kéo Tĩnh Lam ra ngoài, dọc đường Tĩnh Lam vẫn luôn gào thét, “Ngan! Không cần đối xử với em như vậy! Ngan!...”

Tần Nhiên đứng bên cạnh Lãnh Ngan, không biết nên phán xét sự miễn cưỡng như thế nào, đối mặt với Lãnh Ngan mệt mỏi lúc này, cũng không biết nên nói gì.

Tối nay, anh nghe Lãnh Ngan sắp xếp, ở phòng ngủ giả bộ làm Duy Nhất, nhưng không biết cũng moi ra bí ẩn nhiều năm trước.

Ban đêm yên tĩnh, cuối cùng Lãnh Ngan mở miệng trước, “Tần Nhiên, buồn cười sao?”

Tần Nhân tức cười, ho nhẹ mấy tiếng, “Không, tôi không có ý này!”

Lãnh Ngan cười khổ, “Mà tôi có! Tôi cảm thấy tất cả buồn cười quá! Hoang đường, ngu xuẩn, hai từ này có thể khái quát nửa đời trước của tôi!”

“Không thể nói như thế, Tĩnh Lam có câu nói rất đúng, cho tới bây giờ cậu chưa bao giờ để ý đến cô ta, thậm chí một năm cũng gặp cô ta không được

nấy lần, làm sao biết cô ta đang làm gì? Hơn nữa vòng luẩn quẩn chơi đùa với cô ta quá rộng, tất cả đều không chệ vào đâu được. Thật ra thì cậu có thể phát hiện vào lúc này, tôi đã rất bội phục rồi, làm sao cậu lại hoài nghi lên người Tình Lam?” Tần Nhiên cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi với kế hoạch của Tình Lam, chính là một kế hoạch không chệ vào đâu được. Bác sỹ Trần, má Tăng, bác sỹ bệnh viện tâm thần, thầy tướng số, kẻ lang thang đầu đường, từng vòng đan lấy từng vòng, rất khó làm cho người ta hoài nghi.

Lãnh Ngan trầm ngâm, “Tôi thấy hơi kỳ quặc với cái chết của Only, vệ sỹ của Lôi Đình Ân bảo vệ xuân về hoa nở đến gió thổi cũng không lọt, trừ người nhà ra, ai có thể giết chết Only? Mục đích giết chết Only là gì? Một con chó mà thôi. Vấn đề này tôi vẫn không hiểu, Only và Tình Lam có thù oán gì? Hôm nay nghe Tình Lam nói thế tôi đã hiểu, thì ra hoảng sợ có thể sinh non, cô ta muốn Duy Nhất làm mất đứa bé, thuốc phá thai không có chỗ xuống tay, nên dùng chiêu này, lại nói, Duy Nhất từng có một lần sinh non, hoảng sợ thật sự có thể làm mất đứa bé.”

“Như vậy khiến cho cậu từng bước tìm được chứng cứ? Vậy cậu cũng quá lợi hại?” Tần Nhiên tặc lưỡi.

Lãnh Ngan cười khò lắc đầu, “Không! Chân chính cảnh tình tôi là cái chết của má Tăng.”

“Không phải má Tăng tự sát sao? Chẳng lẽ có kỳ quái?” Tần Nhiên không hiểu.

Lãnh Ngan gật đầu, “Là tự sát không sai, vấn đề là tại sao bà muốn tự sát? Trong thế giới tình cảm của tôi, hoặc trực giác nói cho tôi biết, má Tăng thật lòng thương tôi, mặc dù chuyện ly hôn với Tình Lam huyền não rất không vui vẻ, nhưng mà từ trong ánh mắt của bà ấy, về muốn nói lại thôi của bà ấy, tôi vẫn có thể nhìn thấy hiện từ lúc trước, tôi có thể kết luận, bà ấy thật lòng rất tốt với tôi.”

“Cái này có liên quan gì đến việc bà ấy tự sát sao?” Tần Nhiên bị anh càng nói càng hồ đồ.

“Có! Vòng tay đeo trên tay bà ấy là đồ tôi từ Nhật Bản trở lại đưa cho bà, bà ấy vẫn rất trân trọng, thậm chí không nỡ mang, bà ấy nói phải chờ lúc bà lên thiên đường mới mang, như vậy lần này bà ấy chuẩn bị xong để lên thiên đường. Một người chọn tự sát, hoặc thẹn với xã hội, hoặc bị đả kích rất lớn, mà má Tăng tự sát vì cái gì? Tại sao lại chọn bờ biển gần nhà tôi? Tôi thật sự suy nghĩ rất lâu, nếu trước khi chết bà ấy đeo vòng tay của tôi, như vậy chứng minh bà còn thương tôi, nhưng thái độ sau đó của bà thật sự khiến tôi thất vọng, nhưng liên hệ với lúc bà ấy còn sống, hơn nữa nghĩ đến ánh mắt như có nỗi khổ khó nói, tôi bỗng nhiên nghĩ đến, có phải má Tăng dùng cái chết để nói cho tôi biết gì đó!”

“Sau đó thì sao?” Tần Nhiên nghe trợn mắt, giống như đang nghe chuyện trinh thám phá án, tới giờ anh vẫn không biết thiếu gia có thiên phú điều tra phá án!

“Tôi nhớ chuyện họ đưa tôi giỏ trái cây, nếu quả thật có lời muốn nói với tôi, như vậy giỏ trái cây kia với Tình Lam là dùng nhân hại Duy Nhất sinh non, nhưng với má Tăng là truyền lại tin tức. Tôi về nhà lật ngược giỏ trái cây lên, quả nhiên tìm được một tờ giấy ở giữa hai lớp đáy.”

“Nội dung trên tờ giấy chính là âm mưu của Tình Lam?” Tần Nhiên hoàn toàn bị nhập vào màn kịch.

“Không có, trên đó không viết rõ, dù sao Tình Lam là người nhà của bà, nếu thay cô ta che giấu cả đời, cũng sẽ không nói ra vào lúc này, phía trên chỉ viết, thiếu gia, xin lỗi, sau đó còn nói tôi phải cẩn thận, cẩn thận bảo vệ Duy Nhất, có người muốn hại cô ấy.”

Tần Nhiên gật đầu nói, “Chuyện kế tiếp tôi biết rõ rồi, bác sỹ Lục gọi điện thoại cho cậu, phát hiện tung tích di Liên, đây cũng là ông trời giúp cậu, lộ ra một chút xú dầu vết, chân tướng sự tình cũng dần nổi lên mặt nước, còn trả lời một câu cô, không phải không báo, thời điểm chưa đến. Làm nhiều việc ác cuối cùng không chạy khỏi lưới trời tuy thưa.”

Lãnh Ngan khẽ nhắm mắt lại, một vòng đen đậm dưới hốc mắt, “Tần Nhiên, tôi và cậu đều đã gặp trần gian muôn màu, nhưng chuyện như vậy đúng là lần đầu tiên nhìn thấy, coi như tôi mở rộng tầm mắt.”

Tần Nhiên không trả lời, điện thoại của Lãnh Ngan lại vang lên dồn dập, anh lười biếng nghe, “Sao vậy?”

Vệ sỹ ở đầu bên kia cẩn thận trả lời, “Tổng giám đốc, người phụ nữ vừa rồi chạy!”

Lãnh Ngan khẽ chau mày, “Đồ vô dụng!”

“Tổng giám đốc, chúng tôi hoàn toàn không ngờ người phụ nữ kia liều mạng như vậy, lại dám nhảy xe.”

“Đuổi theo chưa?” Lãnh Ngan chỉ lạnh lùng hỏi một câu.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 253: Nhớ

“Có, nhưng mà... Đuổi tới bờ biển... Cô ta nhảy xuống biển rồi... Chúng tôi lập tức nhảy xuống biển tìm, nhưng không tìm được...” Giọng đáp lời của vệ sỹ đã nhỏ như không thể nhỏ hơn, thoáng đưa điện thoại ra xa khỏi lỗ tai, chuẩn bị nhận pháo nổ của tổng giám đốc.

Ai ngờ Lãnh Ngạn không trách cứ bọn họ, chỉ nói, “Tiếp tục tìm, ngoài ra thông báo nhóm người ở nông thôn, canh chừng nghiêm mật.”

“Đạ, tổng giám đốc!” Vệ sỹ như nhận được đặc xá, vội vàng cúp điện thoại, chỉ sợ nếu trì hoãn thêm, tổng giám đốc sẽ giận dữ.

Tần Nhiên ở bên cạnh lo âu nhìn anh, “Tình Lam chạy?”

“Ừm!” Lãnh Ngạn không giải thích nhiều, chỉ xoay xoay điện thoại trong tay, trông mắt đen như mực trầm tĩnh như đêm.

“VẬY...” Tần Nhiên hơi chần chừ.

Lãnh Ngạn xua xua tay, ngăn cản Tần Nhiên tiếp tục nói, “Chạy thì chạy đi! Thật ra cô ta cũng là người đáng thương!”

“Hạng người như thế cậu còn có thể thương cô ta?” Tần Nhiên cau mày, “Sao cậu càng ngày càng nhân từ nương tay? Có lẽ tiện tay với phụ nữ đi, với tôi...” Anh đột nhiên dừng lại, hay là không cần lao lực nữa, miễn cho lại bị cậu ấy phải ra bay loạn khắp nơi.

“Cô ta là con gái má Tăng nhận nuôi, má Tăng đối xử với tôi còn tốt hơn với cô ta, cô ta... Khụ!” Lãnh Ngạn die nda nle equ ydo n nói tới đây rồi dừng lại, đột nhiên đứng dậy đi ra ngoài.

“Cậu đi đâu? Giờ cũng sắp mười hai giờ rồi, cậu còn chưa ngủ?” Tần Nhiên hỏi theo bóng lưng anh.

“Chẳng lẽ cậu định ngủ chung với tôi?” Lãnh Ngạn quay đầu lại cười một tiếng, dưới ánh đèn trông mắt đen càng lộ ra trong trẻo.

Khóe môi Tần Nhiên co rúm, “Cậu là người có giá trị cao như vậy, tôi không trả nổi phí qua đêm!”

Lãnh Ngạn cười cười, “Vậy tôi đi tìm người trả được đây!”

Xoay người, xuống lầu, xua tay với vệ sỹ ở dưới lầu, “Không cần đi theo tôi, đều nghỉ ngơi đi!”

Xe chậm rãi chạy lên đường cái, ánh trăng như con thoi, phủ lên vạn vật trong đêm một tầng sáng bạc, ánh trăng mùa đông hơi lạnh, nhưng mà, vừa nghĩ tới người kia, không khí quanh mình trở nên ấm áp, trong lòng cũng chiếu xuống ánh trăng sáng.

Nụ cười lan ra, ba ngày ba đêm! Anh đã ba ngày ba đêm không thấy cô! Mỗi một phút mỗi một giây trong lòng đều là nhớ nhung, cho tới bây giờ chưa từng nhớ một người phụ nữ nào như vậy, bao gồm cả Đình Nhi, người phụ nữ này đã thâm nhập vào tính mạng của anh, thâm vào máu anh, là tất cả của anh, là duy nhất của anh...

“Duy Nhất, anh tới thăm em!” Trong lòng yên lặng nói thầm, xe đã chạy tới nhà họ Doãn, không biết ba ngày nay cô nhóc này tiếp xúc với ông cụ Doãn nhất định buồn bực tới cực điểm rồi, mặc dù đã từng gọi điện thoại hỏi cô, nhưng mà, bởi vì có rất nhiều chuyện phải làm, luôn vội vàng cúp máy.

Nhà họ Doãn đều đã ngủ, khoảng không gian cả sân đen kịt, lại có vệ sỹ 24h, xem ra Tiêu không phụ sự ủy thác quan trọng của anh.

Anh là khách quen ở đây, vệ sỹ hỏi thăm một tiếng, rồi cho anh đi vào.

Anh quen cửa quen nẻo, đi thẳng lên lầu, vặn khóa cửa phòng Duy Nhất.

Tối nay ánh trăng thật đẹp. Mặc dù mùa đông lạnh lạnh, nhưng màu sắc sáng trong thuần túy, mông lung die enda anle equu ydonn mà đậm bạc, chiếu lên gương mặt tron bóng của Duy Nhất, càng nổi bật thêm làn da của cô.

Trong đêm tối, anh cười khê, cởi quần áo rồi lên giường, nằm nghiêng bên cạnh cô, đưa tay ôm cô vào lòng.

Ngay lập tức, hương thơm xông vào mũi, ấm áp vây lượn, mí mắt lập tức trầm trọng.

Vừa nhẹ nhàng chạm vào môi cô, cảm giác mềm mại lan tràn toàn thân, khép mí mắt lại mỉm cười, chỉ muốn, cứ dán sát cô như vậy, cho đến cùng trời cuối đất.

“Đàn ông thú vị từ đâu tới?” Thân thể dịu dàng mềm mại trong ngực đột nhiên phát ra âm thanh.

Anh mở mắt ra, túm lấy mũi cô cười cười, “Thì ra không ngủ! Em còn muốn có người đàn ông khác tới ôm em? Không sợ đánh sao?”

Duy Nhất đảo tròn mắt, “Em có đàn ông sao? Em sắp quên dáng vẻ của người ta rồi!”

“Mới ba ngày đã quên! Vậy tối nay để em nhớ lại cho kỹ!” Anh cười đều luôn tay vào trong áo ngủ của cô, tay mang theo gió đến lạnh lẽo dao động trên da thịt ấm áp của cô.

“Đừng làm rộn! Thật nhột!” Cô lắc mông cười duyên.

“Nhột chỗ nào?” Anh gần sát bên tai cô, không có ý tốt dè mông cô lại, để cho cô dán chặt mình hơn, nhẹ nhàng mà sát.

Hơi thở nóng rực của anh phun lên vành tai cô, trên da nhanh chóng tràn ra tê dại từng cơn, cô nghe nhịp tim mình dieendaaanleequuydonn rồi loạn và hô hấp dần thô gấp.

Người đàn ông này, chỉ cần thoáng đến gần cô, là có thể kích thích sự hưng phấn của cô, hình như vĩnh viễn là một loại hấp dẫn với cô.

Nhưng mà, lý trí mách bảo cô, không thể!

“Không được! Bác sỹ nói, ba tháng đầu phải cẩn thận, em có tiền sử sinh non, phải phòng ngừa vạn nhất! Mỗi lần anh đều thô lỗ như vậy...” Duy Nhất nằm trong ngực anh bấu mỗi câu khấn nhẹ nhàng.

Tiếng cười của anh vang vọng trong cổ, “Không phải em yêu thích đáng về thô lỗ của anh sao? Hình như mỗi lần em đều rất hưởng thụ!”

“Không cho nói tiếp!” Tay xinh đẹp ăm áp của cô che miệng anh, mặc dù chỉ mượn ánh trăng nhân nhật, cũng có thể thấy màu da chỗ hai má cô, hình như ửng đỏ?

Môi của anh lướt qua lòng bàn tay thơm của cô, thỉnh thoảng đầu lưỡi liếm qua, kích thích cô tự dưng run rẩy, vội vàng buông tay, “Không được liếm loạn! Giống như chó con!”

Anh chui vào trong cổ cô, tham lam hít mùi thơm cơ thể cô, ôm cô chặt hơn, “Rất nhớ mùi của em, rất muốn ăn em một miếng! Nhưng... Em nói đúng, bé cưng quan trọng nhất!”

Một tay Duy Nhất nắm lỗ tai anh, “Vậy mới đúng! Ngoan ngoan nhìn một chút.”

Anh hít mạnh một hơi, hình như hút toàn bộ mùi thơm khắp người cô, mới cực kỳ không muốn rời khỏi cổ cô, dán lấy cô, hỏi, “Bảo bối, nhớ anh không?”

“Em nghĩ lại xem! Em muốn đan áo len cho bé cưng, dưỡng thai đúng hạn cho con, xem sổ tay mẹ cực cưng, còn phải nghĩ tên cho con...” Duy Nhất xòe tay bắt đầu đếm

Mặt Lãnh Ngạn dần trầm xuống, “Đó chính là không có thời gian nhớ anh?”

“Thời gian? Em lại nghĩ một chút...” Cô thoáng nghiêng đầu.

Sắc mặt Lãnh Ngạn đã là đạo đầu của bão táp...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thân Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 254: Tạm xa nhau

“Sau đó thì sao, cả đêm không ngủ được, có một tiểu nhân cứ nhảy tới nhảy lui trong đầu, người đó thật đáng ghét! Rất muốn đuổi người đó đi, để có thể yên tâm ngủ!” Duy Nhất dí dõm chu môi lên.

“Vậy em ép người đó rời đi!” Hốc mắt Lãnh Ngạn khề chưa xót, cô nhóc này, chẳng phải cũng ba ngày ba đêm không ngủ như anh?

“Em không nổi!”

Dưới ánh trăng, đường cong kiên nghị của anh trở nên hiền hòa mông lung, đôi tròng mắt sâu, đen như mực như đêm, ánh trăng rơi xuống, từng vầng sáng lưu chuyển, như mộng, như ảo.

Cô chịu hết nổi dùng ngón tay sờ sờ nhẹ lên môi mọng của anh, dọc theo môi anh nhẹ nhàng phác thảo, “Ngạn, mới ba ngày, cảm giác giống như đã qua vô số xuân thu, thời cổ, người ta nói một ngày không gặp giống như cách ba năm, em cho là giả, cuối cùng coi như nếm được rồi! Em không muốn ép tên tiểu nhân này rời đi, em nguyện ý vì người ta mà ăn ngủ không yên, cho dù sao này còn có bao nhiêu khó khăn khổ sở, em đều có thể chịu đựng, chỉ cần người đó vĩnh viễn ở trong lòng em!”

Hốc mắt Lãnh Ngạn nóng lên, thật sự khó có thể kiềm chế bản thân, ngậm chặt môi cô, giao phó nhớ nhung và nhiệt tình die enda anle equu ydomn dòi núi lấp biển vào trong nụ hôn sâu này, hận không thể hòa tan trong môi mềm của cô, tới thiên trường địa cửu *.

(*) thiên trường địa cửu: tồn tại muôn đời, lâu dài như trời đất.

“Bảo bối, chúng ta sẽ không có khổ sở, chỉ có ngọt ngào, chỉ có ngọt ngào...” Anh lưu luyến bên môi cô, giọng nói ngọt ngào làm cho người ta say giống như đang an ủi cô, cũng như đang thề với mình.

“Ngan... Ngan... Em thích anh hôn em... Mỗi lần đều bị anh hôn mơ mơ màng màng... Em muốn ngủ... Ừ...” Sau mấy tiếng rên nũng nịu, người trong ngực lặng yên không tiếng động.

Lãnh Ngan cúi đầu nhìn kỹ, quả thật đã ngủ thiếp đi, anh ghen hờn nhìn trần trối, đây rốt cuộc là khen anh hay chê bai anh? Nụ hôn của anh lại có thể khiến cho cô ngủ? Im lặng, cười khẽ.

Ba buổi tối ngủ không ngon, cô đúng là mệt mỏi!

Anh, cảm giác không phải giống vậy?

Ôm lấy cô lần nữa, dán lên khuôn mặt nhỏ nhắn trơn mềm của cô, anh cũng ngủ thật say, bên môi mãi nở nụ cười, cô cho anh ôm ấp, là thứ trọn đời anh quyến luyến.

Mệt chết đi, thật sự mệt chết đi!

Lãnh Ngan lập tức rơi vào ngủ say trước nay chưa từng có.

Có lẽ vì quá mệt mỏi ba buổi tối ngủ không đủ, hoàn toàn đắm chìm, giấc ngủ yên ổn, để cho anh và cô đều không biết ngày giờ, cho đến khi tiếng gõ cửa dồn dập vang lên, Lãnh Ngan mới mở mắt ra, chỉ cảm thấy ánh mặt trời chói mắt, nhìn đồng hồ, thế mà lại sắp đến trưa.

“Ai vậy? Vào đi!” Anh không chút kiêng kỵ ôm Duy Nhất tiếp tục lưu luyến ôm ấp trong chăn.

Cửa “Cạch” một tiếng mở rộng ra, giọng khoa trương của Doãn Tiêu Trác đang gầm thét, “Tôi nói sao lại có giọng nam nói! Thì ra là con mèo ăn vụng!”

“Cút!” Lãnh Ngan cầm gối đầu ném qua, vẫn nhắm hai mắt, chen chúc trên một gối đầu với Duy Nhất.

“Này, lão đại! Không, không đúng! Giờ tôi là lão đại!” Doãn Tiêu Trác khoanh tay đứng trước giường, “Tôi nói tiểu tam này, cậu không hiểu rõ tình huống sao? Đây là nhà tôi, muốn cút cũng dieendaaanleequydonn phải là cậu cút! Cậu thật quá đáng? Thừa dịp ban đêm chưa được bất kỳ ai đồng ý, tự tiện vào nhà tôi, của em gái tôi, cậu còn để nhà họ Doãn tôi vào mắt sao?”

“Tiểu tam?” Cặp mắt mờ mịt của Lãnh Ngan trong lúc này còn chưa kịp phản ứng sao anh lại biến thành tiểu tam, sau khi tỉnh hồn lại, thuận tay cầm thứ gì đó đập tới, “Tôi cho ba giấy đồng hồ, lập tức biến mất trước mặt tôi, nếu không tôi sẽ đánh cậu thành ma-cà-bông!”

Doãn Tiêu Trác theo thói quen thuận tay đón lấy vật không rõ, trên tay chỉ cảm thấy trơn mượt không cảm nổi. Đến khi rút cuộc nhìn rõ ràng là ống bút bằng ngọc cổ hôm qua anh mới tốn hơn trăm vạn mua về thì quá sợ hãi, chỉ vì Duy Nhất nói thích, mới bày ở phòng cô, không ngờ nhanh như vậy nó đã muốn đi theo chủ cũ của nó rồi!

Mặc dù tay chân luống cuống một trận, ống đựng bút cuối cùng vẫn rơi trên mặt đất, âm thanh tan vỡ đã đánh thức được Duy Nhất, cô dụi mắt, “Chuyện gì vậy?”

“Không có chuyện gì, ngủ tiếp! Là con chó nhỏ làm vỡ kính!” Anh dùng chăn che kín Duy Nhất, rất có tư thế ngủ tiếp 24 giờ.

Doãn Tiêu Trác nhìn chằm chằm mảnh nhỏ trên đất, không nói gì, “Này, cậu, tôi tình nguyện để cậu đánh tôi thành ma-cà-bông, cậu đền cho tôi!”

“Một, hai...” Lãnh Ngan bắt đầu khế đếm trên giường, “Ba!” Đếm xong, anh quay đầu lại, trong phòng die endaaanleequydonn đã không còn bóng người, cửa cũng đóng chặt!

Trên mặt anh hiện lên nụ cười thắng lợi, nằm xuống lần nữa, nhưng cuối cùng vẫn ngủ không được. Tay úp lên bụng Duy Nhất, nhẹ nhàng vuốt ve, sinh mạng nhỏ trong đó hoàn toàn thuộc về anh, cùng chung dòng máu với anh, không khỏi cảm thấy sinh mạng thật sự là chuyện kỳ diệu!

Khi còn bé làm đề toán, luôn tự cho là thông minh hơn bạn cùng học cảm mấy vấn đề $1 + 1$ bằng mấy tới kiểm tra năng lực của mọi người. Nói bằng mấy đều có, nhưng mà, chính anh không hiểu, tại sao có bạn học lại nói $1 + 1 = 3$, chẳng lẽ trên thế giới xuất hiện kỳ tích sao? Thì ra kỳ tích này chính là yêu!

Hai người yêu nhau ở cùng nhau, sẽ có thể sáng lập kỳ tích, tiếp tục truyền tình yêu xuống tiếp.

Duy Nhất dần tỉnh lại dưới sự vuốt ve của anh, khoe mắt đuôi mày, nhuộm lên thẹn thùng xuân sắc, đồ ửng hạnh phúc dâng trào, cô nép vào lòng anh, “Ngan, ngày hôm qua là thời gian kiểm tra, Tiêu không cho phép em ra ngoài, mời bác sỹ khoa phụ sản tới nhà, bác sỹ nói phát triển rất tốt, em còn nghe được tim đập của con rồi! Thích thích, rất rõ ràng!”

“Thật sao? Anh lại bỏ lỡ rồi! Thật tiếc nuối!” Anh cảm thấy dường như sinh mạng trong lòng bàn tay tươi sáng.

“Ngốc thật! Không phải về sau có thể nghe sao? Ngan, anh nói tên con là gì thì hay?” Duy Nhất túm lấy mặt anh hỏi.

Lãnh Ngan giả bộ như khổ sở suy nghĩ, “Anh nhớ được có người nói muốn lấy tên là Lãnh Tâm Lãnh Phế đấy!”

“Hả? Sao anh biết! Anh giỏi lắm! Xấu xa! Dám giấu đồ của em đi!” Duy Nhất đầm nhe lên ngực anh.

Lãnh Ngan cầm tay cô cười khẽ, sau đó thâm tình hôn mu bàn tay cô, “Mỗi một bút vẽ nguyệt ngọc của em đều là bảo bối của anh, em nói sao anh lại không cất kỹ đây?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 255: Ác cảm

“Lời ngon tiếng ngọt!” Duy Nhất hơi cúi, đột nhiên đổi sắc mặt vui mừng, “Ngan, em nghĩ đến tên cho con! Nếu con trai gọi Lãnh Hoa Ngôn, con gái gọi Lãnh Xảo Ngữ! Như thế nào? Cũng lời ngon tiếng ngọt giống anh, trưởng thành khiến người vui về!”

Lãnh Ngan giật mình không ít, “Em làm mẹ kiểu gì, lấy tên đúng là không giống bình thường, bội phục bội phục!”

“Không tốt sao? Vậy anh đặt?” Duy Nhất thấy đề nghị của mình bị bãi bỏ, mắt hững hờ ném cầu lại cho anh, bỗng quang sáng hiện ra, “Nếu không gọi Lãnh Ngôn Lãnh Ngữ?”

“Anh thấy em nói điên cuồng!” Lãnh Ngan búng nhẹ lên trán cô.

Duy Nhất che trán, hết sức uất ức, “Này! Sao lại gõ em, vốn không thông minh, gõ sẽ ngốc! Hơn nữa chính họ anh không tốt! Bách gia tính * nhiều như vậy, cố tình chọn một Lãnh, cho dù đặt tên thế nào cũng không dễ nghe!”

(*) bách gia tính: họ của trăm nhà. Là một văn bản ghi lại các họ phổ biến của người Trung Quốc. Văn bản này được soạn vào đầu thời Bắc Tống. Ban đầu danh sách có 411 họ, sau đó tăng lên 504 họ, gồm 444 họ đơn và 60 họ kép. Hiện nay có khoảng 800 họ phát sinh từ văn bản gốc này. (Nguồn: Wikipedia)

Lãnh Ngan mỉm cười nhìn cô, như có điều suy nghĩ, “Ồ! Hóa ra là anh chọn...”

Duy Nhất cười hi hi, ôm chặt cổ anh, “Ngan, chúng ta đừng nói chuyện này! Nếu chuyện đặt tên anh không tin em, vậy thì em trình trọng giao nhiệm vụ này cho anh!”

“Sau đó thì sao?” Lãnh Ngan cười đợi cô nói đoạn sau, lời nói tiếp theo của cô nhóc này tuyệt đối không phải là lời gì tốt!

“Sau đó? Hôm nay anh theo em đi ra ngoài chơi một chút, được không? Em sắp buồn chết!” Duy Nhất ngẩng mặt nhỏ nhắn lên làm nũng.

Anh thuận thế chạm khế lên mặt cô, “Hôm nay à? Không được! Công ty anh còn rất nhiều chuyện phải làm!”

“Hả? Anh còn muốn đi? Có phải die nda nle equ ydo n định ba ngày mới đến thăm em không? Còn nói mỗi ngày sẽ đến thăm em, nói láo!” Duy Nhất không vui xoay người lại.

“Không phải! Có lúc gặp phải chuyện tạm thời, thật sự không thể tới!” Lãnh Ngan ôm chặt thân thể cô giải thích, thấy cô vẫn không để ý, đi đến gần cô thọc lét, “Bảo bối, bảo bối! Anh biết rõ, bảo bối nhà chúng ta hiểu chuyện nhất, nhất định sẽ ủng hộ công việc của anh, đúng không?”

Duy Nhất ngứa ngáy không chịu nổi, khom lưng trong lòng anh, “Đừng làm rộn! Em ủng hộ, ủng hộ còn không được sao?” Đợi Lãnh Ngan dừng lại, cô mới oán trách, “Tại sao anh có thể đi công ty? Tại sao không cho phép em đi công ty? Mặc Toa cũng có rất nhiều chuyện phải làm!”

“Lý do an toàn! Bảo bối,” Anh thổi mạnh cái mũi cô, “Chẳng lẽ em muốn hỏa hoạn một lần nữa. Ngoan một chút, bốn ngày nữa là cô dâu mới của anh, chúng ta sẽ không chia ra nữa!”

Đang nói, điện thoại của Lãnh Ngan vang lên.

“Tổng giám đốc, chúng tôi canh giữ cả đêm, người phụ nữ kia không về nhà, làm thế nào?” Vệ sỹ hỏi.

Lãnh Ngan khề cau mày, “Giữ nguyên kế hoạch hành động! Những người khác tiếp tục tìm!”

Tắt điện thoại đi động, anh nghiêng người dựa vào đầu giường, cảm giác mỗi một đánh tới lần nữa, nhắm mắt lại, thờ phào một hơi.

“Sao vậy?” Ngón tay Duy Nhất mang theo nhiệt độ trong chăn ngày đông vuốt ve chân mày của anh, chân mày die enda anle equu ydonn nhú chặt của anh vì áp lực của cô mà giãn ra, “Không sao, chỉ hơi mệt!” Anh hưởng thụ mặc cho Duy Nhất vuốt ve chân mày của anh.

“Lại nghe anh nói mệt mỏi, nếu mệt thì đừng liều mạng như vậy, làm việc liên tục suốt mấy đêm, anh không muốn sống nữa?” Duy Nhất nhẹ nhàng trách cứ.

Khóc môi Lãnh Ngan nhếch lên, “Vì cho bà xã cuộc sống yên ổn, khổ nữa mệt nữa cũng đáng giá!”

“Đừng! Tiền kiếm không hết, em chỉ muốn anh khỏe mạnh vui vẻ là được!” Duy Nhất nằm trong ngực anh.

Lãnh Ngạn ôm lấy cô, “Sắp rồi! Sẽ lập tức kết thúc! Chẳng mấy chốc thế giới thuộc về hai chúng ta sẽ đến!”

“Cái gì gọi là hai? Rõ ràng là ba!” Duy Nhất ngẩng khuôn mặt nhỏ lên.

Lãnh Ngạn cười ha ha, “Đúng! Ba người! Sao anh lại quên thằng nhóc này chứ!” Ủ, sau này còn có rất nhiều! Chờ anh, bốn ngày sau, anh tới cưới em, ở nhà nuôi dưỡng thật xinh đẹp!”

“Vậy bây giờ anh phải đi sao?” Duy Nhất vòng cổ anh không muốn.

“Đúng! Bà xã, thật ra anh cũng không nỡ xa em, nhưng mà, đi sớm làm xong sớm một chút không phải càng tốt sao?” Anh dán lên môi cô, một nụ hôn sâu lúc sáng sớm, không muốn xa rời mà hôn cổ cô, “Em cũng nên dậy rồi, cục cưng đã đói! Nào chúng ta xuống lầu ăn gì đó! Anh ăn cùng em rồi đi!”

Duy Nhất bị Lãnh Ngạn vừa lôi vừa kéo xuống lầu, nhà họ Doãn đã ăn cơm trưa, ông cụ Doãn nhìn thấy Duy Nhất, vui mừng không ít, “Duy Nhất, hôm nay rất cuộc chịu xuống!”

Duy Nhất trừng mắt liếc Lãnh Ngạn, như thể Lãnh Ngạn mới biết, thì ra cho tới bây giờ mấy ngày nay Duy Nhất vẫn không chịu xuống lầu, ăn cơm đều do người dưới đưa lên.

Anh có lòng muốn giúp giải trừ vướng mắc giữa Duy Nhất và ông cụ, nhưng mà, hôm nay không phải là thời cơ tốt nhất, chờ tất cả chấm dứt đi!

“Bác trai? Tiêu đâu?” Lãnh Ngạn không thấy bóng dáng Doãn Tiêu Trắc, cất tiếng hỏi.

“Từ Nhiên vừa mới gọi điện thoại tới kêu nó đi, hình như là chuyện của công ty! Bác cũng không muốn quản diendaaaneequydonn bọn họ, thích chơi đùa sao thì chơi đùa, dù sao công ty cũng cho chúng, không có bản lĩnh bảo vệ thì sau đi xin cơm ăn đi!” Ông cụ Doãn vừa nói chuyện, ánh mắt lại nhìn Duy Nhất.

Trong lòng Lãnh Ngạn biết tâm sự của ông, khẽ mỉm cười, “Duy Nhất, ăn nhanh đi, ăn xong tiễn anh, anh phải đi!”

Duy Nhất cũng không nói chuyện, hai ba miếng ăn xong bữa trưa, chống khuỷu tay đợi.

Lãnh Ngạn lập tức đứng lên, nói với ông cụ Doãn, “Cha, bây giờ bắt đầu gọi như vậy, không biết có tính là đường đột không, con đã thu xếp xong chuyện hôn lễ, chỉ chờ bốn ngày sau tới đón Duy Nhất, hy vọng cha tiếp nhận con rể là con đây!”

“Đĩ nhiên không đường đột! Không đường đột! Cha vui mừng còn không kịp!” Ông cụ vô cùng vui, chân tay lại hơi luống cuống.

Duy Nhất bấm mạnh lên tay anh, quắc mắt trừng mi cảnh cáo.

Lãnh Ngạn lại lơ đãng, nắm tay Duy Nhất, “Duy Nhất, nói với cha một tiếng, tiễn anh ra ngoài cửa.”

Duy Nhất xoay người không nói, ngón tay cái của Lãnh Ngạn khẽ lướt qua trên mu bàn tay cô, ý bảo cô nghe lời.

Duy Nhất đành phải đứng lên, lạnh lùng nói một câu, “Tôi đi tiễn anh ấy!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 256: Thay đổi bất ngờ

Những lời này tuy lạnh lùng, nhưng là câu đầu tiên Duy Nhất nói với ông cụ kể từ khi vào nhà họ Doãn, đủ để cho ông cụ kích động mấy ngày mấy đêm rồi.

Đến cửa chính nhà họ Doãn, Duy Nhất cúi thấp đầu, vẻ mặt mất hứng.

“Sao vậy? Lần sau gặp lại chính là cô dâu rồi, còn có gì không vui?” Lãnh Ngạn véo nhẹ cằm cô, dụ dỗ cô.

“Ai cho anh gọi ông ấy là cha?” Duy Nhất xoay mặt chất vấn.

Bên môi Lãnh Ngạn nhếch lên nụ cười, “Chẳng lẽ không đúng sao?”

“Ông ấy là cha anh sao?” Giọng Duy Nhất đột nhiên trở nên lớn.

“Hay là... Em còn cho rằng chỉ em?” Nụ cười hài hước của Lãnh Ngan sâu hơn.

Duy Nhất trừng mắt liếc anh, “Chuyện của em và ông ấy, là chuyện nhà em! Không liên quan gì đến anh! Về sau dieendaanleequydonn ít làm chuyện bao đồng! Em không muốn nói chuyện với ông ấy! Trong hôn lễ cũng vậy, em không muốn thấy ông ấy!” Duy Nhất tự cảm thấy đã cho Lãnh Ngan đủ mặt mũi, bề ngoài trên cơ bản Lãnh Ngan muốn cô làm cái gì thì cô làm cái đó, nhưng mà, điều này không có nghĩa cô thật lòng thật dạ tiếp nhận hành vi độc quyền gia trưởng của Lãnh Ngan.

Lãnh Ngan cười khoan dung, anh vẫn trước sau như một dung tút chút tính khí này của Duy Nhất, nhưng mà hôm nay anh phải nói rõ lập trường, “Bảo bối, lời này của em nói có vẻ xa lạ! Cái gì gọi là chuyện nhà em? Chẳng lẽ chúng ta không phải người một nhà sao? Ai nói anh mới là người thân nhất của em? Ai nói anh vừa giống chú vừa giống daddy? Cho nên, anh vừa là chồng em, lại là người giám hộ, có quyền phụ trách tất cả thuộc về em!”

“Ai muốn anh phụ trách?!” Duy Nhất lớn tiếng phản bác, hoàn toàn không để ý những lời này có ý gì khác, cho đến khi thấy nụ cười xấu xa trong mắt Lãnh Ngan, cùng một câu hỏi xấu xa hỏi ngược lại –

“Hả? Em thật sự không quan tâm anh phụ trách sao?” Ánh mắt của anh vẫn đảo qua bụng cô.

Duy Nhất lập tức đỏ mặt, “Ai nói với anh cái này? Anh dám không phụ trách? Em... Thiến anh!”

Một chút tranh chấp nhỏ nhỏ thường trong vui đùa mập mờ như vậy, như mây trôi nhẹ nhàng, sau khi ôm khế, Lãnh Ngan lái xe rời đi. Duy Nhất nhìn theo xe dần đi xa, nghĩ đến gặp nhau một lần nữa, chính là vĩnh viễn, trái tim âm ập, không hề lo lắng..

Khoảnh khắc khi Lãnh Ngan quay đầu lại, Duy Nhất vẫn còn đứng ở cửa chính, nhìn theo hướng anh từ xa xa, anh khẽ mỉm cười, canh chừng như vậy khiến cho lòng anh tràn đầy dạt dào, phảng phất như có sợi dây thừng, quanh quẩn trong lòng anh, mà đầu còn lại, nằm trong tay Duy Nhất, dù anh đi thật xa, cũng sẽ bởi vì cô mà ràng buộc.

Chuông điện thoại di động vang lên lần nữa, anh nói vài câu ít ỏi, xe tăng tốc chạy về phía trước.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Báo chiều hôm nay đăng lên một tin tức: Chân tướng vụ án giết người trong hào môn mấy năm trước nổi lên mặt nước, bao nhiêu số mạng yêu hận tình thù. Vắn về đơn giản báo tin tức cảnh sát bắt được nghi phạm án mạng hào môn năm xưa, trong câu chữ tiết lộ nghi phạm là phụ nữ, mặc dù không chỉ rõ nhà họ Lãnh, nhưng người biết chuyện xem cũng hiểu được.

Đêm khuya, một xe cảnh sát chạy như bay trên đường lớn ở ngoại thành, giam giữ bên trong đúng là nghi phạm vụ án, đang trên đường đến nơi thẩm vấn.

Đường cái lúc này, yên tĩnh đến mức không một tiếng động, bởi vì là mùa đông, ngay cả tiếng côn trùng kêu to cũng không nghe được, cho nên có vẻ âm trầm khác biệt.

Vàng trắng sáng dần ẩn vào tầng mây, xung quanh tất cả đều tối đi.

Đèn xe bật sáng, những bóng dáng mơ hồ thấp thoáng trong núi rừng kia khiến đêm thêm vài hơi thở quỷ dị.

Cảnh sát đột nhiên đề cao cảnh giác, nắm chặt tay súng..

Chợt nghe một tiếng “Bụp” giòn vang, thân xe xóc nảy, cảnh sát lái xe hơi run, “Bê bánh rồi!”

Đây dường như báo hiệu điềm xấu..

Đội trưởng đội cảnh sát giờ súng lên, “Kiên trì!”

“Rõ!” Tài xế cũng không dừng xe, tiếp tục chạy nhanh về trước.

Đột nhiên, thắng gấp, xe dừng lại.

Cảnh sát chưa kịp đề phòng, thân thể nghiêng về phía trước.

“Chuyện gì xảy ra?” Đội trưởng nhíu mày.

“Phía trước có người!” Tài xế thò nhẹ một tiếng.

Xuyên qua kính chắn gió, loáng thoáng die enda anle equu ydonn dưới ánh trăng mờ, có thể thấy cách thân xe mấy mét, có một người đàn ông đứng đó, chậm rãi, ông ta giờ tay lên..

“Cẩn thận! Ông ta có súng!” Đội trưởng cảnh cáo một tiếng.

Lời còn chưa dứt, một loạt tiếng súng vang lên, đạn bắn bùm bùm lên kính chắn gió, may mà kính xe cảnh sát là kính chống đạn, viên đạn không xuyên qua kính mà vào.

Tài xế định khởi động xe tiến lên, nhưng xe lại chết máy.

Sau khi thử nhiều lần, anh bắt đầu nhìn đội trưởng, “Đội trưởng, xong đời, chết máy!”

Ngay sau đó, chuyện tệ hơn đã xảy ra! Sắc mặt lái xe thay đổi lớn, “Đội trưởng, nhảy xe! Rò dầu rồi!”

Vài cảnh sát lập tức mở cửa xe, lăn vào lùm cây ven đường.

Chỉ thấy ba người đàn ông che kín mặt lao đến, giờ súng bắn loạn xạ vào bụi cỏ và xe cảnh sát.

Nhóm cảnh sát bị hỏa lực tấn công mãnh liệt không ngóc đầu lên được, “Àm” một tiếng, xe cảnh sát bị bốc cháy nổ mạnh, giống như một cầu lửa khổng lồ đang thiêu đốt.

“Người đâu?” Có tên cướp hỏi.

“Không nhìn thấy!” Một tên cướp khác vừa tiếp tục bắn súng vào bụi cỏ, vừa đáp.

Một chiếc xe nhanh chóng chạy đến, dừng cách đó không xa, “Thành công chưa? Nhanh lên xe!”

“Không có! Không thấy người!”

Người trên xe vội vàng kêu to, “Hồngбет! Rút lui! Nhanh lên xe!”

Ba tên cướp hoang mang, hoảng hốt lên xe.

Xe hơi nhanh chóng quay đầu, ma sát ra tiếng chói tai trên đất, nhanh chóng chạy ra.

Mấy nhân viên cảnh sát chậm rãi đứng lên từ trong bụi cỏ, nhìn nhau cười một tiếng.

Hai mắt đội trưởng nhú lại, cười lạnh, “Coi như thông minh! Đáng tiếc, đã quá muộn!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 257: Chân chính phía sau màn

Tình hình thay đổi ngay lập tức, theo phương hướng xe màu trắng của bọn cướp chạy đi, đột nhiên còi xe cảnh sát vang lên, vài chiếc xe cảnh sát gào thét mà đến, còi báo động loa mặt chiếu sáng đêm đồng.

Xe trắng lập tức quay ngược đầu xe, xông qua đoạn đường chỗ cảnh sát, vội vàng chạy trốn, chỉ có điều, ở phía trước bọn họ, lại xuất hiện một nhóm xe BMW màu đen, thanh thế còn lớn hơn xe cảnh sát, càng thêm khí thế đoạt người.

Một tên cướp nhìn thấy biển số xe trong đoàn xe BMW, đôi mắt dưới khăn trùm đầu trở nên xám trắng như cá chết.

Bọn cướp tự biết mình không còn đường trốn, dừng xe, chạy vào trong rừng cây thấp, một người trong đó đi đứng không tiện, bị một khẩu súng dí vào gáy.

“Lãnh tiên sinh, không cần nổ súng! Tỉnh táo!” Nói chuyện là một cảnh sát.

“Tần Nhiên!” Cửa sổ xe hạ xuống, khuôn mặt bao phủ bởi sương lạnh của Lãnh Ngạn càng lộ ra sát khí bức người trong đêm tối, nhưng anh mím chặt đôi môi tỏ rõ anh đang đè nén, đang không chế. Lý trí mách bảo anh, cho dù người này đáng chết đến một ngàn lần, anh cũng không có quyền tước đoạt tính mạng của ông ta, cho nên, khi lòng sắp đầy căm phẫn, anh cũng không quên ngăn cản đạn ra khỏi nòng súng của Tần Nhiên.

“Yên tâm! Tôi sẽ không giết ông ta! Thứ người như thế chỉ làm dơ bản súng của tôi!” Tần Nhiên mất thấy cảnh sát còng tay người này, thu súng lại, lau họng súng.

Tên cướp che mặt xoay người, thần nhiên đối mặt với Lãnh Ngạn, “Mày rất hèn hạ, lại có thể dụ tao vào bẫy!”

Mắt Lãnh Ngạn nhìn thẳng die nda nle equ ydo n về phía trước, sắc mặt nhợt nhạt, lạnh lùng như băng dưới ánh trăng không quá sáng ngời, “Có chuyện gì nói với cảnh sát đi!”

“Lãnh tiên sinh, cảm ơn anh hợp tác với cảnh sát!” Cảnh sát trưởng từ trên xe bước xuống chào hỏi với Lãnh Ngạn.

Đội trưởng lúc đầu trên xe tù cũng chạy tới, thở hồng hộc, “Vội chết tôi rồi, Lãnh Ngan, may mà cậu không nổ súng, tôi thật sự sợ cậu nhất thời xúc động.”

Tần Nhiên cười nhạt, “Đội trưởng Chu thật sự quá lo lắng, súng của chúng tôi là hợp pháp, có giấy chứng nhận sử dụng, đương nhiên sẽ sử dụng nó hợp pháp.”

“Cậu thẳng nhóc ba hoa!” Đội trưởng Chu nắm một quyền vào ngực Tần Nhiên, kêu to một tiếng, “Các anh em, kết thúc công việc rồi!”

Tần Nhiên lại nói, “Ồi! Vẫn không thể kết thúc công việc! Có mấy tên chạy!”

“Yên tâm đi! Cứ để tôi lo! Cậu theo chúng tôi cùng về đồn cảnh sát chứ? Lãnh Ngan?” Đội trưởng Chu cúi đầu hỏi Lãnh Ngan trong xe.

“Đĩ nhiên!” Lãnh Ngan đáp quả quyết.

“Đi thôi!”

Nhìn ra được, quan hệ của đội trưởng Chu và Lãnh Ngan Tần Nhiên không tệ, nói chuyện đều rất tùy ý, chỉ có điều cảnh sát trưởng ở bên cạnh bị lạnh nhạt.

Lãnh Ngan thoáng lộ ra vẻ mặt tươi cười, “Cảnh sát trưởng Lưu, trẻ như thế còn làm phiền anh tự mình ra mặt, thật xấu hổ!”

“Đâu có đâu có, vì dân phục vụ die enda anle equu ydonn là vinh hạnh của đội cảnh sát chúng tôi!” Rốt cuộc cảnh sát trưởng tìm được bậc thang bước xuống, để nhóm cảnh sát trở về đơn vị.

Tần Nhiên lên xe, không giải thích được hỏi, “Thiếu gia, từ lúc nào cậu lại lấy lòng cảnh sát trưởng rồi?”

“Còn không phải vì thẳng nhóc họ Chu kia, tôi nói tại sao lão ta lẫn lộn cả đời ở đồn cảnh sát chỉ được làm đội trưởng, thì ra lão ta xông về phía trước còn nổi trội * hơn cả cảnh sát trưởng! Hết cách rồi, cho cảnh sát trưởng chút mặt mũi, hy vọng về sau đối xử tốt một chút với họ Chu!”

(*) nổi trội mang nghĩa xấu.

Tần Nhiên cười không nói, với bạn bè, thiếu gia vĩnh viễn tận tâm tận lực. Mặc dù, đội trưởng Chu này không giống như Lôi Đình Ân và Doãn Tiêu Trác là anh em sống chết với thiếu gia, nhưng làm bạn học, tình cảm qua lại vẫn không tệ, nếu không cũng sẽ không gọi anh ta giúp một tay giải quyết hành động lớn như vậy vào tối nay!

Sau khi trở về đồn cảnh sát, đội trưởng Chu lập tức áp tải nghi phạm vào phòng thẩm vấn tra hỏi, Lãnh Ngan ngồi phòng khách quý theo dõi ghi hình thẩm vấn.

Khăn trùm đầu nghi phạm đã bị bỏ ra, ngồi ở vị trí bị thẩm vấn lại là quân gia!

Đội trưởng Chu phụ trách thẩm vấn làm theo lệ, hỏi tên họ, giới tính và số tuổi cùng các tin tức cơ bản của quân gia, sau đó mới kéo chủ đề thẩm vấn đến vụ án.

Mục đích cướp xe tù lần này của quân gia rất rõ ràng, vừa đi lên đã dùng súng bắn cản quét diên cuồng một trận, cũng không phải thương tiếc Tĩnh Lam, rõ ràng là muốn giết người diệt khẩu.

Mới đầu, quân gia cự tuyệt không nhận tội, nhưng sau khi đội trưởng Chu mở đoạn ghi âm Tĩnh Lam dieendaanleequuydonn cung khai ra, ông ta mới cúi thấp đầu xuống.

“Các người... Vừa rồi trên xe tù không có người sao? Các người thật sự bắt được con bé sao?”

Đội trưởng Chu cười lạnh, “Đúng là chúng tôi bắt được cô ta, nhưng không ngờ đến mức nhét cô ta trên xe mặc cho ông bắn chết!”

Quân gia không nói gì, dưới ánh mắt nghiêm nghị của đội trưởng Chu cung khai tội của mình.

Đội trưởng Chu không khỏi cảm thán, “Nhà họ Lãnh đối xử với ông không tệ. Tại sao ông phải làm vậy?”

“Không tệ! Hừ!” Quân gia hừ lạnh một tiếng, “Tôi đã dâng hiến cả đời tôi cho nhà họ Lãnh, nhà họ Lãnh cho tôi cái gì? Cái gì gọi là đối xử với tôi không tệ? Kỳ Thịnh do tôi và ông ta cùng gây dựng thiên hạ, tôi và ông ta cùng ngủ chung tấm xi măng, cùng nhau bán hàng rong, cùng kéo một xe hàng từ thành Đông tới thành Tây, dựa vào cái gì ông ta là lão gia, còn tôi là quân gia? Ít nhất tôi và ông ta phải cùng hưởng nửa thiên hạ! Còn nữa, tôi liều mạng cứu nhị thiếu gia nhà ông ta từ trong bão táp, cứu cả nhà bọn họ, vì thế, tôi mất đi cái chân này, lúc ấy, ông cụ chính miệng hứa hẹn với tôi, muốn chia một nửa gia sản nhà họ Lãnh cho tôi, kết quả thế nào? Tôi vẫn chỉ là một quân gia của ông ta!”

“Cho nên, ông mới giết nhiều người như vậy?”

Người chết vì tiền tài chìm chết vì ăn, đội trưởng Chu làm cảnh sát nhiều năm, từng thấy muôn hình muôn vẻ hạng người, vì gia sản hoặc tài sản mà đi lên con đường phạm tội có khối người.

“Thật ra thì, lúc đầu tôi không định giết người. Tôi chỉ muốn tài sản nhà họ Lãnh, mợ con gái nuôi Tình Lam của tôi đã đính hôn với đại thiếu gia nhà họ Lãnh, mất thấy sẽ trở thành thiếu phu nhân, tôi nghĩ, đến lúc đó, tôi lại từ từ suy nghĩ cách, để cho con bé dọn sạch gia sản nhà họ Lãnh là được, nhưng con nhóc đáng chết, lại yêu em trai, còn tự tiện làm chủ giết đứa bé! Tôi phần nộ đan xen, căm hận mắng con bé một trận. Nhưng con bé lại quyết tâm, còn nói không phải Lãnh Ngạn không lấy, nếu như buộc con bé gả cho Lãnh Dực, con bé sẽ nói cho Lãnh lão gia biết kế hoạch của tôi, mọi người đồng quy vu tận *, còn cầu xin tôi giúp con bé giải trừ hôn ước.”

(*) đồng quy vu tận: trạng thái phần nộ muốn đối phương cùng chết với mình.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thân Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 258: Sự thật phía sau tấm màn (2)

“Tôi suy đi nghĩ lại, nếu thật sự con bé làm như vậy thì kế hoạch này của tôi sẽ bị “gà bay trứng vỡ”. Đã vậy thì, tôi thuận theo ý của nó là hơn. Dù sao cũng là vì tiền, còn về phần làm thế nào để tiền tới được thì tôi không ngại. Tôi biết Lãnh Dực rất thích Tình Lam, trước khi kết hôn vì muốn tỏ rõ tâm ý đối với Tình Lam nên đã mua một khoản bảo hiểm, mà người thụ hưởng là Tình Lam. Nếu như Lãnh Dực bị chết ngoài ý muốn, thì Tình Lam sẽ được nhận một khoản tiền lớn.”

“Vi vậy, khi xe Lãnh Dực đỗ ở trong ga ra tôi mới giờ trò để làm hỏng phanh xe của Lãnh Dực, vừa đúng lúc ấy Lãnh Ngạn lái xe trở về, suýt nữa tôi đã bị hấn phát hiện, thật may là tôi đã tránh được! Đêm đó, Lãnh Dực đã bỏ mình vì tai nạn xe cộ. Công ty bảo hiểm bồi thường rất nhiều tiền, dĩ nhiên tiền đó cũng chính là tiền của tôi, có nhiều tiền thì sẽ làm được nhiều việc rất tốt!”

“Tại sao con gái nuôi của ông lại để mặc cho ông quyết định mọi việc như vậy? Tại sao cô ta lại cam nguyện giao tiền cho ông?” Đội trưởng Chu lại hỏi.

“Bởi vì tôi nắm được điểm yếu của nó. Nó đã giả vờ làm nữ quý dọa chết vợ trước của Lãnh Ngạn. Thật may là lúc ấy Lãnh Ngạn ra nước ngoài, đến khi hấn trở về thì mọi dấu vết đều đã bị mất hết, hấn cũng không điều tra được gì cả. Tôi uy hiếp Tình Lam, nếu như con bé không chịu nghe lời tôi sẽ nói chuyện này cho Lãnh Ngạn biết, nếu như nó chịu hợp tác, tôi sẽ giúp để nó đạt được mục đích gả cho Lãnh Ngạn.”

“Hay cho một việc làm thành giao dịch để kiểm chế lẫn nhau, hay cho sự lợi dụng lẫn nhau qua mối quan hệ của phụ nữ!” Đội trưởng Chu không khỏi giễu cợt.

“Không sai! Vốn dĩ trong quan hệ giữa người với người, vẫn luôn có sự lợi dụng lẫn nhau mà, đó cũng chỉ là một cuộc giao dịch. Tình cảm ư? Tôi cũng đã từng tin tưởng, tôi đã điều khiển chiếc thuyền nhỏ trong bão táp để đi cứu những người lớn nhỏ trong nhà họ Lãnh, cũng vì tin tưởng ở tình cảm mà tôi thả dẽ mình bị đập gãy chân cũng phải cứu bằng được Nhị thiếu gia. Nhưng nhà họ Lãnh bội bạc đã bức tôi phải quyết định làm tất cả mọi việc! Hấn đã bắt nạt, thì tôi đây sẽ bắt nhẽ!”

“Cho đến tận bây giờ rồi, mà ông vẫn còn không biết hỏi cái sao!” Giọng nói của đội trưởng Chu chột nghiêm nghị.

Quản gia cười lạnh, “Hỏi cái ư? Hôm nay đã đi tới bước này rồi, việc hỏi cái còn có tác dụng sao? Hỏi cái sẽ đặc xá để cho tôi được ăn đạn sao?”

Đội trưởng Chu kinh ngạc nhìn đưa mắt nhìn ông ta, theo trình tự, anh nói một câu, “Hãy cung khai tất cả mọi tội lỗi đi, căn cứ thái độ nhận tội của ông, trong phạm vi của mình, chúng tôi sẽ tận lực trợ giúp cho ông theo quy định của luật pháp!”

Tuy nhiên, điều này cũng chỉ là một trình tự mà thôi! Hai bàn tay đã dính đầy máu tươi, làm sao Quản gia không biết là cái gì đang chờ đợi ông ta chứ? Khi ông ta bước chân vào con đường không thể quay về này, từ đó trở đi đã xác định ngày hôm nay nhất định sẽ đến, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Lúc này, việc cung khai với ông ta mà nói, có lẽ chỉ là việc quay đầu nhìn lại quá trình của cuộc sống. Không, phải nói đó là một chặng đường mà người đó đã từng suốt ngày sống trong bóng tối, cũng chỉ khi ở trước cái chết mới có cơ hội để nói ra những lời này. Nhưng, người ta cũng chỉ nói để mà nói vậy thôi...

*****

“Mục tiêu của Tình Lam là được gả cho Lãnh Ngạn, mục tiêu của tôi là tài sản của nhà họ Lãnh, bất cứ mục tiêu là gì cũng vẫn có thể nói, mục tiêu của chúng tôi là giống nhau. Nhưng mà, Lãnh Ngạn kia lại đương nhiên cho phép người phụ nữ khác vào ở trong nhà. Cái gì mà là bạn học của hấn chứ, tôi sẽ không để cho hấn thực hiện được mong muốn của mình. Tình Lam không thể sinh con được, nếu như người phụ nữ hấn mang về sinh đứa con cho hấn, chắc chắn sẽ rất bất lợi đối với Tình Lam. Cho nên, khi người bạn học cùng trường của hấn còn đang bơi lội, tôi đã giờ trò với đường dây điện, dòng điện đã giết chết người phụ nữ kia, rồi sau đó lại có ý làm cho chỗ dây điện đó có vẻ giống như đã bị lão hóa, như thế khi cảnh sát đi điều tra mới thật sự cho rằng đó là việc ngoài ý muốn.”

Đội trưởng Chu nhìn người đàn ông năm mươi tuổi bị què chân kia, trừ đôi mắt lộ vẻ sắc sảo, còn đâu cũng không thể nào nhìn ra được ông ta là người có lòng dạ độc ác như thế.

Tiếp đó Quản gia lại nói: “Nhưng dù tôi chết, bà vợ của tôi sẽ đương nhiên đối nghịch với tôi, dứt khoát muốn thuyết phục Lãnh Ngạn ly hôn, còn luôn

miệng mắng tôi là đồ nghiệp chướng! Tôi nói cho bà ấy biết, từ ngày bà ấy tìm thầy tướng số để coi bói cho Lãnh Ngan trở đi, bà ấy đã chính là đồng phạm rồi, bà ấy sẽ phải ngồi tù, mọi người sẽ cùng nhau ngồi tù, ép tôi quá, tôi sẽ đánh cho bà ấy một trận thật đích đáng. Bà ấy thuộc loại phụ nữ truyền thống, dù sao cũng chưa từng không dám không vâng lời theo ý của tôi.”

“Nhưng tôi đã đánh giá bà ấy quá thấp, không ngờ rằng bà ấy lại nói rất đương nhiên là sẽ phục tùng Lãnh Ngan, đã gạt tôi, giúp Lãnh Ngan lấy được một người vợ. Tôi biết mong muốn của bà ấy là muốn Lãnh Ngan ly hôn, chính thức cưới Nhiệm Duy Nhất. Nhưng xem ra trời đã giúp tôi, thằng ngốc Lãnh Ngan kia dĩ nhiên không chịu ly hôn, lại còn cái giả kết hôn, để sau đó đã đẩy chính bản thân vào vị trí bị động.”

“Nhiệm Duy Nhất vừa vào nhà, tiếp đó Tình Lam liền dọn đến hậu viện. Mới đầu, con bé chỉ muốn hù dọa, muốn cho Nhiệm Duy Nhất bỏ đi vì sợ hãi, cho nên lại giả vờ diễn vai nữ quý một lần nữa, nhưng lại không dùng được. Tôi cũng lập lại chiêu cũ, để dây điện ở đám cỏ bên đường, nhưng cô ta may mắn chạy thoát được. Tôi dự cảm, lần này sẽ không được dễ dàng như trước nữa, có lẽ Nhiệm Duy Nhất đúng là kinh địch.”

“Đúng là Tình Lam không mong Nhiệm Duy Nhất mang thai, chính tôi cũng không mong muốn điều này, nhưng sau khi mà Lãnh Dực bị chết do tay tôi, tôi đã từng thấy ông già kia mắng Lãnh Ngan, nói là hắn đã hại chết Lãnh Dực, sau này tài sản của nhà họ Lãnh sẽ không cho hắn dù chỉ là một chút xíu, mọi thứ vẫn thuộc về Lãnh Dực, nếu như sau này nhà họ Lãnh có đời thứ ba, thì sẽ truyền lại cho đời thứ ba, nhưng tuyệt đối cũng không cho Lãnh Ngan. Lúc ấy tôi còn cho rằng chẳng qua đó chỉ là lời nói lẫy, nhưng nếu như Lãnh Ngan có con thì rốt cuộc không phải là không có lợi cho chúng tôi. Cho nên, khi vợ tôi cho Nhiệm Duy Nhất uống canh tăng sinh lực, thì tôi lại bỏ thêm thuốc tránh thai. Việc này, Tình Lam có biết.”

“Những động tác nhỏ này của tôi bị vợ tôi phát hiện ra, hơn nữa vào ngày sinh nhật Lãnh Ngan đó, sau lần Tình Lam nổi cơn điên, nửa đêm đi đánh đàn Piano, ba lần tôi nhìn thấy bà ấy khăn cầu muốn được hồi hương. Có thể nói, lúc này Lãnh Ngan đã động lòng đối với Nhiệm Duy Nhất. Sự tồn tại của Tình Lam đối với hắn là một sự uy hiếp, mặc dù tôi tức giận nhưng cũng đáp ứng thỉnh cầu của Tình Lam, nhưng ở ngoài mặt thì cũng không thể nói gì.”

“Sau khi chúng tôi đi, tôi vẫn để lại cơ sở ngầm ở trong thành phố, rất nhanh đã có người nói cho tôi biết, Nhiệm Duy Nhất mang thai. Làm sao tôi có thể để cho Lãnh Ngan có con được đây? Vì vậy, tôi mới bố trí để người ta diễn một tuồng kịch, làm cho Nhiệm Duy Nhất bị sảy thai.”

“Sau đó Tình Lam lại giả vờ tự sát, rốt cục làm cho chuyện bí mật của nhà họ Lãnh bị tin tức truyền thông đào lên lan ra khắp trong thành phố. Tôi nghĩ đây là cơ hội tốt để tôi giành lại tài sản của nhà họ Lãnh. Vừa lấy tiền để xúi giục mọi người làm can đi truyền bá, vừa gây áp lực đối với dư luận, vừa thuyết phục Tình Lam đồng ý ly hôn, điều kiện là phải giao lại toàn bộ tài sản của nhà họ Lãnh, bởi vì lúc ấy dư luận xã hội cũng đảo hướng về phía Tình Lam, yêu cầu này có khả năng thành công được.”

“VẬY MÀ Tình Lam, đồ nào phẳng chết tiệt kia lại nhất định không muốn ly hôn với Lãnh Ngan. Tôi thật vất vả vừa dỗ vừa xoa buộc phải nói ra điều kiện với vợ tôi và Nhiệm Duy Nhất, lại đến tòa án uy hiếp Tình Lam, nếu như không chịu ly hôn thì cứ chuẩn bị chịu tù hình đi, nhất định tôi sẽ đưa chuyện năm ấy nó đã hại chết Từ Đình công khai ra bên ngoài, mọi người cùng đồng quy vu tận. (cùng nhau chết)”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 259: Kết thúc sao

“Như vậy, Tình Lam mới định đồng ý ly hôn, nhưng mà, lúc phân chia tài sản mới biết được, 60% Kỳ Thịnh đều không thuộc về Lãnh Ngan, lúc này, tôi mới đột nhiên nghĩ đến, lời lúc ông cụ còn sống nói vô cùng có khả năng không phải nói dối. Thật ra thì, sau khi Tình Lam và Lãnh Ngan ly hôn, tôi biết ngay, tài sản nhà họ Lãnh cách tôi ngày càng xa vời, nhưng mà, đã bước lên con đường này, không thể quay đầu.”

“Hơn nữa, trong lòng giống như đang có một tảng đá kêu gào, không thể để cho nhà họ Lãnh có đời sau, thà ngọc thạch câu phần * cũng không thể tiện nghi nhà họ Lãnh, dù sao giết một người cũng là giết, giết hai người cũng là giết, đều là sát tâm, nên cái gì cũng không cần thiết. Sau đó bác sỹ Trần nghèo rớt mồng tơi, lại tìm tới tôi, muốn tôi vay nặng lãi thay ông ta, nếu không sẽ giao bệnh án giả của Tình Lam lúc trước cho Lãnh Ngan, nói thật, tôi không lấy ra được nhiều tiền như vậy, cho dù có tôi cũng sẽ không lấy ra, vì vậy, mượn người theo dõi ông ta, giết ông ta ở ATM, rồi cướp đi bệnh án.”

(*) Ngọc thạch câu phần: ngọc đá đều tan, tốt hay xấu rồi cũng bị tiêu hủy.

Đội trưởng Chu nghe đến đó, nắm tay nắm một quyền nặng nề lên bàn, “Thật sự phát rồ tới cực điểm! Trong tay ông mạng người tùy ý như vậy sao? Như vậy tôi ngày hôm qua ông chuẩn bị ngay cả con gái của mình cũng giết sao?”

Lúc này quân gia đã nói hết mọi chuyện, cảm giác giống như cuộc đời của ông lập lại lần nữa, toàn thân thoát lực, mềm nhũn mà dựa vào ghế, cặp mắt vô hồn, vẻ cười khổ hiện ra.

“A, mạng người? Tình thân? Tình bạn? Con gái? Tôi đều không tin! Tôi chỉ tin tưởng chính mình! Chỉ thiếu tiền, chỉ có tiền tài mới cho tôi cảm giác an toàn! Đã có tiền thì không cần ngủ tám xi măng, rốt cuộc không cần đẩy hàng via hè bị người ta phân biệt đối xử, bà ấy cũng sẽ không gả cho người có tiền, sau đó dùng ánh mắt khinh bỉ đâm thủng lòng tôi, cho nên, tôi nhất định phải có tiền, tôi nhất định phải trở nên nổi bật! Nhất định thế!”

Đội trưởng Chu ngác nhiên mà nhìn ông ta, nhìn ông ta lấy ra một tấm hình trong túi, giống như hạ quyết tâm thật lớn, xé nát, roi xuống, lộn xộn roi xuống đất...

Quản gia đột nhiên nở nụ cười, vẻ đắc ý trong nụ cười khiến cho người ta khó có thể nắm lấy, “Rốt cuộc nói ra, thì ra cảm giác nói ra được sao nhẹ nhõm, nhẹ nhõm như vậy...” Cười lớn, ông lại khóc, cuối cùng, chỉ nghẹn hai tiếng “Nếu như... Nếu như...” Rồi không có đoạn sau...

Đội trưởng Chu không biết nên nói gì, nhẹ nhàng phát tay, “Đến đi đi!”

“Rồi!” Hai cảnh sát mỗi người giữ một cánh tay ông ta.

Ông ta không hề phản kháng, hai chân như nhũn ra, để cảnh sát kéo ra khỏi phòng thẩm vấn.

Lúc này đã gần rạng sáng, cửa phòng thẩm vấn lại mở ra, gió sáng sớm thổi qua, cuốn từng mảnh vụn trên mặt đất bay lên chung quanh.

Cạnh cửa xuất hiện một đôi giày da màu đen, tất cả đã lộ rõ chân tướng *, nhưng mà, sao anh lại không thoải mái nổi.

(*) nguyên gốc: 水落石出 thủy lạc thạch xuất - tra ra manh mối, tương tự cháy nhà ra mặt chuột.

Đội trưởng Chu cũng không quay đầu lại, hỏi, “Người phụ nữ trong hình là ai?”

Chủ nhân giày da màu đen – Lãnh Ngạn, ánh mắt rơi lên đất, loáng thoáng còn có thể phân biệt được những mảnh vụn kia là mắt ngọc mảy ngai của một thiếu nữ đậu khấu (1).

“Không biết.” Anh lắc đầu.

Anh quả thật không biết, cũng không biết trong sinh mạng của quản gia từng có một cô gái như vậy. Có lẽ, mỗi người đều có một khoảng thời gian trẻ trung tốt đẹp, tràn đầy mộng tưởng và ước mơ với cuộc sống, với tình yêu, với tương lai. Nhưng mà, trong sóng triều thời gian, rốt cuộc là đại lãng đảo sa *, cuốn tất cả những thứ tốt đẹp chính là tính người, còn lại, vốn là thứ yếu ớt nhất, thường hay thay đổi? Thiện và ác biến chuyển thường cũng ở ý niệm này, dù từ bao giờ, đều phải nhớ kỹ, dự dõ trước mặt, bảo vệ mình, bảo vệ không màng danh lợi ban đầu.

(*) đại lãng đảo sa: Sóng lớn cuốn cát đi.

“Kết thúc! Cuối cùng kết thúc!” Đội trưởng Chu xoay người nở nụ cười với anh.

Lãnh Ngạn cười khổ, anh chẳng thể nghĩ tới, ở bên mình lại xảy ra một trò hề rồi tung rồi mù như vậy, thật sự là một trò hề!

Cuối cùng là kết thúc bi kịch của ai? Đã được quyết định từ lâu! Đúng! Cũng gần kết thúc rồi! Tất cả đều sắp kết thúc rồi! Rốt cuộc anh có thể nhìn thấy khuôn mặt tươi cười lúc đầu của Duy Nhất, cùng hướng đi tới con đường hạnh phúc trước mặt anh, chỉ có điều, một quả, thật sự rất mệt mỏi...

“Cậu bạn! Giúp một tay, chữa cho tôi chút mất mũi, nói với tòa án, không cần công khai thẩm tra xử lý vụ án này, coi như giấu giếm dùm tôi chút riêng tư đi!” Anh vỗ vỗ bả vai đội trưởng Chu, nghênh ngang rời đi.

Lái xe ra khỏi đồn cảnh sát, quay kính xe xuống, để gió lạnh buổi sáng thổi tan mệt mỏi của anh, trước mắt, còn một chuyện cuối cùng chưa giải quyết, chỉ có điều, thắng lợi lập tức ở trước mắt, chờ tất cả chấm dứt, anh có thể cùng Duy Nhất lên du thuyền xa khơi thưởng thức trời xanh, mây trắng cùng biển rộng của bọn họ...

“Thiếu gia, cậu thật liệu sự như thần, sao có chuyện đều phát sinh theo ý nghĩ của cậu vậy? Đội trưởng Chu bắt được Tình Lam lúc nào?” Tàn Nhiên càng ngày càng bội phục tổng giám đốc rất ung dung thân nhiên, phảng phất tất cả đều trong không khí của cậu ấy, mọi chuyện đều phát triển dựa theo ý đồ của thiếu gia.

Từ dự định cướp tù tối hôm qua, đến thẩm vấn suốt một đêm. Sao thiếu gia lại có thể đoán được sẽ có người đến cướp tù, đoán chắc quản gia sẽ không cung khai, ngay cả ghi âm cung khai của Tình Lam cũng được chuẩn bị xong, nhưng mà, thẩm vấn Tình Lam từ bao giờ, sao anh không biết!

Lãnh Ngạn khẽ mỉm cười, “Tình Lam? Hiện giờ tôi cũng không biết cô ta đang ở đâu!”

“Cô ta chưa bị bắt sao? Nhưng ghi âm cung khai của cô ta...” Tàn Nhiên búng tỉnh hiểu ra, “Thiếu gia, cậu ghép?”

Lãnh Ngạn gật đầu, “Hai người quản gia và Tình Lam, mặc dù là quan hệ hợp tác, tuy nhiên ai cũng có lòng riêng, so sánh ra, Tình Lam dễ mắc câu hơn quản gia, cho nên lôi Tình Lam ra trước, sau đó sẽ dùng Tình Lam kéo quản gia ra, ai ngờ, đám phế vật này lại để Tình Lam trốn thoát mất! Chỉ có điều, tiết mục hay phải trình diễn, cùng lắm thì diễn kẻ không thành, quản gia, thật sự trùng kẻo!”

“Thiếu gia, thật sự không nghĩ tới, trong nhà lại xảy ra nhiều chuyện như vậy! Từ trước đến nay chúng ta không nghĩ tới phương diện này! Đúng rồi, thiếu gia, sao cậu lại nói lên nghĩ ngờ với quản gia?”

“Thật ra rất đơn giản, Tình Lam là phụ nữ, rất nhiều chuyện một mình cô ta làm không được, ví dụ như giết người, ví dụ như cướp bệnh án, nhưng cuối cùng để cho tôi tin chắc suy đoán của mình là con mèo đen ở nhà họ Lãnh.”

(1) thiếu nữ đậu khấu: 豆蔻女子 nguyên văn chỉ các thiếu nữ xinh xắn chừng mười ba mười bốn tuổi.

Diễn tích từ hai câu thơ trong bài Tặng biệt kỳ 1 贈別其一 của Đỗ Phủ

* Nguyên âm:

娉娉嫋嫋十三餘，

豆蔻梢頭二月初。

春風十里揚州路，

卷上珠簾總不如。

* Dịch âm:

Phiên phiên niệu niệu thập tam dư,

Đậu khấu sao đầu nhị nguyệt sơ.

Xuân phong thập lý Dương Châu lộ,

Quyển thượng châu liêm tổng bất như.

* Dịch nghĩa:

Nàng ấy mảnh mai yếu điệu, mới hơn mười ba tuổi,

Như hoa đậu khấu trên ngọn cây mới nở tháng hai.

Gió xuân thổi trên mười dặm đường Dương Châu

Rèm châu đều cuốn lên, nhưng chẳng có ai giống như nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 260: Phát hiện Tĩnh Lam

“Mèo đen?” Tần Nhiên khó có thể tin.

“Ừ, tôi thấy ghi chép về mèo đen trong nhật ký của Duy Nhất, cùng lúc cô ấy phát hiện con búp bê vải bị xé nát, từ lời nói của cô có vẻ hết sức sợ con mèo đen này. Tôi chợt nhớ tới, Tĩnh Lam không thích động vật, cảm thấy bẩn, con mèo đen này chỉ có quán gia yêu thích, mà chuyện xưa về người gọi là bạn gái của tôi bị dây điện giết chết, một đoạn dây điện hoàn toàn bị động vật gặm cắn. Kiểm tra toàn diện đường dây điện ở nhà họ Lãnh cũng phát hiện nhiều chỗ dây điện bị lão hóa đều có dấu vết động vật cắn, bây giờ nghĩ lại đầu óc rất rõ ràng, chẳng qua lúc ấy quá mơ hồ mà thôi! Nếu không cũng sẽ không xảy ra nhiều chuyện phía sau như vậy!”

Tần Nhiên nhìn về mặt hơi đau xót của anh, muốn an ủi anh, “Thiếu gia, đừng suy nghĩ những chuyện không vui kia, không phải đã qua rồi sao? Hơn nữa, nếu không phải như vậy, sao má Tăng lại tìm cô đầu thay thế cho cậu, làm sao để cậu gặp gỡ Duy Nhất đây?”

Lãnh Ngạn lại lắc đầu: “Tần Nhiên, tôi cảm thấy được, nếu như tôi và Duy Nhất có duyên, cho dù không có những chuyện này, cũng sẽ gặp gỡ, có lẽ tại khúc quanh nào đó trên đường, có lẽ ở trong thang máy tập đoàn Doãn thị, có lẽ ngày nào đó dưới ánh nắng tươi sáng, cô ấy không giải thích được mà cười với tôi, nhưng mà, không cần giá cao như vậy, thật sự không cần...”

“Thiếu gia, cuộc đời con người do bản thân lựa chọn! Nếu bọn họ lựa chọn cuộc sống như vậy, thì chuyện cũng không có cách nào khác!” Cuối cùng Tần Nhiên chỉ có thể nói như vậy, hy vọng khuyên Lãnh Ngạn không nên u buồn vì người thân biến thành kẻ thù.

Lãnh Ngạn rất đồng ý, “Đúng! Thật ra thì quán gia biến thành như vậy cũng không phải toàn bộ đều do câu cha tôi không thực hiện cam kết, lúc ấy cha tôi say rượu nói xằng nói bậy, sau khi tỉnh rượu đã sớm quên mất, quan trọng nhất là trái tim quán gia, đi lệch. Cho nên, về sau tôi sẽ quý trọng thứ bản thân mình có hơn, nếu có một ngày tôi thật sự hai bàn tay trắng, tôi hy vọng tôi còn có Duy Nhất, có các cậu, vậy vẫn có thể có toàn thể giới!”

Hốc mắt Tần Nhiên bỗng dưng ướt át, nắng to, “Một đám mây râu, sáng sớm nói mùi lòng như vậy làm gì?! Có chút tiền đồ được không!”

Lãnh Ngạn không khỏi bật cười to, dựa vào ghế sau, nhắm mắt nghỉ ngơi, không ngờ lại suốt một đêm! Gần đây thể lực chi nhiều hơn thu...

“Tần Nhiên, cậu nói có phải tôi đã già rồi không?” Lãnh Ngạn đột nhiên hỏi.

“Sao lại như vậy? Tản Nhiên rất kinh ngạc, thiếu gia mới chỉ ba mươi tuổi đầu, chính là thời kỳ vàng son của đàn ông.

“Nhưng mà, tôi thường cảm thấy thể lực cạn kiệt, không tốt như trước kia! Ngày trước thức trắng đêm liên tục một tuần đều không sao!” Lãnh Ngạn nhũ nhũ mày, giống như muốn mệt mỏi chen ra ngoài từ giữa hai chân mày.

Tản Nhiên bật cười, “Thiếu gia, cậu là người bình thường! Cho dù bản thân là sắt đá! Thức đêm tiếp như vậy, người sắt cũng chịu không nổi! Cậu ấy, vẫn nên yêu quý bản thân mình, bây giờ không chỉ một mình cậu, coi như vì Duy Nhất, cũng phải để cho bản thân khỏe mạnh! Đừng liều mạng như vậy!”

“Ừ, tôi biết rồi!” Anh lại bật cười, “Nhắc tới Duy Nhất, tôi càng cảm thấy mình già! Cô ấy mới hai mươi tuổi! Chênh lệch bao nhiêu!”

“Thiếu gia! Đừng nói như vậy, nghe nói cô gái bình thường bây giờ đều thích đàn ông thành thực, một là bởi vì có cảm giác an toàn, hai là bởi vì biết thương người!” Tản Nhiên chưa bao giờ biết rằng có lúc thiếu gia cũng sẽ không tự tin...

Lãnh Ngạn cười to, lại không che giấu được mệt mỏi giữa hai chân mày.

Tản Nhiên thức thoi không nói thêm gì nữa, thiếu gia thật sự mệt chết đi, gần đây thường xuyên nhìn thấy dáng vẻ uể oải của cậu ấy. Nhưng mà, mấy ngày nữa có thể là thời gian nghỉ dài rồi, nhưng nó có ý nghĩa Tản Nhiên anh lại đảm nhận làm nhân vật bị bỏ sót, vậy thì thế nào đây? Chỉ cần thiếu gia và Duy Nhất hạnh phúc, anh nguyện ý!

Xe chạy về phía Kỳ Thịnh, trời vẫn tờ mờ sáng, ánh đèn đường tản ra ánh sáng dìu dàng dưới sương mù sáng sớm, trên đường gần như không có người, Tản Nhiên im lặng nhìn từng ngôi nhà ngoài cửa sổ lùi lại trong nháy mắt, ánh mắt đột nhiên bị hấp dẫn.

“Dừng dừng dừng.” Anh kêu to.

“Sao vậy?” Lãnh Ngạn mở to mắt.

“Cậu xem người nọ giống như Tỉnh Lam phải không?” Tản Nhiên chỉ ra ngoài cửa sổ xe.

Xe tự nhiên dừng lại, bọn họ đi ở làn đường gần lề đường, cho nên vẫn tĩnh lặng hơn người đi làn bên ngoài.

Lãnh Ngạn nhìn ra ngoài, quả nhiên nhìn thấy ở đầu ngõ tầm thường, có hai người đàn ông đè một người phụ nữ lại làm trò xằng bậy, quần áo của người phụ nữ bị xé toạc giống như đồ Tỉnh Lam mặc, còn có tóc uốn xoắn màu nâu nhạt, hơn nửa khuôn mặt của cô ta cũng có thể thấy rõ ràng.

“Nhanh xuống xe.” Anh vội vàng ra lệnh.

Mấy chiếc xe vệ sỹ phía sau cũng không biết xảy ra chuyện gì, thấy tổng giám đốc xuống xe, toàn bộ dừng xe, đi theo Lãnh Ngạn.

“Dừng tay!” Tản Nhiên hét lớn một tiếng, mấy vệ sỹ xông lên đuổi hai tên lưu manh chạy đi.

Ánh mắt Lãnh Ngạn rơi lên người Tỉnh Lam, chỉ thấy cô ta hoàn toàn không để ý tới Lãnh Ngạn, chỉ có điều ánh mắt dieendaanleequydownn đờ đẫn vẫn nhìn về một hướng, mặt mũi tràn đầy nước mắt. Đầu tóc rối bời, mặt vàng vọt lại dơ bẩn, sớm đã không còn là dáng vẻ quyến rũ ban đầu.

Bọn vệ sỹ đồng loạt quay đầu, không dám nhìn cô ta, chỉ vì quần áo cô ta bị xé rách, dưới thân trần truồng, trò chơi cô ta đã từng khổ tâm bày kế hôm nay biến thành sự thật.

Hô hấp Lãnh Ngạn nặng nề, cời áo khoác của mình xuống, ném lên người Tỉnh Lam, một câu lạnh nhạt, “Đưa cô ta đến đồn cảnh sát!” Rồi sau đó xoay người, khoảng cách giữa anh và cô ta chính là không bao giờ cùng xuất hiện...

Tỉnh Lam bị ba chữ “Đồn cảnh sát” thức tỉnh, hét lên một tiếng, “Tôi không đi đồn cảnh sát! Ai muốn bắt tôi đi đồn cảnh sát? Tôi không muốn đi! Tôi muốn đi tìm Ngạn! Tôi muốn nói cho anh ấy biết, tôi không làm nhiều chuyện xấu như vậy, tôi không có! Tôi thật sự không có! Tôi còn muốn nói cho anh ấy biết, rất nhiều người bắt nạt tôi, bọn họ làm tôi đau!”

Lãnh Ngạn bỗng nhiên dừng bước, quay đầu, nhìn thấy đôi mắt đầm lệ của cô ta.

Cô ta dùng áo khoác anh ném cho che kín, lệ rơi đầy mặt đi về phía anh, không ngừng nói lầm nhảm, “Cám ơn anh, không cần đưa tôi đến đồn cảnh sát được không? Anh chịu đưa quần áo cho tôi mượn, anh nhất định là người tốt, anh biết tôi lạnh, đúng không? Cho nên, không cần đưa tôi đi đồn cảnh sát, tôi muốn đi tìm Ngạn! Anh biết Ngạn không? Anh dẫn tôi đi tìm anh ấy! Được không?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thân Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 261: Tỉnh Lam xảy ra ngoài ý muốn

Lãnh Ngan kinh ngạc nhìn cô ta, nhìn thấy mờ mịt trong tròng mắt màu nâu nhạt của cô ta, thật sự không biết anh sao?

“Van anh! Van anh mang tôi đi tìm Ngan! Lãnh Ngan, anh có biết không? Luôn mặc đồ thể thao màu trắng, vóc dáng cao rất cao, lúc lái xe luôn mở cửa sổ ra, lái xe nhanh thật nhanh, gió vù vù thổi tới, đây một cỗ, tóc anh ấy đang bay trong gió...”

Mờ mịt trong mắt cô dần trở nên rõ ràng hơn, vẻ thẹn thùng và trẻ trung của thiếu nữ đầu khâu nhuộm ra từ khóe mắt, cả khuôn mặt tản ra ánh sáng dịu dịu, mặc dù đầu bù tóc rối, quần áo không chỉnh tề, cũng bởi vì tia sáng này mà xinh đẹp lên.

Trong lòng Lãnh Ngan đau xót khó hiểu, Lãnh Ngan miêu tả trong miệng cô chính là anh lúc niên thiếu, có lẽ cô ta vẫn yêu anh phong nhã hào hoa lúc đó, là ảo ảnh của anh khi đó, chứ không phải Lãnh Ngan chân thật trước mắt, thế cho nên, anh đứng trước mắt cô, cô cũng không nhận ra.

Cô ta, thật sự điên rồi...

Anh vốn nên hận cô ta, vào giờ phút này, nhưng anh lại không hận nổi, chỉ cảm thấy ngực bị chặn khó chịu, hơn nữa khó chịu vẫn không ngừng bành trướng, anh không muốn tiếp tục ngáy giấc...

“Đẫn cô ta đi đồn cảnh sát!” Giọng nói càng kiên định hơn vừa rồi, lúc xoay người càng dứt khoát, chỉ có điều, cổ họng thắt chặt, tắc nghẹn đến đau.

“Không! Tôi không đi! Tôi muốn đi tìm Lãnh Ngan, ai cũng không thể ngăn cản!” Tình Lam hung ác va chạm với người bên cạnh, súng của vệ sỹ rút xuống đất, Tình Lam nhanh chóng nhặt lên, dùng súng chỉ vào Lãnh Ngan.

Chuyến biển này tới quá nhanh, tất cả mọi người lại càng không đề phòng với cô điên điên khùng khùng, chỉ có thể nhìn cô bỗng nhiên dốc cạn cả đáy mà gào, “Không cho tới đây! Tới nữa tôi sẽ nổ súng! Bắn chết anh! Bắn chết chính tôi!” Bỗng nhiên, lại vừa buồn vừa đau thương, “Ngan, anh đang ở đâu? Tại sao anh không tin em? Em thật sự không làm nhiều chuyện xấu như vậy, không phải em làm! Không phải! Ngan, bọn họ đều bắt nạt em! Làm em đau quá! Anh đang ở đâu?”

Lãnh Ngan vừa định tiến lên một bước, Tình Lam lại “Đùng” một tiếng, nổ súng, cũng may Lãnh Ngan phản ứng nhanh, lăn một vòng ngay tại chỗ, cũng không bắn trúng.

“Nói mấy người đừng tới đây lại còn tới? Người nào tới đây tôi sẽ bắn chết người đó!” Đầu tóc rối bời của Tình Lam nhảy múa, kêu ré lên lui về sau.

Bọn vệ sỹ tự giác đứng trước người Lãnh Ngan, che chắn cho anh, mắt thấy Tình Lam dần lùi xa, không phải không có năng lực đuổi theo, mà không biết nên làm sao?

“Thiếu gia, làm thế nào?” Tần Nhiên khẽ hỏi Lãnh Ngan đang đứng từ dưới đất lên.

Tròng mắt sâu giống như biển của Lãnh Ngan, cái gì cũng không nhìn thấu, có thể nhìn thấy anh nắm chặt hai quả đấm, “Đi tìm! Sau khi tìm được đưa đi chữa bệnh trước, rồi báo cảnh sát. Hai tên lưu manh vừa rồi, tìm ra cho tôi!”

“Rồi!” Vì vậy có một đội vệ sỹ đuổi theo đường Tình Lam đã rời đi. Ở khúc quanh, Tình Lam vẫn lui đến chỗ bọn họ không nhìn thấy nữa, mới dừng lại thở gấp.

Nhưng không ngờ, chim sẻ ở sau lưng *, trên cổ cô bị đập một lực anh, đánh bất tỉnh trên mặt đất, người tới dùng bao bố che đầu của cô lại, vác vào trong một chiếc xe, xe nhanh chóng cuốn bụi đi. Khi vệ sỹ Lãnh Ngan chạy đến, đã sớm không còn bóng dáng Tình Lam..

(*) câu đầy đủ: bộ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ rình sau lưng

Tình Lam bị bóng đêm bao phủ, vừa sợ lại hốt hoảng, súng cũng không biết rơi ở đâu, ở trong bao bố vẫn kêu hu hu.

“Không cho phép kêu!” Một tiếng gào to truyền đến, theo đó, có người đá mạnh một cái lên bao bố, Tình Lam bị đau, không dám kêu ra tiếng nữa, chỉ nức nở trầm thấp.

Lái xe đến nơi, Tình Lam bị người kéo xuống, ném xuống đất, miệng bao mở ra, cô leo ra, trước mắt là hai người đàn ông không quen, một người còn là người nước ngoài, nói chính xác, ai cô cũng không nhận rõ.

“Các người... Các người là ai?” Tình Lam vô thức quẩn chặt lấy áo khoác của Lãnh Ngan.

Người đàn ông trước mắt cô vẫn nhìn cô chăm chăm. Nhìn tóc rối tung mặt bẩn thỉu, nhìn cặp mắt sưng vù nếp nhăn nơi khóe mắt, nhìn bắp chân trần trụi lộ ra một khoảng trắng như tuyết dưới áo khoác, nhìn thân thể run lẩy bẩy xiết chặt áo khoác đàn ông. Trong đầu tự dung xuất hiện một cô gái khỏe mạnh tóc tết đuôi ngựa, đồng phục áo sơ mi học sinh đơn giản, trên người vĩnh viễn là mùi thơm sáng khoái...

Cho dù thế nào, anh cũng không cách gì chống cô trước mắt và hình ảnh trong đầu lên nhau...

Tức giận trong lòng bay vọt, không nịn được tiến lên kéo áo khoác của cô ra, tình trạng bị giày vò thể thâm làm đau nhói ánh mắt anh. Anh nhanh chóng kéo lại áo khoác cho cô, một cái tát đánh lên mặt cô, đánh cô bay ra ngoài.

Ngon lửa tức giận giống như muốn thiêu đốt anh, anh chỉ vào cô gầm thét, “Tôi cho cô thiên đường hạnh phúc die enda anle equu ydomn cô không cần, đây chính là hạnh phúc cô luôn mồm lựa chọn? Cậu ta đối xử với cô thế nào? Là thế nào với cô?”

Tĩnh Lam chỉ bùng mặt, giọt lệ trong veo trượt xuống, khiếp đảm, “Anh là ai? Tại sao đánh tôi? Đau...”

“A -” Anh ngửa mặt lên trời gào thét! Anh không chịu nổi ánh mắt như vậy của cô, mềm yếu như thế.

Năm tháng đã lưu lại dấu vết mờ mờ trên mặt cô, một đôi mắt to trống rỗng tràn đầy vô dụng và mờ mờ, đây không phải là cô! Không phải là cô xinh đẹp như hoa, luôn hiếu thắng!

Nếu như lúc này đứng trước mắt anh là cô ngày trước quần áo gọn gàng, cười lúm đồng tiền, như vậy anh sẽ tiếp tục hận cô thấu xương, bởi vì anh có lý do hận cô! Nhưng mà, cô như vậy lại khiến cho hận của anh tan thành mây khói trong lúc vô tình, chỉ có giận, chỉ có thương hại...

Nếu như, nhiều năm như vậy, Lãnh Ngạn cho cô hạnh phúc, như thế, có lẽ anh còn có thể tha thứ cho Lãnh Ngạn. Nhưng mà, từ đầu đến cuối Lãnh Ngạn vẫn không đối xử tốt với cô! Lại còn có thể hại cô lưu lạc tới nông nổi bị người ta cưỡng bức!

“Là ai chạm vào cô ấy! Tôi muốn tính mạng của người đó!” Anh hét lớn một tiếng, dưới con thịnh nộ, không ý thức được lòng mình hoàn toàn mâu thuẫn.

“Hàn! Cậu tỉnh táo! Bình tĩnh một chút!” Dịch Khắc tiến lên ôm lấy anh, hết sức ngăn chặn cơn giận dữ của anh, “Bình tĩnh lại, đừng hòng việc lớn!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 262: Độ sức (1)

Dịch Hàn được anh nhắc nhở, dần bình tĩnh lại, những gào thét kia trở thành thảm thiết, ngọn lửa trong lòng cũng trở thành đau thương. Đồng tình, xem thường, nhìn cô trên đất che nửa gò má không ngừng phát run, chỉ có điều, anh không biết rốt cuộc mình đồng tình với cô, khinh bỉ cô, hay đồng tình chính anh, khinh bỉ chính anh...

“Tìm phụ nữ, lau rửa sạch sẽ cho cô ấy!” Dịch Hàn ném lại một câu, đi thẳng ra khỏi phòng.

Chỗ ở lúc này của bọn họ là một khu nhà trọ ngoại ô, Dịch Hàn đứng trên đỉnh núi, gió mùa đông thổi qua đỉnh núi trơ trọi, hiu quạnh, khô khốc.

Dịch Khắc đến sau lưng anh, “Cậu vẫn không bỏ được người phụ nữ này?”

Dịch Hàn trầm tư hồi lâu, cuối cùng lắc đầu, “Cô ấy đã sớm không phải là cô ấy, tôi cũng đã sớm không phải là tôi, chỉ có điều, đáng về này của cô ấy... Dịch Khắc, cậu nói mục đích tôi trở về là báo thù?”

“Đúng vậy! Đây là chuyện mà cậu tâm tâm niệm niệm muốn làm!” Dịch Khắc khó hiểu nhìn anh.

“Nhưng mà, người phụ nữ này hiện giờ thảm như vậy, thậm chí còn thê lương hơn trực tiếp nổ súng bắn chết, theo lý thuyết, tôi nên cảm thấy hả giận, phải có khoái cảm báo được thù, nhưng vì cái gì mà vui mừng không nổi đây?” Dịch Hàn nhìn bầu trời bao la âm u dưới sương mù, chân trời dần hiện ra màu đỏ bạc làm thế nào cũng không chiếu sáng được đáy lòng của anh.

“Hàn! Chẳng lẽ cậu định buông tha?” Dịch Khắc lo lắng trùng trùng hỏi.

“Không! Tuyệt đối không có khả năng! Ít nhất tuyệt đối không thể bỏ qua cho Lãnh Ngạn! Người phụ nữ kia chuẩn bị xong chưa?” Ánh mắt của anh đã khôi phục bén nhọn.

“Xong rồi!” Dịch Khắc gật đầu.

“Vậy đi thôi! Đi nhìn một chút!” Dịch Hàn trở về nhà trọ, sống mắt bình tĩnh như nước.

Trong căn hộ, Tĩnh Lam đã đổi áo len sạch sẽ, tóc cũng cắt tỉa chỉnh tề, đang ngồi trước cửa sổ ngắm người, nghe tiếng động, quay đầu lại, trên mặt hết sức mừng rỡ, “Cuối cùng anh cũng trở lại!”

Khoảnh khắc kia, Dịch Hàn hoảng hốt trong nháy mắt, cảm giác giống như bà xã trong nhà mỗi mắt mong chờ ông xã đã lâu không về, vậy mà, câu nói tiếp theo của cô để cho bọt xà phòng của anh tan biến ngay lập tức.

“Mới vừa rồi người kia nói anh biết Ngạn, anh sẽ dẫn tôi đi tìm Lãnh Ngạn, đúng không?” Tĩnh Lam đã chạy đến trước mặt anh.

Lại là Lãnh Ngạn!

Tròng mắt vốn đã bình tĩnh của Dịch Hàn lại nổi lên cơn sóng, là đau, là oán, hay là giận?

Mặc dù Lãnh Ngạn tổn thương cô thành ra như vậy, cô vẫn không thể quên cậu ta sao?

Ánh mắt anh nhìn vào vẻ trông mong trong tròng mắt cô, cô thế mà lại mỉm cười với anh, cười một tiếng tràn đầy tin tưởng và mong đợi, giống như ngày hôm qua, chưa từng đi xa...

Lòng anh hơi rung nhẹ, những khổ sở anh đã chịu đựng những năm này lần lượt tái hiện trong đầu anh. Không! Anh không quên được đau đớn khi anh tự làm gãy hai chân bò từ trong xe ra ngoài, không quên được tình cảnh bị thảm thấy chân mình bị nổ bay trên không trung, không quên được khuôn mặt xa lạ đến ngỡ ngàng khi nhìn mình trong gương sau chính hình, không quên được lúc mang chân giả té ngã đau đớn từng lần, không quên được hai bàn tay trắng mờ mẫm lẫn lộn gian khổ ở nước Mỹ...

Không thể quên! Không thể quên! Thế giới này cho anh, chỉ có thù hận! Chỉ có thù hận!

Lòng anh dần cứng rần lạnh lẽo, “Đúng! Tôi có thể dẫn cô đi tìm Lãnh Ngạn! Chỉ có điều, cô cũng biết, không dễ dàng đi vào công ty Lãnh Ngạn như vậy, mỗi người đều phải ghi danh, phải hẹn trước.”

“Tôi biết rõ! Tôi biết rõ!” Có người ca ngợi công ty Lãnh Ngạn, cô hết sức vui mừng.

“Cho nên, ký bằng hẹn trước này đi! Ký xong tôi cầm đi giao cho công ty Lãnh Ngạn, chờ sắp xếp để cho chúng ta gặp mặt cậu ta.” Dịch Hàn không biến sắc lấy ra một phần hiệp nghị, che phần phía trên, chỉ chỉ vào chỗ ký tên.

Tĩnh Lam nhíu mày lại, “Tại sao còn muốn ký cái này? Không phải anh quen anh ấy lắm sao?”

Mí mắt Dịch Hàn khẽ nháy, “Tôi chỉ nói biết, nhưng không phải rất quen, cho nên phải làm việc theo quy định.”

“Nhưng tôi quen thuộc anh ấy! Anh chỉ cần dẫn tôi đến công ty anh ấy là được! Tự tôi có thể đi!” Tĩnh Lam đầu óc hồ đồ lúc này lại vô cùng không phối hợp.

Dịch Hàn nhẫn nại thuyết phục cô, “Cô cũng biết, xưa nay Lãnh Ngạn giải quyết việc chung, không thích nhất là người lợi dụng quan hệ riêng phá hư quy củ, chẳng lẽ không đúng sao?”

Tĩnh Lam cắn bút suy nghĩ một chút, “Cũng đúng, vậy cứ ký đi!”

Cô ngay ngắn nắn nót ký tên ở chỗ của mình, sau đó mặt mày hớn hờ đưa cho anh, “Cho!”

Dịch Hàn cười cười, “Ngaoan! Ngày mai sẽ dẫn cô đi gặp Lãnh Ngạn!”

Tĩnh Lam gật mạnh đầu, ngồi trở lại cạnh bàn bắt đầu chống cằm ngây ngô.

Nụ cười của Dịch Hàn dần đọng lại, tròng mắt đen nhánh rơi lên chữ ký tinh tế của Tĩnh Lam, ánh sáng trong đêm sâu lóe lên, đi ra khỏi phòng Tĩnh Lam.

Địch Khắc chờ ở bên ngoài, thấy anh ra ngoài, chào đón hỏi, “Như thế nào? Ký?”

“Ký!” Dịch Hàn hả hê cầm hiệp nghị trong tay giơ lên, “Ha ha! Giấy chuyển nhượng cổ phần, 21% cổ phần của Kỳ Thịnh là của tôi!”

Địch Khắc cũng theo đó cười to, “Cộng thêm ngày mai cổ đông nhờ ký 19%, chẳng phải cậu sẽ có 40% cổ phần, đại cổ đông!”

“Nhưng trong tay cậu ta vẫn có 60%!” Dịch Hàn lại rơi vào dáng vẻ suy tư, “Trong lòng vốn ôm lưới rách cá chết, hy vọng một phát phá hủy Kỳ Thịnh, nhưng thu hoạch được ngoài dự đoán từ chỗ Tĩnh Lam, chẳng lẽ ông trời muốn tôi giữ lại Kỳ Thịnh?”

“Như vậy chưa chắc đã không tốt! Chỉ có điều, chúng ta không bỏ số tiền lớn như vậy mua 60% này rồi!” Địch Khắc nói.

“Có tiền Lãnh Ngạn cũng sẽ không bán! Nói nhảm!” Dịch Hàn tròn mắt nhìn Địch Khắc, lời này thật sự không có ý nghĩa.

Đúng lúc này, điện thoại của Địch Khắc vang lên, là Mỹ Mỹ gọi tới.

“Địch Khắc! Em đã nói với anh, không dễ gì mới nghe được tin tức, ngày mai Duy Nhất muốn đi bệnh viện siêu âm, đây là cơ hội duy nhất ra khỏi cửa của cô ấy, từ sau lần hỏa hoạn trước, Lãnh Ngạn đã nhốt cô ấy ở nhà họ Doãn, không để cho cô ấy ra ngoài!” Mỹ Mỹ vội vã nói.

Địch Khắc hơi thấy kinh ngạc, “Em nói hiện giờ Duy Nhất cũng ở nhà họ Doãn sao? Tại sao?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 263: Độ sức (2)

“Em cũng không biết! Có điều một người thân của đồng nghiệp làm giúp việc ở nhà họ Doãn, người thân của cô ấy trong lúc vô tình đã nói đến phu nhân Lãnh Ngan muốn xuất giá từ nhà bọn họ, phò trương quá lớn. Bởi vì ngày trước là đồng nghiệp, cho nên hỏi mấy câu, còn biết, nhà họ Doãn và Lãnh Ngan đối xử rất tốt với Duy Nhất, ngày mai đi bệnh viện làm siêu âm, Lãnh Ngan và đại thiếu gia nhà họ Doãn cũng sẽ đi.”

Dịch Hàn ở bên cạnh nghe rõ ràng lời cô, nháy mắt với Dịch Khắc, Dịch Khắc hiểu ý, nói: “Mỹ Mỹ, tui anh đã biết! Vất vả cho em rồi! Sau khi tất cả thành công rồi nhất định sẽ báo đáp em!”

Mỹ Mỹ nghe vào trong tai, vui ở trong lòng, nhưng không quên thêm một câu, “Dịch Khắc, anh nhất định phải đảm bảo Duy Nhất và đứa bé trong bụng cô ấy an toàn! Nếu không, em sẽ áy náy cả một đời đấy!”

“Yên tâm đi!” Dịch Khắc liếc mắt nhìn Dịch Hàn, hai người lộ ra nụ cười không dễ phát hiện, “Còn nữa, Mỹ Mỹ, nếu ngày mai Lãnh Ngan và Doãn Tiêu Trác đều đi bệnh viện, vậy em cũng thuận tiện, ngày mai ra tay đi!”

Mỹ Mỹ khẽ chần chừ một chút, “Ừm -” để điện thoại di động xuống thì hơi buồn bã...

Sau khi Dịch Hàn nghe được tin tức này thì vô cùng hưng phấn, lập tức thương lượng với Dịch Khắc rốt cuộc ngày mai sẽ làm như thế nào, cuối cùng, cường điệu một câu, “Chúng ta không thể tự ra tay, không thể để cho Duy Nhất đoán được chúng ta, cậu tìm người có thể tin! Hai phương án đồng thời tiến hành!”

“Biết rồi! Cậu yên tâm đi!” Dịch Khắc vỗ ngực bảo đảm.

Hai người bọn họ không chú ý đến, một bóng người nằm ngoài cửa nghe thật lâu.

Tĩnh Lam thật sự cho rằng Dịch Hàn sẽ đưa cô đi gặp Lãnh Ngan, cho nên hưng phấn không thôi, lại một lần nữa chạy đến tìm Dịch Hàn xác nhận, đến gần cửa thì nghe Dịch Hàn và Dịch Khắc nói chuyện, nên rón rén tới gần.

Vốn vô ý nghe lén, nhưng khi cô nghe được tên Lãnh Ngan từ trong miệng bọn họ, thì chú ý, kết quả để cho cô hoảng sợ, mặc dù bây giờ thần chí cô không rõ ràng, nhưng mà, Lãnh Ngan, hai chữ này là tất cả trong sinh mạng của cô, tất cả nhân tố không có lợi cho Lãnh Ngan, cô vẫn có thể phân biệt...

Nhà họ Doãn.

Còn ba ngày sẽ bắt đầu hôn lễ, các công việc chuẩn bị đã sẵn sàng, chỉ chờ ba ngày sau Lãnh Ngan tới đón cô dâu xinh đẹp của anh, bắt đầu hạnh phúc đẹp đẽ cả đời chân chính của bọn họ.

Buổi sáng Lãnh Ngan từ đồn cảnh sát trở lại, sau khi gặp Tĩnh Lam đã về thẳng nhà họ Doãn.

Theo ý anh, chiến đấu gian nan đã chuẩn bị kết thúc, hình như anh rõ ràng mục tiêu của đối thủ khác là gì, cho nên ngược lại không cảm thấy nguy hiểm như thế, nhưng cái gọi là người tính không bằng trời tính, trên thế giới thường có nhiều mưu kế chưa tới.

Duy Nhất thấy anh đột ngột đến thì cảm thấy hơi kinh ngạc, vốn tưởng rằng đến ngày kết hôn gì đó mới gặp được anh.

Anh cười mở rộng vòng tay về phía cô, “Thế nào? Không vui khi thấy anh sao?”

Duy Nhất lập tức nhào vào trong ngực anh, tươi cười rạng rỡ, “Em cho rằng anh không đến thăm em!”

Anh ôm cô lên, chạy thẳng đến phòng ngủ của Duy Nhất. Hơi thở và nhiệt độ quen thuộc bao vây cô thật chặt, cô lập tức đỏ mặt, hô hấp cũng dần dần dập.

Khi Lãnh Ngan nhẹ nhàng đặt cô lên giường thì mắt cô hơi rùng rùng, đôi môi đỏ mọng khẽ run đã hơi chờ đợi.

Lãnh Ngan cười khẽ cắn môi cô, “Bảo bối, đang nghĩ vẩn vơ?”

Duy Nhất mắc cỡ đỏ bừng mặt, trừng mắt liếc anh, “Nào có!?”

Tiếng cười dồn nén trong cổ Lãnh Ngan vang vọng, ôm chặt cô, cắn cạ lên trán cô, “Duy Nhất, nhìn thấy em thật vui vẻ! Cả đời này, chỉ cần có thể vĩnh viễn ôm em như vậy, anh nguyện dùng tất cả tới trao đổi!”

“Anh nói bây bạ gì đó?” Duy Nhất nũng nịu, “Em vốn chính là của anh, anh cần dùng cái gì tới trao đổi sao? Ngốc quá!”

Lãnh Ngan cúi đầu cười một tiếng, thần nhiên, “Không sai! Anh thật sự quá ngốc! Ngốc đến ngay cả lúc này bảo bối của anh muốn gì cũng không để ý rồi!”

Lời nói ra khiến Duy Nhất đỏ cả mặt, Lãnh Ngan luôn thích nhìn khuôn mặt ngượng ngùng ửng đỏ của cô, quyến rũ mê người khó diễn tả bằng lời, làm cho người ta chỉ muốn cắn một miếng.

Nhưng mà, không phải yêu một người sẽ phải đặt mình vào hoàn cảnh của người ta mà suy tính sao? Bác sỹ đã từng thông báo, thân thể Duy Nhất yếu đuối, trong lúc mang thai vợ chồng cố gắng bớt ở cùng nhau, như vậy, anh làm ông xã, cho dù dục vọng không thỏa mãn như thế nào, cũng phải nhịn, không phải sao? Cho nên, không thể tùy hứng, không thể dung túng cô...

“Bảo bối, nhịn một chút, sắp ba tháng, ngày mai chúng ta đi bệnh viện kiểm tra, nếu bác sỹ nói bé cưng và em đều rất tốt, như vậy anh lại...”

Lời còn sót lại biến thành rĩ tai ẩm áp, từng sợi tơ chui vào lỗ tai cô, kích thích ngứa ngáy một trận, cũng rất ẩm áp, thật ẩm áp.

Khi anh điên cuồng mà nhiệt liệt muốn cô, cô có thể chân chân thực thực cảm thấy anh yêu cô, giữ chặt cô, mà lúc này, khi anh kiểm chế bản thân, cố gắng không cần cô, cô càng cảm thấy phần yêu này rất nặng, cảm thấy anh thương tiếc cô, có trách nhiệm với cô.

Cô may mắn, mình gặp được người đàn ông tốt tuyệt thế!

Nhiệt độ cơ thể lẫn nhau dần được chặn hơi lạnh che ấm, con người một khi cảm thấy ẩm áp, sẽ rất mệt mỏi, đặc biệt Lãnh Ngạn là như thế.

Theo mí mắt càng lúc càng nặng nề, tay anh ôm Duy Nhất không hề buông lỏng, chỉ mơ mơ màng màng thì thầm nói một câu bên tai Duy Nhất, “Bảo bối, anh mệt quá, ngủ với anh một lúc.” Vừa dứt lời, hô hấp của anh lập tức đều đặn.

Duy Nhất hơi kinh ngạc, nói ngủ lập tức ngủ! Cái này với anh lúc trước giống như hai người!

Chỉ có điều, cô hiểu được, nhìn dáng vẻ của anh, tối hôm qua lại suốt một đêm không ngủ! Cũng không biết rốt cuộc anh đang bận rộn cái gì, anh chính là như vậy, bất cứ việc gì cũng tự mình gánh vác, tuyệt đối không để Duy Nhất lo lắng chút nào, nhưng mà, cô thật sự rất muốn chia sẻ với anh một chút, ít nhất có thể là đối tượng để anh chia sẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 264: Độ sức (3)

Một khi phụ nữ gặp chuyện thì chỉ cần ầm ầm ỉ ỉ nói ra, phát tiết xong sẽ nhẹ nhõm rất nhiều, nhưng anh cũng chưa bao giờ nói với cô. Cô biết, anh là vì tốt cho cô, sợ cô lo lắng, cho nên, anh chủ động không nói, cho tới bây giờ cô cũng không hỏi. Duy Nhất bị anh giam ở trong vòng tay, nhúc nhích một chút cũng không dám, dứt khoát ngừng đầu nhìn, quan sát mặt của anh.

Cô đã từng nhìn anh ở khoảng cách gần như vậy chưa? Cô không nhớ được. . . . . Nhưng khi anh ngủ say thật đáng yêu, mũi kiên định, môi mỏng khêu gợi, đẹp nhất chính là lông mi của anh, một hàng thật dài buông xuống dưới, giống như một tầng rèm lông xù, làm cho người ta không thể không mơ màng, khép chặt dưới mí mắt là một đôi mắt thu hút cướp đi linh hồn như thế. . . . .

Anh như vậy, hoàn toàn thả lỏng, hoàn toàn bỏ đi đề phòng, dáng vẻ ngủ say giống như một đứa bé. . . . . Khoảnh khắc như vậy, chỉ có anh và cô, không còn cội trần lộn xộn, người khác quấy nhiễu, chính là vĩnh cửu mà cô theo đuổi. . . . . Một giấc này, thật sự là anh đã ngủ rất lâu, lại ngủ thẳng đến sáng ngày thứ hai. . . .

Trong lúc này, Duy Nhất đã thức dậy, nhưng thời gian rời đi cũng không dám quá dài, cô biết, Lãnh Ngạn hi vọng vừa tỉnh lại thì thấy mình ở bên cạnh, cho nên, ngoại trừ ăn chút gì thì cô vẫn nằm ở bên cạnh anh. Cho dù là ăn cơm, cô cũng ngồi ở bên giường, nhìn chăm chú vào anh.

Không nói ra được là tại sao, cảm thấy nhìn anh thế nào cũng nhìn không đủ, cảm thấy sợ thời gian trôi qua quá nhanh, bọn họ không cách nào gần nhau, loại cảm giác này không nên có! Bọn họ cũng sắp kết hôn rồi! Có lẽ, nguyên nhân do quá khẩn trương trước khi kết hôn thôi! Đúng! Nhất định là như vậy!

Duy Nhất an ủi mình, dùng ngón tay phác họa dọc theo hình dáng anh. Chợt, ngón tay bị anh bắt được, bỏ vào giữa môi anh khẽ cắn. Duy Nhất rút tay về, cười to, “Cái tốt không học! Lại học Only!” Cái tên Only này đã thật lâu không ai nói ra, Duy Nhất chợt nhắc tới, trong lòng hai người cũng thoáng qua một chút bóng mờ, chủ quan, hai người lại xua tan bóng mờ đó đi.

“Cô bé, muốn quyến rũ anh thì nói thẳng! Đừng làm những động tác nhỏ kia!” Lãnh Ngạn thử dùng cười giỡn đuổi bóng mờ đi.

“Người nào quyến rũ anh chứ! Heo lớn lười, em còn chưa từng thấy anh có đặc tính của heo đó! Ngủ một giấc lâu như vậy! Nên rời giường thôi! Hôm nay phải đi bệnh viện!” gương mặt Duy Nhất hơi đỏ, hai mắt như hai đầm nước trong suốt. Lãnh Ngạn giật mình, chạm khẽ môi cô mát, cười nói, “Đúng đó! Anh chính là gần người ‘Chu’ lười nào đó đấy!”

Duy Nhất há to mồm, thật lâu không có khép lại, Lãnh Ngạn không phải là núi băng sao? Anh cũng sẽ hài hước? Mặc dù hài hước này cũng không hề buồn cười, nhưng mà đối với Lãnh Ngạn đã là bước tiến dài rồi!

Doãn Tiêu Trác đã sớm ở vườn hoa chờ, xa xa, thấy Lãnh Ngạn và Duy Nhất nắm tay đi tới. Trước mắt lóe lên từng màn tình hình lúc đầu Lãnh Ngạn

muốn yêu cũng không dám yêu, hai người trải qua đau khổ chồng chất, hôm nay rốt cuộc đã tu thành chánh quả, làm anh cả, làm bạn bè, anh cũng cảm thấy vui mừng rồi.

“Bảo bối cấp gấu trúc, mời lên xe!” Doãn Tiêu Trác cong người xuống, mở cửa xe cho Duy Nhất. Duy Nhất nhếch miệng cười cười, “Anh cũng quá khoa trương đấy!”

“Tuyệt đối không khoa trương! Bảo bối nhỏ đầu tiên của nhà họ Doãn sắp ra đời, dĩ nhiên cũng là quan trọng nhất của nhà họ Lãnh, em nói có phải là người quan trọng cần bảo vệ hay không!” Sau khi hai người bọn họ lên xe thì Doãn Tiêu Trác đóng kỹ cửa xe, tự mình ngồi lên ghế lái, quay đầu lại cười nói, “Cho nên anh là anh cả, hôm nay sẽ làm tài xế riêng cho các em!”

Duy Nhất nghe mấy câu nói đó, ánh mắt tối tăm lại, từ trước đến nay cô vẫn không có cách nào xem mình thành người nhà họ Doãn. Lãnh Ngan chú ý tới biến hóa rất nhỏ của cô, tay phải bao trùm ở trên tay trái cô, ngón tay đan xen. Cái nhẫn tên là “only” đung vào làm đau tay của cô, hơi đau, nhưng dày dặn ấm áp từ lòng bàn tay anh thấm vào da của cô, cô ngẩng đầu lên cười, không muốn không vui trong lòng mình phá hỏng không khí như vậy.

Lãnh Ngan hôn một cái lên mặt của cô, nói nhỏ ở bên tai cô: “Rất hiểu chuyện! Rất ngoan ngoãn! Anh thích!”

Doãn Tiêu Trác ho khan vài tiếng, “Này, không nên ảnh hưởng tới lái xe!”

“Sau ót cậu mọc ra mắt sao?” Lãnh Ngan trừng mắt liếc anh.

“Có gương đấy! Lão đại à!” Doãn Tiêu Trác âm ức.

“Trong lòng cậu không có ý biến thái sẽ nhìn gương? Lái xe cẩn thận đi!” Duy Nhất nhìn hai người bọn họ cãi vã, bật cười phì, thật ra thì, có một người anh cả như Doãn Tiêu Trác là may mắn của cô, cô oán hận chỉ là ông già kia! Ông già đã phụ bạc mẹ cô! Kẻ bần xin chẳng quan tâm đối với mẹ con cô nhiều năm nay!

“Cười cái gì? Duy Nhất? Nhìn anh bị ông xã em ăn hiếp rất vui vẻ đúng không?” Dáng vẻ Doãn Tiêu Trác rất uất ức.

“Không phải!” Khóe môi Duy Nhất nhếch lên, “Bỗng nhiên em nhớ tới một câu nói, muốn nói với anh.”

“Hả? Có chuyện muốn nói với anh? Là gì vậy?” Doãn Tiêu Trác bộc lộ ra dáng vẻ cảm thấy rất hứng thú, “Vậy có muốn Lãnh Ngan tránh đi một chút hay không?”

“Tên kia cậu chán sống rồi à?” Tư thế Lãnh Ngan rất mạnh mẽ ôm lấy Duy Nhất. Duy Nhất ở trong ngực Lãnh Ngan cười khanh khách: “Không cần đâu! Em chỉ muốn gọi anh một tiếng, anh cả!”

“Két” một tiếng, Doãn Tiêu Trác khấn cấp thắng xe, quay đầu lại, bộ mặt khó có thể tin, “Em nói cái gì? Gọi một lần nữa!” Duy Nhất hơi đỏ mặt, một tiếng ậm ả, nghiêm túc, “Anh cả!”

“Ồ đây! Anh ở đây! Rốt cuộc em chịu gọi ta là anh cả rồi?” Doãn Tiêu Trác hưng phấn đến hai mắt sáng lên, “Em có biết không? Duy Nhất, từ nhỏ anh đã muốn có một cô em gái, yêu thương em ấy, che chở em ấy, trang điểm ăn bận cho em ấy thật xinh đẹp! Nhìn em gái nhà người ta giống như cô công chúa nhỏ, không biết có bao nhiêu hâm mộ! Lãnh Ngan! Lãnh Ngan! Rốt cuộc mơ ước của tớ lại trở thành hiện thực rồi! Chúc mừng tớ đi!”

Lãnh Ngan nhìn bộ dáng anh giống như đứa bé, bất giác thấy tức cười, “Có làm hay không! Duy Nhất thừa nhận người anh cả này, cậu nên tặng quà gặp mặt mới đúng! Còn muốn tớ chúc mừng cậu?”

“Đúng đúng đúng! Tớ vui mừng tới mơ hồ! Đưa cái gì cho em đây?” Doãn Tiêu Trác suy nghĩ một chút, từ trong túi tiền lấy ra một cái hộp, bên trong có một cái lắc tay.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 265: Độ sức (4)

“Thật xin lỗi, Duy Nhất, quá gấp rút rồi, nói thật, cái này vốn định đưa cho người khác, tặng cho em trước, đừng trách anh không có lòng thành!”

“Thế này không được đâu! Anh nên đưa cho cô ấy đi! Là Tư Lam phải không?” Duy Nhất cười tình nghịch, đẩy tay anh ra. “Không sao! Cô ấy thì không vội! Anh lại đi mua cái khác là được! Anh đeo lên cho em!” Anh lấy lắc tay ra, đeo vào trên cổ tay Duy Nhất.

“Tốt rồi! Anh em đoàn tụ! Kết cục sum họp! Có thể đi bệnh viện rồi!” Lãnh Ngan cười thúc giục.

*****

Bệnh viện sản khoa.

Duy Nhất vừa làm xong siêu âm B, cùng yên lặng chờ kết quả của bác sĩ với Lãnh Ngan, Doãn Tiêu Trác. Mười mấy phút sau, bác sĩ cầm kết quả ra ngoài: “Lãnh tiên sinh, Lãnh phu nhân, đứa bé phát triển rất tốt, trang@ddlqđ@bubble editor nhưng mà dường như Lãnh phu nhân hơi thiếu calcium, tốt nhất bồi bổ một chút cho cô ấy.” Lãnh Ngan vui mừng lại bỗng dừng hỏi một vấn đề: “Bác sĩ, xin hỏi là con trai hay con gái?” Bác sĩ không khỏi cười lên: “Lãnh tiên sinh, bây giờ còn quá nhỏ, chưa nhìn ra! Cho dù có thể nhìn ra, làm bác sĩ cũng không thể nói!”

Doãn Tiêu Trác chen miệng nói: “Lãnh Ngan, đừng nói với tớ, cậu trọng nam khinh nữ nha! Tớ phải làm chủ cho em gái mình!” Lãnh Ngan lại không nói nữa.

Từ phòng khám bác sĩ ra ngoài, Doãn Tiêu Trác đi ở phía trước, Lãnh Ngan nắm tay Duy Nhất đi ở phía sau, Duy Nhất nhìn gò má của anh, nhỏ giọng hỏi, “Ngan, anh thích con trai thật sao?” Ngày trước anh đã nhắc tới lời như vậy, muốn một đứa con trai, xem ra hình như không phải là vui đùa. Lãnh Ngan cười cười: “Cũng không phải vậy, anh cô hủ như vậy sao? Chỉ là, nhà họ Lãnh cần một đứa bé trai, di chúc của ông cụ, sự nghiệp nhà họ Lãnh phải giao cho đời thứ ba, cho nên, chỉ là anh có chút gấp gáp mà thôi!”

“Nói cho cùng vẫn là muốn con trai. . .” Cảm xúc của Duy Nhất sa sút xuống. “Ai nói!” Lãnh Ngan nắm vai của cô, “Chỉ cần là con của chúng ta, anh đều thích! Cùng lắm thì sau này anh cố gắng cây cày, lại sinh ra một đám là được!”

“Anh đi chết đi! Anh cho rằng sinh heo con sao!” Duy Nhất mắc cở đỏ bừng mặt. Doãn Tiêu Trác chột quay đầu lại: “Cũng không khác lắm mà! Lãnh Ngan, nếu như cậu dám trọng nam khinh nữ, tớ cho cậu biết, hiện tại tớ mới đúng là lão đại!”

Lãnh Ngan tức giận: “Gần đây tớ phát hiện cậu vốn có sở thích nghe lén góc tường!”. “Ha ha!” Doãn Tiêu Trác cười to: “Căn cứ tổng kết, nghe lén góc tường luôn có thể nghe được chuyện thú vị!”

“Thật là phục hai người các anh!” Duy Nhất cười chui đi ra từ trong khuỷu tay Lãnh Ngan, “Em đi toilet, các anh chờ em!”. “Cẩn thận một chút!” Chỗ toilet đang ở xa mấy mét, Lãnh Ngan nhìn theo cô đi vào.

Duy Nhất vừa đi vào toilet, lập tức, một khẩu súng lục chia về phía đầu của cô, một cái khác thì đặt ở eo của cô. “Không được lên tiếng! Nếu không sẽ giết chết cô!” Tiếng của một cô gái đang nói. “Các người là ai? Muốn làm gì?” Đầu tiên Duy Nhất lo lắng cho đứa nhỏ trong bụng, lúc này, dù sao cũng không được làm đứa bé bị thương. “Ngoan ngoãn hợp tác, đảm bảo cho cô bình an vô sự! Nếu không đừng trách chúng tôi không khách sáo!” Một người trong đó vẫn dùng súng chia về phía cô, người còn lại lấy ra một cái áo khoác từ trong túi bên mình, mặc vào cho Duy Nhất, cũng đội lên đầu cô một mái tóc giả màu vàng kim và đeo một cặp mắt kính. “Đi! Đi ra ngoài!” Hai cô gái, một người vẫn khoác ở cánh tay cô, súng chia vào hông của cô. Duy Nhất cứng nhắc đi ra ngoài, ngón tay thử cố gắng đẩy ra móc khóa cài cửa chiếc lắc tay.

Lãnh Ngan và Doãn Tiêu Trác ở hành lang không chút để ý trò chuyện chờ Duy Nhất, chỉ thấy cửa phòng toilet mở, ba cô gái tay nắm tay đi ra, đều mặc áo khoác, tóc quần, cô gái ở giữa kia còn đeo một cặp kính mắt lớn, hầu như đã che hơn nửa mặt. Trực giác nói cho anh biết có chỗ nào đó không đúng, nhưng mà không nghĩ ra. Trong khi đang suy nghĩ, ba cô gái đi xuống bậc thang từ một bên khác.

Lại qua mấy phút, Doãn Tiêu Trác nói thầm: “Tại sao Duy Nhất vẫn chưa ra?” Lãnh Ngan cau mày, “Đi xem một chút!” Hai người mới vừa đi tới cạnh cửa phòng toilet, Lãnh Ngan chột thấy mặt đất có thứ gì sáng đến chói mắt, trong lòng không biết sao giật mình, cúi người nhặt lên. “Là lắc tay của Duy Nhất! Duy Nhất đã xảy ra chuyện!” Doãn Tiêu Trác hô to.

Lãnh Ngan đập một phát đá văng cửa toilet nữ, bên trong quả nhiên không có Duy Nhất, chỉ có một phụ nữ trung niên vung cây lau nhà đập về phía anh, còn vừa hô to “Bất kè háo sắc!”

“Hồngбет! Ba cô gái mới vừa rồi kia!” Anh đã cảm thấy tại sao cô gái ở giữa kia vẫn nhìn về phía anh, lúc này hình ảnh hiện lại lần nữa, vừa nghĩ đến cảm kia, đáng môi kia, là quen thuộc biết bao! “Mau đuổi theo!” Anh lại trở mắt nhìn Duy Nhất bị người bắt đi ở dưới mí mắt anh! Anh thật là đầu óc mờ mịt rồi! Còn nói gì bảo vệ cô cả đời! Nếu như Duy Nhất có chuyện gì, anh vĩnh viễn cũng sẽ không tha thứ cho mình!

Doãn Tiêu Trác cũng gọi điện thông báo vệ sĩ, “Chặn lại tất cả cửa ra vào, thấy ba cô gái mặc áo khoác thì ngăn lại cho tôi, chú ý, nhìn rõ ràng rồi lại ra tay, một người trong đó là Lãnh phu nhân!” Doãn Tiêu Trác hơi hỗn hển, đây thật sự là trò cười lớn nhất thế giới, hai cô gái lại có thể bắt Duy Nhất đi ở trong tầng tầng lớp lớp vệ sĩ vây quanh! Không chỉ có vớ vẩn đến buồn cười, hơn nữa còn là sỉ nhục! Chỉ là, lao ra cao ốc bệnh viện, nào còn bóng dáng của ba cô gái kia? Nếu như có kế hoạch bắt cóc, dĩ nhiên đã sớm có đường lui! Bọn vệ sĩ từng người một cúi gầm đầu, chuẩn bị chịu đựng tổng giám đốc khiển trách.

Lúc này thế giới của Lãnh Ngan đã toàn là màu xám tro, dường như trong lòng cũng có ngọn lửa đang thiêu đốt. Anh phát phát tay, cổ họng khô khốc, “Không trách các anh, là lỗi của tôi! Toàn bộ là sai lầm của tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thân Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 266: Độ sức (5)

Doãn Tiêu Trác vỗ vỗ bờ vai của anh: “Ngồi chờ ở chỗ này cũng không giải quyết được vấn đề gì, đi về trước đi! Nếu là bất cóc, sẽ có điện thoại liên lạc với chúng ta! Trở về chờ điện thoại!”

“Chỉ có thể như vậy rồi!” Lãnh Ngạn mệt mỏi gật đầu, bước chân đi tới trong xe, nhưng hai chân lại mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã nhào. Doãn Tiêu Trác bên cạnh anh vội vàng đỡ anh, “Cậu làm sao vậy?” “Không có việc gì! Không có việc gì!” Có lẽ, Duy Nhất chính là trụ cột của anh. Lần này, nếu như Duy Nhất gặp chuyện không may, như vậy anh sẽ sống không nổi, ngay cả dũng khí đứng lên cũng không có. . . . .

“Thật không có chuyện gì sao? Tớ thấy vẻ mặt cậu thật là tệ! Nếu không tớ trở về chờ, cậu ở lại bệnh viện quan sát một chút?” Doãn Tiêu Trác quan tâm nhìn anh. “Không cần! Tớ nói không có việc gì!” Lãnh Ngạn hất tay của anh ra, tự mình lên xe, chỉ là, thật sự rất mệt mỏi. . .

*****

Thời gian từng giờ từng phút lướt qua, Doãn Tiêu Trác bồn chồn không yên đi tới đi lui ở trong phòng khách nhà họ Doãn, mà Lãnh Ngạn, ngã vào trên ghế sa lon, một chút cũng không có sức sống.

Ông cụ Doãn lão đảo chạy vào, “Tiêu Nhi, Duy Nhất đã xảy ra chuyện gì? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Lãnh Ngạn, cậu cũng ở đây? Đến tốt cùng là thế nào?” Lãnh Ngạn chỉ là chết lặng nhìn chằm chằm đèn treo trên trần nhà, đếm từng viên từng viên thủy tinh trên đèn, khăn trương cao độ chờ đợi điện thoại di động của anh rung động, hết thấy không có phản ứng đối với âm thanh nào khác. . . . .

Ông cụ Doãn thấy Lãnh Ngạn không lên tiếng, ngược lại hỏi con trai của mình: “Tiêu Nhi, các con vẫn nói chuyện đi! Rốt cuộc là thế nào?”

“Cha đừng phiền! Có được hay không?” Doãn Tiêu Trác rống lớn một tiếng, “Bây giờ biết sốt ruột! Sao lúc trước còn như vậy!”

“Con. . . . .” Lần đầu tiên ông cụ Doãn không có nổi giận đối với thái độ của con trai, rầu rĩ ngồi xuống ở đối diện Lãnh Ngạn.

Trong phòng khách nhất thời chỉ có tiếng đồng hồ treo tường tích tắc, và tiếng giày da của Doãn Tiêu Trác giẫm trên sàn nhà đá cẩm thạch lạnh lạnh, càng lúc càng nổi bật lên yên tĩnh đến mức dọa người ở chung quanh, không khí giống như đông lại, ba người gần như cảm thấy bị đè nén do thiếu dưỡng khí.

“Kính kong kính kong” tiếng vang mảnh liệt, là tiếng đồng hồ treo tường báo giờ, ba người lại đột nhiên nhảy dựng lên giống như lò xo, sau đó nhìn thẳng vào mắt lẫn nhau, nhịp tim cũng tăng nhanh. Tiếp theo, đầu tiên Lãnh Ngạn cảm thấy chân rung động một hồi kêu rì rì, anh cuống quýt móc điện thoại di động ra, lại bởi vì vô cùng rối ren, thiếu chút nữa điện thoại di động rơi xuống đất. Doãn Tiêu Trác và ông cụ Doãn đều xúm cả lại đây.

Trên màn ảnh hiện lên một dãy số xa lạ, Lãnh Ngạn nhỏ giọng nói: “Chuẩn bị lần theo dấu vết tín hiệu, tớ nhận đây.” “Có thể rồi!” Doãn Tiêu Trác làm xong tất cả chuẩn bị.

Lãnh Ngạn ghì hô hấp, đè xuống phím xanh lá, trầm thấp một tiếng: “Alô?” Đầu kia điện thoại truyền tới một giọng nói hơi khàn khàn: “Lãnh tiên sinh?”

“Đúng!” Hô hấp của Lãnh Ngạn quả là sắp ngưng lại, cho tới bây giờ cũng chưa từng khăn trương như vậy, từng câu từng chữ đơn giản đến không thể đơn giản hơn nữa. “Ha ha!” Tiếng cười khàn khàn của đối phương nghe hết sức chói tai, “Rất tốt! Rất tốt! Ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu!”

Lãnh Ngạn nhướng mày, anh không có lòng dạ thành thoi mà khách sáo với người này: “Có lời gì mời nói!”

“Ha ha! Lãnh tiên sinh rất vội? Đang đợi điện thoại?” Đối phương không nhanh không chậm như cũ. “Thật xin lỗi! Tôi rất vội! Không có chuyện thứ cho kẻ hèn này vô lễ!” Anh chuẩn bị gác máy.

“Lãnh tiên sinh, bận rộn nữa cũng sẽ quan tâm phu nhân người ở chỗ nào chứ?” Đối phương chột chậm rãi nói một câu. “Anh là ai? Ở nơi nào? Các anh muốn làm gì?” Lãnh Ngạn liên tục hỏi ba vấn đề. Đối phương cười lớn: “Xem ra Lãnh tiên sinh và Lãnh phu nhân quả nhiên là chim cá tính thâm! Đối với ba vấn đề của Lãnh tiên sinh, rất xin lỗi, thứ nhất, tôi không thể nói cho anh biết là ai, thứ hai, càng không thể nói cho anh biết tôi ở đâu, thứ ba, về phần tôi muốn làm gì, chúng ta có thể nói chuyện một chút!”

Lãnh Ngạn cảm thấy đầu óc mình cũng chập mạch, lại hỏi bọn cướp là ai, còn hỏi hấn ta ở đâu. . . “Được rồi, các anh bắt Duy Nhất? Muốn làm gì?” Lãnh Ngạn kiểm chế mình ở mức độ lớn nhất, ánh mắt nhìn về phía Doãn Tiêu Trác, hỏi anh có lần theo được tín hiệu hay không. Doãn Tiêu Trác làm một động tác tay OK với anh.

“Lãnh tiên sinh, ngài là nhà giàu nhất, chắc là cho rằng chúng tôi muốn dùng phu nhân của anh trao đổi gì đó với anh. Nhưng lời cảnh báo ở trước mặt, chúng tôi chỉ cần đồ không cần người, cho nên, chỉ cần lấy được thứ chúng tôi muốn, chúng tôi đương nhiên sẽ bảo đảm sự an toàn của Lãnh phu nhân, nhưng mà, nếu như Lãnh tiên sinh muốn báo cảnh sát, vậy cũng đừng trách tôi trở mặt!”

“Tôi không báo cảnh sát! Các anh muốn bao nhiêu tiền? Cho một con số!” Lãnh Ngạn quả quyết nói. Đối phương cười ha ha: “Tiền? Tôi biết muốn bao nhiêu Lãnh tiên sinh có thể lấy ra bấy nhiêu, mà hứng thú của tôi không phải cái này, cho dù Lãnh tiên sinh cho tôi một tòa núi vàng, không phải cũng sẽ có ngày xài hết sao?”

“Cho nên sao?” Bọn cướp không muốn tiền? Vậy muốn cái gì? Lãnh Ngạn có chút nghi ngờ. “Cho nên, nếu có thể tôi muốn một gốc cây rụng tiền! Nếu máy móc có thể sinh ra tiền!”

“Anh nói chuyện rõ ràng chút! Tôi không có rảnh đánh đố với anh!” Lãnh Ngạn có chút không nhịn được rồi.

“Tôi, muốn, Kỳ, Thịnh!” Đối phương nói rõ ràng từng chữ từng câu. Lãnh Ngạn ngẩn ngơ.

“Lãnh tiên sinh không cần trả lời ngay, tôi cho anh thời gian mười phút suy nghĩ, mười phút sau tôi lại gọi tới. Còn nữa, Lãnh tiên sinh, tôi nhắc nhở anh, không nên lẩn theo dấu vết dây số của tôi, bởi vì ta sẽ đổi chỗ ngay, cái điện thoại di động này cũng sẽ không dùng lại, còn nữa, anh đừng quên, hiện tại Lãnh phu nhân hình như có đứa bé của nhà giàu nhất! Không phải tôi nên chúc mừng anh sao? Ha ha ha ha!” Cùng với một tiếng cười to can rở, thì đầu kia điện thoại chỉ còn lại âm thanh máy bận “Tút tut tut”, thậm chí Lãnh Ngạn không còn kịp nói một câu nữa.

“Tín hiệu điện thoại di động đã tìm được, ở khu Nam Phú Sơn. . . . .” Doãn Tiêu Trác định vị trí chính xác.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 267: Độ sức (6)

“Không cần!” Lãnh Ngạn để điện thoại di động xuống.

“Há?” Doãn Tiêu Trác nhìn anh có chút kinh ngạc, tiếp đó sắc mặt liền biến đổi lớn, “Chẳng lẽ bọn họ đã giết con tin rồi sao?”

Lãnh Ngạn chậm rãi lắc đầu, một lần nữa cầm điện thoại di động lên, gọi lại số điện thoại vừa rồi, quả nhiên đã trong trạng thái tắt máy.

“Chết tiệt! Đối phương thật giáo hoạt, bắn một phát liền đổi sang chỗ khác, số điện thoại cũng chỉ dùng một lần, số điện thoại vừa mới lúc này bây giờ đã tắt máy rồi.”

“Vậy hắn đã nói điều kiện gì?” Doãn Tiêu Trác thở phào một cái, chỉ cần người an toàn là tốt rồi!

“Kỳ Thịnh!” Lãnh Ngạn khạc ra hai chữ.

“Công ty Kỳ Thịnh sao?” Cha con nhà họ Doãn cùng đồng thanh kêu lên thành tiếng, hỏi một câu như nhau.

Lãnh Ngạn gật đầu, suy nghĩ nghiền ngẫm xem ai sẽ là người muốn hướng về phía Kỳ Thịnh nhất, chẳng lẽ là kẻ thù của anh? Hay là đối thủ của Kỳ Thịnh? Hay là kẻ thù lúc sinh thời của cha mình? Trong đầu anh hàng loạt giả định rồi rơi vào nhau, hoàn toàn không có đầu mối, thực sự, trong ấn tượng của anh không hề có người nào như vậy...

“Vậy cậu phải làm sao đây? Báo cảnh sát đi!” Doãn Tiêu Trác đề nghị.

“Không thể báo cảnh sát!” Lần này là Lãnh Ngạn và Doãn lão gia đồng thanh nói một câu. Doãn lão gia nhìn Lãnh Ngạn một chút: “Không thể báo cảnh sát! Duy Nhất sẽ gặp nguy hiểm!”

“Đừng vậy!” Lãnh Ngạn gật đầu, “Còn nữa, trong bụng của Duy Nhất còn có bảo bảo! Không nên báo cảnh sát!”

“Chẳng lẽ anh muốn cho hắn Kỳ Thịnh thật sao?” Doãn Tiêu Trác hỏi đầy vẻ kinh ngạc.

Lãnh Ngạn cười khò, “Bản thân tôi cũng muốn cho đi lắm! Tôi cũng muốn có thể cho hắn được! Trước giờ cổ phần Kỳ Thịnh cũng không phải là của tôi, tôi biết cho thế nào đây?”

“Kỳ Thịnh không phải của anh thật à? Tôi vẫn tưởng rằng anh lừa gạt Tĩnh Lam!” Doãn Tiêu Trác không sao tin được.

Lừa gạt Tĩnh Lam? Anh lại cười khò một lần nữa.

Rất lâu rồi, khi ấy còn chưa có Duy Nhất, thật sự anh không biết mình còn sống là vì cái gì nữa.

Năm đó nhà họ Lãnh đại loạn, công ty cũng bị lâm vào cảnh đình trệ không thấy tương lai, cho dù từng ngày từng đêm anh đã phục hồi lại công ty từ bên bờ vực phá sản, nhưng công ty die nda nle equ ydo n cũng không phải thuộc về bản thân anh. Anh đã tự nói với mình, không cần quan tâm đến những thứ hư vô đó làm gì. Anh là một thành viên trong nhà họ Lãnh, dù đối với anh, chuyện được sinh ra trong gia đình này anh cũng không hề thích thú. Nhưng chuyện “máu mủ thân tình” vốn do trời sinh không cho phép anh trơ mắt nhìn tâm huyết cả đời của cha mình cứ như vậy bị trôi theo nước chảy.

Vì vậy, anh vẫn không thay đổi, không oán trách, không hối hận, chỉ có điều, trước sau anh vẫn không thể tìm được cảm giác thân thuộc, không tìm được nơi để dựa vào, giống như cánh bèo trôi, vô tri vô giác.

Mặc dù như thế, anh vẫn dốc hết tâm huyết nửa đời của mình vào Kỳ Thịnh, hoặc là nói cách khác, tựa như anh đã đào tạo đứa con rất cẩn thận.

Anh yêu Kỳ Thịnh, vậy mà, trên thế giới này dường như người yêu Kỳ Thịnh lại không chỉ có một mình anh, mới đầu có quân gia, hiện tại lại có thêm một người nào đó anh chưa biết?

Trong sự yên tĩnh, Doãn lão gia chợt chen lời: “Nếu như hần đã quyết làm thế nào cũng phải có một công ty, vậy thì hãy cho hần tập đoàn Doãn thị đi!”

Doãn Tiêu Trác tròn to mắt, “Cha, mặt trời mọc từ hướng tây à?”

“Thằng nhóc chết tiệt này! Lúc này mà còn có tâm tư nói giỡn! Chỉ cần Duy Nhất không sao là tốt rồi!” Trong ánh mắt của Doãn lão gia hiện rõ thần sắc cực kỳ áy náy.

“Bác trai, như vậy sao được?” Lãnh Ngạn thuận miệng gọi câu “bác trai”, quên mất rằng mình đã từng gọi ông là cha.

“Ngạn nhi, bây giờ mà con vẫn còn gọi ta như vậy hay sao?” Doãn lão gia nhìn anh đầy ôn hòa: “Chúng ta là người một nhà, Duy Nhất là con gái của ta, còn phải phân chia rõ ràng là của ai nữa sao? Ta thật có lỗi với mẹ của Duy Nhất, hãy cho ta một cơ hội chuộc tội đi.”

Còn đang nói, điện thoại di động của Lãnh Ngạn để ở trên bàn lại đổ chuông, Lãnh Ngạn cười lạnh: “Quả nhiên lại là số điện thoại mới!”

“Để ta nhận điện thoại!” Doãn lão gia đoạt lấy điện thoại di động, “A lô!”

“Hà? Lại đổi người nhận điện thoại rồi sao? Lãnh Ngạn đâu?” Vẫn là giọng nói khàn khàn đó của đối phương.

“Tôi là Tổng giám đốc của Doãn thị, anh có lời gì cứ nói với tôi là được rồi! Chẳng phải là anh muốn công ty sao? Được! Tôi có thể cho anh, tôi sẽ cho anh Doãn thị!” Tay Doãn lão gia cầm điện thoại di động hơi bị run rẩy.

“Ha ha! Thiên hạ lại có người tốt như vậy sao?” Đối phương cười mấy tiếng giễu cợt, thoáng vẻ hung tợn, nói: “Gọi Lãnh Ngạn ra nghe điện thoại! Nếu như các người còn muốn nhìn thấy dieendaanleequydonn người con gái kia nói! Hay là, hiện tại trước tiên tôi cứ đá vào bụng của cô ta một phát đã nhĩ? Cho các người biết thế nào là lễ độ?”

“Không, đừng! Để tôi bảo Lãnh Ngạn ra nghe!” Doãn lão gia luống cuống, đưa điện thoại trả lại cho Lãnh Ngạn.

Lãnh Ngạn bình tĩnh nói: “Tôi là Lãnh Ngạn đây.”

“Lãnh Ngạn! Tao cảnh cáo mày đó, đừng có chơi trò đuổi bắt với tao! Tao nói lại rõ ràng một lần nữa, tao chỉ muốn Kỳ Thịnh! Những thứ gì khác đó tao không cần!”

Lãnh Ngạn trầm tư, “Được! Nhưng trước hết tôi muốn nghe thấy tiếng của vợ tôi đã! Tôi muốn xác nhận được rằng cô ấy vẫn bình an vô sự.”

Người nọ hơi chần chờ: “Được! Tao sẽ bảo cho con bé đó tới đây.”

Sau một hồi những tiếng lục cục của tạp âm, Lãnh Ngạn nghe thấy trong điện thoại di động truyền đến một tiếng nhẹ nhàng: “Ngạn!”

Tất cả thần kinh của anh chợt thấy hưng phấn lên bởi một tiếng gọi khê khàng dịu dàng kia, lập tức tinh thần của anh chấn động rất lớn: “Duy Nhất, em không sao chứ? Con thế nào rồi? Nó có khỏe không?”

“Ngạn, em rất khỏe, con cũng rất khỏe! Ngạn, em nhớ anh, anh hãy cho bọn hần Kỳ Thịnh đi! Cho đi! Em muốn về nhà! Em không muốn ở lại chỗ này!”

“Duy Nhất...” Anh cảm thấy lời của Duy Nhất có gì đó nghe là lạ, còn đang muốn nói thêm vài lời nữa những giọng nói trong điện thoại đã thay đổi.

“Lãnh tiên sinh, mày có nghe thấy gì không, chỗ này vừa dơ bẩn lại vừa tồi tàn, lại còn rất lạnh nữa! Vợ của mày cũng không die enda anle equu ydonn còn đồ ăn! Nếu như mày không muốn vợ mày phải chịu khổ sở, không muốn vợ mày bị sinh non như đã nói, hãy nhanh chóng giao lại Kỳ Thịnh cho tao, xem ra vợ của mày còn khôn hơn mày nhiều đấy! Ha ha ha!”

Ánh mắt của Lãnh Ngạn chợt lóe, “Được! Tôi cho anh! Nói đi, chuyển cho ai? Cho tôi những tin tức có liên quan!”

Đối phương lại cười lạnh, “Lãnh tiên sinh quá thông minh, lúc này cho người đưa thư tới để báo cho mày chẳng phải là tự chui đầu vào lưới sao? Tối nay mười giờ, mày mang theo luật sư đến số 128 bến tàu Lợi Cảng, nhớ mang tất cả những tài liệu đã được chuẩn bị đầy đủ xong xuôi, chỉ để lại chỗ cần tao ký tên là được, sau khi ký xong, dĩ nhiên người sẽ được thả ra. Nhớ, đừng có mà báo cảnh sát, không được mang vệ sĩ đi cùng, nếu không, hãy chờ mà đi nhặt xác cho vợ và con trai của mày!”

Hai tròng mắt của Lãnh Ngạn neho lại, anh cắn răng, “Được! Không gặp không về!”

Điện thoại nói đến đây liền bị cắt đứt, Doãn Tiêu Trác vội vàng hỏi, “Duy Nhất có khỏe không? Anh cho bọn hần Kỳ Thịnh thật sao? Làm sao anh lại phải cho chứ? Rốt cuộc là ai muốn Kỳ Thịnh vậy?”

Lãnh Ngạn ngược mắt lên: “Duy Nhất không sao hết, tôi không biết đối phương là người nào!”

“Vậy bây giờ anh dự định làm thế nào?” Doãn Tiêu Trác gấp gáp hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 268: Độ sức (7)

“Mười giờ tối nay sẽ biết! Bây giờ đã hơn hai giờ rưỡi chiều rồi, vẫn còn kịp! Tôi đi tìm luật sư đây!” Anh đứng dậy.

“Tìm luật sư ư? Anh cho thật à?” Doãn Tiêu Trác cũng đứng lên, kéo anh.

“Anh đi tìm Đội trưởng Chu đó, bảo với anh ta...” Lãnh Ngạn ghé vào lỗ tai Doãn Tiêu Trác nói thầm một hồi.

“Được! Tôi biết rồi! Anh hãy cẩn thận đấy!” Doãn Tiêu Trác gật đầu.

“Ngoài ra bảo Từ Nhiên chú ý chỗ này mấy ngày, nhất định sẽ gặp chuyện bất ngờ đấy!” Lãnh Ngạn vừa đi ra ngoài vừa quay đầu lại nói.

“Được rồi! Chờ tôi với! Chúng ta cùng đi!” Doãn Tiêu Trác đuổi theo.

Doãn lão gia đuổi theo bọn họ, lo sợ bất an, “Rốt cuộc là hai đứa muốn làm gì vậy? Chớ có làm việc lỗ mãng, hại Duy Nhất đó! ...” Ông còn định nói tiếp mấy lời, nhưng hai người kia đã lên xe đi xa rồi. Ông không nhận được liên gọi với theo: “Hai đứa, nhớ đấy, tất cả phải lấy sự an toàn của Duy Nhất làm đầu đấy nhé! Ngăn vạn lần đừng có báo cảnh sát đấy!”

Mười giờ tối. Tại bến tàu Lợi Cảng, một chiếc xe BMW màu đen bình thường từ từ dừng lại, nhưng không mở cửa xe. Bất kể là ai cũng không thể nghĩ ra được, người ở bên trong chính là Lãnh Ngạn, người giàu có số một, ngồi cùng với luật sư của mình.

“Đứng nơi này rồi. Xuống xe thôi, số 128!” Lãnh Ngạn không đưa tài xế đi theo mà tự mình lái xe, luật sư ngồi ở ghế phụ cạnh tài xế. Hai người tới một khu nhà nhỏ đã bỏ hoang, mạng nhện quấn quanh die enda anle equu ydonn trên cửa sắt chứng tỏ rõ ràng, từ lâu lắm rồi nơi này đã không hề có người đến ở. Nghĩ đến Duy Nhất ở bên trong đang phải chịu cảnh sống khổ sở lạnh lẽo, bị đói khát, lòng Lãnh Ngạn như có lửa đốt.

“Đi thôi!” Đẩy cánh cổng sắt ra, anh dẫn đầu bước vào trong tòa nhà, bên trong vẫn không có một bóng người.

“Lãnh tiên sinh, không có ai sao!” Ở phía sau lưng luật sư nói về ngạc nhiên.

“Ừ!” Lãnh Ngạn đáp một tiếng, ánh mắt quét qua từng góc nhỏ ở trong tòa nhà. Vừa vặn điện thoại di động của anh vang lên, lại là một dây số điện thoại chưa từng thấy bao giờ.

“Lãnh tiên sinh! Quả nhiên mày là người rất biết giữ chữ tín đó !” Một giọng nói khàn khàn truyền đến. “Mày định tìm cái gì ở đây vậy?”

Lãnh Ngạn cảnh giác quét mắt nhìn quanh bốn phía: “Chúng tôi đã đến nơi này, mọi chuyện lúc nào cũng cũng phải cẩn thận! Anh cứ nói đi?”

“Nhà họ Lãnh thuộc loại tài cao thế lớn, vệ sĩ nhiều, tao sợ, sợ quá! Ha ha ha!”

“Mọi tài liệu tôi đã chuẩn bị xong xuôi! Anh đang ở đâu?” Lãnh Ngạn hết sức căm ghét đối với tiếng cười giễu cợt của hắn.

Tiếng cười của đối phương liền dừng lại, “Cảm phiền Lãnh tiên sinh đi một chuyến nữa, đến công trường xây dựng bến đậu trên vịnh Xích Thủy, không gặp không về. Nhớ tắt điện thoại di động, tao không muốn bị người của mày truy đuổi theo tín hiệu.”

Điện thoại bị cúp luôn, Lãnh Ngạn xoay người cấp tốc lên xe, luật sư không biết trong điện thoại nói cái gì, chỉ lại chạy theo sau lưng Lãnh Ngạn. Vì muốn đảm bảo sự an toàn cho Duy Nhất, anh quyết định tắt máy.

Nửa giờ sau, Lãnh Ngạn xuất hiện tại công trường, chung quanh vật liệu xây dựng vút bừa bãi, không thấy nơi nào có hình bóng con người. Chợt thấy có một tờ giấy trắng lớn được dán cách đó không xa, anh tiến lên xem. Trên giấy viết: “Lãnh tiên sinh, đi lên phía trước thêm 500 thước nữa, có một căn nhà bằng tôn, tao đang chờ mày ở trong đó!”

Mặc dù Lãnh Ngạn đã uất nghẹn, nhưng là lúc này anh đang ở thế dao kề trên throat, nên không thể không mặc cho hắn chỉ huy. Khi anh đi tới căn nhà bằng tôn thì đã thấy người đàn ông mang bông tai, sắc mặt ngăm đen đang đứng ở bên cạnh chiếc bàn đá bên ngoài căn nhà để chờ anh, phía sau hắn là mấy tên tay chân mặc áo đen. Tên tay chân kia tiến lên nghênh đón die nda nle equ ydo n Lãnh Ngạn. Theo phản xạ Lãnh Ngạn lui về phía sau, người đàn ông mang bông tai hét to: “Lùi cái gì mà lui? Vì lý do an toàn, nhất định phải lục soát thân thể của hai đứa chúng mày! Kiểm tra xem có mang súng hoặc là thiết bị theo dõi hay không.”

Tên tay chân lục soát trên người Lãnh Ngạn và luật sư xong, một lát sau, hắn báo lại: “Đại ca, không có gì hết!” Người đàn ông mang bông tai cười như điên, “Bội phục! Bội phục! Không hổ là người giàu có số một! Sự can đảm thật hơn người, lại dám đơn độc đến gặp! Nếu đã tới rồi, chúng ta hãy khăn trương làm mọi chuyện thôi!”

“Vợ tôi đâu?” Lãnh Ngạn nhìn chằm chằm căn nhà tôn, trong lòng anh rất đau đớn, không biết Duy Nhất bị chúng hành hạ thành hình dáng gì. Người đàn ông mang bông tai phát phát tay, liền có người vào trong căn nhà tôn.

Duy Nhất bị người giam giữ đưa ra ngoài, đây vẫn trối trên người, vẫn còn miếng giẻ nhét trong miệng. Vừa thấy Lãnh Ngạn, trên mặt liền lộ ra ánh nhìn thân thương.

“Duy Nhất, đừng sợ!” Trong lòng Lãnh Ngạn cũng rất căng thẳng. Anh an ủi Duy Nhất trước, sau đó cảm tức nhìn người đàn ông mang bông tai: “Tài liệu tôi đã mang đến rồi, hãy ký tên đi!”

Người đàn ông mang bông tai cười ngồi xuống ở bên cạnh chiếc bàn đá: “Thật sáng khoái! Thấy bộ dạng của mày như vậy thật sự tao rất hâm mộ!”

Luật sư tiến lên, lấy ra một xấp tài liệu, rất nhanh, mọi thủ tục đã làm xong. Người đàn ông mang bông tai có ý đoạt lấy tài liệu. Nhưng luật sư lại thu lại tập tài liệu giữ thật chặt, lui về bên cạnh Lãnh Ngạn.

Lãnh Ngạn cầm tập tài liệu trong tay, “Thả vợ tôi ra đi!”

Người đàn ông mang bông tai cười lạnh, “Xem ra Lãnh tiên sinh không tin tưởng lắm vào nhiệm vụ mà tôi đã đảm nhiệm. Thôi được rồi, một tay giao tài liệu một tay giao người, tao đếm một hai ba, đồng thời buông tay. Một, hai, ba!”

Sau từ ba, Duy Nhất chỉ cảm thấy một sức lực mạnh mẽ đẩy cô về phía trước sau đó cô bị rơi vào một vòng tay vững chãi quen thuộc.

Lãnh Ngạn ôm lấy thân thể mềm mại ấm áp quen thuộc vào trong ngực. Rốt cục, trong lòng anh đã được nhẹ nhõm.

Anh lo lắng đối phương nổ súng, nên ôm cô lăn ngay về phía su đồng vật liệu xây dựng.

Sau khi kiểm tra lại toàn bộ thân thể của cô anh ngẩng lên nhìn thì đối phương đã lên xe đi xa rồi.

Lãnh Ngạn nhanh chóng ôm Duy Nhất lên xe, “Duy Nhất, bọn họ không hành hạ em chứ?” Anh lo lắng hỏi.

Duy Nhất không nhận được liền ôm chặt lấy anh. Hơi thở của anh làm cho cô cảm thấy bình yên, “Không đâu! Em rất khỏe! Được gặp lại anh thật tốt! Em vẫn lo lắng bọn chúng làm tổn thương bé cưng!”

Anh vuốt tóc mái tóc của cô, an ủi: “Không sao là tốt rồi! Lần này tất cả là tại anh đã sơ suất không cẩn thận! Chúng ta về nhà thôi!”

Xe vừa mới khởi động, liền có vài chiếc xe chạy theo đến nơi.

Doãn Tiêu Trác cùng vô số vệ sĩ từ trên xe bước xuống.

Tiếp đó, cảnh sát cũng tới.

“Có làm sao không? Chúng tôi không tới muộn chứ?” Doãn Tiêu Trác và đội trưởng Chu đến gần bên cạnh xe, đồng thời hỏi.

“Đã tới chậm! Người cũng đã đi rồi!” Trên mặt Lãnh Ngạn rốt cục lộ ra nụ cười nhẹ nhõm, nháy mắt với luật sư: “Ngài Chu, hãy điều tra về người này một chút.”

Luật sư liền đưa toàn bộ giấy tờ đối phương vừa mới ký lúc nãy cho đội trưởng Chu.

Doãn Tiêu Trác suy tư, “Kỳ lạ nhỉ, rốt cuộc đối phương là ai đây? Không giống như kiểu của bọn cướp, cũng không gây khó khăn gì đối với Duy Nhất. Không hiểu nổi nữa, chả lẽ mục đích thuần túy của bọn chúng chỉ là Kỳ Thịnh thôi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 269: Cơn ác mộng (1)

“Đừng nghĩ! Nghĩ bẽ đầu cậu cũng nghĩ không ra được! Chờ xem, đáp án sẽ tự có! Tôi muốn về nhà ngủ!” Lãnh Ngạn nhìn đồng hồ, trời vừa rạng sáng, lập tức bắt đầu ngáp, bước xuống xe, ngồi vào chỗ ngồi phía sau, “Tiêu, cậu tới lái xe, tôi thật sự quá mệt mỏi!”

Doãn Tiêu Trác vừa lên xe vừa nghĩ, không khỏi quay đầu hỏi, “Tại sao tôi có cảm giác cậu biết đáp án?”

Lãnh Ngạn cười không đáp, đã dựa vào ghế sau, móc một thiết bị theo dõi mi ni ở dây lưng, híp mắt nhìn một lát, ném ra ngoài cửa sổ, “Vật này, coi như phí công chuẩn bị! Để các cậu tôi, không phát huy công dụng! Chậm trễ mọi người nghỉ ngơi!”

“Lo trước khỏi họa chứ sao! Lỡ những kẻ bắt cóc kia muốn giết con tin, một mình cậu, còn tắt điện thoại di động, cậu không chết, chúng tôi có thể bị gập chết!” Doãn Tiêu Trác vẫn kiên trì ép buộc Lãnh Ngạn mang theo thiết bị theo dõi mi ni là đúng.

Lãnh Ngan nhắm hai mắt lại, cười khẽ một tiếng, hình như sắp tiến vào giấc mộng đẹp, không nói câu nào.

Lúc trở lại nhà họ Doãn, ông cụ còn đang chờ, nhìn thấy bọn họ trở lại, kích động tiến lên định ôm Duy Nhất, Duy Nhất lại trốn sau lưng Lãnh Ngan.

Ông cụ lúng túng tay dừng giữa không trung, ngượng ngùng cười một tiếng, “An toàn trở lại là tốt rồi, là tốt rồi...”

“Tôi đi nghỉ ngơi!” Duy Nhất lạnh lùng bỏ lại một câu, cũng không để ý đến Lãnh Ngan, lên thẳng lầu.

Lãnh Ngan rất áy náy cười cười, “Con đi lên xem một chút.”

Ông cụ Doãn gật gật đầu, không quên dặn dò, “Trước an ủi con bé một chút, hôm nay bị sợ hãi, chuyện này không gấp được, bác có kiên nhẫn, từ từ đi!”

“Vâng!” Lãnh Ngan cau mày, chậm rãi đi lên cầu thang, lúc lên lầu bước chân lảo đảo, thiếu chút nữa ngã xuống, may mà vịn cầu thang, mới không lăn xuống.

Doãn Tiêu Trác hoảng hốt, mấy bước đi qua, đỡ anh, “Cậu làm sao vậy? Bị thương chưa?”

Lãnh Ngan ngồi thẳng lên, lắc lắc đầu, “Tôi không sao, mấy buổi tối liên tục không ngủ, choáng váng đầu, tôi đi nằm.”

Anh tránh khỏi tay Doãn Tiêu Trác, tiếp tục lên lầu, đi tới phòng Duy Nhất.

Duy Nhất đang trong phòng tắm tắm rửa, Lãnh Ngan không có sức lực đi tắm, té thẳng lên giường.

Khi Duy Nhất tắm xong ra ngoài, nhìn thấy anh quần áo giày không cởi, nằm trên giường ngủ thiếp đi. Trong lòng khẽ đau, anh thật sự quá mệt mỏi!

Rón rén đi đến bên cạnh anh, cởi giày cho anh, đắp chăn, quần áo không cởi còn chưa tính, chỉ sợ mình khẽ đụng vào anh sẽ tỉnh. Nhưng mà, mặc dù cô cẩn thận như vậy, lúc chăn nhẹ rơi lên người anh, anh vẫn tỉnh, mở mắt ra lập tức tóm lấy tay Duy Nhất.

“Xin lỗi, làm anh thức!” Cô dịu dàng cười một tiếng, mặc cho anh vuốt ve trên mu bàn tay cô.

Tóc Duy Nhất còn ướt nhỏ giọt, rơi trên mu bàn tay anh, nhẹ nhàng khoan khoái, tỉnh táo không ít, “Không phải, em không ở bên cạnh vẫn không ngủ.”

Hai con mắt đen của anh như đêm, nơi sáng trong như vì sao nhấp nháy, chợt lóe lên lo âu, Duy Nhất không nhìn thấy, cô nhìn thấy chỉ có dịu dàng của anh, chỉ có anh không nở xa rời cô.

Không nhận được cúi đầu hôn lên ánh mắt anh, giống anh thường hôn cô như lúc trước, “Ngoan ngoãn một chút, chờ em sấy tóc khô sẽ tới cùng anh.”

“Anh tới giúp em sấy tóc!” Lãnh Ngan chuẩn bị đứng dậy.

“Không! Anh nằm, anh vốn đủ mệt, tự em có thể.” Duy Nhất dè dặt vai anh lại, ngồi xuống trước bàn trang điểm, vừa chải vừa sấy khô.

Sau khi tắm xong mặt cô trắng nõn, bởi vì khí nóng hun hai má phần hồng, cánh môi hồng nhạt càng tròn bóng ướt át, mùi thơm ngát của sữa tắm trôi nổi từng chút một đến hơi thở Lãnh Ngan.

Anh nằm trên giường ngây ngốc nhìn cô, nhìn một chút, mặt của cô dần mơ hồ mờ lung, trong lòng hoảng sợ, vội vàng chớp mắt, lại phát hiện, hốc mắt mình ướt át, về mặt cô mơ hồ...

“Bà xã!” Cô hống anh hơi nghẹn, ngực ập ập

“Hà?” Duy Nhất không chút để ý đáp một tiếng, thấy hồi lâu anh không nói gì, kỳ quái hỏi, “Gọi em lại không nói lời nào, sao vậy?”

“Không có việc gì! Chỉ muốn gọi em!” Anh vừa nhìn cô chăm chú vừa mỉm cười, “Bà xã, em ăn cơm chưa? Đói bụng không?”

“Ăn rồi! Bọn bắt cóc còn cho em ăn cơm, cho em uống nước.”

“Vậy coi như bọn họ còn có tính người?” Lãnh Ngan cười nói.

Duy Nhất nhíu nhíu mày, “Em cũng cảm thấy kỳ quái như vậy, bọn bắt cóc không dữ như trong tưởng tượng vậy.”

Trong phòng lại rơi vào trầm mặc, chỉ có tiếng máy sấy tóc ừ ừ.

Lâu sau, Lãnh Ngan đột nhiên nói, “Bà xã, anh mới nằm mơ.”

“Thật sao? Nằm mơ thấy ai? Em sao? Có phải trong mộng cũng nhớ em không?” Duy Nhất tươi cười như hoa.

“Đúng!” Lãnh Ngạn hơi chán chừ, sầu lo nổi lên trong chỗ sâu trong mắt, “Bà xã, anh còn mơ thấy mẹ anh.”

Rốt cuộc Duy Nhất phát hiện anh hơi khác thường, từ trước tới giờ anh không chủ động nói tới mẹ anh, không dừng lại nhìn anh chăm chú, cười yếu ớt, “Anh sao vậy? Sao hôm nay học được nững nịu?”

“Bà xã, anh muốn ôm em, đừng sảy tóc nữa được không?” Ánh mắt Lãnh Ngạn nhìn cô rất phức tạp, thậm chí giống như cầu xin.

“Được!” Ánh mắt như thế khiến cho cô đau lòng, không chút do dự đồng ý, rồi sau đó, trượt vào chăn, chui vào trong ngực anh, ôm lấy hông anh.

Lãnh Ngạn lập tức ôm sát cô, cấp bách đó, giống như giấy kẻ tiếp cô sẽ biến mất.

Điều này làm cho cô cảm thấy rất lo lắng, “Ngạn, hôm nay anh hơi kỳ lạ, không, mấy ngày nay anh đều kỳ lạ, nói cho em biết, anh đang làm gì? Là công ty có vấn đề sao?”

Cầm Lãnh Ngạn nhẹ chà lên trán cô, “Không có gì, công ty có chút vấn đề nhỏ, hiện giờ đã qua.”

“Thật sao? Đã giải quyết? Vậy không phải anh có thể nghỉ ngơi sao? Em không muốn ngày kết hôn chú rể chạy từ công ty về!” Duy Nhất định ngẩng đầu lên nhìn anh, lại bị anh ghì vào trong ngực, sát quá đỗi, không để cho cô nhìn thấy hai mắt mình, ánh mắt lặng lẽ ửng đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 270: Con ác mộng (2)

“Đúng, giải quyết! Lập tức giải quyết! Còn phải cảm ơn em mới đúng!” Lãnh Ngạn cố làm ra vẻ giọng ung dung bay bổng trên đầu cô.

Mà Duy Nhất, đắm chìm trong hạnh phúc sắp làm cô dâu, cái gì cũng không nghe được, chỉ hỏi, “Cảm ơn em cái gì?”

“Cảm ơn em cô nhóc lạnh lợi đưa ra chủ kiến! Đề anh đưa Kỳ Thịnh cho bọn họ!” Lãnh Ngạn điều chỉnh lại dòng suy nghĩ của mình, mỉm cười lại hiện ra, nâng cằm cô lên, để cho mình đắm chìm trong sóng mắt tươi đẹp quyến rũ của cô.

Duy Nhất lại hơi xấu hổ né tránh, “Thì ra là anh hiểu ý của em! Còn sợ anh nghe không hiểu chứ!” Ánh mắt e lệ, màu da nõn nà, còn có hai gò má ửng hồng, đều làm Lãnh Ngạn rung động.

“Nói giỡn! Chỉ số thông minh của chồng em bao nhiêu?” Ánh mắt Lãnh Ngạn cuối cùng lưu luyến trên môi cô.

Duy Nhất không chú ý ngắt đầu, bắt được tin tức trong mắt anh, đột nhiên dán lên môi anh, anh lập tức cảm thấy bị hương vị mềm mại ngọt ngào đầy đặn bao phủ, quanh mình khói nước mập mờ...

Mùi vị quen thuộc trong hàm răng của anh thức tỉnh mỗi mạch máu tế bào toàn thân cô, đập vào mặt là hơi thở trùng điệp của anh bao phủ lấy cô, ngón tay không nhịn được luồn vào tóc đen của anh, kéo anh về phía mình chặt hơn, thiết tha bày tỏ nhiều khát khao hơn, chủ động lấy lưỡi chào mời, đầu lưỡi lẫn nhau vừa đụng, dòng điện run rẩy truyền khắp toàn thân, nhiệt tình đã lâu nhanh chóng đốt không khí...

Cô khẽ ưm một tiếng, một tay khác thăm dò vào trong thắt lưng lộn xộn của anh, xuyên qua áo khoác, kéo vạt áo sơ mi của anh ra, chạm tay vào bụng nóng bỏng như lửa của anh.

Rõ ràng cảm thấy anh run rẩy, tay của cô lại bị hai bàn tay to giữ lại.

“Bà xã, anh mệt mỏi, sợ không hoàn mỹ, chờ anh khỏe lại, cho em vừa ý!” Anh buông tay cô ra, cười khề.

Duy Nhất khó có được chủ động một lần, bị anh ngăn chặn dọc đường vốn hơi có cảm giác thất bại, vừa nghe anh nói vậy cũng bình thường trở lại, suốt mấy đêm không ngủ, dĩ nhiên cần nghỉ ngơi, là cô quá không hiểu chuyện!

Vì vậy, cô mắc cỡ đỏ mặt dán sát die nda nle equ ydo n vào ngực anh, một chút giao hoạt lóe lên trong mắt, “Xin lỗi... Chỉ có điều, đã bao lâu anh chưa chạy bộ rồi hả? Có bụng nhỏ rồi!”

Lãnh Ngạn cười cười trên đỉnh đầu cô, “Đúng, có rất lâu, có thể chắn mùa đông quá ẩm áp, không muốn chạy, có lẽ không phải no bụng nghĩ đến dâm dục sao?”

Duy Nhất cười ra tiếng, “Bản tính khó đổi! Nhanh ngủ đi!”

“Được!” Lãnh Ngạn vòng chặt tay, ngủ thật say.

Trong nhiệt độ ẩm áp của anh, Duy Nhất cũng mệt mỏi dâng trào, sau khi ngáp mấy cái, dần đi vào giấc mộng.

Không biết ngủ bao lâu, lúc mơ mơ màng màng cảm thấy Lãnh Ngạn buông lỏng mình ra, còn có giọng anh khẽ kêu, “Mẹ! Mẹ... Mẹ!”

Duy Nhất ép mình tỉnh lại, Lãnh Ngạn quả nhiên đang trong mơ, cô vội vàng bật sáng đèn bàn, chỉ thấy đầu Lãnh Ngạn đầy mồ hôi, hô hấp dồn dập.

Cô vội nhẹ mặt Lãnh Ngạn, “Ngạn! Ngạn! Anh tỉnh đi! Anh gặp ác mộng! Nhanh tỉnh lại!”

Lãnh Ngạn đột nhiên mở lớn hai mắt, ánh sáng trong mắt bắn ra bốn phía, nhìn thẳng về phía trước, hình như rất sợ hãi.

Duy Nhất hơi sợ, dùng khăn giấy nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán anh, dịu dàng nói, “Ngạn, tỉnh lại là hết chuyện, vừa rồi anh gặp ác mộng!”

Lãnh Ngạn nghe thấy giọng nói die enda anle equu ydonn của cô, đưa ánh mắt rơi trên mặt cô, ánh mắt rớt cuộc chuyển dần thành hiền hòa, sáng trong suốt, như có lệ trong đó.

Duy Nhất bị dáng vẻ của anh dọa sợ ngây người, tại sao có thể như vậy? Thử khẽ gọi tên anh, “Ngạn...”

Anh đột nhiên ôm cô vào lòng, vùi đầu vào cổ cô, “Duy Nhất, anh lại nhìn thấy mẹ anh, nhìn dáng vẻ bệnh của bà rơi vào nguy kịch, rất đau khổ rất khổ sở, người thường không biết bản thân, có lúc ngay cả anh cũng không biết, Duy Nhất...”

Mới đầu Duy Nhất ngẩn ngơ, đối mặt với anh như vậy, không biết nên làm thế nào, sau lại thấy bả vai anh khẽ rung động, đau trong lòng như có đại lan tràn rồi...

Anh đang khóc sao? Người đàn ông như sắt thép, đã từng kiên cường lạnh như băng..

Lập tức ôm lấy anh, dịu dàng đáp lại anh, “Em đang ở đây, đừng sợ, chỉ là mộng, chỉ là mộng mà thôi, đây chẳng qua nói rõ anh nhớ mẹ, đúng rồi, tin tức chúng ta định kết hôn còn chưa nói cho mẹ biết đúng không? Khó trách, mẹ tức giận, không bằng ngày mai chúng ta lên núi thăm mẹ, được không?”

Lãnh Ngạn rúc thật lâu trong cổ cô, mới ngẩng đầu lên, vẻ mặt hiểu ra, “Là thế này phải không? Thật sự là vậy sao?”

“Đúng! Nhất định vậy!” Duy Nhất cố gắng nở ra nụ cười hiền từ nhất của mình, lòng lại bởi vì nhìn thấy trong suốt nơi khóe mắt anh mà co quắp, thì ra người đàn ông của cô, vẫn có lúc cần cô thương yêu như thế, cô đã cho rằng hoàn toàn chữa khỏi uất ức cho anh...

Có lẽ, hai ngày nay xảy ra quá nhiều chuyện!

“Bà xã! Đồng ý với anh một chuyện!” Lãnh Ngạn ôm cô vào lòng lần nữa.

“Nói đi, em nhất định sẽ đáp ứng!”

“Bà xã, tha thứ cho bác trai Doãn đi, mặc dù ông có lỗi, nhưng bây giờ ông đã hối cải rồi, lúc em bị bắt cóc, ông nguyên ý dieendaanleequydonn cảm tập đoàn Doãn thị đi đổi em về. Duy Nhất, tình thân đáng quý, có thứ bỏ lỡ sẽ không quay về được, ví dụ như hiện tại, anh rất muốn gọi một tiếng mẹ nữa, nhưng bà không nghe được! Duy Nhất, anh muốn thêm một người thân!” Giọng Lãnh Ngạn lại thêm nức nở nghẹn ngào.

Nước mắt của Duy Nhất lập tức rơi như mưa, khóc trách anh, “Nói gì vậy! Em không phải là người thân của anh sao? Em là người thân nhất gần gũi nhất của anh!”

“Đúng! Duy Nhất, anh cũng là người thân nhất của em, nhưng mà, dù thế nào nhiều người thân cũng không phải chuyện xấu! Lỡ như anh không ở bên cạnh em thì sao? Sẽ có nhiều người chăm sóc em!”

Thân thể Duy Nhất cứng đờ, nhay cảm hỏi tới, “Tại sao? Tại sao anh không ở bên cạnh em?”

Lãnh Ngạn thoáng chần chừ, cười đáp, “Ví dụ như, anh bận rộn công việc, đi công tác, lại ví dụ như, giống như tình huống lần này, chừng mấy ngày không trở về nhà, nếu như em có nhà mẹ có thể trở về, anh sẽ tương đối yên tâm.”

“Thật sao?” Duy Nhất nghi ngờ nhìn anh, tìm kiếm tính chân thật của lời nói này, cuối cùng bất chấp tất cả, để lại một chiều mặt dày, “Không được! Từ nay về sau anh không bao giờ được rời khỏi em nửa bước! Đi công tác cũng mang em theo! Ngay cả đi vệ sinh cũng mang em theo!”

Lãnh Ngạn cười khẽ, vì cô đã mạn không hiểu chuyện, sau nụ cười, lại có bao nhiêu lo lắng ẩn giấu? Có thể đáp lại cũng chỉ có một chữ, “Được, được, được!”

Ôm chặt nhau không rời, đêm, đang tiếp tục, nhưng, lại không còn là đêm như trước...

Trong bóng tối, người nào đó thở dài, kéo dài...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 271: Chương 271: Lưới rách cá chết

Tối nay, nhất định là đêm không yên tĩnh.

Vẫn là nhà trọ kia, Dịch Hàn ngồi trên ghế sa lon, lo lắng chờ đợi Nhĩ Đình Nam trở về.

Địch Khắc đi tới hỏi, “Như thế nào? Còn chưa tới? Người mua bên kia đã thỏa thuận rồi, lập tức sẽ đến.”

“Còn chưa có!” Dịch Hàn ép mình hết sức tỉnh táo.

Địch Khắc đi qua đi lại trong phòng, dừng lại hỏi, “Nhất định phải bán sao? Không phải cậu trăm phương ngàn kế muốn đoạt lại Kỳ Thịnh sao? Bây giờ lấy lại muốn bán đi, còn bán giá thấp như vậy!”

“Địch Khắc, không thấp! Mặc dù giá tiền này thấp hơn rất xa so với giá trị bản thân Kỳ Thịnh, nhưng mà có số tiền đó chúng ta đi đâu cũng có thể tùy tiện tạo một Kỳ Thịnh. 60% cổ phần này, chúng ta lấy không chính đáng, Lãnh Ngạn không phải kẻ nhu nhược, chỉ sợ chúng ta ngồi không vững, đêm dài lắm mộng, không bằng nhân cơ hội này bán giá thấp, sau đó giải quyết dứt khoát sạch sẽ chuyện đằng sau, cao chạy xa bay, đổi tên đổi họ, bắt đầu cuộc sống mới lần nữa!” Dịch Hàn thoát nhìn rất bình tĩnh, nhưng thực tế trong lòng đã nổi sóng mãnh liệt.

“Vậy còn người phụ nữ kia? Cậu định làm sao bây giờ?” Địch Khắc chỉ vào phòng Tĩnh Lam.

Địch Hàn im lặng hồi lâu, cuối cùng phun ra một câu, “Đưa đi bệnh viện tâm thần.” Cũng khề gần như không nghe được.

“Còn Duy Nhất? Còn mạng Lãnh Ngạn? Cậu đều không cần?” Địch Khắc nhìn Dịch Hàn trước mắt, ban đầu thề son sắt muốn đẩy Lãnh Ngạn vào chỗ chết, đến cuối cùng sẽ thay đổi sao?

Địch Hàn trầm tư, “Muốn! Đương nhiên là muốn! Lãnh Ngạn nhất định không thể bỏ qua, tôi muốn xử lý lại cậu ta! Về phần Duy Nhất...” Anh rơi vào trầm mặc.

“Duy Nhất chịu đi theo cậu sao?” Địch Khắc hỏi.

Địch Hàn lắc đầu, “Tôi sẽ phụ trách cuộc sống của cô ấy, cho dù ở đâu, cũng sẽ gửi tiền cho cô ấy, để cho cô ấy vô tư mà nuôi lớn đứa bé!”

Đây là chỗ anh thất bại nhất đi! Anh nghĩ thế nào cũng không thông, rốt cuộc mình kém Lãnh Ngạn chỗ nào, tại sao die enda anle equu ydonn những người phụ nữ này đều yêu Lãnh Ngạn! Nhưng mà, bản thân anh yêu ai đây? Duy Nhất? Tĩnh Lam? Hay là Tĩnh Lam lúc trước? Anh không hiểu...

Trước mắt anh chỉ rõ ràng một chuyện – cho dù anh yêu ai, cuộc sống sau này của anh đều là vong mệnh thiên nhai *, người nào đi theo anh chưa hẳn sẽ hạnh phúc...

(*) vong mệnh: lưu vong, chạy trốn; thiên nhai: chân trời, nơi xa xăm. Vong mệnh thiên nhai: cuộc sống trốn chạy khắp nơi.

Kết quả báo thù như vậy, là anh muốn sao? Vẫn không hiểu...

Ngoài cửa vang lên tiếng còi xe dòn dập, kế tiếp là tiếng bước chân lộn xộn.

“Trở lại!” Địch Khắc phản chấn, ra cửa nghênh đón.

Quả nhiên, người đàn ông đeo bông tai đi theo phía sau.

“Lấy được sao?” Dịch Hàn vội hỏi.

“Lấy được!” Người đàn ông đeo bông tai hưng phấn đưa túi bật kín cho Dịch Hàn.

Địch Hàn mừng rỡ không thôi, nhận lấy túi bật kín, mở ra kiểm tra kỹ từng tờ, vừa nhìn vừa tự nói, “Không sai, là chữ ký của chính Lãnh Ngạn, tôi quá quen thuộc!”

“Không thành vấn đề sao? Thật tốt quá! Vậy tôi lập tức liên lạc người mua!” Địch Khắc bắt đầu gọi điện thoại.

Thời gian trò chuyện đền bù tổn thất, nhưng quá trình nói chuyện điện thoại lại làm cho Dịch Hàn run sợ trong lòng, chỉ nghe Địch Khắc không ngừng nói, “Cái gì? Cái gì?!” Hình như có chuyện biến long trời lở đất.

Rốt cuộc chờ Địch Khắc nói điện thoại xong, Dịch Hàn không kịp chờ đợi hỏi, “Thế nào?”

“Xong đời! Người mua nói chúng ta lừa ông ta, ông ta nói ông ta điều tra, Lãnh Ngạn vốn không thể chuyển nhượng cổ phần của Kỳ Thịnh, cậu ta không có quyền chuyển nhượng!” Địch Khắc kinh ngạc nhìn Dịch Hàn chăm chăm.

“VẬY... Hiệp nghị này? Không có hiệu quả?” Dịch Hàn nhìn đồ mắt trăm phương nghìn kế mới lấy được, không thể tin sẽ là giấy vụn, ngoài tức giận, còn hận mình, “Sao tôi chưa từng nghĩ đến sẽ đi thăm dò chứ? Sơ suất quá! Cứ chắc chắn cậu ta làm tổng giám đốc, thì cổ phần cũng của cậu ta!”

“Nói vậy vô dụng! Kế tiếp làm thế nào?” Dịch Khắc giật lấy giấy trong tay Dịch Hàn ném xuống đất.

Dịch Hàn nhìn giấy trắng đầy con dấu bay xuống, chênh lệch trong lòng không cách nào điều chỉnh.

“Hàn! Nói chuyện! Kế tiếp làm thế nào?” Dịch Khắc hét lớn, thức tỉnh Dịch Hàn.

Anh nắm quyền, “Làm thế nào? Lưới rách cá chết! Gọi điện thoại cho Mỹ Mỹ, muốn cô ta hành động trước die nda nle equ ydo n khi trời sáng, sau đó, cậu!” Anh chỉ vào người đàn ông mang bông tai, “Tìm người chuẩn bị sẵn sàng, nếu như...!”

Nói tới đây anh dừng lại, chỉ nói, “Dịch Khắc, chuẩn bị xong thuyền, Lãnh Ngạn vừa xong đời, chúng ta lập tức rời khỏi nơi này!”

“Được!” Hai người lập tức rời đi.

Sắc mặt Dịch Hàn vốn trắng nõn trong nhiệt độ ngày đông càng trở nên thâm trầm...

Đội hai người rời đi, anh cũng bấm một cú điện thoại, “Alo, Smith hả? Tôi là Dịch Hàn. Nghe nói gần đây ông có hứng thú với hạng mục hợp tác của Kỳ Thịnh và tập đoàn Doãn thị?”

“Thế nào? Cậu cũng có hứng thú?” Đối phương cảnh giác lên tiếng.

“Ha ha!” Dịch Hàn cười một tiếng, “Tôi không có hứng thú, chẳng qua tôi có chút tin tức bên trong không biết Smith tiên sinh có cảm thấy hứng thú không?”

“Tin tức bên trong?” Đối phương lên giọng đã chứng minh có hứng thú với anh.

“Đúng vậy!” Bí mật buôn bán giữa Kỳ Thịnh và tập đoàn Doãn thị, còn nữa, chắc Smith tiên sinh cũng cảm thấy hứng thú với quan hệ mật thiết giữa Lãnh Ngạn và nghị viên bị bắt, chứng cứ hồi lộ của cậu ta chứ?”

“Có giá trị như vậy? Cậu sẽ tiện nghi cho tôi? Nói đi, cậu cần giá trên trời gì?” Đối phương hiển nhiên đã động lòng.

“Ha ha ha! Ông xem rồi cho, coi như tôi tặng nhân tình! Hai chúng ta qua lại lâu như vậy, biết ông có ý tứ với hạng mục của bọn họ, sao lại không giúp bọn bè lâu năm!” Dịch Hàn cười to.

“Tại sao? Bánh nhân thịt trên trời Trung Quốc thật rơi xuống? Hay Dịch Hàn cậu đổi giới tính? Không mang họ Tiền rồi hả?” Smith không hoàn toàn tin tưởng.

“Có tin hay không tùy ông! Chính ông tự suy nghĩ đi! Liên lạc bất cứ lúc nào!” Dịch Hàn tắt điện thoại di động.

Nụ cười, nảy sinh từ khỏe môi anh, mang theo đau và hận, tại sao? Chỉ vì hủy diệt, khiến Kỳ Thịnh bị hủy trong một sáng, tập đoàn Doãn thị bị liên lụy theo, đó là xui xẻo của cậu ta! Lãnh Ngạn, tốt nhất không nên ép tôi đi một bước cuối cùng!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 272: Phản bội

Tòa nhà tập đoàn Doãn thị.

Lúc này là bốn giờ sáng, cả tòa nhà vẫn tối đen, một bóng người lặng lẽ lên vào phòng làm việc của tổng giám đốc, lục lọi két bảo hiểm bên cạnh.

Trong lòng thầm đọc dãy số một lần, bắt đầu xoay mặt mã, chỉ nghe một tiếng “Cạch” nhẹ nhàng, két bảo hiểm mở ra. Trong lòng cô vô cùng vui mừng, mặt mã này, cô len lén thấy tổng giám đốc xoay không biết bao nhiêu lần, cho nên chính xác không lầm!

Cô từng tận mắt thấy tổng giám đốc bỏ tài liệu về hạng mục mới vào két bảo hiểm này.

Lấy máy chụp hình trong giỏ xách ra, cô lấy toàn bộ tài liệu trong két bảo hiểm, chụp lại toàn bộ từng tờ, sau đó, lấy ra một thứ giống như sổ sách, bỏ vào két bảo hiểm, cẩn thận đóng lại, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, chuẩn bị rời đi.

Đột nhiên, ánh đèn sáng choang.

Cô sợ hãi ngoài đầu nhìn lại, Doãn Từ Nhiên dựa nghiêng vào cạnh cửa, đáng vẻ nước chảy mây trôi.

“Từ Nhiên... Em...” Cô bảo vệ túi xách trong tay theo bản năng, lui về sau từng bước một.

Doãn Từ Nhiên không tiến lên ép sát, chỉ chăm chú nhìn cô từ xa, hoàn toàn đùa cợt, “Em?” Sau đó cười nhạt, “Tôi đã chờ cô lâu rồi!”

“Nhưng... Em không có... Em không phải...” Cô vô cùng hốt hoảng, ánh mắt dao động, thỉnh thoảng ngó ra ngoài cửa sổ.

Doãn Từ Nhiên nhìn theo ánh mắt cô, “Đây là tầng 28, Mỹ Mỹ, cô định tự nhảy xuống? Hay định ném giỏ xách ra?”

Sắc mặt Mỹ Mỹ trắng bệch, nhìn thẳng anh, nước mắt bắt đầu tuôn rơi, “Từ Nhiên...”

“Đừng! Tôi vẫn là Từ Nhiên! Nhưng cô đã không còn là Mỹ Mỹ!” Anh chỉ đứng cạnh cửa, nhìn cô hốt hoảng, giống như die ennd anle equy ydomn vậy cô trong một cái lồng, mắt thấy cô đấu tranh hấp hối, sau đó lại nhanh chóng đuối bắt.

Cô đã lui đến góc tường, không còn đường có thể đi, giỏ xách trong tay không hề buông lỏng.

Doãn Từ Nhiên khẽ nhếch cằm, một vệ sỹ mặc đồng phục màu đen tiến lên, dễ dàng lấy giỏ xách của cô, cầm máy chụp hình bên trong, đưa cho Doãn Từ Nhiên.

Ánh mắt Doãn Từ Nhiên tập trung trên máy chụp hình, không chút để ý ném lên, sau lại túm lấy, ném nữa, bắt lấy.

Ánh mắt Mỹ Mỹ cũng lên lên xuống xuống theo theo máy chụp hình nhảy lên hạ xuống, ngay cả nhịp tim cũng đuổi theo biên độ như vậy, không cách nào ổn định, cô kêu to, “Đừng ném!” Giống như, Doãn Từ Nhiên đang ném trái tim cô.

Nhẹ nhàng một tiếng, máy chụp hình rơi vào lòng bàn tay anh, bóp chặt, chắc chắn.

Đi đến trước két bảo hiểm, mặt mã giống nhau, một tiếng “Cạch” nhẹ như vậy vang lên, như pháo hoa nổ tung, két bảo hiểm mở ra.

Khóe môi Doãn Từ Nhiên chứa nụ cười, “Đạo này, chẳng những bị trộm không ít đồ, ngược lại nhiều thêm đồ!”

Xoay người lần nữa, trên tay đã có nhiều thêm một quyển sổ sách, “Đây là cái gì? Nếu nói ghi chép hối lộ? Tôi xem một chút!”

Anh khẽ lật xem, cảm thán, “Tôi đúng là không biết, tập đoàn Doãn thị của tôi và Kỳ Thịnh tặng nhau nhiều tiền như vậy ra ngoài từ khi nào! Cảm ơn! Không bằng, chúng ta cùng giao cho phòng điều tra tội phạm thương mại đi!”

Mỹ Mỹ vốn rúc vào trong góc phát run, Doãn Từ Nhiên vừa nói như vậy, ngược lại cô trấn tĩnh lại, lau khô lệ nơi khóe mắt, “Tổng giám đốc, xin lỗi!” Giọng không lớn, nhưng kiên quyết.

Doãn Từ Nhiên yên lặng chăm chú nhìn cô một lúc, nụ cười đùa giỡn lặn đi, câu chữ đau đớn, “Mỹ Mỹ, cô không hề có lỗi với tổng giám đốc, cô có lỗi với Từ Nhiên và Duy Nhất.”

Đôi môi Mỹ Mỹ khẽ run, nước mắt rơi xuống từng giọt lớn, “Từ Nhiên, xin lỗi, thật lòng xin lỗi...”

Doãn Từ Nhiên lắc đầu, “Mỹ Mỹ, tôi muốn nghe không phải là có lỗi với ai đó, tôi biết rõ cô nhất định có nỗi khổ tâm, có đúng không? Cô sẽ không làm như vậy! Là ai ép cô? Dịch Khắc? Hay Dịch Hân?”

“Không có người nào ép em! Là tự em! Anh đừng hỏi!” Mỹ Mỹ lên tiếng phủ nhận.

“Không thể nào! Cô lấy bí mật die end anle equy ydomn này có ích lợi gì? Cô cho tôi là kẻ ngu? Mỹ Mỹ, đừng đại dột! Tôi sẽ giải thích cho cô, nếu vì chính cô, cô nhất định sẽ không làm như vậy! Mỹ Mỹ, cô từng nghĩ chưa, nếu Duy Nhất biết cô phản bội sau lưng, sẽ đau lòng cỡ nào!”

Lạnh nhạt vừa rồi trong lòng Doãn Từ Nhiên sớm bị đau lòng thay thế, không có điều gì khiến anh thất vọng và khổ sở hơn phát hiện bị bạn tốt nhiều năm phản bội, nếu như không phải anh tận mắt nhìn thấy, anh nhất định sẽ không tin tưởng, tối nay Lãnh Ngan tính đúng người đến là cô!

Mỹ Mỹ khó khăn lắm mới bình tĩnh được lại nghe tên Duy Nhất, nước mắt không khống chế nổi cuộn cuộn lăn xuống, “Em không có mặt mũi gặp lại cô ấy, nói xin lỗi cô ấy giúp em...”

“Tôi không nói!” Doãn Từ Nhiên đánh giọng cự tuyệt, “Phải nói chính là cô đi! Hơn nữa nói ra ai chỉ điểm cô! Làm nhân chứng cho cảnh sát, tôi nghĩ, Duy Nhất chắc sẽ không trách cô đâu!”

Mỹ Mỹ kiên định mà lắc đầu, “Em rất có lỗi với Duy Nhất, rất có lỗi với hai người, ai làm người đó gánh chịu, em nguyện ý nhận trừng phạt của pháp luật, giao em cho phòng điều tra tội phạm thương mại đi!”

“Mỹ Mỹ!” Cô kiên trì mê muội và dứt khoát khiến cho anh vừa thất vọng lại khổ sở.

“Đi thôi! Chắc cảnh sát đang đợi ở bên ngoài hả? Lấy phong cách làm việc của Kỳ Thịnh và tập đoàn Doãn thị, một giọt nước trước sau không lọt, hiệu

suất số một?”

Nước mắt trên mặt cô vẫn còn, trong tròng mắt chắc chắn khiến cho người ta nhìn thấy mà chưa xót, giờ phút này, Doãn Từ Nhiên tình nguyện để cho cô khóc thút thít, tình nguyện để cho cô khóc cầu xin tha thứ, có lẽ, anh sẽ cảm thấy cô bị trừng phạt đúng tội.

Có lúc, phụ nữ vô cùng kiên cường ngược lại nói rõ cô chịu quá nhiều khổ cực thậm chí khổ sở, làm cho người ta không đành lòng và đau lòng..

Đi qua trước mặt anh, cô chột nhệ nhàng cười, “Từ Nhiên, Từ Nhiên...” Cứ kêu tên anh như vậy, “Để cho em một lần cuối gọi tên anh như vậy, ngày trước hôm mộ Duy Nhất ngày ngày lượn quanh bên cạnh anh, cả ngày gọi Từ Nhiên Từ Nhiên, em dốc hết tâm lực, rốt cuộc vượt qua Duy Nhất, có thể sống vai cùng anh một chỗ, đáng tiếc, Duy Nhất vĩnh viễn là Duy Nhất...”

Doãn Từ Nhiên mù mịt, kinh ngạc thoáng qua trong mắt, ý của cô là...

“Từ Nhiên, bye bye!” Cô để lại cho anh một nụ cười, một bóng lưng, không quay đầu lại nữa, có một số việc vĩnh viễn không cách nào quay đầu lại..

Sớm biết hôm nay, cần gì, cần gì...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 273: MÊ MANG

Sắc trời dần sáng lên, ở nhà trọ Dịch Hàn và Dịch Khắc nhìn kim chỉ phút của đồng hồ treo tường từng vòng đi qua, sau khi bảy tiếng chuông “Đình đình đình” vang lên, Dịch Hàn và Dịch Khắc liếc mắt nhìn nhau một cái, lâm vào tuyệt vọng.

Bọn họ và Mỹ Mỹ hẹn nhau bảy giờ, nếu như sau bảy giờ mà Mỹ Mỹ còn chưa có trở lại, như vậy thì chứng tỏ đã hành động đã thất bại.

Như vậy, bảy giờ là thất bại sao? Dịch Hàn nhìn chăm chăm đồng hồ treo tường, không, anh không cam tâm, có lẽ Mỹ Mỹ đang trên đường về, có lẽ, sẽ tới ngay. . . . .

Chuông điện thoại vang lên, người thăm dò thăm tin tức báo lại: “Mỹ Mỹ thất thủ, bị cảnh sát mang đi, hình như Doãn thị đã sớm chuẩn bị tốt mọi thứ rồi ngồi chờ đấy!”

“Đã biết!” Dịch Hàn trả lời một câu chắc chắn liền cúp điện thoại, nhủ mày suy nghĩ: “Tại sao có thể như vậy? Mỗi một bước đi của chúng ta giống như là đang chui vào bẫy mà Lãnh Ngạn đặt ra, chẳng lẽ Lãnh Ngạn nhìn thấu chúng ta sao? Hay là ai để lộ ra sơ hở nào sao?”

Dịch Khắc có chút lo sợ bất an: “Hàn, có chuyện mà tôi không có nói cho cậu. . . . .”

“Chuyện gì?” Dịch Hàn nhìn anh.

“Hôm qua tôi mới phát hiện ra là thiếu một cái công cụ để mở khóa, không biết có phải là ngày đó lúc trộm kết sắt của Kỳ Thịnh đã làm rớt hay không. . . . .”

“Cậu. . . . . Làm sao lại hồ đồ như thế!” Dịch Hàn tức giận nói: “Nhất định là! Nhất định là Lãnh Ngạn đã nhặt được! Cái lão già gian trá giao hoạt đó, lập tức sẽ đoán được chúng ta là đang hướng về phía tài liệu trong tủ bảo hiểm, cho nên mới cố ý sắp đặt tất cả! Chờ chúng ta đi chui vào!”

“Vậy làm sao bây giờ?” Dịch Khắc hoảng hốt, hoàn toàn không có cách gì.

Ánh mắt của Dịch Hàn hiện lên sự sắc bén, lấy điện thoại di động ra bấm một dãy số: “Này, người đàn ông đeo bông tai.”

“Tôi đây!”

“Lần trước tôi muốn cậu làm một chuyện cậu đã chuẩn bị sẵn sàng hết rồi sao?” Ánh mắt của Dịch Hàn lạnh như hàn thiết, vô cùng quyết tuyệt.

“Chuẩn bị xong! Tùy thời chờ lệnh!”

“Tốt! Hãy chú ý hành động của anh ta, tôi muốn tính mạng của anh ta!”

“Biết! Ta sẽ theo dõi ông ta!”

“Chờ chút nào...!” Dịch Hàn gọi lại người bên đầu dây đang định cúp điện thoại.

“Còn có cái gì?” Người đàn ông đeo bông tai hỏi.

“Nếu như, tôi nói là nếu như, nhưng tôi không có hy vọng có cái nếu như này!” Giọng nói của Dịch Hàn lộ ra mấy phần âm lãnh:

“Nếu như, lỡ mà cậu thất thủ, cậu biết nên làm như thế nào rồi chứ?”

Người đàn ông đeo bông tai rừng mình một cái, nhưng mà, lập tức hiểu, nói nhỏ: “Tôi đã hiểu.”

“Vậy thì tốt! Chúng tôi sẽ chăm sóc cha mẹ già của cậu ở Mỹ!” Dịch Hàn nở nụ cười ngoan độc: “Lãnh Ngạn, lần này xem anh ta chạy trốn thế nào!”

Sau đó, buồng điện thoại di động xuống, nói với Dịch Khắc: “Tùy lúc theo dõi Lãnh Ngạn, tìm thời cơ thích hợp liền thông báo người đàn ông đeo bông tai, còn nữa, thuyền đã chuẩn bị xong chưa? Hôm nay có thể chúng ta sẽ đi!”

“Chuẩn bị xong rồi!” Dịch Khắc gật đầu, lần này cũng không dám làm hỏng việc nữa.

*****

Nhà họ Doãn.

Vào sáng sớm, khi ánh mặt trời mùa đông tà tà chiếu qua song cửa sổ, chiếu vào bóng dáng đang nằm ở ban công.

Duy Nhất mở mắt, lập tức con người bị ánh mặt trời chiếu vào làm hoa mắt, nhắm mắt một mảnh ánh sáng vàng kia, bị ánh mặt trời cảm hoá, trong lòng nhất thời sáng lên.

Đêm trước hôn lễ, có thể nghĩ thấy ánh mặt trời đẹp như vậy, đối với cô mà nói cũng coi như là chuyện vui! Càng làm cho cô uất ức chính là, giờ phút này, cô đang nằm ở trong ngực của Lãnh Ngạn, gối lên khuỷu tay của anh.

Nhẹ nhàng nghiêng người dựa vào giường, hai mắt buông xuống, nghĩ đến bộ dáng của anh, không ngờ lại nhớ lại lịch sử lần trước anh ngủ một giấc đến buổi trưa, nếu như mỗi buổi sáng có thể nhìn về mặt khi ngủ của anh như vậy, đó chính là hạnh phúc mà cả đời này cô theo đuổi!

Không nhận được nhanh chóng hôn trộm lên môi anh một cái, hoàn toàn xuất phát từ trái tim, không hề lo lắng là anh có tỉnh lại hay không, lại nói, bây giờ cũng nên tỉnh rồi chứ!

Anh lại có thể ngủ sâu như vậy, thật hiếm thấy! Duy Nhất đánh lén thành công, cười khế, rồi giường đi vào phòng tắm rửa mặt.

Bỗng nhiên, điện thoại của Lãnh Ngạn vang lên, cuối cùng thì anh cũng bị đánh thức, phản ứng đầu tiên của anh là sờ sờ bên cạnh một chút, không có ai! Lại nghe thấy tiếng nước chảy, nhìn thấy bóng người như ẩn như hiện ở sau cửa kính bằng thủy tinh, biết cô đã dậy từ sớm, trong lòng cũng trở nên bình tĩnh.

Nghĩ tới nếu như cuộc đời này mỗi ngày tỉnh có thể nhìn thấy bóng dáng của cô như vậy, vậy sẽ hạnh phúc đến thế nào! Khó sở dần dần dâng đầy trong hốc mắt. . . . .

Điện thoại di động vẫn còn vang lên, cầm lên xem một chút, phát hiện dãy số không quen, chỉ là, gần đây anh nhận số điện thoại xa lạ cũng nhận được vui vẻ, liền điện thoại của phần tử bất cóc tổng tiền cũng nhận, thì còn sợ gì chứ?

Quả quyết bấm nút nghe, thì ra là đồn cảnh sát gọi điện thoại tới, nói chung là bắt được người trộm tài liệu của Kỳ Thịnh và Doãn thị! Muốn anh đi qua hỗ trợ điều tra.

“Được, ta tới ngay!” Anh vẫn còn buồn ngủ, đánh mạnh mẽ xốc lại tinh thần đi vào phòng tắm, vừa đi vừa cời quần áo trên người ra ném đầy đất.

Khi đi vào phòng tắm, Duy Nhất đúng lúc đi ra, ánh mắt lơ đãng quét qua chỗ đó của anh, gương mặt không tự chủ được mà đỏ lên.

Nếu ở trước đây, Lãnh Ngạn nhất định sẽ gtreu chọc cô, sau đó quần lấy cô, như vậy sáng sớm sẽ không được yên bình, nhưng mà, hôm nay, Lãnh Ngạn chỉ là cười rồi cầm chặt cầm của cô, cung chiều nói một câu: “Tiểu sắc nữ!” Sau đó, đẩy cô ra khỏi phòng tắm, đóng cửa lại. . . . .

Duy Nhất quay đầu nhìn hơi nước ở sau cửa kính thủy tinh, trong lòng có chút cảm thấy mê mang, có lẽ, có lẽ, anh quá mệt mỏi. . . . .

Hôm nay, bọn họ muốn đi lên núi gặp mẹ của Lãnh Ngạn, chính cô cũng có rất nhiều lời muốn nói với mẹ của anh, anh có còn nhớ hay không? Cô vừa thay quần áo vừa suy nghĩ, Lãnh Ngạn cũng từ trong phòng tắm nói: “Bà xã, lấy quần áo cho anh!”

Duy Nhất cười lắc đầu, giống y như trước kia vậy. Quần áo treo trong tủ đều là quần áo mùa đông mới vừa mua, Duy Nhất quét mắt liền nhìn trúng áo len màu xanh dương nhạt, phối với áo len màu trắng trắng mỏng, chính nàng cũng có một bộ, là áo cặp, phối với móc khóa màu xanh trắng, để cho cô nhớ tới màu sắc của Aegean Sea, tâm tình bỗng nhiên vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 274: MÃI MÃI LÀ BẠN BÈ

Lúc cô đưa quần áo vào, bàn tay căng thẳng, bị Lãnh Ngan kéo vào, sương mù trong phòng tắm bốc lên xông vào từng lỗ chân lông của cô, lồng ngực xích lửa của anh còn đọng lại một ít giọt nước, dưới ánh mắt nóng bỏng đó làm cho cô không kìm chế được mà cúi đầu, nhưng mà thứ càng làm cho người ta tai nóng tim đập nhanh đột ngột đập vào mắt của cô, cô đỏ mặt, định vùi đầu vào ngực của anh, như vậy có thể không nhìn thấy cái gì nữa rồi. . . . .

Đỉnh đầu truyền đến tiếng cười khê và giọng nói chậm rãi của anh, anh vòng chắc eo của cô: “Bà xã, có phải là hơi thất vọng phải không?”

“Cái gì nha! Không có!” Duy Nhất rõ ràng hiểu anh đang là ám chỉ cái gì, đỏ mặt lầu bầu.

“Nhìn anh, bảo bối!” Giọng nói trầm thấp từ tính lượn lờ ở trong sương mù càng làm cho người ta say mê.

Duy nhất khôn tự chủ ngược mắt lên, dung nhập vào trong hồ sâu trong trẻo của anh, ở sâu trong con ngươi đen nhánh đó, cô nhìn thấy bóng dáng của mình, trái tim, cũng trầm xuống. . . . .

Nhìn thấy môi mỏng màu hồng của anh từ từ tiến gần lại mình, Duy Nhất nhắm mắt lại, chờ đợi, chờ đợi hần gió táp mưa rào cuốn lấy, vậy mà, anh chỉ hôn nhẹ lên môi của cô, liền rời đi, cười lớn mặc quần áo vào.

Duy nhất cảm thấy cả người đột nhiên không có sức lực, thiếu chút nữa thì ngã về phía trước, nhìn thấy nụ cười của Lãnh Ngan, trong lòng không hiểu sao lại dâng lên một tia u oán.

Lẽ ra, cô không có lý do để giận anh, nhưng mà, có lẽ là trong lúc hai người yêu nhau có tâm ý tương thông, nếu như lòng của bên kia hơi dao động, thì bên này nhất định có thể cảm giác được, cho nên, cô cảm thấy, bây giờ tình trạng của Lãnh Ngan không bình thường.

“Vui không?” Cô không nhận được hỏi một câu, mang theo tức giận.

Lãnh Ngan đã mặc quần áo tử tế, giả vờ như không nhìn thấy cô đang tức giận, ngạc nhiên chỉ vào áo tình nhân của bọn họ nói: “Bà xã! Quần áo của chúng ta giống nhau nha!”

Duy Nhất nhìn anh chằm chằm, xoay đầu bỏ chạy, còn chưa có bước đi, liền rơi vào trong vòng ôm ấm áp.

Anh ôm cô thật chặt, môi dán vào tóc của cô: “Bảo bối, nếu như anh và em, chỉ nhẹ nhàng lướt qua nhau như vậy, em, có thể quên anh hay không?” Âm thanh mờ nhạt như vậy, giống như làn gió thổi mây bay.

Trái tim của Duy Nhất chợt bị âm thanh này làm cho hung hăng nhéo một cái, cô run giọng hỏi: “Ngan, anh như vậy là có ý gì?”

Anh bỗng nhiên nở nụ cười, cười đến mức giống như ánh nắng mặt trời rực rỡ, véo nhẹ cái mũi của cô một cái: “Anh chỉ nói là nếu như thôi! Cái người này sao khẩn trương như vậy làm gì?”

Duy Nhất cong khóe môi, lão đại mắt hứng: “Lãnh, Ngan! Sáng sớm mà anh trêu em như vậy, em sẽ tức giận đó!”

“Không tức giận! Không tức giận!” Anh nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, bướng bỉnh giống như đứa trẻ: “Không cần tức giận có được hay không? Bà xã?”

Cô thờ dãi, đối mặt với dáng vẻ của anh như vậy, thật sự là vừa bức mình vừa buồn cười: “Ngan, chuyện của công ty giải quyết xong hết rồi sao, hôm nay định làm cái gì vậy?”

“Em quên rồi sao?” Anh gõ một cái lên đầu của cô: “Hôm nay chúng ta đã nói là sẽ đi gặp mẹ mà!”

Duy Nhất xoa đầu kháng nghị: “Lãnh Ngan! Tật xấu của anh phải sửa đó! Trí nhớ của em vốn dĩ không được tốt, anh lại gõ vào, thì sẽ càng dễ quên hơn đó!”

Mỗi một lần Lãnh Ngan đều thận trọng xoa giúp cô, cũng hứa: “Ta hứa, sẽ không bao giờ gõ nữa! Không thể quên! Không thể quên!”

“Không thể quên cái gì nha!” Duy Nhất kéo tay của anh xuống: “Em đau anh xoa cho em đi!”

“Không có gì!” Lãnh Ngan ngăn người, đột nhiên nói: “Bà xã, anh muốn đi đồn cảnh sát một chuyến trước, sau đó chúng ta sẽ đi gặp mẹ, hôm nay anh còn muốn ăn tối với em nữa, qua tối nay, anh sẽ không thể đến đây bồi em rồi.”

“Tại sao?” Duy Nhất nghe anh nói xong liền giống như rơi vào trong sương mù, trong lòng cũng lo lắng không yên.

“Ngốc!” Lãnh Ngan cười khê xoa mặt của cô một chút: “Ngày mai chúng ta sẽ phải kết hôn, trước khi kết hôn thì không thể gặp mặt!”

Duy Nhất thoải mái, cười hắc hắc vài tiếng: “Vậy anh nhanh đến đồn cảnh sát đi, đi nhanh về nhanh nha! Em chờ anh!”

*****

Đồn cảnh sát.

Sau khi Lãnh Ngạn ghi xong, nói là muốn gặp Mỹ Mỹ.

“Lãnh tiên sinh, có thể chờ qua một thời gian ngắn nữa hay không, hiện giờ vụ án vẫn còn đang được điều tra, nên hơi phiền phức tí.” Viên cảnh sát ban buôn bán và điều tra tội phạm có chút khó xử.

“Không! Tôi không thể chờ được, tôi muốn gặp cô ta ngay lập tức! Cậu nói với cấp trên một tiếng đi!” Giọng nói của Lãnh Ngạn vô cùng bá đạo, không hề muốn thương lượng.

“Được rồi, Lãnh tiên sinh chờ một chút!”

Sau khi viên cảnh sát điện thoại xin phép trở về thì nói cho anh biết: “Lãnh tiên sinh, cấp trên nói là có thể, nhưng mà lúc gặp mặt phải có chúng tôi ở đó, không được nói đến vấn đề liên quan đến vụ án.”

Lãnh Ngạn gật đầu: “Yên tâm đi!”

Khi Lãnh Ngạn đi tới phòng gặp mặt, Mỹ Mỹ đã chờ ở đó, trong nháy mắt nhìn thấy Lãnh Ngạn, cô cúi đầu xuống.

Lãnh Ngạn đi tới đối diện với cô, ngồi xuống, không hề tức giận, cũng không có trách cứ, chỉ là vô cùng bình tĩnh nói một câu: “Mỹ Mỹ, chào cô.”

Mỹ Mỹ hơi kinh ngạc, ngẩng đầu lên nhìn anh, cho là sẽ nhìn thấy vẻ giễu cợt ở trên mặt anh, vậy mà ngoài ý muốn của cô, anh rất bình tĩnh, anh rất chân thành, giống như trước đây.

Sau một lúc nghi ngờ, trong lòng lập tức nghĩ tới một cái đáp án, Lãnh Ngạn không phải là người bình thường, anh bày ra vẻ mặt chân thành như vậy có lẽ là muốn dụ cô nói ra tên của Dịch Khắc và Dịch Hàn. Không! Cô sẽ không nói! Mặc dù sống chết của Dịch Hàn cô không hề quan tâm, nhưng mà Dịch Khắc là người đàn ông duy nhất mà cô yêu, là cha của đứa bé, cho dù chết cô cũng sẽ không nói ra!

Lãnh Ngạn giống như nhìn thấu tâm tư của cô: “Mỹ Mỹ, cô yên tâm, hôm nay tôi không phải đến ép cô, sở dĩ tôi đến thăm cô, là vì, cô là bạn của Duy Nhất.”

Mỹ Mỹ kinh ngạc nhìn hẩn, nửa ngày cũng không nói được lời nào, cô là người bạn duy nhất sao? Lãnh Ngạn vẫn còn cho rằng cô là bạn của Duy Nhất sao? Lãnh Ngạn gật đầu, vẻ mặt vô cùng chân thành: “Mỹ Mỹ, Duy Nhất chỉ có cô là bạn tốt, mỗi lần cô ấy và ta cãi nhau, người mà cô ấy nghĩ đến đầu tiên chính là cô, tôi hi vọng cô vĩnh viễn đều là bạn tốt của cô ấy”

Trong truyền thuyết Lãnh Ngạn là người vô tình lãnh khốc, nhưng bây giờ Lãnh Ngạn trước mắt cô slà ai? Có lúc, Mỹ Mỹ thật sự cho là cô đã nhìn nhầm người, bây giờ làm sao cô còn có thể tiếp tục, thậm chí là mãi mãi làm bạn của Duy Nhất nữa đây?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 275: CÙNG CHIỀU THÀNH THƯƠNG

Chỉ nghe thấy Lãnh Ngạn nói tiếp: “Chuyện của cô, tôi không có nói cho Duy Nhất biết, cũng sẽ để cho bọn họ nói dối Duy Nhất. Trộm bí mật của thương nghiệp, nói lớn thì không lớn, nói nhỏ thì cũng không hề nhỏ, cũng may không có tạo thành hậu quả gì, tòa án cũng sẽ châm chước mà thẩm tra xử lí.”

“Ý của anh là. . . . . Anh không có oán trách tôi sao?” Mỹ Mỹ cố gắng sắp xếp lại suy nghĩ của mình, đối với sự phỏng đoán của mình có chút không chắc chắn.

Lãnh Ngạn chỉ cười, lúc đó lông mi dài giống như có thể cho chứa cả thế giới.

Chóp mũi của Mỹ Mỹ đau nhức: “Tại sao?” Đúng vậy, cô không hiểu, nên càng khổ sở. Một người có bản tính thiện lương mà làm sai chuyện gì nếu như đối mặt họ là trách cứ, có lẽ lương tâm của họ sẽ tốt hơn một chút, nhưng mà, khoan dung như vậy, ngược lại làm cho cô càng tự trách và áy náy hơn.

“Không phải là vì cô, tôi là vì Duy Nhất. Phán bội và ly biệt ở trong cuộc sống này đã có quá nhiều, tôi chỉ hi vọng chuyện xảy ra ở bên cạnh của Duy Nhất có thể bớt đi một ít, hi vọng có thể duy trì một chút chân tình này cho cô ấy, cũng hi vọng, sau này, lúc cô ấy khổ sở, thì vẫn còn có cô —— người bạn thân duy nhất ở bên cạnh lắng nghe phiền não của cô ấy.”

“Lãnh Ngạn, lời này của anh, làm sao tôi cũng không thể nghe hiểu được chứ? Vậy. . . . . Còn anh thì sao?” Mỹ Mỹ nghiền ngẫm ý tứ trong lời nói của anh. Lời này nghe nhiều sẽ khiến cho người ta cảm động, nhưng càng làm cho lòng của người ta cảm thấy chua xót.

Lãnh Ngạn tránh không trả lời câu hỏi này, cười đứng dậy: “Mỹ Mỹ, cô nhất định sẽ không làm cho tôi thất vọng phải không, tôi tin cô! Bái bai!”

“Lãnh Ngạn. . . . .” Câu bái bai này khiến cho trong lòng của Mỹ Mỹ không hiểu sao nhéo lên một cái, có một loại cảm khác khó chịu không thể nói ra được, mà Lãnh Ngạn thì đã xoay người rồi đi, bóng lưng mặc áo lông màu xanh nhạt dần dần dung nhập vào phía chân trời trắng xoá ở bên ngoài.

Đi ra đồn cảnh sát, Doãn Từ Nhiên đã ở bên ngoài chờ anh, nghiêng người dựa vào trước xe của anh, từ xa nở nụ cười: “Tôi không có lái xe, ngồi xe của cậu trở về!”

Lòng ngực rộng rãi của người đàn ông, thiếu niên hăng hái, ánh mặt trời xuyên qua tầng mây thật dày từng chút một chiếu lên hai vai của anh ta. Lãnh Ngạn nheo hai mắt lại, nhìn ánh mắt của anh ta vô cùng thương thức, đi tới bên cạnh anh ta, ý vị sâu xa cười nói một câu: “Từ Nhiên, bây giờ, tôi thật sự hi vọng cậu không phải là anh trai của Duy Nhất.”

“Có ý gì?” Doãn Từ Nhiên kỳ quái nhìn anh.

“Không có gì! Lên xe đi, mấy ngày nay vất vả cậu rồi!” Lãnh Ngạn cười ha hả, tự lên xe trước.

“Lãnh Ngạn, Mỹ Mỹ không chịu làm người làm chứng, thật sự là cứ định quên đi như vậy sao?” Xe chạy, Doãn Từ Nhiên hỏi Lãnh Ngạn đang ngồi bên cạnh.

“Bằng không thì cậu muốn như thế nào? Chẳng lẽ còn muốn vu oan giá hoạ sao?” Lãnh Ngạn nhìn phong cảnh ở ngoài cửa sổ không chút để ý trả lời.

“Nhưng mà, rất rõ ràng, cô ta là ở đang bao che cho Dịch Khắc đó! Cô ta quá ngu rồi! Có cần phải gánh một mình như vậy không?” Doãn Từ Nhiên cực kỳ không cam lòng.

Lãnh Ngạn lại cười nhạt: “Đổi lại góc độ một chút đi, nếu như cậu vì Duy Nhất, cậu có làm như vậy không?”

Doãn Từ Nhiên cứng họng, nói thảm: “Cái đó làm sao mà giống nhau được?”

Lãnh Ngạn cười lớn lần nữa, không nói gì nữa.

Gần đây Doãn Từ Nhiên và Lãnh Ngạn qua lại tương đối nhiều, hiểu biết cũng dần dần sâu hơn, thành kiến lúc đầu đã sớm thay đổi, theo sự quan sát của anh đối với anh ta, làm việc cẩn thận, đồng thời quyết đoán và thuyết phục, cũng tin tưởng là Lãnh Ngạn có thể là đã có biện pháp.

Mặc dù là như thế, anh vẫn rất lo lắng, hỏi tới: “Lãnh Ngạn, cứ như vậy để cho Dịch Hàn và Dịch Khắc chạy thoát sao, cậu sợ thả hổ về rừng sao?”

Lãnh Ngạn nhìn ra ngoài cửa sổ: “Không sợ, bọn họ sẽ không làm tổn thương Duy Nhất đâu.”

“Tôi đang nói cậu đó, còn có Kỳ Thịnh của cậu nữa!” Doãn Từ Nhiên không chút nào để ý hay gấp gáp vì anh.

“Tôi sao?” Anh cười nhẹ nhàng: “Tôi càng không sợ! Về phần Kỳ Thịnh, đều có số mạng của nó!”

“Lãnh Ngạn, hôm nay cậu nói như thế, tôi một câu cũng nghe không hiểu!” Doãn Từ Nhiên cảm thấy nụ cười của anh ta thì có chút ngẩn ngơ.

“Sau này cậu sẽ hiểu. . . . .” Giọng nói của Lãnh Ngạn càng trở nên kéo dài hơn: “Từ Nhiên, Duy Nhất có người anh trai như cậu vậy, thật tốt!”

Doãn Từ Nhiên nhìn anh, giống như đang rơi vào trong sương mù. . . . .

Mà Lãnh Ngạn, vẫn đang trầm tư nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng rốt cuộc phong cảnh ở ngoài cửa sổ có cái gì đặc biệt? Anh cũng không còn nhìn nổi nữa, đến mức, đến nhà họ Doãn rồi, mà anh vẫn còn chưa biết.

“Tổng giám đốc, đến rồi, đón phu nhân trước, hay là xuống xe nghỉ ngơi trước?” Tài xế quay đầu hỏi anh.

Anh giống như mới từ trong mộng tỉnh lại: “Hả? À, đi đi, đi lên đón phu nhân đi.”

“Dạ, tổng giám đốc.”

Sau đó, Duy Nhất đeo túi lên lưng, nhanh như một gió chạy vào trong xe, dựa vào bên cạnh anh, tha thiết nhìn mà anh: “Sao bây giờ mới trở về? Em chờ anh rất sốt ruột!”

Cúi mắt xuống, trong con ngươi sâu sắc hiện lên tia cung chiều vô tận, ôm chặt eo của cô, chỉ một câu thăm hỏi bình thường: “Ăn cơm trưa chưa?”

“Ăn rồi! Còn anh thì sao?” Duy Nhất ngẩng đầu lên.

Cô luôn là muốn nhìn ánh mắt của anh, mà anh lại luôn để lại cái đầu không an phận của cô vào ngực của anh: “Ngaoan, đừng nhúc nhích!”

Cô ngây ngô cười ha ha một tiếng, yên lặng nằm trong ngực của anh, nghe tiếng tim đập của anh.

“Có thể đi được rồi! Đi Mộ Viên.” Lãnh Ngạn phân phó tài xế.

Anh không lái xe sao? Duy Nhất cảm thấy kỳ quái, bình thường bọn họ đi ra ngoài đều là anh tự mình lái xe, bọn họ có quy định hiệp ước, anh phải làm tài xế cho cô. . . . .

Không có thời gian để suy nghĩ mấy thứ này, nhóm người chậm rãi đến Mộ Viên, phía sau xe của bọn họ, còn có nhiều xe bảo vệ đi theo.

Cả đường đi, Duy Nhất chỉ im lặng được một lúc, mà bắt đầu nằm ở trong ngực của Lãnh Ngạn ngực lúu rúu nói không ngừng, Lãnh Ngạn chỉ xoa nhẹ vổ về mái tóc của cô, lẳng lặng nghe cô nói, từ đầu đến cuối nụ cười bên khóe môi vẫn luôn ấm áp.

“Ngạn! Sao anh lại không nói lời nào! Chán chết mà! Một mình em nói mệt chết đi được, khát nước qua đi!” Duy Nhất quệt mồm oán giận.

Lãnh Ngạn cười lớn: “Anh thích nghe giọng nói của em! Khát nước thì uống nước đi!” Anh lấy chai nước ra, đặt nước ở bên môi của cô.

Duy Nhất cầm lấy tay của anh, nhanh như chớp uống vô cùng sảng khoái, có mấy giọt nước rơi xuống quần của anh, Duy Nhất da mặt dày cười một tiếng, dứt khoát rúc vào trong ngực của anh, nước dính vào áo len màu xanh nhạt của anh, làm cho chỗ đó đậm màu hơn mấy chỗ khác.

Anh không nói gì cười khẽ, ôm chặt lấy cô.

Cô từ từ làm ra động tác ngáp, than thở: “Nói chuyện với heo so với đánh đàn cho bò nghe còn mệt hơn, em buồn ngủ rồi !”

Phụ nữ có thai thích ngủ như vậy sao? Anh hiểu, bọc cô vào bên trong áo len của mình của mình, sự ấm áp làm cho cô ngủ thiếp đi: “Ngủ đi, ngoan!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 276: Kiếp sau.

Vào mùa đông, ở nghĩa trang, cây Thuồng Thanh lại xanh um tươi tốt, trang trọng mà không tiêu điều, ở đây lòng người thường trở nên bình tĩnh. Đứng ở trước mộ của mẹ Lãnh Ngạn, Duy Nhất thành kính nói nhỏ nhẹ: “Mẹ, con có thể gọi người như vậy không? Ngày mai, con đã gả cho Lãnh Ngạn rồi, thật ra thì, từ rất lâu trước kia con đã gả cho anh ấy rồi. Mẹ, người sẽ thích đứa con dâu như con chứ? Con không hiểu chuyện, có lúc vẫn còn rất tùy hứng, nhưng con sẽ cố gắng làm một người vợ và một người mẹ tốt, con sẽ dùng thời gian cả đời này của mình để yêu và chăm sóc cho Lãnh Ngạn, mẹ, người ở trên trời nhất định phải phù hộ cho chúng con nhé!”

Lãnh Ngạn nhìn cô, chột ôm cô vào ngực và vuốt ve mái tóc của cô: “Bảo bối, kiếp sau của em cũng phải cho anh!”

Áo len mềm mại sưởi ấm gương mặt của Duy Nhất, hơi ngứa một chút, nhưng cô lại mỉm cười hạnh phúc: “Kiếp này, kiếp sau, và kiếp sau sau nữa, vĩnh viễn, đều là của anh!”

Nhẹ nhàng hít vào một hơi, ánh mắt của anh u buồn nhìn lên bầu trời, trong lòng lẩm nhẩm: “Mẹ, mẹ có cô đơn không?”

Trên bầu trời có mấy con chim không đi đi trú bay qua, kêu lên mấy tiếng, đánh vỡ sự yên lặng vốn có. Anh hôn lên trán của cô một cái: “Đi thôi, nên qua bên kia rồi!”

Lên núi viếng mộ của mẹ Lãnh Ngạn là do Duy Nhất kiên trì muốn đi, anh rất cảm động, cô nhóc này càng ngày càng hiểu chuyện, nhưng. . . . .

Ở trước mặt mẹ của mình, Duy Nhất hoạt bát hơn rất nhiều, cũng đón nhận nhưng chuyện cũ đã qua, nhớ lại chỉ còn ngọt ngào mà thôi. . . . .

“Mẹ, con tới thăm mẹ! Bởi vì con muốn nói cho mẹ một tin tức tốt, con muốn lập gia đình! Mẹ, con biết trước đây mẹ rất lo lắng con làm ra chuyện làm mẹ mất mặt, thật xin lỗi, nhưng bây giờ mẹ có thể yên tâm, Lãnh Ngạn đối với con rất tốt, chẳng những toàn tâm toàn ý yêu thương con, mà còn trả lại sự tự do cho con, cho con biết giá trị của bản thân mình. Mẹ, hiện tại con gái của mẹ rất có triển vọng, sự nghiệp rộng mở, có một người chồng bao người mơ ước, mẹ có thể tự hào về con! Ha ha, có phải con có chút hư vinh hay không? Cứ cho là như thế đi, nhưng người là mẹ của con, nói lời thật lòng một chút cũng không chẳng sao! Hi hi, Lãnh Ngạn có lời muốn nói với mẹ! Mẹ, con để anh ấy nói nha!” Cô kéo Lãnh Ngạn. Lãnh Ngạn nghẹn ngào một lúc, mới nói: “Mẹ. . . . . Thật xin lỗi. . . . . Con. . . . . Con sẽ cố gắng hết sức mình để cho Duy Nhất có một cuộc sống lý tưởng nhất.”

Duy Nhất hiển nhiên không hài lòng với biểu hiện của anh, trừng mắt liếc anh một cái, bổ sung: “Mẹ, người đừng để ý! Đây chính là tật xấu của Lãnh Ngạn, quá ít nói! Mọi người đều nói anh ấy là núi băng! Nhưng anh ấy thật sự rất tốt! Gả con gái cho anh ấy, thì mẹ có thể yên tâm 100%!”

Cô vồn tay vuốt tấm hình trên bia mộ, giọng nói trở nên nghẹn ngào: “Mẹ, chúng con phải đi rồi, lần tới sẽ lại đến thăm mẹ, mẹ phải phù hộ cho chúng con mãi mãi hạnh phúc nhé!”

Từng cánh hoa cúc trắng li ti khẽ run trong gió, anh dắt tay cô, đi xa dần, khi quay đầu lại, chỉ có tiếng gió rên rì. . . . .

“Hôm nay hình như có quá nhiều vệ sĩ!” Trên đường trở về, Duy Nhất nhìn dãy xe phía sau, lúc tới chỉ lo nói chuyện rồi ngủ, nên không có phát hiện ra.

“Anh sợ có người giành cô dâu với anh!” Anh chỉ nhìn cô cười.

Duy Nhất chép miệng: “Ngược lại em thật sự hi vọng có người tới giành, cảnh tượng sẽ rất náo nhiệt! Nhưng đáng về này thì quý cũng bị dọa chạy mất!”

Anh dứt khoát bế cô lên đùi, vuốt bụng của cô: “Bà xã, khi con được sinh ra, em sẽ rất khổ cực, có sợ hay không?”

“Không sợ!” Duy Nhất tựa vào vai anh: “Anh phải làm vú em* đó!”

*vú em: người chăm em bé

Anh lấy cảm chà nhẹ lên mái tóc của cô, nói không được, mà không nói cũng không được, cuối cùng lại nói: “Bà xã, mặc kệ là con trai hay là con gái cũng tên là Lãnh Nhiễm, nhé!”

“Có thể lấy tên khác hay không?” Duy Nhất suy nghĩ, nếu như là con gái, cái tên này không đủ nữ tính. . . . .

“Không thể!” Chắc như đinh đóng cột. . . . .

“Thật sao!” Còn chưa có gả cho anh, vậy mà anh đã độc tài như vậy rồi, môi hồng hơi vênh lên: “Kế tiếp đi nơi nào?”

Lãnh Ngạn nhìn đồng hồ: “Bây giờ vẫn còn sớm, Duy Nhất, anh muốn đi ăn đậu hủ thúì!”

“Hả?”

Duy Nhất tin chắc mình không có nghe lầm, không thể không nghi ngờ thần kinh của Lãnh Ngạn bị chập mạch, chẳng những muốn ăn đậu hủ thúì, còn muốn kéo cô xuống xe đi bộ, khiến cho một đồng vệ sĩ không thể không đi theo, khoảng cách còn phải không xa không gần. Tổng giám đốc Kỳ Thịnh, nhà giàu số một, Lãnh Ngạn lạnh lùng lại ra ngoài đường ăn ăn đậu hủ thúì sao? Nếu tin tức này truyền ra ngoài, đánh chết người ta cũng không tin. . . . .

Nhưng Duy Nhất lại trơ mắt nhìn Lãnh Ngạn ăn sạch phần của mình mà nói không nên lời, còn cướp luôn miếng đậu mà Duy Nhất đang đưa tới miệng. . . . .

Duy Nhất tròn mắt há mồm, nhất định là mình hoa mắt, nhất định. . . . .

Không chỉ có như thế, Lãnh Ngạn còn dặt tay của cô, đi một lượt những nơi mà bọn họ đã từng đi qua, kể cả cửa hàng bán đồ trẻ em mà khi Duy Nhất mang thai đứa con đầu tiên đã từng đến. Lần này, Lãnh Ngạn mua rất nhiều, mang lên xe toàn bộ những đồ đã nhìn trúng, thậm chí có những thứ con phải lớn một chút mới dùng được. Duy Nhất không giải thích được: “Mua nhiều như vậy làm gì, còn chưa dùng được!”

“Không sao! Anh thích nhìn, rất đáng yêu! Mua về để dành, sau này không cần mua nữa, em biết anh không thích đi dạo phố nhất mà!” Lãnh Ngạn làm như không thấy sự kháng nghị của cô, xoa xoa tóc của cô bày tỏ sự trấn an.

Đi ra khỏi cửa hàng, Lãnh Ngạn thở ra một hơi: “Hôm nay thật là mệt! Lên xe đi! Đi ăn cơm tối thôi...!”

Khi lái xe ngang qua công ty Kỳ Thịnh thì Lãnh Ngạn đột nhiên nói: “Bà xã, nhìn kia, đến Kỳ thịnh rồi! Em còn nhớ lần đó em đi đưa tài liệu không? Ha ha, bị phỏng, sau đó. . . . .”

Duy Nhất đỏ mặt: “Không cho nói!”

Lãnh Ngạn ôm cô: “Tại sao không cho phép nói? Những kỷ niệm đã qua đều tốt đẹp như vậy, ngay cả gây gổ cũng rất khó quên.”

“Ngạn, sau này mỗi một ngày của chúng ta đều sẽ rất tốt đẹp!” Duy Nhất ôm lấy cổ anh, vui mặt vào trong ngực của anh. Thân thể Lãnh Ngạn cứng đờ, không nói gì. Xe chậm rãi dừng sát dưới lầu của nhà hàng gọi là “Thủy Tinh”.

Cùng lúc đó, có người thông báo trên điện thoại: “Đã phát hiện hành tung của Lãnh Ngạn, ở nhà hàng “Thủy Tinh”, có rất nhiều vệ sĩ, nhà hàng được bảo vệ rất nghiêm ngặt.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 277: Bắn chết.

Vẫn là nhà hàng “Thủy Tinh” này. Nóc nhà làm bằng thủy tinh, đêm hè rất thoáng đãng, ngửa đầu là có thể thấy rất nhiều sao trên bầu trời. Nhưng hôm nay lại là mùa đông, chỉ có thể nhìn thấy bầu trời đêm đen kịt. Nền được thấp sáng lên, cả phòng ăn chỉ có hai người bọn họ, lúc mới vào, Duy Nhất vui

về đi vòng quanh phòng ăn, tất cả mọi thứ đều như mới ngày hôm qua. Trong không khí này, Duy Nhất không cảm lòng nhớ lại những kỷ niệm đã trải qua cùng anh. Ngày đầu tiên khi Tần Nhiên mang theo cô đi vào cửa chính nhà họ Lãnh, đêm tân hôn của cô, sự cố tắt điện thoại, đến chuyện gấu bông, rồi chuyện tờ giấy chuyển nhượng. . . . .

Từng ly từng tý, hiện ra rõ mồn một trước mắt. Có một bài hát có lời như thế nào nhỉ? Chuyện lãng mạn nhất mà mình có thể nghĩ đến, chính là mình và người ấy có thể cùng nhau từ từ già đi, cùng nhau trải qua từng giây phút vui vẻ, để đến sau này cùng ngồi xích đu từ từ trò chuyện. . . . .

Hóa ra, kỷ niệm, quả nhiên rất đẹp. . . . .

“Bà xã, đang suy nghĩ gì vậy?” Lãnh Ngạn đưa một ly nước trái cây tới trước mặt cô. Duy Nhất quay đầu qua: “Em đang nhớ lại chuyện đấu dã thú!”

“Hả?” Anh cười mờ ám: “Anh đẹp trai như vậy? Chỉ sợ dã thú sẽ tranh nhau đưa vào trong miệng!”

“Thôi đi! Đã gặp qua rất nhiều người tự kỷ, nhưng chưa từng thấy ai tự kỷ nhiều như anh vậy!” Cô cười nhấp một nhúm nước trái cây. Lãnh Ngạn nâng chén lên với cô: “Bà xã, chúng ta uống rượu giao bôi đi! Nâng nước trái cây lên.”

Duy Nhất quan sát bốn phía, cau mày đậm chân: “Không được! Có rất nhiều người!”

“Anh muốn như vậy!” Không cho thương lượng.

“Nhất định phải làm sao?” Duy Nhất thử gẩy giữa lần cuối.

“Nhất định!” Trên gương mặt tuấn mỹ của anh nở nụ cười cùng uy hiếp.

“Đúng là thua anh luôn!” Duy Nhất bung ly nước trái cây lên, không biết nên uống thế nào.

“Cô bé ngốc!” Lãnh Ngạn nhẹ nhàng mắng một tiếng, nâng ly vòng qua cổ tay của cô, nắm tay cô vòng lên cổ anh, âm nhạc lượn lờ, hơi thở của đôi phương cứ quấn lấy suy nghĩ của nhau, môi chưa chạm ly mà đã say. Chỉ là một ngụm nước trái cây, mà mặt Duy Nhất đã nóng lên, Lãnh Ngạn buông tay thì liền té vào trong ngực của anh.

“Bà xã! Rượu không say mà người tự say! Anh cũng say rồi!” Lãnh Ngạn ôm hông và sờ nhẹ đôi môi của cô: “Ngồi xuống ăn cái gì đi!”

“Được!”

Ngoài dự đoán của cô, phục vụ lại bung lên một khối bột nhào, một đĩa nhân thịt, còn có một cái đĩa mứt táo.

“Làm cái gì vậy?” Duy Nhất nhìn anh chăm chăm.

“Bà xã!” Một tiếng gọi mê hoặc lòng người, nâng khóe môi lên, trong mắt tràn đầy dịu dàng gần như muốn hòa tan người khác: “Anh muốn ăn sùi cào em làm.”

Duy Nhất dờ khóc dờ cười: “Tới nơi này làm sùi cào ăn sao? Có làm không vậy? Sau khi kết hôn em sẽ làm cho anh ăn mỗi ngày! Cho anh chán ấy luôn!”

Anh yên lặng nhìn cô, vẻ mặt có chút hoảng hốt: “Bà xã, anh muốn ăn sùi cào em làm là vì có cảm giác ám áp của gia đình.”

Duy Nhất chợt không cười được nữa, khi nhìn thấy vẻ mặt của anh, trong lòng cũng ngưng đọng lại giống như vậy, nghẹn ngào khó chịu nhưng lại nói không nên lời: “Được, em gói! Chúng ta cùng nhau gói, như vậy mới có cảm giác gia đình!”

*****

Sau khi ăn sùi cào xong, ở trong thang máy Lãnh Ngạn ôm cô thật chặt: “Bà xã, cảm ơn em!”

Duy Nhất ở trong lòng anh, lại mơ hồ cảm thấy lo lắng, không thể nói rõ lý do, chỉ có thể nắm chặt áo lông của anh, một loại im lặng rất khó chịu. Tại sao? Hay là do trước đêm tân hôn nên sẽ có cảm giác như thế? “Ngạn, em yêu anh!” Chuyện Duy Nhất sáng tỏ chính là cái này.

“Anh biết mà!” Áo len mềm mại vẫn sờ vào má của cô, anh chỉ nói là anh biết. . . . .

“Hãy nói anh yêu em đi!” Cô bắt mắt cong lên môi. Anh cười yếu ớt, có mấy phần bất đắc dĩ và cung chiêu: “Anh yêu em, bảo bối!”

“Hôn em!” Da mặt lại bắt đầu dày lên, nhắm mắt lại, môi hồng trề ra. Bỗng dưng, một nụ hôn nồng nhiệt ập tới, trong miệng của anh vẫn còn hơi thở của rượu, từng chút từng chút làm cô mê say, nóng bỏng đến hít thở không thông, chặt chẽ như một tấm lưới, vây lấy cô, đầu óc cô, làm cô không có chỗ để trốn, cũng không muốn trốn, có một khoảnh khắc, thậm chí cô đã nghĩ, cho dù cứ như vậy chết chìm ở trong lòng anh, cũng hạnh phúc. . . . .

“Đỉnh!” Thang máy rốt cuộc cũng tới nơi, nhưng nụ hôn nóng bỏng vẫn không ngừng lại, cửa thang máy mở ra đập thẳng vào mắt của vệ sĩ, bọn họ không hẹn mà cùng quay đầu đi chỗ khác, rất chuyên nghiệp.

“Bảo bối, kỹ thuật của em vẫn hồng bét như vậy!” Đầu lưỡi lưu luyến phác họa cánh môi của cô, lại trượt tới bên tai, kích thích này làm cô khẽ run. Nói

không ra lời, cô đỏ cả mặt, nắm chặt quần áo của anh, miệng há to thở dốc, chỉ sợ mình sẽ trượt xuống dưới đất.

“Trở về thôi! Khuya lắm rồi! Nhiễm Nhiễm buồn ngủ rồi!” Anh ôm lấy eo của cô đi ra ngoài. Nhiễm Nhiễm? Mặt cô xạm lại, rất quen thuộc? Là ai? Chợt hiểu, thì ra là đứa nhỏ trong bụng. . . . .

Bọn họ ai cũng không nhìn thấy, trong một nhà hàng khác ở đường cái đối diện, một sát thủ bắn tỉa đang chia súng vào đầu Lãnh Ngạn. Nhiệm vụ này, có chút khó khăn, không được làm hại cô gái bên cạnh Lãnh Ngạn. . . . .

Lãnh Ngạn đi ra, ôm lấy cô gái kia, nhắm bắn nhưng vệ sĩ lại xông lên ngăn trở tầm nhìn. Nhắm bắn lần nữa, nhưng vẫn lặp lại như thế. . . . .

Mất thấy Lãnh Ngạn chuẩn bị lên xe, mở cửa xe cho cô gái kia, rồi dìu cô lên xe, tốt, đã không còn ai bên cạnh anh ta nữa rồi! Chuẩn bị bóp cò. . . . .

Bỗng nhiên, lại truyền đến một tiếng hô to: “Ngạn. . . . .”

Vệ sĩ lại đồng loạt xông lên một lần nữa, đối diện có một cô gái đang điên cuồng chạy tới, không để ý đến xe cô vẫn chạy như bay tới, băng ngang qua đường, chạy về phía Lãnh Ngạn. “Phụp!” Tiếng xé gió nhẹ nhàng, hân đã chờ đúng thời cơ để bắn đạn ra khỏi nòng, máu tươi phun ra. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 278: Hôm nay là kết cục sao?

“Ầm!” Là âm thanh xe đụng vào người, cô gái kia bị văng lên thật cao, máu trào ra. . . . .

Dưới mặt đất, hai người đồng thời ngã xuống, cô gái và một vệ sĩ. . . . .

“Tình Lam ——” Lãnh Ngạn xông lên trước, đỡ người con gái đầy máu me trên mặt đất dậy.

“Ngạn —— Ngạn —— Anh có sao không?” Duy Nhất mở cửa xe, bật khóc muốn xuống xe.

“Không được xuống!” Anh quay đầu lại rống to: “Trước tiên hãy đưa phu nhân trở về!”

Cửa xe bị ép buộc đóng lại, cho dù Duy Nhất có vỗ vào cửa sổ muốn xuống xe như thế nào, thì cửa xe vẫn lạnh lùng yên lặng không di chuyển, rồi nhanh chóng rời đi. “Không! Em muốn xuống xe! Ngạn! Đừng đưa em trở về! Em muốn ở cùng với anh! Em không muốn trở về! Ngạn!” Nếu như không phải vì đứa bé, cô nhất định đã nhảy xuống xe rồi, nhưng cô chỉ có thể gào khóc, kêu “Ahhh”, cũng chỉ là phí công, bóng dáng màu trắng của Lãnh Ngạn từ từ cách xa khỏi tầm mắt của cô, từ từ bị người bao phủ. . . . .

Tại cửa sổ của một căn nhà gần đó, sau khi quan sát hết thấy mọi chuyện bằng ống nhòm thì người đàn ông đó gần như phát điên cuồng hét lên “Tình Lam ——” rồi xông về phía cửa, tư thế chạy hết sức quái dị. “Người điên rồi!” Tên còn lại ôm lấy eo hân từ phía sau: “Anh đi xuống là muốn tự chui đầu vào lưới sao?”

“Tình Lam bị xe đụng! Anh không thấy sao?” Hân rống to.

“Vậy thì thế nào?” Tên kia lại gào to hơn: “Anh tỉnh táo lại cho tôi! Nếu sự việc bị bại lộ, chúng ta phải lập tức rời đi! Nếu không thì sẽ không thể đi được nữa!”

“Nhưng Tình Lam!” Hân không hề luống cuống nữa, nhưng lại khóc rống lên: “Tình Lam! Đến chết vẫn còn ngu như vậy chứ!”

“Đừng nói cô gái kia! Cả đời anh đã ngã trong tay phụ nữ biết bao nhiêu lần, vậy mà anh vẫn không tỉnh ngộ được sao? Nếu như không phải do cô ta xuất hiện giữa chừng, thì Lãnh Ngạn đã bẻ đầu rồi!”

“Lãnh Ngạn?!” Hân cười to: “Xem ra ở trước mặt Lãnh Ngạn, tôi luôn là người thất bại! Vĩnh viễn đều như vậy!”

“Đừng nói nhiều nữa! Chúng ta phải chạy trốn trước! Mặc dù không giết chết được Lãnh Ngạn, nhưng giết vệ sĩ cũng là án mạng, chúng ta phải nhanh trốn đi!”

Vừa lúi vừa kéo, bọn họ cùng nhau thoát đi. Mà cây súng đó cũng đã biến mất khỏi nơi này trước khi tiếng còi cảnh sát vang lên. . . . .

Trên mặt đất, chỉ còn lại vệ sĩ đang cầm súng vây quanh Lãnh Ngạn và Tình Lam. Máu Tình Lam nhuộm đỏ áo lông màu trắng của anh, cô nâng bàn tay tràn đầy máu tươi lên, sờ gương mặt của anh, mỉm cười, máu tươi tràn qua kẽ răng chảy trên môi, khiến cho nụ cười này trở nên quái dị mà bí hiểm: “Ngạn! Thật sự là anh! Em nhận ra anh! Mặc quần áo thể thao màu trắng, vóc dáng rất cao, lúc lái xe luôn mở cửa sổ ra, lái xe rất nhanh, gió thổi tới vù vù, luồn vào trong cổ làm cho tóc tung bay trong gió. . . . .” Trong con người của cô hiện ra ánh sáng như mộng ảo, giống như lại trở về nhiều năm trước, cô mặc đồng phục học sinh, tóc cột đuôi ngựa, núp ở trong vườn hoa, từ bên ngoài lên nhìn vào trong nhà Lãnh Ngạn.

Lòng Lãnh Ngan giống như bị một luồng khí mạnh mẽ kích thích, cảm bàn tay đầy máu của Tinh Lam, nói không ra lời, nghẹn ngào gọi tên cô: “Tinh Lam . . . . .”

Trên mặt Tinh Lam hiện ra hạnh phúc mừng rỡ: “Ngan! Anh. . . . . Rốt cuộc cũng chịu cảm tay em rồi hả? Ngan! Em thật sự rất vui! Vui muốn chết đi được!”

Giọng nói của cô càng ngày càng thấp, mí mắt cũng càng ngày càng uể oải, bỗng nhiên giống như nhớ tới cái gì, giật mình một cái, lấy lại tinh thần, gấp gáp thờ dốt: “Ngan. . . . . Thiếu chút nữa đã quên mất việc lớn rồi. . . . . Em tới là để nói cho anh biết. . . . . Có người muốn. . . . . Giết anh. . . . . Ở nhà hàng Thủy Tinh. . . . . Em. . . . . Nghe lên. . . . . Lập tức. . . . . Đón taxi tới đây. . . . . Còn chưa trả tiền. . . . . Em không có tiền. . . . . Em lừa gạt tài xế. . . . . Do em không còn cách nào khác. . . . . Em nhất định phải báo cho anh. . . . . Tốt rồi. . . . . Rốt cuộc cũng nói được cho anh. . . . . Anh phải cẩn thận. . . . .”

Đầu cô nghiêng nghiêng, rồi ngã vào trong ngực của Lãnh Ngan, không còn hơi thở, bên môi dính đầy máu nhưng vẫn nở nụ cười, chưa bao giờ bình thản như thế. . . . .

“Tinh Lam! Tinh Lam!” Anh ra sức đẩy cô, lắc cô, nhưng đáp lại anh chỉ là một nụ cười cứng ngắc. . . . .

Còi xe cảnh sát nổi lên, xe cảnh sát ập tới, xe cấp cứu cũng tới. . . . .

“Bị thương quá nặng, chết tại chỗ.” Bác sĩ tuyên bố.

“Bác sĩ, còn anh ta nữa!” Có người chỉ vào vệ sĩ đang chảy máu nằm trên mặt đất. Bác sĩ tiến lên nhìn, vội vàng nói: “Anh ta không sao, không bị trúng chỗ yếu, băng ca! Nhanh lên một chút!”

Xe cấp cứu lại gào thét rời đi, chung quanh huyên náo. Tài xế đụng chết Tinh Lam đang không ngừng giải thích với cảnh sát: “Tôi rõ ràng đang lái rất bình thường, nhưng cô gái này lại đột nhiên lao ra đụng vào trên xe của tôi. . . . .”

Thật ồn ào, mệt mỏi, mùi máu tươi thì nồng nặc. . . . .

“Thu xếp một chút.” Anh chậm rãi đứng lên, lão đảo một cái, té ngã trên đất.

“Tổng giám đốc!” Vệ sĩ hoảng hốt đỡ anh dậy.

“Không có việc gì!” Anh giùng giàng hát của bọn họ ra, lên xe: “Trở về bờ biển!”

*****

Xuân về hoa nở. Trong bóng tối, Anh tùy tiện ngồi dưới đất, điện thoại di động vẫn tiếp tục vang lên, anh vẫn không muốn nhận. Hôm nay chính là kết cục sao? Kết cục của Tinh Lam và anh, kết cục của anh và Duy Nhất? Anh cười, nhưng nước mắt lại chảy ra. Cả đời này của anh, chưa bao giờ muốn tổn thương người khác, nhưng lại lần lượt làm tổn thương từng người một. Vốn tưởng rằng Tinh Lam là người làm tổn thương anh, là vết thương chết người, nhưng đến cuối cùng, anh đã không còn phân biệt rõ, rốt cuộc là anh tổn thương cô ấy, hay là cô ấy đã thương anh. . . . .

Anh rất muốn yêu Duy Nhất thật tốt. Vốn tưởng rằng Duy Nhất là kết cục của anh, nhưng, cuối cùng ông trời lại nói cho anh biết, đây là một hy vọng xa vời. Không sai, Duy Nhất là kết cục của anh, thế nhưng anh lại không phải là kết cục của Duy Nhất, Duy Nhất nên được hạnh phúc. . . . .

Bảo bối, em phải hạnh phúc đấy! Anh cười ra nước mắt. Chuông cửa chọt vang lên không ngừng, anh cũng không muốn đứng dậy đi mở cửa, cuối cùng, một tiếng sừng vang lên, ánh trăng chiếu vào nhân nhạ, khóa cửa bị phá hỏng, có người phá cửa xông vào.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 279: Lựa chọn

Dưới ánh đèn sáng choang, người đến là Doãn Tiêu trác, súng lăm lăm trong tay, nhìn thấy khắp người anh toàn là máu tươi, liền khiếp sợ không thôi, lập tức rống to: “Cậu điên rồi à! Mất nhiều máu như vậy mà không thêm gọi bác sĩ?”

Anh đưa tay lên che đi luồng ánh sáng chói lòa, thấp giọng đáp: “Đấy không phải là máu của tôi!”.

Doãn Tiêu Trác đang gọi điện thoại, nghe thấy bạn mình nói như vậy, liền thở phào một hơi: “Đồ điên, làm tôi sợ muốn chết! Cậu mau thay ra đi! Gọi đến nát cả điện thoại mà cũng không thêm nhận, Duy Nhất lo lắng cho cậu đến sắp phát điên rồi!”.

“Duy Nhất? Cô ấy đến nhà sao?”. Anh như vừa tỉnh khỏi cơn mê mở miệng hỏi.

“Cái đồ xấu xa nhà cậu! Còn nhớ đến con bé cơ đấy? Duy Nhất ở nhà cứ muốn sống muốn chết đòi ra ngoài tìm cậu, hiện tại đã bị tôi nhốt lại, liên lạc với cậu mãi mà không được, không thể làm gì khác hơn là tới tận đây tìm!”. Doãn Tiêu Trác lập tức lớn tiếng khiển trách một phen.

“À, không sao là tốt rồi!”, anh nhàn nhạt phản ứng lại.

Doãn Tiêu Trác thoáng thấy hơi kỳ quái, nhưng sợ Duy Nhất lo lắng, nên cứ gọi điện thoại thông báo một tiếng: “A lô, Duy Nhất à, anh tìm được Lãnh Ngan rồi. Cậu ấy đang ở Xuân Về Hoa Nở. Ừm, không sao, tất cả đều rất tốt, có lẽ là mới vừa về, nên cả người đầy bụi bặm, chưa kịp gọi điện thoại cho em. Thôi được rồi, em cứ đi ngủ đi đã!”

“Cậu làm sao thế? Có tâm sự gì à?”. Doãn Tiêu Trác đến gần, vứt bỏ chiếc áo khoác bằng nhung dính đầy máu, lại phát hiện áo len bên trong cũng bẩn, liền đi lên lầu lấy một bộ quần áo sạch xuống ném cho người nào đó: “Thay đi, đừng để tôi phải tự tay xử lý! Thân thể này của cậu tôi không có hứng thú!”.

Lãnh Ngan vẫn ngồi im bất động không thêm nói gì.

Doãn Tiêu Trác cảm thấy không bình thường, liền quay về phía Lãnh Ngan, hỏi: “Cậu có gì đó không đúng, có chuyện gì gạt tôi phải không?”

“Không có gì!”. Lãnh Ngan có chút mệt mỏi nói: “Tĩnh Lam chết rồi, vì chạy tới cứu tôi mà chết, có buồn cười không?”

Doãn Tiêu Trác cảm thấy thực ngoài ý muốn, chuyện Tĩnh Lam bị xe đụng, Duy Nhất đã nói cho anh biết, hóa ra là vì cứu Lãnh Ngan? “Chuyện này chẳng buồn cười tí nào! Tĩnh Lam quả thật rất yêu cậu, tuy nhiên, phương thức của cô ta quá kịch liệt, quá cực đoan, như vậy chắc chắn sẽ không có kết quả tốt, nhưng nói tóm lại, cô ta vẫn là một người đáng thương!”.

“Tôi không bảo cậu đánh giá cô ấy!”. Đối với đánh giá của bạn mình Lãnh Ngan không muốn phát biểu ý kiến.

“Vậy cần tôi làm cái gì? Nói đi! Hôn lễ của cậu và Duy Nhất sắp tới rồi, cậu đã chuẩn bị xong chưa? Muốn tôi giúp một tay không?”.

Lãnh Ngan lắc đầu, đáp: “Nếu cậu quả thật muốn giúp tôi thì trước hết hãy đi đi, để cho tôi yên tĩnh ngủ một giấc! Suy nghĩ một chút về chuyện hôn lễ!”.

Thấy anh nói như vậy, Doãn Tiêu Trác cũng không muốn nói thêm gì nữa, không yên lòng dặn dò một câu: “Tôi đi đây, chính cậu phải nghỉ ngơi thật tốt, có cần phải điều thêm thủ vệ về đây không? Khóa lại bị tôi làm hỏng rồi?”.

“Không cần! Trờ về đi, về chăm sóc Duy Nhất giúp tôi!”. Lãnh Ngan vừa phát phát tay vừa nói.

Doãn Tiêu Trác vừa đi, Xuân Về Hoa Nở lại bắt đầu chìm vào không khí trầm muộn, Lãnh Ngan yên lặng suy tư một lát, quả quyết cầm điện thoại di động lên, trên đó có vô số cuộc gọi nhỡ, tất cả đều là của Duy Nhất gọi tới.

Nghĩ nghĩ một lát, liền nhấn lại cho cô một tin: “Bà xã, anh không sao, đã về nhà rồi, sợ em đã ngủ, cho nên không có gọi điện thoại cho em. Bà xã, anh yêu em, yêu Nhiệm Nhiệm!”.

Sau đó liên tiếp gọi vài cuộc điện thoại, cuối cùng, mới gọi cho Cầu Chí Dương: “Cầu Chí Dương, là tôi, Phi nhi có ở đó không? Cậu mang cô ấy tới đây một chút, ừ, ngay bây giờ!”

Để điện thoại di động xuống, anh lẳng lặng chờ đợi, chờ bọn họ đến. Đúng lúc này điện thoại bắt chợt rung lên, là Duy Nhất gọi tới.

Do dự một chút, cuối cùng vẫn nhận: “Alo, Bà xã!”

“Ngan, làm em lo lắng gần chết, đến tột cùng là chuyện gì đã xảy ra?” Giọng nói của Duy Nhất có chút khàn khàn.

Anh cau mày, hỏi: “Bà xã, cô hòng em sao vậy? Bị cảm à?”

“Không có. . . . .” Duy Nhất không dám nói với anh rằng mình đã khóc khàn cả giọng.

“Khóc? Có đúng hay không?”, anh lập tức liền đoán được.

Duy Nhất cười ngậy ngậy hai tiếng, đáp: “Ha ha, bọn họ nói khóc nhiều có thể gia tăng lượng hô hấp cho thai nhi đấy!”.

“Heo!”, Lãnh Ngan cười nắc nẻ, chỉ cần nghe được giọng của cô, tâm tình sẽ tốt lên rất nhiều, nhưng mà. . . . .”Bảo bối, mấy giờ rồi? Sao em còn chưa ngủ?”

“Em muốn nghe giọng anh mới yên tâm ngủ chứ sao!”. Duy Nhất tự biết mình đuối lý, cẩn thận cười hùa theo.

“Vậy bây giờ có thể ngủ chưa? Bà xã ngủ đi!”. Anh bắt giắc cong cong khóe miệng ngọt ngào nói.

“Ừm! Ngủ ngon! Ông xã!”

“Ngủ ngon!”, ông xã? Quả thật đã lâu rồi anh chưa nghe thấy cô gọi mình như thế !

Nhớ lại quãng thời gian Duy Nhất mới vừa biết Lãnh Dực chính là Lãnh Ngạn, ở trong bệnh viện mặt dày mày dạn quẩn lấy anh vừa hôn vừa đòi ngủ cùng, còn gọi anh là ông xã, đã thế còn định ra một hiệp nghị dài dằng dặc. Đáng về đáng yêu cùng mặt dày giờ trở với mình đến tận bây giờ anh vẫn còn buồn cười.

“Anh cười gì thế?”, Duy Nhất vẫn chưa cúp điện thoại, hỏi với một câu.

“Ha ha, không có gì, chỉ là nhớ em thôi! Ngoan, mau ngủ đi!“. Trong nội tâm không ngăn được vui vẻ đang lan tràn.

“Ừm, em cũng nhớ anh!“. Duy Nhất dường như không hề muốn để điện thoại xuống.

Thấy thế, anh lại giễu cợt: “Được rồi, đừng buồn, mới có mấy phút không gặp thôi mà? Mau ngủ đi!“.

“Anh cúp trước đi!“, cô nàng nào đó hết sức cố chấp.

Nếu cứ tiếp tục như vậy thì cả tối nay cả hai đều không cần ngủ! Cúp điện thoại mà tìm anh hung co rút. Duy Nhất ở bên đầu kia đột nhiên nghe thấy âm thanh tút tút kéo dài cũng bất chợt nghĩ lung tung, tối nay, có lẽ cô không thể ngủ ngon rồi?

Không lâu sau, Xuân Về Hoa Nở xuất hiện thêm vài người, bao gồm cả Cầu Chí Dương cùng với Cầu Phi Nhi.

Một đêm bận rộn. . . . .

Sáng sớm hôm sau, Cầu Phi Nhi bung một chén cháo đến chỗ Lãnh Ngạn, anh run run đưa tay nhận lấy, chén cháo liền rơi xuống đất, văng tung tóe khắp nơi, ...

Cầu Chí Dương không đành lòng nhìn cảnh này, liền xoay người đi thờ dài. . . . .

“Anh thật tính toán làm như vậy sao?“. Cầu Phi Nhi yên lặng dọn dẹp tàn cuộc, nhẹ giọng hỏi.

“Đúng vậy! Tôi đã nghĩ kỹ rồi! Cầu Chí Dương, có một số việc, cũng như một số người tôi không muốn đối mặt, cậu đi giải quyết giúp tôi đi!“. Lãnh Ngạn quay sang nói với bóng lưng của Cầu Chí Dương.

Cầu Chí Dương gật đầu, bi thương không dám xoay người nhìn vào mắt người phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thân Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 280: Vĩnh viễn không đủ

Ánh mặt trời dần dần ló dạng trên biển, hiện tại đang là mùa đông, nhưng mặt biển vẫn vô cùng lấp lánh rực rỡ.

Trên boong thuyền có hai bóng người đang im lặng đứng đó.

Dịch Hàn nặng nề hỏi: “Tôi thực sự không hiểu, tại sao cổ phần của Kỳ Thịnh lại không đứng tên Lãnh Ngạn? Tóm lại sẽ là người nào?”

“Tôi đã hỏi người mua lần trước, anh ta nói cổ phần của Kỳ Thịnh được phân chia theo di chúc của ông cụ, trong đó Lãnh Ngạn chỉ được hưởng hai mươi một phần trăm, mà cổ phần này khi ly hôn với Tình Lam đã được chuyển sang tên cô ta!“. Dịch Khắc lập tức trả lời.

“Tại sao ông cụ lại phân chia như vậy nhỉ? Chẳng lẽ ông ấy đã biết trước thủ đoạn của Lãnh Ngạn? Hừ, cũng xem như trời xanh có mắt, không để cho người như vậy đạt thành tâm nguyện!“. Trong giọng nói của Dịch Hàn đọng đầy hờ hững.

Gió biển gào thét, hai người họ nhìn ra phía xa xa đã không thấy được đường ven biển, tâm tư lại không hề yên bình.

“Đi, đi thật rồi, cũng sẽ không quay lại nữa!“. Dịch Khắc lầm bầm nói nhỏ, không cách nào diễn tả được nỗi đau xót đang lan tràn trong lòng.

“Dịch Khắc, anh không bỏ được sao?“. Dịch Hàn không biến sắc hỏi.

Mâu quang Dịch Khắc chợt lóe, lên tiếng đáp lại: “Bỏ, bỏ chứ, có bỏ mới có được! Đây chẳng phải là lời mà người Trung Quốc các cậu hay nói sao! Phụ nữ trên đời này nhiều như vậy! Không có gì có thể ràng buộc Dịch Khắc này được!“.

“Dịch Khắc! Chúng ta, cùng bắt đầu lại lần nữa nhé! Có trách tôi làm liên lụy tới anh không?” Dịch Hàn cười khổ hỏi.

“Nếu như anh không liên lụy tôi, tôi nhất định sẽ trách anh!”

Sau đó, cả hai đều lâm vào trầm mặc, không một ai lên tiếng nữa.

*****

Ngày mai sẽ là ngày cô được chân chính bước vào lễ đường, cả ngày hôm nay Duy Nhất đều thấp thỏm bất an, nhưng cả nhà họ Doãn lại không có chút phản ứng nào?

Ông cụ cùng với Doãn Tiêu Trác cũng từng thề son sắt muốn phải tổ chức một đám cưới thật hoành tráng cho cô công chúa duy nhất của nhà họ Doãn. Nhưng đến hôm nay, ngay cả một bóng người cũng hoàn toàn không có, không chỉ có hai người bọn họ, ngay cả Doãn Tử Nhiên cũng chẳng thấy tăm hơi.

Cả ngôi nhà lớn trở nên vắng vẻ trống rỗng, làm Duy Nhất buồn chán không thôi. Nói thật, cô không quan tâm người nhà họ Doãn có coi trọng hôn lễ này hay không, người cô muốn lấy chính là Lãnh Ngạn, chỉ cần anh quan tâm đến cô là được rồi.

Nhưng, suốt từ sáng cho tới trưa cô lại không hề nhận được cuộc điện thoại nào, có thể là anh đang bận chuyện gì đó . . . .

Mãi cho đến lúc ăn cơm tối, ba cha con nhà họ Doãn từ mới từ bên ngoài trở lại, ai nấy đều ôn nhu nở nụ cười lấy lòng Duy Nhất.

Cơm nước xong xuôi, bọn họ cũng không giống như trước đây trở về phòng của mình, mà lôi kéo Duy Nhất ra phòng khách nói chuyện.

Duy Nhất âm thầm thắc mắc, trong lòng vẫn luôn chờ điện thoại của Lãnh Ngạn, nên chỉ chuyện trò mấy câu liền trở về phòng.

Vừa tới phòng, điện thoại di động liền vang lên câu hát thâm tình « duy nhất »: Baby, em chính là duy nhất của anh . . .

Trong lòng thầm vui mừng, may mắn về kịp lúc.

“Alo, Ngạn!”, cô cất giọng ngọt ngào kêu tên người mình vẫn ngày nhớ đêm mong.

“Duy nhất, ăn cơm chưa?”, vẫn giọng nói trầm thấp đầy ôn nhu, xen lẫn vài tạp âm mơ hồ, tựa như những âm thanh mông lung lãng mạn khi vừa chớm bước sang hè.

“Ăn rồi! Hôm nay bận làm gì vậy? Cả ngày nay chẳng thèm gọi cho em cuộc nào, em rất nhớ anh!“. Duy Nhất nung nấu bày tỏ tình cảm của mình cho người nào đó biết.

“Anh cũng nhớ em, bảo bối! Không phải hiện tại đang nói chuyện sao?“. Lãnh Ngạn nghe thấy cô làm nũng, lòng liền như đao cắt.

“Ngạn! Em rất khỏe, rốt cuộc hôn lễ kia được tổ chức ra sao mà khiến anh phải mất nhiều thời gian như vậy? Kê cho em nghe một chút đi! Cũng chỉ còn một buổi tối nữa thôi mà!“.

Duy Nhất thật tò mò, đến tận cùng Lãnh Ngạn sẽ cho một niềm vui bất ngờ như thế nào, tuy đã từng dò hỏi vô số lần, nhưng Lãnh Ngạn đều cứ úp úp mở mở mãi.

“Bảo bối, ngày mai em. . . . Sẽ biết!“, cô hòng Lãnh Ngạn cứng lại, run giọng nói nhỏ, vừa dứt lời lập tức lấy tay che điện thoại lại che giấu sự khác thường của mình.

“Không được! Vậy tối nay nhất định là em sẽ ngủ không yên! Anh nói đi! Nói đi mà!“.

Duy Nhất khẽ đung đưa người tựa như đang làm nũng trong ngực anh vậy.

Nếu cô đang ở trước mắt, nhất định anh sẽ dịu dàng kéo cô vào trong ngực ôm thật chặt.

Cố gắng nhẫn nhịn cơn đau xé tâm can, anh buông tay ra, cố làm ra vẻ ung dung: “Không nói! Không thể nói!”

“Thật không nói sao?”, Duy Nhất cong môi lên hỏi.

“Thật không nói!“, anh vẫn kiên trì như cũ.

“Được! Vậy tối mai không cho phép anh. . . .” Trên mặt dần dần phỉếm hồng, giọng nói cũng càng ngày càng nhỏ.

“Không cho phép như thế nào?”, anh lên tiếng trêu chọc, trong đầu thầm mừng tượng dáng vẻ thẹn thùng quần bách của cô lúc này.

“Không cho phép. . . . chạm vào em. . . .“, giọng nói yếu ớt như muỗi kêu nhẹ nhàng truyền vào trong tai.

Anh nhìn không được địa cười lên một tiếng, vành mắt mờ sương, hồi lâu, mới buông lỏng cất tiếng đáp lại: “Nói như vậy không phải là em đang cố ý quyến rũ anh chạm vào người em sao?”

“A! Anh thật xấu! Em đâu có!“, Duy Nhất đỏ mặt phản bác.

Anh cũng khẽ cười, trêu: “Có, có đấy!”

“Đừng nói nữa? Nếu không em cúp đây!”, tung một chiêu cuối cùng, lúc này chỉ có uy hiếp.

“Đừng! Duy Nhất! Đừng cúp!“. Anh vội la lên: “Đề anh nghe giọng của em thêm một chút nữa!”

“Ngốc!”, uy hiếp của cô thế mà thật sự có hiệu sao? Duy Nhất thầm cười trộm, nói tiếp: “Hết ngày mai là anh có thể ngày ngày nghe được giọng của em rồi! Đến lúc chúng ta già rồi, không đi được, lúc đó anh đừng có mà chê bà già em suốt ngày cầu nhau nhé!”

Anh mỉm cười, một giọt lệ rơi xuống, đáp: “Được! Anh nghe, anh thật sự thích nghe, vĩnh viễn cũng nghe không đủ!”

Hạnh phúc tràn ngập, Duy Nhất nằm ở trên giường, rúc vào trong chăn, tựa như đang làm ổ trong vòng tay ấm áp của người nào đó: “Ngan! Tối nay đừng cúp điện thoại có được hay không? Không có anh ở đây, em ngủ chẳng ngon chút nào, buổi tối tỉnh lại, em muốn nghe được tiếng hô hấp của anh!”.

“Được!”, khó có thể bình tĩnh tiếp tục nguy trang được nữa, anh còn có chuyện quan trọng hơn cần hoàn thành, liền nói: “Duy Nhất, có chuyện này, em nhất định phải nghe lời!”

“Chuyện gì?”, Duy Nhất cau mày suy nghĩ, sau đó lập tức ngộ ra: “Không phải anh lại muốn nhắc đến chuyện ông cụ kia đấy chứ?”.

“Duy Nhất! Không được gọi ông cụ!”, giọng của anh chưa từng nghiêm túc như thế bao giờ: “Mau đi gọi cha đi!”

“Em không. . . . .”

“Không cho nói không!”

“Ngan. . . . .”

“Làm nũng cũng vô ích! Hiện tại, lập tức, anh muốn chính tai nghe em đi gọi bác ấy là cha!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 281: Sụp đổ

Uất ức không thể gọi tên, “Tại sao?” Tại sao ư? Chuyện này có liên quan gì đến anh sao? Tại sao muốn ép cô?

“Bởi vì anh yêu em! Lý do này có đủ không?”

Cô không phản bác được, không cam tâm tình nguyện, “Em không hiểu!”

“Bởi vì anh yêu em, anh muốn hôn lễ của chúng ta hoàn mỹ không thiếu sót, anh muốn tự tay cha giao em cho anh! Duy Nhất, bây giờ đi, có được không? Nếu như em nói yêu anh, phải đi!” Ép buộc, cầu xin, khích tướng. Cái gì cũng dùng. Nếu như cô yêu anh, phải đi.

Cô yêu anh sao? Chưa bao giờ từng chối bỏ!

Đứng dậy, xuống lầu, trước cái nhìn soi mói của ba cha con nhà họ Doãn, chậm chạp đi đến trước mặt ông cụ Doãn, nhẹ nhàng gọi một tiếng, “Cha.” Chỉ vì để anh ở đầu bên kia nghe thấy.

Ông cụ vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, tay chân luống cuống, trả lời từng tiếng, theo đó, đau thương âm thầm nảy sinh, chuyện thế gian, sao không thể viên mãn?

“Em gọi rồi!” Cô quay người nói vào di động, giống như hoàn thành một nhiệm vụ.

Anh vui mừng cười, “Ngoan! Rất biết điều! Duy Nhất, tình thương của cha không thể thay thế, sẽ là bảo vệ ấm áp nhất cho em!”

“Không! Anh mới đúng!” Trong lòng bịn rịn không muốn xa rời anh còn mạnh mẽ hơn cái gọi là cha này nhiều lắm.

“Đừng, anh đấy! Anh vẫn sẽ chăm sóc em, bảo vệ em, vĩnh viễn...” Ánh mắt dần mờ hồ, giọng nói cũng dần như có như không.

“Ngan...” Bỗng nhiên cô cảm giác có khác thường trong giọng nói của anh.

“Gọi anh là ông xã, bảo bố! Gọi một tiếng nữa, anh thích nghe!” Anh không kịp chờ đợi cắt đứt cô.

Hạnh phúc, ngọt ngào tràn đầy cõi lòng, “Ông xã! Ông xã!”

“Ngoan, bà xã! Buồn ngủ chưa?” Bên này, cũng khổ sở đầy cõi lòng.

“Không! Chúng ta nói chuyện phiếm đi!”

Bắt đầu trò chuyện từ khi bọn họ mới bắt đầu quen biết, từng câu “Anh/em còn nhớ không?” khiến chuyện cũ như thước phim tái hiện từng đoạn, từng đoạn quá khứ lắng đọng trong ký ức, ngọt ngào, chua xót, thậm chí đau khổ, tất cả phẳng phất giống như ngày hôm qua. Nhưng dù có khắc sâu vào trí nhớ, cũng không cản được dòng chảy thời gian vô tình tàn phá...

“Bà xã, nhớ không được luôn chân không chạy khắp nơi.”

“Bà xã, công việc ở Mặc Toa mệt chết đi, bản thân làm ít đi một chút, để Đình Ân giúp em.”

“Bà xã, sau này vẫn phải kiếm người giúp việc giúp em, một mình mang bé cưng sẽ rất mệt mỏi.”

“Bà xã, anh đã sửa lại đồ trong nhà, thứ gì ở đâu, trên ngăn tủ có dán nhãn.”

“Bà xã, anh... Không nhớ...”

“Bà xã, bà xã...”

Nói xong lời cuối cùng, chỉ có Lãnh Ngạn die.enda/ineq.uyd.on lẩm bẩm dặn dò, cô ở đầu bên kia, gồng đầu lên giọng nói dịu dàng và ước mơ tốt đẹp của cô ngủ say sưa.

Tin chắc cô đã ngủ, anh đọc ác cúp điện thoại, đập mạnh điện thoại di động lên tường, từng mảnh vụn rơi xuống giống như trái tim anh nứt ra...

Cô đã nói, tối nay không tắt điện thoại, lúc tỉnh dậy muốn nghe hô hấp của anh...

Nhưng mà, anh không cách nào cam kết nữa, trên thế giới không có đi không hết đường...

Trong bóng tối, lặng lẽ đứng dậy, gói hành lý đơn giản, ánh trăng lạnh lẽo, bản thân anh đi đôi với đêm tối, trái tim, cũng không cô độc.

Gió biển, vẫn mặn chát, là bởi vì, người nào đó, nước mắt bay nhẹ trong gió...

Ngày hôm sau, là ngày thời tiết tốt khó có được trong mùa đông, sáng sớm, ánh mặt trời đỏ hơn nửa đám mây.

Duy Nhất đuổi lưng, phát hiện mình ngủ trên ghế sa lon, đột nhiên nhớ tới tối hôm qua nói chuyện phiếm với Lãnh Ngạn, trò chuyện rồi ngủ quên mất! Thấy buồn cười, nói cả đêm không tắt điện thoại, nghe một chút! Có giữ chữ tín hay không!

Cô mỉm cười cầm điện thoại di động lên, rõ ràng không có hô hấp của anh, không hiểu, mây đen bao phủ, lạnh lẽo dâng lên...

Đồng hồ treo tường kính coong gỗ chín tiếng, đã chín giờ! Tại sao không có chút không khí kết hôn nào?

Cô vội vã chạy lên lầu, gọi to, “Anh cả! Từ Nhiên! Anh cả! Từ Nhiên! Hai người đang ở đâu?”

Doãn Tiêu Trác và Doãn Từ Nhiên đi ra từ phòng riêng của mình, lo sợ nghi hoặc không thôi, “Tụi anh ở đây, Duy Nhất, có chuyện gì?”

“Các anh! Các anh xảy ra chuyện gì sao! Tại sao không gọi em tỉnh? Hôm nay em kết hôn! Rốt cuộc có phải là anh trai em không? Em phải thay quần áo, phải trang điểm, còn có rất nhiều việc phải làm! Bây giờ đã chín giờ!” Duy Nhất nói liên tục.

Hai anh em Doãn Tiêu Trác die.enda nle quu ydon nhìn cô, trong ánh mắt tràn đầy đồng tình, nhưng cũng không nói nên lời.

“Thọ trang điểm đã hẹn đâu? Tại sao giờ còn chưa tới? Gọi cô ấy mau tới giúp em mặc váy cưới!” Duy Nhất tức giận dậm chân, trở về phòng, lấy áo cưới làm theo yêu cầu từ trong ngăn tủ ra, tơ lụa tuyết trắng mềm mại đính kim cương trùm trên đất, đẹp đẽ và rực rỡ chói mắt, tua kim tuyến âm áp.

Cửa phòng bị đẩy ra, Doãn Tiêu Trác và Doãn Từ Nhiên đứng ở cửa, nhìn cô coi bỏ áo ngoài, chỉ mặc đồ lót chui vào trong áo cưới.

“A – sao các anh vào đây? Đây, mặc dù em là em gái, nhưng...” Cô hoảng hốt che người.

Trong mắt Doãn Từ Nhiên đau nhức, đến gần, kéo chăn bao lấy cô, “Duy Nhất, coi chừng cảm lạnh đó, Lãnh Ngạn, anh ấy sẽ không đến!”

Àm như sấm rền, cô không tin vào lỗi tai mình, nắm chặt cổ áo Doãn Từ Nhiên, giọng khàn khàn, “Cái gì? Anh lặp lại lần nữa!”

Nước mắt đọng trong hốc mắt Doãn Từ Nhiên, giọng nghẹn ngào, “Anh nói, Lãnh Ngạn... Sẽ không kết hôn với em!”

Yên lặng, hồi lâu...

Trái tim, cuồng loạn trong yên lặng, như muốn bộc phát...

Yên lặng đi qua, không phải từ vong, chính là bộc phát!

“Không -! Em không tin! Anh lừa em! Tuyệt đối không thể nào! Anh lừa em! Doãn Từ Nhiên! Em hận anh! Em hận anh! Tại sao anh muốn lừa gạt em! Tại sao?” Duy Nhất kêu gào tê tâm liệt phế, đôi tay chụp mạnh lên mặt Từ Nhiên, cào dử tợn.

Doãn Từ Nhiên yên lặng chịu đựng, nước mắt, chảy qua vết máu cô tạo ra, đau, kéo dài tới trong lòng..

“Duy Nhất!” Doãn Từ Nhiên mạnh mẽ kéo cô tách khỏi Doãn Từ Nhiên, ôm chặt vào trong ngực, “Là thật! Lãnh Ngạn sẽ không tái giá với em! Đừng khổ sở, còn có tụi anh, còn có anh trai thương em!”

An ủi này, cho cô, hoàn toàn vô dụng. Kêu gào như bị vũ khí sắc bén chặt đứt, đột nhiên ngừng lại, kinh ngạc mà nhìn Doãn Tiêu Trác, trong đầu hỗn độn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 282: Không cam lòng

Hồi lâu, cô cố gắng thốt lên hai chữ, “Tại sao?”

Doãn Tiêu Trác trầm mặc Die nd da nl e q uu ydo n, không nói, Từ Nhiên bên cạnh tiếp lời “Anh ta sẽ kết hôn với Cầu Phi Nhi.”

Nghe đến đó, khuôn mặt vốn đỏ ửng lại chợt nở nụ cười, “Hai người cũng đùa giỡn hơi quá, muốn dọa em sợ sao?”

“Không phải đùa, là sự thật.”

“Em không tin. Em nhất định không tin. Các anh mau ra ngoài gọi người tới trang điểm giúp em. Nếu Lãnh Ngạn tới thì em sẽ trễ giờ mất.” Duy Nhất cúi đầu nhìn lại mình, bĩu môi, “Em nói hai người ra ngoài để em thay quần áo.”

“Duy Nhất.” Doãn Tiêu Trác hét lên, “Em tỉnh lại đi, không có thợ trang điểm, không có Lãnh Ngạn, không có hôn lễ, không có gì hết. Em hiểu chưa?”

Nụ cười trên môi cô chợt động lại, cô có cảm giác nghẹt thở, buồn nôn, mê muội, không thể thở nổi, có cảm giác thế giới là một mảnh màu đen u ám...

Đây chính là cảm giác hôn mê sao? Nếu là vậy, cô tình nguyện để mình hôn mê suốt đời. Nếu không thể thì cô cũng xin được hôn mê chỉ lúc này thôi, để mình không cảm thấy đau đớn nữa...

Nhưng ông trời thật đang trêu đùa cô, một luồng khí oxy nhanh chóng chui vào lá phổi khiến cô trấn tĩnh, lòng cô thật lạnh lẽo, “Ngạn. . . . .” Dù cho mình không còn hơi sức, nhưng cô vẫn yếu ớt gọi cái tên quen thuộc này. Sau đó, cũng chính cái tên này khiến cô có cảm giác đau đớn, nhắc nhở cô một sự thật tàn khốc khiến cô phải chấp nhận. Từng giọt nước mắt trong trẻo bắt đầu lăn xuống trên đôi gò má cô, ngày càng nhiều...

“Duy Nhất, đừng lo, vẫn còn có anh ở bên cạnh em” Đôi tay ấm áp ôm lấy cô, trong phút chốc cô cứ ngỡ đôi tay quen thuộc ấy chính là... không phải, không phải. . . . .

“Duy Nhất, muốn khóc thì cứ khóc đi.” Đây là lần đầu tiên Doãn Từ Nhiên nói với cô như vậy nhưng cô cố gắng nuốt nước mắt vào lòng, hỏi “Các anh đã biết rõ sự thật từ lâu rồi, phải không?”

Tuy bề ngoài mạnh mẽ nhưng trong lòng thì tan nát. Cô cắn môi đến nổi bầm tím, khiến người khác không nở nhìn. Hai người cúi thấp đầu xuống, nắm tay cô thật chặt nói “Ừ”. Cô kiên quyết đứng dậy nói “Em không tin, tối qua anh ấy còn nói yêu em, sẽ bảo vệ em cả đời mà.”

Anh cũng không để ý cô thay quần áo từ lúc nào, thấy cô đứng lên lấy áo khoác trong tủ, sửa sang lại đầu tóc có chút rối bời, bước ra ngoài. Doãn Từ Nhiên kéo cô lại nói “Em muốn làm gì?”

“Duy Nhất, em muốn đi đâu?” Thân hình Doãn Tiêu Trác cao lớn chặn ngay cửa. Cô tỉnh táo lấy tay mình hất tay anh ra. Đến bây giờ cô vẫn không tin Lãnh Ngạn lại phản bội cô. Nếu cô yêu anh mà không tin anh thì cô còn tin cậy vào ai được nữa chứ. Cô nói “Em đi tìm Lãnh Ngạn, em muốn hỏi anh ấy rõ ràng.”

Doãn Tiêu Trác kéo cổ tay cô lại, “Em đi đâu tìm? Em biết anh ta ở đâu sao?”

“Đi tìm rồi sẽ thấy.” Cô cố gắng rút tay mình ra, nhưng tay của Doãn Tiêu Trác như sắt thép, nắm chặt đến độ khiến cánh tay trắng như tuyết của cô dần đỏ lên “Không được đi. Anh ta đã bỏ đi rồi. Anh ta để căn nhà kia lại cho em, bồi thường cho em, cho bảo bối nhà em đó.”

Chân cô mềm nhũn, quay lại nhìn Doãn Tiêu Trác. Vậy là anh không lừa gạt cô. Nhất định có chuyện gì đó mà cô chưa biết, “Anh, anh biết được những

gì, anh hãy nói cho em biết tại sao anh ta bỏ em đi? Anh là anh trai của em mà, anh hẳn tâm nhìn em gái anh bị người ta bỏ rơi, còn có bảo bối của em nữa. Không phải là sự thật, đúng không anh? Trong chuyện này có gì khó nói, đúng không anh? “

Doãn Tiêu Trác và Doãn Tử Nhiên cùng nhìn nhau, đỡ cô ngồi xuống, “Duy Nhất, em nghe anh nói, anh là anh trai của em. Lãnh Ngạn đối xử với em như vậy, anh cũng không chịu nổi, anh cũng không xem anh ta là bạn bè nữa. Anh chưa nói với em một sự thật, hạng mục lần này xảy ra vấn đề. Công ty bị tổn thất không nhỏ, lại thêm quyền hành của Lãnh Ngạn bị hạn chế. Để giúp công ty vượt qua khó khăn này, Lãnh Ngạn phải đồng ý kết hôn với Cầu Phi Nhi.”

Duy Nhất kinh ngạc nhìn anh, “Thật buồn cười. Sao lại xảy ra việc này chứ? Chúng ta cũng có thể giúp đỡ anh ấy mà. Em có thể bán Mục Toa để giúp anh ấy.”

“Duy Nhất, anh ta không chỉ hợp tác với Doãn thị mà còn hợp tác với nhiều đối tác khác nữa. Hiện giờ, không ai có thể cứu được Doãn thị. Dù cho có mười Mục Toa này cũng không có khả năng cứu được. Chỉ có một khả năng cứu được anh ta. “

“Sao anh ấy không bàn với em chuyện này?” Duy Nhất không tin, ánh mắt nhìn anh như muốn xuyên thấu “Duy Nhất, chẳng lẽ em không hiểu Lãnh Ngạn sao? Anh ta đồng ý để em khổ sở và chịu nhiều áp lực sao? Nếu có đau khổ, anh ta thả chịu một mình, chứ tuyệt đối không để em đau khổ đâu.”

Nhớ lại ngày trước, anh luôn yên lặng đứng sau cô. Anh nguyện vì cô làm tất cả mọi việc. Bây giờ, dù có khó khăn cũng không muốn nói cho cô biết sao? Nhưng đã yêu cô sâu đậm đến thế thì anh lại chọn lựa phản bội cô sao? Không. Cô không tin. “Anh, tránh ra, nếu hôm nay không gặp được anh ấy, em sẽ không từ bỏ.” Duy Nhất nghiêng người tránh Doãn Tiêu Trác “Duy Nhất.” Doãn Tử Nhiên đuổi theo, có ý ngăn cản cô. Còn Doãn Tiêu Trác lại nắm tay cô, nói với Doãn Tử Nhiên, “Để cho em ấy đi. Để cho em ấy nhìn thấy tận mắt, nếu không em sẽ không an lòng. Chúng ta đi cùng em.”

“Các anh có thể tìm được anh ấy sao? Anh ấy ở đâu?” Duy Nhất nghi ngờ.”Còn có thể đi đâu chứ? Chỉ có một nơi.”

Duy Nhất yếu đuối dựa vào lòng Doãn Tiêu Trác. . . . .

“Muốn đi hay không?” Doãn Tiêu Trác hỏi cô với giọng tức giận. Cô cắn răng, đứng thẳng, “Đi. Muốn đi.”

Cô đã vô số lần vào phòng này. Hận cũng có, nhục nhã cũng có và cô cũng đã từng thề rằng cô sẽ không bao giờ quay trở lại đây nữa. Nhưng vận mệnh không như ý, Lãnh Ngạn không ở đây, chỉ có Cầu Chí Dương và Cầu Phi Nhi ở nhà. Hình như bọn họ cũng đoán Duy Nhất sẽ đến đây. Với tư cách chủ nhà, Cầu Phi Nhi nhiệt tình tiếp đãi Duy Nhất. Cô nói “Gọi Lãnh Ngạn ra đây.” Duy Nhất thừa nhận, lúc này mình thật không có phong độ gì cả. Cô không muốn diễn vai người phụ nữ oán giận, trách móc người khác nhưng cô thật sự , die,n; da.nlze.qu,ydo/mn..’không cam lòng“. Trong đầu cô tràn ngập ba chữ này.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 283: Xa lạ

“Anh ấy không có ở đây, , có gì muốn nói thì cô cứ nói với tôi là được.” Cầu Phi Nhi cười ngạo nghễ, tỏ vẻ mình là người thắng cuộc trong trận chiến này. Duy Nhất cảm thấy buồn phiền, từ lời nói của cô ta có thể đoán rằng quan hệ giữa cô ta và Lãnh Ngạn không phải bình thường. Nhưng Lãnh Ngạn đã muốn tránh cô thì làm sao cô nên làm gì đây? Cứ buồn rầu như thế và rời khỏi nơi này sao? Không. Từ trước đến nay cô đã vì Lãnh Ngạn làm quá nhiều việc mất mặt rồi, thì lần này cô còn sợ gì nữa chứ? “Tôi sẽ ở đây chờ anh ấy quay về.” Cô nghiêm chỉnh ngồi xuống ghế salon, thẳng lưng nói với Cầu Phi Nhi, nhưng cô ta chỉ cười lớn, “Cứ tự nhiên. Cô cứ xem nơi này như nhà mình vậy.”

Như nhà của cô sao? Điều này cô cũng chưa từng nghĩ đến. Đúng vậy, từ nhỏ đến lớn cô đều ở đây nhưng nếu cho cô chọn lựa thì có lẽ cô thà ngủ dưới gầm cầu còn hơn là ngủ ở nơi này “Hay để tôi điện thoại gọi Lãnh Ngạn trở về. Dù gì cũng phải ba mặt một lời nói chuyện cho rõ ràng. Cô hãy ngồi đợi một chút.” Cầu Chí Dương lấy điện thoại bấm số của Lãnh Ngạn. Duy Nhất nhìn chăm chăm Cầu Chí Dương, vì cô đã gọi điện thoại cho Lãnh Ngạn không biết bao nhiêu lần nhưng lần nào cũng là tắt máy mà lần này chẳng lẽ Cầu Chí Dương lại thành công sao? Nhưng. . . . .

Cầu Phi Nhi nhìn ra được chi tiết nhỏ nhặt này nên nói với Duy Nhất, “Lãnh Ngạn mới vừa đổi số, anh ấy nói không muốn bị người khác làm phiền.”

Vậy sao? Mắt cô cay cay nhưng cô cố gắng kiềm nén. Không được khóc. Trong cuộc đời có khó khăn nào mà cô chưa từng trải qua đâu. Nhìn Cầu Phi Nhi cười vui vẻ, lòng cô thật sự rất đau. Không phải cô ghen tỵ với Cầu Phi Nhi vì cô ta cũng không có gì hơn cô để cô ghen tỵ, mà cô buồn rầu vì Lãnh Ngạn không còn yêu thương cô nữa, chỉ vì cần giúp đỡ mà nở lòng từ bỏ cô. Cô đau đớn nghĩ rằng chẳng lẽ tình cảm giữa mình và anh ấy thật bé nhỏ như vậy sao? Trong lòng anh có còn hình bóng của cô hay không? Lòng cô thật lạnh lẽo, thật cô đơn. ....

*****

Cảnh vật thật tươi đẹp, ánh mặt trời vào mùa đông có màu vàng nhạt hòa cùng màu trắng của chiếc du thuyền sang trọng kia khiến vịnh trở nên thật sống động. Một chiếc du thuyền, nói đúng hơn là một tòa lâu đài nguy nga, tráng lệ có thể chứa cả ngàn người. Bên trong có đầy đủ các thiết bị hiện đại, có

thể xuyên qua sóng to gió lớn của Thái Bình Dương. Đó là một chiếc du thuyền đẹp tuyệt, có tên là thuyền “Duy Nhất.” Màu hồng của khí cầu hòa quyện cùng màu đỏ tươi của hoa hồng, một đoàn thủy thủ mặc đồng phục đứng chờ đợi chủ nhân ngay trước cửa du thuyền. Đây là hôn lễ tuyệt vời nhất, một hôn lễ mà Lãnh Ngạn vì Duy Nhất mà thiết kế, muốn cùng Duy nhất hạnh phúc đi trên con đường họ đã chọn. Nếu như không có việc này, có lẽ anh và Duy Nhất cùng ngồi trên chiếc du thuyền này, du lịch tám mươi ngày vòng quanh khắp bốn biển năm châu. Nhưng trời cao thật phụ lòng người . . . . .

“Tớ không hiểu. Từ Nhật Bản xa xôi về đây làm phù rể cho cậu, thế mà giờ cậu lại diễn trò gì đây?” Lời Đình Ân đã hầu hạ anh ta cả một buổi sáng, thế mà cả sáng nay anh ta chỉ ngẩn người ngồi trên du thuyền nhìn vào một nơi xa xôi nào đó. Đột nhiên anh ta mở miệng” Đình Ân, cậu hãy thay tớ chăm sóc Duy Nhất. Dù sao cô ấy cũng còn rất trẻ con, lại trông coi cả sản nghiệp, thật sự rất vất vả.” Lời Đình Ân nóng nảy, “Tớ không phải muốn hỏi về người kia. Không phải hôm nay cậu kết hôn sao?”

Anh ta lắc đầu, “Cậu không nhìn thấy gì sao? Tớ không kết hôn nữa.”

“Chẳng lẽ lời đồn là sự thật? Kỳ Thịnh có khó khăn gì sao? Đã xảy ra chuyện gì? Có phải cậu kết hôn để giải quyết sự khó khăn này không?”

Lãnh Ngạn vẫn lắc đầu, “Kỳ Thịnh không có vấn đề gì đâu, không có vấn đề gì.”

“Vậy cậu đùa giỡn gì chứ?” Lời Đình Ân tức giận. Lãnh Ngạn muốn nói gì nhưng lại thôi. Đúng lúc đó, điện thoại di động của anh vang lên, anh bắt điện thoại xong lại càng đau khổ sâu muộn lòng mảy may nhũn nát, “Đi thôi.” Ánh mặt trời màu vàng kim cộng với màu đỏ của hoa hồng bị anh vứt bỏ phía sau. Cuối cùng, cũng sẽ có một ngày hoa hồng sẽ héo tàn, mơ ước sẽ tàn lụi. . .

Tại nhà họ Cầu

Nhìn thấy có bóng dáng quen thuộc xuất hiện ở cửa, giống như đã chờ đợi hơn một thế kỷ qua, đôi vai run rẩy, nước mắt tuôn thành dòng, người đang ngồi nghiêm chỉnh trên ghế salon, bỗng giật mình đứng lên, chạy thẳng vào lòng và gọi tên người kia “Ngạn”, giống như giữa cô và anh chưa từng xảy ra chuyện gì, giống như cái ôm kia chỉ thuộc về anh và cô mà thôi. Cô mở miệng nói “Ngạn, họ nói anh không cần em nữa, không cần Nhiệm Nhiệm nữa, bọn họ thật là xấu phải không? Anh nói có phải họ gạt em phải không? Anh mau mang bọn họ đi.”

Nước mắt của cô làm ướt áo khoác anh, anh muốn vươn cánh tay ôm lấy cô, nhưng lại dừng ở giữa không trung, cuối cùng để xuống. Rốt cuộc, cô cũng cảm thấy anh lạnh lùng, anh cứng người, anh không làm gì cả, chỉ đứng đó. Từ trong lòng anh, cô ngừng khóc thút thít, nhìn chăm chăm vào mắt anh, thấy tia lạnh lùng trong mắt anh nên kinh hoàng nói, “Ngạn. . . . . em đang nói chuyện với anh đó.”

Cô nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của anh, trong mắt dường như lóe lên một tia thương hại. Đúng, anh nhìn cô bằng ánh mắt thương hại không phải là ánh mắt yêu thương. Đặt tay lên ngực mình, trong lòng có dự cảm bất an, cô nghĩ thầm chắc mình lại phải bị mất mặt trước mặt mọi người lần nữa.

Đột nhiên cô cảm thấy tỉnh táo “Các cậu có thể đi ra ngoài không? Tôi muốn nói chuyện với Lãnh Ngạn một chút.” Mọi người lần lượt bước ra ngoài, mỗi người có một suy nghĩ khác nhau, cũng cảm thấy đau lòng thay cô. Cầu Phi Nhi đi qua mặt họ thì Lãnh Ngạn giữ tay cô lại và nói “Phi Nhi, đừng hiểu lầm, anh và Duy Nhất chỉ nói chuyện thôi, không có gì khác.”

Anh dịu dàng nhìn Cầu Phi Nhi bằng ánh mắt mà Duy Nhất vốn cho là của mình. Lời giải thích của anh muốn Phi nhi đừng hiểu lầm sao? Đầu óc của cô đột nhiên ngưng trệ, cuối cùng anh là ai? Chỉ qua một đêm, anh hoàn toàn thay đổi, hoàn toàn xa lạ đối với cô. Thoáng chốc, cô muốn buông xuôi, không còn muốn nói chuyện gì với anh nữa . . .

Cô không biết người đàn ông này.....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 284: Thăm dò

Cầu Phi Nhi ngược khuôn mặt xinh đẹp của cô lên, dịu dàng cười với anh, không biết nụ cười ấy biểu hiện cho cái gì? Thông cảm hay tha thứ? Duy Nhất không muốn so đo với một người phụ nữ chanh chua như cô ta. Nếu nói cô ta là chính thức, thì đứa bé trong bụng cô là gì đây? Điều này thật khiến thiên hạ chê cười. Vì thế cô cảm thấy tức cười, cười đến nỗi không đứng lên nổi, cười đến nỗi chảy nước mắt. . . . .

“Bà xã, anh muốn ăn sùi cào do chính tay em làm để có cảm giác gia đình.”

“Bà xã, anh yêu em”

“Bà xã, anh sẽ luôn chăm sóc cho em, bảo vệ em suốt đời. . . . .”

“Bà xã à, anh thích nghe giọng của em, nghe mãi cũng không cảm thấy chán.”

“Bảo bối, gọi anh là ông xã đi. Gọi một tiếng ông xã đi, anh thích nghe em gọi.”

“Ha ha ha.” Duy Nhất lần lượt nhớ lại những điều anh nói, rồi cười to, “Lãnh Ngạn, những lời ngọt ngào như vậy là do anh nói sao? Hình như đêm hôm qua anh đã nói với em những lời này rồi? Hay là em nhớ nhầm? Được rồi, anh giỏi lắm, hay lắm.”

Rốt cuộc khuôn mặt lạnh lùng của anh cũng bắt đầu biến đổi, đôi mắt sâu hoắm mãnh liệt ngược lên nhìn cô, trong lòng bắt đầu bị xáo trộn, “Đừng nói nữa. Đừng nói nữa. Duy Nhất, anh thật lòng xin lỗi em. Xin lỗi em.”

“Xin lỗi sao?” Duy Nhất ngờ ngẩn, thân thể cứng đờ. Anh nói vậy có nghĩa anh không còn cần cô và đứa bé nữa sao? Không, cô không muốn nghe lời xin lỗi của anh. Cô thà nghe lời anh nguy biện, thà nghe anh giải thích còn hơn anh đứng đây xin lỗi cô như thế này. Hiện giờ cô giống như một con nhím nhỏ bé đang bị trúng tên, thật đau đớn, thê lương, cô mạnh mẽ dùng tay lau khô nước mắt trên mặt mình, cố gắng nuốt nước bọt và cười khẽ, “À, thật ngại quá, em đến vì muốn nghe từ chính miệng anh nói ra sự thật thôi. Có như vậy em mới nguyện ý từ bỏ. Giờ anh nói đi, em cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi.”

Trong ánh mắt của anh, cô vốn luôn kiên cường như vậy. Lúc trước anh phải lòng cô cũng chính vì vẻ mặt này của cô. Rõ ràng cô bị thương rất nặng nhưng lại luôn mỉm cười như chưa từng xảy ra chuyện gì, một vẻ mặt tươi vui, một vẻ mặt ngạo mạn...

Ông trời thật muốn trêu đùa anh. Lúc trước, chính vẻ mặt này quyến rũ anh khiến anh và cô đến với nhau, giờ lại chính vẻ mặt này kết thúc mọi thứ ở đây. Chẳng lẽ đây chính là vòng tuần hoàn của nhân gian sao? Nói đi. Minh phải dừng cảm nói ra thôi, đau một lần rồi thôi “Duy Nhất, thật xin lỗi em, anh không thể kết hôn với em.” Lòng anh cứng rắn, cố gắng khôi phục vẻ mặt lạnh lùng hiện có của mình. Cô mỉm cười, để lộ hàm răng trắng sáng của mình, “Được rồi. Đơn giản như vậy thôi sao?”

Anh quay mặt qua chỗ khác, mắt không dám nhìn cô. Nhìn bề ngoài vẫn tĩnh lặng nhưng trong lòng anh cảm thấy đau thương cùng mất mát. Tuy vậy, anh vẫn cố gắng tỏ ra lạnh lùng, khắc nghiệt, sau đó trả lời dứt khoát, “Ừ, chỉ đơn giản như vậy thôi.”

Nghe vậy, lòng cô bắt đầu oán hận, cô đưa tay xoa bụng, khoe mọi nỗi cười tươi hơn “Đơn giản vậy thôi sao? Ít ra phải cho em một lý do chính đáng chứ? Bởi vì Kỳ Thịnh cũng bị tổn thất nặng, mà em cũng cần người giúp đỡ mình trong nguy khó chứ.” Cô lấy lý do giống Doãn Tiêu Trắc đã nói.

“Lãnh Ngạn, hãy nhìn em” Cô muốn nhìn rõ người đàn ông này, mặc dù cô không nhận biết được trong lòng anh đang nghĩ gì nhưng tim cô vẫn cảm thấy xúc động với anh, cô muốn xúc động một lần nữa. Việc anh không dám từ chối hay không muốn từ chối cũng không quan trọng, chỉ cần cô cảm thấy yêu anh là được. Bốn mắt giao nhau, như pháo hoa cháy hết, như bức ảnh đã lâu còn lưu lại, vừa mơ hồ, vừa rõ ràng... mờ mờ ảo ảo.

“Lãnh Ngạn, anh muốn trả hết tài sản cho em chỉ muốn mình được tự do thôi sao?” Cô hỏi với giọng buồn rầu “Ừ, anh là Lãnh Ngạn, ban đầu anh rất rõ ràng, không muốn phá sản, Lãnh Ngạn không bao giờ làm chuyện không nắm chắc phần thắng trong tay.” Anh đáp lại với giọng điệu dứt khoát, tuyệt tình. . . . .

Một lần nữa, lòng cô bị tổn thương nghiêm trọng, thì ra lúc đầu anh yêu cô cũng chỉ là lừa gạt. . . . .

Chân mày cô cong lên, “Hiểu rồi, vậy nói cho em biết, đứa bé thì thế nào? Ít nhất anh cũng có trách nhiệm của người cha chứ?”

“Đứa bé mang họ Lãnh, anh nuôi hay em nuôi đều như nhau.”

Cô cười khẽ, ôm hy vọng mong manh, “Đứa bé gọi là Lãnh Nhiễm sao? Lãnh Ngạn, anh không thể phủ nhận rằng anh đã yêu em.”

Thân thể anh cứng đờ, đau đớn trong mắt chợt lóe lên rồi biến mất, “Đúng vậy, Duy Nhất, anh yêu em, nhưng là đàn ông, phải lấy sự nghiệp đi đầu, phụ nữ chỉ là phụ. Nếu như anh không là Lãnh Ngạn thì chắc chắn Duy Nhất cũng sẽ không yêu anh. Còn nếu anh là người có quyền lực tối cao Lãnh Ngạn, thì anh muốn bao nhiêu phụ nữ mà không được chứ. Cho nên, Lãnh Ngạn không thể suy sụp được.”

“Bốp” Duy Nhất tát một cái vào mặt anh, “Lãnh Ngạn, không cần nhục mạ em. Nếu em ham giàu sang thì em đã chọn một người giàu có hơn anh rồi, chứ không thoải mái yêu anh, một người chẳng có gì ngoài tiền. Anh nói vậy chính là anh đang tự hạ thấp mình đó. Đúng vậy, ai cũng nói có tiền là có tất cả, kể cả phụ nữ nhưng anh không biết rằng vẫn có một thứ mà không thể mua bằng tiền được. Anh sẽ hối hận.”

Đây mới là một Lãnh Ngạn thật sự sao? Cô khó có thể phân biệt Lãnh Ngạn đang đứng trước mặt mình và Lãnh Ngạn lúc trước là cùng một người. Mấy ngày nay cô luôn nhớ lại những việc trong quá khứ, kêu con cô gọi cha, dẫn cô đi ăn sủi cào, uống rượu giao bôi, cùng đi du lịch một lần, mua quần áo cho bảo bối. Thì ra tất cả những điều này đã được anh dự tính từ trước, nhưng muốn chia tay cô đã đành, sao anh lại còn triền miên với cô chứ? Đó không phải tình yêu sao? Thật khó tin. . . . .

Cô khẽ mỉm cười, từ từ đi ngang qua anh, tóc cô bay phất qua gò má anh khiến anh nhúm mắt lại. Cô chợt dừng bước, quay lưng về phía anh, “Lãnh Ngạn, nếu như hôm nay chúng ta cứ thế lướt qua nhau, thì em nhất định sẽ quên anh. Bảo bối là của em, sẽ không mang họ Lãnh. Hẹn gặp lại, không, vĩnh biệt!”

Cuối cùng cô cũng rời đi, trên má Lãnh Ngạn như vẫn còn lưu lại sợi tóc mềm mại của cô, trong lòng đau đớn không thể chịu nổi. Anh khò khè thở một tiếng, hung hăng đâm vào tường. Bàn tay cảm thấy đau đớn, nhưng trong lòng anh còn đau gấp ngàn lần. . . . .

Bỗng có đôi cánh tay ôm ngang hông anh, trên lưng anh cảm thấy ấm áp, cúi đầu, nhìn chiếc nhẫn kim cương tên là “only” trên ngón tay nhỏ bé trắng nõn của người phụ nữ kia.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 285: Không quay đầu lại

“Đồ ngốc, em biết là anh yêu em mà..Anh không nỡ rời xa em đúng không?” Giọng nói có phần vui vẻ của cô vang lên sau lưng anh. Anh xoay người lại, nhìn đôi mắt cô sáng ngời cười nói vui vẻ. Đôi tay cô vẫn quàng quanh hông anh như cũ, khoe môi mỉm cười một cách ranh mãnh “Sao anh ác vậy? Cứ vậy mà rời xa em. Nếu yêu em thì sao lại chịu khổ sở như vậy chứ?”

Anh cảm thấy thoải mái trở lại. Thì ra là cô cố ý nói vậy, sau đó lại lặng lẽ đứng nhìn phản ứng của anh. Nha đầu này càng ngày càng ranh mãnh. Cỗ họng anh nóng lên, ngay lập tức muốn hung hăng ôm cô, hung hăng hôn cô, nhưng. . . . .

Ánh mắt anh hồ hững, lời nói lạnh lùng đến khó tin, “Đúng vậy, Duy Nhất, cho đến bây giờ, anh thừa nhận rằng anh rất yêu em. Nếu rời xa em, anh sẽ rất đau khổ. Thật sự anh không nỡ, nhưng anh không còn cách nào khác nữa. Anh không thể để Kỳ Thịnh sụp đổ. Nếu không, sau này anh không biết nói sao với ba mình trên thiên đường nữa. “

Duy Nhất nhìn anh như không tin “Ngan, anh điên rồi sao? Anh xem hạnh phúc như một trò đùa. Lần đầu không biết quý trọng, lần thứ hai cũng vậy. Anh kết hôn với Phi Nhi mà không yêu cô ấy sao? Thật không công bằng đối với cô ấy. Chẳng lẽ anh muốn mình phạm sai lầm hai lần sao”

“Duy Nhất, anh là thương nhân, thương nhân chỉ xem trọng lợi ích trước mắt thôi.” Anh luyến tiếc vuốt ve mặt cô, tràn đầy thống khổ, “Thật xin lỗi, xin lỗi em, Duy Nhất.”

Nếu anh đối xử với cô lạnh nhạt, thì cô sẽ cho rằng anh đang diễn trò. Nhưng giờ đây, nhìn vào ánh mắt tàn nhẫn của anh là cô hiểu ngay. Anh không còn nhìn cô bằng ánh mắt cưng chiều, dịu dàng mà chỉ nhìn cô bằng ánh mắt hung ác, sẵn sàng chà đạp cô “Không, Lãnh Ngan, em không muốn rời xa anh. Chẳng lẽ anh nỡ lòng bỏ lại em và Nhiễm Nhiễm một mình sao? Anh có giàu sang hay nghèo khổ cũng không quan trọng, nếu không em và anh có thể cùng nhau bắt đầu lại từ đầu. Ngan, anh tài giỏi như thế, nhất định sẽ sớm thành công thôi. Và lại, chúng ta còn có Mục Toa mà. Ông xã à, đừng rời xa em có được không?” Duy Nhất khóc rầm rức như đứt từng khúc ruột. Từ đầu tới cuối, cô vẫn cúi đầu nói yêu anh, van xin anh đừng đuổi cô đi. Thế mà, cuối cùng anh vẫn muốn rời xa cô. Anh cố gắng kiềm chế những đau khổ trong lòng mình, nhếch khóe môi mỉm cười “Được rồi, bảo bối, anh không rời xa em nữa, anh cũng không đành lòng bỏ em được. . . . .”

“Ngan” Hạnh phúc to lớn đang ồ ạt tràn ngập trong lòng Duy Nhất, cô lao vào lòng anh, khóc không thành tiếng “Thật sao?. . . . . anh vẫn là người yêu của em à? Giống như trước kia sao?”

Anh nói ra những lời này giống như một quả bom hẹn giờ, khiến lòng Duy Nhất bị chấn động. . . . .

Bỗng nhiên cô dừng khóc, ngẩng đầu lên nhìn anh. Nụ cười của anh vẫn ấm áp, khuôn mặt anh vẫn đẹp trai như thế, nhưng cũng vào giờ khắc này, cô hiểu người đàn ông này sẽ không còn là người đàn ông của đời cô nữa.

Lời yêu chỉ là dối trá. Cô dùng tay lau khô nước mắt, Cô đứng thẳng lên, dùng cảm nói “Thật xin lỗi, đã quấy rầy anh, chúc anh hạnh phúc.”

Lần này sẽ kết thúc, sẽ không quay lại từ đầu. . . . .

Còn anh, cứ đứng ngây người tại chỗ, hơi ấm từ đôi bàn tay cô như vẫn còn quấn quanh thất lưng của anh

Có tiếng thở dài từ phía sau truyền đến, “Lãnh Ngan, Duy Nhất chắc sẽ hận anh suốt đời.”

Anh cười một cách đau khổ, “Hận anh cũng tốt, hận anh là phải. . . . .”

Ở bên ngoài, Doãn Tiêu Trác và Từ Nhiên lặng lẽ đứng chờ Duy Nhất, sẵn sàng cho cô mượn đôi vai, vòm ngực để cô khóc cho thỏa thích. Vậy mà, khi cô bước ra, cả hai người thấy cô cười thật vui vẻ khiến họ càng yêu thương cô hơn.

“Đi thôi, hai anh.” Cô đứng giữa hai người, hai tay quàng vào hai cánh tay của Doãn Tiêu Trác và Từ Nhiên, cười to, “Ông trời cũng đối đãi với em không tệ, ban cho em người anh trai tốt như vậy. Như vậy cũng đủ rồi!”

Doãn Từ Nhiên không nỡ lòng nhìn cô như vậy “Duy Nhất, hãy hứa với anh, đừng bao giờ làm tổn thương mình, cũng đừng giấu những đau buồn trong lòng, được không?”

“Vâng.” Duy Nhất cười rạng rỡ, “Nhiễm Duy Nhất là ai nào? Nhưng em cũng muốn nói với các anh một điều, khi nào tâm trạng em tốt thì các anh phải cùng em chơi đùa, cùng nhau vui vẻ và phải cưng chiều em. Còn khi nào em cảm thấy buồn bực, các anh phải dỗ dành em. Nếu sau này các anh có chị dâu, thì hãy cho em làm dì nhỏ, không được khinh thường em, phải luôn đứng về phía em. “

“Em cứ yên tâm. Nếu có kẻ nào dám khinh thường em, các anh tuyệt đối không kết hôn với người.” Doãn Tiêu Trác vỗ ngực bảo đảm

Cô nói tiếp “Bảo bối của em sẽ mang họ Nhiễm, các anh phải làm ba đỡ đầu cho nó. Còn nếu là con gái thì giống như Lãnh. . . xinh đẹp giống em. “

Ai cũng nghe được cô nói hớ, gượng cười là như vậy sao? Rõ ràng lòng cảm thấy thật đau mà vẻ ngoài phải làm như không có gì.

Doãn Tiêu Trác và Doãn Từ Nhiên nhìn qua nhìn lại nói “Sao lại là họ Nhiễm? Phải là họ Doãn chứ? Từ Nhiên cũng đồng ý rồi mà.”

“Đúng rồi. Họ Doãn cũng được mà. Tội anh là cậu cũng là đỡ đầu cho nó, sao nó lại không theo họ của các anh chứ.” Doãn Từ Nhiên phụ họa theo, hi vọng dùng thái độ cười nói làm giảm đi tổn thương cho cô, chỉ là không biết trong thời gian bao lâu, vết thương này mới có thể lành? “Hay quá. Đây là bảo bối của em mà.”

.....

Âm thanh về cuộc tranh luận việc đưa bé mang họ nào cũng dần nhỏ lại. Họ không ngờ vẫn còn có một đôi mắt đang dõi theo họ sau chiếc rèm cửa kia. Duy Nhất, em gái lắm, anh biết lúc này em đang cảm thấy đau khổ lắm nhưng em nhất định sẽ vượt qua được thôi. Không có anh bên cạnh, em cũng sẽ ổn thôi” Đột nhiên có tiếng chuông điện thoại vang lên, anh thờ dãi, bất đắc dĩ nghe, “Tôi đây, biết rồi, không cần gọi nữa.”

Nói chuyện xong với người bên kia, sắc mặt anh dần trắng bệch, sau đó trở nên lạnh lùng, yên tĩnh như hồ nước yên lặng. Chẳng lẽ ông trời cứ muốn tàn nhẫn với anh như thế sao? *****

Cuộc sống của Duy Nhất vẫn đều đặn như thế. Sáng dậy sớm tập thể dục, hít thở không khí trong lành. Sau đó ăn bữa sáng, đi bộ để tốt cho thai nhi, khuôn mặt luôn luôn rạng rỡ. Ai cũng xem đứa bé là quan trọng. Mục Toa cũng hoàn toàn giao phó cho Tàn Nhiên nắm giữ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 286: Tàn Nhẫn

Người nào không biết, nhất định sẽ cho là cô là một người mẹ hạnh phúc nhất. Nhưng mà những người quen thân với cô ví dụ như cha con họ Doãn, thì thường không dám nhìn khuôn mặt tươi cười của cô, cô gầy sọp đi, giả bộ kiên cường như vậy cho ai nhìn?

“Cho con xem, bảo bối!”

Duy Nhất ngồi bên cửa sổ, tay đặt lên bụng, nụ cười điểm tĩnh trước sau như một, “Bảo bối, mẹ xin lỗi con, không thể cho con một gia đình hoàn chỉnh, nhưng mà mẹ sẽ cho con một tình yêu trọn vẹn nhất, mẹ sẽ dùng hành động của mình nói cho con biết, cuộc sống này vô cùng khó khăn vất vả, nhất định phải học được tính kiên cường!”

“Cốc cốc cốc” tiếng gõ cửa vang lên, “Duy Nhất, vẫn chưa khỏe sao? Hôm nay phải đi bệnh viện kiểm tra đó!” Là Doãn Từ Nhiên đang đứng bên ngoài đợi cô.

“Đến rồi đây!” Duy Nhất khoác thêm chiếc áo khoác, ra mở cửa. Nụ cười của Doãn Từ Nhiên như ánh mặt trời mùa đông, anh đưa tay ra: “Đến đây nào! Bảo bối!” Duy Nhất nghiêng đầu cười một tiếng, khoác tay anh, sau đó theo anh xuống dưới lầu.

Ánh mắt cô khẽ len lén liếc nhìn gò má của Doãn Từ Nhiên, trong đáy mắt lạnh lẽo rơi lệ, cô thật may mắn, ông trời lại có thể ban cho cô một người anh trai như vậy, từ khi còn nhỏ tới lúc trưởng thành, rồi tới khi cô sắp làm mẹ, vẫn luôn ở sau lưng bảo vệ cô.

Lúc mới đầu chỉ đơn giản là ngưỡng mộ, tới bây giờ thì trở thành tình anh em trong sáng, mối quan hệ anh em tình sâu nghĩa nặng này, cô mãi mãi sẽ trân trọng. Có lẽ trước đây cô còn có thể trốn tránh anh, nhưng bây giờ, rốt cục cô có thể thân nhiên hưởng thụ sự quan tâm lo lắng và cưng chiều của anh, như vậy có đền bù được một lỗ hổng ở trong lòng cô không?

Sự lạnh lẽo buồn bã từ lỗ hổng từ từ tràn lên khuôn mặt, đau đớn lan tràn ra như cỏ dại, chỉ chớp mắt một cái, đôi mắt của cô cũng trở nên đau nhức, cử động ngón tay một cái, ngón tay cũng cứng ngắc và đau nhói.

So với bất kỳ ai cô là người rõ ràng nhất, có vài người, không ai có thể thay thế được, giống như mỗi khi đêm tới, một mình đi vào giấc mơ, trong lòng vẫn sẽ nhớ đến tên của anh, Ngạn, Ngạn. ....

Khi tỉnh lại nước mắt ướt đầm áo, chỉ có thể cong hai chân lên, ôm chặt lấy cục cưng trong bụng, cục cưng có huyết mạch tương thông với anh, giống như đang ôm anh vào trong lòng, sau đó ép mình đi vào giấc mộng, tìm kiếm mặt của anh, lòng máy của anh. ....

Cô biết mình như vậy thì rất không có tiền đồ, nhưng mà ai có thể tới nói cho cô biết, làm sao để không nhớ đến anh nữa? Ví dụ như khi cô hay ngồi một mình trên bệ cửa sổ thì sẽ thấy khuôn mặt tươi cười của anh xuất hiện ở trước cửa sổ, cười gọi cô, bà xã, bà xã; hoặc là khi cô đọc sách, rõ ràng là đang đọc sách, nhưng những dòng chữ trên sách dần dần biến mất, trong sách lại xuất hiện gương mặt của anh, hoặc là lạnh lùng, hoặc là nghịch ngợm, hoặc là đau thương, hoặc là cưng chiều; hoặc là như bây giờ, bóng dáng của anh lại xuất hiện ở cửa, vẫn là bộ dạng đẹp trai mẽ hoặc như vậy, ánh mắt vẫn tối tăm như trước. .... Cô cười, nhào về phía ảo ảnh của anh, Lãnh Ngạn, Lãnh Ngạn, rốt cuộc em nên làm thế nào đây? Quên anh, em không làm được, không quên, em rất đau khổ, nhưng mà, quên hay không quên em có quyền lựa chọn sao?

“Lãnh Ngạn?” Doãn Từ Nhiên ở bên cạnh kinh ngạc hô to lên. Một câu nói này vang lên, khiến Duy Nhất đang hoảng hốt tỉnh táo lại, cô dụi mắt, không

sai là Lãnh Ngan! Thật sự là Lãnh Ngan! Không phải là ảo giác! Phản ứng đầu tiên của cô chính là muốn chạy vào trong lòng của anh, hình như hành động này đã trở thành phản ứng bản năng rồi, nhưng mà lúc cô định nhắc chân bước đi thì thấy Cầu Phi Nhi xuất hiện. Cầu Phi Nhi đứng hoàng hoàng bên cạnh anh, nắm tay của anh, ánh mắt khiêu khích nhìn thẳng về phía cô, nói cho cô biết, vị trí bên cạnh anh bây giờ là của Cầu Phi Nhi.

Một giây kia, cô thừa nhận, cô đã bị đánh bại, hoàn toàn bị đánh bại. Móng tay cách một lớp áo khoác rất dày, hung hăng cào vào cánh tay của Doãn Từ Nhiên, ai có thể tới nói cho cô biết, là sao để có thể già bộ kiên cường đây?

Nhưng mà Doãn Từ Nhiên hiểu cô, anh dùng bàn tay trái ấm áp đặt lên tay của cô, từng bước từng bước dìu cô xuống cầu thang, đi tới trước mặt của hai người kia. Duy Nhất không dám nhìn anh, nhưng lại càng không muốn trốn tránh, tầm mắt lướt qua anh và Cầu Phi Nhi nhìn tới vườn hoa trong vườn nhà họ Doãn.

“Lãnh Ngan, tôi và Duy Nhất phải tới bệnh viện rồi, có chuyện gì không?” Doãn Từ Nhiên dìu lấy cơ thể cô, chống đỡ lấy ý chí của cô, chống đỡ cái cục diện lúng túng này. May mà có anh, nếu không cô không biết mở miệng như thế nào?

Trong lòng sự đau đớn vẫn đang dâng trào, mắc kẹt trong cổ họng, khiến không thể nào hít thở được, sao có thể nói chuyện được? “Đi bệnh viện? Rất tốt! Tôi cũng đang muốn đưa Duy Nhất đi bệnh viện.” Lãnh Ngan vừa nói chuyện, tay lại khoắc lên ngang hông của Cầu Phi Nhi. Đôi mắt của Duy Nhất đau nhói, có cần phải như vậy không? Có cần dương oai với một người bị ruồng bỏ không? Nhưng mà anh nói đi bệnh viện là có ý gì? Cô thu hồi tầm mắt, rút cuộc nhìn thẳng vào anh, trong ánh mắt của anh là vẻ bình tĩnh và xa lạ, cũng bình tĩnh giống như một người xa lạ.

Giọng điệu của anh cũng rất bình tĩnh, nhưng mà lời nói bình tĩnh này đã mang đến một chấn động hoàn toàn phá hủy đi sự rung động của Duy Nhất. “Tôi tới để đưa Duy Nhất đi bệnh viện phá thai, đứa bé này, tôi không muốn.”

Một câu nói hơi hột, giống như là đang kể chuyện của người khác. Trong đầu của Duy Nhất hiện lên một câu nói mà anh từng nói: Bà xã, mặc kệ là con gái hay là con trai cũng đều gọi là Lãnh Nhiễm, nhớ nha! Suy nghĩ của cô bị hỗn loạn, trong đầu luân phiên hiện lên hai câu nói này, nhất thời cô không phân biệt được câu nào là ảo giác, câu nào là thật.

“Anh vừa nói cái gì?” Cổ họng của cô không phát ra được tiếng nào, chỉ thấy môi mình khẽ cử động. Lãnh Ngan cười dịu dàng một tiếng, sau đó ánh mắt nhìn về phía Cầu Phi Nhi, rồi sau đó ánh mắt mới một lần nữa nhìn về phía Duy Nhất, vẻ mặt áy náy bất đắc dĩ: “Phi Nhi không thích tôi có con riêng lưu lạc ở bên ngoài, cho nên, Duy Nhất, thành thật xin lỗi, thật ra thì, như vậy cũng tốt, sau này em có tái giá cũng dễ dàng hơn chút.....”

Trong nháy mắt đó, lực phủ ngũ tạng của Duy Nhất như bị người ta móc hết sạch, đầu óc trống rỗng, ngay cả cảm giác đau cũng không cảm nhận được nữa. Anh muốn bỏ đứa bé này đi? Đã từng là kết tinh tình yêu, là ước mơ tốt đẹp nhất giữa bọn họ, vô số lần anh rất kiêu ngạo nằm xuống ghé tai vào bụng cô để lắng nghe động tĩnh của đứa bé, những điều này anh đã quên hết sao? Một sinh mệnh đang từng ngày lớn lên ở trong cơ thể của cô, cô đã có thể cảm nhận được thỉnh thoảng bé không an phận mà “vận động”, lúc cô ở ranh giới chuẩn bị sập đổ, nhưng vì có sự hiện hữu của bé, mới cho cô có dũng khí sống tiếp, mỗi đêm khuya cô đơn một mình, người cô có thể nói chuyện chỉ có mình bé.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 287: Hận

Có cục cưng, cô sẽ có cảm giác thật ra thì Lãnh Ngan không ở cách cô quá xa; có cục cưng mới khiến cho cô tin tưởng, giữa cô và Lãnh Ngan thật sự đã từng có một cuộc tình oanh oanh liệt liệt; có cục cưng, mới có cô..... Nhưng mà, bây giờ Lãnh Ngan lại muốn hủy bỏ cục cưng? Đồng thời cũng muốn hủy bỏ cô sao?

“Không ——!” Cô lấy tay ôm chặt cổ họng của mình thét chói tai, giọng nói lạnh lạnh khàn khàn, “Đứa bé là của tôi! Anh không có quyền làm chủ! Anh rút ra ngoài cho tôi!” Một cánh tay của Doãn Từ Nhiên đã không có khả năng chống đỡ được cơn tức giận của cô, đưa tay ra ôm lấy cô, để cho toàn bộ sức nặng của cơ thể cô dựa hết vào người mình, cũng không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm vào Lãnh Ngan.

Về mặt Lãnh Ngan không biến sắc: “Đứa bé là của tôi. Tôi nói bỏ nó thì phải bỏ!” Anh bước từng bước về phía Duy Nhất, mang theo sự kiên định dứt khoát không thay đổi. Lần đầu tiên, Duy Nhất cảm thấy sợ hãi đối với anh, Lãnh Ngan từng coi cô là trời, cung chiều vô hạn đối với cô giờ đã không còn nữa, anh ở trước mắt bây giờ là một ác ma! Ở trong đôi mắt đen của anh, cô chỉ nhìn thấy những điều kinh khủng, toàn thân của cô phát run, rúc vào trong lồng ngực của Doãn Từ Nhiên cầu cứu: “Từ Nhiên, em không muốn bỏ đứa bé, hãy đuổi anh ấy đi giúp em! Mau đuổi anh ấy đi! Em ghét anh ấy! Em không muốn nhìn thấy anh ấy!”

Lãnh Ngan đã đứng ở trước mặt của cô, sau đó Doãn Tiêu Trác cũng xuất hiện ở cửa, Duy Nhất giống như nhìn thấy vị cứu tinh, kêu gào lên với Doãn Tiêu Trác, “Anh cả, cứu em! Cứu đứa bé! Cục cưng sẽ mang họ Doãn có được không? Em đồng ý với anh, để cục cưng mang họ Doãn, van xin anh hãy cứu lấy cục cưng, em không muốn bỏ cục cưng đi!”

Doãn Tiêu Trác khổ sở nhắm mắt lại, rồi nói: “Duy Nhất, Lãnh Ngan nói đúng, chưa chồng mà đã làm mẹ sẽ không dễ dàng, em mới hai mươi tuổi, còn phải lập gia đình, anh cả cũng chỉ suy nghĩ cho sau này của em!”

Duy Nhất tuyệt vọng, nhìn Doãn Từ Nhiên một chút —— Thần bảo hộ của cô, nhưng mà anh chỉ đứng đực ra đó, không nói câu nào..... Cô buông

bàn tay đang ôm chặt của Doãn Từ Nhiên ra, nhanh chân bỏ chạy, nhưng mà ngay lập tức đã bị ôm vào trong ngực, hơi thở quen thuộc khiến cho cô mê muội, khiến cho cô hồi phục lại, cảm giác đau đớn xâm nhập vào từng dây thần kinh của cô. Cô tay nắm chân đá, liều mạng giãy giụa: “Buông tôi ra! Lãnh Ngạn! Cái người mang tội giết người này! Tên đao phủ! Tôi hận anh! Tôi hận anh tới chết! Tôi muốn đi kiện anh! Anh là tên mang tội giết người!”

Cho dù cô có giãy giụa như thế nào, cuối cùng cũng bị Lãnh Ngạn bế lên, nhét cô vào trong xe. Cầu Phi Nhi đứng ở bên ngoài xe, cười thoả mãn, “Ngạn, em sẽ không đi, mà về nhà đợi anh trước! Đừng quên, anh hãy sớm trở về, chúng ta sẽ đi Địa Trung Hải hưởng tuần trăng mật!”

“Được, đi đường cẩn thận, anh sẽ lập tức trở về ngay!” Lãnh Ngạn thân mật ôm lấy cô ta. Duy Nhất tức giận bưng bưng, muốn đập vỡ cửa xe nhảy xuống, Lãnh Ngạn bắt được tay của cô, nhét cô trở vào trong xe, ôm cô lên, đặt ở đầu gối, hai tay bị giữ chặt lại, cô không thể nào nhúc nhích được nữa.

Doãn Tiêu Trác và Doãn Từ Nhiên lái xe theo. Kiên quyết bảo vệ bảo bảo, Duy Nhất tin tưởng tiếp tục phản kháng, tay không thể cử động nhưng chân có thể đá, tay chân đều không thể cử động thì là lúc cô dùng tài hùng biện, cô đồng thời vừa mắng anh “Mang tội giết người” vừa liều mạng cắn anh, cắn cổ, cắn mặt, chỉ cần chỗ nào có thể cắn, cô đều cắn không chút lưu tình.

Cô đặt hy vọng vào việc Lãnh Ngạn không chịu được đau đớn, sẽ buông cô ra, cô sẽ tìm cơ hội chạy trốn. Nhưng mà Lãnh Ngạn vẫn không nhúc nhích, cho đến khi Duy Nhất cắn cổ anh loang lỗ máu ra, nhưng anh vẫn nhất định không chịu buông tay, mắt nhìn thẳng phía trước, trong đôi mắt như hoá thành băng.

Cô mệt mỏi, quá mệt mỏi và tuyệt vọng, từ phản kháng biến thành cầu khẩn: “Lãnh Ngạn, tôi van xin anh, đừng bỏ đứa bé đi, cục cưng cũng là một sinh mạng mà, mấy tháng vừa rồi, mỗi ngày tôi đều cảm nhận được sự hiện hữu của cục cưng, thay đổi của cục cưng, cục cưng đã có tay có chân, đã hình thành một cơ thể nhỏ bé, anh nhìn tâm vậy sao? Lãnh Ngạn, tôi van xin anh có được không?”

“Anh sờ thử một cái đi! So với lần trước, cục cưng đã lớn hơn một chút rồi, bụng của em cũng không giống như trước nữa, chỗ này đã gồ lên, anh sờ một chút mà xem!”

“Lãnh Ngạn, tôi bảo đảm! Sinh đứa bé này ra một mình tôi sẽ nuôi nó, bảo đảm không quấy rầy tới cuộc sống của anh và Phi Nhi, tôi sẽ mang bé tới một chỗ thật xa, đi ngay bây giờ luôn, đi Nhật Bản, đi Châu Âu, tóm lại là sẽ không xuất hiện trước mặt của anh, không để anh phiền lòng, được không?”

“Lãnh Ngạn, đang nói chuyện với anh đó! Được rồi, tôi biết tôi sai rồi, tôi sẽ tiếp tục để bé mang họ lãnh, gọi là Lãnh Nhiễm, là anh đã nói, đứa bé cho dù là gái hay trai cũng đều gọi là Lãnh Nhiễm, tôi nghe anh, cái gì tôi cũng nghe theo anh, có được không? Chỉ cần đừng bỏ đứa bé đi!” SSdienng dānlew quy9on.

“Anh có yêu cầu gì cứ nói, nếu không thì như vậy cũng được, tôi đồng ý với anh, đồng ý làm người tình của anh, nghe gọi thì tới, anh kêu tôi làm cái gì tôi sẽ làm cái đó, nhưng anh phải để đứa bé lại cho tôi. Không có cục cưng, thật sự là tôi không sống nổi. ....”

“Lãnh Ngạn, tôi van xin anh, xin anh. ....”

Từ đầu tới cuối, anh đều không nói một câu nào, bởi vì cô khóc đến khàn cả giọng, bởi vì cô khóc nước mắt tràn ra như vỡ đê làm ướt hết quần áo của anh, anh vẫn im lặng duy trì động tác—— ôm cô thật chặt, không buông tay. ....

Chiếc xe dừng lại trước cửa bệnh viện, tài xế xuống mở cửa xe, trong nháy mắt Lãnh Ngạn ôm cô xuống xe, cô nhanh chóng rút tay ra, thoát khỏi trời buộc của anh, nắm lấy cửa xe, chết cũng không chịu buông tay.

“Đem tay của phu nhân đây ra!” Anh lạnh lùng ra lệnh.

“Dạ!” Tài xế lên tiếng, nắm lấy tay của cô, từng ngón từng ngón đẩy ra ngón tay của cô dùng hết sức nên trắng bệch ra. Mặc dù cô dùng hết chút sức lực cuối cùng, nhưng vẫn không dịch lại được, trong nháy mắt tay rời khỏi cánh cửa xe, giống như mạng sống bị rút đi vậy, trong mắt cô chứa đựng một loại hận thù, giọng nói khàn khàn dường như có đang nguyên rửa trong lòng: “Lãnh Ngạn, tôi hận anh cả đời!”

Dưới con thịnh nộ, cô cũng không để ý tới, lúc Lãnh Ngạn ra lệnh cho tài xế, anh vẫn gọi là “Phu nhân”. Lãnh Ngạn ôm cô đi qua hành lang nhộn nhịp, tới chỗ hẹn với bác sĩ, bọn họ vừa tới, lập tức vào phòng giải phẫu.

Doãn Tiêu Trác và Từ Nhiên cũng chạy tới, đứng chờ bên ngoài phòng mổ, giữa chân mày là vẻ thâm trầm và rối rắm.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 288: Anh yêu em

Tất cả chuẩn bị ổn thỏa xong, Lãnh Ngạn đặt Duy Nhất lên bàn mổ. Vừa mới buông tay, Duy Nhất đã chạy ra ngoài, “Tôi không muốn bỏ đứa bé, các người không nên ép tôi... Tôi muốn kiện các người!”

Nhưng mà, cô căn bản không trốn thoát khỏi lòng bàn tay của Lãnh Ngạn, lập tức đã bị bắt trở lại. Mấy bác sĩ y tá cùng bước tới giúp đỡ, mạnh mẽ ấn cô ngã xuống bàn mổ.

“Tiên sinh Lãnh, ngài có muốn ra ngoài đợi không?” Có một bác sĩ hỏi như vậy.

“Không! Tôi sẽ ở lại đây!” Anh không chút do dự, thay bộ quần áo vô khuẩn vào. Lúc nói chuyện, có chút lo lắng, ánh mắt Duy Nhất rơi vào khay đựng dụng cụ, cô cố sức rút tay ra, vơ lấy một cây kéo, nhắm ngay cổ của mình, giọng nói căm hận liên tục nói: “Các người mà tiếp tục tôi sẽ chết cho các người coi! Lãnh Ngạn!”

Nhưng Lãnh Ngạn chỉ ngưng mắt nhìn cô, khẽ nói một câu, “Ồ trong bệnh viện mà đòi tự sát? Em ngốc nghếch quá đấy!”

Duy Nhất hận vô cùng, hận không thể rạch lên khuôn mặt luôn coi như không có chuyện gì xảy ra kia. Nhưng khi cô vung kéo lên định đâm vào người anh, anh không né không tránh, ánh mắt nhìn chằm chằm vào cô, nhìn vào mắt cô, nhìn vào chỗ sâu nhất trong đôi mắt cô, rất bình tĩnh, bình thản như không. Trong lòng đau xót, cây kéo của cô dừng lại trong không trung. ....

Tại sao, cho tới bây giờ, cô vẫn là không thể nào xuống tay được? Hành động của cô dừng lại, Lãnh Ngạn liền khống chế được tay của cô, cướp cây kéo đi, tay chân bị giữ chặt, cho dù cô có bản lĩnh đẳng gòii thì cũng không thoát khỏi kiếp này rồi. ....

Mu bàn tay đau nhói, y tá tiêm cho cô một liều thuốc tê, trước khi hôn mê, cô nhìn thấy phía trên, trên mặt của Lãnh Ngạn, bên trong đôi mắt đen như bóng đêm, một tia sáng loé lên, tia sáng kia là đau lòng? Là không nỡ? Không thể tiếp tục suy nghĩ, cô đã không thể nhìn thấy gì nữa, trên mặt chợt cảm thấy lạnh, như có một giọt nước nhỏ xuống, âm âm, âm âm. ....

Là nước? Là thuốc? Hay là.....? Thuốc tê bắt đầu có hiệu lực, hôn mê.....

Kết thúc, cuối cùng cũng kết thúc. ....

Anh tận mắt nhìn thấy dòng máu đỏ tươi từ trong người cô chảy ra, nhìn thấy một sinh mạng nhỏ trôi nổi trong dòng máu. Đó là sinh mệnh kéo dài của anh! Đã từng là niềm kiêu ngạo của anh, là ước mơ của anh, là toàn bộ mong đợi của anh, cứ như vậy mà mất đi! Chỉ trong khoảng thời gian mười mấy phút, sinh mạng quả thật là yếu đuối. ....

Dụng cụ lạnh lẽo xuyên qua thân thể Duy Nhất, từng nhát dao cắt, cũng chính là cắt vào tim của anh. ...

Nước mắt, lặng lẽ chảy xuống, trái tim nhỏ máu ai có thể nhìn thấy? Bảo bảo, Nhiễm Nhiễm, ba thật sự xin lỗi con! Cần thận ôm cô đang hôn mê vào trong phòng nghỉ ngơi thiết kế vì cô, nhẹ nhàng đặt xuống, hôn lên chân mày của cô, mắt của cô, mũi của cô, môi của cô.....

Anh thật sự rất muốn, mãi mãi cứ say trong hơi thở của cô, trong hô hấp của cô, anh muốn như vậy....

Xa nhau nên nước mắt cứ chảy xuống không ngừng. ....

“Bà xã, thật xin lỗi, lần này, là vĩnh biệt thật sự! Những ngày tháng sau này, hận anh cũng được, quên anh cũng được, chỉ mong em có thể trở lại là một Tiêu Duy thật vui vẻ, em rất dũng cảm, anh biết mà! Nhất định sẽ không khiến anh thất vọng!”

“Bà xã, anh yêu em!” Một câu cuối cùng dần dần tan biến bên tai của cô, anh ép buộc chính mình phải quay người đi. Doãn Tiêu Trác và Doãn Từ Nhiên im lặng đứng ở sau lưng anh, trên mặt là dấu vết nước mắt. Nhìn nhau không nói gì. Lãnh Ngạn bước tới ôm chặt lấy Doãn Tiêu Trác, nghẹn ngào: “Cô ấy còn trẻ, để cho cô ấy hận tở, quên tở đi, một lần nữa đi tìm kiếm hạnh phúc. Nhất định, nhất định phải chăm sóc tốt cho cô ấy.”

Thế nhưng Doãn Tiêu Trác khóc ra tiếng, “Nhất định, tở sẽ làm theo yêu cầu của cậu!”

Lãnh Ngạn hít một hơi thật sâu, khẽ cười, buông anh ra, đâm một quyền vào ngực anh: “Như một người đàn ông!”

“Còn em nữa! Em trai!” Anh lại chuyển sang Doãn Từ Nhiên, “Làm ơn!”

Hai tay chia ra vỗ hai vai bọn họ, xuyên qua giữa hai người bọn họ, bóng lưng rời đi, giống như một con chim ung cô độc. ....

*****

Khi Duy nhất tỉnh lại, nằm ở trong bệnh viện, trên mặt sưng lên, là dấu vết roi nước mắt, cô thề, không phải nước mắt của cô. ....

Đầu tiên nhớ tới chuyện đứa bé của cô, đưa tay ra lần mò, vốn là cái bụng đã gồ lên giờ lại phẳng lỳ, trong lòng của cô hoàn toàn sụp đổ, rồi sau đó ngưng tụ lại thành băng. Cô rất muốn kêu lên, rất muốn hận, rất muốn nổi giận, nhưng mà một chút hơi sức cô cũng không có. Mệt chết đi, mệt chết đi, mệt tới mức khóc thôi cũng đã khó khăn rồi. ....

“Duy Nhất, đã tỉnh rồi hả? Chúng ta về nhà thôi!” Doãn Tiêu Trác nhẹ nhàng ôm cô lên. Nhà? Nơi nào là nhà của cô? Cô đã từng nói, chỗ nào có anh nơi đó mới là nhà. Nhưng anh, vẫn là anh sao? Đột nhiên nhớ tới, mới phát hiện ra cái tên đao phủ sát hại con cô đã không còn ở đây nữa. Anh đi đâu rồi? Nghĩ lại, Phi Nhi nói chờ anh về đi du lịch Địa Trung Hải hưởng tuần trăng mật! Du lịch hưởng tuần trăng mật đó! Thật tốt! Một mình anh lại có thể đi du lịch hưởng tuần trăng mật nhiều lần như vậy, là một người rất hạnh phúc. ....

Nhưng tại sao, hạnh phúc của anh lại có liên quan tới đau khổ của cô chứ? “Anh, tại sao lại không giúp em? Em muốn đứa bé của em!” Ánh mắt của cô đồ đẫn, cô nghĩ ngờ có khi nào mình sẽ bị điên không, bị đá kích lớn như vậy sao cô vẫn không điên? Nếu điên thì tốt rồi! Kẻ điên thì không biết cái gì hết!

“Duy Nhất, bọn anh cũng vì muốn tốt cho em!” Doãn Tiêu Trác ôm ra đi ra khỏi bệnh viện, ôm lên xe, về nhà.....

Không muốn nói thêm lời nào nữa, không còn sức để nói nữa, nhắm mắt lại, từ đó muốn đem anh xóa khỏi trí nhớ của cô! Nếu như, trước đó một giây, cô còn quyến luyến đối với anh, còn không nở buông, thậm chí vẫn còn yêu, đó là bởi vì giữa bọn họ có một quá khứ rất đẹp, bởi vì cô có thể cảm thấy anh vẫn còn yêu, cho dù anh bất đắc dĩ lựa chọn từ bỏ. Phụ nữ đều ngu ngốc như vậy, không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thân Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 289: Mỹ Mỹ xuất hiện

Nhưng mà giờ phút này, cô không thể nào tiếp tục yêu anh được nữa, thậm chí muốn chất vấn, anh đã từng yêu cô chưa? Có câu nói, hồ dữ cũng không nở ăn thịt con, chẳng lẽ trong lòng anh, con ác độc hơn cả thú dữ? Vậy tình yêu của anh, nên dùng cái gì để chứng minh? Cô cười khổ, thôi, tất cả hãy để bay theo con gió đi! Yêu hay không yêu, còn quan trọng nữa sao? Người này cô sẽ không bao giờ nhớ tới nữa, ngay cả hận, anh cũng không xứng nữa rồi! Coi như trong cuộc đời cô chưa từng bao giờ gặp người như vậy. Tomorrow is another day! (Ngày mai lại là một ngày mới!) Đây là câu ngạn ngữ mà cô rất thích, vào những ngày khó khăn nhất, những lời này đã cho cô một nguồn lực mới! Đúng, ngày mai, chính là một ngày mới, cô tin chắc là như vậy!

*****

Cho dù thế giới này có ít đi người nào, trời đất trắng sao, mỗi ngày đều thay đổi, trái đất cũng vẫn xoay tròn. Nhưng mà nếu như trái tim đã chết, thế giới có còn màu sắc nữa không? Ngôi sao có còn sáng nữa không?

Duy Nhất cho mình thời gian bảy ngày, khôi phục đau đớn sau phẫu thuật. Bảy ngày sau đó, cô mặc bộ quần áo công sở đơn giản đứng trước gương. Trái tim, đã chết lặng, nhưng Duy Nhất vẫn là Duy Nhất, vẫn còn sống, hơn nữa phải sống thật tốt nữa; phải sống, để không phụ lòng mình, không phụ lòng mẹ và bảo bảo ở trên trời. Chỉ cần nhớ tới bảo bảo, trong lòng vẫn đau như cắt da cắt thịt, loại đau đớn này không cách nào chữa khỏi, nhưng mà, cô đã nói rồi, để làm gương cho bảo bảo, cho dù có bao nhiêu khó khăn bao nhiêu đau khổ, đều phải học cách kiên cường. Cô là mẹ cho nên nhất định không được nuốt lời! Bất buộc mình mỉm cười soi gương, gương mặt thon gầy của cô tái nhợt, trang điểm nhạt một chút, lúc này mỉm cười mới coi được một chút. Hít sâu, một ngày mới, bắt đầu từ bây giờ! Cô phá kén thành bướm, đau, cũng vẫn muốn tiếp tục bay đi! Và lại, càng xinh đẹp hơn, càng tự do bay đi! Cha con họ Doãn kinh ngạc nhìn soi mói, Duy Nhất đi xuống lầu, mỉm cười: “Ba, anh cả, Từ Nhiên, con đi tới Mục Toa đây!”

“Duy Nhất!” Ông Doãn vội vàng lên tiếng gọi cô lại.

“Sao vậy ạ? Ba?” Duy Nhất quay đầu lại cười. Ông cụ đi lên quan sát cô, “Duy Nhất, con.....” Có mấy lời nên nói, không nên nói, cũng không dám nói ra khỏi miệng.

“Ba, con không sao! Mọi người không cần lo lắng! Đúng rồi, Từ Nhiên, em cần một người tài xế, anh tìm cho em đi!” Duy Nhất dùng nụ cười sáng lạn để chứng minh mình thật sự đã khôi phục rồi. Đau lòng là nỗi đau của riêng mình cô, tại sao lại để cho những người bên cạnh mình phải khổ chịu theo cô chứ? Thời gian bảy ngày vừa qua, ba và hai người anh trai thay phiên chăm sóc cô, dùng tình thân sưởi ấm cô. Sợ cô nghĩ không thông, nghĩ đủ mọi cách để khiến cô vui vẻ.

Người thân là những người mà lúc cả thế giới đều vứt bỏ bạn, thì sẽ đưa bạn về nhà. Cô hiểu, cô rất cảm kích, trời cao đã cho cô gặp lại người nhà sau hai mươi năm, để cho cô có bọn họ làm bạn trong những năm tháng đen tối nhất trong cuộc đời, nếu không, cô nhất định sẽ không chịu đựng nổi.

Có lúc cô nghĩ, Lãnh Ngạn ngàn sai vạn sai, nhưng có một việc anh đã làm đúng! Đã loại bỏ khoảng cách giữa cô và ông cụ Doãn, sau đó cô nhận được tình cảm bao bọc ấm áp của người ba, tình thương của người cha như núi, rốt cuộc cô cũng hiểu ra. Cho nên cô không thể cho bọn họ có lý do thất vọng, cô sẽ đứng dậy, cho dù trong lòng bị dày vò như địa ngục, cô cũng muốn mỉm cười đón nhận cuộc sống sau này. Bởi vì có người thân làm bạn, sẽ đi càng cẩn thận hơn, ổn định hơn. Cô, phải trưởng thành!

Doãn Từ Nhiên thấy cô như vậy thì mỉm cười cúi thấp đầu. “Tìm cái gì mà tìm! Tạm thời anh sẽ làm tài xế cho em! Đi thôi!” Cũng không đợi Duy Nhất, đi ra khỏi nhà trước, sợ Duy Nhất nhìn thấy anh cũng đỏ bừng hốc mắt. Trên đường, cô vẫn giống như thường ngày nói giỡn, Doãn Từ Nhiên cũng cười gượng với cô, nhưng sau khi cô xuống xe vào Mục Toa, Doãn Từ Nhiên nhìn bóng lưng của cô bước vào cửa xoay, cũng không nhìn được nữa mà cảm thấy buồn bực trong lòng, quay đầu xe, đập ga hết cỡ.....

Trong mấy ngày này ở đây được Tần Nhiên đem Mục Toa quản lý đầu ra đó, anh ta là người của Lãnh Ngạn, tại sao vẫn không rời đi? Duy Nhất không hiểu, cũng không muốn hỏi rõ, tuyệt đối sẽ không nhắc lại hai chữ Lãnh Ngạn này!

Thấy cô tới, Tần Nhiên vừa kinh ngạc vừa vui mừng, hơn nữa, cũng nhìn ra được, Tần Nhiên cũng tận lực tránh không nhắc tới Lãnh Ngạn, hình như cái gì anh ta cũng biết, nhưng hình như anh ta cái gì cũng không biết.....

Giờ tan việc, đón tiếp một vị khách không mời mà tới—— Mỹ Mỹ. Đối với những chuyện Mỹ Mỹ đã làm Duy Nhất hoàn toàn không biết gì, bạn thân lâu ngày không gặp, tự nhiên cảm thấy rất vui mừng. “Mỹ Mỹ! Lâu như vậy không thấy cậu tới? Mình nhớ cậu muốn chết!”

Nhưng mà Mỹ Mỹ cũng không thể nào tỏ ra thân mật như trước được, trong lòng có quý, sao có thể không hồ thẹn được? Cho nên hôm nay cô ta tới, là muốn thẳng thắn với Duy Nhất, nếu không, cô ta thật xin lỗi vì ban đầu Lãnh Ngạn đã cho cô năm chữ——Mãi mãi là bạn tốt.

“Duy Nhất, hôm nay mình tới là có lời muốn nói với cậu, mình muốn xin lỗi cậu, không cầu xin sự tha thứ của cậu, nhưng mình chỉ muốn nói ra cho lòng thoải mái một chút.”

Vì vậy cô đem chuyện Dịch Hàn và Dịch Khắc muốn cô ta làm nội gián của Doãn Thị ra nói hết từ đầu tới cuối. “Duy Nhất, lúc ấy mình chỉ nghĩ giữ được Dịch Khắc, không hy vọng anh ấy dính líu vào, cho nên một mình nhận hết tất cả tội lỗi, mình biết mình có lỗi với cậu rất nhiều, nhưng mình cũng không còn cách nào khác, Dịch Khắc là chồng của mình, là ba của con mình, mình chỉ có thể nói xin lỗi.”

“Dịch Hàn? Dịch Khắc?” Cho tới bây giờ Duy Nhất cũng không biết hai người kia có lòng dạ khó dò, Lãnh Ngạn và Từ Nhiên đã nhiều lần cảnh cáo cô không nên tiếp xúc với Dịch Hàn, cô cô tình không nghe, thì ra người thực sự sai là cô!

“Đúng! Mình chỉ biết bọn họ muốn đánh đổ Kỳ Thịnh, cụ thể là có chuyện gì xảy ra thì mình cũng không rõ lắm, hơn nữa là sau này mình mới biết, nếu không mình nhất định sẽ không qua lại với Dịch Khắc, nhưng mà, có một số việc không thể làm lại! Duy Nhất, cuối cùng mình cũng có thể nói ra với cậu rồi, trong lòng cảm thấy nhẹ nhàng hơn rất nhiều, mình biết nhất định cậu sẽ không chịu tha thứ cho mình... Mình đi đây!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 290: Bí mật

Bụng của Mỹ Mỹ đã gò lên, Duy Nhất nhìn tới ngay đại người ra, thấy cô ta sắp đi, vội vàng hét lên: “Mỹ Mỹ!”

“Hả?” Mỹ Mỹ khẩn trương tới mức tim đập thành thịch, Duy Nhất gọi mình sao? Là đã tha thứ cho mình sao? “Mỹ Mỹ, sắp hết giờ rồi, cùng đi dạo phố đi.”

Mỹ Mỹ vui mừng ngoảnh đầu lại nhìn, đập vào mắt, là một gương mặt tròn có sống mũi dọc dừa, cô ta biết, là Duy Nhất của cô ta trước giờ vẫn không thay đổi! Không có vết sẹo, không có xe, vẫn giống như trước đây, hai người tay trong tay đi dạo các cửa hàng, ngày trước những thứ xa xỉ phẩm kia chỉ dám xem không dám đụng nhưng bây giờ những thứ này đều có thể mua rồi, vật đổi sao dời nhưng cũng không còn được vui vẻ như ngày xưa nữa.

“Mỹ Mỹ, Dịch Khắc cứ tiếp tục như vậy, cậu có tính toán gì không?” Duy Nhất lo lắng nhìn cái bụng của cô ta.

“Không có gì đâu! Mồ côi cha mẹ cũng không có gì là không tốt! Mình có khả năng mà! Nhưng mà, cảm giác ngày trước mình thật sự là quá ngu ngốc đi! Có lẽ có người đàn ông tốt, nhưng mình không gặp phải mà thôi. Cũng may người kia nhà cậu là một người đàn ông tốt, lại có thể rút đơn kiện, cho nên hôm nay mình mới có thể đứng trước mặt cậu.”

“Nhà mình?” Trong lòng Duy Nhất cảm thấy đau xót, vốn định không muốn nói gì hết, không muốn nhớ lại, nhưng lời nói của Mỹ Mỹ khiến cô cảm thấy tò mò: “Tại sao anh ấy lại đi rút đơn kiện?”

“Anh ấy nói hi vọng mình mãi mãi là bạn tốt của cậu, còn nói trên đời này chuyện phản bội có rất nhiều, anh ấy chỉ muốn cậu nhìn thấy những điều tốt đẹp! Oa, mình nghe rất cảm động, Duy Nhất, Lãnh Ngạn thật sự rất yêu cậu!” Mỹ Mỹ cảm thấy vui mừng từ đáy lòng thay cho bạn.

Yêu cô? Tốt đẹp? Duy Nhất cười khò, nhưng trên thế giới này người phản bội lại cô lại chính là anh! Nhưng mà cô không muốn nói với Mỹ Mỹ. Thế gian này! Đến cuối cùng thì có cái gì là đáng tin cậy đây? Lãnh Ngạn, Mỹ Mỹ, ai mà không phải là người quan trọng nhất trong cuộc đời cô? Ngay cả người mà cô vẫn luôn coi là bạn, Dịch Hàn cũng đến gần cô mới mục đích khác, lòng người quá mức phức tạp, hay là do cô quá ngu? Có lẽ, là về sau rồi.....

Dienx dandf Kê qumbyu dong. “Duy nhất, cửa hàng này là mới mở! Rất nhiều món đồ đẹp! Chúng ta vào xem một chút!” Mỹ Mỹ lôi kéo tay cô đi vào một cửa hàng trang sức. Duy Nhất không có hứng thú với trang sức, chỉ nghe thấy Mỹ Mỹ cầu nhàu: “Mình muốn mua một cái lắc vàng, để cho bảo bảo của mình đeo, cậu xem giúp mình đi!”

“Còn sớm mà! Bây giờ xem làm gì? Chờ khi nào cậu sinh bảo bảo, mình sẽ làm mẹ nuôi của bé, mẹ nuôi sẽ tặng cho bé một cái!” Nhắc tới bảo bảo, trong lòng Duy Nhất giật thót, ánh mắt nhìn qua chỗ khác, lúc này lơ đãng nhìn thấy một người không nên thấy——Cầu Phi Nhi.

Không phải lúc này cô ta nên cùng với Lãnh Ngạn đi hưởng tuần trăng mật ở Địa Trung Hải sao? Tại sao lại xuất hiện ở đây? Lãnh Ngạn đâu? Đã đi đâu rồi sao? Bên cạnh cô tất cả mọi người đều kiêng dè nhắc tới Lãnh Ngạn trước mặt cô, hình như người này đã biến mất trong thế giới của cô.

Cầu Phi Nhi cũng không nhìn thấy Duy Nhất, nhưng mà cô ta lại đi về phía bên này, Duy Nhất cũng không có né tránh, mọi người đều là người quen, cả

đôi cũng sẽ có lúc gặp nhau, không phải sao? Chẳng lẽ vĩnh viễn làm rùa đen rút đầu? Oan gia ngõ hẹp, đầu tiên Cầu Phi Nhi kinh ngạc, sau đó hốt hoảng: “Duy Nhất, cô..... Cũng ở đây.....”

Ngược lại với sự bối rối của cô ta gương mặt của Duy Nhất đoan chính: “Phu nhân Lãnh, xin chào. Đi hường tuần trăng mật về nhanh như vậy sao?” Nói xong cô liền hối hận, những lời nói này rõ ràng giống như đang ghen tỵ!

“Phải..... Đúng vậy! Bên Địa Trung hải không có chỗ nào hay để chơi! Tôi còn có chuyện, các người cứ từ từ đi dạo tiếp!”

Cầu Phi Nhi vội vàng vàng đi mất. Mỹ Mỹ lại nhìn biết chuyện gì xảy ra, “Duy Nhất, cậu mới nói cái gì vậy? Cái gì mà phu nhân Lãnh?”

Duy Nhất không thể kiềm được, lôi kéo bạn tốt ngày xưa vào quán cà phê ở sát bên cạnh, đem một bụng khổ sở nói hết ra. Vết sẹo đau đớn lại một lần nữa được vạch trần, cô khóc tới mức đau lòng muốn chết.

Đối với một loạt biến hoá này, hiển nhiên Mỹ Mỹ đã bị giật mình không ít, nhưng mà cũng đưa ra nghi ngờ, “Duy Nhất, không đúng! Doãn thị căn bản không bị tổn thất gì cả, kế hoạch của mình bị thất bại, tài liệu về hạng mục mới không bị lộ ra ngoài, Doãn Thị và Kỳ Thịnh vẫn rất tốt!”

Giống như bị sét đánh ngang tai, Duy Nhất bị chấn động ngây người, như vậy là Lãnh Ngạn đã nói dối! Tất cả mọi người đều nói dối! Chuyện này là sao? Ai cũng lừa dối cô, cô cũng có thể hiểu, nhưng mà, tại sao Doãn Từ Nhiên cũng lừa dối cô? Hơn nữa còn trơ mắt nhìn Lãnh Ngạn đưa cô lên bàn mổ? Không! Cô biết rõ Doãn Từ Nhiên mà, cho dù cả thế giới có phản bội cô, thì duy nhất có Doãn Từ Nhiên là không! Chỗ này nhất định có bí mật gì đó! Bỗng nhiên cô đứng dậy xông ra ngoài.

“Duy Nhất, cậu đi đâu?” Mỹ Mỹ kéo cô.

“Mỹ Mỹ, mình có chuyện quan trọng muốn hỏi cho rõ ràng, chuyện này rất kỳ lạ, sau này chúng ta lại nói chuyện tiếp!” Duy Nhất không thể chờ được nữa muốn đi tìm Doãn Từ Nhiên.

“Duy Nhất, đợi đã nào...” Mỹ Mỹ chợt nhớ tới cái gì, “Có chuyện mình không biết có nên nói hay không, Lãnh Ngạn đã từng tới tìm mình, anh ấy nói đã giấu mình làm một chuyện sai, cũng muốn mình đừng nói ra, tiếp tục làm bạn với cậu, lúc ấy, những lời nói của anh ấy nghe như. . . . .”

“Nghe như thế nào?” Mỹ Mỹ do dự khiến trong lòng Duy Nhất như lửa đốt. “Nghe giống như. . . . . Giống như đang trấn trời. . . . .” Mỹ Mỹ nhớ lại vẻ mặt và giọng điệu lúc đó của Lãnh Ngạn, sợ Duy Nhất lo lắng, nhưng lại không dám nói ra.

Trước mặt Duy Nhất bỗng tối sầm, lùi lại hai bước, trấn trời? Không sai! Giống như! Thật sự giống như! Giúp cô tìm lại tình yêu của ba, cùng cô đi hết đoạn đường cuối cùng, cùng cô ăn hết miếng sủi cảo cuối cùng, mua chiếc điện thoại cuối cùng cho cô, muốn cô gọi anh một tiếng ông xã lần cuối cùng. . . . .

Tất cả những chuyện này, trước khi kết hôn mấy ngày cô nghĩ mãi không ra chuyện khác thường này, không phải tất cả đều có dấu hiệu này sao? Làm sao cô lại có thể hồ đồ như vậy! Nhưng mà, chuyện này có liên quan gì tới chuyện giữ lại đứa bé? Nghĩ lại Lãnh Ngạn quan tâm đứa bé từng ly từng tý một, trong lòng lại hiện lên hình ảnh trước kia của Lãnh Ngạn, đem tất cả những hình ảnh độc ác của Lãnh Ngạn đè nén lại. Cô tin chắc Lãnh Ngạn yêu đứa bé này, nếu yêu, tại sao lại muốn bỏ đi? Không, cô suy nghĩ mãi cũng không hiểu! Đầu óc muốn nổ tung rồi! Chỉ có thể trở về hỏi Doãn Từ Nhiên thôi!

“Mỹ Mỹ! Cảm ơn cậu! Liên lạc với cậu sau nha!” Cô nói xong nhưng lời này liền bắt xe cấp tốc trở về nhà họ Doãn. Cha con nhà họ Doãn đều lấy Duy Nhất làm trung tâm, cho nên từ công ty đi về liền không đi ra ngoài nữa, Duy Nhất về muộn, ba người đang lo lắng, thì nhìn thấy cô hùng hùng hổ hổ chạy về, tất cả đều thở phào nhẹ nhõm.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 291: Thì ra là

“Duy Nhất, đi đâu vậy? Anh đi đón em mà không có đón được, điện thoại di động cũng không mang, làm anh sốt ruột muốn chết!” Lần đầu tiên Doãn Từ Nhiên đứng lên chặn đón ở trước mặt cô. Duy Nhất trực tiếp nhìn chăm chăm anh: “Từ Nhiên, tại sao gạt em?” Về mặt Doãn Từ Nhiên hơi thay đổi, từ ngữ mập mờ, “Em nói cái gì vậy? Sao anh lại lừa em?”

“Rốt cuộc Lãnh Ngạn như thế nào?”

“Lãnh Ngạn?” Doãn Từ Nhiên ngượng ngùng cười một tiếng, “Không phải anh ấy đi cùng. . . . .”

“Hôm nay em gặp Phi Nhi rồi! Cô ấy vốn không có đi trăng mật với Lãnh Ngạn!” Duy Nhất hưng hăng cắt đứt lời của anh.

“Ồ! Vậy. . . . . Vậy làm sao anh biết! Có thể người ta đổi ngày rồi sao. . . . . Ai nha, một kẻ phụ lòng, còn thường xuyên nhắc tới anh ta làm gì! Tới đây, xem hôm nay anh mua cho em đồ gì tốt. . . . .” Doãn Từ Nhiên ảo não xoay người. Chỉ là tùy tiện soi mói lời nói của anh, thì ra là thật sự có thể

không đi trăng mật! Như vậy, rốt cuộc thì Lãnh Ngạn đi đâu?

“Doãn Từ Nhiên!” Ánh mắt Duy Nhất nóng lên đau xót cay cay, rống to: “Đời này anh cái gì cũng ưu tú, duy nhất không học được chính là nói láo ở trước mặt em!”

“Anh lên lầu tắm! Em đừng đi theo!” Doãn Từ Nhiên chạy là thượng sách.

“Đứng lại!” Ánh mắt Duy Nhất quét một vòng ở trên mặt ông cụ và Doãn Tiêu Trác, hai người đều cúi đầu. Sự chột dạ của bọn họ càng có vẻ trong này có quỷ, cô thờ hồn hèn: “Được! Các người cũng gạt tôi có đúng không? Được! Tiếp tục lừa gạt đi! Tôi tự đi tìm! Bắt đầu từ bây giờ, tôi tìm từng ngõ ngách ở khắp trái đất, tôi cũng nhất định phải tìm được anh ấy! Sống phải thấy người! Chết phải thấy xác! Không tìm được thì tôi sẽ không trở lại! Nhiệm vụ Duy Nhất tôi nói được thì làm được! Doãn Từ Nhiên anh rất rõ ràng!” Lời của Mỹ Mỹ đã hoàn toàn làm rối lý trí của cô, cô xoay người vừa chạy ra ngoài.

“Duy Nhất! Đứng lại! Bình tĩnh một chút!” Doãn Tiêu Trác hét lớn. Cô dừng bước chân lại một chút, xoay người rồi lẹ, “Anh cả! Anh biết, nếu như mà em không tra ra manh mối, cả đời này em cũng sẽ không yên bình. Cứ coi như em ngu cũng được, si cũng tốt, em chỉ muốn biết, rốt cuộc là anh ấy như thế nào? Kỳ Thịnh không duy trì được là lời nói dối, Doãn thị bị thương cũng là lời nói dối, các người đều giúp đỡ anh ấy gạt em, anh nói em có thể tỉnh táo sao?” Doãn Tiêu Trác lộ vẻ xúc động thật sâu, Doãn Từ Nhiên làm ám hiệu với anh: “Anh cả, anh. . . . .”

Doãn Tiêu Trác phát phát tay: “Lừa gạt không nổi nữa, coi như lừa gạt được hôm nay, ngày mai Duy Nhất vẫn sẽ đi tìm đáp án, nhưng mà, Duy Nhất, chúng ta cũng không biết cậu ấy đi đâu!”

Duy Nhất như dây cung giương căng đột nhiên lỏng, yếu ớt ngã xuống đất: “Nói như vậy, anh ấy thật sự không có kết hôn với Phi Nhi? Anh ấy. . . . . Anh ấy là có ý? Tại sao chứ? Phi Nhi nhất định biết anh ấy đi đâu, em đi hỏi cô ấy!”

Cô nhanh chóng bò dậy, ngồi ở bên cạnh điện thoại. Doãn Tiêu Trác đề tay của cô xuống, chán nản lắc đầu: “Duy Nhất, đừng gọi, Phi Nhi không biết, tất cả mọi người không biết anh ấy đi đâu, trên thực tế, chúng ta cũng đang tìm anh ấy, bởi vì. . . . . Bởi vì bác sĩ Lục rất nôn nóng. . . . .”

“Bác sĩ Lục? Việc này lại có quan hệ gì với bác sĩ Lục?” Duy Nhất nắm chặt tay Doãn Tiêu Trác, không hiểu sao dự cảm và sợ hãi khiến cô khẩn trương đến khó thở. Hốc mắt Doãn Tiêu Trác ửng đỏ, chợt ôm cô vào trong ngực: “Duy Nhất, chúng ta không nỡ để em khổ sở, nhưng mà, anh cũng biết rõ em nhất định sẽ không vì vậy bỏ qua, được rồi, chúng ta đi gặp bác sĩ Lục, anh sẽ để cho người chuyên nghiệp hơn giải thích.”

Chỗ bác sĩ Lục, trước mắt Duy Nhất có mấy dòng chữ này: bệnh Wilson’s, cũng gọi là tình trạng thoái hoá gan – nhân đậu, xuất hiện nhiều hơn ở độ tuổi thành niên 20~40, có thể xuất hiện chán động, tê cứng và giảm thiểu vận động, rất ít bệnh nhân có thể xuất hiện co giật, giai đoạn sau thì đi bộ cũng có thể tê ngã. Có lúc có thể xuất hiện chứng vọng tưởng tổng hợp, không lâu sau thì phát triển thành si ngốc. Bệnh trạng gan có thể biểu hiện thành triệu chứng cấp tính, như bệnh vàng da, tan máu, đến lúc chức năng gan suy kiệt. Duy Nhất ngã ngồi ở trên ghế, cũng không nhúc nhích, lúc này, cô mới biết cái gì thật sự là tận thế! So sánh với đó, cô bằng lòng tin tưởng Lãnh Ngạn bỏ vợ bỏ con, nắm tay vui vẻ với người con gái khác! Chỉ cần anh khoẻ mạnh, hạnh phúc, đã đủ; chỉ cần anh hạnh phúc, thì cô hạnh phúc. . . . .

Lấy lòng của cô suy nghĩ về lòng anh, anh cũng nhất định cho là, chỉ cần cô hạnh phúc thì anh cũng hạnh phúc, cho nên, cuối cùng sẽ không để cho sự ngu dại thậm chí là không cách nào cử động của anh liên lụy tới cô, không để cho bất cứ lúc nào sẽ chết đi làm cho cô đau lòng, cho nên tình nguyện lựa chọn cô hận anh, để cho cô tìm cơ hội hạnh phúc khác. . . . . Chỉ là, hai người ngu ngốc! Dù có khổ nữa, dù có khó hơn nữa thì chỉ có cả hai ở chung một chỗ mới là hạnh phúc. . . . .

“Loại bệnh này rất hiếm thấy, là một loại bệnh di truyền, tỷ lệ di truyền cũng rất nhỏ, nhưng mà, chỉ có thể nói thiếu gia thật bất hạnh, gần đây chính cậu ấy cảm giác không bình thường, mới nói với tôi, hơn nữa, trải qua chúng ta nhiều lần chẩn đoán, bào thai trong bụng phụ nhân cũng. . . . . Cho nên. . . . .” Bác sĩ Lục nhìn ánh mắt trống rỗng của Duy Nhất, rất nhiều lời không đành lòng nói ra miệng nữa.

“Duy Nhất!” Doãn Tiêu Trác sợ cô đau lòng, cầm tay của cô. Không có nước mắt. . . . . Đau đến cực hạn thì không có nước mắt. . . . . “Bác sĩ Lục, nói cho tôi biết, có thể sống bao lâu?” Cô nhanh chóng nắm lấy tay Doãn Tiêu Trác, móng tay vùi thật sâu vào trong thịt anh, đau lại rõ ràng là cô. . . . . “Từ tình trạng bây giờ xem ra thì nhiều nhất một năm, phát bệnh sớm hơn so với mẹ của cậu ấy. . . . . Nhưng, cậu ấy hoàn toàn bỏ qua, một người kiêu ngạo như thế, sao cho phép mình chết như vậy chứ? Sao cho phép mình trở thành gánh nặng của cô? Cho nên, cậu ấy lựa chọn biến mất, tự sinh tự diệt, tôi tìm như thế nào cũng không tìm được. . . . .” Bác sĩ Lục nói càng về sau thì giọng nói cũng nghẹn ngào.

“Tất cả ghi chép tình huống ra vào đều đã tra xét?” Trong lòng Duy Nhất nổi lên hy vọng mong manh. Doãn Tiêu Trác chán nản: “Sao chưa điều tra? Cậu ấy có lòng biến mất, làm sao lại để cho chúng ta tra được ghi chép về cậu ấy?” Duy Nhất đau lòng gần như là sắp nổ tung, là đau, đau lòng, không phải đau đớn, vì anh ấy như thế, vì số mạng như thế. Người đàn ông này vĩnh viễn khiến cho cô đau lòng. . . . . Cô lại hung ác bám vào tay Doãn Tiêu Trác, si ngốc hỏi: “Anh, nói cho em biết, em đây không phải đang nằm mơ, không phải là ảo giác, đây là sự thật.”

Doãn Tiêu Trác, rốt cuộc rơi nước mắt, kéo cô ôm vào lòng: “Em gái ngốc, đây là sự thật! Không phải là mơ! Không phải là ảo giác!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 292: Làm sao bây giờ

Duy Nhất cho phép mình dựa vào trong ngực anh năm phút đồng hồ, dùng 5 phút sắp xếp lại suy nghĩ của mình, rồi sau đó, quả quyết ngẩng đầu, song tuyệt đối không có nước mắt: “Anh, mới vừa rồi kim chỉ phút trên đồng hồ treo tường đã quay năm vòng, nói cách khác, thời gian của em và Lãnh Ngạn đã mất đi năm phút đồng hồ.”

Doãn Tiêu Trác khó hiểu nhìn cô: “Duy Nhất?”

Duy Nhất lại trả về nụ cười mỉm, ánh mắt trống rỗng mơ hồ, không biết nhìn về nơi nào: “Anh, nếu như tất cả đã là định trước, em nghĩ hiện tại chuyện em nên làm là ở bên cạnh anh ấy, quý trọng mỗi một phút của cuộc sống.”

“Duy Nhất? Em chắc chắn không?” Doãn Tiêu Trác khiếp sợ, lại không thấy được nước mắt trên mặt cô. “Anh, một trăm năm là cả đời, năm mươi năm cũng là cả đời, nhưng đối với người khác mà nói, một ngày, một phút chính là cả đời. Nếu không đi theo đuổi một phút đồng hồ này, trăm năm sau đều là sống uổng phí! Nếu một phút này biến thành vĩnh hằng, như vậy, cả đời không hối hận!” Nụ cười của Duy Nhất xinh đẹp như là thiên sứ dưới ánh trăng. Doãn Tiêu Trác nén nước mắt mỉm cười: “Duy Nhất, chúng ta đã nhìn sai em rồi, ngay cả Lãnh Ngạn cũng nhìn sai em rồi... Em không phải là chim nhỏ dựa vào dưới cánh Lãnh Ngạn để che mưa che gió, em còn so mạnh mẽ hơn so với anh cả, mạnh mẽ hơn so với tất cả chúng ta!”

“Nhưng Duy Nhất, em đi đâu tìm Lãnh Ngạn? Em biết cậu ấy đang ở đâu không?”

“Em không biết! Nhưng mà, anh, anh có tin tưởng cảm ứng không? Em nghĩ, hiện tại Lãnh Ngạn nhất định đang nghĩ đến em, trang ghi lòng tạc dạ mà nhớ đến em, cho nên, chỉ cần em cũng ghi lòng tạc dạ nghĩ đến anh ấy, cho dù rất xa, cũng có thể cảm ứng được! Những ngày này, là bản thân em chỉ lo oán hận, đến nỗi làm trễ nải!”

“Duy Nhất ngu ngốc, vậy bây giờ đi đâu?”

“Đến xuân về hoa nở đi!” Ở nơi đó có hơi thở của anh ấy, có kỉ niệm của bọn họ, mỗi ngõ ngách đều có bóng dáng của anh ấy, là nhà của cô và Lãnh Ngạn. Bóng đêm dần dần bao phủ, Duy Nhất cố ý đuổi Doãn Tiêu Trác trở về, Doãn Tiêu Trác bắt đắc dĩ, làm xong thức ăn cho Duy Nhất, dẫn dò cô nhất định nhớ ăn, lúc rời đi, vẫn không yên tâm. Mặc dù lần trước anh đập hỏng khóa, Lãnh Ngạn đã thay xong, chìa khóa của khóa mới cũng giao cho Doãn Tiêu Trác, nhưng trong khoảng thời gian này, nơi này vẫn không có người ở, vệ sĩ cũng rút lui, anh gọi điện thoại sắp xếp thêm vài người qua đó rồi mới đi.

Giống như Lãnh Ngạn ngồi một mình lúc trước, trong bóng đêm Duy Nhất lẳng lặng hô hấp không khí mà anh đã từng hô hấp, anh ảm áp bao quanh dường như vẫn còn vờn quanh ở khắp người, bên tai thỉnh thoảng có tiếng gọi dịu dàng của anh: “Duy Nhất”, “Bà xã” . . . . . Nhẹ nhàng nhắm mắt lại thì thấy nụ cười quen thuộc của anh, trong đêm tối ảm áp như trước, “Bà xã, không cho phép chân không chạy lung tung đó...” “Bà xã, ngủ phải nhớ đắp chăn! Không được ngủ thiếp đi trên ghế sa lon!”

Đây có phải giọng nói của anh không? Rốt cuộc là kỷ niệm mờ ra lần nữa, hay là Linh Tê* nơi đất khách? Cô không biết, chỉ biết là cô phải nghe lời của anh, trở về phòng ngủ đi ngủ, đắp chăn. . . . .

Mở cửa phòng ngủ, mở đèn, hộc tủ, ngăn kéo đều dán tờ giấy, nói cho cô biết, tài liệu ở nơi nào, thiết kế của cô ở nơi nào, lễ phục, đồ công sở, quần áo thể thao lại chia ra ở nơi nào. Vượt ve chữ viết quen thuộc, giống như anh chưa từng rời xa, chua xót lập tức trào lên trong lòng. Căn phòng của cô luôn lộn xộn, luôn không tìm được đồ. . . . . Kéo ngăn kéo ra, nhưng không thấy nhật ký và những tờ giấy truyền đi giữa bọn họ của cô, ngẩng đầu cũng không thấy dấu vết con rối nhỏ xoay tròn theo gió trên bệ cửa sổ. Vậy, chính là hành lý mà anh mang đi sao? Mở tủ treo quần áo ra, áo ngủ thay đổi của anh vẫn như cũ, chui vào chăn, như cái ôm của anh, vây quanh cô tiếp tục kỷ niệm, tiếp tục nhớ, tiếp tục tin tưởng tâm ý tương thông. . . . .

Ổn định lại tinh thần, ngẫm nghĩ, nếu như là cô, vào lúc này cô sẽ đi đâu? Chỗ không có ai quấy rầy, yên tĩnh nhìn mây cuốn mây tan, một mình nhớ lại chuyện xưa như ngày hôm qua? “Anh chỉ muốn lẳng lặng nằm ở trên thuyền như vậy, nhìn trời xanh di chuyển từng chút, sau đó cảm thấy mình rất nhỏ bé, rất nhỏ bé, thế giới rất xa... rất xa.” Chẳng bao lâu sau, có người đã từng nói như vậy. . . . . Ánh sáng trong đầu Duy Nhất chợt lóe, tim đập thình thịch mãnh liệt, đúng rồi! Nhất định là vậy! Nhất định là nơi đó! Một phút cũng không kéo dài, cô rời giường thu dọn túi hành lý, gọi điện thoại qua loa cho Doãn Tiêu Trác, cô bước lên cuộc hành trình tìm yêu của cô. . . . .

*****

Biển Aegean, Hy Lạp.

“Tôi lại tới đây!” Duy Nhất chạy như bay tới từng dãy nhà nhỏ màu trắng kia. Thờ hồng học, vọt vào khách sạn mà cô và Lãnh Ngạn đã từng ở kia, “Thưa cô, xin hỏi có một người đàn ông quốc tịch Trung Quốc hay không. . . . .”. Cô còn chưa hỏi xong, cô gái ở đại sảnh đã vui mừng nói: “Ah? Cô là Lãnh phu nhân? Rốt cuộc cô đã tới! Tôi còn nói làm sao Lãnh tiên sinh lại tới một mình!”

“Anh ấy thật sự ở chỗ này!” Khoảnh khắc đó, Duy Nhất gần như rơi nước mắt đầy mặt, lúc đau đớn, cô không có khóc, gấp lại, lại làm cho cô không nhận được rơi nước mắt. “Đúng vậy! Lãnh tiên sinh đã tới đây rất nhiều ngày rồi! Chúng tôi hỏi anh ấy sao cô không cùng nhau tới, anh ấy nói cô quá bận rộn!”

“Anh ấy ở phòng nào?” Duy Nhất không kiềm chế được trong lòng khẩn cấp, cô muốn gặp được anh, cô sẽ gặp được anh ngay thôi! “A, bây giờ Lãnh tiên sinh không ở trong phòng, anh đi ra bờ biển rồi, mỗi lúc trời tối anh ấy đều đi đến bờ biển.”

“Cám ơn!” Duy Nhất ném hành lý cho cô ấy, hướng về bờ biển, chạy về phía của anh. . . .

Dưới bóng đêm biển Aegean vẫn đẹp đến như một giấc mơ xanh thắm như cũ. Ngọn đèn dầu lơ mờ bên bờ biển toả xuống ánh sáng vàng nhạt ở trên bảo thạch xanh thắm, bờ biển uốn lượn xinh đẹp, xung quanh yên tĩnh chỉ còn lại từng tiếng từng tiếng sóng biển vỗ vào bờ biển. Bước chân Duy Nhất dần dần ngưng lại, rót cuộc nước mắt đầy trong vành mắt, sáng trong dưới ánh trăng, bóng người lẻ loi đó là người mình nhớ mong ngày đêm? Chợt không muốn đi về phía trước nữa, chỉ sợ thoáng một chút xú tiếng động rất nhỏ sẽ bùng tình hình ảnh này, sợ người trước mắt sẽ biến mất trong gió đêm ở biển Aegean. Tim, gần như ngừng đập, đứng lặng im phía sau anh, chỉ rơi nước mắt. . . . .

Chợt, một tiếng la lên dần dần bay xa theo gió biển: “Lãnh Ngan yêu Duy Nhất, vĩnh viễn không oán không hối!”. Mới đầu chỉ là một tiếng, tiếp đó, chính là tiếng anh càng ngày càng hò lớn về phía biển, một tiếng lại một một tiếng: “Lãnh Ngan yêu Duy Nhất, vĩnh viễn không oán không hối! Lãnh Ngan yêu Duy Nhất, vĩnh viễn không oán không hối. . . . .”

Nước mắt, bàng bạc rơi xuống, thẳng góc này người đàn ông ngu ngốc này. . . . . “Duy Nhất yêu Lãnh Ngan, vĩnh viễn không oán không hối!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 293: Kết cục 1.

“Duy Nhất yêu Lãnh Ngan, vĩnh viễn không oán không hối!” Giọng nói này, giống như chuông gió trong gió biển quây rầy biển Aegean màu xanh thắm, rất nhỏ như vậy, nhẹ nhàng mà nhắc lên sóng to gió lớn trong lòng anh. . . . .

Không! Anh nghe lầm rồi, là ảo giác, nhất định là ảo giác! Mỗi ngày đều có ảo giác như vậy, lời nói nhẹ nhàng nụ cười yếu ớt của cô rõ ràng bên tai. . . . . Lặng lẽ, cơ thể của người nào đó đụng thật mạnh vào lưng của anh, cánh tay quấn quanh eo anh, thì thầm từng tiếng sau lưng anh: “Duy Nhất yêu Lãnh Ngan, vĩnh viễn không oán không hối! Duy Nhất yêu Lãnh Ngan, vĩnh viễn không oán không hối!”

Cơ thể anh cứng còng, toàn bộ máu đều xông về đỉnh đầu, vui mừng, kích động, thật sự là cô! Nhưng, lập tức, buộc mình đè xuống vui sướng như làn sóng này, trong con người che phủ một tầng băng. Xoay người, từ bên hông kéo tay cô xuống: “Em tới làm gì?” Bề ngoài lạnh lùng ***** kháng cự cô ở ngoài ngàn dặm. Cô bèn ôm eo của anh lần nữa, cả người dựa vào trong lòng anh, dù anh kéo thế nào, cô cũng không buông tay, trong miệng lầm bầm hát: “Baby, anh chính là duy nhất của em, một mình nói về phía đêm tối em yêu anh, em thật sự yêu anh. . . . . Ngan, anh cũng là duy nhất của em!”

Trong lòng anh rung động mạnh mẽ, trong nháy mắt, trời đất không tiếng động. “Ngan, anh cái đồ ngốc này! Mỗi lần cũng chỉ biết một mình trốn đi lên lên chữa vết thương, mỗi lần đều là em mặt dày này dấn tới tìm anh, em hận anh! Anh để cho cả đời này mặt mũi của em đều mất hết! Giống như là em liều chết ý lại anh! Không, em mặc kệ! Em cứ liều chết ý lại anh...Anh thế nào? Anh muốn bỏ rơi em, đời sau cũng đừng nghĩ. . . . .”

Ban đêm yên tĩnh, chỉ có tiếng Duy Nhất quệt mồm bữu môi nói khẽ, tình cảnh này giống như bọn họ vẫn ngồi ở sân thượng của xuân về hoa nở, xuyên qua nóc nhà thủy tinh, nhìn sao đầy trời, cô cứ lười ở trong lòng anh như vậy, cái miệng nhỏ nhắn, liến thoắng không ngừng. Âm áp theo từ trong đáy lòng từng chút từng chút trào lên, anh ngưng nước mắt, cô gái ngốc này, làm sao biết tìm tới Hy Lạp? Có phải cô biết cái gì rồi hay không? Nhưng mà, về mặt cô như không có chuyện gì xảy ra, không giống. . . . . Cô cũng không biết cái gì ư? Cũng không đúng! Vậy cô nên hận chết anh mới đúng. . . . .

Anh đẩy cô từ trong lòng ngực ra, cô giống như con chó nhỏ lại nhào người đi vào, lại đây, lại nhào người vào, mấy lần như thế, đáng anh hung dữ nói: “Heo! Em biết em đang làm gì không? Sao Tiểu lại cho phép em chạy lung tung khắp nơi?”

Cô ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên, ngốc nghếch nhìn anh: “Ngan, em nhớ anh lắm.” Anh ghen lời, chẳng bao lâu sau, cũng là ở chỗ bờ biển Aegean này, rõ ràng là anh đang ở bên cạnh cô, cô cũng nói như ngốc nghếch: “Em nhớ anh lắm.”

“Ngan, em nhớ anh lắm, em chỉ là nhớ anh!” Cô nhất quyết không tha, ma sát ở trong lòng anh. Lúc đó anh đã trả lời thế nào? “Bảo bối, đời này, em đều là của anh, cho dù xảy ra chuyện gì cũng không cho đối ý. . . . .”

“Ngan, anh đã nói, đời này, em đều là của anh, đúng là em đã thề ở bên bờ biển Aegean, chẳng lẽ anh muốn để lời thề thành hiện thực, để cho em gặp báo ứng sao?” Cô đáng thương chu môi, ôm eo của anh đứng đờ, trong lòng anh căng thẳng, quát khẽ: “Không cho nói bậy!”

Bên môi cô mím cười lan ra, hài lòng, “Vậy thì không bao giờ được phép đuổi em đi nữa!”

Anh than nhẹ: “Duy Nhất, em đã biết phải không. . . . .”

“Biết!” Cô giành đáp, “Vậy thì thế nào? Tự chủ trương ngu ngốc! Anh không biết đòi lại suy nghĩ sao? Nếu như hôm nay là em ở vào tình cảnh của anh, anh sẽ mặc kệ không để ý tới em, cưới người khác, tìm kiếm hạnh phúc của anh sao? Vậy có phải sống còn khó chịu hơn chết hay không?”

Trong lòng anh rộng mở ra, thì ra là cô biết thật! Ánh nước bắt đầu tuôn ra: “Nhưng Duy Nhất, em có biết hay không. . . . .”

“Em biết!” Hôm nay cô không có ý định để cho anh nói chuyện ra đi, ngón tay của cô nhẹ nhàng lau mặt của anh, hơi lạnh, “Không phải là trở thành người rất ngốc sao? Anh vốn là ngu ngốc! Cuối cùng không phải ngay cả em cũng không nhận ra sao? Chỉ cần em nhận ra anh! Không phải là. . . . . Thời gian của chúng ta không nhiều lắm sao? Vậy thì chúng ta càng nên quý trọng!” Từ đầu tới cuối cô không cách nào nói từ “Chết” đó ra khỏi miệng,

chỉ cần nghĩ tới chữ này, trong lòng cô khó chịu giống như bị dao cắt, nhưng cô chỉ có thể cười ở trước mặt anh, coi như ngày đó đến thật, cô cũng muốn anh nhớ cô cười!

“Duy Nhất. . . . .” Im lặng chăm chú nghe ngào. “Kêu em là bà xã, em thích nghe!” Anh thở hắt vì kinh ngạc, nước mắt chảy xuống, cũng không dám nhìn cô, ánh mắt nhìn sang nơi khác. “Gọi em là bà xã! Ngan, ông xã! Ông xã thân ái!” Bản lĩnh ăn vạ nũng nịu của cô là hạng nhất. Cánh tay cũng kéo cổ của anh, hai chân không biết như gì lúc nào thì vòng lên eo của anh, tư thế gấu koala kinh điển, anh không thể không ôm lấy cô, để tránh cho cô rớt xuống đất. Một tay trống không của Duy Nhất luồn vào trong quần áo rất lâu, móc ra hai tờ đỏ đỏ, đặt ở dưới mí mắt Lãnh Ngan: “Xem một chút đây là cái gì?” Lãnh Ngan hoảng sợ, lại là giấy chứng nhận kết hôn! Giấy chứng nhận kết hôn của anh và Duy Nhất! “Làm sao em lấy được?” Anh hoảng sợ hỏi. Duy Nhất nằm ở trên vai anh nói thầm: “Cái này gọi là gây ông đập lưng ông! Anh có thể lấy em như thế, vì sao em không thể cưới anh như vậy?”

“Cái gì và cái gì chứ?” Lãnh Ngan cau mày. “Hừ! Giấy chứng nhận kết hôn này là hàng thật giá thật không thể giả được! Có hiệu lực pháp luật đấy! Cho nên, anh là chồng em, em là bà xã của anh, đừng hòng đuổi em đi!” Duy Nhất kết thúc chuyện riêng. Cô sẽ không quên mình chuẩn bị tới Hy Lạp vào buổi tối hôm đó, cô gần như gõ hông cửa luật sư nhà họ Lãnh, buộc anh ta làm giấy chứng nhận kết hôn này cho cô. Luật sư nói không đúng trình tự pháp luật? Thiếu gia không ký tên? Mặc kệ! Dù sao cô chính là muốn giấy chứng nhận kết hôn! Luật sư thì thế nào? Xem ai quyết ai? Không có hôn lễ tuyệt thế, không có khách khứa, không có chúc phúc, thậm chí không có chú rể, cô lại gả cho anh! Cô dúm đầu vào trong cổ anh, thỏ hỏi: “Em muốn nói cho anh biết, coi như chỉ còn lại một giây sau cùng, em cũng phải canh giữ ở tại bên cạnh anh. Ông xã, em biết, bản thân anh lựa chọn địa ngục, lại muốn đưa em vào Thiên đường, nhưng mà, chẳng lẽ anh không biết, anh mới là thiên đường của em sao? Không có anh, thế giới của em chính là địa ngục!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 294: Kết thúc (2).

Rất cực đồng băng tuyết mà Lãnh Ngan dùng để nguy trang đã tan chảy hết hoàn toàn. Anh vui đầu vào khe cổ của Duy Nhất khẽ thì thầm: “Bà xã! Thật xin lỗi, anh đã sai rồi! Bà xã ngọc ngà của anh! Sao em lại có thể ngọc ngà như vậy được chứ?”

“Anh là đại ngọc! Em là tiểu ngọc! Cho nên, chúng ta là một đôi trời sinh! Ông xã à, anh chạy không thoát đâu!”

Cô khẽ ngậm vào cổ anh cắn một cái, rồi lại cắn nhẹ vào vành tai của anh. Cảm thấy anh hơi run lên, cô liền lặng lẽ tiến tới lên trên đôi môi anh, mới chạm nhẹ một cái mà anh đã thấy tựa như lửa bốc lên đầy trời...

Cô bé bướng bỉnh này, bây giờ lại còn giờ cái trò vô lại bám dính lấy người anh thế này nữa chứ! Chuyện này càng khiến anh thêm yêu cô gái nhỏ ngọc ngà kia đến tan nát cõi lòng! Anh chỉ muốn mang đến cho cô cuộc sống hạnh phúc nhất, chỉ muốn mang đến cho cô những chuyện tốt đẹp nhất... nhưng hôm nay, anh phải làm thế nào đây?

Môi mềm mại nhanh chóng hòa tan tất cả những chần chừ của anh. Anh yêu cô, dùng cả tính mạng của mình để yêu cô. Nếu như bọn họ là hai con bướm thiêu thân đồng thanh đồng khí (*nghĩa: cùng chung tiếng nói, cùng chung nhịp thở - ý nói tình cảm yêu đương gắn bó với nhau không rời), vậy thì hãy cùng nhau bay một lần cuối về phía ánh sáng lộng lẫy kia đi, dù cuộc đời có phải kết thúc, thì cũng đã có thể cùng bay đến được nơi tận cùng của sự rực rỡ!

Không cần do dự nữa, cũng không cần trốn tránh nữa, gió của biển Êgê thổi tung mái tóc của cô lên. Anh vui vào trong mái tóc của cô, quán quýt, tìm kiếm, xâm nhập, đến không thể hít thở nổi nữa, lúc ấy mới thấy đã không bị uổng phí bữa tiệc tình yêu này.

“Ông xã, anh có biết không, có hơi thở của anh em mới có thể tiếp tục sống được!” Sau nụ hôn sâu, sắc mặt cô ửng hồng, cô gục mặt ở bên cạnh cổ anh mà thở dốc.

Hai cánh tay anh ôm cô thật chặt: “Biết! Anh biết chứ!” Trước đây thật lâu, ở trước đêm đen, anh đã hiểu ra điều này...

“Vì thế anh phải đồng ý với em hai chuyện!”

“Em nói đi! Nhất định anh sẽ đồng ý!” Anh nói không chút do dự.

“Thứ nhất, bất kể vào lúc nào, bất kể chúng ta còn có thể phải đi bao xa, anh cũng không được rời bỏ em”

“... Được, anh thế! Không bao giờ rời bỏ em!” Có một người vợ như thế, anh sao có thể rời bỏ được chứ?

“Thứ hai, khi chúng ta trở về, anh phải trở lại tiếp tục điều trị bệnh, có được không?”

“...” Quả nhiên không có hồi âm.

“Ngan!” Cô vui mặt vào ngực anh nức nở, “Em mặc kệ, em muốn anh phải đi trị bệnh, cho dù chỉ là vì em, cho dù chỉ có thể kéo dài cuộc sống thêm một ngày, vậy là hạnh phúc của em cũng được dài thêm một ngày; nếu nhiều thêm một năm, vậy hạnh phúc của em sẽ được dài thêm một năm. Chẳng phải anh đã hứa sẽ mang lại cho em hạnh phúc đó sao? Vậy thì khi trở về anh phải tiếp tục đi trị bệnh!”

Anh không thể chịu nổi nữa rồi! Cô nhóc này đã bóp đúng xương sườn mềm của anh, cô biết rất rõ, chỉ cần cô có những cử chỉ nũng nịu một chút thôi, anh đã không thể không chấp nhận những yêu cầu của cô, chỉ cần cô rơi một giọt lệ, anh sẽ tan nát cõi lòng...

“Được! Trở về anh sẽ đi trị bệnh! Ngày mai ta sẽ trở về nhé!”

Cô mừng rỡ, “Ngan! Thật tốt quá!” Nói xong cô lại hít hơi một cái.

Lãnh Ngan lập tức dùng áo khoác che kín cô lại, trách cứ, “Nhất định em lại không chịu nghe lời rồi?”

Cô le lưỡi một cái, cợt nhả, “Vì vậy, anh phải trông nom em, anh không ở bên cạnh em, em sẽ không nghe lời!”

Lãnh Ngan ngẩn ngơ, hốc mắt ướt át, cô nhóc tinh nghịch này thật là...”Trở về khách sạn thôi, ở bờ biển gió lớn lắm!”

“Vâng!” Cô dự định trượt xuống khỏi người anh.

“Đừng động đây, để anh ôm em trở về!” Anh siết chặt lấy cô, tiếp tục giữ cô theo tư thế giống như gấu Koala.

“Nhưng mà...” Duy Nhất suy nghĩ đến tình trạng sức khỏe của anh.

“Nếu bị ngã... em có sợ hay không?” Có lẽ, cô nên học cách đối mặt với tình trạng của anh một chút.

“Không!” Duy Nhất lắc đầu, cô bám thật chặt lên cổ của anh, thăm nghĩ, có ngã xuống cũng phải để cho cô ngã nằm ở bên dưới.

“Được! Vậy chúng ta đi thôi! Trở về nhà nào!” Anh ôm lấy cô, cô dính vào ở trước ngực anh, hai trái tim cùng chung nhịp đập.

Đêm đã khuya, biển Êgê thật yên ả, bình yên, ánh trăng sáng trong vắt in bóng hai người bọn họ chồng lên nhau ở trên mặt đất... thoáng qua hay mãi mãi, chẳng qua cũng chỉ là một khái niệm mà thôi...

Lúc này chỉ có hơi thở của anh, nhiệt độ của anh, mới là chân thật nhất...

Rốt cục bao mệt mỏi đã chất chứa lâu nay giờ đây cô đã có thể buông lỏng một lần được rồi. Cô nhắm mắt lại, nỗi đau thương, chua xót lặng lẽ dâng lên thấm ướt hàng mi, cô lặng lẽ lau những giọt lệ vào trên áo của anh, đắm chìm vào trong sự ấm áp...

Khi về đến toà nhà nhỏ màu trắng của khách sạn, Lãnh Ngan cảm thấy thân thể trong ngực mình có chút nói lỏng. Anh cúi đầu cười một tiếng, quả nhiên cô đã ngủ, trên lông mi còn đọng lại một chút nước mắt.

Cô nhóc này!

Anh không khỏi thở dài, cô biết được sự thật, trong lòng đã sớm đau đến không muốn sống ấy chứ. Vậy mà ở trước mặt anh cô vẫn còn giả bộ như không có chuyện gì xảy ra vậy, vẫn giữ bộ dạng hồn dỗi đầy quyến rũ như cũ, quả thật đã làm khó cho cô. Sớm biết như thế này, ban đầu thật sự anh không nên yêu...

Vị tiểu thư đứng ở trước sảnh khách sạn nhìn thấy Lãnh Ngan liền vui vẻ chào hỏi, “Xin chào Lãnh tiên sinh! Ban này Lãnh phu nhân...”

“Suyt...!” Lãnh Ngan ra hiệu bảo cô gái chó có lên tiếng, anh khẽ cười nhìn cô gái trong ngực mình đang bấu bấu cái môi.

Tiểu thư hiểu ý cũng cười một tiếng, “Tình cảm của tiên sinh và phu nhân thật tốt! Hành lý của phu nhân chúng tôi đã mang vào trong phòng rồi, xin mời ngài!”

“Cảm ơn!”

Lãnh Ngan ôm Duy Nhất về tới phòng, vừa mới đặt cô nằm xuống, Duy Nhất đã tỉnh lại khẽ “A” lên một tiếng, lầu bầu: “Tại sao em lại ngủ thiếp đi như vậy nhỉ?”

“Chẳng phải là em vẫn luôn như vậy đó sao?” Anh cười, bộ dạng vẫn như ngay trước, chỉ có trên sắc mặt tái nhợt kia mơ hồ thấy thoáng có sắc vàng. Vậy mà từ trước tới giờ cô cũng không lưu ý, cô đúng là một người vợ chưa hợp cách.

Trong lòng Duy Nhất vô cùng đau xót, nhưng cô lại nở nụ cười ngay lập tức, bắt đầu quan sát căn phòng, “Nơi này vẫn giống y như lần trước khi chúng ta tới đây!”

Lãnh Ngan cười không đáp.

Hôm nay con rối nhỏ được Lãnh Ngan treo ở trên cửa sổ, chiếc lục lạc được gió biển Êgê thổi vào kêu lên lanh lảnh.

Đầu giường đặt cuốn nhật ký của cô, vừa vặn bị lật đến một trang có ghi rất rõ - Lãnh Dục, tôi nghĩ tôi đã yêu anh trai của cậu.

Bên gối là một xấp những tờ giấy của bọn họ đủ mọi màu sắc, tất cả trên đó chữ viết đều ghi đầy đặc.

Anh đã dựa vào những hồi ức này để sống qua ngày hay sao? Định chôn mình ở trong chuyện cũ của cô sao?

Anh lại có chút xấu hổ, dấu đi những chứng cứ nhớ nhung về cô, “Không cho xem!”

Duy Nhất liếc anh một cái, “Rõ ràng có người không ôm, hàng ngày lại ôm đồ của cô ta mà ngủ! Ngu ngốc!”

“Được lắm! Có ngu ngốc thì cũng lộ ra rồi! Càng cung chiều em lại càng vô pháp vô thiên hã!” Anh đề lên cô như muốn đánh, cô lại giùng giàng như muốn chơi đùa với anh, tiếng cười không dứt.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thân Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 295: Kết thúc (3).

Ngày thứ hai vừa rạng sáng, bọn họ liền dọn dẹp hành lý, lên đường trở về.

Khi trả phòng, vừa vặn gặp vị tiểu thư ở trước sảnh tối hôm qua đi từ bên ngoài vào, dường như cô vừa mới đi ra ngoài vườn vào, trong tay ôm một bó hoa cúc đại đoá màu lam.

Thấy bọn họ phải đi, lại nhìn thấy hai đoá hoa cúc đại đoá tết được cài trước ngực bọn họ: “Lãnh tiên sinh, Lãnh phu nhân, lần sau nhất định hai người lại phải tới Hy Lạp chơi nhé! Tôi tên là Ngải Định Á! Chúc hai người mãi mãi hạnh phúc!”

Lần sau? Còn có lần sau sao? Hạnh phúc vĩnh viễn liệu có phải là một chuyện chỉ có trong thần thoại hay không? Lãnh Ngan khẽ mỉm cười, cho dù trong mắt thoáng chút u buồn.

Duy Nhất lại cười đến hết sức thoải mái: “Được! Nhất định chúng tôi sẽ trở lại! Cảm ơn cô, Ngải Định Á!”

Cô gái Hy Lạp thật ngây thơ, mộc mạc như đoá hoa cúc, đã tặng cho bọn họ lời chúc phúc đơn giản nhất. Cúc đại đoá, còn gọi là cúc trường sinh, hoa của nó mang rất nhiều ý nghĩa, hạnh phúc, vĩnh viễn vui vẻ, còn cả sự ly biệt nữa, rốt cuộc sẽ ứng với người nào đây?

Sân bay.

Biết được tin bọn họ trở về nước, các bạn bè của họ đã chờ đón hai người từ lâu, cha con Doãn thị, anh em nhà họ Cừu, Lôi Đình Ân, Mỹ Mỹ, còn có cả Tần Nhung.

Trong lòng có trăm ngàn lời muốn nói, nhưng khi bóng dáng của Lãnh Ngan và Duy Nhất đang xuất hiện thật sự ở trước mắt, thì họ lại không biết sẽ phải bắt đầu nói từ đâu, cảm giác nghẹn cứng không biết nói gì khiến trong lòng mọi người đều thấy nghẹn ngào chua xót.

Không một phút trì hoãn, Lãnh Ngan đi thẳng đến bệnh viện.

Đối với bệnh nhân đã bỏ trốn khỏi viện chạy đi này, bác sĩ Lục vừa là bạn bè, lại vừa là thầy thuốc, tất nhiên hết sức tức giận. Nhưng có tức giận thì tức giận, việc chữa bệnh cũng không thể chậm trễ được.

Lúc này, Duy Nhất mới biết được, thì ra bệnh này cũng giống như một số bệnh khác, chỉ cần được trị liệu sớm, là cũng có thể khống chế được, vấn đề là, Lãnh Ngan ở trong tình trạng không thể lạc quan được nữa.

Mà chỗ trí mạng của loại bệnh này chính là nó làm tổn hại đến gan và não, mà về phương diện này Lãnh Ngan đã có triệu chứng biểu hiện ra bên ngoài, đáng sợ nhất chính là lúc này gan đã tiếp tục phát triển đến suy kiệt. Nếu nói trị liệu chẳng qua chỉ là cảnh tượng hão huyền để kéo dài cuộc sống mà thôi.

Loại tình huống này, tự Lãnh Ngan biết rất rõ ràng, bác sĩ Lục cũng biết rõ ràng, chỉ có Duy Nhất là người biết cuối cùng.

Người đứng trần ngực trong phòng bệnh, Lãnh Ngan nhìn bọn họ, không khỏi cười một tiếng, “Mọi người đều đứng ở đây làm gì vậy? Sao tôi cảm thấy giống như đang làm lễ lễ truy điệu cho tôi thế! Đứng đây để mặc niệm tôi sao?”

Duy Nhất vừa nghe thấy những lời này, lập tức giận dữ, “Anh nói bậy bạ cái gì vậy?”

Bình thường vẫn có người nói, cuộc sống cũng chỉ là sinh sinh tử tử mà thôi, chết có gì là sợ chứ? Bản thân Duy Nhất cũng đã từng nghĩ như vậy, nhưng khi sinh ly tử biệt thật sự đặt ở trước mắt, thì chuyện này lại khiến cô đau đớn giống như bị khoan vào tim, mà người bên cạnh người thường không thể hiểu nổi.

Lãnh Ngan ngẩn ngơ, cười cầu hòa: “Anh nói giỡn mà, em nghiêm túc như vậy làm gì!”

Duy Nhất ý thức được mình đã luống cuống, sắc mặt hòa hoãn trở lại, thân mật bóp mũi của anh, “Lại còn cái kiểu cười gờn này nữa, để người khác cười cho thì đẹp mặt!”

“Ý của anh là, anh và Duy Nhất tạm xa nhau giờ gặp lại, mọi người đứng trong phòng lúc này cũng không cảm thấy gì ... đúng không, hả?” Trên gương mặt anh thoáng một nụ cười ranh mãnh.

“Đừng rồi đừng rồi ! Biết ý của cậu rồi, chẳng phải là chúng tôi đã làm trở ngại hai người các cậu sao? Chúng tôi đi là được!” Lôi Đình Ân tùy tiện vẩy tay một cái, đuổi tất cả đám người kia đi.

Ra đến bên ngoài bệnh viện, rốt cục Cừ Phi Nhi không nhịn được khóc òa lên, “Tại sao hai người bọn họ lại có thể như vậy? Rõ ràng là chuyện sinh lý tử biệt sao còn có thể nói cười nhẹ nhõm như vậy chứ.”

Cừ Chí Dương ôm vai em gái, “Bọn họ... đang dùng thời gian cuối cùng để khiêu vũ, giữ lại cho đôi phương những khoảnh khắc xinh đẹp nhất.”

Cừ Phi Nhi khóc không thành tiếng, “Hiện tại rốt cuộc em đã hiểu rõ tại sao Lãnh Ngạn lại yêu Duy Nhất đến chết đi sống lại như thế. Duy Nhất, thật là... không thể nào dùng từ ngữ để hình dung nổi nữa, nếu như là em, ngay từ lúc bắt đầu em đã hỏng rồi.”

Từ này đến giờ Doãn Tiêu Trác vẫn không nói gì, lúc này đột nhiên lại lên tiếng: “Hai người bọn họ, giống như chính Duy Nhất đã tự nói đó, cho dù không biết kiếp sau thế nào, nhưng bây giờ cũng nên thử một lần, chỉ có điều hai người này đã quá khổ sở rồi. Tất cả mọi bất hạnh đều ập xuống ở trên người bọn họ, điều này quả thực cũng quá bất công. Hơn nữa, hiện tại còn một vấn đề nữa khiến tôi rất lo lắng.”

“Vấn đề gì vậy?” Lôi Đình Ân vừa hỏi xong lập tức liền nghĩ ra ngay: “Anh muốn nói đến vụ án nổ súng lần trước chẳng? Anh sợ bọn chúng vẫn còn muốn ngóc đầu trở lại sao?”

Doãn Tiêu Trác gật đầu, “Cũng không biết rốt cuộc bọn chúng có ý đồ gì, tại sao hận thấu xương đối với Lãnh Ngạn như thế. Lần trước vệ sĩ bị đánh trọng thương, may mắn không có án mạng xảy ra, nhưng mà, vẫn chưa bắt được chủ mưu, nên chúng quy tội vẫn có cảm giác không được an toàn.”

“Thật xin lỗi.” Tiếng của Mỹ Mỹ vang lên: “Là lỗi của em, em đã khai báo rõ ràng với cảnh sát, đồn cảnh sát cũng đã ghi tên Dịch Hàn và Dick vào trong danh sách rồi.”

“Cứ yên tâm đi!” Lôi Đình Ân nhìn Doãn Tiêu Trác nói bảo đảm: “Chuyện đảm bảo an toàn ở nơi này cứ giao cho tôi là được, nếu như hai người Lãnh Ngạn gặp chuyện không may, tôi hoàn toàn chịu trách nhiệm!”

“Không phải là vấn đề người nào chịu trách nhiệm nếu bị gặp chuyện không may, nếu như chuyện không may thật sự xảy ra, thì bất cứ người nào nhận trách nhiệm cũng vô ích thôi!” Doãn Tiêu Trác dặn dò.

“Biết rồi! Mọi người cứ đi trước đi, tôi sắp xếp mọi chuyện xong sẽ xuống sau.”

Bên ngoài phòng bệnh mọi người bàn luận âm ỉ, trong phòng bệnh Lãnh Ngạn và Duy Nhất cũng đang bốn mắt nhìn nhau, Duy Nhất bật cười, “Ông xã à, chẳng phải anh được mệnh danh là thông minh nhất đó sao? Chúng ta chơi trò đố nhau đi!”

Lãnh Ngạn biết cô trêu chọc để mình được vui vẻ, nên cũng hùa theo, “Được thôi! Em là tiểu ngốc thì có thể nghĩ ra câu hỏi gì chứ?”

“Một con chó đi chơi trong sa mạc, nó mót tiểu, kết quả lại bị chết, tại sao vậy?”

Lãnh Ngạn im lặng... Một loạt các câu hỏi trong cuốn Bách Khoa Toàn Thư hiện ra trong đầu anh, nhưng lại không có câu hỏi này... Người trong cuộc đời không hề có chỗ dựa như anh, lại càng không thể có ai đó đưa ra cho anh một câu hỏi như vậy...

“Vậy là tại sao?” Anh có chút lúng túng, làm cho Duy Nhất tìm lại được cảm giác được trả thù cho ngày trước cô bị thầy giáo Lãnh mắng đến xối xả, lúc cô còn đi học.

Duy Nhất cười đến nghiêng ngả: “Bởi vì không có cột điện.”

Lãnh Ngạn ngẩn ngơ, cũng phì cười, nổi lên hứng thú, “Nói tiếp đi!”

“Được, vẫn là về chuyện con chó này! Con chó đi chơi trong sa mạc, mót tiểu, tìm được cột điện rồi, tại sao vẫn bị chết?”

Về mặt Lãnh Ngạn mờ mịt...

“Anh đúng là ngốc chết đi được!” Duy Nhất cười ngả vào trong ngực anh: “Bởi vì trên cột điện có viết một câu: ‘Không được đi tiểu ở đây!’”

“Cô nhóc xấu xa này!” Anh nói như câu giận nhưng lại đầy sự cưng chiều, tiếp đó là một tràng cười ran.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 296: Kết thúc 4

Từng ngày lướt qua trong yêu và đau buồn, Duy Nhất nhìn tình trạng Lãnh Ngạn càng ngày càng hồng bết hơn, tim như bị đao cắt. Lúc y tá tiêm vắc xin phòng bệnh cho cô thì lòng cô lạnh đến điểm băng. Như vậy có ý nghĩa bệnh của anh trở nên ác liệt hơn sao? Bệnh viêm gan? Tiếp theo? Khoảng cách gan suy kiệt có xa lắm không?

Điều chỉnh xong cảm xúc ở ngoài phòng bệnh, cô mặt mày tươi cười đi vào, lại nhìn thấy Lãnh Ngạn ôm lấy chỗ hai lá gan, hai hàng chân mày nhú chặt, đôi môi xám trắng.

Lòng Duy Nhất bỗng co thắt lại, nhưng Lãnh Ngạn thấy cô đi vào, lại buông tay ra, gãi chân mày, cố gắng cười, “Tối rồi? Đi đâu vậy?”

Duy Nhất đè nén đau đớn trong lòng, cười lớn, “Ngạn, có phải đau không? Đau thì lên tiếng!”

“Không! Không đau!” Lãnh Ngạn nghiêng người dựa vào đầu giường, trong tròng mắt đen là gió nhẹ nước chảy, nhưng mồ hôi trên trán lại rõ ràng tiết lộ anh kiên nhẫn.

Cô không nói gì, yên lặng dùng khăn lông lau mồ hôi trên trán anh, bao nhiêu đêm, cô đều có thể cảm giác được anh đau đến không cách nào ngủ, nhưng cho tới bây giờ anh vẫn không rên một tiếng, là sợ cô lo lắng sao? Anh ngốc này, vĩnh viễn đều như thế, nên lừa gạt hay không nên lừa gạt đều gạt cô...

Nhìn anh nhẹ nhàng thở phào, vẻ mặt chân chính tỉnh lại, cô biết, trận hành hạ này coi như đã qua, nhưng trận tiếp theo là lúc nào? Mặt của anh đã gầy đi trông thấy, đầy đặn và sáng bóng ngày xưa sớm không còn nữa, Duy Nhất thương yêu vuốt ve mặt anh.

Anh khẽ mỉm cười, “Đứa ngốc, thật sự không đau!”

Duy Nhất không nói chuyện, chỉ cười, ánh mắt mênh mông nhìn anh, thương yêu lan tràn, không nhận được cúi người, định dán lên môi anh.

Lúc đến gần môi anh, đầu anh lại đột nhiên quay sang chỗ khác, Duy Nhất dừng lại trên không trung, đau nhức tràn đầy tim phổi. Cô hiểu ý tứ của anh. Nhưng mà, cô buống bình ôm lấy đầu anh, dùng mũi mại tron bóng của mình làm dịu mềm khô cạn của anh. Hương thơm hơi thở của cô dần hòa quyện với vị thuốc của anh, anh mê say, mê muội, nhắm mắt lại, hưởng thụ dịu dàng trong sạch của cô, cái hôn này, thiên hoang địa lão *?

(*) thiên hoang địa lão: thời gian dài đằng đẳng, lâu như trời đất.

Lơ đãng, hai hàng nước mắt trong suốt trượt xuống...

“Quả nhiên có tiến bộ rất lớn!” Trong hàng lệ, anh cười hài hước. “Nhưng mà, phải nghe lời, về sau không cho phép, đừng thân cận anh quá.”

Cô ngẩn ra, càng thêm đau đớn, chỉ cố chấp chu miệng nhỏ nhắn, “Không!” Cách xa anh? Còn không bằng giết cô! Nếu niết bàn *, vậy cùng nhau sống lại đi!

(*) niết bàn: theo quan điểm siêu hình, niết bàn là được giải thoát khỏi sự đau khổ. Tương đương với ‘viên tịch’ trong đạo Phật.

“Em lại giờ trò vô lại!” Anh cáu gắt.

“Cho tới bây giờ em vẫn không phủ nhận!” Cô ngênh đón anh, khiêu khích.

“Ai giờ trò vô lại?” Ngoài cửa vang lên tiếng Doãn Tiêu Trác.

“Em gái cậu á! Còn ai nữa?” Gặp được die enda anle equu ydonn cậu ấy, Lãnh Ngạn vẫn hết sức vui mừng, hơn nữa đuổi Duy Nhất ra ngoài, “Anh và Tiêu có lời muốn nói.”

“Chuyện gì lại muốn gạt em?” Duy Nhất cực kỳ mất hứng.

“Đương nhiên là chuyện của đàn ông! Ngoan!” Lãnh Ngạn dụ dỗ cô.

Duy Nhất bất đắc dĩ, ngồi chờ trên hành lang, ước chừng sau mười phút, Doãn Tiêu Trác đi ra.

“Anh, anh ấy nói gì với anh?” Duy Nhất vội hỏi.

Doãn Tiêu Trác liếc nhìn vào bên trong, nhẹ giọng nói, “Cậu ấy muốn về nhà, để anh khuyên em đồng ý.”

Hốc mắt Duy Nhất lập tức đau xót, anh đã đề cập đến vấn đề này vô số lần, nhưng cô vẫn không đồng ý. Về nhà, phải chăng có nghĩa lập tức...

Không, cô không dám tưởng tượng!

“Duy Nhất, anh cảm thấy được, vẫn nên thuận theo ý tứ của cậu ấy đi, cậu ấy rõ ràng tình huống của mình, ở chỗ này không bằng về nhà, hoàn cảnh tốt, có cảm giác ấm áp, nói không chừng có lợi cho bệnh tình của cậu ấy, và lại, dù sao bất cứ lúc nào bác sỹ Lục cũng có thể đến, kiểm tra đúng thời hạn là được.”

Duy Nhất suy đi nghĩ lại, cuối cùng nặng nề gật đầu, “Anh, vậy em đi vào.”

“Duy Nhất.” Doãn Tiêu Trác lại gọi cô lại.

“Hả?” Cô không dám quay đầu lại, thậm chí không dám ngẩng đầu, nhìn lướt qua đã thấy đau thương trong mắt.

“Duy Nhất, mấy ngày này em rất cực khổ, anh biết em đang gượng cười, muốn khóc thì khóc đi, đừng quá kiềm chế bản thân.”

Một đôi tay ấm áp khoác lên vai Duy Nhất, ấm áp từ trên vai truyền đến ngực lại trở thành đau đớn, cô xoay người lại, đối diện với trông mắt ân cần của Doãn Tiêu Trác, nước mắt lập tức vòng quanh hốc mắt, lao vào trong ngực anh khẽ nức nở, “Anh, em rất muốn khóc, em sợ em dieendaanleequydonn không chống đỡ nổi nữa, không phải bởi vì mệt mỏi, là trái tim, mỗi ngày em hướng về phía anh ấy, nắm tay anh ấy, đã cảm thấy anh ấy giống như chậm rãi biến mất khỏi tay em, anh, lúc trước em nói những lời hùng hồn kia thật ngốc, em có thể thu lại không? Em không muốn vĩnh hằng trong nháy mắt, em muốn vĩnh hằng chân chính! Em muốn cuộc sống trăm năm!”

Doãn Tiêu Trác thu chặt cánh tay, để có thể mạnh mẽ đỡ cô, anh không thể thay cô thực hiện nguyện vọng vĩnh hằng, anh chỉ có thể cho cô được nhiều như vậy, chỉ có đôi tay này...

“Duy Nhất, nếu không em trở về nhà chúng ta nghỉ ngơi mấy ngày đi, chúng ta mời thêm một y tá chăm sóc đặc biệt trông chừng cậu ấy, có được không?”

Duy Nhất vừa nghe, lập tức rời khỏi ngực anh, lau nước mắt đi vào phòng bệnh, “Không! Anh, em có thể, anh trở về đi.”

Đột nhiên, lại dừng bước, xoay người, “Anh, làm giúp em một chuyện được không?”

“Cái gì?”

“Lãnh Ngan vẫn canh cánh trong lòng, hai lần kết hôn đều qua loa như vậy, lần đầu tiên là anh ấy ép buộc em, lần thứ hai là em ép buộc anh ấy, ngay cả hình thức hôn lễ cũng không có, anh ấy cảm thấy thiếu em, anh ấy từng nói, không để cho em theo gót mẹ anh ấy, nhất định phải để cho em thuận lợi vui vẻ bước vào cửa nhà họ Lãnh. Em nghĩ, anh chuẩn bị một hôn lễ nho nhỏ giúp chúng em, nhanh chóng, không cần náo nhiệt, chỉ cần bạn bè thân thiết đến chứng kiến là được rồi.”

Doãn Tiêu Trác đau xót trong lòng, nói không ra lời, liều mạng gật đầu.

“Cảm ơn, anh!” Cô rung rung mỉm cười, sau khi lau sạch toàn bộ vệt nước mắt ở trước cửa phòng bệnh, mới đi vào, mà anh ở trên giường bệnh, cũng mỉm cười, như cô...

Doãn Tiêu Trác nhìn bóng lưng gầy nhỏ của cô, trên mặt ẩm ướt, chẳng biết đã rơi lệ từ khi nào...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 297: Kết thúc 5

Giáo đường

Từ vườn hoa đến bên trong giáo đường, dọc đường đều là vòng hoa bách hợp khổng lồ, bách hợp bách hợp, trăm năm hòa hợp, đây là yêu cầu duy nhất cho hôn lễ của Duy Nhất.

Nghệ sỹ dương cầm tấu lên khúc quân hành hôn lễ, trong tiếng nhạc, Duy Nhất khoác cánh tay cha, đi lên thăm, đầu thăm bên kia, là định mệnh cả đời cô.

Anh bệnh nặng, một bộ Tuxedo trắng tinh, trước ngực cài hoa bách hợp, ngoái đầu nhìn lại, khóe môi tái nhợt mỉm cười mông lung đối diện với hai mắt cô.

Ngan của cô, vẫn luôn đẹp trai giống như hoàng tử, mặc dù lễ phục đã lộ vẻ rộng rãi, mặc dù trên mặt có vẻ bệnh nhân nhạt, nhưng ai cũng không cách nào so sánh được với thần thái phấn khởi nơi chân mày, thiên hạ của cô, chỉ có anh độc nhất vô nhị.

Mà cô, mặc áo cưới điểm lông cáo tuyết trắng, từ mùa đông đặt đến mùa xuân, vì dáng người tiều tụy, hôm nay cuối cùng có cơ hội mặc lên, lại rộng rãi, không hề vừa người, lông cáo cũng không thích hợp với thời tiết đang ấm dần.

Doãn Tiêu Trác từng nói mua một cái khác, nhưng Duy Nhất kiên quyết hủy bỏ.

Một người, cả đời chỉ có thể gả cho một người, cũng chỉ có thể mua áo cưới một lần.

Cô, cuộc đời này, sẽ không bao giờ mặc áo cưới thêm một lần nữa.

“Tiểu Ngạn, cha giao Duy Nhất cho con, cả đời này, con phải chăm sóc tốt cho con bé.”

Không ngờ đã đi tới trước mặt anh, cha trịnh trọng đưa tay Duy Nhất giao vào trong tay Lãnh Ngạn, sức đầu diendaaaneequydonn ngón tay của anh vẫn truyền từ đầu ngón tay cô vào trong lòng, ở dưới ánh mắt như nước, âm áp bắt đầu lan ra.

Đứng trước cha xứ, chỉ nhìn thấy ánh sáng thánh thiện trên áo thánh của cha xứ.

“Tiểu thư Nhiệm Duy Nhất, con có đồng ý nguyện ký kết hôn ước với người đàn ông này trở thành chồng của con? Cho dù bệnh tật hay khỏe mạnh, hoặc mọi lý do khác? Cũng yêu cậu ấy, chăm sóc cậu ấy, tôn trọng cậu ấy, tiếp nhận cậu ấy, vĩnh viễn hết lòng không đổi cho đến hết sinh mạng?”

Thân thể cô khẽ run, giờ phút này, cuối cùng cô đã chờ đến được! Chuyện cũ thiên hồi bách chuyển *, con đường phía trước mệnh mông vô định, lệ đọng lại trong khóe mắt, cũng không dám chảy xuống, mà vô cùng kiên định tuyên bố không oán không hối của mình: “Con nguyện ý!”

(*) thiên hồi bách chuyển: 千回百转 tâm tư rồi bời, thay đổi liên tục

“Lãnh Ngạn tiên sinh, con có nguyện ý ký kết hôn ước với người phụ nữ này trở thành vợ con? Cho dù bệnh tật hay khỏe mạnh, hoặc mọi lý do khác, cũng yêu cô ấy, chăm sóc cô ấy, tôn trọng cô ấy, tiếp nhận cô ấy, vĩnh viễn hết lòng không đổi cho đến hết sinh mạng?”

Không chút do dự, bàn tay nắm chặt tay nhỏ bé của cô, giọng trầm thấp đầy cảm xúc như ban đầu, “Con nguyện ý.”

Trong nháy mắt, cảm giác thân thuộc xẹt qua lòng Duy Nhất, cuối cùng ở trên hình thức, trên sự thực, ở trước mặt mọi người trong thiên hạ, cô và anh trở thành một thể chân chính.

Chiếc nhẫn này vẫn là một cặp “Only”, sau khi trao đổi, trên mặt thành kính của cha xứ đã mỉm cười, “Nhiệm Duy Nhất tiểu thư, Lãnh Ngạn tiên sinh, ta làm chứng các con thề yêu đôi phương, ta cảm thấy die.end/anle/equy3ydonn cực kỳ vui sướng tuyên bố với mọi người đang ngồi các con trở thành vợ chồng, hiện giờ chú rể có thể hôn cô dâu rồi!”

Bốn mắt nhìn nhau, Duy Nhất nhìn anh vẫn là tròn mắt đen sáng trong như đêm, chỗ sâu nhất, khuôn mặt tươi cười của cô loáng thoáng khó phân rõ.

Rũ mắt xuống, chờ đợi nụ hôn của anh, nhưng mà, anh lại đang chần chừ.

Đau đớn trong lòng Duy Nhất gọn sóng, hôm nay anh vẫn tránh cô, giữ một khoảng cách với cô, không phải sợ bệnh viêm gan sao?

Nhón chân lên, giữ chặt cổ anh, hôn lên môi anh, ai nói chỉ có thể chú rể hôn cô dâu? Cái hôn này, kinh ngạc thiên hạ...

Cuối cùng nước mắt của cô vẫn đổ xuống, uốn lượn giữa răng môi dây dưa, là đắng, là chát, chỉ là vị của cuộc sống! Như anh, như cô, nhất định dây dưa chặt chẽ, chặt chẽ không rời.

“Bây giờ kỹ thuật của em rất tốt!” Kết thúc, cô ghé vào lỗ tai anh nói nhỏ, âm thanh chỉ hai người bọn họ có thể nghe.

Đưa mắt nhìn lúm đồng tiền như hoa của cô, nước mắt anh rung rung, giờ tay lên, lau nước mắt dính trên quai hàm cô.

Cô khẽ hốt hoảng, vội vã giải thích, “Em vui mừng! Rất vui mừng mới chảy nước mắt! Là nước mắt hạnh phúc! Ngạn, em thật sự rất hạnh phúc!”

Từ khi anh ngã bệnh, cô chưa bao giờ chảy một giọt nước mắt trước mặt anh. Không phải không muốn, mà là không thể, không chịu, bao nhiêu lần núp trong phòng tắm khóc đến ruột gan đứt từng khúc, đi ra ngoài, vẫn mỉm cười...

Anh vuốt vành tai cô, chỉ một chữ đánh giá, “Ngốc!”

Một chữ, lại phá hủy con đề kiên cường die enda nle equy ydon của anh, một tay vòng qua sau gáy cô, một tay kéo eo cô, ôm sâu vào trong ngực, nước mắt, theo đó chảy xuống...

Hôn lễ này, không một ai ồn ào. Người dự lễ yên lặng như tờ, nhìn màn trình diễn của bọn họ, không khỏi lã chã rơi lệ...

Tối nay, là đêm tân hôn của bọn họ. Không có bữa tiệc, mọi người tự giác để lại thời gian có hạn cho anh và cô.

Xuân về hoa nở, anh ôm cô, “Bà xã, muốn ăn sủi cảo em gói.”

Cô liêu mạng gật đầu, sau khi chạy đi phòng bếp lại khóc đau đớn, anh không thể ăn đồ ăn chứa nhiều đồng. Sủi cảo, cô vẫn không cho phép anh ăn...

Đôi cánh tay ôm lấy cô từ phía sau, cô nhếch nhác bị anh thu hết vào mắt.

Quay cô lại, “Đứa ngốc! Muốn khóc thì khóc trong lòng anh, nước mắt của em không chảy trong lòng anh thì chảy ở đâu?”

Ý chí hồng mắt, gào khóc đòi núi lấp biển. Trước đó không lâu, anh cũng từng nói như vậy, Duy Nhất, nước mắt của em chỉ có thể chảy trước mặt anh..

Nhưng mà, ngày mai, ngày mai ngày mai, còn có bao nhiêu ngày mai có thể khóc trong lòng anh? Cuối cùng cô phát hiện, Nhiệm Duy Nhất thật ra tuyệt đối không kiên cường!

“Bà xã, ngoan, đừng khóc! Chúng ta cùng làm sùi cảo! Lần này anh nhất định không gian lận, hai chúng ta ai cũng không gian lận, xem ai có thể ăn sùi cảo mút táo!”

“Ừm!” Cô nức nở, lau nước mắt lên áo khoác của anh, giống như ngày trước.

Anh cười, cung chiều vô biên trong tròng mắt đen.

“Đi nào! Làm sùi cảo thôi...” Anh ôm cô lên, đặt cạnh bàn ăn, bản thân tự đi phòng bếp mang một loạt dụng cụ đến, “Bà xã, hôm nay anh tới gói, anh không tin em, em nhất định sẽ ăn gian!”

Duy Nhất ngơ ngẩn, quả thật cô định ăn gian.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 298: Kết thúc 6

Cuối cùng, sùi cảo mút táo vẫn bị Lãnh Ngan ăn.

“Ông xã! Là anh ăn được! Là anh ăn được!” Duy Nhất ôm cổ anh vừa nhảy vừa cười.

Lãnh Ngan theo ý của cô, cười nói, “Đúng vậy! Xem ra anh gặp may mắn!”

Chỉ có điều, bọn họ đều biết, Duy Nhất vẫn canh chừng vị trí miếng sùi cảo này, lúc vào nôi vẫn làm ký hiệu...

Nhiều khi, ngẫu nhiên đều bởi vì con người, ngẫu nhiên nhiều như vậy, có phải sẽ trở thành tất nhiên không?

Trên tóc Lãnh Ngan còn dính rất nhiều bụi, trắng xóa một mảng, Duy Nhất thấy mà trong lòng khẽ động, “Đội đã nào!”

Cô lấy máy chụp hình xuống, ôm Lãnh Ngan, chụp một loạt hình.

“Anh mau tới giúp em!” Cô kéo Lãnh Ngan chạy vào thư phòng.

Lãnh Ngan bị cô đẩy tới trước máy vi tính ngồi xuống, không hiểu, “Rốt cuộc em định làm gì?”

“Chúng ta photoshop hình lại, xem xem lúc chúng ta già sẽ như thế nào!” Duy Nhất hào hứng bùng bùng.

Trong lòng anh chấn động, nhưng vẫn khẽ mỉm cười, bế cô lên ngồi trước người mình, cùng cô tiến hành xử lý hình vừa chụp.

Nhìn trong máy vi tính, hình bọn họ dần biến thành đầu đầy tóc bạc, mặt mũi nhăn nheo, suy nghĩ của Duy Nhất bay xa, nước mắt như sương mù che tầm nhìn...

Vì xua tan lo lắng này, Duy Nhất ép mình thả lỏng tâm trạng. Không chú ý đầu môi lên, “Không công bằng, tại sao anh già rồi vẫn tác phong nhanh nhẹn có khí chất như thế, mà em lại đáng vẻ không đứng đắn!”

Lòng tình quái của Lãnh Ngan die enda anle equu ydonnn nổi lên, xóa bỏ hai răng cửa lúc Duy Nhất cười to lên, Duy Nhất nóng nảy, “Không cần! Không được! Quá xấu xí như vậy! Em không muốn trở nên xấu xí như thế!”

Lãnh Ngan nhìn đăm đăm Duy Nhất không ngừng động đậy trong lòng anh, cười nhạt, hơi mệt mỏi, hơi tái nhợt, “Bà xã, anh thật sự muốn thấy đáng vẻ em trở nên xấu xí như vậy.”

Đau thương lập tức bao phủ từ đầu đến chân Duy Nhất, trái tim, có giây phút ngừng đập, không hề làm âm ỉ nữa, đặt tấm hình lên mặt bàn, lẳng lặng dựa lại vào trong ngực anh, “Có thể, ông xã, chúng ta nhất định sẽ đến già!”

Lời thề son sắt của cô với mình, với anh, nhưng trái tim, lại là giả, sợ hãi, giống như đêm tối tràn đầy trời đất...

Không! Không thể tiếp tục suy nghĩ những đau xót gì đó này, nếu “Giai lão” là đề tài khiến cho người ta buồn thương, không bằng nói chút thú vị!

“Đúng rồi, ông xã, chúng ta không nhìn hai người vừa già vừa xấu nữa! Anh có hình lúc nhỏ không? Cho em nhìn một chút! Em chưa nhìn thấy anh lúc nhỏ như thế nào!”

“Có! Lúc dọn nhà có mang tới! Anh lấy cho em!” Lãnh Ngạn đứng dậy tìm mấy quyển album ảnh trong ngăn tủ, “Đây đều là hình trong nhà trước, chụp không nhiều lắm, anh ít hơn, không thích chụp hình.”

“Tôi đây xem cùng em!” Duy Nhất kéo anh ngồi xuống, mình vẫn ngồi trong lòng anh, lật xem từng tờ tìm bóng dáng anh.

Lúc trẻ anh là kiện tướng thể dục thể thao! Khó trách Tình Lam lại say mê anh như vậy! Một bộ quần áo thể thao đen nhũn màu trắng chạy dưới ánh nắng mặt trời thật sự quá đẹp trai xuất sắc rồi!

“Ông xã! Anh thật trẻ tuổi!” Cô sợ hãi than.

Người nào đó mặt xạm lại, thì ra cho tới giờ cô chưa bao giờ cảm thấy mình còn trẻ...

Chỉ có điều, những hình ảnh này đều là quá khứ, trong sinh mệnh của anh còn có lúc như ánh mặt trời sao? Mặc dù buồn rầu, nhưng chỉ cần Duy Nhất vui vẻ là được, chỉ cần cô vui vẻ, làm gì anh cũng nguyện ý...

“Ông xã, đây là ai?” Cô chỉ vào hai bé trai chụp chung ảnh cười to, còn lộ mông đó!”

Lãnh Ngạn vẫn chưa trả lời, cô đã tự hỏi tự đáp rồi, “Ồ! Em biết rồi! Đây là anh! Kia có phải là... Lãnh Dực?” Cô tròn to hai mắt.

“Đúng!” Lãnh Ngạn nhìn hình gật đầu, “Lãnh Dực chỉ hơn anh mấy tháng, thật ra tụi anh là bạn cùng lớp.”

“Hả? Vậy đáng ra quan hệ hai người nên rất tốt! Nhưng hết lần này tới lần khác sao lại có hiềm khích kia?”

“Anh cũng không biết tại sao!” Lãnh Ngạn cười khổ, “Cho dù so cái gì, anh ấy đều không sánh bằng anh, lại thêm bà bác xúi giục, anh thành thiên địch của anh ấy. Thật ra thì có thời gian quan hệ không chỉ như vậy, nhưng sau lại... Haizzz, chuyện đã qua, không đề cập nữa!”

“Lãnh Dực đây là bị gì? Bị thương sao?” Anh không đề cập tới, Duy Nhất cũng sẽ không hỏi, chỉ vào một vết sẹo trên vai Lãnh Dực.

“Không phải, là bớt đấy! Từ nhỏ đã có!”

“Một vết thật lớn!”

“Đừng vậy! Khi còn bé nói giỡn, nói cho dù anh ấy bị lừa bán đi đâu, cách bao nhiêu năm chúng ta cũng có thể biết!” Lãnh Ngạn nhìn hình mỉm cười.

Đồng hồ báo thức chợt vang lên, Duy Nhất dieendaaneequydonn ném tập ảnh sang rồi đứng dậy, “Tôi giờ uống thuốc rồi!”

Lãnh Ngạn nhú mày, lộ vẻ khổ sở, “Lại uống thuốc, hôm nay là tân hôn của chúng ta, có thể không uống không?”

“Không, có thể!” Duy Nhất xoay người xuống lầu, trong lòng hết sức khó chịu, Lãnh Ngạn không muốn uống thuốc, bởi vì phản ứng với thuốc càng ngày càng nặng, thời tiết dần nóng, cũng dần khó chịu, nhưng mà, không uống thuốc sao được?

Chỉ một xoay người, lúc cô cầm thuốc lên, phát hiện Lãnh Ngạn đã lên giường ngủ thiếp đi.

Trong mắt cô chứa đầy lệ, anh khó có được ngủ một giấc yên ổn, khó có được không bị hành hạ đau đớn, hôm nay yên tĩnh như vậy, có phải ông trời cũng rủ lòng thương xót bọn họ không, nề tình tân hôn của bọn họ, cho bọn họ một đêm yên tĩnh?

Đêm tân hôn của bọn họ...

Cô để thuốc xuống, thờ dãi, lẳng lặng nằm bên cạnh anh, nhưng không cách nào ngủ, suốt một đêm, nhìn đêm đen nhánh ngoài cửa sổ dần biến trắng, bất tri bất giác lại bình minh...

Thời gian chính là vội vã như vậy sao? Một ngày, lại một ngày...

Duy Nhất cầu nguyện về phía mặt trời ngoài cửa sổ, thời gian, có thể dừng chân bây giờ không? Nhưng mà bước chân mùa xuân lại giống như chỉ hơi dừng chân ở nhân gian đã vội chạy trốn, đảo mắt đã là đầu hạ.

Trời đêm mùa hạ cao vợi vợi, nhà trong suốt Lãnh Ngạn chế tạo vì Duy Nhất đã trở thành chỗ bọn họ yêu thích nhất.

Ban đêm sao đầy trời, bọn họ sẽ ở lâu trên cùng “Ngắm những vì sao”, lúc hào hứng, Lãnh Ngạn còn có thể đánh đàn dương cầm vì Duy Nhất.

Duy Nhất thường sẽ nhớ về những ngày trước, ở phòng ăn, ở du thuyền, đáng vẻ tuần tú quyển rũ lúc anh đàn dương cầm, bây giờ anh đã suy yếu đi nhiều, đầu lòng lại trùng điệp tràn ra.

Hiện giờ cách thời hạn một năm theo lời bác sỹ Lục còn bao lâu? Cô không dám tưởng tượng...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 299: Kết thúc 7

Mà đến sáng sớm ngày nào đó, cô đẩy cửa sân thượng lầu trên cùng ra, một mùi hoa xông vào mũi, hoa từ đằng nở rộ kín khắp mái nhà, những cánh hoa màu tím, từng chuỗi treo đầy trên nóc nhà thủy tinh, sân thượng lập tức đẹp như cảnh tiên.

Lãnh Ngạn đã nói với cô, hoa từ đằng là tiếng nói của tình yêu cố chấp, như vậy, cố chấp này, trời cao sẽ thấy?

Cô cầu nguyện, từ đằng đầu hạ, nhất định là biểu tượng may mắn.

Mang theo hương hoa từ đằng đầy người, cô trở lại phòng ngủ, chuẩn bị nhìn xem Lãnh Ngạn có tỉnh ngủ không, lại phát hiện anh co rúc trong phòng tắm, đau đến kêu to.

Cho tới bây giờ anh sẽ không vì đau đớn mà rên rỉ một câu, chắc hẳn nhất định đau đến cực hạn.

Duy Nhất lập tức nước mắt như mưa, đi lên phía trước tổn công tổn sức chín trâu hai hổ nâng anh, lập tức bấm số điện thoại của bác sỹ Lục.

Vì vậy, trong đầu hè này, sau khi Duy Nhất cầu nguyện trước hoa từ đằng với ông trời, Lãnh Ngạn lại tiến vào bệnh viện, lần này còn có thể sống mà đi ra không?

Duy Nhất đứng ở cuối góc tường hành lang bệnh viện, mặc cho mình rơi lệ.

Sau khi được bệnh viện cấp cứu, coi như hữu kinh vô hiểm *, Lãnh Ngạn tạm thời đã ngủ say, mà những người khác die nda nle equ ydo n còn ở chung quanh anh, cho nên, Duy Nhất núp ở góc này, lần đầu tiên cách anh xa như vậy, lần đầu tiên không chung một mái nhà với anh, thử trải nghiệm cảm giác “Mất đi” đó, cũng là đau không chịu nổi.

(*) Hữu kinh vô hiểm: có kinh sợ mà không có nguy hiểm.

Một đôi giày da màu đen xuất hiện trước mắt, nhìn thẳng lên là đôi mắt nghiêm trọng của Doãn Tiêu Trác.

“Lãnh Ngạn tỉnh chưa? Em đi xem!” Cô đứng dậy bước đi.

Một cánh tay dài đưa tới, ôm cô vào trong ngực.

Trong lòng cô ngẩn ra, “Bác sỹ nói gì?”

Doãn Tiêu Trác không nói gì, chỉ ôm cô thật chặt.

Đầu cô ong ong lên, ép nước mắt về, đẩy Doãn Tiêu Trác ra, chạy về phòng bệnh.

Mọi người tự động mở đường cho cô, lộ ra khuôn mặt vàng vọt của Lãnh Ngạn.

Anh giơ ngón tay lên, sửa sang lại tóc mai rồi bời cho cô, “Ngốc, lại khóc nữa, anh không sao, không đau, thật!”

Nói chưa dứt lời, cùng lúc khóc, nước mắt Duy Nhất thật sự không nhịn được rồi, lo lắng thời khắc sinh tử như vậy cô thật sự không chịu nổi! Tựa khẽ vào bả vai anh khẽ khóc sụt sùi.

“Không khóc, bà xã. Anh sẽ không để cho bản thân mình ngã xuống, anh muốn ở cùng em, anh đã đồng ý với cha, sẽ chăm sóc em cả đời, ở trong hôn lễ của chúng ta, em quên sao?” Anh trầm nhẹ mà suy yếu nói nhỏ bên tai cô.

Cô không muốn khóc, thật sự không muốn khóc, cô thế phải cho anh khuôn mặt tươi cười xinh đẹp nhất, nhưng cô không làm được, cô không tiếp tục kiên trì được rồi, ôm cổ anh rơi lệ, không dám phát ra âm thanh.

Mọi người thấy thế, thở dài lặng lẽ rồi đi, chỉ còn dư lại hai người yên lặng ôm nhau.

“Bà xã, anh đói rồi.” Nhìn dáng vẻ dieendaanleequydonn đau lòng của cô, anh chỉ có thể tìm chút chuyện cho cô làm, để phân tán lực chú ý của cô.

“Anh muốn ăn gì?” Quả nhiên Duy Nhất lên tinh thần.

“Anh cũng không biết, em ra siêu thị bên ngoài xem có gì anh thích ăn, tùy tiện mua một chút thôi.” Thật ra thì anh không muốn ăn cái gì.

“Được!” Duy Nhất lau khô nước mắt, đeo túi xách ra cửa.

Khi cô mua xong đồ, đi từ siêu thị ra, lại phát hiện Mỹ Mỹ vừa vặn đi vào siêu thị, nâng cao bụng bự đủ tháng, hết sức không tiện.

“Mỹ Mỹ! Cậu sắp sinh sao?” Duy Nhất tiến lên đỡ cô ấy.

Mỹ Mỹ cười một tiếng, “Đúng vậy! Còn mấy ngày nữa tới ngày dự sinh rồi, một mình tớ, sợ sắp sinh còn chưa kịp vào bệnh viện nên đến trước. Lãnh Ngan như thế nào? Đã lâu không đi thăm anh ấy.”

“Tạm được!” Duy Nhất tránh vấn đề này không nói, tập trung ở Mỹ Mỹ, “Tại sao có một mình cậu? Cũng không có ai chăm sóc cậu?”

“Người nào chăm sóc? Cha mẹ ở trong nhà, nếu biết rõ tớ còn chưa cưới mẹ không chém tớ mới lạ đó, mời một dì, nhưng phải qua mấy ngày mới có thể đi làm.” Mỹ Mỹ cười khổ.

Duy Nhất chán nản, tại sao đều là người đáng thương?

Duy Nhất giúp Mỹ Mỹ xách hết đồ trở về phòng bệnh, “Mỹ Mỹ, tớ ở bệnh viện, nếu cậu có chuyện gì thì gọi điện thoại cho tớ, tớ có thời gian cũng sẽ đến thăm cậu.”

“Được! Duy Nhất, cảm ơn!”

“Hai chúng ta còn nói chữ cảm ơn này sao?” Duy Nhất trách cứ cô ấy, nghĩ đến một mình Lãnh Ngan ở phòng bệnh lại không yên lòng, cũng chào từ biệt rồi đi, trước khi đi dặn dò cô ấy, “Mỹ Mỹ, có chuyện gì nhất định phải gọi điện thoại, đừng khách khí!”

“Ừm!” Mỹ Mỹ cảm kích gật đầu.

Từ đó, Duy Nhất càng bận rộn, thay phiên nhau chạy hai phòng bệnh, lúc Lãnh Ngan ổn định bớt thời gian đi enda anle equu ydonn đi thăm Mỹ Mỹ, làm giúp một số chuyện nhỏ cho cô ấy, một mình cô ấy mang thai đủ tháng thật sự không tiện.

Ngày này, cho Lãnh Ngan uống thuốc xong, thấy tinh thần anh ấy không tệ, lại đi khoa sản thăm Mỹ Mỹ, còn hai ngày nữa sẽ sinh thôi.

Nhưng mà, khi cô gặp Mỹ Mỹ ở cửa phòng bệnh thì Mỹ Mỹ lại hoảng hốt bối rối chuẩn bị đi ra ngoài.

“Mỹ Mỹ, cậu lập tức sẽ sinh, còn đeo giỏ đi đâu?” Cô cảm thấy kinh ngạc.

Về mặt Mỹ Mỹ hốt hoảng, “Chưa! Không định đi đâu, đi mua chút đồ, mua chút đồ!”

“Mua đồ?” Duy Nhất hoài nghi.

“Thật! Duy Nhất, hôm nay tạm thời cậu về đi! Tớ đi trước!” Mỹ Mỹ thế mà lại bỏ rơi Duy Nhất lại rồi.

Duy Nhất đuổi theo mấy bước, thấy Mỹ Mỹ đã xuống lầu, không khỏi âm thầm lắc đầu, Mỹ Mỹ cô nhóc điên khùng này, sắp làm mẹ mà còn điên khùng như vậy, thang máy không đi lại đi thang bộ.

Nhưng mà, lời hai y tá đi qua bên cạnh lại dẫn tới chú ý của cô.

“Bệnh nhân giường bệnh này sao lại xuất viện lúc này, sẽ lập tức sinh!”

“Đúng vậy! Nghe nói chồng cô ấy đón cô ấy đi nước Mỹ!”

“Đi đâu cũng không nên xuất viện vào lúc này...”

Duy Nhất giật mình trong lòng, lập tức đuổi theo hướng Mỹ Mỹ rồi đi.

Cũng may, Mỹ Mỹ lớn bụng không chạy nhanh, ở cầu thang lầu hai đã đuổi kịp cô ấy, khiến Duy Nhất hoảng hốt chính là, có hai người đàn ông đang ở chung một chỗ với Mỹ Mỹ - Dịch Hân và Dịch Khắc đang trốn chạy.

“Duy Nhất?” Người vừa nhìn thấy Duy Nhất, Dịch Hân cũng rất kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 300: Kết thúc (8)

“Là các người?” Trong lòng Duy Nhất giận dữ, lập tức lấy điện thoại di động từ trong giỏ xách ra định báo cảnh sát.

“Duy Nhất, dừng!” Mỹ Mỹ núp trong ngực Dịch Khắc gấp gấp đến kêu to.

“Mỹ Mỹ! Cậu còn giúp bọn họ!” Duy Nhất rất tức giận, tay thò vào trong túi, lại phát hiện không mang điện thoại.

“Duy Nhất! Bọn họ tới đón tớ! Đi sẽ không trở lại. Lần trước tớ đã đi đồn cảnh sát tố cáo bọn họ, hiện giờ bọn họ đã có trong hồ sơ, Duy Nhất, cậu không đành lòng nhìn con của tớ không có cha đúng không?” Mỹ Mỹ nói xong khóc lên.

Dịch Hàn đi đến bên cạnh Duy Nhất, “Duy Nhất, chắc hẳn em đã biết chuyện của tụi anh rồi, anh không có gì có thể nói, đấu với Lãnh Ngạn, anh thua cả đời, là anh vô dụng, anh và Dịch Khắc đã định rời đi, nhưng Dịch Khắc quá nhớ mong Mỹ Mỹ, tính thời gian dự sinh của Mỹ Mỹ, thật sự không cách nào dứt bỏ, em để cho bọn họ đi đi, có chuyện gì là anh làm ra, báo cảnh sát bắt anh.”

“Anh tưởng rằng anh thật vĩ đại sao? Dùng tình bạn ra làm mồi dụ?” Duy Nhất không hề nhìn anh, cô khinh thường người lợi dụng tình bạn, phản bội tình bạn, nhưng trong lòng nghiền ngẫm câu nói kia của anh, đấu với Lãnh Ngạn, anh thua cả đời..

Dịch Hàn yên lặng nhìn cô, “Duy Nhất, cho dù anh lợi dụng bất kỳ ai, chỉ có không lợi dụng em!”

“Vậy sao?” Duy Nhất cười khinh bỉ, “Vậy trở về lần này có phải anh định lợi dụng tôi lần đầu tiên không?”

Dịch Hàn ngẩn ra, cười nhạt, “Hiện giờ Lãnh Ngạn như vậy, em cho rằng anh còn cần ra tay sao? Báo ứng!”

Duy Nhất tức giận nhìn anh, giờ phút này, Dịch Hàn trở thành người cô hận nhất thiên hạ, Lãnh Ngạn của cô, sao thể bị người nguyên rủa như vậy?

“Bốp.” Một tiếng, một cái bạt tai của cô ở trên mặt anh, lực lớn, ngay cả chính cô cũng không ngờ.

Lúc này Dịch Hàn đứng bên cạnh cầu thang, bị cô tát một cái, bước chân lù lại theo bản năng, bị hụt chân, lăn xuống dưới.

Dịch Khắc vội vàng đi tới giữ anh lại, chỉ túm được áo sơ mi, kết quả nút áo sơ mi bung ra, quần áo hoàn toàn rộng mở, lộ ra cả lồng ngực, trước ngực lại có một vết bớt to, Duy Nhất sợ ngây người, cảm giác trong đầu có một điểm sáng nhảy nhót, nhưng không tìm được cách mở miệng.

Cuối cùng Dịch Khắc không thể ngăn cản được chiều hướng Dịch Hàn lăn xuống dưới, Dịch Hàn lăn đến chỗ góc cua hành lang mới dừng lại, quần tây rộng thùng thình trượt đến đầu gối, lộ ra một đoạn chân gầy, Duy Nhất nhìn mọi thứ đang diễn ra, hoàn toàn bàng hoàng.

“Hàn! Cậu như thế nào?” Dịch Khắc xuống lầu nâng anh lên.

Dịch Hàn đứng lên dưới nâng đỡ của anh, lắc đầu, “Không sao, tôi không sao.”

“Chân của anh...” Duy Nhất sững sờ thật lâu, cuối cùng phát ra âm thanh.

Dịch Khắc oán giận liếc Duy Nhất, Mỹ Mỹ mượn cơ hội kéo tay Duy Nhất, “Duy Nhất, để tụi tớ đi thôi! Mặc dù hai người Dịch Hàn bọn họ bụng dạ khó lường, nhưng không tạo ra hậu quả gì, hơn nữa, Lãnh Ngạn cũng rút đơn kiện rồi, Dịch Hàn là người tàn tật, vào ngồi tù không tiện, Dịch Khắc chắc chắn sẽ không để một mình Dịch Hàn đi vào, vậy con của tớ...”

Duy Nhất hơi tức giận, “Mỹ Mỹ, đi đồn cảnh sát tố cáo là cậu, hiện giờ muốn bảo vệ bọn họ cũng là cậu! Rốt cuộc cậu muốn thế nào?”

Mỹ Mỹ không khỏi rói lệ, “Duy Nhất, cuộc đời của tớ không nhiều nguyên tắc như cậu, tớ chỉ muốn một cuộc sống bình thường, một người chồng bình thường, một đứa con khỏe mạnh, cho nên, lập trường của tớ không kiên định như vậy, mong cậu độ lượng bỏ qua cho tớ, Duy Nhất.”

Lời này chạm đến chỗ sâu nhất trong lòng cô, cũng là mơ ước tha thiết nhất của cô, nhưng mà hôm nay, cô...

Khi cô đang vô cùng do dự, Mỹ Mỹ đột nhiên ôm lấy cô, kêu to, “Hai người mau đi đi! Chúng ta sẽ gặp nhau ở sân bay! Nhanh lên!”

Mỹ Mỹ đang mang thai, Duy Nhất dĩ nhiên không dám lộn xộn, Dịch Khắc lập tức dìu Dịch Hàn nhanh chóng chạy đi, mãi cho đến khi không nhìn thấy bóng dáng, Mỹ Mỹ mới buông tay.

“Duy Nhất, xin lỗi, tớ cũng đi, gặp lại!”

Nhìn Mỹ Mỹ vội vã mà đi, trong lòng Duy Nhất rất hỗn loạn, dáng vẻ vừa rồi của Dịch Hàn lưu lại bóng ma trong lòng cô, cô quyết định tạm thời không báo cảnh sát, về trước đi tìm Lãnh Ngạn hoặc Doãn Tiêu Trác thương lượng.

Mục đích đã định, cô nhanh chóng đi về phía phòng bệnh của Lãnh Ngạn.

Ai ngờ cô chỉ rời đi một lát như vậy, trước giường bệnh của Lãnh Ngạn vây đầy bác sỹ y tá, Doãn Tiêu Trác cũng đứng bên cạnh, vẻ mặt cực kỳ lo lắng.

Lòng Duy Nhất như căng lên, chen chúc tới.

“Sao vậy?” Cô ôm ngực hỏi Doãn Tiêu Trác, chỉ sợ nghe thấy chữ không muốn nghe.

Doãn Tiêu Trác lắc lắc đầu, “Anh đến đã như vậy, hỏi bác sỹ Lục đi.”

Các bác sỹ dần tản ra, Lãnh Ngạn nằm trên giường, hai mắt nhắm nghiền.

Duy Nhất đứng từ xa nhìn, há mồm thờ đốc, không dám đi qua.

Bác sỹ Lục thấy thế đi tới, “Phu nhân, đừng sợ, không sao, không có gì. Vừa rồi cậu ấy quá đau đớn, chúng tôi châm cứu cho cậu ấy, cậu ấy đang ngủ.”

Hai chân Duy Nhất mềm nhũn, ngã ngồi trên đất. “Bác sỹ Lục, ông quả thật làm tôi sợ muốn chết!”

Bác sỹ Lục và Doãn Tiêu Trác cùng đỡ cô dậy, lại nói, “Thiếu phu nhân, hiện giờ thiếu gia ở tình huống này, thật sự không thể lạc quan.”

“Cách một năm còn bao lâu?” Một năm, không phải là thời gian bác sỹ Lục chắc chắn sao?

“Đúng, theo đà phát triển này, nếu như gan suy kiệt...” Bác sỹ Lục dừng một lát, không dám nói ra chữ mấu chốt kia, “Bệnh này nếu như gan không tổn hại cũng không đáng sợ, nhưng hiện giờ tình huống thiếu gia không chịu trị liệu hiển nhiên không có kết quả, chỉ có con đường cấy ghép gan, trước mắt tình huống thân thể thiếu gia làm cấy ghép vẫn tương đối thích hợp, nhưng mạo hiểm khá lớn, thiếu gia lại thuộc nhóm máu hiếm, chúng tôi vẫn không tìm được gan phù hợp, đáng tiếc chính là, thiếu gia không có quan hệ huyết thống, nếu không có thể tiến hành phẫu thuật cấy ghép gan từ người thân, là hữu hiệu nhất.”

“Cấy ghép gan từ người thân?” Ánh chớp lóe lên trong đầu Duy Nhất, trái tim đột nhiên điên cuồng nhảy dựng lên, điểm sáng vừa rồi đột nhiên tuôn ra thành đốm lửa trong đầu, cô xoay người bỏ chạy.

(Lời tác giả: Các bạn đọc sách đều rất nghiêm túc, rất nhiều bạn còn chuyên môn hiểu rõ bệnh này, về biểu hiện lâm sàng hoặc phương pháp trị liệu, Cát Tường vốn không bịa đặt, nhưng trình tự bộ phận không thích hợp, hoặc vấn đề đưa ra thời điểm trị liệu, là nội dung vớ kịch cần, mong các bạn tha thứ, dù sao cũng là tiểu thuyết.)

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 301: Kết thúc (9)

“Duy Nhất! Em đi đâu vậy?” Doãn Tiêu Trác đuổi theo.

“Nhanh lên! Đi sân bay! Chốc lát không nói rõ ràng!” Ý niệm trong đầu Duy Nhất khiến cô kích động không thôi.

Cô không tính sai, nhất định không tính sai! Bớt! Gãy chân! Chân giả! Hiện trường tai nạn xe cô không phát hiện thi thể! Dịch Khắc là bác sỹ phẫu thuật thẩm mỹ! Anh ấy hận Lãnh Ngạn! Còn nói anh ấy đấu với Lãnh Ngạn cả đời, anh đều thua! Còn có tên của anh, Dịch và Dục âm đọc giống nhau, Lãnh tương đương với Hàn!

(*) Dịch và Dục đều có cách đọc là [yǐ]

Nhiều biểu hiện như vậy, rất có thể anh ấy là Lãnh Dục không chết! Cho dù cô đoán sai, cũng phải thử một lần! Nhưng, phát hiện này thật sự quá không thể tưởng tượng nổi!

Doãn Tiêu Trác lái xe mang theo cô ra thẳng sân bay, suốt dọc đường đi anh hỏi Duy Nhất xảy ra chuyện gì, Duy Nhất đều đắm chìm trong suy nghĩ và sự kích động của mình, vốn không chú ý tới Doãn Tiêu Trác nói gì! Doãn Tiêu Trác cũng không biết rốt cuộc xảy ra chuyện lớn gì, không dám hỏi nhiều, chỉ đắm mạnh chân ga xông về phía trước.

Xe lái vào bãi đỗ xe ở sân bay, Duy Nhất đã xuống xe đến thẳng quầy kiểm tra an ninh.

Từ xa, cô đã liếc thấy Dịch Hàn và Mỹ Mỹ, Dịch Khắc thì ở bên cạnh Mỹ Mỹ.

“Mỹ Mỹ! Mỹ Mỹ khoan đã!” Cô vừa chạy đến bên cạnh vừa kêu.

Ba người nhìn thấy cô chạy đến đều hơi hoảng sợ, Duy Nhất lại thở hồng hộc vọt tới trước mặt bọn họ, thỉnh linh kêu to một tiếng, “Lãnh Dục!”

Chỉ thấy toàn thân Dịch Hàn run lên, hành lý trên tay rơi xuống đất, lại xụ mặt, “Em gọi ai đó?”

Duy Nhất mở cở trong bụng, thế giới trước mắt đột nhiên rộng mở, hành động này của Dịch Hàn rõ ràng cho thấy suy đoán của cô là đúng!

“Anh thật sự là Lãnh Dực? Em đoán không có sai! Lãnh Dực! Anh! Anh!” Duy Nhất vừa gọi vừa cười, trong mắt cười chảy ra nước mắt, phát hiện này với cô mà nói tương đương với chết đi mà sống lại!

“Duy Nhất, em nhận nhầm người! Xin lỗi, chúng tôi muốn lên máy bay!” Dịch Hàn nhặt va ly hành lý lên đi vào trong.

Duy Nhất giờ trò xỏ lá, giữ hành lý của anh không buông tay, lại khiến Doãn Tiêu Trác ra tay ngăn Mỹ Mỹ lại, “Anh! Không được lên máy bay! Lãnh Ngạn ở bệnh viện cần làm phẫu thuật cấy ghép gan, cần gan người thân, anh, anh ấy chờ anh cứu mạng!”

Dịch Hàn vừa nghe lời này thì dấy lên lửa giận, “Tại sao anh phải đi cứu cậu ta? Lúc cậu ta hại anh ngã xuống sườn núi có nghĩ tới anh là anh trai cậu ta không?”

“Hại anh ngã xuống sườn núi? Sao anh ấy lại hại anh ngã xuống sườn núi? Chẳng qua anh ấy chỉ không diều khùng lên núi với anh mà thôi, anh lại hận anh ấy? Quá đáng quá đi!” Duy Nhất không rõ lửa giận của anh đến từ đâu, có thể khiến người ta cao hứng chính là, Dịch Hàn đã thừa nhận anh là Lãnh Dực rồi!

“Không theo anh lên núi?” Dịch Hàn cười nhạt, “Thằng nhóc thâm độc nham hiểm, vì tài sản nhà họ Lãnh và Tình Lam, làm hư thắng xe của anh, lúc ở vách núi anh không thể thắng được xe, nếu không sao lại rơi đến kết cục này! Kết quả cậu ta cưới Tình Lam lại không đối xử tốt với cô ấy!”

Doãn Tiêu Trác nhìn Dịch Hàn chăm chăm, vô cùng bối rối, “Lãnh Dực, cậu thật sự là Lãnh Dực! Hận thù này của cậu cũng quá sai rồi! Làm hư thắng xe của cậu vốn dĩ không phải do Lãnh Ngạn, là quản gia của mấy người! Tình Lam và quản gia là hạng người gì, cậu tìm người quen đến đồn cảnh sát hoặc xem hồ sơ vụ án ở tòa án thì sẽ biết! Đáng tiếc, cậu thông minh như vậy, lại vì thành kiến lúc nhỏ với Lãnh Ngạn mà hận sai lâu như thế, đến nỗi anh em bất hòa, rơi xuống kết cục như thế này. Nếu năm năm trước cậu tin nhiệm Lãnh Ngạn, cậu vốn cũng không thảm như vậy!”

Dịch Hàn bị chấn động tại chỗ, trong miệng chỉ biết lặp đi lặp lại một câu, “Hận sai rồi? Hận sai rồi?”

Chênh lệch lớn trong lòng không cách nào điều chỉnh ngay lập tức, đã nhiều năm đến nay, hận thù này là động lực để anh sống sót, là cột trụ tinh thần cho anh, nếu không có lòng tin báo thù, có lẽ anh đã vùi thân vào biển lửa ngay trong ngày xảy ra chuyện rồi, cho dù còn mạng sống sót, cũng nhất định trở thành loài bò sát thối rữa, tuyệt đối sẽ không có Dịch Hàn đứng dậy như ngày hôm nay, nhưng bây giờ lại nói cho anh biết, lòng tin mà anh dựa vào để sống lại là sai lầm, vậy không phải cuộc đời lúc trước của anh hủy bỏ hoàn toàn sao? Như vậy, anh nên dùng lòng tin gì để tiếp tục sống sót? Trái tim, lập tức trống rỗng hơn bầu trời...

Duy Nhất lại vội vã nhìn anh, cảm lấy va ly hành lý lay động anh. “Nếu hận sai rồi, hiện giờ tính ngộ vẫn còn kịp! Anh cả, van cầu anh, cầu xin anh đi cứu Lãnh Ngạn đi!”

Dịch Khắc đột nhiên lạnh lùng xen vào một câu, “Duy Nhất, em có biết người hiến gan trong phẫu thuật ghép gan người thân có bao nhiêu nguy hiểm không?”

Duy Nhất không nói, cô quả thật không biết người ghép gan gặp nguy hiểm, nước mắt nhìn Dịch Hàn, cô bất lực mà bàng hoàng, cô cũng không thể ép Dịch Hàn...

Hai năm sau.

Sáng sớm ở xuân về hoa nở.

Gió mùa hè thổi nhẹ, chuông gió trên búp bê gỗ leng keng đang hát vang khúc ca đầu tiên ngày hôm nay, đồng hồ báo thức ở đầu giường cũng theo đó mà ồn ào theo.

Người nào đó thò tay dài từ trong chăn ra để đồng hồ báo thức “Ngậm miệng”, chỉ cảm thấy cảm bị lông xù gì đó nghịch ngứa.

Cúi đầu, người nào đó đang dùng tư thế kinh điển, dựa vào người anh ngủ, hai chân trần quấn quýt lấy eo anh.

Không, đâu chỉ hai chân trần, rõ ràng cả người cô, nhớ tới đêm qua cô quyến rũ xinh đẹp, luồng khí nóng trong bụng lại không yên mà rung động.

“Bà xã – bà xã -” Anh nghịch tóc cô, bắt đầu quấy nhiễu sáng sớm.

“Đi ra! Chủ nhật còn huyền não đồng hồ báo thức sao!” Người nào đó đẩy mặt và môi đang chu loạn trên mặt cô ra.

Mặt anh đen xì, rõ ràng chính tối hôm qua là cô náo loạn, sợ hôm nay là sinh nhật hai tuổi con Mỹ Mỹ sẽ không dậy nổi.

“Bà xã! Rời giường! OMG! Em lại nặng rồi! Anh sắp bị em đè ép rồi! Tham ngủ như vậy sẽ béo thành heo!” Tay không yên phận của anh bắt đầu lướt khắp là da trơn bóng của cô.

Cô trở mình khỏi người anh, đẩy anh, “Đừng làm rộn! Người ta mệt chết đi được! Đều tại anh, hại em sắp bình minh mới ngủ!”

Anh cười, “Không đây đúng không? Được, anh hầu hạ em, anh ôm em đi tắm rửa!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 302: Kết thúc (10)

Cô lập tức choáng tỉnh, “Không cần!” Cúi đầu nhìn người mình đầy vết thâm tím bất mãn chu môi lên, hai tháng nay người này tràn đầy tinh lực, trên người cô không ngày nào không có vết dằn vặt, bị anh ôm vào tắm rửa, không phải không khiến cho cô eo mỗi lưng đau sẽ không bỏ qua sao?

Lúc này, điện thoại của Lãnh Ngạn vang lên, người gọi điện thoại là Lãnh Dục.

“Alo, anh cả, em? Em và Duy Nhất còn đang ngủ!”

Duy Nhất đánh một quyền qua, trừng mắt với anh, “Sao lại đáp như thế?”

Lãnh Ngạn cười to, “Ha ha, anh cả, suy nghĩ nhiều, chỉ đơn thuần ngủ, không quá rầy, vâng, chúng em lập tức đi, đi nhà anh? Cũng tốt, đặc biệt thích món ăn anh làm!”

“Đôi chỗ?” Thấy anh nói chuyện xong, Duy Nhất hỏi.

“Ừ! Mau đứng lên! Đi nhà anh cả.”

Nhà Lãnh Dục thật ra chính là nhà cũ họ Lãnh, Lãnh Ngạn thúc giục anh trai mau chóng khai chi tán diệp * ở nhà cũ, anh lại mỗi ngày trồng hoa trồng rau, cộng thêm nghiên cứu sách dạy nấu ăn, vốn không để trong lòng, nhưng mà, tay nghề nấu ăn của Lãnh Dục thật sự càng ngày càng tốt, miệng hai người bọn họ đều thích, thường đến nhà anh kiểm soát xin cơm, về phần Duy Nhất, Lãnh Dục đáp ứng rồi, cô vĩnh viễn có quyền lợi ăn cơm chùa.

(*) khai chi tán diệp: đâm chồi nảy lộc, ý chỉ con đàn cháu đống.

Lúc lái xe đến nhà Lãnh Dục, tất cả mọi người đã tụ tập đông đủ, Duy Nhất mang theo một mặt Phật vàng treo lên cổ con gái bảo bối của Mỹ Mỹ, “Đây là mẹ nuôi sớm đáp ứng rồi, hiện giờ mới cho, thật ngại quá!”

Doãn Tử Nhiên nhìn cô trêu tức, “Em gái bảo bối, đừng cứ mẹ nuôi mẹ nuôi hoài, em cũng có thể làm mẹ thật, anh còn làm cậu! Có phải Lãnh Ngạn...” Ánh mắt anh mang theo nghi vấn quét lên người Lãnh Ngạn.

“Trời đất chứng giám!” Lãnh Ngạn vội vã nói rõ, “Tôi thế nào Duy Nhất có quyền lên tiếng nhất, Duy Nhất, em nói đi!”

“Đi chết đi!” Duy Nhất trừng mắt liếc anh, hai má ửng đỏ.

“Cách mạng chưa thành công, đồng chí vẫn còn cần cố gắng!” Lãnh Dục đi tới vỗ vỗ vai em trai.

Lãnh Ngạn rất không hài lòng, “Này, anh trai, anh cũng hơi quá đáng đi, mỗi ngày anh chỉ xử lý mấy cây cối của anh, ném công ty cho em, hiện giờ nhiệm vụ này cũng giao cho em, nhưng nhiệm vụ này ấy mà, em vô cùng thích.” Anh ôm Duy Nhất, cười xấu xa.

“Hôm nay anh muốn ăn đánh!” Duy Nhất đấm anh một quyền.

“Nhưng mà anh cả, từ tuần tới anh đến công ty đi, bởi vì em và Duy Nhất muốn đi du lịch vòng quanh trái đất tám mươi ngày, em mặc kệ công ty!” Lãnh Ngạn ra về cuối cùng được giải thoát.

Di chúc của ông cụ nhà họ Lãnh, 60% cổ phần vẫn thuộc về Lãnh Dục, bởi vì Lãnh Dục đã chết, cho nên mới có chuyện ở nhà họ Lãnh có cháu trai đời thứ ba thì truyền cho đời thứ ba, đây cũng là lý do tại sao Lãnh Ngạn vẫn luôn muốn sinh con trai, nhưng nếu không có đời thứ ba, thì quyền cho tổ chức từ thiện rồi.

Mặt khác 40% cổ phần bị quý xui đất khiến Lãnh Dục mua vào trong tay, cho nên thực tế Lãnh Dục có 100% cổ phần, nhưng anh vẫn kín đáo ép đưa 60% này cho Lãnh Ngạn, mình ngồi nhà hưởng 40%.

Lãnh Ngạn oán thán dầy đất, không muốn cầm 60% này, Lãnh Dục chết cũng không chịu thu lại, còn uy hiếp nếu như nhắc lại thì trả gan cho anh. Vì vậy, anh tiếp tục ngồi nhà lấy tiền, chọc cho Lãnh Ngạn phẫn nản liên tục, rốt cuộc là ai làm công cho ai?

Đám người vừa nghe du lịch vòng quanh trái đất, lập tức tròn tròn mắt, “Hai người hạnh phúc, tám mươi ngày nếu không tạo ra người sẽ không cho phép hai người lên bờ!”

Cầu Chí Dương lại bỏ thêm một câu, “Không đúng, là cho phép Duy Nhất lên bờ, tìm ông xã, không gieo giống được thì thôi!”

Lãnh Ngan nghiêng răng nghiêng lợi, “Cầu, Chí, Dương!”

“Coi như tôi không nói!” Cầu Chí Dương lập tức tránh ra, sợ bị núi băng đông lạnh.

Thứ hai tuần sau, vẫn là nắng ấm chan hòa, đúng là thời tiết tốt để ra biển.

Sau khi Lãnh Ngan ném công ty cho Lãnh Dục, rốt cuộc tự do rong chơi trên biển.

Ban đêm, trời biển một màu, mặt biển to lớn, bầu trời đêm rộng lớn, bất kỳ chấm nhỏ đều lóe sáng trong đêm. Bầu trời lấp lánh vô số ánh sao, mặt biển lượn tăn gợn sóng, sóng biển nhẹ nhàng lay động, biển rộng như hút lấy bầu trời đầy sao.

“Duy Nhất, cuối cùng chiếc du thuyền này được dùng tới rồi, hôn lễ tuyệt thế mà anh hứa cho em không nuốt lời.”

Duy Nhất rúc trong lòng anh, thưởng thức hương vị hạnh phúc, “Ông xã, em thích nhất là câu hứa hẹn kia, cùng em cả đời. Ông xã, em nói rồi, chúng ta nhất định sẽ cùng nhau đến già, đúng không!”

“Ừ, đúng vậy, anh chờ xem đáng về xấu xí của em.” Lãnh Ngan cười khê.

Duy Nhất giận dữ, “Ai bảo anh chụp em xấu như vậy? Em không muốn!”

Lãnh Ngan trề môi, “Tư liệu như thế nào thì ra ảnh chụp như thế ấy, đáng đập bản thân xấu, còn trách anh chụp ảnh xấu!”

“Lãnh, Ngan!” Duy Nhất nhảy khỏi ngực anh, uy hiếp.

Lãnh Ngan đứng dậy khiêu khích, “Đến đây, đến đuổi anh, đuổi được anh để cho em ức hiếp! Em muốn thế nào thì làm thế đó!” Ngừ khí vô cùng mập mờ.

Duy Nhất khó thở, vung quyền qua, “Ai muốn làm anh thế nào? Ai muốn đuổi theo anh?”

“Sao vậy không phải? Rõ ràng là em theo đuổi anh, mỗi một lần đều vậy, hà hà!”

Nhìn vẻ mặt cười đắc ý của anh, cô vì thẹn mà hóa giận, nhào tới đánh, vui đầu ầm ỉ, Duy Nhất đột nhiên cảm thấy chóng mặt, vội úp sấp trên mạn thuyền ối như điên.

Lãnh Ngan mừng rỡ, chạy tới ôm lấy cô, “Bà xã, có phải em có không...”

Duy Nhất cũng vui vẻ, “Anh lật mặt nhanh quá!” Duy Nhất quả thật không nhớ rõ quy luật của mình.

“A!” Lãnh Ngan lấy điện thoại di động ra xem xét ghi chép, tháng này quả nhiên đã hơn mười ngày Duy Nhất không có bà đi cả rồi.

Anh hưng phấn mà ôm Duy Nhất xoay quanh, “Rốt cuộc được làm cha!”

Duy Nhất ôm anh, hơi bận tâm, “Ông xã, có thể không?”

Lãnh Ngan hiểu ý cô, “Sẽ không, xác suất di truyền rất thấp, lần thứ nhất cũng rất xui xẻo, không yên lòng đến lúc đó chúng ta làm kiểm tra.”

“Nhưng mà, trên thuyền của chúng ta...”

Lãnh Ngan cười chỉ về phía sau, “Trên thuyền? Anh mang bác sỹ tới!”

Phía sau đột nhiên vang lên tiếng động lớn xôn xao, hai người bọn họ quay đầu lại, trời ạ, tới đâu chỉ bác sỹ? Anh em nhà họ Cầu, Doãn Từ Nhiên, một nhà Mỹ Mỹ, Lãnh Dục, còn có một nhà Doãn Tiêu Trác, tất cả đều lên thuyền.

“Các người... Đây là...” Lãnh Ngan chỉ bọn họ nói năng lộn xộn.

“Thuyền của em lớn như vậy, nếu không mang theo một số người đi du lịch vòng quanh trái đất thì thật đáng tiếc.” Lãnh Dục cười xấu xa.

“Không thể nào, chúng em là tuần trăng mật! Sao nhiều bóng đèn như vậy?” Lãnh Ngan đau khổ.

“Yên tâm đi, coi như tội anh không tồn tại, tội anh sẽ không làm ảnh hưởng đến em!”

“Anh, anh cũng tới, vậy công ty làm sao đây?” Duy Nhất lo lắng hỏi.

“Cái đó, ha ha, toàn bộ giao cho Tàn Nhiên là tốt rồi!” Lãnh Dục cười về phía bờ.

Tần Nhiên... Lúc này Tần nhà ta đang chạy hai đầu Mặc Toa Kỳ Thịnh, một câu, tại sao lại là tôi...

“Này, anh em, vui vẻ lên chút! Xem chúng tôi chuẩn bị quà gì cho hai gười!” Cầu Chí Dương giờ tay lên.

Lập tức, cả bầu trời pháo hoa rực rỡ, pháo hoa chế tạo riêng tạo thành nhiều chữ tiếng anh – FOREVER.

“Duy Nhất, hạnh phúc nhất định sẽ vĩnh viễn! Dưới bóng đêm tuyệt đẹp, ai đó chân thành chúc phúc?”

Lãnh Ngan và Duy Nhất hai mắt ướt át, ôm chặt nhau không rời, “Hạnh phúc”, “Vĩnh viễn”, hai chữ này, mùi vị trong đó, chỉ có bọn họ có thể nhận thức!

Đúng vậy, chỉ cần có yêu, thì nhất định sẽ có kỳ tích, hạnh phúc nhất định sẽ vĩnh viễn.

HOÀN CHÍNH VĂN

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 303: Ngoại truyện 1

Một ngày thật đẹp và nhẹ nhàng, bầu trời xanh thẳm.

Nhưng nhà họ Doãn thì đang rơi vào một tình cảnh rối ren.

“Mau! Mau lên! Nhất định phải đến đó trước khi bọn họ lên thuyền, nếu không sẽ không đi được!” Doãn Tiêu Trác ra sức thúc giục Tư Lam sắp xếp hành lý.

“Không sao đâu? Bọn Lãnh Ngan sẽ không hẹp hòi đến nỗi không cho phép chúng ta lên thuyền đâu? Cái du thuyền kia gần một ngàn căn phòng, đã sớm vượt qua tàu Titanic rồi, mỗi đêm anh ấy và Duy Nhất ngủ một căn phòng cũng không hết!” Tư Lam vẫn không nhanh chóng chậm thu dọn đồ đạc.

“Cô gái ngọc, nếu như là tôi, tôi cũng không muốn thế giới riêng của hai người có thêm mấy bóng đèn cản mũi!” Doãn Tiêu Trác xách hành lý của cô lên, nhẹ nhàng kêu Đóa Nhi, ba người cùng lên xe đi ra ngoài.

Doãn Tiêu Trác vừa đi ra thì đúng lúc gặp Tinh Tuyền mang theo đứa bé đi tản bộ ở trong hoa viên, cậu nhóc thấy xe của Doãn Tiêu Trác thì lập tức lao đảo chạy tới: “Bác, bác ơi.” Dừng hết sức mà kêu.

“Thiên Ân bảo bối!” Doãn Tiêu Trác quay cửa xe xuống chào hỏi tiểu thiên sứ nhà bọn họ.

“Bác đi đâu vậy? Bảo bối muốn đi cùng. . . . .” Thiên Ân tự xưng là bảo bối, giọng nói rất non nớt.

“Cái gì? Bảo bối, bác phải đến công ty! Khi trở về sẽ chơi với con nhé!” Doãn Tiêu Trác nhanh chóng quay cửa xe lên, giống như chạy trốn rời khỏi nhà họ Doãn.

“Anh làm gì thế? Giống như kẻ gian, còn lừa Thiên Ân!” Dung Tư Lam không hiểu.

“Đừng vậy! Nói dối không phải là đứa bé ngoan!” Đóa Nhi sáu tuổi, không nể tình riêng mà phê bình cha của cô bé.

“Các người thì biết cái gì? Để cho Tiêu Diệp và Từ Nhiên biết cha bỏ lại công ty để chạy đi du lịch vòng quanh thế giới, không chặt chém cha ra mới là lạ đó!” Doãn Tiêu Trác có chút sợ hãi nhìn kính chiếu hậu một chút.

Dung Tư Lam không khỏi cười lắc đầu, kể từ sau khi kết hôn, tính tình của Doãn Tiêu Trác càng ngày càng trẻ con! Nhưng, cô lại thích anh như vậy, không ra vẻ, không kiêu ngạo, ở trước mặt cô hoàn toàn là tính tình thật, có lúc cô cảm thấy anh nghĩ cái gì thì cô đều có thể hiểu được thấu đáo triệt để, loại cảm giác tâm linh tương thông này thật sự rất tốt!

Đến bến tàu, Doãn Tiêu Trác ôm lấy Đóa Nhi, dẫn Tư Lam lên chiếc du thuyền gọi là “Duy Nhất” kia. Rón ra rón rén, tìm kiếm căn phòng vừa ý mình.

Khi lên đến lầu hai, ngay tại bậc thang đầu tiên đã đứng mặt người khác.

“Cầu Chí Dương? !” Doãn Tiêu Trác sợ hãi kêu, chỉ vào Cầu Chí Dương và Phí Nhi: “Sao các người cũng ở đây?”

“Xuyt ——” Cầu Phí Nhi dựng thẳng ngón trỏ vào môi mình: “Chúng ta cùng đi lên! Đừng làm cho Lãnh Ngan phát hiện, nếu không sẽ bị tổng xuống thuyền!”

“Còn có nhóm người chúng tôi!” Trong một chỗ kín đáo lại xuất hiện thêm một nhóm người, bao gồm Doãn Từ Nhiên, Lãnh Dực, hai vợ chồng Mỹ Mỹ, chen lấn chật kín cửa cầu thang.

“Các người. . . . . Thật là lợi hại!” Doãn Tiêu Trác chìa mũi nhọn vào Doãn Từ Nhiên: “Em cũng lên thuyền, còn công ty thì làm thế nào?”

“A. . . . . Không phải còn có anh hai sao? Anh ấy cũng nên học cách quản lý công ty rồi! Làm diễn viên quên thì có gì tốt chứ?” Doãn Từ Nhiên thờ ơ nhún nhún vai.

Đang nói, thì điện thoại của Doãn Tiêu Trác vang lên, nhắc tào tháo, tào tháo đến liền! Là điện thoại của Doãn Tiêu Diệp gọi đến.

“Này, anh cả! Anh và Từ Nhiên đi đâu rồi? Hôm nay ở công ty mở cuộc họp thường kỳ, ông cụ đang nổi giận đấy!” Theo thường lệ, Doãn Tiêu Diệp chỉ đến tham dự cuộc họp thường kỳ ở công ty.

“Cái gì? Bọn anh ư? Ha ha, anh và Từ Nhiên đang ở trên du thuyền của Lãnh Ngạn, chuẩn bị đi du lịch vòng quanh thế giới rồi!” Doãn Tiêu Trác ra vẻ hả hê.

Điện thoại của Doãn Tiêu Diệp thiếu chút nữa đã rớt xuống đất: “Không. . . . . Không phải chứ? Đừng nói là em phải về quản lý cái công ty này nha? Không! Không được! Tự do của em, sự nghiệp của em, cuộc đời của em!”

Doãn Tiêu Trác nhú mày: “Sự nghiệp của em chính là Doãn thị, cuộc đời của em chính là chăm sóc vợ con, đã lớn tuổi như vậy rồi còn lẩn vào trong cái giới diễn viên thần tượng! Về nhà xây nhà đi!”

“Không, anh cả, các người quá độc ác rồi, ít nhất phải để lại một người chứ! Tính tình của ông cụ. . . . .”

“Em tự lo đi!” Doãn Tiêu Trác dứt khoát tắt máy, âm mưu được như ý nên cười khà một tiếng, Doãn Tiêu Diệp ới Doãn Tiêu Diệp, cậu cũng có ngày hôm nay?

“Này, Lãnh Ngạn và Duy Nhất đang lên thuyền, chúng ta mau trốn thôi!” Không biết người nào hô lên một tiếng, một nhóm người nhanh chóng biến mất vào nơi kín đáo.

*****

Ban đêm, biển trời hòa làm một màu, bầu trời lấp lánh vô số ánh sao, mặt biển sóng gợn lăn tăn, sóng biển nhẹ nhàng lay động, mặt biển giống như hút bầu trời đầy sao rơi xuống.

“Duy Nhất, chiếc du thuyền này rốt cuộc cũng được dùng tới, anh đã hứa cho em một hôn lễ tuyệt thế thì sẽ không nuốt lời.”

Duy Nhất vui ở trong ngực anh, hưởng thụ mùi vị hạnh phúc: “Ông xã, em thích nhất là lời hứa kia của anh, ở bên cạnh em cả đời. Ông xã, em nói rồi, chúng ta nhất định sẽ ở bên nhau đến già, không nuốt lời!”

Sóng biển nhẹ nhàng lay động, trên boong thuyền, dưới ánh sao, truyền đến giọng nói khe khẽ của Duy Nhất và Lãnh Ngạn.

Trong khoang thuyền, mấy bóng đen cứ lẩn tới lẩn lui: “Đừng âm ỉ nữa! Đừng làm ồn, nghe xem bọn họ đang nói cái gì!”

“Người nào âm ỉ? Chỉ mình cô âm ỉ thì có! Mau tránh ra, để tôi xem thử!”

Không biết chuyện gì xảy ra, đột nhiên Duy Nhất vịn lan can ói ra.

“Oa, hình như Duy Nhất có thai rồi!” Vừa đúng lúc Mỹ Mỹ ghé tai vào khe cửa trong thuyền để nghe âm thanh dội lại.

“Thật sao? Tôi xem một chút, để tôi xem một chút!” Mấy người ở phía sau bắt đầu chen lấn chật chội.

“Âm” một tiếng, cửa khoang thuyền bị đẩy ra, bọn họ liền hiện hình dưới ánh sao sáng ngời.

Mọi người cười khúc khích mấy tiếng, về mặt liền trở nên khiếp sợ đi về phía Lãnh Ngạn.

Nhìn gương mặt u ám của Lãnh Ngạn, Cầu Chí Dương vội vàng lấy lòng: “Này, người anh em, vui vẻ lên chút! Xem chúng tôi chuẩn bị lễ vật gì cho cậu này!” Cầu Chí Dương giờ tay lên.

Lập tức, cả bầu trời sáng rực pháo hoa, đặc biệt là pháo hoa tạo thành dãy chữ tiếng Anh —FOR—EV—ER.

“Duy Nhất, nhất định phải hạnh phúc mãi mãi nhé!” Dưới bóng đêm tuyệt đẹp, mọi người đều chân thành chúc phúc.

Đối mặt với đám bạn mặt dày mày dạn dám trốn lên thuyền này, Lãnh Ngạn còn có thể nói gì đây? Trên bầu trời xuất hiện những chấm nhỏ và khói lửa khiến cho màn đêm trở nên vô cùng rực rỡ, ngày mai trời lại sáng, chuyến du lịch vòng quanh thế giới lần này nhất định sẽ tràn đầy hạnh phúc và bất ngờ, anh thật sự rất mong đợi. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 304: Ngoại truyện 2

Ở trên biển đương nhiên sẽ làm cho người ta kích động, nhưng đồng thời, cũng rất khô khan và buồn tẻ, nên đám người kia liền nghĩ ra đủ mọi tiết mục để vui chơi.

Hiện tại Duy Nhất đang ở sảnh lớn của lầu một, để cử hành vũ hội đầu tiên, cũng là vũ hội lớn nhất.

Trong tiếng nhạc, Lãnh Ngạn mặc một bộ lễ phục màu trắng, bây giờ đang bị một đám bạn xấu xa vây quanh trong sảnh lớn.

“Công chúa của tôi đâu?” Lãnh Ngạn nhìn quanh một vòng, cũng không phát hiện ra bóng dáng của Duy Nhất, bọn đáng ghét này đã giấu Duy Nhất đi đâu rồi?

Doãn Tiêu Trác cười xấu xa: “Công chúa thì rất nhiều, còn người mà cậu muốn tìm thì tớ không biết, tự mình đi tìm đi! Nhưng nếu không tìm được thì những ngày sau này ở trên biển, cậu nên chuẩn bị tinh thần để ở một mình đi là vừa!”

“Đứng đứng đứng! Còn Duy Nhất thì cậu cứ yên tâm, cô ấy sẽ không cô đơn! Nơi này có rất nhiều đàn ông độc thân, sẽ nguyện ý cống hiến sức lực để thay cậu chăm sóc Duy Nhất!” Cầu Chí Dương rất không biết chết sống mà lộ đầu ra từ trong đám người.

Phi Nhi đồng tình nhìn anh trai đáng thương của cô cảm thán, thật là một người ngốc nghếch!

Quả nhiên, Lãnh Ngạn thuận tay đánh ra một quyền, ngay con mắt trái của anh ta lập tức xuất hiện một vòng tròn. Cầu Phi Nhi kẻ vào bên cạnh anh: “Anh à, nếu không để em đâm thêm cho anh một cái, thì anh được làm gấu mèo rồi.”

“Thượng Đế nói, nếu có người đánh mất trái của con, con hãy đưa luôn mắt phải cho người đó đánh!” Lãnh Ngạn vừa dứt lời, lập tức xoay người đi tìm công chúa của anh.

Cầu Chí Dương cau mày nói nhỏ: “Thượng Đế có nói câu này sao?”

Lãnh Ngạn lăm bằm lăm bầu rồi bỏ mặc anh ta, đi ra sảnh lớn bắt đầu tìm kiếm Duy Nhất.

Doãn Tiêu Trác nói cho Lãnh Ngạn biết, tối nay sẽ có tiết mục vượt qua ba cửa ải, cửa đầu tiên là tìm kiếm “cô bé lọ lem”.

Duy Nhất đang ở trong căn phòng nào đó trên du thuyền, anh có tổng cộng ba cơ hội mở cửa phòng ra.

Nếu như anh có thể tìm được Duy Nhất trong ba lần mở cửa, thì bọn họ không chỉ không quấy rầy anh và Duy Nhất lãng mạn vào ban đêm, mà còn có thể tặng cho anh và Duy Nhất một món quà cực lớn, nhưng, nếu như trong ba lượt anh không tìm ra, thì đừng trách bọn họ sẽ quấy rầy hai người hàng đêm.

Chiếc du thuyền này có gần một ngàn căn phòng, trừ phòng cho thủy thủ và người giúp việc, muốn trong ba lượt tìm được Duy Nhất, thật sự là một vấn đề rất khó khăn, không biết Duy Nhất ngốc nghếch có biết mà nhắc nhở cho anh không nữa.

“Lãnh Ngạn, chớ mong đợi Duy Nhất nhắc nhở cho cậu, mỗi một cửa phòng chúng tớ đều cho người canh giữ! Cô ấy cũng sẽ không phát ra một tiếng, bởi vì, tớ đã nói rồi, chỉ cần cô ấy mở miệng, coi như cậu thua, nếu vậy thì toàn bộ hạng mục của Kỳ Thịnh vào năm sau đều thuộc về tớ!” Doãn Tiêu Trác ở sau lưng anh ồn ào lên tiếng.

Lãnh Ngạn nhú mày, tên nhóc chết toi! Cậu cứ đắc ý đi! Anh không tin dựa vào sự ăn ý giữa anh và Duy Nhất mà anh lại không tìm được cô ấy! Tặng món quà lớn gì cho mình đây? Sang năm Doãn thị có kế hoạch cầu vồng? Cái này làm anh có chút hứng thú...

Đi qua từng tầng của boong thuyền, ở trước cửa mỗi căn phòng anh đều do dự, anh không dám tùy tiện đẩy cửa phòng ra, cơ hội chỉ có ba lần, anh muốn chơi thật đặc sắc.

“Bên trong! Là ai?” Anh bày ra bộ mặt nghiêm túc nhất của mình, ép hỏi vệ sĩ đứng canh cửa. Đây là vệ sĩ của nhà họ Lãnh anh! Dám phản bội anh sao?

Vệ sĩ héch miệng cười một tiếng lấy lòng: “Hắc hắc, Nhị thiếu gia, Doãn đại thiếu gia nói là không thể nói!”

“Anh dám phản tôi! Đừng quên ai cấp tiền lương cho anh!” Lãnh Ngạn tức giận, trong đôi mắt đen hiện lên ánh sáng khủng bố.

“Hắc hắc!” Vệ sĩ lại cười một tiếng nữa: “Doãn đại thiếu gia đã nói, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ thật tốt, thì sẽ có một số tiền lớn, nếu như vì vậy mà bị đuổi đi, Doãn thị sẽ trả gấp đôi tiền lương để mời tôi về!”

Doãn Tiêu Trác! Cậu thật lợi hại! Anh cắn răng một cái, quân tử báo thù mười năm chưa muộn! Xem tôi chơi lại cậu như thế nào!

Ồn định lại tâm trạng rồi cẩn thận suy nghĩ, Duy Nhất nhất định cũng sốt ruột giống như anh, nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp để nhắc nhở anh, nhưng chủ yếu là không thể phát ra âm thanh, vậy thì cô sẽ chọn cách nào đây? Anh nhìn điện thoại di động, không có bất kỳ tin nhắn nào, không cần suy nghĩ cũng biết, chắc chắn điện thoại di động của Duy Nhất đã bị Doãn Tiêu Trác tịch thu rồi!

Duy Nhất ngốc nghếch! Hãy nhắc nhở anh một chút! Anh đi lòng vòng quanh một chỗ.

Nhìn chằm chằm vào cánh cửa đang đóng chặt, đầu óc của anh lóe lên ý tưởng, cửa chính gió thổi không lọt, không phải còn có cửa sổ sao?

Anh chạy một vòng quanh boong thuyền, đi tới phía sau, liền nhìn thấy một cửa sổ ở lầu ba đang treo một chú gấu bông!

Anh mừng rỡ, xông lên lầu ba, một cước đá văng cánh cửa phòng, quả nhiên Duy Nhất đang ở bên trong, lo lắng xoay quanh, vừa thấy Lãnh Ngạn xuất hiện, đã lập tức chạy vội tới, nhào vào trong ngực anh.

Lãnh Ngạn thấy cô chỉ mặc một chiếc váy ngắn không đủ che bắp đùi, vội vàng cởi áo khoác của mình xuống, thắt lên eo của cô, kỳ quái hỏi: “Váy của em sao vậy?”

Duy Nhất chu miệng một cái: “Bọn anh cả rất quá đáng! Lục lợi rồi lấy hết tất cả mọi thứ trên người em, chỉ sợ em nhắc nhở anh! Căn phòng này cũng trống rỗng, không có gì cả!”

“Cho nên em liền xé váy để làm gấu bông sao?”

“Đúng vậy! Nếu không, làm sao người nào heo như anh có thể tìm được em chứ! Anh cả nói. . . . . Hừ!” Duy Nhất chột ngừng lại.

“Anh cả em nói gì?” Lãnh Ngạn nghe ra trong lời nói của cô tràn đầy tức giận.

“Anh cả nói, tiền đánh cược của các anh là một cô gái, nếu như anh thua, anh cả sẽ đưa cô gái đó cho anh, hừ, em là em gái ruột của anh ấy, anh ấy còn giờ trò quái quỷ ấy? Có người nào làm anh trai như vậy không? Giận chết anh ấy luôn! Lãnh Ngạn, em hỏi anh, nếu như hôm nay anh thật sự không tìm được em, có phải anh cũng sẽ. . . . .”

“Sẽ cái gì mà sẽ! Nào heo à!” Lãnh Ngạn thô bạo cắt đứt lời cô: “Chúng ta đã trải qua nhiều chuyện như vậy, em còn không tin anh?”

Duy Nhất bĩu môi: “Không phải vấn đề là có tin hay không, em rất tin tưởng trong lòng anh chỉ có một mình em, nhưng, anh cả nói rồi, đàn ông là động vật chỉ suy nghĩ bằng nửa thân dưới. . . . .”

“Em sắp bị anh cả của em tẩy não rồi! Cũng không sai, anh cả của em chính là động vật chỉ suy nghĩ bằng nửa thân dưới, nhưng không có nghĩa là anh cũng vậy! OK?” Lãnh Ngạn gõ gõ cái đầu nhỏ đang ngơ ngậy trước ngực anh.

“Cái gì! Nếu như anh không phải là động vật chỉ suy nghĩ bằng nửa thân dưới, tại sao ngày đầu tiên em tiến vào cửa nhà họ Lãnh anh liền đem em. . . . . Hừ, khi đó anh còn không biết em là ai nữa kìa, đừng nói với em là anh vừa thấy em thì đã yêu nha, có quỷ mới tin!” Duy Nhất mạnh mẽ phản bác anh.

“Chuyện này. . . . . Trước khác nay khác! Bảo bối. . . . .”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 305: Ngoại truyện 3

Duy Nhất hoàn toàn không nghe anh giải thích, suy nghĩ đã sớm bay xa, chỉ lo lầm bầm lầu bầu một mình: “Mặc kệ, em muốn biết rõ cô gái kia là ai, tại sao anh cả lại chọn trúng cô ấy để đưa cho anh, em phải so xem người nào xinh đẹp hơn!”

“Nhàm chán!” Lãnh Ngạn phát giận với suy nghĩ cố chấp và ngu xuẩn của cô.

Duy Nhất há mồm cắn nhẹ lên đầu vai của anh: “Anh giỏi lắm! Bây giờ học được thói hung hăng với em rồi đúng không? Sớm biết vậy em đã không nhắc nhở anh, để thành toàn cho các người! Có phải anh sẽ rất hài lòng hay không?”

“Em dám!” Lãnh Ngạn ôm eo của cô, sắc mặt nghiêm trọng: “Em còn dám lời kéo anh và cô gái khác lại với nhau nữa, thì anh sẽ không chỉ hung hăng với em, mà còn đánh em luôn!”

“Anh. . . . . Ông chú xấu xa! Ông chú đáng ghét! Biết rất rõ người ta có bảo bảo còn bắt nạt người ta! Chờ bảo bảo được sinh ra em sẽ móc nó, nói cho nó biết, cha của nó là người xấu!” Duy Nhất khóc hu hu ở trong lòng anh, hai nắm tay đâm thùm thụp vào lồng ngực của anh.

Lãnh Ngạn bắt được cổ tay của cô, kéo vòng qua ôm chặt hông anh: “Được! Được! Chờ bảo bảo của chúng ta được sinh ra, thì hai người chính là một

phe, bắt nạt một mình anh, có được hay không? Nhưng bây giờ trở đi, không cho phép em khóc, không cho phép tức giận, như vậy sẽ không tốt cho bảo bảo!”

“Anh đáng ghét! Bắt nạt em còn không cho phép em khóc, đây là đạo lý gì chứ!” Duy Nhất cắn loạn vào ngực anh.

Hàm răng của cô thật nhỏ nhưng sử dụng lực cũng có chút đau, Lãnh Ngạn hít một hơi lạnh: “Bảo bối, đây là ai bắt nạt ai? Cho tới bây giờ đều là em bắt nạt anh đấy!”

Duy Nhất không hiểu chuyện nhìn anh chăm chăm: “Không cho em bắt nạt anh, vậy thì em bắt nạt người khác!”

“Không được! Cứ bắt nạt anh đi! Ai bảo anh là ông xã em chứ! Trách nhiệm của ông xã chính là để cho bà xã bắt nạt! Ngoan, tiếp tục cắn anh đi, cắn ở đây này!” Anh chỉ môi mình.

“Hừ, thế thì tốt cho anh quá!” Duy Nhất quay đầu sang một bên.

“Vậy anh cắn em!” Lãnh Ngạn cười một tiếng rất vô lại, liền cúi đầu hôn lên môi cô.

“Đóa Nhi mau tránh ra! Trẻ nhỏ không nên xem!” Có người hô to một tiếng, thức tỉnh hai người đang hôn nhau say đắm.

Lãnh Ngạn xoay người, nắm bả vai Duy Nhất, dùng nụ cười chiến thắng tuyệt đối để đối mặt với Doãn Tiêu Trác: “Thế nào, tớ thắng rồi! Quà tặng lớn của chúng tớ đâu?”

“Như vậy mà cũng gọi là thắng sao?” Doãn Tiêu Trác xem thường: “Duy Nhất nhắc nhở cho cậu nên cậu mới đoán được! Phạm quy rồi!”

“Nào có phạm quy?” Duy Nhất không phục: “Anh chỉ nói không cho phép em lên tiếng, em đâu có phát ra tiếng!”

“Con nhóc ăn cây táo rào cây sung này! Con gái đúng là hướng ra ngoài mà!” Doãn Tiêu Trác cười nhạo cô.

Lãnh Ngạn cũng không vừa ý: “Cái gì hướng ra ngoài? Hướng về phía tôi mới đúng! Lăn đi, lấy quà tặng ra đây!”

“Quà tặng? Đừng nóng vội!” Doãn Tiêu Trác cười mờ ám: “Trò chơi này phải qua ba cửa ải! Còn hai cửa ải nữa!”

“Đến đây đi, bình đến tướng chán, thuận vợ thuận chồng tác biển đông cũng cạn!” Bộ dạng của Lãnh Ngạn đầy vẻ khiêu khích, hơn nữa không kiêng kị chút nào hôn lên mặt của Duy Nhất một cái.

“Ghê tùm quá!” Doãn Tiêu Trác khinh thường nhìn hai người bọn họ: “Kế tiếp chính là thời điểm để hai vợ chồng các người thể hiện! Cửa thứ hai, khảo nghiệm sự thông minh và ăn ý của vợ chồng các người, lấy cái bảng ra đây!”

Đóa Nhi vui mừng lấy cái bảng ra cho Duy Nhất và Lãnh Ngạn mỗi người một cái.

Lãnh Ngạn cầm cái bảng suy nghĩ mãi cũng không hiểu được là dùng để làm gì: “Tớ nói này Tiêu, tớ không hiểu, tại sao hai chúng tớ phải để cho các cậu trêu chọc mãi vậy chứ?”

Doãn Tiêu Trác cười một tiếng: “Không trêu chọc cũng được! Nhưng hãy nghĩ về món quà lớn kia một chút! Nghĩ lại những đêm sau này của hai người!”

“Doãn Tiêu Trác, tớ rất hối hận khi để cho các cậu ở lại trên du thuyền!” Lãnh Ngạn thề.

Doãn Tiêu Trác lại cười đến khoác trá vô si: “Lãnh Ngạn, đừng như vậy mà! Cái thế giới này nhờ có chúng tớ mới trở nên đặc sắc như vậy được, lần này cũng nhờ có chúng tớ nên mới có thêm màu sắc đó chứ! Nếu không, đêm nay, cậu và Duy Nhất ngoại trừ việc tạo người còn có thể làm cái gì? Chuyện đó lại vừa khô khan vừa tổn hại sức khỏe không đúng sao?”

“Doãn Tiêu Trác!” Lãnh Ngạn cắn răng nghiêng lợi: “Tớ muốn ném cậu xuống biển để làm mồi cho cá mập!”

“Vậy cũng phải chờ tớ xem xong đoạn náo nhiệt này đã!” Doãn Tiêu Trác nín cười: “Bắt đầu hỏi! Vấn đề thứ nhất: cậu thích nhất bộ phận nào trên người Duy Nhất? Nhớ, nếu như mọi người không hài lòng với đáp án của hai người, có nghĩa là không được qua cửa!”

“Anh! Rốt cuộc anh có phải là anh ruột của em hay không? Lại đi hỏi loại vấn đề này?” Duy Nhất đỏ mặt kháng nghị.

“Vấn đề gì? Vấn đề này có vấn đề gì sao?” Doãn Tiêu Trác cố làm ra vẻ ngây thơ.

“Anh. . . .” Duy Nhất không còn lời nào để nói, hung hăng trừng mắt nhìn anh: “Trở về em nhất định sẽ đoạn tuyệt quan hệ anh em với anh!”

“Trả lời đi! Trả lời đi! Trả lời đi!” Những người ở bên cạnh cũng bắt đầu ồn ào lên.

Lãnh Ngạn nháy mắt với Duy Nhất, lập tức bị Doãn Tiêu Trác ngăn lại: “Aiz, không cho nhắc nhở nhau, mau viết đi!”

Duy Nhất suy nghĩ một chút, chắc chắn sẽ không trả lời theo ý của Doãn Tiêu Trác, nhớ lại lời nói thường ngày Lãnh Ngạn hay nói, giật mình, viết một chữ.

“Được rồi! Đã đến lúc công bố câu trả lời!” Doãn Tiêu Trác đoạt lấy cái bảng của Lãnh Ngan, chỉ thấy trên đó viết một chữ “Tay”.

“Đến đây! Xem của Duy Nhất một chút!” Cầu Chí Dương lấy cái bảng từ trong tay của Duy Nhất, cũng là một chữ “Tay”.

Những người khác đều thất vọng: “Câu trả lời đó không biết mọi người có hài lòng hay không?” Doãn Tiêu Trác cố ý hỏi.

“Không phải chỉ cần giống nhau là được sao?” Duy Nhất kiêu ngạo nhìn chằm chằm người anh trai hay đùa dai này.

“Tốt lắm, vậy thì nói rõ nguyên nhân một chút đi! Lãnh Ngan, tại sao thích tay của Duy Nhất?” Doãn Tiêu Trác coi như là tha cho bọn họ một lần.

“Trong lúc tớ ngã bệnh, mỗi lần bị đau đớn hành hạ đến chết đi sống lại thì tớ đều không dám lên tiếng, tớ sợ Duy Nhất sẽ đau lòng khi nghe tớ kêu đau, nhưng tớ biết rõ, thật ra thì cô ấy cũng biết. Khoảng thời gian đó, chỉ cần cô ấy ở bên cạnh tớ, cho dù là đang tỉnh hay ngủ, cô ấy vẫn luôn nắm tay của tớ, có lúc tớ đau đến không biết gì cả, nhưng thứ duy nhất tớ có thể cảm nhận được chính là bàn tay của cô ấy, đang nắm thật chặt tay tớ, truyền sức mạnh cho tớ, để tớ biết mình còn sống, để tớ cố gắng kiên trì không buông tay.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 306: Hành trình hạnh phúc!

Nói đến đây, anh liền xoay người cầm lấy tay Duy Nhất, bốn mắt nhìn nhau: “Bảo bối, có một câu anh vẫn luôn muốn nói, hôm nay nhân cơ hội này liền nói với em! Bảo bối, cảm ơn em! Cảm ơn em vẫn luôn nắm tay anh, những ngày về sau hãy để anh dắt tay em đi, cùng nhau, đi tới bạc đầu!”.

“Ông xã!”, Duy Nhất tựa vào trong ngực người nào đó cảm động không thôi.

Đám đông chung quanh vốn đang ồn ào chợt im lặng, đoạn tình yêu đầy gian nan này của hai người bọn họ đều tận mắt chứng kiến, quãng hai năm về trước hiện rõ mồn một trước mắt, có ai không cảm động chứ?

Doãn Tiêu Trác nghẹn lời, ho khan vài tiếng: “Khụ khụ, thôi được rồi! Chẳng qua chỉ là một trò chơi mà thôi, lại bị hai người làm cho buồn nôn quá thể, tôi nổi hết da gà rồi đây này!”.

“Anh ghen tỵ đúng không?”, Duy Nhất quay sang anh trai làm mặt quỷ trên.

Doãn Tiêu Trác không phục, đáp: “Gi chứ, anh mà ghen tỵ? Chuyện về Lam nhi nhà anh cũng cảm động không kém đâu. Lam nhi tới đây!”. Nói xong, liền kiêu ngạo khoanh hai tay trước ngực.

Nhưng Dung Tư Lam lại không chừa cho anh chút mặt mũi nào, lập tức đá kích: “Đi đi đi, đi sang một bên, đừng kéo người khác điên cùng!”.

Doãn Tiêu Trác thật mất mặt, cũng may vẫn còn Đóa nhi thương tình nhảy vào trong ngực anh nói: “Cha! Không ai ôm cha, vậy thì để Đóa nhi ôm ôm, thật đáng thương!”.

Doãn Tiêu Trác triệt để im lặng. . . . .

“Đủ rồi! Đừng có biểu diễn hài kịch nữa, tiếp tục trò chơi của chúng ta đi!”. Cầu Chí Dương nhìn mọi người có đôi có cặp, trong lòng không biết có tư vị gì, liền quay sang hỏi Duy Nhất: “Duy Nhất, em thích Lãnh Ngan trong hoàn cảnh nào nhất?”.

Hai người suy nghĩ một chút, sau đó cúi xuống bằng bắt đầu viết, Cầu Chí Dương tiến lên nhìn Duy Nhất trước, nội dung trên đó là: “Lúc nấu ăn trong bếp”.

Cả căn phòng cười rộ lên, lập tức xôn xao ầm ĩ: “Không thể nào? Lãnh Ngan! Cậu thật là có tiền đồ !”

Lãnh Ngan giấu tờ giấy ra sau lưng, mặt đầy tự hào, đáp: “Thế này có cái gì? Nấu cơm cho vợ chính trách nhiệm của tôi, bà xã tôi vẫn tán thưởng những món ăn do tôi nấu ngon hơn bên ngoài rất nhiều!”.

“Tiểu Ngan! Chủ thể là không hiểu rồi!”. Lãnh Dực này giờ không nói gì lập tức chen vào: “Đây là kỹ xảo mà Duy Nhất thường hay dùng, muốn con ngựa chạy không cho ăn thứ ngon ngọt sao được? Mỗi lần tới nhà cũ kiểm com ăn cô ấy cũng hay nói là: ‘ Anh cà, anh làm com ăn ngon nhất thế giới! Em thích ăn món bò xào của anh nhất! ’, giọng nói so với mật còn ngọt hơn! Đúng không? Nhóc lừa đảo!”.

Lãnh Dực nhìn Duy Nhất cười, lên tiếng vạch trần âm mưu của người nào đó!

“Không phải như thế!”, Duy Nhất đỏ mặt, từ này về sau nếu Lãnh Ngan không nấu cơm thì làm sao bây giờ? Ngay lập tức liền vòng tay lên cổ Lãnh Ngan thì thầm: “Ông xã! em thật sự rất thích ăn những món anh nấu! Mỗi sáng sớm vừa tỉnh lại, ngửi thấy được mùi trứng chiên, thực sự vô cùng mãn

nguyện và hạnh phúc! Ông xã, bọn họ thật xấu, em không phải là đồ lừa đảo đâu!”.

“Bảo bối, dĩ nhiên là anh tin tưởng em! Bọn họ chẳng qua đang ghen tỵ mà thôi! Nấu cơm cho bảo bối chính là chuyện hạnh phúc nhất trên đời này của anh!”. Anh ôn nhu cười, ở trước mặt mọi người đoạt lại thể diện cho bà xã mình.

Còn về việc cô có phải là kẻ lừa gạt hay không thì trong lòng anh cực kỳ rõ ràng. Kể cả có thể nào thì anh cũng tình nguyện để cô lừa gạt, dù sao, đây cũng là một loại hạnh phúc!

“Lãnh Ngan, cậu viết cái gì vậy? Bọn tôi còn chưa có nhìn đâu!”. Doãn Tiêu Trác thề tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hai người này.

Lãnh Ngan vẫn tiếp tục dấu tám bảng ra phía sau, chết cũng không chịu lấy ra.

“Aiz, có vấn đề, nhất định có vấn đề! Lấy ra mau lên!”, Doãn Tiêu Trác đi vòng ra sau lưng Lãnh Ngan thăm dò.

Lãnh Ngan vội vàng xoay người, muốn lau chữ trên bảng đi, nhưng lại bị Cầu Chí Dương ghim chặt tay lại, tám bảng cũng bị Doãn Tiêu Trác cướp đi.

Doãn Tiêu Trác vừa nhìn lập tức cười ha ha nói to: “Không giống nhau! Rốt cục không giống nhau!”

“Là cái gì? Mau đọc đi!”, những người khác đều vô cùng hứng thú, nhao nhao phụ họa.

“Đóa Nhi với Tiểu Định không ở đây chứ? Trẻ con không nên nghe!”, liếc ngang liếc dọc ra xung quanh, có lẽ hai đứa trẻ đã rủ nhau trốn đi chơi, lúc này anh mới mập mờ thì thầm: “Lúc make love . . .”

Duy Nhất nghe thấy thế liền xấu hổ đỏ hết cả mặt, cúi lên tay Lãnh Ngan nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Anh thật sự dám viết ra!”

Lãnh Ngan thấy đáp án đã bị vạch trần, liền ghé người nói thầm vào tai bà xã đại nhân: “Vốn là như thế mà! Không phải lần đó em còn hét lên yêu chết anh sao?”. Điều khiến anh đặc biệt cảm thấy ủy khuất chính là, mỗi lần nấu cơm cô chỉ ăn thật nhiều chứ hoàn toàn chưa từng nói lời yêu thương nào với mình cả!

“Anh còn nói!”, Duy Nhất đỏ mặt rống lên một câu: “Mặt mũi cũng mất hết rồi! Em mặc kệ!”.

Nói xong liền bỏ lại đám người xấu xa bên trong chạy ra khỏi khoang thuyền, chọn một góc tối bên lan can giấu mình vào đó để cho gió biển xua tan cái nóng trên mặt.

“Doãn Tiêu Trác, cậu còn dám cười nữa sao! Duy Nhất tức giận thật rồi!”. Lãnh Ngan tròn mắt hung dữ liếc Doãn Tiêu Trác.

Doãn Tiêu Trác thấy thế càng cười to, đáp: “Là do cậu đàn, ai bảo viết cái này ra làm gì? Ha ha, buồn cười chết mất!”.

“Tránh ra!”, Lãnh Ngan đẩy người đang cười đến sái cả hàm ra, sai bước đuổi theo Duy Nhất.

“Này, còn có một vấn đề cuối cùng mà, cậu mà không trả lời coi như thua!”. Doãn Tiêu Trác nói với theo đằng sau.

Lãnh Ngan mặc kệ, đi tới phía sau Duy Nhất, ôm lấy lấy cô, thầm thì: “Bảo bối, tức giận sao? Tức giận sao?”.

Duy Nhất vẫn cúi đầu không nói lời nào.

“Thật xin lỗi, anh đã quên lời bà xã dặn dò, chuyện như vậy chỉ có thể làm không thể nói, làm sao mà anh lại hồ đồ như vậy chứ! Anh xin thề, sau này sẽ bớt nói, làm nhiều! OK?”, hai tay Lãnh Ngan vòng qua ôm chặt lấy người phía trước cười dỗ dành.

Quả nhiên Duy Nhất liền bật cười, đáp: “Ai muốn làm với anh? Để em đi tìm anh cả chuẩn bị mấy bóng hồng cho anh!”.

Lãnh Ngan giả vờ mở to mắt, hỏi: “Bà xã, em muốn cái gì? Anh có nói là làm chuyện gì gì đó sao?”

“Anh. . . Lãnh Ngan!”, cô xấu hổ, xoay người lại đánh anh.

Lãnh Ngan cười rộ lên nói: “Bà xã, đánh là thương mến là yêu, em đang ra ám hiệu cho anh sao? Vậy chúng ta đi thôi. . .”

“Anh nghĩ đến là hay!”, Duy Nhất véo vào tai của người nào đó, nói tiếp: “Ông xã à, không phải anh trai em đã nói còn có một câu hỏi nữa sao? Đi, hôm nay dứt khoát phải khiêu chiến bọn họ. Tí nữa phải cho anh ấy nếm thử sự lợi hại của em mới được!”.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 307: Ngoại truyện 5

“Vấn đề thứ ba, em bé trong bụng của Duy Nhất là trai hay gái?”, Doãn Tiêu Trác cười hỏi.

Vấn đề này Lãnh Ngạn và Duy Nhất cũng đã từng thảo luận qua rất nhiều, lúc trước Lãnh Ngạn rất mong đứa bé này là con trai nhưng hiện tại an hem họ đã hòa thuận trở lại, Kỳ Thịnh cũng phát triển ổn định, cho dù là gái hay trai cũng không còn quan trọng nữa, tuy nhiên con người ta vẫn có lòng tham . . . . .

Hai người không chút nghĩ ngợi viết suy nghĩ của mình lên bảng.

Doãn Tiêu Trác không thể chờ đợi lập tức công bố đáp án, hai người họ đều viết là —— thai long phượng.

Mọi người thấy thế liền xông vào trêu chọc: “Lãnh Ngạn, cậu mà cũng có bản lĩnh này sao?”.

Lãnh Ngạn vươn tay ôm Duy Nhất vào trong ngực, đáp trả: “Bà xã tôi có là được! Chuyện này chỉ cần vợ yêu cố gắng thì lập tức có thể có!”

Doãn Tiêu Trác nhìn thân hình nhỏ bé của Duy Nhất, thế nào cũng không tin nổi trong bụng em gái mình đang chứa một cặp sinh đôi long phượng, miệng lại chặc chặc mấy tiếng tỏ vẻ tiếc nuối.

“Tiếc nuôi cái gì?”, Lãnh Ngạn nghe thấy bất mãn hỏi.

“Quả là đáng tiếc, cái thai trong bụng Duy Nhất là con gái, nếu không thì gả cho Thiên Ân vẫn là tốt nhất!”, Doãn Tiêu Trác nhìn chằm chằm vào bụng Duy Nhất đầy vẻ tiếc hận.

“Cậu xác định đây là bé gái?”, lần này người cau mày đổi thành Lãnh Dục, nói thật, người làm bác như anh đây, việc đầu tiên suy tính vẫn là vấn đề người thừa kế của nhà họ Lãnh.

“Em cũng hy vọng là con gái”, Mỹ Mỹ hạnh phúc tựa vào người Dịch Khắc, nói tiếp: “Duy Nhất, không bằng hai nhà chúng ta định hôn đi!”

“Không được!”, chính chủ còn chưa mở miệng, ông bác Lãnh Dục đã chen miệng trước: “Tiểu công chúa của nhà họ Lãnh chúng tôi chính là bảo bối cực kỳ quý giá, sao có thể để thằng nhóc nhà cậu chiếm tiện nghi được! Không có cửa đâu! Huống chi, tôi nghĩ đây chắc chắn là một bé trai!”.

“Làm sao cậu biết là con trai chứ? Cũng không cậu sinh? !”, Dịch Khắc không phục, nói thế nào thì anh ta cũng đã lên chức cha. Lãnh Dục sao? Hừ, mau biến sang một bên!

Lãnh Ngạn lười tranh cãi vấn đề này với bọn họ, quay sang nói với Doãn Tiêu Trác: “Tiêu, đã quá ba cửa rồi! Còn muốn thêm cái gì nữa? Mau lên một chút! Tôi còn phải chờ phân đại lễ của cậu bao lâu nữa!”.

“Được! Cửa ả cuối cùng rồi!”, nói xong Doãn Tiêu Trác liền dẫn mọi người đi tới khu bếp của du thuyền.

Dung Tư Lam đứng ra nói: “Cửa ả cuối cùng này là do tôi nghĩ ra! Kết hợp tài nấu nướng của tất cả mọi người lại! Thắng bại không quan trọng, chẳng qua là, tôi nghe nói mấy người đàn ông trong nhà chúng ta đều không phải tay mơ, có lẽ ai nấy ở trong nhà đều lặn lội ở trong bếp nhiều rồi, cho nên, tối nay chúng ta cùng nhau chơi mở dạ tiệc, tự mình động thủ, cơm no áo ấm! Mọi người thấy thế nào?”

Sau khi nghe Dung Tư Lam công bố, toàn bộ những ánh mắt khinh bỉ đều thẳng tắp ném về phía Doãn Tiêu Trác, lúc này còn hăng say cười nhạo Lãnh Ngạn, cứ tưởng địa vị trong nhà của anh ta cao thế nào! Hóa ra cũng chỉ là một đầu bếp mà thôi!

Doãn Tiêu Trác xấu hổ cười cười phân bua: “Tôi đây chẳng phải là vì Đóa Nhi sao! Lúc con bé bị bệnh, Tư Lam đều phải ở bên cạnh chăm sóc, vô cùng khổ cực, dĩ nhiên tôi cũng nên san sẻ cho cô ấy bớt phần nào chứ!”

Mọi người vừa nghe lý do này lập tức liền xì mũi coi thường.

Ngay sau đó đại chiến trong phòng bếp bắt đầu.

Trong đám đàn ông ở đây, tài nấu nướng của Lãnh Dục là giỏi nhất, dù sao anh cũng là ông chủ của một chuỗi nhà hàng, tuy nhiên cuộc so tài này lại cần tất cả các thành viên trong gia đình tham gia, bỗng dưng anh bị kẹp ở giữa thế này, có ý nghĩa gì chứ? Cho nên, anh ở sau lưng Lãnh Ngạn lặng lẽ rời khỏi nơi ồn ào này, một mình đi lên boong thuyền hóng mát.

Gió biển phả thẳng vào mặt, anh nheo mắt lại, nhìn ra mặt biển mênh mông không thấy bến bờ, tựa như trái tim của anh giây phút này, hoàn toàn mờ mịt, không tìm được bến đỗ cho chính mình.

Từ nhỏ, anh chính là thiên chi kiêu tử, vốn cho rằng cuộc sống sẽ mãi huy hoàng như mình thiết tưởng, vậy mà, không giải thích được, trong cuộc sống đột nhiên có thêm một Lãnh Ngạn.

Sự xuất hiện của Lãnh Ngạn đã phá vỡ cuộc sống thăng bằng này, mẹ anh lúc nào cũng nhắc nhở bên tai rằng có người muốn cướp đi hết thảy mọi thứ của anh, vì vậy, đối với người em trai từ trên trời giáng xuống này anh không có chút cảm tình nào.

Một năm kia, khi rơi xuống vách đá, chứng kiến người phụ nữ mình thích nhất trở thành vợ của em trai, lúc đó anh chẳng khác nào đang ném trái tim vị của ngày tận thế, cũng từ thời điểm này bản thân liền ngã vào vực sâu thù hận vạn kiếp bất phục, tất cả mọi tâm tư tình cảm đều chỉ có báo thù.

Mà khi anh biết mối hận này của mình chỉ là một sự hiểu lầm, tâm lập tức liền suy sụp không dậy nổi.

Loại cảm giác đó không cách nào diễn tả được bằng lời, một mặt, vừa vui mừng vì tìm lại được tình thân, mặt khác, lại thấy trống rỗng vì cuộc sống của mình mất đi mục tiêu, mỗi ngày đều trôi qua bình thản, trồng hoa nấu ăn, vườn Tulip ở nhà họ Lãnh đều bị anh đào lên để dùng làm nguyên liệu chế biến. Chuyện của Kỳ Thịnh đã hoàn toàn giao cho Lãnh Ngạn xử lý, thứ nhất, là vì Lãnh Ngạn quản lý công ty đã quen, thứ hai nữa là anh cũng không có tâm tư để quản những chuyện này.

Về phần đời sống tình cảm, anh lại càng không có mong ước gì. Đã từng yêu một người hết cả tâm can nhưng lại nhận được kết quả như vậy, anh nào còn dám kỳ vọng gì đây? Cuộc sống mãi bao lâu mới xuất hiện một thiên sứ như Duy Nhất, nhưng người con gái này lại là người yêu của em trai mình, anh sẽ không cướp đoạt người em trai mình yêu, đồng thời ngay cả bản thân anh cũng không phân biệt rõ rốt cuộc là mình thích Duy Nhất hay là Tĩnh Lam hơn, nhưng, bất kể là ai, thì bọn họ không hề có chút quan hệ nào với anh cả. . . . .

Sau lưng đèn đuốc sáng trưng, thế nhưng anh lại không dám quay đầu lại.

Đứng trên du thuyền phồn hoa tràn đầy hạnh phúc của người khác này, đối với anh mà nói cũng cần phải có dũng khí. . . . .

“A? Anh cũng ở đây à?”, sau lưng vang lên giọng nói của một cô gái.

Vừa quay đầu, dưới ngọn đèn hiu hắt, là Cầu Phi Nhi với gương mặt mộc không hề có tí son phấn nào.

“Ừm, sao cô cũng đi ra ngoài này?”, đối với cô gái Cầu Phi Nhi này, anh tương đối hiểu rõ, chẳng phải cũng là một người hâm mộ Lãnh Ngạn sao! Cái vấn đề này, nếu hỏi ra cũng thấy rất ngu ngốc.

Bất quá, tối nay Cầu Phi Nhi vừa không trang điểm, cũng không còn mặc những bộ váy áo khoa trương, vừa đơn giản, vừa phóng khoáng, nhưng vẫn hết sức nổi bật trong bóng đêm.

Trên tay Cầu Phi Nhi cầm một ly rượu, khẽ lắc lắc, dịu dàng mỉm cười, đáp: “Bên trong quá náo nhiệt, không thích hợp với tôi!”.

Người này mà không thích không khí sôi nổi náo nhiệt sao? Lãnh Dục bật cười một tiếng, không phải là không thích hợp, mà chính là sợ nhìn thấy cảnh nhà người ta náo nhiệt mà mặt mày tỉnh thần thì đúng hơn?

“Anh và Lãnh Ngạn thật sự rất giống nhau!”, Cầu Phi Nhi bỗng thốt lên.

“À? Giống đến vậy sao?”. Anh và Lãnh Ngạn giống nhau sao? Cho tới tận bây giờ anh cũng chẳng có cảm giác gì. Nếu như trước kia có người nói hai người họ giống nhau, nói không chừng anh sẽ chán ghét, sẽ ghen tỵ, nhưng bây giờ, thì ngược lại. Anh muốn em trai mình được hạnh phúc, mặc dù Lãnh Ngạn cũng rất khó, nhưng so với anh vẫn may mắn hơn nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 308: Ngoại truyện 6

“Kinh nghiệm long đông giống nhau, lạnh lùng giống nhau, tự khóa chặt bản thân giống nhau.” Cầu Phi Nhi khẽ nhấp một ly rượu, nhìn chăm chăm vào nước biển tối tăm, như có điều suy nghĩ.

“Thật sao?” Lãnh Dục cười khẽ, anh và Lãnh Ngạn? Nhưng thật ra hoàn toàn khác nhau.

Trước kia anh là ánh mặt trời, Lãnh Ngạn lo lắng, bây giờ anh lo lắng, Lãnh Ngạn là ánh mặt trời, tráo đổi.

“Chỉ có điều, hiện giờ Lãnh Ngạn rất hạnh phúc.” Cầu Phi Nhi cảm thán từ đáy lòng.

“Đúng!” Anh không muốn tiếp tục đề tài này, mỗi người đều có vòng quay cuộc sống của mình, là vài phương thức sống tự nhiên, dòng thời gian của anh, không cần bất kỳ ai quấy rầy.

Trên mặt Cầu Phi Nhi phủ lên một tầng ánh sáng dịu dàng, một chút cảm giác say dâng lên hai má, lộ ra sắc phấn hồng rượu, “Anh biết không? Yêu một người thật vất vả, nhưng lại rất hạnh phúc, nhìn anh ấy hạnh phúc, mình đã cảm thấy hạnh phúc.”

Trong hai năm qua, cô cảm thấy mình thay đổi, trở nên học được thưởng thức, học được đứng trong góc nhỏ nhìn hạnh phúc nơi xa của người nào đó thì mình có thể mỉm cười.

Thay đổi này, chính cô cũng không tưởng tượng nổi. Không phải trước kia cô là một kẻ ương ngạnh bướng bỉnh trước sau như một sao? Minh học được đồ không phải của mình không lấy đến tay sao?

Mà thay đổi, là tình yêu sống chết của Lãnh Ngạn và Duy Nhất đưa đến, bọn họ để cho cô cảm nhận sâu sắc được một chuyện, yêu chính là muốn cho đối phương hạnh phúc...

Cho nên, mặc dù trong lòng cô dieendaaneequydonn chưa bao giờ để Lãnh Ngạn xuống, nhưng mà, cô đã rất thỏa mãn rồi, ít nhất, có thể thường thấy nụ cười hạnh phúc của người mình yêu, đối với cô mà nói, trên thế giới này còn có chuyện gì hạnh phúc hơn chuyện này sao?

Lãnh Dục hiểu ngụ ý của cô, đêm nay, cô như vậy, để cho anh có cảm giác cùng lặn lội chân trời giống nhau, không khỏi lăm lăm hỏi một câu, cười nói, “Lãnh Ngạn thật sự hạnh phúc, gặp phụ nữ mỗi người đều yêu cậu ấy đến chết đi sống lại, tôi thật sự hơi ghen tỵ!”

Mặc dù nói giỡn, cũng làm cho chính Cầu Phi Nhi rơi vào trong ký ức tốt đẹp, “Không biết vì sao, chính là không thể quên anh ấy. Chắc bắt đầu từ nhỏ. Tôi lớn lên ở nước ngoài từ nhỏ, tám tuổi mới trở lại, khi đó thích xem truyện thần thoại, thích hoàng tử công chúa trong truyện thần thoại. Sinh nhật lần đầu tiên sau khi trở về nước, cha hỏi tôi muốn quà sinh nhật gì, tôi muốn một trái cầu vàng nhỏ, ảo tưởng trái cầu vàng này sẽ mang đến cho mình một hoàng tử ếch.”

“Kết quả thế nào?” Lãnh Dục đột nhiên có hứng thú với chuyện xưa của cô.

“Tiệc sinh nhật ngày ấy, theo thường lệ có rất nhiều khách tới, đều là khách của cha, tôi tuyệt đối không thích, một mình ngồi trong bể bơi chơi, nhưng mà, không cẩn thận, trái cầu vàng bị rơi vào trong bể bơi.”

Tay Lãnh Dục khẽ run, không nói thêm gì nữa.

Cầu Phi Nhi mỉm cười tiếp tục nhớ lại, “Tôi rất lo lắng, ngồi bên cạnh bể bơi khóc, không nghĩ tới, hoàng tử ếch của tôi thật sự xuất hiện! Một nam sinh không lớn hơn tôi bao nhiêu tới gần hỏi tại sao tôi khóc, tôi chỉ vào hồ nước nói, trái cầu vàng nhỏ của tôi bị rơi xuống. Kết quả anh ấy thật sự nhảy xuống nhặt giúp tôi, chờ lúc anh ấy lên đưa trái cầu lại cho tôi, tôi nước mắt lưng tròng, còn không kịp nhìn rõ dáng hình của anh ấy, anh ấy đã bỏ chạy đi.”

Nói tới đây, Cầu Phi Nhi hơi ngừng lại, “Lãnh đại ca, nói cái này anh có cảm thấy phiền chút nào không?”

“Không, không phiền!” Lãnh Dục cười xấu hổ, trong mắt mắt tự nhiên.

“Tôi không biết anh ấy là ai, ngây ngốc nhìn theo bóng lưng của anh ấy, mặc lễ phục màu trắng, đáng vẻ die enda anle equu ydonn chạy trốn, rất tuần tú. Tôi lau nước mắt, trên mặt đất có thứ gì đó sáng lấp lánh, nhặt lên nhìn, là huy hiệu trường của anh ấy rơi xuống, trên đó viết tên của anh ấy – Lãnh Ngạn.”

“Tôi lập tức đuổi theo, định trả lại anh ấy huy hiệu trường, lại nghe anh trai đang nói với người khác, Lãnh Ngạn vừa mới thay quần áo bị ướt, đến phòng anh trai thay quần áo, Lãnh đại ca, có phải em rất ngốc không?” Cầu Phi Nhi nhìn Lãnh Dục hỏi.

Lãnh Dục lắc lắc đầu, lại hơi hốt hoảng, “Không, không ngốc!”

Cầu Phi Nhi không để ý đến khác thường của anh, “Từ đó, tôi nhớ một cái tên – Lãnh Ngạn. Trưởng thành theo tuổi tác, dần hiểu được yêu là gì, hiểu được thế nào là thương thức một anh chàng, thứ tình cảm này cũng từ ban đầu sùng bái “Anh trai” tăng lên thành si mê, anh ấy ưu tú như vậy, rồi lại lạnh lùng như vậy, khiến cho vô số nữ sinh tò mò về anh ấy, lại sùng bái, thậm chí đến trình độ mê mẩn.”

Lúc anh ấy chơi bóng rổ, vô số nữ sinh đều chụp hình của anh ấy, ủng hộ cho anh ấy, lúc anh ấy diễn thuyết trên sân khấu, có nữ sinh còn sao lại bài diễn thuyết đó, tôi cũng là một trong số đó.” Cô tự giễu cười cười.

“Trong lòng tôi, mỗi một động tác của anh ấy đều hoàn mỹ, ngay cả xoay người, cũng tuyệt đẹp không thể chê vào đâu được, dưới ánh mặt trời thỉnh thoảng cười một tiếng với tôi, có thể để cho tôi hưng phấn nhiều tuần lễ. Người đàn ông như vậy, lại là hoàng tử ếch của tôi, tôi có thể không kích động không mộng tưởng sao? Cho nên, lòng thầm mến này tràn ngập cả thời thiếu nữ của tôi, cho đến khi anh ấy đột nhiên đi Nhật Bản, lòng của tôi cũng theo đó mà mất phương hướng, nhưng mà, khi đó tôi ngây ngốc, lại si tâm vọng tưởng cho rằng, anh ấy sẽ trở về, trở về làm hoàng tử ếch của tôi!”

Nói xong, trong mắt Cầu Phi Nhi lại hiện lên nước mắt nhẹ nhàng, nhưng bên môi mỉm cười khiến cho cô đẹp như vậy, nước mắt đẹp để thuộc về người phụ nữ hạnh phúc, trong nước mắt đẹp để lộ ra chua xót. Thầm mến, thật sự là món điểm tâm đẹp nhất nhưng lại chua xót nhất!

Lãnh Dục cảm thấy cần phải nói chuyện rồi, chần chờ, “Phi Nhi, em có từng nghĩ tới chưa, cảm tình này của em hoàn toàn không phải là tình cảm bình thường? Là sùng bái của tuổi thơ die3nda' nle3quydo0n với anh hùng, ảo tưởng với Hoàng tử, cho tới giờ em vẫn chưa từng tiếp xúc với Lãnh Ngạn, cũng không biết Lãnh Ngạn là người như thế nào, em yêu có lẽ chỉ là vẻ ngoài đẹp trai của cậu ấy, là hào quang đẹp đẽ trên đầu cậu ấy, thậm chí có thể chỉ là Lãnh Ngạn tự em nghĩ ra?”

Phi Nhi bây giờ, trong mắt anh, không khác Tĩnh Lam lúc trước là mấy, không biết mình thật sự cần ai, hoàn toàn sống trong sùng bái mù quáng về Lãnh Ngạn.

“Tôi biết!” Cầu Phi Nhi thờ dãi, “Nhưng tôi không đòi được! Yêu anh ấy, đã trở thành thói quen trong sinh hoạt của tôi. Biết rõ mình không chiếm được anh ấy, nhưng vẫn không nịn được đi quan tâm từng chút một về anh ấy, nghe được cái tên này tim vẫn đập mạnh. Quan trọng nhất là, anh ấy quá hoàn mỹ rồi, tôi sẽ không tự chủ được mà so sánh người đàn ông khác gặp được sau đó với anh ấy, nhận lấy có thể nghĩ, không tìm được cảm giác nữa!” Cầu

Phi Nhi nói như vậy, trong mắt lại bắt đầu tuôn ra không biết là chua xót hay ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 309: Ngoại truyện 7

Lãnh Dực nhìn cô ấy, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, lời nói này khiến cho anh quá mức rung động rồi!

Anh muốn nói gì đó cho cô biết, thật ra năm đó nhảy xuống bể bơi nhặt trái cầu vàng giúp cô là anh, không phải Lãnh Ngạn!

Chỉ vì lúc ra cửa tương đối vội vàng, mặc lộn quần áo của Lãnh Ngạn, cho nên huy hiệu trường của Lãnh Ngạn mới từ trong túi quần rớt ra.

Mà anh, sau khi nhặt quả cầu vàng cho Phi Nhi xong thì về nhà thay quần áo, đúng dịp chính là, quần áo Lãnh Ngạn bị người không cẩn thận hất rượi lên, cho nên, mới có chuyện Lãnh Ngạn đi phòng Cầu Chí Dương thay quần áo.

Về phần anh, cho dù thân hình hay kiểu tóc đều không khác Lãnh Ngạn lắm, cho nên, mới có hiểu lầm kéo dài nhiều năm như vậy.

Anh giật giật môi, cuối cùng nuốt điều bí mật này vào.

Nói ra thì như thế nào chứ? Trừ khiến hai bên lúng túng khó chịu, còn có thể như thế nào đây?

Huống chi, bây giờ anh còn có quyền lợi và năng lực yêu người sao? Thay vì như vậy, còn không bằng để Phi Nhi sống trong thần thoại đi, ít nhất, là một thần thoại đẹp.

Dù sao, sai lầm này là anh gây họa, từ một lòng trách nhiệm, hoặc từ quan tâm của anh trai với em gái, anh thử khuyên cô, “Phi Nhi, thật ra thì mỗi người cũng nên có hạnh phúc thuộc về riêng mình, mà không phải đi nhìn lên hạnh phúc của người khác, cho nên, thử một chút, đi ra khỏi thần thoại về Lãnh Ngạn, nhìn thế giới chân thực một chút, còn có rất nhiều người đàn ông đáng để em yêu!”

“Ví dụ như?” Phi Nhi hơi say, ngược mắt.

“Ví dụ như, Từ Nhiên? Hoặc là, bạn bè làm ăn với anh trai em, cũng không tệ, nhân sĩ thành công, là mục tiêu giành giật của phụ nữ!” Lãnh Dực nhắc tới từng người đàn ông được xưng tụng là ưu tú trong đầu một lần.

“Từ Nhiên?” Phi Nhi cười, “Cậu ta còn nhỏ hơn tôi, tôi không cảm thấy hứng thú với tình cảm chị em, tôi lớn lên ở nước ngoài từ nhỏ, thiếu hụt âm áp tình thân, hy vọng có thể tìm được người đàn ông die nđa nle equ ydo n che chở cho tôi! Về bạn bè của anh trai tôi thì khỏi nói, trừ Lãnh Ngạn, mỗi người đều là hoa hoa công tử, tôi thích người đàn ông chung tình như Lãnh Ngạn vậy.”

Vẫn là Lãnh Ngạn! Lãnh Dực xem thường, “Tuổi còn nhỏ không có nghĩa không quan tâm em! Cậu ta đã từng rất quan tâm Duy Nhất! Có muốn tôi tạo cơ hội cho hai người không?” Anh cảm thấy mình ăn no không có việc gì làm rồi, thế mà lại đi làm nguyệt lão cho người ta...

“Đừng!” Phi Nhi hơi cúi, “Tôi không muốn làm thế thân cho Duy Nhất!”

Lãnh Dực cười cười, cũng không ép buộc, duyên phận rất kỳ diệu, không tới lúc có ép buộc cũng vô ích, duyên phận vừa đến, ai cũng không tránh khỏi.

Nhìn ngọn đèn dầu huy hoàng sau lưng, loáng thoáng nghe thấy tiếng cười bắt đầu bật ra bên trong. “Chúng ta vẫn nên đi vào thôi, biến mất lâu như vậy sẽ khiến người ta cảm thấy kỳ quái.” Anh đề nghị.

“Sẽ không đâu!” Phi Nhi chép miệng, “Người ta đều có đôi có cặp, hạnh phúc tràn đầy, ai sẽ nhớ chúng ta?”

Tuy ngoài miệng nói thế, nhưng bước chân lại đi theo Lãnh Dực, lúc lên bậc thang, vẫn không quên đỡ Lãnh Dực, cô biết, chân của anh không tốt.

“Cám ơn!” Hiện tại anh có thể hoàn toàn nhìn vào thiếu sót của mình, anh sẽ không coi trọng giúp của bạn bè là bỏ thí.

“Cám ơn cái gì! Cũng không phải người ngoài!” Cô cười nhạt một tiếng.

Sự xuất hiện của bọn họ hấp dẫn sự chú ý của Lãnh Ngạn, cho tới nay, Lãnh Ngạn giống như chỗ để cho mọi người chỉ trích, tất cả đều chĩa mũi dùi về phía anh, hiện giờ không dễ dàng mới tìm được chỗ đột phá, sao anh có thể tùy tiện bỏ qua!

Lập tức kêu lên, “Ah, anh cả, sao hai người lại ở cùng nhau? Đã làm gì? Thành thật khai báo! Cái gì gọi là không phải người ngoài? Em chính tai nghe thấy! Hai người tự xưng trở thành người trong nhà rồi hả?”

Thật ra thì từ trong đáy lòng anh, anh hy vọng anh cả có thể tìm được một cô gái tốt, nếu như anh cả thật sự có chút ý tứ với Phi Nhi, anh sẽ giới thiệu hai tay

tán thành đấy!

Đi trên biển nhằm chán, cười giỡn như vậy rất được hoan nghênh!

Những người khác cũng chú ý tới Lãnh Dực và Phi Nhi đột nhiên rời đi rồi cùng vào, phụ họa theo, “Đúng vậy! Hai người xảy ra chuyện gì? Cùng vào cùng ra?”

Lãnh Dực không hy vọng trò đùa giỡn như vậy đổi sang người mình, chủ yếu hơn chính là không hy vọng Phi Nhi khó chịu, hết sức đứng đắn nói, “Không có gì, mới vừa rồi ở bên ngoài không tiện lắm, Phi Nhi giúp tôi một chút mà thôi, mọi người tiếp tục chơi đi!”

Thái độ lạnh nhạt không phối hợp của anh khiến tất cả mọi người không cách nào tiếp tục cười đùa chọc nõi, hậm hực nói sang chuyện khác, “Đã đến như vậy rồi, mời ông chủ nhà hàng bằng chuyển đảm nhiệm chức vụ bình xét, nhìn món ăn ba gia đình này, nhà nào làm cực kỳ có tiêu chuẩn!”

Nếu nói ba gia đình, là chỉ Lãnh Ngạn Duy Nhất, Doãn Tiêu Trác Tư Lam, còn có Mỹ Mỹ Dịch Khắc.

“Được! Nhận xét thức ăn ngon hả? Chuyện tôi thích nhất!” Anh đi tới bàn ăn thật dài, phía trên đã bày thức ăn phong phú.

Nếm toàn bộ ba đội hình thức ăn ngon một lần, nói thật, anh vẫn cảm thấy tay nghề của Lãnh Ngạn là tốt nhất, nhưng mà, anh biết, mục đích tối nay của mọi người chính là đùa giỡn Lãnh Ngạn, cho nên, không thể không thành toàn cho mọi người!

Anh mỉm cười một tiếng, như đang ngẫm nghĩ, rồi sau đó tuyên bố, “Cửa thứ ba tối nay, cuộc so tài nấu nướng, người thắng là nhóm Doãn Tiêu Trác Dung Tư Lam!”

Toàn sân khấu hoan hô, chỉ có Duy Nhất bất mãn, “Anh cả! Không phải chứ, anh phán xử chủ quan như vậy lại không hướng về chúng em, anh có ý gì? Chẳng lẽ củi chõ hướng ra ngoài?”

“Anh chính là nói chuyện bằng lương tâm! Trời đất chứng giám!” Lãnh Dực rất tức thời vọt đến bên cạnh.

Doãn Tiêu Trác mừng rỡ, “Lãnh Ngạn, cậu xem xem, cậu xem đi, chính anh cả cậu cũng không hướng về cậu! Cậu bao nhiêu thâm! Được, qua ba cửa, cửa đầu cậu thắng, cửa thứ hai ăn gian, cửa thứ ba thua, cậu nói cậu coi như thua hay tính thắng?”

Ngược lại Lãnh Ngạn không quan tâm thắng thua, chỉ cười, Duy Nhất lại cho là thật, cãi nhau không thôi, “Không được! Đây hoàn toàn là các anh lừa gạt, không tính, làm lại!”

Nói thật, đều là người mình, thắng thua cô không quan tâm, cô quan tâm là người phụ nữ Doãn Tiêu Trác đưa cho Lãnh Ngạn! Những người đàn ông này quá thối nát rồi, lại dùng phụ nữ làm tiền đánh cuộc! Cô muốn ngăn cản!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 310: Ngoại truyện 8

“Đó không phải không thua không thắng sao?” Lãnh Ngạn cúi đầu Duy Nhất vào ngực mình, cười cười, nói theo ý cô.

“Vội Lãnh Ngạn mà nói, không thắng chính là thua! Cậu đang hoàng nhận trừng phạt đi! Trừng phạt đẹp mắt!” Trên mặt Doãn Tiêu Trác mang nụ cười quỷ dị, mạnh mẽ tách Duy Nhất và Lãnh Ngạn ra.

Phòng Lãnh Ngạn và Duy Nhất.

Duy Nhất không biết bị Doãn Tiêu Trác mang đi đâu, trong phòng đen như mực, là Doãn Tiêu Trác cắt nguồn điện của phòng này.

Rốt cuộc cậu ấy muốn chơi cái gì? Lãnh Ngạn âm thầm cười lắc đầu.

Đột nhiên, cửa phòng mở ra một đường nhỏ, chút ánh sáng xuyên vào, cùng lúc đó, một bóng người nhỏ nhắn được đẩy vào, nhìn thân hình, nghiễm nhiên là một phụ nữ, khoanh khắc cửa khép lại, mượn ánh sáng yếu ớt, có thể thấy trên mặt người phụ nữ đeo mặt nạ hồ ly.

Người phụ nữ vừa vào cửa, hai cánh tay trắng bóc đã cuốn quanh cổ anh. Ôn hương nhuyễn ngọc đầy cõi lòng, tâm thần anh rung động, lập tức hôn lên.

Không khí trong phòng dần ấm lên, anh ôm ngang người phụ nữ, cũng không bỏ mặt nạ của cô, đè lên giường lớn, động tác cực kỳ mềm mại tinh tế.

Dần cúi đi che phủ của cô, tham lam hấp thu tuyệt vời trong môi cô, khẽ cắn lên cằm nhọn của cô, đầu ngón tay chạy dọc theo da thịt mềm mại trơn nhẵn của cô.

Dần dần, có chất lỏng mặn chất lẫn từ trên quai hàm cô xuống, toàn bộ chảy vào trong môi anh.

Anh hơi ngẩn ra, tiếp theo mỉm cười, nhẹ nhàng ngậm vành tai cô, thì thầm, “Bảo bối, không muốn sao?”

Cô đột nhiên gỡ mặt nạ ra, dưới bóng đêm tối tăm đối diện với Lãnh Ngạn, “Đàn ông thú! Anh nhìn rõ xem em là ai!”

Anh cười vui vẻ hơn, “Bà xã, là em!”

Người này lại là Duy Nhất!

“Vậy anh mong là ai?” Nước mắt Duy Nhất không được khống chế chảy xuống dưới, quả đấm càng không ngừng đấm lên người anh, “Đàn ông thú! Đàn ông hư! Đồ trũng thú! Có mới nới cũ! Em hận anh chết đi được!”

Lãnh Ngạn cười giữ quả đấm của cô, dùng sức kéo cô vào trong ngực. Duy Nhất nhỏ bé vốn không phải đối thủ của anh, trong chớp lát đã bị anh ôm chặt, không cách nào nhúc nhích.

Cô bất đắc dĩ chảy nước mắt, “Anh cả nói không sai! Đàn ông đều không phải đồ tốt!”

Anh càng cảm thấy buồn cười, “Sao lại không phải đồ tốt? Em cảm thấy anh là đồ không dùng được rồi sao?”

“Anh... Đồ dê tiện! Anh rút ngay!” Duy Nhất mắc cỡ đỏ bừng mặt, trong lòng vừa bực vừa hận, vùng vẫy hai cái, tính thoát khỏi hai cánh tay như sắt của anh vĩnh viễn uống công vô ích, cô tức giận cắn phần, khóc lớn tiếng.

Lãnh Ngạn thấy cô khóc đến thở không ra hơi, mới hơi luống cuống, khẽ vuốt bụng cô, “Bảo bối, đừng khóc, chỉ cười giỡn! Khóc nhiều không tốt cho con! Ngoan nào!”

Từ “Đứa bé” này là xương sườn mềm của Duy Nhất, trời mới biết, cô quan tâm đứa bé này bao nhiêu, không dám khóc nữa, lại làm nhảm không ngừng trách mắng, “Em hận anh chết đi được! Thì anh ra thật sự là động vật nửa người dưới! Anh cả nói một chút cũng không sai! Anh ấy nói muốn giúp em thử anh, còn nói chỉ cần phụ nữ chủ động ôm ấp yêu thương, đàn ông không có chuyện không động lòng! Quả nhiên bị anh ấy nói trúng! Hu hu hu, may mà em sống chết không chịu đồng ý để anh ấy đưa người phụ nữ khác vào, mình dám nhận con mồi đi vào, anh người đàn ông không chịu thua kém thật sự mắc câu, em hận anh! Hu hu!”

Nói đến chỗ đau lòng, cô lại không nhịn được khóc lên.

Lãnh Ngạn khẽ vuốt ve lưng trần của cô, hôn tóc cô, trán cô, đôi mắt đầm lệ của cô, an ủi cô, “Cô gái ngọc của anh! Sao anh lại có thể phản bội em lên giường với người phụ nữ khác? Cho nên anh là như vậy bởi vì anh biết người đi vào là em!”

“Hả?” Duy Nhất ngừng khóc, khó có thể tin nhìn anh chằm chằm.

Anh túm lấy cái mũi nhỏ của cô, “Đứa ngọc! Chỉ ngọc như em mới có thể bị anh cả em lừa! Cậu ấy là anh trai em! Sao lại nhét phụ nữ khác cho em rở! Cậu ấy trêu chọc chúng ta đấy!”

Nói không sai!

Duy Nhất chợt hiểu, chỉ tự trách mình chỉ lo tức giận, thế mà lại quên phân tích suy luận kỹ càng. Tức giận trong lòng bớt đi phân nửa, giọng cũng mềm nhũn ra, “Sao anh có thể đoán được là em?” Ngụ ý, em cũng là người tham gia kế hoạch, cũng không nghĩ đến, sao anh có thể nghĩ đến...

Lãnh Ngạn cười đến hải lòng, “Con heo nhỏ, dùng cái này của em suy nghĩ thật kỹ!” Anh chỉ vào đầu cô

“Ghét!” Cô cau mày, “Anh biết rõ ràng là em, lại không vạch trần, có ý gì! Không phải trong lòng cũng đặc biệt ngóng trông có cuộc gặp gỡ tươi đẹp hả?”

“Không phải! Không phải!” Anh ôm sát cô, dùng giọng nói mềm mại cô không cách nào chống lại mơ hồ nói bên tai cô, “Bảo bối, anh chỉ muốn em ôn lại lần đầu tiên của chúng ta, còn nhớ rõ đêm đó không?”

Sao lại không nhớ rõ? Đó là một ngày khắc cốt ghi tâm trong sinh mạng của cô!

Một đêm kia, cô bị che vải đẩy vào phòng anh, xảy ra biến chuyển quan trọng nhất trong cuộc đời cô, từ một cô gái thành phụ nữ, từ một cô bé lọ lem biến thành công chúa dành riêng cho anh.

Một đêm đó, khắc sâu nhất trong trí nhớ của cô chính là giọng nói mơ hồ trầm thấp của anh, hình như có chứa ma lực, kích thích mỗi tế bào mạch máu toàn thân cô, bởi vì giọng nói của anh mà hòa tan, bởi vì giọng nói của anh mà hưng phấn...

Dĩ nhiên, trừ giọng nói của anh, còn có một việc khiến cả đời cô khó quên, đó chính là...

“Bảo bối, có phải đang nhớ lại không?” Anh cười hả hê dùng đầu lưỡi quét qua môi cô, nhìn cô khẽ run rẩy, anh cười hả hê.

Cô hơi giận dỗi dẫu môi, “Đúng vậy! Làm người ta khó quên cỡ nào! Đau đến em chết đi sống lại!”

Anh hơi thất bại, kỹ thuật của anh có kém vậy sao? Có thể ngày đó uống nhiều quá...

“Không sao! Anh cười duyên rữ, “Vậy chúng ta lại bắt chước một lần, đền bù tiếc nuối của em, được chưa?” Nói xong, anh cầm mặt nạ trên đầu giường, đeo lên cho cô lần nữa, hôn càng thêm trải rộng khắp người.

“Bảo bối, chúng ta bắt đầu đi...” Giọng nói lười biếng duyên rữ của anh đã để cho toàn thân cô rã rời, hôn cực nóng này càng làm cho cô muốn ngừng mà không được...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 311: Ngoại truyện 8

“Đó không phải không thua không thắng sao?” Lãnh Ngạn cúi đầu Duy Nhất vào ngực mình, cười cười, nói theo ý cô.

“Vói Lãnh Ngạn mà nói, không thắng chính là thua! Cậu đang hoàng nhận trừng phạt đi! Trừng phạt đẹp mắt!” Trên mặt Doãn Tiêu Trác mang nụ cười quý dị, mạnh mẽ tách Duy Nhất và Lãnh Ngạn ra.

Phòng Lãnh Ngạn và Duy Nhất.

Duy Nhất không biết bị Doãn Tiêu Trác mang đi đâu, trong phòng đen như mực, là Doãn Tiêu Trác cắt nguồn điện của phòng này.

Rốt cuộc cậu ấy muốn chơi cái gì? Lãnh Ngạn âm thầm cười lắc đầu.

Đột nhiên, cửa phòng mở ra một đường nhỏ, chút ánh sáng xuyên vào, cùng lúc đó, một bóng người nhỏ nhắn được đẩy vào, nhìn thân hình, nghiễm nhiên là một phụ nữ, khoanh khắc cửa khép lại, mượn ánh sáng yếu ớt, có thể thấy trên mặt người phụ nữ đeo mặt nạ hồ ly.

Người phụ nữ vừa vào cửa, hai cánh tay trắng bóc đã cuốn quanh cổ anh. Ôn hương nhuyễn ngọc đầy cõi lòng, tâm thần anh rung động, lập tức hôn lên.

Không khí trong phòng dần ấm lên, anh ôm ngang người phụ nữ, cũng không bỏ mặt nạ của cô, đè lên giường lớn, động tác cực kỳ mềm mại tinh tế.

Dần cúi đi che phủ của cô, tham lam hấp thu tuyệt vời trong môi cô, khẽ cắn lên cảm nhơn của cô, đầu ngón tay chạy dọc theo da thịt mềm mại trơn nhẵn của cô.

Dần dần, có chất lỏng mặn chát lẫn từ trên quai hàm cô xuống, toàn bộ chảy vào trong môi anh.

Anh hơi ngẩn ra, tiếp theo mỉm cười, nhẹ nhàng ngậm vành tai cô, thì thầm, “Bảo bối, không muốn sao?”

Cô đột nhiên gỡ mặt nạ ra, dưới bóng đêm tối tăm đối diện với Lãnh Ngạn, “Đàn ông thú! Anh nhìn rõ xem em là ai!”

Anh cười vui vẻ hơn, “Bà xã, là em!”

Người này lại là Duy Nhất!

“Vậy anh mong là ai?” Nước mắt Duy Nhất không được khống chế chảy xuống dưới, quả đấm càng không ngừng đấm lên người anh, “Đàn ông thú! Đàn ông hư! Đồ trúng thú! Có mới nới cũ! Em hận anh chết đi được!”

Lãnh Ngạn cười giữ quả đấm của cô, dùng sức kéo cô vào trong ngực. Duy Nhất nhỏ bé vốn không phải đối thủ của anh, trong chốc lát đã bị anh ôm chặt, không cách nào nhúc nhích.

Cô bắt đầu rỉ chảy nước mắt, “Anh cả nói không sai! Đàn ông đều không phải đồ tốt!”

Anh càng cảm thấy buồn cười, “Sao lại không phải đồ tốt? Em cảm thấy anh là đồ không dùng được rồi sao?”

“Anh... Đồ dê tiện! Anh rút ngay!” Duy Nhất mắc cỡ đỏ bừng mặt, trong lòng vừa bực vừa hận, vùng vẫy hai cái, tính thoát khỏi hai cánh tay như sắt của anh vĩnh viễn uống công vô ích, cô tức giận cắn phẫn, khóc lớn tiếng.

Lãnh Ngạn thấy cô khóc đến thở không ra hơi, mới hơi luống cuống, khẽ vuốt bụng cô, “Bảo bối, đừng khóc, chỉ cười giỡn! Khóc nhiều không tốt cho con! Ngoan nào!”

Từ “Đứa bé” này là xương sườn mềm của Duy Nhất, trời mới biết, cô quan tâm đứa bé này bao nhiêu, không dám khóc nữa, lại làm nhảm không ngừng trách mắng, “Em hận anh chết đi được! Thi anh ra thật sự là động vật nửa người dưới! Anh cả nói một chút cũng không sai! Anh ấy nói muốn giúp em

thử anh, còn nói chỉ cần phụ nữ chủ động ôm ấp yêu thương, đàn ông không có chuyện không động lòng! Quả nhiên bị anh ấy nói trúng! Hu hu hu, may mà em sống chết không chịu đồng ý để anh ấy đưa người phụ nữ khác vào, mình đảm nhận con mồi đi vào, anh người đàn ông không chịu thua kém thật sự mắc câu, em hận anh! Hu hu!”

Nói đến chỗ đau lòng, cô lại không nhịn được khóc lên.

Lãnh Ngan khẽ vuốt ve lưng trần của cô, hôn tóc cô, trán cô, đôi mắt đầm lệ của cô, an ủi cô, “Cô gái ngốc của anh! Sao anh lại có thể phản bội em lên giường với người phụ nữ khác? Cho nên anh là như vậy bởi vì anh biết người đi vào là em!”

“Há?” Duy Nhất ngừng khóc, khó có thể tin nhìn anh chằm chằm.

Anh túm lấy cái mũi nhỏ của cô, “Đứa ngốc! Chỉ ngốc như em mới có thể bị anh cả em lừa! Cậu ấy là anh trai em! Sao lại nhét phụ nữ khác cho em rồi! Cậu ấy treu chọc chúng ta đấy!”

Nói không sai!

Duy Nhất chợt hiểu, chỉ tự trách mình chỉ lo tức giận, thế mà lại quên phân tích suy luận kỹ càng. Tức giận trong lòng bớt đi phân nửa, giọng cũng mềm nhũn ra, “Sao anh có thể đoán được là em?” Ngụ ý, em cũng là người tham gia kế hoạch, cũng không nghĩ đến, sao anh có thể nghĩ đến...

Lãnh Ngan cười đến hải lòng, “Con heo nhỏ, dùng cái này của em suy nghĩ thật kỹ!” Anh chỉ vào đầu cô

“Ghét!” Cô cau mày, “Anh biết rõ ràng là em, lại không vạch trần, có ý gì! Không phải trong lòng cũng đặc biệt ngóng trông có cuộc gặp gỡ tươi đẹp hả?”

“Không phải! Không phải!” Anh ôm sát cô, dùng giọng nói mềm mại cô không cách nào chống lại mơ hồ nói bên tai cô, “Bảo bối, anh chỉ muốn em ôn lại lần đầu tiên của chúng ta, còn nhớ rõ đêm đó không?”

Sao lại không nhớ rõ? Đó là một ngày khắc cốt ghi tâm trong sinh mạng của cô!

Một đêm kia, cô bị che vải đẩy vào phòng anh, xảy ra biến chuyển quan trọng nhất trong cuộc đời cô, từ một cô gái thành phụ nữ, từ một cô bé lọ lem biến thành công chúa dành riêng cho anh.

Một đêm đó, khắc sâu nhất trong trí nhớ của cô chính là giọng nói mơ hồ trầm thấp của anh, hình như có chứa die nda nle equ ydo n ma lực, kích thích mỗi tế bào mạch máu toàn thân cô, bởi vì giọng nói của anh mà hòa tan, bởi vì giọng nói của anh mà hưng phấn...

Dĩ nhiên, trừ giọng nói của anh, còn có một việc khiến cả đời cô khó quên, đó chính là...

“Bảo bối, có phải đang nhớ lại không?” Anh cười hả hê dùng đầu lưỡi quét qua môi cô, nhìn cô khẽ run rẩy, anh cười hả hê.

Cô hơi giận dỗi dẫu môi, “Đúng vậy! Làm người ta khó quên cỡ nào! Đau đến em chết đi sống lại!”

Anh hơi thất bại, kỹ thuật của anh có kém vậy sao? Có thể ngày đó uống nhiều quá...

“Không sao! Anh cười quyến rũ, “Vậy chúng ta lại bắt chước một lần, đền bù tiếc nuối của em, được chưa?” Nói xong, anh cầm mặt nạ trên đầu giường, đeo lên cho cô lần nữa, hôn càng thêm trái rộng khắp người.

“Bảo bối, chúng ta bắt đầu đi...” Giọng nói lưỡi biếng quyến rũ của anh đã để cho toàn thân cô rã rời, hôn cực nóng này càng làm cho cô muốn ngừng mà không được...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 312: Ngoại truyện 9

“Không muốn! Không muốn!” Nùng nị lâu bầu sao mà mềm yếu vô lực, cô bảo vệ bụng mình, trên mặt cũng ửng đỏ, “Ông xã, đừng, cẩn thận bé cưng!”

Mất đi đứa nhỏ đã lưu lại trong lòng cô quá nhiều ám ảnh, cô không cách nào tưởng tượng nếu mất thêm lần nữa, cô có thể sống tiếp hay không.

Lãnh Ngan cũng thế.

Chỉ cần anh nhớ lại ban đầu mình đã mạnh mẽ tách đứa bé của mình từ trong thân thể Duy Nhất ra như thế nào, tim của anh đã đau đến xé rách. Nhiệt tình vốn tăng cao đã đóng băng trong khoảnh khắc, không, anh không thể để cho đứa bé mạo hiểm!

Lưu luyến ôm hôn Duy Nhất, chỉ là hôn, giống như trở lại vài đêm trước, anh ôm cô nhỏ nhắn yếu ớt, ôn lại chuyện nam nữ, phản ứng trẻ trung của cô, thân thể nóng bỏng sưởi ấm thân thể lạnh lẽo, trái tim lạnh lẽo của anh.

Yêu, là linh hồn và thân thể kết hợp. Với anh mà nói, cho Duy Nhất yêu, rốt cuộc là linh hồn có trước hay thân thể có trước, anh không cách nào phân biệt rõ, chỉ có điều, sau khi anh bộc phát, mắt thấy trên giường đơn nở nộ đóa hoa xừ nữ, mắt thấy cô bởi vì quật cường mà khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng, cắn nát môi, hoàn toàn tỉnh rượu, thương hại trong lòng cũng lặng lẽ dâng lên...

“Bảo bối, thật sự rất khó nhìn...” Anh rời khỏi môi cô, kiên nhẫn trườn áo ngủ lên cho cô, tay sờ soạng bụng cô, nhiệt độ trong lòng bàn tay giống như xuyên qua da.

Tay của cô phủ lên tay anh, hai người tự bảo vệ che chở cục cưng của bọn họ, sinh mạng hy vọng đang khẽ động từng ly từng tý trong lòng bàn tay họ...

“Ông xã, con của chúng ta thật sự gọi là Lãnh Nhiễm sao?” Trong lòng Duy Nhất thấp thoáng cảm thấy không yên, như vậy có thể là điềm xấu không?

“Đĩ nhiên!” Lãnh Ngạn không chút do dự, “Tất cả giữa chúng ta đều đáng kỷ niệm, bao gồm đau, bao gồm yêu, Nhiễm Nhiễm rời khỏi chúng ta là đau không cách nào quên được, nhưng em thật sự khẳng định đứa bé đã rời đi sao? Nói không chừng, một vòng luân hồi, bé lại trở về trong bụng em rồi? Em dám nói đây không phải là Nhiễm Nhiễm trở lại?”

Duy Nhất khẽ mỉm cười, tìm kiếm vị trí thoải mái hơn trên hõm vai anh, “Ông xã, em nguyên ý tin tưởng, nhưng mà, em sợ...”

“Sợ cái gì?” Lãnh Ngạn ôm cô càng chặt hơn.

“Em sợ... Đứa bé này, cuối cùng lại sẽ không thuộc về chúng ta, ông xã, em thật sự sợ...” Cô vùi vào chỗ sâu trong ngực anh, hít sâu, mang theo hơi thở ấm áp của anh vây quanh cô.

“Không đâu, sẽ không, bảo bối...” Tất cả mọi người đều băn khoăn về chuyện không biết, anh cũng vậy, nhưng mà, khủng hoảng như thế, chỉ cần mình anh chịu đựng là được rồi...

Ôm nhau cả đêm, bóng đêm bình tĩnh như nước...

Ngày hôm sau, vẫn là ánh mặt trời chiếu rọi khắp nơi, khi tia sáng mặt trời đầu tiên chiếu vào song cửa sổ, bọn họ lặng lẽ rời giường, gõ cửa phòng Đóa Nhi...

Phòng của Doãn Tiêu Trác.

Tối hôm qua làm ấm tử cả đêm với Lãnh Ngạn, về phòng lập tức nằm xuống.

Ánh nắng sáng sớm mờ hồ, đàn ông sáng sớm nguy hiểm.

Doãn Tiêu Trác thoáng lật người, thân thể mềm mại ấm áp trong ngực cũng khẽ nhúc nhích, ý thức của anh lập tức tỉnh táo, trong lòng rung động, bụng theo đó thót lại.

Mở mắt ra, nhìn cô gái trong ngực vẫn tươi mát như hôm qua, cánh môi mềm mại, đỏ ửng phủ lên má phấn, không khỏi khiêu khích sự chịu đựng của anh.

“Lam nhi?” Anh khẽ gọi tên cô.

“Ừm...” Biếng nhác mà đáp lại một câu, lật người, tiếp tục ngủ thật say, nửa phần cánh tay tuyết trắng mượt mà lộ ra ngoài mền.

Trong khoảng thời gian này, cô mập hơn ngày trước không ít, cảm giác thân thể gầy trơ cả xương dần trở nên châu tròn ngọc sáng, anh đưa mắt nhìn da trắng như tuyết của cô, đẩy dãi trước ngực, âm thầm suy tư.

Chỉ có điều, như vậy rất tốt, anh cũng không hy vọng Lam nhi giảm béo giống như người phụ nữ gốc kia...

Trong lòng nghĩ như vậy, tay đã sớm chơi xấu, thăm dò trên da thịt trơn mềm của cô, môi cũng in dấu ấn chỉ thuộc về anh lên da cô.

Dung Tư Lam dần thức tỉnh dưới sự quấy rối của anh, hai cánh tay vòng lên cổ anh, bắt đầu đáp lại nhiệt tình như lửa của anh.

“Lam nhi...” Anh khàn đục mà kêu tên cô, lật người đè lên người cô.

Sắp khí thế hùng hục, cửa phòng đột ngột bị gõ vang.

“Ai vậy?” Doãn Tiêu Trác hơi nổi cáu, động tác không chịu dừng lại.

“Cha, là con, nhanh mở cửa!” Giọng Đóa Nhi thét chói tai ngoài cửa.

Doãn Tiêu Trác im lặng, cài nút áo, mở cửa.

Một bóng dáng nho nhỏ bỗng chốc chạy vội vào, nhanh chóng nhảy lên giường, chui vào trong chăn mền, ôm thật chặt Dung Tư Lam.

“Đóa Nhi!” Doãn Tiêu Trác nhủ mảy.

“Cha à! Sợ quá! Sợ thật đó!” Đóa Nhi che kín đầu ở trong chăn, không dám lộ ra.

“Sợ cái gì?” Doãn Tiêu Trác cũng nằm lại giường, nằm bên cạnh Đóa Nhi.

Đóa Nhi lật người nằm sấp trong ngực anh, thân thể nho nhỏ mang theo nhiệt độ gió biển sáng sớm, lạnh lạnh, “Cha, thật sự đáng sợ! Mới vừa rồi chú đẹp trai và chị Duy Nhất đến phòng nói cho con chuyện xưa về quỷ biển, thì ra tất cả trong biển này đều là oan hồn và quỷ! Cha, thật sự đáng sợ!”

Hóa ra là như vậy! Doãn Tiêu Trác hận đến hàm răng ngứa ngáy.

“Đóa Nhi, nghe cha nói, trên thế giới này không có quỷ, tất cả quỷ đều do người lớn bịa ra gạt người!” Doãn Tiêu Trác thử thuyết phục con bé.

Đóa Nhi không chịu, dính chặt trên người anh, “Mặc kệ cha! Con biết rõ không có quỷ, nhưng vẫn rất sợ! Về sau con muốn ngủ cùng cha mẹ!”

Không phải chứ? Doãn Tiêu Trác nhức đầu, thử kéo thân thể Đóa Nhi từ trong ngực ra, nhưng Đóa Nhi quả thật như con đĩa dán chặt anh không buông.

“Đóa Nhi, con trưởng thành!” Đây là chiêu anh thường dùng, nhưng hôm nay lại không có tác dụng.

“Đúng vậy! Con trưởng thành!”

“Cho nên... Bảo bối, phải làm bé ngoan...”

Đóa Nhi cuối cùng nâng ánh mắt long lanh như nước lên, “Cha, nếu cha muốn con tự đi ngủ thì con sẽ không ngoan rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 313: Ngoại truyện 10

Sắc mặt Doãn Tiêu Trác trầm xuống, mềm không được, vậy cứng rắn!

Đóa Nhi không đợi anh mở miệng đã bật khóc lớn lên, “Cha, cha không nhẫn tâm như vậy chứ? Con là bảo bối thân thiết của cha, cha nhẫn tâm để con bị quỷ hù chết? Vậy cha cứu con làm gì! Hu hu, bị quỷ hù chết còn không bằng bị bệnh chết!”

“Bảo bối! Bảo bối!” Trái tim Dung Tư Lam lập tức tan nát, ôm lấy Đóa Nhi, lớn tiếng trách cứ Doãn Tiêu Trác, “Anh làm gì vậy? Đừng dọa đứa nhỏ, em không để yên cho anh!”

Đóa Nhi có Dung Tư Lam hỗ trợ càng không sợ hãi, “Hu hu, mẹ! Chú đẹp trai nói buổi tối lúc ngủ sẽ có đầu lâu xương cốt thò tay ra, túm con xuống dưới biển ăn, mẹ, con sợ!”

“Được rồi được rồi! Đóa Nhi không sợ, từ nay về sau Đóa Nhi ngủ cùng cha mẹ, quỷ biển đến đây để cho nó ăn cha trước!” Dung Tư Lam cảm thấy Đóa Nhi thật sự sợ hãi, nếu không sẽ không gọi Lãnh Ngạn là chú đẹp trai, bé vẫn luôn gọi cha đẹp trai! Chắc hẳn Lãnh Ngạn vẫn còn tức giận...

Doãn Tiêu Trác ở bên cạnh nghe xong dở khóc dở cười, chuyện này là sao! Quỷ biển đến đây ăn cha trước? Mỗi lần đến như vậy, Tư Lam và Đóa Nhi thống nhất một chiến tuyến, anh hoàn toàn là người tứ cổ vô thân.

Ở trước mặt hai mẹ con, anh vĩnh viễn đều là kẻ yếu, hèn dỗi này, chỉ có thể đi tìm Lãnh Ngạn giải tỏa...

Bị Đóa Nhi quấy rối như vậy, cũng không có lòng tiếp tục nằm ngủ, rời giường, ra khỏi khoang thuyền, đã có nhiều người đứng trên boong thuyền, Lãnh Ngạn đứng đầu tiên, cả đám người kêu lên.

Anh chen lên xem xét, thì ra là cá heo đang “Khiêu vũ”, âm thanh vút cao hết sức trong trẻo trong gió biển.

Anh vội gọi Đóa Nhi ra xem, Đóa Nhi thấy cũng hưng phấn, tạm thời quên chuyện quỷ biển vừa rồi.

Chỉ thấy từng chú cá heo liên tiếp nhảy ra từ trong biển, kéo thành đường vòng cung duyên dáng trên không trung, theo tiếng ca liên tiếp của cá heo, Đóa

Nhi vỗ tay kêu to.

Có thể gặp cá heo đồng thời nhảy múa trong hành trình như vậy vốn không phải chuyện thường xảy ra, điều này có phải dự báo trước hành trình lần này của bọn họ nhất định sẽ đặc sắc mà thuận lợi không?

Đúng không...

Nhất định là thế...

“Phía trước là Malaysia hả?” Lãnh Ngạn nhìn xuyên qua ống nhòm, nhìn lục địa phía xa dần rõ ràng, hỏi thuyền trưởng bên cạnh.

“Đúng, Lãnh tiên sinh, đây là trạm đầu tiên của chúng ta sao?” Thuyền trưởng hỏi.

“Lên bờ đi!” Lãnh Ngạn gật gù đầu, kế hoạch du lịch của bọn họ trước tiên là du lịch châu Á, sau đó Âu Mỹ, sau khi lượn quanh một vòng thì đi Nhật Bản thăm Lôi Đình Ân, cuối cùng về nhà.

Trạm đầu tiên trên đất liền xác định ở Mã Lai, bởi vì phong thổ nhiệt đới nơi này, biển đảo, làng chài, thức ăn ngon, còn có thể thám hiểm rừng mưa nhiệt đới nguyên thủy quyến rũ, nhưng hiện giờ Duy Nhất mang thai, tất nhiên phải hủy bỏ thám hiểm rừng mưa, vẫn có thể phơi nắng mặt trời, hưởng chút gió biển.

Sau khi lên bờ, bọn họ không tìm đô thị lớn để đi, nơi thành thị sáng đèn, cảm giác xa hoa lộng lẫy, bọn họ hoàn toàn không có chút hứng thú nào, ngược lại ở trong thôn chài nhỏ ở cảng biển.

Đám người trẻ tuổi rất bẽ bối, như đám thanh niên kết bạn du lịch, ai cũng không nhìn ra bọn họ là một đám nhà giàu.

Ngư dân địa phương mở rất nhiều quán trọ mang phong thái dân tộc bản địa, là nơi bọn họ chọn dừng chân đầu tiên, chủ nhân quán trọ là một cặp vợ chồng già nua trung thực, là người Hoa, nếp nhăn đầy trên mặt ghi dấu vết năm tháng.

Mặc dù nơi này là làng chài, nhưng người có thể nói tiếng Anh và tiếng Hoa rất nhiều, kể cả vợ chồng chủ quán trọ, mặc dù nói tiếng Hoa nghe không hiểu, nhưng tiếp đãi du khách nhiều, cũng có thể nói chút tiếng Anh, cho nên, trao đổi cũng không vấn đề gì.

Bữa ăn tối đầu tiên, chủ quán trọ mời bọn họ ăn tiệc cá, toàn bàn là cá.

Sau đó bọn Lãnh Ngạn dứt khoát nhóm lửa, cầm cá sống ra bên ngoài nướng ăn, nguyên một đám ngồi xôm trên mặt đất vô cùng cao hứng.

Cầu Phi Nhi lại vừa vịn ngồi bên cạnh Lãnh Dực, thấy Lãnh Dực đứng không nói gì, chợt nhớ tới, chân Lãnh Dực không tiện, động tác ngồi xôm xuống của người bình thường đều là việc khó với anh..

Giật mình, vào trong nhà bưng một chiếc ghế tương đối cao cho anh ngồi.

“Cám ơn!” Anh hơi do dự, vẫn ngồi xuống.

Nếu là lúc trước, anh nhất định sẽ nổi giận vì Phi Nhi xen vào việc của người khác, cũng sẽ cho rằng Phi Nhi thương hại anh, cũng cự tuyệt cô ra ngoài ngàn dặm.

Nhưng anh bây giờ, đã sớm không còn nhuệ khí, năm tháng làm sạch sẽ góc cạnh của anh, sạch sẽ tình yêu thương và cảm hận của anh với thế giới này, với anh mà nói, hoàn toàn có thể không vui không buồn, chỉ vì lòng của anh sớm đã là cục diện đáng buồn...

Nhìn Lãnh Dực ngồi xuống, Phi Nhi die nda nle equ ydo n đưa toàn bộ cá đã nướng chín trong tay cho anh, “Cho này, tôi nướng giúp anh!”

Anh nhận lấy nếm thử, tán thưởng, “Rất ngon, hương vị rất tuyệt!”

Phi Nhi cười cười, “Có thể nhận được tán thưởng của chủ nhà hàng thật sự không dễ dàng!”

Lãnh Dực bị nụ cười của cô lây, cũng cười, “Quả thật không tệ! Không phải có ý nịnh nọt!”

“Vậy sao? Vậy tôi cho là thật rồi!” Phi Nhi giờ con cá khác đang nướng trong tay, “Từ khi tốt nghiệp đại học tôi vẫn chưa tìm được việc làm, anh cảm thấy hàng trong tay tôi làm rất ngon, vậy sau này trở về tôi có thể đến nhà hàng của anh xin làm đầu bếp được rồi!”

“Được thôi! Hoan nghênh! Về vang cho kẻ hèn này!” Lãnh Dực cười nói, “nếu không, mời cả anh cả của em đến đây, nhà hàng của tôi có hết!”

Trong nhóm hiện giờ đã biết, người pha rượu thần bí trong quán bar Cầu Thế chính là bản thân Cầu Chí Dương!

Cầu Phi Nhi nhú mày, ra vẻ tức giận, “Tôi nói sao lại có lòng tốt như vậy, thì ra cuối cùng nhìn trúng anh cả của tôi! Thương nhân tuyệt đối giáo hoạt!”

Lãnh Dực cười ha ha, “Không phải, tuyệt đối không phải! Thật sự chân thành mời đại tiểu thư nhà họ Cầu hạ cố đến chơi, lại nói tiền lương tôi trả cho đầu bếp cũng không cao bằng trợ lý tổng giám đốc ở Cầu Thế nhà em!”

Phi Nhi vẫn luôn chán chường với buôn bán của Cầu Thế, nhưng lại mang danh trợ lý tổng giám đốc Cầu Thế, nhưng trước giờ vẫn không giúp Cầu Chí Dương làm chút chuyện gì, tiền lương lại cầm không nhầm!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 314: Ngoại truyện 11

Cô thẹn thùng đỏ mặt, “Đừng nhắc tôi chuyện kia nữa! Mặt mặt! Tôi không có chút hứng thú nào với chuyện làm ăn!”

“Vậy em cảm thấy hứng thú với chuyện gì?” Lãnh Dục cũng chỉ thuận miệng hỏi một chút.

Phi Nhi mở lớn hai mắt, “Thật ra thì tôi cảm thấy hứng thú với thực vật, tôi đề nghị với anh cả, mở một tòa nhà vườn lớn, nhưng anh cả nói mở tiệm bán hoa cho tôi, thật sự không còn lời gì để nói với anh ấy, tiệm bán hoa... Chênh lệch quá xa với mơ ước của tôi! Tiệm bán hoa, tất cả hoa cắt xuống đều chết! Đây là hành vi tôi cảm hận nhất, sinh mạng tốt đẹp bị chà đạp không khoan nhượng, lấy ra đổi tiền bạc!”

Lời này của Phi Nhi, Lãnh Dục không hề nghĩ đến, trong lòng anh, Phi Nhi chính là một đại tiểu thư âm thầm ỉ ỉ, yêu thích thời trang hàng hiệu, yếu tố phổ biến, không ngờ lại có yêu thích như vậy, không khỏi bật cười.

Phi Nhi nhìn anh, hơi không vui, “Anh Lãnh, anh cũng cười lời của tôi đúng không? Tôi biết ngay, các anh đều giống như anh cả! Cho rằng tôi chơi, nhưng tôi nghiêm túc! Tôi thích hoa, thích thực vật, cũng thích động vật nhỏ, tóm lại, thích tất cả các thứ có sinh mệnh, ngày trước lúc học đại học, mỗi tuần tôi đều đến bệnh viện thú y giúp một tay, tìm nhà cho chó nhỏ lang thang, có lẽ, tất cả mọi người đều cảm thấy tôi làm việc không đàng hoàng, nhưng tôi rất thích!”

Lãnh Dục cười ha ha, “Tôi không cảm thấy em làm việc không đàng hoàng!”

Phi Nhi xem thường liếc anh, “Ít đến dụ dỗ tôi! Tôi còn không biết các anh nghĩ như thế nào sao? Anh cả tôi cả ngày treo việc buôn bán của Cầu Thế ngoài miệng, cầu nhậu tôi ph ải tham dự quản lý công ty, tôi lại không muốn làm nữ cường nhân, trông nom gì đó! Sau đó, anh ấy lại lo liệu muốn gả tôi ra ngoài, chẳng lẽ với tôi mà nói, cái gọi là nghề nghiệp chính đáng không phải quản lý công ty chính là lập gia đình sao? Phiền chết! Nếu anh cả lại phiền tôi, tôi sẽ rời nhà trốn đi!”

Cô nói đến đây, tức giận không thôi, đột nhiên đứng dậy, lại bởi vì đứng trên đồng cát không vững, hơi nghiêng ngã té xuống, vừa vịn ngã lên người Lãnh Dục.

Lãnh Dục thấy thế, vội vàng đưa tay đón cô, cuối cùng cô vẫn ngã ngồi trên đùi anh, trong lúc bối rối, tay nắm được bắp chân anh, cảm nhận được chân anh cứng ngắc.

Cô giống như xem được đến bí mật của anh, vội vàng thu tay lại, giống như lần đầu tiên cô ngã ngồi lên người anh.

“Xin... Xin lỗi, anh Lãnh...” Cô lắp bắp, với chân anh, cô vĩnh viễn cảm thấy lúng túng.

Lãnh Dục đỡ cô đứng ngay ngắn, cười ôn hòa, “Không sao! Chân giả của tôi, ai cũng biết!”

Không biết xuất phát từ tâm lý gì, anh có nhiều thương cảm và dịu dàng hơn một chút với Phi Nhi, có lẽ cảm thấy áy náy, nhiều năm trước mình nhặt quả cầu vàng lên cho cô, hại cô rơi vào trong thâm mền phiền lòng, hơn nữa nhiều năm qua vẫn không thể quên được, thậm chí trở thành chứng ngại cho cô đạt được hạnh phúc, anh cho rằng ít nhiều cũng vì mình.

“Ha ha, vẫn cảm thấy ngại quá!” Phi Nhi ngượng ngùng cười một tiếng, từ bên cạnh Lãnh Dục chạy đi.

Bóng đêm dần tràn ngập, lửa lại bùng nổ, bọn Lãnh Ngan lại đốt lửa, người trẻ tuổi địa phương lập tức vây quanh, gảy nhạc cụ dân tộc của bọn họ chordophone, gõ membranophone, lời ca vui sướng cũng vang lên theo, những người trẻ tuổi kia sóng đôi nhảy điệu nhảy dân tộc, bãi biển lập tức cực kỳ náo nhiệt.

Còn có người trẻ tuổi kéo bọn họ ra sân cùng khiêu vũ, tính tình Doãn Tiêu Trác tương đối sôi nổi, thấy vợ chồng son địa phương nhảy rất vui sướng, không ngại kéo Tư Lam gia nhập bọn họ, còn lớn tiếng kêu Lãnh Ngan cùng vào.

Lãnh Ngan cười cười, vẫn không nhúc nhích.

Duy Nhất không nhỏ nhen mà mím môi, “Anh cả, đừng gọi, núi băng anh ấy biết nhúc nhích một chút mới là lạ!”

Lãnh Ngan nhướn nhướn mày, hiện giờ anh còn là núi băng sao? Sớm bị cô hòa tan!

Chỉ có điều, khiêu vũ? Anh có thể, nhưng Duy Nhất không theo nổi, anh không muốn con của bọn họ xảy ra vấn đề, mà nếu như Duy Nhất không vào

nhảy, anh mà nhảy cùng cô gái khác, Duy Nhất không giết anh mới là lạ!

“Em sai rồi! Duy Nhất! Em không biết đúng không? Ngày trước Lãnh Ngạn là hoàng tử của điệu Valse! Khiêu vũ? Với cậu ta mà nói chính là bữa sáng!” Doãn Tiêu Trắc bắt đầu lớn tiếng yêu sách.

Duy Nhất khó có thể tin nhìn anh, hưng phấn không thôi, “Có thật không? Có thật không?”

Lãnh Ngạn bị ánh mắt của cô kích thích đến vui mừng, kéo cô đi vào chỗ khiêu vũ, âm nhạc vừa vặn có thể nhảy điệu Valse, anh vừa vào sân lập tức nâng Duy Nhất lên nhảy, tất cả đều là động tác nâng lên, không để cho Duy Nhất tiêu hao một chút thể lực nào, bảo đảm an toàn cho đứa bé trong bụng cô.

Nhưng mà, Duy Nhất vẫn cảm thấy choáng váng rồi, bị anh nâng xoay tròn, tung bay, lún vẩy cũng theo đó tung bay trong gió, cô hưng phấn hét ầm lên.

“Lãnh Ngạn! Ông xã! Thật sự kiều ngạo vì anh! Sao anh lại lợi hại như vậy chứ!” Cô quên hết tất cả khen ngợi ông xã của cô, sao mỗi một việc anh đều làm xuất sắc như vậy!

Lãnh Ngạn đã hơi ra mồ hôi, nhẹ nhàng buông cô xuống cười, “Em còn chưa hiểu biết hết bản lĩnh của ông xã em đâu!”

Duy Nhất hoàn toàn không chú ý trường hợp, cầm mặt anh, hôn lên môi anh, “Em biết ngay ông xã nhà em giỏi nhất! Ông xã, em yêu anh chết mất!”

Khi mọi người đang thẩn thức, Lãnh Ngạn há hê trở lại chỗ ngồi của mình, cùng Duy Nhất bàn luận xôn xao, không biết nói cái gì, nói đến mặt Duy Nhất đỏ bừng.

Xa xa, Cầu Phi Nhi nhìn tất cả, chán nản mà cười.

Trước đây không lâu, cô cũng nhìn cái gọi là mối tình đầu từ xa xa như vậy, cái gọi là hoàng tử ếch.

Nhìn anh khiêu vũ trên sân khấu, nhìn tư thế oai hùng trên sân bóng của anh, mà cô, nhất định, cả đời chỉ có thể dõi theo rồi..

Nếu nói không cô đơn, đó là giả, cô không phải Thánh nữ, chỉ là một người phụ nữ bình thường, một người phụ nữ bình thường hy vọng nhận được yêu, cô có thể chúc phúc bọn họ, nhưng không cách nào chúc phúc mình.

Đau xót và hạnh phúc là một đôi mâu thuẫn thể thống nhất, luôn như đau khổ và vận may dựa chung một chỗ, cùng tồn tại.

Mỉm cười lần nữa, chúc phúc lần nữa, cô rời khỏi mảnh đất dào dạt hạnh phúc, đi tìm chỗ yên tĩnh nhất trong đêm, dùng để ôm tịch mịch..

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 315: Ngoại truyện 12

Chỗ bên ngoài làng chài mười mấy dặm, là nội thành, có đèn neon sáng lạn và dụi dụi.

Cầu Phi Nhi đi vào một quán bar, muốn một ly rượu mạnh địa phương.

Cô thích uống rượu mạnh, uống say rồi cái gì cũng không nhớ nổi. Chỉ có điều, hiện giờ rượu có thể làm cô say đã không có nhiều lắm, ngay cả rượu anh trai cô pha ra, cô cũng có thể chân mày không nhăn uống một hơi.

Nhưng mà, rượu tối nay hơi cổ quái. Cô theo thường lệ uống cạn một hơi, vị cay nồng trong cổ họng lại có cảm giác buồn nôn, cô cau mày, để ly rượu xuống, cảm giác không thoải mái lắm sôi trào trong người.

Dần dần, mấy bóng đen tới gần cô, cô theo bản năng vịn quầy bar lui về phía sau, nhưng đầu càng lúc càng choáng, cuối cùng cô ý thức được, rượu này có vấn đề.

Mấy bóng đen cách cô càng lúc càng gần, trên mặt mang vẻ gian ác nhe răng cười.

“Cô nàng này không tệ! Da thịt mịn màng, mày nói có phải còn non nót không?” Một người đàn ông trong đó sờ râu ria trên cằm, tham lam nhìn Phi Nhi chăm chăm.

Một người đàn ông khác tiếp lời, “Mày đừng có ý đồ xấu! Mặt hàng như vậy có thể bán giá cao!”

“Mấy người muốn làm gì?” Sự vật trước mắt cô dần mơ hồ, đèn, tủ quầy bar, bàn ghế cũng bắt đầu xoay tròn. Chẳng lẽ đây là quán trọ giết người cướp của? Xã hội chế độ pháp quyền còn có quán trọ giết người cướp của?

Trong tay cầm chặt điện thoại di động, bằng cảm giác mờ nhạt ký điện thoại ra, tùy tiện bấm một số điện thoại, xem chừng đối phương đã nhận, nhanh chóng nâng điện thoại lên tai, đầu bên kia truyền đến mấy tiếng đàn ông trả lời, “Alo alo...”

Dưới tình thế cấp bách cũng không phân biệt là giọng nói của ai, cô kêu to, “Mau tới cứu tôi! Tôi ở quán bar trần trên!”

“Con đàn bà chết tiệt! Lại còn chơi mảnh khỏe!” Một người đàn ông trên cổ đeo sợi dây chuyền vàng như sợi xích thô to một quyền đánh bay điện thoại di động của cô.

Sức lực quá lớn, ngay cả cô cũng bị liên đới, đánh ngã trên đất, cô hét lên một tiếng, như muốn bất tỉnh.

Điện thoại di động rơi xuống đất, vẫn có giọng đàn ông đang kêu, “Alo? Alo? Phi Nhi à? Em sao vậy? Nói chuyện!”

“Cứu... Tôi...” Cô la lên, nhưng chỉ có cô có thể nghe.

Dây chuyền vàng đi lên trước, một cước dẫm trên điện thoại di động, dùng lực nghiền mấy cái, Phi Nhi nghe tiếng vỗ ngoài điện thoại di động tan vỡ, đồng thời nghe thấy tiếng tuyệt vọng nơi đáy lòng mình vang lên...

“Dẫn cô ta đi!” Dây chuyền vàng ra lệnh một tiếng.

“Dạ!” Đào mắt, một người biến mất trong màn đêm.

Mà Lãnh Dục lúc này, lo đến sốt ruột.

Nhận điện thoại chính là anh! Vừa nghe tiếng kêu cứu của Phi Nhi, tim của anh lập tức treo lên, quán bar! Trần trên nhiều quán bar như vậy, cô đi quán bar nào?

Định hỏi lại cho rõ ràng, điện thoại di động lại đột nhiên truyền đến tiếng tí tít, gọi lại, rốt cuộc không cách nào gọi.

Anh biết, nhất định đã xảy ra chuyện!

Bởi vì không thích náo nhiệt, cho nên một mình bước chậm bên bờ biển, không tự chủ đã đi rất xa, không còn kịp trở lại nhà trọ gọi nhóm Lãnh Ngạn, chỉ gọi điện thoại cho bọn họ, bản thân vội vã chạy lên trần trên.

Quán bar trần trên quả nhiên mọc lên như rừng, nhưng may mà trần này không lớn, quán bar cũng tương đối tập trung, anh tìm từng quán, cuối cùng phát hiện đầu mối trong một quán bar.

Điện thoại di động sớm bị người dọn dẹp đi, nhưng trên mặt đất còn lưu lại một sim điện thoại di động, nghĩ do buổi tối quán bar không đủ sáng, bị người bỏ sót.

Anh nhặt sim điện thoại di động lên, chữ viết ký hiệu trên đó nói rõ đây không phải người dùng Malaysia. Anh lấy sim điện thoại di động của mình ra, nhét sim này vào điện thoại di động của anh, tất cả tin tức bên trong nói rõ, đây là sim điện thoại của Phi Nhi, như vậy nói cách khác, Phi Nhi xảy ra chuyện ở quán bar này!

Vẫn ngắm nhìn trai thanh gái lịch xung quanh, anh khẽ trầm ngâm.

Anh đã không còn là cậu trai hai mươi tuổi hấp tấp nữa, rỗng mạnh còn không trấn áp được rắn nhà đầu, anh tuyệt đối sẽ không lỗ mắng tìm nhân vật quan trọng trong quán bar, ai biết quán bar này có lai lịch gì?

Tiếp tục gọi điện thoại thúc giục Lãnh Ngạn, mặt khác, anh đi thẳng đến đồn cảnh sát.

Cảnh sát nhiệt tình tiếp đãi anh, cùng lúc đó, Lãnh Ngạn, Cầu Chí Dương, Doãn Từ Nhiên, Doãn Tiêu Trác, còn có Địch Khắc, mấy người đàn ông đều tới, gặp ở đồn cảnh sát.

Lãnh Dục hỏi thăm tình huống quán bar kia chỗ cảnh sát.

Mới đầu cảnh sát không chịu đưa tư liệu điều tra cho bọn họ nhìn, cho đến khi Lãnh Dục nói có người mất tích, mới khiến cảnh sát coi trọng.

Thì ra cảnh sát cũng bị quán bar này làm nhức đầu, không ngừng có du khách nước ngoài tới báo người mất tích, nhưng bọn họ lại bó tay hết cách.

“Ông chủ quán bar là ai?” Lãnh Ngạn hỏi một câu.

“Là thương nhân yên phận thủ thường của địa phương, chúng tôi điều tra, tài sản hết sức trong sạch, hoàn toàn không có hiềm nghi gây án, kỳ quái hơn chính là, sau khi chúng tôi đi điều tra, mọi người trong quán bar, kể cả nhân viên tạp vụ, khách, đều nói không thấy tình huống khác thường xuất hiện!” Cảnh sát hết sức khó xử nói.

“Không thể nào!” Lãnh Ngạn suy tư, “Trừ phi bao che tập thể!”

Cảnh sát cười khỏ, lộ ra bất đắc dĩ, “Bao che? Ông chủ có thể bao che, nhân viên tạp vụ có thể bao che, nhưng khách không thể nào bao che! Chỉ có điều, người mất tích đều có một điểm chung, đó chính là tất cả đều là khách nước ngoài, hơn nữa đều là nữ!”

“Thật sao? Tôi vẫn không tin! Cái này quá ly kỳ! Chẳng lẽ bọn họ là người tàng hình?” Dù thế nào Lãnh Ngạn cũng không tin tưởng cảnh sát.

“Không tin? Được, tôi dẫn mấy người đi hỏi một chút!” Cảnh sát hết cách rồi, mang theo đoàn người tới quán bar.

Đứng trước quán bar có chuyện không may kia, cảnh sát hỏi, “Có phải chỗ này không?”

“Đúng vậy!” Lãnh Dực gật đầu, anh tìm được sim điện thoại ở đây.

“Đi vào với tôi!” Cảnh sát đi phía trước, dẫn đầu tiến vào quán bar.

Nhạc đời trụy trong quán bar vẫn tiếp tục, dưới ánh đèn mờ mờ, trai thanh gái lịch vẫn đang vụng vụng.

“Cảnh sát lục soát!” Cảnh sát dùng tiếng địa phương kêu to.

Quản lý quán bar lập tức nhún nhường chạy đến, thái độ hết sức phối hợp, “Cảnh sát cực khổ, chúng tôi là công dân tốt, có gì cần phối hợp cứ nói!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 316: Ngoại truyện 13

“Hoài nghi quán bar của mấy người có liên quan đến một vụ án mất tích, chúng tôi dẫn mấy người về thẩm vấn!” Cảnh sát lấy ra giấy tờ chứng nhận.

“Được! Mời tùy ý! Mời tùy ý!” Không nhìn ra bất kỳ sơ hở gì trên mặt quản lý quầy bar.

Cảnh sát tùy tiện kêu mấy nhân viên tạp vụ và khách về đồn cảnh sát, lúc hỏi nhóm Lãnh Ngạn vẫn một mực nhìn vào màn hình giám sát.

“Khoảng mười giờ tối nay, quán bar có gì khác thường?” Cảnh sát cách ly mấy người này ra thẩm vấn.

Nhưng mà, tất cả đều về mờ mờ, ai cũng không thấy khác thường xảy ra, càng không có ai nhìn thấy có người bị bắt cóc.

Thẩm vấn tiến hành suốt một buổi tối, cảnh sát không thu hoạch được một chút gì. Sau khi để cho mọi người về, cảnh sát đi vào phòng quan sát giang hai tay về phía nhóm người Lãnh Ngạn, “Mấy anh nhìn đi! Tôi nói rồi đó? Giờ tin tưởng tôi rồi chứ?”

Lãnh Ngạn cau mày suy tư, “Đây thật sự kỳ quái? Chẳng lẽ các anh chưa từng nghĩ phương pháp đi đối phó?”

“Đối phó thế nào? Ngay cả người cũng không thấy!” Cảnh sát về mặt đau khổ, mặt bất đắc dĩ.

“Vậy các anh không ngồi chồm hồm ở đó canh chừng à?” Tính tình Doãn Tiêu Trác nóng nảy nhất.

“Tiên sinh, chúng tôi đã thử! Lúc chúng tôi ở đó chuyện gì cũng không xảy ra, chính chúng tôi cũng không rõ do chúng tôi không nhìn thấy, hay thật sự không có chuyện gì xảy ra.” Cảnh sát bắt đầu không vui với thái độ Doãn Tiêu Trác chất vấn công việc của bọn họ.

“Các anh có thể phái nữ cảnh sát nằm vùng! Không phải bọn họ cảm thấy hứng thú với phụ nữ sao?” Em gái Cầu Chí Dương mất tích, trong lòng đã sớm nóng ruột như lửa đốt.

Cảnh sát càng thêm không vui, “Tiên sinh, chúng tôi đều nghĩ đến những biện pháp này, nhưng mà chỗ này nhỏ, ai cũng biết nhau, nữ cảnh sát đi nằm vùng, vô dụng! Lần trước còn phái nữ cảnh sát hình sự quốc tế, nhưng vẫn không có ai mắc câu! Đám người này, rốt cuộc là người hay là quỷ!”

Một cuộc điều tra cứ kết thúc trong tiếng oán trách của cảnh sát như vậy, đám người Lãnh Ngạn trở lại quán trọ, cũng không cách nào ngủ yên, mọi người tập trung một chỗ, thương lượng biện pháp đối phó.

Lãnh Dực khổ sở hơn, bởi vì Phi Nhi gọi điện thoại nhờ giúp đỡ là anh, lúc thời khắc sống còn của cô, cô đã gọi điện thoại cho anh đầu tiên, nhưng anh lại không thể ra sức.

Cấm hận bản thân, đồng thời càng tự ti vì thân thể của mình bị tàn phá, cũng càng thêm giận mình.

Nếu mình không phải người què, nếu mình mạnh như rồng như hổ không khác người thường, cũng sẽ không trì hoãn việc cứu người sau khi nhận điện thoại của Phi Nhi. Nếu lần này Phi Nhi xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, anh sẽ phải chịu trách nhiệm rất lớn, cho dù là hiểu lầm khi còn bé, hay ngoài ý muốn phát sinh lần này, đều có liên hệ trực tiếp đến anh.

“Anh cả? Anh cả!”

Tiếng kêu của Lãnh Ngạn thức tỉnh anh, anh giật mình hoàn hồn, “Hả? Chuyện gì?”

“Anh cả! Anh đang nghĩ gì vậy?” Lãnh Ngạn kỳ quái nhìn về mặt hốt hoảng của anh trai.

Lãnh Dực ho nhẹ một tiếng, che giấu luồng cuống của mình, “Không có, không có gì! Anh chỉ đang suy nghĩ... Phi Nhi mất tích không bình thường.”

“Anh cả! Anh nói lại tình huống trong điện thoại lúc đó một lần.” Lãnh Ngạn nói.

“Được!” Anh bắt đầu tỉ mỉ nhớ lại từng chi tiết trong cuộc điện thoại quá ngắn quá, “Phi Nhi vừa mở miệng đã lớn tiếng kêu cứu mạng, sau đó có một người đàn ông, đúng, là đàn ông! Dừng tiếng Anh mắt, con đàn bà chết tiệt...! Tiếp theo không có âm thanh. Anh nhớ được lúc ấy giọng Phi Nhi rất kỳ quái, giống như hoàn toàn không có hơi sức.”

“Ừm...” Lãnh Ngạn gật đầu, suy nghĩ sâu xa, “Như vậy có thể thấy, nhất định là một người! Nếu nói mất tích lạ lùng hoàn toàn là chuyện hoang đường! Nơi này nhất định có người nói láo, cảnh sát? Khách uống rượu? Quản lý quán bar? Rốt cuộc là ai nói dối? Còn toàn bộ kết hợp nói dối? Thật sự không có đầu mối!”

“Nói nhảm!” Cầu Chí Dương không chịu được nổi nóng, “Cái quỷ gì? Trên thế giới có quỷ mới lạ! Tôi không tin! Tôi nghĩ quầy bar kia có vấn đề!”

“Cậu nói Phi Nhi đi quầy bar làm gì?” Lãnh Ngạn thông thả ung dung nói.

“Cậu điên hay ngốc rồi?” Cầu Chí Dương gào lên, “Đi quầy bar còn có thể làm gì? Đương nhiên là uống rượu!”

“Uống rượu! Ừm!” Lãnh Ngạn mím mím môi, “Chí Dương, tôi nghe nói từ lượng của Phi Nhi hình như vừa vặn rất tốt như tôi và cậu!”

“Đúng!” Lãnh Dực chột chen miệng, “Chính là cảm giác uống say, lúc ấy giọng Phi Nhi rất lạ, cảm giác như uống đến mơ hồ không rõ!”

Cầu Chí Dương chột hiểu, “Trong rượu có vấn đề! Quầy bar có vấn đề! Chúng ta đi tìm nhân vật quan trọng của quán bar đi!” Anh nói xong vội xông ra ngoài.

Doãn Tiêu Trác một phát nắm bả vai anh, ấn anh trở lại, “Cậu điên khùng cái gì! Nếu như quầy bar thật sự có vấn đề, cậu đi như vậy sẽ tìm được người về sao?”

“Vậy làm sao bây giờ? Cô ấy không phải em gái cậu, cậu đương nhiên không sốt ruột!” Cảm xúc của Cầu Chí Dương mất khống chế.

“Bình tĩnh một chút!” Lãnh Ngạn dùng ánh mắt ngăn chặn kích động của Chí Dương, “Chúng ta ở đây trình độ sốt ruột của mỗi người không hề thấp hơn cậu, nhưng mà cậu lỗ măng như vậy chẳng những không cứu được người, còn chỉ biết hại cô ấy!”

“Đúng!” Doãn Tiêu Trác ấn cậu ta ngồi lên ghế sa lon, “Chúng ta suy nghĩ thật kỹ biện pháp, tìm phương án đột phá, hình như đối phương cảm thấy hứng thú với phụ nữ, có lẽ đây là một cửa đột phá.”

“Đúng vậy...” Lãnh Ngạn cũng như có điều suy nghĩ.”

“Vậy... Không bằng, để cho em đi quầy bar, dụ bọn họ đi ra?” Trong góc vang lên một giọng nói yếu ớt, lại là Duy Nhất.

“Không được!” Gần như tất cả mọi người trầm miệng một lời phản đối, đặc biệt là Lãnh Ngạn hung dữ nhất, “Em điên rồi! Đừng nói lúc này em rất đặc biệt, cho dù bình thường, anh cận kề cái chết cũng không cho em vượt qua nguy hiểm như vậy!”

“Vậy nếu không...” Dung Tư Lam bên cạnh cũng xen vào, nhưng còn chưa nói hết, một ly rượu của Doãn Tiêu Trác đã thô bạo cắt đứt, “Em cũng không được! Cho dù là ai cũng không được! Mấy người chúng ta còn chưa đến mức để phụ nữ đi mạo hiểm!”

Lời này rất chủ nghĩa đàn ông, nhưng mà thật ảm áp, chỉ có điều, không như vậy còn có biện pháp khác sao? Duy Nhất và Tư Lam liếc mắt nhìn nhau.

“Được rồi, đều dừng đi!” Lãnh Ngạn nhú nhú mày, “Bình thường mục đích bắt phụ nữ làm gì?”

Sắc mặt Lãnh Dực trắng bệch, “Chẳng lẽ... Bán dâm?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thân Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 317: Ngoại truyện 14:

Trong phòng lại rơi vào trầm mặc lần nữa, Cầu Chí Dương đột nhiên bộc phát, “Không! Tôi phải đi tìm Phi Nhi! Tôi không thể tỉnh táo nữa! Tôi không thể để cho Phi Nhi chịu tội này!”

“Đừng! Không thể để cho Phi Nhi chịu tội này! Nếu cảnh sát không có phương án, chúng ta tự mình nghĩ cách! Mấy người liệu có cách gì tốt?” Ánh mắt Lãnh Ngan lướt qua mọi người một vòng, sau lại bổ sung, “Ngoại trừ mấy người phụ nữ tự cho mình là đúng muốn náo loạn ra.” Nói xong nhân tiện hung hăng trừng mắt nhìn Duy Nhất.

“Anh cảm thấy đã có phương hướng, chúng ta có thể xâm nhập hang hỏ!” Lãnh Dục như có điều suy nghĩ.

Mấy người đàn ông hai mặt nhìn nhau, “Ý của anh là...?”

“Không sai!” Lãnh Dục quả quyết gật đầu.

“Nhưng... Ai đi đây? Anh đi?” Doãn Từ Nhiên đột nhiên xen vào.

Lãnh Dục hơi xấu hổ, “Cái này, muốn tôi đi làm cái khác tôi đều không sợ, nhưng mà, chuyện này... Tôi là người quê không phải sao?”

Ánh mắt mấy người đàn ông như mất chim ưng càn quét bốn phía, cuối cùng nhất trí rơi lên người Doãn Từ Nhiên.

“Tôi?” Doãn Từ Nhiên chỉ lỗ mũi, “Không! Không! Cái này không thể! Tôi là xử nam cuối cùng của thế kỷ này, không phải sao? Tôi không làm!”

“Không?” Doãn Tiểu Trắc xì mũi coi thường, “Làm trò! Là một người đàn ông! Xử nam? Ai tin! Hơn nữa, ai muốn em làm thật?”

Doãn Từ Nhiên dằn lui về phía sau, “Không phải chứ? Anh cả! Sẽ không ác như vậy chứ?”

“Vậy trừ em đi còn có ai đây? Lãnh Dục không tiện, anh, Lãnh Ngan và Dịch Khắc đều là người đã kết hôn, em cho rằng phụ nữ sẽ đồng ý cho tui anh...” Anh theo bản năng liếc nhìn Tư Lam.

“Rốt cuộc các anh đang nói cái gì? Cái gì có đi hay không?” Tư Lam không hiểu ý trong lời anh.

“Em hiểu!” Vẫn là Duy Nhất phản ứng nhanh, “Các anh muốn đi... Chơi gái?” Vừa nói chuyện, trong mắt cô đã có ánh sáng sắc bén, thẳng tắp đâm về phía Lãnh Ngan.

Lãnh Ngan rùng mình, cười theo, “Chuyện như vậy anh tuyệt đối sẽ không đi làm! Tặng cho Từ Nhiên, tặng cho Từ Nhiên!”

Duy Nhất cau mày, “Bây giờ không phải vấn đề người nào đi, cũng không phải lúc nói giỡn, vấn đề là ở chỗ Phi Nhi rất nguy hiểm, chúng ta phải đi cứu cô ấy! Ai đi cũng giống nhau, máu chột là như vậy đúng không?”

“Mặc kệ có được hay không! Đây là cửa đột phá duy nhất, Phi Nhi là em gái tôi, hay là tôi đi! Mọi người chờ tin tức!” Cầu Chí Dương rốt cuộc tỉnh táo lại.

“Cũng tốt!” Lãnh Ngan vỗ vỗ bờ dieendaaneequydonn vai cậu ta, “Phải cẩn thận, đừng bứt dây động rừng, chỉ đi dò tin tức!”

“Ừm!” Cầu Chí Dương gật đầu, xoay người vọt vào trong bóng đêm.

Doãn Từ Nhiên bắn khoăn, “Tôi đi giúp anh ấy!”

Phòng trong quán trọ của Lãnh Ngan rơi vào yên tĩnh, tất cả mọi người không muốn trở lại phòng mình, ngồi một chỗ yên lặng chờ tin tức.

Lãnh Ngan nhìn đêm càng lúc càng sâu, nói, “Dưới tình hình này, tất cả mọi người canh chừng một chỗ cũng tốt, cũng không biết xảy ra chuyện gì! Duy Nhất, mấy người phụ nữ tui em ngủ trước đi, anh và anh trai em tán gẫu tiếp.”

Duy Nhất chống tay, “Em không ngủ được, em cũng muốn tán gẫu cùng các anh!”

Lãnh Ngan lập tức trầm mặt, “Nhanh đi ngủ! Thứ đêm không tốt cho cục cưng!”

Cục cưng là xương sườn mềm của Duy Nhất, chỉ cần nhắc tới cục cưng cô sẽ khua phịch, nhưng thái độ nói chuyện của Lãnh Ngan vẫn rất đáng ăn đòn!

Lãnh Ngan nhìn mặt cô không được tự nhiên, sắc mặt dần bình tĩnh lại, “Ngoan, coi như em không muốn ngủ, Mỹ Mỹ cùng Tư Lam, còn có đứa bé phải đi ngủ, em là nữ chủ nhân, đương nhiên phải dẫn bọn họ đi! Em nói đi!”

Duy Nhất không lời nào để nói, thu xếp cho hai người lớn, hai đứa nhỏ trên giường của mình và Lãnh Ngan, mấy người đàn ông thì ngã ngổn ngang trên ghế sa lon, hình như tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu.

Ra phía sau cửa, Cầu Chí Dương và Doãn Từ Nhiên đối hàng hiệu trên người, mặc quần áo du khách bình thường, lái xe trở lại trấn trên lần nữa.

Mặc dù khu làng chơi ở trấn trên mờ mịt, nhưng có lòng vẫn có thể tìm được, giả bộ như du khách tùy ý dạo chơi, chỗ tối đen lập tức có cô gái ăn mặc

xinh đẹp ông ọ làm đáng.

Cầu Chí Dương và Từ Nhiên nháy nháy mắt, hai người đồng thời đi về phía mấy cô gái.

Một người trong đó hiển nhiên không phải người bản xứ, Cầu Chí Dương ra dấu cho cô ta đi theo, Doãn Từ Nhiên cũng tùy ý chọn lấy một.

Người phụ nữ dẫn hai người bọn họ đến một căn nhà, quen cửa quen ngõ, nhanh chóng tiến vào một phòng.

Đi vào, người phụ nữ lập tức vào thẳng chủ đề, bắt đầu cởi quần áo.

Cầu Chí Dương hơi bối rối, tìm lấy cớ để kéo dài, “Bắt đầu nhanh như vậy?”

Cô gái ngừng động tác, mắt liếc nhìn anh, “Vậy anh muốn thế nào?”

“Cái kia... Không giai điệu tình yêu trước, tạo chút không khí?” Anh vừa nói vừa quan sát căn phòng.

Bố trí rất đơn sơ, ngoại trừ giường gần như không có trang trí gì khác, rất rõ ràng là nơi chuyên môn dùng làm chuyện như vậy.

Ngược lại người phụ nữ có vẻ hơi không kiên nhẫn, “Nhanh lên! Thời gian của tôi quý báu!”

Cầu Chí Dương giả vờ cười, “Tôi là khách hàng, trách nhiệm của cô không phải để cho khách hàng hài lòng sao?”

“Được rồi! Vậy anh nhanh lên!” Tay cô bỏ được nửa quần áo của người phụ nữ ngừng lại.

“Cô đi tắm trước đi!” Anh nói.

Người phụ nữ tròn trắng mắt, “Chú trọng của anh đúng là thật nhiều! Chẳng lẽ mong kỹ nữ sạch sẽ!” Tuy nói vậy, nhưng vẫn vào phòng tắm.

Cầu Chí Dương lao nhanh đến mở giỏ xách của cô ta, hy vọng phát hiện chút manh mối. Nhưng mà, bên trong ngoại trừ chút đồ dùng thấp kém của phụ nữ, không có gì cả, chứng minh thư cũng là chứng minh thư của địa phương, anh thuận tay nhét chứng minh thư vào ví tiền.

“Anh đang làm gì?” Người phụ nữ tắm rửa xong, đột nhiên xuất hiện.

“A, tôi tìm... Công cụ an toàn, tôi sợ bệnh truyền nhiễm!” Cầu Chí Dương ném túi xách của cô ta đi.

“Con mẹ nó anh mới có bệnh!” Người phụ nữ hơi cáu giận, “Có làm hay không? Không thì thôi!”

“Làm chứ!” Cầu Chí Dương không chể ý nghĩ muốn nôn mửa của mình, ôm người phụ nữ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 318: Ngoại truyện 15

“Cô tên gì?” Cầu Chí Dương không dám tiến thêm một bước chạm vào cô ta, chỉ nhẹ nhàng đụng chạm, mục đích là hy vọng có thể moi thêm chút tin tức.

“Linda.” Người phụ nữ trả lời theo tính chất nghề nghiệp

“Cô có vẻ không phải người địa phương! Từ đâu tới đây?”

“Tôi không biết!”

“Không biết?”

“Thật sự không biết!”

“Tôi thấy cô không phải người xấu, sao lại làm chuyện này?” Đây gần như là lời đạo đầu bách phát bách trúng hạng phụ nữ này.

Trên mặt người phụ nữ quả nhiên lộ ra vẻ ưu tư bất đắc dĩ, nhưng hơi thoáng qua, trong tròng mắt càng lộ ra vẻ sợ hãi.

Cầu Chí Dương lăn lộn thương trường nhiều năm, công lực nhìn mặt nói chuyện không tầm thường, lập tức phát hiện nơi này có cửa đột phá, tiếp tục hỏi, “Thật ra tôi biết suy nghĩ bình thường của phụ nữ, cuộc sống hạnh phúc, cô làm chuyện này vì có nỗi khổ tâm vạ bất đắc dĩ, đúng không?”

Người phụ nữ này hiển nhiên bị nói trúng tim đen, nhưng mà giống trước, sau khi xúc động, hết sợ hãi, nhanh chóng đeo cho mình mặt nạ lạnh lùng, “Tiên sinh, anh đến chơi hay đến bố thí? Nếu muốn là chúa cứu thế, anh tìm lộn chỗ!”

Cầu Chí Dương cố gắng dùng ánh mắt đồng tình nhìn cô ta, trên thực tế, với hạng phụ nữ này, anh thật sự tràn đầy đồng tình. Các cô ấy không phải là phụ nữ trời sinh đã xấu, không phải ai sinh ra đã phải chìm đắm trong truy lạc, ví dụ như Phi Nhi, ở nhà là bảo bối ăn sung mặc sướng, lúc này không biết có phải cũng sẽ bị người đàn ông nào đó...

Anh không cách nào nghĩ tiếp, chỉ cần dieendaaneequydonn nghĩ đến hình ảnh này anh lại đau lòng đến như muốn nổ tung, đồng thời, tay phủ trên người phụ nữ cũng ngừng động tác...

“Anh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Người phụ nữ kinh ngạc nhìn anh, tiếp theo đó trong mắt lộ ra vẻ kinh hoàng, “Anh là cảnh sát?”

“Không, tôi không phải...” Cầu Chí Dương rất ngại với quyết định của mình, không nên tâm sự, rối loạn trình tự, hiện giờ quả nhiên bứt dây động rừng rồi.

“Anh cút ngay! Làm ơn tránh xa tôi ra!” Người phụ nữ né tránh như thấy bệnh dịch, nhanh chóng mặc quần áo, vừa chạy vừa kêu to, “Cảnh sát! Có cảnh sát!”

Bên ngoài lập tức ồn ào, tiếng bước chân nhón nháo chạy đến phòng nghỉ.

Cầu Chí Dương biết chuyện lớn không ổn, nhảy qua cửa sổ chạy ra khỏi phòng, cũng không biết Doãn Từ Nhiên như thế nào, vừa chạy về phía xe vừa gọi điện thoại cho cậu ta, “Nhanh! Bị phát hiện rồi! Nhanh lên xe!”

Phía bên kia truyền đến giọng nói rất vô sỉ, lời biếng của Doãn Từ Nhiên, “Em đang ở trên xe!”

“Đáng chết! Thật gian xảo!” Cầu Chí Dương mắng một câu, Doãn Từ Nhiên đã lái xe đến trước mặt anh, anh mở cửa xe, tung người nhảy lên, Doãn Từ Nhiên vội vàng bỏ lại lũ lưu manh cầm súng cầm gậy ở phía sau.

Mất thấy thoát khỏi dây dưa, Cầu Chí Dương thở phào nhẹ nhõm, mắng to Doãn Từ Nhiên, “Thằng nhóc thú! Lại dám gạt anh? Một mình chạy về xe!”

Doãn Từ Nhiên cười hì hì, tự biết đuối lý, không đáng cãi cọ. Muốn anh đi chạm vào kỹ nữ? Anh tình nguyện chết...

“Anh, chuyện tốt như vậy không phải để lại cho anh sao?” Cầu Chí Dương và Doãn Tiêu Trác là bạn tốt, từ nhỏ die nda nle equ ydo nn Doãn Từ Nhiên đã quen gọi anh.

“Chuyện tốt?” Cầu Chí Dương nổi giận, hiện giờ nếu không phải chuyện Phi Nhi làm nhử đầu, anh nhất định phải đập thẳng nhóc này.

Vừa nói chuyện, lái xe trở về quán trọ, giày vò cả đêm, chân trời đã hiện lên màu trắng bạc.

Lãnh Ngạn thấy bọn họ trở lại, tiến lên đón hỏi, “Như thế nào? Có thu hoạch sao?”

“Hỏi cậu ta!” Cầu Chí Dương tức giận chỉ chỉ Doãn Từ Nhiên.

Doãn Từ Nhiên ngáp một cái, “Mệt mỏi, em đi nghỉ ngơi!”

Lãnh Ngạn xem chừng đã xảy ra chuyện, nói với Cầu Chí Dương: “Cậu nói đi! Rốt cuộc như thế nào?”

Cầu Chí Dương đặt mộng ngồi xuống, “Tôi dẫn theo một người phụ nữ đi, rất rõ ràng người phụ nữ này không phải người địa phương, hơn nữa, tôi có ý vô tình hỏi cô ấy một chút tình huống, nhìn ra được, cô ấy rất sợ, tôi tuyệt đối tin tưởng, mấy cô ấy bị người không chế, có tổ chức làm chuyện này, hơn nữa lại lịch sau màn không nhỏ.”

Anh móc chứng minh thư trong túi ra, “Đây là chứng minh thư tìm được trong túi xách của cô ấy, lại là của địa phương, tôi dám đánh cược, cô ấy không phải người địa phương.”

Lãnh Ngạn cầm chứng minh thư die enda nle equ ydonn lên nhìn kỹ, “Nếu như Đình Ân tới thì tốt rồi, anh ấy am hiểu nhất phân biệt thật giả, không biết chứng minh thư này là thật hay giả.”

“Đưa anh đi!” Lãnh Dực đột nhiên nói.

Lãnh Ngạn hơi chần chừ, anh nói, “Đừng quên, anh và Dịch Khắc là vua tạo giấy tờ giả!”

Lãnh Ngạn cười một tiếng, ném chứng minh thư cho anh ấy, “Em lại quên anh! Nhóm chúng ta hạng người gì cũng có!”

Sau khi Lãnh Dực và Dịch Khắc dùng kính lúp tỉ mỉ kiểm tra, liếc mắt nhìn nhau, “Chứng minh thư này là thật! Hoàn toàn là thật!”

Lãnh Ngạn thoáng trầm ngâm, “Chí Dương, cậu chắc chắn người phụ nữ kia không phải dân bản xứ?”

“Xác định! Hoàn toàn chính xác!” Cầu Chí Dương nhớ lại ánh mắt thay đổi của người phụ nữ kia, khẳng định lần nữa.

“Có thể làm được chứng minh thư thật? Mọi người, khó trách cảnh sát cũng bó tay hết cách với chúng, xem ra chúng ta gặp phải cửa ải khó khăn chân chính rồi!” Lãnh Ngạn dùng ngón tay day điểm giữa hai chân mày, một đêm không ngủ, tinh thần căng thẳng cao độ.

Mọi người cũng ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, lập tức, trong phòng yên tĩnh lại.

“Như vậy đi, anh cả.” Lãnh Ngạn nói với Lãnh Dực, “Nghĩ cách lấy mấy chứng minh thư giả, đoán chừng sau khi Phỉ Nhi bị bắt thân phận đã lộ, bản thân thân phận chúng ta cũng lộ, chúng ta đổi lên trần trên ở, Chí Dương, ngày hôm qua lộ mặt rồi đúng không? Nếu như lộ mặt rồi không cần ở chung một chỗ với chúng ta!”

Cầu Chí Dương gật gật đầu, “Được, tôi hiểu!”

“Mặt khác, ba người phụ nữ này mang theo đứa bé, trở về thuyền, kêu thuyền trưởng lập tức lái thuyền đi Singapore, chúng ta xong xuôi việc rồi sẽ bay thẳng sang Singapore cùng!” Lãnh Ngạn nhìn đám phụ nữ và con nít ngủ say nói.

Mặc dù Duy Nhất, Mỹ Mỹ và Tư Lam không muốn rời khỏi người đàn ông của họ, nhưng dưới sự dụ dỗ lại mang tính uy hiếp, cũng không thể làm gì khác, sau khi khóc sưng mắt từ biệt, đoàn người lập tức đi lên trần trên.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 319: Ngoại truyện 16

Địch Khắc và Lãnh Dực là vua chế tạo giấy tờ giả, hơn nửa trước lúc lên thuyền có dự kiến trước, vì để tránh cho bất kỳ tình huống nào, nên mang công cụ lên thuyền, cho nên, sau khi làm mấy giấy tờ giả, đêm đó bọn họ đã vào quán trọ trần trên.

Dưới bóng đêm ăn chơi trác táng ẩn chứa hơi thở mê loạn, nhóm người Lãnh Ngạn lượn đi lượn lại trước cửa quán bar, liên tục mấy ngày, cũng không phát hiện được đầu mối khả nghi, sau mấy giờ, mắt thấy trời sắp sáng, mọi người đành không công mà lui.

Cầu Chí Dương đi tới bãi đậu xe, đột nhiên phát hiện phần đuôi xe mình có rỉ máu. Trong lòng rét lạnh, nín thở mở cốp xe, bên trong lại có một người máu me toàn thân nằm – kỹ nữ hôm đó.

Anh không biến sắc, nhanh chóng lên xe, lái xe trở lại quán trọ cùng nhóm người Lãnh Ngạn, thừa dịp còn chưa sáng hẳn, lúc xuống xe anh gọi Doãn Từ Nhiên ở trong xe, cùng nhau dùng quần áo che kín người phụ nữ, để Doãn Từ Nhiên nhìn phía trước, tránh gặp phải người khác, bản thân bế cô ấy vào phòng của Lãnh Ngạn trong quán trọ.

Lãnh Ngạn thấy anh ôm một người phụ nữ máu me đầy người đi vào, hoảng hốt, “Cô ta là ai? Cậu mang từ đâu tới?”

“Mau gọi Địch Khắc tới đây? Cứu cô ấy tỉnh lại rồi nói!” Cầu Chí Dương đặt cô gái lên giường, “Đây chính là kỹ nữ đó, hôm nay không giải thích được lại nằm sau cốp xe tôi.”

Lãnh Ngạn lập tức đi đến phòng bên cạnh gọi Địch Khắc, Địch Khắc xử lý vết thương, người phụ nữ tạm thời chưa tỉnh.

“Như thế nào?” Cầu Chí Dương hỏi.

Địch Khắc rất tức giận, “Người ra tay thật ác độc, rõ ràng muốn lấy mạng cô ấy, vết đạn bắn vết dao nhiều chỗ, mấy chỗ trí mạng, cô ấy không chết đúng là kỳ tích!”

Mọi người nhìn thẳng vào mắt nhau, ngẫm hiểu lẫn nhau, có lẽ người phụ nữ này có thể cung cấp thứ bọn họ cần tìm, trước mắt chỉ có thể canh chừng cô ấy, chờ cô ấy tỉnh lại.

Mãi cho đến buổi chiều, người phụ nữ mới phát ra âm thanh rên rỉ, mở mắt tỉnh lại, nhìn đáng vẻ còn rất yếu ớt.

“Linda!” Cầu Chí Dương ngồi gần cô nhất, nhớ mang máng tên cô tự nói với mình, tên của cô là Linda.

Ánh mắt người phụ nữ dờ dẩn trên mặt anh, nhưng lại đổi thành ánh sáng hy vọng, yếu ớt thờ dốt, “Cảnh sát... Anh là cảnh sát sao? Cứu... Tôi...”

Cầu Chí Dương trầm ngâm, “Tôi không phải cảnh sát, nhưng tôi có thể cứu cô!”

Ánh sáng hy vọng trên mặt Linda lập tức biến mất, khẽ gật đầu, “Thì ra anh không phải là... Cảnh sát... Anh không cứu được tôi... Không cứu được...” Về đau thương hiện lên.

“Tôi có thể đấy! Linda, không nên coi thường năng lực của chúng tôi, tin tưởng chúng tôi, nhìn tình huống của cô, cô cũng chỉ có con đường tin tưởng chúng tôi, nếu không cô cũng sẽ không bỏ vào cốp xe tôi, đúng không?”

Linda bị nói trúng ý định, nhẹ nhàng mờ mắt, ngắm nhìn bốn phía, những người khác đều khẽ gật đầu với cô.

Cô cẩn thận suy nghĩ một chút, cuối cùng nói, “Từ bề ngoài các anh cũng có thể thấy được... Không phải các anh... Người bình thường, nhưng người kia là ma quỷ! Hắn ta không phải người! Các anh đâu không lại!”

“Hắn ta là ai? Sao làm những chuyện tàn nhẫn không có tính người? Có phải quán bar thường có người mất tích không?” Cầu Chí Dương hỏi liên tục mấy vấn đề.

Trên mặt Linda lộ ra vẻ mặt sợ hãi khác thường, “Tôi đã nói rồi, hắn ta không phải người, hắn ta là ma quỷ, chỉ cần hắn nhìn trúng người nào, người đó sẽ chết! Quá đáng sợ! Quá đáng sợ!”

Địch Khắc tiến lên cẩn thận quan sát Linda, nghi ngờ, “Không phải cô điên rồi chứ?”

“Không! Tôi không điên! Là thật! Tôi tận mắt nhìn thấy! Những người không phục tùng mệnh lệnh của hắn ta, hắn ta chỉ liếc mắt nhìn, chỉ tay một cái, những người đó sẽ chết! Không chết cũng sẽ điên khùng! Quá đáng sợ! Tin tưởng tôi! Tôi thật sự không nói bậy!” Tròng mắt Linda tròn to, toàn thân phát run.

Cối đời này có chuyện thần kỳ như vậy sao? Tại Lãnh Ngạn thật sự khó có thể tin.

Một khi Linda nói ra đầu đuôi, thì không ngừng được, đắm chìm trong trí nhớ kinh khủng, giọng run rẩy, “Không ai có thể phản bội hắn, hắn cũng rất ít khi tự mình ra mặt, người dưới như mây. Lần này, chứng minh thư của tôi rớt, bọn họ cho rằng tôi sẽ làm lộ dấu vết của bọn họ, cho nên muốn giết tôi diệt khẩu. Tôi nằm trên mặt đất giả chết, coi như ông trời có mắt, bọn họ cẩn thận mấy cũng có sơ sót, không phát hiện ra. Chờ bọn họ đi thật xa, tôi mới chịu đau bò đi, khi không bò nổi, nhìn thấy xe của anh, nên trốn vào cốp sau xe anh.

“Cô là người ở đâu? Tại sao lại lọt vào nanh vuốt ma quỷ của bọn hắn?” Cầu Chí Dương hỏi.

“Tôi không nhớ được mình là người ở đâu, tôi không nhớ nổi những ký ức đã qua kia! Chỉ biết mình tên Linda, mỗi ngày bị bọn hắn buộc làm... Loại chuyện đó, kiếm tiền cho bọn hắn, còn...” Nói đến đây cô đột nhiên không nói nữa.

“Còn như thế nào?” Cầu Chí Dương khích lệ cô nói tiếp.

“Còn... Bán hàng cho bọn họ...” Linda nhỏ giọng nói.

“Bán hàng? Mua bán cái gì?” Cầu Chí Dương chợt tỉnh ngộ, “Buôn lậu thuốc phiện?”

“Đúng! Tôi cũng không muốn như vậy, nhưng... Không còn cách nào, nếu mỗi ngày kết thúc mà không hoàn thành nhiệm vụ sẽ bị đánh!”

Địch Khắc thờ dài, lúc điều trị vết thương cho cô, anh đã nhìn thấy, trên khắp người cô đều là vết roi quất.

“Cùng làm chuyện này với cô có bao nhiêu người? Tại sao không tìm cách chạy trốn chứ?” Cầu Chí Dương kéo ống tay áo của cô lên, nhìn thấy vết sẹo trên người cô, bực tức hỏi.

“Có rất nhiều!” Linda rửa nước mắt, “Ai không muốn chạy chứ? Nhưng không chạy được! Chẳng những bọn họ muốn chúng tôi bán hàng, còn dùng hàng không chế chúng tôi, lúc con ghìen phát tác, ai còn biết chạy? Cũng có một vài chị em bất chấp tất cả muốn chạy trốn, mỗi một người đều bị chết rất thảm, thời gian dài, mọi người đều chết lặng! Dù sao ở trên đời này, cũng không nhớ được ai, tương đương với không có người thân, qua một ngày tính một ngày, ngày nào đó chết rồi, cũng chết thoải mái! Nếu như lần này tôi không bị ép đến bước đường cùng, cũng sẽ không bán đứng bọn họ, nhưng bây giờ dù sao cũng là chết, không bằng nói những lời này ra, cho dù có hy vọng hay không, cũng có người biết nỗi khổ của chị em chúng tôi!”

“Cô nói hắn ta là ai? Người mà nhìn ai thì người đó chết? Hắn ở đâu?” Lãnh Ngạn chen miệng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 320: Ngoại truyện 17

“Ở trong một ngọn núi rừng, rất xa rất vắng vẻ, người ngoài gần như không tìm được.”

“Cô nhớ đường không? Có thể dẫn chúng tôi đi không?” Lãnh Ngạn đột nhiên hưng phấn lên.

Mới đầu Linda lộ vẻ sợ sệt, rồi sau đó hạ quyết tâm, nói: “Con đường kia vô cùng bí ẩn, nhưng lúc tôi đi ra đã làm vài ký hiệu, nếu như những ký hiệu

kia còn ở đó, tôi có thể tìm tới, tôi dẫn các anh đi!” Giọng của cô còn rất yếu ớt, nhưng lại vô cùng kiên quyết.

“Được!” Lãnh Ngan gật đầu, “Hiện giờ thân thể của cô còn rất yếu ớt, nghỉ ngơi hai ngày thôi.” Lúc anh nói chuyện, dùng giọng thương lượng nhìn Dịch Khắc.

Cầu Chí Dương lại vội vã nói, “Nghỉ ngơi hai ngày nữa? Vậy còn Phi Nhi...”

Nói tới đây, anh lập tức ngậm miệng, không sai, Linda bị thương thành như vậy, cũng không thể quá không hợp tình hợp lý.

Ánh mắt Linda đảo tới đảo lui giữa bọn họ, lập tức biết chuyện gì đã xảy ra, “Mấy người... Có người không thấy sao?”

“Đứng! Em gái tôi! Em gái tôi đến quán bar uống rượu, đột nhiên mất tích!” Cầu Chí Dương rất kích động.

“Tôi hiểu!” Linda chợt hiểu, “Cho nên anh giả bộ thành khách, muốn tìm đầu mối?”

“Không sai!” Cầu Chí Dương cau mày, gật đầu.

Linda nhíu mày suy tư, “Chẳng lẽ lời đồn đại là thật?”

“Lời đồn đại gì?” Lãnh Ngan cảnh giác hỏi.

“Vẫn luôn có lời đồn đại, sẽ có người vô cớ mất tích ở quán bar, nhưng mà, khách uống rượu và nhân viên tạp vụ ở quán bar không phát hiện ra người, có lúc cũng tới cùng đi quán bar chơi, thật sự không thấy! Còn tưởng rằng là lời đồn đại!”

“Chẳng lẽ người các cô gọi là hán, pháp lực vô biên?” Cầu Chí Dương nói, hơi giễu cợt.

“Vốn là vậy!” Linda tin chắc không thể nghỉ ngơi.

“Lắng nghe!” Giọng tỉnh táo lạnh lẽo của Lãnh Ngan cắt đứt đối thoại của bọn họ, “Thế giới này không có quỷ thần, tất cả những lời Linda nói đều đáng giá khả nghi, hiện giờ Phi Nhi có bị người theo lời Linda nói bắt đi không, chúng ta không thể nào xác định. Linda, cô không nhớ được chút gì về chuyện trước kia của bản thân sao? Bao gồm cha mẹ? Bạn bè?”

Linda lộ vẻ mờ mịt.

Lãnh Dực vẫn suy tư nói: “Nếu như Cầu Chí Dương phán đoán đúng, Linda không phải người địa phương, như vậy rất có thể là một trong các cô gái bị mất tích ở quán bar, không biết bọn họ dùng thủ đoạn gì xóa đi trí nhớ của cô ấy. Tôi nghĩ một khi có người mất tích, người thân của cô ấy nhất định sẽ báo án, cho nên, có thể kêu Đội trưởng Chu điều tra án mất tích mà các quốc gia báo không?”

“Đừng vậy!” Cầu Chí Dương vỗ tay một cái, “Sao không nghĩ tới! Chỉ có điều công trình này có thể rất lớn!”

“Không có việc gì, đây là chuyện của Đội trưởng Chu! Để cho cậu ta đi giải quyết!” Lãnh Ngan lập tức gọi điện thoại cho

Ước chừng sau nửa giờ, Đội trưởng Chu gọi điện thoại lại, gửi một phần tài liệu vào máy tính của bọn họ, trên tài liệu ghi rõ, cô gái trong hình là Triệu Nhược Lâm, quốc tịch Singapore, mất tích lúc đi Malaysia năm trước, cảnh sát điều tra không có kết quả, án này thành án chưa giải quyết, sau có người nghi vu oan trong biển rộng, vật đổi sao dời, nên không ai nhắc tới người này, người thân của cô cũng coi như cô đã chết.

Phần tài liệu này khiến nhiệt huyết mọi người sôi trào, bọn họ gần như có thể xác định Linda, không, hiện giờ phải gọi là Nhược Lâm, vụ án Nhược Lâm và Phi Nhi vô cùng có thể do cùng một nhóm người làm.

“Thì ra tên tôi là Nhược Lâm sao?” Nét mặt Nhược Lâm giống như nằm mơ.

“Nhược Lâm, tôi vẫn cảm thấy kỳ quái, không phải cảnh sát tới Malaysia tìm cô rồi sao? Tại sao không tìm được cô? Cô... Thường xuất hiện ở đây, phải có người từng gặp cô rồi chứ?” Lãnh Ngan vốn định nói, cô thường kéo đàn ông trên đường, nhưng cảm thấy không ổn, nói không rõ ràng rất nhiều.

“Là như vậy, trí nhớ ban đầu của tôi là ở trong núi rừng đó, giúp bọn hán làm việc, vẫn làm gần hai năm, năm nay mới ra ngoài, cho nên, tôi nghĩ, lúc tôi ra ngoài, trên thế giới đã không còn nhớ có tôi!” Buồn bã lần nữa hiện lên trên mặt cô.

“Đừng khổ sở, Nhược Lâm.” Lãnh Ngan ngồi xuống bên cạnh cô, an ủi cô, “Hiện giờ về cơ bản chúng tôi đã biết vị trí người thân của cô, chúng tôi có thể lập tức liên lạc giúp cô, hơn nữa tiễn cô về, nhưng mà...” Anh dừng lại một chút, “Chúng tôi cần cô giúp, nếu lúc này liên lạc với người thân của cô, tôi sợ bắt dây động rừng, cho nên, tôi hy vọng cô có thể ở lại giúp chúng tôi được rừng núi đó, sau sẽ thu xếp cho cô và người thân gặp mặt, không biết cô có nguyện ý không? Dĩ nhiên, cô hoàn toàn có thể từ chối chúng tôi, chúng tôi có thể hiểu được, dù sao, việc này rất nguy hiểm.”

Nhìn ra được, ánh sáng lấp lánh trong mắt Nhược Lâm đúng là hướng tới người thân, cũng nhìn ra được, trong lòng cô trải qua đấu tranh như thế nào, cuối cùng mới nói, “Tôi giúp các anh! Giúp các anh trước rồi về nhà!” Nói đến hai chữ về nhà, trong mắt cô đã tuôn trào nước mắt.

“Được!” Lãnh Ngan tán thưởng gật đầu, “Chuyện vừa kết thúc, chúng tôi nhất định tiễn cô về nhà! Yên tâm, chỉ cần chúng tôi còn sống, cô sẽ không phải chết! Nhưng mà, nếu như... Cho nên, cô phải nghĩ kỹ, đừng hối hận!”

Nhược Lâm rung rung lắc đầu, “Không, tôi sẽ không hối hận! Nếu như không có các anh, tôi đã sớm chết rồi, làm sao biết mình còn có người thân? Hiện giờ, tôi đã rất thỏa mãn rồi, ít nhất biết mình không phải một thân một mình trên thế giới này, cái này đã đủ rồi!”

“Tốt quá! Chờ cô nghỉ ngơi mấy ngày, vết thương tốt một chút, chúng ta sẽ xuất phát!” Lãnh Ngạn gần như không thể chờ đợi.

Ai ngờ Nhược Lâm lại nói, “Không! Ngày mai! Ngày mai sẽ lên đường! Tôi không chờ được nữa! Thứ nhất các anh cũng lo lắng cho em gái mình, đúng không? Thứ hai, tôi muốn về nhà sớm!”

Lãnh Ngạn đưa ánh mắt hỏi Dịch Khắc, “Có thể không?”

“Có thể!” Dịch Khắc gật đầu, “Chúng ta đặt cô ấy trên xe, cố gắng không xô dịch, tôi chuẩn bị thuốc tốt, có thể vừa lái xe vừa dưỡng thương.”

“Được! Ngày mai lên đường!” Lãnh Ngạn siết chặt quả đấm.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 321: Ngoại truyện 18

Dưới sự hướng dẫn của Nhược Lâm, xe chạy hai ba ngày, mới tới một trấn nhỏ vắng vẻ.

Lãnh Ngạn cảm thấy kỳ quái, “Nhược Lâm, đường xa như vậy cô đều nhớ?”

“Đúng! Tôi cũng cảm thấy kỳ quái, tính phượng hướng của tôi rất mạnh, mặc dù không nhớ ra chuyện trước kia, nhưng sau khi mất trí nhớ đi qua đường tuyệt đối sẽ không quên, tôi nghĩ đây là thiên phú thôi.” Nhược Lâm nằm trên xe, đi cùng xe với Lãnh Ngạn và Dịch Khắc, Dịch Khắc ở bên cạnh tùy thời phụ trách an toàn của cô.

“Vậy bây giờ chúng ta đi như thế nào?” Lãnh Ngạn nhìn Nhược Lâm hỏi.

Dưới sự nâng đỡ của Dịch Khắc, Nhược Lâm đứng dậy nhìn ra ngoài cửa sổ, “Chính là chỗ này, đợi buổi tối chúng ta lại đi đường núi, hiện tại mục tiêu quá lớn.”

“Được!” Lãnh Ngạn nghe theo sắp xếp của cô, dẫn mọi người lên xe mình nghỉ ngơi, cũng không xuống xe ăn cơm, mà ăn lương khô mang theo trên xe.

Dịch Khắc nháy mắt với Lãnh Ngạn, hai người xuống xe và bàn đối sách với những người khác, đôi Cầu Chí Dương lên xe coi chừng Nhược Lâm.

“Lãnh Ngạn, cậu cứ yên tâm về Nhược Lâm như vậy sao? Cậu không sợ cô ta có bất?” Dịch Khắc nổi lên lòng nghi ngờ với Nhược Lâm.

Lãnh Ngạn lặp lại lời Nhược Lâm nói trên xe cho mọi người nghe, hy vọng mọi người châm chước. Cuối cùng Lãnh Ngạn hỏi, “Nếu như Nhược Lâm không gạt chúng ta, chúng ta làm thế nào?”

“Nói nhảm, đương nhiên đi theo cô ấy!” Doãn Tiêu Trác nói.

“Vậy nếu như cô ấy gạt chúng ta?” Lãnh Ngạn lại hỏi.

“Đương nhiên vẫn phải đi! Không phải die enda anle equu ydonn cô ấy muốn dẫn chúng ta mắc câu, mục đích của chúng ta chính là mắc câu, tìm hang ổ!” Lúc này Lãnh Dực nói vậy.

“Đã như vậy, còn có cái gì do dự đây?” Lãnh Ngạn mỉm cười, “Không vào hang hổ sao bắt được hổ con?”

Dịch Khắc không còn lời nào để nói, cười than thở, “Bội phục! Bội phục!”

Ban đêm mùa hè tới tương đối trễ, lúc sắc trời đen thui thời gian đã không còn sớm, đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, dưới sự chỉ điểm của Nhược Lâm, mọi người lái ô tô vào rừng núi.

Trên đường núi quanh co đi về phía trước, bọn họ thậm chí không dám bật đèn xe, chỉ sợ khiến người khác hoài nghi. Dưới ánh trăng u ám, lái xe trở nên chật vật.

Dần dần, đường xe càng ngày càng hẹp, bọn họ quyết định bỏ xe đi bộ.

Nhược Lâm không cách nào đi bộ, Cầu Chí Dương lập tức công cô trên lưng, đi tuốt đằng trước dẫn đường.

Đi vào đường núi, Nhược Lâm dẫn bọn họ đi vào một khu rừng rậm, “Xuyên qua cánh rừng rậm này thì có một dòng sông nhỏ, qua sông, gần như đã đến Chân Thần, cũng chính là nơi ác ma ở, ngàn vạn lần không được kinh động hắn, nếu không chúng ta cũng sẽ chết.”

Mọi người cười cười, lơ đãng, ngược lại bản lĩnh của Nhược Lâm để cho bọn họ mở rộng tầm mắt. Cô giống như một nhà địa lý học, ở trong rừng rậm phân biệt phương hướng rất rõ ràng, tìm kiếm ký hiệu ngày trước cô làm ra như thế nào, phản ứng hết sức nhạy bén.

Toàn bộ ký hiệu của cô khắc trên dieendaanleequydonn cây, cực kỳ giống hoa văn của cây, không chú ý thì không nhìn ra, thật sự không biết lúc đó cô khắc lên như thế nào.

Men theo những ký hiệu này, bọn họ xuyên qua rừng cây, lúc đến bờ sông trời đã sắp sáng.

“Ở đây rồi! Tôi không đi sai!” Nhược Lâm rất hưng phấn, rất hài lòng với biểu hiện của mình. “Qua sông, vẫn đi về phía trước, sẽ tiến vào một hang núi, ác ma ở trong hang núi, sau hang núi trồng rất nhiều hoa, ban đầu tôi ở trong hang núi giúp chúng trồng hoa, vẫn trồng hơn một năm, mới đưa tôi ra ngoài.”

Lãnh Ngạn quan sát địa thế, từ nơi này nhìn sang, vốn không nhìn thấy hang núi theo lời Nhược Lâm, nơi này đúng là địa phương hết sức bí ẩn.

“Thừa dịp trời còn chưa sáng, chúng ta đi qua.” Mặc dù đã hết sức mệt mỏi, nhưng Lãnh Ngạn vẫn đưa ra quyết định này.

Bởi vì Lãnh Dực đi đứng không tiện, mà Nhược Lâm bị thương, nên để cho Nhược Lâm về tắm rửa đồ đơn giản, hai người bọn họ ở lại trong rừng, nấp kỹ, những người khác lặn xuống nước, sau khi qua sông lập tức chui vào bụi cỏ.

Đứng trong bụi cỏ, quan sát chung quanh, xa xa, có thể thấy canh phòng hết sức nghiêm ngặt.

Lãnh Ngạn ra dấu cho bọn họ, mọi người chậm rãi nằm rạp xuống trườn theo đồng rơm đi về phía trước.

Đột nhiên truyền đến tiếng chuông chói tai, đội canh phòng bắt đầu chạy hỗn loạn, Lãnh Ngạn giật mình, cho rằng bị phát hiện, lại nhìn thấy đội canh phòng không chạy về phía bọn họ.

Đội bọn chúng chạy xa, mấy người Lãnh Ngạn cũng đi theo, dần dần đến gần đội ngũ của bọn chúng thì xuất hiện ở phần đuôi, mỗi người canh chừng một tên, che miệng lại, kéo bọn chúng vào trong die nda nle equ ydo nn bụi cỏ đánh ngất xỉu, sau đó thay quần áo của bọn chúng, công khai đuổi theo đội ngũ đội canh phòng.

Không lâu, bọn họ đi tới một hang núi, trước hang núi là một mảnh đất bằng phẳng, đã có rất nhiều người đứng thẳng, nữ có nam có, phần lớn đàn ông mặc đồ canh phòng, phụ nữ rất ít, phía trước mảnh đất bằng đất một đồng lửa.

Đám người Lãnh Ngạn cũng xen lẫn vào trong.

“Xin mời Chân Thần!” Sau một tiếng kêu bén nhọn kéo dài, một người đàn ông cài lông vũ màu đỏ chậm rãi đi tới, trước ngực vẽ biểu tượng mặt trời.

“Dẫn – tội – phạm!” Kéo dài giọng, cũng treo lòng nhóm người Lãnh Ngạn lên, rốt cuộc là tội phạm như thế nào, bọn họ sẽ xử lý người phạm tội như thế nào.

Đám người bên trái mở đường, chỉ thấy hai người phụ nữ bị trói được dẫn đến.

Bọn họ lập tức bị rung động, một trong hai người phụ nữ này lại là Phi Nhi!

Cầu Chí Dương rất kích động, định lập tức xông lên cứu Phi Nhi, bị Lãnh Ngạn giữ chặt lại, “Bình tĩnh đừng nóng, xem bọn họ làm trò gì!”

“Báo cáo Chân Thần! Tội phạm định chạy trốn được đưa đến! Mời Chân Thần xử trí.” Có người địa phương ăn mặc rất quê mùa báo cáo.

“Bất kỳ người nào không muốn cống hiến sức lực vì Chân Thần, chỉ có chết...” Lời từ trong miệng người gọi là Chân Thần phát ra vừa bén nhọn lại kinh khủng, quả thật giống như bùa đòi mạng của Diêm Vương.

“Buông tôi ra! Mấy tên ma quỷ này! Các người sẽ bị trời phạt!” Cô gái đi cùng Phi Nhi lạnh lùng quát lớn, mà Phi Nhi lại dựa vào cô gái, trong đôi mắt hoàn toàn không có thần thái.

Trời ạ! Không biết con bé bị hủy hoại như thế nào! Mọi Cầu Chí Dương trắng bệch.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 322: Ngoại truyện 19

Sau một tiếng kèn lệnh, đốt lửa lên, người gọi là Chân Thần bắt đầu hươ chân múa tay, nói lảm bảm, trong không khí tràn ngập mùi thơm lạ lùng nhàn nhạt, trên mặt đội canh phòng lộ ra vẻ si mê thần thờ.

Chỉ thấy “Chân Thần” lấy tay chỉ một cái, hét lớn, “Tội phạm! Mau trừng phạt mình đi!”

Lãnh Ngạn và Dịch Khắc nhìn chăm chăm vào tay của hắn, quả nhiên thấy dưới ánh mặt trời, nổi lên bụi mù màu xanh lá cây nhàn nhạt, toàn bộ bay về phía Phi Nhi và một cô gái khác.

Lúc đầu, trên mặt cô gái hiện lên vẻ say mê, rồi sau đó bắt đầu điên cuồng, khóc lớn cười to, xé rách quần áo của mình, cào ra từng vết máu trên cổ và trên người mình.

Phản ứng của Phi Nhi hơi chậm, nhưng cũng xuất hiện tình huống giống cô gái kia.

Cầu Chí Dương không thể nhìn được nữa, cặp mắt giống như muốn phun máu, “Lãnh Ngạn, tôi thật sự không thể nhìn được nữa.”

“Không sai biệt lắm! Lên!” Lãnh Ngạn hơi trầm ngâm.

Lãnh Ngạn dần dần rút súng ra, một phát đạn bắn trúng bả vai “Chân Thần”, Cầu Chí Dương lập tức vọt tới, ôm lấy Phi Nhi lăn vào bụi cỏ.

Tình hình lập tức hỗn loạn lên, sau khi “Chân Thần” hò hét hỗn loạn, đội canh phòng từ trạng thái mê say tỉnh lại, cầm vũ khí lên càn quét bốn phía.

Vũ khí của những người này rất mạnh, ép mọi người núp sau núi đá không ngóc đầu lên được. Mà cô gái điên đó, vẫn còn tiếp tục nổi điên.

Cô gái gần Doãn Tử Nhiên nhất, mắt thấy tình huống hết sức nguy cấp, Doãn Tử Nhiên nhào tới trước, té nhào cô ấy xuống đất, sau đó mang theo cô lộn mấy vòng, cuối cùng dẫn cô ra sau vách núi.

“Nhanh! Cho cô ấy uống nước!” Dịch Khắc giờ một bình nước lớn lên đổ vào miệng cô gái, nước rót một nửa, uống một nửa.

“Có cần thiết phải uống nhiều như vậy không? Đi nhanh đi! Những người kia đang đi về phía này!” Lãnh Ngạn giờ sững, ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm vào phương hướng kẻ địch đánh tới.

“Có! Đi thôi! Phải uống nhiều như vậy, làm loãng bột thuốc vừa rồi bọn họ hít phải! Đó là thuốc tạo ảo giác, thật ra chính là ma túy!” Dịch Khắc vứt bỏ bình nước, đột nhiên phát hiện cánh tay Doãn Tử Nhiên chảy máu.

“Này! Cậu bị thương!” Dịch Khắc kêu lên.

“Đi mau! Đừng quan nhiều như vậy!” Doãn Tử Nhiên giao cô gái giữ trong tay cho Dịch Khắc, bản thân che vết thương đứng lên.

“Muốn đi? Không dễ dàng như vậy!” Họng súng từ trong hốc núi đen chỉ vào bọn họ, có người dùng tiếng Anh hừ lạnh.

Sau lưng của bọn họ, cũng có người mang súng đi tới, bao vây nhóm người bọn họ.

Tình thế đột ngột thay đổi.

Đồng lửa bốc cháy lên lần nữa, đầu vai “Chân Thần” cuốn băng gạc, trong tròng mắt đen như mực lộ ra ánh sáng khát máu.

Đám người Lãnh Ngạn bị giao nộp súng, đứng trước “Chân Thần”, bọn canh phòng đứng chung quanh chỉ súng vào bọn họ.

“Lá gan ghê gớm thật! Rốt cuộc chúng mày là ai?” Giọng “Chân Thần” vừa nhộn lại vừa tinh tế, rất chói tai trong tiếng đôm đốp vang dội của đồng lửa.

“Tôi tiêu diệt tụi mày!” Lãnh Ngạn lạnh lùng nói.

“Tiêu diệt? Nói lời ngông cuồng! Ha ha!” “Chân Thần” cười sắc bén.

Sai vật bên người hắn ghé vào bên lỗ tai hắn nói mấy câu gì đó, hắn “Ừ” một tiếng, nụ cười dần trở nên lạnh lẽo, “Nghe đi, mày là ai, tao không cảm thấy hứng thú. Bởi vì tụi mày sẽ lập tức biến thành người chết, chỉ có Diêm Vương mới cảm thấy có hứng thú với người chết.”

Lúc này, cô gái xa lạ trong ngực Dịch Khắc chậm rãi tỉnh lại, trong tay giữ chặt một vật, lặng lẽ bỏ vào tay Dịch Khắc, Dịch Khắc cúi đầu xem xét, lập tức sáng tỏ.

“Bịt chặt lỗ mũi!” Dịch Khắc đưa cho cô một một nhúm bông y tế, nhẹ nhàng nói bên tai cô, đồng thời liếc mắt ra hiệu cho Cầu Chí Dương, Cầu Chí Dương hiểu ý, lặng lẽ nhét một nhúm bông y tế vào trong lỗ mũi của Phi Nhi.

Bọn họ cách đồng lửa tương đối gần, Dịch Khắc mở bình thuốc cô gái đưa cho anh, nhanh chóng hít vào đồng lửa, mùi thơm lạ lùng lập tức tràn ngập trong không khí, mùi thơm lần này nồng đậm hơn lần trước nhiều.

Lãnh Ngan, Doãn Tiêu Trác và Doãn Tử Nhiên xoay người đá một phát, lấy tốc độ nhanh không tưởng cướp lấy súng bọn canh phòng sau lưng, Địch Khắc và Cầu Chí Dương ôm hai cô gái nhanh chóng chạy ra khỏi hang núi, Lãnh Ngan và ba người vừa nổ súng che chở bọn họ vừa lui về phía sau.

Mọi việc tới quá đột ngột, “Chân Thần” vốn không kịp đề phòng, kêu to, “Mau! Bịt lỗ mũi lại! Đuổi theo!”

Bọn canh phòng đã hít phải mùi thơm lạ lùng, vẻ si mê lại xuất hiện trên mặt, “Chân Thần” nóng nảy, kéo còi báo động, lập tức, vô số tay chân chạy ra từ trong hang núi, đuổi theo đám người Lãnh Ngan.

Lãnh Ngan vừa lui vừa tránh sang bên cạnh, lúc chạy đến bờ sông, bóng đen đầy bên kia bờ sông, hẳn là có vô số người chạy tới.

“Đội chút!” Lãnh Ngan giơ tay, mọi người chậm bước lại.

“Chẳng lẽ lần này thật sự xong rồi?” Doãn Tiêu Trác nắm chặt súng trong tay, hip mắt nhìn bóng đen dần ép tới gần bọn họ, mà sau lưng, người của “Chân Thần” cũng ngày một đến gần, đã có người nổ súng về phía bọn họ.

“Trốn trước!” Lãnh Ngan dẫn dắt mọi người nhanh chóng trốn vào rừng cây bên bờ sông.

Vậy mà, xảy ra chuyện ngoài dự đoán.

Hai nhóm người dần đến gần, nhưng lại cách bờ sông mà bắt đầu công kích lẫn nhau, thì ra bọn họ không cùng một nhóm người!

Khi bóng đen càng lúc càng đến gần, nhóm Lãnh Ngan mới phát hiện, người tới mặc đồng phục màu đen đậm của cảnh sát!

“Thật tốt quá! Được cứu rồi!” Doãn Tiêu Trác không kiềm chế được nắm chặt tay Lãnh Ngan.

Trái tim treo đến cổ họng của Lãnh Ngan cuối cùng thả xuống, đây là thời gian hẹn trước giữa anh và đội trưởng Chu, cuối cùng cảnh sát đã chạy tới!

Cầu Chí Dương cũng kích động khác thường, ôm Phi Nhi khê lay, “Phi Nhi! Phi Nhi! Mau tỉnh lại! Anh đến cứu em này! Bọn chúng không làm gì em chứ?”

Nhìn quần áo rách mướp trên người Phi Nhi, anh lo lắng nhất chính là, Phi Nhi có bị đám cầm thú kia bắt nạt không.

Phi Nhi mở to đôi mắt mờ mịt, miệng hơi hé ra, nhìn Cầu Chí Dương, không có chút phản ứng nào.

“Cô ấy không nhớ được cái gì cả!” Cô gái trong ngực Địch Khắc cũng tỉnh lại.

“Cô là ai? Cũng là người bị hại sao? Rốt cuộc nơi này đã xảy ra chuyện gì?” Cầu Chí Dương nhìn cô gái xa lạ hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 323: Ngoại truyện 20

“Nói rất dài dòng! Cảnh sát đã tới, mấy người cứ mang theo cô ấy rời khỏi vùng đất nguy hiểm này trước đã rồi lại nói!” Người phụ nữ này nói tới nói lui rất quả quyết, tiếng Anh cũng hết sức lưu loát.

“Vậy còn cô? Cô không đi?” Địch Khắc hỏi.

“Tôi? Đồng nghiệp của tôi đến rồi! Tôi muốn giúp bọn họ!” Cô gái chỉ vào tiếng bắn nhau ngoài rừng.

“Cô... Là cảnh sát?” Tất cả mọi người đều rất kinh ngạc.

“Đừng vậy! Tôi là cảnh sát quốc tế được phái tới nằm vùng, tôi tên là Rusa!” Cô gái hào phóng giới thiệu mình, giữa chân mày quá nhiên tràn đầy vẻ oai hùng, “Mấy người mau đi đi! Tôi không sao! Còn nữa, cảm ơn anh cứ tôi! Vừa rồi tôi bị trúng thuốc tạo ảo giác, mà tôi biết được có người cứu tôi thoát khỏi họng súng.”

Địch Khắc cười chỉ chỉ Doãn Tử Nhiên, “Cứu cô là cậu ta! Cô cảm ơn cậu ta đi!”

Rusa theo ngón tay Địch Khắc, chia tay, nở nụ cười tươi như hoa với Doãn Tử Nhiên, “Cảm ơn anh!”

Doãn Tử Nhiên lại lạnh lùng liếc nhìn cô, ánh mắt lập tức chuyển sang hướng khác. Trừ người khác, bất kỳ người phụ nữ nào cười với anh mà nói đều giống nhau! Mặc dù anh biết, tình cảm của mình là tình yêu cảm kỷ, nhưng mà, đã nhiều năm như vậy, yêu cô đã thành công trở thành thói quen, không

phải một sớm một chiều có thể thay đổi...

Mặt nóng bỏng của Rusa dán lên lạnh lẽo của anh, thật sự không thú vị, tay lúng túng dừng giữa không trung.

“Tay nó đau! Tôi là anh trai nó!” Doãn Tiêu Trác cười hề hề, đưa tay bắt tay cô, hóa giải lúng túng cho cô.

Rusa nhìn Doãn Từ Nhiên lần nữa, cười nhạt, “Đừng nói nhảm, mấy người chạy nhanh đi!”

Nghĩ đến bờ bên kia còn Nhược Lâm bị thương và Lãnh Ngạn, bên này Doãn Từ Nhiên và Phi Nhi cũng bị thương, mọi người nghe theo lời đề nghị của Rusa, rút lui khỏi bờ sông, lùi vào rừng cây.

Trong rừng cây, lại gặp một đội cảnh sát khác, dẫn đầu chính là đội trưởng Chu.

“Cậu lại còn đích thân đến!” Lãnh Ngạn hết sức vui mừng, hai năm qua đội trưởng Chu bỏ được rất nhanh, đã lên đến phó cục trưởng rồi.

Đội trưởng Chu rất hiếm thấy, tiến lên ôm anh, “Khô cực các cậu! Tôi nhận được tin tức của mọi người lập tức liên lạc với cảnh sát quốc tế, mới biết, bọn họ đã chăm chú theo dõi người này từ lâu, lần này mọi người giúp ơn lớn!”

Bầu trời vang lên tiếng cánh quạt, hai chiếc máy bay trực thăng càng bay càng thấp.

“Lãnh Ngạn, mọi người có thành viên bị thương, mang theo bọn họ rời đi trước đi! Vết thương không nặng thì bay trực tiếp die enda anle equu ydonn đi Singapore là được, cô gái Nhược Lâm này là người Singapore, chúng tôi đã liên lạc xong với cha mẹ của Nhược Lâm, sẽ đến đón cô ấy, mặt khác, người của các cậu không phải ở Singapore sao?” Đội trưởng Chu hiểu ý mỉm cười.

Trong bệnh viện nào đó ở Singapore.

Nghe được tin tức, ba người phụ nữ vọt vào bệnh viện, nhào thẳng về phía người đàn ông của mình, hai đứa bé cũng tham gia náo nhiệt, tung tăng nhảy nhót quanh gối của cha mình, trong phòng bệnh lập tức vang lên tiếng khóc tiếng cười.

Duy Nhất ôm cổ Lãnh Ngạn, liều mạng chui vào trong cổ anh.

Lãnh Ngạn bật cười, “Chui loạn gì vậy? Tầm mấy ngày chưa tắm, thúi rồi!”

“Không! Em cứ muốn nghe thấy mùi vị của anh! Thúi cũng muốn nghe! Vốn chính là người đàn ông thú! Đàn ông thú! Mấy ngày nay em lo lắng cho anh chết mất! Lần tới không bao giờ làm chuyện mạo hiểm như vậy nữa! Nếu như, nếu như các anh không trở về được...” Nỗi khiếp sợ của Duy Nhất còn chưa tiêu tan, hu hu khóc ôm cổ anh.

“Bé ngốc!” Lãnh Ngạn ôm chặt cô, không thể vô cùng thân mật trước mặt mọi người, tay phủ lên bụng cô, “Cục cưng thế nào? Nghe lời không?”

“Bé nói bé nhớ cha!” Duy Nhất cong môi lên.

Lãnh Ngạn không khỏi buồn cười, “Bé nói cho em biết? Hiện giờ có thể nói?”

“Dĩ nhiên!” Duy Nhất lờm anh, “Đều nói lúc mang thai mẹ nghĩ cái gì, cục cưng sẽ nghĩ cái đó, em nhớ anh, rất nhớ rất nhớ!” Nói xong đôi mắt ửng đỏ, “Ông xã, cũng không cần tách ra khỏi dieendaanleequydonn anh, một ngày cũng không được! Một phút cũng không được!”

Lãnh Ngạn chăm chú nhìn hốc mắt đỏ ửng của cô, cong môi lên, trong lòng cảm động, chỉ véo mũi cô, nói nhỏ bên tai cô, “Bảo bối, anh cũng nhớ em! Rất nhớ cực kỳ nhớ, nếu không phải đang ở trong phòng bệnh, anh nhất định...”

Mặt Duy Nhất càng đỏ hơn, vùi vào trong áo sơ mi hé mở của anh, hơi thở nóng ướt phun lên ngực anh, chọc cho anh càng thêm khó có thể nhẫn nại.

Trong phòng bệnh đột nhiên ồn ào một trận, hai người nhìn lại, chỉ thấy Doãn Tiêu Trác và Tư Lam khó kiềm chế bản thân, hôn nhau cuồng nhiệt trước mặt mọi người.

Vừa trải qua một trận sinh lý tử biệt, gặp lại như vậy sao không khiến người ta động tình?

Không ai cảm thấy bị tổn thương, không ai cười nhạo bọn họ, cho dù cười, hay vỗ tay, cũng có ý tốt chúc phúc và ước ao.

Duy Nhất cong môi lên, hơi không vừa ý với Lãnh Ngạn lạnh lùng, ôm, hôn, chuyện này Lãnh Ngạn tuyệt đối die nda nle equ ydo mn không làm trước mặt mọi người, có lúc ra đường cô chủ động khoác tay anh, anh còn vội vàng né tránh.

Doãn Tiêu Trác thì lại khác rồi, tính tình hướng ngoại, dám nói dám làm, cũng không quan tâm suy nghĩ của người khác, nếu không lần đầu tiên của anh và Lam nhi sẽ không xảy ra trên xe! Dĩ nhiên, đây là bí mật Lam nhi len lén nói cho cô biết...

Cô không khỏi than nhẹ từ đáy lòng, “Lam nhi thật hạnh phúc!”

Lãnh Ngạn nhìn thấu tâm sự của cô, nói sâu xa, “Có người bắt mặn với anh!”

“Sao anh biết?” Duy Nhất cả kinh ngẩng đầu.

“Em đang nghĩ cái gì, sao anh có thể không biết?” Lãnh Ngạn trừng mắt nhìn, nhẹ giọng nói, “Bảo bối, chẳng lẽ anh để cho em không hạnh – phúc sao?” Anh cố ý kéo chữ “Hạnh phúc” ra vừa dài vừa nặng.

“Ghét!” Duy Nhất nhăn nhó cười một tiếng, vốn hơi không vui, trong nháy mắt đã biến mất không còn thấy tăm hơi. Mỗi một người đều có một nửa, một nửa của cô, còn có cái gì để cho cô không hài lòng sao? Đáp án chỉ có một: Đòi sau vẫn phải gả cho người như anh!

“Này! Ban ngày ban mặt, tôi nói sao lại náo nhiệt như vậy, thì ra diễn cảnh hạn chế!” Có người tiến vào phòng bệnh.

Hóa ra là đội trưởng Chu và bác sỹ tiến vào.

Doãn Từ Nhiên nằm trên giường bệnh cười nói, “Đến rất đúng lúc! Mấy người này, nói dễ nghe là tới bệnh viện chăm sóc tôi, trên thực tế rõ ràng lại kích thích tôi! Từng người một biểu diễn cảnh nhĩ đồng không nên nhìn cho tôi xem, cũng may tôi đầy đủ định lực!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 324: Ngoại truyện 21

“Phi Nhi và Nhược Lâm như thế nào?” Lãnh Ngạn hỏi bác sỹ.

Bác sỹ khẽ lắc đầu, “Họ đều bị thuốc tổn hại đại não, tạm thời mất đi trí nhớ. Mức độ của Nhược Lâm tương đối nghiêm trọng, Phi Nhi nhẹ hơn.”

“Chúng ta qua xem một chút!” Đội trưởng Chu đề nghị, “Vụ án lần này có thể phá, công lao lớn nhất là Phi Nhi!”

“Đi thôi! Chúng ta cùng đến xem một chút!” Doãn Từ Nhiên khoác áo rời giường.

“Anh cũng đi? Anh nằm xuống nghỉ ngơi đi!” Duy Nhất rất có khí phách của bà quân gia.

Doãn Từ Nhiên lườm cô, “Cô nhóc quản lý ông xã của mình là được! Quân được anh sao? Anh là anh trai em! Dĩ hạ phạm thượng *!”

(*) dĩ hạ phạm thượng: Người dưới mạo phạm người trên.

“Anh cả! Anh xem anh ấy...!” Duy Nhất uất ức xin Doãn Tiêu Trác giúp đỡ.

Doãn Tiêu Trác đương nhiên đứng về phía Duy Nhất, “Từ Nhiên, em bị thương! Vẫn nên nghe lời Duy Nhất đi!”

Doãn Tiêu Trác rất bất mãn, “Đây là thế nào? Sao tôi lại trở thành tăng chót nhất trong cuộc sống xã hội rồi hả? Ai cũng có thể cười trên đầu tôi! Làm ơn! Tôi bị thương ở tay, cũng không phải ở chân! Chẳng lẽ tôi lấy tay đi bộ sao?”

Anh nhất định không chịu, mọi người cũng không còn cách nào, cũng may vết thương của anh không phải vết thương trí mạng, đi một chút cũng không sao.

“Bọn họ là ai? Tóm được sao?” Mọi người vừa mở cửa đi ra vừa hỏi đội trưởng Chu.

“Toàn bộ lọt lưới, đám người kia là tổ chức buôn lậu thuốc phiện quốc tế, cầm đầu tự xưng ‘Chân Thần’, trên thực tế là ác ma, trông anh túc các nguyên liệu ma túy số lượng lớn trong hang núi, những thiếu nữ vô cơ mắt tích đều bị đưa vào trong hang núi, đầu tiên ở trong đó giúp trồng trọt, hơn nữa cho các cô ấy dùng thuốc gây ảo giác, khống chế bọn họ, rất nhiều thiếu nữ dưới tác dụng của thuốc mà tinh thần bị ép đến nổi điên, mất trí nhớ, bọn họ lại có thể tìm ra quy luật, thả những cô gái bị mất trí nhớ này ra bán dâm, bán ma túy, thậm chí dùng thân thể để vận chuyển ma túy, sau đó đi bắt cô gái mới vào.” Đội trưởng Chu giải thích.

“Thân phận những người kia là gì? Lai lịch ra sao? Nghe lời cậu giống như là người có kiến thức cao cấp về y học!” Lãnh Ngạn không khỏi nghi ngờ.

“Tôi biết ‘Chân Thần’ này!” Dịch Khắc chợt chen miệng, “Ngày trước hần ta là bạn đồng học của tôi ở học viện y học nước Mỹ, khi đó hần rất có hứng thú với thuốc gây ảo giác, lúc nghe chuyện xưa của Nhược Lâm tôi lập tức nghĩ tới người này, cũng nghĩ đến siêu năng lực của ‘Chân Thần’ chẳng qua chỉ lợi dụng thuốc gây ảo giác đến thôi miên mà thôi. Cho nên, lúc vào núi tôi mới kêu mọi người bịt mũi, chính là để phòng thuốc tiến vào cơ thể theo đường hô hấp. Sau khi vào hang núi, tôi đã nhận ra, ‘Chân Thần’ quả nhiên là hần!”

“Lợi hại!” Giọng một cô gái chen vào, cũng kèm theo tiếng vỗ tay trong trẻo, “Tôi không nói phần từ phạm tội lợi hại! Tôi nói anh lợi hại!”

Mọi người theo giọng nói nhìn sang, lặng lẽ đuổi theo bọn họ, chính là cô cảnh sát tên Rusa.

“Quá khen! Chuyên ngành là vậy mà thôi!” Dịch Khắc khiếm tốn cười cười, “‘Chân Thần’ đốt bột thuốc trong đồng lửa, những thuốc kia có thể không chế thần kinh trung khu thần kinh con người, sở dĩ có triệu chứng si mê, những người canh phòng kia hoàn toàn thờ cúng ‘Chân Thần’, hoàn toàn bị thuốc của hắn ta khống chế, về phần bột thuốc hắn vẩy về phía Phi Nhi và Rusa, cũng là thuốc gây ảo giác, sau khi hút vào lượng lớn sẽ nổi điên, tự hại mình, xuất hiện nhiều hành động khác lạ.”

“Khó trách!” Đội trưởng Chu cảm thán, “Vụ án còn chưa bắt đầu thẩm tra xử lý, tôi nói sao những kẻ canh phòng kia một lòng một dạ với hắn, tôn hắn thành thần! Mọi người không biết đâu, những kẻ canh phòng trong núi kia vốn là cư dân địa phương, hắn bồi dưỡng cư dân trong hang núi thành đồng phạm, nam làm vệ sỹ, nữ bán dâm, trông trộm, tôi còn đang nghĩ, đàn ông như vậy sao chịu uất ức thế, vợ của mình bị người làm nhục vậy sao còn một lòng một dạ thần phục hắn!”

Khi đang nói chuyện, đã đến phòng bệnh của Phi Nhi, chỉ thấy Phi Nhi nghiêng người dựa vào đầu giường, cặp mắt trống rỗng, Cầu Chí Dương ở bên chăm sóc cô, vẻ mặt cực kỳ lo lắng.

“Khá hơn chút nào không?” Lãnh Ngan ân cần hỏi Cầu Chí Dương.

Cầu Chí Dương lắc đầu, cười khổ, “Bác sỹ nói tình huống của Phi Nhi tốt hơn Nhược Lâm, nhưng ngay cả tôi con bé cũng không nhớ được!”

“Vậy làm sao bây giờ? Có thể điều trị không?” Đội trưởng Chu hỏi.

Bác sỹ lộ vẻ khó xử, rất không nắm chắc, “Thật ra thì điều trị mất trí nhớ, tác dụng của thuốc không rõ ràng, người thân quan tâm và hoàn cảnh xung quanh kích thích có hiệu quả tốt hơn.”

“Ví dụ? Kích thích như thế nào?” Cầu Chí Dương vội hỏi lại.

“Ví dụ như đưa cô ấy đi đến những chỗ quen thuộc, nói chuyện cô ấy đã từng trải qua, hơn nữa chuyện có thể kích thích não bộ của cô ấy!” Bác sỹ trả lời.

“Hiểu! Tôi sẽ nỗ lực!” Cầu Chí Dương quyết định.

“Vậy tiếp theo mọi người định làm như thế nào? Còn tiếp tục sao?” Đội trưởng Chu hơi lo lắng hỏi. Anh phục đám người này, lớn tuổi vậy còn du lịch thế giới gì đó, lại không lo hao tài tốn của, vấn đề an toàn cũng đáng ngại!

Lãnh Ngan nhìn đoàn người, hơi do dự.

Bác sỹ lại nói, “Thật ra đi du lịch cũng có trợ giúp với sự khôi phục của người bệnh, để cho tâm tình cô ấy không buồn bực, dọc đường có người thân tỉ mỉ che chở, sẽ làm cho cô ấy có cảm giác ấm áp, cảm giác tương đối dễ dàng hồi phục.”

Cầu Chí Dương nghe lập tức kiên quyết muốn tiếp tục du lịch, “Phi Nhi lớn lên ở nước ngoài, có lẽ dẫn con bé trở lại chỗ ở ban đầu, sẽ giúp con bé khôi phục trí nhớ, lần này chúng ta không cần lại sáng tạo ra những chỗ nhỏ vắng vẻ, cứ theo tuyến đường thông thường thôi!”

“Mọi người nói sao?” Lãnh Ngan trung cầu ý kiến của mấy người phụ nữ.

Kết quả thương lượng cuối cùng của mọi người, đi! Nhưng không mạo hiểm nữa!

“A! Mọi người muốn đi du lịch thế giới? Vậy đi Nam Mỹ không? Vừa đúng tôi có hai tháng ngày nghỉ, định về thăm nhà một chút, đáp thuyền của mọi người đi!” Rusa chợt nhảy cẫng lên hoan hô.

Doãn Tiêu Trác nhìn chăm chăm cô ấy, chợt cười bí ẩn, “Đi chứ! Đương nhiên muốn đi Nam Mỹ!” Củ cải hay rau xanh, tất cả đều có tình yêu riêng.

“Này! Chúng ta nói muốn đi lúc nào...” Tư Lam kéo ống tay áo anh.

“Đương nhiên là có! Đi! Đi! Lãnh Ngan, cậu nói đúng không?” Doãn Tiêu Trác nháy mắt với Lãnh Ngan, nói xong lại chớp chớp mắt với Doãn Từ Nhiên.

Lãnh Ngan hiểu ý, cũng cười một tiếng, “Dĩ nhiên, dĩ nhiên đi!”

Doãn Từ Nhiên lạnh nhạt nói, “Cứ coi như chúng tôi định đi Nam Mỹ, có liên quan gì đến cô sao?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 325: Ngoại truyện 22

Mặc kệ thái độ của Doãn Từ Nhiên ra sao, sau mấy ngày, mọi người cuối cùng vẫn leo lên du thuyền xa khơi, đi cùng bọn họ, dĩ nhiên còn có Rusa.

Về lo lắng tan đi, mây tan trắng sáng, mặc dù Phi Nhi tạm thời còn chưa khôi phục trí nhớ, nhưng hòa hợp trong nhiệt tình và quan tâm của bọn họ, đã không có sợ hãi như mấy ngày trước, mọi người đã khôi phục lại sung sướng và ước mơ những ngày qua.

Tiệc tổ chức hôm nay chính là tiệc tối, trên du thuyền có đầu bếp cao cấp, phục vụ cao cấp, làm sảnh chính khoang thuyền đèn đuốc sáng trưng, đèn lớn bằng thủy tinh khúc xạ ánh đèn sáng ngời thành điểm nhỏ lốm đốm, chiếu trên mặt đất.

Vết thương đạn bắn trên tay phải của Doãn Từ Nhiên chưa lành, tay trái xiên tới xiên lui trong mâm cơm, rất không linh hoạt. Khó khăn lắm mới xiên được một miếng chân giò hun khói, khi sắp bỏ vào đĩa của mình lại rơi xuống bàn cơm.

Anh tức giận ném đồ ăn, giận dữ không ăn!

Một giọng nói giễu cợt vang lên sau lưng anh, có người dùng tiếng Anh nói, “Này! Đây không phải là hành động của quý ông lịch thiệp, may mà nơi này đều không phải người ngoài!”

Doãn Từ Nhiên vừa nghe cũng biết Rusa đang nói chuyện, quay đầu lại lạnh lùng dùng tiếng Trung nói, “Xin lỗi, tôi nghe không hiểu tiếng Anh.”

Rusa giao hoạt cười một tiếng, tiếp tục dùng tiếng Anh, “Tôi chỉ muốn hỏi một chút, anh có cần tôi giúp một tay không?”

“Không cần!” Doãn Từ Nhiên ném xuống hai chữ rồi chuẩn bị đi.

Rusa đột nhiên cười to sau lưng anh.

“Cười cái gì?” Anh cau mày.

“Không phải anh nghe không hiểu tiếng Anh sao?” Rusa hả hê nhướn nhướn mày.

Doãn Từ Nhiên sững sờ, “Nhàm chán!” Nói xong bước nhanh về phía những người khác.

Một chỗ khác trong sảnh chính, tất cả mọi người vây quanh Phi Nhi nói chuyện. Vì giúp Phi Nhi khôi phục trí nhớ, mọi người thường sẽ cùng nhau nói chuyện với Phi Nhi, ngược lại Phi Nhi vui vẻ không ít, nhưng trí nhớ về chuyện quá khứ vẫn trống rỗng.

Rusa cũng đi theo Doãn Từ Nhiên tới, thấy mọi người nói chuyện khí thế ngất trời, chen miệng vào, “Cứ như vậy cũng có thể khôi phục trí nhớ? Không phải mấy người xem phim truyền hình quá ít chứ?”

Phim truyền hình? Lại nói mấy người tổng giám đốc này thường ngày quả thật không xem phim truyền hình...

“Vậy cô nói thế nào để khôi phục trí nhớ? Cầu Chí Dương hơi gấp gáp nhìn đáng vẻ của cô, hiện giờ đã có bệnh thì vãi tứ phương rồi.

Rusa nhìn Doãn Từ Nhiên trước mắt, rất khoe khoang vênh cao cảm, “Mấy người đó, phải tìm chuyện khác cốt die,n; da.nlze.quydo/mn ghi tâm với cô ấy trước đây mà nói, hoặc diễn lại một lần, như vậy có thể kích thích cô ấy! Trong phim truyền hình đều diễn như vậy!”

“Thôi đi! Ngây thơ!” Doãn Từ Nhiên khinh thường hừ một tiếng.

“Vốn là vậy! Không tin anh hỏi bác sỹ!” Rusa chỉ Định Khắc.

Doãn Từ Nhiên lại càng không tin, “Anh ta? Anh ta chính là một tên lừa đảo! Lừa tiền phụ nữ!”

“Này! Từ Nhiên, không được sĩ nhục nghề nghiệp của tôi có được không?” Định Khắc lớn tiếng cãi lại.

“Ngừng ngừng ngừng! Đừng tranh cãi nữa!” Cầu Chí Dương đau đầu nhức óc, “Tôi cảm thấy có thể thử một lần! Chuyện khác cốt ghi tâm nhất của Phi Nhi là chuyện gì?”

“Cái này à? Tôi biết rồi!” Doãn Tiêu Trác cười ha hả đưa mắt nhìn Lãnh Ngan.

“Đừng vậy!” Hai mắt Cầu Chí Dương tỏa sáng, “Đời này người để cho con bé khác cốt ghi tâm nhất chính là cậu rồi!”

“Này, hai người có ý gì? Không phải muốn tôi hy sinh nhan sắc chứ? Ngay cả tôi nguyện ý, Duy Nhất cũng không đồng ý!” Lãnh Ngan chỉ cảm thấy hai cặp mắt có thể cắn nuốt mình, làm anh có xúc động muốn chạy trốn.

Duy Nhất cũng không hiểu, mọi người dùng tiếng Anh bô bô nói chuyện với nhau cái gì chứ? Cô hận mình học tiếng Anh không giỏi. Điều này cũng không thể trách cô! Bản thân không học đại học, tiếng Anh trung học đã sớm trả lại cho thầy cô rồi, mấy năm này xảy ra nhiều chuyện như vậy, cô vốn định học tập thật giỏi, nhưng không có thời gian. Cho nên, trừ tiếng Nhật còn có thể nói một chút, tiếng Anh thật sự nghe không hiểu!

Nhưng mà, tất cả mọi người nhìn dieendaanleequydonn Lãnh Ngạn làm gì? Cô nghi ngờ chọc Lãnh Ngạn, “Bọn họ... Giống như không có ý tốt với anh?”

Lãnh Ngạn âm thầm may mắn vì Duy Nhất nghe không hiểu, mặc dù Duy Nhất rất thông minh đạt lý, nhưng anh cũng khó có thể giải thích cho tốt? Anh ngượng ngùng cười một tiếng, “Không có gì! Không có gì!”

Duy Nhất thoáng nhìn dáng vẻ của anh đã cảm thấy có quý, khẽ híp mắt, “Thật sự không có gì sao?”

“Thật sự không có!” Lãnh Ngạn cười lấy lòng.

Rusa thấy, nghĩ rằng nên đứng ra bên vực kẻ yếu, “Nếu như Lãnh Ngạn thật sự là người khắc cốt ghi tâm của cô ấy, như vậy giúp cô ấy một chút cũng là chuyện đương nhiên! Coi như cô là vợ của anh ấy, cũng có thể hiểu, đây là cứu người! Đừng hẹp hòi như vậy, trong quan điểm của chúng tôi...”

Doãn Từ Nhiên nghe đến đó lập tức thô bạo cắt đứt, “Quan điểm của cô là quan điểm của cô! Chúng tôi là người Trung Quốc! Đừng nhiều chuyện ở đây!”

Lời này của Doãn Từ Nhiên dùng tiếng Trung nói, làm Duy Nhất và Tư Lam không hiểu tiếng Anh sợ hết hồn.

“Từ Nhiên, Rusa nói gì vậy? Sao anh lại kích động như thế?” Duy Nhất nhìn Doãn Từ Nhiên đầy mùi thuốc súng khắp người, khó mà tin được đây là anh ba cưng chiều cô muốn gì được nấy.

Rusa không hiểu làm sao bị anh quát cũng rất căm tức, lớn tiếng dùng tiếng Anh đáp lễ, “Anh dữ tợn cái gì mà dữ tợn? Đừng tưởng anh đã cứu tôi thì có thể quát to nói lớn tôi, nói chuyện bình thường die nd da nl e q u u ydo n anh cũng lạnh lẽo! Giả bộ ngầu sao? Ngầu không nổi! Tôi còn là nữ cảnh sát! Càng ngầu hơn anh! Thật sự buồn cười, lại dữ tợn với mình tôi, giống như tôi nợ nhà anh mấy chục triệu vậy! Nhìn tôi không vừa mắt sao?”

Doãn Từ Nhiên thật sự đối chọi gay gắt với cô, “Không sai, chính là nhìn cô không vừa mắt! Phụ nữ Trung Quốc chú trọng nhất là phong thái thùy mị, cô nhìn dáng vẻ giương nanh múa vuốt của cô xem, muốn bao nhiêu ghê tởm có bấy nhiêu! Làm phụ nữ mà làm đến nước này, nếu như tôi mà là cô tôi nhất định nhảy xuống biển! Tôi cho cô biết, đừng nghĩ ra toan tính xấu gì để Lãnh Ngạn đến coi bỏ vấn đề khó khăn, nếu không tôi với cô không xong!”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, à... Thì ra Doãn Từ Nhiên sợ cô ấy quấy rầy hạnh phúc của Duy Nhất...

Thằng nhóc si tình này! Doãn Tiêu Trác không khỏi lắc đầu, đã là em gái rồi! Đồ đầu heo!

Duy Nhất càng không hiểu ra sao, kéo Doãn Tiêu Trác, lại kéo Lãnh Ngạn, “Các anh, rốt cuộc đang làm gì? Rusa muốn anh giải quyết vấn đề gì? Nếu như cô ấy cần giúp một tay, thì anh giúp một chút đi!” Lời cuối cùng này nói với Lãnh Ngạn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 326: Ngoại truyện 23

“Giúp cái đầu em! Heo!” Doãn Từ Nhiên gào lên một câu với Duy Nhất, định rời khỏi sảnh chính.

“Anh mới là heo! Heo ngốc bự!” Rusa làm một cái mặt quỷ thật to về phía bóng lưng anh, cũng thờ phỉ phò lên lầu.

Đáng thương Duy Nhất rất vô tội ngơ mặt nhìn Lãnh Ngạn, “Em có chuyện gì sao?”

Lãnh Ngạn xoa xoa tóc cô, cười như ánh nắng mặt trời rực rỡ, “Không có chuyện của em!”

Ánh mắt Cầu Chí Dương âm thầm xuống, không sai, chuyện này thật tế nhị, muốn Lãnh Ngạn giúp Phi Nhi, giúp như thế nào? Giúp đến mức độ nào mới tính là thích hợp? Việc này không có phân định tốt. Chẳng lẽ thật sự để Lãnh Ngạn và Phi Nhi diễn tình nhân sao? Việc này dường như cũng không thỏa đáng, đã xảy ra thì không thể ngăn cản, không phải càng hồng bét?

“Tôi đã có cách!” Trong góc đột nhiên vang lên một giọng nói lạnh lùng bình tĩnh.

Mọi người theo tiếng nói nhìn lại, là Lãnh Dục!

“Anh có biện pháp gì?” Cầu Chí Dương nghi ngờ nhìn anh.

“Tin tưởng tôi là được! Cứ làm theo lời tôi nói đi!” Nụ cười trên mặt Lãnh Dục rất phức tạp, là bắt đắ dĩ? Hay là...?

Du thuyền tên “Duy Nhất” này của Lãnh Ngạn gần như được xưng tụng là du thuyền cao cấp nhất thế giới, đầy đủ mọi thiết bị trên du thuyền, bao gồm bể bơi.

Ban đêm gió êm sóng lặng, sóng biển nhẹ vỗ, dưới ánh sao, nước hồ bơi hiện lên sóng nước trong veo, Phi Nhi ngồi một mình trên ghế ở hồ bơi, loáng thoáng nghe thấy tiếng nhạc đám tiệc truyền đến từ bên trong khoang thuyền của nhóm Lãnh Ngạn.

Bóng đêm như vậy, hoàn cảnh như thế, hình như hơi quen thuộc, nhưng thế nào cũng không nắm bắt được thông tin, cô buồn bực nhăn mày lại.

“Đưa cho em một vật chơi!” Một bàn tay đưa đến trước mặt cô, trong lòng bàn tay là một quả cầu nhỏ bằng vàng lóe sáng.

Một chỗ nào đó trong mạch suy nghĩ của cô bị nhẹ nhàng chạm vào, giống như một cánh cửa muốn được mở ra, nhưng lại không tìm được chỗ đột phá.

“Truyền thuyết trái cầu vàng nhỏ này có thể mang hoàng tử ếch đến cho công chúa nhỏ, đưa cho em, hoàng tử ếch của em sẽ ở chỗ hẻo lánh chờ em.”

Cô ngẩng đầu lên nhìn mắt anh, ánh sáng trong tròng mắt anh và ánh sao nơi chân trời sau lưng anh tôn nhau lên thành ánh sáng chói. Cô biết, đây là bạn của anh trai, tên Lãnh Dục, cô cũng chỉ nhớ rõ cái tên này thôi, vẫn là sau khi mất trí nhớ, anh trai giới thiệu từng người cho cô, nói cho cô biết ai là ai, tên là gì, nói cho cô biết ai với ai có quan hệ như thế nào, đáng tiếc, trong đầu cô không có chút ấn tượng nào.

Ánh sáng của trái cầu vàng nhỏ lóe lên trước mắt cô, mặt của cô phản chiếu vào mặt ngoài bóng loáng của quả cầu vàng, hơi biến dạng, trong trí nhớ mờ hồ lại có ánh sáng đang nhấp nháy, cô rất muốn, thật sự rất muốn đi bắt lấy ánh sáng kia.

Không kịp lòng được đưa tay đón lấy trái cầu trong lòng bàn tay anh, đột nhiên, bàn tay anh khẽ nghiêng, trái cầu vàng kéo một đường vòng cung xinh đẹp, rơi vào hồ bơi.

“Á!” Cô kêu thành tiếng, cảm giác tiếc nuối và mất mát rất quen thuộc dâng lên trong lòng, cô đã từng có cảm giác này khi nào?

“Trái cầu vàng rớt!” Cô chỉ vào hồ bơi, trong lòng cảm giác như có điều suy nghĩ, giống như bị mất một món đồ cực kỳ quý giá.

“Tôi nhặt giúp em!” Lãnh Dục thân nhiên nói, cũng không cởi quần áo, nhảy vào trong bể bơi.

Phi Nhi ghé sát vào bể bơi, cặp mắt nhìn chăm chăm vào nước trong bể bơi, đột nhiên phát ra ánh sáng, bất thành linh mê mẩn.

Chỉ chớp lát sau, Lãnh Dục ló đầu ra khỏi nước, giữ trái cầu vàng trong tay, mỉm cười, “Tôi tìm được, trả lại cho em!”

Phi Nhi chợt ôm ngực, miệng há to thở gấp, cũng không nhận lấy trái cầu vàng, chỉ vào Lãnh Dục, nói không mạch lạc, “Anh... Anh...”

Lãnh Dục từ hồ bơi ra ngoài, kéo tay Phi Nhi, đặt trái cầu vàng trong lòng bàn tay cô, ôm lấy tay cô, nắm chặt, không nói câu nào, mặc quần áo ướt nhẹp rồi đi, để lại cho cô một bóng lưng cao lớn, vẫn là lễ phục trắng noãn, vẫn là ánh sao sáng chói, vẫn là bóng lưng cao lớn, mặc dù, tư thế hơi lệt, tư thế lên bờ vừa rồi đều không tự nhiên như vậy...

Điện quang hỏa thạch * trong đầu Phi Nhi chợt lóe, vô số điểm sáng tia lửa đụng nhau, thế giới đột nhiên rõ ràng...

(*) điện quang hỏa thạch: Chỉ ánh sáng của tia chớp, lửa của đá lấy lửa. Vốn là từ của Phật gia, chỉ sự vật đến rồi đi trong nháy mắt. Hiện nay được dùng để miêu tả sự vật biến mất trong nháy mắt giống như tia chớp và lửa của đá lấy lửa. Cũng được dùng để chỉ hành động nhanh chóng, ra tay trước hạn định. (Theo Baidu).

“Lãnh Ngạn! Lãnh Ngạn! Anh đứng lại!” Cô đuổi theo mấy bước về trước, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, cười khò, nắm chặt trái cầu vàng không hề đuổi theo nữa.

“Phi Nhi!” Một tiếng gọi, Cầu Chí Dương mang theo đám người vọt tới, vây quanh cô.

“Phi Nhi! Em...” Cầu Chí Dương rất muốn hỏi cô có phải nhớ ra cái gì đó không.

Phi Nhi xoay người, tròng mắt trong trẻo như nước, không phải trạng thái hỗn độn trước đó. Côngagac nhiên nhìn Lãnh Ngạn, cô đơn lan tràn trong mắt.

Cười chua xót, cũng nói với Cầu Chí Dương, “Anh, em không sao rồi, mấy ngày nay khiến mọi người vất vả.”

Cầu Chí Dương vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, “Phi Nhi, em thật sự nhớ lại? Khỏe thật?”

“Đúng!” Phi Nhi nắm trái cầu vàng trong tay, cảm giác nhóp nhúa, để cho cô rất không thoải mái.

Không khỏi xòe bàn tay ra, màu sắc trái cầu vàng đã tróc ra, thì ra chỉ là trái bóng bàn bôi màu vàng lên.

“Giả?!” Cô thở dài, thở phào một hơi nhẹ nhõm thật dài, trái cầu vàng đã phai màu, có phải ký ức đã qua cũng nên quên đi? Có lẽ, quên đi đúng lúc!

Thật buồn cười, quên mất vốn là chuyện rất hạnh phúc! Tại sao, Lãnh Dục phải giúp cô tìm về ký ức chứ?

Cầu Chí Dương thấy cô nhìn trái cầu vàng đến mất hồn, hơi cung chiều nhìn cô, “Phi Nhi, em thích trái cầu vàng? Sau khi trở về anh mua cho em!”

Phi Nhi cười lắc đầu, “Không đâu! Đồ bạc màu cứ để cho nó phai màu đi! Như vậy là tốt nhất!” Cô cầm trái cầu, hình như là một lần cầm cuối cùng,

sau đó vung cánh tay lên, trái cầu vàng bạc mau tạo ra một đường vòng cung xinh đẹp trên không trung, nhẹ nhàng rơi xuống biển.

Ban đêm tối om, biển rộng giống như một cái động đen lớn, trong nháy mắt nuốt lấy trái cầu nhỏ, cũng không tìm ra được tung tích của nó...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 327: Ngoại truyện 24

Đầu óc Lãnh Ngan đang chuyển động cực nhanh, tại sao Phi Nhi đột nhiên nhớ ra khi gặp chuyện này? Chẳng lẽ đoạn biểu diễn vừa rồi của Lãnh Dực chính là chuyện cũ khắc cốt ghi tâm trong lòng Phi Nhi sao? Giữa cô và Lãnh Dực từng trải qua chuyện gì?

Anh vẫn hết sức chú ý chuyện hạnh phúc cả đời của anh cả, cực kỳ hy vọng anh cả cô độc một mình sớm ngày tìm được một người bầu bạn, hiện giờ phát hiện ra manh mối mập mờ như thế, sao có thể dễ dàng bỏ qua?

“Chuyện này... Là câu chuyện cũ như thế nào?” Anh tò mò hỏi Phi Nhi.

Đau thương trong mắt mơ màng của Phi Nhi lập tức chìm xuống, cũng phải, cô vốn không hy vọng gì ở anh! Khẽ lắc đầu, cười một tiếng, “Đều là chuyện đã quá! Không nhắc tới thì hơn!”

Lãnh Ngan nhìn đám người chung quanh, tâm tư xao động, cười nói, “Được! Không đề cập đến! Em vừa mới khỏi phục, tối nay nghỉ ngơi thật khỏe! Chúng ta cũng giải tán đi!”

Nhìn mọi người có đôi có cặp rời đi, Phi Nhi cô đơn cười một tiếng, một mình đi về bóng đêm thuộc về cô. Cầu Chí Dương không yên lòng, định theo sau, bị Phi Nhi ngăn lại, “Anh, em không sao, em muốn một mình yên tĩnh một lúc.”

Cầu Chí Dương bất đắc dĩ, tro mắt nhìn bóng lưng cô đơn của cô hòa nhập vào đêm đen.

Phi Nhi ngồi một mình trong phòng một lúc, làm thế nào cũng không ngủ được, định đi lên boong thuyền hưởng die nda nle equ ydo n chút gió biển, chỉ mong gió biển có thể thổi bay tất cả ký ức của cô.

Rượu đắng cay mát lạnh xuyên qua cổ cô, trong bao tử nhanh chóng đau rát, đã lâu không uống rượu độ mạnh như vậy, có kiểu đau sáng khoái.

Một bàn tay thon dài mà trắng nõn đưa ra trước mặt cô, đoạt đi ly rượu của cô, giọng nói rất ôn hòa vang lên bên tai, “Uống nhiều rượu có hại cho sức khỏe!” Đó là người nào trong trí nhớ?

Ngoái đầu nhìn lại, dưới ánh sao yếu ớt, nụ cười của Lãnh Ngan ấm áp như ánh đèn.

“Là anh à? Sao không ở bên cạnh Duy Nhất?” Cô cười khỏ, một người đã không nhớ rõ chuyện xưa giữa cô và anh, cô lại vẫn còn khỏ sở quyền luyến, có phải ông trời quá trêu người không?

“Đêm nay thích hợp kể chuyện xưa, nghe chuyện xưa!” Khóe môi anh hiện lên nụ cười thuần khiết.

Bây giờ, nụ cười như vậy thường xuyên xuất hiện trên mặt anh, dĩ nhiên, đây là công lao của Duy Nhất, cô hiểu. Cô trong lòng anh, đã hoàn toàn không còn ký ức.

“Anh muốn nghe chuyện xưa của ai? Em sao?” Cô nhìn nơi biển trời một màu, là đường ranh giới mơ hồ.

“Đúng vậy!” Giọng của anh xen lẫn trong gió biển, ấm và mặn.

Đau thương nơi đáy lòng cô dần nổi lên, vốn không muốn nói, vốn muốn quên đi, giờ phút này lại tràn vào trong đầu, tuôn ra di enda4nle3qu21ydo0n khóe miệng, cười khỏ sở một tiếng, “Lãnh Ngan, anh thật sự đã quên rồi sao?”

“Quên?” Anh không hiểu, hỏi tường lại, chân chừ, “Anh nên nhớ cái gì?”

“Sinh nhật năm ấy của em! Anh mò trái cầu vàng từ trong bể bơi ra giúp em! Anh quên sao?” Lòng của cô nặng trĩu đến tận đáy, thì ra anh thật sự không nhớ ra cái gì!

Lãnh Ngan vẫn không hiểu ra sao, “Sinh nhật? Trái cầu vàng? Anh? Cái này...”

Phi Nhi xua xua tay, cười lần nữa, “Thôi! Anh không nhớ ra thì thôi! Vào đêm sinh nhật đó, cha tặng quà cho em – trái cầu vàng rơi vào trong nước, anh nhặt lên giúp em, em cho rằng anh chính là Hoàng tử ếch của em, nhưng mà bây giờ anh đã có Duy Nhất rồi, rất tốt đẹp! Rất hạnh phúc! Em cũng mừng thay cho anh, chuyện đã qua không cần nhắc lại!”

“Không! Phi Nhi, có phải em nghĩ sai rồi không? Anh thật sự không giúp em nhặt trái cầu vàng lên! Có phải người khác không...” Anh bắt đầu hoài nghi có phải Phi Nhi nhầm Lãnh Dực thành anh? Trước khi phẫu thuật thẩm mỹ, Lãnh Dực khá giống anh...

“Sao sẽ nhận nhầm?” Hình như Phi Nhi quay trở lại đêm hôm đó, trên mặt dần hiện ra vẻ mong lung, “Lúc ấy anh trả trái cầu vàng cho em rồi rồi đi, huy hiệu trường trong túi anh rớt ra, phía trên viết rõ ràng tên anh – Lãnh Ngạn.”

Lãnh Ngạn chợt hiểu ra, “Em nói đêm sinh nhật đó là...”

“Chính là lần em vừa trở về nước, cha em tổ chức tiệc sinh nhật cho em, tất cả tới dự đều là bạn bè của cha và anh trai, anh cũng là một trong những người bạn của anh trai!” Phi Nhi gượng cười nhìn anh, cố làm ra vẻ nhẹ nhõm, “Chỉ có điều, không quan trọng! Quên cũng không có gì lớn! Không phải hiện giờ chúng ta đều sống rất tốt sao?”

Lãnh Ngạn cuối cùng hiểu rõ! Thì ra Phi Nhi cũng là cô bé ngốc! Chỉ vì giúp cô nhặt trái cầu vàng đại biểu cho hạnh phúc, cô đã lưu luyến si mê người ta lâu như vậy! Hơn nữa, đây còn là hiểu lầm!

Nhưng mà, anh tuyệt đối không cảm thấy dieendaanleequydonn buồn cười, nghiêm túc nói với Phi Nhi, “Phi Nhi, em nghe này, em nghĩ sai rồi! Cho tới bây giờ anh vẫn chưa từng nhặt trái cầu vàng giúp em!”

Phi Nhi nhìn anh, tin chắc không phải anh không nhớ ra, “Vây...”

“Người kia là anh trai anh! Anh nhớ đêm đó nhận được lời mời đến nhà em tham gia bữa tiệc, vừa lúc anh em tụi anh nhận được bộ lễ phục làm theo yêu cầu giống hệt nhau, sau khi về nhà anh có thử, rồi chạy ra ngoài đánh cầu, hơn nữa thuận tay nhét huy hiệu vào trong lễ phục, kết quả, bộ quần áo kia bị Lãnh Dực mặc, anh mặc bộ của anh ấy!”

Thế giới của Phi Nhi lật nghiêng trong nháy mắt, cô lưu luyến si mê mơ ước nhiều năm, chẳng lẽ chỉ là một hiểu lầm sao? Không! Không! Cô không tin! “Vây... Ngày ấy, em nghe rõ ràng quần áo anh bị ướt, đi phòng anh trai thay quần áo mà?”

Lãnh Ngạn gật gật đầu, “Không sai! Quần áo của anh đúng là bị ướt, nhưng không phải nhảy xuống hồ bơi, mà bị hắt rượu! Quần áo Lãnh Dực cũng bị ướt, cho nên trở về trước thay quần áo!”

Phi Nhi lùi lại hai bước, trong lúc nhất thời không thể nào tiếp nhận được sự thật này!

“Phi Nhi! Phi Nhi em không sao chứ?” Lãnh Ngạn nhìn sắc mặt trắng bệch của cô, hơi bận tâm.

“Không! Không! Em không sao, em muốn yên tĩnh!” Cô xua xua tay với Lãnh Ngạn, “Anh đi đi!”

“Phi Nhi...” Lãnh Ngạn đỡ cô, “Nếu không anh đi gọi...”

“Không, không phải gọi ai cả!” Phi Nhi vội vàng cắt lời anh, “Bao gồm cả anh, cũng đi đi! Em muốn một mình một lúc.”

“Vây... Được rồi!” Lãnh Ngạn buông cô ra, “Nếu như có chuyện gì cứ gọi anh!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 328: Ngoại truyện 25

Anh đi mấy bước, lại quay đầu, không yên tâm nhìn cô, cuối cùng đi vào phòng Lãnh Dực.

Hình như Lãnh Dực đã hiểu rõ mục đích đến đây của em trai, lờm Lãnh Ngạn, trêu tức, “Hoàng tử ếch!”

“Thôi đi! Anh mới đúng!” Lãnh Ngạn tùy tiện dựa vào đầu giường của anh ấy, hiện giờ tình cảm hai anh em hết sức hòa hợp.

Trông mặt Lãnh Dực tối sầm lại, cười lớn, “Anh? Chính là một con cóc!”

“Ai nói?!” Lãnh Ngạn bị lời này làm cho tức giận.

Lãnh Dực từ chối cho ý kiến cười cười, “Đừng kích động như vậy, anh không để ý!”

“Anh cả! Anh đừng như vậy! Nhớ ngày đó, không phải em cũng sống trong bóng tối sao? Em đã có thể gắng gượng vượt qua, anh có gì không được? Mỗi người đều có một thiên sứ thuộc về mình, vào thời điểm thích hợp, Thượng đế sẽ phái cô ấy đến bên cạnh anh, việc anh cần làm chính là để cho cô ấy cứu vớt linh hồn anh!” Lãnh Ngạn nhớ lại từng chút một khi ở cùng một chỗ với Duy Nhất.

Lãnh Dực lại cười lớn, “Chứng nào thì chú trở nên yếu ớt như vậy? Không cảm thấy ghê tởm?”

Lãnh Ngạn nhìn anh chăm chăm, “Ghê tởm sao? Đây vốn là lời của Duy Nhất, anh cũng sẽ có thiên sứ thuộc về anh!”

Lãnh Dực mỉm cười gât đầu, “Thiên sứ? I see... Thiên sứ của anh chính là chú, đời này, chú sẽ không xa không rời anh! Anh bị liệt, chú sẽ bùng com rót nước cho anh, không phải sao?”

“Thôi thôi đi! Nói thật ghê tởm! Em nói phụ nữ!” Lãnh Ngạn rất muốn lay tỉnh anh trai mình.

Phụ nữ? Lãnh Dực ngẩng cười khô, phụ nữ khi nhìn thấy diện mạo chân thật của anh đoán chừng sẽ sợ chứ? Mỗi sớm tinh lại trông thấy chân giả, khẩu vị một ngày cũng đảo ngược hết!

“Được rồi, đi theo thiên sứ của chú đi! Đừng ảnh hưởng tới anh ngủ!” Lãnh Dực đứng dậy kéo em trai khỏi die nda nle equ ydo nm đầu giường, đẩy ra ngoài cửa. Sau đó rầm một tiếng, nhốt Lãnh Ngạn ngoài cửa, nhốt bản thân trong bóng tối.

Đêm tối, bao phủ lấy chính mình...

Không biết qua bao lâu, trên cửa vang lên tiếng gõ cửa cóc cóc.

“Ai?” Anh cũng không muốn để ý đến ai nữa.

“Là em” Giọng nói trầm thấp này là Phi Nhi.

Anh hơi do dự, cuối cùng vẫn mở cửa, dưới ánh đèn lờ mờ ngoài cửa, Phi Nhi với tóc đen tán loạn.

“Em... Không ngủ được, tâm sự chứ?” Trong lòng Phi Nhi hoàn toàn rối loạn.

Anh hơi chần chừ, gât đầu, “Được... Được!”

Lãnh Dực lấy một chai rượu đỏ trong tủ rượu, rót một ly cho cô và cho mình, đưa tới trước mặt cô, làm vẻ điềm nhiên, “Uống chút đi! Nghe nói từ lượng của em tốt hơn tụi anh, anh liều mình cùng quân tử, đừng chuốc say anh!”

Phi Nhi nhận lấy rượu, yên lặng nhìn anh, “Tại sao em muốn tới tìm anh nói chuyện phiếm?”

Khóe môi Lãnh Dực hơi co rúm, cười đến hơi giả, cũng né tránh ánh mắt của cô, “Ha ha, bởi vì... Anh độc thân đi? Bọn họ đều có đôi có cặp, lúc này ở trong chăn sưởi ấm! Đoàn Tử Nhiên cũng bị cô gái Rusa đố dây dưa, ngoại trừ anh ra, còn có ai có thời gian nói chuyện phiếm với em đây?”

Trông mặt Phi Nhi sáng ngời trong suốt, hòng ghen ngào, “Lãnh đại ca, tại sao phải giúp em?”

Lãnh Dực xoay người, cười thiếu tự nhiên, “Mọi người đều là bạn, chút việc nhỏ này tính là gì? Anh giúp em tìm lại trí nhớ đã qua!”

“Không! Em không nói cái này!” Phi Nhi nhìn theo bóng lưng của anh, như muốn nhìn thấu tim anh, “Lãnh đại ca, em hỏi tại sao trong bữa tiệc sinh nhật ấy, lại nhặt cầu lên giúp em?”

Hai vai Lãnh Dực rõ ràng rung rung, “Không, đó không phải là anh, là Lãnh Ngạn...”

“Lãnh Ngạn đã nói cho em!” Phi Nhi vội vàng cắt đứt lời anh, “Tại sao giúp em lại không để cho em rõ ràng là anh, hại em khổ sở yêu say đắm hơn chục năm là sai lầm?”

Lãnh Dực rõ ràng chấn động, “Xin lỗi, Phi Nhi, lúc ấy anh thấy em khóc, chỉ thuận tay giúp em một chút mà thôi...”

“Vậy thanh xuân của em làm thế nào? Ai tới đền bù?” Phi Nhi dứt khoát chuyển tới trước mặt anh, tư thế chất vấn anh.

“Cái này, Phi Nhi, hình như không liên quan đến anh?” Mô hôi của Lãnh Dực toan tính chảy xuống.

“Không! Hôm nay em tới chính là vì bắt đền!” Phi Nhi cố chấp.

“Bắt đền...?” Mô hôi của Lãnh Dực thật sự chảy xuống, “VẬY... Em muốn bao nhiêu tiền? Tiền nhà em đã xài không hết rồi! Anh... Tất cả tiền của anh đều ở chỗ Lãnh Ngạn, toàn bộ gia sản chỉ có vườn hoa đồ ăn.”

“Được! Vậy dùng hoa đồ ăn của anh đền!” Phi Nhi cười một tiếng giòn hoạt, “Nghe nói Duy Nhất có quyền lợi ăn com chùa vĩnh viễn ở chỗ anh, em cũng muốn vậy!”

Lãnh Dực thở phào nhẹ nhõm, “Ăn com? Không thành vấn đề, bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh em đến!”

“Không đơn giản như vậy!” Phi Nhi khoanh tay trước ngực, khóe môi nhếch lên, “Em muốn anh nấu com cả đời cho em!”

“Hả?” Lãnh Dục lại bắt đầu đồ mò hỏi, “Cái này... Em biết mời anh làm đầu bếp phải tốn bao nhiêu tiền không?”

“Không thành vấn đề!” Phi Nhi khiêu khích nhìn anh, “Không phải anh nói tiền nhà em nhiều tiêu không hết sao? Em mời anh được!”

Cuối cùng Lãnh Dục hiểu rõ ý tứ của cô, chẳng lẽ ý của cô là muốn cùng anh...? Không! Anh nhất định đã nghe lầm!

“Phi Nhi, muốn anh nấu cơm cho em ăn cũng được, bất cứ lúc nào, chỉ có điều, rượu chúng ta cũng uống rồi, tán gẫu cũng tán gẫu rồi, có phải em cũng nên đi không?” Đúng lúc hạ lệnh đuổi khách, anh không xác định được rốt cuộc Phi Nhi muốn chơi cái gì.

“Đi? Em không đi! Nói muốn uống rượu đây! Anh cũng nói liều mình cùng quân tử! Tới làm một ly!” Phi Nhi giờ ly rượu lên.

Lãnh Dục không ngừng kêu khổ, trừ liều mình cùng quân tử còn có thể như thế nào?

Phi Nhi uống một ngụm sạch rượu trong ly, đưa ly về phía anh, “Tiếp tục!”

Lãnh Dục cau mày, xem ra tối nay không say không về rồi, không biết rõ sáng sớm mai bọn họ nhìn thấy Phi Nhi đi ra ngoài từ phòng anh sẽ có ý tưởng gì...

Phi Nhi uống từng ngụm rượu Lãnh Dục rót cho cô, mặc dù rượu không say lòng người, nhưng một khi người nghĩ mình đã say, rất dễ say, cô tối nay, quả nhiên uống đến say khướt ở trong phòng Lãnh Dục. Hoi ngửa về sau, rồi nằm lên giường anh, nhanh chóng đi vào giấc mộng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 329: Ngoại truyện 26

Thật ra tối nay lúc đầu khi tới tìm Lãnh Dục, chẳng qua chênh lệch trong lòng quá lớn, nhất thời không chịu được, muốn tìm một người làm bạn mà thôi, đúng như Lãnh Dục nói, cả thuyền, trừ anh trai cô, chỉ có Lãnh Dục một thân một mình, mà cô không muốn để cho anh trai mình lo lắng, như vậy, trừ Lãnh Dục, cô còn có thể tìm ai? Hai người bọn họ, đều là người luân lạc nơi chân trời, không phải sao?

Nhưng mà, khi cô đối mặt với Lãnh Dục, phát hiện đáng về gương mặt của anh, đột nhiên cảm thấy rất buồn cười.

Trong lòng cô, vẫn cho rằng Lãnh Dục là người anh cả lạnh lùng, vĩnh viễn không nói cười cầu thả, không ngờ cũng có lúc anh không chịu nổi, thậm chí cảm thấy anh nhăn nhó như đứa bé, hơi đáng yêu, cảm xúc vừa mới xuống thấp cũng bởi vì đáng về này của anh mà có cái thiện.

Cho nên mới bật ra ý tưởng, tóm lấy anh, trêu đùa anh, cũng cùng anh anh tới tôi đi, thỏa sức say, cuối cùng, lại say khướt trên giường anh, bất tỉnh nhân sự.

Lãnh Dục thấy cô cứ nằm trên giường như vậy, sợ ban đêm trên biển lạnh, sẽ lạnh, cởi giày giúp cô, để cho cô nằm yên ổn trên giường, ngủ thoải mái.

Khoảnh khắc khi đắp chăn cho cô, chợt phát hiện mặt cô nóng bỏng, anh không khỏi âm thầm lắc đầu, đúng là uống nhiều quá!

Nhưng mà, không đúng! Tại sao hô hấp của cô lại vội vã gấp rút như vậy? Phun ra hơi thở như lửa?

“Phi Nhi, em làm sao vậy? Anh khẽ hỏi.

“Ừm... Nóng quá...” Hơi thở Phi Nhi như lan, trong hơi thở lẫn vào mùi rượu nhàn nhạt, phun toàn bộ lên mặt anh, Lãnh Dục không khỏi khí huyết dâng trào.

Trong khi giãy dụa, Phi Nhi lại kéo quần áo của mình. Áo sơ mi hơi mỏng bị cô nắm chặt vạt áo kéo, một hàng nút áo bị bung ra, lộ áo ngực viền tơ màu trắng bao phủ phong cảnh tuyệt mỹ.

“Phi Nhi! Em đang làm gì?” Anh hốt hoảng che lại quần áo cho cô, ngón tay hơi lạnh lơ đãng chạm phải ngực cô, cô lại phát ra tiếng rên rỉ cầu người.

“Nóng, nóng quá!” Mắt sáng mê ly, cô đè tay anh lại, cảm giác mát rượi để cho cô hết sức thoải mái, hai cánh tay càng vòng lấy anh, dĩ nhiên mong nhận được lạnh lẽo nhiều hơn.

Anh hoàn toàn không kịp đề phòng, lại bị hai cánh tay của cô kéo lại, đè thẳng lên người cô, ngực cảm thấy mềm mại của cô rõ ràng. Cùng lúc đó, anh cũng cảm thấy một luồng nhiệt nóng chạy tán loạn trong bụng, bụng căng cứng, vẫn không khống chế được rung động bất an này trong cơ thể.

Chuyện này là sao? Anh âm thầm buồn bực, tai nạn xe cộ lần đó nhiều năm trước, anh rơi xuống vách đá, tổn thương đến xương chậu, vẫn không cử động được, nhưng hôm nay, lại ngẩng cao đầu ăm ỉ là sao?

Chẳng lẽ bởi vì quá nhiều năm không có phụ nữ, cho nên thoáng tiếp xúc với Phi Nhi đã có dục vọng? Không! Không thể nào! Cũng không phải không có phụ nữ đến gần anh, mà chính anh không có hứng thú đó, còn nữa, cũng không còn năng lực kia!

Nhưng bây giờ...

Suy nghĩ của anh dừng lại ở đây, mặt của Phi Nhi vốn đang ma sát trên mặt anh, để “Được mát”, đột nhiên, môi của cô lung tung lướt qua gò má anh, cuối cùng tìm đến môi anh, trức trặc mà dùng lưỡi khiêu khích anh.

Lãnh Dục không khỏi ngây ngốc, bởi vì cô nhen nhóm lửa khát vọng của anh đến cực hạn.

Ánh mắt anh rơi vào hai ly nhỏ trên bàn trà cách đó không xa, anh chợt hiểu ra, rượu này! Rượu này có vấn đề! Không sai! Nhưng mà, vừa rồi chỉ có Lãnh Ngạn tới, chẳng lẽ là cậu ta?

Nghĩ tới đây, anh giận tím mặt, thẳng nhóc thúi này! Khó trách vào phòng còn đi một vòng tới tù rượu, đổi rượu đỏ anh yêu thích nhất đi? Anh phải đi kiểm tra tù rượu xem, có phải thật sự như vậy không!

Miền cưỡng dè nén ngọn lửa thiêu đốt trong bụng, anh chống người lên định rời khỏi người Phi Nhi.

Khi mất đi mát mẻ từ anh, Phi Nhi lập tức nhăn mày lại, “Không cần... Ừ... Thật khó chịu...” Cánh tay lại dùng lực, Lãnh Dục lần nữa ngã vào ôn hương nhuyễn ngọc của cô.

Anh âm thầm mắng, tiếp tục như vậy, bất kỳ người đàn ông nào cũng không khống chế được!

Hai gò má của Phi Nhi dưới người như lửa, hơn nữa khó nhịn mà giãy dụa, áo sơ mi đã hoàn toàn cởi ra, tay nhỏ bé bắt đầu sờ loạn trước ngực anh, thử nghiệm cởi áo sơ mi của anh.

Sẽ xảy ra chuyện! Anh túm chặt lấy cô, kiên nhẫn, “Phi Nhi, anh ôm em đi phòng tắm ngâm nước lạnh!” Nói xong ôm eo cô.

Cứ như vậy, mặt của cô chôn trong lồng ngực trần trụi của anh. Sau khi rên một tiếng yêu kiều, khuôn mặt nhỏ nhắn bắt đầu chà xát lung tung trong ngực anh, da thịt thoáng tiếp xúc hóa giải khó chịu của cô, nhưng mà, khát vọng của cô nhiều hơn, vì vậy thè lưỡi mềm liếm láp chung quanh, cho đến khi chạm phải nhô ra trước ngực anh, thì ngâm lấy không buông...

“Phi Nhi!” Giọng anh lỗ mãng, cảnh cáo gọi tên cô. Trời ạ, người phụ nữ này, cô có biết cô đang làm gì không?

Khi tay nhỏ bé của cô cố chấp cởi dây lưng của anh, anh biết, tối nay, anh không chịu nổi rồi...

Lãnh Ngạn trời đánh! Rốt cuộc bỏ bao nhiêu thuốc vào trong rượu? Mặc dù một chân anh không tiện, nhưng tác dụng của thuốc này cũng đủ mạnh mẽ...

Suốt cả đêm, anh và Phi Nhi phóng ra nhiệt tình chất chứa nhiều năm qua, gió biển tự nhiên ngoài khoang thuyền và khí thể hùng hực trong khoang thuyền hiện lên đối lập rõ rệt.

Một gian phòng khác trên du thuyền, Lãnh Ngạn vụng trộm cười, một chiều này khiến cho chính anh cũng bội phục bản thân.

“Ông xã? Anh đang cười khúc khích gì vậy?” Duy Nhất tắm rửa đi ra ngoài, ôm lấy hông anh từ phía sau.

“Hả? Không có gì? Ngủ... Ngủ thôi...”

“Không đúng!” Duy Nhất nhìn ánh mắt anh, hừ, định lừa cô? Không có cửa đâu! “Lãnh Ngạn! Anh có nói không?”

“Được rồi! Được rồi!” Lãnh Ngạn xoay người thì thào vào tai cô.

Duy Nhất ghen hờn nhìn trần trối, “Ông xã, chuyện như vậy mà anh cũng làm được?” Anh chính là người đã từng được xưng núi băng sao? Đừng nói với cô, đây là cô có công dạy dỗ? Cô có dạy anh như vậy sao?

“Bảo bối! Vậy em cho rằng anh nên làm chuyện gì?” Lãnh Ngạn cười một tiếng xấu xa, biện pháp hiệu quả nhất để ngăn cản một người phụ nữ làm nhảm câu nhảm chính là chặn luôn miệng cô lại, sau đó... Thuận nước đẩy thuyền...

Ban đêm, là xinh đẹp nhất, cho dù với bất kỳ ai, đều giống nhau...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thân Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 330: Ngoại truyện 27

Sáng sớm, ánh mặt trời không ngần không cản rơi xuống đại dương, chiếu lên mặt nước, sóng biển bắt đầu xao động, đập vào cửa sổ, thức tỉnh Phi Nhi tận tình một đêm.

Cau mày, khẽ lắc đầu, cảm giác hơi nhức đầu, toàn thân giống như bị người tháo xương ra vậy, khẽ động, lại đau nhức không thôi.

Mơ mơ màng màng mở mắt ra, cô bị hù dọa đồ đầy mồ hôi lạnh, hoàn toàn tỉnh táo.

Trước mắt lại xuất hiện một bức tường thịt, dùng ngón tay đâm đâm, giống như có vẻ rất co dãn...

Là một người... Còn là đàn ông..

Rốt cuộc tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì? Cô đến tìm Lãnh Dực nói chuyện phiếm, sau đó hai người uống rượu, cô giống như uống say, tiếp đó?

Cô vén chăn lên nhìn xuống dưới, trời ạ! Chẳng lẽ cô cho Lãnh Dực...

Hình như là như vậy! Là cô ôm Lãnh Dực không buông, là cô cởi quần áo của Lãnh Dực, là cô cởi dây lưng của Lãnh Dực...

Xong đời! Trong sạch cô giữ hơn die nda nle equ ydo nn hai mươi năm, lúc bị người xấu bắt đi cũng hoàn hảo không sút mẻ, hiện giờ chính cô tự hủy diệt trong một đêm rồi!

Nhưng mà, trong lòng lại khổ sở không như tưởng tượng, đây là vì cái gì? Chẳng lẽ cô thích Lãnh Dực rồi hả? Bởi vì anh là hoàng tử ếch nhặt trái bóng vàng lên giúp cô? Không! Không thể nào! Cô vẫn yêu Lãnh Ngạn, không phải sao?

Lãnh Ngạn? Lãnh Dực? Bất thành linh, cô cảm thấy, cô vẫn chưa từng nhìn rõ hai người bọn họ.

Rốt cuộc bọn họ là hai người? Hay là một người? Hay chỉ là bóng dáng trong lòng cô? Cô thật sự không phân rõ, trước mắt chỉ còn lại bóng lưng anh quay người đi trong tiệc sinh nhật khi còn bé, bóng dáng chiếu trên đất, kéo dài, kéo dài...

Cô chợt nhớ tới lời Lãnh Dực đã từng nói với cô, có lẽ, cô chỉ yêu Hoàng tử hoàn mỹ tự phán đoán trong lòng, không phải là Lãnh Dực, càng không phải Lãnh Ngạn, chỉ là tình huống thiếu nữ hoài xuân, chưa từng đến gần Lãnh Ngạn, chưa từng hiểu rõ Lãnh Ngạn như thế nào, chỉ có điều, vàng hào quang của Lãnh Ngạn quá chói mắt, đến nỗi nhiều năm như vậy, không một người đàn ông nào bên người cô có thể vượt qua, cho nên, mới có thể vẫn si mê như vậy.

Một khi nghĩ như thế, trong lòng không khỏi nhẹ nhõm đi, có lẽ, cô nên thật sự nghiêm túc tìm một người đàn ông để gả, nhưng mà, hiện giờ, cô đã không còn toàn bích, nên gả cho ai đây?

Cô rơi vào trầm tư, bỏ quên anh die enda anle equ ydomn bên cạnh, bức tường thịt khẽ động, cô bị sợ đến vội vàng nhắm mắt lại.

Một hồi lâu, không có động tĩnh gì, cô mới lạng lẽ mở mắt ra, cũng may, Lãnh Dực không tỉnh lại, chỉ lật người...

Làm thế nào? Ba mươi sáu kế chạy là thượng sách, lại đến chết cũng không nhận, Lãnh Dực có thể làm gì cô chứ? Cứ quyết định như vậy!

Lặng lẽ đứng dậy, dọn dẹp quần áo, mặc lại từng cái một, nói lầm bầm với Lãnh Dực đang ngủ say trên giường, “Lãnh đại ca, tối hôm qua thật xin lỗi, đều do uống rượu gây họa! Em thề, không bao giờ uống rượu nữa! Chỉ có điều, anh cũng không thua thiệt! Người ta dù sao cũng là lần đầu tiên! Hu hu, ra khỏi cánh cửa này, cứ coi như chưa từng xảy ra chuyện gì!”

Rón ra rón rén mở cửa, cô nhập vào trong gió sớm, gió buổi sáng hơi lạnh, thổi vào người, nhiệt độ thân thể cuối cùng bị lạnh, cô hít mũi một cái, kéo lê thân thể mệt mỏi bủn rủn trở về phòng.

Trong phòng tràn ngập dư vị kích thích, Lãnh Dực cũng mở mắt. Thật ra thì anh đã sớm tỉnh lại, nhưng bởi vì không biết nên đối mặt với Phi Nhi như thế nào nên mới giả bộ ngủ.

Không phải anh không muốn chịu trách nhiệm, anh không phải người đàn ông mất lý trí không chịu trách nhiệm, đời này anh chỉ từng tiếp xúc thân mật với Tình Lam, nếu như anh có thể, anh sẽ phụ trách Phi Nhi, mặc dù lần này ngoài ý muốn, nhưng mà, bây giờ anh phụ trách Phi Nhi như thế nào đây? Chân gãy? Bất lực? Anh như vậy, sao có thể mang lại hạnh phúc cho Phi Nhi?

Nghe lời nói nhỏ vừa rồi của Phi Nhi, anh vừa buồn cười lại cảm thấy thật đáng buồn. Cô không cần anh chịu trách nhiệm? Nói cách khác cô hoàn toàn không coi chuyện một đêm giữa bọn họ là quan trọng? Có lẽ vậy, chúng ta đều là người trưởng thành, chuyện như vậy, cũng rất nhiều người không thèm để ý đến! Nhưng mà, Phi Nhi nói, đây là lần đầu tiên của cô ấy...

Vén chăn lên, trên giường xuất hiện lạc hồng nở rộ như thế chứng thực hùng hồn tất cả tối hôm qua, cô lại còn nói chuyện gì cũng chưa từng xảy ra? Anh cười, không biết là khổ sở hay chưa chút...

Chỉ có điều, đây là lần đầu tiên anh thấy, sau khi xảy ra chuyện, người phụ nữ nói xin lỗi đàn ông, Phi Nhi nhất định còn không biết do tác dụng của thuốc rồi? Chỉ coi như bản thân uống rượu say thôi! Nếu như cô ấy biết mình bị người bỏ thuốc hãm hại, có thể đẩy nghi ngờ lên đầu anh không? Dù sao cũng là uống rượu ở trong phòng anh!

Lãnh Ngạn đáng chết! Hại chết anh!

Anh nổi giận ùng ùng đứng đứng lên vọt đi tắm, mặc quần áo vào rồi đi ra cửa, phải tìm Lãnh Ngan tính sổ!

Bởi vì khí thế thật mạnh, mới vừa kéo cửa ra, anh đã đụng phải một bức tường thịt dày, cái trán chạm vào trán người kia, bản thân đau đến lùi lại hai bước.

Lãnh Dực che đầu nhìn lại, hóa ra là Lãnh Ngan! Cậu ta còn dám đến đây chui đầu vô lưới?

“Lãnh Ngan!” Anh gào lớn, “Chú thật quá đáng!”

Lãnh Ngan cười hì hì, “Anh cá! Anh nên cảm ơn em mới đúng! Xuân tiêu tốt lành, thật đẹp!”

“Cảm ơn chú?” Ánh mắt Lãnh Dực gần như có thể phun ra lửa, “Anh cảm ơn chú hai cái bàn tay! Chú làm vậy anh không sao cả, nhưng sẽ hại chết Phi Nhi, người ta là con gái, còn phải lập gia đình!”

“Lập gia đình? Vậy thì gả cho anh!” Ánh mắt Lãnh Ngan lướt qua bả vai Lãnh Dực nhìn vào bên trong.

“Gả cho anh? Chú điên rồi! Người ta phải đồng ý gả!” Lãnh Dực hận không thể đánh em trai một trận.

Lãnh Ngan cười càng thêm kỳ dị, “Ý của anh là chỉ cần cô ấy đồng ý gả, anh sẽ đồng ý cưới, thật sao?”

“Lãnh Ngan! Anh nói nghiêm chỉnh với chú!” Lãnh Dực sừng nặt lên, nghiêm nhiên là vẻ mặt của anh cá.

Lãnh Ngan gật gật đầu, “Em chưa bao giờ nghiêm chỉnh như bây giờ!”

“Lãnh Ngan!” Lãnh Dực cắn răng kêu tên cậu ta, “Anh định thu hồi cổ phần của Kỳ Thịnh!”

Lãnh Ngan cười ha ha, “Thu nhanh lên! Em cầu còn không được! Rốt cuộc có thể nghỉ lễ dài rồi! Như vậy em sẽ du lịch vòng quanh thế giới ngày ngày với vợ con!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 331: Ngoại truyện 28

Một chiều này hoàn toàn không uy hiếp được cậu ta! Lãnh Dực hận không thôi, ánh mắt Lãnh Ngan vẫn còn ngó vào trong, hình như không tìm ra được manh mối không chịu bỏ qua.

Lãnh Dực tức giận trừng em trai, “Nhìn cái gì vậy? Bên trong không có ai!”

Không có ai? Chẳng lẽ tối hôm qua Phi Nhi không qua đêm ở đây? Không thể nào! Phải đi nhìn một chút, Duy Nhất vẫn còn chờ anh báo tin chiến thắng! Nhưng mà, Lãnh Dực chặn ở cửa...

“Anh cá! Đó không phải là áo khoác của Phi Nhi sao?” Anh chỉ chỉ vào trong.

Lãnh Dực hoảng hốt, chẳng lẽ Phi Nhi không mặc áo khoác? Vội vàng xoay người lại nhìn, Lãnh Ngan thừa dịp này nhanh chóng vào phòng, lại bị lừa!

“Này, đừng đi loạn!” Nhìn Lãnh Ngan đang đi tới đi lui trong phòng, bất kỳ xó xỉnh nào cũng không chịu bỏ qua, anh âm thầm khấn trương, ngàn vạn lần đừng để cho cậu ta thấy cái gì, nếu không Phi Nhi làm người như thế nào?

Anh lo lắng nhất chính là chứng cứ lưu lại trên giường, hồi hận sao lại không thu dọn! Anh có nên đứng bên giường ngăn cản Lãnh Ngan không? Không được, như vậy không phải giấu đầu lòi đuôi sao? Lãnh Ngan như yêu tinh quỷ quái, nhất định sẽ đoán được, nhưng mà, nếu không đi ngăn cản, vậy...

Đang nghĩ như vậy, Lãnh Ngan cười xấu xa nhìn anh, “Phòng này hơi lớn như vậy, chung quanh không có, em đoán, nhất định núp ở trong chăn!”

Tiếng nói vừa dứt, anh chỉ một bước đã xông tới, Lãnh Dực thấy thế khấn trương, “Này, đừng lộn xộn!”

...

Tất cả đều đã quá muộn! Lãnh Ngan vén chăn lên, chiến trường hỗn độn tuyên bố kết quả chiến thắng huy hoàng của anh...

Lãnh Ngan hả hê nhìn anh trai mình cười, “Anh cá, đừng nói với em, anh sẽ có di cá!”

“Chú cút ra ngoài cho anh!” Lửa giận của Lãnh Dực chân chính do em trai mình gây ra.

Lãnh Ngan không dám nói giỡn nữa, nghiêm nghị khuyên anh trai mình: “Anh cả! Đừng nóng giận! Chuyện tình cảm này, người đứng xem sáng suốt, người trong cuộc mơ hồ. Nếu như giữa anh và Phi Nhi không có chút gì, em sẽ làm chuyện hoang đường như vậy sao? Em chỉ cho hai người thêm chút xúc tác mà thôi. Anh cả, anh cô độc đã quá lâu, em không đành lòng.”

Nỗi lòng Lãnh Dực bị xúc động, giọng nói thoáng dịu đi, “Tiểu Ngan! Chú có nghĩ tới Phi Nhi chút nào không? Thật ra Phi Nhi là một người đáng thương, thích chú từ nhỏ, thích nhiều năm như vậy mà không có kết quả, còn ngày ngày nhìn chú và Duy Nhất ngọt ngào, cảm giác này rất khó chịu! Kết quả, đến hôm nay, lại biết được đối tượng mình thích là sai lầm, nỗi băn khoăn trong lòng đó, sao chú có thể trải nghiệm? Mà bây giờ chú lại chơi chiêu này! Chú nói Phi Nhi làm thế nào? Bởi vì không giữ được trinh tiết nên sẽ gả cho anh? Hôn nhân không có tình cảm sao có thể kéo dài? Nếu như không gả cho anh, vậy lần này là tổn thương như thế nào với cô ấy? Mỗi cô gái đều rất coi trọng lần đầu tiên của mình, nhất định hy vọng lưu lại cho người mình yêu!”

Lãnh Ngan huyt sáo, “Anh cả, anh nghe đi, tự anh nghe đi! Đây miệng anh nói đều là Phi Nhi Phi Nhi, vì cô ấy mà nghĩ cẩn thận chu toàn như vậy, còn nói không có cảm giác với cô ấy?”

“Anh... Chỉ từ lòng trách nhiệm của một người đàn ông!” Lúc nói lời này, trong lòng anh hơi rối loạn, cũng không biết vì sao.

Không biết rằng, lúc này Phi Nhi đang đứng ngoài cửa sổ, sau khi trở về phòng tắm rửa, làm thế nào cũng không ngủ được, tới chỗ anh định thăm dò chút động tĩnh, những lời này vừa vào tai, trong lòng tự dưng dâng lên mất mát và thất vọng.

Nhưng mà, tại sao lại như vậy? Cô vốn không muốn anh chịu trách nhiệm? Càng không muốn anh yêu mình, nhưng mà, nghe những lời này, sao lại cảm thấy khô sở đây?

Thôi, vẫn kiên trì ý nguyện ban đầu đi, coi như tất cả chưa từng xảy ra, cô quả thật không cần người ta chịu trách nhiệm, nhất là trách nhiệm không mang theo tình cảm!

Ánh mặt trời trên biển đã dần nóng bỏng, mà lòng cô lại lạnh lẽo, chán nản xoay người, lui đi...

Mà cuộc đối thoại trong khoang thuyền của Lãnh Dực vẫn tiếp tục, chỉ có điều Phi Nhi không nghe được.

“Trách nhiệm? Anh cả! Anh thật sự muốn phụ trách thì cưới cô ấy! Thật ra thì lúc vừa lên thuyền em đã quan sát hai người, thường uống rượu nói chuyện phiếm với nhau cũng là trách nhiệm sao? Phi Nhi mất tích, anh còn gấp gáp hơn Cầu Chi Dương, đây là trách nhiệm sao? Anh cả! Anh là hoàng tử ếch của Phi Nhi, cái này đã xác định từ nhiều năm trước, đừng chạy! Lúc chân chính yêu một người, cô ấy sẽ không ghét bỏ anh có khiếm khuyết hay không, em và Duy Nhất không phải là minh chứng tốt nhất sao? Em rõ ràng phải chết, Duy Nhất còn thiên sơn vạn thủy * tìm được em, kéo em từ trên con đường chết chóc về! Anh cả, nhìn chúng em, sẽ có lòng tin với mình!”

(*) thiên sơn vạn thủy: Nghìn núi muôn sông. Ví đường đi nhiều, rất xa xôi, lắm hiểm trở.

Lần này Lãnh Dực trầm mặc hồi lâu, mới nói: “Tiểu Ngan, không phải anh không có dũng khí, chỉ có điều, anh không biết trên đời có bao nhiêu cô gái có dũng khí như Duy Nhất.”

“Nam nữ yêu sâu đậm trong thiên hạ, đều có chuyện xưa không giống nhau, nhưng mà có một điểm giống nhau, yêu, có thể vượt qua tất cả chướng ngại! Em và Duy Nhất như thế, Tiểu và Tư Lam cũng như thế, yêu, có thể vượt qua sông chết.”

Nói tới đây, Lãnh Ngan phát hiện nét mặt của Lãnh Dực càng thêm nặng nề, quyết định làm không khí tích cực, “Anh cả, mặc dù anh... Bất tiện, nhưng mà, cũng không ảnh hưởng tới hành động, không phải sao? Nhìn chiến trường này, cũng biết trình độ kịch liệt tới hôm qua!” Ánh mắt anh xấu xa liếc mấy cái lên giường, nụ cười quý dị lại lóe lên trong mắt.

Lửa giận của Lãnh Dực lại bị anh câu lên, tay chỉ ra ngoài cửa, một chữ, “Cút!”

Lãnh Ngan cảm thấy lời nên nói đã nói rồi, đã đến lúc trở về báo cáo lại cho Duy Nhất, quyết định không lưu lại làm người ta ghét nữa, vừa chạy vừa nói, “Anh cả! Suy nghĩ kỹ! Tin tưởng anh không phải là người không chịu trách nhiệm!”

“Còn không mau cút đi!” Lãnh Dực gào to lần nữa.

Lãnh Ngan chạy như bay ra ngoài cửa, lại thò đầu vào, “Anh cả, phụ trách! Phụ trách!”

Mất thấy Lãnh Dực cầm gậy tàn trên bàn định đập tới, anh co cẳng chạy. Bây giờ không chạy, còn đợi đến khi nào...

Lãnh Ngan vừa đi, trong phòng lại rơi vào yên lặng, anh nên làm gì? Phi Nhi, Phi Nhi, trong đầu quanh quẩn cái tên này. Nhắc đến cũng kỳ quái, khi bản thân bỏ rơi một người, không cảm thấy được người ta tốt, nhưng một khi để ý đến người ta, bắt đầu để tâm, hoặc nói bắt đầu có ý tưởng không thuần khiết, một cái nhãn mặt một nụ cười bị xem nhẹ ngày trước lại dần dần trở nên có ý tứ rồi...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 332: Ngoại truyện 29

Bữa ăn sáng hôm nay, không khí hơi khác thường.

Không nói đến, Lãnh Dực hô ngân tiếng, gọi vạn tiếng mới ra ngoài, sau khi ra ngoài lại lè mè trước bàn ăn một lúc thật lâu, sau đó Phi Nhi ngồi xuống bên cạnh.

Phi Nhi càng kỳ quái, lại lập tức đỏ bừng cả mặt, nhìn thấy bên cạnh Duy Nhất còn có chỗ ngồi, đứng lên chuẩn bị xông tới, Lãnh Ngạn đột nhiên ôm Đóa Nhi đến, đặt Đóa Nhi ở bên cạnh Duy Nhất, còn sờ sờ tóc con bé, “Ngoan ngoan! Ngồi cùng mẹ nuôi một lúc! Để mẹ nuôi mang em trai!”

Bước chân đã bước ra của Phi Nhi thu lại, ngồi xuống cúi đầu ăn sandwich trong đĩa.

Mọi người không rõ chân tướng, hai mặt nhìn nhau, mấy người này, sau một đêm, là thế nào?

“Khụ khụ!” Rusa nhìn sao cũng không hiểu hắng giọng một cái, bắt đầu tuyên bố, “Chào buổi sáng mọi người, Rusa rất cảm ơn các bạn đã chăm sóc Rusa, du thuyền đã trên đường về quê Rusa, lần này trở về, không dối gạt mọi người, Rusa có một vấn đề rất lớn cần mọi người giúp một tay, không biết mọi người có bằng lòng không?”

Rusa nói xong rồi liếc mắt nhìn Doãn Từ Nhiên, đoạn văn này, cô dùng tiếng Trung nói, quán lấy Dịch Khắc học hồi lâu, tối hôm qua mất một đêm, mới không phạm sai lầm.

Hết cách rồi, ai bảo tảng đá Doãn Từ Nhiên kia giả vờ không hiểu tiếng Anh. Anh không chịu đi vào khuôn khổ, vậy chỉ có cô chịu thiệt một chút, học tiếng Trung rồi...

“Khó khăn gì? Cứ nói đừng ngại!” Doãn Tiêu Trác nghiêm nhiên coi Rusa thành người trong nhà, hơn nữa anh còn chủ trương gắng sức thực hiện thay đổi lộ trình, đưa Rusa trở về châu Mỹ, rồi mới từ châu Mỹ đi châu Âu, phần săn sóc này, chỉ vì tìm kết quả cho Doãn Từ Nhiên, thằng nhỏ này, lại không hề cảm kích.

Rusa hơi xấu hổ, ấp a ấp úng nói, “Là như vậy. Nhà chúng tôi ở châu Mỹ là một thôn trang cổ xưa, mọi người chắc không biết, nơi đó rất đẹp, chỉ có điều, sinh hoạt tập quán theo chế độ mẫu hệ. Tôi là con gái duy nhất của tộc trưởng, lần này phải trở về thừa kế vị trí tộc trưởng, nhưng tôi không muốn, không phải tôi không yêu quê hương mình, tôi rất thích công việc cảnh sát của tôi, tôi không muốn bỏ qua, nhưng lại không muốn để cho mẹ đau lòng, cho nên, không biết nên làm sao bây giờ...”

“Cái này coi như khó làm, chẳng lẽ cô tính toán để cho một người phụ nữ trong số chúng tôi đi thay thế vị trí tộc trưởng của cô? Việc này dường như không tốt lắm đâu?” Doãn Tiêu Trác khẽ trầm tư.

“Làm tộc trưởng? Cái này chơi thật tốt!” Duy Nhất chọt chen miệng, “Nghe nói phụ nữ chế độ mẫu hệ có rất nhiều chồng, thật sao?”

“Hả? Cái này...” Rusa rất kinh ngạc, cố gắng dùng tiếng Trung có hạn của cô giải thích, “Ví dụ như tôi, cha ruột chỉ có một, nhưng mà tôi phải gọi những người chồng khác của mẹ là cha...”

“Thật sao?” Duy Nhất cảm thấy rất hứng thú, “Vậy có phải tất cả các ông xã đều phải tận trung với vợ, không thể tìm phụ nữ khác không?”

Rusa nhìn Duy Nhất, mặt mê man khẽ gật đầu.

“Niêm Duy Nhất!” Người nào đó bên cạnh đã mây đen cuộn cuộn đầy mặt, Duy Nhất lại hồn nhiên không phát hiện, phát phát tay, “Này, đừng quấy rầy! Em hỏi cẩn thận chút! Cứ việc chơi! Rusa, đàn ông trong tộc các cô trưởng thành đẹp trai không?”

“Cái gì?” Rusa có thể nghe hiểu một chút tiếng Trung, nhưng cô không tin chắc vấn đề Duy Nhất hỏi, rõ ràng, những người khác đều có thể cảm nhận áp lực mây đen dồn nén, toàn bộ bắt đầu ngừng cười, dồn sức ăn điểm tâm.

Duy Nhất còn chưa phát hiện, nói đến hứng thú dạt dào, vẫn thảo luận với Tư Lam, “Tư Lam, chi nói xem có phải tìm được thăng bằng trong lòng không? Rốt cuộc còn có một chỗ khiến phụ nữ hạnh diện rồi! Ông xã sẽ tận trung với bà xã! Còn có thể giả, không đúng, là cưới thật nhiều ông xã, hạnh phúc!”

“Ừ!” Tư Lam không dám nói nhiều, trông mắt vòng tới vòng lui giữa Doãn Tiêu Trác và Lãnh Ngạn, cô không muốn đi đốt bao thuốc nỏ...

“Tư Lam! Cô nói làm tộc trưởng ở đó có nhiều uy phong không? Nam sùng thành đoàn, ủng hộ rầm rộ, wow, cảm giác giống như Võ Tắc Thiên không sai lắm...” Duy Nhất ngâm dấm tiến vào trạng thái như đi vào cõi thần tiên.

“Cho nên? Có phải em cũng muốn đi thí nghiệm, uy phong một lần?” Một giọng nói lạnh buốt vang lên bên tai.

“Cái này sao, không biết nhà Rusa có thể đồng ý một người ở bên ngoài tộc đảm nhận chức tộc trưởng không! Rusa, có thể không?” Cặp mắt to sáng ngời của cô vụt sáng, tràn ngập chờ mong.

“Cái này...” Rusa liều mạng nháy mắt với cô, ám hiệu có tín hiệu nguy hiểm.

“Haizz! Thật tiếc nuối...” Hai tay Duy Nhất chống cằm, dựa trên bàn, rơi vào mơ mộng.

“Rầm”, ghé bên cạnh đổ xuống, thức tỉnh die nda nle equ ydo nn cô từ trong giấc mộng, mặt Lãnh Ngan đen sì chẳng khác nào đáy nồi.

“Nhiệm Duy Nhất, em đi vào với anh!” Cô nhóc lừa đảo, cánh cứng cáp rồi? Muốn bay? Không có cửa đâu! Xem ra đã lâu chưa dạy dỗ cô!

Rốt cuộc cô đã đánh hơi được nguy hiểm, bụng lý sữa lên, ha ha cười ngây ngô, “Cái này... Em còn chưa ăn bữa sáng, em đói... A -”

Cô hét lên một tiếng, Lãnh Ngan đã vác cô lên.

“Cứu mạng với!” Khổ sở vuron tay nhờ mọi người giúp đỡ, mọi người trừ dùng ánh mắt đồng tình nhìn bọn họ rời đi, còn có thể làm thế nào?

“Rầm”, Lãnh Ngan tung cước, cửa nặng nề đóng lại.

Cảnh này rất quen thuộc, lúc ban đầu khi bọn họ quen biết, Lãnh Ngan vốn ném cô lên giường như vậy, nhưng bây giờ cô có cục cưng, anh sẽ không ném cô nữa chứ?

Quả nhiên, anh nhẹ nhàng, nhẹ nhàng đặt cô lên giường, thân thể dựa lại gần, “Bảo bối, em học xấu?”

Duy Nhất tỏ vẻ vô tội, “Nào có? Có sao?”

“Có! Nơi này!” Anh chỉ chỉ vào vị trí trái tim, “Chỗ này của em chỉ có thể có một mình anh!”

Duy Nhất cố ý chớp mắt to, “Chỗ này vốn chỉ có một mình anh! Chỉ làm chút mộng ban ngày, muốn mấy nam sủng thôi...”

“Câm miệng!” Lãnh Ngan tức giận phun lửa lên mặt cô, “Mặc kệ là ban ngày hay buổi tối, trong mộng hay ngoài mộng, lòng của em cũng như thân thể của em chỉ có thể là của anh!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 333: Ngoại truyện 30

“Độc tài như vậy hả?” Lần nữa giả bộ đáng thương.

“Không phải độc tài! Là trung thành! Bảo bối, em là nữ vương của anh, nam sủng của em chỉ có thể là một mình anh!” Lãnh Ngan thay đổi giọng nói quyến rũ.

Duy Nhất không cách nào chống lại được giọng nói của anh, nữ vương à? Sử dụng cách nói của anh, từ này thật dễ nghe, xương cốt cô trong giọng nói của anh cũng mềm nhũn rồi.

“Có thật không? Vậy... Nam sủng của em, bụng em rất đói, anh lấy đồ ăn cho em!”

“Tuân lệnh! Nữ vương của anh!” Anh đứng dậy rời đi.

Duy Nhất nhìn bóng lưng của anh âm thầm hả hê, gào! Cô còn chưa ngốc đến mức muốn cố ý nhổ lông trên thân con cạp, chỉ có điều, phụ nữ thông minh không thể quá lấu lỉnh, quá lấu lỉnh sẽ biến thành ba lòng rồi, để ở đâu cũng yên tâm, đàn ông sẽ không coi bạn là nghiêm trọng, tùy lúc cho anh ấy chút ý thức nguy cơ, có thể hưởng thụ đối đãi của nữ hoàng, ừ, nam sủng, tên này rất có ý tứ...

Lãnh Ngan nhanh chóng bụng bữa sáng, cẩn thận cho cô uống sữa tươi, tiện thể phát huy giọng nói quyến rũ của mình, “Bảo bối, nam sủng anh đây có đạt tiêu chuẩn không?”

“Ừm!” Cô vội vàng nuốt sữa đầy miệng xuống.

“Vậy... Từ nay về sau không cho phép nhìn nhiều người đàn ông khác, không cho phép nói chuyện với đàn ông xa lạ!” Anh lại gần bên tai cô, tiện thể liếm vành tai cô.

“Ừm...” Cô khẽ run rẩy, đã sớm không phân rõ đông tây nam bắc.

“Bảo bối, không khí buổi sáng tốt như vậy, chúng ta vận động một chút nhé? Anh sẽ rất nhẹ nhàng, không chạm tới cục cưng!” Anh đã nhiều lần đề cập tới yêu cầu này, đều bị cô từ chối, lấy lý do cục cưng quá nhỏ.”

“Cái này...” Giọng nói mơ hồ không rõ ràng.

“Bảo bối... Nữ vương bệ hạ, anh sẽ để cho em hài lòng...”

Ôm lấy thân thể mềm mại trong ngực, anh cũng mỉm cười, nam sủng? Nữ vương? Danh từ mới rất có ý tứ, chỉ cần cô ngoan ngoãn, anh cũng không ngại mang danh hiệu này! Định bay ra khỏi lòng bàn tay của anh? Đừng quên ai mới là Như Lai! Đầu heo nhỏ, nhất định thuần thục để cho em đi vào khuôn khổ!

(Lời tác giả: OMG, hai vợ chồng son đầu trí đầu dũng, rốt cuộc ai mới là người thắng?)

Mà lúc này trong phòng ăn, mọi người vẫn còn tiếp tục thảo luận vấn đề khó khăn của Rusa.

“Rusa, rốt cuộc cô muốn chúng tôi giúp cô như thế nào? Cô không nói rõ ràng, sao chúng tôi hiểu?” Doãn Tiêu Trác rất nóng lòng.

Sắc mặt Rusa ửng hồng, ánh mắt quét qua một vòng trên mặt mỗi người, “Là như vậy, tôi là thánh nữ trong tộc, khi thừa kế chức vị tộc trưởng phải là xử nữ...”

Chỗ này cô dùng tiếng Anh nói, Doãn Tiêu Trác lập tức tiếp lời, “Nếu không phải? Có phải không thể thừa kế không?”

“Phải... Đúng vậy!” Rusa bình thường có vẻ cay cú lớn mật, lúc này ngược lại hoàn toàn là vẻ cô gái nhỏ, mắt lại không ngừng nghiêng nhìn Doãn Từ Nhiên.

Doãn Tiêu Trác hiểu ngầm trong lòng, cười như trộm, “Từ Nhiên, chuyện này chỉ có chú có thể giúp...”

“Xin lỗi, tôi nghe không hiểu!” Doãn Từ Nhiên nghiêm mặt.

“Nhóc thú! Ở nước Mỹ đọc sách lâu như vậy, tôi nói không hiểu tiếng Anh? Chú lừa ai đó?” Doãn Tiêu Trác tức giận trong lòng, nhóc này giả làm núi băng từ khi nào? Lúc đầu nhìn thích Duy Nhất lại khi thế ngất trời.

“Anh nghe hiểu? Vậy anh giúp cô ta!” Doãn Từ Nhiên lạnh lùng phản bác, rất có thể đóng giả núi băng.

“Chú...” Anh liếc nhìn Tư Lam, thằng nhóc chết tiệt này, lại muốn anh giúp Rusa phá thân, bị Tư Lam nghe hiểu, không đập chết anh mới lạ.

“Trong lòng không muốn!” Doãn Từ Nhiên ném chén trong tay, rồi chạy lấy người.

“Đợi một chút!” Rusa cảm thấy uất ức, cô tràn ngập nhiệt tình lại đổi lấy lạnh lùng như vậy, nói thế nào cô cũng đạt đến một nhánh hoa, người theo đuổi cô không ít, nhưng cô lại có ý với khối đá Doãn Từ Nhiên này, hơn nữa, cô cũng không phải người dễ dàng buông tha!

“Thật ra thì cũng không nhất định phải như vậy! Chỉ cần có giấy đăng ký kết hôn là được! Coi như tôi mướn anh về làm chú rể đi, đi công chứng kết hôn, chờ qua cửa ải này, chúng ta sẽ ly hôn. Chỉ cần mẹ thấy tôi kết hôn, cũng sẽ không ép tôi nữa, cũng sẽ không kiểm tra xem tôi còn là xử nữ không.”

Đầu óc Doãn Tiêu Trác xoay chuyển cực nhanh, ý nghĩ này không tệ, rất phổ biến chơi quá hóa thật, Lãnh Ngạn và Duy Nhất không phải là ví dụ tốt nhất sao? Nghe nói tiểu thuyết bây giờ cũng rất lưu hành việc này...

“Haizz! Việc này không thành vấn đề!” Nhanh chóng đồng ý thay Doãn Từ Nhiên, “Từ Nhiên, nếu chú không giúp người ta thì không được? Dù nói thế nào, cô ấy đã từng cứu Phi Nhi, chúng ta có ân phải báo.”

Doãn Từ Nhiên xoay người, “Nhưng vì sao lại là tôi? Máy người muốn có ân phải báo thì đi báo đi!”

“Chú cho rằng tại anh có thể kết hôn một lần nữa sao?” Anh rất kiêu ngạo khoác vai Tư Lam, biểu hiện thân phận của anh là danh hoa đã có chủ.

“Không phải còn Lãnh Dục độc thân sao? Còn có Cầu Chí Dương! Người được cứu chính là em gái anh ấy, anh ấy nên đi là hơn!”

Lời này vừa nói ra, Lãnh Dục và Phi Nhi đồng thời phun cháo trong miệng ra ngoài.

Doãn Từ Nhiên lườm bọn họ một cái, “Kích động như thế làm gì? Thật là!” Nói xong để lại cho Rusa một bóng lưng lạnh lùng, rồi chơi biến mất.

Rusa dậm chân, quả thật vô cùng xấu hổ, khối đá này, trước mặt mọi người lại không nể mặt cô, cũng quá bất chấp ga lăng rồi! Thua thiệt cô còn cố ý chọn lúc có tất cả mọi người, cô cho rằng, chỉ cần là quý ông hơi đứng mực, cũng sẽ không để cho cô khó chịu trước mặt mọi người, khối đá cứng này, quá đáng ghét đi!

Doãn Tiêu Trác khẽ mỉm cười, an ủi cô, “Rusa, việc cấp bách, tại anh sẽ giúp em! Chỉ có điều...” Anh dừng lại một chút, mục tiêu chuyển sang Lãnh Dục và Phi Nhi, “Tôi nói hai người, lại xảy ra chuyện gì đây?”

“Ăn bữa sáng của anh đi, lắm lắm!” Lãnh Dực và Phi Nhi trầm miệng một lời.

“Ồ, tâm hữu linh tê nhất điểm thông à?” Nếu như anh đoán không sai, hai người này nhất định có vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 334: Ngoại truyện 31

Editor: Puck

Khoảng chừng một tháng sau, du thuyền thuận lợi tới Nam Mỹ, bỏ thuyền ngồi xe, bọn họ qua vài chặng đường, đi tới thành phố X - chỗ ở của bộ lạc Rusa.

Xe của bọn họ lái thẳng vào một đại sứ quán, theo Rusa từng nói, người bên ngoài muốn tiến vào bộ lạc của bọn họ cần thủ tục đặc biệt.

Nhân viên làm việc lấy ra một xấp tài liệu, phát cho mỗi người một bản, yêu cầu bọn họ ký tên, Doãn Từ Nhiên tiếp nhận và xem xét, tất cả trên đó đều là chữ viết mà bọn họ không biết.

“Phía trên này nói gì?” Anh cũng không dám tùy tiện ký tên.

Sau khi Dịch Khắc và nhân viên nói nhỏ, cười giải thích cho bọn họ, “Bộ lạc ở rừng rậm nguyên thủy, có thể sẽ gặp các loại mãnh thú, có lẽ cũng khó mà tránh khỏi tình hình bệnh dịch, cho nên muốn đi vào, trước tiên phải ký hiệp nghị, an toàn tự chịu, bất kỳ hậu quả gì đều không liên quan đến chính phủ địa phương.”

“Như vậy sao!” Doãn Tiêu Trác hơi trầm ngâm, “Không sao, tự chịu thì tự chịu, tôi ký trước!”

Một khi có người dẫn đầu, những người khác cũng rôi rít ký theo, cuối cùng đến lượt Doãn Từ Nhiên, mọi người gần như dùng ánh mắt khinh bỉ, Doãn Tiêu Trác càng thêm khiêu khích công khai, “Này, không phải chú hèn nhất chứ? Phụ nữ đều không sợ? Chú còn sợ?”

“Đừng vậy!” Mọi người rôi rít tán thành.

Doãn Từ Nhiên bắt đầu đi, cũng đành phải ký, ký thì ký đi, chỉ cần không phải ép anh kết hôn với Rusa, anh sẽ ký.

Sau khi ký hiệp nghị xong, mọi người lại chụp hình, dán lên hiệp nghị, thủ tục mới tính là xong, hiệp nghị chia ra làm hai bản, sứ quán và bọn họ mỗi bên một bản.

Sau khi ra khỏi sứ quán, Doãn Từ Nhiên dieendaanleequuydomn mới mở hiệp nghị của mình ra xem, kết quả trông mắt suýt nữa rớt ra, sao trên hiệp nghị của anh lại dán hình anh và Rusa?

“Này! Hiệp nghị của mấy người có nhiều tấm hình, lấy ra xem chút!” Anh gào về phía Doãn Tiêu Trác.

Doãn Tiêu Trác thôi cười, móc hiệp nghị của mình ra, “Cho chú!”

Doãn Tiêu Trác nhận lấy và xem xét, lập tức có một dự cảm xấu, nhìn kỹ lại một lần, dường như chữ trong hiệp nghị của anh và Doãn Tiêu Trác không giống nhau, mặc dù anh không biết chữ địa phương, nhưng vẫn nhìn rõ điểm này.

Anh đưa hai hiệp nghị cho tài xế người địa phương nhìn, “Xin hỏi, hai phần tài liệu này có gì khác nhau?”

Nơi đây tiếng Anh và tiếng bộ tộc đều là ngôn ngữ chính phủ, cho nên tài xế có thể nghe hiểu tiếng Anh của Doãn Từ Nhiên.

Doãn Tiêu Trác hừ một tiếng, “Không phải nói không hiểu tiếng Anh sao?”

Doãn Từ Nhiên trừng mắt liếc anh trai, “Doãn Tiêu Trác, trực giác nói cho em biết, mấy người đang chơi em, nếu như bị em phát hiện, đừng trách em không nhận người anh này!”

Có nghiêm trọng như vậy sao? Doãn Tiêu Trác chép miệng, tạm thời không đi đốt bao thuốc nỏ...

Tài xế nhìn hai phần tài liệu, giải thích, “Một bản là hiệp nghị trách nhiệm an toàn, một bản là đăng ký kết hôn.”

Đăng ký kết hôn? Quả nhiên! “Dừng xe!” Anh gào to.

Tài xế bị anh làm giật mình, vội vàng khẩn cấp thắng xe.

“Chú định làm gì?” Doãn Tiêu Trác kéo Doãn Từ Nhiên định xuống xe lại.

“Đây rõ ràng là lừa gạt cưới! Em muốn tìm cô ta tính sổ!” Doãn Từ Nhiên quơ hiệp nghị trong tay, hết sức kích động.

“Đừng đi, chú ý do anh đưa ra, muốn tìm thì tìm anh đi!” Giọng Doãn Từ Nhiên bình tĩnh giống như đổ lên đầu Doãn Từ Nhiên chậu nước lạnh.

Anh cảm hận muốn xé bỏ hiệp nghị, lại bị giọng nói tỉnh táo của Doãn Tiêu Trác ngăn lại, “Chú xé bỏ một phía có tác dụng không? Chỗ Rusa đó, còn có chỗ đại sứ quán.”

“Doãn Tiêu Trác, từ nay tình anh em di enda nle equ ydo nn của chúng ta đã đứt!” Doãn Từ Nhiên gằn từng câu từng chữ, cắn răng nghiền lợi.

Doãn Tiêu Trác lại cười ha ha, “Không có việc gì, đứt đi, chỉ cần chú và Rusa không đứt là được.”

Doãn Từ Nhiên hừ lạnh, định xuống xe lập tức ly hôn với Rusa.

Doãn Tiêu Trác nhìn thấu tâm tư em trai, “Đừng nghĩ lập tức ly hôn, pháp luật địa phương có quy định, vợ chồng mới cưới trong vòng hai năm không cho phép ly hôn.” Anh cười hả hê, đây chính là nguyên nhân vì sao phải đến đây mới lừa gạt Doãn Từ Nhiên vào bẫy kết hôn.

Lại nói, anh quá hy vọng Rusa làm con dâu nhà họ Doãn, không để ý tới cảm nhận của Doãn Từ Nhiên, theo tốc độ tìm phụ nữ kết hôn của Doãn Từ Nhiên, đoán chừng đến sáu mươi tuổi cũng không thể trông cậy vào, thời điểm đặc biệt, anh cũng dùng thủ đoạn đặc biệt.

Doãn Từ Nhiên nén giận trong lòng, ho khan kịch liệt.

“Bình tĩnh đừng nóng!” Doãn Tiêu Trác đưa cho em trai một bình nước, tỏ vẻ ta là lão đại.

Doãn Từ Nhiên uống vào mấy ngụm nước, nét mặt “I phục you” tỏ vẻ anh bất lực cỡ nào, Thượng đế Phật Quan thế âm, nói cho anh biết nên làm cái gì?

Thôi! Anh hạ quyết tâm, nhượng bộ lần nữa, kết hôn thì kết hôn, chỉ cần không động vào anh, anh xem như làm việc thiện đi! Quăng hiệp nghị, dựa vào ghế, ngủ một giấc.

Xe chạy trên đường nhỏ nông thôn một ngày, cho tới tối đêm tiến vào một hang núi, một hồ nước đỏ rực xuất hiện ngay trước mắt, phản chiếu trời chiều, sóng gợn lăn tăn, ánh sáng giao thoa, trời nước một màu, nhìn dãy núi trùng điệp, đất đỏ phì nhiêu, ruộng đồng nối nhau, kêu bò về chiều, một bức họa thần tiên thịnh vượng!

“Đẹp quá!” Duy Nhất và Tư Lam nhảy xuống tán thưởng đầu tiên.

“Đúng vậy! Quê nhà chúng ta hoàn toàn là thánh địa không ô nhiễm, là nơi đẹp nhất toàn thế giới!” Rusa kiêu ngạo mà ca ngợi quê hương mình, ánh mắt lại tha thiết nhìn Doãn Từ Nhiên.

Doãn Từ Nhiên biết rõ có người nhìn mình, nhưng giả bộ không biết, trong lòng lại không thể không thừa nhận, nơi này quả thật đẹp không sao tả xiết! Mang theo mùi thơm của bùn đất đập vào mặt, anh không khỏi hít một hơi thật sâu.

Rusa nhìn phản ứng của anh vào trong mắt, âm thầm vui mừng.

“Xin mời đi theo tôi!” Rusa mang theo bọn họ đi xuyên qua chỗ đất đỏ đan xen, đi về phía nhà của cô – tòa nhà chính của Tộc trưởng.

Mẹ Rusa họ Herga, Rusa theo họ bà, tên đầy đủ là Rusa Herga.

Duy Nhất vẫn ao ước với điều này không thôi, âm thầm bóp tay Lãnh Ngạn, “Ông xã, anh xem cục cưng nhà người ta theo họ mẹ, cục cưng của chúng ta cũng phải theo họ mẹ!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 335: Ngoại truyện 32

Vấn đề này có thể hơi buồn bực, đàn ông đều ích kỷ! Lãnh Ngạn dĩ nhiên hy vọng nhà họ Lãnh sớm có người thừa kế, nhưng không thể nói rõ, không thể đắc tội nữ vương của anh, khẽ mỉm cười, “Nhưng mà, bảo bối, vậy rồi cuộc là họ Doãn hay họ Nhiễm đây?”

Duy Nhất nghiêng đầu nghĩ, “Phải ha, vấn đề này thật khó quyết định.”

“Cho nên, vẫn là họ Lãnh tốt nhất, không cần động não!” Anh âm thầm hài lòng, dù đồ bà xã, anh càng ngày càng muốn gì được nấy.

Duy Nhất hí mắt nhìn anh, “Sao cảm giác anh cười rất quý?”

“Có sao?” Anh lộ ra hai hàm răng trắng nõn nụ cười tự cho là rực rỡ nhất.

“Quản anh có hay không, em muốn là được! Đứa bé đầu tiên họ Nhiễm, không phải anh gọi Nhiễm Nhiễm gì đó sao? Rất tốt, đứa bé thứ hai họ Doãn!”

Lãnh Ngan ngần ngừ, “Cái gì? Bà xã, không thể thưởng cho anh một?”

“Chờ đứa thứ ba đi!”

Lãnh Ngan bắt đầu hoài nghi, mang Duy Nhất tới thị tộc mẫu hệ có phải là một sai lầm không?

“Hai người, nói nhỏ cái gì? Người ta nói chuyện kia!” Doãn Tiêu Trác nhắc nhở bọn họ.

Lãnh Ngan ngừng đầu, tộc trưởng Herga đang hiền hòa nhìn anh, vội vàng nói xin lỗi, “Tộc trưởng, xin lỗi, thất lễ.”

Tộc trưởng khẽ mỉm cười, “Có thể hiểu được, sắp làm cha mẹ rồi, đương nhiên kích động, huống chi còn là sinh đôi!”

Lãnh Ngan mừng đến không ngậm miệng được, “Tộc trưởng, sao bà biết? Có thật không?”

“Đương nhiên là thật!” Rusa không thể chờ đợi mà xen vào, “Mẹ của tôi là tộc trưởng, cũng là bác sỹ của bộ tộc, biết cách xem nhiều phương thuốc bí truyền! Chỉ cần sờ sờ cổ tay của anh, nhìn sắc mặt của anh đã có thể chẩn đoán bệnh.”

Duy Nhất nghe xong mừng rỡ không thôi, cô nhớ rõ lúc lên lầu trúc tộc trưởng đã nắm tay cô.

Lãnh Ngan gật đầu, “Sờ cổ tay? Là bắt mạch hả? Hiệu quả giống như trung y của Trung Quốc? Nhưng Trung Quốc không thể dùng bắt mạch để phán đoán giới tính thai nhi, các người tài trí hơn sao?”

Tộc trưởng Herga mỉm cười, “Tính mạng kỳ diệu, mẹ tự nhiên cũng kỳ diệu vậy. Rất nhiều năm trước, ai cũng không tin con người có thể bay trên trời, không phải sao?”

Lãnh Ngan gật đầu từ trong đáy lòng, “Tộc trưởng hẳn là người rất có học vấn.

Rusa lập tức kêu lên, “Mẹ tôi tốt nghiệp đại học y học!”

Cái này khiến mọi người mở rộng tầm mắt rồi, tốt nghiệp đại học y học? Quay về đây làm tộc trưởng?

Tộc trưởng Herga đoán được tâm tư của bọn họ, cười nói, “Giá trị sinh tồn của mỗi người không giống nhau, tôi yêu Die nda nl e q u ydo n mảnh đất này, xinh đẹp, nguyên thủy, không có hơi tiền miếng đời, không có ô nhiễm sinh thái, nhưng bởi vì thế, điều kiện chữa bệnh hết sức kém, người trong tộc thường bởi vì một số bệnh nhỏ không trị mạng mà mất mạng, cho nên tôi mới lập chí học y, quay về bảo vệ người trong tộc của tôi.”

“Bội phục! Thật tình bội phục!” Sau khi Lãnh Ngan nghe xong đã sinh ra sùng kính từ trong đáy lòng với bà.

“Đó là đương nhiên, mẹ tôi là tộc trưởng vĩ đại nhất thế giới! Rusa kiêu ngạo mà thân nhiên dăng trào, xoay người nói với Doãn Tiêu Trác, “Anh Tiêu, anh và chị dâu quyết định khi nào sinh đứa nhỏ? Muốn sinh cái gì? Mẹ em có thể tính, tính toán giúp hai người, nhất định sẽ làm cho hai người thỏa mãn.”

“Có thật không?” Doãn Tiêu Trác đứng là cảm thấy rất hứng thú với việc đó, nhất là sau khi biết được Lãnh Ngan khiến cho Duy Nhất mang thai đôi càng thêm không phục, anh cũng muốn có thai đôi!

Herga khẽ lắc đầu, “Tính mạng có thể ngộ nhưng không thể cầu kỳ tích, mặc dù có thể khống chế giới tính, nhưng nếu như không phải vì tránh bệnh di truyền, tuyệt đối không thể lựa chọn như vậy, làm như vậy sẽ chọc giận thiên thần. Lại đây đi, tôi kiểm tra một chút.” Bà vẫy vẫy tay với Tư Lam.

Tư Lam theo lời ngồi bên cạnh Herga, chìa tay.

Herga nhẹ nhàng đặt tay lên cổ tay cô, sau đó, khẽ mỉm cười, “Quả nhiên không ngoài dự đoán của tôi, đã có!”

Tư Lam xấu hổ cười một tiếng, “Bản thân tôi cũng cảm thấy có thể...”

“Lam nhi, vậy sao em không nói cho anh?” Doãn Tiêu Trác vô cùng mừng rỡ thầm oán giận Tư Lam.

“Bản thân em không quá chắc chắn, quyết định, mấy ngày nữa...” Tư Lam đỏ mặt nhìn anh.

Đóa Nhi hưng phấn lên, “Con sắp có em gái sao? Có thật không?”

Herga cười nói, “Bây giờ còn chưa quá rõ ràng! Không biết là trai hay gái, nhưng khả năng là con trai có thể lớn hơn một chút.”

“A? Không phải hai sao?” Doãn Tiêu Trác tỏ vẻ hơi thất vọng.

Lãnh Ngạn đắc ý cười to, “Tiêu, tỉnh lại đi! Cậu tưởng rằng ai cũng có thể tạo ra thai đôi sao?”

“Cậu, rất đắc ý nhỉ!” Doãn Tiêu Trác cắn răng, “Lam nh, trở về chúng ta tiếp tục cố gắng, anh cũng không tin!”

Tư Lam lúng túng đến mặt đỏ bừng, ra sức trừng anh, may mà có người trong tộc mang món ăn lên, hóa giải ngượng ngùng cho cô.

Đồ uống địa phương là rượu nho tinh khiết tự ủ, ăn đồ ăn tự nhiên vô hại nhất, đốt đồng lửa, bóng đêm càng thêm sâu.

Suốt đường mệt nhọc, mọi người nhanh chóng chia ra nghỉ ngơi, ở trong khu nhà trúc của Herga, Herga hiền từ nhìn con gái mình, “Bảo bối, ánh mắt rất tốt, cậu thanh niên kia có vẻ rất ưu tú.”

“Đó là đương nhiên!” Tự hào trong mắt Rusa nghiêm nhiên đã coi trên gáy Doãn Tiêu Trác dán nhãn thuộc về mình, trong lòng lướt qua vẻ nghi ngờ, “Mẹ, mẹ không mừng con sao? Con kết hôn với người ngoài tộc thì không thể kế thừa tộc trưởng.”

“Đưa ngốc! Xã hội ở đây đều tiến bộ, tộc trưởng do ai làm, là nam hay là nữ đều không quan trọng, quan trọng là con gái bảo bối của mẹ hạnh phúc, mẹ còn có thể làm chùng ba mươi năm nữa, con ấy, nhanh sinh cháu gái ngoại cho mẹ, đợi con bé tới thừa kế tộc trưởng cũng được!”

“Mẹ, mẹ thật tốt!” Rusa chui vào trong ngực mẹ, nở nụ cười xinh đẹp.

“Được rồi!” Herga vuốt tóc đen bóng loáng của con gái, “Đi đi, đi vào trong ngực ông xã con làm nũng đi!”

Cái gì? Rusa giống như bị ghen hống, cô dần từ trong mộng đẹp ngã vào hiện thực tàn khốc, Doãn Từ Nhiên? Sẽ cho cô vào phòng sao? Còn lâu đó!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 336: Ngoại truyện 33

Bộ lạc kia ở gần xích đạo, thời tiết rất nóng, mặc dù đêm đã khuya, Doãn Từ Nhiên vẫn không ngủ được.

Loáng thoáng văng vẳng nghe thấy trên mái tòa nhà bằng trúc truyền đến tiếng lột xột loạt xoạt, anh không khỏi cảnh giác, là chuột? Rắn? Hay thú khác?

Đây là rừng mưa nhiệt đới, khó tránh khỏi không gặp động vật nguy hiểm.

Nóc phòng có một cửa thông khí, anh nhắm nghiền, mang thùng gỗ lớn dùng để tắm rửa đến, đổ đầy nước nóng vào trong đó, nếu thật sự có thú hoang rơi xuống, trước tiên làm bỏng nó thương tích đầy mình.

Tay anh cầm chặt gậy gỗ núp ở góc tối trong phòng, yên lặng theo dõi diễn biến.

Cửa thông khí mở ra, ánh trăng nhàn nhạt chiếu vào, ngay sau đó, một thứ gì đó từ trên trời giáng xuống, chuẩn xác không sai rơi vào trong thùng.

“A --” Tiếng kêu thảm thiết phá tan trời đêm yên tĩnh...

Thung lũng chấn động.

Người bộ tộc không biết chuyện gì xảy ra, vây quanh phòng Doãn Từ Nhiên chật như nêm cối.

Tộc trưởng Herga và nhóm người Lãnh Ngạn ở ngay phía trước, đề phòng nguy hiểm, Lãnh Ngạn ngăn cản Duy Nhất tiến lên, mấy người đàn ông móc súng lục phòng thân ra chậm rãi đến gần cửa, một cước đá văng cửa phòng, dùng súng chỉ vào bên trong, “Đừng động!”

“Đàn chết, nếu là thú hoang có thể nghe hiểu lời của các anh sao?” Duy Nhất nhìn thấy động tác ngu xuẩn của mấy người đàn ông, khề nói thảm.

Chỉ thấy Rusa ướt đầm người nằm trên sàn nhà, bên cạnh còn thùng nước tắm lớn, Doãn Từ Nhiên đứng bên cạnh không biết làm sao.

“Hai người... Đây là...” Herga nghi ngờ hỏi.

“Cô ấy...” Doãn Từ Nhiên không biết giải thích như thế nào.

Rusa nức nở cướp lời anh, “Hu hu, mẹ, đều là anh ấy không tốt! Nhất định đòi tẩm uyên ương gì đó, con không chịu, anh ấy còn ép buộc con, hu hu, hại con ngã sấp trong bồn tắm, bỏng chết con! Hu hu, cái mông bị bỏng hồng rồi!”

“Phụt”, Doãn Từ Nhiên buồn cười, vừa nghe anh cũng biết là nói dối, nhưng mà, lời nói dối này thật có ý tứ.

Doãn Từ Nhiên nhú mày muốn giải thích, “Tộc trưởng, tôi...”

Doãn Tiêu Trác nhanh chóng cắt lời, “Này, Từ Nhiên, sao còn gọi tộc trưởng? Nên gọi mẹ!”

Doãn Từ Nhiên hận không thể giết chết Doãn Tiêu Trác, nhưng tình thế bắt buộc trước mắt, chỉ có miễn cưỡng gọi, “Mẹ, thật ra là như vậy...”

“Thôi, đừng giải thích, vợ chồng son mà, có gì mà giải thích! Tin tưởng tộc trưởng sẽ không trách chú, lần sau cẩn thận một chút, dịu dàng một chút! Lời Doãn Từ Nhiên lại bị Doãn Tiêu Trác cắt đứt, lúc nói lời này, Doãn Tiêu Trác thiếu chút nữa phì cười.

Herga cũng cười, “Được rồi, đêm đã khuya, đều đừng làm rộn, Martha, đi lấy thuốc trị bỏng đến đây, để tự chúng tôi, mọi người chúng ta đi về nghỉ ngơi đi!”

Bộ lạc đã khôi phục yên tĩnh ban đầu, sau khi người hầu nữ tên Martha mang thuốc trị bỏng đến, hé miệng cười, khép cửa đi ra ngoài.

Doãn Từ Nhiên nhìn chế nhạo trong mắt Martha, tức giận trong lòng, lần này xong rồi, việc này truyền khắp bộ lạc, ngày mai anh đi ra ngoài gặp người như thế nào? Người phụ nữ chết bầm này, lấy có gì không lấy, nghĩ ra một tẩm uyên ương!”

“Này, anh nhìn cái gì vậy? Anh gây chuyện, anh không chịu trách nhiệm hả!” Rusa đồ bưng cả người, giống như bị nước đun sôi dọa, cũng không biết có thể lưu lại sẹo không, nếu như để lại sẹo, Doãn Từ Nhiên càng không thích cô! Đúng là xúi quẩy!”

“Tôi chịu trách nhiệm cái gì?” Doãn Từ Nhiên tức giận cãi lại.

“Ồ, cuối cùng chịu nói chuyện với tôi? Chúc mừng anh trong một tháng tiếng Anh tiến bộ thần tốc!” Cô chân chính giễu cợt, trong lòng đồ mờ mờ hơi hột, sự thật là tiếng Trung của cô tiến bộ thần tốc rồi, bây giờ về cơ bản cô đã có thể nói chuyện cùng nhóm người Lãnh Ngạn rồi.

Doãn Từ Nhiên nghe xong, nhảy lên giường, không để ý tới cô lần nữa.

“Này! Anh thật sự nhẫn tâm như vậy sao? Toàn thân tôi ướt đẫm, lạnh chết, anh muốn tôi bị cảm sao?” Rusa hùng hổ.

Doãn Từ Nhiên lật người, “Ướt cô thì cô tự mình cởi đừng mặc, tôi không nhìn, hơn nữa, vóc người cô có bị lộ ra tôi cũng không có dục vọng xem”

“Anh...” Rusa tức đến trợn trắng mắt, cúi đầu nhìn khắp người mình đồ ửng, “Anh nhìn anh xem, làm bỏng tôi đến toàn thân sưng đỏ, anh không bôi thuốc cho tôi, muốn tôi bị để lại sẹo sao? Nếu như để lại sẹo tôi sẽ không gả đi được, không gả được tôi sẽ dính lấy anh, hai năm sau sẽ không ly hôn với anh, tôi phải kéo anh cả đời!”

Doãn Từ Nhiên khinh thường hừ khế, “Tùy cô, vài ngày nữa chúng tôi rời đi rồi, cô thích làm sao thì làm!”

“Anh yên tâm, tôi sẽ đi cùng anh, anh đi đâu tôi đi đó, anh muốn về nước tôi theo anh về nước, anh ngồi phi thuyền vũ trụ đi mặt trăng, tôi sẽ biến thành Hằng Nga lên cung trăng chờ anh!” Rusa phát hiện mình rất có tiến bộ, hơi tinh thông văn hóa cổ điển Trung Quốc rồi.

“Vậy tôi đi nhà vệ sinh nam thì sao?” Doãn Từ Nhiên xoay người hỏi một câu.

“Theo đi không sai!”

“Cô không sợ người ta cười cô biến thái?” Bản thân Doãn Từ Nhiên không phát hiện, vốn không muốn nói chuyện cùng Rusa, nhưng đã gây lên với cô rồi.

“Anh yên tâm, tôi có chứng nhận cảnh sát, tôi dùng súng chỉ vào anh đang tiểu tiện, có người dám lên tiếng, tôi nói tôi đang canh giữ tội phạm!” Rusa âm thầm đắc ý, Doãn Từ Nhiên, đời này không bắt được anh tới tay, trở thành tù nhân của tôi, Rusa tôi làm cảnh sát uống công rồi!

(Lời tác giả: Lại nói Doãn Từ Nhiên thật đáng thương, Lãnh Ngạn người ta làm nam sùng, cậu ta sao lại chỉ có thể lẫn lộn làm tù nhân? Đồng nghiệp khác mệnh! Lại nhiều chuyện.)

Doãn Từ Nhiên nhe răng, “Cô hãy cất kỹ đăng ký kết hôn mà sống qua ngày đi, đừng mơ tưởng tôi sẽ động lòng với cô, rời khỏi đây, tôi sẽ trốn thật xa. Đừng quần lấy tôi!”

Rusa sắp nổi giận rồi, “Ai muốn quần quýt lấy anh! Nếu như không phải anh trai anh nói anh thật đáng thương, mà tôi vừa vặn muốn tìm chú rể giả, tôi sẽ không kết hôn với anh!”

“Anh của tôi! Anh ấy nói gì rồi hả? Doãn Từ Nhiên chỉ cảm thấy một luồng lạnh buốt bò lên trên áo ba lỗ của anh, nhất định không có lời gì hay!

Rusa lấp bắp hồi lâu, phun ra một câu, “Anh ấy nói anh bất lực, không muốn yêu đương người phụ nữ nào!

Doãn Tiêu Trác! Không phải anh chết thì tôi chết! Doãn Từ Nhiên đốt lửa trong phổi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 337: Ngoại truyện 34

Rusa đắc ý nhăn mũi, “Cho nên, bởi vì cùng với anh không nguy hiểm, tôi mới chọn anh giả kết hôn.” Trên mặt cô lộ ra vẻ coi rẻ anh không có năng lực.

Không đỡ được! Doãn Từ Nhiên sôi trào trong lòng, trên mặt lại không thêm để ý, “Không có năng lực? Tôi thấy cô không có năng lực rồi!”

“Anh...” Rusa giận đến cắn môi, xoay người không nói, bả vai hơi co rúm.

Cho tới nay, Doãn Từ Nhiên chỉ thấy cô dừng mảnh khó dây dưa, đã bao giờ thấy cô khóc thầm? Trời sinh Doãn Từ Nhiên có một trái tim mềm mại cảm tính, mặc dù không thích Rusa, nhưng thấy cô khóc, cũng cảm giác mình nói chuyện hơi quá mức, trước giờ anh không muốn tranh giành, sao anh có thể hăng hái so đo với phụ nữ chứ?

“Này, cô làm sao vậy?” Anh thân nhiên hỏi.

Rusa quay sang, mặt mũi tràn đầy nước mắt, “Tôi đau! Thân trên bị bỏng đau! Tôi cso thể toàn thân mặt mày hốc hác không? Tôi không muốn! Tôi lại không làm sai, là mẹ kêu tôi tới phòng anh, tôi không tìm được cơ gì, nhưng mà tôi biết anh sẽ không cho tôi vào cửa lúc nửa đêm, đành phải bò vào cửa sổ trên mái nhà, anh... Anh cũng hơi quá đáng! Tôi thật sự đáng ghét như vậy sao? Hu hu hu!”

Rusa gào khóc, tiếng khóc vang rõ mồn một trong màn đêm yên tĩnh.

Doãn Từ Nhiên nhú nhú mày, ngoại trừ Duy Nhất, cho tới giờ anh chưa từng thương tiếc bất kỳ nước mắt của người phụ nữ nào, nhưng vết thương của Rusa do mình tạo ra, bây giờ cô nằm trên đất không thể cử động, nếu như không bôi thuốc toàn thân thật sự để lại sẹo, anh nói làm gì cũng không áy náy, mặc dù Doãn Từ Nhiên anh lạnh lùng với tình yêu, nhưng vốn không phải người có máu lạnh.

Anh rời giường nhẹ nhàng ôm lấy cô, đặt lên giường, xoay người đi lấy thuốc mỡ.

Nước mắt của Rusa vẫn chảy không ngừng, trong lòng thầm nghĩ, “Thuốc nhỏ mắt bỏ đi này, kích thích mắt như vậy, đôi mắt không mù là may mắn rồi, không lại phải trị mắt? Buồn cười, lần sau trở về trần trên phải điều tra kỹ ông chủ tiệm thuốc! Nhưng mà, biện pháp anh Tiêu dạy vẫn còn rất linh nghiệm, khó bằng cuối cùng bắt đầu thương tiếc cô!”

Lúc ở trần trên, Doãn Tiêu Trác nói cho cô biết, điểm yếu của Doãn Từ Nhiên là giàu lòng đồng cảm, không thể nhìn thấy người ta khóc, cho nên muốn cô không cần mạnh mẽ như thế, lúc thích hợp nên giả bộ đáng thương, khóc một chút, còn nói khóc là vũ khí mạnh nhất của phụ nữ, Trung Quốc có câu ngàn ngữ, một khóc hai nháo ba thất cô, trăm lần đều linh nghiệm.

Cô càng nghĩ, dường như chuyện khiến cô khóc không nhiều lắm, mặc dù mong muốn của cô không phải thương cảm, là yêu, nhưng mà, đã đi được một bước dài như vậy rồi, cô đã rất thỏa mãn! Tiếp tục cố gắng! Cô vừa rơi lệ vừa cười để mình cố gắng lên.

Doãn Từ Nhiên lấy thuốc mỡ về, nhìn thấy ánh mắt kỳ lạ của cô, không khỏi nghi ngờ, “Cô đang làm gì vậy?”

Rusa thè lưỡi, suýt nữa thì lộ! Vội vàng nhe răng trợn mắt, “Ôi ôi, tôi đau, đau chứ sao!”

Doãn Từ Nhiên chỉ cau mày không nói gì, một phát xé toạc quần áo của Rusa, cả phía sau lưng quả thật bị bỏng đến đỏ bưng, che phủ làn da khỏe mạnh vốn có màu ô liu của cô, cảm giác đau lòng trong anh lại sâu thêm một tầng.

Nhẹ nhàng dùng bông băng chấm thuốc mỡ, chậm chạp bôi từng chút một lên da dẻ của cô.

Tuy Rusa nhận giáo dục phương Tây, nhưng trần trụi như vậy trước mặt Doãn Từ Nhiên vẫn hết sức xấu hổ, toàn thân có một chỗ duy nhất không bị nóng đỏ - mặt, hiện giờ cũng đỏ ửng lên.

Nhưng mà, không kiềm chế lòng hiếu kỳ được, anh thật sự bất lực như anh Tiêu nói sao? Bản thân mình như vậy trước mặt anh, anh không có chút phản ứng nào sao?

Vụng trộm quay đầu, mắt nhìn chằm chằm vào bộ phận nào đó của anh, kết quả không hề có chút động tĩnh nào. Haizz, xem ra anh thật sự bất lực rồi...

Ngoài một chút thất vọng, càng nhiều hơn là thương cảm, thanh niên phương Đông còn trẻ anh tuấn như vậy, lại có khiếm khuyết ở phương diện này, thật sự đáng tiếc, nhưng mà, không sao, cô không ngại, có thể nói, cô có thể nhờ mẹ chữa khỏi cho anh...

Cô nghĩ đến nhập thân, hoàn toàn không chú ý tới một cô gái nhìn chăm chăm vào bộ phận nào đó của người đàn ông là chuyện khó xử cỡ nào, Doãn Từ Nhiên nhìn theo ánh mắt của cô, lập tức nghĩ đến lời Doãn Tiêu Trác nói, lạnh lùng nói một câu, “Đừng nhìn, bất kỳ người đàn ông nào nhìn thấy một đầu heo mẹ bị bông đều không có cảm giác!”

A a a? So sánh cô là đầu heo mẹ bị bông? “Tôi là heo mẹ, vậy bây giờ anh ở cùng một chỗ với heo mẹ, anh là cái gì?” Cô nổi giận đùng đùng mà hỏi anh.

“Tôi chán heo!” Anh không nghĩ thêm, trả lời rất nhanh.

Rusa lúc đầu tức giận, ngược lại sinh ra ý cười, “Được thôi! Đây là anh tự nói! Anh phải nuôi tôi!”

Lúc này, Doãn Từ Nhiên đã bôi xong thuốc trên lưng giúp cô, cô mặc quần ngắn, chân cũng nóng đến đỏ bừng, anh đang do dự có muốn cởi quần cô không...

Nhưng mà, đột nhiên lại phát hiện trong túi quần của cô lộ ra góc của nấp một lọ nhỏ màu trắng...

Không biến sắc, nhẹ nhàng mở ra, anh cười nhạt, “Không! Tôi nói sai, tôi không phải chán heo, tôi giết heo!”

Khi Rusa còn chưa kịp phản ứng, anh đã vỗ mạnh một cái lên mông cô, chỉ nghe “A -” một tiếng, tiếng kêu thảm thiết vang vọng trong đêm lần nữa.

Chuyện xưa soi đến đây nói nhiều đương nhiên không ai tin tưởng, lúc này đây, mặc dù phần lớn người trong bộ lạc ngủ tại lầu trúc bị đánh thức, nhưng đều tỏ vẻ hiểu ý mà cười, không ai ra trước quan sát.

“Doãn Từ Nhiên, thù này không báo không phải quân tử!” Cô âm thầm thề, đây là tiếng Trung Quốc cô mới học được, cô cảm thấy rất có tiêu chuẩn, nhưng mà, cô đột nhiên sực nghĩ ra, mình quả thật không phải quân tử...

Ngày hôm sau, hai mắt Rusa sưng đỏ xuất hiện ở tiệc rượu. Mặc dù thuốc này là thuốc đặc hiệu, nhưng cũng không thể tốt chỉ trong một buổi tối, người trong tộc cảm một nệm êm tới đặt lên ghế cho cô.

“Rusa, ánh mắt của em sao vậy? Từ Nhiên ức hiếp em?” Doãn Tiêu Trác dùng vẻ người lớn trong nhà quan tâm cô.

“Đúng vậy!” Có Doãn Tiêu Trác ủng hộ, Rusa càng không sợ hãi, cô lớn tiếng khóc lóc kể lể, “Tối hôm qua anh ấy dùng sức ở em...”

Doãn Từ Nhiên vừa nghe, xong đời, nếu nói chuyện anh đánh cô ra, chỉ sợ tộc trưởng mất hứng, mặc dù hoàn toàn có thể không cần để ý đến cảm nhận của người khác, nhưng đây là địa bàn của người ta, bản thân anh là người con nhà danh giá, anh vẫn hiểu chút lễ phép ấy.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 338: Ngoại truyện 35:

Editor: Puck

“Rusa!” Anh lập tức thay bằng vẻ mặt tươi cười người chết mê, “Ngốc quá! Lời này có thể lấy ra tùy tiện nói sao? Lần sau anh nhẹ chút là được! Nào, ăn miếng thịt nướng, không tức giận!”

Nói xong nhét một miếng thịt nướng vào trong miệng cô, chặn cái miệng sắp gây họa của cô.

Đôi mắt to của Rusa chuyển động nhanh như chớp, không biết Doãn Từ Nhiên có ý gì, những người khác lại cười một tiếng, không hỏi nữa.

Doãn Tiêu Trác không nhịn được thêm một câu, “Từ Nhiên, đây chính là chú không đúng, anh hiểu hai người đang trong tâm hồn, nhưng phải dịu dàng một chút, Rusa người ta chịu không nổi!”

Hiện giờ Doãn Từ Nhiên hận không thể giết chết anh ấy rồi, vừa cười vừa đáp ứng, “Đúng vậy”, vừa nghiêng răng nghiêng lợi.

Doãn Tiêu Trác giả bộ không phát hiện, mức thêm chén canh cho Từ Lam, “Từ Lam, uống nước nhiều chút, bao tử em không tốt, ấm áp.”

Lãnh Ngạn nhìn hai em đang trình diễn âm thầm buồn cười, liếc nhìn một vòng lại phát hiện thiếu mất một người, “Chí Dương, sao Phi Nhi không tới?”

“À, tôi đi gọi, con bé nói không thoải mái, không muốn ăn.” Cậu Chí Dương đáp.

“Không thoải mái? Tại sao không gọi Dịch Khắc đi kiểm tra một chút?” Lãnh Dục chọt chen vào.

“Anh cả, anh phản ứng nhanh thật!” Dáng vẻ cười cợt của Lãnh Ngạn thật đáng đánh đòn.

Lãnh Dục hơi nhú mồm, “Ngã bệnh phải xem bệnh, nơi này hơi nóng, chỉ sợ Phi Nhi không quen thủy thổ.”

“A – không quen thủy thổ...” Lãnh Ngạn cố ý kéo dài giọng, sau đó cười với Dịch Khắc, “Dịch Khắc, hay là đi xem một chút đi!”

“Được!” Dịch Khắc đứng lên, kêu Cầu Chí Dương dẫn đường.

Lãnh Ngạn chớp chớp mắt với Lãnh Dục, “Anh cả, có muốn đi cùng không?”

Lãnh Dục trầm mặc, tỏ vẻ trấn tĩnh, “Không, không đi! Chú muốn đi thì đi!”

“Em muốn đi chứ! Duy Nhất, hai chúng ta đi!”

Anh cười ha ha, cầm tay Duy Nhất, nói nhỏ bên tai cô, “Anh đảm bảo, anh cả sẽ vụng trộm đi theo!”

Duy Nhất không tin tưởng lờm anh, “Anh có thể, anh chắc chắn?”

“Đó là đương nhiên! Chồng em là ai? Kỳ Thịnh đồn đại, hơn Gia Cát!” Lãnh Ngạn cực kỳ đắc ý.

“Được, đây chẳng phải lời đồn sao? Nói không chừng là đồn đại!” Mặc dù trong miệng chê bai anh, nhưng kiều ngạo lại viết rõ trên mặt Duy Nhất rồi.

Tiến vào chỗ Phi Nhi ở, Dịch Khắc kiểm tra cho Phi Nhi, vẻ mặt khó coi.

“Sao vậy?” Cầu Chí Dương bị vẻ mặt khó coi của anh làm cho khản trương.

Dịch Khắc do dự hồi lâu, mới nói, “Cô ấy... Hình như mang thai...”

“Hình như? Việc này có thể hình như sao?” Cầu Chí Dương lửa giận ngút trời, “Phi Nhi, nói cho anh biết xảy ra chuyện gì? Không phải nói em không bị người xấu ức hiếp sao?”

Phi Nhi đỏ bừng mặt mà nhìn chằm chằm ra cửa ra vào, không dám nói lời nào.

Mọi người nhìn theo ánh mắt của cô, hóa ra Lãnh Dục đứng ở cửa.

Lãnh Dục hơi ngượng ngùng, lại nói, “Không, không thể nào là của tôi!”

Phi Nhi vừa nghe lời này, nước mắt lập tức ào ào chảy xuống, dùng chăn mền che kín đầu, khóc tím tấc.

Lãnh Ngạn nhìn không được, đám một đám lên vai Lãnh Dục, “Anh, sao anh lại như vậy? Có chút ý thức trách nhiệm được không?”

“Nhưng mà...” Lãnh Dục lắp bắp, giống như có lời khó nói.

Cầu Chí Dương kích động lên, một quyền đánh vào dưới cằm Lãnh Dục, “Hóa ra là cậu! Cậu còn không chịu nhận nợ!”

“Tôi không có!” Lãnh Dục lau vệt máu nơi khóe môi, liếc mắt nhìn Phi Nhi, nhỏ giọng nói, “Được rồi, tôi nhận nợ, tôi sẽ phụ trách!”

“Không cần!” Phi Nhi đột nhiên chui ra khỏi chăn, hai mắt đầm lệ, giọng nói cũng lạnh nhạt, “Không cần anh phụ trách, đứa bé không phải của anh!”

“Vậy là ai, em nói đi! Anh sẽ làm chủ thay em!” Cầu Chí Dương gấp đến mức túm lấy bả vai Phi Nhi.

Phi Nhi khổ sở, “Anh buông em ra! Anh làm em đau!”

Cầu Chí Dương nhìn khuôn mặt nhẵn lại đầy nước mắt của em gái, không đành lòng ép hỏi, ôn hòa nói, “Phi Nhi, anh chỉ có em là người thân, anh hy vọng em hạnh phúc, nói cho anh, rốt cuộc là ai?”

Nước mắt Phi Nhi rơi như mưa, “Anh, đừng hỏi, em muốn yên lặng một chút, được không?”

Cầu Chí Dương đau lòng nhìn cô, thở dài, “Được rồi, đợi lát nữa anh sẽ trở lại thăm em, em muốn ăn gì? Anh bụng đói cho em.”

Phi Nhi chậm rãi lắc đầu, “Không muốn ăn! Mọi người đi ra ngoài đi!” Nói xong nằm xuống không lên tiếng nữa.

Mọi người lẳng lặng đứng một lát, cuối cùng bắt đầu rời đi.

Sau khi tự chia ra, Lãnh Ngạn nắm lấy cánh tay Lãnh Dục, kéo anh vào trong rừng rậm.

“Chú làm gì? Lãnh Dục hơi phiền muộn mà gạt tay em trai ra.

“Em hỏi anh làm gì mới đúng! Sao anh lại nói lời như vậy với Phi Nhi? Rõ ràng là con của anh, sao không thừa nhận?” Lãnh Ngạn chỉ vào mũi của anh trai mà mắng.

Lãnh Dực trầm mặc một lúc, “Mặc dù anh và Phi Nhi từng có một đêm, nhưng đứa nhỏ thật sự không phải của anh, anh có thể xác định.”

“Anh... Vậy anh lấy gì ra mà đáp ứng chịu trách nhiệm?”

“Anh chỉ cảm thấy Phi Nhi đáng thương!” Trong cặp mắt sâu thẳm của Lãnh Dực lóe ra ánh sáng không rõ.

“Đáng thương? Phụ nữ đáng thương nhiều hơn, anh đều cưới sao?” Lãnh Ngạn bắt đầu cảm thấy anh cả không thể nói lý, hoàn toàn quên mất mình cũng đã từng phạm phải lỗi tương tự.

“Nếu để cho anh biết rõ là ai đối xử như vậy với Phi Nhi, anh nhất định không tha cho kẻ đó!” Ánh lạnh trong mắt Lãnh Dực chợt lóe.

Lãnh Ngạn nhìn ở trong mắt, chậm rãi nói, “Anh, anh vẫn không thừa nhận trong lòng anh có Phi Nhi sao?”

Sắc mặt Lãnh Dực dần uể oải, “Anh có, có tác dụng sao? Trong lòng Phi Nhi lại không có anh.”

“Bị anh tức chết! Với thái độ này của anh, trong lòng Phi Nhi sẽ có anh sao? Làm việc không nhận nợ, nếu như em là Phi Nhi, một đao chém anh!” Lãnh Ngạn hơi chỉ tiếc rên sất không thành thép.

Trong mắt Lãnh Dực hiện lên đau thương, “Tiểu Ngạn, không phải anh không nhận nợ, đứa nhỏ này thật sự không phải của anh, bởi vì, từ sau khi anh bị thương... Bác sỹ nói... Anh không thể khiến cho phụ nữ mang thai.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 339: Ngoại truyện 36:

Editor: Puck

Lãnh Ngạn lại phản đối, “Em còn tưởng có chuyện gì chứ! Hóa ra là vậy! Lãnh Ngạn em dám xác định 100%, đứa nhỏ là của anh!”

“Tại sao?” Lãnh Dực nghe hoàn toàn không hiểu lời của em trai.

Lãnh Ngạn hạ thấp giọng, “Anh cả, anh cho rằng em không biết vấn đề thân thể anh sao? Dịch Khắc đã sớm nói cho em biết! Anh không chịu điều trị, cậu ấy rất bất lực. Cho nên, em mời chuyên gia phái nam tới kiểm tra tất cả bệnh án của anh, ông ấy kê rất nhiều thuốc cho anh, em hồi lộ nhỏ nhỏ đầu búp trong nhà anh, hòa tan thuốc trong cả phê anh uống mỗi đêm, anh đã uống hơn nửa năm rồi, chắc tốt cũng không sai biệt lắm! Nếu không sao đêm đó anh có thể...?”

Lãnh Dực cũng kỳ quái, anh và Phi Nhi, chính là buổi tối hôm đó anh sao lại... Mặc dù trúng thuốc, nhưng..

“Anh cả, cảm ơn em đi!” Lãnh Ngạn nhú mày.

“Anh cảm ơn chú? Anh không đánh chú coi như số chú gặp may!” Lãnh Dực bực tức bỏ đi.

Ánh mắt sắc bén của Lãnh Ngạn không bỏ qua mừng rỡ cố gắng che giấu trong mắt Lãnh Dực, nhìn bóng lưng anh trai dần đi xa, cười khẽ, “Đánh em? Anh nở sao?”

Sau khi Lãnh Dực rời khỏi Lãnh Ngạn, tâm tình tốt khác thường! Phi Nhi mang thai đứa bé của anh? Anh sắp làm cha? Tin tức này quả thật có hiệu quả quan trọng trong cuộc đời anh!

Anh muốn đi tìm Phi Nhi, chính thức cầu hôn với cô, xin cô gả cho anh, cho đứa nhỏ một gia đình đầy đủ!

Đứa nhỏ! Anh nằm mơ cũng không ngờ đời này mình còn có thể có đứa nhỏ! Anh vốn không phải không biết bệnh của anh có thể điều trị, chỉ có điều, tàn tật, đau thương, anh hết hy vọng với cuộc sống, càng vô vọng với tình yêu, cho nên tinh thần mới sa sút như thế, dù Dịch Khắc khuyên như thế nào, anh cũng không tình nguyện đi điều trị.

Nghĩ một chút đã đã lầu trức chỗ Phi Nhi, anh thấp thỏm không yên đứng lặng một lúc lâu, mới lấy dũng khí đi vào.

“Phi Nhi!” Phi Nhi còn đang mơ màng trong giấc mộng, anh nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Người trong chăn bỗng nhúc nhích, thò đầu ra, “Anh lại tới làm gì?”

“Anh...” Anh không biết nên mở miệng như thế nào, cuối cùng nói thẳng, “Phi Nhi, gả cho anh, được không?”

Mới đầu Phi Nhi ngẩn ra, tiếp theo xoay đầu vào trong, không hề chần chừ, “Không được!”

Lãnh Dực biết lời lúc này nhất định làm tổn thương cô, ngồi bên mép giường cô, dịu dàng nói lời xin lỗi, “Xin lỗi, Phi Nhi, vừa rồi là anh không đúng, đứa bé là của anh, anh khôn kiếp, không nên tức giận, bọn họ nói tức giận nhiều không tốt cho con.”

Ngược lại Phi Nhi càng thêm uất nghẹn, bên môi hiện lên giễu cợt, “Đứa nhỏ là của anh? Anh có chứng cứ gì?”

Câu hỏi này khiến Lãnh Dực ngậm miệng không trả lời được, sững sờ trong chốc lát mới nói, “Phi Nhi, con người của anh, sẽ không nói lời hoa mỹ, sẽ không mong phụ nữ thích, nhưng mà, anh sẽ đối xử tốt với em, con là của anh, Phi Nhi, hiện giờ anh đã biết rõ rồi.”

Chỉ vì đứa nhỏ? Thì ra vẫn chỉ vì đứa nhỏ? Trong lòng Phi Nhi ê ẩm, không muốn quay đầu lại để cho anh thấy đôi mắt mình tràn đầy nước mắt, u oán nói, “Nếu như đứa nhỏ không phải của anh, anh sẽ không kết hôn với em đúng không?”

Lãnh Dực ngây người, anh thật sự chưa từng nghĩ tới vấn đề này, tại sao anh muốn kết hôn với Phi Nhi? Chỉ vì đứa bé sao? Nếu như đứa bé không phải của anh, anh thật sự sẽ lấy cô sao?

Nhưng mà, chần chừ trong nháy mắt này của anh đã khiến cho Phi Nhi đau lòng, cô ngẩng đầu lên, cố gắng để cho nước mắt chảy ngược vào trong, cố gắng dùng giọng nói vững vàng nhất, “Anh đi đi, đứa nhỏ không phải của anh, bản thân mình không rõ ràng, anh không đáng chịu oan ức này.”

Lãnh Dực vẫn còn chần chừ, Phi Nhi đã không kiềm chế được, sợ mình không nhịn được sẽ khóc ra tiếng, lớn tiếng đuổi anh, “Đi nhanh đi! Tôi không muốn nhìn thấy anh! Anh không đi, tôi sẽ đi!”

“Phi Nhi, anh...”

Phi Nhi nghe không vô, vén chăn lên định chạy ra ngoài.

“Phi Nhi!” Lãnh Dực cố gắng kéo cô, bị Phi Nhi xoay tay tát một cái lên mặt.

Tay anh buông lỏng, nhìn Phi Nhi căm giận mà chạy ra khỏi lầu trức, không đuổi theo.

Cô đơn đi về, trên mặt chỗ Phi Nhi đánh vẫn nóng bỏng, Phi Nhi nhất định đang tức giận mình, cướp đêm đầu tiên của cô. Đây là thứ quý giá nhất của con gái, nên hiến tặng cho người yêu, nhưng người cô yêu nhất lại không phải là mình.

Mà rốt cuộc anh đối với cô là tình cảm gì đây? Là yêu sao? Yêu là cái gì, anh không phân biệt rõ...

Nửa đời này của anh, hẳn có yêu, từng yêu sâu đậm như vậy, cũng từng hận sâu đậm như vậy, đến cuối cùng, kết cục là gì?

Đối với Phi Nhi, đã không còn cuồng nhiệt như với Tĩnh Lam lúc ban đầu, dự định ban đầu với cô vốn là vì trách nhiệm, nhưng khi Phi Nhi từ chối trách nhiệm của anh thì trong lòng không hiểu sao lại có cô đơn không nên có?

Trở lại lầu trức của anh, mở chai rượu. Có lẽ, quãng đời còn lại của anh, rượu, cà phê, chính là bạn tốt đi...

Phi Nhi khóc chạy ra khỏi lầu trức, cũng không biết mình nên đi đâu, nhớ tới bản thân chưa lập gia đình thì có đứa nhỏ, mà Lãnh Dực chết tiệt người gây họa lại có thái độ như vậy, thật sự hận chết anh.

Mặc dù, Lãnh Dực quay lại nhận sai, cầu hôn cô, tuy nhiên không phải bởi vì thật sự thích mình, chỉ bởi vì không biết sao lại tình ngộ ra, đứa nhỏ là của anh!

Hôn nhân như vậy, cô thà rằng không muốn!

Mặc dù không còn là cô gái tuổi ngây thơ trong sáng, ước nguyện ban đầu lúc nhỏ cũng không thay đổi, cô hy vọng người đàn ông làm bạn cả đời với mình là người toàn tâm toàn ý yêu thương mình, là vương tử nâng mình trong lòng bàn tay. Vương tử này cũng không phải có ý nghĩa nhất định phải đẹp trai khác thường, mười phần vẹn mười, chỉ cần thuộc về riêng mình cô. Cho nên, sao cô có thể tiếp nhận một Lãnh Dực như vậy? Một Lãnh Dực lấy mình thuần túy chỉ vì đứa nhỏ?

Cô đã từng tự hỏi mình không biết bao nhiêu lần, đêm say rượu cùng Lãnh Dực kia, mình có hối hận không? Trong hơn một tháng này, áp án càng ngày càng chắc chắn – không hối hận.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 340: Ngoại truyện 37:

Editor: Puck

Từ xưa đến nay, cô vẫn đồng tình với cảnh ngộ của anh, sau khi giải thích chuyện xưa về hai anh em bọn họ, cô cảm thấy Lãnh Dực đáng thương hơn Lãnh Ngạn, dù sao Lãnh Ngạn có Duy Nhất, hơn nữa cuộc sống của Lãnh Ngạn đã mây tan trắng sáng rồi, không phải sao? Nhưng còn Lãnh Dực? Vẫn đang giãy dụa trong cô độc và tịch mịch.

Khi một người phụ nữ sinh ra cảm thông với một người đàn ông thì chứng minh lòng của cô bắt đầu mạnh động. Cô bắt đầu vô tình có ý quan sát Lãnh Dực, quan sát từng hành động của anh, tịch mịch của anh, cô độc của anh, trong một tháng đi đường này tất cả đã vào đầy mắt cô.

Mà dường như Lãnh Dực cũng thường thử đến gần cô, điều này khiến cho cô cao hứng, đồng thời cũng trốn tránh anh, bởi vì mình từng nói, không cần anh phụ trách...

Đột nhiên một ngày nào đó, cô phát hiện di cã của mình luôn luôn rất có quy luật đã trễ mười ngày, hơn nữa khi đánh răng buổi sáng còn rất ghê tởm, chẳng lẽ... Chuẩn như vậy? Một lần đã trúng?

Cùng lúc với ý nghĩ này, đầu tiên cô sợ hết hồn, nhưng tiếp theo lại vô cùng mừng rỡ, vuốt bụng, giống như cảm thấy sinh mạng nảy mầm, đây là đứa bé của cô và Lãnh Dực! Nhớ tới đêm cuồng đêm đó, nhịp tim cô vẫn đập dồn dập không thôi...

Nhưng mà, câu “Không phải con của tôi” của Lãnh Dực lại làm cho lòng cô rơi vào băng...

“Được!” Cô lau mạnh nước mắt, Lãnh Dực, anh đừng hối hận!

Nhớ tới tộc trưởng Herga là người biết chữa bệnh, cô quyết định đi tìm tộc trưởng nghĩ mọi cách phá đứa bé này. Đó không phải do cô xúc động nhất thời, trong nhà không có cha, đứa nhỏ không thể nào hạnh phúc.

Mặc dù nhà họ Cầu không thiếu ăn thiếu mặc, nhưng không có bất kỳ vật chất gì có thể thay thế tình thương của cha, thay thế cho hạnh phúc gia đình, cho nên, vẫn thừa dịp đứa nhỏ chỉ là một phôi thai, chấm dứt đi.

Sau khi quyết định, cô nuốt nước mắt về, trong lòng thật sự không nỡ bỏ đứa bé!

Nhưng mà, cô phát hiện mình lạc đường! Bốn phía đều là rừng rậm, đâu mới đúng là đường trở về đây? Nghe anh trai nói, trong rừng mưa nhiệt đới có rất nhiều rắn độc thú dữ, nhưng tuyệt đối không gặp phải mối tốt.

Chuyện trên đời lần nào cũng có trùng hợp như vậy, càng nghĩ càng kỳ quặc, trong bụi cỏ vang lên một loạt sột sột soạt soạt, một con rắn uốn lượn đi ra, thè lưỡi về phía cô, chân của cô bị dính chặt tại chỗ, toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

Nghe người ta nói, nếu như gặp phải rắn, không được lộn xộn, nếu không kinh động nó, nó sẽ công kích. Như vậy cô nên làm gì?

Nhẹ nhàng lui về phía sau từng chút một, trong lòng không ngừng cầu nguyện. Chỉ nghe rắc một tiếng, cô dẫm lên một cành cây khô, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Xong rồi, chỉ thấy đầu rắn ngóc lên, lưỡi thè ra. Cô ah một tiếng hét chói tai, không lo được nhiều như vậy, nhấc chân chạy về phía sau.

Hình như có thứ gì đó vỗ vai cô, chẳng lẽ là rắn? Cô bị dọa sợ, càng chạy mất mạng.

“Đừng chạy! Không sao!” Có người dùng tiếng Anh gọi với sau lưng cô.

Lúc này cô mới dừng bước chân, quay đầu lại, trông thấy một thanh niên địa phương vác một con rắn lớn mềm nhũn trên vai cười với cô, trên bầy tắc rắn * bị cắn một mũi tên.

(*) bầy tắc rắn: vị trí chí mệnh của rắn, bầy tắc là vị trí trái tim.

Wow! Tài bắn cung lợi hại như vậy! Cô thở phào một hơi, vẫn ôm ngực thở dốc không thôi.

“Cô gái, cô không sao chứ?” Người thanh niên đến gần bên cạnh.

Sắc mặt Phi Nhi trắng bệch, lắc đầu liên tục, “Không sao, cảm ơn anh!”

“Cô đến từ Trung Quốc sao?” Người thanh niên hỏi.

Phi Nhi lau mồ hôi lạnh gật đầu, “Đúng! Sao anh biết?”

“Các cô là khách mời em gái dẫn về! Ai ai cũng biết!” Người thanh niên cười, lộ ra hàm răng trắng như tuyết.

Em gái? Chẳng lẽ anh ta là anh trai của Rusa?

Người thanh niên thấy cô nghi ngờ, lại cười lần nữa, tự giới thiệu, “Tôi tên Lujia, là anh trai Rusa!”

“A, xin chào! Tôi tên...”

“Tôi biết, cô tên Cầu Phi Nhi!” Phi Nhi định tự giới thiệu, Lujia lại cướp lời cô.

Cầu Phi Nhi tỏ vẻ kinh ngạc.

Lujia ngại ngừng cười cười, “Tôi đã sớm chú ý tới cô! Em gái nói lúc con bé và cô bị người xấu bắt nhốt, cô vẫn đối xử rất tốt với con bé, chăm sóc nhiều cho con bé, giống như chị cả, cho nên, tôi vẫn luôn chú ý đến cô.”

Phi Nhi ngượng ngừng cười cười, “Ha ha, thật ra Rusa giúp tôi mới đúng, cô ấy là cảnh sát, mạnh hơn tôi nhiều!”

“Cái đó sao! Trừ đánh nhau lợi hại, chuyện khác Rusa rồi tinh rồi mù, người lớn như vậy còn có lúc mặc quần áo ngược! Nhờ có cô chăm sóc con bé!” Nói đến em gái mình là cảnh sát, Lujia vẫn rất tự hào.

“Đúng rồi!” Phi Nhi chợt nhớ đến mình muốn đi tìm Tộc trưởng Herga, vừa đúng lúc có thể để cho Lujia dẫn mình đi, “Anh Lujia, tôi muốn đi gặp Tộc trưởng, anh có thể dẫn tôi đi không?”

“Tộc trưởng?” Lujia cười to, “Đứng trước mặt cô đó, có vấn đề khó khăn gì cứ nói với tôi đi!”

Phi Nhi không hiểu, tròn to hai mắt, “Không phải các anh là chế độ mẫu hệ... Tôi nói tôi muốn tìm tộc trưởng Herga.”

“Đúng! Vốn Tộc trưởng chỗ chúng tôi phải là Thánh nữ, nhưng Rusa đã kết hôn rồi, cũng sẽ không trở lại nơi này định cư lâu dài, cho nên, Tộc trưởng đã quyết định để cho tôi thừa kế thủ lĩnh bộ lạc.” Lúc Lujia giải thích cho cô, trong mắt thoáng có ánh sáng khác thường.

“À, tôi vẫn muốn đi tìm Tộc trưởng Herga, ha ha, tôi có chút chuyện riêng phụ nữ muốn nói với bà ấy.” Phi Nhi cười ha ha, hơi xấu hổ.

Đổi mặt với nụ cười của cô, ánh mắt Lujia hơi say mê, nhưng lại ngờ ngác hỏi một câu, “Búp bê Trung Quốc, cô yêu thích chỗ này của chúng tôi không?”

“Cái gì?” Phi Nhi hơi ngây ngô với câu hỏi một đằng trả lời một nẻo của anh ta.

Lujia lấy lại tinh thần, sắc mặt lại ửng đỏ, lập tức nói, “Tôi dẫn cô đi tìm mẹ.” Nói xong cũng không đợi Phi Nhi, vác rân lên vai, sai bước đi về phía trước.

Phi Nhi đi như chạy theo sau lưng anh ta, vừa chạy vừa hỏi, “Này, anh còn mang theo rân làm gì? Thật đáng sợ!”

Mặt trời đã khuất núi, mặt Lujia bị phơi nắng đến đỏ bừng, quay đầu vội vàng giải thích, “Rân này mang về có thể nấu súp, rất bổ, mặt rân còn có thể đưa cho mẹ chế thuốc!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 341: Ngoại truyện 38:

Editor: Puck

Lầu trúc Tộc trưởng Herga.

Phi Nhi ngồi bên cạnh Tộc trưởng Herga, hồi lâu không dám mở miệng, cuối cùng vẫn do Herga chủ động hỏi cô, “Phi Nhi, cháu có chuyện muốn nói với tôi?”

Phi Nhi gật đầu, lấy dũng khí, “Tộc trưởng, cháu... Muốn tìm Tộc trưởng lấy một loại thuốc.”

“Thuốc gì?” Tộc trưởng nhìn cô, giống như đoán được vài phần.

“Thuốc kia... Có thể phá thai.” Phi Nhi sợ hãi ngược mắt nhìn Tộc trưởng, cặp mắt có thể hiểu rõ tất cả của Tộc trưởng khiến cho cô cảm thấy hoảng hốt.

“Phi Nhi, đứa nhỏ của Lãnh tiên sinh?” Tộc trưởng thần nhiên mỉm cười, vẻ sáng suốt lấp lánh trong mắt bà.

Phi Nhi ngẩn ngơ, “Tộc trưởng, sao bà biết?”

“Chuyện mất đi này lại giữa mấy người sao có thể giấu diếm được tôi? Tôi cũng từng trải qua tuổi trẻ!” Trên mặt Herga hiện lên ánh sáng ôn hòa mông lung, xem ra bà phải giúp những đứa trẻ này, còn có con gái bảo bối cô chấp kia nữa!

Phi Nhi nghe, đôi mắt đỏ lên, “Tộc trưởng, không sai, đứa bé là của anh ấy, nhưng cháu không thể nhận, bà giúp cháu một chút đi!”

Herga khẽ gật đầu, “Đứa bé, là sinh mạng Thượng đế ban cho, là thần thánh, không ai có quyền tước đoạt quyền lợi nó được đến thế giới này, cho dù cháu là mẹ, cũng không thể!”

“Nhưng mà, nó không được hoan nghênh đến đây, sẽ không có ai thích nó!” Nhớ tới thái độ của Lãnh Dực, Phi Nhi lại đau lòng.

“Không! Mỗi người đều biết thích nó!” Herga nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt Phi Nhi, “Yên tâm đi, đứa bé sẽ có cha!”

Phi Nhi u mê nhìn Herga, không biết rốt cuộc bà có ý gì.

“Phi Nhi, cháu có thích chỗ này của chúng ta không?” Herga cười hỏi.

Phi Nhi càng không hiểu, hôm nay, đã có hai người hỏi cô như vậy, cô gật đầu nói, “Cháu thích, nơi này không phân tranh, không có anh lừa tôi gạt, xinh đẹp giống như thiên đường.”

“Vậy thì tốt!” Herga nhấp nháy mắt, “Như vậy, lưu lại làm cô dâu của tộc trưởng kế nhiệm tôi không?”

“Hả? Cái gì...?” Phi Nhi không thể tin vào tai mình.

“Thằng ngốc nhà tôi rất thích cháu! Từ ngày cháu tới bộ lạc vẫn chú ý đến cháu, hơn nữa sau khi nghe Rusa nói về cháu và con bé bị người xấu nhốt, càng thêm có lòng với cháu, hôm nay nó thấy một mình cháu khóc sụt sùi chạy vào rừng, chỉ sợ cháu gặp chuyện không may, lập tức đi theo.”

Hóa ra là như vậy... Cô còn tưởng rằng Lujia đứng dịp cứu cô...

“Nhưng mà, Tộc trưởng, cháu không nỡ xa anh trai...” Phi Nhi không biết lấy lý do gì ra để từ chối, trong lòng không hiểu sao lại hiện lên khuôn mặt luôn hoảng hốt lo sợ của Lãnh Dực khi đối diện với cô.

Tộc trưởng cười khẽ, “Không phải không nỡ xa anh trai? Là không nỡ xa Lãnh tiên sinh?”

“A! Không, không phải! Không có chút liên quan nào đến anh ấy!” Phi Nhi nhanh chóng phủ nhận, cô thích Lãnh Dực? Còn lâu! Ai thích anh ngốc kia?

“Vậy là tốt rồi!” Herga rõ ràng rất cao hứng, “Mặc dù con trai tôi hơi ngốc, nhưng nhất định sẽ yêu thương cháu, cũng sẽ đối xử tốt với đứa nhỏ, cháu yên tâm đi! Cứ như vậy!”

Gì mà cứ như vậy? Phi Nhi ghen hòng nhìn trần trối, cô vẫn chưa đồng ý chuyện hôn nhân này mà? “Chỗ Tộc trưởng...”

“Đừng gấp, tôi phải đi nói ngay cho Lujia, khiến thằng nhóc này vui vẻ! Ngoài ra còn phải thương lượng một chút với anh trai cháu, theo tập tục người Trung Quốc các cháu, cha mẹ không còn, anh cả như cha, đúng không?” Herga đã đi ra ngoài.

Phi Nhi không nói gì, chuyện này là sao? Ngay cả tập tục Trung Quốc cũng rõ ràng! Nhưng mà, theo ý cô, anh trai nhất định sẽ không đồng ý!

Ban đêm, bộ lạc tiến hành tiệc lửa trại lớn, người trong tộc vây quanh đồng lửa nướng thịt uống rượu, vừa nhảy vừa hát.

“Cái gì? Phi Nhi muốn gả cho anh trai Rusa?” Lãnh Dực vừa uống xong ly rượu, nghe thấy Cầu Chí Dương nói những lời này, rượu đầy miệng đều phun ra, lại phun đầy lên quần áo Cầu Chí Dương.

Cầu Chí Dương lau vết rượu nhàu mảy, “Đúng vậy, cậu kích động cái gì?”

“Không thể! Không thể để Phi Nhi gả cho cậu ta!” Trong lòng Lãnh Dực như đốt lửa, còn mang theo vị chua cực mạnh.

“Tại sao?” Cầu Chí Dương nhìn cậu ta chằm chằm, thù địch trong mắt chưa tiêu, “Lujia là một người đàn ông tốt, tình nguyện giúp Phi Nhi nuôi đứa bé, còn tốt hơn người đàn ông không chịu trách nhiệm nhiều!”

Trên mặt Lãnh Dực lúc đỏ lúc trắng, nhưng lại không biết nói ra sao, chẳng lẽ nói anh yêu Phi Nhi? Đứa bé là của anh? Vậy sao có thể nói ra miệng? Anh yêu Phi Nhi sao? Anh quả thật không rõ, nhưng cảm thấy nếu như muốn Phi Nhi gả cho Lujia, anh hoàn toàn không đồng ý.

“Ý của tôi là, nơi này là bộ lạc không văn minh, nơi hoang dã man rợ, Phi Nhi không quen đất cát, lại có rắn độc thú dữ, Phi Nhi là thiên kim tiểu thư, được nuông chiều từ bé, sao thích hợp với nơi này?” Lãnh Dực tự tìm cho mình một cái cớ thích hợp nhất.

Cầu Chí Dương cười nhạt, “Sao cậu xác định được Phi Nhi không thích hợp với nơi này? Đúng vậy, Phi Nhi là thiên kim tiểu thư, lại được nuông chiều từ bé, vậy thì càng cần một người đàn ông biết lạnh ấm nóng lạnh một mực yêu con bé, thương con bé, nuông chiều con bé, tôi cảm thấy Lujia

hết sức phù hợp.”

“Nhưng mà, Lujia là người ngoại quốc! Sao mà tốt đẹp gả cho người ngoại quốc như vậy? Cuộc sống ngôn ngữ và ẩm thực đều có khác biệt, Phi Nhi sẽ không quen!” Lãnh Dực gấp đến mức tìm kiếm đủ cớ ngăn cản hôn nhân này.

“Đừng hy vọng, Phi Nhi lớn lên ở Mỹ, những chuyện này không có vấn đề gì!” Cầu Chí Dương lườm cậu ta, chỉ chỉ về phía đồng lửa, “Cậu xem, hai người bọn họ rất vui vẻ!”

Lãnh Dực nhìn theo ngón tay của cậu ta, chỉ thấy Phi Nhi và Lujia đang ăn thịt nướng, Lujia gỡ một miếng, mỉm cười đưa đến bên miệng Phi Nhi.

Phi Nhi khẽ mỉm cười, nhận lấy thịt nướng, cắn nhẹ một miếng, chậm rãi nhai nuốt trong miệng.

Trong lòng Lãnh Dực bốc hỏa, lạ thường mà xông tới trước mặt cô, cướp lấy thịt nướng trong tay cô ném xuống đất, “Ăn thịt nướng ít đi, thứ này gây ung thư, em còn mang thai đó!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 342: Ngoại truyện 39:

Editor: Puck

Phi Nhi kinh ngạc mà nhìn anh, sau đó nổi nóng, “Có chuyện gì của anh? Xấu xa! Anh trả thịt nướng cho tôi!”

Bản thân Lãnh Dực cũng ngây ngẩn, anh làm sao vậy? Lại có hành vi kích động như thế, nhưng mà, anh không thể đưa mắt nhìn Phi Nhi lấy hôn nhân làm trò đùa! Huống chi bé cưng của cô...

“Phi Nhi, anh có lời muốn nói riêng với em.” Anh lấy dừng khí.

“Có lời gì cứ nói ở đây đi! Chẳng lẽ giữa chúng ta còn có chuyện không thể để mọi người nhìn thấy?” Phi Nhi quay đầu sang bên cạnh.

Vẫn là Lujia nhìn cảm thấy bất khoan, đẩy đẩy khuỷu tay Phi Nhi, “Phi Nhi, hai người tâm sự đi, anh đi qua bên kia lấy gì đó cho em!”

Mất thấy Lujia đi xa, Lãnh Dực mới nhỏ giọng nói với Phi Nhi, “Phi Nhi, em đừng tức giận nhất thời, kết hôn là chuyện lớn cả đời, không thể tùy tiện.”

“Sao anh cho rằng tôi tùy tiện? Lần này không biết tôi có bao nhiêu thận trọng! Lujia đối xử rất tốt với tôi, đời này tôi còn chưa bao giờ được hưởng thụ đàn ông nuông chiều như vậy, tôi cảm thấy Lujia rất thích hợp với tôi, tôi rất hạnh phúc! Mong anh đừng gièm pha hạnh phúc của tôi!” Phi Nhi tròn tròn mắt.

“Phi Nhi, em bình tĩnh một chút, anh không có ý này.” Hai tay Lãnh Dực đè chặt vai cô, muốn vỗ về tâm tình kích động của cô.

Ánh mắt Phi Nhi rơi lên tay anh, lạnh giọng, “Lấy tay của anh ra, tôi không hy vọng ông xã của tôi nhìn thấy người đàn ông khác động tay động chân với tôi!”

Ông xã? Người đàn ông khác? Nghe Phi Nhi gọi vậy, trong lòng Lãnh Dực rất không thoải mái, trong lời nói cũng phủ lên một tầng cô đơn, “Phi Nhi, em thật sự cảm thấy Lujia rất tốt sao?”

“Đúng!” Phi Nhi trả lời không chút do dự.

“Phi Nhi! Em đừng như vậy! Mang con của anh gả cho người khác, người ta có thể tiếp nhận sao? Đừng nói đùa nhỏ không phải của anh, anh biết rõ! Đem đầu tiên của em là của anh, từ đó về sau em vốn không hề có tiếp xúc với người đàn ông khác, không là của anh thì của ai?”

Đứa bé! Đứa bé! Vẫn là đứa bé! Ánh mắt Phi Nhi dần lạnh lẽo, rơi vào trên mặt Lãnh Dực, đường nét tiêu chuẩn của anh khiến cho cô dường như chỉ có thể quăng vào trong lòng một bóng ma.

“Đừng vậy, đứa nhỏ là của anh, nhưng mà, tôi đã nhờ Herga phá nó giúp tôi, hiện giờ, là một mình tôi, cam tâm tình nguyện gả cho Lujia, không có con của anh! Cũng không có chuyện gì của anh!”

Trong lòng Lãnh Dực giống như bị tàn nhẫn đào đi. Đứa nhỏ không có? Sinh mạng làm cho anh tràn ngập hy vọng lập tức rơi vào vực sâu tuyệt vọng, có trời biết, anh muốn có một đứa nhỏ không dễ, nhưng mà, cái này không thể trách Phi Nhi, tình một đêm của anh và Phi Nhi vốn là một trò đùa ác độc của Lãnh Ngạn, đứa nhỏ cũng là kết quả ngoài mong muốn, nếu như Phi Nhi có thể tìm được hạnh phúc, ngoại trừ chúc phúc anh còn có thể nói cái gì?

Dần buông tay, hai tay nhét vào túi quần, cúi đầu, “Được rồi, chỉ cần em cảm thấy hạnh phúc là được.”

Phi Nhi nhìn bóng dáng ủ rũ của anh, trong mắt tràn đầy hận, quay đầu chạy về phía Lujia, trong lòng thì mắng anh xối xả...

Lãnh Dực đặt bản thân mình vào trong bóng tối của cánh rừng, lẳng lặng quan sát tiếng động xôn xao của thế giới này.

Khuôn mặt tươi cười của Phi Nhi trong ánh lửa giống như một đóa hoa hướng dương xán lạn, nhưng mà, mặt trời không phải anh...

Như vậy, rất tốt, anh thờ dài, mỉm cười, mình là người tàn tật, có tư cách gì làm mặt trời cho Phi Nhi? Rõ ràng là mỉm cười, rõ ràng là chúc phúc, nhưng chưa xốt vẫn không ngừng lan tràn trong lòng.

Cảm giác này dường như thật quen thuộc, năm đó khi biết được Tĩnh Lam yêu Lãnh Ngạn, trong lòng cũng ê ẩm như vậy, khổ sở như vậy, đây phải chăng chứng minh, anh thật sự yêu Phi Nhi?

Nghi ngờ...

Thôi, cái này đã không quan trọng! Phi Nhi đã tìm được hạnh phúc của cô ấy rồi, không phải sao?

Mỗi người đã tìm được hạnh phúc, trừ anh ra.

Ngay cả Doãn Từ Nhiên, lúc nào Rusa cũng vây quanh bên cạnh, hai người này, anh nghĩ tới lại buồn cười, nói là giả kết hôn, nhưng giữa hai người càng ngày càng nhiều ồn ào không chỗ nào không xác nhận cho câu ngạn ngữ không phải oan gia không đụng đầu.

Lãnh Ngạn và Duy Nhất thì càng không phải nói, hạnh phúc như được vào trong hang mật, cả ngày như hình với bóng, chàng chàng thiếp thiếp, giống như e sợ người khác không biết hạnh phúc của bọn họ, lúc này còn tay trong tay học điệu nhảy địa phương! Em trai tự xưng là núi băng càng lúc càng giống núi lửa rồi, danh hiệu núi băng kia giao lại cho anh đi...

Anh đốt một điếu thuốc, ánh lửa chọt lóe chọt tắt trong rừng cây đen tối, những hạnh phúc này đến làm cho người ta đổ kị...

“Này, anh nhìn anh cả xem! Thật đáng thương!” Duy Nhất đang khiêu vũ ngừng lại, chỉ chỉ Lãnh Dực trong rừng cây.

Lãnh Ngạn nhìn nhìn, ôm eo cô, “Anh ấy tự tìm! Anh đã cho anh ấy cơ hội tốt như vậy, anh ấy lại không quý trọng! Hại đứa nhỏ nhà họ Lãnh chúng ta phải đi cùng người khác họ!”

“Giả mà đứa nhỏ nhà họ Lãnh? Không phải Phi Nhi đã phá thai sao?” Duy Nhất lau mồ hôi trên thái dương.

Lãnh Ngạn nhanh chóng dùng khăn giấy lau mồ hôi cho cô, đưa cho cô một ly nước, “Đến nghỉ ngơi đi, đừng nhảy, cẩn thận cục cưng!”

“Không có cô ca sao? Rất muốn uống cô ca ướp lạnh!” Duy Nhất không tự chủ vuốt ve bụng, ném chuyện Lãnh Dực ra sau đầu, may mà vừa rồi lúc khiêu vũ không dám tập trung tinh thần quá mức, cô sẽ vô cùng cẩn thận, cô và Lãnh Ngạn cũng quá muốn một bé cưng!

Lãnh Ngạn nhẹ nhàng búng một cái trên trán cô, “Còn muốn uống cô ca? Bác sỹ Lục gửi bách khoa toàn thư về mẹ và bé lên cho anh rồi, cô ca, nước có ga, cà phê, rượu, v.v... Đều không thể uống, thứ duy nhất em có thể uống là nước, và nước trái cây anh tự mình ép cho em.”

“Có nhiều cảm kị như vậy sao?” Duy Nhất thề lười, nói thật, từ sau khi Lãnh Ngạn biết có cục cưng, mỗi ngày đều tập trung nghiên cứu tri thức nuôi trẻ, còn không cho cô xem, nói không cần cô hao tâm tổn sức, anh muốn làm toàn chức bảo mẫu của cô.

Có một bảo mẫu nam vừa ngầu vừa đẹp trai rất không tồi, cô mừng rỡ không cần quan tâm.

“Đương nhiên là có!” Lãnh Ngạn giống như làm ảo thuật lấy ra một bình giữ ẩm, mở ra, mùi thơm nồng đậm nhẹ nhàng bay ra, “Còn có, những thịt nướng gì đó cũng không thể ăn, ăn canh đi, cực kỳ có dinh dưỡng.”

Duy Nhất nhăn mũi lại, “Ông xã, mỗi ngày uống canh, em đã uống ngán, đổi chút khẩu vị đi!” Thịt nướng thơm như vậy lại không thể ăn, thật sự phung phí của trời!

“Ngoan, bà xã, anh hầm tròn một buổi chiều đó! Nể mặt ông xã thành tâm như vậy, khổ cực như vậy, uống nhanh lên!” Khuôn mặt tươi cười và giọng nói mềm mại cuốn hút của anh là đòn sát thủ cực lớn, phòng tuyến của Duy Nhất nhất định sẽ bị phá vỡ dưới sự quyến rũ của anh...

Quả nhiên, Duy Nhất chu môi lên, uất uất ức ức, “Thật sao! Uống thì uống! Nhưng mà, sau khi sinh cục cưng, em muốn ném toàn bộ những thứ kia đến nghien!”

Duy Nhất tưởng tượng đến những món ăn làm người ta thèm nhỏ dãi bị Lãnh Ngạn cấm, uống sạch sẽ canh trong bình.

Trên mặt Lãnh Ngạn hiện lên nụ cười hài lòng...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 343: Ngoại truyện 40:

Editor: Puck

Rusa bị bông, Doãn Từ Nhiên đều bôi thuốc mỗi ngày cho cô, dần dần gần tốt.

Trong lòng Rusa lại hết sức thất vọng, Doãn Từ Nhiên thật sự không hề có chút phản ứng nào với cô! Xem ra bệnh của anh không nhẹ! Hết cách rồi, đi nhờ mẹ tư vấn một chút thôi!

Nhìn bóng đêm dần tối đi, Rusa nhẹ nhàng đi vào lầu trức của Tộc trưởng, khôn khéo cọt cọt bên cạnh mẹ, “Mẹ!”

Herga vừa nhìn đã biết con gái muốn cầu cạnh mình, khẽ mỉm cười, “Bảo bối của mẹ lại gặp phải phiền toái gì?”

“Mẹ!” Rusa hơi xấu hổ mở miệng, ấp a ấp úng nửa ngày mới nói đầy đủ, “Mẹ, có phương thuốc gì có thể điều trị phương diện kia của đàn ông không?”

“Phương diện nào?” Herga giả bộ nghe không hiểu.

“Ồ thì chính là nó! Cái kia cái kia không được?” Rusa đỏ bừng mặt, nhào vào trong ngực Herga.

Herga không hề trêu chọc con gái, cười hỏi, “Bảo bối, ý của con muốn nói ông xã con không được?”

Rusa vui mặt trong lòng mẹ xấu hổ gật gật đầu.

“Cái kia đơn giản!” Herga đẩy Rusa ra, tìm gì đó trong tủ thuốc, đưa một gói bột phấn cho con gái, “Bỏ cái này vào trong nước ấm cho cậu ta uống, đảm bảo sẽ trả lại cho con một người đàn ông mạnh mẽ!”

“Thật sao? Cảm ơn mẹ!” Rusa ôm lấy Herga, nhanh chóng hôn một cái lên mặt mẹ, chạy về tìm Doãn Từ Nhiên.

Buổi tối ở bộ lạc không có gì tiêu khiển, Doãn Từ Nhiên thường thích đọc sách buổi tối, Rusa rón rén đi tới bên cạnh anh, đưa cho anh ly trà ngon, “Từ Nhiên, cho anh.”

Doãn Từ Nhiên đang xem sách tiện tay nhận lấy, đang định uống, cái ly rõ ràng đã đến bên môi, đột nhiên dừng lại, nhìn chằm chằm nước trà một lúc lâu, sau đó hai mắt ngược lên, lấy ánh mắt chất vấn nhìn Rusa, Trung Quốc còn có một câu ngạn ngữ nhất định cô chưa học.”

“Cái gì?” Rusa thấy anh không uống trà, vẻ mặt cứng đờ.

Doãn Từ Nhiên đặt ly trà xuống, tuyệt đối ác ý cười một tiếng, “Không có việc gì mà ân cần không phải phường gian xảo cũng là hạng trộm cướp!”

“Có ý gì?” Mấy người Duy Nhất đúng là không dạy cô câu này.

“Không cách nào hiểu rõ!” Doãn Từ Nhiên nhướn mày, “Cô thêm gì vào trong trà?”

Đáng chết! Sao đầu óc của anh tốt như vậy! Ngạn ngữ của Trung Quốc thật nhiều! Hơn nữa còn có cảnh giới như vậy! Cô cười ha ha, “Trong trà? Thì bỏ thêm lá trà! Còn có thể thêm cái gì?”

“Vậy sao?” Bên môi Doãn Từ Nhiên lộ ra nụ cười nhạt không đáng tin tưởng.

“Không tin em uống cho anh xem!” Phi Nhi lấy hết dũng khí bụng ly lên, trong lòng rối rắm, cái này cho đàn ông uống, cô uống chắc không sao chứ? Nhưng bất cứ giá nào rồi, kiên quyết không thể để cho Doãn Từ Nhiên nghi ngờ mình, cùng lắm thì để lát nữa nhờ mẹ cứu mình!

Cô nhắm mắt lại, cổ ngửa lên, uống ừng ực ừng ực ly bằng sạch trà thêm thuốc vào trong bụng.

Doãn Từ Nhiên đứng lên mỉm cười, “A? Do tôi trách oan cô?” Nói xong tự mình đi qua rót nước uống.

Trong mắt Rusa hiện lên ý cười ranh ma, “Hừ, Doãn Từ Nhiên! Anh vẫn phải uống nước thôi! Xem anh chạy thoát khỏi lòng bàn tay của em như thế nào! Chờ em chữa khỏi bệnh của anh, lại nghĩ mọi cách biến mình thành bị thương, anh còn phải bôi thuốc cho em, đến lúc đó xem anh còn có thể bình tĩnh như vậy không?”

Cô không thể không bội phục chính mình, cô bỏ thuốc thẳng vào trong bình nước sôi, chứ không phải bỏ vào trong ly...

Nhìn Doãn Từ Nhiên chậm rãi uống xong một ly nước, cô chỉ thiếu chút nữa lớn tiếng cười thoải mái!

Đây thật sự là một đêm tuyệt đẹp!

Doãn Từ Nhiên uống hết nước, lại trở lại trên ghế trúc đọc sách, mà Doãn Từ Nhiên chống đầu ngắm nghía gò má của anh, trai đẹp phương Đông điển hình, thật đẹp trai!

Da rất trơn bóng, ngũ quan rất nhu hòa, tuyệt đối không có vẻ của đàn ông phương Tây, hốc mắt hõm sâu, lộ ra vẻ thâm độc! Hoàng tử phương Đông của cô, thật sự càng nhìn càng yêu!

“Từ Nhiên, hai chữ này là chữ gì?” Cô chỉ vào sách tiếng Trung của anh, thành kính hỏi.

“Cái này hả, đọc là ‘Chim thư cưu’, là một loại chim”

Nhiều ngày ở cùng phòng, hai người gây gổ là chuyện thường như cơm bữa, khi tâm tình Doãn Từ Nhiên tốt mà Rusa không làm ra chuyện khiến anh không thích thì anh vẫn bình tĩnh thoải mái nói chuyện với cô.

“Chim thư cưu này là chim gì? Sao châu Mỹ của chúng ta không có?” Rusa hiếm thấy Doãn Từ Nhiên mềm mại, nói chuyện nhẹ nhàng, sợ chọc giận Doãn Từ Nhiên.

“Trong truyền thuyết lâu thật lâu trước kia của Trung Quốc, chim thư cưu là biểu tượng kiên trinh của tình yêu, bọn chúng chỉ một vợ một chồng, tình ý kiên định, có rất nhiều thơ ca đẹp ca ngợi chúng!”

Có thể nghe thấy những lời nói êm tai dễ nghe như vậy từ trong miệng Doãn Từ Nhiên, quả thật là kỳ tích với Rusa, thơ tình? Nhất định rất đẹp.

“Từ Nhiên, đọc một chút cho em nghe đi!” Cô ngẩng mặt lên, tràn ngập thấp thỏm chờ mong.

“Được!

Quan quan thư cưu,

Tại hà chi châu.

Yêu điệu thực nữ,

Quân tử hảo cầu.

Sâm Si hạnh thái,

Tả hữu lưu chi.

Yêu điệu thực nữ,

Ngụ mị cầu chi.

Cầu chi bất đắc,

Ngụ mị tư phục.

Du tai! Du tai!

Triển chuyển phản trắc.

Sâm si hạnh thái,

Tả hữu thái chi.

Yêu điệu thực nữ,

Cầm sắt hữu chi.

Sâm si hạnh thái,

Tả hữu mạo chi.

Yêu điệu thực nữ,

Chung cổ lạc chi. (1)”

Hình như hôm nay tâm tình của Doãn Từ Nhiên đặc biệt tốt, lại còn đọc bài thơ kinh điển trong “Kinh thi”.

Chỉ có điều, người thúc đẩy hẳn có vẻ lịch sự tao nhã này không phải là Rusa trước mắt, là khuôn mặt tươi cười của người nào đó hiện lên trong đầu hẳn, người nào đó chắc đã không còn nhớ, nhưng anh vẫn nhớ không thể nào quên. Hai mắt thật to, tóc đen thẳng tắp, tóc mái gọn gàng, khuôn mặt tươi cười như nắng, mãi mãi ôm con gấu bông rách nát anh đã đưa cho cô...

Rusa nhắm mắt lại, mặc dù nghe không hiểu ý tứ thơ, nhưng tiết tấu rất có nhịp điệu từ trong miệng Doãn Từ Nhiên đọc ra, lộ ra tuyệt vời và thâm tình vô hạn, thơ ca không biên giới, tình yêu ngọt ngào, cô có thể nhận ra...

Giờ phút này, thế giới giống như tĩnh lặng lại, hai người đều tự cảm nhận tâm trạng của mình, lòng Rusa đang yên tĩnh nhảy đến rối loạn trong đêm, hy vọng đường nào giờ khắc này là vĩnh hằng!

Chỉ có điều, dần dần, trong cơ thể lại sinh ra một luồng nhiệt khó hiểu, hơn nữa không hề ngừng mà có xu thế bành trướng lên...

Cùng lúc này, Doãn Từ Nhiên cũng cảm nhận được khác thường...

(1) Dịch nghĩa:

Chim thư cưu cất tiếng kêu quan quan,

Ở trên cồn bên sông.

Như người con gái hiền thực dịu dàng,

Sánh đẹp đôi cùng người quân tử.

Rau hạnh mộc so le um tùm,

Cả bờ trái bờ phải theo dòng nước chảy.

Người con gái hiền thực dịu dàng,

Ta thức ngủ đều mơ tưởng đến nàng.

Mơ tưởng đến nàng mà không được gặp,

Thức ngủ đều mong nhớ.

Ôi! Triền miên! Triền miên!

Đề ta luôn trần trọc trần trờ.

Rau hạnh mộc so le um tùm,

Hái bên trái rồi hái bên phải.

Người con gái hiền thực dịu dàng,

Ta ước mong được cùng nàng kết duyên cầm sắt.

Rau hạnh mộc so le um tùm,

Chọn hái cả bên trái rồi bên phải.

Người con gái hiền thực dịu dàng,

Ta muốn giúp cho nàng vui bằng tiếng chuông trống.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 344: Ngoại truyện 41:

Editor: Puck

“Tự Nhiên! Nóng quá, thật khó chịu!” Sức chịu đựng của Rusa không mạnh mẽ như Đoàn Tự Nhiên, đã bị khô nóng gầy vò đến hai má nóng như lửa, còi nứt áo sơ mi tới gần Đoàn Tự Nhiên.

“Gay go!” Đoàn Tự Nhiên biết đã xảy ra chuyện gì, cố nén nhiệt độ thiêu đốt trong cơ thể, ôm lấy Rusa bỏ chạy, “Rusa, cô đừng gấp, lập tức tốt rồi!”

Anh chạy vào phòng tắm, ném Rusa vào bồn tắm, sau đó xả nước lạnh vào bên trong, đến khi nước lạnh bao phủ bờ vai Rusa, anh mới thở hắt hắt, “Rusa, cô ngồi yên, đợi lát nữa sẽ tốt rồi!”

Nước lạnh như băng giống như xuyên qua da Rusa, xuyên vào từng tấc trên thân thể cô, cảm giác nóng bỏng điên loạn thoáng được làm lạnh, lúc này, nếu cô còn không biết mẹ cho mình thuốc gì thì cô thật sự là kẻ ngốc rồi!

Đúng là mẹ vẫn giận bảo bối này không thôi, lại có thể dùng chiêu này đối phó với chồng con gái! Lỡ như bị Đoàn Tự Nhiên phát hiện, cô càng thể ngốc đầu lên được trước mặt anh!

Đoàn Tự Nhiên thấy cô không hề khó chịu nữa, bản thân lấy thùng không ngừng dội nước lạnh lên người, nhưng vẫn không kiềm chế được sóng trào bất đầu khởi động trong lòng, vội vàng nói với Rusa, “Rusa, tôi đi ra ngoài một chút!”

Anh phải đi ra ngoài! Anh tới ngâm trong hồ của bộ lạc, nếu không sẽ xảy ra vấn đề!

Rusa nhìn theo bóng lưng của anh, trái tim dần lạnh đi, thì ra anh có phản ứng!

Nhưng mà tại sao tình nguyện dội nước lạnh cũng không muốn chạm vào mình? Bọn họ không phải là vợ chồng sao? Mặc dù giả dối, nhưng mà cô cam tâm tình nguyện!

Chẳng lẽ cô thật sự không có sức quyến rũ sao? Nếu như nói ngày đầu tiên cô bị bỏng đến toàn thân đỏ rực, theo như lời anh nói, như... Con heo bị nấu chín, nhưng vài ngày nay đã tốt hơn nhiều rồi, sao anh vẫn không động lòng?

Hay anh không thích làn da sạm màu của cô?

Đúng rồi! Anh là người phương Đông mà!

Lạc quan không chịu thua, cô lập tức cho rằng mình đã tìm ra được nguyên nhân.

Đoàn Tự Nhiên nhất định thích cô gái cô gái trang nhã dịu dàng phương Đông! Cô nên vì anh mà thay đổi! Không biết có thể đổi được màu da không? Cô chuyển làn da màu nâu nhạt khỏe mạnh của mình thành làn da trắng mịn mềm mại của cô gái phương Đông!

Đúng rồi, hình như nghe nói Dịch Khắc là bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ!

Ngày hôm sau, Rusa tiến vào lầu trệt Dịch Khắc ở, vừa đúng lúc Mỹ Mỹ mang theo con trai đi dạo bên hồ, Rusa mang theo khuôn mặt tươi cười thật to ngồi đối diện Dịch Khắc.

Dịch Khắc cười một tiếng, “Ồ, mới sớm như vậy, công chúa nhỏ Rusa có chuyện gì?”

Trời tính Rusa không quanh co lòng vòng, “Dịch Khắc, chúng ta đều là người châu Mỹ, anh phải giúp em!”

“Giúp em? Giúp em theo đuổi Đoàn Tự Nhiên?”

Hình như thế giới này ai cũng biết tâm sự của cô, vừa đúng lúc cô không cần tốn sức giả bộ thẹn thùng rồi.

Cô mừng đến nắm lấy cánh tay Dịch Khắc, “Đừng vậy đừng vậy! Anh không phải là bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ sao? Có thể đổi da em thành da người phương Đông không? Còn nữa, ngũ quan cũng đổi, anh nói kiểu phụ nữ nào là xinh đẹp nhất trong mắt người phương Đông? Vậy em dựa vào đó để đổi!”

Dịch Khắc bị cô chọc cười, “Thay da? Em thật sự muốn đổi?”

“Đúng vậy!” Rusa vô cùng xác định gật đầu.

“Em muốn thay da chỉnh sửa mặt phải chờ chúng ta trở về! Ở đây không có dụng cụ thiết bị sao làm được?”

“Thật sao? Vậy phải làm thế nào?” Rusa thở dài, bất đắc dĩ hỏi, “Anh nói rốt cuộc Đoàn Tự Nhiên thích dáng vẻ phụ nữ như thế nào?”

“Cái này sao, anh biết rõ!” Dịch Khắc nhay bén.

Rusa vừa nghe, hai mắt tỏa sáng, “Thật sao? Như thế nào?”

Dịch Khắc cười, tìm ra một tấm hình mà Mỹ Mỹ và Duy Nhất chụp chung, chỉ vào Duy Nhất, “Như Duy Nhất vậy! Cô ấy là thần Venus trong mắt đàn ông phương Đông.”

“Tốt quá! Cảm ơn! Trờ về anh cứ làm cho em như vậy! Hiện giờ em muốn nghĩ mọi cách!” Rusa nhảy lên, nhanh chóng biến mất.

Địch Khắc tròn tròn mắt, thật sự muốn phẫu thuật thành giống như Duy Nhất? Vậy Lãnh Ngạn có thể giết anh hay không? Thiên hạ sẽ loạn lớn không? Anh tự trách mình quá nhiều lời!

Mà hôm nay Rusa lại biến mất suốt một ngày trời.

Lúc chạng vạng, Doãn Từ Nhiên đi tới đi lui trong lầu trúc, tinh thần không yên.

Tối hôm qua anh đi ra ngoài lòng bông cả đêm, sáng nay trở về lại không thấy bóng dáng Rusa đâu? Không dám lộ liễu hỏi Herga, nhưng theo anh lên lên quan sát, Rusa cũng không tới chỗ Herga, cô sẽ đi đâu? Tối hôm qua cô bị trúng thuốc, chạy loạn khắp nơi có thể gặp chuyện không may gì không? Lỡ như gặp phải người đàn ông lòng dạ xấu xa...

Hậu quả không thể tưởng tượng nổi!

Nghĩ đến vấn đề này, anh càng thêm đứng ngồi không yên, anh đã lật mỗi một góc ngách trong rừng rậm, nhưng vẫn không thấy bóng dáng cô đâu.

“Cô nhóc thúi này! Nếu để cho tôi biết đi đâu, tôi không sửa cô mới là lạ đó!” Anh bực tức mà đấm một quyền lên bàn trúc.

Từ lúc mặt trời mọc đến khi mặt trời lặn, suốt cả một ngày, chính là tra tấn với Doãn Từ Nhiên. Không biết bao nhiêu lần nghe thấy âm thanh nhỏ bé vang lên ở cửa lầu trúc, anh đều cho rằng Rusa trở lại, nhưng mỗi lần đi ra ngoài nhìn, đều không vui...

Trời ạ, nếu như Rusa lạc mất, anh ăn nói sao với Tộc trưởng Herga! Tối nay, ngay cả bữa tối Tộc trưởng mời anh cũng không dám đi, lỡ như Tộc trưởng hỏi Rusa anh trả lời như thế nào?

Đợi mãi đến tối đêm, cho đến khi chân trời mất luôn màu đỏ rực, lầu trúc cũng lần lượt đốt nến, cuối cùng cánh cửa lầu trúc bị người đẩy ra, có người rón ra rón rén đi vào...

Doãn Từ Nhiên ngồi đưa lưng về phía cửa, đôi tay nhỏ bé che mắt anh từ phía sau.

“Rusa, cô đã trở lại?” Anh ngạc nhiên lẫn sợ hãi, túm lấy bàn tay nhỏ bé, vội vàng quay đầu lại, lại sững sờ ngay tại chỗ.

Duy Nhất? Hai chữ bỗng nhiên xuất hiện trong đầu anh, nhưng lập tức bị anh bác bỏ!

Cô gái mặt quần cặp cao áo sơ mi, một đầu tóc đen thẳng tắp, tóc mái chỉnh tề lại là... Rusa!

Cuối cùng anh hiểu ra, một phát hất tay cô ra gào to, “Cả ngày hôm nay cô đi đâu? Biến thành bộ dạng quỷ kia trở về! Ai cho phép cô ăn mặc thành như vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 345: Ngoại truyện 42:

Editor: Puck

Rusa hơi sững sốt, không đếm xỉa đến lửa giận của anh, xoay một vòng trước mặt anh, “Như vậy không tốt sao? Địch Khắc nói đàn ông Trung Quốc đều thích như vậy! Em còn quyết định đi thay da đó!”

“Thay da?” Doãn Từ Nhiên ngạc nhiên.

“Đúng vậy! Đổi thành làn da phương Đông trắng nõn nhẵn nhụi như Duy Nhất vậy, Địch Khắc nói các anh trở về nước mới có thể thay! Em muốn biến thành cô gái phương Đông!” Rusa hào hứng bùng bùng.

Thì ra là vậy!

Doãn Từ Nhiên tức giận giữ lấy cô, phát tay hất tóc giả của cô đi, tóc quần hoạt bát tự nhiên của cô lộ ra.

“Anh làm gì đấy!” Rusa giãy giụa khỏi tay anh, vô tội bụng lấy đầu.

Chỉ có điều vừa vùng vẫy ra, ví tiền của Doãn Từ Nhiên rơi theo.

Rusa cúi người nhặt, đột nhiên phát hiện trong ví tiền lại kẹp hình của Duy Nhất.

Dường như ảnh chụp trong ví tiền đều thuộc về người phụ nữ mình yêu nhất, như vậy, Doãn Từ Nhiên yêu là... Duy Nhất? Khó trách Định Khắc lại đưa cho cô biện pháp như vậy, khó trách Doãn Từ Nhiên đều có vẻ khinh thường với ai đó...

Mà Doãn Từ Nhiên nhìn thấy dáng vẻ ngơ ngác ngốc nghếch của cô thì tức giận trong lòng, nói mà không cần suy nghĩ, “Cô tưởng rằng cô là ai? Ai cũng có thể mặc trang phục như vậy sao? Đừng làm dơ bản hình tượng của người ta! Cô gái chết tiệt, biến mất một ngày, lại thay đổi ăn mặc như vậy, tôi còn tưởng rằng cô bị...”

Rusa nhìn chằm chằm ảnh chụp, bị tiếng gào thét của anh thức tỉnh, lại chỉ nghe thấy anh nói mấy câu trước, “Cô tưởng rằng cô là ai? Ai cũng có thể mặc trang phục như vậy sao?” Tức giận lập tức thiêu đốt hừng hực trong ngực.

Đúng vậy, cô không phải Duy Nhất, cô vĩnh viễn không thể biến thành Duy Nhất! Nhưng mà cô có kém coi như vậy sao? Kém coi đến mức làm dơ bản hình tượng nữ thần trong lòng anh?

Cô cầm hận không thôi, ném mạnh ví tiền đến trước mặt anh, “Đi chết đi Doãn Từ Nhiên! Đừng tưởng rằng bà đây thích anh, thì anh được thể lên mặt rồi! Đúng vậy! Duy Nhất rất đẹp! Tôi kém cô ấy, vậy thì sao? Người ta có Lãnh Ngạn rồi! Anh tính là gì? Anh là anh trai cô ấy! Đừng quên! Anh đây là... Loạn luân!”

Dưới sự tức giận cô nói ra hai chữ rất khó nghe.

“Cô nói vậy!” Doãn Từ Nhiên giận tím mặt, vung tay lên đánh một bạt tai lên mặt Rusa, giữa anh và Duy Nhất sạch sẽ, cái gì cũng không có, anh không cho phép bất kỳ ai làm dơ bản sự thanh bạch của Duy Nhất.

Rusa che mặt, hồi lâu mới kịp phản ứng, chỉ vào Doãn Từ Nhiên, hận đến cắn răng, “Doãn Từ Nhiên, anh đánh tôi, anh lại dám đánh tôi? Cho tới bây giờ chỉ có tôi đánh người khác!”

Nhìn người đàn ông khiến cho cô vừa yêu vừa hận, cô bay lên tung một cước đá vào cằm anh, đá anh té xuống đất.

Đây là lần đầu tiên Doãn Từ Nhiên nhận thức được khí phách cảnh sát của Rusa, cảm đau đến muốn rớt ra, anh đỡ cằm đứng dậy, khinh thường mà nhìn cô, “Bệnh tâm thần! Ngoại trừ sử dụng bạo lực ra cô còn biết cái gì? Người dã man!”

Rusa bị kích thích, vung nắm đấm nhào tới, “Tôi chính là người dã man thì thế nào? Tôi còn là thị tộc mẫu hệ xã hội nguyên thủy! Chỉ có đạo lý phụ nữ cười trên đầu đàn ông! Nào có chuyện bị đàn ông ức hiếp! Hôm nay tôi muốn đòi toàn bộ uất ức phải chịu lại! Doãn Từ Nhiên, anh có bản lĩnh thì đứng dậy đánh với tôi! Bà cô đây thất tình cũng muốn thất tình thuận lợi vui vẻ!”

Không chú ý, Doãn Từ Nhiên bị Rusa nhào vào, hai tay bị cô giữ sau lưng, đầu gối cô đè chặt anh, đây là tư thế kinh điển cảnh sát bắt kẻ bắt cóc, Doãn Từ Nhiên rõ ràng không cách nào chống lại.

Rusa bị chọc tức, tay kia nắm thành quả đấm, như mưa rơi trên mặt, trên lưng ah, cuối cùng, Rusa buông anh ra, xách anh từ trên mặt đất lên, nắm chặt cổ áo, chỉ vào mũi anh, “Doãn Từ Nhiên, tôi nói cho anh biết! Bây giờ bà cô đây không cần anh! Tôi muốn ly hôn với anh!”

“Kẻ điên!” Doãn Từ Nhiên tức giận gào to với cô, hôm nay thật sự là khổ tám đời, sớm biết như thế, lúc nhỏ anh cả đi học Không thu đạo, anh cũng đi theo học một chút thì tốt rồi, anh vẫn cho rằng mình là người văn minh, khinh thường động chân động tay với người khác, ai ngờ lại gặp phải người phụ nữ dã man!

Rusa nắm chặt anh, hung hăng đẩy anh, đẩy thẳng xuống giường, đầu gối đè lên lồng ngực anh, “Đúng vậy, tôi chính là kẻ điên! Mà anh thì sao? Anh là ông xã bị kẻ điên vứt bỏ! Ai mất mặt hơn?”

“Tôi muốn kiện cô! Cảnh sát đánh người!”

“Anh đi kiện đi!” Rusa chậm rãi cúi người xuống, hơi thở gần như phun lên mặt anh, “Nhưng mà, tôi là người bộ lạc, ở chỗ chúng tôi, phụ nữ đánh đàn ông không phạm pháp!”

Hai mắt Doãn Từ Nhiên nhú lại, một phát nắm chặt cổ tay cô, tình thế lập tức đảo ngược, con hổ không phát uy lập tức coi anh là mèo bệnh? Phụ nữ dù lợi hại, nhưng lực cánh tay như thế nào cũng không sánh bằng đàn ông, nhưng coi thường cô, thêm vào đó coi cô là phụ nữ, nhường nhịn một chút, chẳng lẽ còn thật sự khiến cho cô cười trên đầu?

Tư thế bây giờ thành ra Doãn Từ Nhiên ở trên, Rusa ở dưới.

“Anh... Anh định làm gì?” Hai tay Rusa không bị Doãn Từ Nhiên giữ chặt, cô gần như có thể cảm nhận rõ ràng thân thể cường tráng, bắp thịt kiên cố của Doãn Từ Nhiên.

Doãn Từ Nhiên cười lạnh một tiếng, “Cảnh hoa xinh đẹp, tôi chỉ muốn nói cho cô, đàn ông đối phó với phụ nữ, đại khái không cần dùng nắm tay!”

“Vậy... Vậy anh định làm gì?” Rusa vẫn luôn hoài nghi anh không có năng lực, nhưng dáng vẻ của anh bây giờ tuyệt đối không giống, tuyệt đối không...

“Cô nói gì đó? Không phải lúc trước cô vẫn muốn tôi như vậy sao? Hơn nữa còn bỏ thuốc vào trong nước dụ dỗ tôi như vậy? Vậy tôi có phải nên...?” Anh kéo tay cô lên đỉnh đầu, dùng một tay giữ, tay kia thăm dò trong cổ áo cô.

Đúng vậy, Rusa vẫn luôn hy vọng trở thành vợ chồng chân chính với anh, nhưng không phải như bây giờ, rõ ràng vừa mới cãi nhau, anh rõ ràng khinh bỉ cô, hiện giờ anh chỉ muốn trả thù cô mà thôi, cô tuyệt đối không muốn phát sinh mối quan hệ này với anh vào lúc này, hơn nữa cô đã nói ra muốn ly hôn với anh!

Không! Không được!

“Buông tôi ra, nếu không tôi kiện anh cưỡng hiếp tôi!” Cô kêu to.

“Cưỡng hiếp?” Doãn Từ Nhiên cười nhạt, “Đừng quên chúng ta là vợ chồng! Tôi đâu thể uống công lần đầu tiên kết hôn với cô? Trước khi ly hôn cũng phải thương thức chế độ của ông xã!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 346: Ngoại truyện 43:

Editor: Puck

Buồn cười! Cô tức giận không thôi, anh còn muốn ly hôn với cô! Hơn nữa còn ly hôn sau khi phát sinh quan hệ! Anh coi cô là gì?

“Doãn Từ Nhiên! Anh dám!” Mắt thấy mặt Doãn Từ Nhiên sắp áp sát vào cổ cô, cô kêu to.

Doãn Từ Nhiên lại thở ra một hơi, “Không phải tôi không dám, mà là không có hứng thú! Không phải cô thích học ngôn ngữ Trung Quốc sao? Hôm nay vừa vận dùng một câu.”

“Cái gì?” Rusa bị anh mê man rồi, tại sao lại liên quan đến ngôn ngữ Trung Quốc, đến nỗi Doãn Từ Nhiên đột nhiên nói không có hứng thú với cô...

“Đông Thi bắt chước nhăn mặt!” Doãn Từ Nhiên ranh mãnh nhìn cô chằm chằm.

“Có ý gì?” Rusa hơi nhú mày, không hiểu.

“Dùng để hình dung một người đáng ghét xấu xí, lại còn muốn học cách ăn mặc cử chỉ của người đẹp! Cho nên, đối mặt với một người phụ nữ đã man, hung hãn, cộng thêm chỉ biết bắt chước bừa, sao tôi có thể có hứng thú?”

“Doãn Từ Nhiên! Tôi hận anh! Nếu như tôi lại để ý đến anh, thì tôi... Tôi sẽ thành con cá sấu!” Rusa bị giận đến điên lên, giơ chân, hung hăng đá một cước vào giữa đùi anh.

Doãn Từ Nhiên bị đau, buông tay ra che chỗ đau.

Rusa nhảy dựng lên co cẳng chạy, Doãn Từ Nhiên co rúc trên đất, nhìn bóng lưng của cô âm thầm chửi bới, cô gái chết tiệt, thật sự muốn hại anh không ngượng đầu được!

Dưới trời chiều, bên hồ, bầu trời, hồ nước, mặt trời như lửa.

Rusa vừa đá cục đá vừa mắng người, gần đây học được rất nhiều tiếng mắng chửi người bằng tiếng Trung Quốc, cũng không có tác dụng hay không chính xác, chỉ cần có thể nhớ tới, đều phun ra toàn bộ, “Doãn Từ Nhiên chết tiệt! Doãn Từ Nhiên thú! Doãn Từ Nhiên đầu heo! Doãn Từ Nhiên ngu ngốc, đại ngốc nghếch! Nhân yêu! Tôi thề, từ nay về sau tôi không muốn nhìn thấy anh, anh đừng hối hận!”

“Doãn Từ Nhiên! Anh nhất định sẽ phải hối hận! Hối hận bỏ lỡ người con gái xinh đẹp như hoa, mềm mại hiền hòa như tôi! Đến lúc đó anh đừng van xin tôi!” Hai tay cô chụm lại bên bờ môi, kêu to về phía bờ hồ bên kia, tiếng vang quanh quẩn trong rừng cây.

“Ô, ai chọc giận Rusa xinh đẹp mềm mại hiền lành vậy?” Sau lưng vang lên giọng nói trên trời chọc.

Rusa tức giận mà quay đầu lại, đập lên trời chiều mà đến là Duy Nhất, cô xoay người, không nói thêm gì nữa, trong lòng suy đoán, sao Doãn Từ Nhiên vẫn còn thích Duy Nhất như vậy? Duy Nhất đã lập gia đình rồi mà còn nhớ nhung lưu luyến.

“Sao vậy? Cãi nhau với Doãn Từ Nhiên?” Duy Nhất đứng bên cạnh cô, mỉm cười hỏi cô.

“Sao cô biết?” Rusa phiền muộn không vui hỏi, đâu chỉ cãi nhau? Chính là đại chiến thế giới.

Duy Nhất bật cười, sao cô biết? Tất cả mọi người đều biết rồi!

Doãn Từ Nhiên kẻ ngốc kia chắc trước khi ra cửa không soi gương, mang theo hai mắt gấu trúc đến lầu trúc của Herga ăn cơm.

Lúc này Rusa nhạy cảm, Duy Nhất cười kích thích cô, mắt hứng lườm Duy Nhất, “Cô cũng cười tôi? Tôi rất buồn cười đúng không? Rõ ràng người ta không thích tôi, tôi lại còn cứ bám lấy anh ấy!”

Duy Nhất ý thức được mình nói sai rồi, nhanh chóng sửa lại, “Nào có! Tôi không cười cô, tôi cảm thấy cô đáng yêu! Sao Từ Nhiên lại không thích cô? Cô là Rusa xinh đẹp như hoa mềm mại hiền lành mà!”

“Được rồi! Tôi tự biết rõ! Doãn Từ Nhiên anh ấy vốn không yêu thích tôi, trong mắt anh ấy, tôi đã man, hung hãn, tôi...” Còn cái gì nữa? Cô quên mất từ này!

“Còn cái gì?” Duy Nhất chờ cô nói nốt.

Rusa liếc cô, “Không có gì! Dù thế nào đi nữa, anh ấy chính là không thích tôi, anh ấy thích chính là...”

“Hả?” Duy Nhất nhướn nhướn mày.

“Anh ấy thích chính là cô!” Rusa hung hăng nói ra.

Duy Nhất sững sờ, “Không thể nào! Tôi là em gái anh ấy!”

“Sao lại không thể nào! Tôi tận mắt nhìn thấy rồi! Trong bóp tiền của anh ấy còn để hình cô! Không phải hình kẹp trong bóp tiền của đàn ông là người phụ nữ anh ấy thích nhất sao?”

Duy Nhất kinh ngạc, cô cho rằng Doãn Từ Nhiên đã sớm để cô xuống, quan hệ của bọn họ là anh em không phải sao? Chẳng lẽ cho tới nay nói Doãn Từ Nhiên vẫn không chịu hợp tình chính đáng tìm phụ nữ kết hôn, thật sự có liên quan đến mình sao? Nếu là như vậy, cô càng không thể khoanh tay ngồi nhìn!

“Rusa! Cô nghe này, quan hệ giữa Doãn Từ Nhiên và tôi thật sự là anh em, bởi vì từ nhỏ tôi không có cha, cho nên Doãn Từ Nhiên làm anh đặc biệt quan tâm đến tôi, để ảnh chụp của tôi trong bóp cũng cũng là chuyện bình thường, ít nhất, làm em gái, trước kia tôi thật sự là người phụ nữ anh ấy thích nhất! Nhưng mà, cô không phải như vậy, cô là vợ anh ấy, cô phải khiến cho anh ấy đổi thành ảnh chụp của cô! Vậy cần để tâm đi làm đi, người kia tôi biết rõ, miệng cứng lòng mềm, thật ra dễ dàng bị cảm động nhất!” Duy Nhất rất có hy vọng có thể giúp đỡ Rusa và Từ Nhiên, mọi người đều rất âm thầm coi trọng bọn họ.

Nếu như trước kia, Rusa nghe lời như vậy, nhất định sẽ tự tin hơn gấp trăm lần, nhưng mà, hôm nay cô đã thề rồi, không bao giờ để ý đến Doãn Từ Nhiên nữa, hơn nữa, cô thật sự không có dũng khí, cô người tràn đầy lòng tin với bản thân, lòng tự ái đã bị Doãn Từ Nhiên đâm dưới lòng bàn chân rồi.

Cô tịch mịch lắc đầu, “Không, Duy Nhất, tôi biết rõ cô hy vọng tôi và Doãn Từ Nhiên tốt, nhưng mà, tôi đã quyết định lại rồi, tôi muốn ly hôn với anh ấy, có lẽ anh ấy thật sự không thích hợp với tôi, tôi chịu đủ rồi!”

“Rusa...” Duy Nhất còn muốn khuyên cô ấy.

Rusa lại trưng ra khuôn mặt tươi cười rạng rỡ với cô, “Duy Nhất, cô đừng nói! Tôi trịnh trọng tuyên bố, tôi thất tình! Từ nay giữa tôi và Doãn Từ Nhiên, anh ấy đi cầu độc mộc của anh ấy, mặc tôi đi đường Dương Quan của tôi, như thế nào? Câu ngạn ngữ này nói về tôi rất tốt phải không? Duy Nhất, cô không biết chứ, Rusa tôi thất tình cũng phải oanh oanh liệt liệt, hôm nay thật sự sướng cmn!”

Duy Nhất cười cay đắng, cô ấy đương nhiên sướng, đánh Doãn Từ Nhiên thành như vậy...

“Duy Nhất, cô tới gọi tôi về ăn cơm hả! Đi thôi, tôi nghe nói hôm nay bộ lạc làm thịt dê, tôi muốn ăn đùi dê! Còn có, ngày mai là ngày anh trai tôi và chị Phi Nhi kết hôn, wow, nhất định bận chết đi! Tôi nay tôi phải chuẩn bị tốt!”

Phi Nhi kết hôn, Rusa cô chuẩn bị cái gì? Duy Nhất lắc đầu, ai cũng có thể nhìn ra Rusa hưng phấn bên ngoài để che giấu cô đơn...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 347: Ngoại truyện 44:

Editor: Puck

Hôm nay mặt trời thức dậy đặc biệt sớm, hình như hoa khắp núi cũng vì ngày vui mừng này mà nở rộ, bên hồ, rừng núi, đều được làm đẹp bởi hoa đại tím tím nhiều màu sắc khác nhau, ngay cả khu đất đỏ mênh mông, cũng hiện ra rực rỡ tươi tốt, chạy dài đến chân trời.

Lãnh Dục buồn buồn không vui ở trong lầu trúc, bên chân đã có một đồng lớn tàn thuốc.

Hôn lễ này, anh nên tham gia hay không? Nếu như không đi, có phải rất không phong độ không? Nếu như đi, sao anh có thể trơ mắt nhìn Phi Nhi gả cho người khác?

Mấy ngày nay anh vẫn luôn rối rắm.

Mỗi ngày tất cả mọi người ăn cơm chung một chỗ, mỗi ngày anh đều nhìn Lujia gia tăng yêu thương Phi Nhi, nói có phần khí khái của người đàn ông, anh nên chúc phúc cho cô, nung anh là người, không phải thần, là người thì có thất tình lục dục, rõ ràng trong lòng phiền muộn khó chịu, còn miễn cưỡng cười vui, mùi vị này cũng không dễ chịu, cho nên một ngày ba bữa cơm kia chỉ là đau khổ với anh, món ăn ngon ăn vào trong miệng anh cũng chỉ là giấm chua chan canh, tất cả đều là vị chua.

Cũng chính như vậy, cuối cùng anh đã hiểu rõ tim mình, trong lòng anh để ý Phi Nhi, không nói đến yêu cô như thế nào, ít nhất, mới đầu anh dễ dàng đưa ra quyết định cưới cô cũng không phải bởi vì đưa bé.

Nhưng mà, khi anh hiểu điểm này, có phải đã quá muộn hay không? Phi Nhi sắp trở thành cô dâu của người khác...

Đang trầm tư, có người gõ cửa phòng anh.

“Ai vậy?” Anh miễn cưỡng hỏi.

“Anh cả, là em! Mau ra đây đi! Đi xem hôn lễ của Phi Nhi!” Người đến là Duy Nhất.

Anh cười khổ, nhất định là do Lãnh Ngan kêu cô tới, có phải Lãnh Ngan lo lắng nếu bản thân mình tới, anh sẽ không chịu nể mặt mũi? Cũng được, anh không nên ra vẻ hẹp hòi trước mặt phụ nữ...

“Được, anh tới liền! Em đi trước đi!” Anh đứng lên chuẩn bị thay quần áo.

Duy Nhất lại gõ cửa lớn hơn, “Anh cả, anh mở cửa ra đi! Phải mặc quần áo của dân bản xứ đi dự hôn lễ, em lấy cho anh rồi!”

Lãnh Dục bất đắc dĩ, đành phải mở cửa ra, Duy Nhất đặt một đồng vải vóc màu trắng trên ghế chúc, còn có một chuỗi vòng hoa, “Cái này cũng phải đeo lên.”

“Thật sao?” Lãnh Dục kỳ quái nhìn Duy Nhất chăm chăm, cảm thấy là lạ ở chỗ nào đó.

“Đừng vậy! Anh nhanh lên một chút! Tất cả mọi người chờ anh đây! Em đi trước! Nhanh lên một chút đó!” Duy Nhất cường điệu một câu, hùng hùng hổ hổ chạy ra.

Lãnh Dục nhặt bộ quần áo này lên nhìn, hình như là áo khoác, kết hợp với vòng hoa, giống như đã từng nhìn thấy trong bộ phim truyền hình nào đó...

Thôi, nhập gia tùy tục, mặc thì mặc đi!

Nhưng khi anh thay đổi quần áo đi tới bên hồ, lại phát hiện trừ an ra không ai ăn mặc như anh, chẳng lẽ đùa giỡn anh? Khó nói! Duy Nhất quỷ sứ linh tinh này, nhiều thủ đoạn nhất!

Anh đi tới bên cạnh Duy Nhất, hàm chứa tức giận, nhỏ giọng chất vấn, “Nhóc thú, có phải trêu chọc anh không?”

Duy Nhất tỏ vẻ vô tội, “Nào có? Không có đâu!”

“Vậy tại sao để anh ăn mặc kỳ quái như vậy?” Anh khẽ giật vòng hoa buồn cười trên người.

“Bởi vì anh là phù rể! Ở đây chỉ có anh chưa kết hôn! Anh không làm thì ai làm!” Duy Nhất chớp đôi mắt to, rất nghiêm túc vô tội nói.

Hóa ra là như vậy! Không sai! Là anh chưa kết hôn! Đột nhiên cảm thấy buồn cười, đáng ra hôm nay chú rể phải là anh, ai ngờ lại thành phù rể...

“Mau đi đi! Anh cả!” Duy Nhất đẩy Lãnh Dục về phía trước.

Lãnh Dục than thở một tiếng ở trong lòng, cố gắng nặn ra nụ cười, đi về phía cô dâu chú rể.

Hôm nay Phi Nhi thật đẹp! Cũng một chiếc áo khoác địa phương màu trắng, một tầng mạng che mặt thật mỏng, mờ hồ bên trong, có thể nhìn thấy môi xinh tươi, tròn mắt sáng rõ, lúm đồng tiền như hoa.

Vẫn còn nhớ rõ ràng, môi của cô mềm mại, ngọt ngào, nhưng mà, sau này, cứ để người đàn ông khác thương thức như vậy sao?

Anh là người đàn ông đầu tiên của cô, một đêm hoang đường, để cho anh nhận biết một mặt quyến rũ gợi cảm của cô, vừa nghĩ tới cô sẽ như hoa nở rộ trong ngực Lujia, tim của anh sắp nổ tung.

Nghi thức bắt đầu, Tộc trưởng Herga tự mình chủ trì buổi hôn lễ này.

Chỉ thấy bà rắc hoa biểu tượng hạnh phúc cát tường vào trên cô dâu chú rể, dĩ nhiên cũng rắc vào Lãnh Dực đứng bên cạnh.

“Hôm nay là một ngày tốt lành, bọn nhỏ vừa lòng đẹp ý, hai người kết làm vợ chồng, trở thành người một nhà, từ nay cùng họa phúc, cùng vinh nhục, Chân thần nhất định sẽ phù hộ hai người!”

Phi Nhi và Lujia thành kính quỳ xuống, dập đầu lạy ba cái về phía trời không.

Con yêu của Herga kết hôn, tâm trạng hết sức sung sướng, từ đầu đến cuối trên mặt đều treo nụ cười hạnh phúc, nhìn quanh một vòng, “Nếu như họ hàng bạn bè không có ý kiến khác, tôi tuyên bố hai người trở thành vợ chồng hợp pháp. Sau nghi thức bộ lạc lấy chứng nhận của chính phủ địa phương, có hiệu quả pháp luật.”

Lujia và Phi Nhi nhìn nhau cười, hai cánh tay đan chặt lại với nhau.

Đôi mắt Lãnh Dực đau đớn thật sâu, lòng cũng theo đó mà nhéo thành một đoàn. Bọn họ sẽ lập tức trở thành vợ chồng chính thức, anh sẽ không có cơ hội nữa? Nhưng mà...

“Không! Tôi có ý kiến!” Anh đột nhiên xông tới giữa hai người Lujia và Phi Nhi, tách tay hai người ra, kéo Phi Nhi từ dưới đất dậy, kéo vào trong ngực mình, lớn tiếng tuyên bố: “Tôi có ý kiến! Phi Nhi là cô dâu của tôi!”

Lujia thấy thế, đứng lên kéo cánh tay Phi Nhi, muốn kéo Phi Nhi ra khỏi ngực anh, “Lãnh tiên sinh, hôm nay tôi đây kết hôn, hy vọng Lãnh tiên sinh không phá hư mối phải!”

Phi Nhi cũng giãy giụa trong ngực anh, dậm chân nhỏ giọng quát lớn, “Lãnh Dực, anh điên rồi! Mau buông tôi ra! Đừng làm rối nữa!”

“Không! Anh cứ muốn làm rối! Anh cứ muốn không để cho em gả cho cậu ta!” Cho tới giờ Lãnh Dực chưa bao giờ to gan như vậy, mắt thấy người yêu sắp ngã đầu vào ngực người khác, tình thế lập tức cấp bách mới bộc lộ ra, anh ôm chặt Phi Nhi không cho cô lộn xộn, nhìn cô thổ lộ thâm tình, “Phi Nhi, anh không muốn em gả cho Lujia, bởi vì em là người của anh, em quên sao? Lúc em tám tuổi đã định rồi, ai nhặt trái cầu vàng lên cho em sẽ là hoàng tử ếch của em, cho nên, em chỉ có thể là công chúa của anh!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 348: Ngoại truyện 45:

Editor: Puck

Phi Nhi giống như không quen biết anh, ngơ ngác nhìn anh, nước mắt dần ngập tràn hốc mắt, đột nhiên gào to với anh, “Anh cho rằng anh là ai! Lúc muốn tôi thì tôi chính là công chúa của anh, lúc không muốn tôi thì si nhục nhân cách của tôi, ai cho anh nhặt trái cầu vàng của tôi? Thật sự hy vọng người nhặt trái cầu cho tôi không phải là anh! Anh hại tôi phí thời gian thanh xuân nửa đời trước anh có biết không? Bây giờ anh còn muốn hại nửa đời sau của tôi sao? Khó khăn lắm tôi mới gả ra ngoài, anh lại đến làm rối loạn, Lãnh Dực, anh có phải là ma quỷ trong sinh mạng của tôi không! Đời trước tôi nợ anh cái gì? Đời này phải trả anh như vậy! Tôi hận anh! Hận anh chết đi được!”

Cô bị Lãnh Dực giam cầm không cách nào nhúc nhích, chui đầu vào trong ngực anh khóc lớn mắng to để phát tiết.

Lãnh Dực lộ vẻ xúc động, nâng mặt cô lên, ngón tay xù xì lau nước mắt trên quai hàm cho cô, “Phi Nhi, xin lỗi, anh sẽ dùng nửa đời sau bồi thường cho em, không cần gả cho cậu ta, được không?”

“Được -” Phi Nhi không trả lời, nhưng chung quanh lại vang lên tiếng trầm trồ khen ngợi.

Lãnh Dực kinh ngạc nhìn, chỉ thấy tất cả mọi người đều hí hóp mắt vỗ tay nhìn hai người bọn họ, ngay cả Herga và Lujia cũng ở đây phụ họa, chuyện gì xảy ra ở đây?

“Anh cả ngu hết biết! Lại không nhìn ra ai mới là nhân vật chính của hôn lễ, anh nhìn quần áo hai người đi!” Duy Nhất lắc đầu thờ dài.

Lúc này Lãnh Dực mới phát hiện ra, chỉ có quần áo của anh và Phi Nhi là áo khoác màu trắng, hơn nữa mang theo vòng hoa giống nhau, còn áo khoác của Lujia lại màu vàng! Anh thật sự tức đến chập mạch rồi, hoàn toàn không phát hiện!

“Ngu ngốc! Lujia người ta mới là phù rể!” Duy Nhất dẫu môi, tỏ vẻ không có thuốc chữa.

Lujia nở một nụ cười chân thành về phía anh, Lãnh Dực bừng tỉnh hiểu ra, chỉ và mọi người, “Thì ra mọi người... Lập bẫy cho tôi! Phi Nhi, em cũng giúp bọn họ lừa anh?” Anh cúi đầu, dụi dụi nhìn Phi Nhi.

Phi Nhi bĩu môi, “Em không lừa gạt anh, em thật sự định gả cho Lujia đó!”

“Em dám!” Lãnh Dực cậy mạnh bóp eo cô.

Phi Nhi khấn trương liều mạng đánh tay anh, “Anh nhẹ một chút! Đừng làm tổn thương tới cục cưng!”

Lãnh Dực mừng rỡ như điên, “Cục cưng? Không phải em nói bỏ cục cưng đi sao?”

“Em không độc ác như anh!” Phi Nhi trừng mắt liếc anh, ánh mắt dần chuyển thành mềm mại.

Tộc trưởng Herga lắc chuông cổ trong tay, “Được rồi được rồi! Sau cơn mưa trời lại sáng, hôn lễ chính thức bắt đầu rồi!”

Lãnh Ngạn không ngừng bận rộn đưa một xấp tài liệu lên, “Anh, mau ký tên! Máy bay trực thăng đưa giấy đăng ký kết hôn tới.”

Lãnh Dực kinh ngạc chỉ thiếu quai hàm rớt đất, “Anh nói mấy người thật nhanh chóng mà, đăng ký kết hôn cũng chuẩn bị xong?”

“Đó là đương nhiên! Hiệu suất làm việc của em trai anh, Kỳ Thịnh quá rõ ràng! Cho tới bây giờ còn chưa bao giờ ra một quyết định sai lầm! Mau ký đi! Ký rồi sẽ không hối hận nữa!” Lãnh Ngạn đưa cả bút ký tên lên.

“Nói cái gì? Cái gì gọi là hối hận?” Lãnh Dực bắt nắn lườm em trai, cùng Phi Nhi ký tên trên đăng ký kết hôn, quăng bút ra, “Các người còn trò bịp bợm bất ngờ nào nữa, xuất toàn bộ ra đi!”

“Có!” Cầu Chí Dương ép ra ngoài, “Đây là chiếc nhẫn do máy bay riêng của Cầu Thế đưa tới, bởi vì việc khẩn cấp, cho nên còn chưa trả tiền, vốn định tặng cho hai người cũng không phải không thể, nhưng kết hôn mà, nhẫn chắc chắn phải do chú rể mua, bởi vì Lãnh tiên sinh, không, giờ nên gọi em rể! Em rể, đây là phiếu nợ, tiện thể ký cho!”

Cầu Chí Dương đưa cho anh một chiếc hộp trang sức xinh xắn và giấy tờ...

Mắt thấy Lãnh Dực há hốc miệng thành chữ O, Cầu Chí Dương nở nụ cười, “Ha ha, trả tiền mặt cậu nhất định không có nhiều như vậy, ở đây lại không thể quét thẻ đúng không? Cho nên, ký tên đi!”

“Lợi hại! Bội phục sát đất!” Lãnh Dực nhặt bút lên, soạt soạt soạt ký tên mình trên giấy nợ Cầu Chí Dương tự tiện viết.

Cầu Chí Dương thổi vù vù trên tờ giấy một hơi, mặt mày hớn hở, “Một khoản buôn bán lớn!”

Lãnh Dực đột nhiên nhớ tới không nhìn trên giấy nợ bao nhiêu tiền, thò đầu qua cửa sổ nhìn đêm, dây số không trên phiếu nợ đã có thể mua được mười chiếc nhẫn như vậy...

“Cậu lòng gạt!” Anh lại giữ chức coi tiền như rác.

“Đường như nghe được một câu danh ngôn, kiếm tiền kiếm luôn bạn, lừa tiền lừa người thân, chúng ta vừa là bạn vừa là người thân, vậy không bằng nên đối xử tốt với cậu hả?” Cầu Chí Dương vội vàng nhét giấy nợ vào trong túi, để miễn cho Lãnh Dực cướp đi.

Lãnh Dực im lặng, “Đây là câu danh ngôn của người nào?”

Phi Nhi bên cạnh cũng không vui mừng, hừ hừ một tiếng, “Đương nhiên là của Cầu đại thiếu gia! Anh, em nói cho anh biết, anh thu bao nhiêu thì trả lại đây, nếu không em với anh không xong, một nhà ba người tụi em, thậm chí sau này năm mồm sáu miệng đều đến nhà anh ăn đi nhà anh uống, lấy tiền về không được em cũng muốn ăn về!”

Cầu Chí Dương rất bất mãn, “Phi Nhi, em vừa mới ký đăng ký kết hôn đã ăn cây táo rào cây sung, không nhân nghĩa với anh trai như vậy, về sau Lãnh Dực bắt nạt em, em cũng đừng tới tìm anh kể khổ!”

“Cầu Chí Dương cậu câm miệng cho tôi! Sao tôi lại bắt nạt Phi Nhi chứ? Tôi sẽ thương yêu cô ấy!” Sau khi Lãnh Dực gào một câu giận dữ với Cầu Chí Dương, dùng ánh mắt dịu dàng nhìn Phi Nhi, thề, “Phi Nhi, anh có rất nhiều việc làm sai, anh cũng không thể hứa về sau có thể không phạm sai lầm, càng không thể đoán được cuộc sống sau này như thế nào, nhưng mà, anh có thể thề, Lãnh Dực anh nhất định sẽ cố gắng hết sức của mình chăm sóc em và con, để cho em và con được hạnh phúc mỗi ngày.”

“Lãnh Dực!” Cầu Phi Nhi rung rung nhào vào trong ngực Lãnh Dực, hai mươi năm thâm mến, cuối cùng cũng đưa tay làm tan mây thấy ánh trăng.

Tiếng vỗ tay chung quanh không dứt, khiến cho mấy người Lãnh Ngạn nhìn cũng xúc động thật lâu, hai người cô độc rốt cuộc có lẫn nhau, có hạnh phúc!

Herga cầu phúc thêm cho bọn họ, chúc bọn họ trăm năm hòa hợp, hai người trao đổi nhẫn, hôn lễ Trung Tây kết hợp cuối cùng kết thúc mỹ mãn.

Không biết người nào kêu một tiếng, “Ném hoa đi!”

Phi Nhi gỡ vòng hoa trên cổ xuống, xoay người, dùng sức ném về sau.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 349: Ngoại truyện 46:

Editor: Puck

Mất thấy Lãnh Ngạn bị chen chặt cứng trong đám người, Duy Nhất tức giận kéo anh ra, “Anh còn muốn đi đón hoa sao?”

“Bà xã! Anh oan uổng!” Lãnh Ngạn không ngừng kêu khổ, là thằng nhóc thúi nào xô đẩy anh qua?

Trong tiếng thét chói tai, vòng hoa chính xác không lầm rơi vào trong ngực Cầu Chí Dương, anh cảm vòng hoa hơi mờ mịt, đoàn người vỗ vai anh, “Bây giờ thật sự chỉ có mình cậu bị rớt lại, cố gắng lên! Người tiếp theo chính là cậu!”

Người tiếp theo chính là mình! Đúng! Hạnh phúc, mỗi người đều phải có!

Đêm, yên tĩnh mà êm đềm

Sương lượn lờ trong thung lũng, từng tòa lâu trúc, chuyện xưa thâm tình đang diễn ra, chỗ khác biệt, chỉ là nhân vật chính của chuyện xưa thôi.

“Phi Nhi, một vòng tròn lớn, phí thời gian hơn mười năm, anh mới trở thành vai nam chính trong sinh hoạt của em, không biết nên tiếc nuối hay may mắn!” Ánh trăng nhu hòa lấp lánh chiếu một vầng sáng bạc lên lâu trúc, dát vàng sáng hạnh phúc lên hai người trên giường cưới.

Một khắc sau cùng, cuối cùng Phi Nhi đã đợi được Lãnh Dực dừng cảm đứng ra, trở thành cô dâu của anh, lúc này hạnh phúc rúc vào trong ngực Lãnh Dực, thỏa mãn nhắm mắt lại, “Anh Lãnh, mỗi người đều có quá khứ của mình, chúng ta chỉ cần quý trọng giây phút từ giờ đến sau này là đủ rồi!”

Đúng vậy, mỗi người đều có một chút quá khứ hoặc ám áp hoặc đau đớn, bọn họ tồn tại chân thực trong trí nhớ của chúng ta, giờ phút nào, hờ hững nhớ tới, ngàn cánh bướm * qua chúng ta vẫn lệ rơi đầy mặt.

(*) Ý trích từ câu 过千帆皆不是 “quá tần thiên phàm giai bất thị”: ngàn cánh bướm qua đều không phải, xuất phát từ bài “Vọng Giang Nam” của Ôn Đình Quân thời Đường, nói lên nỗi chờ đợi của thi nhân, ngồi nhìn ngàn chiếc thuyền trôi qua nhưng người kia vẫn không thấy bóng dáng.

Lãnh Dực nhớ lại nửa đời trước, nếu như vào đêm sinh nhật Phi Nhi, anh nhặt trái cầu vàng lên giúp cô rồi nói cho cô biết, anh là Lãnh Dực, như vậy, rất nhiều chuyện xưa này còn có xảy ra không? Anh và Tĩnh Lam còn có đoạn hận thù điên cuồng đan xen tình yêu say đắm kia sao? Anh và Lãnh Ngạn sẽ vì hiểu lầm mà kết thành thâm thù đại hận sao? Những quá khứ máu tanh của nhà họ Lãnh kia có thể được sửa chữa không?

Không biết, không cách nào xác định, cũng không cần xác định nữa.

Lúc này, anh chỉ có thể xác định duy nhất chính là quý trọng người phụ nữ trước mặt, làm bạn lẫn nhau trong những ngày tháng sau này...

“Anh Lãnh, anh yêu em sao?” Phi Nhi ngẩng đầu lên, ánh mắt chờ mong xen lẫn yếu ớt, cô chưa bao giờ nghe anh nói chữ “Yêu” này.

Lãnh Dực thận trọng suy nghĩ một chút, “Yêu, anh yêu em, Phi Nhi.”

“Vậy yêu có nhiều không?” Phi Nhi hiểu quá nhiều về chuyện xưa của Lãnh Dực, tình cảm hừng hực khí thế của anh và Tĩnh Lam, cô có thể có sao?

Lãnh Dực cũng hiểu rõ ý đồ hỏi vấn đề này của cô, anh làm như thế nào nói cho cô biết, tình yêu tuổi thiếu niên mười tám tuổi khác tình yêu của người đàn ông trưởng thành hơn ba mươi tuổi đây? Nếu như nói anh mười tám tuổi chính là lừa, anh sẽ thiêu đốt nhiệt huyết trong tình yêu, dù hóa thành tro bụi cũng không oán không hận, nhưng mà lúc này lòng anh yên lặng như nước, chỉ mong ở cạnh cô lặng lẽ chảy xuôi, gắn bó làm bạn cả đời.

Sau khi suy nghĩ sâu xa, anh yêu thương sửa lại tóc mai cho cô, thành khẩn nói cho cô biết, “Phi Nhi, anh và em, cũng không dễ dàng, giống như chạy vòng quanh trái đất, chạy nửa đời, mệt mỏi không chịu nổi lại trở về điểm xuất phát. Lúc này, mừng rỡ lớn nhất của anh chính là phát hiện em vẫn ở điểm xuất phát chờ anh, mà anh mệt mỏi có ước mơ lớn nhất, chính là muốn cầm tay em, nâng đỡ lẫn nhau trong những năm tháng dài đằng đẳng. Anh có thể lo cuộc sống cho em, hay có một hoặc rất nhiều đứa bé, chúng ta nhìn chúng lớn lên, ghi chép từng chút một chúng cười vui, tích lũy rất nhiều rất nhiều cười vui, xây dựng một nơi tên là nhà, có lẽ, qua thêm nhiều năm, đứa bé sẽ rời chúng ta giương cánh bay lượn, đến cuối cùng, em còn có anh, anh còn có em, chúng ta vẫn tay nắm tay, đi thẳng đến sinh mạng cuối cùng.”

Trong lời nói của Lãnh Dực không có thể non hẹn biển kinh thiên động địa, lại như gió nhẹ phát qua đáy lòng Phi Nhi, trước mắt cô hiện ra một hình ảnh gắn bó với nhau, đứa bé, nhà, năm tháng, dất tay, cuộc sống không phải như vậy sao?

Lãnh Dực cảm thấy thân thể mềm mại của Phi Nhi chui vào trong ngực mình chặt hơn, anh không khỏi cười, nhẹ nhàng nâng cằm của cô lên, “Phi Nhi, em đồng ý tiếp nhận một người đàn ông cô độc mệt mỏi, tàn phá không chịu nổi, cái gì cũng sai sao?”

Hốc mắt Phi Nhi ướt át, không nhận được đưa tay che kín miệng anh, “Anh Lãnh, không cho anh nói bản thân như vậy. Khổ sở của anh, em đều hiểu,

con đường sau này, anh dắt em, em dắt anh, không bao giờ buông tay nữa!”

“Phi Nhi!” Lãnh Dực khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng cầm cổ tay cô, khẽ hôn lên lòng bàn tay, “Có chuyện em phải sửa!”

“Cái gì?” Phi Nhi cho rằng mình đã làm sai điều gì.

“Xưng hô, không được gọi anh Lãnh nữa!” Anh nhìn cô cười.

Phi Nhi đỏ mặt lên, “Em còn chưa quen chữ sao!”

“Vậy cho em cơ hội luyện tập, bây giờ bắt đầu!”

Phi Nhi há miệng, khó khăn lắm, phun ra hai chữ, “Ông xã!”

“Anh nghe không rõ! Gọi nữa!” Lãnh Dực dùng chóp mũi cọ vào cái mũi nhỏ mềm mại xinh xắn của cô, bên môi chứa nụ cười giảo hoạt.

“Anh thật đáng ghét!” Phi Nhi nhẹ nhàng đập lên bả vai anh, mặt vùi vào ngực anh.

Anh cười khẽ, cúi đầu tìm kiếm môi cô, “Hiện giờ không gọi, như thế này em sẽ ngoan ngoãn gọi!”

Ánh trăng chiếu xuống, vô cùng tươi đẹp...

Thờ dốt dần gấp rút trong nhiệt độ phòng càng ngày càng cao.

“Phi Nhi, gọi anh là gì?”

“Ừ... Thật đáng ghét!” Rên rỉ êm ái mơ hồ nghiêng nát.

“Nhanh! Thật sự không gọi?”

“Không... A... Ông xã...” Phi Nhi thở gấp, người đàn ông như Lãnh Dực cũng có lúc hư hỏng như vậy sao? Xem ra đàn ông đều có tiềm chất biến xấu...

“Bà xã...” Nụ cười tràn ra bên khóe môi, bóng đêm càng ngày càng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thân Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 350: Ngoại truyện 47:

Editor: Puck

Nhưng mà, trong đêm nay, cũng có người trần trọc khó ngủ.

Một căn lầu trúc khác, cửa phòng Doãn Tử Nhiên chưa khóa, chỉ vì người nào đó còn chậm chạp chưa về. Hàng đêm có cô quấy rầy, lúc này yên tĩnh thật sự không quen.

Người phụ nữ chết tiệt, chẳng lẽ quyết định nhảy cửa sổ mái nhà vào? Anh âm thầm chửi bới. Hay là, giận thật rồi? Không bao giờ để ý tới anh nữa? Thôi! Không trở lại thì thôi! Dưới con nóng giận, cửa chính nặng nề đóng lại, anh nằm xuống đi ngủ.

Chỉ có điều, một đêm nay, lại mất ngủ, cho đến khi tia sáng mặt trời nơi rừng rậm đầu tiên chiếu vào song cửa sổ, anh vẫn còn lẩn lộn qua lại, oán giận giường quá cứng...

Một đêm này, Rusa cả đêm không về.

Ngày hôm sau theo lệ thường đi lầu trúc của Herga ăn điểm tâm, Doãn Tử Nhiên thật sự không nhận được, hỏi Herga có biết Rusa đi đâu.

Herga lộ vẻ kinh ngạc, “Con bé không phải ở cùng con sao?”

Doãn Tử Nhiên lắc đầu, rất áy náy, “Xin lỗi, chúng con... Cãi nhau, tối hôm qua cô ấy đi không trở lại.”

“Ồ!” Herga như có điều suy nghĩ, “Con bé có thể đi vào rừng rậm rồi, khi còn nhỏ lúc con bé không vui sẽ một mình trốn vào rừng rậm.”

“Vậy con đi tìm cô ấy!” Doãn Tử Nhiên đứng lên.

“Này!” Herga gọi anh lại, “Ăn bữa sáng trước đã! Con bé chạy trong rừng từ nhỏ đến lớn, không có việc gì, sẽ tự về!”

Doãn Từ Nhiên mắt nhắm lại, trong lòng tự dung có dự cảm không lành.

“Rusa! Rusa!” Anh chạy nhanh vào rừng, vừa gọi, vừa tìm kiếm chung quanh, cũng không phát hiện nguy hiểm đang đến gần.

Thật ra Rusa ngủ trên nhánh cây, bị tiếng kêu của anh làm thức tỉnh, phát hiện anh dựa dưới tàng cây, cũng nhìn thấy một con rắn độc bò trong bụi cỏ, nhanh chóng bò về phía anh...

“Từ Nhiên, cẩn thận!” Cô nhảy khỏi cây, đẩy Doãn Từ Nhiên ra...

Rusa chỉ cảm thấy bắp chân đau xót, không khỏi kêu nhỏ lên, mà cô thấy may mắn, Doãn Từ Nhiên hoàn hảo không bị chút tổn hại gì.

“Rusa!” Doãn Từ Nhiên kinh hãi, vung dao găm trong tay chém rắn thành vài đoạn. Sau đó vén quần Rusa lên, bắp chân đã đen xì một vòng lớn.

“Đừng động!” Doãn Từ Nhiên xé áo sơ mi buộc chặt chân cô, phòng ngừa độc tiếp tục lan tràn, sau đó dùng dao găm rạch vết chữ thập trên vết thương của cô, cúi người hút miệng vết thương, hút một hơi, phun ra một ngụm, cho đến khi máu chuyển thành màu đỏ, mới ôm lấy cô chạy nhanh về.

“Anh thả tôi xuống, tôi tự đi!” Rusa hơi không quen anh như vậy.

“Cô muốn chết sao? Cầm miệng cho tôi!” Thái độ của anh vẫn ác liệt trước sau như một.

Rusa há miệng, định cãi cò, cuối cùng vẫn lựa chọn ngậm miệng, dần chìm vào giấc ngủ.

Trở lại lầu trúc của Tộc trưởng, Herga cũng hoảng hốt, xử lý vết thương cho Rusa, đồng thời ra lệnh cho Dịch Khắc tìm thuốc cho Doãn Từ Nhiên.

“Cô ấy không sao chứ?” Câu đầu tiên của Doãn Từ Nhiên chính là hỏi Rusa.

“Cũng may, không sao, may mà con hút độc ra trước! Cảm ơn!” Herga đầy lòng cảm kích.

Doãn Từ Nhiên rất đau lòng, “Không, phải là con cảm ơn cô ấy, cô ấy vì cứu con mới bị rắn cắn!”

Herga cười thờ dãi một hơi, “Theo một câu ngạn ngữ của nước con, chính là, không phải oan gia không đụng đầu! Con bé tỉnh rồi, vào xem một chút đi.”

Nhìn bóng lưng rời đi xa của Herga, Doãn Từ Nhiên tinh tế nghiền ngẫm lời của bà, vị khó tả bò lên não.

Cuối cùng phải rời đi!

Bộ lạc xinh đẹp. Thung lũng xinh đẹp.

Tất cả mọi người đã lên xe, nhưng bởi vì Rusa còn chưa xuất hiện, cho nên đoàn xe còn chưa lên đường.

“Từ Nhiên, rốt cuộc Rusa xảy ra chuyện gì? Theo chúng ta hay ở lại? Dù sao cũng phải ra ngoài nói một câu!” Duy Nhất nhảy xuống xe lên xe của Doãn Từ Nhiên kéo anh xuống.

Doãn Từ Nhiên không biết đã nhìn lại lầu trúc nhỏ trong rừng rậm bao nhiêu lần, cũng không thấy cô gái âm thầm kia xuất hiện, trong lòng cũng ghen tức, “Sao anh biết? Không đến thì thôi! Chúng ta lên đường!”

“Anh ấy! Thật sự không biết nói anh như thế nào!” Duy Nhất chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trừng mắt nhìn anh, bản thân chạy về tìm Rusa.

Rốt cuộc tìm thấy Rusa ở bên hồ vẫn luôn nhìn về hướng đi ra, Duy Nhất tiến lên phía trước kéo cô bước đi, “Hai người làm gì vậy! Mau đi! Có chuyện từ từ nói, không nói từ nay về sau không có cơ hội nữa!”

Rusa lại cứng rắn, sao cũng không chịu ra ngoài, Duy Nhất rơi vào đường cùng đành phải nói, “Rusa, hôm nay chết sống gì tôi cũng phải lôi cô ra, hiện giờ tôi là người có bầu, cô cũng biết đứa bé này tôi không dễ, nếu như trong quá trình dây dưa có gì ngoài ý muốn, cô phải phụ trách cho tôi!”

“Duy Nhất, cần gì chứ! Tôi không muốn để cho anh ấy ghét tôi!” Rusa ừ ừ cúi mặt.

“Sao anh ấy lại chán ghét cô? Coi như có, có chuyện cũng phải nói rõ ràng ngay mặt! Sợ hãi rụt rè như vậy, đây là Rusa mà tôi biết sao? Cô muốn hiểu rõ ràng, nếu cô không đi nói, sẽ thật sự vô cùng khó gặp lại rồi, đừng hối hận đó!” Duy Nhất tới nắm tay cô kéo đi ra ngoài.

Đầu tiên Rusa sợ thật sự làm bị thương đứa nhỏ của Duy Nhất, thứ hai cũng đang suy tư lời Duy Nhất nói, cho nên giả bộ từ chối theo Duy Nhất đến cửa thung lũng.

Doãn Từ Nhiên nhìn thấy bóng dáng nho nhỏ của cô xuất hiện, một bụng tức xông lên, quát to về phía cô, “Cô cứ chậm chạp từ từ làm gì vậy? Không muốn đến cứ việc nói thẳng, hại mọi người chờ cô!”

“Doãn Từ Nhiên! Anh nói chuyện thật dễ nghe cho em!” Duy Nhất nổi giận, chỉ vào uy hiếp anh.

Rusa bị anh quát, vành mắt lập tức đỏ, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, “Xin lỗi, tôi khiến mọi người thêm nhiều rắc rối, từ nay về sau sẽ không, mọi người đi rồi, tôi sẽ nghĩ mọi cách làm thủ tục ly hôn, đến lúc đó gửi qua cho anh, cảm ơn anh chịu giúp tôi.”

Doãn Từ Nhiên hơi sững sờ, “Cô không đi cùng chúng tôi?”

Rusa cười ngượng, nước mắt lăn xuống, “Tôi không đi, tôi đã nói rõ với mẹ, chúng ta giả kết hôn, tôi vẫn là Thánh nữ, tôi sẽ ở lại làm Tộc trưởng, Doãn Từ Nhiên, chúc mọi người thượng lộ bình an, cũng chúc anh... Hạnh phúc, từ nay về sau, sẽ không bao giờ làm phiền anh nữa, quần quýt lấy anh, bye bye!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thân Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 351: Ngoại truyện 48:

Editor: Puck

Doãn Từ Nhiên không hiểu sao ê ẩm trong lòng, lại chuyển ê ẩm này thành lửa giận, đồ ập xuống Rusa, “Đù rồi! Người phụ nữ chết tiết, học được một khúc hai nháo ở đâu, kẻ tiếp có phải muốn thất cổ không? Đừng cho rằng tôi không biết trò xiếc của cô! Có chuyện lên xe nói, đừng khiến tôi mất mặt xấu hổ trước mặt người ngoài!”

Nói xong tự mình lên xe trước, nhưng không đóng cửa xe.

Rusa bị anh gào đến sừng sốt, không rõ ý gì.

Duy Nhất mừng thầm, chọc Rusa, “Ngốc hả! Anh ấy kêu chị lên đi cùng anh ấy!”

“Hả?” Rusa vẫn chưa kịp phản ứng.

“Thật là một cặp ngu ngốc! Anh ấy nói chị đừng làm anh ấy mất mặt xấu hổ trước mặt người ngoài, chính là coi chị trở thành người một nhà!” Duy Nhất gấp đến mức đẩy Rusa đến cạnh cửa xe.

Trên hàng mi của Rusa còn lưu nước mắt, ngơ ngác đứng cạnh cửa xe, không biết làm sao.

Doãn Từ Nhiên lườm cô, “Rất cuộc có lên xe không? Còn phải để chúng tôi đợi bao lâu? Trước khi trời tối phải lên được trần trên!”

Rusa bị thái độ ác liệt của anh chọc giận, quay người, “Không lên! Ai bảo mấy người chờ! Nhanh đi đi!”

“Trung Quốc còn có một câu ngạn ngữ.” Doãn Từ Nhiên chậm rãi nói.

“Cái gì?” Rusa tức giận, lúc này còn có lòng rảnh rỗi dạy cô tiếng Trung Quốc?

“Lấy gà theo gà, lấy chó theo chó! Cô thích lên hay không, tự mình xem!” Doãn Từ Nhiên rầm một cái đóng cửa xe lại, nói với tài xế, “Lái xe!”

Lấy gà theo gà, lấy chó theo chó? Rusa nhớ mấy chữ này, loáng thoáng đoán được ý của nó, nhưng không dám xác định, mà xe Doãn Từ Nhiên đã chạy đi thật xa.

“Này! Doãn Từ Nhiên! Anh dừng lại cho tôi! Anh nói rõ ràng! Rất cuộc anh có ý gì!”

“Đưa ngốc! Ý tứ của anh ấy, chị là bà xã của anh ấy, anh ấy đi đâu chị phải đi đó!” Duy Nhất lạnh lẽo đứng bên cạnh cô.

Mừng rỡ, mỉm cười; cong môi, tức giận! Buồn cười! Cô xoay người lên xe Duy Nhất, mỗi lần nói với cô đều chánh như vậy, lần này không trị anh để bảo cô phải Rusa!

Mà Doãn Từ Nhiên ở phía trước, nhìn qua gương chiếu hậu, nhìn động tác về mặt của cô vào trong mắt, khóe môi không tự chủ hiện lên nụ cười nhàn nhạt, từ nay về sau không được yên bình...

Đến tận đây, ngoại trừ Cầu Chí Dương, mỗi người đều có số mạng của riêng mình, mà hạnh phúc của Cầu Chí Dương, tin tưởng sẽ ở gần đây không xa.

Cuộc sống, đúng là một cuộc hành trình. Ở từng trạm dừng chân, có lẽ cũng sẽ gặp phong cảnh không giống nhau, mà khi lòng bàn tay mình cầm được ấm áp thuộc về mình, từ đó chỉ còn lại hạnh phúc.

Cuộc hành trình hạnh phúc của Lãnh Ngạn và Duy Nhất rời khỏi Nam Mỹ sau đó tiếp tục tiến hành, xuyên qua Đại Tây Dương, lên đất liền ở Ireland, đi khắp châu Âu xong, cuối cùng dừng ở trạm ổn định tại Hy Lạp.

Biển Aegean với Lãnh Ngạn và Duy Nhất mà nói, là một nơi đáng kỷ niệm. Mùa hè xuất phát, đi vòng địa cầu một vòng, cộng thêm chăm sóc cho ba bà bầu mà chậm chạp đi tiếp, khi đến biển Aegean đã là mùa đông.

Biển Aegean có khí hậu Địa Trung Hải, nhiệt độ mùa đông tương đối ôn hòa, thường là u ám mưa rơi liên tiếp, cái này, ngược lại khiến cho cửa sổ màu xanh lam, tường trắng ở biển Aegean, trên mặt biển yên tĩnh một tầng đẹp mộng lung, là vẻ đẹp thông suốt không che không đầy không thuộc về mùa hè.

Gió biển Aegean vẫn lưu luyến. Không thể nhàn hạ nằm trên thuyền nhỏ nhìn trời xanh mây trắng, Lãnh Ngạn lại cùng Duy Nhất sống trong mưa không lớn, cầm cây dù, dắt tay đi trên bờ biển Aegean, lưu lại dấu chân nhẹ nhàng trên bờ cát.

Nhớ lại rất nhiều chuyện cũ, nói đến Duy Nhất vạn dặm tìm chồng, nói đến lời thề ở biển Aegean, phảng phất giống như tất cả đều là hôm qua.

Gió biển thổi qua, hình như còn có thể nghe thấy tiếng gọi theo gió, “Duy Nhất yêu Lãnh Ngạn, vĩnh viễn không oán giận không hối hận!” “Lãnh Ngạn yêu Duy Nhất, vĩnh viễn không oán giận không hối hận!” Đó là ngôn ngữ biển Aegean ghi chép vì bọn họ, biển cạn đá mòn, không bao giờ quên!

Bụng Duy Nhất đã cao cao nổi lên, Lãnh Ngạn kéo vòng eo to của Duy Nhất, người sắp làm cha trên mặt anh viết đầy đều là kiêu ngạo.

“Bà xã, chúng ta không thể ham chơi nữa, nếu không đứa bé sẽ sinh ra bên ngoài!” Lãnh Ngạn cầm cái ô duy nhất trong tay che nghiêng bên Duy Nhất.

Mấy ngày nay Duy Nhất là người trôi qua thoải mái an nhàn nhất, có lẽ, cả thiên hạ phụ nữ uốn bụng còn chơi chỉ có mình cô! Cô không thể không cảm động vì cung chiêu của Lãnh Ngạn.

Hành trình mang thai vốn tương đối nguy hiểm, nhưng suốt dọc đường có Lãnh Ngạn hết lòng chăm sóc, cô vốn không tốn chút sức lực nào, nếm món ngon thiên hạ, đi khắp cảnh đẹp thiên hạ, đáng về càng ngày càng châu tròn ngọc sáng, cuộc sống như thế sao không khiến người ta lưu luyến quên về chứ?

Cô lưu luyến thờ dài, “Khi nào chúng ta về nhà?”

“Chạy về trước lễ Giáng sinh, được không? Lễ Giáng sinh là về đến nhà!”

Giọng điệu mơ mộng của Lãnh Ngạn, khiến Duy Nhất nhớ lại hai năm trước, cũng ở bờ biển Aegean, cô ở trong lòng anh nghe hơi thở của anh, nói cho anh biết, nơi nào có anh chính là nhà...

Cô khi đó, rõ ràng chân chân thực thực nhìn anh, chạm vào anh, nhưng trong lòng luôn cảm giác không nở, hình như hạnh phúc của anh giống như hạt cát nắm trong tay, sẽ lặng lẽ chạy ra khỏi kẽ tay; hiện giờ, cô dựa nghiêng vào bả vai anh, rút cuộc cảm thấy anh tồn tại chân thực như thế bên cạnh cô, hạnh phúc như trời xanh biển Aegean, vĩnh viễn yên tĩnh, vĩnh viễn không phai màu.

Tự dưng, bắt đầu nhớ tới ổ nhỏ của bọn họ, trong nhà mới mua một con chó nhỏ đã trưởng thành chưa? Dây leo trên hàng rào có phải đã xanh tốt? Vòng hoa cây đông thanh định treo lễ Giáng sinh đã chuẩn bị xong chưa? OMG, cô còn phải trở về trang trí cây Noel! Còn nữa, không biết Tàn Nhiên “Hăm hại” công ty thành dạng gì rồi?

Nỗi nhớ nhà một khi bị người khơi gợi lên, sẽ nhanh chóng đến mức lạ thường, Duy Nhất hơi không thể chờ đợi, “Ông xã! Về nhà đi! Ngày mai chúng ta sẽ về nhà!”

Lãnh Ngạn sờ sờ mũi cô, “Thật là tâm tính trẻ con! Vừa rồi còn rất lưu luyến nơi này!”

Duy Nhất hít mũi, “Em nhớ mùi vị mùa đông ở nhà.”

“Mùi vị mùa đông? Là mùi vị gì?” Lãnh Ngạn cảm thấy buồn cười, mùa cũng có mùi vị sao?

Duy Nhất nghiêng đầu suy nghĩ một chút, “Chính là bên ngoài lạnh rất lạnh, mà trong nhà, em ở trong lòng anh hưởng thụ mùi vị ấm áp, là mùi của anh, mùi chăn dày, mùi lò lửa, còn mùi cái lầu anh làm... Còn có rất nhiều rất nhiều, tóm lại là bên ngoài không cảm nhận được mùi vị!”

Lãnh Ngạn cười cười, cái này, chính là mùi vị của cuộc sống!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 352: Ngoại truyện 49: Lễ Noel vui vẻ

Editor: Puck

Sáng sớm, gió biển mang theo vị mặn quen thuộc bay vào song cửa sổ, chuông gió leng keng, trước sau như một kêu tinh Duy Nhất ngủ say trong chăn.

Duỗi lưng một cái, cảm thấy trong không khí nhiều thêm hơi thở xa lạ nhàn nhạt, hít hít mũi, hình như là mùi đông thanh thơm ngát...

Theo thói quen áp lại gần tường thịt ảm áp bên cạnh, lại gần trống không, sớm như vậy đi đâu?

Sờ Sờ cái bụng càng ngày càng lớn, khó khăn rời giường, cô thật nghi ngờ khi mình sắp đến ngày sinh, có phải còn có thể di chuyển được bình thường.

“Bảo bối! Các con ngược lại mỗi ngày an toàn ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, giống như heo nhỏ lớn lên, có biết mẹ đứng đã không thấy chân mình rồi không!” Cô kiêu ngạo vuốt ve cái bụng cực lớn của mình, mặt đối diện nói chuyện với hai nhóc, mỗi ngày cô đều nói chuyện với hai nhóc, mà “Con heo nhỏ” bên trong hình như có thể nghe hiểu lời cô nói, rất sĩ diện mà thương đã cô mấy cái, tỏ vẻ chúng nghe được lời cô.

Cô ôm bụng cười ha ha không ngừng, “Heo nhỏ! Thật đúng là dùng sức!”

Lãnh Ngạn đột nhiên thò đầu vào xem xét, hiện ra khuôn mặt tươi cười thật lớn, “Heo mẹ, rời giường?”

“Ai là heo mẹ?” Duy Nhất nhăn mặt, không chấp nhận tên mới này.

“Em gọi cục cưng của anh là heo nhỏ, vậy em không phải là heo mẹ sao?” Lãnh Ngạn đi vào phòng định ôm cô, lại bị bụng to của cô cản lại.

Lãnh Ngạn bệt môi, đáng vẻ rất đáng thương, “Heo cục cưng, các con chiếm mẹ lâu quá! Cha đã lâu không ôm mẹ thật chặt!”

Duy Nhất bật cười, “Bây giờ anh chính là heo cha rồi!”

“Thật sao? Chúng ta xem ai giống heo nhiều hơn?” Anh rất đáng đánh đòn mà dùng hình thể hoàn mỹ to lớn của mình tiến hành so sánh với thân thể sưng vù của cô, hơn nữa cười hả hê, “Nếu như em tiếp tục mập lên, mập đến mức anh ôm không nổi, anh sẽ không cần em!”

“Anh dám!” Duy Nhất tròn mắt đẹp, “Em coi như lên cân, cũng là Võ Tắc Thiên triều Đường, được gọi là đầy đà, anh, là nam sủng của em, nam sủng có quyền lựa chọn chủ nhân sao? Chỉ có em không muốn anh! Có phải anh muốn ngủ vớ rồi không?”

Cái gì? Lúc Duy Nhất nổi nóng, Lãnh Ngạn ngay cả phòng khách cũng không được ngủ, cũng may trong vườn hoa có vồng, mặc dù mùa đông nơi này không lạnh, nhưng gió biển buổi tối thổi, lác lư một buổi tối phía trên vẫn không tốt...

Lãnh Ngạn cười nịnh hót, “Anh đương nhiên... Không dám! Nói đùa sao! Bà xã bệ hạ, đi xem lễ Giáng sinh anh chuẩn bị cho em đi!”

Duy Nhất dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn anh, anh cười hi hi, đẩy cô ra bên cạnh cửa sổ.

Cô nhìn ra ngoài, chỉ thấy trong vườn hoa, trên bờ biển, chung quanh hoàn toàn trắng xóa, chẳng lẽ mùa đông nơi này cũng có tuyết sao?

Làm cho cô vui mừng nhất chính là, chính giữa vườn hoa có bốn người tuyết, hai lớn hai nhỏ, không biết trong vườn hoa trồng rất nhiều cây tuyết tùng từ khi nào, phía trên treo đầy quà tặng.

“Bà xã, thích không? Chúng ta và Lãnh Tâm Lãnh Phi của chúng ta.” Lãnh Ngạn ôm lấy Duy Nhất của anh từ phía sau.

Duy Nhất vừa nghe cái tên này, lập tức cười lớn, “Không phải chứ? Ông xã? Anh thật sự muốn gọi tên này à? Không tốt đâu! Lãnh Tâm Lãnh Phi, là lạ, lúc lớn lên các bạn học sẽ cười! Đứa bé sẽ oán trách độ dờ của anh!”

Lãnh Ngạn híp mắt, nụ cười quyến rũ không ngờ hiện lên, “Nếu như chúng dám nửa câu nói nhảm, anh sẽ cho chúng biết, tên này do người mẹ ngốc ngếch vô cùng xinh đẹp khi theo đuổi cha đã lấy cho!” Nhưng trong lòng thầm nghĩ, nguy hiểm thật, cuối cùng cô nhóc đã quên chuyện muốn đứa nhỏ theo họ mình...

“Cái... Gì? Em theo đuổi anh? Em ngốc ngếch?” Duy Nhất ghen hờn nhìn anh trân trối, tiếp theo trên mặt mây đen cuộn cuộn, mưa rào có sấm chớp chuẩn bị cùng tiến đến, “Lãnh - Ngạn! Ừm-”

Nói còn chưa dứt lời, đã bị Lãnh Ngạn bịt chặt môi, dịu dàng triền miên đến cực hạn khiến cho lửa giận của Duy Nhất tan rã trong yên lặng, cho đến khi anh rời khỏi cánh môi cô, cô vẫn luôn dựa nghiêng trên vai anh, vẫn say mê.

“Bà xã, anh yêu em!” Lãnh Ngạn hạ thấp giọng, dịu dàng nói, trong giọng nói tràn đầy vẻ hấp dẫn cuốn hút, “Mặc dù em rất ngốc ngếch, anh cũng không chê em...”

Nửa câu đầu khiến Duy Nhất nhắm mắt lại thương thức dư vị, nhưng nửa câu sau vừa ra, cô đột nhiên tỉnh ngộ, mặt lập tức biến sắc, Lãnh Ngạn đã chạy xuống lầu, cười to, “Bà xã, mau xuống đây mở quà!”

Duy Nhất dờ khóc dờ cười, núi băng này ham chơi từ khi nào vậy?

Theo anh đi đến vườn hoa, cô mới phát hiện, thì ra tuyết này đều là giả, người tuyết cũng là giả, nhưng quà trên tuyết tùng lại là thật.

Cô dầm nát xộp trên “Đất tuyết”, mừng rỡ không thôi, “Ông xã, đây là anh làm sao?”

“Đừng vậy! Lành Ngan đi tới đỡ cô, “Anh nhớ có người nói rất muốn qua một lễ Giáng sinh màu trắng, chỉ tiếc nơi này của chúng ta cho tới bây giờ vẫn không đồ tuyết! Năm đó Vô Tắc Thiên ra lệnh một tiếng, mầu đơn toàn bộ thành Lạc Dương nở hoa trong mùa đông, hiện giờ nữ vương của anh ra lệnh một tiếng, anh làm cho đất này phủ kín bông tuyết. Anh nửa đêm dậy làm đó, nữ vương có hài lòng không?”

“Ông xã!” Duy Nhất cảm động đến khẽ rơi lệ, cô chỉ trên đường từ Hy Lạp về thuận miệng nói những lời này, Lành Ngan coi như là thật!

“Cảm động nhanh như vậy?” Lành Ngan cười thần bí, lấy một bó hoa cát cánh giấu sau lưng ra, “Điều thứ hai của hiệp nghị, mỗi thứ sáu tặng quà cho Duy Nhất, còn phải thường xuyên tặng hoa, Duy Nhất nói cô thích nhất hoa cát cánh, bởi vì hoa cát cánh biểu tượng cho tình yêu vĩnh hằng, cho nên, bảo bối, tiếp nhận tình yêu vĩnh hằng của anh đi!”

Mùi thơm ngát của hoa cát cánh chui vào mũi cô, chuyện cũ như tạc, cảm động thổn thức, cô nhẹ nhàng đặt lên bả vai Lành Ngan, “Sao anh trở nên đáng ghét như vậy! Hại em cảm động muốn khóc!”

“Đưa ngực! Cảm động cũng khóc! Đau lòng cũng khóc! Sao càng ngày càng nhỏ bé! Đừng chờ sau khi sinh Lành Tâm Lành Phi, bị bọn nhỏ cười!” Tay hơi thô ráp của anh lau nước mắt cho cô.

Duy Nhất then thùng cọ cọ lên áo khoác của anh, tiện thể lau nước mắt lên quần áo anh, “Anh còn có gì bất ngờ cho em?”

Lành Ngan nhìn động tác lau nước mắt kinh điển của cô, âm thầm lắc đầu, tật xấu này không đổi được! Nhưng chỉ cung chiêu cười một tiếng, kéo cô đến bên cây tuyết tùng, “Mỗi một món quà treo trên cây thông Noel đều tự tay anh treo lên, tổng cộng có ba trăm sáu mươi lăm món, mỗi ngày em đến gỡ xuống một, đợi giáng sinh sang năm, anh lại treo ba trăm sáu mươi lăm món lên.”

“Mỗi một món quà đều không giống nhau sao?” Duy Nhất sợ hãi than thở.

“Em lấy xuống nhìn xem sao!” Lành Ngan thừa nước đục thả câu không nói.

Duy Nhất giận lườm anh, gỡ quà tặng gần mình nhất xuống, mở hộp bao bọc tinh xảo ra, bên trong là kim cài áo hình bông tuyết, khảm đầy kim cương.

“Đây là kim cương Nam Phi, sáng sớm hôm nay chuyển bằng máy bay đến!” Lành Ngan ôm lấy cô từ phía sau giải thích, để cho anh buồn bực chính là, hiện giờ chỉ có thể ôm cô từ phía sau, mới có thể hoàn toàn dán chung một chỗ với cô.

Duy Nhất đột nhiên nhớ tới tối ngày hôm qua, Lành Ngan hỏi cô muốn quà giáng sinh gì, cô nửa đùa nói, “Muốn một bông tuyết từ Nam Phi.”

Không ngờ Lành Ngan lại tưởng thật, còn vận chuyển hàng không một bông tuyết kim cương, anh nhất định điên rồi!

“Ngan!” Cô nghiêng đầu, mặt của anh vừa đặt trên vai cô, không nhìn được hôn lên môi anh một cái, cảm động không cách nào dùng từ ngữ để miêu tả, “Ngan, anh điên rồi! Anh sẽ làm hư em đấy!”

“Anh bằng lòng! Bà xã! Anh bằng lòng cung chiêu em! Bằng lòng điên khùng vì em!” Anh vô cùng không hài lòng với nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước của cô, đuổi theo dây dưa hồi lâu mới buông ra, “Điều khoản hiệp ước thứ ba, muốn thường xuyên nói anh yêu em với Duy Nhất. Cho nên, bà xã, anh yêu em!”

Trong lòng Duy Nhất như lọ mật bị đổ, ngoài miệng vẫn trách cứ, “Ba hoa! Bây giờ nhớ rõ ràng như vậy, sao lúc trước muốn xé nát!”

Lành Ngan sùng sốt, đột nhiên vui vẻ càng sâu, vấn đề nho nhỏ như vậy sao có thể làm khó hồ ly lười đời lẫn lộn trên thương trường nhiều năm? “Bảo bối, anh xé hiệp ước vì anh đã ghi tạc nó trong lòng rồi, từng câu từng chữ Duy Nhất nói anh đều ghi tạc trong lòng, mục tiêu cuối cùng của cả đời anh chính là thực hiện từng nguyện vọng của Duy Nhất em.”

Duy Nhất kinh ngạc nhìn anh, “Anh có đúng là Lành Ngan chồng em không vậy? Hay là con heo Cát Tường kia để thử gì xuyên không đến người anh rồi hả?” Sao miệng lưỡi càng ngày càng trơn tru? Cô suy nghĩ... (Khụ khụ, câu này chỉ do Cát Tường thêm vào, bên ngoài bỏ đi, lễ giáng sinh mà, vui vẻ chút...)

“Em... Không biết lãng mạn! Trở về phòng ăn đi!” Lành Ngan bị cô tức giận đến giương mắt nhìn.

“À không, em còn chưa mở quà tặng ngày mai đâu! Em muốn mở trước!” Duy Nhất vung tay, cố gắng thoát khỏi móng vuốt ma quỷ của anh.

“Không được! Mỗi ngày mở một cái! Hôm nay còn chưa uống sữa tươi nhỉ! Em lại không nghe lời!” Một cái vỗ nhẹ rơi lên mông cô.

“Này, hôm nay là lễ giáng sinh anh cũng đánh em!” Cô lớn tiếng chống lại, “Em sẽ nói cho anh cả, anh ức hiếp em!”

“Anh cả? Hôm nay sẽ không tới!” Người nào đó cười vì thực hiện được âm mưu.

“Tại sao?”

“Bọn họ chơi xấu quấy rầy trắng mặt của chúng ta, hôm nay vẫn là hai chúng ta một thế giới lễ giáng sinh, cho nên, cuối cùng có thể thưởng thức tốt thế giới hai người chúng ta!” Lành Ngan hiển nhiên tràn đầy thấp thỏm chờ mong với thế giới hai người, trong mắt đã lộ ra ánh sáng vui vẻ.

Điện thoại đột nhiên vang lên, vang lên thật đúng lúc!

Lãnh Ngan mở ra nghe, “Đình Ân à! Merry Christmas! Hà? Cái gì? Anh đã tới lễ giáng sinh? Anh muốn phát triển chi nhánh nhà máy ở đây? Kể từ nay ở nhà tôi không đi?”

Oh! My god!

Lễ Noel vui vẻ ~!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thân Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 353: Ngoại truyện 50:

Editor: Puck

Chuyện ngày hai mươi chín tháng hai.

Hôm nay là sinh nhật tôi, cũng là ngày kỷ niệm tôi và Lãnh Ngan biết nhau bốn năm tròn.

Duy Nhất lấy nhật ký ra ghi những lời này, bốn năm, đã xảy ra rất nhiều chuyện, thứ muốn ghi cũng rất nhiều, nhưng mà, chuyện cũ như cuộn phim trôi lại từng cái trong đầu, lại không biết viết sao.

Có lẽ vì ngôn từ của cô quá nghèo nàn, có lẽ, không phải một chữ một câu có thể hình dung trăm vị đời người, cuối cùng, cô chỉ viết xuống một câu: Biết Lãnh Ngan, là chuyện hạnh phúc nhất đời này của tôi.

Ngọt ngào trong lòng tràn ra từng chút một, cuối cùng che kín lồng ngực, bò lên khóe mắt, bay lên đuôi chân mày, tràn đầy khóe miệng, có người nói, người phụ nữ hạnh phúc, có thể nhìn ra được từ trên mặt, Duy Nhất giờ phút này, chính là khắc họa như vậy.

Sắc trời còn chưa sáng rõ, ngoài cửa sổ vẫn mông lung, Duy Nhất cười thầm than mình vốn tham ngủ hôm nay quá kích động, rõ ràng sớm như vậy đã rời giường.

Quay đầu lại, Lãnh Ngan và Lãnh Tâm Lãnh Phi vẫn còn ngủ say sưa, kiều ngạo và tự đắc tự nhiên sinh ra, ông xã như vậy, đứa nhỏ như vậy, nhà như vậy, cuộc sống như vậy còn đòi hỏi gì hơn?

Đột nhiên chấn trên giường nhỏ xô lại, có âm thanh rất nhỏ phát ra âm tiết đơn giản: “Cha... Cha... Cha...”

Duy Nhất cười thầm, đây chính là công lao của cô, trước đây cục cưng gọi cha cha, sau đó hể là buổi tối cục cưng muốn uống sữa tươi, hay chuyện đi tiểu, có thể ngang nhiên công khai mà đá Lãnh Ngan, “Bảo bối rõ ràng kêu anh!”

Nhìn Lãnh Ngan không thể làm gì khác hơn là hạnh phúc vô biên rời giường, cô như tên trộm cười một tiếng, tiếp tục gói cao đầu ngủ.

Dần dần, như vậy tự nhiên tạo thành xu hướng tâm lý bình thường, mặc dù bé cưng sắp một tuổi đã nói từ đơn khá hơn, nhưng buổi tối nhất định gọi “Cha”!

“Cha cha .... Cha cha...” Thân thể nhỏ nhỏ còn đang vặn vẹo, Duy Nhất cười khẽ một tiếng, tiến lên ôm lấy cục cưng, thì ra là Lãnh Tâm bé nhỏ tỉnh.

Lãnh Tâm là con trai bảo bối của bọn họ, cũng là anh trai, ra ngoài sớm hơn em gái Lãnh Phi năm phút.

Duy Nhất hôn lên khuôn mặt mềm mại của bé, “Bảo bối, con cũng không ngủ được giống mẹ sao? Được, vậy nói chuyện với mẹ đi!”

“A...” Lãnh Tâm bé nhỏ lại nỏ nụ cười làm cho người ta động lòng, phát ra âm tiết đơn.

Duy Nhất bị chọc cười, “Con có thể nghe hiểu lời mẹ nói sao bảo bối? Thật biết nghe lời! Con biết vì sao con tên Lãnh Tâm không? Tên này không hay đừng trách mẹ, là người cha không có tiêu chuẩn của con lấy cho con đấy!”

Hừ! Cô muốn tẩy não cho đứa nhỏ trước Lãnh Ngan, đừng cho rằng cái tên có thể khiến đứa nhỏ xấu hổ cả đời này do cô lấy!

“Bảo bối! Thật ra thì, đều tại họ của cha không hay, họ Lãnh kia thì tên Lãnh Ngan nghe còn dễ một chút, nhưng hết lần này tới lần khác bị người cha vô liêm sỉ của con chiếm đoạt trước cho mình! Bảo bối, đừng trách mẹ! Vốn mẹ quyết định lấy họ Doãn hoặc họ Nhiễm cho con, đều dễ nghe hơn họ Lãnh, nhưng mà, mẹ biết, cha con muốn người nói nghiệp cho nhà họ Lãnh đã lâu rồi, cho nên, phải uất ức con! Chịu uất ức này, nhưng mà cả đời, mẹ vẫn thương bảo bối!”

Thật ra Lãnh Ngan đã sớm tỉnh lại, vẫn luôn nghe Duy Nhất ở đó nói nhảm, khi nghe Duy Nhất đánh giá dòng họ của mình thì chỉ cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười, anh không chút nghi ngờ cuộc sống của mình mang theo ba đứa nhỏ, nhưng mà, câu cuối cùng của Duy Nhất lại là câu anh chưa từng nghĩ đến, thì ra bà xã không ngốc như vậy, gì cũng biết, lại giả vờ không biết gì với anh...

“Cô gái thật khò!” Anh chịu hết nổi cung chiều trách cứ.

“Anh đã tỉnh? Em đánh thức anh?” Duy Nhất hơi đau lòng.

“Đương nhiên! Anh ở trong mộng cũng cảm thấy lỗ tai nóng lên, nghĩ ai đang nói xấu anh rồi! Hóa ra là bà già nói làm nhảm!” Lãnh Ngan không mặc quần áo, cúi người hôn khuôn mặt nhỏ ửng hồng của Lãnh Phi trong giường nhỏ bên cạnh.

Duy Nhất nhìn cảnh này lại cong môi lên.

Lãnh Ngan ngoái đầu nhìn lại, phát hiện cô không vui, không nhịn được cười một tiếng, “Ăn dấm của con gái?”

Duy Nhất ôm con trai xoay lưng về phía anh, “Anh yêu con gái hơn yêu em! Anh ghét bỏ em già rồi!”

Lãnh Ngan không nói gì, cười ha ha, đi lên phía trước ôm cả cô và con trai vào trong ngực, “Cô gái ngốc! Em già? Anh còn già hơn em nhiều!”

Duy Nhất không vui mừng nhíu mũi, “Nào có! Bọn họ đều nói phụ nữ trưởng thành nhanh hơn đàn ông! Anh nhìn anh xem, bốn năm rồi, vẫn giống như lần đầu tiên em nhìn thấy anh!”

Thì ra quá đẹp trai cũng là một cái tội! Lãnh Ngan tự kỷ...

“Vậy... Em nói làm sao bây giờ? Làm sao để cho anh già nhanh một chút?” Lần đầu tiên Lãnh Ngan cảm thấy kiềm hãm kỹ cùng (1).

“Anh là heo!” Duy Nhất trừng mắt liếc anh, “Người khác muốn trẻ, anh muốn già?”

“Anh chỉ muốn bảo bối của anh vui vẻ!” Lãnh Ngan cà cà mũi cô.

Ngón tay anh mang theo ấm áp khiến cho người ta cảm động, sau khi rời đi, trên mũi Duy Nhất còn giữ lại nhiệt độ của anh, cô thoải mái, giống như tất cả phụ nữ ngốc nghếch khác hỏi, “Ông xã, một ngày nào đó em sẽ già, thay đổi, anh còn có thể yêu em sao?”

Lãnh Ngan ngồi xuống cái ghế bên cạnh cửa sổ, tiện thể kéo bà xã và con trai ngồi lên đùi anh, “Bà xã, em đã quên sao? Ba năm trước anh đã từng nói với em, anh muốn nhìn em trở nên già đi cỡ nào. Chẳng lẽ em không biết, có thể nhìn thấy nhau già đi là hạnh phúc lớn nhất trên thế giới?”

Duy Nhất lặp lại cẩn thận những lời này, trong lòng vô cùng xúc động...

Chân trời, mặt trời đỏ rực nhảy ra khỏi chân trời, một ngày mới tỉnh lại bắt đầu!

“Bà xã, sinh nhật vui vẻ!” Lãnh Ngan triền miên trên môi cô không thôi.

Hai người sắp chìm đắm, Lãnh Tâm trong ngực bắt đầu chống lại, bật khóc thét lên. Duy Nhất vội vàng rời khỏi ngực Lãnh Ngan, chỉ huy anh, “Cục cưng đói bụng, anh đi rót sữa tươi nhanh lên!”

Lãnh Ngan rất không vui, “Buồn cười, lần nào cũng làm hư chuyện tốt của anh! Anh còn chưa ăn no đâu, em ngược lại đói trước rồi!”

Duy Nhất đỏ mặt lên, “Anh nói mò cái gì đó! Đi nhanh đi!”

“Đi thì đi! Lần sau đừng trách buổi sáng anh không hôn em đó!” Lãnh Ngan đi ra đến cửa vẫn không quên bồi thêm một câu.

“Em có sao? Còn không mau đi!” Mặt Duy Nhất đỏ ửng lần nữa, túm lấy gối ném về phía anh.

Trên hành lang quanh quẩn tiếng cười đắc ý của Lãnh Ngan.

Bởi vì Duy Nhất sinh ra từ gia đình nhỏ không hoàn chỉnh, cho nên có yêu cầu hết sức cố chấp với tình thương của cha và mẹ, vì thế kiên trì tự mình nuôi con.

Kể từ khi có đứa bé, buổi sáng của hai người luôn bận rộn.

Cuối cùng sắp xếp ổn thỏa cho hai cục cưng đáng yêu xinh xắn đẹp đẽ xong, hai vợ chồng son lại dẫn hai cục cưng vào trong vườn hoa phơi nắng.

“Bà xã, sinh nhật tổ chức ra sao? Đây chính là lễ lớn, bốn năm một lần!” Lãnh Ngan nhìn Duy Nhất hái quả ở cây thông Noel.

“Không cần ăn mừng, một nhà chúng ta ăn bữa cơm là được, em thích như vậy!” Duy Nhất mở hộp quà, bên trong là móc chìa khóa thủy tinh đơn giản, chạm khắc bức hình sau khi hai người bọn họ già đi.

Duy Nhất nhú mày, “Đây không phải là ảnh chúng ta chụp ba năm trước sao?”

Lãnh Ngạn mỉm cười gật đầu, “Bà xã, quà sinh nhật này rất rẻ, không đáng tiền...”

“Không!” Bây giờ Duy Nhất hoàn toàn hiểu được ý của Lãnh Ngạn, tựa vào trong lòng anh, “Đây là món quà quý báu nhất em nhận được! Ông xã, cảm ơn anh!”

Dưới ánh mặt trời, trên cỏ, dần chiếu xuống hai bóng hình lồng lên nhau, mà trên xe nôi trong vườn hoa, hai nhóc con ngâm ngón tay, nhìn cha mẹ chúng mà cười hì hì ngây ngô...

Đột nhiên, chung quanh vang lên tiếng động lớn xôn xao, “Wow! Đang làm gì vậy? Chương trình thực tế sao? Nhanh chụp! Một pô hình đáng giá!”

Duy Nhất hoảng hốt rời khỏi ngực Lãnh Ngạn, đỏ mặt nhìn lại, hóa ra là đám người Doãn Tiêu Trác đã quấy phá tuần trăng mật của bọn họ, nhìn đáng về bây giờ, Lãnh Dục và Phi Nhi, Doãn Tử Nhiên và Rusa cũng rất hạnh phúc rồi, Rusa cũng đã mang thai, ườn bụng kéo cánh tay Doãn Tử Nhiên cười đến ánh nắng rực sáng.

Mấy nhóc Đóa Nhi Thiên Ân vừa xuống xe lập tức nhào về phía Lãnh Tâm Lãnh Phi, gọi em trai em gái loạn lên, quan hệ mấy anh em này thật phức tạp...

Làm cho mọi người kinh ngạc chính là, Tần Nhiên lại dẫn công nhân viên công ty Mặc Toa tới.

“Sao mọi người đều biết?” Duy Nhất ngoài ngạc nhiên cũng cảm thấy hơi kỳ quái.

“Ông xã nhà em đó, đã sớm thông báo rộng rãi rồi!” Tần Nhiên giao một phần quà tặng cho cô, “Tổng giám đốc, nhớ rõ bốn năm trước, em nói trong đời em anh là người đầu tiên tặng quà sinh nhật cho em, hy vọng hôm nay anh vẫn là người đầu tiên!”

“Cảm ơn!” Duy Nhất vừa nhận quà tặng, thì cảm giác phía sau giống như có cơn gió lạnh thổi tới, không cần phải nói, nhất định là căn bệnh núi băng của người nào đó lại tái phát...

Quả nhiên, cánh tay siết chặt, cô bị anh kéo về, hai hàng chân mày của anh nhíu chặt lại, hồi lâu vẫn không thấy nổi giận hiện lên trong mắt anh, “Giữa hai người còn có chuyện này? Sao anh không biết?”

“Này, anh nói bây bạ gì vậy! Em và Tần Nhiên...” Duy Nhất vội giải thích.

“Câm miệng!” Lãnh Ngạn hung dữ gầm lên, “Tần Nhiên, cậu nhớ kỹ cho tôi, cậu là nhân viên Kỳ Thịnh, không cần mỗi ngày vui vẻ quên cả trời đất ở Mặc Toa, bắt đầu từ ngày mai quay về Kỳ Thịnh làm! Không cần cậu quan tâm đến Mặc Toa nữa!”

Tần Nhiên rất âm ức nhưng không nói gì, lúc trước bắt buộc anh đi Mặc Toa là Lãnh Ngạn, hiện giờ tóm anh lại cũng là Lãnh Ngạn, ông chủ thì ông chủ...

“Này! Nhưng mà...” Duy Nhất lo lắng Tần Nhiên đi rồi, một mình cô không xử lý được công việc ở công ty Mặc Toa.

“Không có nhưng nhị gì hết!” Lãnh Ngạn thô bạo quát cắt đứt lời cô, kéo cánh tay cô đi về, “Đều vào đi! Tần Nhiên, mang mấy đứa nhóc vào!”

Trong vườn hoa quanh quẩn tiếng lên án của Duy Nhất, “A – bạo quân! Chuyên chế! Độc tài! Buông em xuống!”

Anh biết rõ, mặc dù ở trước mặt anh bà xã vĩnh viễn là đứa nhỏ chưa trưởng thành, nhưng mà, ở công ty đã được tôi luyện thành nữ tổng giám đốc quyết đoán ưu tú, hoàn toàn có thể độc chiếm một phương! Còn Tần Nhiên? Anh tin tưởng bà xã của anh sẽ không phản bội anh, nhưng mà, nghĩ đến Tần Nhiên lại chiếm được một lần đầu tiên trong sinh mệnh của Duy Nhất, sao lại khó chịu như vậy!

Tần Nhiên cười khổ lắc đầu, tại sao lại là mình?

Màn đêm buông xuống, tiệc sinh nhật của Duy Nhất cuối cùng bắt đầu, Lãnh Ngạn tự mình đẩy bánh ngọt, hát sinh nhật đi ra, yên ổn đứng trước mặt Duy Nhất, tình cảm nồng nàn mỉm cười, “Bà xã, cầu nguyện đi!”

Duy Nhất nhắm mắt lại, lẩm nhẩm trong lòng.

Sau đó, cùng Lãnh Ngạn một hơi thổi tắt nến. Trong tiếng hoan hô, Lãnh Ngạn nhỏ giọng hỏi cô, “Bà xã, ước gì vậy?”

“Không nói cho anh!” Duy Nhất cong môi lên.

Lãnh Ngạn cười ha ha, nói nhỏ bên tai cô, “Bây giờ không nói? Buổi tối em sẽ nói...”

Duy Nhất đỏ mặt lên, néo ngang hông anh một cái, “Anh nói mò gì vậy! Nhiều người thế!”

“Vậy có liên quan gì? Đây là bình thường mà! Không có chuyện ngược lại chồng em không bình thường! Anh còn muốn sinh cho Lãnh Tâm Lãnh Phi một cặp em trai em gái sinh đôi nữa!” Anh phun khí nóng vào cổ cô, tê dại nhanh chóng nổi lên trên da.

Cô che cổ, mặt nóng bỏng, “Ngừng ngừng, anh càng nói càng quá rồi!”

“Này, vợ chồng hai người đang thăm thì cái gì vậy?” Cho tới bây giờ Doãn Tiêu Trác cũng không bỏ qua cho bất kỳ cơ hội trên cọt bọn họ.

“Nếu âm thầm nói còn hỏi?” Lãnh Ngạn không thèm câu nệ đáp lễ.

“Con biết! Nhất định là nói nguyện vọng của mẹ nuôi!” Đóa Nhi giọng tay thật cao.

Duy Nhất véo mũi con bé, “Con nhóc này! Con biết nguyện vọng của mẹ nuôi là gì sao?”

“Có ai mà không biết chứ! Mỗi lần mẹ của con ước nguyện, đều giống như các mẹ vậy, lỗi thời rồi!” Ánh mắt Đóa Nhi rất khinh thường khiến cho người lớn cảm thấy rất thất bại.

“Vậy con nói, mẹ nuôi ước cái gì?” Lãnh Ngạn không khỏi cười hỏi.

“Không phải ước hạnh phúc sao? Nguyện mình và ông xã, đưa nhỏ vĩnh viễn hạnh phúc một chỗ, ước mỗi người đều trải qua thời gian hạnh phúc!” Đóa Nhi học giọng điệu Tư Lam.

Quả nhiên là như vậy! Duy Nhất bật cười, toàn bộ mọi người đều cười ngất rồi.

Cô gái trẻ tuổi nhất công ty Mặc Toa đột nhiên hỏi, “Tổng giám đốc, đều nói Nhiễm tổng và Lãnh tổng luôn là hình mẫu vợ chồng hạnh phúc, đây với ngài mà nói, cái gì là hạnh phúc?”

“Đúng vậy, mẹ nuôi, hạnh phúc rốt cuộc là gì?” Đóa Nhi cũng nháy mắt.

Duy Nhất và Lãnh Ngạn nhìn nhau chăm chú, “Tôi nghĩ, hạnh phúc chính là, ở tuổi thanh xuân đẹp nhất trong cuộc đời tôi, giao mình cho anh, mà đi đến cuối cùng, anh luôn ở bên cạnh tôi.”

Hạnh phúc tồn tại, tồn tại trong từng giai đoạn trong sinh mạng của mỗi người, từ gặp nhau ban đầu, đến cuối cùng già đi, chúng ta vẫn luôn...

Nhận thức này khắc sâu làm sao với Lãnh Ngạn và Duy Nhất? Đối mặt với ánh mắt chân tình bắt đầu tuôn ra của Duy Nhất, Lãnh Ngạn cảm động trong lòng, trời cao sao thương anh, để cho anh có được người phụ nữ trước mắt? Cô từ ban đầu hoa nở, gần nhau đến già đi, cả đời này, có cô, chỉ có cô, không đòi hỏi!

“Bà xã! Hạnh phúc vĩnh viễn thuộc về chúng ta!” Anh ôm cô vào lòng, ánh mắt long lanh, khó kìm nén mình, cúi đầu chặn môi cô, không hề bận tâm đến hình tượng của anh, không hề để ý đến bạn xấu sẽ cười nhạo, anh chỉ muốn hung hăng, hung hăng yêu người phụ nữ trước mắt này.

(1): Kiểm lư kỷ cùng: Dùng hết bài, dùng hết kỹ năng rồi.

Diễn tích: Trong đất Kiềm (tên gọi khác của tỉnh Quý Châu - Trung Hoa) vốn không có lửa, có người thích lắm chuyện dùng thuyền chở một con lừa vào đất Kiềm. Sau khi chở đến nơi lại thấy chẳng có tác dụng gì nên bỏ mặc nó dưới chân núi. Hồ nhìn thấy nó (chưa bao giờ gặp lửa) là động vật to lớn như vậy nên tưởng nó rất thần kỳ. Hồ bèn nấp trong rừng lên quan sát nó. Sau đó hồ từ từ tiếp cận nó vô cùng cẩn thận. Một ngày, con lừa kêu dài một tiếng, hồ cho rằng nó sắp cắn mình, sợ quá bỏ chạy thật xa. Nhưng khi hồ thường xuyên quay lại quan sát nó lại cảm thấy con lừa không có bản lĩnh đặc thù gì, dần dần quen với tiếng kêu của nó. Từ đó hồ lại lượn lờ phía trước phía sau nhưng vẫn không dám đánh nhau với con lừa. Dần dần hồ cũng đến gần con lừa, thái độ cũng tùy tiện hơn, đi sát vào, huých người khiêu khích nó. Con lừa vô cùng tức giận, dùng chân đá hồ. Hồ vì việc này mà vui mừng, thầm nghĩ: “Bản lĩnh con này (con lừa) cũng chỉ có vậy mà thôi”. Thế là hồ nhảy phốc tới, gặm lên, cắn đứt họng con lừa rồi ăn thịt. Về sau người ta đem chuyện con lừa ở đất Kiềm bị hồ thịt biến thành câu “Kiềm lư kỷ cùng” chỉ người chỉ có chút ít bản lĩnh đã khoe khoang đồng thời cũng muốn nói: phải dùng cảm chớp lấy thời cơ, không để kẻ địch dọa dẫm

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 354: Ngoại truyện về Lôi Đình Ân: 50% trộm tâm tình người - Ngoại truyện 1:

Editor: Puck

Ánh đèn rực rỡ lộng lẫy.

Nhưng mà, không che giấu được sáng chói của anh.

Anh vừa ra trường, chính là mục tiêu chú ý.

Lễ phục nam màu xanh lam đậm, nơ màu xanh lam nhạt, ngực có huy hiệu màu bạc, chói mắt làm cho người khác ghen ghét.

Là anh, tại sao là anh? Chẳng lẽ trên đời thật sự có người như anh?

Hai mắt cô đau đớn, rất muốn nhìn rõ hoa văn huy hiệu, quá xa.

“Bạn trai mới của cô gái nhà giàu Tề Giai Vũ, nghe nói địa vị rất lớn! Sao? Cậu có hứng thú?”

Bạn thân Ngải Đan Đan cười khê bên tai cô.

Tề Giai Vũ? Hoa hậu giảng đường? Bình hoa ngực to mà không có não? Đẳng cấp của anh chỉ có giới hạn như vậy?

Cô cười nhạt, truyền thuyết tất cả party đều là thiên hạ của Tề Giai Vũ, kể cả party tốt nghiệp tối nay, chỉ có điều, chưa hẳn...

Không thể tưởng tượng chuyện đã xảy ra...

Ngay sau đó, chân của cô đột nhiên không nghe theo sai khiến, suy nghĩ của cô dường như cũng không thuộc về cô, mặc cho Đan Đan ở phía sau kêu gọi ra sao, cô lại như bị trúng ma, đi thẳng về phía người đàn ông đó.

Cô xác định 100%, bản thân mình cũng không muốn làm vậy!

Đám người tự động mở đường, gió đêm, nhẹ nâng, lay động tóc bay, cô đón gió mỉm cười.

Ánh mắt của anh đông lại trên mặt cô, cảm giác nhẹ, hai mắt nhắm lại, khinh thường và coi thường từ trong ánh mắt trút ra, đủ để đóng băng cô.

“Đình Ân.” Nhẹ nhàng dịu dàng gọi bật ra từ giữa hàm răng cô, tự nhiên như vậy, tự nhiên mà giống như đã gọi nhiều năm! Cô hoảng hốt, cô thề, trước đó cô tuyệt đối không biết tên anh!

Anh cũng kinh ngạc, nhưng chỉ hiện gọn sóng trong mắt, tiếp theo cười nhạt, “Tiểu thư, tôi biết cô sao?”

“Nhưng mà tôi biết anh!” Gặp quý! Cô biết anh từ bao giờ? Miệng của cô hay không phải của cô? Tại sao phải nói như vậy?

“Hả?” Anh càng cười đến giễu cợt thêm, phụ nữ chủ động ôm ấp yêu thương như vậy nhiều vô số kể, mình đã sớm không thấy lạ! Nhưng mà, anh khinh bỉ!

Cô rõ ràng cười đến sáng chói lợi, anh rùng mình trong lòng, cười như vậy...

Cười như vậy, chỉ có cô ấy mới có!

Đau, lan tràn! Cô ấy đã chết rồi! Đã chết rồi! Ai cũng không được nhắc lại anh!

Ánh mắt trở nên sắc bén trong nháy mắt, nụ cười quyến rũ mờ ám tràn ra trên môi, “Như vậy, bây giờ tiểu thư muốn đi làm cùng tôi sao? Ra cái giá! Một đêm của cô muốn bao nhiêu?”

“Đình Ân!” Hoa khôi giảng đường bên cạnh anh đã sớm tức giận đến ngực phập phồng.

Anh xua tay, đường cong kiên nghị trên khuôn mặt tuần tú bao phủ lạnh lẽo, hô hấp của hoa khôi giảng đường trở nên cẩn thận.

“Cô tên là gì?” Anh lơ đãng xoa mặt cô, mắt nhìn vào ánh mắt cô, như một vị vua.

“Hạ Thiên!” Chết tiệt! Hôm nay cô thật sự gặp quý! Biết rõ muốn gạt tay anh ra, cho anh thêm cái tát, nhưng cô vẫn cười đến dịu dàng như nắng.

“Ha ha ha, come on, baby!” Anh huyết sáo vang dội, xoay người trong nháy mắt, cô nhìn rõ ảnh đại diện là một baby trên huy hiệu của anh, cái này, mình, thật sự không xứng!

Anh ngừng đầu bước về phía trước, như tượng gỗ ngoái đầu lại, cô quả nhiên theo sát phía sau, ở sau lưng cô, còn có Tề Giai Vũ ngực to không não.

Nụ cười trào phúng lập tức lóe lên, anh cố ý làm khó cô, dừng lại trước một chiếc mô tô phân khối lớn.

Chìa khóa kéo lê ra vòng cung màu sáng bạc trên không trung, chuẩn xác không sai rơi vào trong ngực anh bạn chủ mô tô.

Anh cực kỳ kiêu ngạo, chỉ vào xe nổi tiếng sang trọng cách đó không xa của mình, “Của tôi, đổi với cậu!”

Cậu bạn chủ chiếc mô tô hoàn toàn ngây người, không linh hoạt mà giao chìa khóa xe mình cho anh, anh cười ha ha, tư thế sải bước cười lên như một con báo...

“Đình Ân!” Tề Giai Vũ đuổi theo ra đến, uất ức khê rơi lệ.

Anh quay đầu, cười đến liều lĩnh, “Cô cũng muốn cùng chơi? Được! Lên xe! Thẻ lực bản thiếu gia hơn người! Ha ha ha!”

Tề Giai Vũ hận đến nghiêng răng, chạm mạnh vào cô, vượt lên trước ngồi lên chỗ ngồi phía sau trên mô tô.

“Baby? Đi lên!” Anh chỉ vào vị trí trước ngực, cười đến lỗ mồm.

Cô cắn cắn môi, cời chiếc nhẫn đính hôn trên ngón tay vô danh, ngẩng đầu lên chuyển sang một cậu bạn chủ chiếc mô tô khác, “Cho tôi mượn xe!”

Kim cương trong lòng bàn tay cô lóe lên tia sáng chói mắt, cậu bạn không chút do dự dùng chìa khóa trong tay đổi chiếc nhẫn của cô, “Không sao! Đưa cô đi!”

“Ha ha ha! Thương thức! Tôi thích! Được ㄟ~!” Sau một tiếng gầm rú, anh như mũi tên thoát khỏi dây cung bắn ra, tiếng cười liều lĩnh và tiếng gầm rú của mô tô chấn động màng nhĩ của cô.

Cô hít sâu một hơi, vén làn váy lễ phục chấm đất, sải bước lên chiếc mô tô nhìn có vẻ cao nặng hơn cô, khởi động, xuất phát, lưu loát liên tục, hoàn toàn không để ý tới khi cô lên xe thì gió nâng làn váy, lộ ra màu quần lót.

Gió đêm thổi vù vù bên tai, sợ hãi như ác ma sinh sôi, cô nhiều nhất chỉ cười xe đạp điện, ngựa sắt dũng mãnh như vậy vốn không bị bàn tay nhỏ bé và yếu ớt của cô khống chế, một đường mạnh mẽ đâm tới, cực kỳ nguy hiểm.

Trời ạ! Cô nhất định đã điên rồi! Cô muốn dừng xe! Nhưng vì cái gì lại có một âm thanh khác muốn cô đuổi theo! Kiên quyết!

Không! Cô không cần kiên quyết! Cô sẽ chết!

Đột nhiên ngọn đèn số lượng lớn, từ xe đối diện theo tới làm lóa mắt cô.

“A -” Tiếng thét chói tai qua đi, buông tay, xe chui vào bánh xe tải lớn, mà cô, bay bổng bắn lên, ngã mạnh xuống đất, làn váy bay bay, như con bướm xanh trong bầu trời đêm...

“Như thế nào? Cô không sao chứ?” Anh đảo ngược đầu xe, đứng bên cạnh cô, cô gái quật cường này rốt cuộc là ai? Muốn làm gì?

Cô gầy gù đứng lên, cái gáy đau đớn khó nhịn, thò tay sờ, đồ tui đầy tay...

Răng trắng cắn chặt môi dưới, hô hấp hỗn loạn, “Anh, đó! Rõ ràng là người Trung Quốc, ở địa bàn người Trung Quốc, nói tiếng Nhật gì!”

Quạt cường xoay người, lưu lại bóng lưng rất cứng.

Mắt anh chìm sâu, tràn đầy đều là bóng lưng khập khiễng của cô, còn nữa, từng giọt từng giọt máu tươi từ đầu cô nhỏ xuống, như hoa mùa hè nở rộ trên lễ phục màu xanh nhạt...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 355: Ngoại truyện 2:

Editor: Puck

“Đình Ân! Đình Ân!” Sau khi Hạ Thiên hô to mấy tiếng thì tỉnh lại, mồ hôi đầm đìa, mệt mỏi giống như vừa trải qua một điệu Valse không ngừng không nghỉ.

Cô thở hổn hển, lau mồ hôi không ngừng rơi dưới cằm, vẫn đắm chìm trong mộng mị quý dị lóa mắt này.

“Thiên Thiên, Đình Ân là ai? Sao Thư Sinh trở về còn chạy về?” Ba đôi mắt nhìn rõ mọi việc hình như muốn nhìn thông suốt cô.

Hạ Thiên cúi đầu, che giấu hốt hoảng nơi đáy mắt.

Cha là cục trưởng cảnh sát, một chút xú dẫu vết cũng không chạy thoát được ánh mắt của cha, nhưng cô không hiểu tại sao mình phải hốt hoảng, cô rõ ràng không làm gì sai, chỉ là nằm mơ, nằm mơ mà thôi! Trong mộng gặp người đàn ông tên Đình Ân vài lần.

“Thiên Thiên, con trưởng thành, bắt đầu có bí mật nhỏ của mình, có nhiều lời cũng không bằng lòng nói với cha rồi, thật sao?” Giọng của cha đột nhiên trở nên dịu dàng.

“Không có!” Hạ Thiên vội vàng giải thích, từ nhỏ cô không có mẹ, tình cảm với cha vẫn vô cùng tốt, là cha con, càng là bạn bè.

Cha Hạ hiền từ gật đầu, “Vậy thì tốt! Hy vọng con chính là Thiên Thiên bé nhỏ của cha! Tại sao bị thương? Thư Sính nói cho cha con bị ngã?”

“Vâng!” Hạ Thiên chột dạ đáp một tiếng.

Cha Hạ không hỏi tới nữa, chỉ sâu xa nhìn con gái, “Thiên Thiên, từ nhỏ con đã không có mẹ, cũng may bác sỹ Thư vẫn coi con là con gái, bây giờ con tốt nghiệp, đúng lúc gả cho Thư Sính rồi.”

Bác sỹ Thư là mẹ của Thư Sính, từ nhỏ yêu thương Hạ Thiên có thừa, đã cho rằng Hạ Thiên là con dâu nhà họ Thư.

Nhưng mà...

“Cha, con có thể không lấy chồng không?” Hạ Thiên cẩn thận từng ly từng tí nói ra.

“Thiên Thiên!” Ánh mắt nghiêm khắc của cha Hạ đã thông báo ông kiên quyết không đồng ý.

“Ít nhất tạm thời không lấy có được không?” Cô thức thời lui một bước.

“Tại sao?” Cha Hạ đang dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn cô, tỏ ý hoài nghi.

Hạ Thiên không biết diễn tả như thế nào, lao thẳng vào trong ngực cha, giống như lúc nhỏ đeo lấy cổ ông, “Cha, con không muốn gả, con không nỡ xa cha, con gả đi, cha chỉ còn một mình!”

Cô có thể cảm thấy cha Hạ khẽ run, cánh tay cường tráng ôm lấy bả vai cô, “Đứa nhỏ ngốc, con gái luôn phải lấy chồng! Chẳng lẽ con định ở cùng cha cả đời?”

“Con bằng lòng! Con phải ở cùng cha cả đời!” Cô vùi đầu trong cổ cha, bắt đầu làm nũng.

“Được được được! Ở cùng cha cả đời! Ở cùng cha cả đời! Được chưa? Công chúa nhỏ của cha!” Cha Hạ cưng chiều vỗ vỗ cô.

Nhưng mà, Hạ Thiên biết, đây chỉ là kế hoãn binh thôi, gả cho Thư Sính, lúc này là sự thật không cách nào thay đổi được!

“Thiên Thiên, ngày mai đi Thư từ nước Mỹ về, muốn mang quà tặng cho con, hỏi con thích màu gì.” Cha đặt cô lại giường hỏi.

“Màu xanh lam đi!” Hạ Thiên vô ý thức đáp, trước mắt toàn là màu xanh lóa mắt, giống như hoa hồng xanh xinh đẹp nở rộ.

“Hà? Bao bối của cha thay đổi sở thích từ khi nào? Không phải ngày trước thích màu xanh lá sao?” Cha Hạ nghi ngờ nhìn con gái.

Cô mệt mỏi nhắm mắt lại không muốn trả lời vấn đề này.

Cha Hạ khẽ mỉm cười, đắp chăn cho cô, ra khỏi phòng. Trên hành lang, lấy điện thoại di động ra, “Này, tôi là Hạ Nhược Hải, điều tra một người, Đinh Ân, tên này nghe rất quen tai đây!”

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Ngón tay trắng mịn của Hạ Thiên trượt qua một hàng lễ phục đủ loại treo trong tủ quần áo, cuối cùng dừng lại trên bộ lễ phục màu xanh lam nhạt, không biết vì sao, cô rất muốn mặc nó.

Trong lòng ngạc nhiên lại là nghi ngờ tới hôm qua của cha, không phải cô thích màu xanh lá cây nhất sao? Tại sao lại chung tình với màu xanh lam chứ?

Mặc bộ lễ phục, tỉ mỉ dùng dây cột tóc màu xanh lam cột chặt tóc thẳng đen nhánh đầy đầu, nhìn mình xanh nhạt trong gương, bản thân nghĩ tới nụ cười không hề kiềm chế trên mặt người đàn ông tên Đinh Ân, trái tim, giống như đột nhiên bị thứ gì đó hung hăng đâm vào, đau nhói khó nhịn, cô ôm ngực, trong chốc lát lại nhập thần...

“Thiên Thiên, xong chưa?” Thư Sính ở bên ngoài gõ cửa thúc giục.

“Đến rồi!” Cô vội vã chỉnh sửa lễ phục một chút, mở cửa, kéo cánh tay Thư Sính xuống lầu, nhưng vẫn cúi đầu, không dám nhìn hắn.

Hôm nay là ngày mẹ Thư Sính từ Mỹ về, nhà họ Thư tiến hành một bữa tiệc nho nhỏ, Thư Sính đặc biệt tới đón cô.

Nhưng mà, nếu Hạ Thiên biết, hôm nay là bước ngoặt quan trọng sẽ thay đổi cả cuộc đời cô, không biết cô còn có thể đi tham gia bữa tiệc này hay không...

Buổi tiệc bắt đầu, bác sỹ Thư mặc một bộ đồ dạ hội, khoác tay cha Thư sinh đi từ cầu thang xoắn ốc xuống, cha Thư Sính là nhân vật lớn trong giới buôn bán, mặc dù đã trung niên, nhưng vẫn phong cách phi phàm, hơn nữa một đôi mắt ung bén nhạy, khiến cho người ta không rét mà run, nhưng ông đối với Hạ Thiên, lại hiền hòa khác thường.

Chỉ thấy bác sỹ Thư đứng trước micro, nghiêm nhiên là một quý phu nhân, hoàn toàn không có hơi thở của nghề nghiệp bác sỹ.

“Các phu nhân, các tiên sinh, tất cả các vị khách quý, chào buổi tối mọi người! Đầu tiên hoan nghênh các vị đến dự, tối nay, tổ chức party kia, chủ yếu có một việc quan trọng muốn tuyên bố, đó chính là, Thư Sinh nhà tôi và Hạ Thiên sẽ tổ chức hôn lễ vào cuối tháng, chúng ta là bậc cha mẹ, là bạn bè, cùng chúc phúc cho hai đứa đi!” Giọng nói trầm bổng du dương của bác sỹ Thư vang lên trong sảnh chính rộng lớn, chấn động màng tai Hạ Thiên run lên.

Đột nhiên, nhạc điệu Valse vang lên, Thư Sinh mặc một bộ tuxedo màu trắng, tao nhã khom mình trước mặt cô, mời cô nhảy điệu nhảy mở màn tối nay.

Hạ Thiên ngậy người tại chỗ, thân thể khẽ run, trong đầu ngập tràn toàn là hoa hồng xanh lam bay múa đầy trời, cùng điệu Valse không bao giờ ngừng nghỉ..

Đám người dần xôn xao, Hạ Thiên nhìn theo ánh mắt mọi người, ngoài cửa nhà họ Thư xuất hiện một bóng dáng xán lạn, mang theo nét cười, bóng dáng dần đến gần, trước ngực cài một huy hiệu bạc, bên túi ngực trái cắm một đóa hồng xanh lam..

Hạ Thiên hoa mắt, cảm giác mình không thể không chế lại đến.

Cô không đếm xỉa đến Thư Sinh tha thiết khát vọng, lướt qua bả vai anh, đi về phía “Hoa hồng màu xanh lam”.

“Thiên Thiên!” Thư Sinh ở sau lưng cô vội vàng kêu.

Nhưng cô không nghe thấy, trong lòng trong mắt chỉ có bóng dáng màu xanh lam đó, kéo lòng cô, cảm giác đau đớn mờ mờ ảo ảo.

“Đình Ân!” Cuối cùng cô lại đứng trước mặt anh một lần nữa, sau lần mất mặt đến rồi tỉnh rồi mù đó.

Vẫn là nụ cười khinh thường đó, im lặng nhìn chăm chú vào cô, rồi sau đó, nụ cười trên môi tràn ra, “Không phải muốn nhảy điệu Valse mở màn với tôi đây chứ?” Nói xong như vô tình hay cố ý nhìn ra phía sau cô, Thư Sinh đang lờ giận ngập trời đứng sau lưng cô.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 356: Ngoại truyện 3:

Editor: Puck

Hạ Thiên cảm giác mình nhất định điên rồi! Lại có thể bêu xấu trong trường hợp quan trọng như vậy!

Trong lòng không hiểu sao dâng lên một dục vọng, muốn đưa tay khoác lên vai anh, cô liều mạng kiềm chế dục vọng này của chính mình, nhưng mà, một cơn gió thổi qua, giống như có người nâng tay cô lên, cô không tự chủ được gần sát anh, ngón tay trắng xanh nhẹ nhàng đặt lên bờ vai anh.

Anh cười ha ha, tiếng cười chấn động mạng nhĩ của cô, giống như câu thần chú.

Âm nhạc xoay quanh, thân thể của cô bị anh giữ trong tay cũng bắt đầu quay vòng vòng.

Tất cả đều giống như trong mộng, bay múa xoay tròn theo anh, làn váy màu xanh dương xòe ra, vòng quanh đầu gối anh. Cô giống như một đóa hoa hồng màu xanh lam, mà anh, giống như người ngắm hoa...

“Bảo bối! Em rất đặc biệt!” Ánh mắt anh nhìn cô chằm chằm thiếu gấu cợt, nhiều hơn tình tột cùng.

“Tôi không phải tên bảo bối, tôi tên là Thiên Thiên!” Cô cố chấp nhìn vào tròng mắt đen của anh.

Anh cười khê, lòng bàn tay dùng sức, đột nhiên kéo cô gần lại, thân thể tiếp xúc khiến cho cô hoảng hốt trong lòng, trong nháy mắt sắc mặt ửng hồng.

“Tôi thích gọi em là bảo bối!” Hơi thở áp áp của anh phả lên tai cô, làn da cô nhanh chóng cảm thấy tê ngứa, kéo dài đến toàn thân, người cũng mê mẩn.

Khi cô tỉnh táo lại, phát hiện toàn thân đã yếu đuối ở trong lòng anh.

“Bảo bối, em có biết không bây giờ em rất mê người?” Hô hấp của anh tiếp tục phun lên vành tai cô.

Hai mắt cô mê ly, đã thấy không rõ dáng vẻ của anh. Chỉ thấy nụ cười khoa trương của anh vừa hiện, trên môi lập tức nhiều hơn cảm giác mềm mại, lửa nóng nhanh chóng chui vào, mang tính xâm lược mà đảo qua mỗi chiếc răng của cô, miêu tả quần quýt lấy lười cô mút vào, cắn nuốt.

Nụ hôn điên cuồng mà kịch liệt như vậy, cho tới bây giờ cô chưa từng trải nghiệm, giống như lục phủ ngũ tạng đều bị anh nuốt lấy, cô không cách nào hô

hấp, cả người bay bổng mà tiến vào trạng thái chân không, trong đầu chỉ có một ý niệm, hôn nữa đi, cô sẽ chết...

Cuối cùng, anh thả lỏng cô ra, khẽ cắn vành tai cô, “Bảo bối, tôi muốn mang em ra ngoài!”

“Được!” Cô như người máy, nói mà không cần nghĩ ngợi, giống như đây không phải là giọng nói của mình.

Anh cười to lần nữa, tư thế kéo cô rời đi như một kỵ sĩ.

“Thiên Thiên! Đứng lại!” Thư Sính đằng sau lưng tức giận cất giọng gọi, cô mới nhớ ra mình đang ở đâu.

Như vậy, vừa rồi cô cùng nhảy điệu Valse với anh dưới mắt mọi người? Hôn nhiệt liệt với người đàn ông xa lạ này trước mắt Thư Sính? Không phải tất cả mọi người ở đây đều nhìn thấy cô và anh say sưa? Cũng bao gồm cả cha?

Trời ạ! Nếu là như vậy, cô thà rằng chết đi! Cho dù không chết cũng sẽ bị cha đánh chết! Không bằng mang cô đi thôi!

Cô vội vàng vàng kéo cánh tay anh rời đi, bỏ lại Thư Sính đang nổi trận lôi đình đằng sau. Chuyện này, sau khi cô tỉnh lại rất tự trách, nhưng rốt cuộc gần đây cô trúng tà gì? Thường cảm thấy thân thể và trí óc mình không chịu sự khống chế của mình?

Thư Sính đuổi theo ra đến cửa, mắt thấy Thiên Thiên lên xe thể thao của người đàn ông kia, hai quả đấm bóp chặt vang lên răng rắc.

“Joseph, tra rõ ràng cho tôi người đàn ông này là ai!” Nếu như anh đoán không sai, người này chính là người đàn ông trong miệng Thiên Thiên, mang Thiên Thiên đi đưa xe!

“Không cần điều tra!” Giọng Hạ Nhượng Hải vang lên, “Chú cho cháu biết!”

“Chú Hạ!” Thư Sính quay đầu lại, cảm giác thất bại mất mát lộ ra trong mắt.

Hạ Nhượng Hải cười lạnh, “Lôi Đình Ân, lão nhị hội Thực Ngọc Nhật Bản, người ta gọi là Nhị Lang, ý chỉ Nhị Lang thần, thần thông quảng đại, có con mắt thứ ba, có thể thấy được độ bén nhạy cao như thế nào! Lấy ý liệu mạng Nhị Lang *, chỉ cần cậu ta ra tay, không có nhiệm vụ nào không hoàn thành.

(*) Liệu mạng Nhị Lang: Theo liệu mạng Tam Lang (Tam Lang là biệt hiệu của nhân vật Thạch Tú trong Lương Sơn Bạc), chỉ người dũng cảm không sợ chết. Nhị Lang cao hơn Tam Lang ^^.

“Hội Thực Ngọc?” Thư Sính nhớ kỹ cái tên này, trong lòng lộp bộp...

“Nhưng mà, sao Thiên Thiên có thể dính lấy Lôi Đình Ân kia, cháu thật bất ngờ, nhưng mà, tuyệt đối không thể để cho bọn họ tiếp tục đi tới!” Thư Sính xiết chặt nắm tay.

Hạ Nhượng Hải lại cười, tia sáng trong mắt hiện lên, bí hiểm...

“Chú Hạ? Tôi nay ai mời anh ta đến party? Nhà chúng cháu không ai mời anh ta!” Thư Sính mê mẩn không thôi.

“Hả?” Hạ Nhượng Hải cũng cảm thấy kỳ quái, ông vốn tưởng rằng là khách nhà họ Thư mời.

Rốt cuộc tại sao Lôi Đình Ân lại đến party nhà họ Thư đây? Lúc này chính ông cũng rối rắm nghĩ hoài không ra.

Xe thể thao mở cửa sổ mui trần ra, gió đêm vù vù thổi rối loạn tóc anh, cũng thổi tỉnh đầu óc anh.

Chỉ nhớ rõ anh vốn không ngủ trưa, nhưng sau bữa cơm lại nằm ngủ trên ghế sa lon, mơ mơ màng màng ngủ một giấc trưa, mơ mơ màng màng nằm mơ giấc mộng buổi trưa, trong mộng toàn là nụ cười không màng danh lợi của Mặc Toa...

Mặc Toa, Mặc Toa... Anh lẩm bẩm tên cô mà tỉnh lại, sau đó mơ hồ thay lễ phục, mơ hồ lên xe, mơ hồ vào cửa chính nhà họ Thư lạ lẫm...

Cuối cùng, mơ mơ màng màng, không giải thích được hôn cô gái đó, mơ mơ màng màng dẫn cô ra khỏi nhà họ Thư...

Anh liếc mắt sang đồng màu lam nhạt bên cạnh, đột nhiên vội vàng thắng xe.

Hạ Thiên hoàn toàn như đi vào cõi thần tiên, không để ý, cái trán đụng vào kính chắn gió, cô đau đến không ngừng nhếch miệng, chửi ầm lên, “Này! Ai bảo anh thắng xe như vậy? Kỹ thuật nát!”

Anh mặt lạnh, “Kỹ thuật tôi không tốt không ai mời cô lên xe! Xuống xe!”

Hạ Thiên thiếu chút nữa co quắp, “Lôi Đình Ân!” Sau khi cô kêu to tên anh bản thân cũng hoảng sợ, anh họ Lôi sao? Từ trước tới giờ không biết, tại sao lại đột nhiên gọi ra?

Anh cười lạnh, “Không tệ nhì! Lần sau tiến bộ hơn lần trước! Định bên cạnh tôi? Trở về tự soi gương đi, trở mặt tốt rồi quay lại!” Anh khinh bỉ nhìn thân thể gầy gò của cô.

Hạ Thiên sắp phát điên, rõ ràng là anh dẫn cô ra ngoài! “Lôi Đình Ân, anh làm đàn ông của quá thất bại rồi? Cứ không có trách nhiệm như vậy?”

“Hà? Tôi đã làm gì cô sao? Tại sao phải phụ trách cô?” Anh cười đến vô sỉ, “Cô xuống xe cho tôi!” Trong lòng anh đè nén nỗi đau, chiếc xe này là vật cưng của Mặc Toa, chưa từng có người phụ nữ nào ngồi lên chiếc xe này, hôm nay sao anh lại quý xui thân khiến lái nó ra?

Hạ Thiên ngẩng nhìn bốn phía, Lôi Đình Ân đã lái xe đến ngoại ô, lúc này xuống xe, đi tới sáng sớm mai mới có thể đến nhà hà! Cô ăn vạ cong môi lên, “Tôi không xuống, cứ không xuống, có bản lĩnh thì anh ném tôi ra!”

Cô thâm nghĩ, hễ là đàn ông, chỉ cần là đàn ông, cũng sẽ không làm chuyện thất đức như vậy chứ? Nhưng cô sai lầm rồi, Lôi Đình Ân là một ngoại lệ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thân Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 357: Ngoại truyện 4:

Editor: Puck

Cô chỉ cảm thấy thân thể đột nhiên bay lên, cứ như vậy bị anh ném ra ngoài!

Cũng may nền móng nhảy múa của cô sâu dày, lấy tư thế lộn mèo rơi xuống đất đứng vững gót chân, cô bắt đầu hận vốc người khéo léo mình vốn lấy làm kiêu ngạo, lúc khiêu vũ nhẹ nhàng bay bổng, nhưng lúc bị ném đi lại dễ dàng như vậy!

“Không tệ! Bản lĩnh tốt!” Lôi Đình Ân giữu cột nhìn cô cười cười.

“Lôi Đình Ân! Anh cmn không phải đàn ông!” Hạ Thiên cảm giác mình sắp phát điên! Một người đàn ông thú vị như vậy, sao cô lại mơ thấy trong mộng hàng đêm? Minh lại nhiều lần giống trùng tà điên cuồng vì anh.

Khuôn mặt màu đồng của Lôi Đình Ân lộ ra nụ cười hài hước, hai hàm răng trắng bóng hết sức chói mắt dưới bóng đêm, ánh mắt anh không có ý tốt rơi vào trước ngực cô, “Bảo bối! Tôi có phải là đàn ông không, cô có cần kiểm tra một chút không?”

Mới đầu Hạ Thiên nghe không hiểu lời anh nói, theo ánh mắt anh nhìn trước ngực mình, thì ra đây lưng lẽ phục tuột ra, lộ ra hơn nửa bầu ngực.

Mặt của cô nhanh chóng ửng hồng, ôm ngực, gào to, “Lôi Đình Ân! Mối lập tức biến mất trước mặt tôi! Vĩnh viễn đừng để tôi gặp lại anh!”

Lời kia vừa thốt ra, cô lập tức hối hận, nơi này trước không thôn xóm sau không nhà trọ, nếu như anh đi, cô nên làm cái gì?

Nhưng mà, lời đã ra khỏi miệng, cũng không thể thu hồi lại? Trước mắt chỉ có thể cầu nguyện trời phù hộ, Lôi Đình Ân không phải là kẻ khốn kiếp từ đầu đến đuôi, sẽ để một cô gái đơn độc ở đây.

Nhưng mà, cô lại sai lầm lần nữa rồi, Lôi Đình Ân thật sự là một kẻ khốn kiếp tuyệt đối!

Anh háng giọng cười to, “Bảo bối! Đây chính là cô nói! Bye bye!”

Chiếc Rambo màu xanh dương như ánh sáng xanh dương, nhanh chóng hòa thành một thể với đêm tối...

Hạ Thiên tuyệt vọng, nhìn phương hướng anh đi xa vắng to, “Lôi Đình Ân, nếu để cho tôi gặp anh, tôi nhất định... Thiên anh! Thượng đế phù hộ anh, kiếp trước kiếp sau, đời đời kiếp kiếp đều là thái giám!”

Gió đêm thổi qua, toàn thân cô run lên, lễ phục cực kỳ fit vải không ngăn được gió lạnh xâm nhập.

Làm thế nào? Hai tay cô vòng lại, ôm chặt cánh tay, nhìn chung quanh.

Đột nhiên, hai mắt tỏa sáng, dưới đất có đồ gì đó màu bạc loang loáng dưới ánh trăng.

Cô cúi người nhặt lên, là huy hiệu bạc của anh – hình bán thân một con búp bê barbie kỳ quái...

Một đấng mày râu, mang hình búp bê như vậy! Cô xem thường bừa bãi, cũng trong lúc lơ đãng phát hiện ở phía đối diện có một con đường núi, rộng rãi, trang nghiêm, hơn nữa giống như đã từng quen biết, cô nhất định từng đến đây!

Cố gắng tìm tòi trong hồi ức, đầu cô vừa vang lên, lập tức rợn cả tóc gáy.

Nơi đây là nghĩa trang! Sau khi mẹ qua đời, thanh minh hàng năm cô đều sẽ tới đây tảo mộ với cha!

Lôi Đình Ân khốn kiếp! Chết không từ té ném cô tới đây!

“ふか!” Cô nắm quyền măng to! Choáng! Sao cô lại nói tiếng Nhật! Cô thề, tuyệt đối không nói tiếng Nhật! Cô ghét người Nhật!

Gió thổi vào cây cối trên núi, phát ra tiếng vi vu, bóng đen chung quanh loáng thoáng, như có như không, mơ hồ có thứ gì đó đang động...

Cô ôm ngực, tóc gáy toàn thân đều dựng lên, trong miệng lầm bầm, “Mẹ, mẹ. Mẹ phải phù hộ cho con, đừng đột nhiên chạy đến làm con sợ! Cũng đừng để người khác, không đúng, là quỷ khác chạy đến làm con sợ! Mẹ, mẹ...”

Đột nhiên, trước mắt thoáng qua một vệt lam sáng, cô tin chắc mình nhìn thấy một bóng dáng màu xanh lam, khi cô chăm chú nhìn kỹ thì không thấy tung tích đâu nữa, chẳng lẽ trên thế giới này thật sự có quỷ?

Cô sợ, bắt đầu nhấc chân chạy như điên, chạy theo hướng Lôi Đình Ân rời đi, trong lòng niệm ngàn vạn lần, Lôi Đình Ân, anh trở lại cho tôi! Chỉ cần anh trở lại, tôi nhất định không thiên anh, tôi thề tôi không tính toán gì hết, anh lần trở lại cho tôi!

Nhưng mà, Lôi Đình Ân không thấy trở lại, mà vệt sáng màu lam kia xuất hiện trước mặt cô, kèm theo tiếng thở dài thật sâu của một cô gái.

Cô đột nhiên dừng bước, không dám chạy nữa, nhưng vẫn chạm phải vệt sáng màu lam này, lạnh lẽo cứng ngắt như cây cột.

Cô bị sợ đến lui lại mấy bước, run rẩy hỏi, “Cô... Là ai?”

Bóng dáng màu lam chậm rãi xoay người, khuôn mặt cực kỳ đáng yêu, giống như... Một con búp bê!

Chỉ có điều, sắc mặt tái nhợt đáng sợ!

Cô ta cười buồn bã một tiếng, môi đỏ mọng như máu, lộ ra răng trắng đầy...

“Cô... Rốt cuộc là ai?” Trái tim Thiên Thiên giống như muốn ngừng đập, cô chưa bao giờ gặp phải hình ảnh âm trầm sợ hãi như vậy.

Cô ta chỉ cười, đôi tay đột nhiên móc ngực mình, ngực nứt ra một vết, máu chảy ròng ròng, móc ra một trái tim, “Cho cô!” Cô ta cười quỷ dị.

Trái tim đó vẫn còn đập có tiết tấu trong lòng bàn tay cô ta, Thiên Thiên đã hoảng sợ đến cực hạn, “A -” một tiếng thét lên, ngất đi!

Không biết trải qua bao lâu, cô cuối cùng tỉnh lại, tay trái ấm áp, đang được Thư Sính nắm.

Cô giống như gặp cứu tinh, bật dậy, nhào vào trong ngực Thư Sính khóc mãi, “Anh Sính, thật đáng sợ! Có ma! Nữ quý! Làm em sợ muốn chết!”

“Quý? Nào có quý? Bé ngốc, gặp ác mộng thôi!” Thư Sính ôm cô, vuốt ve mái tóc cô.

Nằm mơ? Chẳng lẽ là mộng sao?

Cô khóc thút tha thút thít trong ngực Thư Sính, nhắm mắt nhìn bốn phía, sao cô lại ở trong phòng Thư Sính?

“Sao em lại ở đây?” Cô nhớ mình té xỉu ở nghĩa trang.

“Em vẫn ở đây!” Thư Sính nhìn cô cười dịu dàng, “Em đó! Không phải anh và em nhảy điệu mờ mẩn sao, kết quả sau khi xoay tròn mấy vòng em té xỉu luôn, tố chất thân thể quá kém! Sau này phải tăng cường rèn luyện cho anh mới được!”

Có đúng như vậy không? Hạ Thiên vội vã kể, “Nhưng sao em nhớ mình bị người mang đến nghĩa trang, còn gặp phải nữ quý? Nữ quý đó móc cả trái tim mình ra làm em sợ, thật đáng sợ!”

Sắc mặt Thư Sính khề thay đổi, lập tức lại khôi phục dịu dàng, “Bé ngốc! Không phải đã nói với em sao? Là nằm mơ! Ngoan, đừng nghĩ nhiều như vậy, tối nay em còn chưa ăn gì, anh xuống lấy cho em ăn!”

Thư Sính hôn lên trán cô, xoay người mở cửa xuống lầu.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 358: Ngoại truyện 5

Hạ Thiên ngồi trên giường, rơi vào trầm tư, thật sự là mơ sao? Nhưng sao tất cả lại chân thật như vậy? Còn có người đàn ông tên Lôi Đình Ân đó,

không ngừng xuất hiện trong mộng cũng như trong thực tế của cô, rốt cuộc đâu là mộng, đâu là thật? Cô thật sự không phân biệt được rồi...

Đột nhiên thấy lòng bàn tay nắm một vật, mở ra, bất ngờ thấy một huy hiệu màu bạc, mặt búp bê barbie đang cười nghịch ngợm với cô...

Bàn tay cô giống như bị lửa thiêu, cuống quýt co lại, ném huy hiệu xuống đất, nếu như, đây thật sự là mộng, vậy huy hiệu này giải thích như thế nào?

Lôi Đình Ân, Lôi Đình Ân, rốt cuộc anh là người hay quý? Là mộng hay ảo?

Cho dù anh là quý! Anh ném tôi ở nơi hoang dã vắng vẻ chính là không đúng!

Không, không đúng là cô, có lẽ Lôi Đình Ân này vốn không tồn tại trong thực tế, anh ta chỉ ở trong mộng thôi? Ở trong mộng ném cô xuống, chuyện này chỉ có thể trách cô tự mình đa tình!

Trời ạ! Nhân cách của cô sắp phân liệt rồi! Đầu cô đau không dứt, ôm lấy đầu rúc vào trong chăn, sao anh Sính còn không đi lên?

Lúc này Thư Sính đang ở dưới lầu gọi điện thoại, “Chú Hạ, Thiên Thiên không sao, tối nay để cho cô ấy ở chỗ cháu đi, cháu nói với cô ấy chỉ là nằm mơ, hy vọng có thể lừa được cô ấy.”

“Vâng, tối ngày hôm qua ở trên đường xe cháu và xe Lôi Đình Ân lướt qua nhau, người này không có ý tốt với Thiên Thiên, trề như vậy lại nhét một cô gái ở chỗ đó, Thiên Thiên vừa mới tỉnh dậy đã nói sợ, còn nhìn thấy nữ quý.”

“Nữ quý? Ha ha, chú, đừng nói đùa, cháu không tin! Nhưng mà, Lôi Đình Ân còn đáng sợ hơn quý, chú Hạ, anh ta là xã hội đen, chú cũng không có cách nào đối phó với anh ta sao?”

“Mở công ty điện ảnh? Chú, cái này rõ ràng dùng để rửa tiền!”

“Không có ghi chép? Chú! Hiệu suất làm việc của cảnh sát thật sự không dám khen tặng! Cháu thấy vẫn xin chú tự ra tay, nếu không đều không có chỗ tốt cho chú, cho cháu!”

Thư Sính để điện thoại xuống, chân mày nhíu chặt, “Lôi Đình Ân!” Anh cắn răng nghiền lại nhớ kỹ ba chữ này, cái tên gây uy hiếp cho anh, không chỉ có Thiên Thiên, còn nữa, bí mật của bọn họ...

“Thiếu gia, cháo nấu xong!” Người làm bưng một chén cháo tổ yến đi lên.

“Đưa cho tôi!” Anh nhận lấy khay, tự mình bưng lên lầu.

“Thiên Thiên! Ngồi dậy húp cháo đi!” Anh để cháo xuống, dịu dàng gọi cô, hình như dưới chân dẫm lên đồ gì cứng cứng.

Nhắc chân, một huy hiệu màu bạc rơi vào tầm mắt anh.

Không biến sắc nhặt nó lên, bỏ vào trong túi.

Ngồi bên giường, giọng nói hiền hòa như đang hát bài ru con, “Tiểu bảo bối! Ngồi dậy húp cháo đi! Không uống sẽ lạnh đó!”

Nghe giọng nói của anh, Hạ Thiên thò đầu ra từ trong chăn.

Thư Sính cung chiều cười một tiếng, “Vẫn còn sợ sao?”

“Không! Không sợ!” Hạ Thiên ngồi dậy từ trong chăn, xoay người định dùng gối dựa vào sau lưng.

Thư Sính nhanh chóng ngồi sau lưng cô, đỡ bả vai cô, để cho cô dựa vào mình, trên thực tế là ôm cô vào trong lòng, “Bảo bối, nếu dựa phải dựa vào anh! Anh vĩnh viễn là người để cho em dựa vào!”

Từ nhỏ đến lớn, anh đều là chỗ dựa vào cho cô.

Thời gian dựa vào ngực anh như vậy rất tốt đẹp, nhắm mắt lại, anh ôm cô nhẹ nhàng lắc lư, giống như lúc nhỏ được mẹ ôm trong ngực...

Nhưng mà, hôm nay, khi cô nhắm mắt lại, trước mắt đột nhiên xuất hiện bóng người màu xanh lam, mỉm cười khinh bỉ.

Lôi Đình Ân!

Lòng của cô đột nhiên giật thột, tránh khỏi ngực anh, tim đập nhanh, khê thờ dốc.

“Thiên Thiên, sao vậy?” Anh cau mày, bóng ma bao phủ.

“Không có, không có việc gì!” Cô hốt hoảng giống như con thỏ bị kinh sợ, chỉ chỉ chén cháo, “Em muốn húp cháo...”

“Được!” Anh dẫn con tức lại, bưng chén cháo lên, đút từng muỗng một cho cô.

Những động tác này đều rất tầm thường giữa bọn họ, nhưng mà, Hạ Thiên lại bắt đầu cảm thấy kỳ cục, cô làm sao vậy?

Ép buộc mình uống xong chén cháo anh bón, cô lại nằm xuống, “Anh Sính, em còn muốn ngủ.”

Thư Sính dùng khăn giấy lau vết bẩn trên khóe môi cô, cười dịu dàng, “Được, có muốn anh cùng em không?”

Cô lắc lắc đầu, “Anh cũng đi ngủ đi.”

“Thiên Thiên đây là đang giống như bà xã quan tâm anh sao?” Ngón tay anh dừng lại trên má cô.

Cô hơi đỏ mặt, không nói gì.

“Anh... Ngủ ở đây không được sao?” Đưa mắt nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô, tim anh đập loạn.

“Đừng! Anh Sính! Đừng...” Ánh mắt hốt hoảng của cô để cho anh nghĩ tới con thỏ...

“Được rồi! Em ngủ đi!” Anh cúi người hôn lên trán cô, nhẹ nhàng đóng cửa đi ra ngoài, về u sầu, mới trên chân mày, lại chạy lên não...

Hạ Thiên nhìn chằm chằm trần nhà, thầm nhủ trong lòng một cái tên: Lôi Đình Ân...

Đột nhiên nhớ tới huy hiệu, cô lật người xuống giường, tìm khắp nơi không thấy, trong lòng loạn lên, nhấc ga giường, cuối cùng tìm thấy nó sáng long lanh ở dưới gầm giường, nhặt lên, phỉu bụi, tảng đá trong lòng rơi xuống đất...

Lôi Đình Ân, anh nhất định không phải là giấc mộng! Nhưng mà, rốt cuộc anh định làm gì? Tôi rốt cuộc muốn làm gì?

Tối nay, không chợp mắt...

Người không chợp mắt, đâu chỉ có mình cô?

Nơi góc khác của thành phố, Lôi Đình Ân vừa về đến biệt thự, bên trong thư phòng đèn sáng rõ.

“Quay lại tìm sao?” Anh cau mày gọi điện thoại.

“Anh Nhị Lang, đi tìm! Nhưng mà, không thấy cô ấy!”

“Lập tức điều tra lai lịch của cô ấy cho tôi!”

Ngày hôm sau, trên bàn làm việc của Lôi Đình Ân bày một phần tài liệu.

Hạ Thiên, hai mươi hai tuổi, tốt nghiệp khoa múa học viện âm nhạc đại học M.

Cha là Hạ Nhượng Hải, cục trưởng cảnh sát. Chồng chưa cưới, Thư Sính, tiến sỹ y học, bác sỹ chính phẫu thuật tim mạch.

Thư Lệ, mẹ Thư Sính, bác sỹ trưởng phẫu thuật tim mạch. Tổng Chi Vũ, cha Thư Sính, tổng giám đốc Tổng thị.

Kèm theo một bức hình khác của Hạ Thiên, mắt ngọc mày ngài, nụ cười quả thật sáng rõ như nắng hè.

Anh đã từng gặp khuôn mặt cười như thế, đó là Mặc Toa không thể thay thế trong ký ức của anh, trên thế giới này thậm chí có một cô gái cười sáng rõ như Mặc Toa.

Cô gái kỳ quái này!

Anh rơi vào trầm tư thật sâu, trong đầu anh hồi tưởng lại từng lần gặp cô.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 359: Ngoại truyện 6

Editor: Puck

Lần đầu tiên gặp mặt, đi thẳng tới trước mặt anh gọi tên anh, đi theo anh liều mạng đua xe?

Lần thứ hai gặp mặt, nhảy với anh, hôn cuồng nhiệt với anh, bị anh bỏ lại nghĩa trang lại biến mất không giải thích được?

Cô nguyên rủa anh, nếu như lại xuất hiện trước mặt cô sẽ thiến anh, để cho anh thành thái giám? Anh chợt cười một tiếng, cô cho rằng anh không nghe thấy sao? Nghĩa trang ban đêm yên lặng khác thường, bất kỳ một chút xú động tĩnh nhỏ nào cũng có thể nghe thấy, huống chi cô còn dốc sức hét lên!

Chỉ có điều, bọn họ sẽ có lần gặp mặt thứ ba sao? Mục đích chủ động đến gần anh của cô là gì?

Ban đầu, anh cho rằng cô đều giống như những người phụ nữ sắc sảo muốn lên giường của anh, tham lam của cái của anh, nhưng mà, khí chất của cô không giống.

Màu xanh lam mặc lên người cô, khiến mới nhìn cô giống như yêu tinh, giống như đoá hồng xanh lam, sinh động mà quyến rũ, cô gái như vậy, tuyệt đối không phải là vật phẩm tục;

Hơn nữa, bối cảnh sau lưng cô cũng nói cô không cần bán mình đổi lấy tiền bạc, con gái cục trưởng cảnh sát, vợ chưa cưới của bác sỹ phẫu thuật, nhà chồng còn là công ty số một Tổng thị.

Tuy rằng ánh không rõ về công ty nơi này lắm, nhưng mà nghe Lãnh Ngạn nói, có thể so sánh với Lãnh Ngạn chỉ có Cầu Thế, Doãn thị và Tống thị, chỉ có điều, phạm vi kinh doanh không giống, bình thường không quan hệ gì.

Như thế xem ra, đơn giản quy chụp Hạ Thiên là người tham hư vinh, là sai lầm. Vậy cô là gì? Chẳng lẽ bởi vì yêu anh? Chính anh cũng cảm thấy buồn cười, hai người chưa từng gặp mặt, “Yêu” như thế nào?

Cục trưởng cảnh sát? Chẳng lẽ vì Thực Ngọc? Anh nhủ chặt chân mày.

“Tổng giám đốc, đến giờ họp hội đồng quản trị!” Thư ký gọi điện thoại tới, cẩn thận nhắc nhở từng ly từng tí.

“Được, đã biết!” Anh cười thầm, tổng giám đốc? Không ngờ anh lại về mở công ty, đây là quyết định của lão đại, muốn học người ta rửa tiền, mở công ty điện ảnh.

Đóng phim? Diễn viên? Lão đại hiểu rõ anh! Đây không phải là vườn đào của Tôn Ngộ Không sao? Ha ha ha!

“Thiên Thiên, cậu thật sự định đi tham dự cuộc thi công ty điện ảnh sao? Cậu không sợ anh Sinh nhà cậu mắng sao? Nhưng mà anh ấy không tán thành đó!” Bạn tốt đi cùng với Hạ Thiên xuất hiện ở công ty điện ảnh Lôi thị, đáng vẻ dáo dác, hình như sợ bị Thư Sinh phát hiện.

Hạ Thiên, lúc này một bộ đồ bà cô nhà quê rộng thùng thình, mượn của dì giúp việc nhà họ Thư, trên đầu bọc một chiếc khăn nhung, trên mặt bôi đen, vẽ vài nếp nhăn, hay hơn chính là, hai cái răng cửa cũng “Vẽ” mất...”

Gào! Cô học múa ra, hóa trang cũng là một tay tài giỏi!

Lại nói, ăn mặc như vậy chỉ vì che giấu tai mắt người, Thư Sinh cũng không cho phép cô ra khỏi cửa!

Nhưng mà, sau khi đến Lôi thị, nhìn các cô gái trang điểm lộng lẫy đầy sảnh, cô táo bạo đưa ra ý tưởng, không bằng cứ như vậy tham gia phỏng vấn đi, nói không chừng có thể thắng vì bất ngờ!

Cô nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra hai chiếc răng cửa “Roi mắt”, “Suýt! Bát Đan! Cậu không nói, tớ không nói, ai biết tớ tham gia thi?”

Bát Đan = bát đản *! Cô toàn gọi bạn tốt của cô như vậy!

(*) Bát đản 笨蛋 (có nghĩa là Đần độn) và bát đản 笨蛋 (có nghĩa là ngu ngốc) có cách đọc tương tự nhau [bèndăn] và [bèndàn]

Đần Đần không phục chép miệng, “Nhưng mà, sớm muộn gì anh ấy cũng biết! Nếu như nổi danh, thành ngôi sao lớn, anh ấy sẽ không biết sao?”

“Trời ạ, đến lúc đó lại nói sau! Thuyền tới đầu cầu tự nhiên thẳng!” Cô đột nhiên phát hiện Đần Đần còn có thể mưu tính sâu xa, nhưng cho tới bây giờ cô còn chưa từng nghĩ tới chuyện sau này!

Làm mình tinh là ước mơ của cô, coi như Thư Sinh không tán thành, cô cũng sẽ cố gắng đi thực hiện, Hạ Thiên cô không phải là đồ vô dụng!

Hai người vừa đi giật lùi, chuẩn bị tìm nơi thích hợp, ngồi xuống có người gọi Hạ Thiên lấy số báo danh.

Số 715? Hạ Thiên giật mình, số này không tệ! Sinh nhật của cô chính là ngày 15 tháng 7! Con số may mắn của cô! Cô nhảy cẫng lên, cảm thấy số báo danh hơn một cái!

Không ngờ, hà hề quên nhìn, lúc rơi xuống đất hình như đã dẫm phải thứ gì đó, bằng cảm giác ở chân giống như là chân người nào đó...

Không cần nói, nhất định là chân Bát Đan!

Cô cười to, “Bát Đan! Cút ngay! Chân của cậu làm trở ngại chân tớ rơi xuống đất!”

Vừa dứt lời, nụ cười của cô đông cứng trên mặt, Bát Đan đang tự nhiên đi phía trước cô, vậy cô đập trúng chính là...

Cô nghẹn họng nhìn trân trối, chậm rãi xoay người...

“Thái giám!” Cô há mồm mắng to!

Lại là Lôi Đình Ân! Đi mòn giày sắt tìm không thấy!

Cô đã thề với nhân dân toàn thế giới, không, là đã thề với quý dân toàn thế giới, chỉ cần để cho cô gặp lại lần nữa, cô nhất định phải để cho anh ta đòi đòi kiếp kiếp thành thái giám!

Lôi Đình Ân bị cô gào to làm chấn động khựng lại, nhìn kỹ, nhận ra khuôn mặt nhỏ nhắn, hai mắt linh động dưới cách ăn mặc này.

Đây là ăn mặc kiểu gì? Tới thi nữ diễn viên sao? Chỉ bằng cách ăn mặc đã mong chiến thắng vì bất ngờ?

Anh cười thầm, cố ý làm bộ như không biết, “Bác gái, tới quét dọn vệ sinh sao? Bộ phận vệ sinh ở lầu một, cảm ơn!”

Bác gái? Quét dọn vệ sinh? Bộ phận vệ sinh? Buồn cười!

Cô vừa định nổi giận, đột nhiên nhớ tới trang phục kỳ quái của mình, lập tức hạ thấp, điều này không thể oán trách anh, ai bảo kỹ thuật hóa trang hạng nhất của cô chứ?

Nhìn! Nhìn! Nhìn! Trên đầu chữ nhìn có một cây đao, mặc dù cô tức giận đến nỗi mũi xi khói, ý hận ngất trời, nhưng cô vẫn ép buộc mình bình tĩnh lại, nhẹ nhàng cười một tiếng, không, nói xác thực, là lộ ra răng cửa trống rỗng cười một tiếng, “Thái giám tiên sinh, mời đi cho!”

Thái giám? Khí lạnh dâng trào trong lòng anh, lại nói thật sự coi anh là thái giám sao?

Cười xấu xa một tiếng, “Bác gái! Có muốn thử xem tôi có phải là thái giám thật không? Tôi chính là già trẻ ăn sạch đó!” Nụ cười chế nhạo trên mặt lộ ra tà ác và vô sỉ vô tận.

Hạ Thiên không cách nào chịu đựng tiếp được nữa, sao trên thế giới lại có người đàn ông ma quỷ vô liêm sỉ như vậy! Anh rút cuộc là ma quỷ hay là đàn ông?

Mất thấy khuôn mặt được xưng tụng là anh tuấn lắc lư trước mặt, cô giận từ trong lòng, vừa vặn có một bác gái vệ sinh đi qua bên cạnh mình, xách một thùng nước dơ.

Cô đưa tay, chặn lại thùng nước dơ trong tay bác gái vệ sinh.

Chỉ nghe rào một tiếng, nước đục như hoa bay đầy trời dính toàn bộ lên người Lôi Đình Ân, nhưng “Hoa bay” này có mùi hôi hun người...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 360: Ngoại truyện 7

Editor: Puck

Hạ Thiên đột nhiên ngậy ngấn cả người, tiếp theo cười ha ha, ở trong mộng của cô, Lôi Đình Ân vì cô vậy chính là đầy trời cánh hoa hồng xanh lam, mà cô lại vứt cho anh nước đục đầy trời.

Hừ! Đây chính là báo ứng! Ai bảo anh vứt cô lại nơi đây mộ, hại cô gặp nữ quý, bị sợ gần chết!

Nữ quý? Sao cô lại nhớ tới chuyện này? Thư Sính nói cô nằm mơ mà?

Thôi! Nghĩ không thông! Thừa dịp người đàn ông ác ma này còn chưa tỉnh chuẩn trước thôi...

Lôi Đình Ân thề, đời này anh chưa từng bị đối xử như vậy, dội nước bẩn? Chỉ có chuyện anh dội người khác, khi nào thì đến lượt một con nhóc dội anh? Nói thế nào anh cũng là lão nhị của hội Thực Ngọc, chuyện này nói ra sau này Thực Ngọc đừng mơ tưởng có chỗ đặt chân trên giang hồ!

Hạ, Thiên! Anh lau nước bẩn trên mặt vẫn còn tí tách chảy xuống, cắn răng nghiêng lợi, thù này không báo, không phải Nhị Lang!

Nhưng mà, mở mắt ra, đã không thấy bóng dáng “Bà cụ non”, bởi vì nước đục dính vào mắt mà cay cay đau nhói.

Anh híp mắt, “Hạ Thiên! Cô cho rằng thoát được sao? Con gái cục trưởng cảnh sát thì như thế nào?”

Hạ Thiên thở hắt hắt núp ở khúc rẽ trên hành lang, nhìn dáng vẻ bức tức của Lôi Đình Ân, ngồi chồm hổm trên đất, ôm bụng cười không ngừng.

“Có buồn cười như vậy sao?” Đan Đan nhìn cô kỳ quái, “Cậu và anh ta có thù gì? Lần trước ở trong tiệc tốt nghiệp cậu nổi giận đùng đùng trèo lên một chiếc xe máy...”

Không nói tới chuyện lần trước còn may, vừa nhắc tới Hạ Thiên lại nổi giận, “Bát Đan! Sao cậu lại nói chuyện tởm đưa xe cùng người khác cho Thư Sinh? Cậu không biết anh ấy thích tởm thực nữ sao? Thực nữ thực nữ! Cậu có hiểu không?”

Đan Đan uất ức chẹp miệng, “Tởm hiểu, chỉ có chính cậu không hiểu mà thôi!” Cái gì chứ, biết rõ ràng chồng chưa cưới thích thực nữ, vậy mà mỗi ngày còn giờ nanh múa vuốt với cô!

“Cậu...” Hạ Thiên chọc chọc mũi cô ấy, “Đúng là chọn lầm bạn tốt! Sao tởm lại có một người bạn như cậu!”

“Suyt, đừng nói nữa! Anh ta tới!” Đan Đan đặt ngón trỏ lên môi, qua tấm kính nhìn chăm chăm về phía khúc rẽ trên hành lang.

Hạ Thiên lập tức dán chặt vào vách tường, không dám thò đầu ra, cho đến khi bóng dáng mặc âu phục màu xanh lam đậm đi, cô mới le lưỡi về phía anh, “Lôi Đình Ân! Dám trêu tôi! Hừ!” Chỉ chỉ theo phương hướng của anh, đập một cước vào không khí.

“Thực nữ! Thực nữ! Thiên Thiên!” Đan Đan vội vàng đưa mắt ra hiệu cho bạn.

“Trời ạ! Biết rồi! Bây giờ tởm là bác gái mà!” Hạ Thiên nhìn trang phục bác gái trên người mình âm thầm buồn cười, nhưng một giây kế tiếp, nụ cười trên mặt cô lập tức cứng lại.

Lôi Đình Ân đứng trước cửa thang máy, một cô gái từ trong thang máy ra, là Tề Giai Vũ?

Tề Giai Vũ vừa nhìn thấy anh lập tức mềm mại vào trong ngực anh, gọi tên anh làm nũng, “Đình Ân, anh nói lần này em có thể thi đậu không?”

Thì ra Tề Giai Vũ cũng đến thi diễn viên? Ngực lớn nhưng không có nã! Cô xem thường hừ một tiếng.

“Nào, bảo bối, em nhất định có thể!” Lôi Đình Ân lại đỡ mặt cô ta dịu dàng nói.

Không hiểu sao, một cảm giác đau đớn dâng lên từ trong đáy lòng, cảm giác thật kỳ quái, chua xót, tê dại, cay, hình như cảm giác này còn bò từ trong lòng lên hốc mắt, đâm vào mắt muốn rơi lệ...

Tại sao có thể như vậy? Thật khổ sở...

Hạ Thiên nhìn Lôi Đình Ân ôm lấy Tề Giai Vũ rời đi, nước mắt không tự chủ chảy xuống, trong lòng giống như có âm thanh đang kêu gọi, Đình Ân, đừng đi, quay lại!

Đan Đan kỳ quái nhìn cô, tay quơ múa trước mặt cô, như gọi hồn kêu cô, “Thiên Thiên! Thiên Thiên!”

Hạ Thiên nhú mày, vung tay lên gạt tay cô ấy ra, “Gọi hồn à, tởm ở đây!”

“Nhưng mà, vừa rồi cậu thật sự giống như mất hồn mất vía!” Đan Đan tìm tòi tới cùng nhìn cô, “Bây giờ lại bình thường, thật kỳ quái!”

Thật sao? Chính cô cũng cảm thấy kỳ quái, ngoài miệng lại nói, “Cậu biết cái gì chứ? Bát Đan!”

Đan Đan không phục nhếch môi lên, “Thiên Thiên, đừng nói như vậy, phương diện khác tởm không bằng cậu, nhưng ở phương diện thần thần quý quý tởm có thể mạnh hơn cậu, đừng quên bà ngoại tởm làm gì!”

Đúng vậy! Nghe nói bà ngoại là đại đệ tử thứ X của đạo sỹ đời thứ N Mao Sơn, lần sau hỏi một chút, trên thế giới này thật sự có quý sao?

Được, cô lập tức cảm thấy suy nghĩ của mình buồn cười, cho dù có, cũng chỉ có Lôi Đình Ân đại ma quỷ cộng thêm quý háo sắc!

“Số 715! Hạ Thiên!” Đột nhiên truyền đến tiếng kêu to.

“Ở đây!” Hạ Thiên nhảy ra từ góc tối hành lang, còn giữ vững thói quen giờ cao tay trong trường học.

“Đến lượt cô!”

“A!” Hạ Thiên ngoái đầu nhìn lại, chỉ có Đan Đan giờ tay làm dấu hình chữ V với cô, “Thiên Thiên, cố gắng lên! Cậu nhất định làm được đấy!”

“Ừm! Cố gắng lên!” Hạ Thiên giờ tay, nắm chặt quyền trước ngực, coi như động viên mình, trên thế giới này không có chuyện Hạ Thiên cô không làm được.

Mặc dù đã tính trước kỹ càng, nhưng vẫn không kiểm chế được tâm hoảng ý loạn đẩy cửa phòng ban giám khảo ra.

“Xin chào mọi người! Tôi tên là Hạ Thiên! Xin chỉ giáo nhiều hơn!” Khuôn mặt tràn đầy nếp nhăn của cô lộ ra nụ cười thật to, nhìn trong mắt ban giám khảo lại giống một đóa hoa cúc dập nát...

“Xin lỗi, chúng tôi chỉ tuyển từ hai mươi lăm tuổi trở xuống.” Trưởng ban giám khảo mặt lạnh phát tay.

“Nhưng mà, chẳng lẽ mọi người không cần mẹ nữ chính sao?” Hạ Thiên ngừng cười, trợn to hai mắt.

“Đội đã nào...!” Đột nhiên một giọng nam chói tai vang lên.

Ngay sau đó, một người đàn ông cao gầy đứng lên từ bàn ban giám khảo, hơi híp mắt, chậm rãi đến gần Hạ Thiên.

Một bộ vest trắng, da trắng nõn nhẵn nhụi, sắc môi đỏ thắm, bờ môi mềm mại, hơn nữa, đôi mắt kia, hơi xéch, đuôi chân mày cũng có vài phần hoa đào quyến rũ, choáng nha, người đàn ông yêu nghiệt như vậy, ở cổ đại nói thế nào cũng là Tây Thi Điều Thuyền... Đại mỹ nhân, có phải đầu thai sai rồi không...

Thực giác nói cho cô biết, người đàn ông này không có ý tốt.

Cô ngưng ngừng cười một tiếng, “Tây Thi tiên sinh, chào ngài!”

Tây Thi tiên sinh? Ban giám khảo gần như phì cười...

Chân mày “Tây Thi tiên sinh” nhíu lại, động tác nhanh chóng khác thường, trong giây lát đồ hóa trang làm bác gái của cô bị lột xuống, bên trong chỉ mặc một áo hai dây và quần thể thao ngắn.

“A – Vô lễ!” Cô kêu to, không biết có phải nên may mắn vì bên trong đồ bác gái mình không mặc mỗi đồ lót không...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 361: Ngoại truyện 8

Editor: Puck

“Vô lễ?” Tây Thi tiên sinh cười quyến rũ, “Tôi không có hứng thú với phụ nữ!”

“Cái gì?” Hạ Thiên nuốt nước miếng, chẳng lẽ anh ta là phụ nữ? Nhưng giọng nói rõ ràng là đàn ông? Cô nhìn chằm chằm bộ ngực anh ta, cũng bình thường mà...

Gay? Wow, lần đầu tiên thấy gay trong thực tế! Cô vừa mừng vừa sợ, “Wow, anh thật sự là gay sao? Thật tốt quá!”

Gay? Quá tốt? Cô gái này không có tật xấu gì chứ! Anh nhu mại, mặc dù trời sinh anh xinh đẹp, nhưng không ai dám công khai thảo luận xu hướng giới tính của anh...

Cũng may lòng dạ anh rộng rãi, không so đo với cô gái, lời người xưa nói rất đúng, phụ nữ và tiểu nhân đều khó nuôi...

Trên tay anh nhiều hơn một đồng khăn giấy, thuần thực lau loạn trên mặt cô, cuối cùng còn nặng nề rơi lên hai cái răng cửa...

Khi cô sắp nghẹn họng nhìn trần trời, một cô gái xinh đẹp mắt sáng long lanh xuất hiện trước mặt ban giám khảo...

“Cho!” Tây Thi tiên sinh xem thường ném cho cô một chiếc váy dài màu xanh dương, đi trở về chỗ của mình.

“Tại sao lại hóa trang thành thế này?” Trưởng ban giám khảo ồm ồm hỏi.

Tại sao? Cô cũng không thể nói vì trốn tránh tai mắt của chồng chưa cưới chứ? Đầu óc cô chưa hồng mắt!

“Bởi vì tôi cảm thấy kỹ thuật diễn của mình không tệ, đều có thể diễn ở mọi lứa tuổi!” Suy nghĩ của cô lóe lên.

“Hà?” Chủ khảo liếc nhìn cô, “Có sở trường gì đặc biệt?”

“Ca hát, khiêu vũ, chơi đàn dương cầm, chơi violin, chơi đàn tranh cổ, vẽ tranh, ngoại ngữ sáu nước, hóa trang...” Cô giơ ngón tay đếm rõ ràng.

“Ngừng ngừng ngừng!” Trưởng ban giám khảo lần nữa liếc mắt nhìn cô, tỏ vẻ không tin.

Cô phỏng má, vốn chính là như vậy! Từ nhỏ cô đã được bồi dưỡng làm toàn năng ở mười hạng mục, con dâu nhà họ Thụ đó, phải là thực nữ mười phần vẹn mười, cô vẫn luôn là cô gái ngoan đó...

“Vậy hát một bài đi!” Trưởng ban giám khảo tỏ vẻ không coi cô vào trong mắt.

Ca hát? Hát bài gì? Đầu óc Thiên Thiên vẫn còn đang suy nghĩ, miệng đã bắt đầu hát:

Bóng hình anh chìm vào trong màn đêm sâu thẳm

Nhìn những cánh hoa đào đang kết trái

Ôm em trong tay

Nhưng ánh mắt anh như ánh trăng, lẻ loi và hiu quạnh

Thôi cứ để anh vui vẻ bên vòng tay khác

Yêu anh con tim em như lỗi đi nhịp đập

Vẽ được anh nhưng không vẽ được tâm hồn anh

Ghi nhớ gương mặt anh

Là em vẫn cố chấp đợi chờ anh

Vì anh là bài ca chưa trọn vẹn của riêng em...

(*) Trích lời dịch ‘Họa tâm’, nguồn: <http://www.langdongtamhon.com/2012/07/jane-zhang-hoa-tam-truong-luong-dinh.html>

“Họa tâm”? Cô vừa hát vừa kinh ngạc, cho tới bây giờ cô vẫn chưa từng nhớ toàn bộ lời bài hát này, sao hôm nay lại phát huy vượt xa ngày thường?

Kỳ quái hơn chính là, loáng thoáng, từ trong đáy lòng nảy sinh ra buồn rầu khó tả, buồn rầu này dần leo thang, đến u oán, đến đau đớn, đến đau lòng, cuối cùng, tâm tình giống như vỡ vụn đau đớn, đau đến chỗ sâu nhất, lại hiện lên khuôn mặt người đàn ông – Lôi Đình Ân...

Cô đột nhiên ngừng hát, các giám khảo hoàn toàn bị giọng hát và biểu hiện của cô làm kinh sợ, đến nỗi sau khi cô hát xong, cả phòng thi vẫn hoàn toàn yên tĩnh không tiếng động.

Lâu sau, mới vang lên tiếng vỗ tay thưa thớt, sau đó như mưa to mùa hè, vang lên nhiệt liệt.

Cô lơ đãng sờ sờ gò má, lại chạm thấy ướt át đầy tay, từ lúc nào, cô đã lệ rơi đầy mặt?

Không biết, ở trong phòng làm việc của tổng giám đốc, Lôi Đình Ân nhìn cô trong màn hình giám sát, cũng đã rơi lệ...

Bài hát này là bài Mặc Toa thích nhất, đã từng hát lần này đến lần khác, ở đâu mọi trường hợp hát cho anh nghe, mỗi một lần chính cô cũng bị cảm động đến im lặng ngưng nghẹn, cuối cùng luôn nằm trong ngực anh lắng lắng nghiền ngẫm dư âm.

Kể từ sau khi Mặc Toa chết, anh vẫn chưa từng nghe bài hát này, cũng không ai có thể hát ra biểu hiện giống như Mặc Toa. Mà cô gái tên Hạ Thiên, lại thích mặc đồ màu xanh lam như Mặc Toa, hát bài hát Mặc Toa thích nhất, cũng nói ra tình cảm khi Mặc Toa hát bài hát này, trong nháy mắt, anh thật sự cho rằng cô chính là Mặc Toa rồi...

Không! Không phải! Anh đắm mạnh vào đầu mình, Mặc Toa đã chết! Không ai có thể thay thế cô! Không ai!

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Thời tiết mùa hè, nói thay đổi lập tức thay đổi ngay, vừa rồi còn nắng to rực rỡ, vừa thi xong từ Lôi thị ra ngoài, trời lập tức mưa to.

“Đan Đan, mang dù không?” Hạ Thiên nhìn bầu trời tối om, bắt đầu cảm hận mình không có thói quen mang dù.

“Không có!” Đan Đan phát hiện mình ở chung một chỗ với Hạ Thiên đã lâu, rất nhiều thói quen tốt đã bị Hạ Thiên mưa dầm thấm lâu mất hết, “Nếu không bảo ông xã cậu tới đón!”

“Dừng!” Hạ Thiên ra dấu tay tạm dừng, “Không phải là ông xã của tớ!”

“Cái gì? Ông xã tương lai!” Đan Đan chép miệng.

“Sai!”

“Thiên Thiên, cậu thay đổi!” Đan Đan ngăm cứu nhìn cô.

“Thay đổi? Thay đổi như thế nào?” Trong lòng Hạ Thiên cũng trống rỗng.

“Thiên Thiên, ngày trước cậu đều gọi Thư Sinh là ông xã tương lai, ngày trước cậu cũng không sơn móng tay, ngày trước cậu đều không làm chuyện Thư Sinh không thích, ngày trước cậu không thích màu xanh lam, ngày trước...”

“Đừng nói!” Hạ Thiên hơi bối rối, chính cô cũng không phải không cảm thấy sự thay đổi của mình.

Đan Đan nghiêm túc nhìn cô, “Thiên Thiên, tớ cảm thấy sự thay đổi của cậu thay đổi từ khi đó, từ khi cậu...”

“Đã bảo cậu đừng nói!” Cô hốt hoảng đến không nhận được, không sai! Kể từ sau chuyện kia, cô thay đổi. Cô ôm ngực, tim nhảy lung tung không chịu nổi...

Đột nhiên, một tiếng còi xe truyền đến, trước mặt có một chiếc Rambo chậm rãi dừng lại, Rambo màu đen.

Cửa sổ xe hạ xuống, khuôn mặt màu đồng của Lôi Đình Ân nở nụ cười, lộ ra hàm răng trắng như tuyết vô cùng bắt mắt.

Hạ Thiên tức giận tròn mắt nhìn anh ta, không có việc gì lộ răng ra làm gì? Quảng cáo kem đánh răng sao?

“Hai người đẹp, có cần tôi tiễn hai người một đoạn đường không?” Anh rõ ràng là tự thể ra on!

“Cám ơn, thôi! Chúng tôi không có hứng thú với thái giám!” Hạ Thiên cắn răng nghiêng lợi gần ra từng câu từng chữ.

“Nhưng mà, hết lần này đến lần khác tôi lại cảm thấy có hứng thú với bác gái đấy!” Anh buồn cười nhướn nhướn mày.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 362: Ngoại truyện 9

Editor: Puck -

Cái gì? Hạ Thiên sửng sốt, nói như vậy anh biết chuyện cô hóa trang thành bác gái? Vậy không phải anh tới tìm cô báo thù sao! Một giọt nước trượt xuống từ gáy cô, cũng không biết là mồ hôi hay là mưa...

“Ha ha, ha ha!” Hạ Thiên cười cười, “Đan Đan, cậu xem thời tiết hôm nay...” Thật choáng váng, người xui xẻo, không ngừng bị ức hiếp... Không nói ra được những lời thời tiết tốt này... “Khí trời, thật không tốt, đúng không?” Mặt cô như đưa đám

“Đúng vậy! Rất không tốt!” Tiếp lời chính là Lôi Đình Ân, “Này bên ngoài trời mưa còn chưa tạnh, trong phòng cũng sẽ mưa, hơn nữa còn là mưa đen!”

Nụ cười trên tức tràn ra bên môi anh, Hạ Thiên nhìn vào trong mắt, trong lòng thầm ôn lại ba mươi sáu kế, cuối cùng cảm thấy kế chạy là tốt nhất...

“Ngài từ từ ngắm mưa, chúng tôi có việc đi trước!” Hạ Thiên nhìn mưa càng lúc càng lớn, trong lòng oán giận, nơi này là nơi chết tiệt gì vậy, ngay cả taxi cũng không có một chiếc.

Lôi Đình Ân nhìn thấu tâm tư của cô, khẽ mỉm cười, “Công ty của chúng tôi quy định, trong vòng năm trăm mét không cho taxi vào, đây là vì bảo vệ an toàn và riêng tư của các minh tinh.”

OMG! Hạ Thiên muốn té xỉu, về mặt của cô bị Lôi Đình Ân nhìn thấu, một lần nữa cười một tiếng, “Cho nên, bảo bối, vẫn lên xe tôi chứ?”

Trong chiếc Rambo chảy xuôi âm nhạc chậm rãi nhẹ nhàng, nhưng không phải “Họa tâm”, Lôi Đình Ân nghe thấy bài này sẽ phát điên.

Tâm sự của Hạ Thiên cũng trôi theo âm nhạc, cuối cùng cô vẫn lên xe anh, cô tự nói với mình, nếu không phải hôm nay Đan Đan phải về quê, sợ không bắt kịp thuyền, cô tuyệt đối sẽ không lên xe của tên ma quỷ này!

Nhưng mà, anh ta thật sự là ma quỷ! Bởi vì anh xuất hiện, tất cả đều trở nên xui xẻo! Bởi vì bảo nên thuyền đi nông thôn ngừng chạy!

“Ngồi xe bus thì sao?” Hạ Thiên nhìn đôi môi Đan Đan vênh thật cao.

“Hôm nay chỉ có một chuyến xe buýt, xuất phát lúc sáng rồi!” Đan Đan nhìn trời mưa to, mặt như đưa đám tới cực điểm.

“Vậy nếu không dừng về nhà? Đi nhà tớ?” Hạ Thiên vui vẻ đề nghị, buổi tối có thể làm bạn cùng Đan Đan, dù sao cũng hơn một mình canh chừng căn nhà họ Hạ trống vắng nhiều! Lại nói dù chết tối nay cô cũng sẽ không đến nhà họ Thư tự chui đầu vào lưới.

Đan Đan lại dẫu môi lắc đầu, “Không được, Thiên Thiên! Hôm nay là sinh nhật bà nội tớ, tớ đã đồng ý về nhà!”

“Được rồi được rồi! Tôi đưa cô về là được!” Lôi Đình Ân đột nhiên chen miệng nói.

“Anh...” Đan Đan nhích lại gần Hạ Thiên.

Mặt Lôi Đình Ân rét lạnh, “Chẳng lẽ tôi sẽ ăn cô sao?”

Đan Đan vội vàng lắc đầu, nhưng dáng vẻ ngu ngốc kia rõ ràng chính là đang nói “Đúng?... “Thiên Thiên, không bằng cậu về cùng tớ đi?”

Nói thật, Đan Đan quả thật cảm thấy sợ hãi Lôi Đình Ân, hơn nữa da anh màu đồng, lại kèm theo hàm răng trắng như tuyết, nếu vào buổi tối, mắt anh xanh một chút, vậy thì chính là... Trước mắt Đan Đan xuất hiện một bức hình con sói...

Đi nông thôn? Được! Hạ Thiên âm thầm hoan hô, tốt quá! Cho tới nay cô vẫn muốn đi nông thôn để biết, nhất định chơi hay hơn trong thành thị nhiều, quan trọng nhất là, tối nay Thư Sinh nhất định sẽ kiểm tra cô, không bằng bỏ trốn mất dạng!

“Được! Đi đi!” Cô say mê cuồng nhiệt gật đầu, sau đó lấy điện thoại di động ra gửi một tin nhắn cho cha: Cha, con về quê với Đan Đan dự sinh nhật bà nội cậu ấy, mấy ngày sau sẽ trở lại, đừng nhớ!

Sau khi gửi tin nhắn xong, cô lập tức tắt điện thoại di động rồi!

Đan Đan kỳ quái nhìn cô, “Thiên Thiên, cậu tắt máy, sao bác Hạ tìm được cậu?”

Hạ Thiên cười một tiếng quỷ quái, “Tớ chính là muốn cha không tìm được!” Trong lòng cũng hiểu, cô chỉ không hy vọng Thư Sinh tìm được mà thôi...

“Hai người đẹp? Thương lượng xong chưa? Tôi muốn lên đường!” Lôi Đình Ân cười hi hi quay đầu lại hỏi.

Hạ Thiên kiêu ngạo hất cằm lên, “Muốn tiền xe bao nhiêu, anh nói trước đi, không cho phép làm thịt chúng tôi!”

“Tiền xe?” Lôi Đình Ân nhếch khóe môi, “Cô không trả nổi tiền xe!”

Nói giỡn! Con gái cục trưởng cảnh sát không trả nổi tiền xe? Con dâu Tổng thị không trả nổi tiền xe? Mặc dù cô rất không bằng lòng thừa nhận mình là con dâu Tổng thị.

“Muốn bao nhiêu?” Cô rất vênh váo mà khinh bỉ nhìn anh.

“Hai mươi triệu!” Anh nhếch môi cười, làm tay đưa xe nhà nghề, tiền thi đấu của anh chính là hai mươi triệu một lần đua.

Hạ Thiên há miệng, nói không ra lời.

Người này tự kiêu quá đáng đi! Hai mươi triệu một chuyến xe? Đây không phải là vấn đề trả hay không...

Trong nụ cười của Lôi Đình Ân nhiều hơn mờ ám, “Người đẹp, chỉ có điều, nể chúng ta trước lạ sau quen, cho cô ưu đãi đi! Một triệu, thêm lấy thân báo đáp...”

“Bóp!” một tiếng, đầu Lôi Đình Ân bị Hạ Thiên hung hăng đập một phát, tiếng giận dữ truyền đến, “Không đi nữa cho chúng tôi xuống xe! Cùng lắm trở về...”

Cô vốn định nói cùng lắm thì về kêu Thư Sinh lái xe đưa đi, nhưng mà, nghĩ đến Thư Sinh sẽ bóp chết giấc mộng mình tinh của cô, trong lòng lại trống rỗng...

Nhưng cô định trước khi phim chính thức quay sẽ không chạm mặt Thư Sinh...

“Thiên Thiên, cậu lại quên mất phải thực nữ...” Đan Đan nhắc nhở bên tai cô.

Hạ Thiên nhú mày, nghe răng trợn mắt bên tai cô ấy, “Bát Đan! Đối với người nào lấy thái độ đó! Hạng người này còn cần thực nữ sao?”

Lôi Đình Ân nghe những lời các cô ấy thì thào vào trong tai, cười thầm, “Được được được! Coi như tôi thua thiệt! Như vậy đi! Không thu một triệu chỗ các cô, tôi thua, đưa các cô đi nông thôn, như thế nào?”

Hạ Thiên không nghe ra bí ẩn trong lời nói của anh, “Được! Đây chính là anh nói! Đừng hối hận! Lên đường đi!”

Lôi Đình Ân mở nhạc tối đa trong xe, cười lớn nhún gáy.

Nhà ở quê của Đan Đan ở trong một viện nhỏ hoa cỏ tươi tốt, mưa đã tạnh, cỏ trong sân xanh biếc, còn có mấy con gà vịt đang chạy.

Sau khi Hạ Thiên xuống xe, hít một hơi thật sâu mùi thơm bùn đất, tâm tình cực kỳ thoải mái.

Bà ngoại Đan Đan ra đón, kéo tay Hạ Thiên, cười híp mắt, “Đây chính là Hạ Thiên hả? Thật xinh đẹp! Tâm tư cũng tốt! Ở trường học nhờ có cháu chăm sóc Đan Đan nhà chúng ta rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 363: Ngoại truyện 10

Editor: Puck

“Bà ngoại, đầu phải! Ngải quá khách khí!” Hạ Thiên hơi ngượng ngùng.

Bà ngoại nhìn ra phía sau cô, đột nhiên nói, “Gọi bạn trai cháu vào cùng đi! Để cho người ta đứng ngoài cửa cũng không tốt lắm!”

Hạ Thiên quay đầu lại, Lôi Đình Ân cười như không cười nhướn nhướn mày về phía cô, cô nhúu mày, giải thích, “Bà ngoại, anh ta không phải là bạn trai cháu!”

“Bà biết rõ! Bà biết rõ!” Bà ngoại tỏ vẻ thấy nhiều không trách, “Bây giờ còn chưa phải, sau này sẽ là đúng rồi! Còn có thể là ông xã! Mau vào đi, chàng trai!”

Tướng vợ chồng? Mặt Hạ Thiên xạm lại..

Lôi Đình Ân lại đáp một tiếng, đi theo bà ngoại vào nhà, Đan Đan đi sau lưng bọn họ, ghé vào bên tai Hạ Thiên nói, “Thiên Thiên, để tớ xem hai người có thật sự làm trò!”

“Nói bậy! Tớ hận anh ta còn chưa kịp!” Hạ Thiên hận không thể trừng bạn xấu kia.

“Thiên Thiên, có câu gọi là không phải oan gia không đụng đầu. Biết không? Hơn nữa, bà ngoại tớ đang làm gì, cậu quên sao? Tuyệt đối vừa nhìn sẽ chính xác!”

Thật sao? Tự dưng, trái tim Hạ Thiên lại nhảy loạn một nhịp, tại sao lại như vậy?

Hạ Thiên rất hâm mộ người một nhà Đan Đan ở chung một chỗ, ông bà nội, ông bà ngoại, cha mẹ, chú thím, chen lẫn đầy một phòng.

Hôm nay là sinh nhật bảy mươi tuổi của bà nội Đan Đan, theo tập tục nông thôn, trong sân nhỏ của mình bày chừng mười cái bàn, mời cả hàng xóm, tình cảnh náo nhiệt đó, ạ Thiên chưa từng thấy ở bất kỳ bữa tiệc nào.

Nụ cười chất phác nhất, lời chúc phúc chân thành nhất, chiêu đãi nhiệt tình nhất, không có bảo ngư vây cá, đồ ăn cũng không tiêu độc, nhưng đầy sức cuốn hút hơn bất kỳ bữa tiệc nào cô đã tham gia.

Đan Đan sắp xếp cho cô và Lôi Đình Ân ngồi ở bàn tiệc người nhà, người nhà Đan Đan nhìn thấy bọn họ thì len lén cười.

Lôi Đình Ân khẽ mỉm cười, nẩy ra ý hay, gấp một phao câu gà vào trong chén Hạ Thiên, cố ý mờ ám nói, “Bà xã, đồ em thích ăn nhất, anh cướp trước cho em!”

Hạ Thiên hận đến trong lòng bốc hỏa, nhìn nụ cười thân thiện đầy bản, cô cũng không thể gấp phao câu gà về lại dưới con mắt mọi người, càng không thể tranh thủ thời gian vứt bỏ, hình như mọi người cũng chờ cô ăn hết phao câu gà như thế nào.

Ánh mắt cô nhìn chăm chăm phao câu gà, đã có thể tưởng tượng nụ cười trên mặt Lôi Đình Ân hả hê như thế nào.

Hừ! Ma cao một thước đạo cao một trượng!

Cô kiềm chế lửa giận không ngừng tăng cao của mình, gấp phao câu gà lên, đưa đến bên miệng anh, đồng thời dùng nụ cười ngọt ngào nhất đời này, nũng nịu nói, “Ông xã! Em không thích ăn da, anh cắn da trước giúp em, được không?”

Hừ! Muốn chết, cũng kéo theo anh ta làm đệm lưng!

Khuôn mặt màu đồng của Lôi Đình Ân dần chuyển tím, trong đôi mắt rõ ràng viết hai chữ to: Cô được!

Cô khẽ híp mắt, nhếch khóe miệng đang định gây hấn, đấu với bà cô đây? Anh còn tu luyện chưa đến nơi đến chốn!

“Được! Bà xã yêu quý!” Nụ cười của Lôi Đình Ân giống như khắc trên mặt. Từng câu từng chữ, cắn răng nghiêng lợi, vừa nín thở cắn da, vừa nhìn cô chăm chăm, trong lòng thầm nghĩ, đây chính là thừa nhận mình là bà xã của anh rồi, được, từ từ chơi!

“A! Ông xã! Anh nói phao câu gà nhỏ như vậy, sao bánh có thể đi ra đây? Anh vừa cắn lên vị trí kia sao?” Cô tròn tròn mắt tỏ vẻ vô tội.

Lôi Đình Ân thật sự không chịu được, tròn trắng mắt, đẩy cô ra bỏ chạy đến trong phòng tắm nôn mửa như điên

Hạ Thiên vội vàng cười theo, “Các cô chú, anh ấy không thoải mái, chau đi xem, mọi người từ từ ăn!”

Hoan hô, cuối cùng thoát một kiếp!

Cô tựa vào tường phòng tắm, huyết gió, thổi bài gì? Dĩ nhiên là “Họa tâm”!

“Ngừng! Đừng huyết nữa!” Lôi Đình Ân nghe khúc nhạc này lại cau mày phiền lòng, hơn nữa cảm giác nôn mửa do phao câu gà mang đến còn nhộn nhạo, anh vừa mở cửa phòng tắm ra lập tức phun.

Không vui sao? Hừ! Cô cứ huyết! Cô ngẩng mặt cao hơn về phía anh, đôi môi vênh cao hơn.

Trước mặt Lôi Đình Ân bỗng xuất hiện Mặt Toa bữu môi, váy màu xanh dương, khuôn mặt nhỏ trắng nõn vô cùng mịn màng, cái miệng nhỏ mềm mại dẫu lên, giống như chờ anh hôn môi...

“Mặc Toa...” Anh đột nhiên khẽ kêu lên.

Mặc Toa? Hạ Thiên ngẩn ra, không sai! Anh ở trong mộng của cô cũng nói không thành tiếng ra cái tên này, Mặc, Toa! Chính là cái tên này!

“Ai là Mặc Toa? Anh nhận làm người!” Tên này hiển nhiên là tên con gái, nhìn cô lại nghĩ đến người con gái khác, anh có ý gì? Quá coi rẻ cô!

Lôi Đình Ân bị cô gào, mắt mở to, hồi tiếc vì ảo giác của mình, cô gái hùng hổ này sao có thể so sánh với công chúa của anh?

Chỉ có điều, đôi môi của cô mềm mại, ngược lại khiến cho anh rất muốn nếm thử mùi vị của cô lần nữa, coi như trừng phạt cô đi! Không phải cô nói cô là bà xã của anh sao? Được lắm, kể từ sau khi Mặc Toa mất, Lôi Đình Ân anh không phải quân tử!

Tự dung, nhớ lại lần trước cảm giác ôm hôn cô ở nhà họ Thư, rất ngọt ngào, rất thơm ngát, cũng rất ấm áp, anh liếm liếm môi mình, cười xấu xa.

Một giây kế tiếp, anh dễ dàng tóm lấy hông cô, môi nhanh chóng bao trùm lên môi cô, ngọt ngào đánh úp tới, nụ hôn mang theo mùi hoa cỏ nồng thôn thoang thoảng, khiến cho anh nhớ lại rất nhiều...

Xuất hiện nhiều nhất trong đầu vẫn là Mặc Toa, đi bộ đường xa cùng Mặc Toa, cùng chơi đùa trên bãi cỏ, sau khi dính mùi thơm ngát của hoa cỏ khắp người thì thường thức mùi vị lẫn nhau, tốt đẹp đó, là điều anh trọn đời không quên, anh cũng không tìm được trên người bất kỳ người phụ nữ nào, hôm nay, lại cùng Hạ Thiên ôn lại...

Anh đang trần trọc xâm nhập môi cô, không kiềm chế được mà say mê, lại muốn dục vọng nhiều hơn...

Mặc dù không phải là lần đầu tiên bị anh hôn, nhưng Hạ Thiên vẫn bàng hoàng với nụ hôn bất ngờ của anh. Cô bàng hoàng chính là, nụ hôn lúc này hoàn toàn không giống nụ hôn ở party, mặc dù nhiệt liệt, dày đặc, nhưng lại thiếu mộng ảo không chân thật.

Cô lại tìm thấy cảm giác quen thuộc trong nụ hôn của anh, giống như anh đã hôn cô cả đời, quen thuộc mà cạy hàm răng của cô ra, mà cô, lại quen thuộc mà đáp lại anh, ăn ý như vậy, say mê như vậy, ngay cả khi cùng Thư Sinh, cũng không có cảm giác không chèn vào đâu được như thế...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 364: Ngoại truyện 11

Editor: Puck

“A – Hai người...” Khi giọng nói khoa trương của Đan Đan vang lên, hai người mới vội vã tách nhau ra, cho dù là Lôi Đình Ân hay Hạ Thiên, đều cảm thấy thất vọng với sự xuất hiện không đúng lúc không thức thời của Đan Đan.

Tại sao? Lại có cảm giác như thế?

“Khụ khụ, cái gì tôi cũng không thấy! Tiếp tục, tiếp tục!” Đan Đan ngậy ngốc cười một tiếng, lập tức biến mất.

Còn dư lại hai người, ngay cả không khí khó xù cũng bốc cháy lên.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, trằm miệng một lời, “Nhìn cái gì vậy? Sắc lang (sắc nữ)!”

Khóe môi Lôi Đình Ân nhếch lên, “Bà xã, anh sắc em là phải!”

“Ai là bà xã của anh?” Hạ Thiên bị chọc giận rồi.

Mặc dù trong lòng Lôi Đình Ân, cô là một cô nhóc hoang dã chính cống, nhưng ở nơi công cộng trước sau như một cô đều cố gắng duy trì hình tượng thực nữ của mình, bây giờ thì bất chấp!

“Em đó! Bảo bối!” Lúc anh nói mấy chữ bảo bối thì lộ ra đùa giỡn vô tận, Hạ Thiên nghe, khó chịu giống như nuốt phải con ruồi.

“Họ Lôi kia! Tôi cảnh cáo anh, từ giờ trở đi, anh phải đứng cách tôi ba thước, nếu không, đừng trách tôi không nể mặt anh!” Hạ Thiên chỉ vào mũi anh giận dữ.

Lôi Đình Ân túm lấy ngón tay cô, hôn lên, “Cái này... Anh tin tưởng...” Cho tới bây giờ cô đều không cho anh mặt mũi, không phải sao?

“Anh...” Cô giận tím mặt, rút tay về, giờ tay định một bạt tai đánh rụng nụ cười không có ý tốt trên mặt anh.

Nhưng mà, hình như anh đã sớm đoán trước được, giữ chặt cổ tay cô lần nữa, nụ cười xấu xa lan tràn, “Bảo bối, trên thế giới này người có thể đánh tôi còn chưa ra đời!”

Không sai! Không người nào trên thế giới này có quyền xúc phạm Nhị Lang anh, nói chính xác, không người còn sống nào có thể ra tay trên đầu anh! Chỉ có một người chạm ngón tay lên mặt anh là Mặc Toa, cô đã chết rồi...

Từ đó, không ai có thể chạm lên mặt anh nữa, đàn ông không dám, phụ nữ không thể, cho dù là lúc yêu, anh cũng không cho phép phụ nữ lấy tay sờ mặt anh...

“Thật sao?” Hạ Thiên cười lạnh, đầu gối cố gắng húc lên một cái, đụng vào chỗ quan trọng của anh.

“A -” Lôi Đình Ân bị đau, buông cổ tay cô ra.

Cô đắc ý vỗ tay, “Không có ai chạm vào mặt anh? Vậy có ai chạm vào chỗ này? Từng nói muốn biến anh thành thái giám!”

Lôi Đình Ân che chỗ đau, nụ cười không thua trận vẫn như cũ, “Trên thế giới này vốn không có ai động vào chỗ này của tôi, nhiều người động, đương nhiên càng thẳng nhanh!”

Hạ Thiên phun máu, sao những lời này quen tai như vậy? Chẳng lẽ quý Nhật Bản cũng hiểu lời Lỗ Tấn?

Cô hốt hoảng bỏ chạy.

Đã sớm nghe Đan Đan nói, mùa hè ở nông thôn là đẹp nhất, trong bụi cỏ bên bờ sông có vô số đom đóm đốt sáng đèn lồng, xa xa, ánh sao lóe lên trên bầu trời, đèn lồng trên đất ăn khóp, lốm đốm, không phân biệt rõ cái gì là đom đóm, cái gì là ánh sao rồi.

Thật sự xinh đẹp như vậy sao? Cô quyết định cùng Đan Đan đi xem một chút, nhưng tối nay Đan Đan lại không có thời gian, buồn bực, cô chỉ có thể đi một mình.

Mùa hè nông thôn, quả nhiên có phong cảnh khác biệt.

Bầu trời cực cao cực xa, sao cực kỳ sáng ngời, ngay cả trong không khí cũng thấm hương thơm cỏ dại, giọt sương ở bờ sông mang theo mùi thơm ngát, ướt át ướt át.

Bờ sông, đom đóm đốt đèn lồng, chơi đùa xuyên qua bụi cỏ, mặt sông, sóng nhỏ lăn tăn, phá tan lung linh đầy mặt sông, thật không hiểu, rốt cuộc sao đây trời rơi vào trong bụi cỏ, hay còn rơi tán loạn trên mặt sông.

Cô hít một hơi thật sâu không khí ẩm ướt, kêu to về phía trong sông, “Đây – ta – là – Hạ Thiên -”

Hạ Thiên – Hạ Thiên -, sông rộng truyền âm thanh đi rất xa.

Cô khẽ mỉm cười, đột nhiên nghe thấy bụi cỏ sau lưng vang lên loạt xoạt, cô hơi hoảng hốt, quay đầu lại, chỉ thấy một bóng đen lóe lên.

Chẳng lẽ có quỷ? Cô hoảng hồn ú ớ.

Hạ Thiên cô, trời không sợ, đất không sợ, chỉ sợ quỷ! Vốn cô không tin thế giới này có quỷ, nhưng mà, sinh nhật của cô là mười lăm tháng bảy âm lịch, là tiết quỷ, nghĩ tới luôn cảm thấy là lạ...

“Là ai?” Cô ôm ngực kêu to một tiếng.

“Là ai!” Trong bụi cỏ vang lên giọng nói cố ý ồm ồm.

Chỉ cảm thấy giọng nói này quen tai, trong lúc bối rối nhất thời không nhớ nổi là ai, “Anh rốt cuộc là người hay quỷ?” Cô vừa kêu vừa lui lại.

“Tôi đương nhiên... Là quỷ rồi!” Bóng đen đột nhiên đứng lên từ trong bụi cỏ.

Hạ Thiên đã lui đến gần con đê, bị dọa như vậy, “A -” thét lên một tiếng, rơi vào trong nước.

Cô không biết bơi, sau khi đập mấy cái trong nước, lớn tiếng kêu cứu.

“Không phải cô nói muốn tôi đứng cách xa cô ba thước sao? Bây giờ giữa chúng ta vừa tròn ba thước.”

Thì ra bóng đen này là Lôi Đình Ân! Đáng chết! Cô âm thầm mắng.

“Anh dọa chết người ta! Anh có biết không...” Một câu chưa nói xong, cô đã uống mấy ngụm nước lớn, đập lung tung trong nước vội kêu lên, “Mau tới cứu tôi, tôi không biết bơi!”

Không biết bơi? Anh làm sao cũng không tin, một cô gái có thể cưỡi xe máy phân khối lớn mà không biết bơi? Đáp án của anh chính là phủ nhận! Định lừa anh xuống nước? Không có cửa đâu!

Nở nụ cười mỉa mai, “Không phải cô nói muốn tôi đứng cách cô ba thước sao? Bảo bối, tôi nghe lời!”

Nói xong tao nhả xoay người, đem hè ngâm nước lạnh không có việc gì.

Nhưng sau khi đi được một đoạn, cảm thấy hơi khác thường, quay đầu nhìn lại, mặt nước chỉ có chút sóng gợn, cả bờ sông đều không có bóng dáng của cô.

Hồng hét! Cô thật sự không biết bơi!

Anh lập tức chạy về phía bờ sông, nhảy xuống nước...

Dựa vào tầm nhìn mờ hồ, loáng thoáng nhìn thấy trong nước, một người mặc váy màu xanh lam, giống như chiếc đĩa, lơ lửng trong nước.

Bơi tới bên người cô, một tay nâng hông cô lên, cứu cô lên bờ.

Eo thật nhỏ! Một bàn tay anh gần như có thể nắm trong tay.

Làn váy ướt đầm dãn chặt lên người cô, đường cong là ướt, là đáng vẽ cực kỳ khéo léo.

Cô thật sự rất nhỏ, lông mày nhàn nhạt nhỏ nhắn, chóp mũi nhỏ khế vênh, môi mỏng mím chặt, mắt nhắm chặt, nếu có thể mở ra, trên mặt cô chỉ có thể dùng “Đại” để mô tả.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 365: Ngoại truyện 12

Editor: Puck

Người bé nhỏ như vậy, khi khiêu vũ nhất định giống như con bướm bay múa, phóng khoáng linh hoạt kỳ ảo...

Mục đích của anh, vốn định trừng phạt cô, trêu cô, đã nhìn thấy đáng về tức giận của cô, anh cảm thấy sẽ chơi thật tốt, nhưng mà, cô lúc này, lẳng lặng nằm yên trên đá cuối ven sông, lông mi thật dài kéo một đường đen trên khuôn mặt nhỏ tái nhợt nhìn mà giật mình, môi mỏng mềm mại lộ vẻ trắng xanh, anh đột nhiên mềm lòng.

Mềm lòng? Anh ngồi vị trí thứ hai ở hội Thực Ngọc đã lâu không có cảm giác này, cảm giác này như thế nào?

Không, trái tim Lôi Đình Ân anh không đặt ở bất kỳ kẻ nào!

Cho nên, trò chơi đến đây là kết thúc!

Đề mấy cái lên bụng cô, khoe miệng cô rỉ ra chút nước, vậy không có gì đáng ngại rồi.

Cởi áo khoác đắp lên người cô, đứng dậy, rời đi, đêm, vẫn còn rất dài...

Hạ Thiên cuối cùng bị lạnh tỉnh, tuy là đêm hè, nhưng gió sông rất lớn.

Nhớ mang máng mình bị rơi vào trong nước, mà Lôi Đình Ân lại ngồi yên không để ý đến. Tức giận khiến cô khôi phục hơi sức, ngồi dậy, mới phát hiện trên người mình đang đắp một cái áo khoác, mang theo mùi vị phái nam nhàn nhạt.

Thì ra cuối cùng anh vẫn phải cứu cô...

Đang trầm tư, xa xa truyền đến tiếng Đan Đan kêu gọi, “Thiên Thiên, Thiên Thiên, cậu đang ở đâu?”

Cô vội vã đứng lên chạy về phía trước, “Đan Đan, tớ đang ở đây!”

“Không sao chứ?” Đan Đan thở hồng hộc chạy tới trước mặt cô, cầm tay cô, “Làm tớ sốt ruột chết, Lôi Đình Ân nói cậu té sông rồi, kêu tớ tới xem một chút, tớ thật sự lo lắng cậu gặp chuyện không may!”

“VẬY, anh ta ở đâu?” Hạ Thiên kéo áo khoác của anh ta che kín người, vẫn cảm thấy khí lạnh xông vào tim.

“Anh ta nói có việc gấp, đã lái xe về trước! Để chúng ta tự bắt xe!”

“A!” Không hiểu sao, buồn bực vô cớ.

Trở lại trong nhà Đan Đan, thay đồ của Đan Đan, mới thoáng cảm thấy ấm áp.

Mở điện thoại di động đã tắt máy cả ngày ra, mười mấy cuộc gọi nhờ hiện ra, còn có mười mấy tin nhắn, đều từ Thư Sinh.

“Thiên Thiên, em đi đâu? Tại sao tắt máy?”

“Thiên Thiên, thấy tin nhắn của anh nhất định phải gọi điện thoại lại cho anh, anh rất lo lắng.”

“Thiên Thiên...”

Hạ Thiên thờ dãi, vẫn lựa chọn gọi lại, vừa mới kết nối, bên kia đã truyền đến giọng nói gấp gáp của Thư Sinh, “Thiên Thiên, sao cả ngày em cũng không mở máy? Làm anh sốt ruột chết!”

“Em... Ở quê, tín hiệu không tốt!”

“Được rồi, anh biết rồi, anh lập tức tới đón em!”

Trong giọng Thư Sinh tràn đầy bao dung và cưng chiều, khiến Hạ Thiên cảm thấy lỗ mũi ê ẩm, cô không thích cảm giác này.

Nếu là ngày trước, Thư Sinh đối xử như vậy với cô, cô sẽ cảm thấy là chuyện đương nhiên, hoặc còn có thể vì vậy mà cảm động, mà không phải là như bây giờ, cảm giác áy náy, giống như phản bội anh...

Mấy giờ sau, đã là rạng sáng, Hạ Thiên ngủ được mơ mơ màng màng, cảm giác được người bê lên.

Mở mắt ra, hai mắt đỏ bừng của Thư Sinh đập vào mắt.

Liếc nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, màu xám trắng, còn chưa sáng rõ.

“Anh Sinh, sao giờ anh đã tới rồi?” Cô dụi đôi mắt còn buồn ngủ mông lung.

Ánh mắt dịu dàng của Thư Sinh dừng lại trên mặt cô, cưng chiều nimb cười, “Anh vừa tắt điện thoại đã đi rồi!”

“Anh chạy xe cả đêm sao?” Hạ Thiên hoàn toàn tỉnh táo, nhìn chăm chăm vào hốc mắt đầy tơ máu của Thư Sinh, càng thêm đau lòng.

Thư Sinh chỉ cười nhạt, “Hôm nay em phải đi kiểm tra lại, bản thân đã quên sao? Nhỏ ngốc!”

Dưới ánh nhìn như vậy của anh, Hạ Thiên chợt dạ không dám nhìn thẳng vào mắt anh, thì thầm nho nhỏ, “Anh Sinh, anh thả em xuống đi!”

Thư Sinh ôm cô ra ngoài, giọng nói giống như bao phủ một tầng hơi nước, “Em còn chưa tỉnh ngủ, ngủ tiếp đi! Anh ôm em ngủ!”

Anh Sinh thật sự đối xử quá tốt với cô! Cô đột nhiên có cảm giác hít thở không thông, nếu như anh đối xử với mình kém một chút thì tốt bao nhiêu! Ngay sau đó, cô lại tự trách mình, sao có thể nghĩ như vậy?

“Anh Sinh, em còn muốn thu dọn quần áo, thả em xuống trước, anh ra bên ngoài chờ đi!” Dáng vẻ của cô thật biết điều, rất nhã nhặn lịch sự làm nũng.

“Vây cũng được!” Thư Sính thả cô xuống, không quên khẽ hôn lên trán cô, sau đó vuốt ve tóc cô, mới đi ra ngoài.

Cảm giác hơi ướt trên trán khiến cho cô nhớ đến cảm giác lúc Lôi Đình Ân hôn cô, bá đạo, điên cuồng, tràn đầy dụ dỗ.

Gió lạnh ngoài cửa sổ thổi tới, cô khẽ run, trở lại cảnh tượng trong đầu, sắc mặt ửng đỏ, mắng mình bệnh thần kinh, sao có thể nghĩ đến kẻ điên gã thái giám kia!

Nhanh chóng thu dọn xong quần áo của mình, ánh mắt rơi lên áo khoác của Lôi Đình Ân, nhẹ nhàng nhấc lên, áo khoác còn tỏa ra mùi hương quen thuộc, cảm giác mát hôn mát vĩa đổ lại tới...

“Thiên Thiên, xong chưa?” Thư Sính ở bên ngoài thúc giục.

“Đến đây!” Cô không rảnh để nghĩ nữa, nhét áo khoác vào trong giỏ xách, vội vã ra khỏi phòng.

“Em làm sao vậy? Không thoải mái sao? Về mặt không tốt.” Thư Sính nhìn mặt cô, nhạy cảm hỏi.

“Không có!” Bên ngoài gió sớm hơi lạnh, Hạ Thiên khẽ run rẩy, quả thật cảm thấy hơi không thoải mái, toàn thân rét run, đầu đau dữ dội.

“Lạnh?” Thư Sính là bác sỹ, không hiểu sai những chi tiết này, cởi áo khoác khoác lên người cô, sờ trán cô, “Đúng là hơi nóng, anh mới cảm thấy có gì không đúng, bị cảm?”

“Không sao đâu! Đi nhanh đi!” Hạ Thiên vừa lên xe, tránh né nghi vấn của anh, nếu như Thư Sính biết cô rơi vào trong sông, lại biết có một đồng lớn chuyện đông dài.

Khi lái xe về đến thành phố đã là mười giờ sáng, Thư Sính lái thẳng xe đến bệnh viện.

“Anh Sính, anh không về nhà ngủ một chút trước sao?” Hạ Thiên nhìn ánh mắt đầy tia máu vằn vện của anh.

“Anh không sao, lúc làm phẫu thuật cũng có thể liên tục mười mấy tiếng không dừng tay phẫu thuật, chút mệt mỏi ấy tính gì đâu!” Thư Sính chậm rãi lái xe vào chỗ đậu, quay đầu, nhìn Hạ Thiên, “Thiên Thiên, em như vậy là đang quan tâm anh sao? Em đã lâu không nói chuyện như vậy với anh Sính.”

“Em...” Hạ Thiên chần chừ một lúc, cúi đầu, “Anh Sính, xin lỗi.”

Thư Sính vuốt tóc cô, “Bé ngọc, tại sao nói xin lỗi với anh Sính? Cho dù Thiên Thiên làm cái gì, anh Sính đều không chú ý, em biết mà!”

Thái độ của Thư Sính càng làm Hạ Thiên khó chịu hơn, vành mắt đỏ lên, lập tức thẳng thắn, “Anh Sính, thật ra em tuyệt đối không ngoan, cũng không thực nữ. Em đua xe với người ta, học người ta chửi tục, cả ngày nói láo, em... Còn gạt anh lên đi thi làm nữ chính trong phim...”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 366: Ngoại truyện 13

Editor: Puck

Cô len lén quan sát Thư Sính, cô như vậy, anh còn cần cô không? Không biết vì sao, trong lòng lại mơ hồ mong đợi anh không cần mình...

Trên mặt Thư Sính vĩnh viễn treo nụ cười, kiên nhẫn nghe cô nói xong, sau đó ôm cô vào lòng, “Bảo bối, anh đều biết những việc này! Nhưng mà, có thể nghe chính miệng em nói cho anh biết, anh rất vui vẻ! Chứng minh em chính là bảo bối ngoan của anh!”

Bảo bối? Anh luôn gọi cô là bảo bối, anh gọi nghe cảm động cỡ nào, chân thành hơn đáng về lưu manh của Lôi Đình Ân khi nói ra hai chữ này nhiều...

“Anh biết rồi? Sao anh biết? Anh không mắng em sao?” Hạ Thiên ngẩng đầu lên, trong mắt đầy kinh ngạc, người trước sau như một nghiêm túc hà khắc như anh mà tha thứ như vậy?

“Bảo bối, anh mắng em lúc nào?” Thư Sính giơ tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cô.

Không sai! Mặc dù trên người Thư Sính có bệnh nghề nghiệp nghiêm khắc cẩn thận của bác sỹ, nhưng cho tới nay cũng không mắng cô. Cô lúc trước, sợ dĩ sợ anh, hoàn toàn tự cho mình áp lực, sợ anh thất vọng với mình, sợ anh không thích mình...

“Bảo bối, anh yêu em, nhiều hơn em yêu anh, em biết không?” Thư Sính nâng mặt cô lên, ấn xuống một cái hôn lên môi cô, “Chỉ vì em, cái gì anh cũng bằng lòng làm! Cho dù... Đánh đổi mạng sống giá cao!”

“Anh Sinh...” Toàn thân Hạ Thiên khẽ run, yếu ớt gọi anh một tiếng, lời của anh khiến cho cô có cảm giác u ám.

Thư Sinh cười một tiếng, cởi dây an toàn ra cho cô, “Xuống xe đi, anh đã hẹn bác sỹ phòng xét nghiệm sáng nay kiểm tra lại cho em, người ta đợi đã lâu rồi!”

Bệnh viện, dưới sự hướng dẫn của Thư Sinh, Hạ Thiên làm một đồng lớn kiểm tra.

“Tất cả đều tốt. Nhịp tim bình thường, chức năng tim cũng hoàn toàn bình thường, khôi phục rất nhanh! Bác sỹ Thư, người nhà mình có khác! Chăm sóc hết sức chu đáo!” Bác sỹ khoa xét nghiệm đưa báo cáo cho anh, “Tự anh xem đi, anh là bác sỹ lâm sàng, còn có quyền uy hơn tôi.”

Thư Sinh nhận lấy báo cáo, nhìn kỹ từng cái, trên mặt nở nụ cười, nói với Hạ Thiên, “Thiên Thiên, em ngồi đây một lát, anh và anh xét nghiệm ra ngoài một chút, đừng chạy loạn lung tung đấy!”

Trong phòng kín phòng xét nghiệm bên cạnh, hai chân mày Thư Sinh nhíu chặt, “Lục Lâm, Thiên Thiên thật sự tất cả bình thường sao?”

“Đứng, nhìn từ các hạng mục chỉ tiêu, khôi phục vô cùng tốt! Quả thật tốt quá mức! Em cho rằng anh chăm sóc có công!” Lục Lâm khoa xét nghiệm nhìn kỹ báo cáo một lần nữa.

Thư Sinh gật đầu, “Không sai, chỉ tiêu sinh lý đều bình thường, nhưng mà tôi phát hiện một chút khác thường.”

“Khác thường gì?” Lục Lâm cười cười, “Anh và mẹ anh đều là chuyên gia khoa tim mạch, có gì khác thường về nói với bà ấy một chút!”

“Không! Tôi không muốn nói chuyện này với mẹ tôi! Lục Lâm, chúng ta là bạn bè tốt nhất, trình độ ở đây cũng không thấp, cậu có lưu ý sau phẫu thuật, có hậu di chứng phẫu thuật không?” Thư Sinh nhíu mày suy tư.

“Hậu di chứng?” Lục Lâm cười, “Anh là bác sỹ! Không phải trong sách đều viết về hậu di chứng sao? Rất nhiều nghiên cứu luận văn cũng từng trình bày, trở về lật tài liệu!”

“Tôi không chỉ cái này! Tôi còn cần kiểm tra tài liệu sao?” Thư Sinh rất cáu với việc nói không ra trọng điểm, nhưng lại không dám lộ nghi ngờ trong lòng ra.

“Lão đại! Vậy anh nói gì? Anh nói rõ ra cho em biết? Anh bắt em đoán mò à? Em không phải con giun đũa trong bụng anh!” Lục Lâm hơi mắc nghẹn.

Thư Sinh kiềm chế cơn giận, nói, “Tôi phát hiện Thiên Thiên có chút thay đổi!”

“Thay đổi gì?”

“Ngày trước cô ấy vẫn là một cô gái ngoan ngoãn, khiêm vũ, đánh đàn, vẽ tranh, chỉ cần là tôi thích, cô ấy đều cố gắng đi học, tôi là tất cả thế giới của cô ấy, nhưng gần đây, tôi phát hiện cô ấy thay đổi, làm ra rất nhiều chuyện khác người!”

“Ví dụ như?” Lời này khiến Lục Lâm hứng thú.

“Ví dụ như màu sắc yêu thích, khẩu vị đồ ăn thay đổi, còn thường làm ra chuyện hoàn toàn không hợp với cô gái ngoan, thậm chí đối lập với ý nguyện của tôi, tệ nhất chính là...” Anh dừng lại một chút, rất không tình nguyện thừa nhận, “Tránh né tôi thân thiết.”

“Hả? Chẳng lẽ thật sự có chuyện như vậy?” Lục Lâm rơi vào trầm tư.

“Cậu đã từng gặp ca bệnh nào như vậy?” Thư Sinh kinh sợ hỏi.

“Không, chưa từng thấy, nhưng mà nghe nói qua, tình huống như thế quá hiếm thấy, nhưng mà không có nghĩa không có khả năng xảy ra! Lần trước có một báo cáo y học nói lên, có bệnh nhân sau khi phẫu thuật xảy ra khác thường trong lòng! Chỉ có điều, em cho rằng cái này không quan trọng, chỉ cần khỏe mạnh là được!” Lục Lâm đẩy mắt kiếng.

“Không, chuyện này là quá mức khác thường với tôi!” Thư Sinh rất kích động, “Tôi không thể chấp nhận được việc người trong lòng cô ấy không phải tôi, bây giờ trong lòng tôi rất loạn, có lúc cảm thấy cô ấy phản bội tôi, có lúc lại cảm thấy cô ấy đã không phải là Thiên Thiên rồi, chỉ có điều vẫn là thân xác Thiên Thiên thôi!”

“Đừng suy nghĩ lung tung, sau phẫu thuật bệnh nhân cần chính là an ủi và trấn an, anh nên quan tâm cô ấy nhiều hơn, từ từ sẽ tốt!” Lục Lâm an ủi.

Thư Sinh khổ sở nhíu mày, “Chỉ có thể như vậy thôi! Một bước tôi cũng sẽ không để cô ấy rời khỏi tôi!”

Phòng làm việc khoa xét nghiệm, Hạ Thiên lật báo, chờ Thư Sinh.

Thư Sinh xuất hiện ngoài cửa thì vừa đúng lúc Hạ Thiên quay đầu ra nhìn anh, tóc đen thẳng tắp, nụ cười khéo léo, cũng như trước đây, chỉ có điều bộ váy trên người, nhìn trong mắt anh thấy không quá thoải mái.

Đề toàn bộ lo lắng vừa rồi xuống, trên mặt anh lộ ra nụ cười ôn hòa, đi tới bên cạnh cô, vuốt tóc cô, “Bảo bối, đói không? Chúng ta đi ăn gì đó.”

Cô lắc lắc đầu, “Không muốn ăn, anh đi ngủ đi!” Cô luôn cảm thấy đau lòng anh.

“Không có việc gì, hôm nay anh nghỉ ngơi, có thể đi cùng em, nào, ăn xong muốn làm gì?” Anh thân thiết ngồi bên cạnh cô, ôm cô vào trong ngực.

Cô vẫn lắc đầu, “Em không biết!”

“Anh đi dạo phố với em! Đi dạo một ngày! Sau đó cùng nhau ăn cơm tối!” Ánh mắt anh nhìn cô áp áp như ánh mặt trời mùa hè.

Hạ Thiên hoảng hốt, ngày trước dù chết anh cũng không muốn đi dạo phố với cô, mỗi lần đều kín đáo đưa cho cô một chiếc thẻ, để cho cô tùy tiện quẹt, tuy nhiên cô tình không muốn đi cùng cô.

Đại thiếu gia Tống thị đi dạo phố, chuyện hơi mất mặt, nhưng hôm nay...

Hạ Thiên như tượng gỗ được anh nửa ôm đi ra ngoài.

Kiên nhẫn đi dạo suốt một ngày với Hạ Tiên, sau khi đảm nhận mẫu thiết kế, công nhân bốc vác, tài xế kiên chờ người, Thư Sính nhìn cô mặc lễ phục lộng lẫy màu xanh nhạt, than thở, “Lúc này mới giống công chúa nhỏ của anh, dịu dàng, điềm tĩnh, thật đẹp!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 367: Ngoại truyện 14

Editor: Puck

Nói xong đeo dây chuyền phỉ thúy lên cổ cô, cười nói, “Như vậy xứng hơn!”

Cung chiều như vậy, nếu là lúc trước, cô tiếp nhận là lẽ đương nhiên, nhưng bây giờ lại rất không tự nhiên, “Không phải ăn cơm thôi sao? Long trọng như vậy làm gì!”

Anh nhẹ nhàng ôm cô, “Bảo bối, hôm nay là một trong những ngày quan trọng nhất của chúng ta, đương nhiên phải long trọng rồi.”

Thư Sính dẫn cô đến một nhà hàng băng truyền tên “Duy Nhất”, nghe nói đây vốn là nhà hàng được hoan nghênh nhất thành phố, tỷ lệ tình nhân cầu hôn ở đây là một trong những nơi cao nhất, trước khi anh tới đây đã hỏi thăm kỹ lưỡng.

Ánh nến, âm nhạc, hoa, là điểm chủ yếu của hôm nay.

Rượu đỏ sóng sánh mùi thơm ngào ngạt say lòng người, Thư Sính bung ly rượu lên bên môi cô, “Bảo bối, hôm nay có thể uống một hớp nhỏ, bình thường chỉ có thể uống nước trái cây thôi!”

Hạ Thiên kinh ngạc nhìn anh, giống như người máy, nhấp một ngụm nhỏ rượu trong ly của anh.

Anh khẽ mỉm cười, nhấp lên vị trí cô đã uống, uống một hơi cạn sạch rượu trong ly, Hạ Thiên không khỏi đỏ mặt...

Chỉ thấy ngón tay anh tách một cái vang đội trong không khí, nhà hàng lập tức bay là tả mưa cánh hoa hồng đẹp lạ thường, xoay tròn, bay bổng, rơi trên vai Hạ Thiên, đình đầu, chớp mũi, mùi thơm hoa hồng nồng đậm bao vây lấy cô.

Dần dần, trong nhà hàng nổi lên một cái bàn, trên bàn nở đầy hoa hồng đỏ tươi, giữa hoa hồng, một hộp trang sức nằm lẳng lẳng, ánh sáng của chiếc nhẫn kim cương trong hộp làm nhức mắt Hạ Thiên.

Thư Sính tiến lên cầm lấy chiếc nhẫn, quỳ một chân bên chân Hạ Thiên, “Bảo bối, anh chờ em trưởng thành quá lâu, gả cho anh, được không?”

Hạ Thiên ngây ngẩn cả người, trong đầu đầy cánh hoa hồng màu xanh lam bay múa, xanh lóa mắt như vậy...

Khi cô còn hết sức bản thân, ngón áp út tay trái truyền đến nhiệt độ lạnh lạnh, cúi mắt xuống, chiếc nhẫn đã đeo lên ngón tay cô, không lớn không nhỏ, thích hợp vừa vặn, kim cương quá lớn đè lên ngón áp út của cô khẽ hạ xuống.

“Rất đẹp, rất thích hợp! Thiên Thiên, cái này không cho làm mất nữa!” Thay vì nói Thư Sính khen tặng chiếc nhẫn, không bằng nói khen ngợi ánh mắt của anh, nhẫn anh chọn đúng, đâu có chuyện không thích hợp?

“Quá nặng!” Hạ Thiên lẩm bẩm một câu.

Thật sự quá nặng! Chiếc nhẫn quá nặng! Thư Sính thích quá nặng! Nặng đến cô cảm nhận được gánh nặng..

“Bóp bóp”, mấy tiếng vỗ tay vang lên, ngay sau đó là giọng đàn ông hơi quen thuộc giễu cợt, “Đẹp! Sự kiện cầu hôn thật động lòng người!”

Giọng nói rất quen thuộc! Tay Hạ Thiên run lên, tránh thoát khỏi tay Thư Sính.

Ngước mắt lập tức đối diện với cặp mắt đen đáng chết kia, tại sao cho dù ở bất kỳ chỗ nào, trường hợp nào đều có thể gặp anh ta?

“Chúc mừng! Chúc mừng! Cô gái đã mãn cuối cùng có người muốn rồi!” Nhìn trong mắt Lôi Đình Ân tràn đầy buồn cười.

Thư Sính rất tự giác đứng bên cạnh Hạ Thiên giữ gìn hình tượng cho cô, “Xin lỗi, tiên sinh, tôi thấy anh nhận lầm người! Đây là vợ chưa cưới của tôi, không, nói chính xác sẽ lập tức trở thành bà xã của tôi, tôi không hy vọng có người chửi bới cô ấy!”

“Anh Sính, thôi đi, chúng ta đi thôi!” Hạ Thiên không từ chối tay Thư Sính khoác lên vai cô, bởi vì trong ngực Lôi Đình Ân cũng ôm một cô gái khác, không phải Tề Giai Vũ, một cô gái chưa từng thấy, trong lòng cô có một nỗi ẽ ảm bốc thẳng lên!

Người này, một ngày trước còn hết sức dũng cảm gọi cô là bà xã! Cô xiết chặt tay, quên mình đã nhận lời cầu hôn của người đàn ông khác, quên mình và người tên Lôi Đình Ân này vốn không có quan hệ gì, chẳng qua chỉ cảm thấy khó chịu, nhưng mà, tại sao cô cảm thấy khó chịu?

Thư Sính hoàn toàn không coi lời của Hạ Thiên quan trọng, hoặc là, ở sự việc khác, anh có thể cho Hạ Thiên muốn gì được nấy, nhưng trong chuyện mặt mũi và tôn nghiêm của đàn ông, anh sẽ không chịu thua như vậy, lúc này rồi đi? Có hàm nghĩa thua Lôi Đình Ân về khí thế sao? Rốt cuộc giữa Lôi Đình Ân và Hạ Thiên có quan hệ gì? Anh không phải kẻ ngu, chỉ có điều không muốn vạch trần trước mặt Hạ Thiên mà thôi!

Anh khẽ cười nhạt với Hạ Thiên, ánh mắt dịu dàng như tơ, “Bảo bối, không cần đi, phải đi cũng là anh ta đi, tối nay anh đã bao toàn nhà hàng này! Gọi quản lý của các người!” Anh lạnh giọng nói với nhân viên phục vụ.

Nhân viên phục vụ khó xử cúi đầu, “Tiên sinh, tổng giám đốc bình thường không tiếp khách.”

“Thật sao? Quá phách lối tự cao tự đại!” Anh cau mày, “Dù thế nào cũng phải cho tôi một công đạo chứ? Tôi rõ ràng đã bao toàn nhà hàng, tại sao lại đột nhiên xuất hiện một người tôi không mời?”

“Việc này... Tiên sinh... Vị này là Lôi tiên sinh, là khách đặc biệt của nhà hàng băng chuyền, bất kỳ lúc nào cũng có thể vào nhà hàng!” Nhân viên phục vụ lau mồ hôi trên trán, giải thích.

Lôi Đình Ân cười to, trong mắt toát ra ý vị khó có thể nắm bắt, nói với nhân viên phục vụ: “Không làm khó dễ cậu, tôi vẫn nên biến đi! Ha ha! Tôi vào trong tìm bọn họ!”

Lúc Lôi Đình Ân đi qua bên cạnh Hạ Thiên hoàn toàn coi cô như người xa lạ, nụ cười ngấm ngầm không mất đi, lạnh nhạt, lạnh lùng, giống như anh ban đầu xuất hiện trong mộng, giống như chưa bao giờ đồng thời xuất hiện với cô...

Hạ Thiên nhìn ánh mắt anh như vậy lại giống như rơi vào vực sâu.

Khi anh cười đùa cợt nhả với cô, cô giận; khi anh tìm mọi cách chọc cười cô, cô hận; khi anh lạnh nhạt như người đi đường với cô, cô, lại nghe nhịp tim mình nặng nề, giống như có một viên đá cuội nho nhỏ, “Tồm” một tiếng nhẹ nhàng, chậm rãi chìm vào đáy hồ, lẳng lặng, ngay cả bọt nước cũng không văng lên, lại rõ ràng, cuối cùng chìm xuống...

“Bóng hình anh chìm vào trong màn đêm sâu thẳm, nhìn những cánh hoa đào đang kết trái...” Nhìn bóng lưng của anh, trong lòng đột nhiên hiện ra hai lời ca này, hơn nữa, cô không kìm lòng được, mơ màng hát ra, ngực rất đau, rất đau...

Cô rõ ràng nhìn thấy, bước chân của anh lao đảo, thiếu chút nữa ngã xuống, trong nháy mắt, cảm giác đó lại tới, giống như cô không còn là mình, chỉ muốn tiến lên đỡ anh, hơn nữa, bước chân rõ ràng đã bước ra.

Cánh tay xiết chặt, bị người níu lại, ngoái đầu nhìn lại, đau đớn lóe lên trong mắt Thư Sính.

Đành thu lại bước chân mình, nhìn anh biến mất cuối hành lang, trên mặt lạnh lạnh, không biết từ lúc nào đã lệ rơi đầy mặt, là nước mắt của cô sao? Vì sao lúc rơi lệ cô lại không có cảm giác gì?

“Thiên Thiên!” Thư Sính cố gắng ấn cô về chỗ ngồi.

Cúi mắt, suy nghĩ rối loạn, “Anh Sính, chúng ta về nhà đi, em không muốn ăn!”

“Được rồi!” Cầm tức và bất lực đan xen trong mắt anh, ôm nhẹ bờ vai cô, đưa cô về nhà.

Trước cửa biệt thự tao nhã lịch sự nhà họ Hạ, Thư Sính mang theo chút không cam lòng và tức giận, ôm cô thật chặt, giống như nói cho cô biết, cũng đang nói cho chính mình, “Thiên Thiên, em là của anh!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 368: Ngoại truyện 15

Hạ Thiên đưa tay đây, nhưng không đẩy ra, trong lòng buồn bã.

Một đêm này, nhất định là thao thức cả đêm.

Cô, anh, còn có cả anh ta...

Tối rạng sáng, Hạ Thiên mới mơ màng ngủ, trong giấc mộng tim đập khác thường, nhanh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, toàn thân nóng lên, mơ hồ ý thức được một giây kế tiếp cô sẽ chết, cảnh tượng trong đầu thay phiên nhau khiến cho cô không biết là ảo giác hay là mộng.

Cô gái kia! Cô gái kia lại tới! Cô gái đã moi tìm ra ở nghĩa trang cho cô nhìn!

Lần này, nụ cười của cô ấy không dữ tợn, ngược lại rất điềm tĩnh, rất buồn bã, vô cùng.. Đẹp, cô không thể không thừa nhận..

Hơn nữa, kỳ quái chính là, cô ấy như con gió nhẹ, thổi vào trong lòng Hạ Thiên, nhịp tim điên cuồng lại vững vàng, trái tim cũng chìm vào vị trí cũ của nó.

Hình như môi cô gái kia vẫn động, đang nói cái gì?

Hạ Thiên tập trung yên lặng nghe, cuối cùng nghe được!

Âm thanh như có như không: “Tốt! Rất tốt! Trả thù! Tôi muốn trả thù!”

“Ai? Cô rốt cuộc là ai?” Hạ Thiên d hoảng hốt, tỉnh lại từ trong mộng, cả người đổ mồ hôi lạnh, vẫn đắm chìm trong cảnh tượng nhịp tim rối loạn trong mơ đó.

Là mơ! Hoàn toàn là mơ! Cô thở phào một hơi, không khỏi nhớ lại tình hình lúc ở nghĩa trang, nói như vậy, Thư Sính không lừa cô, lần gặp gỡ đó thật sự là một giấc mộng?

Thở dốc, điện thoại di động truyền đến âm thanh báo có tin nhắn, cô mở ra xem, là Thư Sính gửi tới: Báo bối, trời đã sáng, tỉnh chưa? Anh rất nhớ em, nhớ một đêm không ngủ, tất cả trong đầu đều là em.

Hạ Thiên nhớ tới mộng tối qua, hay là gọi điện thoại lại cho anh.

Điện thoại vừa thông, đầu bên kia đã truyền đến giọng nói thân thiết của Thư Sính, “Thiên Thiên, đã tỉnh rồi hả? Sorry, là anh đánh thức em sao?”

“Không phải...” Hạ Thiên chần chờ một chút, “Anh Sính, thật ra tối hôm qua em ngủ không ngon giấc, em cảm thấy nhịp tim hơi khác thường.”

“Cái gì? Anh lập tức tới đón em, đi bệnh viện kiểm tra!” Thư Sính lập tức cúp điện thoại.

“Nhưng mà, em...” Hạ Thiên còn chưa kịp nói ra lời muốn nói.

Hai mươi phút sau, Thư Sính xuất hiện ở nhà họ Hạ, Hạ Thiên thậm chí còn chưa rửa mặt xong, đã bị Thư Sính ôm lấy đi xuống lầu, ôm lên xe, đi thẳng đến bệnh viện.

“Bây giờ em đã tốt rồi!” Khi Thư Sính đặt cô lên xe, cô lầu bầu.

“Em thì biết cái gì? Cô nhóc!” Thư Sính không để ý tới phản đối của cô, lái xe thẳng đến bệnh viện, hơn nữa không cho phép cô xuống xe, ôm cô vào phòng xét nghiệm.

Kết quả kiểm tra tất cả bình thường, Thư Sính thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ đầu cô, ôm cô thật chặt trước ngực.

“Em nói không có việc gì!” Cô ngửa mặt lên, oán trách anh chuyện bé xé ra to.

Anh khẽ mỉm cười, véo nhẹ mặt cô, “Thiên Thiên, anh thật sự lo lắng! Anh sợ buổi tối em... Thiên Thiên, chúng ta sớm kết hôn một chút có được không? Như vậy anh có thể bảo vệ em bất kỳ lúc nào.”

Anh muốn nói rằng, sợ buổi tối nào đó cô sẽ im hơi lặng tiếng rồi khỏi nhân thế, dù sao phẫu thuật lớn như vậy, cô vẫn còn đang trong thời gian phục hồi, từ bao giờ đột nhiên xuất hiện phản ứng bài trừ, cũng chưa biết chừng.

Ngày này cuối cùng đã tới sao? Hạ Thiên tự hỏi mình.

Ngày này sớm muộn gì cũng tới! Gã cho anh, lúc này là sự thật không cách nào thay đổi...

Điện thoại di động của cô đột nhiên vang lên, cô hơi cảm kích cú điện thoại đến đúng lúc.

“Alo, xin chào, tôi là Hạ Thiên!” Cô tìm được cơ hội tránh thoát khỏi lồng ngực Thư Sính, vội vã nghe điện thoại.

Đầu điện thoại bên kia truyền đến giọng nói khủng bố như sấm đánh: “Hạ Thiên! Ngày quay phim đầu tiên cô đã đến trễ! Có phải không muốn làm không?”

Cô được trúng tuyển sao? Sao cô lại không biết? Nhanh như vậy đã được quay phim rồi sao? Cô yếu ớt hỏi lại một câu, “Xin hỏi anh là...”

“Tôi là nhà sản xuất của điện ảnh Lôi thị, nửa giờ, không tới hủy bỏ tư cách!”

Điện thoại nhanh chóng cắt đứt, Hạ Thiên không còn đường suy nghĩ, nhấc chân định chạy ra ngoài.

“Thiên Thiên, đứng lại! Đi đâu?” Thư Sính đuổi theo túm được cánh tay cô.

“À? Em đi đóng phim! Em được trúng tuyển!” Hạ Thiên gấp đến mức nhảy lên nhảy xuống, nhưng mà không thoát được bàn tay sắt của anh.

“Không được! Anh từng nói, không thích em đi đóng phim!” Mặt Thư Sính đen như đất nồi.

“Không được! Em thích! Em nhất định phải đi đóng phim!” Đây là lần đầu tiên Hạ Thiên cãi lại Thư Sính.

Trong mắt Thư Sính hiện lên khác thường, lạnh lùng nói, “Nếu như, anh không đồng ý?”

Nửa giờ! Hạ Thiên không lo được nhiều như vậy, thẳng thắn, lớn tiếng kêu lên, “Em không chịu! Em cứ muốn đi! Anh dựa vào cái gì mà quản lý em?”

Dựa vào cái gì? Lòng Thư Sính bị nhói một cái, sắc mặt dần lạnh, tay cũng chậm rãi buông ra.

Thế này Hạ Thiên mới ý thức được mình vừa nói gì, sao cô có thể nói như vậy với Thư Sính? “Xin lỗi... Anh Sính, nhưng mà em... Thật sự rất thích đóng phim...” Cô cúi đầu, như đứa bé phạm sai lầm.

Thư Sính lần nữa thay sắc mặt ôn hòa, dịu dàng nói, “Được, chuyện Thiên Thiên thích, anh Sính sẽ không ngăn cản.”

“Thật?” Hạ Thiên mừng rỡ như điên.

“Thật! Chỉ có điều,” Thư Sính đến một bước ngoặt, “Thiên Thiên, gã cho anh đi, chúng ta kết hôn, để cho anh lúc nào cũng bảo vệ em, như vậy anh mới yên tâm để em đi làm chuyện khác, muốn làm gì thì làm cái đó, được không?”

Hạ Thiên há to miệng hồi lâu không khép lại được, cuối cùng ngậm ngút gật đầu, “Được... Được...”

“Ngoan!” Trong nháy mắt trong mắt Thư Sính như ánh mặt trời rực rỡ, nhẹ nhàng hôn lên trán cô, “Anh đưa em đi!”

Ngoài cửa lớn công ty điện ảnh Lôi thị, xe Thư Sính chạy thẳng đến chậm rãi dừng lại. Xe này cũng giống như tính cách của anh, chừng chạc, không kiêu căng. Hạ Thiên từng oán trách xe của anh không đủ mới, thế nhưng anh chỉ cười chiều cười, “Bảo bối, xe chỉ là công cụ thay đi bộ, không cần mua xe đắt tiền như vậy, nhưng mà, nếu như bảo bối thích, có thể tùy ý chọn, anh mua cho em một chiếc là được.”

Lúc ấy Hạ Thiên cảm thấy vô cùng hạnh phúc, Thư Sính là người đàn ông yêu mình nhất thế giới, bây giờ, cảm giác này hoàn toàn thay đổi.

“Thiên Thiên, đang nghĩ gì? Xuống xe đi!” Thư Sính mở cửa xe giúp cô.

“Ồ! Đến rồi?” Hạ Thiên cúi đầu xuống xe, đi qua bên cạnh Thư Sính, đi vào công ty.

“Thiên Thiên!” Thư Sính cầm cổ tay cô.

“Hả?” Đôi mắt mơ màng của Hạ Thiên mở thật to.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 369: Ngoại truyện 16

Editor: Puck

Thư Sính thở dài, anh sợ nhất khi nhìn thấy ánh mắt như thế của Hạ Thiên, trống rỗng, mịt mù, hình như bên trong không có vết tích của anh, “Thiên Thiên, anh Sính hy vọng em vẫn thật vui vẻ như trước kia, được không?”

“Được!” Hạ Thiên rất ngoan ngoãn mà đồng ý.

Thư Sính nhẹ nhàng ôm lấy cô, “Được rồi, vào đi, buổi tối anh tới đón em!”

“Ừm!” Vẫn khéo léo trả lời.

Mà tất cả đều bị một trùng mắt đen nhánh sau cửa sổ mờ ra trên lầu nhìn vào trong mắt, chân mày nhíu chặt...

Anh không biết vì sao lại sẽ biến thành như vậy, tại sao khi nhìn thấy cô gái này và Thư Sính ở chung một chỗ sẽ không thoải mái, lòng của anh rõ ràng đã không hề thay đổi vì ai, nhưng mà, cô gái tên Hạ Thiên này, trong mắt lại có món đồ anh quen thuộc.

Đều nói mắt là cửa sổ tâm hồn, cô gái khéo léo dịu dàng như vậy trước mặt Thư Sính, ở trước mặt mình lại là cô gái dã man ác liệt là có trái tim như thế nào?

Tò mò là vết thương trí mạng của đàn ông, anh, không phải không biết...

Kỳ quái chính là, tối hôm qua vô tình gặp được Hạ Thiên ở nhà hàng của Lãnh Dục, vừa vặn nhìn thấy Thư Sính cầu hôn cô, anh vốn định làm như cái gì cũng không thấy tránh ra, nhưng mà, nỗi lòng riêng khó tả trong lòng đó lại thôi thúc anh lên trước vỗ tay, một lần, anh hoài nghi mình gặp quý!

Thư Sính muốn kết hôn với Hạ Thiên, anh cảm thấy không thoải mái? Đây không phải gặp quý thì là gì?

Khi anh cuối cùng làm bộ như không có chuyện gì xảy ra chuẩn bị rời đi, Hạ Thiên lại không giải thích được hát sau lưng anh.

Bóng hình anh chìm vào trong màn đêm sâu thẳm, nhìn những cánh hoa đào đang kết trái...

Tiếng hát u oán, lời ca đẹp buồn bã, khoảnh khắc kia, trong lòng anh giống như bị ngọn lửa thiêu đốt, băng cứng anh cố ý xây dựng giữa anh và cô, chậm rãi hòa tan.

Cho nên, anh mới bày mưu kế với trợ lý Lôi thị, nhà sản xuất bộ phim mới Lôi Lỗi gọi điện thoại cho Hạ Thiên, hạn cô trong nửa giờ đến công ty.

Mà anh, vẫn đứng ở cửa sổ trong văn phòng nhìn, nhìn Thư Sính đưa cô đến công ty, nhìn dáng vẻ thân mật của bọn họ, anh mắt mát khó hiểu...

Shit! Anh thà mắng, cảm giác này không nên có!

Điện thoại di động đột nhiên vang lên, cắt đứt trầm tư của anh.

“Tổng giám đốc, cô ấy đã tới!” Lôi Lỗi báo lại cho anh.

“Được! Chuyện còn lại cậu làm chủ là được!” Lôi Đình Ân cũng không định đi gặp Hạ Thiên bây giờ, ít nhất không muốn lấy thân phận tổng giám đốc đi gặp cô.

Mồ hôi của Lôi Lỗi bắt đầu tí tách rơi, bước đi như bay về phía phòng làm việc của nhà sản xuất.

Tại sao anh phải làm bộ phim này dưới tên nhà sản xuất? Rõ ràng nhà sản xuất là Lôi Đình Ân mà! Bây giờ hay rồi! Để cho anh đi đối phó với hai người phụ nữ kia, nhìn dáng dấp, hai bà cô này rõ ràng ai cũng không dễ chọc! Một nghiêm nhiên tự lấy thân phận vợ chưa cưới của tổng giám đốc cho mình, một... Giống như không rõ ràng với tổng giám đốc...

Hai người phụ nữ như vậy ở chung một chỗ, ặc... Có thể đánh nhau không? Nếu như đánh nhau anh sẽ giúp ai? Trời ơi! Đất ơi! Anh thật ngu mới về nhà nhận nhiệm vụ này!

Nhưng hết cách rồi, ông cụ muốn rửa tiền, muốn lão nhị ra mặt làm công ty, anh là từ sĩ của lão nhị, anh không đến phụ lão nhị, ai sẽ đến? Dường như toàn bộ Thực Ngọc chỉ có anh có kinh nghiệm mở công ty điện ảnh, ai bảo anh từng là minh tinh? Mặc dù chỉ là một ngôi sao hạng ba không hợp thời, nhưng chưa từng ăn thịt heo cũng nhìn thấy heo chạy chứ sao...

“Tiểu Lôi, không cần biến bộ phim của tôi thành phim con heo bi ối của cậu! Cho tôi thêm chút tiền đồ!” Đây là lão nhị ra lệnh! Cái gì chứ? Anh đóng phim người lớn khi nào? Nói sao anh cũng là người làm nghệ thuật chứ? Nghệ sỹ không nổi tiếng, nói rất nhiều nghệ sỹ đều sau khi chết rồi mới nổi tiếng...

Đi như chạy, xe đột nhiên thắng gấp trước cửa phòng làm việc của nhà sản xuất.

Đã sắp xếp xong nhân vật kịch bản mới, con mắt anh đột nhiên lờ ra.

Chậm rãi bước thong thả vào trong phòng làm việc, anh khẽ hắng giọng, lớn tiếng nói, “Tề Giai Vũ và Hạ Thiên đều đến rồi sao?”

“Là tôi!”

“Đến rồi!”

Tề Giai Vũ cao ngạo trợn mắt nhìn Hạ Thiên, “Hừ!” Tiếng hừ lạnh hừ ra từ trong mũi cô.

Cao ngạo như Hạ Thiên, sao lại chấp nhận với cô ta?

Cô yên tĩnh trước sau như một, có vẻ bất khuất và thoát tục ngược lại khiến cho trên mặt cô nở nụ cười, nghiêm túc là gạt đầu với Lôi Lỗi, “Xin chào, tôi là Hạ Thiên.”

Cán cân trong lòng Lôi Lỗi lập tức nghiêng về phía Hạ Thiên, hai bà cô này, không cùng đẳng cấp đâu! Không biết rốt cuộc lão nhị nhà anh coi trọng cô nào?

Hạ Thiên thì nhẹ nhàng khoan khoái một chút, nếu như lão nhị là heo đất, sẽ thích cô em ngực lớn nhưng không có não bên cạnh.

Anh háng giọng, đọc theo lão nhị đã sắp xếp, “Nữ chính bộ phim đã chọn được, nữ chính...”

Đọc đến đây, anh không khỏi dụi mắt nhiều lần, sợ xem sai, nhưng mà, không sai! Phía trên viết như vậy!

“Nữ chính, Tề Giai Vũ.” Anh hậm hực mà đọc, đồng thời dùng ánh mắt đồng tình nhìn về phía Hạ Thiên, “Về phần Hạ Thiên, thì vai diễn mẹ nữ chính...”

Hạ Thiên vừa nghe, thiếu chút nữa phun máu, này, này, này, chỉ có thể trách ở buổi phỏng vấn đầu tiên cô mặc đồ bác gái!

Lôi Lỗi cũng cảm thấy mình không dám nhìn mắt Hạ Thiên, nói thật, dù từ hình tượng hay khí chất, Hạ Thiên đều thích hợp làm vai nữ chính hơn Tề Giai Vũ.

Xem ra vợ chưa cưới này vẫn chiếm thế thượng phong, nhưng mà, lão nhị làm vậy không đúng đắn! Điện ảnh là chuyện kiếm tiền, đương nhiên nên chọn đối tượng thích hợp nhất làm nữ chính, nói như vậy, cũng không phải là lựa chọn sáng suốt nhất của nhà đầu tư! Lão nhị à lão nhị! Sao anh có thể không nguyên tắc như vậy? Anh không lo lắng công ty đóng cửa hả? Dù sao mở công ty cũng chỉ là nguy trang mà thôi...

“Hai người có ý kiến gì khác không? Anh tỏ vẻ hỏi một câu.

“Đương nhiên không có!” Tề Giai Vũ mỉm cười thành một đóa hoa, “Tôi đi trước! Đi tìm Đình Ân!” Nói xong lách lư bước thẳng đi.

Hạ Thiên thân nhiên như thường nhún nhún vai, cô chưa bao giờ nghĩ tới lần đầu tiên đóng phim được đóng nữ chính, chỉ có điều Tề Giai Vũ này cũng có thể diễn vai nữ chính? Điều này làm cho cô hơi kinh ngạc.

Đình Ân? Cô nhủ mày, xưng hô như thế này làm cho cô cảm thấy ghê tởm, nhưng cô vẫn không hiểu ra, Tề Giai Vũ muốn đi tìm Đình Ân sẽ là tổng giám đốc ở đây!

“Không có ý kiến gì khác thì ngày mai bắt đầu đúng giờ chạy tới trường quay, tôi không hy vọng sự kiện đi muộn lặp lại.” Anh nói rất uy nghiêm.

Trên thực tế, chuyện này hoàn toàn không là vấn đề gì với anh! Là lão nhị bố trí như vậy!

Để Tề Giai Vũ diễn nữ chính, Hạ Thiên diễn bà mẹ! Trên giấy lão nhị viết rõ ràng như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 370: Ngoại truyện 17

Editor: Puck

Hạ Thiên phát hiện, thật sự không thể khinh thường thực lực của công ty điện ảnh Lôi thị, đúng như quảng cáo từng nói, là nơi tạo ra giấc mơ minh tinh, hãng phim vừa bắt đầu, bộ phim đầu tiên đã có thể mời ngôi sao lớn Trác Du Phàm tới đóng nam chính, nghe nói giá trị con người trước mắt của Trác Du Phàm là sao nam số một, chính cô cũng là fan của anh! Khi ở trường học, có vô số nữ sinh mê anh.

Hạ Thiên nhìn dáng vẻ hoa si của Tề Giai Vũ lại buồn cười, Trác Du Phàm vừa xuất hiện, cô ta đã định dính lên muốn xin chữ ký, hoàn toàn quên mất mình là nữ chính.

Đây lại là bộ phim ma hiện đại, cảnh đầu chính là nữ chính mặc đồ trắng, kéo một đoạn đàn nhị, dường như tạm thời Hạ Thiên không có việc gì, cô lẳng lặng đứng bên cạnh quan sát.

Tề Giai Vũ mang theo đàn nhị, rất bình tĩnh vào phim trường, tiến vào ống kính.

Cả tổ quay phim đều đang chờ cô ta kéo vang đàn nhị, kể cả nam chính Trác Du Phàm, trong mắt giống như chứa ánh mắt thương thức.

Đúng vậy, Tề Giai Vũ rất đẹp, áo trắng tóc đen, lúc nhẹ nhàng đi tới, quả thật có vẻ phiêu linh, cũng khó trách nam chính sẽ thương thức cô ta, khó trách nhà sản xuất sẽ chọn cô ta làm nữ chính, Hạ Thiên cũng không nhận được rơi vào trong phán đoán của mình.

Vậy mà, khi Tề Giai Vũ vừa bắt đầu kéo đàn nhị thì tất cả không khí tốt đẹp bị phá hư toàn bộ.

Hạ Thiên vô cùng thâm che ánh mắt, tiếng rít này còn khó nghe hơn tiếng bật bông vải, chắc khiến tất cả mọi người mở rộng tầm mắt.

Không phải cô ta là sinh viên tài cao của học viện âm nhạc sao? Không phải tinh thông bất kỳ môn nhạc khí nào sao? Từ đạo diễn đến nhân viên làm việc đều bị sấm dội.

Tề Giai Vũ xấu hổ, “Tôi... Làm lại...”

Làm lại sẽ không phải rít rít như vậy nữa? Hạ Thiên liếc mạt nhìn nụ cười sắp bật ra.

“Được rồi! Được rồi! Làm lại cũng vậy! Chưa từng nghe khúc đàn nhị nào khó nghe như vậy, sao không sớm nói, chọn thể thân! Lãng phí thời gian của tôi!”

Hạ Thiên đi theo giọng nói đó, ở đằng kia gương nanh múa vuốt là Trác Du Phàm, ngôi sao, chính là sao hạng A! Đẹp trai! Nếu có một ngày nàng cũng có thể được như vậy!

Nhân viên công tác khác, lại bị Trác Du Phàm đánh ngã, đúng vậy, Trác Du Phàm là sao hạng A, có quan hệ tốt với tổng giám đốc, nào dám chỉ trích vợ chưa cưới của tổng giám đốc, giống như quá ghê, ít nhất, nguyên một đám bọn họ một cái rắm cũng không dám thả!

Lôi Lôi buồn bực nhất, chưa bao giờ ra mặt sản xuất lại xui xẻo như vậy, đi cùng toàn bộ cả quá trình quay phim không nói, nhiệm vụ quan trọng nhất chính là mời hai bà cô này đến, bây giờ lại thêm nhiệm vụ, trấn an vị hạng A trước mắt kia...

“Cái kia, Trác tiên sinh, bình tĩnh đừng nóng, bình tĩnh đừng nóng!” Anh tiến lên nói.

“Còn bình tĩnh đừng nóng? Tôi phải đuổi theo một thông báo kế tiếp! Nhanh tìm thể thân! Nếu không bỏ qua cảnh này!” Trác Du Phàm hoàn toàn không nề mặt.

“Cái này... Trác tiên sinh...” Lôi Lôi lau mồ hôi, “Nể mặt mũi tổng giám đốc...” Đột nhiên ánh mắt của anh rơi lên người Hạ Thiên, hai mắt tỏa sáng.

“Hạ Thiên? Cô biết chơi đàn nhị? Cô tới làm thể thân! Mau!” Lôi Lôi giống như nhìn thấy cứu tinh.

Hạ Thiên bắt đầu hối hận khi mình phỏng vấn tại sao không nhận được nói mình biết chơi đàn nhị, làm thể thân cho Tề Giai Vũ? Cô buồn bực. Tại sao chứ!

Cô gái trẻ tuổi đều hơi kiêu ngạo hơi tự cho là đúng, nếu không được, thì đừng cần miễn cưỡng! Làm thể thân, thật mất mặt!

“Hạ Thiên! Cô nhanh lên một chút!” Lôi Lôi không ngừng thúc giục, anh đã lập quân lệnh trước mặt lão nhị, bộ phim đầu tiên bị hồng anh không cách nào ăn nói.

Cân nhắc hơn thiệt, Hạ Thiên vẫn lựa chọn ra sân, cô là người mới, không thể bắt bẻ, không phải sao?

Khi cô thay đồ trắng thuộc về nữ chính thì người đầu tiên bị chấn động chính là nhà hóa trang “Tây Thi tiên sinh”.

“Rất khó coi sao?” Hạ Thiên nhìn phản ứng của Tây Thi tiên sinh, sợ hãi hỏi, có lẽ không xinh đẹp như Tề Giai Vũ!

“Không!” Tây Thi tiên sinh lắc lắc ngón tay xan nhạt, “Thật tuyệt vời rồi! Nhớ kỹ, tôi đúng là họ Thi, nhưng không phải tên Tây Thi, kè hèn này là Thi Lương Ngọc.”

Thi Lương Ngọc? Hạ Thiên tròn tròn mắt, nghe nói Thi Lương Ngọc được xưng là có một đôi bàn tay ma quỷ, chẳng lẽ chính là người trước mắt này? Hơn nữa nghe nói anh ta tương đối lớn tuổi, không chịu gia nhập bất kỳ công ty nào, Lôi thị này có sức hấp dẫn bao lớn?

Thi Lương Ngọc vỗ vỗ đầu ngây ngốc của cô, mỉm cười lan tràn, “Không sai! Chính là tôi! Mau đi đi!”

Khi Hạ Thiên trở lại trường quay một lần nữa, toàn trường khiếp sợ, ngay cả nam chính Trác Du Phàm cũng ngẩn ra.

Cô i a điều chỉnh thử đàn nhị, rồi bắt đầu trình diễn. Từ nhỏ đã chịu đựng huấn luyện ma quỷ, đừng nói cô tinh thông mười tám loại nhạc cụ, nhạc cụ bình thường cơ bản đều không nói chơi, sau một khúc, toàn trường yên tĩnh không một tiếng động, còn đắm chìm trong không khí quý dị đẹp mà thể lương cô mang tới.

Cho đến khi đạo diễn “Ok” một tiếng, một lần thông qua.

Vì vậy, quay hết cảnh này xong, tổ làm phim mở một hội nghị khẩn cấp, mời cả lão tổng Lôi Đình Ân vào.

“Có việc gì ghê gớm vậy!” Lôi Đình Ân hơi không kiên nhẫn, “Tôi nói tất cả, có chuyện gì Lôi Lỗi đại sản xuất toàn quyền xử lý, cần gì phải mời tôi tới?”

“Là như vậy!” Trác Du Phàm hoàn toàn không coi vị tổng giám đốc này vào trong mắt, “Tôi mãnh liệt yêu cầu đổi nữ chính, tôi không muốn đùa giỡn với một người ngu ngốc, mặc dù cô ta là vợ chưa cưới của cậu.”

“Nhóc!” Lôi Đình Ân bắt chéo hai chân, “Biết là vợ chưa cưới của tôi, còn không nể mặt tôi? Đừng nghiêm túc như vậy! Cậu biết ông cụ mở công ty điện ảnh là giả, mục đích thật sự là...”

“Đúng vậy! Nhưng tôi phải có đạo đức nghề nghiệp, nếu làm ngành này, phải không phụ lòng một chuyện này, giống như tôi không phụ lòng cây súng trong tay!” Kiên định trong mắt Trác Du Phàm hình như khó có thể thay đổi.

“Vậy cậu định đổi ai? Hiếm có người đẹp nào lọt vào trong mắt cậu!” Lôi Đình Ân không hề để ý hỏi, người phụ nữ có thể lọt vào trong mắt Trác Du Phàm quá ít.

“Nữ phụ Hạ Thiên!”

Lời này vừa nói ra đã khiến Lôi Đình Ân nhảy bật dậy khỏi ghế, “Cô ta?”

“Không sai!” Trong mắt Trác Du Phàm phát ra ánh sáng hòa nhã, “Cậu không biết, cô ấy vừa ra trận, ánh mắt linh động, khí chất thần bí, cảm giác bay bổng, làm người ta cảm thấy cô ấy giống như một nữ quý, nữ quý xinh đẹp, nữ quý thuần khiết!”

--- -----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Thần Bí Không Thấy Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.